

Giới thiệu Được Hương Trùng Sinh

Nàng không ngờ mình lại trọng sinh lại vào 10 năm trước..

Người thân vẫn còn sống, chưa phải đi làm thuê.

Vận mệnh bước sang một trang mới...

Nhờ hận thù mà nàng sống lại, lần này, nàng có cái biến được vận mệnh của mình không?

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thiên Khai năm thứ ba, sau hai năm chinh chiến cuối cùng kết thúc kèm đặc phái viên song phương hạ xuống con dấu hòa thư, Đại Chu cùng Đại Kim lấy hoà thủy phân giới, không phân quân thần, mãi xưng huynh đệ.

Tin tức truyền đi, nhân dân hai nước hoan hô chúc mừng, chỉ có người trải qua chiến tranh mới biết hoà bình trân quý biết bao nhiêu.

Đại Chu, kinh sư Túc An, Vĩnh Ninh phố, dinh thự phủ Viễn công do hoàng gia ban cho, lúc này cờ màu tung bay, chiêng trống vang dội ngập trời.

Phủ Viễn công, Thẩm Phác Văn là một trong những truyền kỳ của Đại Chu quốc. Hắn xuất thân thế gia, nhưng không dựa vào gia thế, mà lấy vị trí trạng nguyên tiến vào triều, nhiều lần đảm nhiệm chức vụ quan trọng, là tam triều nguyên lão, lúc Đại Kim xuôi nam, Long Khánh đế thân chinh xuất trận, bắt ngờ gặp mai phục, là hắn bất chấp quên mình hộ giá, lấy chính thân mình đỡ bốn mũi tên của địch nên Long Khánh đế mới bình an vô sự. Khi Long Khánh đế băng hà, các hoàng tử hỗn chiến, là hắn hết lực ủng hộ lực hoàng tử lên ngôi, nên mới đạt được thành tựu như bây giờ.

Lại nói, năm nay Đại Chu quốc có hai sự kiện long trọng, đầu tiên, tất nhiên là Đại Kim nghị hòa ngưng chiến, quốc gia không phải cúi đầu xưng thần đổi lấy việc ngưng chiến. Hai là, Phủ Viễn công rốt cuộc lựa chọn được con nối dõi.

Nhân sinh không có vạn sự như ý, câu nói này ứng với Phủ Viễn công đức cao vọng trọng.

Như vậy, nhân vật truyền kỳ, lại không có con ruột nối dõi, phu nhân phủ Viễn Công là người hiền lành, vì tướng công nạp vô số thê thiếp, cuối cùng không có nổi một mụn con. Phủ Viễn công bản tính rộng rãi, từ nay về sau cự tuyệt nạp thiếp. Trải qua nhiều năm lựa chọn, tại đại thọ bảy mươi tuổi rốt cuộc chọn một người trong tộc cho làm con thừa tự.

Tất nhiên đối với người sắp làm con thừa tự kế thừa tước vị này, hẳn thập phần hài lòng, lần đối chiến với Đại Kim cũng lập được chiến công hiển hách. Là một thanh niên trẻ tuổi, trong gia tộc họ Thẩm tuy vị trí trung thấp nhưng tính tình trầm ổn, từng bị tàn tật, khi mọi người thấy thanh niên bên cạnh Phủ Viễn công tất cả đều ngoài ý muốn mà chấn kinh. Không thể tranh luận, người trẻ tuổi này cũng sắp trở thành một truyền kỳ của Đại Chu.

Ngày mười tám tháng bảy đẹp ngày cho việc xem cát, nghi, nạp thân.

Bên ngoài phủ Viễn Công vô cùng náo nhiệt, từng nhóm người mặc cẩm bào không ngừng mang tới lễ vật, người tuyên xướng không kịp hít thở, cơ bản báo tên quan viên trong triều mấy lần, cho đến khi quả mừng của hoàng thượng đến không khí mới đạt tới cao trào.

"Này... Thiên ân cuộn cuộn a.." Tên sai vặt ưỡn thẳng lưng, khuôn mặt không thể che lấp đầy ánh hào quang.

Quân trong kinh thành giới nghiêm tất cả các ngõ tư đường, nhưng không ngăn được dân chúng hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt, pháo nổ, chiêng trống vang trời, con ngựa dẫn đầu đội ngũ đón dâu trở về.

"Nhìn kia...đó là Thẩm gia công tử.." Truyền kỳ xuất hiện kèm theo từng đợt huyền ảo, cuộn trào mãnh liệt, dân chúng bị cấm quân chen áp đến lão đảo xiêu vẹo.

Công tử ngồi trên ngựa một thân trang sức đỏ, dưới ánh mặt trời phát ra thần thái chói mắt khiến người xem không thể nhìn thẳng.

Tại phía sau là bốn gã nâng hỉ kiệu, phía trước mặt đại hồng kiệu thêu chữ "Hi" bằng chỉ kim tuyến, bốn góc kiệu là banh vải nhiều màu sắc, lúc đứng đưa sáng rỡ bắn ra bốn phía, các cô nương có mặt tại đây vừa hâm mộ vừa tức đến đỏ mắt.

"Ta... nếu có thể ngồi trên một cái kiệu như vậy, chết cũng cam nguyện a..." Có cô nương hô to đưa tới một mảng tiếng cười.

Tại trong tiếng cười có người phát ra thanh xuy, thanh âm mang mấy phần thê lương cùng không khí vui mừng thoáng chốc bất hòa.

"...Chỉ nghe người mới cười, nào nghe người cũ khóc..." Một lão già vừa quơ quơ đầu đầy tóc bạc vừa u u thở dài. Người chung quanh nghe thấy, người biết nội tình thì nổi tâm trạng buồn rầu, người không biết thì vội vàng hỏi thăm.

"Nói vậy, vị Thâm công tử này đã thú qua vợ rồi?" Lời chưa nói xong, liền nghe bên kia một trận ồn ào, càng náo nhiệt, dân chúng tâm lại sôi trào lên.

Tầm mắt mọi người đều hướng về phía trước cửa phủ Viễn Công, tất cả chân kinh, đội đưa dâu đã rào bước lên đại môn lúc này cùng dừng chân lại.

Một nữ tử thân áo váy tổ đứng trước đại môn, lưng quay về hướng mọi người, dân chúng không ai nhìn thấy dung nhan của nàng, chỉ thấy thân thể nhỏ bé và yếu ớt đang không ngừng đong đưa, tựa như nếu có trận gió thổi qua liền muốn ngã.

Tân lang chinh chiến sa trường khuôn mặt thô ráp nay càng thô ráp hơn, chân mày cau lại, môi mỏng mím thành đường thẳng, hần nhìn người nữ tử trước mặt, chậm rãi nâng cằm lên.

"Cô thị, người định như nào?"

Giọng nói tân lang vang lên, tựa như đao kiếm trên chiến trường va chạm vào nhau, lạnh như băng không có một chút tình cảm.

Nữ tử thân mình run lẩy bẩy, như bị khí thế tân lang chế trụ, nàng hốt hoảng ngửa đầu cười to, thanh âm giống như chim cú kêu to, vượt qua tiếng chiêng trống vang trời, khiến dân chúng đứng gần phải che lỗ tai lại.

"Ta như nào? Như nào sao?" Nữ tử nghiêm nghị nói, nàng duỗi tay run run chỉ đôi tân lang tân nương trước mặt "...Thâm An Lâm..Ta... Cô Thanh Nương gả cho người bảy năm...phụng dưỡng phụ mẫu người, lo liệu gia nghiệp...bảy năm. bảy năm a..Thâm An Lâm..Thâm An Lâm.ta tới cùng làm sai cái gì" Nàng nói chuyện, từng bước một bước đến gần, ngửa đầu nhìn đôi tân lang cao cao tại thượng, lúc đến gần lại khóc không ra tiếng.

Tân nương đứng bên cạnh, tay nắm thật chặt hồng trù, trong lòng bất an, nàng tiến lên dựa sát vào người tân lang.

Nhìn đôi phu thê sóng vai đứng thẳng, nữ tử rót cuộc không chịu nổi, thân hình lay động "...Ta gả cho người lúc... người không có ở nhà..." Nàng si ngốc nhìn tân lang tuần tú trước mặt, "...Thâm lang.. người nhìn áo cưới thực đẹp đi..."

Tân lang mi giãn ra mấy phần, như nghĩ tới điều gì, thanh âm cũng hòa hoãn "...Cô thị..đừng vội nào..." Hần chậm rãi nói, một mặt quơ quơ tay. Bên phía hạ nhân làm bộ lập tức đánh tới.

"Ai dám tới đây!" Nữ tử hốt hoảng từ trong tay áo rút ra một thanh đao, lung tung vung tứ phía, một mặt hướng tới tân lang "...Bà mẫu hài cốt chưa lạnh, người liền hưu thê khác thú, người đừng quên bà mẫu muốn người lập lời thề!"

"Cô thị!" Bà mẫu, hai chữ nhập vào tai, sắc mặt tân lang nháy mắt xanh mét, mới vừa hiện một tia nhu hòa nay liền biến mất, quát to một tiếng.

"Cô thị..Cô thị..." Nữ tử tiêu điều lạnh lẽo lập lại "Thâm lang...nhiều năm trôi qua, người chưa từng gọi tên riêng Mười Tám Nương..hôm nay..người liền gọi ta Mười Tám Nương đi..."

"Còn ra thể thống gì!" Tân lang phẫn nộ, ồng tay áo vung lên "Dẫn đi!" Hạ nhân từng nhóm thân cao thể tráng lao lên tính đoạt thanh đao trong tay nữ tử.

"Thâm An Lâm" Nữ tử quát chói tai, nàng ngẩng đầu, hướng tân lang "Ta ...Cô Mười Tám Nương lấy cái chết, thề thành quỷ cũng không buông tha người!" Kèm lời nói, đám người bộc phát một trận kinh hô.

Lúc này, tân nương đang dính sát vào tân lang cũng phát hiện không khí thay đổi, bất chấp lễ nghi, nâng tay kéo khăn voan che mặt xuống, đập vào mắt nàng là màu đỏ tươi chói lóa.

"A!" Nàng không khỏi kinh hô, che miệng lại, toàn thân phát run.

"Cô thị!" Tân lang sai bước tiến lên một bước rồi lại dừng chân, trên mặt gân xanh nổi lên, đôi tay nắm chặt, nhìn nữ tử bị đao cắm tại lồng ngực té xuống, chậm rãi chuyển khai tầm mắt.

"..Thâm An Lâm..." Nữ tử tồn tại một tia ý thức, tầm mắt nàng nhìn chung quanh, cuối cùng dừng trên khuôn mặt như hoa sen mới nở của tân nương "...Viên...Tổ Phương..."

Thanh âm bốn phía dần dần biến mất bên tai nàng, gương mặt người nọ cũng dần trở nên mơ hồ.

"..Ta..Cô Mười Tám Nương bảy năm vì hần làm áo cưới..." Nàng lầm bầm nói, lại không có người nghe đến nàng nói tiếp " Cũng tốt, cũng tốt ... Nghĩ ta Mười Tám Nương khiếp nhược nhu thuận cả cuộc đời, lúc sắp chết cũng sáng khoái một phen..."

Kỳ thật, nàng biết, này thống khoái, một đao này trừ mắt đi tính mạng của bản thân, cũng không thu hoạch được gì, hần Thâm An Lâm hưu thê sớm đã dàn xếp tốt, nàng chết sẽ không cấp hần vết nhơ nào, ngược lại càng tăng thêm điểm sáng cho hần mà thôi. Chính là, nàng cũng không nghĩ sống nữa, lúc thấy hưu thư là lúc nàng bơ vơ không nơi nương tựa, dù nàng khóc nàng nhào nàng quỳ xuống cầu xin, đến cuối cùng chỉ phí sức, thậm chí đến nguyên nhân cũng không có được, nam nhân nàng coi là trời là đất chỉ lưu lại cho nàng là bóng lưng lạnh băng.

Cô Mười Tám Nương nàng tới cùng làm sai cái gì? Bảy năm trước là nhà hần cầu nàng gả, bảy năm sau cũng là nhà hần đuổi nàng, sớm biết thế này, trước sao làm?

Nàng là cô bé mồ côi, phụ mẫu mất sớm, không huynh không đệ không tỷ muội tương trợ, không nhi tử...Đến cuối cái gì cũng không có, sống trên thế gian không người thương...một chút cũng không sinh cơ...một chút cũng không sinh ý...

"Nhanh, ần huyết nhân trung..." Thanh âm bốn phía tràn đầy lo âu, ngay sau đó là một trận đau nhức, khi đao đâm vào ngực, nàng cũng không cảm thấy đau như vậy.

"..Còn thờ...nhanh.."

"Thanh nhi...Thanh nhi.." Tiếng gọi như xa như gần dần dần ngưng tụ ý thức nàng.

"..Đại phu tới..nương...ta tìm đại phu tới.." Tiếng nói quen thuộc, quen đến mức nước mắt nàng không khống chế được mà trào lên.

"Nương...muội muội khóc...muội muội còn sống.."

Nương..ca ca...cho rằng đã quên họ, một khắc này nàng có thể thấy họ sao? Có thể gặp họ? Nhìn thấy thân nhân mình yêu quý...

Một ánh sáng hiện lên, nàng mở mắt ra.Nàng thấy gương mặt phụ nhân ước chừng khoảng ba mươi đầy lo lắng bi thương, hai mắt thì nhắm lệ nhìn nàng "Nương.." nước mắt nhất thời cuộn trào mãnh liệt, phát ra tiếng gọi đến bờ môi cũng như tiếng vo ve của ruồi muỗi.

Phụ nhân sớm đã bị hoa mắt căn bản không thấy nàng đã mở mắt ra.

"Nương! Muội muội tỉnh!" Tiếng nói đột nhiên vang lên, đồng thời xuất hiện khuôn mặt thanh niên ngây ngô vẫn đang chảy lệ.

"Ca ca" Nàng lắp bắp nói, không dám lớn tiếng chỉ sợ bùng tình mộng đẹp, chỉ dám si ngốc ngắm nhìn những khuôn mặt này...

Mười năm...mười năm...nàng mất họ đã mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mưa xuân tí tách rả rích suốt đêm, sáng sớm, mưa tạnh, Cổ Mười Tám Nương cũng mở mắt.Lọt vào mắt là cái trướng đình đốt bằng than chì, loại vải màn này...chính là thời điểm nhà họ Thẩm khốn đốn, sinh hoạt không khác bọn hạ nhân.

Sai, không phải Thẩm phủ...

Cổ Mười Tám Nương đặt ngang tay bên gối, đôi tay không khỏi nắm chặt.Thẩm phủ...cùng nàng đã không có bất kỳ quan hệ nào, nếu có quan hệ thì chính là cừ nhân, không đội trời chung.

"Mười Tám Nương...Mười Tám Nương.." Có người đến đẩy cánh tay nàng, thanh âm mềm mại tràn đầy quan tâm.

Thanh âm đầy quan tâm khiến đầu mũi nàng lại sứt sứt, nước mắt nhất thời chảy ra.

Phụ nhân ngồi trên giường bỗng giật mình "Mười Tám Nương...Mười tám Nương thế nào? Đầu lại đau sao?" Phụ nhân đưa tay ôm nàng vào lòng, vịn về trán nàng, vén tóc lên thấy rõ lưu một mảng tím bầm.

Cổ Mười Tám Nương dựa sát vào trong lòng của phụ nhân, tham luyến hưởng thụ hương vị quen thuộc.

"Mười Tám Nương..?" Phụ nhân lo âu gọi nàng.

Từ ngày ngã trên núi xuống tới nay, đến lúc hôn mê tỉnh lại, hải tử thay đổi càng thêm âm trầm ít nói, thi thoảng lại phát ngốc.

"Ta không sao.." Đầu nàng cọ xát vào trong lòng mẫu thân, giọng nồng đậm âm mũi nói.

Cảm thấy vật áo ướt, trên mặt phụ nhân hiện tia cười lại có tia lo.. "Thế nào lại khóc?" nàng vuốt mái tóc dài đen nhánh oán trách hỏi.

"Nương.." Cổ Mười Tám Nương lại một lần gắt gao ôm chặt mẫu thân, cảm nhận mẫu thân tồn tại, lắp bắp nói "Ta nghĩ về người..."

Phụ nhân bật cười, nâng nàng dậy, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt xuôi đầu mũi nàng" Ngươi ăn cơm, ngủ cùng một chỗ với nương, chẳng lẽ bởi vì lúc ngủ nhắm mắt không thấy nương liền nghĩ tới nương? Vậy về sau liền không ngủ nữa a" Phụ nhân trên mặt mang ý cười.

Thời điểm này, mẫu thân mới hai mươi tám tuổi, nhìn qua lại tưởng ba mươi tám, trải qua những ngày tháng sống gian nan nguyên bản dung nhan thanh lệ sớm đã bị vết tích năm tháng phai nhạt, nghĩ thời điểm lúc chính mình có tiền, mẫu thân lại không được hưởng thụ...

Cố Mười Tám Nương nước mắt bùng lên, khẽ gật đầu, tiếng khàn khàn nói "Nếu như có thể vĩnh viễn nhìn nương, Mười Tám Nương nguyện ý không an giấc"

Phụ nhân cười ra tiếng nhìn nàng, điểm đầu mũi nàng một cái "Đừng nói càn!"

Cố Mười Tám Nương nhìn mẫu thân không nói chuyện.

"Tốt, Mười Tám Nương, đói đi, nương bung com cho ngươi ăn.." Phụ nhân cười lên.

"Nương" Nàng gọi mẫu thân, di chuyển đến bên giường "Ta lên ăn"

Phụ nhân trên mặt hiện tia lo lắng, chần chờ nói "Ngươi có thể? "

"Được" Mười Tám Nương hướng mẫu thân gật đầu.

Nàng phải khỏe lên, không còn thời gian nữa.

Hiện tại là Kiến Nguyên năm thứ năm, tháng ba, ngày hai mươi tám, chính xác nàng quay trở lại mười năm trước, lúc này nàng tròn mười ba tuổi.

Phụ thân gian khổ học tập, đọc sách quyết lập chí lớn từ nhỏ, mới đỗ đạt được cái chức Huyện lệnh, trên đường đi nhận chức lại mắc bệnh mà qua đời.

Vào hạ, mẫu thân mang nàng và ca ca mười lăm tuổi hồi nguyên quán Kiến Khang, đến nương tựa vào người trong tộc.

Đến đầu mùa đông, mẫu thân bị một tên ăn chơi trong tộc vũ nhục, tự sát bỏ mạng, ca ca trả thù nhưng không thành, ngược lại bị vu cáo hãm hại phải ngồi tù.

Tháng Chạp, ngày hai mươi ba, ca ca ra tù, thân nhiễm bệnh dịch chết trong lòng nàng.

Cũng trong một năm này, nàng mất đi người thân, từ nay bơ vơ không nơi nương tựa, phải ăn nhờ ở đậu người trong tộc.

Vận mệnh cũng từ năm này mà bắt đầu, như vậy hiện tại, nàng muốn thay đổi tất cả.

Nhìn trong mắt con gái giống như thấp sáng ngọn lửa, phụ nhân không khỏi giật mình, hài tử này...

"Cũng tốt, nằm lâu xương cốt cũng nhão, nên hoạt động, hoạt động ..." Phụ nhân chợt cười nói, người ngồi xỏm xuống.

Cố Mười Tám Nương cúi đầu, nhìn mẫu thân mình nay tóc đã điểm bạc, nhìn không được đầu mũi không khỏi lại sụt sịt.

"...Ồ trong sân đi đi lại lại cũng được, ăn xong lại nằm một lát..." Phụ nhân giúp nàng mặc thêm một cái áo dày đuôi ngắn, giọng nói nhẹ nhàng dặn dò "Tối qua, ngươi lại ngủ không ngon giấc sao? Nằm mơ thấy ác mộng..?"

Đúng, ác mộng, Cố Mười Tám Nương cắn chặt môi dưới, khẽ gật đầu, may là nàng rút cuộc tỉnh lại.

"Mười Tám Nương..." Phụ nhân khom người tới vai nàng, nhìn đôi mắt mơ màng của nàng trong gương đồng nói "Đừng sợ, nương ở đây."

Đúng, nương còn ở đây, vĩnh viễn ở đây.

Cố Mười Tám Nương mấp máy miệng, nhìn gương đồng phản chiếu khuôn mặt chính mình mang mấy phần trẻ con đang khe khẽ mỉm cười, khuôn mặt nữ tử tuy tái nhợt nhưng lại hiện ra hai cái má lún đồng tiền.

"Tốt.." Mẫu thân từ sau lưng nàng cũng soi gương nói "Mười Tám Nương nhà ta cười lên thật đẹp a..."

Cửa gỗ bỗng bị đóng một tiếng, tiếng động không chỉ khiến hai người lấp bắp kinh hãi, ngay cả người xông tới cũng giật mình.

Gương mặt khỏe mạnh mang nét kháu khỉnh, mày rậm rất to, thiếu niên luống cuống tay chân đỡ cửa gỗ, lấy tay ngăn nó phát ra tiếng kéo kẹt.

"Hái ca nhi!" Phụ nhân mang mấy phần oán trách nhìn hắn.

Cố Hải thè lưỡi, thấy tiểu cô nương đang ngồi trước gương ngơ ngẩn nhìn mình.

"Dọa đến muội muội..." Thiếu niên tự trách cười cười nói, lời còn chưa dứt, thấy tiểu cô nương nước mắt men theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống, hắn nhất thời vung tay đối bồi vai chính mình mà đánh "Đánh ta, đánh ta, muội muội đừng giận.."

Cố Mười Tám Nương từ trước gương chạy tới, duỗi tay ôm cánh tay thiếu niên lên tiếng khóc lớn.

Đây là ca ca nàng, so với nàng lớn hơn hai tuổi, từ nhỏ đến lớn luôn che chở nàng phía sau lưng, chính nàng lại trở mặt nhìn hắt chết trong lòng ngực mình...

Sau khi khóc xong, nàng an tĩnh ngồi dưới mái hiên ăn bánh bột ngô, từng ngậm từng ngậm ăn, miếng bánh khô ở cổ họng, nàng tựa hồ như mỹ vị chốn nhân gian. Miệng uống một ngụm cháo loãng to, nuốt xuống miếng bánh ngô, cổ họng nàng hừng hực đau, nhưng cảm giác này khiến nàng rất cao hứng, chứng minh mọi điều là thật, tất cả đều là sự thật a, hơn nữa nàng còn sống, không chỉ có một mình.

Đứng ở trong sân, bên cạnh phụ nhân y phục ẩm ướt, ánh mắt Cố Hải thủy chung không có lý khai khỏi Mười Tám Nương.

"Nương.." Cố Hải nhỏ giọng nói "Muội muội càng lúc thích khóc... mắt cũng sưng lên.."

Tào thị khẽ gật đầu, trên mặt hiện vẻ đau buồn, không chỉ thích khóc, từ ngày tỉnh lại, ban ngày phát ngốc, đêm tối thì gặp ác mộng liên tục, mỗi đêm lại là khóc, lại là kêu...

"Hải ca nhi, người trước đừng đi chặt củi, lấy củi, ở nhà bồi muội muội, mẫu thân đi một chuyến tới hẻm nhà Ma bà bà" Tào thị có quyết định nói.

Ma bà bà là bà cốt có tiếng, Cố Hải nhủ nhủ mảy, thân là thành phần trí thức đối với việc mọi người truy phụng thầy cúng vu bà có điểm phản cảm, chần chờ nói "Không thì tìm đại phu tới khám xem.."

"Quá trưa mẫu thân đi tìm đại phu tới" Tào thị đáp.

"Nương, ta ăn xong" Cố Mười Tám Nương ở dưới mái hiên nói, một mặt đứng dậy thu thập chén đĩa.

Tào thị sai bước tiến tới "Nương tới".

Thời điểm Tào thị mang tai Cố Mười Tám Nương vừa đúng lúc Cố phụ đi thi, vì gom góp lộ phí mà đem bán rất nhiều của cải trong nhà để lấy tiền mặt, cơm nước tự nhiên giảm xuống, hệ quả là Cố Mười Tám Nương không những bị sinh non, cơ hồ không giữ được mạng sống. Cố phụ cùng Tào thị cầu vô số danh y, còn nghe theo lời bà cốt phán đi nhận một ăn mảy làm mẹ nuôi.

Cố Mười Tám Nương danh tự này cũng do mẹ nuôi thuận miệng mà đặt cho, lúc ấy khát cái mẹ nuôi đem nửa cái bánh bột ngô đen ngòm chia thành mười tám miếng, thuận miệng đặt cái danh tự này cho nàng.

Bởi đối với Mười Tám Nương thân thể yếu đuối mà sinh ra hồ thẹn, nên phụ mẫu rất sùng nịnh nàng, tuy nhà nghèo khó nhưng là dường nàng áo quần tới tay cơm tới há mồm.

Cũng vì như thế, không như những hài tử nhà nghèo khác, không chỉ không có năng lực quản gia, ngược lại tính tình lại nhu nhược không rành thế sự.

"Nương, ta dọn" Cố Mười Tám Nương đề lại tay Tào thị, kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Vận mệnh

Tuy rất kinh ngạc, nhưng khi thấy Mười Tám Nương kiên trì, Tào thị đành nhượng bộ để nàng thu dọn chén đĩa.

Lưu Cố Hải ở nhà bồi nàng, Tào thị vội vàng ra khỏi cửa.

Thời điểm khi thấy Tào thị cẩn thận dè dặt đem chén nước trộn lẫn tro rom rạ đặt trước mặt nàng, Cố Mười Tám Nương nhìn không được kích động.

Nàng một lần nữa thấy sự việc đã xảy ra đang tái hiện lại mà kích động, nàng thật sự xác nhận nàng thực sống lại.

Từng ký ức như thần kỳ hiện lên rõ ràng trước mặt nàng, lần bị thương này là nàng cùng ca ca lên rừng chặt củi, lấy củi, không hiểu sao lại ngã xuống khe suối, đầu bị thương dẫn tới hôn mê. Nhà nàng thỉnh không biết bao danh y, mất nhiều tiền bạc, Tào thị yêu nàng lo lắng sợ nàng hồn bay mất, đặc biệt xin nước phép về cho nàng uống. Khi uống xong, nửa đêm nàng bắt đầu tỏ tả bệnh càng thêm nặng, vì chữa bệnh cho nàng mà Tào thị đem tài sản duy nhất còn lại đi bán đó là căn nhà họ đang sống.

Cũng chính bởi bán căn nhà, mẫu thân mới không thể không mang huynh muội nàng đến nương tựa họ tộc, tất cả hết thảy chính là từ nơi này bắt đầu.

"Nương, ta hiện tại có chút choáng váng, lát nữa nữ nhi uống" Cố Mười Tám Nương ngẩng đầu, thấp giọng nói.

Tào thị giật mình, vội đề bát nước xuống, xoa trán nàng, lại đỡ nàng nằm xuống giường.

"Người nằm, có việc gì gọi nương, nương giúp người uống ..." Tào thị dặn dò một câu, ngồi trước giường, tay cầm đôi giày đang thêu dở.

Nhìn mẫu thân an tĩnh ngồi bên cạnh, nghe dặn dò lại thì thoảng nhìn nàng một lần, Cố Mươi Tám Nương không khống chế được tình cảm, nước mắt lại trào lên, nàng khép mắt lại.

"Mười Tám Nương!" Tào thị nhìn nàng một lúc, nhỏ giọng gọi.

Cố Mươi Tám Nương sợ mở mắt ra lệ sẽ rơi xuống, liền giả ngủ. Tào thị đem chăn mỏng đắp cho nàng, luu luyến sờ mặt nàng, tay cầm giày thêu, mũi giày thêu hình một con chuồn chuồn, từng mũi từng mũi kim dần thay đổi thêm sinh động như thật.

"Cố tẩu tử, Cố tẩu tử..."

Ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói to, Tào thị giật mình, nhanh chóng đeo giày, đi nhanh ra.

"Đến...Luu đại nương, bà đừng lớn tiếng" Tào thị vừa nói vừa mở cửa "Mười Tám Nương mới ngủ".

Cố Mươi Tám Nương tự nhiên là không ngủ, nàng mở to mắt, xoa xoa, lắng nghe cuộc nói chuyện bên ngoài.

Nàng đem bát nước đổ vào cái bình cắm hoa Đào, nhìn xuyên qua cửa sổ hướng ra ngoài.

Nhìn thấy một phụ nhân béo thân mặc hồng y chiết eo đang nói nhiệt tình, tuy Tào thị đã nhắc nhở nàng nhỏ giọng nhưng vẫn có vài câu truyền vào trong tai Cố Mươi Tám Nương.

"..Trương lão gia đã ra giá rồi.."

"Ta bảo này, Cố tẩu tử, căn nhà này có thể bán được 500 lượng bạc trắng đó"

"...Người nhà này không sát mặt đường lại ở tuốt trong hẻm...phải...phải...ta biết đây là sản nghiệp của tổ tiên...chính là nó cũng cũ nát quá rồi..."

Cố Mươi Tám Nương nghe được, tim khó ức chế mà đập rộn lên, mẫu thân muốn bán nhà.

Trong sân, tiếng nói chuyện rất nhanh thì kết thúc, Tào thị tự mình đưa Luu đại nương ra cửa.

"..Ta nói Cố nương tử, người quyết định nhanh lên..." Luu đại nương ra ngoài vẫn không quên dặn dò lần nữa.

Tào thị gật gật đầu "Ta hiểu, đa tạ đại nương quan tâm."

"Cũng không phải xa lạ...Làng xóm láng giềng với nhau...Xem các người cô nhi quả phụ sống gian nan, ta không quan tâm sao được!..." Luu đại nương nói rồi mờ mờ nước mắt.

Tào thị bị nói trúng chỗ thương tâm, cũng lau nước mắt.

Cố Mươi Tám Nương đứng bên cửa sổ, bờ môi hiện một tia cười nhạt, nàng bây giờ không còn là hài tử 13 nữa, trải qua 10 năm kinh nghiệm, 10 năm này nàng gặp không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế. Luu đại nương là kẻ tiểu nhân sao trốn được mắt nàng.

Luu đại nương này sợ là tốt quá mức, bọn họ cần mua được căn nhà...

Cố Mươi Tám Nương ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn chung quanh tiểu viện, căn nhà là gia gia cho nhà nàng, tuy nhỏ, bố cục rất hài hòa, bây giờ phụ thân qua đời, số người ngấp nghé muốn nhà này không ít...

Tuyệt đối không cho phép bán, Cố Mươi Tám Nương tay nắm chặt thành quả đắng, quyết không cho phép ăn nhờ ở đậu tái hiện, nhưng nàng phải làm như thế nào?

Tào thị đứng trong sân nhìn sân viện, u u than thở, nhẹ nhàng mở cửa đi vào, lại gặp nữ nhi đứng bên cửa sổ, lông mày cau lại.

"Đánh thức người sao?" Tào thị cười nói, ánh mắt dừng lại bát nước không "Đã uống?"

Cố Mươi Tám Nương gật gật đầu, Tào thị không nghi ngờ vui mừng thờ phào một cái.

"Ca ca đâu? Đi học đường sao?" Cố Mươi Tám Nương tùy miệng hỏi, tầm mắt nhìn chung quanh.

Trên mặt Tào thị hiện tia hổ thẹn tự trách "Ca ca người.. hấn lên rừng chặt củi, lấy củi.."

Cố Hải giống Cố phụ là thành phần tri thức, đọc sách cầu quan tước, trước đây cùng Cố phụ đọc sách, sau Cố phụ nhiều năm thi không đậu, tuy càng chiến càng bại, tâm lý biết mình thiên phú không cao sợ chậm trễ chuyện thi cử của hấn, nên dạy hấn học, đốc thúc hấn đọc sách, lại cho đến học quán, trong học quán có vị danh sĩ chữ nho rất nổi danh.

Cố phụ qua đời, tình hình trong nhà lại càng gian nan, Cố Hải càng lúc càng không quan tâm tới việc đọc sách, thi thoảng tan học mới đi chặt củi, lấy củi

bán lấy tiền trợ giúp gia đình, sau cố định ba buổi học trốn một buổi, bởi vì thành tích chuyên cần không đạt nên kéo điểm học xuống rất nhiều, lại bị nhóm đệ tử trong học quán đũa cọt gây nên Cổ Hải chán ghét đọc sách, buông tha cho việc cầu tiến.

Nhưng thân là hàn môn đệ tử, trừ đọc sách thi cử, thì biết làm gì khác.

Cổ Mười Tám Nương cắn cắn môi.

"Ta đã trở về" Thanh âm Cổ hải vang lên ngoài cửa "Nương, mau mở cửa.."

Tào thị vội chạy ra mở cửa, Cổ Hải điệu một bó củi đầu đầy mồ hôi đi vào, áo đuôi ngắn bằng vải đay bị hần khoác trên đồng củi, chỉ mặc một chiếc áo somi.

"Ca ca uống nước" Cổ Mười Tám Nương bụng bát nước đi đến cạnh hần.

Đây là lần đầu tiên hần uống nước do muối muối bụng tới, Cổ Hải nhếch mép cười, vội tiếp uống một mạch hết sạch, hần hiển nhiên rất khát. Tào thị ở một bên nhìn, tâm đau, quay mặt lau nước mắt.

"Nương, hôm qua bán được 10 quan tiền!" Cổ Hải không chú ý động tác của mẫu thân, hưng phấn lấy tiền đưa.

Tào thị vội tiếp, khen ngợi hần.

"..Ngày mai ta đi bán vải thứ, ngươi không thể bỏ học nữa.." Tào thị tâm lý hi vọng nhi tử đọc sách, không quên dặn dò "...Tiền sinh sợ là sẽ giận.."

Đây là tiền hần tới đa một lần bán củi, vì tiền sinh hoạt trong nhà chiếm tất cả tâm tư hần. Nghe mẫu thân nói thế, Cổ Hải lập tức thờ ơ " Không cần, mấy buổi này là giảng Luận ngữ học mà, phụ thân đã sớm dạy ta, nghe đi nghe lại cảm thấy dong dài hết sức..."

"Ca ca.." Cổ Mười Tám Nương đột nhiên xen vào nói " Từ viết học nhiều chẳng thừa, phụ thân dạy ngươi, tiền sinh nay dạy lại, không phải càng cao hứng sao?"

Cổ Hải bị ghen, nhìn muối muối mắt sáng long lanh, không được tự nhiên gãi gãi đầu " Không phải, không phải...ta không phải ý tứ này, tất nhiên là muốn đi..."

Gặp nữ nhi một câu nói khuyên được nhi tử, Tào thị khe khẽ mỉm cười, đồng thời cũng kinh ngạc, kinh ngạc không phải nữ nhi biết Luận ngữ, trượng phu lúc còn sống cũng có dạy nữ nhi đọc sách, hơn nữa thân thể yếu đuối, cũng không học nữ công, thời gian rảnh rỗi không có việc gì làm, năng kinh ngạc là hành động của nữ nhi.

Cổ Mười Tám Nương tính tình nhu thuận, người khác nói gì nằng làm cái đó, trước giờ không có chủ động biểu đạt ý kiến chính mình, bây giờ thế nhưng khuyên nhủ ca ca đọc sách. Phải nói, trải qua cực khổ mới dần trở thành nhân tài, nhi tử biết chặt củi, lấy củi trợ giúp gia đình, nữ nhi lại biết quan tâm ca ca...Tào thị lặng lẽ lau nước mắt, gia cảnh khó khăn càng lúc đi xuống, Cổ Hải sớm muộn cũng chịu không nổi, vẫn là nên nhờ cậy thân tộc, nhờ gia tộc che chở, tương lai hai hài tử cũng có tiền đồ.

"Hải ca nhi, Mười Tám Nương, chúng ta hồi Kiến Khang thôi" Tào thị đặt tay lên vai nhi tử, đem nữ nhi áp sát ở bên người nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngăn cản

Kiến Khang là quê quán bọn họ, hơn phân nửa thân thích sống tại đó, hồi bé cũng đã về thăm. Nghe mẫu thân nói vậy, Cổ Hải không có ý kiến gì, hần biết mẫu thân một mình duy trì nhà này quá mệt mỏi, trở lại gia tộc, nhiều thân thích chiếu cố, mẫu thân cũng không phải vất vả nữa.

"Tốt quá, ta có thể nhìn thấy nhị thúc công, còn có Hoa Thanh ca ca..." Cổ Hải hoan hô nhảy nhót, trông như có thể nhanh chóng đi gặp người thân, kỳ thật, những người thân này hần gặp qua không quá 2-3 lần, chỉ sợ bộ dáng như nào hần cũng không nhớ được.

Tâm tư hải tử Tào thị tự nhiên biết, nhưng cũng vui mừng vì hải tử hiểu chuyện, tự hổ thẹn gia cảnh suy tàn, không thể không đem hai hài tử đi ăn nhờ ở đậu " Hoa Thanh ca ca ngươi đã thi tú tài, khi đó ngươi cùng hần đọc sách nhất định có ích, Mười Tám Nương..." Tào thị xoa đầu con trai một chút, rồi xoay mặt nhìn con gái " Mười Tám Nương cũng có thể cùng nhóm muối muối làm bạn, ngươi nói xem có được không?"

"Không tốt!" Mười Tám Nương lắc đầu.

Tào thị cùng Cổ Hải ngoài ý muốn nghe thấy Mười Tám Nương trả lời, nữ nhi thường xuyên nói đồng ý, câu không này thực là lần đầu tiên a.

*** thuganhanuoi ***

"Vi sao?" Cô Hải lập tức thắc mắc, một mặt khuyển nhủ "Muội muội, Kiến Khang nơi đó thật đẹp...còn có...còn có nhiều đồ ăn ngon...muội quên phụ thân nói vệt quay cay..."

Mười Tám Nương lắc lắc đầu, tay níu góc áo Tào thị "Không muốn, nữ nhi muốn ở tại chỗ này, nơi này có hương vị của phụ thân."

Từ khi sinh ra tới nay họ vẫn sinh hoạt tại đây, ba người không nhịn được mà nhìn xung quanh sân viện, từng ngọn cây cọng cỏ đến từng viên ngói đều khắc vết tích sinh hoạt hằng ngày của bọn họ.

"Phụ thân thích ở chỗ này dạy nữ nhi học bài...." Mười Tám Nương chỉ dưới gốc cây Lựu "Phụ thân thích ngồi đây luyện chữ..."

Lúc nói chuyện, nàng ôm lấy cánh tay Tào thị "Nương, ta không muốn ly khai nơi này, không muốn phụ thân một mình ở đây.."

Nhìn hai mắt nữ nhi hồng lên quyết không từ bỏ, đầu mũi Tào thị cũng lên men, nàng duỗi tay ôm lấy nữ nhi "Được, chúng ta không đi."

Cố Hải nhin không được nhủu mày, cảm thấy muội muội không hiểu chuyện, hẳn phải tìm cơ hội nói chuyện một chút.

Không đợi lâu, ngày hôm sau, Tào thị đi nhờ người bán đồ mình thêu, Cố Hải tay cầm cái bánh chuẩn bị đến học quán, đi gần đến cửa lại chần chờ, xoay người cầm lấy con dao chẻ củi.

"Ca ca.." Mười Tám Nương từ trong nhà đi ra.

Cố Hải giấu con dao chẻ củi phía sau người, nhếch mép cười nói "Muội muội đã dậy? Ăn cơm đi, ca ca đi học đường" Nói xong, hẳn vội muốn đi, bị Mười Tám Nương chạy mấy bước tới bắt lấy.

"Mười Tám Nương, ngươi làm gì vậy?" Cô Hải giật nảy mình, trong ấn tượng của hắn, muội muội là người yếu đuối, gió thổi qua có thể ngã ngay, mấy ngày nay mẫu thân làm lưng vất vả đêm ngày, ban ngày muội muội ở nhà một mình, chính mình nhất thời xúc động tưởng giúp nàng giải buồn mới mang đi chẻ củi, lấy củi, không nghĩ lại té xuống khe suối, mẫu thân không trách cứ hắn nhưng lại hận chết bản thân.

"Ca ca, ta biết nhà đang gặp khó khăn, không như vậy đi" Mười Tám Nương nghĩ nghĩ rồi nói "Ca ca an tâm đi học, hết giờ học, muội cùng ca ca đi chẻ củi, lấy củi, như vậy sẽ không chậm trễ việc học của ca, ca cũng không cần nghỉ học"

Nàng chưa dứt lời, Cố Hải liền vung tay lên tạo ra một trận gió "Đánh chết ta cũng không mang ngươi lên núi...muội muội ngoan, ngươi ở nhà nghỉ tạm, dưỡng thân cho khỏe đi..."

"Ca ca..." Mười Tám Nương trầm giọng đánh gãy lời hắn đang nói "Chẳng lẽ chỉ vì ta ngã một lần, từ nay không được đi nữa? Như vậy, trẻ con khắp thiên hạ tập đi bị ngã cũng không phải đi nữa?"

Cố Hải ngẩn người, lần đầu tiên thấy sắc mặt muội muội trịnh trọng như vậy.

"Như thế, ca ca sẽ bị tiên sinh khiển trách, định không học nữa sao?" Cô Mười Tám Nương thanh âm run rẩy, nàng xoắn bước tiến lên một bước. Kiếp trước, Cố Hải xúc động lại thêm mất cảm, nhiều lần bị người trào phúng, bị tiên sinh trách phạt, mới bình nứt không sợ bể bụng tha việc học, cũng buông tha tương lai chính mình. Ca ca nàng kỳ thật là người có tư chất tốt. Mất Thanh Nương hồng lên, chẳng qua người còn non nớt lại bị gia cảnh sinh hoạt trong nhà làm lòng rối loạn, lần này, nàng sẽ chia sẻ cùng hắn.

Cố Hải nghe nàng nói trịnh trọng như vậy, nhin không được cười "Muội muội, đây là đạo lý gì a?" Hắn hơi nâng cằm lên "Từ viết tri si hồ dũng, tiên sinh trách ta không sao, ta tự thấy tài năng của mình, quyết chí tự cường, có thẹn nơi nào mà không dám đọc sách?"

"Tốt, ca ca là người nói, ngày sau có người cười nhạo ngươi, ngươi không thể lại cam chịu như vậy?" Cô Mười Tám Nương giọng nghẹn ngào nói ra câu này.

"Đó là tất nhiên" Cô Hải nói, bản thân kinh ngạc, không hiểu muội muội thế nào lại đột nhiên nói về việc này, đang nói đến việc lên núi chẻ củi, lấy củi sao? Đẳng nào cũng lạc chủ đề, hẳn cũng nghĩ đến chuyện kia "Muội muội, nghe ca ca nói, chúng ta hồi Kiến Khang đi!" Hắn nhìn chăm chăm sắc mặt muội muội mà nói, một mặt lo lắng, sợ mình nói chuyện này, muội muội không cao hứng.

Này, khuôn mặt tiêm tiêm, mắt hạnh lộng lộng, thần sắc hồ hững, ánh mắt không giống ngày xưa, nhà gặp chuyện mà không kinh hoàng...muội muội, quả thật cùng với trước kia không giống nhau, chắc là bị dọa hồng đi, nhất là không thể chấp nhận việc phụ thân mắc bệnh mà mất, hiện tại, thành ra lại tốt.

Tâm lý Cố Hải thoải mái nhẹ nhàng thờ một hơi, đem tâm tư trong lòng nói ra "...Như vậy, mẫu thân cũng không cần khổ cực, các thân thích sẽ chiều cố chúng ta..."

"Ca ca.." Mười Tám Nương vẫn an tĩnh nghe Cố Hải nói, đột nhiên mở miệng đánh gãy lời hắn, nghiêm túc hướng hắn nói "Ca ca, ngươi nói thân thích có thể chiều cố chúng ta sao?"

Cố Hải sắc mặt cứng đờ, lắp bắp nói "Đương... Đương nhiên...chúng ta là người trong tộc..." Sự thật thì, hẳn là mơ phảng phất lường trước như vậy, nhưng là..bất kể như thế nào, cũng tốt, bọn họ là thân tộc mà?

"Lúc nhỏ phụ thân cùng nương mang chúng ta trở về, ca ca cảm thấy người thân chúng ta quan tâm?"

"Là ai nói quần áo chúng ta cũ nát như bọn ăn mày, dùng đá ném chúng ta..?"

"Mỗi một lần trở về, nương vì sao trốn tránh trong phòng lên lút khóc..?"

"Là ai đánh vỡ cái khay lại đổ cho ca ca, mặc cho mẫu thân quỳ xuống cầu xin, cũng mặc kệ, trước mọi người mà đánh người?"

"Là ai ném khối lương khô xuống đất kêu người làm ngựa để hấn cười? Là ai sai chúng ta, đối xử với chúng ta như nô bộc...?"

Cố Mười Tám Nương thì thảo nói, nàng lăm bắm lâu bầu, mỗi câu nói ra, nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống. Kiếp trước, sống khuất nhục, tro mắt nhìn thân nhân mất đi, nàng hoảng sợ bất lực, chấp nhận bọn họ bày bố, bơ vơ không nơi nương tựa, thật sâu khắc vào đáy lòng nàng, không thể quên cũng không thể để tái hiện một lần nữa.

Cố Hải chậm rãi nhớ lại, tay nắm chặt thành quả đắng. Chuyện xảy ra lúc nhỏ, theo thời gian cũng trở lên mờ nhạt, nhưng tâm lý chịu nhục đã sớm khắc sâu thành vết, tùy thời điểm có thể nhảy ra kích thích thần kinh hấn.

"Trước kia phụ thân còn sống, còn có công danh trên người, ăn mặc tự chủ, họ còn đối xử như thế với chúng ta, bây giờ..." Cố Mười Tám Nương hít thật sâu mấy hơi, áp chế nội tâm đang cuộn trào mãnh liệt, nắm chặt cánh tay Cố Hải "Ca ca, người nói về sau chúng ta sống tốt sao?"

"Sẽ không." Cố Hải hai mắt hồng lên, nắm chặt quả đắng, không chút do dự mà hô lên hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đồng tâm

Hấn cắn chặt môi dưới, nghĩ đến nhị thúc công nhìn phụ thân bằng ánh mắt khinh miệt, nghĩ đến lúc hấn trốn phía sau núi đá, thấy phụ thân trong tiệc rượu bị người trong tộc xa lánh, nghĩ đến ngay cả người hầu quét nhà cũng khinh miệt nói hấn là tiểu phế vật, thời điểm đó hấn là đứa bé bước bình không biết tiểu phế vật là gì, còn cực kỳ hứng thú chạy đi hỏi phụ thân.

"Tuyệt đối sẽ không!" Cố Hải lập lại một lần, cắn môi dưới chảy ra máu.

"Ca ca, chúng ta ba người cùng ở một chỗ, mình làm mình ăn, ăn cơm mình làm ra, dù ngày nay gian nan, cũng có thể ở trước mặt người khác đứng thẳng lưng, vì cái gì phải đi nhìn sắc mặt người khác mà làm?" Cố Mười Tám Nương hít sâu thở một hơi. Nàng nghĩ đến Thẩm gia, một lão nô đã từng nói một câu này, không biết vì cái gì, một câu nhẹ nhàng không có gì lạ lúc này trong đầu nàng lại vang rõ ràng.

"Ai có cũng không bằng chính mình có.." Nàng thì thảo nói ra.

"Đúng!" Cố Hải cao giọng "Đúng, chúng ta dựa vào chính mình! Không phải dựa vào họ! Không muốn bọn họ phải bố thí!"

"Ca ca, người phải học tốt, thi đỗ công danh lần tới!" Cố Mười Tám Nương nắm cánh tay hấn nói.

"Được.." Cố Hải nghiêm túc gật đầu, giọng lên quả đắng quơ quơ "Ta muốn trụng công danh, cho nương làm cáo mệnh phu nhân, xem ai dám coi thường chúng ta, tùy ý khi dễ chúng ta!" Hấn nghĩ đến hơn nửa năm này, hấn lo lắng chuyện nhà, tư tưởng không tập trung, không đi nghe đủ bài giảng, thời điểm thi hương cũng đang tới gần.

"Muột muội, ca đi học đường" Cố Hải ném dao chặt củi, nhanh chân chạy ra ngoài.

"Ca ca, muội ở sau núi học đường chờ người, người tan học, chúng ta cùng nhau đi đón củi!" Cố Mười Tám Nương nước mắt lấp lánh ở phía sau hô.

Cố Hải xa xa khoát tay áo, rẽ ngoặt liền không nhìn thấy Mười Tám Nương đứng lặng ở trước cửa ngáy ngóng nhìn một hồi, thẳng đến lúc đại nương nhà hàng xóm chào nàng mới tỉnh lại, quay người vào nhà đóng cửa.

Nhìn tiểu viện mọc đầy sinh khí, Thanh Nương nắm chặt quả đắng, thay đổi vận mệnh mới bước chân được một bước, muốn nhà lại không đi ăn nhờ ở đậu, này cũng không đủ. Nàng biết nhà không tích tiền, còn nợ tiền ở bên ngoài, kế tiếp còn có chi phí sinh hoạt của ba người họ, chỉ dựa vào việc mẫu thân thừa thừa tuyệt đối chống đỡ không nổi, huống chi ca ca còn muốn đi học đường...

Tiền ... Tiền.. Muốn sinh tồn nhất định phải có tiền, nàng cần có tiền.

Giờ khắc này, nàng hận chính mình là nữ nhân, vai không thể gánh, tay không thể nâng, kinh nghiệm cũng bình thường, xuất giá là tiền thân tộc, xuất giá bà bà là hậu thuận, ngay cả khi nhận hiệu thuốc bắc, hành động của nữ chủ nhân nàng cũng thuận theo chương quỹ... Trừ nghe lời người khác nói, nàng cái gì cũng không biết...

Thương tâm, phần hận, buồn phiền tâm tình đập vào trong lòng, chẳng lẽ nàng chỉ có thể tro mắt nhìn sự tình này phát sinh lần nữa sao?

Nàng phải làm gì?

Cổ Mười Tám Nương vui đầu trong gối khóc lớn, mỗi một lần, nàng lại bị ký ức "kiếp trước" đầy đọa, hận không thể lên tiếng khóc lớn, lại vì nương ngủ ở bên người mà không thể.

Nàng sợ ca ca lại chết trước mắt mình, sợ hãi nghe đến tên Kiến Khang, nhưng nghĩ tới người lúc này đang sống tại Kiến Khang, nàng hận không được lập tức cầm dao xông tới, giết chết hắn, giết chết hắn...

Thống khoái khóc một hồi, tâm tư dần bình tĩnh trở lại, Mười Tám Nương nhìn trời xanh thăm thẳm, hít sâu một hơi.

Kiếp trước lúc phụ thân còn sống, nàng tuy rằng đọc không ít sách, nhưng trước giờ không nghiêm túc nghiên cứu, hiện tại nghĩ kinh nghiệm lúc sống, lại đọc ít văn thư, nhất là cha nghiêm túc dạy nàng, nàng tâm dần dần bình tĩnh xuống.

Không thể gấp, không thể nóng vội, nàng tin tưởng, lão thiên gia cho nàng sống lại sẽ không phải đùa giỡn nàng, còn nữa, hồi tưởng ngày xưa, nàng Cổ Mười Tám Nương cũng tự hỏi không phải người xấu, lão thiên gia sẽ không cho nàng một lần nữa thống khổ.

Nàng quỳ gối trước cây Lựu, thành kính dập đầu, tạo thành chữ thập cầu phúc, thần Phật trên cao, phù hộ Mười Tám Nương nàng.

Tào thị bán kim chỉ vội vàng trở về, nguyên bản muốn nhanh chóng nấu cơm cho nữ nhi, lại thấy cơm đã nấu trên bếp lò, sân viện sạch sẽ bóng loáng hiển nhiên đã quét tước qua.

"Nương, người từ từ ăn, ta đi đưa cơm cho ca ca." Cổ Mười Tám Nương cầm giỏ cơm nói.

Tào thị nhìn nước mắt không muốn rơi ra. Trượng phu lúc còn sống, gia cảnh nhà tuy không tốt, nhưng cung cấp nuôi dưỡng nhi tử tại học đường vẫn có tiền ăn cơm, cho nên bọn họ không có đem cơm, nhưng từ khi trượng phu chết, gia cảnh rớt xuống trầm trọng, Cổ Hải tại học đường lén lút nhìn ăn vì không có tiền, sau nàng phát hiện, khóc một trận, sau bắt đầu đưa cơm.

Đem cơm chỉ mất một lúc, nhất là Cổ Hải mỗi ngày chưa tới giữa trưa đã nhanh chóng quay về, sau đó ở nhà giúp nàng làm việc, hai là, nàng thật sự không có phương pháp, lại không yên tâm nữ nhi mà đi, nàng tự biết như vậy hủy buổi học nhi tử, chính là...

Nàng làm mẫu thân thật sự thấy hết sức hổ thẹn.

Bây giờ thì tốt a, nhi tử được đưa cơm, có nghĩa là lại bình thường đọc sách, một lần nữa hồi tâm, mà nữ nhi chủ động gánh vác chiếu cô ca ca, tảng đá trong lòng nàng xem như được hạ xuống.

"Nương, người đừng lo lắng, ta khỏe, ta ở nhà cái gì cũng có thể làm" Mười Tám Nương ngẩng đầu nhìn nương, bởi vì làm lưng vất vả u buồn mà thành khuôn mặt lão thái, lòng chua xót.

"Tốt" Tào thị gật đầu, về mặt từ ái hướng nữ nhi nói "Đi đường cẩn thận"

Nàng không có đối với thân thể nữ nhi mà biểu đạt sự lo lắng, nữ nhi sẵn sàng nàng, nàng cũng muốn sẵn sàng nữ nhi, muốn chia sẻ tâm tư.

Cổ Mười Tám Nương khẽ gật đầu, vác giỏ, thuận tay cầm lấy dao chẻ củi "Nương, ta đợi ca ca tan học, cùng hắn đón củi, người đừng lo lắng."

Tào thị nghĩ nàng trước bị thương, thần sắc do dự, nhưng nhìn ánh mắt nữ nhi kiên định, gật đầu "Tốt, người...cẩn thận, người sức nhỏ, lượm cành cây gãy..."

Cổ Mười Tám Nương lộ ra một khuôn mặt tươi cười, cất bước đi ra cửa.

"Chào ôi! Cổ nương tử.." Lưu đại nương lắc lư đi tới, thấy Tào thị tại ngưỡng cửa vội cười hô "Chuyện kia, người nghĩ như thế nào?"

Tào thị trên mặt hiện mấy phần do dự, chần chờ một chút, mới nói "Đại nương tử, làm phiền người phí tâm....căn nhà này ta tạm thời không bán..."

"Gi!" Lưu đại nương khuôn mặt bỗng cứng đờ.

Nghe lời mẫu thân nói, Mười Tám Nương hơi quay đầu xem, bờ môi hiện tia cười yếu ớt, rất nhanh biến mất, hiện tại không phải thời điểm để cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Học đường

Ra khỏi ngõ nhỏ, Cổ Mươi Tám Nương dờ dẫm đứng tại đầu phố, nhìn ngả tư quen thuộc, mọi người, cửa hàng, âm thanh rao hàng tất cả mới như ngày hôm qua.

“Mười Tám Nương, Mười Tám Nương...” Một cô gái bán đậu hũ khoảng mười lăm mười sáu tuổi đeo tạp dề vải màu lam vẩy tay hô to gọi nàng.

“Đậu Hoa tỷ tỷ..” Mười Tám Nương hướng nàng ngơ ngẩn kêu.

Tiểu cô nương cười sáng khoái, lộ ra hàm răng trắng “Khỏe không? Dọa chết ta...ta xem xem, có lưu sẹo không?...Thế nào không để ý..” Nói chuyện nhanh chóng đi đến bên cạnh nàng, để hai tay ướt trên tạp dề, chăm chú xem xét “Sẹo lớn như vậy..” Tiểu cô nương khoa trương kêu lớn một tiếng, lập tức an ủi “Không sợ, không sợ, mấy mẩn tóc mái che hết...a..” Nàng nói chuyện nhìn thấy cô gái trước mắt ngơ ngẩn nhìn chính mình, không khỏi hé miệng cười “...Nhìn cái gì? Trên mặt ta mọc hoa sao?”

“Tốt, lâu không gặp Đậu Hoa tỷ tỷ..” Cổ Mươi Tám Nương lẩm bẩm nói.

Tiểu cô nương che miệng cười “Thật lâu? Khả khả..” Nàng chớp chớp mắt, nhéo nhéo đuôi sam của Mười Tám Nương “Trách ta không đến thăm người sao? Người này quý hẹp hòi...Ta tuy không đi thăm người, nhưng nhờ người đem mấy chén đậu hũ...người cũng biết tầu tầu ta sắp sinh, nương muốn ta ở nhà coi nàng...” Nàng than thở, một bộ sầu lo “Cũng không biết lần này tầu ta có sinh được nhi tử không? Nếu không phải tầu tầu lại bị nương ta nể...tầu tầu thực đáng thương...”

“Là nhi tử..” Cổ Mươi Tám Nương nghiêm túc nói.

Tiểu cô nương khanh khách cười càng lợi hại “Nhờ người cát ngôn, nhờ người cát ngôn..”

Cổ Mươi Tám Nương nhìn nàng cũng cười vui, khoát tay áo cáo từ, đi bộ mấy bước lại nghĩ tới cái gì quay đầu nghiêm túc nói “Đúng rồi Đậu Hoa tỷ tỷ, thời điểm tầu tầu sinh, người nhớ đi thỉnh Vương đại nương ở phố tây, Chu đại nương phố đông hôm đấy không có nhà.”

“Sao, không ở nhà?” Tiểu cô nương ngây cả người, vẻ mặt lẩn lộn, nhìn bóng lưng tiểu cô nương đã đi xa “Chẳng lẽ người biết tầu từ ngày đó sinh hay sao?”

Tiên nhân huyện là một cái huyện thành nhỏ, cách Từ Châu khoảng mười dặm, núi non thanh tĩnh, vốn là đất hoang không người ở, không biết sao xuất hiện một đạo sĩ, một cao tăng tại đây tu luyện đắc đạo thành tiên, ngồi một con tiên hạc phi thiên, tiên hạc vỗ cánh quét sạch vùng đất trống, sau tiên hạc giương cánh, địa phương nổi danh, dân chúng dần dần tụ tập về đây bởi vậy kêu là Lạc huyện.

Tiên nhân huyện học đường cũng ở trong truyền thuyết tiên nhân phi thiên, ngoại thành có một ngọn núi nhỏ, phong thủy thích hợp, học đường vốn là do các hộ dân khá giả hùn vốn thiết lập nên, đào tạo nhiều nhân tài, thi đỗ đạt tới bằng nhân.

Đối với một tiểu huyện thành mà nói, có rất nhiều người nổi danh, dẫn tới mấy thị trấn kế bên cũng có học sinh tiến đến xin học.

Đến gần nơi này, xa xa đã nghe rõ tiếng đọc sách lanh lảnh, giờ ăn cơm trưa đã đến, nhưng vẫn còn tiếng đọc sách, thấy rõ nông đậm phong cách học tập.

Cổng học đường đứng sừng sững một tượng Tiên Hạc, không biết được đúc từ khi nào, năm tháng phủ thêm lớp áo loang lổ, Tiên Hạc giương cánh muốn bay, sinh động như thật.

Cổ Mươi Tám Nương không đi vào học đường, nàng nhớ tới phụ thân lúc đưa nàng tới thăm tượng Tiên Hạc, nhưng chỉ ghé qua một lần, bởi vì nơi này có vị tiên sinh học vấn rất cao, nhưng tính tình kỳ quái, trong đó điểm thứ nhất là nhất định không cho nữ nhân tiến vào học đường.

Đứng ở bên ngoài, Mười Tám Nương thăm dò hướng đi, xem có thể tìm người nhắc gọi Cổ Hải, nhìn xung quanh có ba thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi quần áo chỉnh tề đang đi tới, trong đó có một người nhìn thấy Thanh Nương liền ngừng bước chân cùng người khác nói mấy câu, ba người cười hi hi tiến tới chỗ nàng.

“Tiểu nương tử, người tìm ai?” Một thiếu niên có đôi mắt nhỏ mở miệng hỏi, ánh mắt rơi xuống cái giỏ nàng đang cầm.

Học đường nơi này cũng có nhà bếp, nhưng có một bộ phận học sinh nuốt không nổi thức ăn, hoặc tự mang hoặc người trong nhà mang đến, nhìn thấy tiểu cô nương vác cái giỏ, đi gần nghĩ thấy mùi thức ăn, lập tức biết mục đích nàng tới.

“Là tôi đưa cơm đi” Thiếu niên mắt nhỏ xoay động cười tít mắt “Cho ai?” Nói xong giang tay ra “Ta thay người đưa vào trong”

Nếu là trước kia, Cổ Mươi Tám Nương nhất định nói cảm ơn, hơn nữa phi thường cảm kích giao cho hắn. Nhưng đó là trước kia, hiện tại Cổ Mươi Tám Nương nàng quyết không tin hắn.

“Đa tạ mấy huynh trưởng, ta còn có câu muốn nói, cho nên còn thỉnh mấy vị huynh trưởng giúp ta gọi ca ca ra” Nàng cúi đầu nói, tay cầm cái giỏ không có nơi lỏng chút nào.

Ba thiếu niên nghe tiểu nương tử trả lời ngoài ý muốn, trên mặt không vui.

“Có nhẩn cái gì nói ra chúng ta giúp người nhẩn lại a...” Một thiếu niên mập mạp cười ha hả nói, tay duỗi tới cầm cái giò.

Chỉ cần nơi có người liền ngư long hỗn tạp, học đường cũng không ngoại lệ, người nghiêm túc đọc sách cầu lấy tiền đồ tự nhiên là chiếm đa số, nhưng người đục nước béo cò ăn không ngồi rồi cũng có.

Mấy người thiếu niên này tuy mang dáng vẻ thư sinh, nhưng mỗi cử chỉ hành động lại không có mang tỳ gì là phần tử trí thức văn nhả.

Cổ Mười Tám Nương nhảy bèn lui về phía sau một bước, lại hiện trong mắt bọn hắn là tràn đầy đề phòng.

Sẽ không đi, ba người này muốn cướp giò com chính mình đưa tới? Xem bọn hắn ăn mặc trang điểm so với mình gia cảnh tốt hơn rất nhiều a.

Sự thật thì Cổ Mười Tám Nương đoán trúng một nửa.

Bọn hắn ba người đích xác là muốn cái giò của nàng, nhưng không phải vì ham mê ăn uống mà là dùng thu khổ cực phí.

Bởi vì đưa com là người nhà hàn môn đệ tử, tính tình khí thế kém bọn hắn một bậc, hơn nữa tiên sinh kiêng kỵ học đường phát sinh tranh đấu, một khi xảy ra, không hỏi ai gây chuyện, nhẹ thì quở trách, nặng thì đuổi học, bởi vậy việc ngăn ngừa học sinh dọa dẫm vơ vét tài sản của nhau không cần thiết, việc bị vơ vét tài sản tuy là giận nhưng cũng chỉ có tự nhận mình gặp xui.

Cứ như vậy còn rất ít người đưa com tới, ba người này đã lâu không có thu nhập, hôm nay dễ dàng lại gặp được một người, nhìn qua vẫn là một tiểu cô nương nhu nhược mà thôi.

Không nghĩ đến thế nhưng sẽ bị cự tuyệt.

Thiếu niên béo thất bại, tức giận “Người, tiểu nương tử, thực không biết tốt xấu!”

“Có cái gì lời nói mà không nói cho chúng ta nhẩn dùm?” Thiếu niên hừ một tiếng, đánh giá Mười Tám Nương vài lần, âm thanh tà khí nói “ Chẳng lẽ là lời đường mật sao?”

Lời vừa nói ra, ba thiếu niên cạc cạc cười lên.

“Học đường trang nhả, mấy vị huynh trưởng lên tiếng thận trọng một chút” Mười Tám Nương ngẩng đầu nghiêm nghị nói.

“A! Đến phiên người tiểu nương tử giáo huấn chúng ta a!” Thiếu niên mắt nhỏ hồ to gọi nhỏ “Đem giáo huấn dạy ta sao, này việc tiểu gia là chính ta định..!” hắn nói chuyện duỗi tay hướng cái giò của Mười Tám Nương, lúc này có người khụ khụ một tiếng.

“Các người đang làm cái gì?” Một thiếu niên gương mặt sáng sủa lên giọng truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Học sinh

Thanh âm này khiến ba thiếu niên sắc mặt hốt hoảng, tự nhiên dừng động tác tay lại, cười xoay sang hướng khác.

Một thiếu niên đồng dạng kỳ bảo tổ đang đứng ở chỗ không xa, thân hình dong dỏng cao, phong thái trí thức nồng đậm, nhủ mảy nhìn qua.

Cổ Thanh Nương “sống một đời” tại tiên nhân huyện hoạt động phạm vi cũng là chính con đường phụ cận, học đường, nơi này nàng đến có thể đếm số lần tới trên đầu ngón tay, càng không cùng với học sinh nơi này giao tiếp, cho nên trong trí nhớ của nàng không có thiếu niên này, tự nhiên cũng không nhận thức được hắn là ai.

Ba thiếu niên cũng nhận được, nhìn thấy hắn tâm lý không nhận được nhận mình xui xẻo, trên mặt lại không dám biểu lộ.

Hắn tên Thái Văn, người Lâm huyện tới đây, cũng là con nhà quyền quý, nói hắn như vậy vì thấy hắn ăn ngủ tại học đường này, chi phí không phải người bình thường có thể chấp nhận, nhưng phương diện khác tới nói, trong nhà sẽ không bỏ chính mình quanh năm suốt tháng trong học đường, nếu không phải trường bối yêu quý thì là hài tử trong nhà không được thụ sủng.

Dù hắn bất luận phải hay không phải là con cháu nhà quyền quý chân chính, nhưng là đệ tử đặc ý của tiên sinh, tại học đường này chính là không hơn không kém quyền thế.

Có một con cháu quan lại không biết như thế nào bị hắn bắt lấy sai lầm, ở trước mặt tiên sinh nói mấy câu, kết quả tiên sinh thật sự đem đuổi ra khỏi học đường, mặc ai đến cầu tình cũng không được. Bị học đường xua đuổi, chính là bị hủy tiền đồ, hành vi một học sinh, bị tiên sinh ghét bỏ, cơ bản liền

cắt đoạn việc báỉ sư cầu học, thử hỏi tiên sinh nghi ngờ nhân phẩm của người, ai dám nhận?

Như vậy quả thật kẻ thù của nhau mới làm chuyện như vậy, nhưng sự thật, Thái Văn thực chính lấy chuyện luận sự, người nhà học sinh cũng không dám phát tiết, bởi vậy rõ ràng tính hẩn cổ quái.

Con cháu quan lại hẩn còn dám như vậy, bọn hẩn ba cái xuất thân thương hộ nào dám chọc đến hẩn, nếu bị hẩn phát hiện lỗi lầm, bầm báo tiên sinh đuổi học ra đường, cha bọn hẩn còn không đánh chết.!

“Không có cái gì, Thái học huynh ..chúng ta...chúng ta...là tiểu nương tử đến đưa cơm, chúng ta giúp nàng.” thiếu niên mắt nhỏ vội cười giải thích, một mặt xoay người dùng ánh mắt uy hiếp Thanh Nương.

Nhưng trong lòng lại hiện bất an, tiểu nương tử này nếu thực cáo tội trạng của họ, tiên sinh trách phạt, bọn hẩn liền giáo huấn nàng một chút, cũng là mất nhiều hơn được.

Thái Văn nghe được ánh mắt lạnh nhạt liếc qua ba người, ánh mắt có mấy phần khinh thường, sự tích mấy người này hẩn có nghe qua, chẳng qua không có người dám tố cáo cũng là không có nhân chứng thực tế.

Xem Thái Văn không nói chuyện cũng không ý tứ gì, ba người tâm lý chột dạ.

“Tiểu nương tử, người nói xem có đúng không?” thiếu niên mập vội đối Thanh Nương hô.

“Vâng” Thanh Nương theo tiếng đáp, thanh âm hồ hững.

Lời nói ra, ba thiếu niên nhẹ nhàng thở ra tiểu nương tử cũng hiểu biết.

“Cho ai?người nói ,chúng ta liền cầm, giờ đã quá giờ cơm trưa, đừng hiểu lầm, tiên sinh chính là không hứa đem thức ăn trong nhà tới!” thiếu niên mắt nhỏ thuận thế nhiệt tình nói.

“Cổ Hải” Thanh Nương nói nhưng vẫn không đem cái giỏ đưa tới “Làm phiền gọi hẩn ra”

“Cổ Hải” ba thiếu niên trừng mắt thần sắc có chút cổ quái.

“Ân,Cổ Hải ngụ ngõ hẻm Trường Nhạc” Thanh Nương kinh ngạc, cho rằng ba thiếu niên muốn làm trò, không khỏi hướng Thái Văn đứng không xa, gấp hẩn cũng nhú mày.

“Vây, người không cần đưa..” Thiếu niên mập bộ dạng vui sướng khi người gặp họa cười nói.

“Vi sao?” Thanh nương nội tâm nhảy dựng lên, cất cao thanh âm vấn đạo “Hẩn thế nào?”

“Hẩn a,chọc cái tiên sinh, đang bị phạt chép sách..” thiếu niên mắt nhỏ nói đồng dạng vui sướng khi người gặp họa “Phải chép phạt xong trước trời tối, nếu mà không đủ tám trăm chương, tiên sinh liền đuổi hẩn ra khỏi học đường. tám trăm chương ha, đến trời tối cũng không xong, huống chi hẩn còn bị đánh bàn tay..người vẫn nên mang cơm về chờ hẩn về nhà ăn đi..”

Tám trăm chương? Dù ba đầu sáu tay cũng không chép kịp..này xem ra chính là muốn đuổi hẩn ra khỏi học đường!

Thanh Nương đầu oanh một tiếng,mặt bỗng trắng bệch..”Không..” nàng lẩm bẩm nói.

Đuổi ra khỏi học đường, ca ca sẽ ra sao?phụ thân không còn, không thể ở nhà tự học, còn nói hẩn bị đuổi ra khỏi học đường, tương lai đi thi huyện lý lấy lý do phẩm đức bại hoại thủ tiêu tư cách dự thi, vậy tại tiên nhân huyện bị đoạn đường sống, mẫu thân cũng chỉ có thể mang bọn hẩn hồi thân tộc đi.

Thế nào lại xảy ra chuyện như thế? Nàng nhớ được kiếp trước ca ca chính mình buông tha đèn sách,hiện tại lại bị đuổi?

Mới thuyết phục được mẫu thân không bán căn nhà, thuyết phục ca ca cùng chính mình một lòng không đi nhờ vả thân tộc, mắt nhìn vận mệnh có thể tại đây thay đổi, lại tựa như mơ hồ có một đôi tay lại đẩy bọn hẩn, đẩy bọn hẩn nhất định phải theo lộ tuyến trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chuyển lời

Không, quyết không, đừng hòng, Cổ Thanh Nương cắn chặt môi dưới.

Ba thiếu niên phấn chấn cao hứng nói lời châm chọc, bọn hẩn cũng không phải cùng Cổ Hải khúc mắc gì chẳng qua thấy người khác gặp xui nên cảm

thấy vui vẻ mà thôi.

Thái Văn ở một bên nhủu mày, xoay người định đi.

“Này, vị huynh trưởng, xin đợi một chút” Thanh Nương cao giọng gọi hắn, xoắn bước tiến lên một bước.

“Đệ tử không thể hỏi đến chuyện sinh sự” Thái Văn bước chân chưa ngừng, đầu cũng không quay lại ném một câu.

“Ha, người này tiểu nương tử là yêu cầu hắn giúp ca ca người nói chuyện? Thực là nằm mơ!” ba thiếu niên cười lớn.

“Chính là, cầu ai cũng không thể cầu hắn a...” mập mập ha ha cười nói, phát hiện thanh âm quá lớn, vội che miệng lại, lén lút nhìn Thái Văn, hắn tựa hồ cũng không nghe thấy.

Cố Thanh Nương không hỏi lý do, nhìn Thái Văn càng lúc càng đi xa, cắn răng chạy đuổi theo hắn. Nàng tuy không biết học sinh này là ai, nhưng người này tướng mạo, cùng ba thiếu niên kia bất đồng, là một người nghiêm túc nghiêm cứu học vấn.

Gặp người ngăn lại, Thái Văn mày nhăn lại, mang mấy phần không bình tĩnh nói “Cô nương, tiên sinh không thích nữ tử khóc rống, người vẫn nên nghĩ thoáng một chút đi, đừng làm tiên sinh đau thêm...”

Cố Thanh Nương lắc đầu, đáng gờm lời hắn nói “Này là huynh trưởng, ta không phải muốn huynh cầu tình hộ ca ca”

“Sao?” Thái Văn có chút ngoài ý muốn, thoáng nhìn xuống, gặp chuyện này tiểu cô nương cơ hồ muốn khóc lớn, thế nào...

“Ta nghĩ thỉnh huynh trưởng cấp ca ca ta nhấn lời.” Thanh Nương áp chế nội tâm trong lòng đang cuộn trào mãnh liệt, nghiêm nghị bình thản nói.

Nhấn lời?

Thái Văn do dự một khắc, duỗi tay làm thỉnh “Người nói.”

“Thỉnh huynh trưởng chuyển lời cho ca ca nói, kiệt kỳ lực, trí kỳ thâm, tuy viết chưa học, từ tất gọi là học.” Thanh Nương hoãn thanh nói.

Thái Văn nguyên bản không đếm xỉa, nghe xong lời này, thần sắc không khỏi ngưng lại.

“Đa tạ huynh trưởng, thỉnh chuyển lời đến ca ca, ta ở bên ngoài chờ hắn.” Thanh Nương cúi đầu thi lễ, nói xong không có dừng lại, xoay người bước nhanh lui ra ngoài.

“Này, tiểu nương tử nói cái gì?”

“..Từ viết.. nàng cũng đọc qua kinh thư a?”

“..Ta xem nên khuyên Cố Hải sớm buông tha, trở lại hội trong nhà nói tốt cho hắn không bị lão tử đánh..”

Ba thiếu niên hi hi ha ha cười, nhìn Cố Thanh Nương đi ra đại môn học đường, tại tượng tiên hạc đứng lại, thần sắc ngưng trọng ngẩng đầu nhìn tượng hạc.

“Đến giờ giảng bài, ba người các người, là nghĩ về nhà bị lão tử trong nhà đánh sao?” Thái Văn lạnh lùng quay đầu nói.

Ba thiếu niên im bật, vội nhanh bước chạy đi vào.

Thái Văn quay đầu, mắt nhìn tiểu cô nương đã ngồi trên tảng đá dưới chân tiên hạc, quả thật là chuẩn bị tốt.

“Cố Hải?” hắn lầm bầm nói, chậm rãi hướng phòng học trung đi đến, hắn cùng học đường trung nhóm học sinh không lui tới, hơn nữa tiến trình không giống nhau, Cố Hải cũng không phải học sinh xuất chúng tại đây, bởi vậy cũng không có ấn tượng gì.

Nơi này tổng cộng có ba gian phòng học, phân biệt thuộc về không cùng năm tuổi học sinh, Thái Văn tuy mười lăm tuổi, nhưng cũng không học cùng Cố Hải một lớp, mà là so với hắn cao hơn một lớp.

Ngừng tại lớp Cố Hải, tiên sinh còn chưa tới, trong gian phòng mười bảy mười tám thiếu niên an tĩnh ngồi tại chỗ của mình, có nghiêm túc đọc sách, cũng có người đang ngủ, tán gẫu, trong phòng một góc vang lên thanh âm.

Ở trong này, ngồi tại bên trong một góc vui đùa viết chữ, thiếu niên phá lệ khiến người khác chú ý.

“..Ta nói này Cố Hải, người đừng phí sức..” thiếu niên mắt hí trong ba thiếu niên lúc này ngồi tại phía sau lưng Cố Hải, quy củ không dám ly khai khỏi chỗ, liền cầm bút viết đâm chọc phía sau lưng Cố Hải, hi hi ha ha nói chuyện.

Cố Hải tay trái chính diện đặt ở trên bàn, bàn tay bị đánh sưng đỏ một mảnh, hắn cắn môi dưới, như cao tăng nhập định bình thường không quan tâm ngoại giới sự chỉ múa bút thành văn.

“...Muội muội người tới..ha ha..” thiếu niên mắt híp phía sau đăm chọc hấn một hồi, nói tiếp.

Cố Hải tay dừng lại, ngồi bút chấm một giọt mực lớn trên giấy.

“Ta..” hấn quay đầu định nói chuyện, một bóng dáng dừng tới đây, đứng dưới bóng râm

“Kiệt kỳ lực, trí kỳ thân, tuy viết chưa xong, từ tắt gọi là học..” Thái Văn cao giọng nói, ánh mắt lạc ở trên bàn, một bên chắt đồng chữ chép phạt, quét mắt một cái, thấy mấy chương tuy nhìn có vẻ sạch sẽ nhưng chữ viết đã mang khí nóng nảy.

Thiếu niên này tâm đã loạn.

Cố Hải tự nhiên nhận thức được Thái Văn, là nhân vật nổi danh trong học đường mà hấn bắt quá là trung đẳng tư chất, hằng ngày không lui tới, đột nhiên đứng trước mặt không khỏi có chút dờ dẩn.

“Thái học huynh?” hấn nhẩn không được mở miệng hỏi thăm

Thái Văn lặp lại lời vừa nói, lần này không phải máy móc đi ra mà là nói ra.

“Thái học huynh...” Cố Hải có chút ngoài ý muốn, hấn biết ý tứ câu nói này, nhĩn không được mà kích động.

Đây là giảng đạo cho mình sao...

“Muội muội người muốn ta nhẩn người lời nói, nằng nói, nằng ở bên ngoài học đường chờ người.” Thái Văn hoàn thanh nói, nói xong, có chút suy nghĩ nhìn Cố Hải, xoay người đi.

“Thanh Nương?” Cố Hải ngơ ngác.

“Đúng a, đúng a, muội muội người tới, đang xem tiên hạc, không như người mau mau thu thập cùng nằng đi đi, đừng để nằng đợi lâu...” thiếu niên mắt híp nghe thấy hấn lâu bầu, vội ở phía sau cười nói, một mặt cầm bút đăm chọc hấn hai cái.

Cố Hải xoay người, đoạt bút viết trong tay thiếu niên mắt híp, bẻ đôi.

Thiếu niên mắt híp tay còn duỗi, tươi cười cứng trên mặt, mọi người trong học đường hiển nhiên thấy một màn này, bỗng vang lên tràng cười

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tiên sinh âm mũi nồng đậm hừ một tiếng, không nhìn hấn, ánh mắt đảo qua chỗ Cố Hải đang ngồi.

Cố Hải tựa hồ cũng không chú ý không khí trong gian phòng biến hóa, hấn cúi đầu, ngơ ngẩn nhìn chữ chính mình, thần sắc trên mặt tuy không có biến hóa gì, nhưng lồng ngực nhấp nhô kịch liệt biểu hiện nội tâm hấn đang khuấy động.

Không biết nghĩ đến cái gì, hấn đột nhiên đem mấy chương vừa viết xong cầm trong tay xé bỏ.

Động tác này khiến nhóm học sinh chú ý ở trong lòng kinh hô, lão thiên, thời gian đã không đủ, thế nào hấn còn đem chương mới viết xong xé bỏ?

Đại đa số trên mặt hiện lên một tia thương hại, nhìn Cố Hải là nhận mệnh muốn buông tha, đúng thôi, này không đến nửa ngày sao có thể chép xong tám trăm chương.

Cố Hải lại tiếp tục cầm xem mấy chương khác, lật đi lật lại, sau đó mọi người cho rằng thời điểm hấn nên đứng dậy li khai, hấn lại đem mặt giấy trải tốt, chính chính cầm lấy bút bắt đầu viết lên.

Phòng học vang lên thanh âm ồ lên.

*** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi ***

Tiên sinh đã đi đến chỗ ngồi lập tức phát ra thanh âm uy nghiêm, ánh mắt đảo qua trong phòng, nhóm học sinh lập tức an tĩnh lại.

“Người,tới giảng lại bài hôm qua.” Tiên sinh chỉ mặt một cái học sinh nói.

Học sinh run run một chút, theo tiếng đi đến trước mặt tiên sinh, bắt đầu thuật lại, thanh âm một hỏi một đáp quanh quẩn trong học đường, không có

người nào lại chú ý Cố Hải đang chép phạt.

Giảng giải xong ý nghĩa bài học, tiên sinh từ bàn của mình đứng dậy, ánh mắt đảo qua nhìn nhóm học sinh bởi vì tan học mà nhảy nhót.

“Đi đi.” Tiên sinh nói.

Học đường vang lên tiếng bàn ghế va vào nhau, nhóm học sinh ly khai bàn học của chính mình, nối đuôi nhau đi đến trước mặt tiên sinh cung kính thi lễ, sau tăng tốc lập tức bước chân ra khỏi phòng học.

Rốt cuộc trong phòng cũng chỉ còn Cố Hải, ánh nắng chiếu Cố Hải pho ra bóng dáng loang lổ trên mặt đất, viết xong, Cố Hải thở hắt ra, đặt bút xuống đứng dậy, đem chồng chữ chép phạt cung kính dâng đến trước mặt tiên sinh.

“ Bao nhiêu?” tiên sinh đậm đậm vấn.

“Ba trăm chương” Cố Hải cung kính đáp.

Tiên sinh không có nói chuyện, duỗi tay cầm lấy chồng giấy, lật từng trang xem, xem hết sức nghiêm túc, thẳng đến lúc xem xong toàn bộ “Đi đi” nói.

Vẫn thả tay an tĩnh đứng kế bên, Cố Hải theo tiếng dạ, thi lễ tiên sinh, nói “Đa tạ tiên sinh dạy bảo, học sinh cáo lui.”

Hắn đơn giản thu thập dụng cụ của chính mình, thần sắc bình tĩnh, trên mặt thậm chí mang mấy phần nhảy nhót, như một cái học sinh bình thường đang chuẩn bị trở về nhà.

“Ngày mai đem năm trăm chương còn thiếu giao tới.” tiên sinh nói.

Cố Hải đi đến ngưỡng cửa thân hình dừng lại, không thể tin xoay người lại, trợn mắt há mồm nhìn tiên sinh.

“Còn mắt thế thống!” tiên sinh xem không quen hắn dạng này, hừ một tiếng, phẩy tay áo lướt đi qua hắn.

Cố Hải ngây ngốc đứng lạng tại ngưỡng cửa, tựa hồ không lý giải được hàm ý câu tiên sinh vừa nói, thẳng đến lúc có một tảng đá nện trên đầu hắn.

“Hắc, Cố cứng đầu, người ở chỗ này lưu luyện cái gì, không có chuyện sao, ca ca cấp người họa một bức tranh, đặt ở đầu giường ngày sau tưởng niệm.” thiếu niên mắt híp cầm đầu ba thiếu niên âm dương quái khí cười nói.

Nói còn chưa xong liền nghe Cố Hải hét lên dọa hắn đem lời định nói mắc kẹt ở cổ họng, lại thấy Cố Hải nhảy dựng lên, giờ quả đấm lại hét lên hai tiếng, ba thiếu niên vội chạy ra xa.

“Này tiểu tử không nên thương tâm quá độ phát điên đi?” ba thiếu niên mắt to trừng mắt nhỏ ngơ ngác nhìn nhau.

Thẳng đến lúc chạy ra khỏi học đường, đôi mắt Cố Hải mới biến hồng, hắn hung hăng vắn về hai mắt, ngẩng đầu liền thấy tiểu cô nương dưới ánh chiều tà đang ngồi bên tượng hạc.

“Thanh Nương.” Thanh âm ngẹn ngào, hắn chạy nhanh tới.

Thanh Nương nhìn thiếu niên đang chạy tới, tâm tình nguyên bản đang khuấy động đột nhiên bình tĩnh trở lại.

[1]*** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi ***[1]

“Ca ca .” nàng đứng lên, còn chưa nói lời nào, Cố Hải đã khom người xuống cái giỏ cạnh chân nàng lật lên, cầm lấy bánh bột ngô từng ngum từng ngum ăn.

“Đói chết ta...” hắn mơ hồ nói không rõ, hướng Thanh Nương lộ ra khuôn mặt tươi tắn.

Cố Thanh Nương chỉ thấy một cổ cay thẳng hướng cổ họng, song trong mắt nhện không được hiện ra nước mắt.

“Ăn từ từ, ăn ít một chút, về nhà còn phải ăn cơm chiều.” nàng cũng cười nói.

Cố Hải bị mắc nghẹn, cổ họng một trận ho khan, Thanh Nương vội thay hắn vỗ phía sau lưng.

“Tốt!” nàng cười nói.

“Hào a, người này làm muối muối, thế nhưng đói ca ca vui sướng khi người gặp họa!” Cố Hải làm một bộ dạng kinh ngạc nói.

Thanh Nương nâng tay nhẹ nhàng đánh hắn một quyền, huynh muội hai người liếc nhau một lần nữa cười lên, cười ra cả nước mắt.

“Nhanh về nhà đi, nương lo lắng.”

Cố Hải cúi đầu xách cái giỏ, lúc này mới thấy bên cạnh còn đặt một bó củi nhỏ.

“Người còn đi nhặt củi?” hần kinh ngạc nói.

“Đúng vậy” Thanh Nương đeo giỏ lên, khẽ mỉm cười, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo “Ca ca cho rằng ta không thể sao?”

Cố Hải mỉm cười, xoa người chùi nước mắt, nắm bó củi hắc hắc cười nói “Có thể, chính là quá thiếu, còn thua ta chặt vài đao thành quả..”

“Thôi đi, liền người, vài nhát đao..” Thanh Nương cười nói.

“Người không tin, ngày mai liền cho người xem ca ca lợi hại như thế nào..”

Kèm với tiếng cười nói, tiên hạc giương cánh muốn bay lảng lảng nhìn chăm chú một lớn một nhỏ hai bóng dáng chậm rãi đi xa.

Màn đêm buông xuống, một ngày lại trôi qua, một ngày mới lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Viễn Chí

Học đường sư huynh muội ai cũng không có đề tâm, tự nhiên cũng không có ai tố cáo Tào thị.

“Bởi vì nghỉ học nhiều, cho nên phải học muộn chút...” Cố Hải giải thích cho Tào thị nguyên nhân mình về muộn.

“Không ngại, nghe tiên sinh dạy học là tốt.” Tào thị tay luôn kim chỉ, ánh mắt từ ái nhìn nhi tử.

“Nương, người xem, là muội muội đi nhặt củi..” Cố Hải vỗ đầu nhếch nhếch cười nói,

“Chính là bớt chút, chờ ca công khóa đi lên, chúng ta liền có thể lấy được nhiều củi...”

Tào thị nghe vậy cười nói được.

“Ta còn có bài tập, nương..” Cố Hải nhìn thấy chén đĩa ngại ngừng nói.

Tào thị mới muốn đứng dậy, Thanh Nương từ trong bếp đi ra, nhanh chóng thu thập.

“Ca ca làm bài đi.” Nàng cười nói.

Thu thập xong, Thanh Nương ngồi dưới cây Thạch Lựu trong viện, bóng đêm che phủ Thanh Nương, phòng ốc lộ ra ánh đèn, chỉ cảm thấy này là thế gian nhìn sự vật.

“Thanh nhi?” Tào thị thật lâu không thấy tiến tới, lo lắng ra hỏi.

Thanh Nương vội đứng lên, trong đêm tối thanh âm dịu dàng gọi nàng.

Tào thị nhìn thấy nàng nhẹ nhàng thở ra, vẫy tay muốn nàng tới đây “Sương đêm không tốt cho thân thể, đừng ngồi ở trong sân.”

Thanh Nương nhìn mẫu thân gật gật cái đầu.

Xem nàng mặt hơi hơi đỏ, Tào thị đột nhiên than thở, hài tử này lại khóc, là nghĩ đến phụ thân nàng sao? Bất quá đã nhiều ngày như thế, sao lại...

“Thanh nhi...” Tào thị vuốt tóc nàng, trù mến đem nàng thiếp đi trên vai mình “Còn có nương ở đây, đừng lo lắng.”

Thanh Nương nhị nước mắt chảy xuống, duỗi tay ôm lấy eo mẫu thân, ân một tiếng.

Mẹ con hai người lẳng lặng ôm nhau, Cố Thanh Nương tâm tình dần bình phục lại, tầm mắt lạc tới góc phòng nhìn đồng củi lớn, nàng nhớ là hôm qua Cố Hải lấy được.

“Nương, củi sao không có bán đi?” nàng đứng vững thân thể, thấp giọng hỏi.

Tào thị than thở “Nhiều người bán...” nói xong lại vỗ vỗ đầu an ủi nữ nhi “.. Mẫu thân ngày mai lại đi, buôn bán nào có thuận lợi, nghĩ bán liền có người mua không thành, trả giá đi trả giá lại, người mua là thế..”

Nguyên lai là thế a, Thanh Nương trầm mặc, không lo việc nhà không biết gạo củi mắc, không mưu sinh không biết mưu sinh khó.

Vì tiết kiệm dầu thấp, mẹ con hai người sớm đi ngủ, mà phòng cách vách đèn vẫn sáng đến bình minh. Sáng sớm, hai mắt Cố Hải thừng lên, trong nhà nhìn nhau nhin không được cười lên.

“Ca ca, ngươi có làm bài tập cũng không cần gấp như vậy, hư hỏng thân thể liền không tốt a.” Thanh Nương cười nói.

Cố Hải duỗi tay vuốt xuôi đầu mũi nàng “ Xem ngươi mắt, muội muội, ngươi đừng sợ, nương cùng ca ca ở đây, ác mộng ngươi cũng không phải sợ.”

Hắn vỗ vỗ bộ ngực không ấy cường tráng “ Nếu không, ca ca ta chạy đến trong mộng của ngươi đánh bọn hắn chạy!”

Thanh Nương mặt giãn ra cười, nói không làm phiền ca ca.

“Nương, người cũng đừng lo lắng, không phải nói trời không tuyệt đường sống , chúng ta người một nhà nhất định vượt được qua.”

Nhìn nữ nhi hài tử chính mình có lòng tin, Tào thị khẽ gật đầu cười.

Quyết tâm là tốt, chính là tới cùng nên nhanh chóng kiếm tiền mới là vấn đề lớn.

Chém một hồi củi, Thanh Nương thờ dốc ngồi trên núi đá, cúi đầu nhìn chỗ da tay bị rách, lại nhìn dưới chân một đồng cỏ nhỏ, không khỏi tự giễu cười cười.

Thân thể chính mình quá nhược, xem tới nhất thời nửa ngày rên không ra, nàng dời tầm mắt hướng dưới núi, sương mù vây quanh học đường lúc hiện lúc ẩn.

“Đi.” Thanh Nương tầm mắt ngừng ở dưới một núi đá, một bụi cỏ màu lục theo gió lung lay. Trên mặt nàng nhin không được hiển hiện một tia cười “Này là Viễn Chí.”

Tươi cười chậm rãi có chút chua xót, Thảm gia có mấy cửa hàng, trong đó có một cái hiệu thuốc, bà mẫu phân cho bọn họ, lúc đầu thời điểm không sinh lợi, bởi vì một sự phò bào chế mà chuyển biến tốt đẹp, sinh lời càng làm càng lớn, danh tiếng Thuận Hòa đường vang vọng khắp Kiến Khang. .

Cố Thanh Nương cắn chặt môi dưới, không có bọn hắn, không có bọn hắn.. hắn là hắn, ta là ta.

Thảm An Lâm hằng năm không ở nhà, đủ loại chi phí sinh hoạt đặt lên người nàng, tất cả tiền đồ hi vọng cùng tiệm thuốc, nàng không có năng lực khác, chỉ biết nhu thuận, vì hiệu thuốc tính kế, lại cộng thêm suốt ngày ở trong tiệm thuốc, đối với dược liệu, nàng có chút hiểu biết, một đời trước, nàng duy nhất từ Thảm gia được đến từ khâu nhục đại khái cũng chỉ có cái này.

Dược liệu.. nhân tình nàng không khỏi sáng ngời, từ trên núi đá đứng dậy chậm rãi đi đến chỗ cây Viễn Chí.

“Này cây Viễn Chí, thực không sai..” Cố Thanh Nương lăm bầm, duỗi tay xuất lực ngắt.

Ánh nắng chiếu nghiêng, Cố Hải ở giữa rừng áp sát tay gọi Thanh Nương mấy lần, liền nghe thấy tiếng thanh thúy muội muội đáp lại.

“Đã dặn ngươi, đừng lên núi trước, ngươi chính là không nghe... chao ôi! Ngươi ngắt nhiều thảo dược như vậy để làm gì?” Cố Hải tầm mắt lạc trên đồng cỏ cạnh đồng cỏ nhỏ.

Thanh Nương chấn động làm rớt rễ cây Viễn Chí trên bùn đất, nghe vậy cười nói “Bán nha.”

“Bán” Cố Hải không hiểu “Đó là dược thảo?”

“Ca ca, đó không phải dược thảo là dược liệu, là Viễn Chí.” Thanh Nương đứng lên, men theo sơn đạo chậm rãi đi ra, nhìn tứ phía.

“Chao ôi, ngươi đừng đi loạn đi...” Cố Hải vội gọi nàng.

Cố Thanh Nương không có quay đầu, khoát khoát tay áo “Ca ca, ngươi đồn củi đi, ta hái một chút nữa.”

Hoàng hôn kết thúc buổi lao động, bồi bó củi lớn Cố Hải thỉnh thoảng quay đầu mắt nhìn muội muội, ánh mắt lại lạc trên cái giỏ, giỏ đựng cơm trưa bên trong đã chất đầy dược liệu.

“Này thực là Viễn Chí?” Cố Hải nhin không được nghi vấn.

“Đúng rồi, Viễn Chí, thân hành, diệt tựa đại thanh mà tiểu,” nàng cười nói “ Thần Nông thảo mộc lý có ghi lạ, trở về muội tìm choc ca đọc”

Cố Hải biết muội muội mình đọc nhiều sách, hơn nữa không cần công danh mà đọc, cho nên lượng sách đọc cực lớn, không nghi ngờ gì , xua tay nói “ ta cũng không có thời gian xem mấy thứ đó...ta sợ ngươi nhận sai.”

Cố Thanh Nương cười, sẽ không, nàng cùng dược liệu giao tiếp suốt bốn năm, thẳng đến lúc bà mẫu đem tiệm thuốc thu về, nàng cắn môi dưới ,tuy tiệm thốc là tâm huyết lớn nhất của nàng, nhưng bà bà mở miệng muốn, nàng không chút do dự, phụ mẫu là lớn, hiểu đạo tối thượng, không phải sao? Chính là

vì cái gì, sau Thẩm An Lâm biết, nhìn mình càng thêm... Cũng là từ sau chuyện đó, hấn xoay người rời đi, thẳng đến lúc công thành danh toại kèm với một tờ lưu thư trở về...

Nàng làm cái gì sai? Nàng tới cùng là sai cái gì?

“Thanh Nương? Thanh Nương, người sao thế?” Cổ Hải thanh âm nóng nảy vang lên.

Cổ Thanh Nương lấy lại tinh thần “Không có chuyện gì.”

Cổ Hải cho rằng nàng mệt mỏi, không phải do gió núi thổi, tóm lại lo lắng.

Ăn cơm thu thập mọi thứ xong, Cổ Thanh Nương liền nhân lúc trời còn sáng ngồi ở trong sân rửa sạch rồi thái được liệu.

Tào thị một kim khâu vá, mỉm cười nhìn nàng bận rộn, thỉnh thoảng hỏi đôi ba câu, chim quý riu rít từ trên cây sà xuống, liu liu nhảy lượn lờng thực trong sân.

Tào thị xem, không khỏi dừng tay lại, trên mặt hiện lên mấy phần kinh dị.

Cổ Thanh Nương chính tay cầm lấy chày gỗ, không nặng không nhẹ gõ xuống một chút một, từng bước tẩy sạch rễ cây Viễn Chí.

“Thanh Nương, người muốn đem này bán?” Tào thị nhin không được hỏi.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thời tiết đầu hạ, hừng đông sớm, thời điểm hai mẹ con đến chợ người đã không thiếu, thanh âm rao hàng hết đợt này đến đợt khác.

Cái tiểu huyện này mọi hàng hóa trên thị trường hỗn độn, trên mặt đất gùn gù vết bẩn, Cổ Thanh Nương vẫn là lần đầu tới cái địa phương như vậy, nhưng nàng không chút do dự, giẫm lên nước bẩn chiếm được một chỗ đứng tốt.

“Nương, nơi này.” Nàng để giỏ xuống, lắc lắc cánh tay đau nhức, tiếp củi gỗ từ Tào thị.

Hai mẹ con còn không đứng vững, liền có một cái chân to đá tới đây, giỏ mộc đựng Viễn Chí nhất thời bị lật đổ hết ra ngoài.

“Người làm cái gì?” Thanh Nương vừa sợ vừa giận không khỏi hô lên.

“Biến, ai nhượng các người chiếm chỗ lão tử!” một trang hấn tử vùng đao giết heo lên.

“Là chúng tôi trước...” Thanh Nương muốn tranh luận, lại bị Tào thị kéo xuống.

“Xin lỗi, chúng tôi lúc này đi.” Tào thị cúi đầu nói, một mặt khom người nhặt Viễn Chí bị rơi.

“Phi!” trang tử gặp nàng chịu thua, cũng không nói thêm gì nữa, đem bàn chính mình đặt lên.

Hai mẹ con ly khai nơi này, đi đến một góc khuất mới dừng bước, Thanh Nương xem vị trí, cười khổ một tiếng, quái không được mẫu thân không bán được củi.

“Thanh nhi mệt mỏi đi? Ngồi trên củi đỡ mệt...” Tào thị phủ đầu vai nữ nhi nói.

Cổ Thanh Nương lắc đầu, ngược lại đem Tào thị ấn xuống ngồi trên đống củi “Nương, người ngồi”

Hai mẹ con nói lời này... mãi cho đến trưa, củi còn không có bán đi, trong lúc có người tới hỏi, nhưng ra giá Tào thị lắc đầu cự tuyệt.

“Nương?” Thanh Nương không hiểu, theo ý nàng, này củi bán đi có thể được mấy đồng tiền, các nàng còn chi dùng a.

Tào thị hề cười khổ, duỗi tay lạng lẽ chỉ mấy người đồng dạng đang bán củi “Này giá đã định, nếu chúng ta bán thấp hơn...”

Các nàng bán thấp liền quấy nhiễu tất cả củi lửa gia, khẳng định sẽ bị những người bán kia hội tìm gây sự, quy định này đối với Thanh Nương không xa lạ, chỉ là không nghĩ tới bán củi nhỏ cũng có định giá.

Nàng cũng cười than một tiếng.

“Tiểu cô nương, người bán cái gì đây?” có người chỉ vào cái giỏ mộc của nàng hỏi.

Gặp có khách tới, Thanh Nương rất là cao hứng, vội đáp “Viễn Chí”

Dù sao lần đầu tiên, tâm lý có chút khẩn trương, hồi ức được hành kế chiêu đãi khách, nàng lắp ba lắp bắp nói tiếp “Khách quan, này..này Viễn Chí.. sắc hoàng, ông tre thô, nội dày..”

“Viễn Chí? Thảo được a.” khách nhân thanh âm cười tít mắt vội tránh ra.

Nguyên lai chỉ là hiểu kỳ hỏi một chút, Thanh Nương than thở, thẳng đến lúc tan chợ, củi cùng thảo dược cũng không bán được.

“Thanh nhi đừng gấp, chậm rãi chờ.” Tào thị thấy nữ nhi ủ rũ, cười an ủi, trong lòng cũng âm thầm than thở.

Cổ Thanh Nương đối nàng cười cười, khẽ gạt đầu, đi đến đầ ngõ, tiểu nương tử bán đậu hũ đang cắn hạt dưa, thấy nàng vội chào hỏi.

“Thanh Nương, người khỏe?” nàng chào hỏi xong, nghĩ đến cái gì, quay đầu chạy vào trong tiệm, đảo mắt cầm vài quả trứng gà chạy ra, đưa cho Thanh Nương “Tặng người.”

“Tẩu tử người sinh?” Thanh Nương lập tức minh bạch, cười hỏi.

Đậu Hoa mắt cười thành một đường “Đúng đúng, hôm qua sinh, là tên tiểu tử!” nói chuyện về sau lặng lẽ chỉ chỉ, hạ giọng nói “Nương ta đem tẩu tử cùng bảo bối sủng lên..” nói xong che miệng cười khanh khách.

“Chúc mừng chúc mừng.” Tào thị nghe vậy cũng cười chúc mừng.

Đậu Hoa cười cảm ơn, lại kéo Thanh Nương, về mặt tò mò hỏi “Chao ôi, người thế nào biết hôm đấy Chu đại nương không có nhà? May mắn theo lời người nói, đi thỉnh Vương đại nương, bằng không..” nói vỗ vỗ bộ ngực về mặt nghĩ lại thấy mà sợ.

Đời trước tẩu tử Đậu Hoa bởi vì bà mẹ chậm trễ, bỏ mạng, nương Đậu Hoa nắn suốt nửa con đường, Thanh Nương ấn tượng khắc sâu.

Nghe Đậu Hoa nói, nàng không khỏi hé miệng cười, lại không có nói chuyện, tổng không thể nói nghe nương người nói đi.

“Phần tử tri thức biết chính là nhiều, phải hay không đọc thư hội xem bói?” Đậu Hoa cười nói, mắt thấy dưới chân nàng giỏ mộc “Người mang theo cái gì?”

“Thảo Dược Viễn Chí” Thanh Nương ủ rũ đáp.

“Người đi bán thảo dược?” Đậu Hoa hỏi.

Thanh Nương gật gật đầu, lại than thở “Không người mua.”

Đậu Hoa lại cười khanh khách, duỗi tay hướng đối diện nói “Người đi phố xá trên bán? Ai đi phố xá trên mua? Nặc, người nên đi hiệu thuốc bắc kia hỏi một chút a”

Cổ Thanh Nương thuận theo tay nàng chỉ nhìn lại, con đường bên kia, có một biển quảng cáo hiệu thuốc bắc, tuy rằng trời tối, nhưng như trước vẫn có khách ra vào.

Hiệu thuốc bắc...

Cổ Thanh Nương cắn cắn môi, do dự, bình thường hiệu thuốc cùng dược hành giao tiếp, mà dược hành cùng dược liệu thương gia bán lẻ giao tiếp, nàng bây giờ chỉ là cái bán tân dược, tối đa phải cùng thương nhóm dược liệu bán lẻ giao tiếp, trực tiếp đi hiệu thuốc bắc, chỉ sợ người ta không muốn mua thảo dược của nàng.

“Đi thử thôi, hỏi một chút, sợ cái gì.” Đậu Hoa thấy nàng do dự, cười nói, trong mắt có tia thương tiếc, này nguyên bản là thiên kim tiểu thư quan gia, bây giờ lại lạc phải mưu sinh, không thể nghiễm mặt là rất bình thường.

“Đi, ta đi cùng với người.” Như vậy nghĩ, Đậu Hoa để hạt dưa trên tay xuống, quay đầu hướng trong điểm gọi “Nhị ca, ta ra đây một chút.”

“Trời đã tối rồi, lại nổi điên chạy đi đâu?” bên trong có giọng nam đáp lời, đi ra một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thấy Cổ Thanh Nương cùng Đậu Hoa, vội cười chào hỏi.

“Đi, đi, đi.” Đậu Hoa nói, một mặt thay nàng cõng giỏ mộc lên.

“Nương, ta đi hỏi một chút.” Cổ Thanh Nương hướng Tào thị nói.

Tào thị gật gật đầu, cười nói tiếng hạo, không quên lại an ủi nàng “ Không sao, không gấp”

Trước đi vào trong nhà.

“Đậu Hoa tỷ, ta tới giúp ngươi.” Thanh nương vượt qua Đậu Hoa đã đi ra nói.

“Ta cũng được, ngươi thân thể thế này, không bằng ta lao động chân tay..”

Đậu Hoa cười đẩy tay nàng ra, khi nói chuyện đã đến gần hiệu thuốc bắc.

Cổ Thanh Nương ngẩng đầu, xem biển trước mặt “Thiên Kim Đường” ba chữ, thời điểm trước nàng rất ít đi ra ngoài, ở trên con đường lâu như vậy, quen thuộc cũng chỉ có Đậu Hoa mà thôi, nàng mơ hồ nhớ phụ cận có một hiệu thuốc bắc, chính mình cùng cha thường mua được của hắn, nhưng chính mình một lần cũng không đi qua nơi này.

“Hàng xóm láng giềng, nhận được, đừng sợ.” Đậu Hoa cười tit mắt an ủi nàng, đương trước rào bước tiến lên hiệu thuốc bắc.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hiệu thuốc bắc

Hiệu thuốc bắc không lớn không nhỏ, có chút tối, trên quầy tiểu nhị đang bận rộn luôn tay luôn chân không ngừng nghỉ, một đại phu đang ngồi giữa sảnh híp mắt dưỡng thần.

Thấy có người tiến vào, một tiểu nhị xoay người.

“Đậu Hoa tới bốc thuốc sao?” tiểu nhị quen biết Đậu Hoa lập tức cười hi hi nói.

Đậu Hoa phun nước miếng đặt giỏ mộc xuống đất “Na, có người nào như ngươi gặp mặt chào hỏi như vậy! Ngươi mới cả ngày bốc thuốc đó.”

“Ta không phải mỗi ngày đều bốc thuốc đó sao.” Tiểu nhị ha ha cười, một mặt vuốt tay cầm lấy thuốc đặt trên quầy.

Nghe hắn đáp lời dí dỏm, Cổ Thanh Nương không khỏi cười ra tiếng.

“Di.. này tiểu nương tử này trông lạ mặt ha...” tiểu nhị một mặt cầm được, một mặt hỏi han Thanh Nương.

“Nói cái gì, này là nữ nhi Cổ đại quan trong ngõ nhỏ kia.” Đậu Hoa cười giới thiệu.

Cổ đại quan nhân không xa lạ, khổ cực sách vở vài chục năm mới đỗ cái công danh, còn không được hưởng phúc liền tiến Diêm Vương điện, số phận đen đui không thường thấy.

Nhóm tiểu nhị trong hiệu thuốc bắc cùng đại phu đang dưỡng thần giật mình, hướng ánh mắt xem Thanh Nương.

Trong những ánh mắt này có thương hại, có hiếu kỳ, cùng vui đùa, Cổ Thanh Nương hơi hơi cúi thấp đầu xuống.

Đậu Hoa thấy nàng không được tự nhiên, vội đứng chắn trước mặt nàng, đối tiểu nhị nói “ Tiểu Tuyền ca, các ngươi mua được liệu không?”

“Được liệu?” tiểu nhị được gọi tên thu hồi ánh mắt đang đánh giá Thanh Nương dừng dưới chân Đậu Hoa “Đậu Hoa, ngươi bây giờ không bán đậu hũ nữa sao? Chuyển sang bán được liệu?”

Đậu Hoa cười khanh khách “Ngươi mau nói mua hay không mua đi.”

Xem nàng không phải vui đùa, tiểu Tuyền ca cùng một tên tiểu nhị khác bên cạnh liếc nhau, mua hay không mua còn do chương quầy định đoạt.

“Tiểu Tuyền ca, giúp đỡ hỏi hộ ta một chút.” Đậu Hoa thấy hắn khó xử, vội cười nói, một mặt hướng mắt về phía Cổ Thanh Nương.

Tiểu nhị hiểu ra, nguyên lai là Cổ tiểu Nương tử muốn bán được liệu a.

Cổ đại quan nhân nhân duyên là hàng xóm không sai, lại nói cô nhi quả mẫu sống cũng không dễ dàng, tâm lý tiểu nhị động trắc ẩn, cắn chặt răng gật đầu nói “Được, ngươi đợi, ta đi hỏi một chút.”

“Hỏi cái gì?” bỗng có giọng nói, bên trong rèm cửa được vén lên, một nam nhân đi ra.

“Chu chương quây.” tiểu Tuyền ca vội chào hỏi.

Xuyên qua mảnh rèm màu xanh, một nam nhân ước chừng ba mươi bảy ba mươi tám, hai tay chấp sau lưng chậm chạp đi tới, thấy Thanh Nương đứng bên cạnh Đậu Hoa, híp híp mắt.

“Chu chương quây.” Đậu Hoa cười vắn an, một mặt lôi kéo Thanh Nương.

Cố Thanh Nương cúi đầu cùng gọi.

“Đậu Hoa a, nghe nói tâu tử người sinh, chúc mừng a” Chu chương quay không nhanh không chậm nói, ánh mắt dừng trên người Thanh Nương.

Này tiểu nương tử mang khí chất nhu nhược, nhưng tại lúc Chu Chương quây đang đánh giá Thanh Nương lại cảm thấy tiểu nương tử này bên trong cùng bên ngoài bất đồng, về phần bất đồng chỗ nào lại không nói ra được.

Hắn thấy tướng mạo nàng lại cảm thấy quen thuộc.

“Này có phải... Có tiểu nương tử?” Chu chương quây nghi vấn hỏi.

“Vâng, Chu chương quây.” Cố Thanh Nương ngẩng đầu, cười nói.

“Thật...” Chu chương quây tuy có nghi ngờ nhưng cũng không hỏi thêm, mà quay đầu hướng tiểu Tuyền ca “Người âm ỉ gọi cái gì?”

Tiểu Tuyền ca vội nói chuyện.

“Ồ nháo!” Chu chương quây nghe vậy trừng mắt quát “Sao có thể lung tung thu mua dược liệu? không hiểu quy củ?”

Tiểu Tuyền ca bị mắng ngẩn người, quy củ? thu mua dược liệu thì có quy củ gì? Ngày xưa không phải cũng mua như vậy a...

Hắn ngờ ngác nhìn Chu chương quây, Chu chương quây quay đầu hướng hắn ánh mắt cảnh cáo, tiểu Tuyền ca bỗng sáng tỏ, cúi đầu.

Mà bên này Cố Thanh Nương nghe vậy bỗng hoảng hốt, cúi đầu, cắn chặt môi dưới, hai bên tai nóng rực.

“Ai nha, Chu chương quây, người xem xem, dược liệu thôi, người muốn mua, mua ai cũng vậy.” Đậu Hoa quen thuộc Chu chương quây một chút cũng không sợ hắn cười nói, một mặt đem giỏ xách lên đi tới trước mặt Chu chương quây “Người xem... này... phải...”

Nàng có tâm giới thiệu, lại không biết, vội quay đầu nhìn Thanh Nương.

“Là Viễn Chí a.” Chu chương quây bộ dạng người trong nghề đáp.

“Vâng, Viễn Chí” Thanh Nương hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói “Chương quây người nhìn xem thế nào?”

Chu chương quây ân một tiếng, đậm mặt quét mắt qua giỏ mộc, vân vân râu nói “Tiểu nương tử đào?”

Cố Thanh Nương gật đầu.

Chu chương quây ánh mắt nhìn giỏ mộc trầm tư không nói chuyện.

Đậu Hoa thấy bộ dáng hắn, âm thầm bĩu môi.

“Như vậy a, Cố tiểu nương tử, theo quy định, này dược thảo ta không thể thu, chúng ta là hiệu thuốc bắc, có quy định là do dược hành cung cấp...” Chu chương quây chậm rãi nói.

“Vâng... là do ta đường đột.” Thanh Nương cười khổ một tiếng rồi nói, đi lên mấy bước muốn cống giỏ mộc lên.

Đậu Hoa bĩu môi, nghĩ định nói gì nhưng lại thôi.

“Bất quá, tiểu nương tử, người thì ta liền phá lệ thu mua.” Chu chương quây lời nói xoay chuyển.

Lần này mọi người có mặt trong hiệu thuốc có chút ngoài ý muốn, trừng mắt nhìn hắn.

Chu chương quây tựa hồ rất vừa lòng với hiệu quả này, trên mặt hiện tia cười ôn hòa, nhìn Cố Thanh Nương gật đầu nói “Hàng xóm láng giềng, Cố đại nhân là người lương thiện, ta tất nhiên quen biết, nay người đã mất vẫn là muốn giúp đỡ...”

Cố Thanh Nương nghe vậy cười cười nhưng không có nói gì.

“Cố tiểu nương tử, người có bao nhiêu?” Chu chương quây hỏi, không đợi hỏi đáp mà hướng tiểu Tuyền ca “Đi, cân lên.”

Tiểu Tuyền ca theo tiếng, không nhiều lời, vội cầm cân trong hậu đường ra.

“Tám cân lẻ năm lạng” hắn nói.

Cố Thanh Nương nhép nhép môi định nói chuyện, nhìn Chu chương quảy lại nuốt xuống.

“Ân, tám cân năm lạng.” Chu chương quảy suy nghĩ một lúc, gật đầu nói “Đi, lấy mười quan tiền đưa tiểu nương tử, ta mua.”

Mười quan tiền có thể mua một bó củi rất lớn, Đậu Hoa cao hứng, cảm thấy là mấy cọng thảo mà thôi so với đống củi dùng ít sức hơn nhiều.

“Đa tạ Chu chương quảy, sớm biết Chu chương quảy có tấm lòng Bồ Tát.” Nàng cười, nói lời khen tặng.

Cố Thanh Nương âm thầm cười khở một tiếng, mười quan tiền... Củi đầu tiên lên nói tiếng đa tạ.

Chu chương quảy cười gật đầu, tiểu Tuyền ca cầm tiền ra, Cố Thanh Nương lần nữa nói tiếng cảm ơn rồi rời khỏi tiệm thuốc bắc.

“Xem, ta nói gì nào, thử kết quả ngoài dự đoán a.” Đậu Hoa thật sự cao hứng, cười đến híp hai mắt vào.

“Ân, cảm ơn người, Đậu Hoa.” Cố Thanh Nương chân thành nói.

Kiếp trước nàng trốn tránh trong nhà, cùng vị cô nương này bất quá là gật đầu chào nhau, không nghĩ đến nàng lại nhiệt tình giúp đỡ mình như vậy, sớm biết thời điểm trước đã cùng nàng giao hảo qua lại, có lẽ chính mình tính tình cũng có thay đổi.

Sớm biết.. Trên đời này nào có sớm biết, chẳng qua nàng được thần Phật phù hộ, nay nàng ngàn vạn lần không thể cô phụ.

Đậu Hoa cười xua tay “Sao nói lời xa lạ a” nàng lắc lắc cánh tay “Thanh Nương, người thực lợi hại, cũng có thể kiếm được tiền”

Cố Thanh Nương gật gật đầu, mỉm cười, đứng, nàng có thể kiếm tiền, nàng có thể tránh được những chuyện trước kia, nàng không cần trốn tránh phía sau lưng mẫu thân cùng ca ca chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Trở lại nhà, Cố Hải đem đỡ bó củi xuống, nhìn đống củi trong góc tường vẫn không bán được mặt đầy lo lắng.

“Ca ca.” Cố Thanh Nương cao hứng hướng hắn quơ quơ tay.

“Có chuyện cao hứng?” Cố Hải nở một tia cười nhìn Cố Thanh Nương.

“Xem, tiền!” Cố Thanh Nương sống hai đời người, lại nhìn không được tâm tư tiểu hài từ khoe khoang một chút, đem mười quan tiền lộ ra.

Cố Hải nhìn thấy tiền, không dám tin tưởng “Tiền ở đâu ra?”

“Thảo được a.” Cố Thanh Nương hi hi cười nói.

Tào thị từ phòng bếp đi ra, nghe thấy vội hỏi “Thanh Nương, thực bán được?”

Cố Thanh Nương mang mấy phần đắc ý khẽ gật đầu, lại có chút buồn bực, này Chu chương quảy mua với giá thấp nhất đi...

“Mười quan tiền.” nàng cầm tiền trong tay ước lượng, một cân Viễn Chí tối thiểu cũng mười quan tiền đi, còn là tình chế qua...

Nàng than thở, có lẽ đây là giá Viễn Chí của mười năm sau đi.

“Thực bán được tiền?” Cố Hải trừng lớn mắt “So bó củi ta bán còn nhiều hơn!”

“Đương nhiên, đây chính là thảo dược, tự nhiên so với củi lửa là có giá hơn...” Cố Thanh Nương lại cao hứng trở lại, bất quá thế nào, Chu chương quảy thu mua thảo dược của nàng, nàng phải cảm kích, hơn nữa về sau, nàng có khách cố định, mười quan thì mười quan, tam thiên liền có thể tránh một hồi, thế nào so với việc bán củi tốt hơn nhiều!

“Ta về sau không chặt củi, lấy củi nữa, ta cũng muốn đào thảo dược!” Cố Hải hô to gọi nhỏ, chân đá bó củi hướng bên tường.

“Hải ca nhi, như thế nào!” Tào thị cười oán trách nói.

“Không được rồi, ta làm ca ca còn không giỏi giang bằng muội muội!” Cố Hải khoa trương hô, tiểu viện bỗng vang lên một mảnh tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ý nghĩ

Cùi là vẫn muốn bán, chẳng qua việc chặt cùi, lấy cùi số lượng rất ít, phân nửa thời gian là Cố Hải giúp Thanh Nương đào thảo được.

Kèm với việc được liệu được bán đi, Cố Thanh Nương tâm trạng vui mừng, ban ngày chạy lên núi đào được liệu, buổi tối đem rửa sạch rồi tinh chế, kiếp trước kiến thức học ở được hành bị nàng lãng quên, lúc này một lần nữa bị nàng đào trong ký ức ra.

“Thanh Nương, này muốn đốt ở trên bếp lò?” Tào thị thanh âm từ phòng bếp vọng tới.

Cố Thanh Nương thu hồi suy nghĩ, lắc lắc tẩy sạch sẽ rễ cây Viễn Chí, chạy vào xem

Phòng bếp tỏa một cỗ hương vị cây cỏ quen thuộc, hương vị tuy không tính đậm đặc nhưng đã khiến Thanh Nương cảm thấy quen thuộc.

Quầy được liệu của Thảm gia có vị cây cỏ càng đậm, đó mới là chân chính mùi thuốc.

Quầy được của Thảm gia...

Cố Thanh Nương cắn chặt môi dưới, nếu không phải chính mình, tiệm sớm đã bị bán đi, nào đến phiên bọn hán Thảm gia mỗi ngày đều lời hàng đầu vàng, mà chính mình lại bị hủ, còn bị đuổi ra khỏi nhà.

Này phải là của ta...

Cố Thanh Nương lần đầu nghĩ như vậy, nàng không khỏi vì chính mình mà chấn kinh, đồng thời lại có một tia khoái ý.

Lúc trước nàng làm dâu con Thảm gia không có suy nghĩ như vậy...

Bây giờ nàng không phải dâu con nhà họ Thảm, nàng cùng Thảm gia nửa điểm cũng không có quan hệ, hơn nữa nàng hận bọn hán...

Đúng.. không sai..quầy được đó phải là của mình!

Ta muốn cầm nó trở về, nếu như có cơ hội...

“Thanh Nương?” Tào thị quơ quơ cánh tay nàng, lo lắng “Nương có hay không làm sai?”

“A, không có.. không có.” Thanh Nương lấy lại tinh thần, nắm chặt tay không buông, đối mẩu thân cười cười, ánh mắt dừng tại chõng rễ cây Viễn Chí đã hong khô “Chính là như vậy...” nàng bổ sung thêm một câu “Trong sách chính là tả như vậy.. không sai.”

Tào thị cũng cười, vuốt ve tóc nàng “Sớm biết chỗ thư văn kia có thể dùng đến, liền không nên đem bán...”

Cổ phụ tàng thư không thiếu, bây giờ bộ sách còn rất quý, cho nên lúc gia cảnh nhà khó khăn liền đem đi bán một số lượng lớn.

Cố Thanh Nương lúc nói mình do đọc được kiến thức về thảo dược trong thư văn là lúc bọn họ đã đem bán đại bộ phận khoảng một thời gian.

“Muội muội trí nhớ tốt như vậy, xem quá một lần liền như vậy nhớ, về sau không cần bán sách nữa, đi quầy hàng trước nhìn xem là tốt.” Cố Hải trên mặt thăm dò cười nói.

Lời nói này dẫn đến hai mẹ con phá lên cười.

Cố Thanh Nương cười cười, tâm động, muốn nói về kinh thư, nàng thực mơ tưởng muốn nhìn xem, quyển sách này trước mắt còn ở tại thư phòng Thảm gia, tại một nơi bị tro bụi che kín.

Đương nhiên nàng chính là dùng quyển sách này đổi được toàn lực sư phó toàn lực trợ giúp, vực dậy quầy được Thảm gia khỏi từ hồi sinh.

Thảm gia..

Xác thực mà nói thăm tam lão gia gia, Thảm tam lão gia bậc cha chú là Phủ Viễn Công Thảm gia đồng lứa nhị phòng, Thảm tam lão gia lại ở cùng nhị phòng và tam phòng, làm quan không lớn không nhỏ, cũng chính là nhìn qua là cái phá hủ gia môn mà thôi, không phải dựa vào Thảm An Lâm sau làm con thừa tự Phủ Viễn Công, mới coi khinh nàng cô cháu dâu mồ côi, đem chính mình hủ.

Nếu như, Thảm An Lâm không có làm con thừa tự phủ Viễn Công? Thảm gia sẽ như thế nào vận mệnh?

Nếu như...

Cố Thanh Nương hô hấp không khỏi dồn dập lên, trong mắt nàng dấy lên ngọn lửa rừng rực, hủ thư bị ném ngay trước mặt, nhục nhã, bị đuổi ra đại môn, sỉ nhục, tự vẫn tại trước mặt đôi tân lang tân nương, đau đớn, trong lòng bỗng cuộn trào mãnh liệt tàn sát bữa bãi cơ thể nàng, khiến nàng lại muốn hô to nghĩ muốn khóc lớn.

Nếu như Thẩm gia không có quầy được cung cấp tài chính cùng tiền tài, mất đi cơ hội kế thừa công tước phủ Viễn Công, Thẩm gia họ thế nào? Bọn hần còn có tư cách đắm mình dưới chân nữa sao?

Ý niệm này tựa hồ như một ngọn lửa nhỏ nháy mắt hùng hực bốc cháy lên thiêu nóng cả người nàng hằm hạp.

“Thanh Nương? Thanh Nương?”

Tiểu Tuyền ca lên tiếng đánh gãy dòng suy nghĩ của Thanh Nương.

Tiểu Tuyền ca nhìn không được xoa xoa mắt, hần vừa rồi thấy trên khuôn mặt luôn nhu nhược của tiểu nương tử một tia cười, phi thường cô quái khiến hần không khỏi rùng mình.

“Ngươi không có việc gì đi?” tiểu Tuyền ca lại một lần nữa hướng Thanh Nương hỏi.

“Không sao, ta... chính là hơi mệt..” Cố Thanh Nương đối tiểu Tuyền ca nụ cười tủm tỉm.

“Nga, có mệt lắm không?” tiểu Tuyền ca vội ân cần hỏi han, ánh mắt chận rãi đảo qua sọt dược liệu, thực vậy a, tiểu cô nương trông thật mệt mỏi, mới có một hai ngày, lại đào nhiều dược liệu như vậy, hơn nữa lại làm sạch sẽ như vậy.

“Không có chuyện gì, đa tạ tiểu ca.” Cố Thanh Nương hướng hần nở nụ cười.

Nhìn Cố Thanh nương trên gò má hiện hai má lún đồng tiền, tiểu Tuyền ca mặt không khỏi ửng hồng lên, ngại ngần gãi gãi đầu, chuyển khai tầm mắt.

“Ta đi hậu đường lấy tiền đưa cho ngươi.” Tiểu Tuyền ca nói, nhắc chân muốn đi.

Cố Thanh Nương chần chờ, không phải nàng nổi lòng tham, giá tiền này thật quá thấp, bộ dạng muốn nói, nàng tới là buôn bán, không phải tới cầu xin bố thí, quan niệm này nếu không được xoay chuyển, nàng liền đứng nghĩ dựa vào việc này mà mưu sinh.

“Tiểu Tuyền ca, ta tính chế quá..” nàng cắn cắn môi dưới, ngẩng đầu nói chuyện “Tiểu Tuyền ca, giá tiền có hay không thương lượng lại một chút?”

“Gi?” Chu chương quỳ ở phía sau hậu đường nghe tiểu Tuyền ca nói lại, trừng lớn mắt, bật cười “Nàng muốn mặc cả?”

Nay Cố tiểu nương tử thực lòng tham không đáy a.

“Chương quỳ, nàng nói là nàng tính chế Viễn Chí..” tiểu Tuyền ca nhìn sắc mặt tiểu nhân của Chu chương quỳ nói.

Điểm này tất nhiên Chu chương quỳ biết, trước đó hần thấy Cố Thanh Nương tới bán dược liệu, hần là rất kinh ngạc, thế nhưng lại là tính chế qua, hần thật cao hứng, muốn vẫn là giá tiền này, lại còn mang tiếng thiện tâm a!

Bất quá thiện tâm lại bị ngươi bỏ qua, ngược lại muốn bày ra tư thế tới đàm giá tiền, thật sự khiến Chu chương quỳ mất hứng.

Một cái tiểu nha đầu! cũng xứng cùng hần nói điều kiện!

“Đi, cấp nàng nói, mười quan tiền, bán hay không!” Chu chương quỳ hừ một tiếng, lại bổ sung “Bừa bãi, nàng không biết tự lượng sức mình! Loại người này là không tin được”

“Cha, có chuyện gì không cao hứng?” một cô nương quần áo mộc mạc mang theo một tiểu nha đầu đi tới, trên người nồng đậm mùi thuốc.

Nàng hi hi cười ngồi xuống, bụng ily trà lên một hơi uống hết.

Chu chương quỳ chỉ có một nữ nhi tên Lệ Nương, năm nay mười sáu tuổi.

Thấy nữ nhi, trên mặt Chu chương quỳ hiện một tia cười, chợt lại trầm xuống, hừ nói “Ta bất quá là thấy nàng đáng thương, liền giúp đỡ, ai nghĩ... còn là thiên kim quan gia, là không có ánh mắt, vẫn là trợ mặt mo ra!”

“Thiên kim quan gia?” Chu Lệ Nương hiếu kỳ hỏi “Ai? Chẳng lẽ là Tôn gia đại cô nương?”

Tôn gia chính là Huyện lệnh tiền nhân huyện, nhưng không được phụ thân hỏi đáp, Chu Lệ nương chính mình phủ định, nếu là Tôn gia đại cô nương, phụ thân sớm đã nghênh tiến tới dâng trà ngon hầu hạ, lại nói, Tôn đại tiểu thư thế nào lại đến cửa hàng nhỏ của bọn hần.

Nghĩ như vậy, Chu Lệ nương trên mặt liền tràn đầy hâm mộ, ghen tỵ cùng với không cam lòng, sĩ công nông thương, Đại Chu triều nghiêm khắc phân thứ, bọn hần tuy có tiền bên người, địa vị xã hội luận lên còn không như lớp quê mùa chết đói dưới quê, càng miễn bàn đến phần tử tri thức, cùng với phần tử tri thức xuất thân quan lại sĩ tộc.

Chu Lệ Nương tuy là nữ nhi, nhưng đối với cảm xúc lại thâm hậu, mười sáu tuổi ở Đại Chu triều đã thuộc hàng ngũ gái lờ thì.

Chu Lệ Nương không phải không nghĩ đến việc thành thân, luận bộ dạng thực cũng không sai, nhưng chính bởi xuất thân thương hộ, chậm trễ nhân duyên tốt của nàng.

Trụ tại thành tây có một thư sinh nghèo kiệt xác, thể nhưng cự tuyệt lời cầu hôn của Chu chương quây, Chu Lệ nương sinh khí ngày ngày rửa thư sinh này cả đời thì không đậu công danh, cũng chết đói, chết vì bệnh tật, mà chính mình vì rửa người một hơi, nhất định phải tìm thư sinh mới lấy nhưng không thể, cuối cùng chậm trễ đến bây giờ.

Không thể không phủ nhận, Chu Lệ Nương sở dĩ coi trọng thư sinh mục đích có lẽ là muốn thoát khỏi thân phận xuất thân thương hộ.

Nghe nói Huyện lệnh gia có cô nương bộ dạng nhu nhược, xấu xí, nhưng lại có mối hôn sự tốt, điều này làm cho Chu Lệ nương vô cùng hâm mộ, vừa hận lại ghen tỵ.

"Cũng không biết Tôn gia cô nương lỡ loét đã tốt lên chưa? không thấy đến bốc thuốc." Chu Lệ nương cười nói.

"Lệ nương." Chu chương quây biết tâm tư nữ nhi, oán trách nhìn nàng một cái "Chớ có nói bậy."

Nhanh chóng đổi sang đề tài khác, Huyện lệnh là chúa đất tại nơi họ sống, chộc không được, bắt quá cái Huyện lệnh chết rồi hẳn liền không sợ a.

"Là Cố gia nữ nhi, hoàn cảnh nhà khó khăn không trụ nổi, đào được một ít được muốn đem ta thu mua, ta xem nàng đáng thương cấp nàng chút tiền, không nghĩ đến nàng lại tới..." Chu chương quây vẫn về râu nói "Này một lần thể nhưng muốn thương lượng giá bán..."

Cố gia nữ nhi, Chu Lệ nương nường mày, hành vi nữ nhi thương hộ, đối với tiên nhân huyện chính mình "Giai cấp địch nhân" thật sự rõ ràng, lập tức biết nàng là ai.

"Phụ thân, người vắng đầu, chúng ta là hộ buôn bán, cũng không phải nơi làm từ thiện!" Chu Lệ nương đứng dậy, cất cao thanh âm nói "Còn muốn thương lượng giá tiền? Nói năng cút."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chu chương quây kinh ngạc nhìn phản ứng nữ nhi, nhưng đào mắt liền biết nguyên do.

"Lệ Nương." Hắn cười cười, ra hiệu nữ nhi chớ nóng nảy "Người nghe phụ thân nói, sinh ý quy sinh ý, nhân tình thì nhân tình, nàng bán được liệu cũng không phải giả..."

Chu Lệ Nương xuy cười ra tiếng "Nàng?"

Người khác nàng khả năng không biết, nhưng nữ nhi Cố gia cùng nàng sinh sống trên một con phố, từ nhỏ đến lớn gặp nàng không quá mười lần ra khỏi cửa, mỗi lần cũng đều do phụ mẫu hoặc ca ca dẫn đi, nói tới chuyện này Chu Lệ Nương liền tức giận, quanh năm suốt tháng trong nhà lúc ra ngoài cùng công chúa hoàng thất vì hành không khác mấy.

Thảo được? Nàng có thể phân biệt được ngũ, cốc ta Chu Lệ Nương liền theo họ nàng.

"Phụ thân, chúng ta cũng không phải nhà nhiều tiền, người ta tốt xấu là nữ nhi quan gia, không đến lượt hộ tiểu thương giúp đỡ." Chu Lệ Nương thờ phỉ nói.

Chu chương quây vẫn về chòm râu, chính mình tiểu thương hộ có thể giúp đỡ nàng cũng mang tiếng thiện, cảm giác này thật không sai a. ...

"Hạnh nhi, đi nói với nàng, chúng ta không thu mua được liệu của nàng nữa..." Chu Lệ Nương hướng tiểu nha hoàn nói.

Tiểu nha hoàn lập tức vâng dạ đi ra ngoài.

"Vây... vậy ta đi trả lại được liệu cho nàng." Tiểu Tuyên ca cúi đầu nói.

"Ai cho người làm chủ lấy vào?" Chu Lệ Nương trách mắng, liếc mắt nhìn hắn "Thế nào? Nghĩ muốn giúp nàng ta? Như vậy liền có thể hướng người ta gả làm vợ a?"

Tiểu Tuyên ca vừa thẹn vừa cáu, lại không dám nói chuyện, cúi đầu lui ra, nghe bên phòng hai nữ nhân đang tiếp Cố tiểu nương tử nói cười, trong lòng không rõ hương vị gì, nhưng biết làm thế nào được, đạo, người nghèo chính là bị coi thường a.

"Ai nha!"

Hắn đột nhiên vỗ đầu, chạy đến bên góc tường trong viện, hẳn lúc này thuận tay đem được liệu của Cố Thanh Nương đặt chỗ này, như thế nào đào mắt

đã không thấy đâu.

“Được đâu?” Hấn đứng giữa viện không hòa nhã hô to “Người nào không có mắt tiện tay cầm...”

Mãng còn chưa dứt lời liền bị một bàn tay đánh trên đầu.

“Ngươi đang mắng ai? Ngươi mới không có mắt!” Một nam nhân quát.

Tiểu Tuyền ca che mũi trên mặt mỉm cười xoay người đứng đối diện với nam nhân thô kệch cao lớn khom lưng cúi đầu.

“Bánh đại phu, nguyên lai là ngài a, ngài sao lại tới đây?”

Nam nhân này là đại phu huyện bên, dừng nhìn bộ dáng thô lỗ, chính là một tay châm cứu siêu hạng, ngoại hiệu là Bánh Nhất Châm.

“Thế nào? Đồng hành oan gia, ta không được tới nơi này?” Bánh Nhất Châm trừng mắt cao giọng nói.

Tiểu Tuyền ca vội nói không dám, trong phòng Chu chương quỳ được gọi ra.

“Khách quý, khách quý đến.” Chu chương quỳ cười nói.

“Ngươi này lão tiểu tử, khách cái gì, trong lòng chắc mắng ta lại tới mua thảo dược đi?” Bánh Nhất Châm ha ha cười nói.

Chu chương quay trong lòng mắng một câu, đứng vậy, người lão tiểu tử không ở địa bàn của ngươi, ba bốn ngày đến chỗ ta gây chuyện, trên mặt tươi cười không biến mất, híp mắt, vân vân rồi nói “Bánh lão đệ lời này sai rồi, như thế thế nhân không bệnh tật, chỉ nguyện ngươi ta cũng bán a.”

“Ngươi cái lão tham tiền, nói lời sáo rỗng, ta còn không hiểu ngươi...” Bánh Nhất Châm ha ha cười.

Hai người gặp nhau không tránh khỏi tranh cãi, cũng không để trong lòng.

“Bánh thúc thúc.” Chu Lệ Nương vẫn an, mời hấn vào trong phòng ngồi.

“Lệ Nương a, thúc thúc đang chờ rượu hỉ ngươi a...” Bánh Nhất Châm ha ha cười.

Chu Lệ Nương sắc mặt cứng đầu, không có nói chuyện.

“Không đi làm việc, ở chỗ này hô to gọi nhỏ cái gì?” Chu chương quỳ trừng mắt mắng tiểu Tuyền ca ngụ ý.

Tiểu Tuyền ca vẻ mặt đau khổ “Ta để dược liệu chỗ này không biết bị ai lấy...”

“Cái gì dược liệu...” Chu chương quỳ chưa hỏi xong liền hoảng lên nhìn trên vai Bánh Nhất Châm đang cống một cái giò mộc.

“Nói đến dược liệu, lão Chu, ta lần này tới đây mua vài thứ...” Hấn nói lời này, quơ quơ giò mộc “Ngươi nơi này thật không ý tứ, lừa ta nói không có Viễn Chí, vẫn sợ ta không có tiền, thế nào, Thiên Kim đường các ngươi chỉ đại phu kê mới bán Viễn Chí hay sao?...Này không phải Viễn Chí thôi đâu, nhìn, thân Viễn Chí chế biến dạng này hoàn hảo...đáng trách...Người lão tiểu tử...Bây giờ gấp cao thủ...Viễn Chí chế biến không sai...tuy ta không phục, cũng không thể không khen ngươi một câu...Người làm Viễn Chí tương lai có thể thành đệ nhất chế phẩm a...”

Đây là lần đầu hấn khen chính mình, Chu chương quỳ tâm lý ngất ngây, rút cuộc hơn ngươi một lần, trên mặt vẫn khiêm nhường “Đâu có, đâu có, Bánh lão đệ nói quá, kiến thức nhiều, ta nơi nào có thể hơn pháp nhãn ngươi a...Tiểu tử dược liệu mà thôi khách khí.”

Bánh Nhất Châm thâm ý, tự nhiên mình bạch lời nói trêu đùa của Chu chương quỳ, nếu là ngày thường sớm đã đáp lễ hấn, nhưng hôm nay dược liệu chính hấn khen, cũng không phản đối, chỉ biết trợn mắt nhìn.

“Cái này...cái này...” Tiểu Tuyền ca đứng một bên chần chờ mở miệng, duỗi ngón tay chỉ cái giò “Chuyện này,,Bánh tiên sinh có thể không trả lại ta...”

Bánh Nhất Châm trừng mắt, nhìn Chu chương quỳ “Thế nào? Lão Chu, ngươi đây quyết tâm không bán cho ta?”

Sao có thể chứ, bán là có tiền a, ai lại không muốn.

Chu chương quỳ nghiêng đầu nháy mắt với tiểu Tuyền ca, tay vuốt chòm râu, híp mắt, khó xử nói “Bánh lão đệ...Nói tới sợ ngươi cười, Viễn Chí nơi này chỉ có chỗ này...Không thì ngươi lựa thứ khác, ta giảm giá cho ngươi...”

Bánh Nhất Châm cụt hứng trừng mắt nhìn Chu chương quỳ, chọn thứ khác? Ngươi dám nói ta dùng Hoàng Liên thay Viễn Chí a?Này lão tiểu tử, không phải nghĩ cách nâng giá lên đi, dài dòng nhiều sự.

“..Được, bây giờ Viễn Chí mười quan tiền một cân, Viễn Chí tịnh chế tối đa mười lăm quan tiền, ngươi nơi này là thân Viễn Chí ta trả hai mươi quan một cân, ngươi xem?” Hấn trừng mắt nói.

Thật hào phóng! Xem ra hấn đang cần gấp Viễn Chí đi, trên mặt Chu chương quỳ không nhịn được lộ ra vui sướng, nếu mình ra giá, hấn cũng không cự

tuyệt đi.

“Lão Chu! Ngươi thật giáo hoạt...” Bành Nhất Châm nháy mắt nhìn ra ý ra ý đồ của hắn, đem giỏ mộc trong tay suy nghĩ một chút, duỗi tay lấy trong ngực ra một xâu tiền ném cho tiểu Tuyền ca “Sọt này ước chừng mười cân đi, đây là hai trăm quan, trả ngươi, ngươi nếu dài dòng đừng trách ta trở mặt a”

Hai trăm quan... xem như chốt giá.

Chu chương quây ha ha cười, vỗ vỗ Bành Nhất Châm, mang mấy phần oán trách nói “Xem ngươi, đem lão Chu ta là người gì a... ta là loại người này sao?”

Phi... Bành Nhất Châm trong lòng phun nước miếng, nếu không phải cần gấp mới không cho ngươi chiếm được tiện nghi lão gia.

“Không được a chương quây.” Tiểu Tuyền ca buồn rười rượi hô.

“Lăn qua một bên.” Chu chương quây trách mắng, tiểu hỏa này không biết chọn lúc nói a.

“Chương quây, này... này là thảo dược của Cố tiểu nương tử a... Ngươi không phải nói không thu mua sao.. Chuyện này... này..” Tiểu Tuyền ca vẻ mặt đau khổ lên tiếng nói, lòng không nhịn được cười ra tiếng.

Cừ thật, mười quan tiền qua tay liền thành hai trăm quan tiền, các ngươi xem thường người ta, muốn người ta biến, hay a, xem các ngươi làm thế nào làm người ta cút.

Bành Nhất Châm không hiểu đầu đuôi, Chu chương quây cùng Chu Lệ Nương sừng sốt, liếc nhau, sắc mặt khế biến.

Chuyện này.....

Mà lúc này ngoại đường mơ hồ truyền tới tiếng Hạnh nhi giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Thiệt giả

Thiên Kim đường khó có khi náo nhiệt như bây giờ, bên ngoài đã có nhiều người đứng xem trò vui.

“..Nói không thu là không thu, sao còn nói Thanh Nương bán dược giả?” Đậu Hoa cắn phẫn nói “Lại nói, lần trước chương quây của các ngươi thu mua không nói là giả, ngươi một tiểu nha đầu biết cái gì mà nói thiệt giả? Chỗ này không đến lượt ngươi nói chuyện...”

“Hạnh nhi khuôn mặt đỏ bừng, dậm chân nói “Ta là người Thiên Kim đường, ngươi là gì chứ? Một cái bán đậu hũ, nơi này nào đến phiên ngươi nói chuyện?”

“Ta thích nói thì nói, xem ngươi chó cậ thể chủ!” Đậu Hoa ngửa đầu nói.

Đám người đứng bên ngoài bỗng cười lên, còn có người hô mắng hay.

“Tiểu Đậu tử, ngươi có về không!” Nương Đậu Hoa đối diện vùng thò hồn hèn gọi.

“Nương!” Đậu Hoa dậm chân.

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ngươi còn không nhắc chân, không về ta đánh gãy đùi ngươi!” Nương Đậu Hoa mắng.

Lần này cũng làm cho đám người bên ngoài một trận cười to.

Cố Thanh Nương than thở, đi lên lôi kéo ống tay áo Đậu Hoa “Đậu Hoa tỷ, ngươi đi nhanh đi.”

Đậu Hoa vẻ mặt bất bình tức giận nói “Ngươi đừng sợ bọn hắn, bọn hắn này loại người, không mềm nắn rắn buông!”

Nói xong thờ phỉ phỉ đi ra ngoài.

“Ngươi mới là bắt chó đi cày lo chuyện bao đồng... Thế nào không nghĩ tới là Tây Thi đậu Hoa, nịnh bợ người ta mong thành nha đầu quan gia tiểu thư

a?” Hạnh nhi đắc ý hả hề cười, nhìn bóng lưng Đậu Hoa hô.

“Thế nào cũng hơn người một cái nha đầu thương họ a!” Đậu Hoa không yếu thế bởi trả một câu.

Lời nói này nói trúng nhược điểm của Hạnh nhi, nhất thời dậm chân “Người..Người..Cũng là thương họ...”

“Đủ!” Cố Thanh Nương đột nhiên quát.

Hạnh Nhi lời định nói liền mắc nghẹn, nhìn cô nương trước mặt yên lặng hỉ nộ không rõ, tâm lý mơ hồ khiếp sợ.

“Chính là nói không mua được của ta phải không?” Cố Thanh Nương lạnh nhạt hỏi.

Ánh mắt Hạnh Nhi rơi xuống xiêm y trên người cô nương, váy dài làm từ vải đay, dưới váy lộ ra đôi hài bạc màu.

“Đúng, chính là không muốn mua.” Hạnh Nhi nâng cằm nói.

“Ta có thể hỏi là tại sao không?” Cố Thanh Nương hỏi lại.

Hạnh Nhi hừ một tiếng “Ta không phải nói, được liệu của người là giả.”

Bên ngoài đám người bỗng vang lên tiếng nghị luận, còn có cả tiếng cười.

“Ha, nghĩ muốn kiếm tiền đến điên đi, thế nhưng dám đem được giả lừa bán lấy tiền.” Có người ù ù cạc cạc nói.

Cố Thanh Nương quay đầu lại nhìn đám người thấy một nam nhân mập mạp.

Thấy nàng nhìn qua, nam nhân mập mạp kia ngược lại wrang ngạnh cùng đám người nói

“Mọi người đều nói phần tử tri thức có chí khí, có chí khí thì nên bán căn nhà a, cũng không thể đem được giả bán sống qua ngày!”

Là Trương lão gia! Cố Thanh Nương lập tức đoán ra lai lịch của nam nhân, nàng khe khẽ mỉm cười, nguyên bản hiệu thuốc bắc không thu mua được của nàng thì thôi, người ta cũng là sinh ý người tỉnh ta nguyện, nàng quyết định không nói thêm nữa, nhưng bây giờ tiểu nha đầu lại đem tội danh này hướng nàng ẩn lên, đây chính là muốn đoạn nguồn sống a.

Nàng lần này được trời xanh phù hộ sống lại, chính là vì cầu một con đường sống, vì chính người thân của nàng, ai cũng đừng nghĩ chặn nàng!

“Ta được thế nào lại là giả?” Nàng xoay người nhìn tiểu nha đầu “Là chường quày các người nói?”

Bị ánh mắt này đảo qua, Hạnh Nhi không khỏi khiếp sợ, nhãn thần có chút trốn tránh.

“Người phải nói minh bạch cho ta.” Cố Thanh Nương xoay bước tiến lên một bước, nhìn tiểu nha đầu gần từng tiếng.

“Chúng ta Thiên Kim đường nói giả chính là giả! Chẳng lẽ chúng ta không phân biệt được thật hay giả?” Hạnh Nhi cắn răng nói rõ ràng.

Cố Thanh Nương không ngờ tiểu nha đầu nói vậy, ngẩn người, người vây xem bỗng ồ lên tiếng nghị luận lại nhao nhao.

Lời này cũng là... Thiên Kim đường ở trong huyện này danh tiếng không nhỏ, so với một tiểu nha đầu mười mấy tuổi tự nhiên là tin hẳn.

Cố Thanh Nương nhìn chằm chằm Hạnh Nhi, chỉ cảm thấy một trận khó chịu trong người.

Vì cái gì? Vì cái gì? Nàng tay ở trong ống tay áo nắm chặt .

“Ha... tiểu tiểu nha đầu lừa bịp tổng tiền, còn nhỏ mà giả dối!” Bên ngoài Trương lão gia hô to gọi nhỏ, bày ra một dạng biểu tình thương tiếc lắc đầu.

“..Chính là, này hài tử nhìn qua thành thật, không nghĩ đến thế nhưng dùng được giả lừa gạt tiền...”

“Này hài tử a... Người không thể tham đồ tư lợi a...”

Bên ngoài nhất thời vang lên tiếng nghị luận xôn xao.

“Hừ..Chính là nói thôi...” Hạnh Nhi rung tay đắc ý “Người nhưng không thể chỉ nhìn tướng mạo nha...”

Nàng lời còn chưa dứt, từ trong hậu đường một người nhanh chóng bước ra, dương tay liền đánh nàng một bạt tai.

Hạnh Nhi bởi vì bất ngờ nên không tránh kịp, ngã xuống đầu óc choáng váng, thét chói tai.

Tất cả mọi người giật nảy mình.

“Người này đáng chết! Người dám bôi xấu danh dự ta!” Chu chương quỳ phần nộ trừng Hạnh Nhi mắng.

Hạnh Nhi bụm mặt “Lão...lão già..”

“Cút!” Chu chương quỳ hướng nàng đá một cước, Hạnh Nhi trước mặt công chúng bị đánh nhất thời nước mắt giàn giụa, nhưng một câu không dám nói, liền bò lên định chạy vào trong.

“Đứng lại!” Chu chương quỳ lại hét nàng ngừng lại “Hương Cố tiểu nương tử nhận lỗi!”

Hạnh Nhi có chút ngốc, mờ mịt nhìn Chu chương quỳ.

“Ta đánh chết người, cái miệng ăn nói lung tung, tiểu nương tử đem dược đến nào đến phiên người khoa tay múa chân!” Chu chương quỳ dương tay lại muốn đánh.

Hạnh Nhi này có thể nói là phản ứng kịp, vội vàng quỳ xuống, chuyển đến trước mặt Cố Thanh Nương dập đầu nói “Tiểu nương tử đại nhân đại lượng, nô tỳ sai lầm, nô tỳ mất mủ nên mới nói lung tung...”

Cố Thanh Nương lạnh lùng nhìn nàng, bờ môi chậm rãi hiện tia cười.

“Nha đầu này hằng ngày ở cùng với chúng ta, nhận thức được vài loại dược liệu, liền tự cho là đúng, Cố tiểu nương tử, người đừng chấp nhặt với nàng ta...” Chu chương quỳ về mặt xin lỗi nói.

Một mặt trừng mắt nhìn Hạnh Nhi “Còn không lăn vào trong.”

Hạnh Nhi vừa lăn vừa bò vào trong.

“Nhìn cái gì vậy, mau tản ra, vậy chỗ này làm gì!” Chu chương quỳ cao giọng hướng đám người nói.

Người vây xem không phải hạ nhân hần, nhất thời không chuyển, này diễn ra chuyện ly kỳ sao có thể giải tán, mọi người nhất thời không hài lòng.

“Ta nói, Chu chương quỳ, tôi cùng người bán dược thật hay giả?” Đám người nhao nhao hô.

“Thật thật, tiểu nương tử dược thế nào lại giả.” Chu chương quỳ lung túng cười trả lời, một lần nữa to giọng “Đi, đi, các vị đi đi.”

Chung quanh mọi người ồ lên “Làm cái gì! Chú tở các người đùa giỡn tiểu nương tử a.”

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Cảm giác bị chủ tở hần đùa giỡn, mọi người bất bình ồn ào không chịu rời đi.

“Tiểu nương tử, ta sẽ gọi người đến đem bán nha đầu này đi.” Chu chương quỳ không thèm để ý bên ngoài, mang mấy phần áy náy cùng từ ái cười nhìn Thanh Nương nói, một mặt lấy từ trong lồng ngực ra mấy đồng tiền đưa cho Thanh Nương “Đây là tiền bán dược.”

“Không, ta không muốn, ta muốn dược liệu của ta, ta không bán!” Cố Thanh Nương lùi về sau mấy bước, không nhận tiền của hần, nàng mím môi, khẽ ngẩng đầu lên, cách gần đó mấy người có thể thấy hốc mắt tiểu cô nương ửng đỏ.

“Đúng, không bán!” Có người hô lên “Có khi nào để bị khi dễ!”

Chu chương quỳ lúng túng, hướng mọi người chấp tay nói hàng xóm láng giềng tốt, là hạ nhân không hiểu chuyện, ngàn vạn lần mong thứ lỗi.

“Cố tiểu nương tử, đến, đến...” Hần nói, lại lấy từ trong ngực ra mấy đồng tiền “Đây là ta... tiền đền tội, cảm mua chút đường ăn...”

Cố Thanh Nương không khỏi cười, thấy nàng cười, Chu chương quỳ cũng nhẹ nhàng thở ra, vẫn là tiểu hài tử dễ dụ a...

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Không bán

“Chu chương quỳ..” Nàng chậm rãi mở miệng nói, trên mặt tựa khiếp ý “Dược của ta không phải giả..”

Chu chương quỳ tươi cười nói “Đương nhiên không phải! Đó là nha đầu nói lung tung!”

Nói xong lại hướng phía hậu đường mắng vài câu.

Xem Chu chương quỳ mặt đầy tức giận cùng áy náy, Cố Thanh Nương không thể nói rõ trong lòng có cảm giác gì.

Nếu như là nàng trước kia, đương nhiên sẽ cho rằng Chu chương quỳ không rõ sự tình, hết thấy đều là nha đầu kia tự chủ trương.

Nhưng nàng bây giờ đã khác, Cố Thanh Nương trong mắt hiện lên tầng sương mù. Tục ngữ có câu đánh chó phải nhìn mặt chủ, mà đồng dạng, chó cắn người cũng phải xem chủ tử, không có chủ tử ra hiệu, hạ nhân thế nào lại nhảy ra gây sự?

Ngươi này là quý...

Xem ngươi đáng thương mà thôi...

Thế nhưng lừa lên không xong...

Lời tiểu nha đầu nói còn quanh quẩn bên tai nàng, những lời này là Chu chương quỳ nói chân thực đi.

Tuy rằng không biết vì sao hần đột nhiên đứng ra ngăn cản đến đỏ mặt, nhưng ít ra tại lúc nha đầu mắng chính mình, hần vẫn là như thế tâm lý, hơn nữa cũng là trước mặt, bất quá là bởi vì bất đắc dĩ mới không thể mở miệng nói lời hay..

Vì sao? Cố Thanh Nương suy nghĩ hướng ánh mắt nhìn Chu chương quỳ.

Chu chương quỳ quay lại nội đường mắng nha đầu, giống như người bị ủy khuất chính là nữ nhi của hần.

Bởi vì mưu sinh là chuyện tối quan trọng nhất mà lừa hận tạm thời được áp chế trong lòng lập tức lại dâng lên, Chu chương quỳ trước mặt tựa hồ hóa thân thành thân tộc Cố thị cùng người Thẩm gia, lạnh lẽo khinh thường nàng.

Xem thường ta, các ngươi xem thường ta, cảm thấy ta không có thân nhân nâng đỡ, ai nghĩ muốn giẫm lên tới giẫm một cước, giẫm xong rồi ném hai khối đường bồi thường sao.

Cố Thanh Nương nghĩ nghĩ, nàng bỗng cười lớn.

“Cố tiểu nương tử đừng tức giận a, nghe đại thúc nói, đừng cùng hạ nhân so đo, tới tới..Cầm tiền này..”Chu chương quỳ nói.

Hần thấy thân sắc tiểu cô nương không thay đổi, liền cho rằng là phản ứng của tiểu hài tử bị ủy khuất, tiểu hài tử mà thôi, nói vài câu ngon ngọt đầu vào đẩy a.

“Thêm,thêm, nên thêm ít tiền, bồi thường ủy khuất cho người ta a..” Đậu Hoa ở ngoài hô “Ngươi nói phải hay không Trương đại lão gia...”

Trương đại lão gia hừ lạnh một tiếng, rồi đám người bỏ đi.

Mọi người kinh ngạc, chính mình không tổn thất a, quần chúng thích nhất xem náo nhiệt, thời gian này không có tản đi ngược lại người người chen lấn muốn xem tận mắt.

“Chu lão gia, người mua được của tiểu nương tử nhà người ta bao nhiêu tiền a?” Một đại gia tò mò hỏi.

“Đi đi..” Chu chương quỳ nén giận, khua tay nói, một mặt hướng Cố Thanh Nương “Cố tiểu nương tử, chúng ta vào bên trong nói chuyện, ngoài này ồn ào...”

Cố Thanh Nương cường chế tâm tư chính mình phải bình tĩnh,nàng nhìn Chu chương quỳ, trước kia gặp chuyện gì nàng đều nhường nhịn nên bị người giẫm đạp, lại không đòi được một câu hay được đối xử từ tế, cuối cùng bị đẩy vào trong vũng nước bùn, lần này nàng tuyệt không sống như vậy.

Nàng nghĩ nếu nàng không lui không nhường nhịn thì kết cục sẽ ra sao.

Cố Thanh Nương ý cười càng lúc càng nồng,Chu chương quỳ, ta muốn nhìn xem, ngươi giẫm ta một cước này không phải tùy tiện nói giẫm liền thôi!

Nghe Chu chương quỳ mòi mòi, nàng lắc đầu, cười nhạt, nàng cũng không phải loại đàn ông.

“Có lời gì mà không thể để mọi người nghe?” Đậu Hoa lại hô lên.

“Đứng rồi, đứng rồi” Người xem chỉ sợ thiên hạ không loạn ồn ào hỏi.

Chu chương quỳ âm thầm cắn răng, chỉ đành lấy tay đưa tiền tới “Đây là tiền mua được...”

“Là mười quan tiền?” Cố Thanh Nương cười yếu ớt hỏi, nhìn tiền trong tay hần.

Chu chương quỳ gật gật đầu “Đúng thế, tiểu nương tử, vẫn là tám cân, giá tiền...”

“Chu chương quây, chẳng lẽ tiểu Tuyền ca còn chưa hướng người nói?” Cố Thanh Nương cười nói.

“Nói? Nói cái gì?” Chu chương quây ngẩn người.

Xem gương mặt khuôn mặt tươi tắn tuy có chút nhợt nhạt, đầu óc Chu chương quây bỗng oanh một tiếng.

Hắn nghĩ tới, lúc này tiểu Tuyền ca mới vừa chạy vào nói với hắn...Này, Cố tiểu nương tử là muốn mặc cả.

Cố Thanh Nương nhìn sắc mặt Chu chương quây, trên mặt như trước cười nhạt, tuy trong mắt nàng đã bị kín một tầng sương mù dày đặc.

Chu chương quây khựng lên, trên mặt hiện mấy phần kinh ngạc.

“Tiểu Tuyền ca?” Hắn nói, sau híp mắt suy tư “Ta mới xuất môn trở về, còn chưa gặp hắn, Cố tiểu nương tử có chuyện cứ nói.”

Cố Thanh Nương nhìn mắt hắn không khách khí “Chương quây xem qua được của ta?”

“Lướt qua thôi...” Chu chương quây tay vuốt cằm râu, tâm lý khó xử, tới cùng nên nói đã xem hay chưa xem đây?

Muốn nói không xem, cô nương này có hay không rao giá trên trời?

“Mới vừa rồi tiểu Tuyền ca cầm vào trong. Chương quây không nhìn thấy tiểu Tuyền ca đi?” Cố Thanh Nương nhắc nhở hắn.

Chu chương quây khòe miệng giật giật, nhìn cô nương trước mắt.

Này...Cố gia tiểu nương tử nghe nói thân thể nhu nhược, mười ba tuổi bắt đầu giống mười một, đứng nơi đó, một trận gió thổi tới liền có thể ngã.

Nhưng xuất thân từ gia đình phần tử tri thức, thần thái đoan trang, từng hành động giờ tay nhắc chân đến nói cười mang nồng đậm phong độ của người tri thức, khiến người nhìn lại cảm thấy đoan trang hữu lễ, Lệ Nương nhà hắn muốn học cũng không học được a.

Như vậy hài tử này sẽ không có nhiều tâm nhân đi.

Chu chương quây suy nghĩ mắt nhìn xuống đồng thời nhủ mấy phần không hài lòng nói “Tiểu Tuyền ca, nhất thời không gặp liền dùng mảnh lời, lại đi nơi nào cãi cọ đi, quay về ta lại thu thập hắn!”

Không có trực tiếp trả lời chính mình có nhìn thấy được liệu hay không.

Lại hướng Cố thanh Nương nói “Tiểu nương tử có việc cứ nói.”

Cố Thanh Nương cười cười “Là như vậy, ta lần này tịnh chế Viễn Chí ống tre, hơn nửa...” Nàng mím môi nhìn Chu chương quây “Hơn nửa không phải tám cân mà là mười cân.”

Chu chương quây tay khẽ run rẩy, nhỏ một cọng râu, không dám tin tưởng nhìn tiểu cô nương phía trước.

Nàng nói cái gì? Mười cân? Đó là?

“Viễn Chí ống tre bao nhiêu tiền?” Cố Thanh Nương đột nhiên hỏi.

Chu chương quây sững sờ thuận miệng đáp “Hai mươi quan.”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi, vội bổ sung nói “Đây là giá nhập số lượng lớn...Cố tiểu nương tử...Người được là ít...”

“Ta biết...” Cố Thanh Nương gật đầu nói “Liên theo chương quây nói, chương quây người nói nhiều hay ít?”

Thấy tiểu cô nương trên mặt hiện trước cười nay sợ hãi, mang mấy phần ngượng ngùng, nhưng lọt vào mắt Chu chương quây lại cảm thấy như mũi nhọn.

“Thanh Nương...” Hắn nhìn không được mở miệng nói “Được liệu người là Viễn Chí ống tre? Người không nhớ lắm chứ?”

“Đương nhiên là Viễn Chí ống tre, là tự tay ta làm...” Cố Thanh Nương cắn cắn môi, sắc mặt ngưng trọng “Vẫn là khiến tiểu Tuyền ca cảm đến đây, chương quây người tự nhìn xem”

Cầm cái gì mà cầm, sớm đã bị lấy đi...Chu chương quây âm thầm cắn răng, cười trừ, khoát tay chặn nói “Xem cái gì, ta còn không tin Thanh Nương người sao, nói nghe xa lạ quá.”

Cố Thanh Nương cười “Vậy chương quây ra giá đi.”

Chu chương quây không tự giác đuôi tay vãn về râu, xoắn xuýt nửa ngày, mới chậm rãi nói “Viễn Chí số lượng không lớn...Nhưng là của Thanh Nương người hàng tốt... Mười quan tiền đi.”

“Mười quan tiền?” Cố Thanh Nương lặp lại, trên mặt hiện vẻ thất vọng, chần chờ khó xử mở miệng “ Theo lý thuyết Chu chương quây không phải người ngoài...Bất quá, gia cảnh trong nhà ngày càng khó khăn.Chương quây, Thanh Nương mạo muội, muốn đi nơi khác hỏi một chút.”

Nàng nói xong liền cúi đầu, như là vì chính mình cự tuyệt mà xấu hổ.

Không bán? Chu chương quây cười khổ một tiếng, hôm nay người không bán cũng phải bán cho ta.

“Như vậy đi, hàng xóm láng giềng.” Hần than thở, đồng tình nói “Thương lượng một chút, ta mua mười lăm quan tiền.”

“Mười lăm quan một sọt?” Cố Thanh Nương ngẩng đầu chớp mắt hỏi.

“Là một cân a.” Chu chương quây vội nói, chỉ sợ nàng muốn cự tuyệt, lời vừa nói ra khỏi miệng liền thấy tiểu cô nương hiện nụ cười cổ quái

.

Chết! Chu chương quây thật muốn cho chính mình một bạt tai.

“Một cân?” Cố Thanh Nương nhìn Chu chương quây, trên mặt kinh ngạc rồi đến ủy khuất hiện rõ ràng “Nguyên lai là Viễn Chí bán theo cân a..”

Thanh âm này tràn đầy trào phúng.

“Cố tiểu nương tử...” Chu chương quây ngơ ngẩn một khắc, ánh mắt dần sắc bén lên, hần nghiêm nét mặt nói “Người hôm nay là ý gì?”

“Không có ý gì...” Cố Thanh Nương yên lặng nhìn xuống dưới, hơi ngẩng đầu lên, thẳng tắp hướng Chu chương quây nói “Được này ta không bán.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Nói nhiều như vậy vẫn không đạt được kết quả như mong muốn?

Tiểu cô nương trước mắt nhu nhược như thế nhưng trong mắt Chu chương quây lại có điểm không giống.

Đoạn đối thoại vừa rồi lặp lại một lần trong đầu hần, lần này, Chu chương quây giặt mình mình bạch, chẳng lẽ ngay từ đầu mình là bị bắt?

Cố Thanh Nương lần đầu nói không bán, liền bắt đầu thăm dò chính mình, tiện đà lần hai nhắc đến tiểu Tuyền ca, bức chính mình nói không nhìn thấy thảo dược, ngay sau đó nàng lại ném ra hai vấn đề thăm dò, nói thảo dược của nàng toàn bộ là thân Viễn Chí, chính mình lại lần nữa nhận, chỉ sợ rốt cuộc tiểu nương tử là khẳng định thảo dược đã bán đi, cho nên nàng nói cái gì thì liền cái đó sao, nghĩ cái gì muốn cái gì..

Chuyện này...Đây là đạo gì a, tiểu cô nương xuất thân gia đình tri thức cũng như vậy giả dối! Thật quá đáng!

"Cố tiểu nương tử, lúc trước hạ nhân bắt kính, lão phu đã xin lỗi, cũng nói đây là hiểu lầm..." Chu chương quây nhin lửa giận trong lòng, híp mắt trầm giọng nói "Tục ngữ nói làm người không thể quá tuyệt tình, phạm sự lưu ba phần, ngày sau còn phải gặp nhau không phải sao?"

Xem không khí nơi này dường như thay đổi, mọi người vây xem thấp giọng trò chuyện, không rõ vừa mới còn tốt, chỉ một câu nói liền nổi cáu a.

"Chu chương quây, lời này ta không hiểu a." Cố Thanh Nương nhợt nhạt cười, "Người mua ta bán, chuyện tình nguyện, tục ngữ nói mua bán không có tình nghĩa ở đây, người ta bắt đồng giá cả, chẳng lẽ, vì chuyện này làm tổn thương hòa khí hay sao? Thế nào? Chu chương quây ý tứ là ta hôm nay không bán thảo dược cho người, chúng ta liền thành cừu nhân hay sao?"

Nàng cười khổ một tiếng "Như thế ta nhất định phải bán thảo dược cho người sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người bên ngoài nhất thanh ô lên.

Chu chương quây lời ghen tị tại cổ họng, lời nuốt không trôi nhả không ra, nhìn Cố Thanh Nương thế nhưng nói không ra lời.

Hần bị nàng moi ra giá tiền thực sự của Viễn Chí, lại bị nàng nhìn thấu chuyện Viễn Chí đã bị bán đi..

"Thảo dược là ta tự tay làm, trong nhà ta có lưu một cuốn dược trung thời cổ viết về phương thức tịnh chế thảo dược, tuy không dám nói thể gian lương phẩm, nhưng khẳng định Tiên nhân huyện không có người thứ hai làm được thành phẩm như ta..." Cố Thanh Nương chậm rãi nói, trên mặt mang mấy phần tự tin " ...Chu chương quây, ta nghĩ muốn giá tốt, chẳng lẽ không đúng?"

Chu chương quỳ một hồi phun ra, thân hình không khỏi quơ quơ, ý tứ tiểu cô nương chính là nhắc nhở mình đừng tùy tiện lừa gạt Viễn Chí của nàng, được nàng là độc nhất vô nhị a...

Ta phi... Chu chương quỳ kinh doanh hiệu thuốc bắc nửa đời người, vẫn là lần đầu tiên bị một tiểu cô nương chặn họng không nói được lời nào.

Hắn thật muốn sai người hướng Bành Nhất Châm đem được trở về, sau đó cho tiểu cô nương một trận mắt mặt.

Nhưng...đối phương là Bành Nhất Châm a... Bình sinh hứng thú của hắn là đối nghịch chính mình, nếu biết chính mình nhất định muốn lấy lại được, hắn vô cùng có khả năng mở miệng hồng hách, đề ra điều kiện cô quái nào đó làm khó dễ chính mình.

Không được, hôm nay coi như bán thân gặp xui, vừa vận gặp phải người không thể đắc tội, cũng chỉ có thể đắc tội chính mình a.

Chu chương quỳ than thở, khôi phục nét mặt tươi tắn, một mặt có chút oán trách nhìn Cố Thanh Nương nói " Người xem người tiểu hài tử, nói cái gì! Tục ngữ nói đến huynh đệ còn mình bạch tính toán sổ sách a, ta như thế nào cấu người? Như vậy đi..."

Hắn vâng vâng rầu rầu nghĩ, xoay người đối diện với tiểu hòa kếp đang choáng váng nói " Đi, đem ba trăm quan lại đây."

Tiểu hòa kếp chớp mắt không kịp phản ứng, đầu óc sững sờ, một cân mười lăm quan, không phải nói lần này có mười cân thôi sao, tính kiểu gì ra ba trăm quan tiền?

"Phát gốc cái gì!" Chu chương quỳ trừng mắt mắng tiểu hòa kếp.

Tiểu hòa kếp nhắc chân chạy vào hậu đường, không nhiều lời cầm theo một xâu tiền tới, Cố Thanh Nương tiếp, hướng Chu chương quỳ nói " Chu chương quỳ quả nhiên công đạo."

Chu chương quỳ tự nhiên hiểu nàng đang trào phúng chính mình cũng chỉ biết cười.

Ta nuốt không trôi con tức giận này đâu! Tiểu nha đầu chúng ta chờ xem.

"Cố tiểu nương tử , đi từ từ!" Hắn lạnh lạnh cười nói " Người nên cẩn thận, đi chậm vẫn tốt hơn, chớ để sảy chân."

Cố Thanh Nương nghe vậy, quay đầu , ha ha cười.

Nàng trong lòng cười lớn, uy hiếp ta? Cố Thanh Nương nhìn Chu chương quỳ, ánh mắt nàng có chút tiêu điều vắng vẻ.

Nếu như ta bị một cái trường quỳ nhỏ nhỏ của hiệu thuốc bắc làm sợ hãi, ta sống còn ý nghĩa gì nữa, đừng nói đến chuyện bảo vệ thân nhân, thay đổi vận mệnh?

Cố thị tộc cũng tốt, Thảm gia cũng tốt, một cái đứng ra so với người một thương hộ cao hơn nhiều, trước mặt bọn họ, người Chu chương quỳ chính là một con kiến.

Ta Cố Thanh Nương là muốn đối mặt địch nhân như thế, địch nhân chưa gặp, trước sợ con kiến như người, sống lại còn có nghĩa gì?Không như kiếp trước trực tiếp chết đi!

Bất quá phải tạ tạ hắn, nếu không có hắn, dược liệu của Cố Thanh Nương không có nguồn tiêu thụ, nàng biết, chính mình quả thật có thể dựa vào chính mình có miếng cơm ăn!

Dựa vào chính mình kiếm bữa ăn, vì cái gì coi khinh muốn chính mình ăn nói khép nép? Nếu như nàng hồ đồ như kiếp trước, lại vì sinh cơ ngày sau, nuốt xuống một ngụm cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng hiện tại không thể! Bây giờ nàng tuyệt đối không thể nuốt xuống được! Tại nàng biết rõ rành rành thời điểm này Chu chương quỳ đối đãi với mình như thế nào.

Nhân tất tự nhục mà hậu nhân nhục, nếu hôm nay nàng lui một bước, chính là nhận thua, trước mặt Chu chương quỳ vĩnh viễn nhượng ba phần!

Giống như kiếp trước của nàng, thời thời khắc khắc luôn nhường nhịn, thẳng đến lúc không còn đường để lui.

Hôm nay nàng chính là muốn bức chính mình bước ra một bước này, bước ra, vĩnh viễn không nhượng ai một bước, nàng cũng muốn nhìn xem, vận mệnh sẽ như thế nào!

Thấy nàng đột nhiên không hề chú ý lễ nghi mà cười lớn, Chu chương quỳ hơi ngẩn ra.

"Còn muốn tạ Chu chương quỳ mua hàng, nếu không nhờ Chu chương quỳ, dược ta bất quá không người biết đến." Cố Thanh Nương thu lại nụ cười, khôi phục khuôn mặt nhợt nhạt mỉm cười.

Nói chuyện, nàng quơ quơ tiền trong tay, lúc ra đến cửa ngoài, người xem vẫn chưa rời đi thấy nàng lại là kinh ngạc cùng hâm mộ.

"Như vậy bán được nhiều tiền?" Một người nhao nhao nói.

Nhìn thấy được của tiểu nương tử không phải giả, vẫn là lương phẩm thượng hảo, bằng không Chu chương quỳ lại đưa cho nàng nhiều tiền?

Đám người âm ỉ tản ra, hiệu thuốc bắc lập tức an tĩnh lại, tọa đường đại phu bảo trù chộp mắt, tiểu hòa kế an tĩnh cúi đầu suy tư.

Chu chương quỳ đứng tại chỗ, sắc mặt âm tình bất định, nâng tay vỗ mặt bàn phát ra tiếng phịch.

"Chu chương quỳ hạ hỏa a" Có người đứng ngoài nhìn thấy ha ha cười nói.

Chu chương quỳ nheo mắt nhìn tới người nói, không mẫn không nhạt nói "Trương đại lão gia a, nơi nào không thoải mái sao?"

Nam nhân mập mạp Trương lão gia nghe vậy cũng không câu, Chu chương quỳ lửa giận càng lớn hấn lại càng cao hừng.

"Ta xem là Chu chương quỳ tâm lý không thoải mái đi?" Hấn ha ha cười nói, tuyệt không để ý đến sắc mặt Chu chương quỳ, duỗi tay đặt trên vai Chu chương quỳ "Tới tới, chúng ta vào trong phòng ngồi, để lão đệ ngươi bắt mạch, chữa bệnh a..."

Thời điểm Chu chương quỳ bị người kéo vào trong phòng, Cố Thanh Nương cũng bị một người chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

"Tiểu cô nương rất lợi hại a" Bành Nhất Châm ôm cánh tay, liếc mắt nói, nếu như trên vai không vác cái hòm thuốc, rõ ràng chính là một tên đầu đường ác bá.

Cố Thanh Nương xem hấn không có nói chuyện, liền từ một câu này, nàng đã đoán ra người này là một trong những người vây xem, hơn nữa là một người thông minh xem nàng đối với Chu chương quỳ có chút tâm tư nhỏ nhỏ a.

Bất quá hấn không giống những người khác xem náo nhiệt xong thì tản đi mà ngược lại mơ tưởng cùng mình chào hỏi, vì mục đích gì thì Cố Thanh Nương không đoán ra.

Lấy bất biến ứng vạn biến, nàng không kinh ngạc cũng không kinh hoàng, chỉ là đem tay áo vò vò, cầm chắc tiền trong tay.

"Mấy đồng tiền trong tay ngươi, lão Bành ta không để trong mắt." Bành Nhất Châm ha ha cười nói, cảm thấy lúc này tiểu cô nương biểu hiện mới giống những tiểu cô nương khác, hấn ngoáy lỗ mũi, đảo tròn mắt, làm bộ dạng hòa nhã dễ gần, chẳng qua mặt mũi thật sự không thích hợp loại biểu tình này, nhìn qua muốn có bao nhiêu cổ quái liền nhiều cổ quái.

"Tiểu cô nương..." Hấn cười tít mắt nói "Thúc thúc còn có thể cho ngươi thêm tiền a..."

Cố Thanh nương đi vòng qua người hấn.

"Chao ôi, đừng thế..." Bành Nhất Châm không có kinh nghiệm giao tiếp với nữ hài tử, vội đứng lên gọi nàng.

Thấy cô nương bước chân không dừng ngược lại tăng tốc.

"Cố tiểu nương tử, ta muốn mua dược liệu của ngươi." Hấn lớn tiếng nói.

Sớm mình bạch nói có phải hay không, Cố Thanh Nương dừng bước xoay người lại.

"Ta hiện tại không có" Nàng nói.

Bành Nhất Châm thấy nàng chịu nói nói chuyện với chính mình, nhẹ nhàng thở ra "Không gấp, không gấp, về sau có liền mua."

Cố Thanh Nương nghe vậy không khỏi híp mắt nhìn "Không biết tiên sinh hiệu thuốc ở nơi nào?"

Không nghĩ tới tại chỗ Chu chương quỳ hiệu quả thật tốt, nhanh như vậy chuyện tốt đã tới cửa a.

"Hà Trung huyện, tới đầu huyện nhà ngói tứ gian, ngươi hỏi Bành Nhất Châm ai cũng biết." Bành Nhất Châm tự hào vỗ vỗ bộ ngực nói.

"Bành Nhất Châm? A..." Cố Thanh Nương lẩm nhẩm tên, danh tự này hấn là ngoại hiệu đi.

"...Hắc hắc đây là mọi người đặt cho ta...Khụ." Bành Nhất Châm nhìn không được khoe khoang "Mọi người nói tài châm cứu của ta tốt nhất, một

châm có thể khiến Diêm Vương nhượng bộ lui binh a... Hắc hắc, là mọi người ưu ái, kỳ thật..."

Nhìn trước mặt một đại nam nhân khỏe khoắn vẫn là khiêm nhường đong đưa, Cổ Thanh Nương nhin không được cười.

Các đại phu châm cứu bả tính trầm ổn tự trọng, như vậy cầu y người tài cảm thấy có thể tin cậy, trông hấn như vậy một cái nam nhân thô ráp bộ dáng thô phi, cũng không biết làm nghề này có no bụng qua ngày hay không.

"Tốt, Bành Nhất Châm..Ta ghi nhớ..Không biết tiên sinh muốn mua được liệu như thế nào...Bành?Bành Nhất Châm?" Nàng cười cười, đánh gậy lời hấn định nói, lời nói được một nửa đầu óc bỗng lóe một vệt sáng.

Cái danh tự này rất quen thuộc a !

Bành Nhất Châm không chú ý nàng khác thường, nghe hỏi, liền ha ha cười, tay to lớn vung lên thành một trận gió "Chỉ cần là được liệu của ngươi, tiểu nương tử cứ việc đưa tới chính là..."

"Ngươi là Bành Nhất Châm!" Cổ Thanh Nương đột nhiên thanh âm cất cao, nàng không khỏi bước lại gần, giương mắt ngó gần nhìn nam nhân trước mặt.

Bành Nhất Châm biết chính mình rất có danh, tuy bây giờ chỉ hạn chế tại huyện Hà trung, nhưng hấn tin tưởng sớm hay muộn tương lai chính mình nổi danh khắp thiên hạ, nhưng, trước mắt tiểu cô nương rốt cuộc có phản ứng kịp, một bộ như sấm đánh bên tai.

"Chính là tại hạ, a a a..." Hấn tâm khiêm nhường nói mấy câu văn vẻ nho nhã, nhưng ức chế không nổi đắc ý cười lên.

"Ngươi chính là Bành Nhất Châm..." Cổ Thanh Nương nhìn hấn, lẩm bẩm nói, lắc lắc đầu "Không thể..."

Mười năm sau, thần y Bành Nhất Châm vang danh thiên hạ, các thế gia đại gia tộc bỏ một số tiền lớn mời hấn, hoàng thất Đại Chu cũng muốn đem hấn vào Thái Y Viện, càng quan trọng hơn là, Bành Nhất Châm, là quý nhân của Thẩm An Lâm! Chính là hấn đã chữa khỏi hai chân tàn phế của Thẩm An Lâm, hấn mới có thể rong ruổi trên chiến trường, lập nhiều chiến công, đuổi tay được kẻ thừa tước vị phủ Viễn Công, cũng là hấn dùng chân đá nàng.

Nghe nói thần y Bành Nhất Châm xuất hành không phải xe ngựa không đi, một thân nho nhã trắng thuần, phụ nhân Cổ Thanh Nương luôn sông trong nhà vô duyên không được nhìn thấy chân dung, nàng sinh bệnh còn không đủ trình độ cùng tư cách mời thần y.

Nhưng người nam nhân này nào có nửa điểm bộ dáng thần y? Lôi tha lôi thôi, trên người còn mang hương vị giang hồ a.

Cổ Thanh Nương ánh mắt lạc trên cái hòm thuốc tại phía sau lưng hấn, thế nhưng có gắn một cái chuông nhỏ leng keng a, có lẽ hấn thật chính là thần y chuyên đi mọi nơi chữa bệnh đi.

Trông mặt nàng hoài nghi, Bành Nhất Châm cảm thấy rất mất mặt.

"Ta dám can đoan, lảng giềng tám huyện gần đây kêu ta Bành Nhất Châm, có lẽ địa phương khác còn kêu Lưu Nhất Châm Dương Nhất Châm gì gì đó, nhưng Bành Nhất Châm..." Bành Nhất Châm đem bộ ngực vỗ phách phách vang lên "Liền chỉ có một mình ta!"

"Thực là ngươi? Ngươi chính là thần y Bành Nhất Châm?" Cổ Thanh Nương nói nhỏ, nàng đột nhiên hỏi hấn, lúc ấy phải tìm cơ hội gặp mặt thần y.

Hỏi hấn, nàng cười khở một tiếng, hỏi hấn thật sự nhiều.

"Chao ôi, tiểu nương tử?" Bành Nhất Châm nhìn tiểu cô nương đang thất thần, không khỏi âm thầm suy đoán nàng sẽ không có tật xấu gì đi? Nhưng vừa xem nàng tị Chu chương quẩy như kẻ cầm ăn phải Hoàng Liên, lại cảm thấy sẽ không, nếu không châm nàng một kim xem sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung,tiểu cô nương thần sắc lại khôi phục bình thường, hoặc giả nói, so với lúc nãy còn muốn tinh thần hơn, một cặp mắt hạnh, phá lệ sáng ngời, giống như thấy đã thú...

Bành Nhất Châm không khỏi run run, này liên tưởng cái gì vậy?

Bất quản mười năm sau hấn có phải thần y hay không, chỉ bằng hấn kêu Bành Nhất Châm, Cổ Thanh Nương cảm thấy chính mình không thể bỏ qua hấn, này là trời xanh ban cơ hội cho nàng, cơ hội báo thù.

Thẩm An Lâm, ngươi muốn hai chân đi lại bình thường a, ta xem ngươi sao có thể tông quân chinh chiến, còn có thể giành được tước vị phủ Viễn Công, thế nào đạt được công danh thành toại, còn thế nào hưu thế cũ cưới thế mới.

"Bành tiên sinh đã nghe qua đại danh, ngươi có thể thu mua được của ta, là vinh hạnh tiểu nữ..." Cổ Thanh Nương nháy mắt giãn ra mà cười, cúi đầu thì lễ.

"Ha ha, tiểu nương tử khách khí, được ngươi làm thực không sai a, có thể thu mua được như vậy là lão Bành ta may mắn." Bành Nhất Châm ha ha cười nói.

Cổ Thanh Nương cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện mấy phần cảnh giác, lời này dễ ngọt tiểu hài tử đi?

"Người có được liền đem đến Hà Trung huyện đi, giả tiền thương lượng, lão Bành ta chỉ ít dám can đoan sẽ không nghĩ nà gia hòa bình thường tâm đen tối ..." Bành Nhất Châm cười nói một mặt hướng hiệu thuốc bắc Chu chương quây lác lác đầu "Bất quá chính là nương tiểu nương tử người nhiều đi chút lộ..."

"Không ngại" Cố Thanh Nương cười nói, nghĩ nghĩ mang mấy phần cảm kích nói "Vẫn là đa tạ Bành đại phu người..."

Lời còn lại nàng không có nói, nhưng Bành Nhất Châm nghe hết sức minh bạch.

Náo mộ trận này, người sáng suốt liền biết Chu chương quây tuyệt đối không thu mua dược liệu của Cố Thanh Nương, thậm chí còn có khả năng tại lúc người khác thu mua liền ngáng chân, đối với thời điểm này chủ động thu mua dược của nàng, không nghi ngờ là đối địch Chu chương quây, đối với Cố Thanh Nương là đem than trong ngày tuyết rơi đại ân nhân, giá trị tuyệt đối được nàng Cố Thanh Nương tồn tại cảm kích.

"Tốt liền nói tốt, là Cố tiểu nương tử được tốt thôi, không thiếu nguồn tiểu thụ." Nghe nàng nói lời cảm tạ, Bành Nhất Châm nhẹ nhàng thở ra, khó nén tiểu ý nhếch miệng nói, hần nói chuyện, mở cái hòm thuốc ra, để Cố Thanh Nương xem.

Nguyên lai lại là hần mua Viễn Chí chính mình, Cố Thanh Nương giật mình, Bành Nhất Châm không có nói thêm nữa, nói địa chỉ xong liền cáo từ.

Theo bóng lưng hần Cố Thanh Nương suy nghĩ, người này tới cùng là có mục đích gì? Bất quá, không quản mục đích là gì, chỉ cần hần kêu Bành Nhất Châm, chính mình liền cùng hần nhất định giao tiếp.

Bất quản hần vì cái gì, ta là vì Thẩm An Lâm!

Cố Thanh Nương hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, trời xanh đã ban cho nàng cơ hội này, nàng vì cái gì muốn buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Song Hỉ

Thấy Cố Thanh Nương cảm về tận mấy trăm văn tiền, Tào thị giật nảy mình, Cố Thanh Nương đơn giản kể lại đầu đuôi sự tình, Tào thị nghe xong nửa buổi không có nói chuyện.

"Thanh Nương, người là hài tử..." Rất lâu sau, Tào thị mới thờ dãi nói chuyện, duỗi tay muốn xoa đầu Thanh Nương muốn nói lại thôi, tâm lý có chút kỳ quái, hài tử này thế nào lại tính khí quật cường hùng hổ dọa người a?

Cố Thanh Nương biết ý tứ mẫu thân muốn khuyên nàng nên nhịn, không nên đắc tội với Chu chương quây, vì mấy trăm tiền đoạn về sau không có nơi bán được.

"Nương, hôm nay nếu nhìn chuyện này xuống, ngày sau liền nhận được vô số ủy khuất, loại người như Chu chương quây, chính là một tiểu nhân nắn rắn bụng, đối với loại người này, không thể thuận theo hần, ta chính là hiểu hần, biết trong lòng hần tính toán gì, ta cũng không sợ hần a." Cố Thanh Nương nói.

"Thanh Nương, chúng ta...Bị người coi khinh là không thể ngăn nổi, người tổng thể..." Tào thị cười khổ một tiếng.

Cố Thanh Nương gặt gao mím môi, mở miệng nói "Coi khinh có thể, nhưng không phải bọn hần có thể chỉ vào mặt chúng ta mà nhục mạ!"

Nàng nắm chặt tay "Nương, người đừng lo lắng, không phải là chuyện mua bán không thành sao, Chu chương quây không mua thì thôi, đối với người sinh ý tới nói chuyện, đây là chuyện thường, hần không đến mức cùng ta thành cừu nhân không đội trời chung, tôi đã, không cùng giao tiếp mà thôi, đối với hần không tổn thất gì, đối với ta, vốn là có khó khăn, nhưng hiện tại cũng không tính a..."

Nàng cười đem chuyện Bành Nhất Châm nói ra.

"Vị Bành Nhất Châm này ta biết..." Tào thị nói "Phụ thân người mấy năm trước cánh tay đau chính là thỉnh hần..."

"Phụ thân đi tìm hần xem bệnh?" Cố Thanh Nương kinh ngạc, nàng chính là một điểm ấn tượng cũng không có, bất quá không có ấn tượng là chuyện bình thường, trước kia nàng mỗi ngày là ngây ngô đại dốt sống qua ngày, giống kẻ đầu gỗ, nơi nào thì có ấn tượng.

"Không phải hần" Tào thị cười "Là phụ thân hần, nghe người nói số tuổi, hần bây giờ là Bành Nhất Châm đã do con hần tiếp nhận."

Nguyên lai Bành Nhất Châm là cái chiêu bài, Cố Thanh Nương giật mình, muốn cười, nàng nghĩ Bành Nhất Châm gia được đường biển hiệu danh tự cũng là Bành Nhất Châm ba chữ này đi.

"Ngày gia nhân lại là hòa thiên." Tào thị hơi hơi yên tâm.

Cố Thanh Nương cũng gật gật đầu "Ta lên núi, hái nhiều thảo dược, sớm vượt qua giai đoạn này."

Tào thị gật đầu, tâm đau vì nữ nhi mấp máy hạ xuống mấy sợi tóc.

Đào nửa sốt Viễn Chí, lúc nghỉ ngơi Cố Thanh Nương ngồi trên núi đá, khẽ cau mày, cúi đầu, tâm lý như mơ hồ nghĩ.

Nàng phải hay không sắp sửa lấy việc hái thuốc hoặc nói bán dược liệu để sống? Chỉ ít trước mắt, không có thủ đoạn mưu sinh khác, Cố Hải còn ba kỳ thi, mà thời gian ba kỳ thi này mất bao nhiêu thời gian, cũng không có người nói chuẩn, có người trong ba năm một mạch liền thành, cũng có người phí cả đời người, ví dụ như phụ thân nàng.

Chỉ bằng tài nghệ ít ỏi, sinh hoạt như trước không có cam đoan, Cố Thanh Nương mấp máy miệng, nàng dù sao lại nửa đường nhận được dược liệu, lại rất nhanh bỏ lại, muốn thực dựa vào cái thủ nghệ này sống, nàng cần học tập, nàng hiện tại phân biệt được dược liệu không nhiều, cách bảo chế lại càng thiếu.

"Tìm sách xem là tốt a, nhất là quyển sách ở Thảm gia..." Nàng thì thảo tự nói.

"Muội muội..." Cố Hải phía sau đi tới.

Cố Thanh Nương quay đầu, nhìn Cố Hải nhanh chạy đến, không biết là chạy gấp hay vì chuyện khác, mặt đỏ rực.

"Người muốn xem sách gì?" Cố Hải nghe nàng tự nói, trên mặt tự trách, chính muội muội thích "Hiệu sách bán không thiếu."

Cố Thanh Nương lắc lắc đầu, hiện tại bọn hắn không có dư giả tiền mua sách a "Ta nghĩ đến vốn dĩ trước kia xem quá dược liệu, không cái gì...ca ca, có chuyện vui?"

Nàng thấy Cố Hải khoe miệng cùng đuôi lông mày nhếch lên, giấu không được ý cười, đã rất lâu không có xuất hiện trên mặt thiếu niên này, từ khi phụ thân ốm chết, thiếu niên trên lưng áp lực đè nặng, rốt cuộc không có giống bạn cùng lứa tuổi có cuộc sống đầy đủ, thẳng đến lúc chết đi.

Cố Hải nghe vậy ý cười trên môi càng đậm "Hôm nay, tiên sinh nương ta tiến sân cao trung."

Cố Thanh Nương nghe vậy cực vui mừng "Thực?"

Đại Chu triều học đường, bình thường có ba cấp, theo thứ tự là lớp sơ cấp dành cho trẻ nhỏ, Cố Hải đã học xong cấp này nhưng so trên không đủ so thấp có dư lại chưa tham gia nhóm học sinh đi thi huyện, mà nhóm còn lại bao gồm chưa học xong cao trung hoặc đã học xong cao trung đang chờ kỳ thi huyện diễn ra, trong đó đương nhiên bao gồm nhóm học sinh do chính tiên sinh tuyển chọn, nhóm học sinh coi đây là vinh dự, huống chi Cố Hải sắp sửa thi huyện, thời điểm này tiến sân cao trung thật là việc đại hi a.

"Ca ca..." Cố Thanh Nương vui mừng mà khóc, cầm chặt tay Cố Hải.

Cố Hải nhin không được hai mắt đục ngầu, xoa đầu muội muội "Chỉ là, về sau thời gian học chiếm nhiều, không có thời gian hái thuốc cùng muội muội... Khiến muội muội cùng nương vất vả..."

"Ca ca nói cái gì vậy!" Cố Thanh Nương chùi nước mắt "Ca ca ngày đêm dùi mài kinh thư không phải vì nương cùng muội sao."

Chỉ có chờ đến ngày Cố Hải bộc lộ tài năng, khiến người khác không dám xem thường bọn họ, khiến nương cùng muội muội ngang hàng với nhóm tiểu thư phu nhân trong thân tộc, không, so với thân tộc còn phải tốt hơn.

Cố Hải nắm chặt quả đấm, ánh mắt đối muội muội kiên định gật đầu.

"Đi, chuyện vui mừng này nhanh nói cho nương biết." Cố Thanh Nương nắm cái sọt, lay Cố Hải chạy xuống núi.

Đi qua trường học, chưa đến giờ cơm chiều, một vài học sinh ở nhờ từ học đường tứ tán mà đi, hoặc ôm sách hoặc nói cười, trong đám người này, duy nhất một người trẻ tuổi đơn độc đứng lặng dưới khóm trúc, phá lệ không hợp.

"Là Thái học huynh." Cố Hải thấy, bước chân chậm lại.

Một lần trước, hắn chuyển lời mới khiến cho Cố Hải trải qua khảo nghiệm của tiên sinh, Cố Thanh Nương cũng ngừng lại.

"Chúng ta đi cảm ơn hắn." Nàng đề nghị.

Đối với Thái học huynh, Cố Hải vô cùng kính ngưỡng, nhất là về sau cùng hắn học chung, tâm lý lại càng thích thú.

Thế là hai huynh muội sửa sang quần áo đến gần hắn.

"Thái học huynh."

Thái Văn đứng nhìn lá trúc đong đưa không biết đang nghĩ chuyện gì, có rất ít người chủ động tới chào hỏi hắn, có chút ngoài ý muốn xoay người, nhìn huynh muội hai người.

“Ừ.” Hần lạnh nhạt trả lời.

“Chuyện lần trước, đa tạ Thái học huynh.” Cổ Hải nói, một mặt cùng Thanh Nương thi lễ.

Thái Văn thần sắc như trước, thần nhiên nói “Nhắc tay chi lao, không dám nhận.”

Cổ Hải thi lễ lần nữa, đang muốn cáo từ, lại nhìn thấy thần sắc cổ quái trên mặt Thanh Nương đang nhìn chăm chăm mặt Thái Văn.

Thái Văn cũng phát hiện ánh mắt này, trên mặt không tự nhiên nhưng cũng không có nói chuyện.

Hành vi một nam tử, hẳn chẳng hề chú trọng bên ngoài, soi gương bắt quá là chinh quần áo, chưa từng chú ý đến tướng mạo chính mình, nhưng từ bên cạnh thị nữ với ngẫu nhiên gặp nhóm tiểu thư khuê các tránh né bàn tán xì xào, cũng biết bộ dáng được xưng tụng.

Bắt quá chưa có vị cô nương nào lại trắng trợn nhìn chính mình chăm chăm như vậy.

Cổ Hải kinh ngạc, muội muội không phải người thất lễ, mới muốn lặng lẽ kếp góc áo nàng, liền thấy muội muội xoải bước tiến một bước, đứng trước mặt Thái Văn.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bắt Bò Cạp

Triều Đại Chu tuy mang nặng lễ giáo, giữa nam nữ không phải hà khắc lắm, nhưng thanh niên nam nữ tiếp xúc gần như vậy vẫn sẽ bị người chỉ trích.

Thái Văn nhường mầy, Cổ Hải miệng chưa kịp mở, Cổ Thanh Nương đã nâng tay phải lên tại chỗ cổ Thái Văn tìm tòi.

“A.” Cổ Hải thấy vật trong tay nàng không khỏi hô lên tiếng “Thanh Nương ... mau ném ...”

Cổ Thanh Nương nhanh tay bắt được một con Bò Cạp lớn, lúc này Bò Cạp bốn chân cử động, đuôi Bò Cạp ngo nguậy.

Thái Văn sắc mặt hiện tia kinh sợ, vô thức liếc nhìn xung quanh.

“Thanh Nương.” Cổ Hải nhìn Thanh Nương cầm con Bò Cạp không động đậy, nâng tay muốn đem con Bò Cạp ra, nhưng lại sợ tay nàng bị thương, bị con Bò Cạp đốt trúng, không phải đau bình thường a, thậm chí có thể mất mạng, huống chi thân thể Thanh Nương vốn nhược, lại bệnh nặng mới khỏi, Cổ Hải hai tay trái phải khó xử, cơ hồ muốn khóc.

“Không sao, không sao..” Cổ Thanh Nương lấy lại tinh thần, cảm thấy tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng.

Mới vừa thấy trên cổ áo Thái Văn có một con Bò Cạp, nàng ngừng thở, đầu óc trống rỗng, lại đơn giản nghĩ đến kiếp trước tại hiệu thuốc bắc của Thẩm gia, có một tiểu hóa kê bắt lương rắp tâm dùng con Bò Cạp dọa nàng, được sư phụ già tới an ủi.

“Đừng sợ, con Bò Cạp dựa vào cái đuôi, nguoi như vậy, nắm đuôi Bò Cạp, nhất thời nó cũng không thể dọa được nguoi.” Sư phụ già hướng làm mẫu cho nàng nhìn.

Giờ khắc này, đầu óc Cổ Thanh Nương xuất hiện rõ ràng hình ảnh tay lão sư phụ làm mẫu, ma xui quỷ khiến liền bắt chước theo mà làm.

Nhìn con Bò Cạp đang hoảng loạn trong tay, Cổ Thanh Nương cũng bị dọa, tay gắt gao nắm con Bò Cạp không buông, không phải nàng gan lớn mà nhất thời không biết nên ném đi thế nào.

“Thanh Nương.” Cổ Hải sắc mặt trắng bệch nhìn nàng, cắn răng đuổi tay muốn bắt lấy đuôi con Bò Cạp.

Con Bò Cạp đốt chính mình, cũng không đốt tiếp muội muội đi.

“Đừng động!” Thái Văn gào to.

Cổ Thanh Nương giật nảy mình, lui về sau một bước, né tránh tay Cổ Hải.

Thái Văn sắc mặt nặng trĩu, nhìn con Bò Cạp, dạn dò thêm lần nữa “Đừng ném, đem đốt đi.”

Cổ Thanh Nương lúc này đang nắm đuôi Bò Cạp, nếu tùy ý buông tay, chỉ sợ bị đuôi con Bò Cạp đốt.

Nên xử lý thế nào? Cổ Hải mặt đỏ lên, gờ tay lên nói “Không sợ, đốt liền đốt...”

Thái Văn nâng tay muốn ngăn hấn.

“Đó là muội muội ta!” Cổ Hải nổi tính ngang ngược, trừng mắt quát, hấn còn nể mặt không có nói người cái xui xẻo chọc người phiền toái, nhưng trên mặt ý tứ cũng không kém bao nhiêu.

Thái Văn nhìn hấn không có nói chuyện, duỗi tay xuống eo cõm một cái túi thơm, huynh muội hai người còn không kịp phản ứng, đem gói tay lại nhanh chóng mở bao túi thơm ra chớp lấy đuôi Bò Cạp “Buông tay”

Cổ Thanh Nương lập tức nghe theo, tay buông lỏng, con Bò Cạp rơi vào trong túi thơm, ngo nguậy liên tục, nhưng vô dụng bị túi thơm bao lấy không có đất dụng võ.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

“Để xuống đất để ta dẫm chết nó” Cổ Hải nói.

Thái Văn lắc đầu không cử động.

“Trên người người có thứ này...” Cổ Hải chỉ túi thơm trên người hấn nói.

“Con Bò Cạp này cũng là một loại thuốc, rất đáng tiền a.” Nàng cười hi hi nói.

Cổ Hải dờ khóc dờ cười, nhìn khuôn mặt trắng bệch của muội muội, lại lo lắng lại là nghĩ là sợ, bỏ qua Thái Văn và con Bò Cạp không nói đến.

“Đa tạ.” Thái Văn hướng Cổ Thanh Nương nói.

“Nhắc tay mà thôi, Thái công tử không cần đa lễ.” Cổ Thanh Nương vội trả lễ.

Này thực nhắc tay chi lao, Thái Văn nghe vậy bờ môi không khỏi hiện tia cười, nháy mắt liên biến mắt, ngẩng đầu lại là biểu tình lạnh nhạt.

“Thái học huynh, nơi này âm thấp, xà trùng nhiều, người không nên đứng lâu a” Cổ Hải trong lòng sợ hãi nhắc nhở.

Thái Văn gật đầu, nói tiếng đa tạ, lại cũng không có tránh ra.

Một trận náo loạn này, Cổ Hải cũng không còn tâm tình bắt chuyện cùng, liền cùng Cổ Thanh Nương cáo từ.

Nhìn huynh muội hai người đi xa, biểu tình lạnh nhạt trên mặt Thái Văn bỗng xuất hiện tia lãnh ý.

“Là ai?” Hấn đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Thuộc hạ vô năng.” Trong không khí đột nhiên phát ra một tiếng nói, kèm với tiếng nói này từ trong rừng Trúc xuất hiện một người.

Thái Văn nhìn người trước mắt kinh ngạc.

Như vậy nói, hấn cũng không thấy ai ra tay? Họ thế nhưng phái ra cao thủ?

Như vậy nói, chính mình sống đối với người khác là uy hiếp càng lớn...

Trên mặt thiếu niên thế nhưng hiện một tia như có như không, tầm mắt hướng phương xa, lúc này huynh muội hai người chính là quay đầu lại nhìn.

Thật là may mắn!

“Người đi đi.” Hấn đem túi đựng con Bò Cạp quăng đi.

“Vâng” Người trước mặt cũng không ngẩng đầu lên, duỗi tay chuẩn xác tiếp được túi thơm, nháy mắt không thấy đâu, như trước giờ không có xuất hiện.

Cổ Hải cùng Cổ Thanh Nương đi thật xa mới nói chuyện.

“Thanh Nương lần sau đừng làm thế!” Hấn mang mấy phần trách cứ nói.

Cổ Thanh Nương đã khôi phục lại bình tĩnh, cười ứng phó.

“Thật may mắn a, nói, người vận khí tốt, con Bò Cạp không đốt người?” Cổ Hải dù sao cũng là nam hài tử, đối với trò chơi mạo hiểm rất là hứng thú, tò mò hỏi.

Cổ Thanh Nương cười, gờ tay hướng hấn làm mẫu.

" Là từ trên sách biết được?" Cô Hải bắt chước động tác muối muối, cười nói " Ngươi xem thật nhiều a."

"Ta không cần tham gia thi cử, tự nhiên đọc không ít quái thư, cảm thấy thế mới thú vị a" Cô Thanh Nương nói.

Huỳnh muội hai người nói chuyện, lại quay đầu nhìn Thái Văn, gặp Thái Văn còn đứng dưới khóm Trúc, chỉ là bên cạnh thêm một người đang đứng nói chuyện.

Không biết sao con Bò Cạp trên người hắn?

Huỳnh muội hai người, không khỏi liếc nhau, lại thấy trong mắt đôi phương nghi ngờ.

"Ca ca.." Cô Thanh Nương mở miệng nói.

"Không sao..." Cô Hải đánh gãy lời nàng, cười nói " Thái học huynh... ừm...chính là đắc tội không ít người, chắc có người trả thù hắn..."

Cô Thanh Nương nghĩ đến kiếp trước ca ca đến lớp học trong tộc, thường xuyên bị người dán giấy vẽ rùa đen sau lưng trở về, Thái Văn gặp được người này đưa cọt cũng thật là lợi hại, này muốn đốt một chút, hắn bị giày vò.

Cũng không biết người đắc tội thế nào, người ta muốn chinh hắn, Cô Thanh Nương nhìn không được lại quay đầu nhìn, Thái Văn cùng người nọ đã biến mất, trông không chỉ có rừng Trúc theo gió lung lay.

"Ca ca, Thái học huynh là người nơi nào đến?" Nàng hiếu kỳ hỏi.

Xem hắn phong thái, sẽ không giống bọn hắn con cháu bình thường đến ăn nhờ ở đậu đi?

"Nói là Vạn Toàn huyện tới, ta cũng không rõ lắm" Cô Hải thuận miệng đáp "Học vấn rất giỏi, tính khí cũng vô cùng..."

Hắn hi hi cười nói, một phần tử tri thức không nên ở sau lưng người ta thị phi.

"..Học vấn tốt a, ít nhiều có điểm tùy hứng" Cô Hải cười nói, mang mấy phần dí dỏm thè lưỡi.

Học vấn giỏi? Trong trí nhớ mười năm sau không có ai trạng nguyên kêu Thái Văn.

"Ca ca về sau học vấn sẽ tốt, nhưng tính tình không thay đổi a, muối muối ta không nghĩ cả ngày cùng ngươi bắt con Bò Cạp a.." Cô Thanh Nương che miệng cười, bỏ qua không nghĩ tiếp.

Cô Hải ha ha cười, quát nàng, dù thế nào, hôm nay thực cao hứng.

Trở lại nhà, nghe thấy nhi tử tiến vào sân, Tào thị vui mừng mà khóc, Cô Hải trước bài vị phụ thân dâng hương.

"Nương, chuyện này không là gì, về sau còn cao hứng a." Cô Hải nói, trước bài vị phụ thân dập đầu.

"Tốt, các ngươi là hài tử ngoan." Tào thị một tay kéo đứa nhỏ, nức nở nói, lại mở miệng cười "Nương làm cho ngươi bánh thịt hoa sen, hôm nay chúng ta song hi lâm môn a..."

"Nương còn chuyện vui?" Cô Hải hiếu kỳ hỏi.

Tào thị liền kể chuyện Cô Thanh Nương cùng Chu chương quỳ và Bành Nhất Châm " Muối muối ngươi, được liệu có nguồn tiêu thụ a, cũng không uổng công nàng mấy ngày nay vất vả."

Cô Hải nghe xong trầm mặc một khắc, nhìn Cô Thanh Nương cùng mẫu thân muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Cô Thanh Nương thấy hắn khác thường, vội hỏi.

"Ta nghĩ, này Bành Nhất Châm cùng Chu chương quỳ có quan hệ?" Cô Hải nói.

Cô Thanh Nương ngoài ý muốn nhìn hắn, ca ca chính mình tuy rằng đọc không ít kinh thư, nhưng tính tình lại giống Lăng Đầu Thanh, bằng không kiếp trước cũng không bị nhóm hài tử trong tộc trào phúng liền giận dữ không đọc sách nữa, cũng không tại lúc mẫu thân bị vũ nhục không nghĩ là do người trong tộc thiết kế cạm bẫy, không chỉ thù lớn chưa trả được, ngược lại đem chính mình vào tròng.

"Hắn như thế nào hảo tâm thu được muối muối?" Cô Hải nói tiếp, lông mày nhíu lên.

"Muối muối ngươi được tốt a, lại nói hắn nguyên bản liền bán..." Tào thị cười nói, vuốt ve lông mày nhi tử "Ngươi nghĩ quá nhiều, chúng ta cô nhi quả mẫu cái gì cũng không có, người ta không tính toán được chúng ta..."

"Được muối muối.." Cô Hải cau mày nói, thực tốt? Mới làm có mấy lần thôi, đã làm cho người ta dám đắc tội Chu chương quỳ không nghĩ tới hậu quả mà tới thu mua?

“Nương bây giờ nói chúng ta cô nhi quả mẫu, lại không có thân tộc tương hộ, chính phải đề phòng người tính toán chúng ta.” Hân nghiêm nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đưa thuốc

Tào thị nghe vậy vui mừng cười, vỗ vỗ đầu vai nhi tử “ Con ta thực gia trưởng a. . .Tốt, nương biết, Bành Nhất Châm cùng Chu chương quỳ có quen biết, bằng không cũng không có thời điểm này đứng ra thu mua được của Thanh Nương, đây là đánh lên mặt Chu chương quỳ. . .Thanh Nương, người xác định thân phận hân, chúng ta chính là bán được, chớ để bị hân lợi dụng”.

Cố Hải thấy nương hiểu chuyện, nhẹ nhàng thở ra, cũng căn dặn muội muội “Người hằng ngày trong nhà không ra cửa, không biết lòng người hiểm ác. . .” Hân nghiêm túc nói, lúc nói trên mặt lại hiện tia tự trách thật sâu “Là ca ca không đúng. . nam nhi duy nhất trong nhà lại dựa vào nương cùng muội muội nuôi gia đình.”

Cố Thanh Nương mỉm cười nhìn hân, ca ca chính mình tâm lý mình bạch biết lòng người hiểm ác, nhưng hân không biết, sợ là Bành Nhất Châm lòng dạ rắn rết a, một lần này nàng cũng muốn xông vào.

“Ta biết...” Nàng khẽ gạt đầu, rung cánh tay, oán trách nói “Ca ca lại nói chuyện này đi. . .” Một mặt nhìn Tào thị nói “Nương, người xem, ca ca xem thường chúng ta nữ nhân a. . .”

“Đừng, Hải ca nhi xem thường chúng ta, tối nay không cho hân ăn bánh hoa sen nhân thịt.” Tào thị cười nói.

Cố Hải hắc hắc cười, tự đi chẻ củi.

Cố Thanh Nương ngoài ý muốn, ngo ngắ nhìn nương, nương cũng nói lời trêu đùa? Ấn tượng mẫu thân trước kia trong nàng là một phụ nhân ngày ngày trên mặt đầy buồn khổ a.

“Còn nhìn cái gì?” Tào thị cười nói, vuốt xuôi đầu mũi nữ nhi “Ta đi nấu cơm, người lấy ít nước tới.”

Mẫu thân có khả năng tìm niềm vui trong sự đau khổ, ca ca tâm tư trong thô nhưng tinh tế, hết thấy đều trong ấn tượng của nàng bất đồng, Cố Thanh Nương chờ đợi, nhưng rất nhanh thoái mái, chính mình cũng không phải giống trước kia sao.

Này không phải kết quả nàng mơ tưởng, một lần này tất cả đều muốn không giống nhau.

Ba ngày sau đó, Cố Thanh Nương lại chuẩn bị mười cân Viễn Chí, thêm một vài Thông khí, Hà Trung huyện tuy cách không xa, nhưng đi bộ cũng mất đoạn dài, Tào thị không yên tâm Thanh Nương đi một mình, mượn một chiếc xe cút kít nhất định đòi đẩy nàng đi.

“Nương, không đẩy củi đi.” Cố Thanh Nương nào chịu, thấy bó củi bên góc tường, vội cười nói.

Củi như trước không bán được, Hà Trung huyện so với Tiên Nhân huyện lớn hơn một chút, hơn nữa có chợ lớn hơn, nghe nói qua mừng một tháng ba luôn tổ chức hội chùa, người ở huyện lân cận đều tới đây.

Tào thị nghĩ đến, cười, vội đem củi đặt lên xe, củi chất cao lưng la lưng lay.

“Nhưng người phải đi bộ” Tào thị tâm đau nữ nhi, chần chờ nói “ Không thì thôi “

Cố Thanh Nương nghĩ nghĩ cười mang vài phần bi thương, mẫu thân quan tâm nàng mà không cần bất kỳ hỏi đáp nào.

“Nương, Thanh nhi có thể tự đi.” Nàng đem được lược đã chuẩn bị sẵn cầm lên, khóa cửa, phụ mẫu thân đẩy xe, kéo kẹt đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Đến Hà Trung huyện mất một quãng đường xa, hai mẹ con vừa đi vừa nghỉ, mất nửa ngày mới đến nơi, Tào thị đã tới nơi này, còn có ấn tượng, cũng tranh thủ nghe ngóng được đường của Bành Nhất Châm.

Trước cửa một gian nhà không lớn không nhỏ, quả thật có treo cái biển viết to ba chữ Bành Nhất Châm.

Bên trong có một tiểu hỏa kế thấy các nàng đứng ngoài cửa thăm dò, chạy lại chủ động bắt chuyện.

“Xin hỏi Bành đại phu có ở đây không?” Tào thị hỏi.

“Bành đại phu đi khám bệnh tại nhà a. .” Tiểu hỏa kế đánh giá các nàng, thấy xe đẩy củi, vẻ mặt hai người phong trần mệt mỏi hiển nhiên là đường xa tới đây “Đại thẩm muốn chuẩn bệnh trước ngồi chờ đi.”

“Nương, vậy chúng ta đến chợ bán củi đi.” Cố Thanh Nương nói.

Có thể sớm làm xong một chuyến liên tiết kiệm được chút ít thời gian, Tào thị gật gù đầu, tạ ơn tiểu hỏa kế rồi đẩy xe đến chợ.

Cố Thanh Nương lần đầu đến Hà Trung huyện, nơi này quả nhiên lớn hơn Tiên Nhân huyện, cửa hàng trên đường cũng nhiều hơn, hơn nữa phân chia loại hàng hóa rõ ràng.

Cố Thanh Nương cùng Tào thị một đường đi đến địa phương bán củi, bởi vì quá trưa mới đến việc mua bán đã diễn ra, người bán củi không nhiều, các nàng đỡ củi xuống xe, liền có ba người tiến tới hỏi, nhanh chóng định giá rồi đem củi đi.

“Đa tạ, đa tạ” Tào thị mỉm cười nói.

Người mua củi tuy không có vẻ giàu có, nhưng rất sạch sẽ, sắc mặt cũng không giống đại đa số người giàu có đi mua hàng như thế đi mua thức ăn.

“Ý, tiểu nương tử còn bán được liệu” Hần thấy dưới chân Thanh Nương đặt giỏ đựng liệu, hiếu kỳ hỏi “Bán được liệu tới phía tây...”

Nhận tiền trong tay hắn, Cố Thanh Nương cười nói “Đã có người mua...”

Người mua củi thấy vậy cầm củi đi, Tào thị tay cầm tiền khuôn mặt đầy vẻ vui mừng, tuy rằng đi xa, nhưng so với bán tại Tiên Nhân huyện nhiều hơn một nửa.

“Về sau người tới bán được, nương tới bán củi, không chậm trễ a.” Tào thị cười nói.

Cố Thanh Nương cao hứng, cùng Tào thị đi ra ngoài, nghĩ đến địa phương bán được mà người khách kia nói, không khỏi tò mò. Thời điểm giữa trưa, hai mẹ con tìm nơi mát mẻ ngồi ăn lương khô mang theo.

“Nương, ta đi phía tây xem địa phương bán được.” Cố Thanh Nương cầm một cái bánh ngô nói.

Tào thị gật gù đầu, dặn dò nàng mấy câu, không có ngăn trở, Cố Thanh Nương chần chờ một chút, cầm được theo.

“Thanh nhi...” Tào thị nhún mày gọi nàng “Không thể nay Tần mai Sở”

Cố Thanh Nương quay đầu cười cười, nói đã biết, nàng không phải đi bán được liệu mà đi nghe ngóng giá trên thị trường, đã quyết định về sau làm nghề này, tất phải hiểu rõ giá cả để bà thân không bị rơi vào thế bị động.

Một đường hướng phía tây đi đến, người trong không khí hương vị thảo dược, một con đường có tận mười mấy quầy hàng, người người đi tới đi lui cò kè giá cả.

Cố Thanh Nương nhìn, đại đa số dược liệu là chưa qua bào chế, như nàng tinh chế Viễn Chí tuy cũng có, nhưng rất ít, chỉ tại mấy cửa hàng lớn mới có.

“Tiểu nương tử cần gì a?” Có người hô to nói với nàng, ánh mắt rơi xuống giỏ mộc “Viễn Chí. Tiểu nương tử, Viễn Chí người bán?”

Cố Thanh Nương gật đầu, đưa giỏ mộc “Đại thúc, Viễn Chí này bao nhiêu tiền?”

Nam nhân trung niên nhìn qua giỏ mộc, không chút đếm xỉa “Sao? Là Viễn Chí ông tre a.” Thần sắc hắn chuyên chú mấy phần “Tiểu nương tử, là người...”

Ánh mắt hắn đánh giá tiểu cô nương, thân hình gầy yếu, tuổi không lớn.

“... Là người trong nhà người làm?” Hần hỏi.

Cố Thanh Nương gật đầu, cùng đại gia tin tưởng nhiều tuổi đồng y một dạng, tinh chế dược liệu đại gia cũng không quá coi trọng người trẻ làm.

“Đúng, không sai.” Hần khen ngợi, đang muốn nói giá tiền, liền thấy phía trước quầy hàng người nháo loạn.

“... Đồng lão gia tới bán được...”

Có người vỗ đùi “Lần này gặp may! Chính giữa trưa ít người thời điểm nghĩ qua Đồng lão gia bán được...”

Nói chuyện bất chấp mất tiền sinh ý, phản phó tiểu hỏa kế trông coi sạp, nhắc chân cùng đám người chạy, đám người tụ tập tại đầu phố.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Thanh Nương tò mò hỏi.

Tiểu hỏa kế kiêng chân hướng đầu phố xem, nghe hỏi, trả lời “Đồng lão gia tới bán được a...”

“Đồng lão gia?” Cố Thanh Nương nghĩ nghĩ, là đại khách hộ đi? Đại gia muốn đi nhượng hắn tới mua được chính mình, bất quá, chính mình tượng không phải chuyện như vậy

“Tiểu ca người nói Đồng lão gia tới mua được?”

Tiểu hòa kể xuy một tiếng, một bộ dáng xem thường nhìn “Người không biết Đồng lão gia?”

Ta vì cái gì phải biết? Cổ Thanh Nương trầm nghĩ, lắc đầu.

“Đồng lão gia có danh hào sư phó bào chế, hần lão nhân làm ra được, chính là nhất đẳng.. Mua được? Hần nơi nào đến mua được, là bán được... Theo lý Đồng lão gia không cần tới chợ để bán, nhưng Đồng lão gia nói, hần xuất thân nơi này, không dám mất gốc, mỗi tháng định kỳ đến đây bán... Trách trách.. Không biết đại thúc lần này vận khí không biết có thể cướp được ..” Tiểu hòa kể nói.

Chủ quầy ù rũ trở về, buồn bã “Còn không chen được vào, lại bị cướp sạch..”

Như vậy cao tay? Cổ Thanh nương kinh ngạc, liền cùng nhân gia được liệu không đòi tiền đường như, còn thưởng...

“Lần này vì cái gì? Giá cao quá?” Tiểu hòa kể hỏi.

“Viễn Chí.. Một lượng bạc..” Chương quầy đáp, về mặt tiếc nuối.

“Một lượng bạc.. Một cân?” Cổ Thanh Nương luống cuống há mồm.

Chương quầy nhìn nàng, biết vị cô nương không phải khách quen của được hành, cười nói “Một lượng bạc? Hai lượng còn có người muốn, tiếc rằng không còn...”

Một lượng bạc một cân.. Đây là giựt tiền a! Cổ Thanh Nương chỉ cảm thấy tim đang nhảy bùm bùm, nàng không khỏi nuốt nước miếng.

“Đại thúc.. Viễn Chí của ta cũng tốt.. Có thể bán bao nhiêu...” Nàng hỏi.

Chương quầy ha ha cười, mắt nhìn giỏ mộc “Thế nào? Tiểu nương tử cũng nghĩ bán một lượng một cân?”

Lời này nói ra khiến mấy người bên quầy hàng cách vách nghe được nhìn sang, thấy một cô nương trẻ tuổi cùng nhau cười lên.

“Tiểu nương tử... Ta trả người mười lăm quan một cân chính là giá a, một lượng bạc cũng đừng mong nghĩ đến.” Chương quầy nói.

Mười lăm quan, ai.. Chu chương quầy lần trước cũng trả như vậy, đây là giá thị trường.

Cổ Thanh Nương không nghĩ bán, trên mặt mang vài phần tiếc nuối nói quá thấp, xếp được vào trong giỏ cáo từ.

“Mười lăm quan còn thấp?” Chương quầy không nghĩ đến bị từ chối, hần chần chờ một chút “Như vậy đi, ta trả mười tám quan..”

Xem ra giá tiền còn muốn cao hơn a..

Cổ Thanh Nương trong lòng nhin không được nhảy nhót, tình chế được liệu quả chính xác, nhưng nàng không nghĩ đến việc bán, nghe vậy chỉ cười cười cúi đầu đi tiếp.

Chương quầy ra giá như thế nhưng không đánh động được nàng, ngoài ý muốn, chao ôi chao ôi hai tiếng, cười nói “Tiểu nương tử thực mơ tưởng một lượng bạc một cân a?”

Phía sau ầm ầm tiếng cười, Cổ Thanh Nương xách giỏ đi khỏi, không biết vì cái gì nàng cảm thấy rất kích động, một lượng bạc một cân, trời ơi, được liệu nguyên lai cũng có thể như vậy bán.

Nàng có thể có hay không như vậy số một? Được liệu nàng làm cũng được người tranh mua? Đâu giá mua?

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Luận được

Cùng Tào thị trở lại hiệu thuốc của Bành Nhất Châm, Bành Nhất Châm đã chờ ở đây.

“Tiểu cô nương, chúng ta nơi này ra sao?” Hần ha ha cười nói.

“So với huyện chúng ta lớn hơn a.” Cổ Mười Tám Nương từ đáy lòng khen ngợi, trên mặt thâm ý cười nói “Đồng tây bán đất hàng...”

Bành Nhất Châm minh bạch ý tứ trong lời nói của tiểu cô nương, cười lớn, cũng ngụ ý nói “ Về sau muốn cùng tiểu cô nương làm ăn lâu dài a.”

Dứt lời hai người đều nhìn nhau.

“Mười cân Viễn Chí ống tre, hai mươi quan một cân, đây là hai trăm quan.” Bành Nhất Châm thoải mái tính toán, đem tiền trao cho Tào thị “Đại nương người cất kỹ.”

Tào thị cùng Cố Mươi Tám Nương nói cảm ơn, bởi vì đường xá xa xôi không dám lưu lại, nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

“Bành tiên sinh, thương nhân bán được nhắc tới Đồng lão gia, Đồng lão gia là ai?” Cố Mươi Tám Nương đi đến cửa tò mò hỏi một câu.

“Đồng lão gia bây giờ bán được?” Bành Nhất Châm hỏi lại, cũng không trực tiếp trả lời nàng mà hí hửng nói “ Tiểu nương tử người nói đại phu chúng ta sợ nhất chuyện gì?”

Đại phu sợ gì? Vấn đề này rất đơn giản, chính là sợ gặp chứng bệnh không biết trị, hoặc chữa không khỏi bệnh thôi.

Bành Nhất Châm nghe nàng đáp, lắc đầu nói “ Bệnh lạ chúng ta không sợ, từ năm Thần Nông dám vì thiên hạ nếm bách thảo, đại phu chúng ta không gặp những bệnh lạ nữa, đừng nói không sợ còn mong được gặp, gặp được liền dám thử a...”

Tuy không biết nội tâm hẳn toan tính gì không, nhưng biểu hiện nói chuyện bên ngoài của Bành Nhất Châm hào sảng thú vị, Cố Mươi Tám Nương không khỏi hé miệng cười, ngay cả Tào thị cũng phì cười không thôi.

“A, sợ cái gì? Sợ người mắng chính mình lằng bằng đi?” Tào thị nhin không được nói ra suy nghĩ.

“Ý tứ không sai... Chẳng qua, chúng ta đúng là sợ bị người mắng lằng bằng” Bành Nhất Châm vỗ tay một cái nói “ Hắc...chính là..hắn thật xui xẻo...”

Người đại phu này cũng thật thô bỉ. Tào thị cùng Mươi Tám Nương cúi đầu nhìn nhau.

“Hắc..Thật lẽ a...” Bành Nhất Châm nhận lỗi, một mặt quay lại vấn đề chính, vẻ mặt thay đổi “ Chúng ta sợ nhất chính là được liệu.”

Được liệu?

Tào thị cùng Cố Mươi Tám Nương vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

“Nói như vậy, chúng ta am hiểu phân biệt các loại bệnh, kê đơn thuốc cho người bệnh, nhưng chính là bệnh nhân uống thuốc mười ngày nửa tháng bệnh không thuyên giảm, người nói đại phu ăn nói thể nào?” Bành Nhất Châm hỏi.

“Đại phu không chẩn đoán đúng bệnh.” Một tiểu hòa kế chen miệng vào nói.

Bành Nhất Châm xuy một tiếng, buồn bực lắc đầu rồi lại gật đầu, không nói chuyện.

“Là được liệu” Cố Mươi Tám Nương nghe vậy hai mắt sáng lên nói “ Là được liệu không phát huy được công dụng.”

Bành Nhất Châm liên tục gật đầu, than thở nói “Nghĩ tiểu nương tử hiểu chuyện, ta trước giờ không có gặp được...Nói đâu người khác, ta ngay từ đầu không biết, chỉ nghĩ học nghệ không bằng người, chịu bị người ta mắng, đến cuối cùng mới biết nguyên lai là được bị làm giả!”

Cố Mươi Tám Nương nghe được chuyện thú vị, không nói, đứng cũng không thấy đau chân, chớp mắt hiểu kỳ lắng nghe hắn nói tiếp.

“Ví dụ nói, ta có người bệnh bị mai hạch khí (cảm họng như có vật gì vướng trong họng) tự nhiên nghi sợ lá gan giải sàu hành khí tán kết (chỗ này ta chịu không dịch được T.T), cho nên ta kê đơn dùng bán hạ nấu lấy nước uống...” Bành Nhất Châm nhớ lại chuyện cũ, rung đùi đắc ý kể.

Cố Mươi Tám Nương không hiểu y lý, nghiêm túc nghe, ba người đứng trước cửa nói chuyện, người đi đường thấy náo nhiệt phá lệ cảm thấy hiếu kỳ.

“Phụ nhân uống thuốc nửa tháng, bệnh tình không đỡ, ngược lại càng nghiêm trọng, người trong nhà mau chóng tìm đại phu khác tới xem mới tốt lên, bọn họ tức giận tới tận cửa thóa mạ ta một trận, ta cũng không biết nguyên nhân chỉ cho rằng mình chẩn đoán sai, vừa tự trách vừa không chịu phục, vội muốn thỉnh giáo đại phu đó khám và xem tình hình chữa bệnh như thế nào, kết quả chẩn đoán bệnh vẫn thế, đơn thuốc không hề sai biệt, người bệnh uống thuốc tốt lên, người nói có kỳ quái hay không? Bực bội a...” Bành Nhất Châm vung tay về mặt khó chịu nói.

“Quả thật kỳ quái.” Tào thị nói.

“Kỳ thật không kỳ quái, biết nguyên nhân sau đó cũng không kỳ quái a.” Bành Nhất Châm nói “ Lúc ấy ta tâm trạng ta không tốt, cơ hồ com nuốt không trôi, đêm không ngon giấc, ta không tin đó là trúng tà, ta nể phụ nhân bốc thuốc sắc thuốc uống thuốc nhất định là không làm đúng lời ta dặn, thù ba ngày ba đêm, liền bị người tống ra khỏi cửa...”

Cố Mươi Tám Nương nhìn Bành Nhất Châm, không ngờ hắn là người quật cường.

“Về sau thế nào? Phát hiện bất đồng không?” Nàng hỏi.

Bành Nhất Châm vỗ bập đùi “Không uống phí, cuối cùng ta tìm ra được nguyên nhân, ngươi đoán xem?”

“Thế nào?” Tào thị Cổ Mươi Tám Nương cùng tiểu hòa kế ba người đồng thời hỏi.

Bành Nhất Châm rất vừa lòng thấy hiệu quả khi kể chuyện xưa của chính mình, hắc hắc cười ra vẻ thần bí, dẫn đo một khắc, khiến ba người càng thêm hiếu kỳ, mới chậm rãi nói ra “Cuối cùng ta tranh cãi với trưởng phu của phụ nhân kia làm đồ nôi thuốc, bã thuốc đổ lên chân ta, nóng quá, ta ngồi xuống mặt đất mới phát hiện ra vấn đề!”

“Phát hiện cái gì?” Tiểu hòa kế cùng Cổ Mươi Tám Nương truy hỏi.

Bành Nhất Châm nhìn, thuận tay từ sau quầy hàng cầm ra một loại dược “Các ngươi xem, đây là thanh Bán Hạ...”

Tiểu hòa kế nhận dược, Cổ Mươi Tám Nương thì mơ hồ coi như nhận thức.

“Các ngươi có biết Bán Hạ dược bào chế thế nào không?” Bành Nhất Châm thần bí hỏi.

Bình thường, hiệu thuốc bắc không nuôi nổi một sư phó bào chế, chính là trực tiếp lấy dược từ các dược hành hoặc hiệu thuốc khác bán dược, tuy nhìn qua là có hiểu biết về dược liệu nhưng đại phu không thể so với sư phó bào chế, một cái rõ ràng phân biệt người trong nghề a, khác nghề như cách một ngọn núi.

Cổ Mươi Tám Nương chần chờ một chút, nhú mày nghĩ nghĩ, thăm dò nói “Đó là ngâm trong nước ..sau đó thêm phen nấu rồi đem thái mỏng..”

Bành Nhất Châm không ngờ nàng nói ra, kinh ngạc “A, tiểu nương tử...”

Bành Nhất Châm suy tư đánh giá nàng “Tiểu nương tử không phải mới vào nghề a, có chút hiểu biết...”

Cổ Mươi Tám Nương không nói.

“Đúng, đúng là như thế, nhưng đừng xem thường việc ngâm và nấu, trong đó là quá trình quan trọng a “ Bành Nhất Châm nói tiếp, tay cầm Bán Hạ mở ra “Mùa đông phải ngâm mười bốn ngày, mà mùa hè phải mười ngày, thời điểm ngâm, ngày thứ nhất đổi ít nhất hai lần nước, chao ôi, đừng không đổi cũng không thể đổi nhiều lần, sau đó nếm thử, có vị tê cay, còn có, vị tê cay này không thể coi thường, sau đó thêm phen đem nấu, công đoạn nấu lại một giai đoạn khác a...”

Cổ Mươi Tám Nương nghe đến say mê, nàng dựng thẳng lỗ tai lên chỉ sợ bỏ sót một câu.

“...Các ngươi nghe một chút, chuyện này đơn giản sao? Là ai có thể làm hoàn hảo như thế?” Bành Nhất Châm thở phào nói “Con bà nó, lúc ấy hiệu thuốc bắc bán Bán Hạ, đừng nói cái gì mùa đông mùa hè, tổng cộng ngâm không đến ba hôm, tùy tiện nấu, thái miếng dày như bàn tay...Đừng nói ăn Bán Hạ ba tháng, dù là một năm cũng không hết bệnh!”

Thì ra là thế a, Cổ Mươi Tám Nương im lặng gật đầu, nàng hiểu.

“Tiểu nương tử ngươi nói dược trọng yếu hay không? Đại phu chúng ta sợ hay không?” Bành Nhất Châm nhìn Mươi Tám Nương hỏi.

Cổ Mươi Tám Nương khẽ gật đầu, quá trọng yếu.

“Vị Đồng lão gia, chính là cao thủ bào chế dược, phạm là dược liệu qua tay hắn, so với dược liệu của người khác công dụng tăng gấp ba lần, trong mắt những đại phu chúng ta giống như hán như vị Bồ Tát sống!” Bành Nhất Châm cười nói “Ngươi nói như vậy có đáng để người trong nghề chúng ta hồ Nhất thanh lão gia? Ngươi nói như vậy, có cần đem đi bán, có đáng giá người người tranh nhau mua?”

“Đáng giá.” Cổ Mươi Tám Nương không do dự gật đầu, quá đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hôn Ước

Bành Nhất Châm thấy nàng đáp sáng khoái, khẽ gật đầu, nói “Đáng giá, rất đáng giá, bào chế nói ảnh hưởng nhỏ là tới dược liệu, nói lớn là quan hệ sinh tử a, chúng ta tuy là đại phu chỉ chuẩn đoán bệnh của đối phương, còn công hiệu chữa bệnh cao hay thấp vẫn là quyết định bởi dược liệu tốt hay dở...”

Hắn than thở nói chuyện “Mấy năm trước có một đại phu chữa bệnh khiến người bệnh mất mạng, bị quan phủ phán tội thầy thuốc lang băm coi mạng người như cỏ rác, đánh gãy một chân hắn, lão đại phu luôn miệng kêu oan, oan khuất cùng tức giận tích tụ mà chết, kỳ thực hắn là không cam tâm, vậy nên một đơn thuốc chữa bệnh này ta nghiên cứu mất ba năm, rốt cuộc phát hiện ra hết thấy lai lịch là tại trên dược...”

"Ra sao?" Cô Mười Tám Nương vội hỏi.

"Vì ba đậu sương (cây Mần Đê)... Bành Nhất Châm cầm giận nói "Vấn đề nằm trên hạt ba đậu dùng trong thuốc, tiểu nương tử ngươi biết hạt ba đậu có tính nóng, rất độc với người dùng?"

Ba đậu sương thường dùng dưới hình thức hạt nghĩa là hạt Ba Đậu đã ép hết dầu, sao vàng chế thành viên hoặc chế cao.

Cô Mười Tám Nương gạt đầu, những điều cơ bản nàng là biết, tiếp lời nói "Cho nên ngươi mới mất ba năm giải nỗi oan cho lão đại phu kia."

Bành Nhất Châm khen ngợi gạt đầu "Không sai, đúng là như thế "Chợt than thở "Đạo lý về bào chế ngươi cũng nên biết, nhưng sống trên đời vẫn có người không thêm đêm xía, lão đại phu cho người dùng hạt Ba Đậu, người chế được không phát huy được công hiệu mà ngược lại làm cho người bệnh đi đời nhà ma..."

Nói xong hắt thở hắt ra, tựa hồ thay lão đại phu kể nỗi oan khuất trong lòng.

Cô Mười Tám Nương im lặng khẽ gạt đầu, Tào thị cũng than thở.

"Tiểu nương tử, ta xem ngươi có trình độ, nên tìm cái danh sư..." Bành Nhất Châm nghiêm nghị nói, lời chưa dứt thấy sắc mặt Tào thị cứng ngắc, đột nhiên nghĩ đến Cô gia tuy rằng tàn lụi, nhưng không hơn không kém dòng dõi con cháu nhà quan, mà vị Cô tiểu nương tử lại chân chính là thiên kim tiểu thư.

Một thiên kim tiểu thư lại có thể đi bái sư học bào chế a, vậy là cùng với việc hái thuốc mưu sinh tính chất hoàn toàn bất đồng, một khi bái sư là ngang hàng với bọn hắn, trở thành thợ thủ công đề tiện thương nhân a.

Ngươi nghĩ gì khuyên một cái tiểu thư nhà quan đi bái sư học nghề, đây không phải nhục nhã nhà ngươi ta a.

Bành Nhất Châm vội nhận lỗi, Tào thị mắt không nhìn lại cáo từ mà đi.

"Mười Tám Nương?" Xem nàng tinh thần nặng trĩu, không khỏi ân cần hỏi han "Mệt mỏi sao?"

Cô Mười Tám Nương lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu "Không mệt, không mệt, ta nghĩ đến vài chuyện.."

"Sao? Nghĩ cái gì?" Tào thị cười nói.

Nghĩ đến Đồng lão gia, nghĩ bào chế được liệu sao thần kỳ đến thế, nghĩ đến vừa nảy mỗi người tranh nhau mua được...

Tài nghệ, thì ra thần kỳ vậy a..

"Nương, ta nghĩ ta hiểu kỳ..." Cô Mười Tám Nương hé miệng nói.

"Hiểu kỳ ..." Tào thị cười nói, sau chần chờ một chút "Thế nào, ngươi sẽ không mơ tưởng học cái gì đi?"

Cô Mười Tám Nương không nói chuyện, nàng động tâm, thực động tâm, học được cái nghề, còn sợ không kiếm được ra tiền sao?

"Mười Tám Nương, ngươi phải lập gia đình.." Tào thị nghiêm nghị nói.

Hai từ lấy chồng nói ra xuyên thấu nội tâm Cô Mười Tám Nương, nàng không khỏi giật mình, hô hấp có chút dồn dập.

"Nương..." Nàng duỗi tay bắt lấy cánh tay Tào thị "Ta phải hay không có mối hôn sự?"

Nàng nhớ được lúc trước cùng Thẩm gia có hôn ước, hiện tại nghiêm túc nghĩ tới, nhị thúc lúc mẫu thân cùng ca ca chết chủ động đề xuất nhận nàng làm con nuôi chỉ sợ là bởi lý do này.

Thẩm gia tại Kiến Khang tuy rằng không tính có bao nhiêu quý giá, nhưng có quan hệ mật thiết với đệ nhất phủ Viễn Công tại kinh thành, có một chỗ dựa lớn như vậy, tại Kiến Khanh cho dù bản địa thần Phật cũng phải nể bọn hắn ba phần, huống chi, thời điểm đó phủ Viễn Công đã có ý muốn nhận con cháu trong tộc làm con thừa tự nối dõi.

Thẩm tam lão gia gia có hai đứa con trai, tự nhiên cơ hội lớn hơn, ai cũng không đoán Thẩm tam lão gia gia có hay không một bước lên trời.

Nàng nhớ được nhị thúc đối đãi chính mình không tính là tốt, nhưng trên mặt cũng qua được, nhưng lúc nàng mười lăm tuổi, nhị thẩm đến thăm Thẩm gia, lúc trở về đối đãi thay đổi đại biến, mắng nàng một nhà lừa người, ăn không phải trả tiền, vân vân.. từ hạ nhân, nàng nghe được hôn ước của mình là giả, chính nàng hoảng loạn không biết phải làm thế nào, sau người Thẩm gia tới, nàng vẫn là giả nhập Thẩm gia..

Chuyện hôn ước tới cùng là thế nào? Là thật hay giả?

Tào thị thấy nữ nhi không chút kiêng dè nói, trên mặt kinh ngạc cũng chần chờ.

"Nương?" Cô Mười Tám Nương tâm lý muốn biết, lắc lắc cánh tay mẫu thân.

"Có.." Tào thị do dự đáp, thấy sắc mặt nữ nhi tức thì tái nhợt, không khỏi giật mình "Mười Tám Nương? Ngươi không sao chứ?" Vội đỡ nàng ngồi trên tảng đá ven đường.

"Phải hay không là... Thăm gia tại Kiến Khang?" Cổ Mười Tám Nương hít thở mấy hơi nhìn Tào thị hỏi.

Tào thị kinh dị, chuyện này, chính là trượng phu nói cho nàng chỉ một lần, không nghĩ đến nữ nhi thế nhưng cũng biết.

"Phụ thân ngươi nói sao?"

Cổ Mười Tám Nương gật đầu, sắc mặt phức tạp, phức tạp cùng với...hận ý.

Hài tử này? Theo lý thuyết, tiểu nữ nhi trong nhà nghe đến chuyện chung thân đại sự của chính mình, phải là thẹn thùng, xem bộ dáng nàng nhưng không giống thẹn thùng a...

"Là thực, đương nhiên phụ thân ngươi cùng Thăm tam lão gia là cùng trường, nói tới có chút buồn cười.." Tào thị ôn nhu cười nói, lời nói lại khiến nàng nhớ đến trượng phu lúc sống, trên mặt không khỏi buồn vui cùng đến.

Cổ phụ bằng tuổi Cổ Mười Tám Nương đã theo phụ thân ly khai Kiến Khang, gia gia Cổ Mười Tám Nương từng làm huyện lệnh Tiên Nhân huyện, nhưng con đường làm quan gặp nhiều trắc trở cũng không đạt tiền đồ gì lớn, liền từ quan về quê, mang một nhà già trẻ định cư tại Tiên Nhân huyện.

Trước mười tuổi Cổ phụ sinh sống tại Kiến Khang, sau mười tuổi bị cha đưa đến Tiên Nhân huyện, mười sáu tuổi đến trường lại trở lại thân tộc ở Kiến Khang học, đọc kinh thư chuẩn bị tham gia thi cử.

"Thăm tam lão gia là tam đệ đệ của Phù Viễn Công, danh kêu Thăm Xương Ngộ...Hắn so với phụ thân ngươi nhiều hơn vài tuổi, thời điểm đi thi thi kết bạn.." Tào thị thủ thi nói, nắm tay Cổ Mười Tám Nương, cố gắng nới lỏng bàn tay nhỏ.

Cổ phụ lúc trẻ tư chất bình thường, mà vị Thăm tam lão gia cũng thế, bằng không cũng sẽ không trở thành một phòng không được sủng, nguyên bản hai người cũng không có giao tình gì, nhưng sau một cuộc thi, hai người ngoài ý muốn thi tốt, vừa lúc đến tửu lầu uống rượu gặp gỡ nhau, cũng cảnh ngộ lận đận, hai người càng nói càng hợp, hận không gặp nhau sớm hơn, như vậy thành huynh đệ chí giao, đến cuộc thi thứ hai, hai người lại thi tốt, uống say, hai người chỉ điểm giang sơn sau này, thế nhưng định ra nhân duyên nữ nhi.

"Lúc đó Thăm tam lão gia đã có trường tử, mà ta mới gả cho phụ thân ngươi.." Tào thị khóe miệng mỉm cười, như đang nghĩ tới thời điểm tân hôn.

"Thăm An Lâm.." Cổ Mười Tám Nương lẩm bẩm nói.

"Thăm An Lâm? Đúng, hài tử đó chính là tên này..Phụ thân ngươi chỉ nói qua một lần, ta không nhớ rõ..." Tào thị cười nói "Hài tử đó so với ngươi lớn hơn vài tuổi a."

Nàng hơi nghiêng đầu suy nghĩ.

"Năm tuổi" Cổ Mười Tám Nương chậm rãi nói, cánh tay đang gắt gao ôm lấy Tào thị thu lại, đan chéo nhau nằm cũng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bỏ qua

Thời điểm nàng gả cho hắn mới mười lăm tuổi mà hắn đã hai mươi, tại Kiến Khang thậm chí cả Đại Chu triều đều nói, đến tuổi này còn không thành thân nam tử quả thực là lông phượng và sừng lân, đương nhiên đây không phải chuyện nghèo không lấy nổi vợ.

Nàng nghĩ hắn đang chờ nàng, chờ nàng đến tuổi, chờ nàng vì mẫu thân cùng ca ca làm tròn đạo hiếu, nàng cho rằng hắn là nam nhi trọng lời hứa...

"Mười Tám Nương? Mười Tám Nương?" Tào thị hoảng loạn lay vai nàng.

Hài tử thế này là sao? Sắc mặt trắng bệch, hô hấp gấp như vậy, hai mắt lại hồng...

Nàng ngừng đầu nhìn trời, tháng năm trời đã bắt đầu nóng, Tào thị đứng dậy từ trên xe lấy ấm nước ra, mở miệng Cổ Mười Tám Nương uy đi xuống.

Mặt trời nóng rực khiến nước trong ấm cũng âm ẩm, hơn phân nửa là chảy xuống vạt áo Mười Tám Nương.

"Nương " Cổ Mười Tám Nương che lồng ngực thở gấp, yếu ớt nhìn Tào thị "Ta không sao..."

Xoa dịu bất an trong lòng Tào thị, nàng duỗi tay tiếp ấm nước, chính mình từng ngậm từng ngậm uống.

"Chắc nóng quá lại thêm khát a.." Nàng đem ấm nước quơ quơ, một lần nữa cười lên nói.

Tuy sắc mặt vẫn trắng, nhưng thần sắc cũng tốt lên nhiều, không giống như vừa nãy khuôn mặt dọa người a, Tào thị thở phào một cái, tâm đầu, sờ trán nàng "Ngươi, hài tử ngọc, mệt rồi, khát nước sao không nói..."

Cố Mười Tám Nương cười cười không nói chuyện, nắm ấm nước, đầu óc xoay chuyển.

Như vậy nói, hôn ước thực tồn tại, gả cho Thẩm An Lâm? Một lần nữa gả cho hắn?

Gả cho hắn, lại bị hắn hưu lần nữa? Bờ môi Cố Mười Tám Nương hiện tia cười châm chọc.

Chịu sỉ nhục một lần là đủ!

"Sau này thì.." Nàng hướng Tào thị, tỉnh táo lại, hỏi.

Nàng nhớ được phụ thân hai lần thi rớt, thâm tâm bị đã kích, lại bị người trong tộc cười nhạo, sau khi thành thân liền đem nương trở về Tiên Nhân huyện, từ nay ở chỗ này học hành quyết thi đỗ, cơ hội hồi Kiến Khang cũng rất ít, quan hệ cùng Thẩm gia thế nào?

"Sau a..." Tào thị than thở, trên mặt hiện tia phiền muộn.

Cố Mười Tám Nương nhân tình sáng lên, có vấn đề!

"Sau phụ thân ngươi thi lần ba lại rớt, Thẩm tam lão gia thi đỗ, dù sao người ta gia thế nơi nào a... Tiền đồ tự nhiên cũng tốt lên..." Tào thị nói, trên mặt hiện tia hồ thẹn, nhìn Cố Mười Tám Nương.

"Như vậy nói, phụ thân cùng Thẩm gia không lui tới nữa?" Cố Mười Tám Nương hỏi.

Tào thị im lặng, vốn hai gia đình bất đồng địa vị, chẳng qua lời nói trong lúc vui đùa, quá khứ thiếu niên bốc đồng a, vẫn là ai cũng có con đường riêng muốn đi.

Những năm trước đây Thẩm gia không có tới đây bắt chuyện, từ đầu Cố phụ còn sống có viết thư, lui tới hai lần hỏi âm ngôn ngữ càng lúc giữ khoảng cách, về sau triệt để không hồi âm.

Chắc hẳn Thẩm tam lão gia rất hối hận thời thiếu niên xúc động đi?

"Mười Tám Nương.." Khuôn mặt Tào thị vừa hồ thẹn vừa mang mấp phần an ủi, mối hôn sự này thật tốt, nhưng sợ không dễ dàng mà thành.

Thì ra là thế! Mặt Cố Mười Tám Nương giãn ra cười, ý cười trong mắt càng lúc càng nồng, quái không được lần đầu tiên đến cửa làm mai bị cự tuyệt, nhị thẩm mang bộ dạng nhục nhã trở về, đối chính mình khó dễ.

Thì ra, Thẩm gia căn bản không thừa nhận mối hôn sự này? Sau vì cái gì mà thừa nhận?

Cố Mười Tám Nương tâm trạng vừa vui lên, lại lâm vào nghi ngờ.

"... Năm nay trở về, nương đi một chuyến đến Thẩm gia..." Tào thị tay phủ đầu vai nữ nhi chậm rãi nói, dùng giọng điệu kiên định chưa bao giờ có.

"Nương.." Cố Mười Tám Nương ngẩng đầu nhìn nương "Mối hôn sự này thôi đi."

Tào thị ngẩn ra, nhìn nàng không hiểu.

"Mối hôn sự này vốn là lời nói trong lúc say rượu, sao coi là thật?" Cố Mười Tám Nương nắm tay Tào thị nghiêm nghị nói.

Tào thị lắc đầu, nói "Quân tử thận trọng từ lời nói đến việc làm, Thẩm lão gia đã nói lời này, thế nào có thể không tính toán?" Nói xong còn vỗ vỗ tay nữ nhi "Người đừng lo lắng, Thẩm gia tuyệt không phải người thất tín bội nghĩa đâu..."

Điều kiện tiên quyết là chính mình chủ động tới cửa, đứng, tới cửa tìm bọn họ, xem bọn họ chủ động là không thể có chuyện này.

Cố Mười Tám Nương cười, kỳ thật cùng thất tín bội nghĩa không quan hệ gì lớn, nói tới chữ tín nghĩa phải xem là cùng loại người gì nói chữ tín chữ nghĩa a, lại nói, lời trong lúc say rượu, chỉ sợ bây giờ Thẩm tam lão gia hận kiếp này chưa từng cùng Cố phụ gặp nhau.

Quái không được sau khi gả vào Thẩm gia, công công vẫn không cho nàng sắc mặt tốt, mỗi thời khắc nàng tồn tại lại nhắc nhở hắn nhớ lại chuyện cũ a.

Quái không được Thẩm An Lâm đối chính mình lạnh nhạt, hôn sự này hẳn là không nguyện.

Chỉ có bà bà đối xử tốt với mình... Cố Mười Tám Nương nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

"Nương, người cũng nói, quân tử thận trọng từ lời nói đến việc làm, nói là làm" Nàng nhìn Tào thị nói "Thẩm tam lão gia ưng thuận hôn ước vốn là lời nói trong lúc say, sao nói thận trọng từ lời nói đến việc làm, chúng ta giờ vẫn tốt, làm gì phải tìm phiền não?"

Tào thị mơ tưởng nói gì đó bị Cổ Mươi Tám Nương ngăn cản.

"Huống chi, bây giờ chúng ta cùng Thẩm gia không môn đăng hộ đối" Cổ Mươi Tám Nương đứng dậy nói tiếp "Nếu như Thẩm gia chấp nhận mối hôn sự này, thời điểm phụ thân còn sống đã sớm lui tới, tuổi Thẩm An Lâm cũng không nhỏ... Còn có."

Nàng xoay người nhìn Tào thị "Ta nhớ thời điểm phát tang phụ thân cũng không có gặp người Thẩm gia tới..."

Tào thị cam chịu, than thở, nàng có phát thiệp gửi tới Thẩm gia, lúc ấy trong lòng tồn tại một tia hy vọng, kết quả ngoài dự kiến, xem ra Thẩm gia cùng chính mình hoàn toàn là người đi đường.

"Nương, người nói như vậy chúng ta lại tới cửa tìm, nói với người ta một câu lúc say, bức nhà người ta thực hiện lời hứa, há không phải tự làm mất mặt?" Cổ Mươi Tám Nương nói.

Một lời nói như vậy, nghĩ chính mình khinh người quá đáng...

Tào thị nhú mày, trên mặt kinh hoàng.

"Lại nói, nếu Thẩm gia quả nhiên hết lòng tuân thủ lời hứa, đối mặt với ước định không thể cự tuyệt, không thể không đáp ứng, ta tiến vào nhà họ, ngày sau..." Cổ Mươi Tám Nương mang mấy phần cay đắng nói rồi nhìn Tào thị.

Bị người bức bách mà thành mối hôn sự, nghĩ đến người Thẩm gia tuyệt không cho sắc mặt tốt đi.

"Ta biết nương nghĩ muốn tìm cho ta một nhà khá giả sống qua ngày, Thẩm gia nhà cao cửa rộng, ta vào trong tất nhiên là cảm y ngọc thực sinh kế vô ưu, nhưng phải..." Cổ Mươi Tám Nương không nhìn Tào thị, tầm mắt hướng đại lộ, đại lộ dài vô hạn, suy nghĩ của nàng cũng chậm rãi bay xa.

Sự thật trước mắt, Thẩm gia đã không được sinh hoạt cảm y ngọc , tính tới bây giờ hẳn Thẩm gia đã bán quang ruộng tốt đi, đương nhiên so sánh với Cổ gia vẫn tốt hơn nhiều, nhưng thế thì sao?

Mỗi một mình ngồi trơ trọi nhìn đèn khò...

Mỗi một ngày hèn mọn nhận một quan tiền...

Sau chết đi cũng không biết nguyên nhân vì cái gì đi đến bước đường này...

Tào thị than thở một hồi, chính mình so với người khác hiểu rõ tính tình nữ nhi, sống trong nhà cao cửa rộng càng khó khăn, hơn nữa công bà không thích...

Bỏ bỏ..

"Mươi Tám Nương, uống nước nữa?" Nàng đứng lên, cầm ấm nước đưa cho nữ nhi.

Thành, Cổ Mươi Tám Nương thở một hơi nhẹ nhàng, ý cười trên môi càng đậm.

"Không được, chúng ta nhanh chạy đi, ca ca về nhà không thấy chúng ta chắc lo lắng." Nàng tiếp ấm nước đặt lên xe, một mặt đuổi tay bắt đầu đẩy xe.

Thẩm An Lâm, một lần này ta và người như người xa lạ, không quan tâm người cái kẻ tiểu nhân hèn hạ, tàn tật chán nản sống không bằng chết, khiến người không cách nào thể hiện tài năng, coi như bồi thường ta bị vứt bỏ oan.

Tào thị thấy nữ nhi đẩy xe, vội chạy theo, nhìn nàng không quen đẩy xe cái lưng nhỏ lưng la lưng lay, hẳn không được chua xót, nữ nhi muốn cả đời thế này sao?

"Nương.." Cổ Mươi Tám Nương đoán được tâm sự trong lòng nàng, quay sang nhìn "Chúng ta sẽ có ngày khá lên a."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bày tỏ ý tốt

Thời điểm Cổ Mươi Tám Nương xách sọt thảo dược xuống núi, ánh nắng gay gắt, bây giờ mỗi ngày vào sáng sớm nàng lên núi hái thuốc, nửa ngày sau đó là thời gian nàng ở nhà tiến hành tịnh chế, đến chạng vạng nàng lại cùng mẫu thân lên núi, Tào thị chặt củi, lấy củi, nàng hái thuốc, như vậy nàng có thể

cam đoan cứ bốn năm ngày lại đi một chuyến đến Hà Trung huyện, nàng kiếm cang được nhiều tiền.

Chậm rãi men theo ngã tư đường sau thấy một cái biển hiệu cửa hàng sách, nàng theo thói quen ngừng lại, không có đi vào trong tiệm, mà dừng bên ngoài quầy hàng phía trước, một mặt lau mồ hôi, một mặt thuận tay lấy từ trong góc khuất một quyển điển luận bảo chế được liệu.

"A!" Nàng phát hiện quyển sách nàng muốn xem không có nằm tại chỗ cũ, bị ai đó lấy mất thay vào đó là một quyển tạp chí quái đản.

Hai mắt Cổ Mươi Tám Nương quét một lượt, mới thấy quyển điển luận nằm tại góc khác, chẳng lẽ cũng có người xem quyển sách này? Thời điểm nàng thấy quyển sách, mặt sách phủ đầy bụi đất, hiển nhiên rất lâu không có người chạm vào.

"Tiểu nương tử, ngươi nhìn trúng quyển này?" Tiểu hòa kẻ đứng trước mặt thanh âm không mặn không nhạt vang lên.

"Ta đang xem..." Cổ Mươi Tám Nương cúi đầu nói, trong lòng chột dạ, sự thật hiện nay nàng không có tiền mua bất kỳ quyển sách nào, nàng chỉ tới xem trộm thôi.

Không biện pháp, nàng vĩnh viễn không thể dựa vào việc bán Văn Chí kiếm tiền.

Tiểu hòa kẻ nhàn thần khinh thường, Cổ Mươi Tám Nương kiễng chân lên thò tay lấy quyển điển luận, lật đến trang trước đó đã xem một lần, rất nhanh nhập thần, một mặt xem một mặt nhanh chóng ghi nhớ trong đầu, về nhà sẽ sao chép a.

thu gà nhà nuôi thu gà nhà nuôi thu gà nhà nuôi

Cổ Mươi Tám Nương sau bị tiểu hòa kẻ không bình tĩnh ho khan năm sáu lượt mới lưu luyến không rời đặt sách xuống, tính tiền độ này, ước chừng phải bảy tám ngày nữa mới xem xong, xem xong lại phải đọc lại một lần nữa, Bành Nhất Châm đã nói, bảo chế được liệu từng bước trong đó vô cùng quan trọng, một chi tiết nhỏ không những cứu mệnh mà có thể chế thành độc được, nàng nhất định phải nhớ thật chuẩn.

Cổ Mươi Tám Nương cúi đầu không nhìn ánh mắt khinh thường của tiểu hòa kẻ, nàng cảm gió thảo được quay ra ngoài, chuyện này nàng không thể làm chủ, tương lai nhà dư dả, nàng nhất định quay lại đây mua thật nhiều sách.

"Mười Tám Nương, Mười Tám Nương..." Có người phía sau gọi nàng.

Cổ Mươi Tám Nương quay đầu thấy Đậu Hoa gánh đòn gánh tới đây, trên vai nàng đeo thêm cái giỏ đựng đậu hũ, từng bước đi lung la lung lay nhìn cũng có một phen phong vị a.

"Cười cái gì?" Đậu Hoa vượt qua nàng, gặp nàng cười vội hỏi.

"Đậu Hoa tỷ tỷ quả thật xứng danh đậu hũ Tây Thi a..." Cổ Mươi Tám Nương ha ha cười.

"Ngươi cùng bọn hần toàn nói lời này!" Đậu Hoa xấu hổ véo Cổ Mươi Tám Nương "Ta đi tố cáo nương ngươi!"

Cổ Mươi Tám Nương cười xin tha thứ, Đậu Hoa cũng không có thực véo nàng, hai người khoác tay cùng nhau đi.

"...Nhu vậy nói bán được giá tốt?" Đậu Hoa thấy nhiều được liệu, vừa vui mừng vừa cao hứng "Cũng đáng giá đi đường xa a..."

Nói có trẻ môi " ...Chu chương quầy hần không biết nhìn hàng đi!..Sau này hần tới cầu ngươi bán được ngươi cũng đừng bán cho hần a."

Cổ Mươi Tám Nương hé miệng ra cười, Đậu Hoa lại hỏi chợ Hà Trung huyện lớn không, có nhiều người không, cảnh có đẹp không, Cổ Mươi Tám Nương nhất nhất đáp, đang nói chuyện bỗng xuất hiện một người cản đường.

Hai người đang cao hứng nói chuyện kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn hai nữ tử đứng trước mặt, một người trong đó mặc quần lụa mỏng xanh biếc, mắt sáng rạng ngà, mà người kia trông có vẻ nhút nhát làm nền cho nàng kia a.

Cổ Mươi Tám Nương không nhận ra các nàng, vẻ mặt nghi ngờ.

Đậu Hoa nhận được, ý cười trên mặt rất nhanh biến mất, nhìn cô nương không nóng không lạnh nói "Chu tiểu thư a, muốn đi nơi nào? Thế nào chặn đường?"

Ngươi tới chính là thiên kim duy nhất của Chu chương quầy Chu Lệ Nương, nghe lời Đậu Hoa nói nàng không có câu, ngược lại nhìn các nàng nở nụ cười ngọt ngào.

"Đậu Hoa muội muội, khỏe..." Ánh mắt nàng trực tiếp dừng trên người Cổ Mươi Tám Nương "Đây là Cô tiểu thư..."

Nói chuyện trên mặt hiện mấy phần xấu hổ, cúi đầu thì lễ "... Cô tiểu thư...Lệ Nương thay phụ thân xin lỗi ngươi..."

Cổ Mươi Tám Nương lúc này mới biết nàng là ai, hơi hơi hoàn lễ không dám nhận nói Chu tiểu thư quá lời.

"Ta về sau mới nghe phụ thân nói, đúng là ta không quản nô tài cẩn thận va chạm Cô tiểu thư..." Chu Lệ Nương trên mặt vừa phần hận vừa hổ thẹn, nói chuyện nước mắt lấp lánh "... Ta cùng phụ thân cũng không có thân thích dựa vào, cả ngày quan tâm việc buôn bán, quản giáo lười biếng, thế nên mới

gây ra loại chuyện không khoải trá, mong Cổ tiểu thư ngàn vạn đại nhân đại lượng, chớ đối với cha ta có vết rạn, cha ta là có người xúi giục a..."

Dong dài nói một tràng tóm lại nàng là tự trách bản thân cùng xin lỗi Cổ Mươi Tám Nương.

Cổ Mươi Tám Nương mỉm cười nghe không có chen lời vào, tầm mắt nàng liếc trên người nha đầu bên cạnh Chu Lệ Nương, nha đầu khoảng mười ba mười bốn tuổi, lại không phải Hạnh nhi, nghĩ đến thực bán đi, cảm thấy có chút buồn bã.

Đương nhiên nàng không có hảo cảm với Hạnh nhi, nhưng cảm giác được hành vi gánh tội bị giết chết vô tội có chút thương hại.

Kỳ thật chuyện không tính là đại sự, chẳng qua là việc mua bán không thành, huống chi người sai là Chu chương quấy, sao lại giận vô duyên vô cớ đổ hết lên nha đầu không có quyền nói chuyện.

Quả nhiên tiểu nhân không độ lượng, Cổ Mươi Tám Nương không khỏi than thở.

"Việc này không phải người nhận lỗi là xong a, chúng ta cũng là người mua bán, ai nghĩ các người ra giá tiền thấp, các người lừa gạt Cổ Mươi Tám Nương cũng không tính là đại sự gì, chẳng qua sai Hạnh nhi mắng chửi người đã không nhận lỗi, huống chi còn vu cáo hãm hại người ta làm được giả..." Đâu Hoa rất hiếm thấy Chu Lệ Nương trước mặt mình ăn nói khép nép, nhất thời hứng trí, thuận tiện giáo huấn nàng.

Chu Lệ Nương gật đầu, lại hướng Cổ Mươi Tám Nương "Thật...Đỉnh xác là chúng ta không đúng."

Nàng nói chuyện lại thì lễ, Cổ Mươi Tám Nương giờ tay vịn chặt nàng, thản nhiên nói "Chu tiểu thư đa lễ, chuyện đã qua thì thôi a."

Chu Lệ Nương nghe vậy cười, giữ chặt tay Cổ Mươi Tám Nương "Cũng đừng gọi ta là Chu tiểu thư Chu tiểu thư, kêu ta Lệ Nương là tốt a..."

Cổ Mươi Tám Nương cười cười, rút tay mình về.

"Tốt, trở về nói lại với phụ thân người a, kiếm nhiều tiền là không sai, nhưng đừng giả dối chúng ta mua bán có quy củ..." Đâu Hoa hi hi cười nói.

Chu Lệ Nương nhìn nàng một cái, cười gượng, trên mặt hiện một tia khinh thường nhưng không tránh thoát được mắt Mươi Tám Nương.

"Cổ tiểu thư hái thuốc?" Nàng cũng không tránh ra, mà vẫn như trước thân mật nắm tay Cổ Mươi Tám Nương nói chuyện, xem giò được "Dược này nhất định hiệu thuốc bắc chúng ta thu."

"Dựa vào cái gì?" Đâu Hoa xen vào nói "Tự có người ra giá cả, làm gì nói nhất định bán cho người! Còn nói thay cha người nhận lỗi, người cũng là cái người không nói đạo lý a."

Chu Lệ Nương lúng túng, nhẫn không được trừng mắt nhìn Đâu Hoa, trong lòng mắng mấy chục lần, cố ý cùng ta đối lập a? Trên mặt cũng áy náy mà lại lo sợ cười "Không phải không phải, ta không phải ý tứ này...Ta là nói... Cổ tiểu thư chớ cấu chúng ta, lại không tới cửa..."

Nàng muốn nói lại thôi, cúi đầu, trên mặt xấu hổ.

"Không phải bởi vì chuyện này.." Cổ Mươi Tám Nương nhìn "Đây là có người ra giá tốt, thật sự không thể bán cho người khác."

"Chính là, các người không muốn, khẳng định không ai muốn mua dược Mươi Tám Nương sao? Chính là có người ra giá đặt hàng..." Đâu Hoa cũng cùng nói, trên mặt đắc ý hả hê, thực sáng khoái, nàng chưa từng gặp Chu Lệ Nương cúi đầu trước người khác a.

"Thật?" Chu Lệ Nương vui sướng cười, rung tay Mươi Tám Nương "Tương lai có dư thừa nhất định phải đem đến chỗ chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thất Tịch

Duỗi tay không đánh khuôn mặt tươi cười, Cổ Thập Bát Nương khẽ cười gật đầu.

"Người không có chuyện gì chứ? Chúng ta mau trở về thôi, còn nhiều việc phải làm nữa. Thật không nghĩ tới Chu đại tiểu thư thực rảnh rỗi nha." Đâu Hoa nói.

Chu Lệ Nương âm thầm cắn răng, nhìn Cổ Thập Bát Nương cười nói "Thực quấy rầy Cổ tiểu thư..."

Nói xong, nghiêng người nhường đường, bỗng nghĩ đến cái gì vội nói "Đúng rồi, lễ Thất Tịch cũng sắp tới. Cổ tiểu thư, chúng ta cùng nhau đi xem rước đèn đi!"

Sau lại bổ sung thêm một câu "Đến lúc đó, Tôn tiểu thư cũng ở đấy, tất cả chúng ta sẽ có chỗ ngồi tốt."

Tôn tiểu thư chính là thiên kim tiểu thư huyện lệnh, Chu Lệ Nương này cùng nhóm tiểu thư quan gia qua lại mật thiết. Đậu Hoa không khỏi cảm thấy ngọt ngào, bĩu môi, đem câu ta cùng Thập Bát Nương đã hẹn trước nuốt trở vào.

Nàng không quên, Cố Thập Bát Nương kì thật cũng là tiểu thư con nhà quan, chút giao tình này là nàng nghĩ ra, bản thân nàng chẳng qua là con gái của thương hộ mà thôi.

"Chuyện này... Thực không khéo, ta cùng Đậu Hoa đã có hẹn trước..." Cố Thập Bát Nương cười nói.

Trên mặt Chu Lệ Nương hiện tia kinh ngạc, mắt nhìn Đậu Hoa mà Đậu Hoa cũng không khác là mấy nhưng rất nhanh tươi cười.

"Thực không khéo..." Chu Lệ Nương không dám mở miệng mời Đậu Hoa, mang theo Cố Mươi Tám Nương không ngại, dù sao thân phận ở chỗ ấy. Nhưng với Đậu Hoa thì không giống nhau, mang nàng ta đi chẳng khác gì muốn cho nhóm Tôn tiểu thư mất mặt chết sao.

Cố Thập Bát Nương tạ ơn nàng rồi cùng Đậu Hoa khoác tay nhau cáo từ.

"Thập Bát Nương, ngươi không cảm thấy nàng ta đang diễn kịch?" Đậu Hoa thấp giọng hỏi "Chu Lệ Nương nàng là người giả dối."

Cố Thập Bát Nương không có trả lời mà hỏi ngược lại "Đậu Hoa tỷ tỷ, có người cùng phụ thân ngươi cãi nhau, ngươi giúp phụ thân ngươi hay là người kia? Gặp người đó trên mặt lại hướng người ta nhận lỗi, nói nói cười cười được không?"

"Ta điên mới như thế a, ai dám cùng phụ thân ta cãi nhau, ta mắng người đó! Gặp mặt người đó ta phải đánh một trận mới hả giận." Đậu Hoa lập tức chống nạng nói, tựa hồ thực đang đứng trước mặt người dám bất kính với phụ thân nàng.

"Nếu người sai là phụ thân ngươi thì sao?" Cố Thập Bát Nương cười hỏi.

"Phi! Dẫu có sai thì đó cũng là phụ thân ta!" Đậu Hoa nhanh chóng đáp.

"Đổi lại là ta cũng như vậy." Cố Mươi Tám Nương cười nói, cầm bảm đọc "Văn tử vi phụ ần, phụ vi tử ần, không nghe thấy phụ tử tương ngồi vậy, luật pháp như thế, nhân tình như thế."

Đậu Hoa không biết chữ, nghe nàng nói không khỏi to đầu "Thập Bát Nương, ngươi nói cái gì? Cái gì phụ phụ tử tử, chúng ta đang nói Chu Lệ Nương, ngươi lại nghĩ tới nơi nào rồi."

"Nói chính là phụ tử không xa, như ngươi nói phụ thân ngươi cùng người cãi nhau, ngươi không hỏi nguyên do hẳn là đứng về phía phụ thân ngươi. Đây không phải lỗi làm gì, ngược lại là thói quen của con người." Cố Thập Bát Nương ngừng cười, trên mặt hiện lãnh ý, quay đầu lại nhìn. Chu Lệ Nương sớm đã hòa vào trong đám người không nhìn thấy đầu "Hôm nay, Chu Lệ Nương nàng gặp ta mà chỉ vào mũi ta thóa mạ vài câu, ta còn kính nàng là cái quan tử, không nghĩ đến nàng mang tâm tư tiểu nhân".

Đậu Hoa nghe thấy, giật mình, chợt hừ một tiếng "Ta sớm nói nàng làm bộ làm tịch giả mù sao mưa. Mọi người còn không tin, tất cả ai cũng thích nàng như vậy. Chỉ có Thanh Nương có suy nghĩ giống ta a, chúng ta không để ý nàng". Đậu Hoa cao hứng nói, rốt cuộc có người cùng chính kiến với mình, hơn nữa còn có thư lý làm chứng. Nàng càng nghĩ càng cao hứng, rung cổ tay Cố Thập Bát Nương "Thập Bát Nương, lễ Thất Tịch chúng ta cũng xem rước đèn đi, ngươi yên tâm, cậu ta có tiền dựng cái đèn thật cao, chúng ta cũng có chỗ ngồi tốt."

Mặt Cố Thập Bát Nương giãn ra cười "Được"

Thất Tịch là ngày hội náo nhiệt của toàn bộ đại Chu triều, huyện Tiên Nhân tuy nhỏ nhưng không ngoại lệ. Thời điểm trung tuần tháng sáu sau thất thất hội chùa liên chuẩn bị bắt đầu. Hội chùa chính thức bắt đầu từ mừng một tháng bảy đến mừng bảy tháng bảy thì kết thúc, này thất thất tại thành Tây Ngạc Hoàng điện đáp đàn chào xướng tụng vô cùng náo nhiệt.

Học viện tại mừng bảy tháng bảy ngày này phóng nhất thiên giả, đại gia có thể vào thành du ngoạn.

Thái Văn căn bản không định ra ngoài nhưng đúng dịp có một người bằng hữu từ xa tới đây thăm hỏi. Đây là thời điểm mười sáu mười bảy tuổi thích náo nhiệt, lý nào lại bỏ qua ngày hôm nay.

Vừa đi đến phố đi xuống vô cùng náo nhiệt, người bạn đi bên cạnh thì sợ hãi run mà Thái Văn càng lúc càng không bình tĩnh, mãi cho đến khi thấy một cửa hàng sách mới có thể tạm hoãn một khắc.

"Địa phương nhỏ như vậy lại có sách tốt." Bằng hữu ở trước giá sách lật xem, đưa ra một tên khai sinh chữ ướt át thư liếc mắt đưa ghèn cười nham nhơ.

Thái Văn thuần túy là tiền mượn sách hương khí chậm rãi tâm cảnh, nghe không nói một lời, lại là bên cạnh một cái tiểu hóa kê nói chuyện hấp dẫn hẳn.

"Chao ôi! Nha đầu lại tới..."

"Thật chán ghét! Sao lại có người mặt dày như thế?"

"Đúng vậy, nàng xem gần mười ngày nửa tháng..."

"Xem bộ dáng nghèo kiết xác không có tiền mua của nàng ta kia"

"Còn mua cái gì?Chỉ sợ sớm đã xem xong rồi."

Thái Văn nghe người ta nói qua có nhiều học sinh gia cảnh nghèo, thường thường hội làm một vài đực vách tá quang sư, nhưng nữ hài tử thì rất hiếm lạ.

Hắn không khỏi đem tầm mắt hướng bên ngoài, so với địa phương khác trên phố, cửa hàng sách cũng ít khách dừng chân, ở bên ngoài trước cửa hàng sách, một nữ hài tử đang đứng đắn người chú ý.

Nàng cúi đầu, tay chuyên chú lật một quyển sách thật dày, đưa bản thân tách rời khỏi náo nhiệt ở bên ngoài.

Hóa ra là nàng! Thái Văn nhận ra, không khỏi khẽ gật đầu.

"Nhìn cái gì?" Người bằng hữu đuổi tay trước mặt hắn quơ quơ, thuận theo mắt hắn nhìn, thấy một tiểu cô nương mặc quần áo vải thô, trang điểm giản dị, người cúi đầu chỉ thấy cằm nhỏ nhắn.

"Thức ăn sơn dã nhìn qua cũng ngon miệng" Người kia hi hi cười nói.

Thái Văn nhìn hắn, nói "Đấy là muối muối Cổ Hải."

"Cổ Hải?" Người kia nghĩ nghĩ "Ngươi nói chính là người giữa trưa uống nước thay cơm?"

"Ta nói nhiều như vậy, ngươi chỉ nhớ kỹ một điều này?" Thái Văn cau mày nói.

Bằng hữu hắc hắc cười, dùng ngón tay gõ gõ đầu vai hắn "Nhớ chứ nhớ chứ, chỉ là cái này thú vị, ta nhớ ngươi nói hắn tuy có không túc, nhưng cần có thể bỏ vụng về, cũng là khả tạo tài thời."

Thái Văn xem mắt hắn đang nhìn sách của chính mình, tên sách ướm át phá lệ dễ thấy, không khỏi nhú mày đẩy ra hai bên.

Người bán hàng lúc này lại đi ra, ánh mắt xem thường, dùng chổi lông gà quét tới quét lui trên vài quyển sách, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

"Ca ca bỏ ăn cơm dành tiền mua giấy viết, muối muối đứng xem sách, huynh muội hai người này cũng thật hiếu học nha" Bằng hữu cười nói, hắn nói chuyện từ điểm nội hoàng ra, Thái Văn không biết hắn muốn làm cái gì, cùng ra.

"Thập Bát Nương, Thập Bát Nương, ngươi xem xong rồi?" Đậu Hoa từ bên cạnh xuất hiện chụp lấy cánh tay Thập Bát Nương hỏi, tay còn lại làm một cử chỉ sinh động như thật con thỏ bái nguyệt.

Có Thập Bát Nương bị nàng vỗ, từ trong sách lấy lại tinh thần, còn chưa kịp nói lời nào, liền thấy bộ dạng kì quái của người bán hàng "Đúng a, tiểu nương tử xem xong rồi phải không? Nhìn trúng? Mua hay là không mua a?"

Có Thập Bát Nương mặt hơi đỏ, cứng đầu để sách xuống nói tiếng không mua, bỗng có người cầm lên nói

"Mua, ta thay tiểu nương tử mua."

Có Thập Bát Nương nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một công tử trẻ tuổi đang nói chuyện, mặt mũi thanh tú, trên người mang theo một cỗ khí phú quý. Nhìn cũng không nhận được nên tầm mắt lập tức dừng tại người bên cạnh công tử kia, người đó không phải là Thái Văn sao.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thái Văn nghe bằng hữu mạo muội nói, định đuổi tay ngăn cản nhưng cũng đã muộn.

"Tiểu nương tử, chúng ta cùng ca ca ngươi đều là chỗ quen biết, ngươi đừng quá khách khí..." Công tử một mặt cười nói vui vẻ, mặt khác gờ tay gọi tiểu hòa kế lại đây.

"Đa tạ công tử...". Có Thập Bát Nương vội cúi đầu cảm ơn, liền đưa ra một xâu tiền cho tiểu hòa kế đang đứng phát gốc bên cạnh "Chỉ là tiểu nữ đã mua nó nên không dám để công tử phải tiêu phí tiền bạc".

"Hử? Ngươi mua? Ngươi có bao nhiêu tiền?...". Công tử lắc đầu không để ý, định nói tiếp thì bị Thái Văn đứng đằng sau lưng chọc vào người, không khỏi nhếch miệng. Hắn quay lại nhìn thì thấy Thái Văn sắc mặt tối sầm, đôi lông mày nhíu lại đến cực hạn, làm cho những lời hắn định nói ra đành phải vội

nuốt vào.

“Tiểu ca, ngươi cầm tiền xem đủ không?” Cố Thập Bát Nương hướng tiểu hòa kê nói.

Này đến rốt cuộc là diễn trò gì? Tiểu hòa kê có chút không hiểu, nhưng mà vẫn là mua, hắn vội đếm tiền trong tay, lập tức mặt mày hớn hớn cười nói “Đủ, đủ, hai mươi văn tiền liền đủ”.

Đậu Hoa nghe đến giá tiền thì đứng trơ ở một bên như con thỏ nhò há hốc mồm.

Cố Thập Bát Nương nhận tiền thừa xong thì hướng tiểu hòa kê nói lời cảm ơn, cầm lấy sách, sau đó quay ra thì lễ với Thái Văn và vị công tử kia “Tiểu nữ cáo biệt hai vị học huynh”.

Thái Văn hơi gật đầu, xem như lời chào hỏi, Cố Thập Bát Nương mới cùng Đậu Hoa ra về.

“Chao ôi, này tiểu nương tử...” Công tử trẻ tuổi lắc lắc đầu “Ta đây là có hảo ý giúp đỡ, vậy mà nàng còn không cảm kích...”. Thái Văn liền tròn mắt nhìn hắn.

“Rồi, rồi, ta biết rồi...” Công tử không dám nói nhiều, vội chấp tay nói “Là ta sai, biến chuyện tốt thành chuyện xấu, nếu không tiểu nương tử cũng sẽ không mất tiền...”

Thái Văn quay đầu không thèm nói với hắn, cất bước đi trước, công tử vội ném sách sang một bên nhanh chóng đi theo phía sau.

“Ta biết phần tử trí thức lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, chỉ là không nghĩ tiểu cô nương này cũng vậy... người nói hiện tại bọn họ cũng là nghĩ quá nhiều... không phải chỉ là một quyển sách thôi sao... thực quá nhỏ mọn mà... Thôi thôi, được rồi được rồi, ta không nói không nói...”

Giọng nói từ từ mất hút, tiểu hòa kê nhìn hai cái bóng lưng đã đi xa thì bĩu môi khinh thường, vỗ vỗ quyền thoại bản bị vị công tử kia ném lại “Rõ là, còn tưởng là kẻ lắm tiền, chẳng phải xem cả nửa ngày còn không mua được một cuốn sao...”

“Thập Bát Nương” Đậu Hoa vừa né tránh người trên đường, vừa kinh sợ nhìn Cố Thập Bát Nương đang cầm quyển sách trên tay, nguyên lai một quyển sách lại quý như vậy, thực đúng là nữ tử nhà trí thức cùng nữ tử con tiểu thương không giống nhau, lại dám bỏ từng ấy tiền để mua cái này.

Cố Thập Bát Nương vẻ mặt ngọt ngào nhìn chằm chằm cuốn sách trong tay mà than thở, này không tính là báo ứng? Thiên hạ quả nhiên không có bữa cơm nào mà không phải trả tiền.

“Chao ôi” Đậu Hoa nhẹ va vào vai Thập Bát Nương, so với giá tiền trên trời của cuốn sách thì nàng có hứng thú hơn với hai vị công tử khi này, liền cười tit mắt hạ giọng nói “Hai người khi này là ai, hình như cùng người quen biết?”

“Là học huynh của ca ca ta...” Cố Thập Bát Nương nhìn thấu tâm tư của Đậu Hoa, cười cười vuốt xuôi đầu mũi của nàng ấy: “Biết cái gì mà biết, chỉ là gặp qua một lần thôi, không thể giới thiệu với người”.

Thập Bát Nương vừa nói vừa cười làm sắc mặt của Đậu Hoa ửng hồng, không nghĩ nàng ấy thế mà hiểu rõ mình, liền đưa tay cù Thập Bát Nương, hai nữ tử cười đùa vui vẻ đến hết ngã tư đường còn chưa dừng.

“Buổi tối cùng đi xem tuồng, hôm nay đã là ngày diễn cuối rồi đấy...” Đậu Hoa không quên hỏi.

Cố Thập Bát Nương lắc lắc đầu, nói thật căn bản là nàng xem không vô.

“Người thực không muốn đi xem?” Đậu Hoa nhìn thấy phản ứng của nàng, có chút không hiểu, hỏi “Rất nhiều người thích xem, người thế nào lại không thích xem?”.

Cố Thập Bát Nương không khỏi cười cười, xem tuồng ư? Đương nhiên, đời có mấy ai lại không thích xem, lại nghĩ đến kiếp trước nàng vẫn chưa một lần đến kịch trường. Nhưng lúc này nghĩ đến những căn bệnh nguy kịch có thể lấy đi sinh mạng của bệnh nhân bất cứ lúc nào, trừ sinh tồn ra còn có cái gì có thể khiến nàng yêu thích?

Cố Hải cầm một xấp giấy đã dùng qua đem đến cho Thập Bát Nương, nàng nhanh chóng đem cách bào chế suốt mấy ngày nay viết lên thành sách thuốc.

“Thập Bát Nương, ở đây vẫn còn...” Cố Hải đưa giấy tới cho nàng.

Vì để tiết kiệm tiền, Thập Bát Nương chỉ có thể dùng giấy mà Cố Hải đã dùng qua để sao chép, Cố Hải về sau biết vậy cũng lưu tâm chủ động giúp nàng giữ lại, thậm chí tại học đường cũng đem giấy người khác không muốn dùng nữa nhặt về.

“Vâng, ca ca, muội về sau không cần chép nữa”. Cố Thập Bát Nương cười tiếp nhận xấp giấy trước đó đã sao chép ở trên bàn cất kỹ.

“Muội... mua?” Cố Hải nhìn thấy trên bàn có kính thư, có chút kinh ngạc liền hỏi, đột nhiên lại cảm thấy lời nói của mình có chút không đúng, dễ làm muội muội hiểu lầm mình trách nàng ấy tiêu xài tiền phung phí, vội đổi lại ngữ điệu nhẹ nhàng, làm một bộ dáng thích thú nói “Chỉ dựa vào trí nhớ của muội, vẫn nên trực tiếp mua cuốn sách vẫn tốt hơn”.

Tâm tư của Cố Hải như thế nào Thập Bát Nương hiểu rõ, nàng cười cũng có chút ê ẩm.

“Tốt, tốt, có thể kiếm thêm nhiều tiền.” Cố Hải cười cười nói với mấy câu liền đi ôn tập bài.

Cố Thập Bát Nương ngồi trong sân thu dọn xong chén đĩa, sắc trời dần chuyển sang màn đêm đen tối, phố phường náo nhiệt quanh quẩn trong không trung, Tào thị vẫn chưa trở về, mau thân nhận đi sửa viện trước của Ngọc Hoàng điện để kiếm thêm ít tiền.

“Cố gia nương tử” Có người gõ cửa âm ỉ bên ngoài, thanh âm nóng vội.

Thập Bát Nương mở cửa, thấy một nam một nữ đứng bên ngoài.

“Tam thúc tam thẩm”. Cố Thập Bát Nương nhận ra họ là người trấn trên, vội chào hỏi.

“Nương nương đâu?” Nữ nhân ngó vào bên trong xem thử.

“Nương ta hiện ở Ngọc Hoàng điện”. Cố Thập Bát Nương đáp, mời bọn họ vào trong nhà ngồi.

“Ngồi cái gì mà ngồi, nương nương về thì nói với nàng ta, nhanh nhanh trả tiền cho chúng ta...” Nữ nhân vẻ mặt không mấy bình tĩnh gắt gỏng

“Nhà chúng ta hiện không có tiền”. Cố Hải sắc mặt cứng ngắc từ trong nhà đi ra “Tam thúc tam thẩm, có thể thư thả vài ngày...”

“Không có?” Nam nhân la lớn: “Ngươi lừa quỷ à... Ai chẳng biết nhà các ngươi bán ... bán ... bán cái gì nhỉ?”

Nam nhân vội quay về phía nữ nhân

“Bán được”. Nữ nhân liền tiếp “Phát tài lớn đó”

“Ai nói chúng ta bán được phát tài?” Cố Thập Bát Nương mở miệng đánh gãy lời của bọn họ

“Ai nói? Là mọi người nói chứ à?”. Nữ nhân hừ một tiếng “Đừng hòng lừa ta, nương nương trả cho Ngưu Nhị một lượng bạc, còn ta đây chỉ có ba trăm văn, có trả cũng phải trả cho chúng ta trước mới đúng chứ...”

“Tam thúc tam thẩm...” Cố Hải lần nữa bước lên chấp tay giải thích chính nhà mình hiện nay không có tiền, thỉnh mong bọn họ thư thả cho chút ít thời gian, dĩ nhiên bọn họ không chịu, liền thoáng không ngừng quở trách.

Cố Thập Bát Nương xem hai người trước mắt đóng miệng mở miệng không ngừng, trong đầu chỉ lặp lại câu nói Bán được phát tài. Chu chương quây quả nhiên là đồ tiểu nhân bỉ ổi. Nàng không khỏi cắn chặt môi dưới hừ lạnh một tiếng.

“Ta cảnh cáo các ngươi, cho các ngươi tối đa ba ngày, nếu còn chưa chịu trả tiền, đừng trách chúng ta đây không để yên. Đừng tưởng chúng ta có thể chịu khi dễ”. Hai người ném lại vài lời rồi quay ngoắt đi.

“Thập Bát Nương...” Cố Hải đóng cửa, gắt gao nắm chặt tay thành quyền, đôi con ngươi động chút nước mắt, quay lại thấy muội muội ngẩn ngơ, vội thu lại tâm tình an ủi nàng “Đừng sợ đừng sợ, không sao đâu, có ca ở đây...”

“Ca ca, không sao, không có chuyện gì, muội không sợ...” Thập Bát Nương nhìn hấn gật đầu nói.

Muội muội quả nhiên thay đổi, lúc trước nếu gặp phải sự việc này e đã sớm chạy vào phòng khóc sụt sướt. Cố Hải cảm thán mấy câu trong lòng, nhưng nghĩ đến việc lúc này lại cau mày.

Nhiều người đến nhà đòi nợ, lại nói nhà hấn bán được phát tài. Hấn suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy ngọn nguồn chuyện này cũng do muội muội cùng Chu Chương quây sinh sự mà ra, tuy rằng có người đồng ý mua được của muội muội, lại khiến bên ngoài nghĩ bọn hấn thực kiếm được nhiều tiền.

“Muội xem là người kia thực thấy được muội làm rất tốt” Hấn cười nhấc tay xoa xoa đầu muội muội “Muội của ca thật giỏi giang”

Cố Thập Bát Nương nhin không được cười, đầu mũi chua xót.

Có Chu chương quây quây nhiều, so với ngày trước còn chật vật hơn, chỉ với Viễn Chí cũng không đủ lo cho sinh hoạt gia đình, phải làm cái gì đó so với Viễn Chí còn quý giá hơn?

“Thập Bát Nương, đi bán được sao?” Chu Lệ nương nhìn thấy Thập Bát Nương xách giỏ đi ra cửa, vội chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương vốn không định để ý nàng, nhưng nghĩ lại bỗng quay đầu âm ỉ gật đầu cười.

Thấy nàng nhìn mình, Chu Lệ Nương rất cao hứng, đi xuống bậc thang cười xởi lởi “Vẫn là đi đến Hà Trung huyện, xa như vậy...”

Cố Thập Bát Nương vẫn gật đầu nhưng không nói chuyện, muốn xem thử nàng nói gì.

“Thập Bát Nương” Chu Lệ Nương vẻ mặt thành khẩn nói “Có được, hay là vẫn bán cho chúng ta đi”

Cố Thập Bát Nương cười cười, không cự tuyệt cũng không đáp ứng, khoát tay rào bước đi nhanh.

“Thế nào? Biết được nhà người ta tốt, mơ tưởng” Đậu Hoa phía bên kia vẫn đang xem, lúc này vội la lớn.

Chu Lệ nương lườm nàng một cái, xoay người tiến vào gian phòng, Chu chương quỳ bây giờ đang ngồi ở phía sau bàn tính toán, chắc do buôn bán sinh nhiều lợi nhuận, lúc này đang ngêu ngao hí khúc.

“Cha, Bành Nhất Châm thiếu mấy cân được liệu sao, hần muốn giờ trò gì?” Chu Lệ Nương tâm tình không tốt nói.

“Hần đương nhiên không thiếu mấy cân được liệu...” Chu chương quỳ vẫn như trước vẻ mặt vui sướng “Ta biết ý biết, hần đây không phải là muốn bôi đen mặt ta? Tùy hần đi, chuyện này cũng chẳng phải lớn lao gì, muốn cất nhắc một tiểu a đầu, chẳng lẽ có thể khiến chúng ta đóng cửa ngừng kinh doanh? Tức cười”.

“Bành Nhất Châm hần thực đáng ghét, luôn muốn cùng chúng ta đối nghịch” Chu Lệ nương xoắn khăn tay thờ phì phì nói.

“Hần ta lòng dạ hẹp hòi, nếu không phải hận thù thì đương nhiên thưởng cho hần trông coi một cửa hiệu, đừng để ý tới hần...” Chu chương quỳ nói xong, lại suy tính thật kỹ, nhìn vào mặt nữ nhi nói “Người cùng với Cố Thập Bát Nương kết giao như thế nào rồi?”

Chu Lệ nương chu miệng, lòng mắng đầy cự tuyệt nói “Còn được, nàng tuy đối với ta vẫn không nóng không lạnh, nhưng đã chịu bắt đầu nói chuyện”.

“Như thế là tốt, như thế là tốt”. Chu chương quỳ vẫn vẻ râu cười nói.

“Cha, phải hay không cha nói với mọi người được nàng tốt, nếu được giá chúng ta liền mua?” Chu Lệ nương cau mày nói “Như thế chẳng phải đắp vàng lên mặt nàng ta?”.

Chu chương quỳ ha hả cười, nhìn nữ nhi thâm trầm nói “Lệ Nương, hiện nay Cố gia suy tàn, nghe nói còn mượn tiền người ngoài, là hàng xóm láng giềng, chúng ta có thể giúp được một ít thì cứ giúp, để nàng kiếm chút tiền có cái gì không tốt?”.

Chu Lệ Nương ngẩn người, rất nhanh hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cha, liền lộ ra khuôn mặt tươi tắn.

“Cha, có phải Trương gia ra chủ ý hay không? Ta thấy hần lén lút vụng trộm tới tìm người, hần cũng cùng nha đầu đó có tức giận? Chúng ta làm sao nghe hần? Hần cho chúng ta được ích lợi gì?”. Nàng nghĩ tới một chuyện, vội vàng hỏi.

Chu chương quỳ khụ khụ một tiếng “Cái gì Trương gia ... ta nói người đừng có suốt ngày chạy loạn, hiệu thuốc bắc này sớm hay muộn thì người cũng sẽ tiếp nhận, tuy là nữ nhân nhưng cũng nên học thêm, biết ít nhiều cũng tốt, miễn đến lúc đó bị người ta lừa...”

Chu gia chỉ có mình nàng là nữ nhi, bây giờ tuổi tác đã lớn, đem nàng gả ra ngoài cũng thấy không nỡ, Chu chương quỳ cũng không thể bỏ hiệu thuốc bắc kinh doanh trăm năm rơi vào tay người khác, đến cuối cùng quyết định tìm hiền tế tới cửa ở rể.

Chu Lệ Nương đối với quyết định này vốn không nguyên ý, nhưng lại không thể từ chối nên chỉ đành làm theo, Chu chương quỳ biết đầu óc nữ nhi cũng không đến nỗi nào, nhưng chính là đối hiệu thuốc bắc kinh doanh là cái làm bên ngoài, chỉ sợ tương lai bị hiền tế làm ăn phát triển lại khi dễ phụ nhân, cho nên ép nàng học được liệu.

“.. Mấy ngày nữa Hà Trung huyện tổ chức đại hội được thảo, rất nhiều từ địa phương khác sẽ tập trung đến đây, người đi cùng ta mở mang kiến thức...” Chu chương quỳ vẫn vẻ râu, ý vị thâm trầm cười cười nói “Đến lúc đó còn có một màn kịch vui để xem...”

Mà lúc này, Bành Nhất Châm đang đứng ở trước mặt Cố Thập Bát Nương, mời nàng đến đại hội được thảo.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lời mời

“Thập Bát Nương, được hành huyện Hà Trung của chúng ta chuẩn bị tổ chức sự kiện, đi được thêm kiến thức, hơn nữa giá được liệu thời điểm này rẻ hơn ngày thường...” Bành Nhất Châm cười ha hả nói, nghĩ đến cái gì đó lại vỗ tay một cái rồi nói “Đừng rồi, người đã bán Viên Chí tịnh chế, đừng lên núi đào nữa, phí sức lực, trực tiếp mua Viên Chí, như vậy sẽ tiết kiệm thêm thời gian, lại có thể kiếm nhiều tiền hơn, không phải tốt hơn sao?”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy nghĩ nghĩ rồi khẽ gật đầu, đây cũng là thông suốt. Bán được liệu cùng bào chế được liệu là hai nghề không quan hệ với nhau, bình thường người bào chế được liệu là trực tiếp bán được liệu nguyên chất, còn nàng ngay từ đầu nguyên bản chỉ là nghĩ hái được liệu trực tiếp đem bán, chẳng qua hiểu biết một ít nên đã không tự giác tiến hành tịnh chế, nếu như nàng có thể bào chế thì chính xác là không cần phải chính mình đi đào được. Chẳng qua nếu muốn trực tiếp thông qua con đường trước mua sau bán để kiếm tiền, đầu tiên nàng phải có tiền vốn đã.

“Chỉ là ta...” Nàng bần khoản mở miệng.

“Tiểu nương tử chính là không có nhiều tiền?” Bành Nhất Châm lập tức nói “Không sao, ta cho tiểu nương tử vay... Đến lúc đó, lại từ tiền mua được liệu của tiểu nương tử trừ đi...”

Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn hắn.

Thấy ánh mắt nàng, Bành Nhất Châm cảm thấy không tự nhiên, tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, ánh mắt thế nào lại cứ như đã trải qua hết thảy tang thương thấu rõ lòng người.

Cố Thập Bát Nương không nói chuyện, khoé miệng tựa hồ hiện lên một tia cười.

“Vay ta thuê tiểu nương tử người như thuê người bảo chế được liệu bình thường...” Bành Nhất Châm vừa nói vừa cười nói tiếp, nói xong cảm thấy lỗi, chà xát hai tay vội nói, “Khụ... Ta chỉ là so sánh... Không phải nói tiểu nương tử người...”

Thân phận Cố Thập Bát Nương ở nơi nào...

Cố Thập Bát Nương không để ý câu nói đó của hắn, tâm tư nàng đã ngừng lại ở câu nói đầu tiên. Như vậy theo tưởng tượng, chính là đạo lý đó, Cố Thập Bát Nương không khỏi nhìn, như vậy nói có phải hay không chính mình từ một người bán được chuyển thành sư phó bào chế?

“Huống chi hiệu thuốc bắc của ta nhỏ, không nuôi nổi một sư phó bào chế...” Bành Nhất Châm ngại ngần nói.

Tiền công trả cho sư phó bào chế rất cao, tương đương với đại phu, mà ở được hành lớn, sư phó bào chế thậm chí còn có thể làm nhị chương quỹ.

Tâm lý Cố Thập Bát Nương mơ hồ hưng phấn, thực rõ ràng thành sư phó bào chế so với bán thảo dược thì kiếm được nhiều tiền hơn, đáng tiếc hiện tại nàng cảm thấy kiến thức còn quá thiếu, chỉ dựa vào Viễn Chí thì có thể làm nên trò trống gì?

“Đến lúc đó Đồng lão gia cũng sẽ tới...” Bành Nhất Châm nháy nháy mắt, “Bát Nương, Đồng lão gia muốn thu nhận đệ tử...”

Hai mắt Cố Thập Bát Nương sáng lên nhìn về phía hắn, Đồng lão gia... Đồ đệ...

“Chẳng qua, khụ khụ...” Bành Nhất Châm lại nghĩ tới thân phận Cố Thập Bát Nương, cảm thấy tin tức mình nói ra sai đối tượng, hắn sửa lại lời nói, “Đồng lão gia còn giám định được, Bát Nương, đến lúc đó nếu có duyên thì đệ lão nhân gia hắn nhìn xem rồi đánh giá Viễn Chí của người một chút... Đây chính là biển chữ vàng”.

Đó là đại hội dược lớn, mà danh tiếng Đồng lão gia lớn như vậy, cơ duyên chỉ sợ không đến lượt mình, Cố Thập Bát Nương cảm thấy bản thân không có cái cơ hội này, nhưng đủ để nàng nguyện ý đến được hội.

“Thập Bát Nương, người muốn tham gia được hội?” Tào thị một mặt làm kim chỉ, một mặt nhìn nữ nhi.

Thừa dịp bình minh, hai mẹ con đã bận rộn, từ khi người đòi nợ tới cửa, Tào thị không chịu được áp lực, sau đó trả hết tiền cho mấy người đó, sinh hoạt các nàng đang chuyển biến tốt đẹp lập tức trở nên khó khăn, dầu thấp xa xỉ chỉ có thể miễn cưỡng dùng cho Cố Hải.

Cố Hải đẩy cửa tiến vào, hai tay ôm một đồng sách, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

“Ca ca...” Cố Thập Bát Nương đứng lên đi rửa tay “Ta lấy com cho người, đói chết đi?”

“Hắc, nương, Thập Bát Nương, các người xem ta được gì này?” Cố Hải hưng phấn đem sách dè dặt nhẹ nhàng đặt xuống bàn đá trong sân.

Thấy hắn hưng phấn như nhặt được vàng, Tào thị cùng Thập Bát Nương lại xem, nhìn rõ ràng mấy quyển sách, hai người kinh ngạc.

Tên sách rất phổ thông thậm chí rất xa lạ “Luận ngữ chính nghĩa”, “Đại học giảng sơ”, “Thanh sơn cư sĩ trình văn” khiến bọn họ kinh ngạc chính vì đó là bản viết tay, mở ra xem. Chữ viết đoan chính, trong sách lại có viết chú giải.

Sách lai lịch bất phàm! Người thường không thể có! Tâm lý Tào thị cùng Thập Bát Nương kết luận kinh ngạc nhìn Cố Hải.

“Sách này từ đâu ra?” Tào thị hỏi, nàng không nghi ngờ nữ tử trộm sách, chỗ sách này nghĩ muốn trộm tại huyện Tiên Nhân cũng không có địa phương để trộm đi, trên mặt nàng có chút kích động “Tiên sinh tặng người?”

Tặng sách có nghĩa là gì? Có nghĩa là tiên sinh cho phép người, công nhận người là kỳ tài! Hơn nữa sách này, tương đương với việc tiên sinh hết lòng giảng dạy, công danh có phải càng có hy vọng?

“Đây là Thái học huynh tặng...” Cố Hải không kiềm chế nổi hưng phấn nói.

Tào thị nghe vậy trong lòng thất vọng, nàng không biết Thái học huynh là ai, Cố Thập Bát Nương biết, vội vàng giới thiệu, nghe nói là học sinh được vị tiên sinh thưởng thức, sắc mặt Tào thị tốt hơn nhiều, nhưng vẫn cảm thấy thua kém ý nghĩa so với tiên sinh tặng sách, nàng đứng dậy chuẩn bị com cho nữ nhi.

“Thái học huynh làm gì mà tặng ca ca sách?” Cố Thập Bát Nương xem sách một mặt hỏi, sách này nếu bán trên thị trường đều rất đáng tiền, trên thị trường muốn mua cũng không có.

“Thái học huynh hôm nay rồi đi, thời điểm chúng ta đưa tiền hần, hần tặng cho ta...” Cố Hải nói, trên mặt vẫn chán kinh như lúc sách vừa cầm trên tay.

“Hần đi? Không quay trở lại?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Cố Hải gật gù đầu, “Hình như là vậy”.

“Hần đã qua thi huyện...” Cố Thập Bát Nương lăm lăm, tay mon trón sách viết tay, chữ ký ở phía dưới chính là trên sách thuốc mình mới xem..

A, tâm lý Cố Thập Bát Nương nặng nề một chút, chẳng lẽ vì cái này? Khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên, nói như vậy, giá trị bồi thường này tuyệt đối được.

Nhưng, một chuyện nhỏ như vậy hần thế nào lại phí tâm? Chính mình cùng hần không quan hệ gì...

Cũng không thể nói như vậy, dù nói thế nào, chính mình giúp hần không bị bò cạp đốt, xem mặt mũi cùng thân hình của hần, khẳng định là được đường bằng cảm ỷ ngọc thực, nói xui xẻo chứ nếu con bò cạp đốt hần một cái thì có thể mất nửa cái mạng..

Con bò cạp...

“Ta không nghĩ tới Thái học huynh đi qua mọi người tới trước mặt ta...” Cố Hải miêu tả cảnh

tượng lúc ấy, đắm chìm trong hưng phấn, không chú ý tư tưởng muội muội đã không tập trung.

Cố Thập Bát Nương mở sách thuốc, tìm mắt dùng tại trang sách mở ra trên hàng thứ nhất “Toàn thân bò cạp, người thời nay bắt, đều hòa bức giết chết, tức thành.” (Trùng nghĩa là người thời nay bắt bò cạp đều dùng lửa giết chết, vì là trên sách thuốc nên để nguyên)

Đây là phương pháp thông dụng bảo chế bò cạp, nhưng là trong trí nhớ của nàng còn có một cách bảo chế bò cạp khác, cũng là cách sáng tạo độc đáo của dược hành Thẩm gia “bò cạp thuần chất”, giống bò cạp này nếu dùng lửa giết chết thì sẽ ra nhiều tạp chất mà tốn nhiều thời gian, mà dược liệu từ bò cạp thuần chất không bị ảnh hưởng, cho nên khi phương pháp này đưa ra, rất nhanh dược liệu bò cạp của dược hành Thẩm gia đã đứng đầu.

Có lẽ, nàng có thể thử đem giống bò cạp thuần chất xuất hiện trước mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quyết định

Ý nghĩ này sau khi xuất hiện, Cố Thập Bát Nương đi đại hội Dược suy nghĩ này càng thêm mãnh liệt.

Ngay từ đầu Cố Thập Bát Nương quyết định nghe theo Bành Nhất Châm đề nghị đi đại hội Dược, thuần túy là muốn nhìn xem Bành Nhất Châm an bài tiết mục gì.

Đã tiếp xúc lâu như vậy, Bành Nhất Châm ở bên ngoài trừ thu dược trả tiền, những việc khác hoàn toàn không đề cập tới, nàng thực không giữ được bình tĩnh, buổi nói chuyện hôm nay, rốt cục để lộ ra manh mối.

Nhìn có vẻ như lơ đãng nói chuyện phiếm, nhưng mỗi câu lại quyến rũ Cố Thập Bát Nương trong lòng nổi lên hứng thú.

Hào phóng đề nghị thu mua dược liệu, thậm chí không ngại cho nàng mượn tiền vốn, chuyện tốt như vậy không ai không động tâm một chút a, đương nhiên, hành động này một tiểu cô nương làm sao nghĩ tới là Bành Nhất Châm tính toán mưu kế để Chu chương quây bị một vỏ đau, ném ra một câu mê hoặc nhưng lại chọc người cảnh giác lời nói sau, ngay lập tức nói ra thân phận tiểu thư con nhà quan khiến người ta nhượng bộ giúp bản thân an toàn lui bước.

Thiên kim tiểu thư thư gia, không dám làm nghề bào chế sư? Cố Thập Bát Nương xuy một tiếng, nếu thực cho rằng thiên kim tiểu thư như nàng kiêng kỵ chuyện này, làm gì phải lập đi lập lại nhiều lần nói sai?

Huống chi còn giới thiệu Đồng lão gia địa vị như Phật, không tòi, ánh hào quang chói lọi của Phật, thu đồ đệ...Giám định dược liệu...

Đối với một người có ít căn cơ bào chế dược liệu, lại mới bị Chu chương quây nghi ngờ, cấp bách người cần lợi dụng kỹ năng này tạm thời nuôi sống gia đình, Bành Nhất Châm không tin không có người động lòng, Cố Thập Bát Nương cũng không tin tưởng, nhưng hiện tại nàng thực sự rất xúc động.

Bành Nhất Châm rốt cuộc muốn mình làm cái gì? Cố Thập Bát Nương cảm thấy hết sức bất thường, nàng có thể xác định, tại đại hội Dược nhất định sẽ

có đáp án.

Hiện tại đi đại hội Được không chỉ có thể có được đáp án, còn có thể thuận tiện làm cho bản thân quan sát toàn bộ thái độ cùng quan điểm của mọi người về phương pháp tính chế Bò Cạp mới, thật là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Chế biến Bò Cạp bằng phương pháp thủy bức kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua là từ khi đệ nhất bào chế bản ghi lại phương pháp hỏa bức Bò cạp, sẽ không có người nghĩ muốn tìm biện pháp khác, lại nói, bào chế được liệu so với những nghề khác, phương pháp mới sẽ khuấy động dư luận, hướng chỉ là có quan hệ đến tính mạng con người, theo nghề mà nói phải có được uy tín.

"Thập Bát Nương?" Sáng sớm đã đi ra ngoài, sau khi trở về sột được trông tròn, Tào thị có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến nữ nhi cả ngày phơi nắng khiến khuôn mặt đỏ ửng còn môi lại trắng bệch, trong lòng chua xót cùng đau lòng "... Ngươi cứ thế này, thức khuya dậy sớm, mà bản thân ngươi mới khỏi bệnh, thân thể làm sao chịu nổi..."

Nàng nắm tay nữ nhi, bàn tay nho nhỏ mềm mại nay có chút thô ráp, trên ngón tay đã xuất hiện nốt chai mỏng, đó là do việc gột rửa cùng giặt đập được liệu lưu lại.

Một nữ nhi có xuất thân cao quý hay không, chỉ cần nhìn tay nàng là biết, Tào thị không khỏi rơi lệ, tương lai nữ nhi còn có thể có nhân duyên tốt sao? Có hay không bị người ghét bỏ...

Cố Thập Bát Nương bị Tào thị kéo, hoảng sợ, vội rút tay về, tay Tào thị đã vuốt qua đầu ngón tay đúng chỗ sưng đỏ...

Bị Bò Cạp chích đau như thế nào, Cố Thập Bát Nương hôm nay chính là được lãnh giáo.

Tựa như kim châm đâm vào lòng nàng, Cố Thập Bát Nương cảm thấy được chính trong đầu mình nổ oanh một tiếng, theo bản năng liền phát ra một tiếng thét chói tai, để giảm bớt cơn đau đã dội đột nhiên tăng.

Tào thị bị tiếng thét chói tai sợ tới mức cũng hoảng loạn la lên "Thập Bát Nương, ngươi làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Cố Thập Bát Nương run run, thu hồi tay, môi trắng bệch lắp bắp run rẩy nói "..Không.." Nếu nói không có việc gì, sẽ bị mẫu thân kêu nói dối, vì thế nàng lại nói "..Không..Không cần thận bị ...Bị ...Đốt một chút..."

Trên núi nhiều rắn, Tào thị lập tức minh bạch, nhất thời nước mắt tuôn chảy "Thập Bát Nương..."

Nàng sớm nghĩ tới nữ nhi nhất định sẽ bị thương, không phải bị rắn cắn, chính là đi đường bị ngã, bị vấp phải núi đá. Nhưng nàng không dám nói, chỉ sợ biến thành sự thật, vì thế nàng còn cầu thần khấn Phật, kết quả vẫn là...

"Đều là do nương vô dụng..." Nàng rơi nước mắt, kéo tay nữ nhi, nhìn miệng vết thương.

Vết sưng đỏ đã bớt rồi, cả ngón tay đều sưng to lên, cũng có dấu hiệu lan đến cả bàn tay.

Miệng Cố Thập Bát Nương tê tê hít khí lạnh, mà kim chế cảm giác đau nhức, toàn bộ cánh tay không tự chủ phát run.

"..Không có việc gì, nương, một lão bà nhặt củi cho ta...Rút máu độc ra ...Còn ..Còn ăn một ít thảo dược...Không có việc gì...Chỉ đau trong chốc lát..."Cố Thập Bát Nương an ủi Tào thị, tay kia từ trong ngực lấy ra cò Diệp "Nữ nhi nhai nát rồi đắp trên miệng vết thương...Mẫu thân đừng sợ..."

Tào thị nghe vậy nước mắt càng chảy nhiều, nàng đoạt cò Diệp trong tay nữ nhi, bỏ vào trong miệng ăn, cẩn thận đắp trên miệng vết thương.

Không có việc gì, như thế nào mà không có việc gì, nàng từng nghe người ta nói qua, ngày hè hóng mát, không biết đứa nhỏ nhà ai đó bị Bò Cạp đốt chết, đây không phải chuyện đùa, là thật, thật sự chết người...

Tào thị một khắc ở nhà ngồi không yên, ra ngoài đi tìm đại phu, chờ nàng dẫn thầy thuốc tiến vào, nhìn cảnh tượng Cố Thập Bát Nương ngồi trong bếp sợ tới mức hét lên.

"Thập Bát Nương..." Tào thị đã không thể nói chuyện, lắp ba lắp bắp tay chỉ vào cái nôi.

Trong nôi nước sôi cuộn cuộn, trong đó nổi lên.. nổi lên một con Bò Cạp.

Tào thị chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nàng lắc lắc đầu, vịn vào cột nhà, mà thầy thuốc theo sát cũng bị dọa đến mất hồn.

Nhà này nghèo đến mức đói bụng ăn quàng sao?

"Nương, thật sự không có việc gì..."

Nhìn con Bò Cạp được vớt ra khỏi nôi nước sôi, khiến lão đại phu chưa kịp hoàn hồn, không nhìn vết thương của Thập Bát Nương, nhắc hòm thuốc, chạy nhanh ra khỏi cổng. Thấy vậy, Cố Thập Bát Nương tiếp tục an ủi Tào thị.

"..Không được.." Tào thị sắc mặt trắng bệch, ngồi ở trong sân, kiến quyết lắc đầu "Mau mau ném ra bên ngoài,...Mật Gấu càng đáng giá, chẳng lẽ ngươi định muốn đi săn Gấu sao?"

Cố Thập Bát Nương cười trấn an, nói "Đây là do con không cẩn thận, con đều dùng gậy nhỏ kẹp lấy, chẳng qua con cuối cùng bởi vì lúc đó rất cao hứng mà sảy tay, nương, người yên tâm, bị đốt một lần chính là nhớ lâu a, về sau, tuyệt đối không có việc gì, nương coi, con làm cho người nhìn..Xem, cứ như vậy, trước dùng gậy nhỏ kẹp, hướng sọt ném vào...Căn bản sẽ không chạm tới tay..."

Tào thị kiên quyết lắc đầu không nói.

"Nương, chỉ cần làm tốt lúc này, về sau sẽ không cần chính mình tự động thủ đi lấy được bắt Bò Cạp, nương, muốn hưởng phúc trước phải chịu khổ đúng không?" Cố Thập Bát Nương thở dài, sửa sang lại dung nhan nói, một mặt cầm tay Tào thị "Nương, đây vốn là cơ hội kiếm tiền...Nữ nhi không muốn cả ngày có người đến ép chúng ta trả nợ, nữ nhi cũng không muốn bán nhà nương nhờ họ hàng "

Tào thị nhất thời nhìn nữ nhi chính mình, cúi đầu gật lệ, lại ngẩng đầu lên nói "Được rồi, nhưng Bò Cạp lần này để nương tới bắt."

Cố Thập Bát Nương ôm lấy Tào thị, chỉ cảm thấy ngực nóng hầm hập, có nương bên người thật tốt, chỉ có nương mới có thể tin tưởng nương, bảo vệ nương vô điều kiện.

"Đúng rồi, nương, mới vừa rồi thầy thuốc kia hình như là người Thiên Kim đường?" Nàng nghĩ đến một chuyện, vội hỏi.

Tào thị gật đầu, vội an ủi nương thầy thuốc phụ mẫu tâm.

"Con không phải nói này..." Cố Thập Bát Nương lắc đầu nói, lời còn chưa dứt nghe có người gõ cửa, đồng thời thanh âm Chu Lệ Nương vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chuẩn bị

Nghe Chu Lệ Nương thăm hỏi, lại thấy nàng cảm một ít thảo dược, Cố Thập Bát Nương cảm thấy mình đúng là mang tâm tư của kẻ tiểu nhân.

Trên đời này dĩ nhiên có kẻ chỉ nhìn vào cái lý mà không nhìn vào tình thân, Chu Lệ Nương này chính xác là loại người này hay sao?

"Đúng rồi, Thập Bát Nương, qua mấy ngày nữa Hà Trung huyện tổ chức đại hội dược thảo, ngươi có biết không?" Đang nói chuyện phiếm, đột nhiên Chu Lệ Nương lại hỏi điều này làm cho tinh thần của Thập Bát Nương hơi chấn động.

"Cái này ta có nghe qua." Nàng gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Chu Lệ Nương, nàng trầm nghĩ, dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi đầu, tâm tư vẫn chưa sâu xa, cảm xúc sốt sắng vẫn ít nhiều bộc lộ ra bên ngoài.

"Vậy ngươi có đi không?" Quả nhiên Chu Lệ Nương liền hỏi.

"Ta không đi, ta phải đi hái thuốc, với lại ta tới nơi đó làm cái gì chứ?"

"Thực ra, nơi đó, nơi đó rất náo nhiệt, nhiều thương nhân, chủ cửa hiệu thuốc bắc ở kinh đô cũng tới, Thập Bát Nương, được của ngươi làm ra tốt như vậy, việc này, việc này...." Trên mặt Chu Lệ Nương chợt lóe một tia thất vọng, theo sát gần nàng ngồi xuống, chân thành nói.

"...Ngươi đi thì càng nhiều người biết đến, được của ngươi không phải bán càng được giá hay sao? Tiến kiếm được cũng càng nhiều... Ngươi đi thử xem..." Nàng thân mật cầm lấy tay của Cố Thập Bát Nương hơi làm nũng: "Ta cùng ngươi đi, phụ thân của ta bắt ta cũng phải học được"

"Phụ thân bắt ngươi học được?" Cố Thập Bát Nương không thể tin nhìn Chu Lệ Nương

Chu Lệ Nương hình như có chút ngại ngùng, dù sao một cô nương học cái này là tự hạ thấp thân phận, nàng cũng không phải kiếm tiền nuôi gia đình. Chẳng qua hiện tại người trước mặt chẳng phải là nuôi gia đình mà phải hạ thấp thân phận hay sao, nàng vẫn nên dùng cách này để quan hệ giữa hai người tốt hơn.

"Đúng nha..." Chu Lệ Nương gật đầu "Thập Bát Nương... Hiệu thuốc bắc nhà ta tuy cực lớn, nhưng mà người hiểu ta không nhiều, ngươi cùng ta làm bạn đi."

Thanh âm mang mấy phần làm nũng, thực ra lời nói khiêm tốn nghe thế nào cũng thấy như đang khoe khoang, ý tứ châm chọc.

Cố Thập Bát Nương bất động thanh sắc, tựa hồ nghe không hiểu.

"Chẳng qua...Thập Bát Nương có phải cảm thấy qua lại với ta sẽ mất mặt?" Chu Lệ Nương sóng mắt lưu chuyển, thấp giọng nói, chợt lại than thở, gật đầu "Chắc là vậy rồi, ta là con nhà thương hộ, ngươi lại là người nhà quan gia sẽ không ..."

Cố Thập Bát Nương không khỏi nhìn.

"Thập Bát Nương, có hay không coi kình ta?" Hai mắt Chu Lệ Nương hiện một tia buồn bã cùng với thất thần, duỗi tay cầm lấy cánh tay nàng, nhẹ nhàng nói.

Hành động của nàng rất thân mật, giống như các nàng là tiểu nữ nhi chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, trong phút chốc Cố Thập Bát Nương quả thật cho rằng như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp. Nếu các nàng thật sự muốn có mối quan hệ bạn bè, người cùng người vì cái gì phải coi trọng lễ tiết?

Cố Thập Bát Nương thậm chí xúc động, nghĩ rằng nàng thẳng thắn thành khẩn một chút, kỳ thật các nàng không có cái gì đến mức hận thù không đội trời chung.

"Thật không thể đi cùng ta sao?" Chu Lệ Nương thấy nàng không trả lời thì không khỏi nôn nóng, nha đầu này chỉ một lòng muốn kiếm tiền, kiên trì nói muốn lên núi hái thuốc, mà không đi đại hội được, vậy bọn hắn diễn thế nào?

Nhìn khéo mắt Chu Lệ Nương không che dấu được vội vã, trong lòng Cố Thập Bát Nương chợt lạnh, não bộ nhanh chóng sáng tỏ.

"Được, ta đi." Nàng gật đầu.

Chu Lệ Nương mặt mày hớn hờ, khéo miệng Cố Thập Bát Nương cũng mang theo ý cười, hiện tại xem ra đại hội được lần này chính là có người ngăn trở cũng không thể ngăn trở nàng.

Đi, nhất định phải đi, nàng nhất định muốn nhìn xem, bọn hắn định đối phó với nàng như thế nào, nàng cũng muốn biết, bản thân nàng là tiểu nữ nhi nhà nghèo thì có cái gì đáng giá để bọn hắn tính toán.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Thập Bát Nương tiến hành bảo chế Bò Cạp, dù sao nàng "đương nhiên" chỉ đứng ở một bên xem, thao tác cụ thể, các loại chi tiết nàng chỉ là chỉ điểm, lúc Cố Hải chú ý đến nương cùng muội muội bận rộn dưới bếp, trên bếp lò đã hong khô đến ba bốn cân Bò Cạp.

"Kỳ thật số lượng Bò Cạp bắt được nhiều hơn chỗ này, chẳng qua làm không thành, tính đến thời điểm này tối thiểu cũng đến mười cân..." Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Hải giải thích.

"Thập Bát Nương, con xem lần này thế nào?" Tào thị từ trên bếp nhắc lên một con Bò Cạp khô khốc đưa cho Thập Bát Nương nhìn.

Cố Hải sém chút té xiù, đừng nói phụ nữ bình thường nhìn thấy sợ hãi, chính hắn nhìn thấy nhiều bò cạp như vậy cũng cảm thấy run lên.

Tào thị thật ra cũng sợ hãi, nàng sắp ba mươi lăm, vẫn là lần đầu tiên tự đi bắt Bò Cạp, nấu Bò Cạp, chuyện này trước kia sợ rằng nàng có nằm mơ cũng hoàn toàn không dám mơ tới, chẳng qua, mẫu thân không thể trước mặt nữ nhi biểu lộ ra khuôn mặt này, chỉ cần nàng còn sống, nàng liền muốn chắn trước người nữ nhi, rừng grom biển lửa độc được khổ mấy nàng cũng muốn thử đầu tiên.

Cố Thập Bát Nương nhìn đôi tay đang run run đưa con Bò Cạp tới, cúi đầu che dấu đôi mắt đỏ, kiếp trước nàng chỉ biết trốn tránh phía sau lưng người nhà, còn sống trong thế giới riêng của nàng, nếu không phải trải qua việc này, nàng thật không nghĩ tới ẩn tượng mẫu thân trong nàng là nhu nhược, có thể nói là vô năng mà lại có gan lớn như thế.

Người vẫn là người, hoàn cảnh vẫn là hoàn cảnh, nhưng trong mắt nàng hết thảy cùng ẩn tượng kiếp trước quả là bất đồng.

Nàng ngẩng đầu, tiếp con Bò Cạp xem, sau đó cho vào trong miệng thưởng thức, Cố Hải ở một bên chỉ cảm thấy ngực bốc lên từng đợt nóng lạnh không rõ.

"Được, lần này còn nguyên hình dạng, hơn nữa không có tạp chất..." Cố Thập Bát Nương nói, thấy sắc mặt Cố Hải, không khỏi cười một tiếng.

Chính mình xem sơ phở bào chế làm như thế, có thể không sánh bằng định lực ca ca, thời điểm đó nàng trực tiếp xoay người nôn mửa một trận.

"Được không, đến lúc đó mời người giám định một chút liền biết." Nàng vỗ vỗ tay nói.

Chỉ là đến lúc đó không biết mình có thể nhìn thấy vị Đồng lão gia thanh danh hiển hách kia không.

Mùng một tháng tám, trời đầy mưa, mặt trời bị che lấp, mọi người đều cảm thấy tinh thần sáng khoái, Tào thị đưa nữ nhi ra khỏi nhà, không quên đưa bọn họ mỗi người một cây dù.

"Hải ca nhi, nhớ ăn cơm trưa..."

"Thập Bát Nương, con cầm tiền này..."

Cố Thập Bát Nương lắc đầu "Không cần, con không cần tiền..."

"Hội bán nhiều thứ, con thích gì thì cứ mua..." Tào thị chưa xót nói, sau ngày bị bệnh sau, nữ nhi không nghỉ ngơi cho tốt mà ngày đêm làm lụng vất vả, nháy mắt đã gầy hằn một vòng.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, nàng cũng không phải trẻ nhỏ, đi ra ngoài mua sắm linh tinh, trừ lãng phí tiền bạc ra thì còn có công dụng gì?

Tào thị than thở, mấy ngày nay nàng cũng hiểu rõ tính khí nữ nhi, chính là nói một là một, rất quật cường. Nàng cũng không kiên trì, cầm tiền về, đến lúc đó nàng lại cho nữ nhi mua, hơn nữa nàng đã nghĩ kĩ, một lần bán cùi, nhất định bỏ ra chút tiền mua thịt bồi bổ cho nữ nhi.

Thời điểm hai mẹ con đang nói chuyện, Thiên Kim đường Chu chương quây không bình tĩnh ngắm nữ nhi rửa mặt chải đầu rồi trang điểm mới ra cửa.

"Đi xem xem, tiểu thư thế nào còn chưa ra? Đã qua giờ xuất phát rồi..." Chu chương quây nôn nóng nói.

Một tiểu nha đầu vội nghe theo, Chu Lệ Nương lúc này bước ra, nàng trang điểm tỉ mỉ, vẫn nguyên bảo tóc mai, cầm trâm hoa, cả người quần áo màu xanh biếc, nàng lại đang tuổi dậy thì, dáng xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đại hội được thảo

Có thể sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy, người làm phụ thân cũng được nở mày nở mặt. Chu Chương quây lập tức nguôi giận. "Sao người lại chậm chạp như vậy...", vừa vắn về râu, vừa nhủ nhủ mày tỏ vẻ trách móc nữ nhi: "Cũng không phải là đi dự tiệc, chúng ta đến đại hội được kia mà..."

Chu Lệ nương tức giận đến run run, tay cầm lấy mép váy. Phụ thân nói đúng, đó chỉ là một đại hội được, chỉ có thương nhân nhà buôn, làm gì có công tử nhà danh môn gia thế.

"Ta không đi, Tôn tiểu thư mời ta đến giúp nàng ấy làm hoa lụa rồi". Chu Lệ Nương lập tức nói.

"Người đứng lại đó!". Chu chương quây hét nàng đứng lại, lời nói mang mấy phần giận nữ nhi không thể thành Phụng Hoàng: "Cái gì mà hoa lụa, cái đó thì có bản lĩnh gì, còn không bằng người phân biệt được mấy loại được liệu cho tốt, đó mới là tiền vốn trong tương lai của người! Người cũng nên biết chút ít, tương lai đỡ bị con rể khinh thường, nam nhân đều có lòng tham rất lớn..."

Chu Lệ Nương nhăn mày, không thêm đề ý bừa bãi nói: "Phụ thân lo cái gì, lúc chiêu nạp hiền tể, người bắt hán ký khế ước bán thân, như vậy thì cả một đời hán nằm trong tay ta, còn sợ hán khi dễ sao?"

Chu chương quây dờ khóc dờ cười, vuốt tay điểm vào trán nữ nhi, nói: "Người đó, thông minh phải dùng đến cái đầu. Tuy mặc dù không đúng đạo, nhưng cũng coi như là phương pháp tốt."

"Ta nói phụ thân cứ yên tâm, ta thông minh như vậy không phải không biết dụng ý của phụ thân..." Chu Lệ Nương cười hi hi nói, quơ hai vòng tay ngọc bích xinh đẹp.

"Lại nói dốt..." Chu chương quây sùng sình nhìn nữ nhi cười, nghĩ đến đại sự hôm nay, vội vàng đẩy nàng ra khỏi cửa: "Đi mau, Cổ nha đầu ra cửa, người nhớ kỹ mang nàng ta đi cùng, chớ có biếng nhác chạy đi uống trà ăn trái cây, đừng đi nhiều quá mấy hàng lát vật."

Chu Lệ Nương một mặt vâng dạ một tiếng, một mặt không kiên nhẫn xua tay "Phụ thân, ta biết, ta nhớ mà".

Nàng giẫm lên ghế nhỏ bước lên xe ngựa, nhìn ngó chung quanh, hạ giọng nói với Chu chương quây "Phụ thân, người đã chuẩn bị tốt chưa? Sẽ không có gì sơ xuất chứ?"

Chu chương quây cười cười, giúp nữ nhi lên xe ngựa, nói "Tốt, khó có lúc nữ nhi ta phí tâm, yên tâm đi, cha đã chuẩn bị chu toàn, chỉ chờ đúng thời cơ thôi..."

Chu Lệ Nương cười, buông màn che xuống, xe ngựa chạy ra khỏi cửa chính.

Cổ Thập Bát Nương vừa mới tạm biệt Cổ Hải tại ngã ba, nhìn thấy chiếc xe ngựa khéo léo tinh xảo dừng ở bên mình.

"Thập Bát Nương, sao người đi nhanh như vậy...". Chu Lệ Nương cười xóc màn xe lên, vẫy tay: "Mau, đi lên đây".

Cổ Thập Bát Nương cười nhẹ, nói được rồi lên xe ngựa.

Mấy tiếng sấm vang ở phía chân trời xa xa, trời càng lúc càng âm u.

Đại hội được thảo kỳ thật cũng chỉ là hội làng, chẳng qua có chút khác so với hội làng, đại hội được ưu tiên được liệu hơn.

Xe ngựa Chu Lệ Nương tiến vào cửa thành, còn chưa tới đến chợ bên cạnh liền dừng lại không đi tiếp được nữa.

"Tiểu thư, nơi này không vào được, các vị chịu khó đi bộ vào trong". Tiểu ca đánh xe ngựa dừng lại nói.

Cố Thập Bát Nương đang muốn xuống xe, ngồi trong xe nàng đã sớm buồn chán đến cực độ.

“Được rồi”. Chu Lệ Nương bước xuống xe, nhìn trời, dạn đánh xe ngựa nếu trời mưa liền trực tiếp đánh xe tới đón các nàng.

Đánh xe ngựa tuy miệng liên tục đáp ứng, nhưng trong lòng nói thầm nếu đổ mưa xe ngựa càng không vào được phố.

So với trước kia, bố cục phân chia chợ, lúc này được liệu đã tràn đầy mọi góc ngách, liếc mắt không thể nhìn hết được các thứ đã bày ra, đám người nhốn nháo, tiếng thét liên tiếp được hô to.

Chu Lệ Nương vén rèm lên, nhìn bên ngoài có quá nhiều người qua lại, nhìn không thấy đường, không khỏi nhíu mày.

“Thế này thì sao đi được đây...” Nàng hậm hực nói.

Trong dòng người, nổi bật lên là những người ăn vận bất phàm sắc mùi tiền, hướng tới chỗ nào cũng là chướng quây nhiệt tình đi ra tiếp đón, phần đông theo phía sau bọn họ chính là người bán được, có người lưng còng giỏ được liệu, cũng có người dựng thẳng lỗ tai đơn thuần chỉ nhìn bọn họ nói chuyện.

Cố Thập Bát Nương nhìn những người này nói chuyện với nhau, trên mặt hiện tia kinh ngạc.

“Những người này đều là đại thương nhân buôn được...” Chu Lệ Nương thấy vẻ mặt nàng, vội làm ra bộ dạng người trong nghề giới thiệu, một mặt lấy tay che mặt cảm quát nhỏ chỉ: “Đây chính là nơi tới...” Nàng có lòng nói ra vài người đến từ nơi nào, nhưng đáng tiếc chính là nàng không nhận biết, chẳng qua may mắn nàng còn nhớ rõ Chu chương quây hằng ngày có nói qua vài cái tên, nghĩ rằng Cố Thập Bát Nương không biết, liền chỉ lung tung.

“Trông kia, đó là đại chương quây An Vạn Bảo Đường. Vạn Bảo Đường người không biết nha? Là được hành lớn nhất kinh thành đó, là nơi chuyên cung cấp được liệu cho Thái Y viện” Chu Lệ Nương về mặt hâm mộ nói.

“Làm nghề này cũng thật thực tế, con cháu trong nhà coi như một nửa làm quan, lại kiếm được nhiều tiền...”

Nàng nói xong, chợt thấy Cố Thập Bát Nương ở một bên phì cười, từ lúc các nàng quen biết tới nay, lần đầu tiên cô nương này cười ra tiếng, điều này làm cho Chu Lệ Nương có chút mất hứng.

Đây là đang cười nhạo nàng sao?

“Cô cười cái gì? Người ta tuy rằng không phải người đọc sách, nhưng có thể ra làm quan, trên đời này không phải chỉ có người đọc sách mới có thể làm quan” Nàng nói, thanh âm không áp chế được châm biếm.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, lắc đầu nói: “Ta không phải cười cái này”

“Vậy cô cười cái gì?” Chu Lệ Nương không vui hỏi.

Cố Thập Bát Nương cười không nói, ánh mắt nhìn về phía đội ngũ rầm rộ kia, ở trong này nàng cũng nhận ra vài người, chẳng qua, những người này so với ấn tượng của mình trẻ hơn rất nhiều.

Vạn Bảo Đường nàng đương nhiên biết, Thuận Hòa đường sau này thành danh, mọi người hợp tác nhiều lần, chẳng qua, Chu Lệ Nương chỉ không phải là chương quây Vạn Bảo Đường, mà là ông chủ lớn của Kiến Khang Bảo cùng thôn trang trồng được. Thật không nghĩ tới được hội tại thị trấn nhỏ này, nhân vật có tiếng đến không ít.

Chu Lệ Nương nhìn bộ dáng Cố Thập bát Nương, trong lòng hừ lạnh, còn cười, thời điểm người khóc sắp đến rồi.

“Chúng ta cũng đến xem xem”. Nàng không quan tâm nói chuyện phiếm, lời kéo Cố Thập Bát Nương đi dọc các quầy hàng: “Thập Bát Nương, cô nếu bào chế được liệu, tại sao phải chính mình tự đi tìm, ở trong này mua về bào chế tốt hơn so với cô tự đi hái không phải sao?”

Lời của nàng chưa nói xong, Cố Thập Bát Nương cũng hiểu được ý của nàng liền gật đầu: “Ừ, ta cũng có ý này!”

Chu Lệ Nương nháy mắt bỗng ngây người, miệng định tiếp tục khuyên bảo liền nuốt lại.

“Cô, cô... cô đã sớm nghĩ tới rồi à...” Nàng chỉ đành cười cười, xong chuyển đề tài.

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng, che lấp ý cười trong mắt.

Đều muốn khuyên bảo mình bán được liệu, như vậy, Chu chương quây cùng Bành Nhất Châm là trùng hợp hay là cố ý đây? Hay chính mình đoán nhầm rồi, Bành Nhất Châm không phải cùng Chu chương quây có khúc mắc, mà hai người liên hợp với nhau?.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giám định

Muốn đối phó với nàng chỉ vì ba trăm quan tiền mua được liệu hôm ấy? Cố Thập Bát Nương cảm thấy có phần hoang đường. Thôi cứ nhìn kỹ rồi tính tiếp.

“Chu cô nương, cô nương muốn xem cái gì ạ?” Một tiểu hỏa kê ở quầy hàng nhanh nhẩu đón tiếp, hẳn nhận ra Chu Lệ Nương, tuy biết Thiên Kim Đường là hiệu thuốc bắc chủ yếu xem bệnh, nhưng hiệu thuốc cũng phải nhập được liệu bốc thuốc, muối nhỏ cũng là thịt nha, nếu buôn bán làm ăn thì sẽ không thể bỏ qua.

Đem cái thúng đựng Hoàng Liên đến trước mặt Chu Lệ Nương: “Cô nương nhìn xem, cây Nghệ này thật là hàng thượng phẩm đó”.

Chu Lệ Nương hoàn toàn không hiểu, liền quay đầu lại nhìn bạn đồng hành, Cố Thập Bát Nương nhận lấy, nắm ở trong tay xem xét cẩn thận.

“Đây là Hoàng Liên?” Nàng cầm lấy mặt bên kia của Hoàng Liên, đặt ở mũi ngửi ngửi.

“Đúng vậy a!” Nghe thấy tiếng, tiểu hỏa kê lúc này mới đem ánh mắt chuyển sang người Cố Thập Bát Nương, cô nương này xiêm y cũ, nhưng sạch sẽ, sắc mặt trầm tĩnh, tiểu hỏa kê trong đầu thắc mắc nàng có phải là một nha hoàn sai sử không: “Cô nương người thấy như thế nào?”

Hắn cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà không trông cậy nàng trả lời.

“Ừ...” Cố Thập Bát Nương chăm chú nhìn Hoàng Liên, ngửi ngửi, lại bẻ một khối nhỏ thả vào trong miệng ăn, sau đó mời gật đầu nói: “Độ lửa thiếu một chút xiu nữa, chẳng qua cũng được xem là thượng phẩm...”

Tiểu hỏa kê há to mồm nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Có đáng lắm không?” Chu Lệ Nương toe toét cười, nhìn Cố Thập Bát Nương rồi chỉ chỉ miếng Hoàng Liên còn trong miệng nàng.

“Đương nhiên đáng, Hoàng Liên không đáng chính là hàng giả”. Cố Thập Bát Nương cười, nghiêng người che miệng đem cắn phun ra.

“Cô thật là người trong nghề nha” Chu Lệ Nương đánh giá nàng, hơi lộ vẻ xúc động.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nói: “Ta không tính là người trong nghề, đang học... Sang bên kia xem một chút”.

Chu Lệ Nương ở phía sau ngăn người, lập tức bấu môi đi theo. ** ss Gà **

Cố Thập Bát Nương càng đi càng thấy hứng thú, chỉ là Chu Lệ Nương thì khổ sở, một đường đi cả người đầy mồ hôi, tay cầm cái quạt quạt cho đỡ nóng, sau lại dùng khăn lau mồ hôi, còn bị nhiều người qua lại cọ vào người.

Bước chân nàng tùy hứng, bỗng mắt đột nhiên sáng lên, vội kéo Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương nhìn một chường quầy dược cùng một đại khách thương bên ngoài tới đang mặc cả, từng câu từng lời nói ngôn ngữ trong nghề, thảo luận vấn đề dược liệu thật hay giả cùng phẩm chất, cuối cùng đại khách thương cho một cái giá, người vây xem nhất thời một loạt tiếng hô.

Thứ phẩm!

“Vị tiên sinh này nhãn lực thật tốt”. Chường quầy chấp tay tán thưởng, trên mặt thế nhưng mang theo vài phần kính nể, một chút cũng không vì bị quấy nhiễu buôn bán mà sinh ra ai oán: “Nhìn ra rễ sắn của ta làm không tốt quả thật là cao nhân”.

Đại khách thương vẫn vẻ râu cười, hai người thuận lợi thành giao, năm trăm rễ cây sắn được bán ra.

Cố Thập Bát Nương xem mà trong lòng dâng trào, nhưng điều này là do chân chính người trong nghề làm a, bị Chu Lệ Nương ở phía sau lôi kéo, không kiên nhẫn quay đầu lại.

“Đi nữa, chúng ta qua bên kia nhìn xem, bên kia ít người”. Chu Lệ Nương nói, tay hướng con phố khác chỉ chỉ. ** ss Gà **

Cái phố kia, Cố Thập Bát Nương nhìn theo, dòng người so với bên này ít rất nhiều, hơn nữa không có quầy hàng lớn, đều là ngòi xỏm hoặc đứng, sọt dược để trên ghế chào hàng bán, đương nhiên, nơi đó cũng không thiếu khách mua.

Cố Thập Bát Nương chần chờ một chút.

“Thập Bát Nương.” Bành Nhất Châm ở phía sau la lên.

Nghe tới Tào Tháo Tào Tháo liền tới, bên miệng Cố Thập Bát Nương hiện một tia cười, quay đầu đi.

Bánh Nhất Châm mặc áo dài mới, mang mũ nảo, lắc lư đi tới.

Chu Lệ Nương thấy nhin không được cười ra tiếng, lại vội dùng cây quạt che khuất cái miệng: “Ta nói Bánh thúc thúc, ngươi đây là muốn là tân lang sao?”

Cười nói tựa hồ không được tự nhiên, ánh mắt di chuyển trên người Cố Thập Bát Nương và Chu Lệ Nương, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi: “A, hai người các ngươi thế nào lại đi cùng nhau?”

Chu Lệ Nương nở nụ cười, tay giữ chặt tay Cố Thập Bát Nương, hơi hơi lắc đầu nói: “Như thế nào? Bánh thúc thúc không hy vọng chúng ta đi cùng nhau sao?”

Bánh Nhất Châm bày ra bộ dạng đại nhân giáo huấn tiểu hải tử, nói: “Nói cái gì, tốt, tốt, các người như vậy mới tốt” nói xong lại nhiu mày: “Lệ Nương, ngươi cũng đừng học phụ thân ngươi lòng dạ hẹp hòi, khi dễ đứa nhỏ người ta...”

“Phụ thân ta nào có?” Chu Lệ Nương không thích nghe lời này, liền nói: “Đều là lời đồn vô căn cứ dẫn đến hiểu lầm”.

Về mặt Bánh Nhất Châm một dạng ta còn không biết phụ thân ngươi sao, nhưng không nói gì thêm, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương: “Thập Bát Nương, thấy thế nào, vui chứ?”

Cố Thập Bát Nương vẫn cười mà không nói nhìn bọn hắn nói chuyện. ** ss Gà **

“Thực sự rất tốt, thêm nhiều kiến thức”. Nàng biết hắn hỏi chính là đại hội được liệu như thế nào, vội cười đáp.

Bánh Nhất Châm gật gật đầu, vẫn còn muốn nói gì nữa, Chu Lệ Nương đã có chút không kiên nhẫn.

“Bánh thúc thúc sẵn dịp chọn mua được đi? Người đang vội, chúng ta sang bên kia xem”. Nàng lôi kéo Cố Thập Bát Nương đi thu gà nhà nuôi

Bánh Nhất Châm hình như không có ý cáo từ: “Nói đến đúng là sẵn dịp, đúng rồi, Thập Bát Nương, ngươi có muốn mua một chút thảo dược trở về bào chế không? Hiện tại giá cả cũng thực hời”.

Cố Thập Bát Nương cười nói: “Có, ta đã quyết định mua...”

Nói xong, tầm mắt nàng xẹt qua trước mặt hai người, quả nhiên bắt được sắc mặt vui mừng chợt lóe rồi biến mất của hai người, không khỏi cười lạnh một chút, thật muốn xem các ngươi diễn xiếc gì. ** ss Gà **

“Chúng ta đang muốn sang bên kia, bên này giá tiền quá lớn, chúng ta đi bên kia xem, Bánh thúc thúc ngươi vội thì đi đi”. Chu Lệ Nương dắt Cố Thập Bát Nương bước đi.

“A, đúng rồi.” Cố Thập Bát Nương dừng chân lại, nhìn Bánh Nhất Châm nói: “Bánh tiên sinh, cửa hàng Đồng lão gia ở đâu?”

Bánh Nhất Châm cùng Chu Lệ Nương đều sùng sốt. DD Lê Quý Đôn

“Ngươi muốn đi cửa hàng Đồng lão gia?” Hai người trăm miệng một lời hỏi: “Làm cái gì?”

"Thập Bát Nương, Đồng lão gia không bán dược, chỉ là bào chế, ngươi đến nơi đó mua cái gì? Lại nói, dược Đồng lão gia..." Chu Lệ Nương mang ý cười nói, "Ngươi mua không nổi đâu..."

“Đồng lão gia không phải nói muốn thu thập đồ đệ sao? Ta nghĩ muốn đi xem”. Cố Thập Bát Nương trầm tĩnh đáp. ** ss Gà **

Bánh Nhất Châm cùng Chu Lệ Nương có chút luống cuống, trừng mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, tựa hồ không có nghe rõ lời nàng nói.

“Ngươi đang nói giỡn?” Chu Lệ Nương bật cười, phe phẩy cây quạt nhỏ nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Không có”. Cố Thập Bát Nương thản nhiên đáp.

“Thập Bát Nương, chưa nói đến Đồng lão gia có nhận ngươi hay không”, Chu Lệ Nương cười nói: “Ngươi có biết mình đang nói cái gì không? Đồng lão gia, cũng không phải chỉ là một vị quan lão gia bình thường”.

“Ta biết, người là sư phụ bào chế dược liệu”. Cố Thập Bát Nương cười nói, mắt nhìn Bánh Nhất Châm: “Bánh tiên sinh đã giới thiệu qua”.

“Vậy, cô có biết bái sư xong cô phải làm gì không?”. Chu Lệ Nương cười nói: “Là thợ thủ công, người làm...”

“Ta biết”. Cố Thập Bát Nương cũng cười nói, không hề nhìn nàng: “Bánh tiên sinh, người có biết hiệu thuốc bắc Đồng lão gia ở đâu không?” diễn đàn Lê Quý Đôn

Thần sắc Bánh Nhất Châm ngưng trọng vài phần, chần chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu: “Ta biết, ngươi đi theo ta”.

Hắn xoay người dẫn đường, Cố Thập Bát Nương theo sau hắn.

“Nghĩ muốn kiếm tiền đến điên rồi”. Chu Lệ Nương ở phía sau dậm chân, vẻ mặt trào phúng, “Thực sự... Tự nguyện thấp hèn”.

Nhìn hai người trước mắt sẽ lẫn vào trong đám người, nàng không dám ở lâu liền vội vã đuổi theo.

“Đây là hiệu thuốc bắc của Đồng lão gia?” Cố Thập Bát Nương nhìn mặt tiền cửa hiệu thuốc bắc trước mặt có chút không dám tin tưởng.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, mầu chốt chính là, so với nơi khác rộng rãi nhón nháo, nơi này trước cửa lại khá vắng vẻ.

“Được Đồng lão gia cũng không cần bày bán...” Bành Nhất Châm cười nói.

Nếu giống như quầy hàng khác bày bán tràn lan, chỉ sợ sẽ khiến thương nhân tranh nhau mua.

“Đồng lão gia cũng chỉ có định cung cấp được cho mấy nhà...”. Hắn nói tiếp, bắt tri bắt giác thanh âm đến trước cửa có ý dè dặt vài phần, tựa như sợ quấy nhiễu người bên trong, “...Tại đại hội được, Đồng lão gia mới tự mình đến cửa hàng, một số được hành đem được của chính mình lại đây, làm cho lão gia xem xét...Lúc này cơ hội cũng chỉ có 1 lần...Người...”

Tay Bành Nhất Châm hướng cạnh cửa thuốc bắc chỉ trỏ, chỉ thấy cùng hiệu thuốc bắc khác bất đồng, phương diện này tuy cơ hồ không có người, nhưng bày đầy đủ loại đồ vật, có túi, có sọt, cũng có giỏ trúc, không chỉ có trên quầy, ngay cả trên mặt đất đều có xiêm y, mặt trên đều dán một tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mua được

Hiệu thuốc bắc Đồng lão gia, một người làm đang nói chuyện với một hán tử khoảng hơn ba mươi tuổi có dáng người nhỏ gầy, một mặt nghe, một mặt dùng bút ghi trên tờ giấy cầm trên tay, sau đó dán lên cái túi đặt dưới chân hán tử. ** ss Gà **

Hán tử kia chấp tay thờ dài thề này mới rời đi.

"Đây đều là được đưa tới đánh giá?" Cố Thập Bát Nương hỏi.

"Đúng a." Bành Nhất Châm gật gù đầu, "...Đồng lão gia sẽ từ trong đó tuyển vài đồ đệ... Cho dù không được tuyển, nếu như được Đồng lão gia đánh giá vài câu, như vậy cũng coi là bước đầu thành công...”

"Nhiều như vậy?" Chu Lệ Nương cuối cùng đi tới, vừa thấy hướng đó, bĩu môi khinh thường, "Đến mức này, không phải là một thợ bào chế thô sao, như thế nào cùng đại nhân vật giống nhau, không được hẳn đánh giá, thuốc này liên bán không được? Không thể kiếm ra tiền?"

Bành Nhất Châm nghe vậy, trong mắt mang theo vài phần khinh thường nhìn về phía nàng, lại không có nói chuyện, lại nhìn thấy Cố Thập Bát Nương nhắc chân đi vào.

"Tiểu nương tử có chuyện gì?" Người làm ngoài ý muốn thấy tiểu cô nương.

"Đây là được của ta, làm phiền tiểu ca đăng ký giúp." Cố Thập Bát Nương cời xuống cái sọt bên hông, đưa cho người làm.

"Sao, được của người a." Người làm tự lý giải nói, nhận lấy, nhìn nhìn, "Toàn bộ là Bò Cạp." LQĐ

Cố Thập Bát Nương gật gù đầu, người làm đem sọt được đặt xuống, lấy giấy bút, "Tiểu nương tử người ở đâu?"

"Tiên nhân huyện Cổ gia. ** ss Gà **" Cố Thập Bát Nương đáp.

Người làm theo lời viết, lại hỏi "Tên người làm thuốc."

"Cố Thập Bát Nương."

"Cố Thập Bát Nương... Cái gì?" Người làm không khỏi dừng bút, ngẩng đầu hỏi, vẻ mặt ôn hòa nói, "Tiểu nương tử, không phải người đưa thuốc, là hỏi người làm thuốc."

"Chính là ta." Cố Thập Bát Nương cười cười nói, "Tiên nhân huyện, Cổ gia, Cố Thập Bát Nương."

Người làm nhin không được lại cúi đầu nhìn giỏ trúc, thế này mới viết tên lên thiếp.

"Làm phiền tiểu ca." Cố Thập Bát Nương thi lễ lui ra, gặp một người làm khác hai mắt nhìn nàng, cùng một người khác châu đầu ghé tai nói chuyện.

"Nhiều được như vậy, ss Gà chờ vài ngày nữa mới biết được kết quả..." Bành Nhất Châm nói.

Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn biển hiệu thuốc bắc Đồng lão gia, cùng hiệu thuốc bắc được biết không giống nhau, không có bảng hiệu, chỉ có hai chữ Đồng trạch sơn to bằng nước đen.

Đây là bảng hiệu Lê Quý Đôn!

Đem toàn bộ Bò Cạp ra ngoài, Cổ Thập Bát Nương chỉ cảm thấy trong lòng nóng hừng hực, nàng hít một hơi thật sâu, có lẽ bảy tám năm sau sau Thanh Thủy lương phẩm, toàn bộ Bò Cạp không còn là tên thuộc Thuận Hòa Đường, mà là nàng, Cổ Thập Bát Nương.

Không chỉ toàn bộ Bò Cạp, còn có Thuận Hoà Đường, Thuận Hòa Đường cũng phải đổi là tên nàng, quan hệ sở hữu cùng Thẩm An Lâm gì đó, đều phải biến thành của nàng, hết thầy, cướp đi tất cả của hắn, hủy diệt hết thầy của hắn..

Chẳng qua, chuyện quan trọng nhất trước mắt... Cổ Thập Bát Nương áp chế suy nghĩ dâng lên, ánh mắt đảo qua Bành Nhất Châm như nghĩ tới cái gì, cùng với vài phần không kiên nhẫn cùng trầm phúng của Chu Lệ Nương.

"Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem có hay không mua được thảo dược." Nàng cười nhạt nói.

Bành Nhất Châm cũng không có đi cùng.

"Ta ở bên này đi dạo.", Hắn đối với Thập Bát Nương nói, một mặt thâm ý nhìn Chu Lệ Nương. "Có chuyện gì, người tới nơi này tìm ta."

Chu Lệ Nương bĩu môi, lời này của Bành Nhất Châm nghe vào tai nàng, chính là nói cho Cổ Thập Bát Nương, nếu chính mình khi dễ nàng, có hắn là chỗ dựa.

"Bành thúc thúc đối với Thập Bát Nương thật tốt..." Nàng hi hi nở nụ cười, dùng cây quạt che miệng, tốt, thời điểm về sau các người rất tốt!

Cổ Thập Bát Nương cười, gật gật đầu không nói gì.

Chu Lệ Nương kéo Thập Bát Nương ra khỏi hàng loạt quầy hàng náo nhiệt, hướng con buôn lẻ tẻ bên kia qua.

Một đường này Thập Bát Nương không có nhân rồi, đem Viễn Chí Bò Cạp hỏi giá một lần.

"Thập Bát Nương, giá mấy ngày nay, không chính xác.." Chu Lệ Nương nói với nàng, một mặt trong nghề giải thích, "...Có vài dược liệu giá sau khi qua đại hội dâng lên, mà hội có quy định, toàn bộ xem được thương lớn năm nay tán tưng dược nào chế dược nào..."

Cổ Thập Bát Nương cũng không rõ ràng, nghe xong như nghĩ tới cái gì, ra về trước kia nghe chương quầy nói qua, một dược liệu quý thì có tới ba giá, chắc là đạo lý này đi.

"Viễn Chí này của người bán bao nhiêu tiền?" Chu Lệ Nương hỏi một người bán dược.

Đó là một nam nhân hơn hai mươi tuổi, vác sọt, bên trong tràn đầy thảo dược, đều là dược mới hái.

"Đây là hôm qua mới đào, tiểu thư người nhìn một cái, còn tươi ..." Nam nhân vội vàng đưa sọt dược tới trước mặt các nàng.

Chu Lệ Nương nhìn cũng không nhìn qua, Cổ Thập Bát Nương thân thủ lục xuống dưới.

"Viễn Chí không nhiều lắm, cũng được mười cân, không nhiều lắm.." Nam nhân khoa tay múa chân một chút.

"Hai trăm quan? Người thật đúng là dám nói, khi dễ chúng ta tiểu hài tử sao?" Chu Lệ Nương xuy thanh, dứt lời kéo Cổ Thập Bát Nương bước đi.

"Ai, tiểu thư, Viễn Chí gần đây lên giá a..." Nam nhân phía sau hô, "Nếu không... Một trăm văn..."

"Đừng để ý đến hắn, những người này đều là buôn lậu.." Chu Lệ Nương thạo nghề nói, lôi kéo Thập Bát Nương đi.

Cổ Thập Bát Nương chỉ đi theo nàng, nhìn và hỏi giá, các nàng rất nhanh đi đến ngã tư.

"Cha," Chu Lệ Nương đột nhiên hô, bước nhanh chạy tới.

Chu chương quầy mang theo hai người làm, đang ở một quầy hàng chọn lựa thảo dược, Thập Bát Nương nhìn cha và con gái hai người trình diễn một màn ngẫu nhiên gặp nhau.

"Chúng ta vòng vo hơn nửa ngày," Chu Lệ Nương ngoắc Thập Bát Nương kéo qua.

Chu chương quầy cũng không giống như Thập Bát Nương đoán chủ động nhiệt tình tiếp đón, trên mặt hắn mang theo vài phần không được tự nhiên, hướng nàng gật gật đầu xem như chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương hơi kinh ngạc, nội tâm có chút bội phục, đây mới là chân chính tâm tư cẩn thận, làm như vậy mới hợp tình hợp lý, cũng càng làm cho chính mình thả lỏng cảnh giác.

Nàng vì thế cũng gật gật đầu xem như đáp lễ, hai người ai cũng không nói chuyện.

"Cha, người chọn xong?" Chu Lệ Nương Gà xem bọn tiểu nhị chuyên chờ hàng hóa, hỏi.

Chu chương quỳ gật gật đầu, tay lấy một ít được đưa tới trước mặt Lệ Nương, "Người xem xem, hàng này như thế nào?"

Đây là Thiên Ma, Cố Thập Bát Nương nhìn lướt qua, nghe cha và con gái nói chuyện.

Chu Lệ Nương cầm Thiên Ma trái phải xem xét.

"Chỉ xem có thể nhìn ra cái gì..." Chu chương quỳ chỉ điểm nữ nhi.

Bên cạnh, một người làm được lại đây, cầm lấy cung kính làm mẫu nói "Tiểu thư, người nên nắm một chút..."

Chu Lệ Nương như bình tĩnh nhìn Thiên Ma chán ghét lắc đầu.

"Tiểu thư, người xem, hôm nay đây có yếm cua đốt, bên này có cái bao màu hồng, đó chính là vệt chính phẩm." Người làm giải thích cho nàng.

Chu Lệ Nương cái hiểu cái không hiểu.

Cố Thập Bát Nương cũng nhin không được vênh tai lên nghe, mấy ngày nay cố gắng xem sách vỡ kết hợp lại, một mặt nghe, một mặt xem.

Tầm mắt của nàng dừng trên quầy hàng phía trước, đây là một quầy hàng không lớn không nhỏ, tràn đầy hàng hóa, một lão nhân ngồi phía sau quầy hàng, trên đầu mang theo cái nón che khuôn mặt, hần cúi đầu, tựa hồ là ngủ gật, đối với náo nhiệt trước mặt làm như không thấy.

Quầy bán được này bất đồng với nhà khác, Cố Thập Bát Nương nghĩ, tay tùy ý nắm lấy được liệu gần đó, đây là Tần Bì, nhìn nhìn, nàng không khỏi nhăn mặt nhíu mày, tay dùng sức chà Tần Bì hai cái.

"Tiểu cô nương, ưng cái này sao?" Thanh âm lão già đột nhiên vang lên.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn lại, thấy lão bán được kia xóc nón lên, một đôi mắt nhỏ nhìn về phía nàng.

"Ta..." Nàng giật mình, mới há mồm.

"Thập Bát Nương bảo chế Viễn Chí, nàng muốn mua Viễn Chí..." Chu Lệ Nương đoạt lời trước, một mặt tay chỉ một đồng "Này, Viễn Chí của người không ít..."

Nơi đó một đồng Viễn Chí trong phòng, đặt lộn xộn, thô sơ giản dị phòng chừng có hơn trăm cân.

"Viễn Chí người bán thế nào?" Chu Lệ Nương hỏi.

Lão nhân híp đôi mắt nhỏ chớp chớp, nhìn nhìn Thập Bát Nương, lại nhìn Chu chương quỳ, tươi cười nói, "Các vị đi cùng nhau?"

Cố Thập Bát Nương không nói chuyện, Chu chương quỳ hướng nàng mở miệng.

"Lão trượng, người nói cái giá đi." Hần mở miệng, cũng không có thừa nhận Cố Thập Bát Nương là đi cùng, nhưng lời này lại làm người ta cho rằng bọn họ đi cùng nhau.

"Nếu là chương quỳ, coi như là khách quen, ta cũng không muốn nhiều, một trăm văn là được." Lão nhân sáng khoái đáp.

Một trăm văn mua được gần trăm cân, bảo chế qua, cho dù hiện nay thấp nhất một cân là mười lăm văn, nàng vừa chuyển tay có thể kiếm đến một hai lượng bạc....!

Rất nhiều bạc a, lại nói, một trăm cân được liệu nếu nàng chính mình lấy, ít nhất cũng phải dùng tới mười ngày nửa tháng.

Đây chính là từ lúc Cố Thập Bát Nương bán được tới nay được một số tiền lớn, hơn nữa thực nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nhìn thấu

Trên mặt Cổ Thập Bát Nương để lộ ra sắc mặt vui mừng, Chu Lệ Nương hướng nàng chớp mắt, ánh mắt ý nói chúc người mua được giá hời a.

"Bên ngoài cũng không có giá này..." Chu Lệ Nương ở bên tai nàng hạ giọng nói "Là phụ thân ta mua nhiều được được giảm giá, bằng không giá này không thể mua..."

Điều này cũng đúng, mới vừa rồi một đường hỏi đến đây, xác thực không có một đồng một cân Viễn Chí, đây đều là nể mặt mũi Chu chương quây, hẳn mới mua nhiều được liệu của người ta như vậy, Viễn Chí này xác thực là bán giá khuyến mại cho hẳn.

Cổ Thập Bát Nương nhìn về phía Chu chương quây, về mặt dừng trong mắt Chu chương quây, tự nhiên là cảm kích, hẳn khụ một tiếng, chuyển tầm mắt đi.

"Người đừng ngại a..." Chu Lệ Nương ở bên tai nàng thấp giọng nói, "Lần trước, phụ thân ta vẫn cảm thấy phải xin lỗi người, chính là hẳn lo mất hết mặt mũi...Lần này người cho cha ta một cơ hội..."

Chu Lệ Nương nói chuyện, ha ha nở nụ cười.

Sự tình phát triển đến thuận lợi không chê vào đâu được, hết thấy đều diễn rất tự nhiên, không hề ra vẻ, lúc này coi như bán được liệu không thể tốt hơn lại tạo cơ hội xóa tan thù hận, không nói đến trước kia, Cổ Thập Bát Nương không chút do dự cảm kích nhận ngay, mà hiện tại lúc này Cổ Thập Bát Nương cũng nhìn không được trong lòng muốn hạ xuống cảnh giác.

Nàng cùng Chu chương quây vốn coi như không có cái gì đại cừu đại hận, có thể hóa giải tất nhiên là tốt, nhiều bằng hữu vĩnh viễn so với nhiều địch nhân tốt hơn, lại nói, lúc này người ta chủ động giờ tay giảng hòa ** ss Gà **, chính mình lại so đo hơn thua, còn có điểm không phân biệt được tốt xấu.

Hay là ngay từ đầu, Chu chương quây chính là quyết định ý này, muốn mượn một cơ hội hóa giải quan hệ? Là chính mình mang tâm tư tiểu nhân?

Cổ Thập Bát Nương không khỏi nhìn về phía Chu chương quây.

Chu chương quây Gà chính là hướng nàng gật gật đầu, liếc dời tầm mắt, cũng không có tỏ vẻ quá nhiều.

"Cô nương nhìn thấy cái này thế nào?" Lão bán được một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên nói, đồng thời nắm một vốc rẽ Viễn Chí đưa qua.

"Rẽ Viễn Chí có cái gì để xem?" Chu Lệ Nương ở một bên nói.

"Lệ Nương, không thể nói xằng." Chu chương quây trừng mắt liếc nữ nhi một cái, "Thuốc là chuyện quan trọng, khi chọn mua được phải rất cẩn thận, để tránh mua phải hàng nhái, tổn thất tiền là một chuyện, mấu chốt chính là hủy hoại danh dự hiệu thuốc bắc..."

Chu Lệ Nương nhăn mặt nhíu mày, hiển nhiên không kiên nhẫn nghe phụ thân thuyết giáo.

Lão bán được nghe vậy nở nụ cười, da mặt đầy nếp nhăn, "Chu chương quây nói rất đúng..."

Không biết có phải ảo giác không, Cổ Thập bát Nương cảm giác lão nhân này cười có chút kỳ quái.

Chu chương quây khụ thanh âm, về râu hướng nữ nhi nói "Đại hội được năm trước Bình An phủ hàng năm là Lưu đại chương quây tự mình đến mua thuốc, bỏ một số tiền lớn mua Nhân Sâm thứ đẳng, người còn chưa trở về, tin tức liền truyền khắp Bình an phủ, kinh doanh xuống dốc không phanh, lần này, năm nay nhìn không có người của bọn họ đến đây..."

Hậu quả lợi hại như vậy? Cổ Thập Bát Nương lộ vẻ xúc động.

"Vậy a, chính mình không có năng lực, chịu thiệt có thể trách ai?" Lão bán được ha ha cười, dứt lời hướng Chu chương quây lại một lần nữa lộ khuôn mặt tươi cười, "Không phải ai cũng có nhãn lực tốt như Chu chương quây..."

"Tất nhiên, phụ thân ta tuy nửa đường mới hành nghề, nhưng nhiều năm như vậy còn không gây ra chuyện gì..." Chu Lệ Nương đắc ý nói.LQĐ

Chu chương quây trên mặt hiện lên một tia cười, nhìn lão bán được, không mẫn không nhạt nói "Cái gì mà nhãn lực tốt, chẳng qua là nhiều phần cẩn thận thôi..."

Nghe bọn họ nói chuyện, tầm mắt Cổ Thập Bát Nương dừng trên Viễn Chí lão nhân kia đưa tới, nàng chậm rãi đem Tàn bì trong tay buông xuống, ai cũng không chú ý đến nàng để một miếng nhỏ giấu trong tay áo.

Vỏ màu vàng, nhám thô, da dày, tiếp theo nàng dùng tay đưa miếng nhỏ đặt vào trong miệng.

Lão bán được ánh mắt thâm thúy nhìn, LQĐ"Như thế nào?"

Cổ Thập Bát Nương tuy rằng đầu hơi cúi thấp, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người Chu chương quây, một loạt động tác này của nàng thì nàng nhạy bén nhận thấy trên mặt Chu chương quây có một chút khẩn trương.

Mà bên trong miệng của nàng chợt phát hiện một chút lờ mờ hương vị rồi biến mất, ngọt?

Trong sách ghi lại Viễn Chí ăn vào vị cay, cảm giác như có gì đâm vào cổ họng, lúc này nàng ăn miếng Viễn Chí, cảm giác này cũng đều có, chính là hơi giống nhau thôi.

Hương vị chợt lóe rồi biến mất, nếu không phải Thập Bát Nương vốn trong lòng vẫn cảnh giác trong lời nói, không thì không có khả năng nhận thấy được.

Viễn Chí này có vấn đề!

"So với thịt khô ăn ngon hơn sao." Chu Lệ Nương lúc này cười nói.

Cố Thập Bát Nương thu lại tâm trạng, cười, người nghiêng một bên che miệng đem bã phun ra.

"Tiểu cô nương, thế nào a?" Lão bán được cười ha ha hỏi.

Cố Thập Bát Nương mang theo vài phần ngượng ngùng nói: "Ta không biết... Ta kỳ thật không hiểu... Theo ta thấy không sai biệt lắm đi..."

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy trên mặt Chu chương quỳ hiện lên sắc mặt vui mừng.

"Cô nương người muốn mua hay không mua a?" Lão bán được cười nói.

"Ta đi một chút sẽ..." Cố Thập Bát Nương trên mặt có chút kích động, nàng nhanh chóng nhìn mắt Chu chương quỳ và con gái, cúi đầu, xoay người bước đi.

"Aiiii..." Chu Lệ Nương muốn hét lên, bị Chu chương quỳ giữ chặt, nàng nôn nóng, nhìn về phía phụ thân nói, "Cha, nàng thế nào đi? Chúng ta nói nhiều điều vô ích sao? Nàng vẫn không mua..."

Chu chương quỳ lại cười, vờ rầu nói: "Không có việc gì, nếu ta đoán không sai, nàng đây là tìm người vay tiền đi."

"Tìm ai?" Chu Lệ Nương hỏi.

"Còn có thể là ai? Bánh Nhất Châm." Chu chương quỳ cười nói.

Chu chương quỳ đoán không sai, Cố Thập Bát Nương thật là tìm Bánh Nhất Châm, hơn nữa so với dự đoán hoàn hảo nhanh chóng tìm thấy, ra ngã tư ngay tại bên trong đám người đã tìm thấy Bánh Nhất Châm.

"Thập Bát Nương, lại gặp người, chúng ta thực có duyên a..." Bánh Nhất Châm ha ha cười nói, một mặt đem tay đang nắm được liệu để xuống.

Cố Thập Bát Nương nhìn hẩn một cái, vẫy tay ra hiệu hẩn đi đến dưới mái hiên góc đường, nói: "Được, Bánh chương quỳ, chúng ta nói chuyện thẳng thắn đi, đừng có giấu nhau nữa."

Bánh Nhất Châm ngẩn người, vô thức sờ mũi ** ss Gà **, "Thập Bát Nương, người lời này có ý gì? Nói cái gì?"

"Nói cái gì?" Cố Thập Bát Nương cười nói, "Nói được sự giả a."

"Cái gì được giả?" Bánh Nhất Châm sắc mặt khế biến, hạ giọng nói, "Thập Bát Nương, người phát hiện có người bán được giả? Người mắc lừa không?"

Cố Thập Bát Nương cười, nhìn Bánh Nhất Châm nói: "Chẳng lẽ Bánh chương quỳ không phát hiện sao?"

"Thập Bát Nương, người đây là nói cái gì vậy? Ta nghe thế nào cũng không hiểu!" Bánh Nhất Châm không cao hứng, hẩn khụ một tiếng rồi đứng thẳng thân mình.

Cố Thập Bát Nương nhìn hẩn, chỉ là nụ cười này mang mấy phần xúc động, phần hận cùng cay đắng, nàng than thở, nói: "Chu chương quỳ sắp đặt kế hoạch, muốn ta mua được giả."

"Người nhận ra?" Bánh Nhất Châm nhìn không được hỏi nàng, lông mày dựng lên.

Cố Thập Bát Nương xem thần sắc hẩn, nhìn rồi nói, "Vâng, ta nhận ra, người rất tiếc nuôi phải không?"

Ánh mắt trong suốt của tiểu cô nương như có thể xuyên thấu đáy lòng của hẩn, Bánh Nhất Châm đối diện nàng một khắc, than thở.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hợp Tác

“Là ta không đúng, Thập Bát Nương** ss Gà **...” Hấn chấp tay nói.

Cổ Thập Bát Nương diễn đàn Lê Quý Đôn vốn chuẩn bị lớn tiếng mắng hấn, không nghĩ tới hấn lại thông khoái thừa nhận, như vậy xem ra, sự tình so với nàng nghĩ càng phải nên xử lý tốt a, liền thân nhiên nói: “Bành chương quây tính ngươi cũng thẳng thắn.”

“Thập Bát Nương, đây là mười lạng bạc, vốn muốn đưa cho ngươi... Lão Bành ta không có lời nào để nói, tiền này, ngươi cầm đi.” Bành Nhất Châm từ trong lồng ngực lấy ra một túi tiền, đưa cho Thập Bát Nương. Chỉ đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn bất cứ truyện đăng ở web hay word đều là sao chép không được sự đồng ý của editor.

“Đây là bồi thường cho ta sao?” Cổ Thập Bát Nương nhìn túi tiền, không có duỗi tay.

Thần sắc Bành Nhất Châm có chút lúng túng, không có mở miệng nói chuyện.

“Nếu như ta đoán không sai, Bành tiên sinh sớm biết Chu chương quây chuẩn bị được giả cho ta?” Cổ Thập Bát Nương vẫn đạo.

Bành Nhất Châm không có phủ nhận. ** ss Gà **

“Bành tiên sinh cũng biết Chu chương quây muốn ta mua được giả, sau đó bào chế bán cho ngươi? Kế tiếp hấn thừa cơ đi báo quan phủ, đến lúc đó một công đôi việc?” Cổ Thập Bát Nương lại hỏi.

Bành Nhất Châm trên mặt hiện tia tức giận, khẽ gật đầu, “Không sai, ta chẳng qua vốn cùng hấn có chút khúc mắc, hấn dám xuống tay làm như thế, tên cậu này quả thật là kẻ tiểu nhân tâm ngoan vô sỉ...”

Cổ Thập Bát Nương mắt nhìn đánh gãy lời hấn nói “Bành tiên sinh tự nhiên là xuôi dòng đẩy thuyền nhận lấy, ta bán cho ngươi được giả, sau đó, ngươi nghĩ biện pháp đưa cho Chu chương quây, dùng kế gây ông đập lưng ông? Chỉ là không biết Bành tiên sinh định đưa cho hấn như thế nào?”

Phản ứng tiểu cô nương này thật thẳng thắn! Bành Nhất Châm không khỏi hiếu kỳ, cũng không trả lời vấn đề nàng hỏi, mà hỏi ngược lại: “Ngươi thế nào mà biết? Chẳng lẽ ngươi ngay từ đầu là biết ta...” LQD

Trên mặt hấn tràn đầy kinh ngạc cùng với không tin tưởng.

“Chuyện này không có gì kỳ quái cả...” Cổ Thập Bát Nương nói, “Kỳ thật rất đơn giản, ta chỉ cảm thấy trên đời này không có người vô duyên vô cớ đối người tốt mà thôi.”

Bành Nhất Châm im lặng, cái đạo lý thô thiển này, phàm là tưởng tượng sự thật đúng là như vậy, chỉ là, rất nhiều khi, người quên cái đạo lý này, hấn gật đầu, lại tự giễu, “Nguyên lai tiểu nương tử ngay từ đầu đã phòng bị ta, ta vốn tưởng rằng...”

Hấn hắc hắc cười, còn lại không nói.

Cổ Thập Bát Nương cũng cười, “Cho rằng cái gì? Cho rằng ta là tiểu hài tử, dễ bị dụ?”

Bành Nhất Châm ánh mắt cam chịu, đồng thời lại không thể tưởng tượng nổi mà đánh giá tiểu cô nương này, ủ rũ nói, “Ta nói tiểu cô nương thực ghê gớm, thấy rõ mọ chuyện, còn nói gì...”

Hấn nói đến lời này thì ngừng không có nói gì thêm nữa, thanh âm trầm thấp, sắc mặt suy sụp, lần nữa đem túi tiền to đưa qua, “Lần này là lão Bành ta không đúng, ngươi cầm lấy, ta cũng không dám nói ngươi tha thứ cho ta...”

“Ngươi đích xác không nên nói tha thứ...” Cổ Thập Bát Nương thần sắc nghiêm nghị, đôi tay sát bên người gắt gao nắm lại, “Ngươi có hay không từng nghĩ, chuyện hôm nay nếu ngươi thành công, chính ta có kết cục gì?”

Nói rồi mắt buồn rầu nhìn hấn, “Ngươi nói mười lạng bạc này có thể bồi thường?” ** ss Gà **

Một lần được giả này, chẳng quản là Chu chương quây đắc thủ vẫn là Bành Nhất Châm thắng, mà được giả đầu tiên qua tay Cổ Thập Bát Nương hơn nữa còn bào chế đem bán đi khó lòng chạy thoát tội, nhẹ thì bị quan lão gia khiển trách, nặng thì gánh tai ương phải ngồi tù, nhưng chẳng quản là nhẹ hay nặng, về sau Cổ Thập Bát Nương đừng nghĩ tới việc tiếp tục hành nghề này. LQD

Bành Nhất Châm thần sắc ngưng ngừng, ánh mắt trốn tránh, cúi đầu nói, “Kỳ thật... Một tiểu cô nương, lại là thiên kim tiểu thư xuất thân thư gia... Nghề được này không làm cũng thể...”

“Không làm?” Đột nhiên Cổ Thập Bát Nương đề cao thanh âm, thần sắc kích động, đôi mắt nàng đỏ lên. ** ss Gà **

Ai biết bọn hấn cô nhi quả mẫu thời điểm này trải qua từng ngày gian khổ ra sao?

Ai biết chờ đợi bọn hần là vận mệnh đáng sợ như thế nào?

Được liệu, là thứ duy nhất trước mắt nàng dùng để cứu cái mệnh rom rã này.

“Các ngươi làm như vậy là muốn đoạt đường sống của ta...” Cố Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

Ai nghĩ muốn đoạn đường sống của ta, ta liền đoạt đường sống của hần.

“..Tóm lại, là ta không đúng, Cố tiểu nương tử, ngươi...Ai...” Thần sắc Bành Nhất Châm âm trầm, đem tiền trong tay dúi đưa cho nàng, “..May là ngươi không mua...Về sau không ảnh hưởng đến ngươi..”

“Bành tiên sinh cùng Chu chương quầy có thù?” Cố Thập Bát Nương đột nhiên vấn đạo.

Bành Nhất Châm nghe vậy, thần sắc suy sút bỗng xúc động phần nộ, tay hần nắm chặt thành quả đấm, nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ, “.. Tên cậu đó không bằng cầm thú..”

Nhưng là nói được mấy chữ, hần liền dừng lại câu đầu ,khoát tay áo bỏ đi.

Cố Thập Bát Nương nhìn bóng lưng đại tráng kiện của Bành Nhất Châm cúi xuống, trong phút chốc như bị rút đi khí lực, hần là thế nào mà có thâm cừu đại hận? ** ss Gà **

“Bành tiên sinh..” Nàng đi mấy bước đuổi theo hần, đem tiền quơ quơ, “Chùng này tiền nhưng không đủ.”

Bành Nhất Châm lặng im, chợt nở nụ cười hiển nhiên,hần là quên, tiểu cô nương này chính là không dễ dàng bị thiệt thòi, hần đuổi tay mò ở trên người.

“Ngươi mang bao nhiêu tiền?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Tiểu nương tử này hỏi cũng thật ...

Bành Nhất Châm ước lượng bạc trong tay, cười khổ một tiếng, nói “Chỉ có nhiều đây...Thật sự nếu không đủ thì ta về nhà lại cầm thêm...”

“Không cần, từng nay đủ rồi, chỉ là làm bộ ...” Cố Thập Bát Nương cười nói, đem bạc trong tay ném lại cho Bành Nhất Châm, ngoắc đầu “Đi thôi”

Bành Nhất Châm sừng sốt, “Đi đâu?”diễn đàn Lê Quý Đôn

“Mua được a.” Cố Thập Bát Nương cười nói, chẳng qua nàng lúc này cười nhưng không tính là xinh đẹp.

“Mua được?” Bành Nhất Châm ngờ ngẩn hỏi, “Mua được gì?”

“Được giả.” Cố Thập Bát Nương quay đầu nhìn.

Bành Nhất Châm lấy lại tinh thần, thần tình rất là cổ quái, nhắc chân mấy bước đuổi theo Thập Bát Nương, nghiêm nét mặt nói “Cố tiểu nương tử ngươi không cần vì ta...”

“Vì ngươi?” Cố Thập Bát Nương bật cười, xem tâm tư Bành Nhất Châm như thế nào so với hài tử còn đơn giản hơn a.

Bành Nhất Châm cảm thấy lời mình nói tới có chút không hợp với lễ thường, nhưng lại không thể lý giải ý nghĩa hành động này của nàng, cứng họng không nói lên lời.

“Ngươi vì ngươi, ta vì ta...” Cố Thập Bát Nương ý vị thâm trường cười nói, “Cho nên, chúng ta hợp tác đi.” ** ss Gà **

“Hợp tác thế nào?” Hiện tại, Bành Nhất Châm suy nghĩ hoàn toàn đình trệ chỉ có thể nghe một câu hỏi một câu.

“Cái này..” Cố Thập Bát Nương đem miếng Tàn Bì trong tay ném cho hần,

Bành Nhất Châm tiếp nhận xem qua, không hiểu nhìn nàng.

“Nhận ra không?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Nhận được a.” Bành Nhất Châm gật gật đầu, ở trong tay lẩn qua lộn lại xem “Là Tàn Bì.”

“Tốt, hiện tại chúng ta coi như quên chuyện trước đó, Viễn Chí này, chúng ta vẫn muốn mua, nhưng, phải nghĩ biện pháp khiến Chu chương quầy mua cái này..” Cố Thập Bát Nương chỉ chỉ Tàn Bì trong tay hần, “Muốn hần phải mua cái này, tất nhiên, mua ít hay mua nhiều đều được...”

Bành Nhất Châm chờ dẫn nhìn nàng, hần không phải người ngu, rất nhanh liền phản ứng kịp, về mặt chấn kinh không dám tin tưởng.

“Cái...Cái này..Là giả?” Hần cúi đầu, hận không thể đem miếng Tàn Bì nhìn thấu.

Không sai nha, màu sắc, ngoài đen trong vàng, vị thì...

Hắn bỏ vào trong miệng cắn, vị đắng.

“Già!” Cổ Thập Bát Nương chỉ nói đến đó, cũng không có giải thích.

Nghĩ đến tiểu nương tử có thể xem ra Viễn Chí là giả, Bành Nhất Châm lựa chọn tin tưởng lời nàng nói, nói tới nếu hắn không sớm biết, Viễn Chí kia hắn cũng không nhìn ra là giả.

“Cổ tiểu nương tử, người quả thực không có bái sư?” Hắn khó hiểu hỏi nàng, phân biệt được liệu không phải dễ dàng, không có sư phó bảo chế kinh nghiệm nhất định là tuyệt đối nhận không ra.

“Không có, ta đi nơi nào bái sư?” Cổ Thập Bát Nương cười nói.

Vậy cũng đúng, nàng chính là cái không ra cửa trước không bước cổng sau là thành phần tiểu thư nhà tri thức, Bành Nhất Châm gật gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu.

“Trời xanh bảo hộ, ta may mắn nhận được ra được cái này.” Cổ Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

Lời nói này Bành Nhất Châm tự nhiên là không tin, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng xem nàng rõ ràng không nguyên nói nhiều, sư môn quy củ cổ quái, cũng biết điều ngậm miệng.

“Đi thôi.” Cổ Thập Bát Nương nói, “Người nhớ, nhất định khiến hắn mua Tần Bì.”

“Không vấn đề...Chèn ép lão tiểu tử không có người nào so với ta càng chắc chắn..Chẳng qua...” Bành Nhất Châm đuổi kịp nàng, thấp giọng hỏi, “Này, cậu vật có hay không biết vật này cũng là giả? Hắn thế nào mua?”

“Không sao, hắn không mua, chúng ta cũng không mua...” Cổ Thập Bát Nương nhẹ nhàng nói, nhìn hắn rồi nói “Hiện tại, hắn ở ngoài sáng, chúng ta trong tối, hết thảy do chúng ta làm chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thành giao

Vậy cũng đúng, dù sao bọn hắn tuyệt đối sẽ không mắc lừa, Bành Nhất Châm nhếch miệng cười. ** ss Gà **

“Chuyện này...Thập Bát Nương..Ta tại Thiên Kim Đường có người, là hắn tố cáo nói Chu chương quỳ tìm Viễn Chí giả..Cho nên..” Hắn xoa tay ngưng ngừng nói.

“Người ngay từ đầu biết Chu chương quỳ muốn đổi phó ta?” Cổ Thập Bát Nương hỏi.

“Cũng không khẳng định lắm, chẳng qua tên cậu đó là kẻ tiểu nhân, ta nghĩ...” Bành Nhất Châm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trước mượn sức, thừa cơ cắn ngược.LQĐ

Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu, sáng tỏ, nàng tuy rằng tò mò Chu chương quỳ và Bành Nhất Châm có cừu hận gì, nhưng Bành Nhất Châm không nguyên ý nói, nàng cũng không hỏi, chuyện đó không quan trọng, quan trọng hơn là bọn hắn có mục đích giống nhau.

“Chẳng qua, vẫn là liên lụy đến người...” Bành Nhất Châm than thở, cảm kích cùng chặt vật, không thể nói rõ mùi vị gì, nhìn tiểu cô nương nói.

“Liên lụy ta?” Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn.

“Bành Nhất Châm ta sợ cái gì, cùng lắm tha hương phiêu bạt khắp nơi hành nghề y cứu người, chỉ cần có thể khiến hắn mất hết danh dự, ta chính là cùng hắn đồng quy vu tận thực đáng giá...” Bành Nhất Châm nghiêng răng nghiêng lợi nói, quả đảm nắm chặt kêu răng rắc.

Cổ Thập Bát Nương lúc này mới gật mình, đúng vậy, nếu như hợp tác thành công, ba người bọn hắn dính đến được giả** ss Gà **, ai cũng không tốt, nàng không khỏi cười, lại quên chuyện này, náng há miệng thờ đốc, nghĩ nói cái gì, lời nói đến bờ môi lại nuốt xuống.

Chuyện này tạm thời không cần nói.

“Người yên tâm, đến lúc đó ta thay người dóc hết sức gánh...” Thần sắc Bành Nhất Châm kiên định nói, hướng nhìn Thập Bát Nương, chờ một

chút nói,”Cổ tiểu nương tử hiệp nghĩa tương trợ, lão Bành ta...”

Hiệp nghĩa tương trợ? Cổ Thập Bát Nương nhìn, lắc lắc đầu.

“Bành tiên sinh, chuyện đó trước không gấp..” Nàng cười nói, “Chúng ta nói chuyện này sau.”

Chuyện thành mới nói điều kiện, Bành Nhất Châm đối với cô nương ấn tượng càng tốt, hần gật gật đầu “Chẳng quản thành hay bại, lão Bành ta nợ ân tình của tiểu nương tử, tiểu nương tử sau có khó khăn gì, chỉ cần mở miệng, lão Bành ta nửa điểm cũng không chần chờ, nếu không ta chết không được tử tế...”

Kèm với câu nói này, Cổ Thập Bát Nương tim nhin không được kịch liệt nhảy lên, Thảm An Lâm, Thảm An Lâm...

Ta làm được, ta làm được, Thảm An Lâm, ta nắm vận mệnh ngươi...

Nàng đột nhiên nghĩ cười lớn, lần này lại có gắng kiềm chế lòng ngực.

“Bành tiên sinh.” Cổ Thập Bát Nương đánh gãy lời hần, thành khẩn nói “Nói quá lời.”

Dần dần đi đến sạp dược liệu, bờ môi Thập Bát Nương hiện tia cười lạnh.

Mơ tưởng muốn đời này ta mắc tội, mơ tưởng một công đôi việc, Chu chương quây, là ngươi tự chuốc lấy phiền, đừng trách Thập Bát Nương ta tâm ngoan.

Chu Lệ Nương không bình tĩnh.

“Cha, ta xem nhất định là Bành Nhất Châm không cho nàng mượn tiền...” Nàng đem quạt vội vàng ve vẩy, lại ngẩng đầu nhìn trời, càng lúc càng u ám, “Không thì chúng ta thay nàng trả tiền mua, trực tiếp đem trở về nhà, đến lúc đó để nàng trả tiền, cũng không giống nhau sao?”

Nàng thế nhưng không nghĩ trời mưa.

“Vậy sao thành?” Chu chương quây lườm nàng một cái, “Sao có thể giống như nàng tự mua, đến lúc đó...Nha đầu này hết sức quý kiệt, đừng cắn lên đầu chúng ta...”

Chu Lệ Nương khinh thường rung cây quạt, nhìn tiểu nha đầu cầm quạt, đáng giá như vậy tiểu tâm.

“Không phải ta nói ngươi, cha, thời điểm ngươi có...” Nàng nói nhỏ.

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Chu chương quây đẩy ra, “Tối!”

Trên mặt Thập Bát Nương hiện mấy phần hưng phấn, mang Bành Nhất Châm tới đây.ss Gà

Chu chương quây còn chưa kịp chào hỏi, liền thấy Bành Nhất Châm cười ha hả hướng lão bán dược nói “Chúng ta đến cùng nha, chúng ta đến cùng nhau...”

Tay hần khoác trên người Chu chương quây khoa tay múa chân.

Tiểu lão tử này! Có tiện nghi liền dính vào! Chu chương quây cảm thấy buồn cười, tuy Bành Nhất Châm tới đây ngoài kế hoạch, nhưng như vậy càng tốt, che về hôn hờ chột lóc trên mặt, hần khụ giọng.

“Ta nói...” Hần cố ý mang mấy phần vô nại hướng Bành Nhất Châm nói.

“Ha ha...” Bành Nhất Châm một bộ dạng lấy lòng, cầm tay Chu chương quây, liếc cặp mắt đầy ghen nói, “Chương quây, mua nhiều dược thật tổng kém a...”

Hạ giọng nói “Lão Chu, ngươi không nói chuyện cũng không bị thiệt thòi.”

Chu chương quây tròn mắt nhìn hần, quả thật không nói tiếp.

Lão bán dược căn bản không để ý bọn họ diễn xiếc gì, mà là hướng Cổ Thập Bát Nương nhìn, mắt nhỏ híp lại nói “Tiểu cô nương, dược này ngươi nếu không muốn mua? Trời không còn sớm ta muốn trở về nhà...”

Cổ Thập Bát Nương nó có, ánh mắt lướt trên người Bành Nhất Châm.

“Ta xem xem, tiện nghi như vậy...Phải hay không là có vấn đề gì?” Bành Nhất Châm làm bộ làm tịch nói, một mặt tới đây.

Lê Quý ĐônTrên mặt Chu Lệ Nương khăn trương, không khỏi lôi kéo ống tay áo Chu chương quây, bị Chu chương quây bắt động thanh sắc lườm.

Chu chương quây rất có tự tin, Viễn Chí này, nếu như không phải cơ duyên gặp được hần biết là giả, bằng chính mình cùng với dược sư của hiệu thuốc

căn bản xem không ra.

Bành Nhất Châm chẳng qua là đại phu xem bệnh, tiếp xúc với nhiều chứng bệnh, nhưng không phải được liệu, hẳn có thể xem ra thật giả mới là gặp quý.

“Ngươi xem đi” Lão bán dược cười tít mắt đưa dược cho hắn “Xem xong, bán ra không đổi.”

Bành Nhất Châm tâm lý hiếu kỳ, hắn cầm lên nghiêm túc nhìn trái nhìn phải, lại ném, đây chính là rễ cây Viễn Chí, hẳn không khỏi hồ nghi nhìn mắt Thập Bát Nương.

Nàng là thế nào nhận được? ** ss Gà **

Chu chương quỳ khụy một tiếng, thúc giục bọn họ mau lên, không biết thế nào, trong lòng cảm thấy bất an.

“Không sai, không sai, là dược tốt...” Bành Nhất Châm để Viễn Chí xuống, gật gật đầu, nói “Chúng ta muốn..Chao ôi?”

Chu chương quỳ nghe vậy trong lòng thở ra một hơi, bỗng Bành Nhất Châm đề tài đang nói cũng vừa chuyển.

“Chao ôi...Chao ôi, lão nhân, ngươi cũng có Tần Bì?” Hắn duỗi tay tới túi dược đựng đầy Tần Bì.

Chu chương quỳ không khỏi neho mắt.LQĐ

Lão bán dược như trước cười tít mắt, nói “Tiên sinh muốn cái này?”

“Cái này cũng là thêm giảm giá, một trăm văn?” Bành Nhất Châm vẽ mặt thêm nhỏ dãi nói.

Chu chương quỳ ở đằng sau bị nghẹn ho khan.

Lão nhân bán dược ha ha cười lên, hắn xem Bành Nhất Châm, nói “Tiên sinh, ta là tiểu thương nhỏ... Chu chương quỳ mua nhiều dược tại quày, chỉ có thể có một cái giảm giá a...Cái này ta chính là...”

“Không sao, không sao, ta lấy cái này là đủ rồi, ...” Bành Nhất Châm vội vàng nói, đồng thời ôm chặt gói Tần Bì to, sợ người khác cướp mất, “Ta không muốn Viễn Chí, ta muốn cái này...”

Cái gì? Chu chương quỳ cùng Chu Lệ Nương biến sắc.

“Bành thúc thúc, là Thập Bát Nương mua, cũng không phải ngươi...” Chu Lệ Nương vội nói, một mặt lôi kéo ống tay áo Thập Bát Nương, nhắc nhở nàng tiện nghi này không thể bị Bành Nhất Châm chiếm

“Thập Bát Nương muốn Viễn Chí cũng là vì ta bào chế...” Bành Nhất Châm quay đầu, đối Chu Lệ Nương trừng mắt hạ giọng nói “Ta hiện tại không muốn Viễn Chí, muốn Tần Bì..”

Chu Lệ Nương trừng mắt chán nản không lời nào để nói.

“Vậy được rồi...” Có Thập Bát Nương gật đầu, mới định há miệng, liền nghe Chu chương quỳ khụy một tiếng.

“Quên nói, Tần Bì này ta đã muốn mua, lão Bành, đừng cùng ta tranh...” Hắn vờ râu nói, trên mặt hiện tia cười.

Bành Nhất Châm trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt không tin “Ngươi mua?”

Chu chương quỳ gật đầu, hướng lão bán dược, “Lão trượng, cái này gói lại cho ta”

“Được rồi.” Lão bán dược cười tít mắt nói, ánh mắt không chú ý đảo qua Bành Nhất Châm tựa hồ tìm tòi nghiên cứu.

“Này, ta nói...” Gói Tần Bì từ trong ngực Bành Nhất Châm bị túm đi, đối Chu chương quỳ dựng râu trừng mắt.

Chu chương quỳ hướng hắn vẽ mặt vô tội cười, tâm lý vui mừng đến nở hoa, khó được chen ép này tiểu tử một lần, có lẽ, này là lần cuối cùng, qua hôm nay, cái danh hào Bành Nhất Châm tại mấy cái huyện ở đây liền biến mất.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt hắn ý cười càng đậm, như vậy nói hiệu thuốc bắc của hắn ở huyện này phải chuyển thành chi nhánh Thiên Kim Đường... hay là đổi cái danh tự?

“Lão nhân..” Bành Nhất Châm không cam tâm, túm lão bán dược hỏi, “Ngươi còn không?”

“Lão Bành, ta đã mua hết..” Chu chương quỳ vội nói.

“Được..Tiểu tử ngươi...” Bành Nhất Châm nghiêng răng nghiêng trừng mắt, vẻ mặt khó chịu nói.

“Cái này ngươi có mua nữa không?” Lão bán dược chỉ Viễn Chí hỏi.

“Mua, không mua cũng uống.” Bành Nhất Châm thở phì phì khẽ vươn tay, “Gói lại cho ta.”

“Được rồi, thành giao!” Lão bán được cười tít mắt đề cao thanh âm, bắt đầu lu loát phân biệt đóng gói cho bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Kiện tụng

Cố Thập Bát Nương vẫn mỉm cười xem màn kịch này, người ta diễn kịch, bắt đồng là, bọn hắn diễn cho đại gia xem, nhưng Chu chương quỳ lại chỉ có thể diễn cho chính mình xem.

“Tiên sinh, của người!” Lão bán được đem một túi Viên Chi lớn đưa cho Bành Nhất Châm.

Bành Nhất Châm khoát tay, chỉ chỉ Cố Thập Bát Nương, “Không phải của ta, là của vị tiểu nương tử.”

Lão bán được ồ lên một tiếng, hướng nhìn Thập Bát Nương.

“Vâng, đây là tiền mua được.” Cố Thập Bát Nương đi tới, đưa tiền ra trả.

“Thập Bát Nương, người cùng Lệ Nương cùng nhau tới?” Bành Nhất Châm hỏi, tay xách được liệu, xem bộ dáng là muốn vác giúp nàng lên xe.

Chu Lệ Nương nghe thấy, nhũn mày, chuyện đã hoàn thành, nàng không nghĩ lại cùng nha đầu này ngồi chung xe trở về, bĩu môi, suy nghĩ nên nói thế nào, Bành Nhất Châm đã nâng túi được lên.

“Đi, đi, ta giúp người đặt lên xe, trời u ám, các người mau sớm trở về đi, nữ hài tử trong nhà, dạo cái gì mà đến được hội...” Hắn lớn tiếng nói, một mặt quay đầu đi ra ngoài.

“Chu tiểu thư...” Cố Thập Bát Nương mang mấy phần áy náy nhìn Chu Lệ Nương.

Nàng kỳ thật nghĩ cũng không muốn ngồi chung xe với Chu Lệ Nương, nhưng càng không nghĩ kéo được gói được liệu lớn gấp trời mưa.

“Người đã mua được được, vậy chúng ta liền trở về thôi!” Chu Lệ Nương không cười nói một câu, một mặt quay đầu hướng Chu chương quỳ gọi, nhắc chân đi trước.

Một lần này, nàng không có chủ động tới kéo tay mình, Cố Thập Bát Nương ánh mắt trào phúng nhìn bóng lưng vị cô nương này, hài tử áo com không lo a, còn không biết cái gì kêu diễn kịch phải diễn tới nơi, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên.

Nhìn Cố Thập Bát Nương cùng Bành Nhất Châm đi xa, Chu chương quỳ lúc này mới triệt để thở phào một cái, chuyện này tuy có điểm khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn theo dự liệu của hắn hoàn thành.

Tần Bì này...

Chu chương quỳ mí mắt nhảy dựng lên, nhìn không được đi xem Tần Bì đã đặt trên xe.

“Chương quỳ?” Người làm không hiểu, nhìn chương quỳ còi bỏ gói được liệu to vừa được đóng gói cẩn thận.

“Nhị bảo, người xem cái này... Không có vấn đề gì chứ?” Chu chương quỳ xem một lúc, nhất thời không ra vấn đề gì, ánh mắt hướng lão nhân đang cúi đầu thu thập sạp thuốc, lão nhân này đã có thể làm giả Viên Chi, tự nhiên cũng có thể làm giả được liệu khác.

“Không vấn đề a...” Người làm cũng không biết sự tình cụ thể ngày hôm nay, xem xét Tần Bì, đáp, “Không có vấn đề, là Tần Bì Thiểm Tây...”

Chu chương quỳ nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy không yên tâm, đi đến trước mặt lão nhân kia, hạ giọng hỏi “Người, được này cũng là giả đi.”

Hỏi câu này lại cảm thấy chính mình ngốc, người bán được nào sẽ nói được mình là giả?

Lão bán được ngẩng đầu, trên mặt mang theo tức giận, trừng đôi mắt nhỏ tí nói, “Chương quỳ nói chuyện thế nào vậy? Được giả không phải ta muốn bán, là người muốn ta tìm cho người...” Hắn càng nói càng tức giận, tay đã muốn cầm túi tiền trên người xuống, “Ta mặc kệ... Chuyện này, lương tâm nghề nghiệp, người cho ta bao nhiêu tiền ta cũng không làm....” Quả nhiên câu nói kia rất đúng, trộm một lần liền mang tiếng dơ.”

Chu chương quỳ đề tay hắn lại, luôn miệng nói “Được rồi được rồi, ta biết.”

Lão nhân hừ một tiếng, vẻ mặt như trước tức giận.

"Người nhanh chóng rời đi, chúng ta đã giao kèo, đi xa xa vào, trong vòng hai năm đừng xuất hiện nơi này." Chu chương quỳ thấp giọng nói.

Lão nhân hừ một tiếng, "Ta thu tiền tự nhiên làm việc, người yên tâm."

Chu chương quỳ không có tâm nói chuyện phiếm với hắn, khoát tay xoay người bước đi.

"Này..." Lão bán được ở phía sau gọi hắn, đuổi tay ra.

"Cái gì?" Chu chương quỳ hơi biến sắc, "Còn muốn tiền? Không phải nói giá một...Người."

"Không phải," Lão bán được nhấp nháy đôi mắt nhỏ nói, chỉ chỉ Tần Bì trong tay hắn, "Chương quỳ, tiền này người còn chưa trả ta, ta tuy với người có giao dịch khác, nhưng là, ông cụ già ta lại cũng là bán được, cái này nhưng không thể tặng không cho người..."

Chu chương quỳ co rút khóe miệng, "Bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm." Đôi mắt nhỏ tí của lão nhân hiện một tia sáng, dựng thẳng hai ngón tay lên, "Ba trăm cân, hai lượng bạc."

"Bao nhiêu?" Chu chương quỳ đang lấy tiền trong túi tiền nhất thanh hồ lớn, tay khẽ run rẩy, "Hai lượng bạc? Người giựt tiền à? Hiện tại Tần Bì bắt quá là ba văn một cân, người..."

"Nhà của ta là giá này, thế nào?" Khuôn mặt tươi cười của lão bán được thu lại, đôi mắt đậu xanh lóe lên nhìn Chu chương quỳ không nhanh không chậm nói, "Hàng bán ra không trả lại, quy củ này Chu chương quỳ không hiểu? Chương quỳ nghĩ muốn hủy ước?"

Hủy ước? Chu chương quỳ nghe ý tứ uy hiếp, hắn cắn chặt răng, không phải là nhiều hơn một hai lượng bạc mà thôi, so với chuyện này thành công, đáng giá!

Hắn hừ một tiếng, ném ra hai lượng bạc phất tay áo mà đi.

Lão bán được cũng không cúi khom người từ trên mặt đất nhặt bạc lên, dùng tay áo lau đi bụi đất bỏ vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Chu chương quỳ cười trào phúng.

Tiếng sấm vang ầm ầm trên đầu, mưa lớn dồn dập đập xuống dưới.

Qua trung thu, thời tiết có chút mát, hơn nửa dưa và trái cây đưa ra thị trường, số người tham mua tham ăn không ít, bị cảm lạnh ho khan nóng tả lị nhiều lên, các hiệu thuốc bắc kinh doanh bận rộn hơn những ngày trước một chút.

Cổ Thập Bát Nương cũng giò được từ chợ đi về nhà, sau đem Viên Chí bào chế tốt bán cho Bành Nhất Châm, nàng liền không trở lên núi đào được liệu, mà chính thức bắt đầu mua được lẻ tẻ.

Chỉ cần dậy sớm ra chợ, nàng có thể mua được dược liệu so với bốn năm ngày trước kia mới có thể đào được, tiền kiếm thời gian lớn, mà tiền kiếm được cũng nhiều lên.

Trách không được người ta nói càng nhiều tiền càng muốn kiếm nhiều hơn, chỉ cần có tiền mới có vốn, mới có thể kiếm được nhiều tiền, Cổ Thập Bát Nương cân nhắc đạo lý này, một mặt tính xem nên thử bào chế dược liệu nào khác, một mặt nghĩ đến Bò Cạp chỗ Đồng lão gia, không biết có được đáng giá không.

"Thập Bát Nương, Thập Bát Nương..." Đậu Hoa trước mặt vẫy tay đứng đón chạy tới, trên tay còn dính bã đậu, ánh mắt của nàng hoảng sợ, tựa như bị chuyện gì làm cho kinh hãi.

"Người đi mau, đi mau, đừng về nhà..." Đậu Hoa nói năng lộn xộn.

Thanh âm này lập tức khiến mọi người trên đường chú ý nhìn qua.

"Làm sao vậy?" Cổ Thập Bát Nương nhìn cô nương chạy tới gần mình cười nói.

Đậu Hoa hoảng sợ nháy mắt, đẩy nàng, "Người trước trốn đi... Có quan sai muốn bắt người..."

Đến rồi! Cổ Thập Bát Nương trong lòng nhảy dựng, nàng nhìn không được hô hấp dồn dập, trong mắt cũng hiện tia hưng phấn.

"Quan sai?" Trong miệng nàng nói xong, cũng không nghe lời Đậu Hoa nói xoay người đi, mà là đẩy Đậu Hoa ra muốn nhanh chóng trở về nhà "Bắt ta? Vì sao?"

Đậu Hoa sốt ruột dậm chân, còn chưa đề cập nói chuyện, chợt nghe thấy phía sau một trận tiếng cước bộ ồn ào.

"Xem, đó là Cổ Thập Bát Nương." Một thanh âm bén nhọn hô, trong thanh âm còn mang hưng phấn khó tả.

Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn lại, thấy bốn năm quan sai đi nhanh đến, Trương lão gia ở phía sau người, hướng nàng chỉ điểm há to mồm nói chuyện.

"Thập Bát Nương..." Đậu Hoa khóc lóc, nàng lúc trước đây, một thúc thúc của mình chính là bị quan sai mang đi, sau đó không thấy trở về, quan sai cùng quan phủ, ở trong mắt nàng là Diêm La Địa Ngục.

"Ta không sao, ta không sao..." Nhìn Đậu Hoa hoảng sợ bất an, Cố Thập Bát Nương không tự giác cay mũi, nhưng lại dọa đến nàng.

Kèm với tiếng Trương đại nhân hô, người trên phố bị hấp dẫn, nhìn cảnh tượng này, nhất thời vây quanh lại.

"Thập Bát Nương" Tào thị bước chân suy yếu từ sau chen người tới đây, nàng mặt mũi tái nhợt, tóc tai lộn xộn, thân thể run run.

"Nương" Trong lòng Thập Bát Nương hiện lên tia áy náy, đồng thời cảm hận, là cho nương bị sợ hãi, đều là do tiểu nhân! Tiểu nhân này, chết chưa hết tội!

"Thập Bát Nương, đừng sợ!" Tào thị cầm tay nàng, run lăn môi cho nàng một nụ cười, nhưng có chút khó khăn, nàng dù sao cũng là phụ nhân trong nhà, hơn nữa từng là một phu nhân quan viên, trước kia thấy quan sai nhìn mình rất cung kính, vẫn là lần đầu thấy quan sai tới cửa, nhưng nàng không thể sợ, nếu nàng sợ, ai còn có thể bảo vệ nữ nhi và nhi tử.

Nhìn nương thân mình phát run che chắn trước mặt mọi người, đôi mắt Thập Bát Nương đỏ lên, cúi đầu, làm cho hai giọt nước mắt rơi xuống bụi đất. ** ss Gà **

"Mấy vị quan sai, đây chính là tiểu nữ..." Tào thị vuốt mấy sợi tóc, tận lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhìn quan sai nói. LQĐ

"Cố phu nhân." Quan sai dù biết thân phận Tào thị, mặc dù đã từng thân phận đó, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, "Lệnh thiên kim là kẻ khả nghi cùng với việc được giả bị kiện, cho nên mời tiểu thư theo chúng ta đi một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hối Ý

Editor : sarasatana

Beta : ** ss Gà **

"Thăng đường?" – Tào thị sắc mặt càng thêm tái nhợt, đây là phải lên công đường, thanh danh nữ nhi xong rồi, bất kể là có tội hay không có tội, thân hình nàng lay động.

Cố Thập Bát Nương duỗi tay vịn chặt nàng.

"Không phải, không phải, là đi một chuyến đến hiệu thuốc bắc Bành Nhất Châm ở huyện Hà Trung" Công sai vội nói – "Có thể hỏi vài câu".

"Được, ta đi cùng các người đi" Cố Thập Bát Nương gật gật đầu nói.

Này, tiểu nương tử thần tình bình thản, tựa hồ như đại gia nói chuyện thời tiết hôm nay thật tốt, mấy vị công sai phải nhìn nàng bằng con mắt khác, nàng gặp khốn đốn mà khí độ vẫn nhàn nhã, trên mặt còn mang theo tươi cười.

Người bình thường đối mặt với quan sai bọn hắn đột nhiên tới cửa đều là tâm trạng bất an, càng miễn bàn là nhóm tiểu nương tử hay yếu đuối, chỉ sợ đuôi muốn nhuyển ra đứng không vững.

Nghĩ đến xuất thân của tiểu nương tử, bọn hắn đều là người thô kệch không đọc qua sách, nên trong lòng nhất trí cho rằng phân tử trí thức giáo dưỡn ra cô nương chính là không giống nhau.

"Thập Bát Nương" Tào thị cắn môi dưới bất an.

"Nương, Không sao, chúng ta không làm việc trái với lương tâm, có cái gì đáng sợ?" Cố Thập Bát Nương cười nói, tay ngược lại cầm tay Tào thị, "Khả năng là hiệu thuốc bắc của Bành chương quỳ có việc, con cung cấp dược liệu cho hắn, tự nhiên cần đi làm chứng một chút, không ngại, không ngại".

Tào thị nhìn khuôn mặt nữ nhi điềm tĩnh tươi tắn bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, chính mình còn không được trầm ổn giống như nữ nhi.

“Được” Nàng gật đầu “Nương đi cùng con”.

Nhìn mẹ con Tào thị đi cùng quan sai, phố phường nhất thời náo loạn, mọi người căn bản không nghe ra chuyện gì, nhất thời rối thành một đồng

“Cố gia bị kiện tụng...”

“Nữ nhi cố gia giết người...”

“Phi, là bán được giả, lỗi tai người nghe thế nào vậy...”

Đứng tại Thiên Kim đường có một tiểu hỏa kê từ trong miệng phun hạt dưa ra, lớn tiếng nói: “Bán được giả còn không phải là tương đương giết người?”

Đứng rồi, đứng rồi, mọi người cùng nhau gật đầu, còn không phải sao, phạm là uống thuốc là do có bệnh, kết quả ăn vào được giả chẳng phải là không còn mệnh!

Sau sự kiện Thiên Kim đường lần đó, người trên phố cơ bản đều biết Cố gia tiểu nương tử bán được mưu sinh.

“Thực không nghĩ đến a, một cô nương như vậy lại làm chuyện thương thiên hại lý (nghĩa như kiểu làm việc ác), dù có chết đói cũng không nên kiếm tiền như vậy a...” Một ông cụ về mặt ca thán lắc đầu.

“Cố lão gia tiên sinh là khoan hậu nhân từ đối đãi người, không nghĩ đến...” Có kẻ liên tục thở dài.

“Mới không có, mới không có!” Đâu Hoa ở trong đám người hô, “Thập Bát Nương sẽ không bán được giả đâu”.

“Sao lại không?” Có người chỉ Thiên Kim Đường nói, “Ta nhớ được trước kia ở Thiên Kim Đường đã náo qua, không phải nói nàng bán được giả sao?”

Lần này mọi người đều nghĩ tới, nhao nhao nhìn hướng Thiên Kim Đường.

“Vậy Cố gia tiểu nương tử cũng bán được cho bọn họ, nhà bọn họ cũng sẽ có được giả đi?”

Không nghĩ đến họa thủy lại dẫn đến nơi này, tiểu gia hỏa có chút hoảng hốt, tay ném hạt dưa, vội chống nạnh nói: “Mới không có, từ sau khi phá được chuyện nàng bán được giả, chúng ta liền không cùng nàng giao thiệp qua!”

“Chao ôi? Hơn một lần không phải nói nàng bán cho các người không phải được giả sao? Chương quây của các người trả nàng thật nhiều tiền nha!” – Có người nghi vấn.

Thực là càng nói càng loạn, tiểu gia hỏa không có chủ ý nên thuận miệng bịa chuyện, cái gì mà nàng cầu chúng ta a, không muốn rêu rao a, chương quây chúng ta thiện tâm a vân vân, nói cho mọi người như lọt vào sương mù bán tín bán nghi.

“Phi! Đừng ở chỗ này bịa đặt! Rõ ràng Thiên Kim Đường các người khi dễ phụ nhân, hạ thấp giá mua được, bị Thập Bát Nương nhìn thấu!” Đâu Toa cất cao thanh âm hô, “Ai nói Thập Bát Nương bán được giả? Quan sai cũng không nói là hiệu thuốc bắc bán được giả, cũng không phải nói Thập Bát Nương bán, các người nói cái gì mà nói!”

Tiểu gia hỏa hừ một tiếng, không lý do thoái thác, chỉ nói dù sao quan sai tìm liền không có cái sự gì tốt, quan sai sẽ không vô duyên vô cớ tìm nàng.

Quan điểm này có đạo lý, nhất thời cả phố nhao nhao nghị luận, nói cái này cái nọ.

“Hừ, quan sai tìm nàng thì nàng chính là bán được giả? Hừ, đừng gấp, đều là hiệu thuốc bắc, nói có khi quan sai còn muốn đến tìm các người đấy!” Đâu Toa cảm giận đem tay lắc lắc, cựa bả đầu văng khắp nơi khiến đám người bỏ chạy.

Tiểu gia hỏa Thiên Kim Đường bị nàng nói ức cả một bụng khí, chỉ bóng lưng nàng mắng một trận, mới cảm giận vào trong.

Trương đại gia lướt đi qua nhóm người tụm năm tụm ba lại trò chuyện, tiến đến Thiên Kim Đường.

Tại Thiên Kim Đường, Chu chương quây trước sau như một gầy bàn tính.

“Chúc mừng Chu chương quây mỗi ngày lời đầu vàng, tâm tưởng sự thành (đạt được điều mong muốn)...” Trương đại gia hí mắt cười nói, cần cổ đầy thịt cười đến run rẩy.

“Cùng vui, cùng vui” Chu chương quây ngoài cười nhưng trong không cười thu hồi bàn tính.

“Ta nói đến lúc người ở giữa huyện khai trương hiệu thuốc bắc, tiền nhưng quay vòng?” – Trương đại gia ngồi xuống cười tít mắt hỏi.

Chu chương quây nhìn hẩn một cái, từ khi Trương đại gia tìm tới cửa, sau khi bày ra cách vu oan hãm hại này, hẩn liền biết mục đích lão tiểu tử là vì bức mẹ con Cố gia bán đi căn nhà.

Hẩn nhất tiếu, cũng không do dự, mở miệng nói: “Người bày ta ba.”

Trương đại gia lập tức hí mắt lại.

Chu chương quây nhìn hấn một cái, vể râu không nhanh không nhanh không chậm nói:” Lợi tức còn lại là ta bảy người ba”

Trương đại gia mắt lập tức tròn to: “Này là tính như thế nào? Ta chi nhiều như vậy lại được ít hơn... Lại nói tiền mua được giả đều là ta chi...”

“Được, vậy người tới kinh doanh, ta một phần tiền cũng không muốn” Chu chương quây chậm rì rì nói.

Trương đại gia cười khò một tiếng, Chu chương quây một phần tiền cũng không muốn, tự nhiên cũng là một phần tiền cũng không chi, hấn còn không hiểu lão gia hòa này sao, cực kì keo kiệt lại thù dai, đến lúc đó coi như mình hạ được hiệu thuốc bắc của Bành Nhất Châm thì Chu chương quây cũng sẽ ở giữa huyện mở một nhà khác.

Hấn cũng không muốn trở thành đối thủ cạnh tranh của tên này! Nghĩ nghĩ Bành Nhất Châm sắp sửa kết thúc, Trương đại gia rùng mình một cái.

Hấn lúc trước tìm Chu chương quây, bắt quá chính là mơ tưởng Chu chương quây có thể tố Cổ Thập Bát Nương bán được giả, vô ý nói gặp qua người mua được giả được, không nghĩ đến Chu chương quây căn cứ vào câu nói này nghĩ ra một kế sách một công đôi việc.

Không đúng, phải là một mũi tên trúng ba con chim nha, Trương đại gia sờ cần cổ nghĩ nghĩ, tổng cảm thấy chính mình trong sự kiện lần này cũng bị tính toán nha.

“Chu chương quây người cứ vui tính, ta nơi nào kinh doanh hiệu thuốc bắc...” Trương đại gia cười ha ha, ba liền ba, này một lần có thể động đến tòa nhà Cổ gia, tiền hấn kiếm được đủ để bỏ khuyết tiền mình chuẩn bị được giả cùng với tiền cổ phần chi ra với Chu chương quây, như vậy tính toán, ba phần lợi tức chính là được!

Thỏa đáng!

“Chu chương quây, ta cũng không không hiểu lắm, ta chỉ là đứng dịp biết có một loại giả được... Người nghĩ sẽ không có vấn đề gì chứ?” – Trương đại gia hạ giọng hỏi.

“Có cái gì vấn đề? Được là được giả, nàng mua cũng bán, còn có thể có cái vấn đề gì?” Chu chương quây cười lạnh, phách một tiếng, tay đem bàn tính đẩy trên mặt bàn, “Một lần này bọn hấn gặp nạn chính là toàn bộ, miệng cũng không thể cất nên lời!”

Nói rồi hấn vể râu, nhìn ra ngoài cửa sổ, không có tâm tình vui mừng “Này bọn hấn mơ tưởng thoát thân, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Trương đại gia vội hỏi.

“Trừ phi nàng mua không phải được giả...” Chu chương quây cười ha ha.

Này cũng thật là cười nhạo.

“Điều này là không thể...” Trương đại gia cũng ha ha cười, “Thế nào có khả năng?”.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phân biệt

Nhưng trên đời thường thường ngay cả chuyện không có khả năng cổ tình trở thành có khả năng.

Ví dụ Cổ Thập Bát Nương chết đi sống lại, ví dụ nàng so với bọn hấn biết trước chuyện mười năm, mà đứng dịp, nàng trong mười năm này may mắn cùng thảo được tiếp xúc, càng đứng dịp, hiệu thuốc bắc cực lớn thấy được nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, nàng gặp qua vài loại được liệu giả, trong đó có cả Viễn Chí cùng Tần Bi.

Cổ Thập Bát Nương đi theo quan sai tới bên ngoài hiệu thuốc bắc của Bành Nhất Châm, bên ngoài đã bị vây đến ba tầng người, Bành Nhất Châm lớn giọng xuyên qua đám người vọt ra.

“...Lão tử bán được giả tức thì không chết từ tế! Lão tử nói không bán liền không bán...”

“Bành Nhất Châm đừng khóc lóc om sòm!” Quan sai cầm đầu mặt lạnh trách mắng nói lý, “Người cho rằng lão tử là ai, lão tử đến từ đâu!”

Bành Nhất Châm đỏ mặt tía tai hừ lạnh một tiếng không nói tiếp.

Giữa được đường đặt một cái ván cửa, trên ván cửa một lão phụ đang nằm, xem bộ dáng đã hôn mê bất tỉnh, một phụ nhân mập mạp ngồi trên đất khóc, bên cạnh một thanh niên lấm la lấm lét đang đứng, gặp quan sai quát lớn với Bành Nhất Châm, vội lau nước mắt nói: "... Sai đại ca, người cần phải làm chủ cho mẹ ta a, mẹ ta uống được của hân, như thể nào cũng không thấy tốt lên, ngược lại muốn cái mạng... Ta nguyên bản cũng không biết, ... Là người khác xem nói cho ta đây là Viễn Chí giả..."

"Phi..." Bành Nhất Châm phun ra một câu.

Người trẻ tuổi nhất thời giống như heo bị cắt tiết tru lên, quan sai mặt lạnh cũng nhin không được.

"Nào có đại phu nào như ngươi? Đều nói lương y như từ mẫu, bệnh nhân chẳng qua là nghi ngờ được liệu của ngươi một chút, ngươi đó là cái thái độ gì?" Quan sai mặt lạnh quát, "Xem tới là cáo tật giật mình!"

Bành Nhất Châm hướng về phía thanh niên trẻ tuổi kia hừ lạnh một tiếng, hân đương nhiên biết lương y như từ mẫu, nếu đổi lại là người bệnh khác, đánh hân một trận hân cũng không nữa câu oán hận, nhưng thanh niên này chẳng qua do Chu chương quý tìm đến vụ hãm hân bán được giả, nếu không phải muốn diễn xướng tiếp, hân sớm vung nắm đấm đánh chết tiểu tử này!

"...Chu tiên sinh..." Quan sai mặt lạnh xoay người đối với một lão nhân mặc trường sam dài, cung kính chấp tay, "Làm phiền ngài xem xem..."

Lão nhân này là tiến sĩ y học Hà Trung huyện, hằng ngày phụ trách công việc y dược, cùng với công việc giám sát Ngổ tác, tại địa phương rất có uy tín.

"Ta xem Viễn Chí của ngươi!" Chu tiến sĩ nói.

Bành Nhất Châm hừ một tiếng, còn không có động, người trẻ tuổi kia tức thì cướp lời tay chỉ vào cái khay lớn ở góc được đường, "Ồ nơi ấy, nơi ấy, hân chính là bóc Viễn Chí cho ta..."

Cố Thập Bát Nương lúc này rảo bước tiến vào, nghe vậy kinh ngạc đánh gãy lời hân nói: "Vị đại ca này, ngươi nói cái gì vậy? Đó không phải Viễn Chí a."

Một giọng nữ êm ái dịu dàng đột nhiên vang lên, dẫn tới tất cả mọi người đều trông theo.

Cố Thập Bát Nương đã chạy bộ mấy bước đi đến trước mắt thanh niên trẻ tuổi kia, trên mặt một vẻ mặt kinh ngạc lẫn buồn cười, chỉ vào cái khay đựng được kia nói: "Vị đại ca, ngươi nhận sai rồi, Bành tiên sinh bóc Viễn Chí cho ngươi cũng không phải lấy từ nơi này .. Đây không phải Viễn Chí."

Người thanh niên ngây người, trên mặt hiện lên tia mê muội.

Vì thuận tiện Chu chương quý phái người tới chỉ và xác nhận, Bành Nhất Châm dựa theo đề nghị của Thập Bát Nương, đem hơn một trăm cân Viễn Chí giả để trong cái khay cực lớn đặt ở đại đường, vì để cho bọn họ nhìn thấy, thời điểm mỗi lần người làm kêu bóc Viễn Chí, Bành Nhất Châm đều cố ý tại cái khay tre đưa một khắc, thực tế hân cũng không có lấy từ nơi đó.

Quan sai mang Cố Thập Bát Nương đến nói khế vào tai quan sai mặt lạnh giới thiệu Cố Thập Bát Nương.

"Viễn Chí của Bành Nhất Châm Chí đều là ngươi bán?" Quan sai mặt lạnh hỏi, bất động thanh sắc đánh giá nàng.

"Phải!" Cố Thập Bát Nương gật đầu nói.

"Đó đều là được ta và nữ nhi làm..." Tào thị nắm chặt tay Thập Bát Nương nói.

Người thanh niên lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Chính là Viễn Chí này... Viễn Chí là người khác giúp ta xem, chính là giả..."

"Mất ngươi bị mù, Lão tử nói đây không phải Viễn Chí." Bành Nhất Châm quát lớn một tiếng, nhằn nạy hồi lâu rốt cuộc con tức cũng có thể yên tâm phóng thích.

Hân vẫn cho rằng lần được giả này hân nhất định phải thừa nhận, Cố Thập Bát Nương đến đây cũng sẽ thừa nhận, sau đó cùng nhau chỉ ra chỗ sai ngày đó, sau đó đề nghị quan sai đến Chu chương quây mua được, chuyện lớn như vậy ai cũng không nghĩ chạy thoát được tội.

Không nghĩ tới Cố Thập Bát Nương há mồm liền nói đây không phải Viễn Chí, đương nhiên Viễn Chí giả cũng không phải Viễn Chí, nhưng hân tự nhiên minh bạch lúc này Cố Thập Bát Nương nói lời này không phải đùa giỡn, nếu nàng nói như vậy, thì Viễn Chí này thật sự không phải là Viễn Chí, mà là một loại dược liệu khác.

Một loại dược liệu khác! Thực là dược liệu! Bọn họ không có việc gì! Bọn họ lúc này một chút can hệ cũng không có!

Xui xẻo chỉ có Chu chương quây!

Bành Nhất Châm chỉ cảm thấy cả người nổi lên một tầng da gà, một cổ nhiệt nóng theo lòng bàn chân vọt lên, tại cổ họng hân khô khè phả ra bất chấp khiến hân tưởng muốn gào thét.

Đây không phải Viễn Chí! Đây không phải dược giả!

Bánh Nhứt Châm nhìn trước mắt rồi đột nhiên hai mắt đỏ đến, trong mắt tựa hồ có thể toát ra ánh lửa, mọi người ở đây không khỏi giật nảy mình.

“Bánh Nhứt Châm!” Quan sai mặt lạnh cũng hét lớn tiếng, thanh âm của hắn hùng hậu, tuy rằng không giống Bánh Nhứt Châm chói tai, nhưng truyền vào tai mỗi người ở nội đường, lại đập vào trong lòng: “Người lui ra sau cho ta.”

Bánh Nhứt Châm nắm tay thành quả đấm, bị công phu nội công đánh vào người tỉnh táo lại, hắn cắn răng ngăn chặn tâm tư chính mình mừng rỡ như điên, theo lời lui lại phía sau.

“Chu tiên sinh, mời người nhìn xem.” Quan sai mặt lạnh khí thế vừa thu lại, ôn hòa đối với vị tiến sĩ kia nói.

Chu tiên sinh gật gù đầu, mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, một mặt cất bước đi qua, một mặt nhìn mắt Cố Thập Bát Nương.

Nhìn tiến sĩ kia nghiêm túc bắt đầu phân biệt dược liệu, tất cả mọi người mở to mắt xem, đám người bên ngoài ầm ĩ cũng yên lặng lại, chỉ sợ phát ra một tiếng, tương lai đề tài nói chuyện kém một bậc.

Chu tiến sĩ lại là nhìn là nếm, nhất thời lấy tay vò nát chà xát dược liệu, sắc mặt nghi hoặc quay đầu nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Tiểu nương tử, người nói đây không phải Viễn Chí?” Hắn vẫn đạo.

Cố Thập Bát Nương gật gù đầu, cười cười bước mấy bước.

“VẬY ĐÂY LÀ?” Chu tiến sĩ hỏi.

“Là Mạch Môn.” Cố Thập Bát Nương cười nói, thanh âm cổ ý nâng cao vài phần.

Chu tiến sĩ bật cười, nắm một nhúm đoạn Viễn Chí cong queo khô héo, nói: “Tiểu nương tử, người có biết Mạch Môn có dạng gì không?”

Thiếu niên nguyên bản có chút kích động nghe vậy trong lòng bình tĩnh lại, con ngươi vòng vo lưu chuyển, lập tức kêu lên: “Hảo a, không dám thừa nhận là được giả, liền nói lung tung đó là được khác...”

“Câm miệng!” Quan sai mặt lạnh quát, “Chu tiên sinh còn chưa nói xong, nào đến phiên người xen mồm vào.”

Nhận thức khí thế của quan sai, người thiếu niên lập tức không dám nói nữa, rụt đầu đứng sang một bên.

Chu tiến sĩ cũng không thêm đề ý hắn nói chuyện, bước đến trước dược quầy, một mực xem từng ngăn, kéo ra một ngăn, nắm một vốc dược liệu ra: “Đây mới là Mạch Môn.”

Hắn một mặt đem tay nắm hai loại dược liệu hướng mọi người trong nội đường thấy, một mặt giải thích nói, “Mạch Môn là thảo mộc, sinh trưởng ở khe cốc, lá thẳng mọc từ gốc, hẹp, dài, có cuống bẹ, mép lá có răng cưa. Rễ hình thoi hai đầu hơi nhọn, mặt ngoài màu vàng nâu nhạt, phần ruột trắng ngà...”

“... Tính chất mềm dẻo, tính hàn, vị ngọt, hơi đắng...” Cố Thập Bát Nương tiếp lời hắn nói.

Chu tiến sĩ biết nàng có chuyện để nói, liền ra dấu thỉnh ý cứ nói.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Lừa bịp tổng tiền

“Của ta đây là rễ chùm Mạch Môn, cũng chính là thân rễ Mạch Môn...” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói.

Chu tiến sĩ sững sờ, hắn lại một lần nữa cúi đầu nhìn thứ ở trong tay gọi là Mạch Môn rễ chùm, “Rễ chùm?”

“Đúng, Mạch Môn gốc rễ tương đối trắng kiện, làm thuốc là đinh rễ hoặc đoạn thịt ở giữa phình to hình con thoi.” Cố Thập Bát Nương nói, một mặt khoa tay một chút, “Mà cái này, là rễ chùm ở dưới không có tác dụng, sinh trưởng ở tại ven đường, tiên sinh có thể tìm người nhỏ lên kiểm chứng, trải qua quá trình ngâm tẩy thành cái dạng này, tuy rằng bộ dạng không giống, nhưng nó dù sao vẫn là Mạch Môn.”

Nói xong ánh mắt hướng nhìn thanh niên trẻ tuổi kia, cười nói: “Cho nên không thể bởi vì nó không phải bộ phận cây Mạch Môn dùng làm thuốc mà đem gọi nó là Viễn Chí...”

Lời này dẫn đến mọi người bên ngoài cười lớn.

Người thanh niên có chút hoảng hốt, “Ngươi, ngươi, đây là nói dối, ngươi chính là mua Viễn Chí về chế biến..”

“Vị đại ca kia.” Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, nhìn người thanh niên kia, bắt đầu nói, “Ta tại sao phải làm như vậy? Ta cũng không phải là không mua được Viễn Chí. Lại nói...” Nàng sắc mặt trở nên nghiêm túc vài phần, “Ta làm sao có thể làm như vậy?”

Tầm mắt mọi người trong nội đường tức thì tập trung trên người thanh niên kia, phụ nhân luôn thấp giọng khóc lúc này cũng ngoảnh lại ngơ ngác nhìn người thanh niên.

“Bởi vì.. Bởi vì.. Vì muốn chiếm tiện nghi!” Người thanh niên hoảng loạn, hô bậy.

Lời kia vừa thốt ra, một mảnh ồn ào nổi lên, Cố Thập Bát Nương cũng nhin không được lắc đầu, Chu chương quỹ như thế nào phải đồ ngốc lại đây?

Lúc này trong đám người có một người thấy thế chen chúc đi ra ngoài, chân xuôi theo ngã tư đường mà chạy đi, mới đi qua một con phố, chỉ thấy đôi điện có ba người, vừa vận dụng vào hấn.

“Ngươi mất mù à..” Người nọ bị ngã nhảy dựng lên, mắng to.

Lời còn chưa dứt đã bị người xách đứng lên, “Mắng ai đó! Ngươi đừng phải lão tử, lão tử còn chưa có tính sổ với ngươi đâu..”

Người trên đường thấy, đều tránh đi, cũng có người thấy có chuyện vui tức thì vây lại bốn phía, nhìn một màn này nhất định sẽ không nhanh chấm dứt.

Hiệu thuốc bắc Bành Nhất Châm, quan sai mặt lạnh nhìn người thanh niên kia, trong lòng đã hiểu hơn nửa, này rõ ràng chính là đến lừa bịp tổng tiền.

Hắn vẫy vẫy tay, bốn năm quan sai đem người thanh niên kia vây lại.

“Chẳng qua, Cố tiểu nương tử, ngươi muốn dùng rễ chùm Mạch Môn làm cái gì?” Chu tiến sĩ đột nhiên hỏi, một mặt ý vị thâm trường nhìn nàng, “Không thể không nói, cùng Viễn Chí làm thật đúng là giống vô cùng a..”

“Ta nghĩ rễ chùm Mạch Môn vứt đi thật đáng tiếc, đã nghĩ thử xem có thể hay không dùng làm thuốc..” Cố Thập Bát Nương nói.

Chu tiến sĩ bật cười, nói: “Tiểu nương tử nói đùa..”

Từ khi Mạch Môn được dùng làm bài thuốc tới nay, đều không cần dùng đến thứ này, tiểu nương tử này ý nghĩ thật sự kỳ lạ...

“Có lẽ một ngày nào đó có thể vào được đường a, ví dụ như mài thành bột a..” Cố Thập Bát Nương còn thật sự nói.

Chu tiến sĩ nở nụ cười, lắc đầu, hiển nhiên đem thành lời nói đùa, bỏ qua không hề tranh luận.

“Tiểu nương tử, rễ chùm Mạch Môn chính là rễ chùm, vạn không thể đánh đồng cùng Mạch Môn.” Hắn ý vị thâm trường nói, một mặt nhìn Bành Nhất Châm.

Hắn ý tứ này chính là các ngươi đừng đem rễ chùm Mạch Môn trở thành Bán hạ mà đem bán.

Chẳng qua, hắn thuần túy lo lắng dư thừa, Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, quơ quơ rễ chùm trong tay, lại chỉ Mạch Môn trong tay Chu tiến sĩ, “Bọn họ tuy rằng cùng một nương sinh ra, bộ dáng lại thực sự kém nhau quá lớn..”

Ý tứ này nói đúng là nàng nghĩ định giả mạo, nhưng bắt đầu dĩ thể nhân không phải người mù.

Chu tiến sĩ nhìn tiểu cô nương vừa nói lời dí dỏm, không khỏi nở nụ cười, nhìn nàng thêm vài lần, xoa người nói với quan sai mặt lạnh vài câu.

Một quan sai lại một lần nữa đem bao đựng trên quầy mở ra với tay cầm đưa cho Chu tiến sĩ xem, Chu tiến sĩ nhìn, gật gật đầu.

“Xác thực chính là Viễn Chí, còn cái này là rễ chùm Mạch Môn..” Hắn nói.

Người thanh niên lúc này hai chân run run, cái trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn vẻ mặt cầu xin, luôn miệng nói: “Bẩm đại gia... Ta cũng không hiểu chuyện này... Chắc nhầm rồi..”

Quan sai phía sau trong lòng đã hiểu ngọn nguồn, hắn hừ lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay, hai quan sai tiến lên đem xốc người thanh niên đứng dậy.

“Theo chúng ta đi một chuyến, có lời gì, đến nha môn nói đi..”

Người thanh niên kêu cha gọi mẹ, phụ nhân cũng không khóc nương chính mình nữa, xoa người nện người thanh niên kia, chửi loạn lên.

“Như thế, làm phiền.” Quan sai đối với Bành Nhất Châm nói.

Bành Nhất Châm đáp lễ nói không dám, tự mình đưa đoàn quan sai đi ra ngoài.

“Hơn nữa, rễ chùm Mạch Môn này lão phu muốn đem đi, giám định một chút.” Chu tiến sĩ nói.

Xem ra hẳn đối với rẽ chùm Mạch Môn có thể làm thành dạng này vẫn rất ngạc nhiên.

“Tiên sinh thỉnh cứ đem đi.” Bành Nhất Châm nói, lập tức phân phó người làm chạy nhanh đóng gói cẩn thận đưa cho Chu tiến sĩ.

“Mắt bị mù, dám đến trước mắt Bành Nhất Châm lừa bịp tổng tiền.” Bành Nhất Châm đứng ở cửa lớn tiếng nói.

Người vây xem chỉ người thanh niên kia bị quan sai mang đi, lại nhìn phụ nhân đang ngồi ở hiệu thuốc bắc cũng cúi đầu ảo não chạy.

“Chao ôi, nương người còn nằm đây...” Có người tốt bụng hô lên cười nói.

Lời còn chưa dứt, thì thấy bà lão nằm ở trên ván cửa lồm cồm bò dậy, chui ra khỏi đám người cũng chạy, bốn phía một trận cười vang. Bành Nhất Châm tức giận nở nụ cười.

“Tan đi, tan đi.” Hân vung tay nói.

Người vây quanh lập tức giải tán, người đến lừa bịp tổng tiền hiệu thuốc bắc không phải chuyện hiếm lạ, chẳng qua lúc này đây người lừa bịp tổng tiền đó cũng quá kiêu ngạo, dám tìm quan sai đến đây, đây không phải tự tìm đường chết sao.

“Không biết quan phủ cuối cùng có kết luận thế nào?” Bành Nhất Châm thần sắc kích động, “Có thể hay không...”

Nói được một nửa, gặp Cố Thập Bát Nương hướng hân nháy mắt, thế này mới nhớ ra Tào thị cũng đứng ở nội đường, vội cảm miệng.

Cố Thập Bát Nương hướng hân lắc lắc đầu, chuyện này kết luận cuối cùng chỉ có thể là lừa gạt tổng tiền mà thôi, Chu chương quý tại sự kiện này khẳng định không có ra mặt sẽ đem chính mình phải sạch quan hệ.

Chẳng qua cũng không sao cả.

“Người lừa gạt không lừa đại phu, thế nhưng hướng được liệu bán ra, Bành tiên sinh, các người thuốc bán ra phải cẩn thận chút...” Cố Thập Bát Nương cười nhắc nhở nói.

Bành Nhất Châm hướng nàng gật đầu, ánh mắt nói hết thầy an bài tốt lắm, mở miệng nói: “Đa tạ tiểu nương tử nhắc nhở.”

“Tuy rằng nói lúc này đây người lừa gạt tổng tiền, nhưng thói đời này là thế, được giả tất nhiên là có, Bành chương quý, về sau mua cái gì đều phải cẩn thận một chút.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Bành Nhất Châm biết nàng có chuyện nói, dừng thẳng lỗ tai thật sự lắng nghe, một mặt nói theo: “Đúng vậy a, bây giờ có những người lương tâm mờ ám muốn kiếm tiền...”

Cố Thập Bát Nương gật đầu, “Chẳng qua, giả cuối cùng là giả, người hiểu việc tất sẽ dễ dàng nhận ra, hoặc là nếm thử a, hoặc dùng nước ngâm...”

Nói đến câu cuối, nàng nhìn Bành Nhất Châm nhấn mạnh...

Dùng nước ngâm. Bành Nhất Châm trong lòng dùng một khắc, trên mặt gạt mình, không che giấu cười lộ lên, liên tục gật đầu, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm.

Cố Thập Bát Nương thấy hân mình bạch, cũng không nhiều lời, lập tức cáo từ.

Bành Nhất Châm lại hướng Tào thị nhận lỗi, thật xin lỗi khiến nàng bị kinh hách, vừa nói chuyện vừa lấy tiền ra.

Tào thị kiên quyết không thu, “Chúng ta bán được, xảy ra chuyện tất nhiên phải đến làm chứng.”

Xem nàng kiên trì, Bành Nhất Châm cũng không cưỡng cầu nữa, lại nói lời cảm tạ, để cho người làm chuẩn bị xe đưa các nàng trở về, Tào thị khước từ, lôi kéo Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng thoải mái tiêu sái rời đi.

“Không nghĩ tới bán được liệu cũng nguy hiểm.” Tào thị cười nói, một mặt vỗ về đầu nữ nhi, “Thập Bát Nương, sợ sao.”

Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, “Nương, nữ nhi không có làm chuyện khuất tất, sợ cái gì?”

Sợ hẳn là người làm trái lương tâm đi, nàng cười càng đậm.

Chu chương quỳ được tin tức đã là lúc trời sẩm tối, hân sắc mặt kinh hãi, tay không thể tự chủ run run.

“Không đúng! Không đúng!” Hân phản ứng.

“Cha, cái gì không đúng?” Chu Lê Nương vội hỏi.

“Bị lừa! Bị lừa!” Chu chương quỹ lẩm bẩm nói, trong đầu hấn hoảng loạn, cảnh tượng ngày được hội đó quanh quẩn ở trước mặt hấn.

“Bị bọn họ lừa!” Chu chương quỹ phù phù một tiếng ngã ngối ở trên ghế, trên người toát ra tầng mồ hôi lạnh.

“Cha!” Chu Lệ Nương kinh hãi, vội vịn tay hấn, “Phụ thân người làm sao vậy? Bị ai lừa?”

Chu chương quỹ không trả lời nàng, bỗng từ trên ghế đứng lên, “Mau, mau, gọi người, đi, đi, đem Tần Bì mua ngày đó ném đi..”

“Cha! Người nói gì vậy.” Chu Lệ Nương kinh ngạc, “Cái gì mua Tần Bì ngày đó?”

Lời của hấn mới nói ra, chột ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn độn, cùng tiếng gõ cửa mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Điều kiện

“Mở cửa, mở cửa!”

“Chúng ta là sai dịch huyện nha đến phá án! Người bên trong nhanh mở cửa!” Âm thanh cốc cần có chút không kiên nhẫn vang lên.

“Trời cao ơi lòng dạ độc ác... Bán cho chúng ta được giả.. Ăn vào chết người... Đền mạng a...” Nhóm phụ nhân khóc lóc hỗn loạn ở trong đó.

Đêm tối, động tĩnh phá lệ hấp dẫn người chú ý, chờ người trên đường tiến ra ngoài tìm hiểu thì chỉ thấy Chu chương quây bị vài quan sai áp giải đi, tiểu nhị hiệu thuốc bắc chạy tán loạn, Chu Lệ Nương khóc đến ‘lê hoa vũ đài’.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Mọi người nhao nhao nghe ngóng.

“Nghe nói là bán được giả làm chết người...” “Có người tin tức linh thông nói, chỉ vào nhóm nam nữ để tang đốt vàng mã theo sau quan sai.

Tin tức này truyền ra, trên phố nghị luận càng náo nhiệt, có tin có không tin.

“Không phải mới nói có hiệu thuốc bắc bán được giả, hiệu thuốc bắc khác cũng có thể bán, Thiên Kim Đường tự nhiên cũng có thể bán, có cái gì ngạc nhiên!”

“Không phải, không phải, cái hiệu thuốc bắc kia không phải bán được giả, này, Cổ gia tiểu nương tử bình an đã trở lại...”

“Thì ra là lừa bịp tổng tiền a?”

“Chao ôi, đây không phải Cổ gia tiểu nương tử sao, hỏi nàng một chút...”

Cổ Thập Bát Nương quần một kiện áo choàng mỏng đứng ở chỗ tối góc đường, không nghĩ tới vẫn bị người thấy được, nghe thấy hỏi liền cười nói: “Cái hiệu thuốc bắc kia không phải bán được giả, là có người cố ý lừa bịp tổng tiền, đã bị quan sai điều tra rõ rồi tội.”

“Sao, Chu chương quỹ kia nói không chừng cũng là bị lừa bịp tổng tiền đi.”

Cổ Thập Bát Nương ẩn ở trong bóng đêm, trên mặt hiện một tia cười.

“Thập Bát Nương, Thập Bát Nương.” Tào thị gọi từ ngõ hẻm truyền đến.

Cổ Thập Bát Nương đáp lời, lại nhìn Thiên Kim Đường đèn đuốc sáng trưng, xoay người chậm chậm mà đi, gió đêm từ hẻm lướt qua, cuốn cuốn thổi góc áo của nàng.

Chu chương quây. Chúc ngời may mắn.

Chu chương quây lần này không có vận may, giữa trưa ngày thứ hai, huyện nha đem giấy niêm phong dán lên cửa Thiên Kim Đường, sư phó hiệu thuốc bắc cũng bị mang tới thẩm vấn.

Nghe nói Đồng lão gia cùng với hai tiến sĩ y tự mình kiểm chứng được liệu Chu chương quỹ bán cho người bệnh là giả, hơn nữa Thiên Kim Đường còn dư trữ rất nhiều.

Đồng lão gia nói thì phải là miếng vàng lời ngọc, không ai lại hoài nghi Chu chương quây là bị người ta lừa bịp.

Mà ngay lúc đó, Bành Nhất Châm phải một tiểu hòa kế tới thỉnh Cố Thập Bát Nương đến nhà lao huyện nha một chuyện, nói Chu chương quây có chuyện muốn nói, nếu như thuận tiện đến nghe một chút.

Tào thị tự nhiên không đồng ý nữ nhi đi đến loại địa phương đó.

Cố Thập Bát Nương nghĩ nghĩ, có một số việc nàng không có ý định gạt Tào thị, ví dụ như nàng cùng Chu chương quây cùng một sạp thuốc mua được liệu, mà có một số việc lại phải gạt, ví dụ như nàng đã sớm nhận ra đó là được giả.

“Chắc là muốn để con làm chứng đây không phải được giả.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Tào thị gật gật đầu, thế này mới yên tâm một chút, “Vậy con đi đi, biết cái gì thì nói cái đấy.”

Nhà lao huyện nha, loại địa phương này cũng không phải lần đầu Cố Thập Bát Nương tới, một đời trước, mẫu thân mới chôn cất không bao lâu, ca ca tức thì bị nhốt vào nhà tù, ở giữa trời đất tựa hồ chỉ còn một mình nàng một người, hoảng loạn bất lực ngồi tại nhà tù khóc hai ngày hai đêm. . .

Nàng duỗi tay vịn chặt cửa lao, nhắm mắt lại.

“Cố tiểu nương tử, nơi này không có quen đi.” Tiểu hòa kế mang nàng đến phát hiện cử chỉ của nàng, thấp giọng hỏi.

Loại địa phương này nghĩ đến không ai muốn quen thuộc, Cố Thập Bát Nương nghe vậy cười cười, đi theo hần vào.

“... Bành Nhất Châm cùng Chu chương quây nói chuyện, đột nhiên nói muốn mời người tới.” Tiểu hòa kế thấp giọng lại lần nữa kín đáo ám ý này nói, “Để tiểu nương tử đến chỗ này rõ là...”

Cách cửa nhà tù, Chu chương quây cùng Bành Nhất Châm ngồi đối diện nhau, bên trong tối om không thấy rõ biểu cảm trên mặt hai người họ, tiếng bước chân phát ra khiến họ quay đầu lại nhìn.

“Cố tiểu nương tử đến đây.” Bành Nhất Châm đứng lên nói.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe thấy Chu chương quây cười lạnh một tiếng.

Bành Nhất Châm hướng tiểu hòa kế khoát tay, tiểu Hòa kế lập tức lui ra ngoài, người dân Tiên Nhân huyện tốt bụng, trị an yên bình, trong phòng giam chỉ có mình Chu chương quây là một cái tội phạm.

“Cố tiểu nương tử, người hảo thủ đoạn a!” Chu chương quây lạnh lùng nói.

Cố Thập Bát Nương đến gần vài bước, nhìn Chu chương quây trong phòng giam mặc áo tù nhân, tóc rối tung, ngồi trên chiếu, một đêm không thấy, hần nhìn qua trông rất nhếch nhác.

“Chu chương quây, lúc này đầu vô mồm, cảm thấy thú vị sao?” Cố Thập Bát Nương nhìn, thân nhiên nói, cũng không có đối với lời hần nói mỉa mai lại.

“Quả nhiên, người sớm biết... Các người cố ý để cho ta mua được giả, chính là người, chính là người...” Chu chương quây đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy, thanh âm trầm thấp quát.

Bành Nhất Châm hừ lạnh một tiếng, ngồi ở trên ghế dài không hề động.

“Chu chương quây lời này có ý gì a, cũng bởi vì cùng một sạp thuốc mua được, người mua được giả, ta cũng phải mua được giả sao? Bằng không, chính là ta hãm hại người? Chu chương quây, được hội ngày đó, người độc nói ta hãm hại người có hay không công bằng?” Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói.

Bành Nhất Châm ha ha cười một bên, “Đúng vậy, Chu chương quây, người lời này thật đúng là người điên nói.”

Chu chương quây sắc mặt đỏ tím, một phát bắt được trụ nhà lao, oán hận nói: “Bành Nhất Châm, người đừng ở trong này giả ngây giả dại, sự tình thế nào trong lòng các người rõ ràng! Các người con mẹ nó đã sớm biết đây là được giả!”

“Chu chương quây, người nếu trong lòng rõ ràng, không bằng đi nói cho Huyện lão gia biết, ngày đó vốn là ta Cố Thập Bát Nương muốn mua Tần Bì, không cần thận bị người đoạt mất, cho nên nói được giả này a hại chết người là tội của ta.” Cố Thập Bát Nương châm rãi nói, nói xong cười nhìn Chu chương quây, “Bất quá ta thực sự không rõ, ta biết đó được giả, ta vì sao còn muốn mua?”

“Bởi vì các người muốn ta mua!” Chu chương quây vỗ trụ của hồ.

Sự thật xác thực như thế, nhưng lời này cho dù ai nghe qua đều cảm thấy logic không hợp lẽ thường, Bành Nhất Châm cười ha ha.

“Ta coi Chu chương quây, người thật đúng là điên rồi! Người ta Cố tiểu nương tử vì sao muốn người mua?” Hần vỗ đùi hỏi.

Trong phòng giam đột nhiên an tĩnh lại, con người Chu chương quỳ đảo qua hai người, cuối cùng dừng ở trên mặt Cổ Thập Bát Nương, phòng giam tắm tối, cô nương kia nhỏ gầy trên mặt hiện vài phần thương hại cùng vài phần cười nhạo.

“Chu chương quỳ, ta vì sao muốn ngươi mua được giả? Ta với ngươi có cừ oán sao?” Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn, trên mặt cười, trong mắt lại không có nửa điểm ý cười, chậm rãi nói từng chữ một, “Ngươi không có lòng muốn hại ta, ta cần gì phải hại ngươi? Chu chương quỳ, ngươi nói đúng hay không?”

Nàng biết! Nàng ngay từ đầu đã biết? Điều này sao có thể?

Chu chương quỳ cảm lấy trụ lao, vẻ mặt mờ mịt không thể tin nổi.

Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Rõ ràng là một thiên kim tiểu thư nghèo túng cổng trước không ra bên trong không rành thế sự, sự tình tại sao có thể như vậy? Ta làm sao có thể bị nàng dắt mũi.

Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng, đây không phải sự thật, nhất định là ta đang nằm mơ.

Chu chương quỳ đột nhiên đầu đụng vào cột trụ cửa, máu chảy men từ trên trán xuống.

Đúng, nhất định cùng nàng không quan hệ, đây đều do Bành Nhất Châm thẳng nhai này nghĩ ra mưu ma chước quỷ.

“Họ Bành!” Chu chương quỳ tay lau vết máu, hung tợn nhìn Bành Nhất Châm, “Ta hiện gặp hạn, ngươi muốn thế nào?”

Bành Nhất Châm trên mặt cười điên cuồng thu lại, hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn Chu chương quỳ vươn tay ra, “Trừ tánh mạng ngươi và con gái, cái khác đều thuộc về ta.”

Chu chương quỳ đầu tiên là ngạc nhiên sau đó nổi giận, giận quá hóa thành cười, “Họ Bành, ngươi điên rồi...”

“Được lắm, vậy ngươi là muốn ta đi nói cho Huyện lão gia, ta tại sạp thuốc kia mua chính là rễ chùm Mạch Môn, hay là nói kỳ thật là mua Viễn Chí giả chúng ta là một bọn buôn được giả với nhau?” Bành Nhất Châm nói.

“Ngươi mẹ hắn đi nói, nghĩ nói như thế nào thì liền nói như thế, ngươi cho rằng bằng này có thể giết chết ta...” Chu chương quỳ tức giận nói.

“Nếu ta đã từng nghĩ giết ngươi thì sao?” Bành Nhất Châm đánh gãy lời hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ân oán

Chu chương quỳ đột nhiên cảm mềm không nói, kinh ngạc nhìn Bành Nhất Châm sai bước tiến đến.

Hắn không phải bị lời nói đó bị dọa, mà là biểu tình của hắn.

Âm u, đó là một vẻ mặt hung ác như thế nào, giống như hổ sói tàn bạo thị huyết, Chu chương quỳ không khỏi đánh rùng mình một cái, hắn đột nhiên tin tưởng, Bành Nhất Châm thật là nghĩ muốn giết hắn, hơn nữa nhất định cũng có thể nói được là làm được.

Trong phòng giam đột nhiên an tĩnh lại, im lặng khiến cho người ta hít thở không thông.

Cổ Thập Bát Nương đứng ở một bên, vẻ mặt Bành Nhất Châm dừng ở trong mắt nàng, ở trong lòng nàng trở nên đồng cảm, đó là cừ hận, cừ hận ô ạt, hận không thể đồng quy vu tận.

Nàng cũng tin tưởng, Bành Nhất Châm thật sự sẽ làm như vậy.

Từ hồ qua thật lâu Chu chương quỳ thờ dài, đánh võ không khí đáng sợ này.

“Lão Bành.. Ngươi vì sao phải làm như vậy?” Giọng nói hắn mang theo vẻ uể oải, nói xong lại tự giấu một chút, mang theo vài phần lấy lòng hướng nhìn Bành Nhất Châm, “Ta biết chúng ta trong lúc đó có chút hiểu lầm...”

“Không có hiểu lầm.” Bành Nhất Châm đánh gãy lời hắn nói, như trước ánh mắt thị huyết trừng nhìn hắn, một chữ một chữ một phun ra, “Ngươi còn nhớ rõ Tôn bất tài huyện Bình Dương sao.”

Huyện Bình Dương Tôn Bất Tài.

Những lời này như một tiếng sấm khiến cho Chu chương quỳ tức thì thờ người ra tại chỗ, về mặt oán hận cùng lấy lòng hết thầy biến mất, thay vào đó là vẻ mặt hoảng sợ.

“Ngươi ... ngươi...” Miệng môi hắn run rẩy, nhìn Bành Nhất Châm lấp bắp nói không ra lời.

“Ngươi muốn hỏi ta làm sao mà biết được có phải hay không? Ngươi cảm thấy Tôn gia mọi người chết hết, không có người biết chuyện ngươi làm đúng hay không?” Bành Nhất Châm bỗng nhiên đề cao giọng quát lớn, hắn một bàn tay chỉ hướng lên trời, “Người đang làm, trời đang nhìn, Chu Phúc Sinh! Ngươi cho là ngươi làm, có thể lừa gạt mọi người hay sao!”

Một tiếng quát này làm cho Chu chương quỳ tựa hồ bị đứt ruột gan, hắn phù phù một tiếng, ngồi dưới mặt đất.

“Đại huynh đệ... Đây là hiểu lầm... Tôn gia ... chuyện... Không liên quan gì đến ta...” Hắn hết sức làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, lại ức chế không được tay run run, “Ngươi cũng biết... Việc buôn bán thôi... Luôn có lời có lỗ... Ta cũng không muốn... Cháu trai ngoại đáng thương của ta.. Như thế nào đã nghĩ không thông...”

Bành Nhất Châm nghe vậy cười lạnh một tiếng.

“Chẳng qua, đều tại ta, đều tại ta...” Chu chương quỳ tựa vào cột trụ đứng lên, hồi hận tự trách luôn miệng nói, “Đều là ta không có bản lĩnh, làm cho buôn bán lỗ vốn... Bằng không đại công tử hắn cũng sẽ không bị buộc phải trả nợ mà nhảy xuống giếng...”

Bành Nhất Châm ngửa đầu cười to.

“Chu Phúc Sinh! Ngươi thật sự là chết đến nơi còn muốn diễn trò!” Hắn cười một chút, nhìn Chu chương quỳ gần từng chữ một, “Được thôi, ngươi chờ ném ném thử tư vị con gái của ngươi bị buộc nhảy giếng đi!”

Chu chương quỳ sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy một câu cũng nói không nên lời.

“Cố tiểu nương tử, làm phiền ngươi chạy đến nơi này, đi, chúng ta đi ra ngoài, tìm tầu lâu, lão phu gội rửa không khí xui xẻo này!” Bành Nhất Châm giờ bàn tay to, đúng là không hề để ý tới Chu chương quỳ, đi nhanh hướng phía ngoài.

Cố Thập Bát Nương vuốt cằm, xoay người cũng đi.

“Đừng!” Chu chương quỳ ở đằng sau chợt thét lên một tiếng chói tai.

Bành Nhất Châm không quay đầu lại, cước bộ không ngừng.

“Ta đồng ý, ta đồng ý, đều cho ngươi đều cho ngươi, tài sản ta sở hữu toàn bộ đều cho ngươi...” Chu chương quỳ cất cao giọng hô, trong giọng nói đã mang theo tuyệt vọng hoảng loạn.

Bành Nhất Châm thế này mới quay đầu, nhìn hắn cười lạnh một tiếng, “Sai lầm rồi, không phải tài sản của ngươi, là Tôn gia!”

Bảy ngày sau đó, Chu chương quỳ lưng vác một cái bao vải bố, bên trong vải bố là vài món xiêm y cũ, lôi kéo nữ nhi cho rằng đã mất hết phú quý, thất hồn lạc phách rời Tiên Nhân huyện.

Nhìn hai bóng lưng rời, Bành Nhất Châm chân mày cau chặt tức thì thả lỏng xuống, hắn chợt quỳ trên mặt đất, đối với một cái phương hướng bang bang gõ đầu hai cái.

“Tôn lão gia, ngươi xem, Chu Phúc Sinh con người nham hiểm này đến rồi đi như thế đó... Hắn không có lấy đi một phần tài sản của ngài...” Hắn quỳ trên mặt đất, đại hán rơi lệ đầy mặt, “Chỉ là.. Thiếu gia mất mạng.. Không thể đòi trở về...”

Thời điểm Cố Thập Bát Nương đi ngang qua Thiên Kim đường, nhìn đến biển hiệu trước cửa đã bị gỡ xuống, hai ba cái tiểu hỏa kế đang quét dọn tro bụi được đường.

Trương đại gia chân tay do dự theo một bên đi chuyển lại đây, kinh hồn bạt vía hướng bên trong tìm hiểu, không chú ý tới Cố Thập Bát Nương tới gần.

Cố Thập Bát Nương đứng ở sau lưng hắn, khụ một tiếng.

Trương đại gia chân kinh xoay người, thấy nàng rõ ràng sợ tới mức lui về sau từng bước.

“Cồ.. Cồ ... Cố tiểu nương tử... Thu được đi a.” Hắn cười trừ một tiếng, lấp bắp chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, cười cười, “Trương lão gia, nghe nói ngươi tính mua nhà chúng ta?”

“Không, không...” Trương đại gia sợ tới mức vung tay tạo thành một trận gió, “Tiểu nương tử, đừng nghe người nói bừa...”

“Nói bừa?” Cố Thập Bát Nương nhìn hắn cười hỏi lại.

Trương đại gia lau mồ hôi trên trán, gật gật đầu nói: “Đúng, đúng, là ta tại Tây thành mới mua một thôn trang mới, đang muốn một chuyến đi qua, nơi này phòng ở ta đều bán đi, còn mua nhà tiểu nương từ làm cái gì...”

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, “Là như thế a, vậy, chúc mừng Trương lão gia dời đến nhà mới...”

“Không dám không dám, đa tạ đa tạ.” Trương đại gia liên tục nói lời cảm ơn, chân không chạm đất một trận gió biến mất.

Cố Thập Bát Nương nhìn bóng dáng hần hốt hoảng, cảm giác dọa người khác sợ hãi cũng không tệ lắm...

Mới nhắc chân phải đi, chỉ thấy một cái tiểu hỏa kế theo Thiên Kim đường đi ra, cười hơ hớ chào hỏi.

Đây là tiểu hỏa kế ở hiệu thuốc bắc Hà huyện Bành Nhất Châm, Cố Thập Bát Nương cùng hần rất quen thuộc, nơi này hiển nhiên đã thuộc sở hữu của Bành Nhất Châm.

“Người đã tới a?” Nàng mỉm cười nói, một mặt có chút tò mò hỏi, “Vẫn là mở hiệu thuốc bắc?”

Tiểu hỏa kế cười hắc hắc, “Ta không biết...”

“Chẳng lẽ chương quây các người muốn đổi nghề khác sao?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Tiểu hỏa kế vẫn cười nói không biết, nói được hai câu thì trong điểm có người gọi hần, tiểu hỏa kế cáo từ đi vào.

Đậu Hoa ở đối diện hướng Cố Thập Bát Nương vẫy tay, chờ Cố Thập Bát Nương lại đây, cũng tò mò hỏi thăm cửa hàng này muốn bán cái gì.

Chu chương quây bị kiện bán được giả, táng bại hết tài sản mới thoát thân, mọi người hết thầy đều biết Thiên Kim đường đổi chủ.

“Ta cũng không biết.” Cố Thập Bát Nương đáp, “Hần cũng mở hiệu thuốc bắc đi.”

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần đừng mở điểm bán đậu hũ là được.” Đậu Hoa cười nói.

Hai người nói giỡn vài câu, đến buổi tối, khi mẹ con hai người nấu cơm, Bành Nhất Châm tới chơi, không nói hai lời đem khế ước mua bán nhà đưa tới, dọa mẹ con hai người nhảy dựng.

“Làm cái gì vậy?” Tào thị cầu mảy nói, nhìn khế ước viết tên Thiên Kim đường cùng với danh tự khế ước mua bán nhà do Chu chương quây trao trả, sắc mặt nghiêm túc nhìn Cố Thập Bát Nương.

Chu chương quây vụ án nhanh chóng kết thúc, hơn nữa thực thê lương, Tào thị còn cảm thán vài câu thương tiếc, lúc ấy nữ nhi phản ứng ở nàng xem đến cũng có chút không đúng, hai cha con táng bại gia sản bơ vơ rồi đi, nói không chừng muốn ăn xin sống qua ngày, loại này gặp gỡ chính là từ trên bầu trời rơi xuống vũng nước bùn, tuy nói bán được giả phá hư lương tâm xứng đáng gặp báo ứng, nhưng thực nhìn đến báo ứng, nhưng Cố Thập Bát Nương lúc ấy biểu hiện thực hồ hững.

Lại nhìn Bành Nhất Châm chiếm được bất động sản Chu chương quây, buôn bán tranh đấu Tào thị tuy rằng chưa thấy qua nhưng là nghe qua, nàng suy nghĩ đầu tiên chính là nữ nhi có khi nào làm chuyện đó, tỷ như giả khẩu cung linh tinh, mà trực tiếp làm cho Chu chương quây rơi vào kết cục như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thê

“Cố nương tử hiểu lầm.” Bành Nhất Châm nhìn ra suy nghĩ của Tào thị, cười cười, hần tựa hồ hạ quyết tâm gì đó, trầm mặc một khắc nói, “Chuyện này xác thực không phải là một chuyện được giả đơn giản, chẳng qua, Cố nương tử an tâm, lệnh thiên kim cũng không có đề cập trong đó, đương nhiên, không muốn nói ra mà thôi, chính là lệnh thiên kim đề ta làm mỗi như cá mà thôi, này cũng do ta mới nói cho nàng, sự tình là như vậy...”

Huyện Bình Dương có nhà giàu số một số hai Tôn Bất Tài, thê từ Tôn Bất Tài mất sớm, chỉ để lại một đứa con trai, bởi vì trong nhà có tiền, lại chỉ có một đứa con trai bảo bối, không khỏi nuông chiều, vừa được mười lăm mười sáu tuổi, trừ bỏ dốt chớ chơi gà sống phóng túng cái gì cũng không biết, mà Tôn Bất Tài lại bị bệnh, trước khi chết đem nhi tử cùng gia nghiệp của mình phó thác cho cậu cả. (Anh vợ)

“Này, cậu cả chính là Chu chương quây?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Bành Nhất Châm gật gật đầu, nói tiếp, “Đúng, hần nguyên quán Từ Châu là tú tài thi rớt, Đại Kim đánh tới thì mất gia nghiệp, chỉ mang theo nữ nhi trốn thoát, tìm tới Tôn gia nương tựa, làm trưởng phòng tiên sinh (người ghi chép sổ sách)”

“Vậy, sau hần lại đoạt gia sản Tôn gia?” Cổ Thập Bát Nương hỏi.

Bành Nhất Châm sắc mặt lại hiển hiện xúc động phần nộ: “Đúng, kẻ trộm ngàn đao vong ân phụ nghĩa, cùng người ngoài lập mưu lừa đại công tử, chính mình đem gia sản Tôn gia chạy, đại công tử cùng đường...”

Nói tới đây, Cổ Thập Bát Nương cùng Tào thị đều im lặng, công tử phú gia chưa từng trải qua gian nan khổ sở, đột nhiên gặp cảnh gia nghiệp biến đổi lớn, chết đi có lẽ so với sống còn dễ dàng hơn.

“Vậy, người quan phủ không hỏi đến?” Tào thị thở dài nói.

“Các ngươi không biết, con chó kia làm việc gian xảo, trù tính kế hoạch ‘thiên y vô phòng’ (không chệ vào đâu được), ta nghìn dặm thẳng đến Phúc Châu tìm được cái thương nhân, thế tuyệt không báo quan truy cứu, người ta mới đem sự tình ngọn nguồn nói cho ta biết... Đáng thương cho Đại công tử vừa chết, người trong tộc chỉ lo đoạt chút tài sản, nào có người nào nghĩ oan hay không oan...” Bành Nhất Châm nói tới đó thì hai mắt đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào.

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội... (người vô học không có tội, mang ngọc mắc tội...)” Cổ Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

Tào thị cũng thở dài, nghĩ đến Tôn công tử không cha mẹ không huynh đệ chiếu cố, chính mình lại là cái trẻ người non dại không hiểu việc đời, người coi dùm gia tài lớn như vậy, người nào không đỏ mắt đau, nhưng mà cái người cậu đến mưu đoạt gia tài cháu trai, cũng quá tâm ngoan.

“Tôn lão gia đại thiếu gia lúc ấy đối xử với hần rất chân thành, bên ngoài mà nói toàn bộ đều là của Tôn gia, kỳ thật hần muốn ăn có ăn muốn uống có uống, áo gấm ăn ngon, xuất nhập cũng là ngân hồ hậu hóa, cổ tình sinh ra tâm địa độc ác...” Bành Nhất Châm tay nắm thành quyền kéo kẹt vang, “Đừng nói ta từng chịu ân huệ của Tôn lão gia, chính là người qua đường thấy chuyện bất bình, cũng muốn ôm chuyện thiên hạ, mấy năm nay ta vẫn tìm không được cơ hội, rốt cuộc...”

Hần mặt hiện cảm kích hướng Cổ Thập Bát Nương.

Cuối cùng xảy ra cái chuyện náo loạn cùng Chu chương quỳ, hơn nữa Trương đại hộ ở một bên trợ giúp.

Khi người tính kế người khác, chẳng phải cho người khác cơ hội tính kế người...

“Đúng dịp là, Chu chương quỳ chọn rể cho nữ nhi, nguyên bản coi trọng một tiểu hóa kế (một người làm), đồ tiểu hóa kế kia bán khế ước chính mình, sau lại coi trọng một tiểu hóa kế khác, nhưng lại không cần tiểu hóa kế trước, người ta lại không trả khế ước bán thân, bởi vậy lão phu liền nhân cơ hội cho tiểu hóa kế lợi ích.” Bành Nhất Châm nói tiếp.

Nhìn hần đem điều bí mật nói đi ra, Tào thị biết hần là thắng thán thành khẩn, nghe xong việc này, trong đầu còn hỗn loạn, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Vậy, được giả kia thật sự ăn vào chết người?” Tào thị không có chờ hần nói tiếp, mà đột nhiên hỏi.

Bành Nhất Châm nở nụ cười, “Hần, Chu chương quỳ có thể tìm người giả bệnh, ta tự nhiên cũng có thể...” Nói xong lại chin chu gương mặt nói, “Đó là lão phu tìm được người bệnh không thể cứu... Đại nương tử, lão phu ta tuy rằng sốt ruột báo thù, nhưng tuyệt đối không hại người đạt mục đích.”

Tào thị thế này mới im lặng không nói.

“Đại nương tử, không cần lo lắng bản khoan, phải biết rằng Chu chương quỳ kia trước có thể tính kế các ngươi, nếu việc này thành, lúc này người mất hết tài sản buộc phải xa xứ, chính là các ngươi.” Bành Nhất Châm nhìn sắc mặt Cổ Thập Bát Nương, nghiêm túc nói với Tào thị, nói xong lại khom người, đem khế ước mua bán nhà đưa lên, “Lần này nhờ nương tử đại cừu mới báo, đây là bất động sản Tôn lão gia tạ ơn tiểu nương tử, xin không cần cự tuyệt, ta đây chính là quan phủ xử lý sang tên.”

Tào thị lắc lắc đầu cự tuyệt, làm một phu nhân suy nghĩ thanh khiết, nàng vô luận thế nào cũng không thể tùy tiện nhận đồ người khác tặng, huống chi nàng biết đồ này như thế nào mà đến tay, hoàn toàn vượt qua điểm mấu chốt đạo đức Tào thị.

Bành Nhất Châm khuyên bảo mãi không có kết quả, chỉ đành u rĩ cáo từ.

Màn đêm buông xuống, trong ngõ nhỏ không có người qua lại, chỉ nghe thấy các hộ gia đình truyền đến tiếng nói chuyện tiếng hài tử khóc lóc, trong không khí phiêu bồng các loại mùi thức ăn.

Tại lúc hần muốn đi ra ngõ nhỏ thì Cổ Thập Bát Nương ở phía sau cất giọng gọi hần lại: “Bành tiên sinh, xin chờ.”

Bành Nhất Châm mừng rỡ, chỉ nghĩ là hai mẹ con nàng đồng ý, xoay người nhìn tiểu cô nương khoác một thân bóng đêm đi tới.

“Tiểu nương tử, người cầm, đó vốn nên là của người... Không chỉ này, còn có một số tiền lớn, người không phải chế được, rõ ràng mở cái quầy được đi...” Hần vui sướng nói, lại từ trong ống tay áo lấy ra một túi bạc.

“Bành tiên sinh, này đó ta không cần.” Cổ Thập Bát Nương đánh gãy lời hần nói.

Thanh âm của nàng có chút sắc bén, mang theo hơi thở gấp, tựa hồ cảm xúc có chút kích động. Bành Nhất Châm không khỏi ngậm miệng, nghe nàng nói chuyện.

“Ta chỉ muốn ngươi đáp ứng một chuyện.” Nàng chậm rãi nói.

“Tiểu nương tử, mời nói, đừng nói là một dù một trăm,” Bành Nhất Châm vỗ bộ ngực nói.

“Chỉ một chuyện ..” Cố Thập Bát Nương đánh gãy lời hắn nói, gần từng chữ nói ra, “Ta muốn ngươi thề, tuyệt đối không trị liệu cho một người tên là Thẩm An Lâm”

Thẩm An Lâm?

Tuyệt không trị liệu?

Cái này gọi là yêu cầu gì? Bành Nhất Châm có chút hồ đồ.

“Người này bị bệnh gì?” Hắn gãi gãi đầu, nhin không được nhếch miệng cười cười, “Hắn là cố ý muốn tìm ta chữa bệnh? Hắn là người. . .”

Bành Nhất Châm cố lòng hỏi hắn là người quen của nàng, nhưng cảm giác được có thể đưa ra yêu cầu như vậy, nói là người quen có điểm không thích hợp.

“.. Là kẻ thù của ngươi?” Bành Nhất Châm hỏi dò.

Cố Thập Bát Nương không có trả lời.

“Hào, ta thề.” Bành Nhất thống khoái nói, “Ta Bành Nhất Châm thề với trời, tuyệt đối không điều trị cho một người tên là Thẩm An Lâm, nếu làm trái với lời thề, trời giáng Thiên Lôi, sau khi xuống Âm ty địa ngục, nhập vào súc sinh.”

Những lời này nói xong, trong ngõ lại lâm vào yên tĩnh, tiểu cô nương vẫn không nói lời nào, Bành Nhất Châm chỉ nhìn thấy một đôi mắt ở trong bóng đêm lóe sáng một chút.

“Nhớ kỹ những lời ngươi nói.” Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói, xoay người bước nhanh mà đi.

“Ai, Cố tiểu nương tử...” Bành Nhất Châm muốn gọi nàng lại, cũng không có kết quả, cô nương kia hiển nhiên không nghĩ muốn nói thêm.

“Thẩm An Lâm.” Bành Nhất Châm lặp lại tên này một lần, là loại người nào, chưa từng nghe qua cái tên này, hắn thế này mới cảm thấy nhiều chuyện không có hỏi rõ, tỷ như nam nhân hay là nữ nhân? Là già hay là thiếu niên? Là làm sao...

Thiên hạ này họ Lâm nhiều đi, cũng không thể về sau đối với người kêu tên này nhượng bộ lui binh đi?

Bành Nhất Châm than thở tiêu sái đi ra khỏi ngõ nhỏ, ngồi trên xe lừa thì lại nghĩ đến một vấn đề.

“Thiên hạ đại phu rất nhiều, người kia chính là không tìm ta xem, cũng có thể tìm người khác...” Bành Nhất Châm trầm tư khó giải, “Này tiểu nương tử đều cập yêu cầu, cũng không quá đáng.”

Hắn thở dài, đưa tay cầm lấy túi bạc ném đi, quên đi, dù sao cũng là tiểu hài tử trong nhà, lo lắng sự tình không được đầy đủ, hãy để cho chính hắn đến an bài đi.

Bành Nhất Châm hiệu suất làm việc rất cao, vài ngày sau, lập tức lại tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Khai trương

Lúc này đây Bành Nhất Châm là mời Cố Thập Bát Nương tới làm chương quầy.

"Một mình ta, cũng không nghĩ muốn thêm một đại phu làm cho mình rơi vào cảnh nhân hạ ngược lại đánh mất tay nghề gia truyền, bởi vậy, đem Thiên Kim Đường này làm quầy được đi, vừa có thể cung ứng cho hiệu thuốc bắc của ta vừa có thể bán được liệu ra..." Bành Nhất Châm cười ha ha nói.

Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương liếc nhau.

"Cho nên người muốn mời Thập Bát Nương đi làm chương quỳ tiệm dược?" Tào thị nhíu mày, "Nàng một cái tiểu cô nương có thể làm được cái gì?"

"Có thể bào chế được liệu a." Bành Nhất Châm nói.

"Nàng biết chút ít không nhiều." Tào thị cười lắc đầu, "Bành chương quỳ ý tốt của người chúng ta xin nhận, việc này thực sự là không thể nhận."

Bạch Nhất Châm cuối cùng cũng hiểu biết tính tình của người đọc sách.

"Cố nương tử, nào có như vậy..." Hấn về mặt đau khổ.

Đại gia đốc lòng hộp tác, nào có thể cái gì đều không muốn? Nga, Chỉ có một lời thề, lời thề này tính là cái gì!

Nhắc tới nhóm phụ nhân chính là làm việc dài dòng, nhiều chuyện đơn giản, nhất định phải làm phiền toái như vậy, làm kẻ cướp thuận lợi tự nhiên muốn chia của, đây là quy củ...

Khụ, đương nhiên những lời này không thể cùng Tào thị nói.

"Ta có thể làm bào chế sư." Nãy giờ không nói gì Cố Thập Bát Nương đột nhiên nói.

Bành Nhất Châm nhãn tinh sáng lên, Tào thị mặt nhăn mày nhíu, hai người đem ánh mắt dừng trên người nàng.

"Bành Nhất Châm có thể thuê ta làm sư phó bào chế, tại tiệm dược của hấn." Cố Thập Bát Nương nói.

Tào thị còn muốn nói gì đó, Bạch Nhất Châm đã cười ha ha không cho nàng cơ hội nói chuyện.

"Hảo, hảo, chúng ta thành giao, ta đây lập tức trở về chuyển bị đi..." Ném lại một câu kia rồi vội vàng cáo từ, ngay cả Tào thị đưa tiền đều cự tuyệt.

"Thập Bát Nương, Bành Nhất Châm này...", Tào thị thờ dài, nàng thực sự không nguyên ý để nữ nhi cùng hấn giao tiếp.

Đừng tưởng rằng Bành Nhất Châm nói những lời này thật đã có thể lừa gạt nàng, Cố Thập Bát Nương cái gì cũng không biết, nhưng hấn một người thiết kế bầy, tiểu nương tử bị sợ hãi vân vân.

Từ đầu tới cuối, Tào thị cũng không nhìn ra nữ nhi nơi nào sợ hãi.

Trong vở diễn này, nữ nhi làm những gì, Tào thị không giám tưởng tượng, chút tiền này nàng không muốn, bất động sản này nàng cũng không thể muốn, nếu tiếp nhận này nọ... Chia của... Việc này Tào thị thực không thể tưởng tượng việc cứ như thế xảy ra.

Tào thị ngẩng đầu, nhìn nữ nhi đã ngồi xuống đang nghiêm túc đọc sách, một mặt xem một mặt trên giấy vụn Cố Hải đã dùng qua để vẽ tranh.

Tào thị ngăn người nhìn, chỉ cảm thấy người trước mắt tựa hồ rất quen thuộc nhưng lại rất xa lạ.

Rất nhanh Thiên Kim Đường một lần nữa được khai trương, trong tiếng pháo khai trương, tấm biển “Được hành Bành Thị” được treo lên.

“Thập Bát Nương, người làm chương quầy của tiệm được này?” Đậu Hoa lôi kéo tay Cố Thập Bát Nương chen chúc vượt qua đám người đi vào phòng khách, ba người hầu đều đối với Cố Thập Bát Nương vẫn an.

“Không phải, ta chỉ là bào chế sư mà thôi.” Cố Thập Bát Nương cười nói, trên thực tế cuối cùng Bành Nhất Châm cho nàng cổ phần cửa tiệm, lý do là bào chế sư ở mỗi đại lý được đều là nhị chương quầy, tuy rằng tiệm được Bành Thị của hắn là một tiệm được nhỏ nhưng Cố Thập Bát Nương cũng có thể làm nhị chương quầy.

Lần này, Cố Thập Bát Nương cũng không có từ chối, vậy nên làm theo lời Bành Nhất Châm đã nói, đây là Tôn lão gia tạ lễ đi.

Nội đường bàn cùng ghế quầy được vẫn là của quầy của Thiên Kim Đường, chính là vận mệnh thoáng thay đổi bởi vì chỉ làm tiệm được cho nên không hề thiết kế chỗ ngồi cho đại phu.

Đậu Hoa ánh mắt nhìn chung quanh nội đường một lượt, lại nhìn nhìn Cố Thập Bát Nương bên cạnh, “Thập Bát Nương, người thực sự làm bào chế sư nơi này? Những người này...” Nàng lấy tay chỉ chỉ người hầu nhỏ nhất đang cười đứng ở phía sau quầy “Đều là người quản?”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy nở nụ cười, đại chương quầy Bành Nhất Châm này đoán chừng là sẽ không thường ở đây, hắn cũng không có mời chương quầy khác cho nơi này, nói như vậy tiệm được Bành Thị này hẳn là do bào chế sư nàng làm chủ.

“Cũng không thể nói là ai quản ai đi..” Nàng cười cười nói, “Tất cả đều là người làm của Bành chương quầy.”

Người làm cùng sư phó làm sao có thể giống nhau! Đậu Hoa đối với việc này rất rõ ràng, tiệm được này cùng tiệm đậu hũ nhà nàng cùng một dạng, cha nàng phụ trách làm đậu hũ cùng nàng- nhà đậu phụ trách bán đậu hũ thực không giống nhau.

Đậu Hoa chắc chắn hai tiếng, tại được đường nhìn bốn phía, xoay người coi chừng Thập Bát Nương đứng ở nội đường cười điềm đạm nho nhã.

“Thập Bát Nương, ta nhớ rõ hai lần trước tiến vào thì người vẫn rụt rè nhận tiền bán được dường như cái gì cũng sợ, không nghĩ tới lần thứ ba tiến vào lại trở thành chủ nhân nơi này...” Đậu Hoa nhìn không được cảm thán, “Này... liền cùng nằm mơ giống nhau.”

Đúng a, cùng nằm mơ giống nhau, Cố Thập Bát Nương nghe xong cũng không khỏi giương mắt nhìn bên trong, nàng tại thời điểm kia nằm mơ cũng không nghĩ đến, chính mình có một ngày sẽ trở thành chủ nhân nơi này, nửa chủ nhân.

Nàng chẳng qua là đối với người hại mình tiến hành đánh trả lại.

“Người véo ta một chút, nhìn xem có phải là mơ hay không?” Đậu Hoa cười hi hi đưa cánh tay qua.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, cánh tay thực sự véo nàng một cái, Đậu Hoa hét một tiếng nhảy lên mấy cái.

"Không phải là mộng, không phải là mộng, là thật." Đậu hoa cười hi hi.

Đúng, đúng vậy, đây không phải là mộng, đây là sự thực, chẳng một lúc sau, Cố Thập Bát Nương mới cảm thấy có thể thở phào một hơi.

Căn nhà sẽ không phải bán đi, trừ phi các nàng chính mình nghĩ bán...

Các nàng cũng sẽ không đi Kiến Khang, trừ phi là ngày lễ tết đi thăm người thân...

Ca ca cũng sẽ không rời đi như trước, trừ phi phải đi thi...

Nương sẽ không chết như trước, ca ca cũng sẽ không chết đi, nàng sẽ không lại khổ sở không nơi nương tựa một mình sống trên cõi đời này đi?

Về nguyên nhân làm bảo chế sư ở tiệm dược Bành Thi, Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương đồng thời đều gạt Cố Hải, mẹ con hai người ai cũng không có nhắc Bành Nhất Châm cùng ân oán với Chu chương quỳ lúc trước đối với hắn.

Cố Hải chỉ biết Chu chương quỳ vì bán dược giả mà tiêu tán hết gia tài, chẳng đến khi cửa hàng thay hình đổi dạng khai trương, muội muội của mình bị mướn làm bảo chế sư thì hắn mới hiểu kỳ nghe ngóng được, nghe được tên của Bành Nhất Châm này hắn chính là thoáng ngẩn người.

"Bành Nhất Châm đã đạt được ước muốn.." Thiếu niên hình như nghĩ tới cái gì cười, rồi lại nhìn quyển sách trong tay mình.

"Vì sao ca ca nói như vậy?" Cố Thập Bát Nương để sách trong tay xuống nhìn hắn hỏi.

"Lần này Chu chương quỳ bị chính tay Bành Nhất Châm vu oan đi." Hắn hỏi ngược lại.

"Ca ca nói cái gì vậy, hắn là chính mình bán dược giả," Cố Thập Bát Nương thần sắc trấn tĩnh nói, "Nói đến cùng, hắn lương tâm không tốt, hắn tự hại trong tay chính mình."

Cố Hải cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn muội muội, trong mắt hiện lên một tia giáo hoạt, sau đó nghiêm nghị gật gật đầu, "Đúng, muội muội nói rất đúng."

Huynh muội lại bắt đầu im lặng tự nhìn sách, qua một thời gian, Cố Hải vẫn là buông sách vỗ về cảm rộ tron bóng, lâu bầu nói: "Bành Nhất Châm này nhìn qua rất bình thường. Tuy rằng tục ngữ nói thương trường như chiến trường, nhưng người này xuống tay cũng thật độc.. Hay là không phải đơn thuần đấu tranh buôn bán, mà là có hận thù gì đó?"

Cố Thập Bát Nương mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

"Thập Bát Nương, muội cùng nương giấu ta chuyện gì? Có phải ân oán giữa Bành Nhất Châm cùng Chu chương quỳ hay không?" Cố Hải hạ giọng nói.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười không nói.

"Thập Bát Nương" Cố Hải dùng sách chọc chọc đầu nàng, thấp giọng nói "Nói, ngươi có phải hay không phát tài? Sau lưng ta cùng nương giấu bao nhiêu tiền riêng?"

Cố Thập Bát Nương cười ra tiếng, Cố Hải vội vàng hướng nàng xua tay, Tào Thị từ trong phòng bếp nhìn qua, thấy nữ nhi cùng nhị tử nói chuyện, cũng không khỏi cười giải sầu.

“Ca ca” Cố Thập Bát Nương mang theo ý cười nhìn Cố Hải, “Chuyện trong nhà huynh về sau cũng không cần quan tâm, an tâm đọc sách.”

Đây là thừa nhận câu hỏi của hắn, tuy rằng đã mờ mờ đoán được muội muội dính dáng tới đó, thậm chí cùng Bành Nhất Châm hợp tác, nhưng thực sự nghe được sự thực thì Cố Hải vẫn không khỏi sững sờ.

Hắn nhìn muội muội trước mắt, vẫn là gầy như vậy, hoặc nói so với trước kia càng gầy yếu hơn, nhưng toàn thân tựa hồ hơn một tia khí thể không giống trước, thành thực cùng lãnh túc (lạnh nhạt, nghiêm túc).

Mọi người nói cực khổ làm cho con người ta trưởng thành, muội muội đây là thực sự trưởng thành, đây đáng ra là chuyện cao hứng đi, chính là vì sao trong miệng hắn có chút cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Buôn bán

Nhóm nữ nhi lứa tuổi dậy thì là thời khắc hoàn mỹ nhất, thời điểm này nhóm nữ nhi trong mắt chỉ có cuộc sống tươi đẹp, hưởng thụ sự che chở cẩn thận, cùng các nàng làm bạn là thiện lương cùng tốt đẹp, mà không phải là âm mưu quỷ kế lãnh khốc.

Từ khi nào, trong mắt muội muội của hắn không còn có ý cười, Cố Hải nắm chặt bàn tay, trong lòng bàn tay bị bấm đau rát.

Phát hiện được cảm xúc của thiếu niên, Cố Thập Bát Nương ngừng đầu nở nụ cười với hắn, nụ cười này thật thân thiết ấm áp, khí thể lãnh túc (lạnh nhạt, nghiêm túc) vừa rồi tựa hồ chỉ là ảo giác.

Cố Thập Bát Nương đem ân oán của Chu chương quỳ cùng Bành Nhất Châm kể lại, đồng thời nàng còn nói chuyện giấu diếm Tào thị.

“Cho nên ta giúp Bành chương quỳ diễn trò, những thứ đó Bành chương quỳ đã sớm biết, mà Chu chương quỳ lại nghĩ hắn không biết đó là được giả...” Cố Thập Bát Nương lại cười nói, một mặt hướng Cố Hải chớp chớp mắt, “Cho nên vì để an ủi muội, Bành Chương quỳ cho muội một ít cổ phần tiếm được..”

“Ha, nói như vậy muội muội trở thành nhị chương quỳ?” Cố Hải cười nói.

Cố Thập Bát Nương làm dấu tay thay thế, chỉ chỉ Tào thị trong phòng bếp.

“Nương cảm thấy Bành chương quỳ không phải người tốt, sợ muội bị hắn dạy hỏng...” Nàng hạ giọng cười nói.

Cố Hải gật gù đầu.

“Ca ca cảm thấy Bành chương quây là người xấu sao? Huynh nói muội có nên hay không dừng lại? Muội cho là đúng, ca ca có thể hay không cảm thấy muội liền biến thành người xấu...” Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Hải cúi đầu hỏi, “Về sẽ không thích muội sao?”

“Nói cái gì đó!” Cố Hải đưa tay gõ đầu nàng, trêm mặt đã muốn khôi phục vẻ hi hi ha ha như xưa, cũng không trả lời vấn đề của Cố Thập Bát Nương, mà là giật giật khoe miệng, làm ra một bộ đáng bi thương, “Huynh hoàn toàn trở thành người nuôi muội nuôi dưỡng... Quả nhiên trăm không có ích là thư sinh a.”

“Nghĩ đến đắc ý, muội mới sẽ không mãi nuôi huynh, chờ ca ca tạo một cái tiền đồ gấm vóc, huynh cần phải nuôi muội cả đời.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Cố hải nhin không được nở nụ cười, đưa tay vuốt xuôi mũi của nàng, “Nơi nào đến phiên huynh nuôi muội, sẽ có muội phu nuôi muội.”

“Không có muội phu.” Cố Thập Bát Nương thần thiên nói, ánh mắt trấn tĩnh nhìn Cố Hải, “Muội chỉ có ca ca.”

Nữ hài tử nghe được lời trên ghẹo như thế không phải nên đỏ mặt sao? Cố Hải nhin không được vò đầu, được rồi, nghe nói rất nhiều nữ hài tử ở thời điểm bị trên ghẹo chuyện hôn sự, đều thẹn thùng nói một câu, ta không lấy chồng ta muốn chăm sóc cha mẹ cả đời vân vân, lời muội muội cũng là có ý tứ này đi, chính là trên mặt thiếu một phần vẻ mặt thẹn thùng.

“Yên tâm, chính muội không lập ra đình, ca ca cũng nguyện ý nuôi muội, có ca ca ở đây sẽ không có người nào giám khi dễ muội.” Cố Hải lấy những lời qua loa này kết thúc đề tài.

Đề tài này thực sự không phải thích hợp nói chuyện, Tào thi làm cơm xong, gọi bọn họ đi rửa tay.

Nhìn Cố Hải nhanh chóng chạy tới mức nước cho nàng, Cố Thập Bát Nương cắn cắn môi, ánh mắt càng toát ra sự kiên định.

Mặc kệ trong mắt ca ca và nương mình biến thành hạng người gì, nàng đều bất chấp tất cả tiêu sái đi xuống, bảo vệ nương cùng ca ca, bảo vệ gia đình này.

Về phần muội phu... Nàng tuyệt đối sẽ không lại để người này xuất hiện.

Trước mắt vấn đề sinh nhai tạm thời buông tha, hơn nữa ngoài ý muốn có được một cái tiệm dược, không đúng nửa tiệm dược đi.

Đối với chuyện ngoài ý muốn này, Cố Thập Bát Nương trong lòng có chút kích động, ban đầu nàng thầm nghĩ bán dược kiếm tiền làm cho trong nhà vượt qua cửa ải nợ nần khó khăn, không nghĩ tới sau khi tiếp xúc cùng dược liệu sẽ có cơ hội kiếm càng nhiều tiền.

Kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, hoàn toàn làm cho nương thoát khỏi thân lao động, làm cho ca ca cơm áo không lo có thể học tập rồi thi đỗ, làm cho bọn họ có được cuộc sống tốt đẹp, ít nhất thời điểm lễ tết có thể mua dược bộ đồ mới, thời điểm đi thăm bằng hữu không bị bọn họ xem thường.

Ta muốn kinh doanh tiệm dược này, Cố Thập Bát Nương hạ quyết tâm.

Bành Nhất Châm chưa kinh doanh qua dược liệu, hẳn cảm thấy cũng không khác tiệm thuốc bắc là mấy, chẳng qua là nhiều dược liệu hơn chút, thiếu đi chỗ ngồi khám bệnh của đại phu, khách hàng là đến mua dược liệu, mà không phải là đến chuẩn đoán bệnh mà thôi.

Huống chi, tiệm dược này, hẳn cố ý đem bất động sản tặng không cho Cố Thập Bát Nương, thật sự buồn bán, hẳn không hề nghĩ tới.

Ba ngày sau khi hẳn làm bộ dáng đại chương quây đến tuần tra, bị giật nảy mình.

Thiên Kim Đường vốn là cái sân hai cửa nằm sát bên đường, bên ngoài rìa là tiệm thuốc bắc cùng với cửa chính ra vào, trong đó chứa đựng dược liệu và dược liệu bảo chế, cùng với nhóm tiểu nhị ở, tận cùng bên trong là chỗ ở của Chu chương quây cùng con gái, hai phòng đối diện tại đây không coi là nhỏ.

Lúc này tường vây xung quanh hai sân dược mở ra, hai cửa nhập vào liền biến thành một sân, ngôi đá đã được rửa sạch, bốn năm người thợ thủ công đang lau chùi bề mặt.

“Này, làm cái gì vậy?” Bành Nhất Châm hỏi, lại thấy bốn năm người làm nâng tấm ván gỗ tiến vào trong phòng.

“Bành chương quây, người tới vừa vặn, nơi này không sai biệt lắm đã tu sửa hảo..” Cố Thập Bát Nương ở phía sau hẳn cười nói, “Nên phát tiền công.”

“Tiền không thành vấn đề..” Bành Nhất Châm không chút để ý khoát tay, rảo bước tiến về phía cửa phòng, chính là ba căn phòng đã bị đá thông, bên trong bày đầy các vật phẩm, “Những thứ này để làm cái gì?”

“Để dược liệu a.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Dược liệu? Tiểu nương tử ngươi có phải hay không hiểu nhầm.” Bành Nhất Châm ha ha cười nói, “Dược liệu là dùng bao tải buộc lại, cất kỹ ở trong góc phòng, cũng không phải bình hoa đồ cổ.”

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, đó là nơi chưa thấy qua tiệm dược lớn đi.

“Đề như vậy rất tốt.” Nàng hàm hồ nói.

Bành Nhất Châm nguyên bản không để ý, tiệm dược này vốn là cho nàng, nàng muốn như thế nào thì liền như thế đi, cùng lắm thì đóng cửa không kinh doanh nữa, có bất động sản là dược, mặc kệ đi.

Cố Thập Bát Nương đối với việc bố trí như thế nào cũng không rõ ràng, dứt khoát dựa theo trí nhớ về tiệm dược Thẩm gia mà làm. Vài ngày sau, tiệm dược Bành thị cải tạo xong, nếu lúc này còn có một kiến trúc sư mười năm sau cũng trọng sinh tới đây, tới nơi đây hẳn sẽ phát hiện, kiến trúc trước mắt rõ ràng là Thuận Hòa đường tiếng tăm lừng lẫy dược thu nhỏ lại.

Khi khai trương náo nhiệt qua đi, tiệm dược Bành thị trước cửa hết sức yên tĩnh.

Bào chế xong một đám dược liệu, tự mình chỉ đạo người làm phơi nắng. Cố Thập Bát Nương ngồi ở phòng khách uống ly trà, lạnh lùng nhìn trước cửa cũng nhin không được nhần mặt.

“Thập Bát Nương, Thập Bát Nương” Đậu Hoa đổi diện vẫy tay.

Cố Thập Bát Nương cũng nhần rồi không có gì làm liền đến xem, xem Đậu Hoa bán đậu hũ, dòng người không ngừng, rất nhanh đem toàn bộ bán xong.

“Hiệu thuốc Bắc vốn không có chỗ cho thầy thuốc khám, làm sao có thể làm ăn được?” Đậu Hoa hỏi.

Nàng vẫn không rõ tiệm dược cùng hiệu thuốc Bắc có cái gì khác biệt, cho nên vẫn không thể lý giải tại sao tiệm dược lại có thể không mời đại phu.

Cố Thập Bát Nương cười, đơn giản giản giản buôn bán dược liệu đối tượng chính là các hiệu thuốc bắc, mà không phải người bị bệnh.

“Hiệu thuốc Bắc vốn là lấy việc xem bệnh làm chính, không có thời gian đi bào chế dược liệu cho nên mới trực tiếp đi mua dược đã bào chế xong bán lại cho bệnh nhân.”

“Sao” Đậu Hoa gật đầu chợt nói, “Chính là nơi người bán cây đậu không phải bán đậu hũ.”

Cố Thập Bát Nương ha ha cười.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cự giám

Tiếng cười của nàng trong trẻo, khoe môi hơi cong, lộ ra hàm răng trắng tinh tể.

“Thập Bát Nương...” Đậu Hoa nhìn nàng hé miệng cười nói, “Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người cười vui vẻ như vậy, người cười rộ lên như vậy thật là đẹp mắt.”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy giật mình, lần đầu tiên?

Đậu hoa nhận ra nàng nghi nghi, một mặt bán đậu hũ cho một lão phụ nhân, một mặt nói: “Người bình thường cười nhưng không phải cười như vậy, ta biết các người là tiểu thư nhà quan, rất nhiều quy tắc, cái gì mà không được lộ răng a, cái gì đáng vẻ phải đoan trang a, thấy thế nào cũng giả dối... Ân, chỉ là... Lần này là người cười thực sự mới là cười đi? Là thật vui vẻ đi.”

Thật sự cười, thực sự vui vẻ mới cười... Cố Thập Bát Nương không khỏi sờ sờ mặt mình, bên miệng hiện lên một nụ cười khổ.

Vui vẻ, nàng còn có thể vui vẻ sao?

Đậu hoa cũng không để ý đến nàng thất thần, mà tiếp theo lại phân tích nguyên nhân tiệm dược của nàng vắng vẻ.

“.. Nói tiệm dược này của người cùng bán cây đậu một dạng.. Thập Bát Nương, đây đều là cây đậu của nhà người không có danh tiếng ... Người phải biết cây đậu nào tốt, cây nào xấu, sẽ can hệ tới đậu hũ ngon, không ngon, chúng ta làm nghề đậu hũ nhưng cũng không dám tùy tiện mua...” Đậu Hoa nói xong cũng cảm thấy được mình nói không buồn cười, che miệng cười khanh khách, “...Không phải, không phải là người mới khai trương, đừng vội, chậm rãi tạo ra danh tiếng là được rồi..”

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, nói về danh tiếng, nàng đột nhiên nghĩ tới, toàn bộ bộ cạp của nàng còn ở tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia gia đâu, lâu như vậy, cũng nên đánh giá xong rồi đi?

Đó là một cơ hội tốt tạo danh tiếng!

Ngày thứ hai, Cố Thập Bát Nương liền chạy tới huyện Hoàng Hà, trực tiếp chạy về phía tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia.

Tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia trước cửa vắng vẻ như vậy, nhưng sự vắng vẻ này không ai có thể thực coi là vắng vẻ, náo nhiệt đều ở bên trong.

Trong điển chỉ có một tiểu hòa kè (người làm), đang cúi đầu trên giấy ghi chép gì đó, Cố Thập Bát Nương lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu nương tử muốn bốc thuốc?” Tiểu hòa kè dừng bút lại hỏi, một mặt duỗi tay chỉ ra bên ngoài, “Chúng ta nơi này chỉ tiếp nhận dược liệu bào chế, không bán dược liệu, nếu người muốn bốc thuốc, ra khỏi cửa bên trái gian đầu tiên...”

“Tiểu ca nhi, ta là tới hỏi một chút, ta lần trước đưa dược tới, Đồng lão gia đã nhìn qua?” Cố Thập Bát Nương đợi hắn nói xong mới cười nói.

Tiểu hòa kè sững sốt một chút, cao thấp đánh giá nàng, nghi ngờ hỏi: “Là ngày đại hội dược liệu đưa tới?”

Cố Thập Bát Nương vội gật đầu.

“Nhà ở đâu?” Tiểu hòa kè một mặt hỏi một mặt xoay người từ trong quầy lấy ra một tệp giấy dày.

“Huyện Tiên Nhân, Cố gia Cố Thập Bát Nương.” Cố Thập Bát Nương một mặt đáp, một mặt nhìn không được nhìn tệp giấy trong tay hắn.

Nhìn thấy trên mặt viết tên người cùng tên thuốc, cùng với ít hoặc nhiều mấy hàng chữ, giống như là lời thẩm định dược liệu.

Lòng của nàng nhìn không được bang bang nhảy lợi hại, không biết Đồng lão gia xem số Bộ Cạp của nàng như thế nào, nàng kiếp trước không có tự mình làm qua, một lần này hoàn toàn là dựa vào trí nhớ chính mình làm đến, không biết có vấn đề hay không..

“Cố Thập Bát Nương?” Tiểu hòa kè nghe vậy dừng tay lật trang giấy, ngẩng đầu nhìn nàng.

Cố Thập Bát Nương lại khăn trương kích động gặt đầu.

“Nga, chính là nói ngươi như thế nào còn chưa tới đâu.” Tiểu hỏa kể buông giấy trong tay, đứng dậy đến góc tường, xách qua một cái sọt dục, trên mặt đã có roi xuống chút cho bụi, “Này, đưa ngươi, xem đi.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Cố Thập Bát Nương đưa tay tiếp nhận lấy sọt dục, lại nhìn tiểu hỏa kể kia tiếp tục viết chữ không khỏi giật mình.

“Đi? Ngươi còn có việc?” Tiểu hỏa kể viết vài chữ, ngẩng đầu lên thấy tiểu cô nương vẫn còn đứng ở trước mặt mình, hỏi.

“Tiểu ca, Đồng lão gia nói dục của ta như thế nào vậy?” Cố Thập Bát Nương vội vàng hỏi.

“A, dục của ngươi làm không đúng, không đáng để Đồng lão gia đánh giá.” Tiểu hỏa kể nói rõ ràng, một mặt mang theo vài phần tức giận, “Ta nói ngươi này tiểu nương tử, ngươi rốt cuộc biết làm thuốc hay không? Đây cũng không phải là chuyện vui đùa đâu, ngươi nghĩ làm thế nào liền làm như thế ấy, đều có quy tắc, ngươi ngay cả quy tắc cơ bản cũng không biết, còn tới xem nào nhiệt cái gì.”

Cố Thập Bát Nương nghe lời này sững sốt, ngừng một chút, mới hiểu ý tứ trong lời nói của tiểu hỏa kể.

“Đồng lão gia nói dục của ta làm không đúng?” Nàng hỏi.

“Ngươi có biết bọ cạp làm như thế nào không?” Tiểu hỏa kể hỏi ngược lại.

Cố Thập Bát Nương gặt gặt đầu, “Dùng nhiệt giết chết..”

“Vậy ngươi làm thế nào? Sạch sẽ như vậy, có phải hay không luộc qua nước?” Tiểu hỏa kể hỏi.

“không phải rửa bằng nước, là chết bỏng...” Cố Thập Bát Nương giải thích.

Tiểu hỏa kể ha một tiếng đánh gãy nàng. “Bỏng chết? Thiên của ta, ngươi đọc qua Đồ Thảo Bồn kinh chưa? Không đọc qua, có nghe qua không? Luộc nước cũng thôi, ngươi còn đem... mau cầm đi đi, ngươi vẫn về nhà rửa rau nấu cơm là tốt nhất..”

“Tiểu ca, ngươi hãy nghe ta nói,” Cố Thập Bát Nương còn muốn nói, tiểu hỏa kể kia đã rất không bình tĩnh.

“Tiểu nương tử, ta nghe ngươi nói cũng vô dụng, Đồng lão gia nói, cái này của ngươi không tính là dục, hẳn tự nhiên không cách nào thẩm định, đi nhanh, nhanh đi đi, ta còn nhiều việc.”

Dứt lời lại cúi đầu viết chữ, không hề để ý tới nàng.

Cố Thập Bát Nương cầm theo sọt dục ngơ ngác đứng một hồi, như cây gỗ xoay người, một tiểu hỏa kể khác từ sau phòng khách đi ra, nhìn thấy nàng có chút tò mò.

“Làm cái gì?” Hấn hỏi.

“Chính là nàng, nàng chính là Cố Thập Bát Nương kia..” Tiểu hỏa kể lúc trước nói, dùng bút chỉ chỉ.

“Sao, chính là người đem Bọ Cạp dùng nước rửa sạch..” Tiểu hòa kể mới tới ha ha nở nụ cười, mắt lại nhìn theo bóng dáng Cổ Thập Bát Nương, “Tiểu cô nương đều là yêu sạch sẽ, cho nên ngay cả Bọ Cạp cũng muốn đem rửa sạch..”

“Còn nói đâu, xem nào nhiệt cái gì, lão gia thấy, còn đem ta nói đầu óc có vấn đề, nói hấn sống nửa đời người, còn không có gặp qua Bọ Cạp sạch sẽ như vậy, muốn ta có thể trực tiếp bung lên bàn ăn..” Tiểu hòa kể lúc trước bĩu môi, mắt hững hờ.

Cổ Thập Bát Nương đi tới cửa nghe được, thực sự là ngửi vị tạp trần, dĩ nhiên là bởi vì quá sạch sẽ, cho nên bị cho rằng không phải được.

Ai nói Bọ Cạp đều phải bám đầy bùn cát? Nàng muốn xoay người đi lý luận, nhưng bước nửa bước lại dừng lại.

Kỳ thật điều này không trách được bọn họ...Dù sao bảy tám năm sau toàn bộ phương pháp bào chế mới mới xuất hiện.

Lượng Bọ cạp này của nàng so với thị trường bán ra bất đồng, nhìn thấy lòng người không khỏi nghi ngờ, được làm sao có thể dùng tùy tiện, vạn nhất gặp điều gì không may thì làm sao bây giờ, không có ai rước thêm phiền toái.

Lúc ấy số lượng Bọ Cạp của Thuận Hòa đường mới lên thị trường cũng gặp phải sự nghi ngờ, nhưng có lão sư phụ ở đó, lấy danh tiếng hàng đầu của hấn tới nói, dễ dàng làm cho người ta tin một ít, cho nên rất nhanh liền truyền ra.

Mà chính mình bây giờ là một cây đậu không có danh tiếng, cố tình lại là một cây đậu mới mà người khác chưa thấy qua, có thể bán được ra ngoài mới là lạ!

Cổ Thập Bát Nương mang theo sọt được ra khỏi cửa tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia, đứng trên đường có điểm mờ mịt.

“Tiểu nương tử, có muốn mua được liệu hay không, thực sự giá rất rẻ..” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai.

Cổ Thập Bát Nương giật nảy mình, vội lui vài bước, nhìn thấy một lão nhân gầy gò xách theo một cái túi lên lút vụng trộm nhìn chính mình.

“Tiểu nương tử, nhìn xem đi, giá rất rẻ đó..” Đôi mắt nhỏ của lão nhân híp lại, nhếch miệng nói lộ ra vài cái răng vàng.

Cổ Thập Bát Nương có chút kinh ngạc, nhìn lão nhân này, “Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lão giả

“Là người?” Lão nhân cũng một bộ dạng hoảng sợ, nhanh chóng nhảy ra vài bước, quay đầu chạy.

Lão nhân này chính là thương nhân bán được giả tại đại hội ngày đó, Cổ Thập Bát Nương nhìn hấn chen lẫn trong đám người, lớn tuổi như vậy nhưng động tác vẫn còn rất linh hoạt, nàng không khỏi hé miệng cười cười.

“Đại tỷ, chúng ta đi đâu?” Tiểu hòa kể đánh xe đến hỏi.

Cố Thập Bát Nương thờ dài, đem sọt được ném lên trên xe, lại quay đầu nhìn biển hiệu ngoài cửa Đồng lão gia, ngồi lên xe, ”Trở về đi.”

Tiểu hỏa kế đáp lời, dắt lừa đi trước.

Thời tiết đã dần dần chuyển lạnh, gió nhẹ thổi vào mặt, nắm tay tính toán bất tri bất giác ‘tĩnh lại’ đã hơn năm tháng, thời gian nháy mắt trôi qua, thần kinh căng thẳng trong thời gian dài của nàng đến lúc này mới hơi hơi lỏng ra một chút, mấy tháng này cũng giống như năm mơ vậy.

Cố Thập Bát Nương không khỏi đưa tay nhẹ nhàng cắn ngón tay một chút,

“Tiểu cô nương có đau hay không?” Có người ở bên cạnh hỏi.

Cố Thập Bát Nương giật nảy mình, thế nhưng gặp lại là lão nhân bán được giá kia, hấn kéo bao tải hông của chính mình, bước nhỏ đi theo bên phải xe lừa.

Hắn nói chuyện, mắt nhỏ chớp chớp nhìn ngón tay Cố Thập Bát Nương, tựa hồ rất tò mò có đau hay không.

“Ngươi cắn thử một chút xem.” Cố Thập Bát Nương hé miệng cười nói.

“Đi, đi, tránh qua một bên, đừng vào ngươi đừng trách ta.” Tiểu hỏa kế xua đuổi hắn.

Lão nhân căn bản không thèm để ý tới tiểu hỏa kế kia, ngược lại một tay khẽ chống, ngồi lên xe.

“Ngươi lão nhân này! Đi xuống!” Tiểu hỏa kế vừa sợ vừa giận, vội tới đẩy hắn.

Cố Thập Bát Nương đưa tay ngăn cản, “Hắn lớn tuổi rồi chúng ta cho hắn đi nhờ một đoạn.”

Tiểu hỏa kế trừng mắt liếc nhìn lão nhân gia kia một cái, không quy củ, than thở một tiếng, liền không để ý tới nữa.

“Vẫn là tiểu cô nương ngươi thiện tâm.” Lão nhân gia cười tủm tỉm nói.

Cố Thập Bát Nương cười không nói.

“Tiểu cô nương, ngươi tại sao không kêu người bắt ta?” Lão nhân chính mình không nhịn được hỏi.

“Bắt ngươi? Vì sao?” Cố Thập Bát Nương tò mò quay sang hỏi hắn, “Lão trượng, ngươi làm cái chuyện xấu gì?”

Lão nhân vẻ mặt buồn bực, trừng mắt nhìn tiểu cô nương này.

“Ngươi một không trộm hai không cướp, bắt quả là ở trên được hội bán chút Mạch Đông cùng vỏ cây Hạch Đào (cây óc chó), ta hô người bắt ngươi làm gì?” Cố Thập Bát Nương cũng trừng mắt nhìn hắn.

Lão nhân gia nghe vậy xem nàng trên mặt không thể nói ra là cái vẻ mặt gì, có chút kinh ngạc, càng nhiều buồn bực thế nào quý kẻ lại bị tiểu hài tử này biết được .

“Ngươi cũng biết? Ngươi biết đó là cái gì?” Lão nhân kinh ngạc nói, lại mang theo vài phần không tin, “Vậy ngươi thế nào lại không đi báo cho quan phủ đó không phải được giả...?”

Lão nhân này đúng là gan lớn, vậy mà không chạy còn ở chỗ này hỏi nghe ngóng chuyện kiện tụng.

Không sai, Chu chương quỳ mua Tần Bì giả làm từ vỏ cây Óc Chó, cẩn thận mà nói đó cũng là một vị thuốc, giống như nhầm rẽ chùm Mạch Môn thành Viễn Chí.

Đương nhiên, điểm này Cố Thập Bát Nương cũng không có nói cho bất luận kẻ nào.

“Vỏ Hạch Đào thì sao? Vỏ Hạch Đào tuy rằng cũng là được, nhưng người ta lại nói bán Tần Bì tự nhiên là giả, nói hay không nói có cái gì quan trọng?” Cố Thập Bát Nương thần nhiên cười nói.

Thiên địa chứng giám, Cố Thập Bát Nương mua Mạch Môn rẽ chùm về cũng không có đem làm Viễn Chí bán đi, này hai người hoàn cảnh khác nhau rất lớn.

Lão nhân ha ha nở nụ cười, nói câu ngươi nói rất đúng.

“Lại nói lão nhân ta từ đầu tới cuối chưa có nói là bán cái gì nga, Viễn Chí cũng tốt Tần bì cũng tốt, đều là các ngươi chính mình nói, dù có kiện ta cũng không sợ...” Hắn nháy đôi mắt nhỏ lóe lên ánh sáng狡 hoạt.

Cố Thập Bát Nương suy nghĩ lại ngày đó, quả nhiên đúng thế, nàng không khỏi cũng nở nụ cười, lão nhân này rốt cuộc là người như thế nào? Chu chương quỳ từ nơi nào tìm ra?

“Nói như vậy, tiểu nương tử lúc ấy ở được quán liền nhìn ra?” Lão nhân nói tiếp, mắt sáng rực lên, nhưng lại chột khó chịu, "Người ta mới bắt đầu làm, như thế nào lần đầu lộ diện đã bị phát hiện . . ."

Cố Thập Bát Nương làm như không nghe thấy, phe phẩy cây quạt nhỏ trong tay, ngẫu nhiên che chút ánh nắng tháng chín.

"Chẳng lẽ là ta quá ngu ngốc?" Lão đầu như trước một mình nói nhỏ, hắn nghiêng đầu lắc lắc, "Không có khả năng không có khả năng, ta làm sao có thể

là ngốc. . . . Mà là tiểu cô nương so với ta thông minh!"

Hắn nói đến câu này, rốt cuộc cảm thấy mọi chuyện có thể lý giải, cười ha ha một lát, "Đúng, đúng, tiểu cô nương người quá thông minh. . ."

"Không, ta không thông minh, là ta đã gặp qua." Cố Thập Bát Nương nói.

Lão nhân ha ha nở nụ cười, nhanh chóng lắc đầu.

"Không có khả năng." Hắn nói, trên mặt còn có một tia tự tin, "Khắp thiên hạ, lão nhân gia ta mới một lần này lấy ra bảo bối, nơi khác nhất định không có."

Bảy tám năm sau khắp nơi đều có. Làm hại việc tiêu thụ Tần bị chịu ảnh hưởng lớn, Cố Thập Bát Nương thầm nói, sẽ không phải Viễn Chí giả bắt nguồn từ lão đầu này đi?

Cố Thập Bát Nương hai mắt không khỏi nhìn lão nhân thêm nhiều lần, lão nhân hiện tại há miệng ngáp, một bộ dáng buồn bực.

"Khẳng định không phải ta ngốc, mà là người quá thông minh!" Hắn tiếp tục than thở.

Cố Thập Bát Nương không khỏi nhìn, nàng mới vừa nói sự thật, hắn thề nhưng không tin, thật không phải bởi nàng rất thông minh, mà là nàng gặp qua, trên thực tế nàng là một người ngốc, bằng không cũng sẽ không rơi xuống cái kết cục kia.

Nghĩ như vậy, trên mặt nàng cười liền chợt lóe rồi biến mất .

"Tiểu cô nương, ta khen người thông minh, người như thế nào mất hứng?" Lão nhân nhìn ra cảm xúc của nàng, tò mò hỏi.

Cố Thập Bát Nương thản nhiên không nói gì.

Nhìn thấy nàng không muốn nói chuyện nhiều, lão nhân cũng không hỏi lại, mà đem bao tải hồng bên cạnh lại đây, mở ra khoe vật quý cho nàng xem.

"Tiểu cô nương, người nhìn một cái, chỗ này của ta có được khác, người muốn hay không?" Hắn nói xong, nháy mắt ra hiệu, "Thực tiện nghi ."

Người này thật sự là. . . Cố Thập Bát Nương có chút bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, biết rõ người này bán là giả được, ai sẽ mua?

"Ăn không chết người. . ." Lão nhân thấy vẻ mặt nàng, liền cười hì hì bổ sung một câu.

Cố Thập Bát Nương không khỏi trợn mắt, thầm nghĩ có lẽ nên đưa hắn đến nha môn đi, lưu lại chẳng phải là tai họa nhân thế.

"Người tới chỗ nào xuống xe?" Nàng hỏi.

"Đến ta tự nhiên sẽ xuống. . ." Lão nhân không có nói thẳng, tròng mắt nói, "Người trẻ tuổi, làm nhiều việc thiện mới có thể trường thọ, chờ lão nhân ta một đoạn thì sao?"

Hắn còn giáo huấn chính mình? Làm nhiều việc thiện? Cố Thập Bát Nương giật giật khóe miệng.

Lão nhân thấy nàng không đuổi chính mình đi xuống, lại quay lại rung bao tải của chính mình, như bình thường dỗ tiểu hài tử nói tiếp, "Không mua cũng nhìn xem thôi. . . Nhìn xem không mất tiền. . ."

Cố Thập Bát Nương lại một lần nữa bị hắn chọc cười, nhìn hắn ý tứ hàm xúc nói: "Lão trượng, làm nhiều việc thiện mới có thể trường thọ a."

"Cái gì trường thọ, lão nhân ta sống chán. . . Sẽ chờ cùng Diêm vương gia đi uống ly rượu. . ." Lão nhân giọng giễu cợt nói, nói hết lại bổ sung, "Bắt

quá, người trẻ tuổi vẫn là tránh xa Diêm vương gia mới tốt."

Dứt lời không đợi Cổ Thập Bát Nương tiếp tục nói chuyện, đem bao tải hồng đầy đến trước mặt nàng. "Tiểu cô nương, ngơ nhìn một cái đây là được gì, nhìn ra"

"Nhìn ra như thế nào?" Cổ Thập Bát Nương miễn cưỡng hỏi.

"Nhìn ra, lão nhân ta. . ." Lão nhân cúi đầu nghiêng ngả, một mặt lấy tay ở trên người sờ loạn, tay áo rơi ra một tiền túi nặng trĩu, cùng với một quyển thư gáy màu vàng.

Cổ Thập Bát Nương ánh mắt quét tới, dừng ở trên danh thư kia, ánh mắt không khỏi sáng lên.

"Mười bảy phương pháp nung của Lưu Công!" Nàng không khỏi đọc một lần, tim đột nhiên đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nhận được (Phân biệt được)

Đây là một quyển sách y thư tuyệt hảo. Cổ Thập Bát Nương đã từng nghe nói qua.

Thẩm gia có một bản tuyệt thế bào chế thuốc đơn lẻ, là Thẩm gia lúc ban đầu khởi dựng nghề dược có được, vị tổ tiên kia trong lúc vô ý có được, nhưng dù sao người ta cũng là nhà quan, đối với sách này chỉ là một quyển sách trân quý, cũng không có biết lợi dụng trị thức cao quý trong đó, mấy năm sau đó, càng không có người đề vào mắt, lại không biết đây là thiên hạ đệ nhất bào chế sư trong nhóm thần tiên.

Chẳng trách lúc nàng đem quyển sách này đưa cho vị lão sư phụ kia ở quầy dược Thẩm gia thì lão sư phụ lại nguyện ý ký bán mình, không chỉ có mình còn có hậu thế của chính mình đều trở thành gia nô Thẩm gia.

Một quyển sách này giống như đại mê hoặc, nhưng chính từ miệng vị lão sư phó này biết được, còn có một quyển sách so với quyển sách này của Thẩm gia càng thêm lợi hại.

Đó là « Lưu công pháo chích thập thất pháp ».

Từ Hoàng Đế Nội Kinh sơ ghi lại dược liệu cần tinh chế làm thuốc sau, trăm ngàn năm qua, dược liệu bào chế vẫn tiến triển chậm chậm, lưu hành giống như là đơn giản tây đi bùn đất vứt đi bộ phận không dùng được, không có quy tắc thái lát, cắt khúc, nghiền nát, mãi cho đến thời Đường mới xuất hiện một vị đại sư chuyên bào chế dược liệu có trình độ thâm hậu, tổng kết kinh nghiệm cổ nhân cùng với chính mình cả đời thực tiễn (thực hành), viết xuống một quyển dược liệu bào chế chuyên tác.

Đại sư này họ Lưu, bởi vậy quyển sách này được gọi là Lưu công pháo chích, lại bởi vì trong sách tổng kết mười bảy loại phương pháp bào chế dược liệu, xưng tên là Lưu công pháo chích thập thất pháp.

Quyển sách này từ thời đại trước tới nay cơ hồ không có người gặp qua bản chân thực, nghe nói chỉ lưu truyền trong tay con cháu Lưu công, mà Lưu công tài nghệ lại là mấy đời con một, mấy triều đại qua đi, truyền nhân Lưu công càng ngày càng ít, mà quyển sách tức thì không ai nhìn thấy qua, lâu ngày trở thành truyền thuyết, sau lại có điều chế dược sư viết lại bản sách bào chế dược liệu, cũng chính là quyển sách Thẩm gia cất giấu kia, cũng chính là ở quyển sách kia làm nhớ tới quyển sách này, làm cho mọi người biết trên đời thật sự xuất hiện qua quyển sách Lưu công pháo chích thập thất pháp này.

Cổ Thập Bát Nương đem quyển sách kia đưa cho bào chế sư phó thì bào chế sư phó kia có bộ dáng mừng rỡ như điên làm cho nàng ấn tượng khác sâu, cho nên chuyện khi đó ở trong trí nhớ cũng khác rất sâu.

Lúc này quyển sách này nhảy vào trong mắt, nàng lập tức liền nhớ đến.

"Người cũng biết quyển sách này?" Lão nhân gấp về mặt của nàng, nhíu nhíu hàng lông mày, có điểm ngoài ý muốn.

"Người đây là thật hay giả?" Cổ Thập Bát Nương cổ họng nghẹn lại hỏi.

Lão nhân bĩu môi, tùy ý đem sách ném cho nàng. "Người xem đi, người xem đi, giấy trắng mực đen, còn có giả!"

Cố Thập Bát Nương còn chưa kịp đuổi tay, lão nhân lấy lại tinh thần, một phen lại cướp trở về, bởi vì động tác thật mạnh, xé rách một góc quyền sách.

Cố Thập Bát Nương đau lòng giật mí mắt, nếu như là thật, quyền sách này là vật báu vô giá. . . .

"Ai, tiểu cô nương, người nhìn được của ta xem. . . . Nếu người nhận ra được, ta đem quyền sách tặng cho người như thế nào?" Lão nhân quơ sách cười hi hi nói.

"Hảo." Cố Thập Bát Nương không chút do dự đáp ứng.

"Đừng nói vội gấp như vậy, " Lão nhân cười tùm tùm nói, một mặt nhìn lại sách của chính mình, quơ quơ, có chút khó hiểu, "Không phải một quyền sách thôi, có cái gì ngạc nhiên. . . . Người trẻ tuổi chính là xúc động. . . . Xúc động chính là dễ dàng chịu thiệt. . . ."

Xe lửa lúc này lão đạo đã muốn đi ra Hà Trung huyện, tiểu hòa kễ bị lời nói của bọn họ hấp dẫn, thỉnh thoảng quay đầu xem.

"Người biết cái gì, đại tỷ nhi của chúng ta xuất thân từ gia đình nho gia, yêu nhất đọc sách, người này tục nhân biết cái gì!" Tiểu Hòa Kễ nhăn cái mũi nói.

"Người là đứa nhỏ của gia đình nho gia a. . . ." Lão nhân nghe vậy đôi mắt nhỏ đánh giá cố Thập Bát Nương.

"Lão trượng còn có yêu cầu khác?" Cố Thập Bát Nương hỏi.

Lão nhân gật gật đầu, vòng vo chuyển đôi mắt nhỏ, "Người nếu nhìn, liền nói cho ta biết người kễ nghiệp người nào."

Cố Thập Bát Nương sừng sốt, có chút buồn cười, "Người muốn hỏi ta kễ nghiệp người nào?"

Lão nhân cao thâm liếc mắt nhìn nàng một cái, một bộ dáng cự kì lừa đảo, nhãn mặt héch héch cái mũi hừ hừ nói : "Lão nhân ta lần đầu bị người nhanh như vậy nhận ra ta làm được giả, tự nhiên muốn thỉnh giáo, thỉnh giáo. . . ."

Cố Thập Bát Nương che miệng nở nụ cười, "Lão trượng, người không phải nói ta quá thông minh sao? Như thế nào hiện tại lại cảm thấy ta là có sư phó dạy dỗ ? Ta không sư phó dạy dỗ. . . ."

Lão nhân âm thanh giễu cợt, một bộ thâm thía nói : "Người trẻ tuổi, thông minh là chuyện tốt, nhưng gạt người là không đúng rồi. . . ."

Cố Thập Bát Nương nghĩ, tròn trắng mắt, gạt người không đúng? Hắn cũng không biết ngượng còn nói. . .

"Thế nào? Có dám đánh cược hay không?" Lão nhân nghiêng đầu nói.

Điều kiện chi vậy? Cố Thập Bát Nương che miệng nở nụ cười, đương nhiên cược, cược thắng có được bản sách quý, thua. . . . Ha ha, thua đem chính mình nói cho lão nhân này mà thôi, bọn họ đây không phải là đã muốn nhận thức ?

"Cược a!" Cố Thập Bát Nương cười nói.

"Tiểu cô nương, " Lão nhân cũng thật cao hứng, mang theo đắc ý nhìn người thất bại, lại nói cho tới bây giờ thói đời không tốt, phạm là có bao nhiêu câu chuyện về được sư, đều tính tình cổ quái, tiểu cô nương này không chịu nói ra thầy kễ nghiệp, chỉ sợ vị sư phó kia của nàng dặn không cho nói , này nếu ép buộc cô nương này nói, ai biết sư phó cổ quái kia sẽ quở trách như thế nào đâu.

Có thể thu được đồ đệ thông minh như vậy , nếu thực sự bị mắng, hắn sẽ đau lòng.

"Tiểu cô nương, đừng sợ. . ." Lão nhân nghĩ nghĩ, mang theo vài phần tư thái tiền bối an ủi, "Người đây là đầu kỹ năng thua, sư phó của người sẽ không trách người. . . ."

Cố Thập Bát Nương cười ra tiếng, lão nhân này nghĩ đến thật nhiều. . .

Nàng gật gật đầu, một bộ bình tĩnh , nếu nhận thức không ra đó là giả được, nàng sẽ không trách chính mình , dù sao, nàng mới nhập môn, không đáng để khó dễ chính mình.

"Tốt lắm, người trước xem được cho ta đi." Lão nhân có chút khần trương, tay run lên, đem bao tải của mình đồ, một đồng lớn được liệu rơi trên xe đẩy.

Cố Thập Bát Nương định thần nhìn lại.

"Tiểu cô nương, nói người đừng có không phục, người thực sự là thông minh mới được sư phó dạy dỗ tốt như vậy, bằng không được của ta người liếc mắt một cái có thể nhìn ra? Hừ hừ, nhưng người cũng không thể liền như thế đã tự đại, lão nhân ta không phải khoe khoang, nếu sư phụ ta còn sống, cũng không dám cam đoan có thể liếc mắt một cái liền nhận ra được của ta là cái gì." Lão nhân híp mắt, lấy tay túm đầu gối vừa thì thầm than thở nói.

Lời của hắn âm chưa hết, chỉ thấy tay Cố Thập Bát Nương đã cầm lấy được liệu đầu tiên trong đồng được liệu phân tán.

"Đây là rẽ đậu đũa. . . ."

"Đây là nhộng tằm chết . . Phi phi . . nhộng tằm chết thêm vôi . . ."

"Đây là vỏ cây dương mai . . ."

"Đây là . . . Tàng đá . . Lão trượng . . . Ta cảm thấy người vẫn là dùng phen nhét vào làm Thiên Trúc vàng sẽ tốt hơn một chút . . ."

Nghe từng lời nàng nói ra, lão nhân cả người đờ đẫn.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chí học

Cố Thập Bát Nương rất nhanh nói xong, nhìn trên xe rải rác “Son Tham”, “Cương Tâm” (tằm chết khô), “Hậu Phác” nhìn không được cười.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ có nhiều ngạc nhiên hơn đâu, kết quả những thứ này đều đã ở đại sảnh Thuận Hòa Đường nhìn thấy, trên tiệm được rất thường xuyên nhìn thấy giả được, nàng từng hơi tò mò nên xem qua vài lượt.

Sự tình chính là khéo như vậy, Son Tham Cương Tâm thực sự... nàng có thể nhận không ra chủng loại, nhưng là giả nàng lại có thể liếc mắt một cái nhận ra, đương nhiên cũng có nhận không ra...

“Lão trượng, người thấy toàn bộ bộ cạp này đều là giả? Nhưng đây thực sự là bộ cạp thật a...”

Nếu không phải đã có ấn tượng từ trước, nàng thật sự sẽ không đem thứ này cho rằng là giả, một mặt nghĩ, một mặt xuất ra toàn bộ bộ cạp chính mình so sánh, nhìn nhìn, dứt khoát cắn xuống một ngụm.

"A . . Phi phi . . ." Nàng nghiêng đầu ỏi ra vài hóp, "Đều là bộ cạp cát a . . . Trách không được trọng lượng vừa chừng ! Nhưng này như thế nào làm thuốc a, lão trượng người từ nơi nào bắt bộ cạp, toàn ăn cát bùn a . ."

"Ta cho ăn!" Lão nhân lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, da mặt nhăn nhó khô gáp đỏ lên, tựa hồ thực kích động.

Thuốc Đông y đều là hoang dại , trời đất khắp nơi đều có, thật đúng là không có người cố ý đi nuôi dưỡng, Cố Thập Bát Nương âm thanh bán tín bán nghi.

"Như thế nào làm cho nó ăn hết?" Nàng tò mò nhìn con bộ cạp, hỏi.

"Tiểu cô nương, sách này cho người , " Lão nhân căn bản là không để ý lời của nàng, cầm sách ném cho Cố Thập Bát Nương, như nghĩ tới cái gì lại đánh giá tiểu cô nương trước mắt này.

Cố Thập Bát Nương cẩn thận tiếp nhận quyển sách kia, như nhật được trân bảo mở ra, trang giấy ố vàng, chữ viết không tính là tinh tế, kích động, tay có chút phát run.

Xe nhoáng lên một cái, lão già kia nhảy xuống xe.

"Lão trượng người đi?" Cố Thập Bát Nương khép sách lại, nhìn hẩn hỏi.

Lúc này xe đã đến Tiên Nhân huyện, đang muốn vào thành.

Lão già hắc hắc cười, vẫy tay, cũng không có nói chuyện đất bao tải tiêu sái chạy nhanh lẫn vào đám người không thấy nữa.

Lão đầu này. . . Cố Thập Bát Nương nhìn phương hướng hẩn rồi đi, lại nhìn nhìn sách trong tay mình, lão đầu này có lai lịch gì? Có lẽ không đơn giản.

"Đại tỷ nhĩ?" Tiểu Hóa Kế xin chỉ thị nàng.

"Đi thôi." Cố Thập Bát Nương mắt lại nhìn phương hướng lão già đi xa, đem sách thu lại nói.

Một tầng mưa thu là một tầng lạnh, tựa hồ nháy mắt mọi người liền thay áo kép(áo hai lớp).

Cố Thập Bát Nương đứng tại phòng bếp, một mặt chậm rãi uống canh trà nóng, một mặt nhìn Tào thị cầm một kiện áo dài cũ ở trên người Cố Hải đo đạc, Cố Hải giương tay cho mẫu thân đo đạc, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi quyển sách trong tay.

Bây giờ là cuối tháng chín, một nhà bọn họ như trước sinh hoạt tại bên trong tiểu viện này, tuy rằng ăn uống như trước thô đạm, mặc như trước keo kiệt.

Ít nhất xem như trốn thoát khỏi vận mệnh an bài trước kia. . . .

Một đời kia lúc này bọn họ chắc đã sinh hoạt tại Kiến Khang, lúc này mẫu thân đã muốn bị một tay ăn chơi khác trong tộc có âm mưu muốn tới giật quần áo. . . .

Lúc này ca ca đã không còn đọc sách, càng miễn bàn thi cử. . .

Lúc này, chính mình giống kẻ ngu bình thường bị nhóm tỷ muội trong tộc kêu đến hết đi.

Mà hiện tại, kia hết thấy đều không có phát sinh, hơn nữa tuyệt không có cơ hội phát sinh.

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại.

Không biết Cố Hải nói gì đó, Tào thị đánh đầu của hần một cái, trong viện vang lên tiếng cười của mẫu tử hai người.

Cố Thập Bát Nương từ từ nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên, có lẽ ngày ngày như vậy cũng rất tốt, không có những người đó gây sự, nàng có nương có ca ca có kẻ sinh nhai bảo đảm, kì thật như vậy như vậy đủ rồi.

"Thập Bát Nương, người làm việc đi thôi, làm ra về ta tới thu thập." Tào thị rút cục đo xong, thả Cố Hải vào trong phòng đi đọc sách, quay đầu thấy Cố Thập Bát Nương đứng ở phòng bếp ngăn người, cười nói.

"Con đến đây. Nương, người đừng nhúng tay vào." Cố Thập Bát Nương nói, một mặt lưu loát đem bát đĩa để vào trong nước, tay tiếp xúc đến nước lạnh, theo bản năng thu trở về, nồm hút khí lạnh.

"Làm sao vậy?" Tào thị vừa đến gần phòng bếp vội hỏi, một mặt đã nắm tay nàng.

"Không có việc gì. . ." Cố Thập Bát Nương cười nói, muốn thu hồi tay lại.

Ngón tay thon dài hơi hơi sưng đỏ, còn mang theo nhiều mụn bọt nước trắng bệch.

Tào thị nước mắt nhất thời ngay tại trong hốc mắt đảo quanh, mấy ngày nay, nữ nhi so với trước kia càng thêm vất vả, buổi tối đọc sách đến nửa đêm, ban ngày đứng ở tiệm dược cơ hồ ngay cả cơm đều không thèm ăn.

". . . Không cần thận thiêu phải, không có việc gì, nương," Cố Thập Bát Nương thu hồi tay, cười nói, vội vàng nói sang chuyện khác, trên mặt mang theo vài phần sắc mặt vui mừng "Nương, người biết không? Ta biết thuật tẩy trắng còn có phương pháp bào chế khác. . ."

"Phải không, phương pháp bào chế gì?" Tào thị biết nữ nhi không muốn làm cho mình lo lắng, thuận theo lời của nàng nói tiếp, một mặt lấy tay giúp nàng vén sợi tóc rũ xuống.

"Ta trước kia xem trên sách, có viết cách tịnh chế, thiết (cắt) chế, rang vàng, thổ chế, tọa toái (làm giảm cháy hồng), như thế đã không ít, nhưng trên sách Lưu công nói thuật làm trắng ra người sợ bên ngoài bị khô lấy nước mật ong rang cùng, người làm sợ không ngưng đọng lấy nước gừng sao, ta đã thử làm, hơn nữa có người tới mua được, ta còn nói cho hần, hần mua ít nước gừng sao trắng thuật, hơn nữa ngày hôm qua đến nói cho ta biết, hiệu quả tốt lắm, còn nói muốn đi nói cho những người khác, làm cho bọn họ đều tới chỗ của ta bốc thuốc. . . ." Cố Thập Bát Nương nguyên bản là muốn nói sang chuyện khác, nhưng nói xong lại thật sự cao hứng lên, còn có chuyện gì so với tìm được thành công càng đáng giá cao hứng nói chuyện hơn.

"Thập Bát Nương thật có thể làm." Tào thị từ ái nhìn nữ nhi cười nói.

"Nương, người không biết, trước kia không hiểu cảm thấy việc bào chế thuốc này không có gì, hiện tại tiến vào học tập, cảm thấy bên trong có rất nhiều tri thức. . . ." Cố Thập Bát Nương khóe lông mày nhếch lên, sắc mặt vui mừng.

Tào thị nhìn nàng chỉ có gật đầu từ ái cười.

". . Ta nhất định sẽ học giỏi, làm một Bào Chế Sư tài giỏi. . ." Cố Thập Bát Nương còn nghiêm túc nói.

Tào thị trên mặt hiện lên một tia do dự, nàng nhìn nữ nhi thần thái phấn khởi, thờ dãi.

". . . Thập Bát Nương. . . Mấy ngày nay khổ người. . . Chờ ca ca người có công danh. . ." Nàng dịu dàng nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn Tào thị cười, "Nương, người không muốn ta làm bào chế sư?"

Nữ nhi bây giờ tâm tư vô cùng sáng suốt, ở trước mặt nàng, Tào thị cảm thấy chính mình cơ hồ là không giấu được tâm tư gì.

"Thập Bát Nương, nương không có khinh thường người, nhưng người phải biết rằng, trò đời chính là như vậy nữ hài tử gia đình làm thợ thủ công luôn bị người xem thường. . ." Tào thị thờ dãi nói.

Cố Thập Bát Nương lắc lắc đầu, "Ta không cần, ta không cần người khác thấy ta thế nào, cuộc sống của ta trôi qua có tốt hay không, ta biết là tốt rồi, không cần làm cho người khác xem."

Tào thị muốn nói lại thôi, "Thập Bát Nương, nương biết người hiếu thảo. . . Chính là, nữ nhi cuối cùng phải lập gia đình, nhóm phụ nữ chúng ta cả đời này chỉ cầu mong gả cho gia đình tốt."

"Không phải. . ." Cổ Thập Bát Nương về mặt đột nhiên trầm xuống, nàng chậm rãi lắc đầu.

"Cái gì không phải?" Tào thị sừng sốt, sẽ không phải tới chết vẫn không lập gia đình chứ?

Không phải, không phải gả cho gia đình người tốt cả đời này liền tốt đẹp. . . . Ít nhất đối với nàng mà nói không phải, nàng từng cũng cho rằng như vậy, từng nghĩ đến gả cho Thẩm gia là nàng đời này mãi mãi hạnh phúc. . .

Cổ Thập Bát Nương nhắm mắt lại, đem nước mắt ngăn trở về, cả đời này, hạnh phúc của nàng không thể dựa vào người khác bổ thí, chỉ có thể nắm giữ ở trong tay mình, người khác đều là không đáng tin cậy.

Tào thị nhìn nữ nhi bộ dáng trong nhảy mắt thay đổi, tựa hồ một chết đi, không khỏi dừng lại đề tài này, đồng thời có chút tự trách, bây giờ đã muốn gian nan như vậy, toàn dựa vào nữ nhi vất vả mới vượt qua cửa ải khó khăn, mà chính mình lại nói như vậy, mặc dù mình không phải có ý tứ kia, nhưng trong lời nói nói toát ra nghe như thể nào đều là ghét bỏ nữ nhi làm nghề nhân lao động.

"Thập Bát Nương, nương. . ." Tào thị nắm lấy tay của nữ nhi, mang theo tràn đầy áy náy cùng quyết tâm, "Gần đây việc buôn bán được như thế nào?"

"Tạm được, so với trước kia tốt hơn nhiều." Cổ Thập Bát Nương đối với Tào thị đột nhiên nói sang chuyện khác có chút khó hiểu, nhìn nàng nói.

"Nương ở nhà cũng không có việc gì, đi qua hỗ trợ cho người. . ." Tào thị cười nói.

"Nương. ." Cổ Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng lấy tay đóng cửa cánh tay của Tào thị, "Không cần. . ."

"Như thế nào, cảm thấy nương ngốc, làm không được?" Tào thị đưa tay lên cạo cạo thổi thổi mũi nàng, cười nói, "Đừng quên, nương cũng đã lấy nước lấu toàn bộ bộ cạp !"

Cổ Thập Bát Nương nụ cười, "Nương, đây không phải là nấu nước, là thủy năng. . ."

"Phải không? Điều là nước, có gì không giống nhau?" Tào thị một mặt nói, một mặt nhanh chóng đem khuôn may vá cất kỹ, chỉnh lại quần áo, cùng Cổ Thập Bát Nương đi ra cửa.

"Đương nhiên không giống nhau, một chữ khác biệt rất lớn. . ." Cổ Thập Bát Nương cười nói, "Đến đây đi, để cho nữ nhi ta dạy người thật tốt. . . ."

"Vậy làm phiền Cô sư phó. . ."

Tiếng cười khẽ của hai mẹ con chiếu vào trong ngõ nhỏ, khiến đám chim trên bờ tường nhô ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Cơ hội

Trung tuần tháng mười, là thời khắc tiệm thuốc Đồng lão gia bán ra rất nhiều dược liệu.

Thời gian này, mấy tiệm dược lớn tại kinh thành đều phái người tới Hà Trung huyện, thông quá một phen đấu giá, chính mình cố gắng tranh thủ để có thể lấy được tối đa dược liệu.

Thời điểm này trong thành Hà Trung huyện các tiệm dược dù lớn dù nhỏ đều trong thời kì thật náo nhiệt.

Tiệm thuốc bắc Đồng gia vốn luôn vắng vẻ nay trước cửa đầy ắp người, có tới thuận túy để xem náo nhiệt, cũng có tới thừa cơ hội bán dược.

Dược của Đồng lão gia dù sao cũng có hạn, dược không thể thỏa mãn nhu cầu cho tất cả mọi người, mọi người cũng nhận không được mơ tưởng có được cơ hội, trong lúc nhất thời bên ngoài tràn đầy các tiệm dược mượn danh nghĩa Đồng gia, ví dụ "Hà Trung huyện cửa hiệu lâu đời" "Hà trung huyện Đồng thị" dùng trăm phương ngàn kế có thể liên quan tới hiệu dược Đồng gia.

"Nhường một chút, nhường một chút.." Bành Nhất Châm giờ một bảng quảng cáo chen vào đám người, đưa tới vô số ánh mắt xem thường.

Cổ Thập Bát Nương cùng hai tiểu hòa kế nâng tấm ván gỗ đi theo phía sau hắn, rốt cục đi tới một vị trí tốt nhất.

Vị trí này là Bành Nhất Châm sớm chiếm xong.

"Ta nói tập hợp nào nhiệt làm cái gì, những điều này đều vô dụng, ánh mắt khách hàng ngày nay cao vô cùng, mới sẽ không tới sạp thuốc bên trên xem...." Bành Nhất Châm một mặt đem bảng quảng cáo cầm xong, một mặt đỏ đỏ ồ ồ.

"Vạn nhất đầu.." Cố Thập Bát Nương vội đem trung dược dọn xong, một mặt cười nói, "Tối thử là tốt rồi, ở trong tiệm thuốc mãi, càng là không có cơ hội..."

Bành Nhất Châm nghe có chút không nói lên lời, hẳn thực không nghĩ đến cô nương này thực muốn kinh doanh dược hành, hẳn ngẫu nhiên đi qua xem, biết vị cô nương này nỗ lực như thế nào, nhưng có một vài lời nói không thể khôn nói sớm.

"Thập Bát Nương...." Hắn xoa xoa tay, "Người có biết, việc buôn bán của tiệm dược nhà ta kì thất cũng không tốt lắm...."

Tiệm dược Bành thị trước mắt không chỉ không có lợi nhuận, ngược lại không ngừng hao hụt, chỉ cần mở cửa một ngày, sẽ phải bỏ ra nhiều hơn một phần tiền, hơn nữa mua sắm dược liệu, dự trữ dược liệu vẫn vậy, không có một chỗ nào không tốn tiền... Hơn nữa chính mình bởi vì học bào chế lại lãng phí không ít dược liệu.

Cố Thập Bát Nương rõ ràng, Bành Nhất Châm nguyên sẽ không tính thực sự kinh doanh tiệm dược này.

"...v, tội gì như vậy..." Bành Nhất Châm than thở, ánh mắt dừng lại ở trên tay vị cô nương này, cô gái này mười bốn mười lăm tuổi trên tay cũng đã hết sức thô ráp, cùng phụ nhân cả ngày làm việc vất vả có chút bất đồng, trên tay này có vết tích bị bỏng, có bị độc dược nào đó ngấm vào tạo ra nhiều vết lấm tẩm vàng.

Đối lập với nữ nhi của chính mình, tuy rằng chính mình gia cảnh bình thường, nhưng nữ nhi cũng không trải qua khổ như vậy....

"Thập Bát Nương, căn nhà kia ở vị trí tốt, cho người ngoài thuê đi..." Hắn thở dài, khuyên.

Cho thuê ra ngoài, tiền thuê có khả năng duy trì cuộc sống một nhà bọn họ. , Cố Thập Bát Nương biết, kỳ thật nàng cũng không biết vì cái gì chính mình lại làm như vậy, ngày đó nàng bị Đồng lão gia cự tuyệt đánh giá toàn bộ bỏ cạp làm sai, đứng ở bên đường đã nghĩ phải làm như vậy, nhưng...

Là quyền sách kia... Có được bản lưu công bào chế kia, ý nghĩ làm một cái bào chế dược sư không biết lúc nào bắt tri bất giác hình thành, hoặc giả nói trắng ra nàng muốn kiếm càng nhiều tiền, mà không phải chỉ dựa vào tiền thuê nhà để sống tiếp.

"Bành đại thúc, ta biết..." Cố Thập Bát Nương cười khổ một tiếng, nàng biết Bành Nhất Châm không có nhiều tiền để bù vào tổn thất của tiệm dược, mà dù hắn có tiền, chính mình cũng không thể làm như vậy.

Thôi, liên tính không có tiệm dược này đi, chính mình còn có thể đi tiệm dược khác, nói tới lui bộ dáng, cùng lắm nàng lại tiếp tục đi bán dược.

Nghĩ như vậy, Cố Thập Bát Nương về mặt thoải mái khẽ gật đầu, "Ta biết, bành đại thúc người yên tâm."

Nhìn về mặt không hồn không giận của nàng, xem ra là thật nghĩ thông suốt, Bành Nhất Châm cũng nhẹ nhàng thở ra, nói tiếng vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, hẳn còn muốn ngồi ở quán bốc thuốc, vì thế liền cáo từ.

Mỗi khi có khách ở địa phương khác đi tới, Cố Thập Bát Nương cùng những người khác đều giống nhau, vội gặng thét to, chẳng qua nàng dù sao cũng là nữ nhi, lại lần đầu tiên làm việc như vậy, âm thanh rất nhỏ liền bị bao phủ ở trong đám đông.

Đào mắt cho tới trưa qua đi, quả thật như Bành Nhất Châm đã nói, khách hàng đi tới đi lui, không có ai ở trước những quầy hàng của bọn hắn dừng lại một khắc.

Cố Thập Bát Nương hơi có chút thất vọng.

"Tiểu cô nương, thay người lớn trong nhà tới?" Bên cạnh một gã hán tử hỏi.

"Đây là chúng ta Nhị chương quỹ.." tiểu hòa kế ngồi ở trên mặt đất nhai bánh bột ngô vội cướp lời giới thiệu.

Hán tử có chút giật mình, Nhị chương quỹ? Bình thường một cái tiệm dược có một cái chương quầy liền đủ, bắt quá nghe nói tiệm dược lớn một chút, sẽ có Nhị chương quỹ Tam chương quỹ vẫn vậy.

Này là nhà ai làm dạng mới như vậy? Hán tử nhìn lại, thấy bành thị dược trên bảng quảng cáo, càng cười lợi hại.

Một đoạn giả dược kia mọi người đều biết, cũng biết Bành Nhất Châm mở ra tiệm bán thuốc, nhất thời trở thành chuyện cả huyện cười nhạo, không nghĩ đến còn có càng buồn cười....

"Nhị chương quỹ?" Hắn cười nói, lại đánh giá tiểu cô nương này, gặp nàng diện mạo thanh tú, không khỏi có chút ái muội, quay đầu nói với người còn lại, "Bành Nhất Châm ngốc a, thuê tiểu cô nương làm chương quầy? Sẽ không phải hắn coi tiểu tức phụ đi lừa gạt người đi...."

Chung quanh phát ra một trận cười, Cố Thập Bát Nương không có nói chuyện cũng không có giải thích, tiểu hòa kế bị chọc tức, vội ngậm nuốt xuống bánh bột ngô đứng lên thở phì phì nói: "Đây là bào chế sư của chúng ta, các người ồn ào cái gì!"

Bào chế sư phò? Sau một trận im lặng, tiếng cười càng lớn.

"Ta nói Bành Nhất Châm đi..." hán tử kia càng cười đến nước mắt chảy ra.

Tiểu hòa kếp còn nghĩ nói cái gì, Cố Thập Bát Nương khoát tay áo, ra hiệu hán không cần nói gì, tiểu hòa kếp liền cầm giận ngồi xổm xuống tiếp ăn bánh bột ngô.

"Ta xem xem, này đều bào chế cái gì..." hán tử kia giữu cột thấy không có đáp lại, có chút mất hứng, liền duỗi tay trên đồng được của Cố Thập Bát Nương đảo qua một phen.

"Trời, đây là cái gì... Rễ sắn.. Thế nào tối đen..." Hán tử cầm xem, một mặt cười nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn hán một cái, "Ninh rễ sắn."

"Ninh rễ sắn?..." Hán tử ha ha cười, "Tiểu cô nương, ngươi còn còn ninh rễ sắn?"

Rễ sắn, thái mỏng có thể làm được, từ trước đến nay đều là như vậy..

Bất quá, bây giờ phương pháp bào chế này không còn lưu truyền ra, người biết cũng không nhiều.

"Ngươi thế nào ninh? Ninh thế nào? Cái gì ninh?" Hán tử nghe không minh bạch, lại câu, gặp tiểu cô nương kia nhìn mình một cái, không có trả lời.

phương pháp bào được liệu đều được giữ bí mật kỹ thuật, hán hỏi như vậy quả thực là đường đột.

Hán tử ngưng ngưng cười cười, than thở nói: "... Sợ ta sẽ học ngươi.. Ta lớn tuổi như vậy, còn không biết rễ sắn không thể bào chế, ta còn có thể tố cáo ngươi, tiểu cô nương rễ sắn vẫn là dùng như bình thường tốt, muốn nói ninh, muốn làm tốt, ngay cả đồng lão gia chỉ sợ cũng không thể ninh chế tốt...."

Ngay tại lúc hán nói chuyện, phía trước đột nhiên một trận huyền ảo.

"Chường quây.. xem bên này.."

"Chường quây muốn cái gì? Tôi nhìn nhà ta xem... sư phó nhà ta từng học ở chỗ Đồng lão gia... Cố Thập Bát Nương cùng hán tử kia cũng nhìn không được đứng lên đi xem qua, chỉ thấy ba khách nhân bên ngoài thành xem lần lượt các quầy được.

"Thiên vậy, lần này va vào đại vận!" Hán tử cũng chẳng quan tâm Cố Thập Bát Nương há miệng, vội để được dưới tay, nắm lên được gói to của chính mình, gắng sức thét to lên.

Ba người này nhưng không để ý đến mọi người tiếp đón, ánh mắt tùy ý đảo qua quầy hàng, dưới chân không ngừng, trong đó còn có hai người ở thấp giọng nói chuyện với nhau, cũng không có bị chung quanh ồn ào quấy nhiễu.

". . . Tam ca, lần này rõ ràng là bọn họ có ý nâng giá. . . ."

"Ta biết. ."

"Tam thúc, cùng lắm thì, chúng ta không mua, chẳng lẽ nào trừ Đồng lão gia những rễ sắn khác liền không được!"

"Chính là rễ sắn này, hoàng đại nhân chỉ định muốn chính là đồng lão gia ninh chế, hoàng đại nhân tính khí kỳ quái các ngươi cũng không phải không biết.... Ta lại không dám tùy tiện mua rễ sắn khác đi lừa gạt hán, trừ phi là so với đồng lão gia càng có nổi tiếng..."

"Chường quây, nhìn xem rễ sắn đi."

Một giọng nữ thanh thúy ở trong tiếng thét to hỗn độn vang lên, hơn nữa tay lắc qua lại rễ sắn, làm cho ba người đang phân thần không khỏi giương mắt nhìn lại, gặp một cái tiểu cô nương đứng ở được quán mang theo vài phần chờ đợi vài phần không yên nhìn qua

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bí mật chế tạo

Những người có gia cảnh không tốt cho đứa nhỏ đi ra mở sạp bán quán là chuyện bình thường, nữ hài cũng không ngoại lệ.

Ba người chính là nhìn qua một chút, liền dời tầm mắt đi.

Cố Thập Bát nương có điểm sốt ruột, nàng vừa rồi nhìn ba người này một đường đi tới tựa hồ là nhìn quán được nhưng kì thật tầm mắt của họ đều

không có dừng lại, hiển nhiên là tư tưởng không tập trung .

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, được của Đồng lão gia rất nhanh liền đã bán xong, những người này tự nhiên cũng sẽ không ở lại.

"Chường quây , nhìn xem đi, là rẽ sấn ninh, rẽ sấn ninh theo bí quyết của lưu công." Cố Thập Bát Nương bước ra vài bước, ngăn lại bước đi của bọn họ một chút, lại một lần nữa đưa tay đem rẽ sấn đưa tới.

"Cám ơn, tiểu nương tử, chúng ta không cần rẽ sấn. . . ." Một người trẻ tuổi chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi đáp lễ độ nho nhã đáp lại .

Được Hành Binh có phụ mẫu đều là những người thiện tâm, dạy dỗ đối nhân xử thế rất là quy củ, tuy rằng trong lòng không bình tĩnh, trên mặt cũng không thể nhìn ra.

Hắn còn chưa dứt lời, nam nhân nhiều tuổi phía sau trong tâm liền động

"Người mới vừa nói cái gì? Người đây là cái gì rẽ sấn?" Hắn duỗi tay ra hiệu người trẻ tuổi tránh ra một bước, "Lưu công ninh rẽ sấn?"

Cố Thập Bát Nương bảo chế được liệu trên cơ bản đều là cùng từ quyển sách kia bắt chước, nghĩ này quyển sách danh khí nhất định so Tiệm được Bành Thị sẽ hấp dẫn người hơn, nàng liền thuận miệng gọi ra.

Xem ra quả nhiên như thế, trong lòng của nàng vui vẻ.

"Đúng vậy, chường quây nhìn xem đi, Đây là rẽ sấn ninh làm theo phương pháp Lưu công ghi trên giấy....." Cố Thập Bát Nương vội nói.

Ba người liếc nhau, đều nở nụ cười.

.

"Tiểu nương tử, xem tới người cũng biết Lưu công là người như thế nào.." Nam nhân nhiều tuổi cười nói, sắc mặt hòa ái, làm được người lớn trong nhà nhất định sẽ nhắc cho nhóm hài tử vị đại nhân này, bất quá, hắn rất nhỏ lúc lắc đầu, ".... Làm được là muốn lấy chân thành đối người, không thể thêu dệt nói....."

Người trẻ tuổi ở bên hé miệng cười, khụ một tiếng, tam thúc cái gì cũng tốt, chính là thích giáo huấn người, liền hài tử nhà người cũng lo chuyện bao đồng.

Người nhiều tuổi cũng phát hiện chính mình nói quá, hướng cố Thập Bát Nương cười không nói chuyện cất bước đi về phía trước.

.

"Chường quây, ta thực sự có bí chế của Lưu công" Cố Thập Bát Nương có chút gấp gáp.

Người lớn tuổi đã đi qua, người trẻ tuổi kia mặt mang cười, nhìn tiểu cô nương này vẻ mặt có chút ủy khuất, nhìn không được đưa tay cầm một khối rẽ sấn.

.

"Tiểu nương tử, có phải hay không người nhà người họ Lưu a?" Hắn cười nói

"Không phải, ta họ Cố." Cố Thập Bát Nương thuận miệng đáp, đáp xong rồi mới minh bạch ý tứ của người trẻ tuổi, không khỏi trợn mắt nhìn hắn.

Người trẻ tuổi hi hi cười , đi qua nàng đuổi theo đoàn người, trong tay đem kia đồng rẽ sấn thưởng thức.

"Lưu công bí chế. . ." Hắn cười nói, "Nay được Lưu công bí chế đều thành trấn điểm chỉ bảo của các tiệm được lớn, không nghĩ tới một nhà ở địa phương nhỏ này còn có nhiều như vậy. . ."

Hắn đây là nói giỡn, chính mình ha ha cười rộ lên, người nhiều tuổi cũng hẳn không được cười cười, nhưng nghĩ đến chính mình đi một chuyến này tới mục đích không đạt được, không khỏi tâm tình không tốt, thu lại nụ cười than thở.

"Lưu công a... Nếu Lưu công lão nhân gia ông ta còn ở đây... Chúng ta có lẽ có thể bán đến mấy chục cân rẽ sấn...." Người nhiều tuổi tựa hồ nghĩ đến chuyện cũ xa vời, cảm thấy thần nói.

"Tam thúc, Lưu công lão nhân gia ông ta thật sự mất sao?" Người trẻ tuổi hỏi.

"Đã muốn mười mấy năm không tin tức, trên thị trường cũng không có được của hắn xuất hiện, xem ra phải..." Nhiều tuổi nhân thần thức nói, "Ta lần trước nhìn thấy được của Lưu công lão nhân gia, vẫn là với phụ thân người cùng nhau đến tiệm được Cẩm Châu"

Hắn nói những lời này liền đưa tay cầm rẽ sấn mà người trẻ tuổi thuận tay cầm thay của Cố Thập Bát Nương, đưa ra trước mắt nhìn xem, " Khi đó cũng có rẽ sấn, ân, liền cùng này giống nhau như đúc. . . . Di?"

Hắn đột nhiên sùng sốt, bước chân đột nhiên dừng lại, có chút không thể tin tưởng nhìn phiến rẽ sấn trong tay mình.

"Tam thúc?" Chính hắn nghe hai người nói chuyện có chút khó hiểu, "Thế nào?"

"Ta nhất định là hoa mắt..." Nhiều tuổi nam nhân gắt gao khép mắt lại, lại mở to, rề sấn trước mắt vẫn nguyên dạng như vậy.

"Làm sao có thể..." Hắn lẩm bẩm nói, đem rề sấn trên tay lật ngược lại nhìn, "Làm sao có thể.."

Mặt khác hai người liếc nhau, cảm thấy lẩn lộn, muốn tái hỏi, liền thấy nam nhân nhiều tuổi này đột nhiên xoay người, cơ hồ là theo đường cũ chạy lại.

"Tam thúc, " bọn hắn vội đuổi kịp.

Cố Thập Bát Nương đã suy xét muốn thu quán, mà bốn phía xác thực cũng có người làm như vậy.

Không biện pháp, nói đến cùng vẫn là không danh tiếng, vẫn là trước theo bào chế sư phó làm bắt đầu đi, mở được đi về sau nói sau.

Nàng buông bàn tay chống cằm, đứng lên muốn chiêu hô tiểu hỏa kế thu quán, liền thấy nam nhân nhiều tuổi vừa đi qua vội vàng chạy tới, về mặt cổ quaoái.

"Tiểu nương tử, người này là này là cái gì?" Hắn giờ phiên rề sấn trong tay kích động hỏi.

"Nhìn rề sấn a." Cố Thập Bát Nương nói, liếc mắt nhìn nam nhân này một cái, không hiểu rõ hắn làm sao vậy.

"Người. . Người. . Nhà người sư phó. . . Không phải. . . Ai vậy làm?" nam nhân lớn tuổi có chút nói năng lộn xộn, không biết làm như thế nào hỏi.

"Ta làm" Cố Thập Bát Nương ăn nói rõ ràng đáp.

Người xung quanh hiếu kỳ nhìn qua, ánh mắt có chút nóng bỏng, cướp chào hỏi.

"Chường quây, muốn rề sấn sao? Nhìn xem của nhà ta..."

"Chường quây, nhìn một cái rề sấn nhà ta...."

Cố Thập Bát Nương lúc này cũng lấy lại tinh thần, có chút kích động nhìn chường quây, nói: "Chường quây, người là muốn rề sấn sao?"

"Tam thúc." người trẻ tuổi cùng tới đây vội vươn tay kéo người nhiều tuổi, trên mặt có chút lo lắng khó hiểu.

Tam thúc sẽ không gấp mớ hồ đi? Cho dù mua không được rề sấn nước của Đồng lão gia, cũng không biến thành ở trên quây được bát nháo này mua đi?

Mà người nhiều tuổi lúc này cũng tỉnh táo lại, cảm thấy chính mình xúc động, nơi này thế nào khả năng....

"Người làm?" Trong miệng hắn lại hỏi một lần, nhìn cô nương gật gật đầu, không khỏi tự giễu cười cười.

"Tam ca, " nam nhân vẫn không nói chuyện lúc này mở miệng hỏi, "Thế nào?"

"Không có việc gì, không có việc gì, là ta..." Nam nhân lớn tuổi cười cười, chính mình cũng không biết thế nào giải thích hành vi của chính mình, trước đối với Cố Thập Bát Nương chấp tay nói tiếng quây rây, một mặt gắt mở ra những người quây tới đây, đem rề sấn trong tay đưa cho huynh đệ của mình, "Hong kiệt, người nhìn một cái, chế tạo rõ ràng là..."

Nam nhân bị gọi là Hong Kiệt, hắn đưa tay nhận lấy, hắn nhìn thoáng qua, thần sắc đột nhiên biến.

"Tam ca, này..." Hắn nhìn hướng người nhiều tuổi.

Người nhiều tuổi cười, "Là giống đi... Ta mới vừa liền cho rằng là thực..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, liền thấy huynh đệ của mình sắc mặt ngưng trọng, chợt lại xoay người, đối với Cố Thập Bát Nương về mặt rầu rĩ nói: "Dám hỏi tiểu nương tử kế nghiệp người nào?"

Cố Thập Bát Nương cảm thấy chính mình bị đùa giỡn, thất vọng đến kinh hi lại đến thất vọng, trên mặt rất là mệt mỏi.

.

Như thế nào những người này đều phải hỏi sư phó? Không có sư phó liền không thể bán được.. Bất quá, nàng than thở, sự thực chính là như vậy, từ xưa đến nay làm bào chế được liệu cũng tốt, làm đại phu hành y cũng tốt, cũng không phải đều là từ tay sư phó học ra.....

Chính là nàng có sư phó sao? Những người tại tiệm dược Thẩm Gia thật ra đều là những trụ cột tài giỏi, nhưng bây giờ những người đó còn không nhận thức chính mình, cũng không thể nói bọn họ là sư phó của mình..... Sau đó chính là sách..... Nghiêm khắc nói tới, sư phó của nàng chính là sách, đúng, mười bảy phương pháp nung của lưu công.

"Gia sư họ Lưu." Cô Thập Bát Nương trầm giọng đáp, hơi hơi nâng cằm lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Mua được

Lời này vừa nói ra, thần sắc ba người trước mặt đại biến.

"Họ Lưu? Chính là lưu công?" Nham nhân nhiều tuổi vừa sai bước tới đây vừa kích động hỏi.

Là Mười bảy phương pháp nướng của Lưu công. Cô Thập Bát Nương ở trong lòng đáp, này xem như lưu công đi? Trên mặt nàng cũng có chút chán chừ.

Nhưng chán chừ này lạc ở trong mắt hai người, cũng là có ý nghĩa khác.

"Tiểu nương tử, những thứ này của ngươi ta muốn." Người nhiều tuổi không đợi Cô Thập Bát Nương trả lời, giọng cao nói.

Hắn giọng điệu có chút vội vã, tựa hồ sợ nói xong toàn bộ liền bị người bình thường đoạt đi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn kinh, ngây ngốc nhìn nam nhân rõ ràng là đến từ tiệm thuốc lớn này.

Cô Thập Bát Nương cũng sửng sốt.

"Ngươi nói cái gì?" Nàng có chút không thể tin tưởng, không khỏi hỏi lại.

"Tiểu nương tử, thỉnh ra giá." Nam nhân nhiều tuổi nói.

"Rẻ sản sao?" Cô Thập Bát Nương lúc này mới triệt để tin, nhất thời kích động có chút phát run.

Bốn phía đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ, tiểu cô nương này thế nào vận khí tốt quá đi? Hừ hừ, chẳng lẽ là bởi vì thân phận nữ tử?

Bộ dạng chẳng qua cũng là dễ coi thôi!

"Nơi này là hai mươi cân..." Cô Thập Bát Nương hơi hơi có điểm chân tay luống cuống.

"Còn có sao?" Nam nhân nhiều tuổi hỏi.

"A?" Cô Thập Bát Nương có điểm phản ứng trì hoãn.

Mà bốn phía đã lại náo nhiệt lên, vô số người giờ túi được của chính mình hô: "Ta có!" "Ta có" giống như thủy triều tới đây.

Nhìn thấy khí thế này làm cho ba nam nhân không được tự nhiên.

"Tiểu cô nương, rẻ sản này của ngươi chúng ta đều muốn, ngươi nói giá đi." Người nhiều tuổi vội hỏi.

Cô Thập Bát Nương lúc này mới triệt để tỉnh táo, trên mặt không khỏi nở nụ cười sáng lạng.

"Rẻ Sản ninh này của ta, bốn mươi văn một cân, này tổng cộng có nhiều hơn hai mươi cân, ta tính cho ngươi là hai mươi cân, tổng cộng tám trăm văn..." Nàng mang theo nụ cười nói.

Nàng nói xong lại nhìn thấy thần sắc của hai nam nhân trước mặt có chút cổ quái, nàng ngăn người, là mình nói giá tiền cao sao? Bây giờ trên thị trường giá tiền cao nhất cũng chỉ có hai mươi văn, nhưng đây là rẻ sản ninh nha...

"Chương quây, cái này của ta là rẻ sản ninh, giá tiền này có hơi cao một chút..." Nàng mấp máy hé miệng giải thích, do dự muốn hay không hạ thấp giá tiền một chút, dù sao đây cũng là cuộc làm ăn đầu tiên từ khi khai trương....

Cao? Này còn kêu cao? Hai người nhiều tuổi liếc nhau, trên mặt nói không ra là muốn khóc hay muốn cười.

"Không, không..." Nam nhân nhiều tuổi nói, một mặt ra hiệu người trẻ tuổi lấy tiền, "Đã là nhiều hơn hai mươi cân, liền tính nhiều hơn hai mươi cân..."

Người trẻ tuổi về mặt kinh ngạc, tựa hồ đối với tình huống này còn chưa phản ứng kịp, sững sờ cũng không có cầm tiền ra.

Vẫn là người còn lại nhanh nhẹn vội lấy ra, lại phát hiện tiền nhỏ nhất là bạc vụn.

"Liên như vậy đi, không cần trả lại..." Hấn dứt khoát đem toàn bộ đưa qua.

Cố Thập Bát Nương giật nảy mình, "Thế này làm sao có thể?" Một mặt lượm một khối tiền nhỏ nhất, hỏi tiểu hòa kếp lấy lẻ tiền.

Tiểu hòa kếp chân tay luống cuống tìm ra một chuỗi tiền bắt đầu cởi bỏ chuẩn bị tìm, hai người kia đã cầm lên gói sẵn to.

"Tiểu nương tử, quý được hành ở nơi nào?" Người nhiều tuổi hỏi, Mắt nhìn tám biển gì Tiệm Dược Bành thị dựng thẳng ở chỗ đó, ở trong lòng mặc niệm nghĩ.

"Ngạ, Tiên Nhân huyện, tiệm dược Bành Thị ở Tiên Nhân huyện, ở Tây phố, rất dễ tìm..." Cố Thập Bát Nương nói, một mặt nhận số tiền từ tiểu hòa kếp muốn đưa cho hấn, "Đây là tiền lẻ của người..."

Người nhiều tuổi lại cũng không có tiếp, mắt nhìn người phía trước tiến lại gần nhiều, có một vài lời muốn nói nhưng lại không phải thời điểm tốt, đành phải nói: "Tiểu nương tử, cầm trước, đợi lão phu tự mình tới cửa....."

Tiếng huyền não ở bốn phía bao phủ âm thanh của hấn, người nhiều tuổi chấp chấp tay, bài trừ đám người, Cố Thập Bát Nương nhìn tiền lẻ trong cánh tay vươn ra của mình, gọi mấy câu không có kết quả chỉ đành thu hồi này.

Mà lúc này tiếng huyền não ngoài cửa khiến cho bên trong tiệm dược Bành Thị chú ý.

"Bên ngoài làm sao vậy?" Có người hỏi.

Liên có người gọi gã sai vặt hỏi.

"Vương chương quây mua được trên sạp được..." Gã sai vặt nén cười lại đi tới nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong thượng đường đều cười rộ lên, trong đó có một người đặc biệt cười to, chỉ cười cũng khiến bụng phì rung động.

"Vương chương quây sẽ không xúc động như vậy đi, không phải là lần này không mua được được của Đồng lão gia thôi sao, đợi lần sau là được, cũng không cần giận dỗi đi sạp được bên ngoài mua a..."

"Hấn nên sẽ không là nghĩ cảm những thứ đó đi lừa gạt các vị đại nhân đi?" người này trong đôi mắt nhỏ đã không còn ý cười, "Phải hiểu rõ được Đồng lão gia và trước cửa Đồng lão gia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!"

Đường lý người vừa thu ý cười lại lắc đầu.

"Ta xem vương chương quây này là nhất thời hồ đồ..." Đại gia nhao nhao nói, trên mặt có vui sướng khi người gặp họa cũng có đồng tình.

Nghe được động tĩnh Đồng lão gia cũng đi ra, Đây là một lão nhân ục ịch khoảng chừng năm mươi tuổi, sắc mặt hòa ái, thần thái điềm tĩnh.

"Sao lại thế này?" Hấn hỏi, Nghe lời nói của vị đại gia, không khỏi nhú mày, "Này khá không tốt, nhanh đi thỉnh vương chương quây tới, thế nào cũng là người một nhà, lão phu ra mặt giúp đỡ hấn...."

Nghe ý tứ của hấn là nhận định vương chương quây là bị người lừa, liền có gã sai vặt lên tiếng chạy đi.

"Vương đại chương quây là người có nhân lực số một số hai Kiến Khang, làm sao có thể bị người lừa..." Có người cao giọng cười nói, "Đồng lão gia, hấn là lão nhân gia giận dỗi cố ý..."

Mới vừa rồi được lý ra đều phải tới tay vườn chương quý, nhưng lại bị người ra giá cướp, nhiều năm như vậy, hấn còn không nếm qua loại chuyện này, này không chỉ là bị thiệt thòi, hơn nữa là tuyên bố muốn cùng vương gia bọn hấn trở mặt, sinh khí là không thể tránh khỏi.

Nhưng đối với đại đường của người khác mà nói, chỉ cần sự xui xẻo này không phát sinh trên người bọn họ, là liền có thể thoải mái cười to.

Gã sai vặt nghe ngóng tin tức trở lại mang tới tiếng cười, so với ban nãy càng hài hước.

"Nói là mua cái gì?"

Nghe được lời nói của gã sai vặt kia, có người hoài nghi chính mình lỡ tai nghe lầm, lớn tiếng lặp lại hỏi thăm.

"Luu công bí chế rồi sẵn nình..." Gã sai vặt cũng lớn tiếng nói, ôm bụng cười.

Nội đường hốt lạnh im xuống dưới, sau một lát bộc phát ra cười vang.

Tất cả mọi người vào Nam ra Bắc nhìn quen được giả buôn bán tại chợ, cũng hiểu rằng đó là việc không thể ngăn ngừa mà gặp phải, nhưng đó là lúc tuổi

còn trẻ, bây giờ nếu lại giống những người khác, mua được linh tinh này cũng thật là mất hết cả mặt.

Xong rồi xong rồi, này xem vương chương quây là triệt để muốn gặp hạn, chỉ sợ về sau trên thị trường thuốc này liền gặp không đến hạn.

Đồng lão gia thần sắc cũng có điểm cổ quái, tựa hồ mơ tưởng cười lại bởi vì không thích hợp mà cưỡng chế áp chế.

"Vậy chúng ta nên nhanh đi chúc mừng Vương chương quý Không biết Vương chương quý tìm bao nhiêu tiền thu được Lưu công được?" Có người nở tiếng cười ớn tiếng hỏi.

Gã sai vật cười không ngừng ngồi chồm ở trên mặt đất, "Không nhiều, một lượng bạc hai mươi cân."

Lần này càng có người cười chảy ra nước mắt, sau khi cười xong đại gia nhao nhao lắc đầu xì xào bàn tán, có thương tiếc có trào phúng có khinh bỉ có thờ dãi.

"Chớ có nói bậy, vương chương quây bắt quả là tùy tay mua chút tàn được (được roi rớt)..." Đồng lão gia cười, nói.

Đây là giải vây rồi, một câu tùy tay mua chút liền tỏ vẻ đây không phải là Vương chương quý trông nhầm.

.

Có người hừ một tiếng, bĩu môi, trong lòng hạ quyết tâm sẽ không để cho hần Vương chương quý liền như vậy trôi qua, nhất định phải đem tin tức này rất nhanh truyền ra.

Nếu Đồng lão gia có tâm, đề tài rất khoái liền dời đi chỗ khác, nói chuyện phiếm dùng trà.

"Muốn nói lưu công này liền như vậy cái gì đều không lưu lại liền đi về cõi tiên, thực là quá đáng tiếc...." Có người lắc đầu thờ dãi.

"Đáng tiếc cái gì? Chỉ sợ càng nhiều người cao hứng đâu..." Cũng có người xuy thanh âm, hạ giọng, "Người là không biết, hiện tại được của Lưu công đã lên đến giá gì..."

Hần dựng thẳng lên một đầu ngón tay quơ quơ, người xung quanh đều tắc lưỡi.

"Lần này Vương chương quý kia đại phát tài." Có người đột nhiên nói.

Đại gia sùng sốt, chột mình bạch ý tứ của hần, còn không phải sao, hơn hai mươi cân rế sấn ninh...

Àm một tiếng đại gia cười nghiêng ngả.

Gã sai vật lúc trước phái đi tìm Vương chương quây đã trở lại, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Đồng lão gia nói mấy câu.

"Cái gì?" Đồng lão gia sắc mặt kinh ngạc, "Đi rồi?"

Ba người Vương chương quây bọn hần buổi sáng vừa mới tới, thời gian này còn không đến nửa ngày, tại chính mình nơi này ngồi xuống bắt quả là thời gian uống một ly trà nhỏ liền lại đi, thực có thể nói ngựa không dừng vó....

"Đây là vội vã trở về hiến vật quý..." Có người nghe đến vân vê bụng cười thờ không ra hơi nói.

Đại đường lý lại một lần nữa bộc phát ra tiếng cười, tận mắt thấy một chuyện cười kinh thiên động địa như vậy, mặc kệ đi một chuyện này đạt thành hay không đạt thành ý nguyện đều không uống công.

Đồng lão gia nhìn cả sảnh đường cười vang, lắc đầu than thở, nghề được này dù sao cũng là nghề buôn bán, thành bại cũng là trong nháy mắt, đi sai một bước tất cả đều mất hết...

Đáng tiếc của hiệu Vương Chương quây là tiệm được trăm năm lâu đời..

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đột nhiên tới

Đồng lão gia gia nhìn thương khách tốp năm tốp ba tản đi, được hội hôm nay cũng tuyên cáo kết thúc.

Nhiều gia đình thờ dãi, nói, cười, mắng đều nhao nhao thu thập quây hàng.

So với người khác, hôm nay mua bán tốt nhất tự nhiên là Cổ Thập Bát Nương, tuy rằng chỉ có một vụ làm ăn này tới cửa, nhưng giá tiền cũng tương đương một ngày bán hàng, đương nhiên càng mầu chốt là tại được hội này nàng chỉ có duy nhất một người mớ hàng.

"Cái này tốt lắm, đại tỷ nhi, " tiểu hòa kế hưng phấn mặt đỏ ửng, "Ngay đến cả thương nhân đến mua được của Đồng lão gia cũng mua được của chúng ta, cái này coi như là chúng ta tạo tên tuổi thành công đi..."

Cổ Thập Bát Nương ý cười trên khóe miệng vẫn không có rút đi, nhìn ánh mắt hâm mộ bốn phía, tên tuổi thành công còn không dám nói, nhưng ít ra so với trước kia tốt hơn đi.

Nàng tung tung bạc trong tay, tiệm được khai trương đến hiện tại rốt cục có lời.

Chẳng qua những người này như thế nào đều nhìn mình chỉ tỏ ?

"Chính là nhà này?" Một thương nhân mua được mặc áo choàng hoa liếc mắt nhìn tới đây, bởi vì khuôn mặt tươi cười khiến thịt trên chên thành một đoàn.

"Thét, là một tiểu nương tử xinh đẹp.." Mập mập cười nham nhở đối với người bên cạnh nói, "... Lão Vương đến từng tuổi này, còn có tâm tư phong lưu này...."

Nhiều người ồn ào, bọn hần thanh âm nói chuyện lại thấp, Cổ Thập Bát Nương cũng nghe không được nói cái gì, chỉ thấy người trong tốp năm tốp ba này đi qua hương chính mình cổ quái đánh giá, tiếp đó phát ra tiếng cười to.

Về mặt cười của bọn họ khiến Cổ Thập Bát Nương rất không thoải mái.

"Chúng ta cũng thu thập, trở về đi." Nàng cúi đầu phân phó tiểu hòa kế.

"Chao ôi, tiểu nương tử..." Rốt cuộc là có một được thương mặt mũi bóng loáng đi tới, nhếch mắt, đưa tay cầm lấy được trước mặt, "Cái gì cũng có một ít sao?.. Còn có hay không lưu công bào chế a?...."

Cổ Thập Bát Nương dừng động tác trên tay lại, nhìn hần một cái, chịu đựng không vui nói: "Khách quan muốn cái gì?"

"Tiểu nương tử..." được thương kia hi hi cười nói, "Bán thế nào a?"

Cổ Thập Bát Nương giận tím mặt.

Nàng là ai, nàng cổ Thập Bát Nương tiểu thư được dạy dỗ trong đại gia tộc Kiến Khang, là Thẩm Thị tam phòng (vợ của người con trai thứ ba) quyền quý tại Kiến Khang, tuy rằng cả đời đều trải qua mặt lạnh, chế giễu, ủy khuất, cũng không có người cấp nàng một chút tôn trọng , nhưng còn chưa từng trải qua có người đối với mình trắng trợn táo bạo trước mọi người chêu chọc!

"Cút!"

Cổ Thập Bát Nương lông mày dựng đứng, đưa tay cầm lấy một cây Bạch Thược(một loại thuốc) đập tới, được thương kia không ngờ chỉ một câu nói liền khiến tiểu cô nương này tức giận, vội trốn tránh thối lui mấy bước, có chút chật vật.

Đám người cười vang.

"Lão cao, cũng không nhìn xem người như vậy, đừng quấy nhiễu người ta..." Có người cao giọng cười bốn cọt.

Được thương kia cố tình nói vài lời ngoan độc, lại thấy Cổ Thập Bát Nương không phải người dễ chọc, lại nghĩ tới những thương nhân nhỏ đều là nơi tâm địa rắn rết , đành phải phần nộ nói: "... Người là thế nào buồn bán? Hỏi một chút được thôi, thái độ cái gì...."

Hần kéo tay áo, từ trên thân quét lạc Bạch Thược, nhéo ở trong tay xem mắt, về mặt xem thương, "Xem Bạch Thược cắt.... cho không ta cũng không muốn..."

"Không muốn liền cút." Tiểu hòa kế chống nạnh mắng, xách ghế dài nhỏ liền muốn đánh tới.

Được thương lúc này mới vội tránh ra, không quên quay đầu ném một câu, "tiểu dân vô tri.... Thô bỉ!"

Tiểu hòa kế hướng hần phun nước bọt.

Được thương trở lại trong đội ngũ, bị mấy người quen chụp đầu vai cười đùa.

"... Bộ dạng còn không bằng lão Vương.... tiểu nương tử này chương mắt..." đoàn người cười nói đi xa.

"Đại tỷ nhi, những kẻ buôn bán này đều là kẻ thô kệch, người đừng để trong lòng..." Tiểu hòa kế cẩn thận dè dặt an ủi.

Cổ Thập Bát Nương tự bình tĩnh trở lại, nàng mới vừa nhất thời xúc động nên quên , chính mình đã không còn là Cổ Thập Bát Nương trước kia.

"Không có việc gì, không có việc gì" nàng đối với tiểu hóa kẻ cười cười, ngược lại cảm thấy chính mình có chút quá xúc động.

Tuy rằng cuối cùng có điểm không thoải mái, nói tóm lại một ngày hôm nay Cổ Thập Bát Nương rất cao hứng, có thể ở trước cửa Đồng Lão gia bán được được, rất có hương vị đùa giỡn đại đao trước cửa quan công.

Trở lại tiệm được Bành Thị, tiệm được đóng cửa.

Đậu hoa ở đối diện thấy nàng vội chào hỏi, "Thập Bát Nương, Thập Bát Nương..."

Cổ Thập Bát Nương biết nàng có chuyện muốn nói, vội bước mấy bước qua.

"Mẹ ta đã trở về?" Cổ Thập Bát Nương vội hỏi.

Nàng mang tiểu hóa kẻ đi bán được, tiệm được liền đem cho một mình Tào thị trông coi, Tào thị biết chữ, được trong cửa hàng có ghi tên cùng cách dùng đầy đủ, có thể ứng phó đầy đủ với khách hàng đến mua được.

"Người gia có thư đưa tới, nương của người vội vàng trở về nhìn...." Đậu hoa nói, một mặt đứng lên, trên mặt mang vài phần thấp thỏm.

Thư? Từ khi phụ thân qua đời, người nhà nàng không có ai lui tới.

"Thập Bát Nương, người mau trở về nhìn xem đi." Đậu hoa chần chừ nói, "Ta xem đây không phải là chuyện tốt gì.... Nương người xem xong thư rồi khóc....."

Khóc? Cổ Thập Bát Nương càng kinh ngạc, lập tức tạ ơn Đậu Hoa, lại dặn tiểu hóa kẻ cất kỹ được vào cửa tiệm, chính mình vội vàng chạy về nhà.

Mới quẹo vào ngõ nhỏ liền đụng vào đầu vào Cổ Hải cũng đang chạy tới.

"Ca ca, người cũng trở về?" Cổ Thập Bát Nương che trán, vội hỏi.

"Đụng vào có đau không?" Cổ Hải vội xem xét trán của nàng, bị Thập Bát Nương ngăn.

"Nương thế nào?" Nàng gấp gấp hỏi.

Cổ Hải nói nhỏ, "Người trở về vừa đúng lúc, đi giúp nương thu dọn đồ đạc, ta đi trào từ biệt với tiên sinh...."

Nói xong hắn liền nhấc chân chạy đi.

Cổ Thập Bát Nương đứng tại chỗ ngây người, thu thập đồ đạc... Từ biệt....

Thu thập đồ đạc làm cái gì? Từ biệt đi nơi nào?

Một chận gió thu thổi qua, Thập Bát Nương rung mình một cái, nhìn lại Cổ Hải đã không thấy bóng dáng.

"Người yên tâm.. Tuy rằng người muốn bán gấp căn nhà này, ta cũng cam đoan cấp người một cái giá tốt...."

Mới đi đến ngưỡng cửa, liền nghe thấy thanh âm Lưu đại nương từ trong viện truyền tới.

Cổ Thập Bát Nương nhất thời lạnh cả người.

Bán căn nhà..... Thế nào đi quanh quẩn lâu như vậy, vẫn là trở lại vấn đề này?

Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Nàng đẩy mạnh cửa ra, động tĩnh quá lớn, hai cánh cửa phát ra âm thanh bịch một cái.

Khí thế ngất trời này khiến cho Lưu nương tử hoảng sợ.

"Không bán! căn nhà này không bán!" Cổ Thập Bát Nương thanh âm sắc nhọn hô, mắt bước liền xông lên bắt lấy lưu lương tử, "Nói, ai nghĩ mua căn nhà của ta? Ai nghĩ bức chúng ta đi? Ai dám có chủ ý này, ta liền khiến hắn chết không được từ tế!"

Nàng thét chói tai, cười lạnh chính mình thô tục lấc mạnh Lưu nương tử hai cái, giống như điên.

Lưu nương tử bị dọa kêu lên, Tào thị lấy lại tinh thần vội vàng ôm lấy Cổ Thập Bát Nương.

"Thập Bát Nương sao vậy? Đây là làm sao vậy?" Nàng dùng hết khí lực, mới đem nữ nhi đang túm lưu nương tử kéo ra.

"Người cút cho ta, người cút cho ta, ai nghĩ mua căn nhà của ta, ta giết hắn! Ta đi giết hắn!" Cổ Thập Bát Nương duỗi ngón tay chỉ vào lưu nương tử, hai mắt hồng hồng, hô khàn cả giọng, "Ai nghĩ hại ta! Ai nghĩ hại ta! Ta sẽ khiến hắn chết không được từ tế, sống không bằng chết."

Cố nha đầu này điên rồi! Lưư nưưng tử vừa lẩn vừa bò xông ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Vô vi

Bóng đêm bao phủ tiểu viện Cố gia, cơn trùng mùa thu riu rít bên trong truyền tới tiếng khóc nhỏ.

Tào thị cùng Cố Hải một trái một phải đỡ lấy tay Cố Thập Bát Nưưng ngồi dậy.

Kiến Khang gọi thư do chính tay tộc trưởng viết, ngôn từ kịch liệt răn dạy Tào thị, trách cứ nàng mang nhục nữ ấu tử (con trai, con gái) lưư lạc bên ngoài, không trở về nhà, đau lòng Cố Hải học nghiệp, tóm lại một câu là bắt các nàng lập tức trở về Kiến Khang.

"... Nếu.Như thế tại sao không phái người tới đón chúng ta? Lại chỉ đưa thư tới?" Cố Hải nhỏ giọng hỏi, một mặt cẩn thận nhìn Cố Thập Bát Nưưng.

Tiểu cô nưưng ôm đầu gối cuộn tròn ở dưới tàng cây khóc nức nỏ.

Tào thị nước mắt liền rơi xuống.

"Tộc trưởng lão gia không được... Nhấn tin tới nói người mấy ngày sau hạ táng (chôn cất)....." Nàng che miệng thấp giọng khóc rờng nói, "... Cho nên tri hoãn....."

Đại sự như vậy, Làm sao có khả năng không thông báo cho các nàng? Càng không thể nói tri hoãn thư cùng người tới! Cố Hải há miệng, nghĩ lại lại tự giễu một chút.

Trước kia Kiến Khang có sự việc gì, cũng không có người tới nói cho bọn hắn chỉ là nhờ nhân mạng hộ cái lời nhắn mà thôi, lúc này đây có thể được chính tộc trưởng tự mình viết thư mang đến là rất khó.

"Hắn chết thì chết, vì cái gì chúng ta trở về nhất định phải trở về!" Cố Thập Bát Nưưng Vẫn khóc lóc đột nhiên nói chuyện, thanh âm có chút khàn khàn, "Khóc hẳn một hồi liền đủ rồi, vì cái gì nhất định phải bán căn nhà? Vì sao không trở lại? Vì cái gì nhất định phải đi địa phương kì quái Kiến Khang kia....."

Nàng nói còn chưa dứt lời, Tào thị dương tay đánh nàng một bạt tai.

Âm thanh cái tát ở trong sân thanh thúy vang lên, làm cho ba người đều sùng sốt.

"Người đưa con gái bất hiếu này! Thế nào nói chuyện như vậy!" Tào thị chỉ cảm thấy tay mơ hồ đau, trong lòng cũng trở nên đau, vừa tức lại thương tâm nhìn Cố Thập Bát Nưưng, "Đó là thái gia gia của ngươi... là trưởng bối của ngươi...Đó là đại sự sinh tử.... Người thế nào có thể dùng giọng điệu này nói chuyện? Ngươi... Ngươi... Ngươi này....."

Tào thị run run nửa ngày rốt cục vẫn là một câu nói không nên lời, càng nghĩ tâm càng khó chấp nhận, càng nản lòng, nàng không hiểu nữ nhi nguyên bản luôn nhu thuận nghe lời làm sao vậy.

Có thể hung ác như vậy, có thể như vậy tùy ý nói giết người, có thể vô tâm như thế đối với sinh tử của trưởng bối...

Là nàng không dùng.. Nàng không có dạy dỗ nữ nhi tốt...

"Từ lang..." Tào thị nức nỏ một tiếng, che mặt khóc lớn nghiêng ngả lão đảo chạy vào trong phòng.

Lúc này Cố Hải che ở trước mặt Cố Thập Bát Nưưng sợ nưưng lại đánh cô sùng sốt, lại nhìn muối muối trên khuôn mặt tái nhợt nước mắt giàn giụa, ánh sáng mờ nhạt từ ngoài cửa sổ phản chiếu đầu tay hồng hồng như ản như hiện, hắn lại nhìn vào trong phòng tiếng khóc áp chế của Tào Thị không ngừng truyền tới.

"Thập Bát Nưưng..." Cố Hải than thở, "Lần này là ngươi không đúng...."

Cố Thập Bát Nưưng cắn môi dưới nước mắt rơi như mưa.

"Tộc trưởng thái gia gia đối chúng ta rất tốt..... Hắn chính là bộ dáng hung ác một chút.... Cha nói qua, lão nhân gia hẳn là hận phụ thân không chịu thua kém... Càng là hi vọng chúng ta có thể tốt hơn.... Kỳ thật hẳn lên giúp đỡ chúng ta rất nhiều....." Cố Hải thấp giọng nói,

Hắn ngươi ngươi nửa ngày, cuối cùng vẫn là thờ dài, "Ngươi tại sao cứ không chịu trở về Kiến Khang?"

Thập Bát Nương yên lặng rơi lệ.

"Sẽ chết..." Nàng thì thào nói.

Đi chính là chết, nương sẽ chết, ca ca sẽ chết, nàng cũng sẽ chết...

"Cái gì?" Cổ Hải không nghe rõ, cúi đầu hỏi lại.

Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu, nhìn hần, "Ca ca, ta nói nếu như trở lại Kiến Khang, nương sẽ chết, người cũng sẽ chết, người tin hay không?"

Cổ Hải ngẩn ngơ.

"Thập Bát Nương. Ta biết người không thích nơi đó...." Hần cười khổ một tiếng, vuốt tay phủ đầu muối muối, "Này chỉ sợ là di ngôn của thái gia gia tộc trưởng, lại là lễ tang của hần, nương ở lại chỗ này không đi Kiến Khang mới sẽ....."

Hần cuối cùng không thể nói ra chữ còn lại.

Cổ Thập Bát Nương nhắm mắt lại, một hành lệ lại rơi trên khuôn mặt đầy nước mắt kia.

Đúng vậy, nếu như vậy, lấy tính cách Tào thị, đó là tuyệt đối không thể, nếu như vạn nhất thực có thể không đi, nàng cũng sẽ tự trách hối hận thương tâm buồn bực mà chết.....

"Ta luôn có một giấc mộng, một cơn ác mộng... Ta mơ thấy chúng ta trở lại Kiến Khang, sau đó nương chết, ca ca cũng chết...." Quý ở trong phòng Cổ Thập Bát Nương rơi nhìn Tào thị ngồi ở trên giường cũng đang rơi lệ, ".. Các người chết hết... Chỉ còn lại một mình ta.... Sau... Ta cũng chết...."

Tào thị nghe đến đó cùng Cổ Hải liếc nhau, hiển nhiên vô cùng kinh ngạc.

".. Chính là người lần đó..." Cổ Hải giật mình, gặp Tào thị ra hiệu hần mau đỡ muối muối đứng lên, vội vờn tay, ".. luôn là ngủ không tốt, nguyên lai chính là nằm mơ cơn ác mộng này..."

Hần hi hi cười lên, vỗ vỗ sau lưng muối muối, "Không sợ, không sợ, ác mộng cũng là mộng, lại nói mộng là ngược lại, mộng thấy chúng ta sẽ chết, như vậy chúng ta nhất định là đều trường thọ..... Đây là mộng tốt mộng tốt...."

Hần hắc hắc cười, Cổ Thập Bát Nương che mặt lên tiếng khóc lớn.

Nàng liền biết không có người sẽ tin tưởng, ai sẽ tin tưởng việc quý dị như vậy, rất nhiều khi, liền chính nàng đều không tin sự việc trong ký ức đó đã từng phát sinh, cũng nghĩ có khả năng đó là giấc mộng, ác mộng....

"Trương nhi.." Tào thị mở miệng nói.

Cổ Thập Bát Nương không khỏi run lên một chút, rất lâu không có người gọi danh tự này của nàng, rất nhiều người không hề biết tên này của nàng.

Đây là đại danh của nàng, phụ thân phải trở sách mấy đêm mới đặt tên, Cổ Trương.

"Ta biết các người ở chỗ ấy bị rất nhiều ủy khuất, cho nên trong lòng sợ, không thích nơi đó, " Tào thị ngồi thẳng thân thể, nghiêm nghị nhìn nữ nhi cùng nhi tử, "Đó là bởi vì chúng ta nghèo, chúng ta không làm được gì, bất kể ở nơi nào đều bị người coi thường bị người khi dễ, không phải chúng ta trốn đi liền không có việc gì."

"Đừng quên các người họ Cổ, bất kể trốn đi đâu đều là người Cổ gia..."

"Chúng ta đều không muốn sự việc như vậy, nhưng này chẳng hề là sự thật xấu gì, mạng người là do trời định, vinh hoa phú quý cũng đều là có duyên phận....."

"Nhưng là, chúng ta không thể cả chính mình cũng xem thường chính mình...."

".. Hải nhi, Trương nhi, nếu lần này đại sự của tộc trưởng chúng ta lại vì sợ hãi bị người trào phúng xem thường liền không đi, Đó chính là bất trung bất nghĩa bất hiếu, liền thực nên bị người xem thường, ta cũng sẽ xem thường chính ta....."

Cổ Thập bát Nương ngơ ngẩn nhìn nương, bỗng nghĩ tới một chuyện.

"Không đúng..." Nàng lắp bắp nói, "Tộc trưởng không phải thời điểm này chết..."

Nàng nghĩ tới, một đời đó của tộc trưởng tuy không được tốt, nhưng là sau khi nàng xuất giá mới mất.

Thế nào sau khi nàng sống lại, sẽ sớm nhiều năm như vậy?

Ngẩng đầu, gặp Tào thị sắc mặt không ngờ nhìn nàng, mà Cổ Hải tựa hồ có chút vô lại cười.

"Thập Bát Nương, nương cũng không giấu nguoi..." Tào thị thần sắc thông thả, mang bi thương cùng với vui sướng, "Tộc trưởng lão gia ở trong thư nhắc tới, cho chúng ta một phần bất động sản, còn có một cửa hàng...."

"Cái gì?" Cố Thập Bát Nương cùng Cố Hải đều là chấn động, không thể tin tưởng.

Làm sao có khả năng? Lúc đó tuy rằng lén lút đưa cho bọn hắn bạc trên người, nhưng cơ bản đều là thấy bọn họ cũng không liếc mắt một cái, làm sao có thể mạnh tay như vậy tặng bọn họ?

Tào thị trên mặt hiển nhiên cũng rất kích động, có bất động sản có tài sản, bọn hắn sinh hoạt liền có bảo đảm, điểm này nàng cũng không nghĩ đến, nghĩ đến lão nhân diện lãnh tâm thiện (trên mặt lạnh nhạt nhưng trong tâm lại quan tâm) này sắp qua đời, hoặc giả đã qua đời, trong lòng nàng khổ sở giống như xoắn lại.

Tuy rằng trong miệng nàng răn dạy nhóm hải tử, kỳ thật nàng hằng ngày trong lòng chẳng phải không phải phản cảm trở lại Kiến Khang, dĩ vãng đối với vị lão tộc trưởng này, có thể tránh đi liền tránh đi.....

Không nghĩ đến hán như vậy đối với bọn hắn....

"Vi chính là làm cho Hải nhi hảo hảo đọc sách...." Tào thị che mặt khóc lên, "Sau khi trở về, chúng ta hảo hảo cấp thái gia gia dập đầu....."

Căn nhà, cửa hàng, tiến vào trong tộc học, việc này là khó mà cự tuyệt cũng không có đạo lý cự tuyệt cảm dỗ....

Mà bệnh nặng, bỏ mình, tang lễ, còn lại là trên đạo nghĩa không thể tránh né trung hiếu đại nghĩa.....

Một lần này, bọn họ trừ quay về Kiến Khang, không còn khả năng còn có thể đi.

Cố Thập Bát Nương ngơ ngác ngồi ở trên mặt đất, tựa hồ nghe đến vận mệnh trong lòng phát ra tiếng cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Từ biệt

Nàng nhắc nhở ca ca phải tập trung tư tưởng tận lực học tập, ngăn ngừa ca ca đi theo vận mệnh cũ....

Nàng dùng chính tay của mình lấy được, bán được, bảo chế được liệu, ngăn ngừa vận mệnh bán căn nhà đi ăn nhờ ở đậu ...

Nàng chống chọi lại Chu chương quý cùng Trương đại hộ tiểu nhân sau lưng ức hiếp cản trở...

Nàng cho rằng hết thảy rốt cục thay đổi, các nàng có tiền, giữ được nhà ở, ca ca cũng hảo hảo học tập....

Nhưng không nghĩ đến nguyên lai vận mệnh không phải như vậy dễ dàng liền có thể thay đổi, một lần này nó lại mạnh mẽ đem bọn họ đẩy lại quỹ đạo vốn có của vận mệnh...

Căn nhà vẫn sẽ là bán đi, vẫn sẽ là đi Kiến Khang, nương vẫn sẽ chết, ca ca vẫn là sẽ chết...

Cố Thập Bát Nương ôm lấy đầu, nguyên lai đến cuối cùng nàng cái gì cũng làm không được.

Nói cho nương cùng ca ca vận mệnh sao? không nói bọn họ có thể hay không tin, chính là tin thì đã có sao? Vận mệnh đã có thể ép buộc bọn hắn đi Kiến Khang mà bất tộc trưởng chết sớm, tự nhiên càng có biện pháp cường đại, nói không chừng trực tiếp làm nương cùng ca ca chết...

Thân thể tựa hồ rơi vào băng giá, liền khí lực để khóc cũng không có.

"Thập Bát Nương?" Cố Hải cùng Tào thị thấy nàng vẻ mặt khác thường, đều kinh hoảng bỏ nhào qua.

Này hải tử vẫn là sợ con ác mộng đó... hai mẫu tử liếc nhau, nhận định cái phán đoán này.

"Thập Bát Nương, nguoi nhìn ta..." Cố Hải hét lớn một tiếng.

Cố Thập Bát Nương máy móc ngẩng đầu.

"Nhân đều là sẽ chết, giàu nghèo, công thành danh toại, chán nản thất vọng, đều sẽ chết!" khuôn mặt ngây ngô của Cố Hải căng thẳng, mang mấy phần cương nghị đặc biệt của thiếu niên, tay hắn gắt gao nắm lấy đầu vai Cố Thập Bát Nương, "Chúng ta không thể vì sợ chết, liền giẫm chân tại chỗ! Con

người lúc còn sống, chính là muốn thống thống khoái khoái một lòng sống chết! Chết có cái gì đáng sợ! Biết rõ sẽ chết, mỗi người không phải đều cố gắng vui vẻ? Từ lúc sinh một khắc đó, chúng ta liền thẳng đến chết mà đi, sinh tức là chết, chết tức là sinh, người sợ cái gì!"

Giống như chán lòi (sấm chán động), có Thập Bát Nương hai mắt đột nhiên khôi phục thanh thần.

Đúng vậy, nàng sợ cái gì! Càng hoảng chi nàng đã chết qua một lần! Nàng cũng muốn nhìn xem, vận mệnh này thực còn có thể làm cho bi kịch của nàng một lần nữa tái diễn thế nào, với nàng biết rõ rành rành tình huống xảy ra, sẽ nhìn nương đi chết, ca ca đi chết, chính mình đi chết.....

Ta không tin! Ta quyết không tin!

"Ta không sợ!" Nàng nói, thanh âm trong trẻo vang lên, "Ta không sợ, ca ca!"

"Đúng, " Cô Hải nhẹ nhàng thở ra, cùng nương đối diện cười, duỗi tay ôm lấy muội muội, "Ca ca sẽ bảo hộ ngươi, ngươi yên tâm, một lần này mấy cái thủ tiêu tử còn có nha đầu chết tiết kia còn dám khi dễ ngươi, xem ca ca thể nào đập bọn hắn!"

"Không được đánh nhau." Tào thị điểm đầu hần một chút, duỗi tay đem nữ nhi cùng nhi tử ôm vào trong lòng, "một lần này không giống nhau, một lần này không giống nhau, ở chỗ ấy, chúng ta sẽ rất tốt..."

"

Đúng, một lần này không giống nhau, không giống một đời trước, tay không đi dựa vào người khác mà sống, một lần này các nàng thời điểm đi có tiền, mà đến nơi đó, cũng có bất động sản cùng cửa hàng của chính mình, đây đã là thay đổi, điểm này, vận mệnh nó cũng không thể tránh được, nó không thể đoạt đi tâm huyết cố gắng vùng vẫy của nàng, nhìn tới chỉ cần nàng đấu tranh, cũng không phải không thu hoạch được gì.

Như vậy liền đấu tranh tới cùng! Dù sao cũng bắt quá là chết một lần! Nàng không sợ!

"Nương, ta đi cáo biệt với Bành đại thúc.... " Có Thập Bát Nương chậm rãi nói, đương nhiên cáo biệt là một phần, một phần khác là bán đi cái bất động sản đó.

Đoạn đường này các nàng cần tiền, sau khi đến Kiến Khang, các nàng càng cần tiền. Tuy rằng đối với cổ gia đó chút tiền tài này không đáng nói tới, sẽ không vì điều này đối với bọn họ có nhiều ít thay đổi, nhưng ít ra trong lòng các nàng tự mình thật thư thái, ăn của chính mình, mặc của chính mình, nói chuyện đi đường cũng thoải mái chút.

"Ta đã cấp tiền sinh tử biệt, tiền sinh còn tặng ta một bộ sách, khuyến khích ta năm sau thi cao trung." Cô Hải tràn đầy tươi cười nói "Lưu đại nương đã tìm một người mua nhà tốt, giá tiền rất thích hợp..." Tào thị cũng cười, phù đầu nữ nhi nhi tử, "Chúng ta nói đi liền có thể đi..."

"Phải nhanh đi." Có Thập Bát Nương nói, "Thư đã đã tri hoãn, chúng ta phải nhanh một chút đuổi tới, không gặp được tộc trưởng trước khi mất, cũng muốn tiến hần một đoạn đường"

"Ta đi thuê xe, thuê xe ngựa tốt nhất!" Cô Hải nói.

Thừa dịp Tào thị lại đi thu thập, Có Hải gọi có Thập Bát Nương lại.

"Muội muội, " hần chân chờ một khắc, hỏi, "Ngươi... trong giấc mộng kia, chúng ta là thể nào... chết?"

Có Thập Bát Nương thân hình dừng lại.

Nương là bị người....

Nàng thể nào nói? Nàng có thể nói sao? Một cái làm nữ nhi thể nào có thể mơ thấy mẫu thân chính mình như thế...liền tính nói thì đã có sao?

"Đó đều là ác mộng, dọa cho ta tỉnh dậy... một lát...tỉnh liền quên...", " nàng quay sang, hướng về Có Hải cười.

Mơ màng dưới ánh đèn, thiếu nữ cười điềm tĩnh mà lại nhu hòa.

Có Hải hắc hắc cười, nói tiếng ta đi thu thập sách, chạy vào gian phòng của chính mình, thẳng đến cửa phòng hần đóng lại, có Thập Bát Nương mới tựa hồ bị rút đi toàn bộ khí lực trên người, phù phù một tiếng ngồi ở trên ghế, tay nàng phát run nắm thật chặt lại, cũng không có giống như trước kia như thể quỳ xuống.

Đã bái thiên (cúng bái trời đất) vô dụng, vậy liền không bái, bất kể như thế nào, một lần này ta cũng tuyệt không nhượng vận mệnh tái diễn, chẳng sợ nghịch thiên (trái lại ý trời) cũng muốn thay đổi vận mệnh!

Nói được làm được, mấy ngày nay ba người đều tự làm việc của mình, Tào thị đi theo thương nhân định giá tiền sang tên, Có Hải đi tìm xe ngựa, mà Có Thập Bát Nương tới gặp Bành Nhất Chăm

"Thập Bát Nương ngươi rốt cục nghĩ suốt... " hần vui mừng nói, "Hảo, nữ nhi, làm gì khổ cực như vậy, tương lai tìm một nhà khá giả gả... khụ..."

Có Thập Bát Nương sắc mặt ửng đỏ, sự việc muốn đi Kiến Khang mà nói, cũng không kiêng kỵ việc chính mình cần tiền.

Bành Nhất Châm nghĩ nghĩ, "Gấp bán ra căn nhà, sẽ bị người thừa cơ ép giá, nếu không như vậy đ...., "

Hắn vỗ ngực, "Thập Bát Nương nếu như tin được ta, ta liền trước hết ra tiền mua, sau đó chậm rãi tìm người mua, nhiều lui thiếu bổ, (thừa thì trả lại thiếu thì bổ sung) người nói thế nào?"

Cố Thập Bát Nương gật đầu nở nụ cười, liền nói tốt, Bành Nhất Châm làm việc luôn luôn lưu loát, có thể cứ dựa vào giá thị trường tự mình bỏ tiền ra, tổng cộng năm mươi lượng.

"Đa tạ Bành chương quỹ." Cố Thập Bát Nương chân thành cảm ơn, nàng biết Bành Nhất Châm tuy rằng mở hiệu thuốc bắc, lại là đại phu, nhưng một người nuôi sống gia đình gồm hai lão nhân một người tức phụ còn có ba đứa bé, góp được cũng là không có nhiều, lập tức đưa ra năm mươi lượng bạc đã là toàn lực của hắn.

"Hi, nói cái gì khách khí, chẳng qua là ta tạm thời cấp người dùng, căn nhà này vị trí tốt, không lo người mua, chờ ta hảo hảo cùng bọn hắn đàm phán giá tiền, khẳng định so với cái này còn muốn cao hơn...." Bành Nhất Châm có chút nói không biết ngượng, cười ha hả nói, lại hỏi nàng thời điểm trở về.

"Có lẽ sẽ không trở về." Cố Thập Bát Nương nói.

Bành Nhất Châm ngăn người, lại mỉm cười nói: "Vậy cũng tốt, dù sao tại trong đại gia tộc, các người cô nhi quả mẫu cũng được chiếu cố tốt..." nói lại cười nói, "Tái nói, địa phương nhỏ này có cái gì đáng đợi, ta lão Bành sớm nói nghĩ ra đi rèn luyện thực tế một lần, tỷ như đến kinh thành giàu có gì đó..."

"Uh, người đi đi, người đến kinh thành liền có thể biến thành thần y." Cố Thập Bát Nương nhìn hắn nghiêm túc nói.

Bành Nhất Châm gãi đầu ha ha cười, nói tiếng đa tạ tiểu nương tử tốt lành, chẳng hề coi là thật.

"Đồng được này, người cầm đi dùng cũng tốt, bán cũng tốt..." lúc gần đi nghĩ đến cái gì, cố Thập Bát Nương cười nói, "Tuy rằng đều là ta làm, nhưng ta nghĩ cũng không tệ lắm..."

"

Bành Nhất Châm cười đáp ứng, nói bán tiền đến lúc đó cùng tiền bán căn nhà đều cấp người tổng Kiến Khang đi.

"Bán không được mấy đồng tiền..." cố Thập Bát Nương không lưu tâm cười nói.

"Hắc, ta này không phải viện có đi một chuyến đến địa phương lớn đi dạo..., " Bành Nhất Châm cười nói, "Đến lúc đó, tiểu nương tử cần phải ưu tiên a."

Cố Thập Bát Nương trong lòng nhảy lên, hắn muốn đi Kiến Khang... có thể hay không vừa lúc gặp gỡ Thẩm An Lâm? Nghĩ như vậy, thần tình cũng có chút cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Khách đến

Bành Nhất Châm thuận miệng nói lời vui đùa, lại không có nghe được lời khách sáo tiểu cô nương này, ngược lại một bộ cổ cổ quái nhìn mình, không khỏi có chút lúng túng.

Chẳng lẽ tiểu nương tử này chính là không tình nguyện có quan hệ dính dáng tới mình?

Hình như gia tộc của tiểu nương tử này là danh gia vọng tộc ở Kiến Khang, tiểu thư vọng tộc là nghề bào chế sư, nói ra sẽ làm trò cười cho người trong nghề, tự làm rớt giá trị của bản thân, tương lai làm mai sẽ bị ảnh hưởng.

Nghĩ như vậy, Bành Nhất Châm cũng minh bạch, tuy rằng trong lòng có chút mùi vị không rõ, nhưng lập tức cười ha ha chuyển hướng nói.

Cố Thập Bát Nương làm người đã hai đời, đã không phải tiểu hài tử mười mấy tuổi, đương nhiên đoán được ý tưởng của Bành Nhất Châm, nàng không khỏi cười.

đầu óc của nàng rất nhanh chuyển động, chính mình năm nay mười ba tuổi, lấy Thẩm An Lâm là hai năm sau, Thẩm An Lâm vết thương còn trên đùi lại là sau hai năm thành thân mới phát tác, mà chữa khỏi lại là năm năm sau đó. Nói cách khác, liền tính lúc này Bành Nhất Châm đi, gặp mặt gặp phải, việc nàng lo lắng cũng sẽ không phát sinh. Bởi vì Thẩm An Lâm căn bản còn không có phát bệnh...

"Kiến Khang "Nàng cười nói, nhìn Bành Nhất Châm, "Bành tiên sinh, người còn nhớ lời thề đã được lập với ta không?"

Bành Nhất Châm ngẩn người, nói thật cái lời thề đó hẳn đã sớm quên, cái này mà cũng tính là lời thề a...

"Ta đương nhiên nhớ được." Hắn mặt không đỏ tím không đập nhanh, một bộ nghiêm nghị, "Ta lão Bành tuy không phải quân tử gì, nhưng là nhất ngôn cửu đỉnh từ mã nan truy..."

Cố Thập Bát Nương gật đầu cười cười.

"Nói đến đây, ta đang muốn hỏi tiểu nương tử..." Bành Nhất Châm nhìn tứ phía, hạ giọng, "Người nói người này, là người nơi nào, làm cái gì, bao nhiêu tuổi, là nam hay nữ..."

Cố Thập Bát Nương cười, nghĩ đến lần trước nói một câu kia, trong lòng quá kích động nàng quên nói tường tận.

"Ta chính là muốn cùng người nói này." nàng thần nhiên nói, "Người nhớ cho kỹ, hẳn là người Kiến Khang, trưởng tử của Thẩm Thị tam phòng."

Này liền rõ ràng, Bành Nhất Châm cười hớ hớ gật đầu, chợt nghĩ đến chính mình nói đi Kiến Khang, tiểu nương tử này chẳng lẽ kiêng kỵ này cái? Chẳng lẽ là ghét bỏ xuất thân địa vị của chính mình?

Nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy cao hứng rất nhiều. Đồng thời lại bởi vì vui sướng này ngưng ngừng.

Nói tới, tiểu cô nương này tuổi đủ làm nữ nhi của mình, nhưng cùng nói truyện với nàng ở một chỗ, ngược lại phát hiện không giống tuổi chênh lệch, bất tri bất giác không có coi nàng như hài tử, ngược lại giống như bằng hữu.

Cùng một tiểu cô nương làm bằng hữu, nói ra thẹn chết người.

Nhưng mới rồi có khả năng mất đi người bằng hữu này, trong lòng hẳn còn có cảm giác như vậy... Rõ là... Bành Nhất Châm, người thực là lão hồ đồ.

Nhìn trước mắt Bành Nhất Châm thần sắc biến hóa bất định, trên mặt vừa giống như vui mừng vừa giống như sầu não, cố Thập Bát Nương cũng đoán không được những ý nghĩ chuyển hóa lúc này trong đầu óc của hắn.

"Người phải nhớ cho kỹ, Thẩm gia này cũng không phải người bình thường, đến lúc đó..." Cố Thập Bát Nương nhìn hắn thần nhiên nói.

Bành Nhất Châm liền hắc hắc cười.

Đến lúc đó người ta cường bức dụ dỗ dùng quyền thế áp người bức ta đi xem bệnh?

Còn thực xem ta là thần y! Suy đoán ta chính mình vội vàng chạy đi tiến cử chính mình, người ta cũng sẽ không liếc nhìn ta...

Nói tiểu nương tử này là một người rất thông minh, thế nào có thời điểm đầu óc là lạ...

Bành Nhất Châm không lưu tâm, kết thúc cái đề tài này, lại tự mình đi cùng Tào thị cáo biệt, dựa theo cố Thập Bát Nương phân phó, đem cấp cho Tào thị một lửa giá tiền tiệm dược, Tào thị giật nảy mình.

"Đây là một ít tiền công, cùng với chia hoa hồng..." Bành Nhất Châm không để nàng cự tuyệt, thay đổi sắc mặt nói "Ta biết đại nương tử xem thường hành vi của ta, nhưng tiền này không là của ta, là Tôn lão gia tạ đại ân của tiểu nương tử, khiến tiểu nương tử kinh hãi, mong rằng đại nương tử yên tâm, cho Tôn lão gia một cơ hội báo ân."

Hắn đã nói đến mức này, Tào thị than thở, đành phải tiếp nhận, trong lòng rất không thoải mái.

Cố Hải nhìn thấy, hướng cố Thập Bát Nương nháy nháy mắt, dùng mắt hỏi nàng tới cùng được bao nhiêu bạc? Cố Thập Bát Nương chỉ xem như không thấy.

"Đại nương tử một đường bình an." Bành Nhất Châm một đường đưa đi qua, nhìn xe ngựa của một nhà ba người người ra khỏi cửa thành, dần dần hóa thành một điểm đen ở cuối chân trời không còn nhìn thấy.

Sau khi đưa tiễn người một nhà này, Bành Nhất Châm liền lập tức tìm người môi giới tìm người mua bán gấp căn nhà, sau đó quay lại tiệm dược.

"Tiểu nương tử làm nhiều dược như vậy a?" nhìn kho thuốc dược bày đặt chỉnh tề, Bành Nhất Châm cảm thán nói, "hài tử này thực có thể chịu khổ..."

"Chường quây, dược này làm thế nào? Cho xe lôi đi hay là..." Tiểu hỏa kẻ xin chỉ thị, còn có nhiều dụng cụ như vậy, quá đáng tiếc...

"Chờ đi bộ phận, còn lại liền lưu ở chỗ này đi, có lẽ tương lai người mua quyết định mở tiệm dược tiếp, đến lúc đó cùng nhau chuyển cho hắn." Bành Nhất Châm cười nói.

Đang nói chuyện, nghe được trước cửa tiệm có tiếng hỏi.

"Xin hỏi, nơi này là tiệm dược Bành thị đi?"

Có người mua dược? Bành Nhất Châm đi ra, gặp ba người đang đứng trước cửa tiệm, trong đó một cái lão già tuổi chừng trên dưới sáu mươi, râu tóc

bạc trắng, mặt mũi hiền hòa, thần thái hồng hào, bên cạnh là hai người trẻ tuổi, khiến người nhìn tới liền không quên.

Bành Nhất Châm còn không chưa từng gặp qua đại nhân vật như vậy.

"Lão tiên sinh có gì phân phó?" Hần không khỏi có thái độ cung kính mấy phân hồi.

"Ngài là...?" Lão già cũng không trả lời, mà là hỏi.

"Nga, ta là chương quây nơi này..." Bành Nhất Châm cười nói.

Lời vừa nói ra, liền gặp lão già này thần sắc kích động, với chính mình khom người thi lễ, dọa Bành Nhất Châm nhãn không được giậm chân né tránh.

Này... Này ... khi nào thì bắt đầu mưa được gặp bán được cấp đại lễ như thế?

Nhìn cánh nói truyện ăn mặc của lão già này độ không phải quý tộc phú (đều là người giàu có), lại đột nhiên hướng Bành Nhất Châm một cái hạ lưu đại phu thi lễ, Bành Nhất Châm cảm giác quỷ dị.

Hần lấp ba lấp bắp còn chưa nói chuyện, liền nghe vị lão già này cung kính nói: "Xin hỏi, lưu công lão nhân hần có khả năng gặp khách không?"

Cái gì công? Bành Nhất Châm ngần người.

"Này vị khách quan, người là tới tìm người?" Hần thăm dò hỏi han, ánh mắt đảo qua hai người khác, một người hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tướng mạo anh tuấn, một người hơn bốn mươi tuổi, ôn hòa nho nhã, đều là mặt lạ hoắc, không phải người địa phương.

"Bành chương quây, lão phu gọi là Túc AnVương Nhất Chương, đặc biệt tới bái kiến lưu công, còn thỉnh bành chương quây thông truyền một chút." Lão già mỉm cười nói, một bên chuyển qua danh thiếp.

"Không phải, khách quan, người tìm làm người đi?" Bành Nhất Châm cười nói, duỗi tay tiếp quá danh thiếp "Túc an... Bảo Hòa đường... Nga, tiên sinh là túc an?" Trong thanh âm của hần có điểm kinh hi.

"Vâng." Lão già gật đầu, nhìn về mặt Bành Nhất Châm, lại cười nói: "Bành chương quây đối túc an rất quen thuộc?"

Túc an là kinh thành, Cố tiểu nương tử nói muốn ta đi túc an liền có thể trở thành thần y, Bành Nhất Châm trong lòng nghĩ, không khỏi nhếch miệng cười, thần y a...

Nhưng cái này không thể nói cùng người lạ, hần chỉ là cười không có nói tiếp.

"Lão khách quan mới vừa nói muốn tìm người nào, lưu công?" Hần hỏi, "Lưu công là người nào?"

Lão già phía sau người trẻ tuổi nghe vậy trên mặt hơi hơi lộ ra mấy phân bất mãn, người này là cố ý giả ngu hay là tự cao tự đại a?

Gia gia của mình đã làm đến mức này...

Lão già thần sắc không thay đổi chút nào, cung kính cười nói:

"Cầm Châu đại dược sư Lưu Thế Phương."

Cầm Châu đại dược sư Lưu Thế Phương!

Bành Nhất Châm không khỏi há to miệng.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cao đồ

edit: Từ Hoán Vũ

Cầm Châu đại dược sư Lưu Thế Phương

Đó là một nhân vật truyền kỳ, tổ sư gia ông đi khắp nơi hành dược, nghe nói đã muốn đắc đạo thành tiên, nhân gian gần như không còn tung tích của ông.

"Khách quan, người có hay không nói đùa đi," hắn nói "Người nói lão nhân gia hắn ở hiệu thuốc bắc của ta?"

Nhìn dáng vẻ của hắn không giống làm bộ, lão giả trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, người trung niên kia cũng nhìn gã đến khó hiểu.

Bành Nhất Châm cười khổ nói "Các người là tìm làm người đi." có đùa không vậy? Nếu đại được sư Lưu Công thật ở hiệu thuốc bắc của hắn, hắn sớm đem y quán xây ở ngoại ô Hà Trung huyện rồi, sẽ không để Lưu Công làm thầy thuốc tại nơi này, không đúng, hắn hắn là chạy một vòng hết tám huyện, sẵn dọn hết to cho thiên hạ đều biết.

"Hiệu thuốc này của ta, từ lúc khai trương đến bây giờ tổng cộng có ba người, không nói đến tuổi tác không đúng, cũng không có ai họ Lưu. . ." Bành Nhất Châm cười nói, lại lấy tay chỉ chỉ vào đồng bàn ghế, "Hiện tại chúng tôi phải đóng cửa, căn nhà này phải bán đi. . ."

"Bá phụ, Lưu Công hôm đó không có ra mặt. . ." Người trung niên thấp giọng nói, "Là một tiểu cô nương, hôm nọ là nàng bán được ở trước cửa Đồng lão gia."

Bành Nhất Châm nghe được, lập tức biết người hắn nói đến là ai, "Thập Bát Nương?"

Tiểu hỏa kế lưng vác một bao được liệu chân ráo chân bước đi ra.

"Chường quây, ngài xem xem được liệu đã đầy đủ chưa?" Hắn hỏi.

Người trung niên vừa nhìn thấy hắn, vẻ mặt kích động lập tức đi qua "Vị tiểu ca này, cho hỏi tiểu cô nương cùng người bán được hôm nọ hiện tại đang ở đâu?"

Tiểu hỏa kế ngẩn đầu nhìn xem, lúc trước ở trước cửa Đồng lão gia, quý nhân nổi bật như bọn hắn làm cho hắn ấn tượng rất sâu sắc liền lập tức nhận ra người này, "Nga, người là vị chường quây ngày đó. . . ."

Hắn nhếch miệng nở nụ cười, "Người vẫn là tới tìm mình rồi sao?" Nói xong nhớ tới cái gì liền tiếc nuối lắc đầu "Nhưng mà thật đáng tiếc, Thập Bát nương đã đi rồi. . . ."

Nhìn thấy tiểu nhị nhận ra người trung niên, lão giả cùng người trẻ tuổi đều thật cao hứng, nhưng đột nhiên nghe được câu nói cuối cùng của hắn, đều sùng sốt. "Đi rồi?" Vương chường quây cũng sùng sốt, thần sắc kích động động lại trên mặt, "Tới nhà ? Nhà nàng ở nơi nào?"

"Không phải, không phải, từ từ trước đã." Bành Nhất Châm có chút khó hiểu, vội nói "Các người rốt cuộc là tìm Lưu Công hay là tìm Thập Bát Nương?"

"Lưu Công quả thực không ở nơi này? Lão giả lúc này cũng có chút tin lời nói của Bành Nhất Châm, hỏi.

"Ta ước gì hắn ở nơi này. . . . Lão nhân gia hắn nếu thực ở nơi này ta sớm đã hét lên cho cả thiên hạ đều biết, còn giấu giấu điểm điểm làm gì chứ???" Bành Nhất Châm dở khóc dở cười, mặt khác nói đơn giản lại lịch của Cổ Thập Bát Nương, ". . . . Mở tiếp được, tiểu nương tử vì lo cho gia đình lại rất thông thạo bào chế được liệu, ta liền thuê nàng làm bào chế sư phó, mấy ngày trước đây chính là nàng đến chỗ Đồng lão gia bán được đi. . . ."

"Chính là nàng chính là nàng." Vương chường quây kích động hô, "Ta chính là mua được của nàng."

Bành Nhất Châm sắc mặt ngưng trọng đứng lên, trừng mắt nói: "Vị khách quan này, cái khác ta không dám nói, nhưng mà Thập Bát Nương bán được tuyệt đối không có vấn đề gì."

"Ta không phải ý tứ này." Vương chường quây thấy hắn hiểu lầm, vội cười nói, "Ta chính là nghi ngờ ai, cũng không dám nói cao đồ của Lưu Công lão nhân gia hắn làm được có vấn đề."

"Cao đồ của Lưu Công?" Bành một châm trừng lớn mắt, "Người là nói Cổ Thập Bát Nương?"

Nhìn rõ sắc mặt được cẩn thận bày đến, nghe Vương chường quây nói, Bành Nhất Châm vẫn há to mồm không khép được.

"Các người không phải đang nói đùa đi. . ." Hắn lẩm bẩm nói, "Thập Bát Nương là đồ đệ của Lưu Công."

"Nói như vậy, Bành chường quây cũng không biết tiểu nương tử kế nghiệp người nào?" Lão giả hỏi.

Bành Nhất Châm lắc đầu, hắn cũng hỏi qua.

"Nàng không nói nàng kế tục ai. . ." Bành một châm nói, trên mặt có chút buồn bực.

Kỳ thật Cổ Thập Bát Nương có nói qua nàng không có sư phó, đương nhiên những lời ấy hắn tuyệt đối sẽ không tin, còn cho rằng có thể là vâng theo sư mệnh không nói, hiện tại xem ra hắn càng tin tưởng phán đoán của chính mình.

Còn nhỏ tuổi, đã biết bào chế được liệu, có thể liếc mắt một cái nhìn ra giả được mà người khác nhận không ra, bị hỏi kế tục ai thì mỉm cười thần bí. . . .

(Bát tỷ tỷ là cười khổ a! người hiểu lầm rồi.)

Này hết thầy đều làm cho Bành Nhất Châm có điểm đáng ngờ tò mò, hiện tại đều có thể giải thích hợp lý, thật là quá hợp lý.

Nguyên lai là Lưu Công, đại nhân vật như vậy.

"Thật là tay nghề của Lưu Công?" Bành Nhất Châm còn có điểm không thể tin được, này cũng thật khó tưởng tượng nổi. . . .

Lão giả gật gù đầu, trên mặt khó nén vài phần kích động, "Đúng vậy, lão phu dám cam đoan, đã tìm kiếm bốn năm nhân gian, tuyệt đối không sai. . . ."

Bành Nhất Châm trong lòng phiên giang đảo hải - sông cuộn biển gầm, chính mình cũng không biết mình nghĩ cái gì.

[phiên giang đảo hải - sông cuộn biển gầm: dôi sông lấp biển, thế mạnh như nước]

Tiểu nương tử này, có sư phó nổi tiếng như vậy dạy dỗ, lại gian nan đi bán dược như vậy? Đem sư phó nói ra, làm cái gì cũng thuận lợi. . . .

Có lẽ đây cũng là một loại rèn luyện, Bành Nhất Châm gật gù đầu.

"Bành chương quỳ, như vậy vị Cố tiểu nương tử này ở nơi nào? Có hay không nguyện ý dẫn chúng ta đến?" Người trẻ tuổi lúc này khẩn cấp hỏi.

"Này a, thật sự là không khéo." Bành một châm cười nói, "Nàng quay về nguyên quán(quê nội), trong nhà trường bồi thân mình không tốt. . ." Nói xong lại bổ sung một câu, "Ta mới tiễn nàng rời khỏi thành."

Vuốt cái mũi tâm tình tốt nhìn thấy này ba người vẻ mặt buồn bực.

Đến lúc ấy cần phải ra sức tiếp đón các người ở vị trí cao nhất, không thể như trước kia nữa.

"Nàng nguyên quán nơi nào?" Vương chương quỳ cùng lão giả đồng thời mở miệng hỏi.

Bành Nhất Châm vào lúc này tỉnh táo lại, nhìn thấy ba người phút chốc trầm mặc.

"Thập Bát Nương đối với người nói, đây là Lưu Công Bí Chế?" Hắn trầm giọng hỏi.

Nghe hắn như vậy hỏi, lão giả mỉm cười.

"Đúng vậy, lão phu có can đảm lấy trăm năm danh dự của dòng họ đảm bảo, tiểu diệt (con của em) cũng chưa từng nói dối, lúc ấy hắn còn có một người cháu, cùng cháu trai ta ở đây, đều có thể chứng minh là Cố thập bát nương tử chính miệng nói đây là Lưu Công Bí Chế." Hắn bộ dạng nghiêm chỉnh, tay hướng lên trời.

Đây quả thực là phát thệ(thề), Bành Nhất Châm nhẹ nhàng thờ ra.

Trăm năm danh dự, kinh thành tới, Bành Nhất Châm có thể đoán được vị lão giả này không phải chỉ hiểu biết một ít tiểu dược, nếu có dũng khí nói như thế, Bành Nhất Châm cũng an tâm, nói như vậy đích thật là Cố Thập Bát Nương chính mình thừa nhận mà không phải lão giả này phỏng đoán theo đơn dược.

"Ta nghĩ Cố nương tử lựa chọn tại địa phương kia bán dược, lại chính mồm nói ra Lưu Công Bí Chế, nhất định là muốn xuất sư." Lão giả Ngay sau đó lại nói, "Cho nên, Bành chương quỳ. . . ."

Bành chương quỳ cũng không cần phải thay cố nương tử che dấu thân phận.

Bành Nhất Châm cười khổ một chút, đồng thời trong lòng có chút ủy khuất, Cố Thập Bát Nương thế nhưng không nói cho chính mình, mà là nói cho một ngoại nhân.

Nhìn đến vẻ mặt của Bành Nhất Châm, ba người liếc nhau, xem ra trước mắt này thân là chương quỳ đích hán tử, căn bản là chính mình thuê bào chế sư phó lại không biết rõ lai lịch người ta.

Này liền cùng một người đột nhiên phát hiện chính mình tại góc phòng bố trí cái bệ không thu hút tảng đá nguyên lai là một khối bảo thạch.

(cái bệ: thời xưa đặt giữa gian nhà chính để đặt các đồ cúng tế khi có tế tự hoặc yến tiệc, mình nghĩ là nghĩa trước: cúng tế)

Mới vừa nghe hắn nói hiệu thuốc này phải đóng cửa? Chẳng phải là nói này bảo thạch đã muốn ném. . . .

Lão giả khụ một tiếng, tuy rằng cảm thấy thực tàn nhẫn, nhưng còn phải lại một lần nữa hỏi Cố nương tử đi nơi nào.

"Kiến Khang là nguyên quán của nàng, trong nhà nàng trường bồi thân mình không tốt. ." Bành Nhất Châm mặc dù có chút ừ ừ, nhưng cũng không có giấu diếm nói.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Phong động

edit: Từ Hoán Vũ

Cho dù che giấu cũng vô dụng, nhiều người như vậy hỏi nguyên quán của Cố Thập Bát Nương, huống hồ Cố Thập Bát Nương đã chính mình công khai thừa nhận là đệ tử của Lưu Công, không hề giấu diếm, còn không bằng thuận nước giong thuyền.

Ba người từ tiệm dược của Bành Nhất Châm đi ra, nghĩ đến đi theo tiểu nương tử nàng chỉ thiếu chút nữa, bỏ lỡ có phần tiếc nuối, nhưng nói tóm lại vẫn là thật cao hứng.

"Gia gia, nếu Cố tiểu nương tử vừa mới ra khỏi thành không bao lâu, không bằng chúng ta cấp tốc đuổi theo. . . ." Người trẻ tuổi nói.

"Không tốt." Lão giả liếc mắt nhìn người trẻ tuổi một cái, trên mặt có chút thất vọng, cháu đích tôn của hắn cũng coi như là nhân tài lớp trẻ, nhưng là luôn cảm thấy hắn có chút khuyết điểm.

"Bành chương quỳ đã từng nói qua tiểu nương tử là trưởng bối trong nhà có bệnh, lúc này đang lên đường trở về nhà, chúng ta như thế nào liệu lĩnh tiền đến chặn đường nói chuyện, thật sự quá thất lễ." Vương chương quỳ đối với đứa cháu đích tôn này rất yêu thích, vội mở miệng nói.

"Nga, ta chỉ là muốn xem xem chúng ta có thể hỗ trợ cái gì không." Người trẻ tuổi mặt có hơi đỏ, ngượng ngùng nói.

Lão giả nhìn hắn một cái, "Tốt lắm, nếu đã biết Cố tiểu nương tử đi nơi nào là tốt lắm rồi, hỗ trợ là một cơ hội hiếm có, tất nhiên phải làm."

"Gia gia, ngươi là muốn đi Kiến Khang?" Người trẻ tuổi lần này phản ứng rất mau lẹ.

"Đương nhiên muốn đi, " lão giả vuốt vuốt cằm râu cười nói, "Nhìn đi, thuốc này đem bán rất nhanh sẽ thật náo nhiệt."

Nghe lão giả nói như vậy, vương chương quỳ cùng người trẻ tuổi liếc nhau, đồng thời lắc đầu.

"Bá phụ," Vương chương quỳ trên mặt hiện lên vài phần ưu sầu, nhìn lão giả nói, "Đoạn đường này chông chênh, không bằng chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, ngày mai liền đi."

"Không được, " lão giả không chút do dự liền cự tuyệt, tình ý sâu xa nói, "Hong Bàn, lúc này đây chúng ta phải đi gấp gáp và mời nàng về Bảo Củng Đường, nhất định phải vững vàng bắt lấy cơ hội này, quyết không thể bỏ qua, giành trước người khác giao hảo tốt với vị Cố tiểu nương tử này. "

Hắn vừa vuốt râu vừa cười nói, "Hon nữa chúng ta cũng có cơ hội này, Hong Bàn, ngày nào đó sẽ chỉ một mình ngươi chiếm được cao đồ của Lưu Công, nếu ta đoán không lầm thì đây là lần đầu tiên nàng xuất sư bán dược... Hiện giờ không biết có bao nhiêu người đang chờ cơ hội cười nhạo Bảo Hòa Đường chúng ta."

Lão giả nói chuyện vui sướng cười ha ha.

Wương chương quỳ cùng người trẻ tuổi cũng đi theo cười lên.

"Gia gia(ông nội), cái tin tức tốt này chúng ta vì sao phải giấu diếm? Mấy bọn tiểu nhân trên nhảy nhót dưới khiêu khích, ta thật sự nén giận, chúng ta vì cái gì không lập tức nói ra, xem bọn hắn kết cục như thế nào" người trẻ tuổi có chút căm giận nói.

"Ngươi cho là tin tức này của chúng ta giấu được?" Lão giả nhìn hắn một cái cười nói, "Hữu danh phải thắng lúc không động tĩnh a. . . ."

Người trẻ tuổi ngắt người, "Gia gia, ý của ngươi là người khác đã biết chúng ta bán thật là Lưu Công dược?"

Lão giả gật gật đầu, nhìn thấy cháu trai tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu biết không ít chuyện thành nhai đạo(đường phố, khu phố), "Chỉ sợ đã không ít người hướng tới bên này. . . ."

Hắn thần sắc nghiêm túc, nhìn hai người trước mặt, "Cho nên, chúng ta phải nhanh một chút đuổi tới Kiến Khang, điều tra rõ lai lịch vị Cố tiểu nương tử này, nếu không thể mời nàng đến Bảo Hòa Đường của chúng ta, cũng phải thu mua một số lượng lớn dược tài(dược liệu) của nàng, nhớ kỹ, chỉ có thể giao hảo, tuyệt đối không thể đắc tội nàng."

Cái loại đại dược sư này, một khi đã đắc tội, bằng một câu nói của hắn, hoàn toàn có thể mượn vô số lực lượng dược hành hủy diệt một cái dược hành nho nhỏ của ngươi, muốn cho hắn mượn lực lượng dược hành chỉ sợ đang xếp thành hàng. . . .

Nhưng mấu chốt là đắc tội nàng chính là đắc tội sư phó sau lưng nàng, kia mới chân chính là cao nhân.

Vương chương quây cùng người trẻ tuổi về mặt - nghiêm túc đều cho là đúng, nên không dám ngăn cản nữa, giúp lão giả lên xe ngựa, hai người xoay mình lên ngựa, gió roi thúc ngựa mà đi.

Ba người vừa rời khỏi Tiên Nhân huyện, phía sau Hà Trung huyện tin tức đã đến chỗ Đồng lão gia.

"Người thật không nhìn lầm?" Hần hỏi một quản sự trước mắt, trong tay còn đang cầm cắt một nửa dược liệu.

"Không có, thiên chân vạn xác, chính là Túc An - Bảo Hào Đường - Vương lão gia tử. . . ." Quản sự khẳng định nói, hần nghĩ mấy ngày trước đây Vương chương quây đến mua dược không có kết quả, trong lòng thực lo lắng, "Người nói Bảo Hào Đường sẽ không tính toán chúng ta cái gì đi? Dù sao làm cho bọn họ bị té nhào, chúng ta cũng ít nhiều có điểm can hệ. . . ."

"Chúng ta là dược sư, cùng chúng ta có liên quan chẳng qua là dược liệu, chuyện của những người đó cùng chúng ta có cái gì can hệ" Đồng lão gia trầm mặt trừng mắt liếc nhìn quản sự

Quản sự phát hiện mình nói lỡ lời, vội cúi đầu nhận sai, không dám nói thêm lời nào nữa.

Đồng lão gia buông dược liệu trong tay, nghĩ đến chuyện này có hơi nhú mảy.

"Vương Nhất Chương. . . Nghe nói mấy năm nay hần một lòng lấy dưỡng lão làm niềm vui, ngay cả đại môn cũng không ra, như thế nào đột nhiên đi đến Tiên Nhân huyện?" Hần lẩm bầm nói, ở trong miệng tái diễn, "Chẳng lẽ mấy ngày hôm trước mua là giả dược. . . . Không có khả năng, một cái giả dược làm sao có thể bắt hần tự thân xuất mã, trừ phi. . . . Đồng lão gia sắc mặt kẻ biến, "Chẳng lẽ. . . .?"

Hần mạnh mẽ đứng dậy, "Đồng Bình, người nhanh đi, đi Tiên Nhân huyện tìm người kia. . ."

Hần há mồm muốn nói, nhưng hết lần này đến lần khác nhất thời nhớ không nổi tên, cái kia nửa ngày, con làm cho quản sự cũng phải đỏ mặt hỏi theo.

"A. . . là hiệu thuốc Bắc Bành Nhất Châm khai mở. . . ." Đồng lão gia dậm một chân rớt cục nói ra, "Mua dược liệu đem trở về cho ta."

Quản sự ngừng sửng sốt, "Mua cái gì? Mua nhiều ít?"

"Người xem rồi mua, tận lực mỗi dạng một ít. . ." Đồng lão gia nói, mặt khác thúc giục hần nhanh đi.

Quản sự không dám chậm trễ, vội chuẩn bị xe đi, dọc theo đường đi trong lòng còn có chút kinh ngạc, hần tự nhiên biết Bành Nhất Châm, bắt quả là một cái linh y xuất thân giang hồ lang trung, dựa vào miệng lưỡi giỏi ăn uống mà thôi, nghe nói mấy ngày trước đây đùa giỡn chút thủ đoạn liền tay không chiếm được một tiệm thuốc rồi đi khai mở tiệm thuốc bắc.

Người tâm thường quá mức tác quái

Sau khi tiễn đưa ba người Kinh Thành - Bảo Hòa Đường, Bành Nhất Châm vẫn còn ngồi ở trước đại sảnh ngăn người, một chốc cao hứng, một chốc lại khổ sở, một chốc ngây ngô cười, một chốc lại cười khổ.

Thập Bát Nương là đồ đệ của đại dược sư? Đồ đệ của Lưu Công? Nghe nói Lưu Công không có đồ đệ, mười mấy năm trước hần đột nhiên biến mất, tất cả mọi người vì lão nhân gia hần không có người nối nghiệp cực kỳ nuối tiếc, nói như vậy hần biến mất mười mấy năm này, là để chuyên tâm dạy đồ đệ?

Không đúng nha, lấy tuổi Thập Bát Nương ra xem, chung quy sẽ không sinh ra liền theo hần học đi?

Chuyện này đột nhiên rất thần bí.

"Uy, Bành Nhất Châm." Một thanh âm tại đỉnh đầu khi hần đang suy nghĩ.

Bành Nhất Châm hoảng sợ, ngẩng đầu vừa thấy nhận ra được ngay là đại quản sự Đồng Bình của nhà Đồng lão gia, người này đã quen phụng cao thái thấp (tâng bốc kẻ trên, đả đạp người dưới), hằng ngày thấy bọn hần tiểu thầy thuốc ánh mắt đều dài hơn, ở trên đỉnh đầu người ta mà nhìn, bành một châm luôn luôn nhìn hần không vừa mắt.

"Đồng đại quản sự a, con gió nào đem người thổi tới đây?" Hần tuy rằng trong lòng không được thoải mái, nhưng là biết người làm ăn hòa khí thì phát tài chính là quy củ, liền đứng dậy cười nói.

Đồng Bình hừ một tiếng, liếc mắt một cái đảo qua, liền nhìn ra hiệu thuốc này là muốn đón cửa thoát ra khỏi chiến trận.

"Như thế nào? Phải đóng cửa? Chiều cổ người một chút, ta vừa lúc thiếu chút dược liệu, vội vả dùng, người còn có cái gì dược liệu, đều một dạng ra điều kiện đi, " hần nói, "Động tác nhanh nhẹn lên, ta vội đây."

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tranh mua

Nếu lúc bình thường, Bành Nhất Châm tuy xem tiểu tử này không vừa mắt, nhưng là không nghĩ tới cùng hấn nào động, nhưng hôm nay Bành nhất Châm trong lòng thật sự là không thoải mái, nhìn không được thanh âm tức giận nói: "Thét, Đồng đại quân gia như thế nào hạ mình đến tiệm thuốc của ta mua được tài? Thật sự là về vãng cho kẻ hèn này a. . ."

Thái độ này làm cho kẻ luôn được người tăng bốc như Đồng Bình nổi trận lôi đình.

"Đừng nói với ta những chuyện âm dương bất thường vô nghĩa, ngươi bán hay không bán được liệu? Bán cũng gói nhanh để ta tán thưởng, ngươi thì làm gì cũng nhàn rồi, nhưng ta chính là rất vội, không rảnh cùng ngươi nói chuyện phiếm, không bán ta liền đi. . ." Đồng Bình mắt kiên nhẫn nói.

Bành Nhất Châm con tức giận được kiềm nén đã thức dậy, đã sớm nhìn tiểu tử cả vú lấp miệng em(lên mặt nạt người) này không thuận mắt, càng miễn bàn hiện tại trong tay mình là cái gì được, hừ hừ, Đồng lão gia, về sau Đồng lão gia là cái rắc gì. . . .

"Không bán" hấn trừng mắt nói.

Đồng Bình sừng sốt, không đoán được sẽ bị cự tuyệt, nhất thời không nể mặt, "Bành Nhất Châm, ngươi làm ăn kiểu gì đây?"

"Ta cứ như vậy làm ăn đấy, được cửa ta, ta thích bán cho ai thì bán, thế nào a?" Bành Nhất Châm hướng ghế dựa ngồi xuống, ngẩng cao đầu nói chuyện đầy tự tin.

Đồng Bình còn chưa từng trải qua đãi ngộ kiểu này, nhất thời tức giận đến thở râu trừng mắt.

"Ngươi. . Ngươi. . Trách không được tiệm thuốc này của ngươi xuống dốc như vậy. . ." Hấn nói, "Thuốc này của ngươi chính là ném ra đường cũng không ai thèm nhặt. . ."

Bành Nhất Châm cười ha hả, vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy ngoài cửa có hai người thăm dò.

"Xin hỏi, đây là tiệm dược Bành thị đúng không." Trong đó một mặt mũi mang ý cười cười hỏi.

"Phải" Bành Nhất Châm thanh âm không tức giận đáp.

Ngoài cửa hai người cũng không có bị thái độ của hấn dọa chạy, ngược lại một lòng tiến vào, về mặt tươi cười, hai cặp mắt cau lại ở đại sảnh xem náo nhiệt

Bành Nhất Châm oanh một tiếng, "Nhìn cái gì đấy? Các ngươi có gì phải làm sao?"

"Mua được." Hai người trăm miệng một lời nói.

Đồng Bình cùng Bành Nhất Châm đều sừng sốt.

"Mua được?" Bành Nhất Châm một mặt nhìn túi dược trước mắt, thôi, dược này bắt quả hấn không dùng tới, có thể bán được liền kiểm chút lời, vì thế vội đứng dậy, sửa sang lại quần áo, dùng thái độ của người làm ăn nên có hỏi, "Hai người khách quan muốn cái gì?"

Hai người kia cũng là cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Ngươi nơi này có cái gì?"

Chẳng lẽ tới đùa cợt đi? Bành Nhất Châm mặt lại trầm xuống, một bên Đồng Bình cười khà khà.

Nhìn thấy Bành Nhất Châm mặt hừng, hai người vội cười làm lành, một mặt chỉ vào tủ dược trống trơn.

"Vị lão gia này, thất lễ rồi. . ." Bọn họ khách khí cung kính nói, "Này. . Này. . . Không biết ở đây còn có cái gì?"

Bành Nhất Châm hừ một tiếng, đem bao dược dưới chân đá một cước, "Có cái gì? Đều ở chỗ này, các ngươi chính mình muốn cái gì. . . ."

Lời nói của hấn còn chưa dứt, chỉ thấy hai người kia ánh mắt sáng rõ, đứng là vỗ lấy.

"Muốn" bọn họ miệng hô, "Chúng ta đều muốn. . . ."

Bành Nhất Châm cùng đồng bình giật nảy mình, làm cái gì vậy, ban ngày ban mặt đích cướp bóc. . . .

"Chường quây, không biết số tiền này có đủ hay không?" Trong đó một người rất nhanh lấy ra một túi to.

Bạc nặng trĩu tràn đầy một túi. . . .

Đồng Bình choáng váng, Bành Nhất Châm lại vào lúc này lấy lại tinh thần, mắt của hấn hơi híp mí, nhìn hai người xa lạ trước mắt này.

"Không đủ." Hắn đem bao tải dưới chân trong tay hay người kia trở về, cười nói.

Này. . . Người này giả bộ cái gì? Đồng Bình có chút tức giận, túi bạc to này ít nhất cũng phải một trăm lượng, cái bao đựng này của hắn không vượt quá năm mươi cân chẳng lẽ đều là son tham(nhân sâm mọc trên núi), như vậy còn chưa đủ. . . .

"Tiên sinh. . ." Người nọ tay run lên, lộ ra bên trong một mảnh vàng óng ánh.

Trăm lượng hoàng kim Bành Nhất Châm mắt tròn to trong nháy mắt, một bên Đồng Bình cũng nhìn thấy, rất không hình tượng há to miệng.

Đây là có chuyện gì?

"Tiên sinh. . . ." Người nọ đem túi tiền cất kỹ, lại một lần nữa đưa qua, "Mong tiên sinh hãy nể mặt nhận cho, chúng ta là tiệm chuyên bào chế dược liệu Lư Châu Thủy. . . ."

Mong tiên sinh hãy nể mặt nhận cho? Đồng Bình cảm thấy mình nhất định là đang nằm mơ, có người cầm trăm lượng hoàng kim, chú ý, là hoàng kim, không phải bạc trắng, mua một bao đựng không tới năm mươi cân, thậm chí còn không có xem bên trong đều là cái dược liệu gì, hơn nữa nói hãy nể mặt.

Cho người khác vàng, còn là người khác nể mặt nhận, hơn nữa, người khác này là Bành Nhất Châm, cái linh y ngốc thô của một tiểu thị trấn.

Ta nhất định là đang nằm mơ, Đồng Bình dụi dụi mắt mình.

Lưu Công. . . . Nói như vậy, tin tức đã bị truyền ra. . . .

Bành Nhất Châm chịu đựng một cái nhảy đập trong lồng ngực, run rẩy bắt đầu tiếp nhận túi tiền vàng, trong đời hắn đây là lần đầu tiên thấy được nhiều vàng như vậy.

"Xin hỏi. . ." Ngoài cửa lại truyền đến thanh âm, đồng thời có ba người tiến vào, về mặt kính cẩn cười, nhìn đến hai người kia trong tay cầm lấy bao đựng dược liệu thì lập tức ngưng lại.

"Vị tiên sinh này, " bọn họ bước nhanh đi tới, nhìn Bành Nhất Châm vội vàng nói, "Tiên sinh có ... hay không còn dược?"

Bành Nhất Châm trong tay đang cầm túi vàng kia, người đã có điểm ngu si, nghe vậy toét miệng cười lùi lại phía sau chỉ một cái đường.

"Có, có. . . ." Hắn lẩm bẩm nói, "Ồ nhà kho. . . ."

Lời nói của hắn chưa dứt, chỉ thấy ba người kia nhấc chân liền xông về phía hậu đường, kia hai người đã cầm bao to đựng dược liệu liếc mắt nhìn nhau, thế nhưng cũng công bao đựng lên cùng theo sát vọt vào.

Đây không phải là thật sự. . . Đồng Bình đưa tay bấm mặt mình, đau. . . Hắn nhếch miệng thẳng đứng.

"Ta hỏi này, lão Bành. . ." Hắn muốn hỏi thật cẩn thận chuyện này là như thế nào, lại nghe thấy ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân huyền ảo. .

Không thể nào? Đồng Bình không thể tin đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa.

"Chậm đã, ai cũng chớ cướp" Bành nhất châm giống như trâu ngu tỉnh lại, cổ họng rống lên một tiếng, hắn vung tay lên, "Dược của lão tử không phải là bán như vậy. Đều dừng lại hết cho ta, nghe ta ra giá. . . . Tranh mua"

Trời chiều, ánh chiều tà chiếu vào tiệm dược Bành thị, thời điểm huyền ảo trong đại sảnh đã qua, náo loạn làm cái bàn lúc này cũng đã trái phải ngã nghiêng. .

Đồng Bình đứng ngốc ở một góc phòng, đàn độn cúi đầu nhìn trong tay mình có vài miếng bạc, bỗng dưng muốn khóc.[cho lòng nhẹ nỗi đau: ta thêm]

"Đã xảy ra chuyện. . . ." Đồng Bình lẩm bẩm nói, "Xảy ra chuyện lớn. . . ."

Hắn gắt gao nắm trong tay bạc của mấy người thừa dịp loạn thường tới vài miếng bạc rồi chạy khỏi tiệm dược Bành thị, mà ngay cả xe ngựa đều đã quên ngồi, hỗn loạn phía ngoài thành chạy tới.

Nơi này phát sinh hết thảy sự việc, người dẫn đến là Cố Thập Bát Nương thế nhưng không biết, bọn họ một nhà ngựa không ngừng vó, ngày đêm không ngớt, sau khi thay đổi hai con ngựa, rốt cục thấy được cửa thành Kiến Khang.

"Thập Bát Nương, gió nổi lên rồi. . . ." Tào thị vì nữ nhi đem áo choàng buộc chặt, theo tầm mắt nữ nhi nhìn xem, "Trông cái gì đấy?"

Đầu mùa đông đám sương bao phủ xuống, dần dần rõ ràng thành trì kia mang theo một cỗ khí thế hào hùng đập vào mắt mà đến.

Kiến Khang, ta đã trở lại, Cố Thập Bát Nương trong lòng mặc niệm(lâm nhâm), gắt gao khóa ám thanh(thanh âm u ám) cùng áo choàng lại một chỗ.

Chương 60: Tạm trú

Bọn họ đuổi tới tộc trưởng Đại Trạch khi tộc trưởng còn một hơi thở.

Nhìn thấy ba người bọn họ, mọi người đều sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới lúc này bọn họ có thể tới.

"Nga? Thật mừng quá! Cả một nhà đều tới đây?"

Trong đại sảnh có rất nhiều hiếu tử hiếu tôn đang đứng, cầm đầu chính là con thứ của tộc trưởng, cũng chính là tộc trưởng tương lai, Cố Trường Xuân.

Khuôn mặt tiêu tụy đau thương hiện lên một tia kinh ngạc, hẳn không đoán được các nàng nhanh như vậy đã tới rồi, hẳn nguyên bản nghĩ các nàng nhất định sẽ bỏ qua tang lễ, nhanh nhất chỉ có thể đến lúc đắp mộ.

Phụ thân viết thư cho Tào thị là chuyện hắn biết, đó là hơn một tháng trước, đối với một nhà Tào thị, hẳn nguyên bản không có cảm giác đặc biệt gì.

Mọi người trong tộc đều nghĩ, người trong gia tộc không có công hiến gì tự nhiên sẽ bị coi thường, huống chi người một nhà tự động xa cách nơi này.

Đối với phụ thân bệnh tình nguy kịch trung qui là vì hao tổn sinh lực vào người một nhà này Cố Trường Xuân có chút khinh thường, nhưng đối với quyết định của phụ thân hắn không nghĩ muốn ngăn cản, chẳng qua viết xong bức thư, phụ thân liền bệnh nặng, người trong nhà thỉnh y hỏi được thỉnh thần giải trừ tà khí, chuyện truyền thư hắn không để ở trong lòng, qua thật lâu mới nhớ tới, sau đó liền tùy ý giao cho người một nhà được nói tới, cũng chính là Cố Thập Bát Nương trong miệng Nhị thúc công.

Về phần phong thư này rốt cuộc lúc nào được gửi đi, hẳn căn bản là không có để ý, nhưng việc này cũng không đại biểu hắn không biết nội dung trong bức thư bị nhìn lén, hơn nữa thời gian truyền thư lại bị động tay động chân.

Về phần cửa hàng cùng nhà cửa, bất luận đối với kẻ nào, cho dù là một khoản tiền mà nói, cũng có đủ dụ hoặc.

Toàn bộ gia tộc lo lắng đến, cái bất động sản cùng cửa hàng này, theo lòng Cố Trường Xuân mà nói, nguyện ý bỏ ra vào thời điểm thích hợp để có thể sáng tạo nên giá trị của người tài.

"Gia gia. . ." Vừa vào cửa Tào thị liền che mặt khóc, hướng Cố Trường Xuân thi lễ.

Cố Trường Xuân gật gật đầu, xem như nhận đại lễ. Ánh mắt của hắn dừng ở phía sau Tào thị, hai đứa nhỏ kia cuối đầu khóc, mặc kệ là chân tình hay giả ý, có năng lực trước khi phụ thân nhắm mắt liền tới, coi như là có tâm, sắc mặt của hắn không tự giác dịu đi vài phần.

"Nếu đã tới, nên gặp liền đi đi, phụ thân vẫn luôn nhớ nhưng nhóm các người. . ." Hắn trầm giọng nói.

Vừa nghe thấy hai chữ nhớ nhưng, nước mắt Tào thị liền mãnh liệt trào ra, nàng chưa kịp nhìn đến người bên cạnh, nghiêng ngả lao đảo hướng nội đường mà đi, Cố Hải cùng Cố Thập Bát Nương vội theo sau.

Một đám người ở nội đường đều đã thay xiêm y trắng, thấp giọng khóc nức nở, một người trong đó thấy cả nhà Tào thị khóc lóc tiến vào, không khỏi ngạc nhiên đứng lên.

"Các nàng như thế nào đã tới rồi?" Nàng không khỏi thì thào ra tiếng.

Cố Thập Bát Nương đỡ mẩu thân đi ra phía sau tấm bình phong lúc này quay đầu nhìn, chuẩn xác không nhìn lầm, đang cùng phụ nhân kia tầm mắt chạm vào nhau.

Nàng tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt đoan trang, dáng người cao gầy, trang sức trên người sớm đã tháo xuống, trên đầu cài lên hoa trắng, kia một điều mi (lông mày dày dặn), tâm tình khẽ động, không tránh khỏi làm cho Cố Thập Bát Nương quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trong một khắc kia tim có chút yên lặng.

Đã lâu không gặp.

"Đại bá mẫu. . ." Cố mười tám nương nhìn nàng, môi khẽ nhúc nhích, sau đó quay đầu theo sát Tào thị tiến vào.

"Nha đầu kia là. . . ?" Phụ nhân có chút sợ sệt, nhìn về phía tiểu cô nương trước mặt liếc mắt một cái, "Nàng không giống những gì ta nghe được?"

"Cô nương kia không phải là người nhà lão Tứ chứ. . . ." Bên cạnh có người thấp giọng nói.

Nga là nàng a, phụ nhân nghĩ tới, khéo miệng thoáng qua một tia khinh thường.

"Làm khó các nàng như vậy, còn có thể vượt qua gặp mặt lão gia lần cuối" Phụ nhân bên cạnh lấy khăn tay lau lệ, "Nhìn bộ dáng kia hình như là mấy ngày mấy đêm ngủ không ngừng vó chạy đến. . . ."

Nghe thấy lời nói tán dương đó, mày của phụ nhân liền nhăn lại, không khỏi dằn vặt khăn tay.

"Hừ, còn không phải là vì căn nhà cùng cửa hàng kia. . . ." Nàng có chút căm giận thấp giọng nói.

Lời của nàng thanh âm rất thấp, nhưng như cũ bị những người bên cạnh nghe được.

"Nhà Nhạc Sơn người ở chỗ này là vì cái gì?" Một cái giọng nữ thản nhiên nói.

Lão nương đang mất hứng đây, người nào không có mắt mà tự tìm phiền phức vậy. . . .

Phụ nhân nhú mi tròn mắt xoay người, bên miệng đã muốn phản kích lại lời nói kia nhưng sau khi nhìn đến người trước mắt, đứng lúc nuốt trở vào.

". . . Tam nãi nãi. . ." Nàng vội cúi đầu nói.

Bên cạnh là một phụ nhân bất quá ba mươi tuổi, lúc này toàn thân áo trắng, càng tôn lên khí chất như tiên, nàng cũng không nhìn thấy Quách thị đi tới, chỉ hướng vào phía trong ốc mà đi.

"Phi, tiểu hồ ly tinh. . ." Nhìn phụ nhân này đi xa, Quách thị mới ở trong lòng mắng một câu.

Thời điểm trời đổ mưa thì trong nội ốc có tiếng khóc vang lên, khoảng khắc tiếng khóc này lan tràn ra, toàn bộ gia tộc trong ngoài hết thảy đều là tiếng khóc.

Cố Thập Bát Nương ở trong một góc viện, theo mọi người cùng nhau quỳ xuống, nàng ngẩng đầu, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt.

Từng không sai biệt lắm thời gian, địa điểm thì tương tự, nàng cũng trải qua một hồi tang lễ, mang tang lễ kia, nàng là nhân vật khóc lóc thảm thiết nhất. . . .

Dọc theo vận mệnh an bài tuy rằng thời điểm không đúng nhưng như cũ đi tới Kiến Khang, như vậy mệnh đã định tới thời điểm tang lễ kia có hay không tiếp tục tới. (những lễ tang của người thân khác a.)

"Nén bi thương a. ." Vú già phụ trách phát khăn tang trong miệng lặp đi lặp lại lời nói, nhanh chóng đem khăn tang đưa qua.

Nhìn vị tiểu cô nương này tại chỗ này không kiềm chế được khóc rống , vú già một đường đi tới nhìn thấy phần nhiều là làm bộ khóc thét, không khỏi nhìn nàng hơn hai con mắt.

Quần áo bình thường, cài trâm gỗ hoa trắng, mảnh khăn thắt tha.

"Tiểu thư nén bi thương, lão thái gia đã sớm vui cười đến miền cực lạc. . . ." Vú già không khỏi nhiều lời nói, cũng tự tay giúp tiểu cô nương này buộc khăn lên đầu.

Sau khi đắp mộ, trừ bỏ tộc trưởng kế nhiệm, những người khác đều rời khỏi Cố gia Tổ Trạch năm dặm thôn trang, trở lại thành Kiến Khang.

Đẩy ra cánh cửa viện rung động kéo kẹt, một đồng tro bụi rơi xuống.

"Bởi vì sự tình phát sinh đột ngột, còn chưa kịp chỉnh lý. . . ." Vú già dẫn đường thân thể lắc mạnh, một mặt lại trừng mắt nhìn hai nha đầu mở cửa, "Vậy còn đứng đó làm cái gì, mau đi gọi người tới dọn dẹp. . . ."

Hai cái tiểu nha đầu bủi môi không tình nguyện nói: "Bọn họ mới trở về. . . Tìm ai đến bây giờ."

Tào thị được Cố Hải đỡ vội cười nói: "Không cần, tự chúng ta làm là được rồi, chúng ta một năm chỉ trở về hai lần, đâu cần chỉnh lý lại nơi đây, các người đều đã mệt mỏi, nhanh đi nghỉ đi."

Thấy nàng nói như vậy, vú già kia cùng nha đầu cũng không khách khí, nói câu Tứ phu nhân có chuyện gì cứ việc phân phó chúng ta, liền nhấc chân rời đi.

"Muội muội nhìn cái gì đấy?" Cố Hải giúp đỡ Tào thị vào cửa, nhìn đến Cố Mười Tám Nương sớm đã đi vào, đứng ở trong viện ngơ ngác không biết nhìn cái gì.

Nơi này là nơi ở của Nhị thúc công, tiểu viện của Tây Khóa Viện đích xác là chỗ ở của bọn hắn.

Thời điểm tổ tiên phân chia tài sản, bọn họ cũng được chia một phần bất động sản, sau lại bởi vì gia gia(ông nội) của Cố Thập Bát Nương định cư Tiên Nhân huyện, Nhị thúc công nghĩ muốn xây dựng thêm nhà cửa, liền thuyết phục bọn họ đem bất động sản bán cho hắn, tất nhiên phải cân nhắc chu

đảo nơi ở mới của bọn họ, liền đem cái Tiểu Khóa Viện này chuyển nhượng cho hắn.

Sân trong so với nhà của bọn hắn ở Tiên Nhân huyện nhỏ hơn một chút, trừ bỏ thiếu mất giếng nước, những thứ khác đều đầy đủ.

Một đời kia Tào thị cùng Cố Hải trước sau đều mất, cố kỵ âm khí quá nặng, Cố Thập Bát Nương đã bị đón vào nội viện, đã thật lâu thật lâu chưa đến đây nơi này. . . .

Chính mình một năm kia xuất giá, nơi này bị dỡ xuống, xây một cái sân khấu nhỏ. . . .

"Đã lâu không có tới, không được thấy cái gì. . . ." Cố Thập Bát Nương vỗ về cây lựu trong viện lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bái kiến

Ngày thứ hai vào ờ, Tào thị liền mang huynh muội các nàng đến chào hỏi một nhà Nhị thúc công. Nhị thúc công sớm đã không muốn hỏi sự tình, cũng không thấy người, dọn đến ngoài thành năm dặm thôn trang ờ, trong nhà hết thấy sự vụ đều giao cho con độc nhất Cố Nhạc Sơn, mà một nhà Cố Nhạc Sơn thật sự rất bận rộn. Tiếp kiến các nàng chỉ có phu nhân của Cố Nhạc Sơn.

Chẳng qua ngẩn ngui nói hai ba câu lời khách sáo, Đại bá mẫu Quách thị mỹ miều nằm ở trên giường tùy ý để cho một tiểu nha hoàn đám bóp xoa chân, mời trà xong liền tiễn khách.

Nàng tựa hồ rất không cao hứng, Cố Thập Bát Nương lúc ra cửa, lần gấp mặt ngẩn ngui này, không vượt quá ba câu, nhưng biểu đạt rất rõ ràng cảm xúc của Đại bá mẫu.

Coi như một năm nhiều nhất trở về gặp mặt hai ba lần, chẳng qua chỉ ở chung có vài ngày ngẩn ngui, nói là thân thích, cảm tình cùng người đi đường cũng kém không nhiều lắm, huống hồ tình trạng hai nhà ở cách quá xa nhau, đối với cái thân thích như vậy, rất lâu rồi Quách thị không tự giác quên mất.

Dĩ vãng đôi bọn họ bất quá là khinh rẽ không để trong mắt, nhưng lúc này đây khi nhìn về phía bọn họ, trong mắt lại hơn một phần thần thái, nhưng đáng tiếc chính là, thần thái kia không phải là vui mừng được gặp lại người thân, mà là chán ghét thậm chí là ghen ghét.

Tại sao vậy chứ chứ? Bọn họ có chỗ nào đắc tội nàng sao? Cố Thập Bát Nương như có điều suy nghĩ.

"Nương, ta nhớ rõ đi bên này chúng ta có thể trở về viện(eh...hehe... đừng làm chỗ này là bệnh viện, là tiểu viện của bọn họ a). . . ." Cố Hải nhìn một cái cửa nhỏ bị che lại có chút khó hiểu.

"Từ tiểu thiếu gia, đại thiếu nữ nãi nãi nàng sinh hạ tiểu tiểu thư, phu nhân vì nàng một mình cách sân, bên này làm tu dưỡng, tránh khai mở." Tiểu nha hoàn dẫn đường thiện tâm nói ra.

Tào thị cùng Cố Hải gật gật đầu, trường tử Cố Nhạc Sơn sớm đã thành thân, thứ tử dòng chính nữ đã được vài đứa(chắc là con gái của vợ lớn ông Nhị thúc công), coi như là một đại gia đình, là nên có một cái nơi ở riêng.

". . Đại thiếu nữ nãi nãi nói phòng ở trong nhà quá nhỏ, chỉ có thể ủy khuất một nhà đại thiếu gia như vậy. . . ." Tiểu nha hoàn quơ đầu nói.

Phòng ở? Cố Thập Bát Nương một mực yên lặng không lên tiếng bỗng chốc bùng tỉnh.

"Nương, Lần này tăng tí phụ (ông cố) tộc trưởng phân cho chúng ta căn nhà cùng cửa hàng, vậy phân cho gia đình Nhị thúc công cái gì?" Nàng lôi kéo ống tay áo Tào thị, thấp giọng hỏi.

Tào thị ngẩn ngui, việc này nàng cũng không biết, liền lắc lắc đầu.

"Muội muội đừng nóng vội, chờ thêm trăm ngày nữa sẽ biết. . ." Cố hải nghe thấy được lời nói, hắn quay đầu lại mắt nhìn vào lỗ hờ trên cánh cửa, "Như thế nào so với chúng ta ưu việt hơn. . . ."

"Không nhất định là như vậy." Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói.

"Dì? Chẳng lẽ ngươi biết?" Cố Hải tò mò mò hỏi, nhìn muội muội vạn phần chắc chắn.

Cố Thập Bát Nương không nói gì, chính là cười cười

"Hải, qua đây coi..."tiếng gọi âm ỉ của một thiếu niên từ phía trước truyền đến.

Lúc này bọn họ đi đến khu vực của Tây Khóa Viện, đây là một cái sân trống trải, dùng để đỗ xe ngựa trong nhà khi khách đến thăm, giờ phút này nơi đây có năm sáu thiếu niên mười mấy tuổi, tụ tập cùng một chỗ thì thầm làm cái gì đó, một người trong đó nhìn thấy bọn họ, vươn cao tay lớn tiếng gọi .

Cố Hải nhớ lại quá khứ, sắc mặt hơi biến đổi, lại cúi đầu, còn làm như không phát hiện.

"Hải, gốc đầu gỗ này, lại đây, lại đây" đám kia thiếu niên thấy Cố Hải cúi đầu không phản ứng, nhất thời có chút mất hứng, dứt khoát vùng vẫy tay áo chạy tới.

"Mấy vị thiếu gia." Tào thị vội che ở trước mặt nhi tử nữ nhi (con trai cùng con gái), mang theo vài phần cười đối đám thiếu niên chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương đi qua xem nhận ra được thiếu niên mặt áo bào trắng là con út của Cố Nhạc Sơn tên là Cố Lang, năm nay mười hai tuổi, bởi vì trời sinh tính cách bướng bỉnh, còn nhỏ tuổi nhưng không chừa bất cứ việc xấu nào, năm đó chính nàng bị tiểu tử này khi dễ không ít.

"Mít ướt nhìn cái gì vậy?" Cố Lang trừng mắt liếc nàng một cái, quát.

Cố Thập Bát nương không có biểu tình gì dời đi tầm mắt, ánh mắt dừng trên người thiếu niên da thịt trắng nõn đứng bên cạnh Cố Lang.

Nàng không khỏi hơi hơi sùng sốt, trong ký ức một đời kia đột nhiên hiện hiện hình ảnh một khuôn mặt.

Đây là. . . . Cố Ngư?

Đây là một nam hài hai từ không sai biệt lắm độ tuổi của Cố Lang, té mi tuấn mắt, làn da trắng tinh, lúc này trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tầm mắt của nàng như cũ nhìn vào, thiếu niên kia liền lập tức phát hiện, tà nhãn đảo qua liếc nhìn một cái, Cố Thập Bát Nương liền cúi đầu.

Đám thiếu niên kia cũng không để ý gì tới Tào thị, nhìn Cố Hải bị giấu sau lưng Tào thị, trên mặt tràn đầy khinh thường cùng đùa cợt.

"Mấy hôm không thấy, còn tưởng rằng tiến bộ , vẫn là chỉ biết trốn phía sau người khác. . ."

"Quả nhiên là cái phế vật. . ."

"Hải, gốc đầu gỗ, mau ra đây, làm mã kỵ cho ta. . ."

Bọn họ nhất ngôn nhất ngữ náo nhiệt nói, mà bên này Cố Hải chính là cúi đầu không nói tiếng nào.

"Nương, đi thôi." Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói, nhắc nhở Tào thị sắc mặt đang lúc trắng lúc đỏ .

"Nga, tốt." Tào thị lấy lại tinh thần, có chút kinh ngạc mắt nhìn nữ nhi nhi tử, lúc đám đám thiếu niên xông lại, tay của nàng liền gắt gao bắt lấy nhi tử đang đứng yên tại đó, trong dự liệu kia cơ hồ mỗi lần lên một lược diễn ra cảnh tượng đánh nhau, thế nhưng không có xuất hiện.

Nhìn mẫu tử ba người không nói một lời nào đã trực tiếp rời đi, một đám thiếu niên đã sớm chuẩn bị triển khai trận địa nhất thời há hốc mồm.

Giống như bọn họ không để ý tới ? Một đám hài tử ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác.

"Đầu gốc gỗ này, hôm nay lại có lá gan thật lớn, dám không nhìn mặt tiểu gia ta" Cố Lang phục hồi lại tinh thần, giậm chân quát, "Đi đập hấn với ta. . ."

"Lục thiếu gia" Có người kéo hấn lại, chính là thiếu niên trắng nõn kia, "Hiện giờ giữa lúc tang kì, đầu gốc gỗ này lại là một đứa ương bướng, nháo lớn có thể chúng ta cũng phải cùng chịu phạt, không bằng chờ thêm mấy ngày nữa, dù sao tiểu tử này cũng không đi, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

Thật vậy, ngày hôm qua có người nghịch ngợm đụng rớt một cái bình hoa, còn bị phụ thân nhéo bắt đi phạt quỳ, phải biết rằng trước kia chính là đập nát ba bốn cái bát quá là bị mắng chửi mà thôi.

Cố Lang gật gật đầu, vỗ đầu vai nam hài tử này tán dương, "Vẫn là tiểu Như người thông minh, bây giờ mà đánh tiểu tử kia đúng thật là không muốn sống, nháo không tốt chúng ta đều phải đi theo chịu thiệt , vậy đợi vài ngày nữa lại thu thập hấn"

"Cũng không nhất định phải đánh nhau a." Nam hài tử mỉm cười, gương mặt trắng nõn sáng lạn giống như nhật quang(ánh mặt trời).

"Vậy muốn thế nào?" Những người khác hỏi.

"Nghe nói lần này gốc đầu gỗ ở đây không đi, còn tiến vào tộc học. . . ." Thiếu niên trắng nõn nở nụ cười, toan tính sự tình nhắc nhở nói.

Vừa nói vào tộc học, các thiếu niên ở đây đều lộ ra thần thái nhứt nhĩ.

"A, ta còn có Thập Thiên Tự chưa có viết. . ." Có người nhớ tới cái gì hô.

"A, tôi cũng vậy, ta cũng chưa có viết. . ." Lập tức rất nhiều người đều đứng dậy hô to, trong thanh âm mang theo kích động cùng với hờn dỗi.

"Thật sự là chán ghét, khó khăn lắm mới được nghỉ, còn cho bài tập làm gì chứ." Cố Lang nhử mày nói, hiển nhiên cũng là nhớ tới chính mình chưa hoàn

bài tập, nhất thời có chút mệt mỏi, tròng mắt liếc trắng nõn thiếu niên một cái, "Hào hảo, nói cái này là muốn làm bại hoại ta đúng không?"

Trắng nõn thiếu niên tựa hồ đối với hắn lúc lạnh lúc nóng sớm thành thói quen, nghe vậy lập tức hiện lên nụ cười lấy lòng.

"Lục thiếu gia, bài tập ta đã giúp người viết xong rồi." Hắn nói.

Áo bào trắng thiếu niên lúc này mới thần sắc hơi hoãn, nhìn hắn vừa lòng gật gật đầu, "Không tồi, người càng ngày càng thông minh, yên tâm, lần này ta nhất định làm cho phụ thân đi thảo luận tộc học nói, cũng cho người đi đọc sách."

Trắng nõn thiếu niên cúi đầu, "Tiểu Ngư đàn độn, không dám cầu xa vời, có thể đi theo bên người Lục thiếu gia nhận thức vài chữ liền đủ đề. . ."

"Đừng dong dài. . ." Cô Lang mất kiên nhẫn khoát tay, "Ta đây còn không phải là vì chính mình, người học giỏi, ta cũng bớt chút phiền toái, mỗi ba ngày khảo sát một lần đều đem tiêu gia ta sấy khô. . . . Ai, đứng rồi, tộc học, người mới vừa nói tiến vào tộc học thu thập gốc đầu gối kia. . ."

Hắn nhớ tới cái gì, nhất thời tinh thần sáng láng, "Lần này là tộc trưởng lão thái gia đặc biệt phê cấp công danh cho gốc đầu gối, bằng không đồ ngu si như hắn nào có tư cách vào tộc học. . . Hắc hắc, đồ ngu này. . . Làm cho hắn bị tiên sinh đá ra. . . . Như vậy ai cũng đừng nghĩ sẽ thay hắn nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cơ hội

Đây thật sự là một ý kiến hay, hắn càng nghĩ càng cao hứng, chủ ý này thật tốt, cứ như vậy thu thập tiểu tử kia, chính mình lại không liên can đến, quá thông minh, hắn như thế nào lại thông minh như vậy chứ.

Hắn cười to, vỗ vào vai thiếu niên trắng nõn kia một cái, lực đạo to lớn làm cho thân mình thiếu niên kia có chút không vững.

"Ha ha, vừa lúc tiểu Ngư người nhận được cái việc công danh này, dù sao cũng là cho nhà chúng ta, dù là người hay hắn đi, cũng đều giống nhau..." Cô lang nói.

"Đa tạ Lục thiếu gia. . ." Thiếu niên trắng nõn cúi đầu mang theo tràn đầy cảm kích nói, ngẩng đầu, trong mắt rớt cuộc khó nén kích động cùng chờ đợi.

"Đi, đi, chúng ta tiếp theo đi chơi. ." Cô Lang tâm tình tốt hô một tiếng, cả đám lũ lượt mà đi.

Thiếu niên trắng nõn chậm rãi đi theo phía sau, nhìn đám thiếu niên khí thế tạo nã đang đi phía trước, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng.

Con người, sinh ra thật bất đồng, có những người cần đến thứ gì, không không cần đề trong lòng lại có thể dễ dàng có được, mà người muốn có lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa, giương mắt thiết tha chờ đợi, chờ một cái cơ hội.

Hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này, hắn tin tưởng, cơ hội này tới ở trong tay mình, so với ở trong tay Cố Hải kia tốt hơn nhiều.

Thiếu niên trắng nõn quay đầu nhìn lại, quyết định hảo hảo nắm nó ở trong tay.

Cố Thập Bát Nương đã đi vào trong ngõ hẻm cũng nhận không được quay đầu lại nhìn.

"Nương..." Nàng nhận không được hỏi, "Hải từ kia ... kêu là Cố Ngư sao? Là đại bá phụ mang hắn từ bên ngoài trở về...?"

Tào thị hơi hơi sùng sốt, trên mặt có chút do dự.

Cố Nhạc Sơn, con nhà phú quý, thời trẻ dời đi nơi khác, đã từng trải qua chuyện phong lưu, mười mấy năm trước, một dân phụ ở nông thôn ôm theo một đứa nhỏ quý trước cửa, lúc đó thành Kiến Khang xảy ra một chuyện trọng đại, chính bởi vậy làm cho Cố Nhạc Sơn chấm dứt đường làm quan trước thời hạn, trở về nhà sinh sống.

Mà mẫu tử hai người, trước sự duy trì của tộc trưởng bị bắt tiến vào, không bao lâu, dân phụ kia bị bệnh nên mất, chỉ còn đứa bé này mèo chó một dạng, thế nhưng lại bình an vô sự lớn lên.

Xét thấy lai lịch đứa nhỏ này, người một nhà cũng không vui, Cố Nhạc Sơn ngay cả gặp cũng không gặp cuối cùng cũng là Cố phu nhân Quách thị, nhìn đứa nhỏ được mẹ nha hoàn hành hạ không còn ra hình dáng con người, hơn nữa nhi tử bảo bối của chính mình lại thiếu bạn chơi đùa, liếc mắt một cái liền coi trọng đứa nhỏ vợ bé này, liền thuận tay thu về, đặt ngõ tự nhiên kém thiếu gia chính thất, chỉ là một thứ xuất thiếu cũng không bằng, nhưng ít ra còn có cái tên, không còn bị gọi là nghiệt chủng.

Việc này trong gia tộc cũng không phải gì bí mật, Cố Thập Bát Nương biết được, Tào thị cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Người biết tên của hần..." Tào thị cười nói, xoa nhẹ đầu nữ nhi, nghĩ đến thân thể đứa bé kia, không khỏi có chút thốn thức (khóc thút thít), " Là, hần cũng là ca ca của người, chỉ là..."

Nàng chần chờ một chút, thấp giọng dặn dò, " Chỉ là đừng có trước mặt người khác gọi hần như vậy..."

Là sợ đại bá Cố Nhạc son cùng Đại bá mẫu nghe được mất hứng, Cố Thập Bát Nương hiểu được gật đầu.

"Tiểu tử kia là đi theo nịnh bợ Cố lang"... Cố Hải một bên hừ giọng nói, "Lại là một kẻ nhát gan, đánh nhau thì hô lớn gọi người đến, gặp nguy hiểm đều là tránh ở phía sau..."

"Đừng nói hần như vậy" Tào thị xoa đầu nữ tử, thở dài, "Hần thế nhưng còn là một đứa nhỏ"

một đứa nhỏ như thế, tuy phụ thân còn sống, còn không bằng không có đâu, có thể nói trên đời này hần là người không nơi nương tựa, cô độc, không lấy lòng người khác, không tìm người dựa vào chỉ sợ không sống được.

Cố Hải biết ý tứ của Tào thị, hừ một tiếng, chỉ nói " Tên kia đúng là đàn độn", vậy là kết thúc đề tài này.

Đàn độn? Tên kia tuyệt đối không đàn, nàng không khỏi quay đầu lại nhìn.

Cái khác không nói tới, chỉ nói việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, đường đường là đệ nhất vị Tam Trạng nguyên Đại Chu triều, làm sao có thể đàn độn đây?

Đúng vậy, Cố Thập Bát Nương ở trong trí nhớ mơ hồ kia, lúc đó nàng ở phía sau tấm bình phong nhìn thoáng qua Trạng nguyên lang, cùng với thiếu niên yếu ớt vừa rồi giống nhau, chính là hần.

Mặc dù là đại gia tộc, nhưng phát triển đến nay, đã là rất khó khăn, đám hậu bối vẫn không được võ cũng không xong, cá tôm hỗn tạp, đột nhiên xuất hiện một người lần đầu tiên trong tám năm thi Hương, thi Hội, thi Đình đều đứng nhất, đoạt cả tam nguyên trở thành Tam Trạng nguyên đầu tiên từ khi Đại Chu lập quốc tới nay.

Một năm kia Cố gia vang danh cả nước, đã đem Cố Thập Bát Nương xuất giá, tẩu tẩu cùng nhóm tỷ muội tặng không ít lễ vật, đó là lần đầu tiên nàng cảm thấy bị người khác nhìn cả ngày, tuy rằng việc này không thể ngăn cản nàng bị trượng phu chán ghét rồi vứt bỏ dẫn đến kết cục bị hưu, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ tên Cố Ngự này, chỉ ít hần họ Cố, là ca ca trên danh nghĩa của nàng, mặc dù vị ca ca này căn bản không biết đến muội muội là nàng.

"Ca ca, huynh phải đọc sách thật tốt..." cố thập bát nương lầm bầm nói.

"Lại là nhãi, ta biết rồi, ta đây không phải chỉ đánh nhau một chút thôi sao". Cố hải chìa tay gỡ đầu của nàng một cái, cười nói.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn thiếu niên ở trước mắt.

"Ca ca, mặc kệ người đỗ Trạng nguyên hay không, chỉ cần người hảo hảo sống tốt, là đủ rồi..." nàng không khỏi nói, nhìn ca ca trước mặt trong mắt mang theo cưng chiều.

Đúng vậy, sau khi mất đi một lần, nàng biết cái gì là trân quý nhất, nàng không cầu ca ca có thể trở nên nổi bật, chỉ cầu hần có thể bình an đến già.

"Ta đi ôn tập . . ." Cố Hải vừa vào cửa liền đi vào trong phòng ốc.

"Hảo, một hồi thì phải nghỉ ngơi một lát. ." Tào thị ở phía sau dặn, trong mắt mang theo vài phần đau lòng, thế nhưng không có đề nghị hần nghỉ ngơi mấy ngày sau khi học lại, nàng cũng biết, nữ tử lần này gặp được cơ hội rất hiếm có.

Qua trăm ngày, Cố gia tộc học sẽ mở lại, mặc dù là tộc học, nhưng không phải đứa nhỏ mang họ Cố nào cũng có thể tiến vào.

Bắt nguồn việc này là do Cố gia có một cái quy củ, không biết tộc trưởng bị cái gì kích thích, cảm thấy được gia tộc đệ tử không thể dựa vào che chở ngồi không hưởng lợi, cho nên ở bên trong gia tộc người đứng đầu chọn lựa cũng tốt, quản lý sản nghiệp đều là thi hành tuyển theo quy định, mà không phải cha truyền con nối như lệ thường, ví dụ như tộc trưởng Cố Trường Xuân hiện giờ, tuy rằng hần là con trưởng của tộc trưởng trước đây, nhưng ngồi lên được cái ghế tộc trưởng này, cũng không phải thoải mái như vậy, mà phải trải qua tầng tầng cạnh tranh, khảo nghiệm.

Có cạnh tranh quy củ này, đối với các nhà mà nói, nhân tài liền trở nên quan trọng, cái này trực tiếp liên quan đến tương lai của bọn họ ở trong tộc nắm giữ quyền lực lớn nhỏ, cho nên tộc học liền phá lệ được hoan nghênh.

Con cháu đông đảo, tộc học sức chứa có hạn, bởi vậy tộc quy không khỏi quy định, tiến vào tộc học là dựa theo phân phối, căn cứ vào nhân khẩu, một nhà phân phối số người, nhưng tên này huyết thống xa lạ ở đây lại cần người học cho đủ số, bởi vậy, liền đi vào tộc học đọc sách, đối với một cái trưởng tử hoặc là người được sủng ái hoặc là người thông minh mà nói, không phải của hiếm lạ gì, nhưng việc này đối với con vợ kế hoặc đứa nhỏ không được cưng chiều mà nói, chỉ có cơ hội chứ không thể cầu.

Cố Hải có tên tất nhiên do thuộc vào một nhà Nhị thúc công, xét thấy Cố Nhạc Sơn con cháu đông đúc, lại nói tư chất của Cố Hải đương nhiên bị mọi người nghi ngờ, vả lại bọn họ cũng không sinh sống ở đây lâu dài, bởi vậy tộc học này sẽ không lo lắng có tên hần hay không, phụ thân quá cố tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn rất để ý, hần vẫn cho rằng chính mình không có bản lĩnh làm liên lụy nữ tử.

Nhưng lần này tộc trưởng trước khi chết đặc biệt phê cho hần một cái tên, này thật sự là chuyện tốt đáng mừng, cho nên Tào thị không chút do dự bán lấy của cải ở Tiên Nhân huyện lấy tiền mặt mang theo đến đây.

Tộc học, Kiến Khang tộc học, so với thư viện của tiên nhân huyện tốt hơn nhiều, nhận được cơ hội này, tương lai nhi tử thi đỗ lại càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lộ trình

Việc chán hưng gia nghiệp tất cả đều đặt lên người nhi tử, Tào thị không khỏi khẩn trương hít vài ngụm khí. Đợi đến trăm ngày lão tộc trưởng, nàng yêu cầu cấp cho nhi tử tốt một chút, nhất định phải lấy nhiều chút tiền dầu vừng, Tào thị trong lòng nghĩ, xoay mặt nhìn nữ nhi.

Nữ nhi tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, chân mày nhỏ nhỏ khẽ chau lại, trải qua mấy ngày liền bốn ba, lại còn thức đêm khóc tang, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân mình càng thêm gầy yếu, tựa hồ một trận gió có thể thổi bay.

Tìm Tào thị nháy một cái, còn muốn một sức khỏe tốt, không bằng cho nữ nhi một chút may mắn, cùng bái trước mặt thần phật, phù hộ cho nàng tránh được tai nạn.

"Thập Bát Nương, mệt mỏi không, mau nghỉ tạm đi..." Tào thị kéo tay nữ nhi, ngón tay thô ráp làm cho lòng nàng càng khó chịu, bắt quá vẻ sau sẽ tốt hơn, có phòng ở, mẩu chốt nhất là có cửa hàng, cái này đại biểu cho cuộc sống khởi thủy, nữ nhi cũng không cần tính toán cách mưu sinh.

"Về sau an tâm ở nhà nghỉ ngơi là được. . ." Nàng vỗ vỗ tay nữ nhi, thấp giọng nói.

Cổ Thập Bát Nương đang suy nghĩ đến Cổ Ngư, một đời trước nàng xuất giá liền làm tổ ở trong nhà, đừng nói người trong tộc, mà ngay cả người nhà Nhị thúc cũng nhận thức không được đầy đủ, càng không biết những người này sinh ra chuyện gì, theo quy củ mà nói Cổ Ngư khẳng định không có cơ hội tiến vào tộc học đọc sách, vậy trước kia hần thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên học vấn ấy là làm sao có được? Không phải là sao Văn Khúc hạ phạm, thiên phú dị bẩm đi?

Tiếp đó nàng nhìn đến Cổ Hải, như thế nào mà một người thoát không khỏi số mệnh như Cổ Hải lại có thể tiến vào tộc học, biết đâu cũng là tộc trưởng đặc biệt phê chuẩn, cùng với sự phát triển của số mệnh hiện giờ bất đồng chính là khi đó tộc trưởng còn chưa có chết.

Một đời mình trước kia chính là kẻ ngu ngốc đần độn, sống cũng vô ích, trong mắt cái gì cũng chưa xem, trong đầu cái gì cũng không nhớ...

Bị Tào thị đánh một cái thu hồi về thất thần, trở mắt nhìn nhà nàng đã muốn đi tới Kiến Khang, vận mệnh kia từng bước một tới gần, nàng muốn chuẩn bị tinh thần ứng phó, chuyện của Cổ Ngư cùng nàng có quan hệ gì đâu, những chuyện tạp nham này có gì liên quan đâu, vì thế vội bỏ qua.

Nghe Tào thị nói như vậy, Cổ Thập Bát Nương biết ý của nàng, nói rất đúng bọn họ sắp được đứng tên cửa hàng, có cửa hàng còn có tiền lời cố định, hơn nữa nghe nói đó là cửa hàng hương liệu, kinh doanh cũng không tệ lắm, tiền lời thực khả quan.

Nhìn Tào thị tuy là cố gắng kiềm chế, nhưng như trước che dấu không được vui sướng, Cổ Thập Bát Nương không khỏi thở dài.

Phòng ở cùng với cửa hàng, thật sự thuận lợi như vậy vào tay sao?

Bây này sau, Cổ gia bên kia đường liền bày đầy xe ngựa, nam nhân thì cưỡi ngựa đã đi xa, nhóm phụ nhân ngồi xe ngựa mới chậm rãi chạy.

Khoác lên mình áo choàng Cổ Thập Bát Nương đỡ Tào thị xuất môn, cũng không có nhìn thấy ngựa chờ đợi các nàng.

Sắc mặt Tào thị rất khó xem, ngoài cửa vú già đứng chờ sắc mặt không được tự nhiên.

"Tứ phu nhân, lúc này nhiều người hỗn loạn, quân sự nhất thời đã quên, chúng ta liền đi thúc giục..." vú già thể nhưng không có sợ hãi mà là không chút để ý nói.

"Kia làm phiền các vị." Cổ Thập Bát Nương nói, một bên từ trong tay áo xuất ra một xâu tiền đưa cho vú già. "Hôm nay ngày lạnh, mụ mụ đánh chút rượu ăn"

Đây thật đúng là mặt trời mọc lên từ phía tây sao nhóm vú già có chút ngần ngại, được Tứ phu nhân thưởng, đây là lần đầu tiên a.

"Ai, tiểu thư thật sự là tâm địa Bò Tát. . ." Vú già lấy lại tinh thần, mặt mày hớn hờ tiếp nhận tiền.

Có tiền hiệu suất chính là nhanh, chỉ chốc lát sau, một chiếc xe ngựa đã được dắt lại đây, mặc dù có chút cũ, nhưng hoàn toàn có thể thay đi bộ.

Lại nói lời cảm tạ, Cố Thập Bát Nương giúp đỡ Tào thị lên xe.

"Làm sao Tứ phu nhân hào phóng như vậy?" nhóm vú già chia tiền, tụ cùng một chỗ nói thầm.

"Có phải không phát tài đi" có người hỏi.

"Các nàng cô nhi quả phụ phát tài cái gì? Ta nói hẳn là bán phòng ở bên kia, trong tay bắt quá là so với trước kia nhiều hơn một ít, bắt quá không được bao lâu, liền lại..." Có người bĩu môi nói, một mặt đem tiền được phân ra nhét vào trong tay áo, "Vẫn là lợi dụng hiện giờ có bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu..."

Ngồi lên xe, Tào thị thở dài, đây là ở dưới mái hiên nhà người ta có điểm không tiện, giờ thì tốt rồi, qua hôm nay, phòng ở của các nàng liền phân xuống dưới.

đến nhà mới, còn nhiều chỗ cần tiêu tiền thật sự, chỉ sợ tiền trong tay các nàng còn chưa có đủ đâu.

Tào thị nhin không được ở trong lòng tính toán.

"Thập Bát Nương, về sau không cần thương tiền cho các nàng." Nàng thấp giọng nói, trên mặt hiện lên một tia cười khổ, "Nên xem thường vẫn là xem thường chúng ta, không cần mấy đồng tiền này..."

"Con biết". Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, hướng Tào thị cười trấn an, "Bắt quá là ít chút những phiền toái không cần thiết..."

Thời điểm quay lại, Tào thị ngoài ý muốn bị Đại bá mẫu kêu ngồi chung một chiếc xe ngựa.

"Nàng kêu nương làm cái gì đi?" Cố Hải ngồi qua xe ngựa, nhìn một hàng dài đội ngũ xe ngựa nói.

Nếu nàng đoán không sai, hẳn là nói một chút về việc bọn họ sắp sửa phân nhà cùng cửa hàng.

Cố Thập Bát Nương vén rèm nhìn ra, an vị quay trở về. "Không biết, ca ca, người như thế nào đem áo choàng cởi ra ? Mau mặc vào."

Mưa tuyết lúc này đã muốn biến thành hạt tuyết, vù vù bay xuống dưới, đâm vào trên mặt rất đau a.

Cố Hải buộc lại áo choàng xanh nhạt mặc khi xuất môn, hiện tại bị hấn tùy ý khoát lên trên tay.

"Làm sao lại yếu như vậy đâu, đây là đang trong xe.." Hấn ha ha nở nụ cười, không quên đưa tay giúp Thập Bát Nương buộc lại áo choàng "Nhưng thật ra người, mặt đều thối đỏ. . ."

"Chúng ta ở phía sau, để cho bọn họ đi trước." Cố Hải xốc lại mình xe, phân phó xa phu.

Xa phu lên tiếng trả lời, quả thực nhường cho các xe khác đi trước, sau đó mới chậm rì rì giục ngựa.

"Thập Bát Nương" Cố Hải vén rèm xe, mặt mày mang tươi cười tiếp đón Thập Bát Nương. "Đến nhìn xem đường phố..." lại đi phân phó xa phu, "Lại quay đầu hướng Thập Bát Nương cười... nói không chừng có thể nhìn thấy xiếc khi."

Cố Thập Bát Nương cười, ngồi vào bên cạnh Cố Hải, theo hấn chỉ bảo liền làm ra bộ dáng ngạc nhiên rất muốn xem.

Kỳ thật nơi này nàng rất quen thuộc, ở suốt gần tám chín năm, mặc dù làm dâu bên trong Thẩm gia, nhưng lâu lâu nàng cũng có xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, nơi này nàng nhắm mắt lại cũng có thể đi một lần.

Bởi vì tuyết rơi, trên đường rõ ràng vắng đi rất nhiều, cũng không có nhìn thấy xiếc khi ảo thuật, chờ một chút Cố Hải có chút thất vọng, nhìn ngã tư đường mọi người muốn đi hết, gió cuốn hạt tuyết không ngừng xông tới, Cố Thập Bát Nương khuôn mặt càng ửng hồng, liền muốn hạ rèm xuống.

"Chờ mấy ngày nữa thời tiết tốt hơn lại mang muội cùng nương ra ngoài dạo..." hấn nói

"Khoan đã" Thập Bát Nương đưa tay ngăn lại, mắt nhìn về bên kia đường.

"Có gì tốt?" Cố Hải vội vàng đi theo xem.

Giữa trời đầy tuyết, một tiểu cô nương gầy đét quỳ trên mặt đất, trong lòng ngực ôm một cái nam hài loang lổ vết máu, không ngừng hướng người qua đường than khóc.

Nơi phồn hoa cũng có người ăn xin, trong lòng Cố Hải có chút kích thích.

"Thập Bát Nương" hấn muốn buông rèm, không cho muội muội mềm lòng khi nhìn đến cảnh tượng như vậy.

"Dừng xe." Thập Bát Nương lớn tiếng kêu

Quen hầu hạ quan gia, lão gia, phu nhân xa phu lập tức kéo mạnh dây cương, xe ngựa đột nhiên dừng lại làm cho huynh muội hai người đều ngã về phía

trước.

"Thập Bát Nương, làm sao vậy?" Cổ Hải đỡ lấy muội muội đang ngã trên người, lo lắng hỏi.

Cổ Thập Bát Nương không nói gì, mà là xốc lên màn xe, kinh ngạc nhìn tiểu cô nương không ngừng đập đầu khóc dưới tuyết kia, mũi của nàng đau xót, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Trợ giúp

Vạn cầu các đại thúc đại nương, các lão gia các phu nhân. . ."

"Vạn cầu cấp chút ít tiền. . ."

"Vạn cầu cứu ca ca ta. . ."

"Vạn cầu cứu ca ca ta. . ."

Cổ Thập Bát Nương nhắm mắt lại, trên mặt không rõ là nước mắt hay là tuyết thủy.

"Thập Bát Nương?" Cổ Hải nhảy xuống xe theo nàng, lo lắng nhìn nàng.

Trên đường người đi đường vội vàng, không ai tại đây dừng lại một khắc vì tiểu cô nương đang khóc lóc cầu xin này, nhiều nhất là thoáng qua quãng đi ánh mắt thương hại.

Cái nam hài tử kia trên người đầy thương tích, hiển nhiên là chọc vào cái gì phiền toái, này thói đời, phương Bắc ngọn lửa chiến tranh lúc ẩn lúc hiện, trong kinh thành hoàng đế luôn luôn đau ốm, triều đình không xong, lòng người bất an, ai dám nhân sự đi trông nom chuyện người khác.

"Tiểu cô nương, ngươi làm sao vậy?" Cổ Hải cắn răng một cái, cất bước tiến lên hỏi.

Tiểu cô nương kia nghe vậy, giống như bắt lấy nguồn sống của rom rạ, hướng về phía cổ Hải đập đầu phịch phịch.

"Thiếu gia, thiếu gia, ngài đại đại từ đại đại bi cứu ca ca ta. . ." Nàng khóc nói.

Cổ Hải được nàng đập đầu có chút hoảng hốt, có chút xấu hổ quay đầu nhìn Cổ Thập Bát Nương, đành phải kiên quyết từ trong tay áo lấy ra vài đồng tiền, đưa cho tiểu cô nương kia.

"Cấp. . . Cấp cho. . . Ngươi" hắn có chút cà lăm nói.

Đây là tiểu cô nương này lần đầu cầu được tiền, nước mắt nàng chảy bốn phía, vurun đôi bàn tay nhỏ bé đông lạnh đỏ ửng tiếp nhận mấy đồng tiền kia.

"Cám ơn thiếu gia cám ơn thiếu gia." Nàng khóc rờn nói.

Cổ Hải thở phào nhẹ nhõm, làm như vậy trong lòng muội muội có điểm dễ chịu đi? Hắn quay đầu lại nhìn, đã thấy Cổ thập Bát Nương bước đi tới.

Nhìn đến tang phục của thiếu niên thiếu nữ làm một hành động cầu xin rồi dừng lại, người qua đường đều tò mò nhìn qua, có bữu môi trào phúng có điểm cảm động.

"Ca ca ngươi làm sao vậy?"

Tiểu cô nương bị nước mắt làm mờ hai mắt, chợt nghe đỉnh đầu có giọng nữ ôn nhu hỏi, nàng run rẩy dùng tay xoa xoa nước mắt muốn xem khuôn mặt của người thiện tâm này.

Một đôi tay đã đưa qua đến, nhẹ nhàng đẩy nàng ra rồi phủ một cái áo choàng ngăn lên miệng vết thương phỏng ngựa bị giá rét làm tổn thương.

Dấu tay, dấu quyền, sưng đỏ màu đỏ màu tím một mảnh, đã muốn nhìn không ra bộ dáng gì, chạm vào lãnh như băng, không biết còn có hay không sinh cơ.

"Cũng là bị người đánh đập a. . . ." Cổ Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

Có nước mắt từ trên mặt thiếu niên kia rơi xuống, rất nhanh cùng tuyết xen lẫn vào nhau, không ai chú ý, mắt thiếu niên kia đã muốn giật giật thùng thành

một cái khe hở.

"Đây là chút bạc, nhanh đi tìm đại phu đi." Cố Thập Bát Nương đứng lên, đem hết thầy tiền ở trên người đều đem ra, đưa cho tiểu cô nương kia.

Bạc vụn chồng chất một chỗ, tính toán sơ lược ít nhất cũng năm năm.

Tiểu cô nương không dám tin vào con mắt của mình, liền mở lớn mắt há to mồm sững sờ ở tại chỗ, ngay cả đập đầu nói lời cảm tạ cũng đều quên.

Cố Hải cũng ngây dại, nhìn về phía muội muội trong mắt khó nén kinh ngạc, hào. . . . thật hào phóng.

Hiện giờ mua tiểu nha đầu này cũng bắt quá ba bốn lượng bạc là đủ rồi.

Cố mười tám nương đã muốn xoay người lên xe, nhìn Cố Hải còn đứng bất động dương tay kêu hân.

"Muội muội. . . Rất có tiền a. ." Ngồi trên xe, Cố Hải ý vị thâm trường tầm tắc nói, một mặt chia tay, ra về bộ dáng đáng thương, "Đáng thương trên người ca ca một đồng tiền cũng không có, muội muội thương chút ít đi. . ."

Bởi vì trước mắt đồng cảnh ngộ từng bị giống Cố Thập Bát Nương, nghe vậy xì một tiếng nở nụ cười, chỉ còn lại đôi mắt hơi đỏ lên.

"Chúng ta tương lai còn có thể có thêm tiền." Nàng mang theo vài phần hờn dỗi vài phần kiên định nói, "Muội muội nhất định phải làm cho ca ca người áo com không lo, nếu không sẽ lại. . ."

"Sẽ không như thế?" Cố hải cười nói chỉ tay ra bên ngoài, "Sẽ không giống như vậy. . ."

"Sẽ không" Cố Thập Bát Nương cất cao thanh âm nói.

Cố Hải bắt quá là hay nói giỡn, muốn bị xua tan bị thương của muội muội, không dự đoán được phản ứng của nàng lại lớn như vậy, hoảng sợ, vội theo lời của nàng gạt đầu, luôn miệng xưng là, không có.

Tuyệt đối sẽ không còn như vậy, quý rạp xuống ven đường cầu xin cứu trợ, tuyệt đối sẽ không trở mặt nhìn ca ca chết đi, Cố Thập Bát Nương cắn chặt môi dưới.

"Cám ơn, cám ơn ân nhân. ." Bên ngoài truyền đến tiếng khóc lóc kể lể của tiểu cô nương, xe ngựa đi càng lúc càng xa.

Cố Thập Bát Nương nhìn xuyên qua cửa sổ xe, tuyết rơi bay tán loạn trong không trung, bóng dáng tiểu cô nương kia quý xuống đập đầu rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Nếu như là một đời kia, có người cũng vươn tay viện trợ mình một chút, ca ca lâm nguy nhanh như vậy không thể chết đi? Vận mệnh của hân nhất định phải khác một lần cảnh tượng đó đi?

Không ai trợ giúp chính mình, vậy chính mình đến trợ giúp chính mình.

Đến gần tối, Tào thị mới trở về.

"Nương, Đại bá mẫu tìm người làm cái gì? Người vừa ăn cơm xong?" Cố Hải từ trong phòng đi ra, nhìn không được để sách trong tay xuống, vội hỏi.

Tào thị trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ, nàng mạnh mẽ nặng ra một tia cười, "Ném qua. ."

Nhưng không có trả lời câu hỏi của Cố Hải, lại hỏi vài câu bọn họ ăn chưa, ăn cái gì, tâm thần có chút hoảng hốt vào phòng.

Cố Hải có chút nghi hoặc nhìn phòng ở Tào thị, quay đầu gặp đối diện Cố Thập Bát Nương đứng ở cửa, trong tay còn cầm thư.

"Nương đã trở lại?" Nàng hỏi, một mặt cất bước muốn lại đây.

"Thập Bát Nương. . ." Cố Hải hướng nàng làm động tác chó lên tiếng, "Nương mệt mỏi, để cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút đi. . ."

Là sợ nàng hỏi chuyện ngày hôm nay đi? Xem ra đáp án đều viết ở trên mặt nương. . .

Cố Thập Bát Nương cười cười, dùng chân.

Cố Hải thờ phào nhẹ nhõm, không biết sao, hân cảm thấy hiện giờ muội muội tuy rằng như trước không thể nào yêu nói chuyện, nhưng có đôi khi nói ra trong lời nói thực khí thế bức người.

Hân cũng đoán được, hôm nay Đại bá mẫu kêu mẫu thân đi, khẳng định nói chuyện liên quan đến nhà ở cùng cửa hàng của bọn họ, hơn nữa xem ra kết quả vô cùng không như ý người.

Không ai nguyện ý ăn nhờ ở đậu sống qua ngày, nương cũng không ngoại lệ, kết quả này trong lòng nương nhất định rất khó chịu, nếu lúc này muội muội lại đi hỏi, hơn nữa muội muội chờ đợi như vậy để có thể có phòng ốc của mình, kết quả kia là thất vọng rồi. . . .

Cố Hải thở dài, đồng thời lại rất nhanh nắm tay, nhất định phải trở nên vượt trội.

"Ca ca, người cũng đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nữa sẽ đến trường đây. " Cố Thập Bát Nương nói, đứng ở trong ánh đèn đêm tĩnh cỏi.

"Được, ca đã biết, muộn muộn cũng đi ngủ sớm đi, đừng đọc sách lâu như vậy." Cố hải cười nói, khoát tay vào nhà từ đi.

Bóng đêm nặng nề, ba ngọn lửa nhỏ nhỏ thật lâu chưa tắt.

Đầu mùa đông, đám sương mù sáng sớm còn chưa có tiêu tán, quần gia mang theo nón dẫn mẹ con Tào thị đi vào gia môn của tộc trưởng.

Tào thị lại một lần nữa quay đầu lại giám sát chặt chẽ nữ nhi đang theo sát mình, bắt đầu đi thở dài.

"Thập Bát Nương, con trở về đi, con đi theo thế này, còn ra bộ đáng gì nữa." Nàng lại một lần nữa khuyên.

"Không." Cố Thập Bát Nương kiên định lắc đầu, nhìn Tào thị nhợt nhạt cười, "Nương, hôm nay nhiều người, người đừng sợ, con làm bạn người đây."

Tào thị thở dài, chính là con theo ta làm bạn ta mới cảm thấy được sợ hãi. . . .

Hôm nay sáng sớm, nàng đã cảm thấy tâm thần bất định, hơn nửa ngày hôm qua nghe được ám chỉ kia, trong lòng liền càng thêm nặng trĩu.

Tộc trưởng cấp cho các nàng phòng ở tuy rằng vị trí hẻo lánh, nhưng tuyệt đối là một chỗ địa phương tốt, kết cấu lịch sự tao nhã, địa phương không lớn không nhỏ, địa phương như vậy, có người luyện tiết cử như vậy uống phí ở trong tay các nàng.

Tào thị không phải cái phụ nhân vụng về, tâm tư một nhà Cố Nhạc Sơn nàng xem đều hiểu được .

Quách thị ở trên xe liên tục nói cho nàng trong nhà có nhiều hài tử, lão gia lại muốn sinh thêm, không phải nhân rồi tổn hao thừa lời.

Nàng biết tuy rằng không có chính thức nói chuyện phòng ở kia, chỉ sợ đã muốn không có duyên theo chân bọn họ .

Bọn nhỏ đỏ mắt ngóng trông, kết quả cũng là.

Nàng nên như thế nào nói cho bọn nhỏ, đôi mắt Tào thị nhìn không được đỏ lên, cúi đầu che dấu.

Nhi nữ thông minh như vậy, chắc hẳn đã đoán được cái gì, bằng không cũng sẽ không thấy quần gia truyền lời tộc trưởng thỉnh nàng đi, không nên đi theo.

Nghĩ đến đây nàng cảm thấy có tất yếu dặn một chút nữ nhi, nữ nhi hiện giờ chính là nàng càng ngày càng nhìn không thấu .

"Thập Bát Nương, đến lúc đó con chớ nói lung tung. Nghe nương, nghe tộc trưởng. . ." Nàng hít sâu mấy hơi thở, cắn cắn môi dưới, "Thập Bát Nương, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Lui từng bước trời cao biển rộng, có một số việc đừng quá chấp niệm."

Không thể, cũng không có thể trở mặt một nhà Đại bá phụ.

Không có gia tộc chống đỡ, con đường tương lai của nữ tử sẽ rất khó đi, nàng sợ dĩ ảm nhãn như vậy là vì lợi ích toàn cục từng bước thoái nhượng, còn không phải là vì không chọc giận người trong tộc, cầu cánh dực hạ một tia che chở nơi đây.

Đạo lý này Cố Thập Bát Nương đương nhiên biết, hơn nữa đã từng luôn luôn thờ phụng, nhưng nếu như nàng biết rõ lui từng bước là vực sâu vạn trượng thì sao đây???

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Thương nghị

editor: An Diễm Diễm

beta: Thục Quỳnh

Cánh cửa trang nghiêm của đại sảnh mở ra, liếc nhìn một cái thấy bên trong đã có không ít người.

Mấy hôm nay đã có chút lạnh, trong đại sảnh đốt lên chậu than kèm theo từng đợt khí ấm áp thổi tới.

Trong đại sảnh quả thật rất náo nhiệt, tộc trưởng Cố Trường Xuân thân nhiên ngồi ở giữa, hai hàng còn lại là bảy người cầm quyền trong gia tộc, trong đó có năm người bằng tuổi Cố Trường Xuân, không biết là bị chậu than hun nóng hay là tính thần tốt, mỗi người đều hồng quang đầy mặt thấp giọng nói chuyện với nhau thực náo nhiệt, chỉ có hai người

lớn tuổi ngồi phía trên là vẻ mặt đậm mạc từ từ nhắm hai mắt lại giống như đang ngủ.

Còn hai bên là chỗ ngồi của một vài phụ nhân cùng những người trẻ tuổi, đều là những người có chỗ đứng cùng tiếng nói trong tộc. Trừ bỏ có Nhạc Sơn cùng phu nhân hắn.

Cố Thập Bát nương nhìn lướt qua một lượt, đại đa số mọi người đều không nhận ra, hoặc chỉ là có ấn tượng thoáng qua, thực là đã nhớ không nổi một ai.

Tự nhiên có tiểu nha đầu đứng lên giúp mẹ con nàng cởi áo choàng.

Khi các nàng vào, tiếng nói chuyện trong sảnh cũng không dừng lại, cũng không có ai liếc nhìn các nàng đến một cái, xấu hổ hơn chính là nhóm các nàng không có chỗ ngồi.

"Nhạc Vân gia (gia đình Nhạc Vân.) tới đây..." Ngồi ở vị trí cao nhất, Cố Trường Xuân 'khụ' một tiếng, đánh gãy cuộc nói chuyện phiếm trong phòng.

Tào thị vội cúi đầu thi lễ, khéo mắt liếc nhìn qua bên cạnh thấy nữ nhi cũng như vậy mới thờ phào nhẹ nhõm.

Tiếng nói chuyện dừng được một khắc lại ơng ơng vang lên.

Cố Trường Xuân khụ hai tiếng, thanh âm mới biến mất.

"Nói ngắn gọn." Hắn quét mắt liếc qua mọi người một cái." Nhạc Vân gia đã đến đây, mới vừa rồi đã nói qua, gia phụ để lại hai phần sản nghiệp cho bọn họ, tất cả mọi người đều đã biết, Nhạc Vân gia người cũng biết đi."

Tào thị nghe vậy gật đầu lên tiếng trả lời: "là (đúng vậy), ánh mắt đục ngầu nói:" Đa tạ tộc trưởng chiếu cố..."

Nàng chần chờ một chút, mắt không tự giác nhìn về phía Cố phu nhân cách đó không xa, Cố phu nhân hướng nàng nháy mắt.

Tào thị giật giật môi, không biết như thế nào lại cảm thấy ánh mắt nữ nhi ở sau lưng sáng quắc, câu nói tiếp theo như thế nào cũng không mở miệng nói được. Nàng không biết rằng nàng có thể tiếp nhận được hay không sự thất vọng của nữ nhi..

Tào thị không nói gì, trong đại sảnh cũng có chút im lặng, trên mặt Cố phu nhân hiện lên một tia bất mãn, rõ ràng hung hăng trừng Tào thị.

Động tác của các nàng dừng ở trong mắt những người ở đây, những người này lập tức đoán được manh mối. Nhìn lại bộ dáng khúm núm kia của Tào Thị, trên mặt đều hiện lên một tia châm biếm cùng khinh thường.

Cố Thập Bát Nương vẫn cúi đầu tay không tự chủ được nắm chặt lại, tuy nàng không biết hôm qua Quách thị cùng nương nói những gì, nhưng xem vẻ mặt của Quách thị lúc này, hiểu ra nương muốn chủ động nhượng lại căn phòng.

Ở trước mắt mọi người, thân nhiên đem nhượng lại phòng ốc tộc trưởng cho mình cho người khác, đây không phải là huynh hữu đệ cung (huynh đệ nhường nhịn nhau) biểu hiện của một nhà hòa thuận vui vẻ.

Đây là chứng tỏ người mềm yếu, ngay cả tặng cho người căn nhà người đều giữ không được, người còn có thể làm được cái gì.

Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Cố Thập Bát Nương oán hận nhìn về phía Quách thị.

Nàng biết một nhà các nàng bị người ta khinh thường, ở trong mắt mọi người đều không có tiền đồ, nhưng này đều vì cha con bọn họ làm quan không thuận, mặc kệ thế nào, bên ngoài bọn họ đều chú trọng hình tượng, tuy rằng không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có bởi vì nghèo mà khúm núm nịnh bợ.

Nhưng hôm nay, Quách thị lại bức Tào thị làm việc này trước mặt mọi người, chắc chắn khiến một nhà lưu lạc bọn họ bị người ta cười nhạo, mặt mũi hoàn toàn mất sạch.

Nàng nguyên bản nghĩ đến Quách thị bất quá là phân cho Tào thị một căn phòng nhỏ bên dưới mà thôi, bọn họ thế nào lại nghĩ muốn làm cho một nhà của chính mình hoàn toàn khó xử, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì đối với chúng ta như vậy...

Tào thị hô hấp có chút dồn dập, hiển nhiên là trong lòng đang kịch liệt đấu tranh.

Mà chậm chạp không nghe được tiếng Tào thị nói tiếp, một người ở trung tâm khụ một tiếng.

"Cháu dâu, phòng này ở đầu tây phố, để không đã lâu, cái gì cũng không đầu đủ, nếu người ngu ở đó, chắc phải hảo hảo tu sửa một chút, người xem như vậy..." Người này nói, một bộ trịnh trọng nói chuyện nhưng tầm mắt không nhìn về phía Tào Thị mà hướng về bên Cố Nhạc Sơn.

Cố Nhạc Sơn nghe vậy trên mặt hiện lên ý cười đã định liệu từ trước, mà trên mặt Cố Thập Bát Nương cũng hiện lên một tia cười.

"Tôi..." Cổ Nhạc Sơn một mặt nói một mặt đứng lên.

"Chúng ta nhất định phải tu sửa lại một phen, tu sửa thật xinh đẹp giống như nhà mới, không cô phụ tâm ý của lão tộc trưởng..."

Một âm thanh nhu mềm vang lên, mang theo tràn đầy vui sướng cùng cảm kích của nữ nhân, đánh gãy lời Cổ Nhạc Sơn vừa nói, đầu nàng vừa ngẩng lên đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong sảnh nhìn qua.

"Cảm ơn lão tộc trưởng, cảm ơn tộc trưởng gia gia, cảm ơn các vị bá bá thúc thúc chiếu cố, Thập Bát Nương dập đầu tạ ơn mọi người."

Tiểu cô nương gầy tong teo kia quả nhiên nói chuyện, rồi quỳ xuống, tự nhiên dập đầu trước mọi người.

Cổ nhạc Sơn cũng cứng lại, mới đứng lên được một nửa, bây giờ muốn đứng lên tiếp cũng không được mà ngồi xuống cũng không xong.

Có người ha ha nở nụ cười.

"Mau đỡ tiểu thư đứng lên, có tâm ý này là tốt rồi." Không biết ai nói.

Lời này vừa nói ra liền được hưởng ứng, trong đại sảnh có tiếng cười, cũng có âm thanh tán thưởng, liền có tiểu nha hoàn chạy tới đỡ Cổ Thập Bát Nương đứng dậy.

"Khụ..." Vị cầm quyền vừa lên tiếng kia trên mặt có chút xấu hổ, vuốt vuốt chòm râu, "cái kia... hảo hảo tử... tâm ý này của ngươi mọi người đều biết... Chính là.... tu sửa căn phòng kia tốn chi phí không nhỏ..."

"Này không sợ..." Cổ Thập Bát Nương vẻ mặt nghiêm túc.

Một bên quát thị dùng ánh mắt trừng Tào thị.

Tào thị có chút hoảng hốt, nhịn không được đưa tay giữ Cổ Thập Bát Nương.

"Chúng ta nhất định sẽ hết sức tu sửa thật tốt, tương lai có thể thoải mái sinh sống, không quên ân tình của lão tộc trưởng." Cổ Thập Bát Nương vẻ mặt cảm kích, đôi mắt đều có chút đỏ lên.

Thoải mái ở lại...

Ánh mắt Quách thị hận không thể ăn thịt Tào thị, bên miệng cười lạnh, tốt, Tào thị, làm trò trước mặt ta quả thật rất tốt, giá được đứa nhỏ như vậy, nghĩ đến để cho đứa nhỏ này nói chuyện, liền có thể chính mình không nói gì hay sao. Chúng ta chờ xem.

"Hảo hảo tử." Người nọ thấy lời nói của mình lại một lần nữa bị cắt đứt, trên mặt có chút khó coi, tầm mắt rùng ở trên người tiểu cô nương này, đứa nhỏ này kích động như thế, vẫn là... Cổ ý?

"Cháu dâu." Hắn dòi tầm mắt đến chỗ khác, nhìn khuôn mặt của tào thị nói "Là thế này, cái sân cách nơi này hơi xa, lại để không đã lâu, cái gì cũng đều không đầy đủ, ba người nhà các ngươi bảo trụ không chặt chẽ, không có được nhân khí, giữ không được tòa nhà, còn nữa..."

Hắn ý vị thâm trường cười, "Hải ca lại vừa muốn đọc sách... nơi đó cùng tộc học có điểm xa...:

Hải ca còn đọc sách, những lời đó truyền vào tai Tào thị, cả người nàng không khỏi run lên, mang theo vài phần sợ hãi ngẩng đầu.

Cổ Thập Bát Nương cũng ngẩng đầu lên, nhìn trường bối trong tộc trước mặt, khóe miệng hiện lên tia cười lạnh.

Dùng ca ca để tạo áp lực cho nương sao? Loại biện pháp từng bước đánh vào mệnh của bọn họ, dùng trên người cô nhi quả phụ bọn họ, thật sự là quá lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhượng bộ

Làm cho nàng thối lui, nhượng bộ?

Lúc này đây dù cho phía trước là núi đao biển lửa, cũng đừng mơ tưởng làm cho nàng lui về sau nửa bước.

Tào thị muốn nói, Cổ Thập Bát Nương đưa tay giữ chặt nàng. "Cùng một con phở có gì phải lo lắng?"

Nàng nhẹ giọng cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía người này, "Vị này. . ." Nàng không nhận biết người này, cũng không biết nên xưng hô như thế nào.

"Lục thúc công. . ." Một giọng nữ lạnh lạnh không nhẹ không nặng đột nhiên vang lên.

Có người chỉ điểm cho mình? Mà còn đúng lúc này, phải biết rằng lời của nàng phát ra rất bình thản, người nghe không chú ý cũng cho rằng là giọng điệu khi nói chuyện bình thường mà thôi.

". . . Lục thúc công thật sự là nói đùa. . ."

Cổ Thập Bát Nương nói, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua. Trong góc đại sảnh, một vị phụ nhân mặc tổ y đang cúi đầu đọc sách, tựa hồ mọi việc trong đại sảnh đều không quan tâm, nàng cúi đầu, không thấy rõ bộ dáng, toàn thân tản ra khí chất trang nhã ung dung. Nghe được thanh âm của nàng, trong đại sảnh rất nhiều người đều hướng tầm mắt lại đây, nhưng chỉ là ngăn ngừn thoáng nhìn, liền vội dời đi, tựa hồ có chút kiêng kỵ. Mà ngay cả Quách thị vốn tầm mắt đang phần nộ nhìn đến nàng nơi này, cũng vội vàng thu lại. Nàng là ai?

Cổ Thập Bát nương trong lòng hiếu kỳ, nhưng mà lúc này không phải lúc tìm tòi nghiên cứu, lập tức tập trung tinh thần đối với người ngay trước mắt..

". . . Thời điểm ở Tiên Nhân huyện, học đường Thiết Lạp mở ra ở dưới chân núi ngoài thành, mỗi ngày giữa trưa đều phải mang cơm đi, muốn nói xa, nơi đó mới nói xa đi."

Tiểu cô nương mặt giãn ra mà cười thanh, lời nói lưu loát, ánh mắt trong suốt, tựa hồ chính là đem một sự thật vui vẻ nói ra ????

Trong đại sảnh liền vang lên tiếng cười, còn có người tỏ vẻ rất ngạc nhiên hỏi câu học đường Thiết Lạp sao? Nghe nói học đường rất có danh. . .

Truyện lại lệch ra khỏi ý định ban đầu, Lục thúc công thần sắc trên mặt biến đổi không ngừng, không biết nói cái gì mới tốt. Tầm mắt của hắn đặt ở trên người Tào thị rốt cục dời đi, nhìn về phía tiểu cô nương. Tiểu cô nương này nếu không phải ngây thơ hồn nhiên nói ra, thì chính là cố ý... Lục thúc công chắc chắn, tiểu cô nương này nhất định đã biết. Cổ Thập Bát Nương thấy hắn nhìn qua, đối với hắn cười.

"Và lại học ở trường vốn là chuyện hiển nhiên, nào có vì đường xa, sẽ không đi đọc sách..." Nàng ý cười càng nhẹ

"Nếu như ngay cả đường đều đi không được, ca ca ta sớm cũng không cần đọc sách, quả thực là cô phụ sự kỳ vọng của tộc trưởng gia gia ... Lục thúc công, người nói có phải hay không?"

"Phải." Lục thúc công da mặt có chút cứng nhắc, giọng gao đáp.

"Tốt lắm." Tàn tộc trưởng cổ Trường Xuân vẫn lặng im không nói rốt cục mở miệng, tầm mắt của hắn không chút để ý đảo qua trước mặt mọi người, khoát tay áo, "Chuyện này đã nói đến nơi đây. . ."

"Kia. . ." Cổ Nhạc Sơn rốt cuộc nhìn không được mở miệng muốn hỏi.

"Vậy thì tính cái gì? Phòng ở này rốt cuộc là vẫn là cấp một nhà Tào thị?"

"Nhạc Sơn" Cổ Trường Xuân trầm giọng nói, một mắt nhìn Cổ Nhạc Sơn bất mãn "Nhạc Văn mất, người làm huynh trưởng, phải chiếu cố nhiều hơn tới các nàng. . . chuyện tu sửa phòng ở liền giao cho người, nên xài bao nhiêu tiền, công quỹ bỏ ra."

Lời này vừa nói ra, Tào thị khó nén kinh hỷ trên mặt, rất kinh hi, nhưng khi nhìn đến ánh mắt oán hận của Quách thị bên kia sắc mặt của nàng lại âm ảm đi xuống.

"Phải" Cổ Nhạc Sơn có chút ừ ừ nói, chuyện này xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

"Sao lại thế này?" Cổ Trường Xuân lướt nhìn nha hoàn đang hầu bên cạnh, trầm giọng nói

"Không thấy Tứ phu nhân và tiểu thư còn đứng sao?" Cổ Thập Bát Nương trong lòng buồn tiếng thở dài, nguyên lai lão nhân gia ngài chú ý tới, chính mình lại đã quên.

Bọn nha hoàn lúc này mới vội vàng an bài chỗ ngồi, Tào thị nhiều lần nói cảm ơn, sợ hãi ngồi xuống, Cổ Thập Bát Nương vẫn như trước đứng ở phía sau nàng.

"Phòng ở cứ như vậy" Cổ Trường Xuân chậm rãi mở miệng nói, "Mặt khác còn có một cái cửa hàng, chính là lầu hương liệu có chút phát đạt đi."

Đa số mọi người đều đã biết, lời này nói ra, trừ bỏ vợ chồng Cổ Nhạc Sơn có chút khẩn trương ra, những người khác không có phản ứng gì.

"Cái này giao cho Cổ Nhạc Sơn xử lý, Tào thị người có đồng ý hay không?" Cổ Trường Xuân nói, nhìn về phía bên này, ánh mắt cũng không có ngừng ở trên người Tào thị, mà dừng ở Cổ Thập Bát Nương phía sau nàng.

Với Tào thị mà nói, chuyện phòng ở vừa rồi có chút ngoài dự kiến của nàng, nàng vội đứng lên.

"Là, xin nghe theo sự an bài của tộc trưởng. ." Nàng vội nói, lời này nói ra có chút đặc biệt, lại thấy Cổ Nhạc Sơn cùng Quách thị thần sắc cuối cùng cũng hòa hoãn, trừng mắt nhìn nàng một cái, coi như nguoi thức thời. Nàng còn không có thờ ra, chợt nghe phía sau Cổ Thập Bát nương lại mở miệng, sợ tới mức nàng bất chấp lễ nghi quay đầu lại liền thấp giọng khiển trách

"Thập Bát Nương. Câm miệng. ."

Cổ Thập Bát Nương lời cũng đã nói ra "Nếu phải làm phiền Đại bá phụ, vậy lúc này phân chia một nửa lợi tức . . ."

Cổ Thập Bát Nương nói, nói xong mặt mang cảm kích hướng Cổ Nhạc Sơn bên kia thì lễ, ". . . Không biết năm thành như thế nào? Có thể hay không ít chút, Đại bá phụ có chuyện cứ nói. ."

Trong đại sảnh lại một lần nữa có người cười rộ lên, Cổ Nhạc Sơn nghe vậy cái mũi đều có chút đỏ. Nàng nói cái gì? Chia cho ta năm thành? Còn bày ra dáng vẻ hào phóng như thế, có làm hay không a? Nàng nghe không hiểu tiếng người sao?

"Thập Bát Nương, tộc trưởng còn chưa nói hết đâu, nguoi chen vào nói cái gì, thật không có quy củ" Quách thị nhin không được nữa trừng mắt trừng giọng quát.

"Tộc trưởng còn chưa nói hết sao." Cổ Thập Bát Nương không sợ hãi chút nào nhìn nàng cười, "Ta nghĩ đến nói xong, đây không phải là hỏi ý kiến ta sao." Nói xong vội hướng tộc trưởng thì lễ, mang theo áy náy nói, "Thập Bát Nương thất lễ, xin hãy gia gia nói tiếp đi. ."

Cổ Trường Xuân nhìn nàng một cái, bên miệng hiện lên ý cười. "Một khi đã như vậy, vậy nghe ta an bài." Hắn thần nhiên nói

"Cổ Nhạc Sơn quản lí cửa hàng hương liệu, mỗi tháng sẽ chia ra cho các nguoi một phần tiền lãi, Cổ Nhạc Sơn lấy năm phần, còn lại quy về công quỹ. . ." Hắn nói xong liền nhìn về một người phía dưới, ". . . Đại Tào huynh đệ, thủ tục này nguoi giúp bọn hắn phân công. . . Liên từ tháng sau bắt đầu đi."

Lúc này đây dĩ nhiên là chưa cho các nàng cơ hội nói chuyện. Cổ Nhạc Sơn cùng Quách thị lộ ý cười thỏa mãn. Một thành? Cổ Thập Bát Nương không khỏi cân nhắc môi dưới. "Thập Bát Nương" Tào thị cầm cổ tay của nàng, hướng nàng lắc đầu. Cổ Thập Bát Nương nắm tay, cuối cùng vẫn là buông lỏng ra, được rồi, kết quả này tính không tồi. .

"Thập Bát Nương. ." Cổ Trường Xuân ngồi ở phía trên đột nhiên mở miệng kêu, tay vỗ nhẹ ly trà nhìn qua, "Chính là có lời gì muốn nói?"

Đây là. . . Cổ Thập Bát Nương có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn nam nhân trên mặt thần sắc vẫn thần nhiên, đột nhiên nhiều ra, một giọng châm chọc cùng cười nhạo. "Thập Bát Nương, thế nhưng đối với sắp xếp của ta không hài lòng?" Hắn nhàn nhạt nói.

Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn, nguyên bản bàn tay buông ra lại nắm chặt, một cỗ tức giận theo đáy lòng dâng lên. Hắn đây là buộc mình chính miệng nói ra vừa lòng? Ở ngoài sáng biết rõ nàng không hài lòng tình huống lại còn muốn hỏi trước mặt mọi người như thế, đây là khiêu khích, đây là trào phúng, đây là muốn chính mình cúi đầu. "Ta nghe tộc trưởng an bài." Cổ Thập Bát Nương hơi hơi nâng cằm, nhìn tộc trưởng, ngừng một chút nói, "Nhưng là ta không hài lòng."

Vốn mọi người đã muốn chuẩn bị đứng dậy giải tán nghe vậy đều là sững sốt, đều mang theo vài phần hưng phấn nhìn qua. Thì ra việc này còn không có chấm dứt, lúc này mới đến cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Trách tội

Lời vừa nói ra, bên trong đại sảnh một trận an tĩnh.

"Thập Bát Nương, thật lớn mật!" Cổ Nhạc Sơn quát, "Mau và miệng nàng! Như thế không có quy củ!"

Hắn chuyển hướng nhìn sang Tào thị, không chút nào che giấu bản thân đang tức tối. "Tào thị! Nguoi giáo dưỡng nữ nhi như thế nào? Mất không có trường bối, không biết tiến lui!" Hắn trừng mắt quát, nhìn như hận không thể tự thân mình và miệng.

Không thể trách hắn tức tối như thế, bọn hắn là nhất phòng, nếu như hắn không gánh vác mẹ con các nàng, hôm nay Cổ Nhạc Sơn hẳn liền mất mặt trước tộc nhân! Hôm nay phu thê bọn hắn ngồi đây, đại đa số người đã đoán được này phòng ở cửa hàng phải phở thác cho bọn hắn, không nghĩ đến, mẹ con họ kẻ xướng người họa giả ngốc liền làm đảo lộn trật tự. Mẹ con bọn họ, tới nay vẫn là an phận thủ thường, thực chất bên trong cũng là được một muốn mười không biết tốt xấu! Rất quá phận! Rất mất mặt!

Cổ Nhạc Sơn nổi giận ý nghĩ có chút lẫn lộn, không thể tưởng được, căn bản hắn không nghĩ đến, tính toán ban đầu, việc nhường mẹ con họ như thế nào trong mắt mọi người đã không nói nổi, như thế nào rơi vào thế ngượng ngùng.

"Đại bá bớt giận, tộc trưởng bớt giận, đều là ta không tốt. . ." Tào thị bị nữ nhi dọa đến choáng váng, lại nhìn... Cố Nhạc Sơn nổi giận, lập tức liền quỳ xuống. Nhưng lại bị Cố Thập Bát Nương đưa tay giữ chặt.

"Ồn ào!" Cố Trường Xuân vẫn ngồi thản nhiên miệng hiện ý cười nhạt, ngay lập tức nhìn cảnh tượng hỗn loạn, hấn vỗ vỗ bàn, "Đều yên lặng chút!" Cố Nhạc Sơn lúc này mới bực tức thôi mắng chửi.

"Đừng sợ, đến, đến, các người đều ngồi xuống." Cố Trường Xuân cười nói, "Chúng ta đều nghe Thập Bát Nương như thế nào bất mãn, lại có cái tính toán gì. . . . Thập Bát Nương nhất định là cảm thấy ta bố trí bất công?"

"Rõ ràng là chỉ đích danh cửa hàng giữ lại cho chúng ta, giờ lại cấp cho người khác, vậy là đúng?"

"Ta đây hỏi người, này cửa hàng nếu cấp các người, ai sẽ xử lý? Người? Mẹ người? Hay ca ca đang đọc sách của người?"

"Ta hỏi ngài, các người biết kinh doanh, các người biết việc buôn bán sao?"

Bọn hấn hai người một câu đến một câu đi, thanh âm càng lúc càng lạnh, khuôn mặt cũng càng lúc càng đáng sợ. Bên trong đại sảnh mọi người biết tộc trưởng đang tức giận, đều im lặng không nói.

"Các người nhìn đến lợi nhuận của nó, cũng biết nó cần bỏ vốn? các người có tiền sao?"

"Các người có thể để cho người khác tin? Các người có thể lưu được cửa hàng? Các người có tư cách gì đòi quản lý cửa hàng?"

Tiếng của Cố Trường Xuân vang vọng ở đại sảnh, mặc dù thanh âm không giống như nổi giận, nhưng là mỗi chữ đều đánh thẳng vào lòng những người ở đây. Sắc mặt Tào thị trắng bệch, phù phù một tiếng liền quỳ trên mặt đất, nàng biết, mới vừa rồi mặc dù tộc trưởng như thế nào nói chuyện, nhưng là hấn tức giận, hơn nữa thực tức giận. Muốn phòng ở, lại muốn cửa hàng, hấn nhất định cho rằng nàng không biết đủ, lớn mật ngông cuồng, không biết liêm sỉ! Nàng nhất thời khóc lên.

Cố Trường Xuân nói xong, lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt lúc trước, nhìn kia mặc dù vẻ mặt có chút thâm thúy, tiểu cô nương vẻ mặt vẫn không thay đổi.

"Người nói đi? Thập Bát Nương, " Hấn thản nhiên hỏi, "Người hiện tại cảm thấy phân cho các người một thành, là không công bằng?"

Tai nghe nương sợ hãi khóc, trước mặt lại thấy tộc trưởng hiện lên vẻ khinh thường, một câu này đã bày ra rõ thái độ về sau, cực lực áp chế chính mình Cố Thập Bát Nương nhìn không được sắc mặt có chút biến hóa. Nhìn vẻ mặt tiểu cô nương rốt cuộc có chút biến đổi, tâm Cố Trường Xuân lúc này mới nhả ra. Hấn chán ghét người như vậy. Kể từ lúc tiểu cô nương lên tiếng nói chuyện, miệng nói chính là cảm kích, vẻ mặt khôn khéo, hấn biết rõ ràng họ Cố không có bản lãnh gì, hết lần này tới lần khác đều cảm thấy là người ngay thẳng, lại cùng ruồi nhặng như nhau, gặp được ích lợi sẽ liều chết quẩn lầy, chỉ biết chiếm tiện nghi, không nghĩ rằng bản thân mình ở chỗ nào! Hấn có chút lý giải vì cái gì phụ thân ưu ái bọn họ, này cô nhi quả phụ ba người, lại là ý nghĩ không biết tốt xấu như thế, nếu như mặc kệ bên ngoài, chỉ sợ không bao lâu ngay cả xương cũng không còn. Như vậy, trong gia tộc cũng không có nhiều người cùng bọn hấn nói chuyện, tùy bọn hấn đi thôi.

"Ta biết người nghĩ như thế nào" Hấn nhìn tiểu cô nương cả người đang phát run, thản nhiên nói, "Ta chỉ nói một lời, quân tử khắp thiên hạ cung vậy, không có cái gì, cũng chẳng việc gì, sự thật hợp với lẽ hiển nhiên..." Câu nói này rất đặc biệt, nếu người không hiểu, liền hỏi nương người, nếu nương người cũng không hiểu, ca ca người là đang đọc sách đi. Hỏi hấn, nếu hấn cũng không hiểu...." Cố Trường Xuân cười nhạt, "Kia học đường cũng không cần đi..." Tốt lắm, chuyện này xem như xong, giải tán đi"

Cố Trường Xuân ngồi xuống, nâng chung trà lên. Mọi người trong đại sảnh nghe nói vội cáo từ, đi qua Tào thị còn đang quỳ khóc trên đất Cố Thập Bát Nương đứng cứng ngắc phía trước, có hồ hững không đếm xỉa, cũng có hi hi cười nhạo.

"Không mau đi về! Về cho ta!" Cố Nhạc Sơn bước vội vài bước, hướng Tào thị quát lớn.

"Ta hiểu" Cố Thập Bát Nương lúc này nâng đầu lên, nhìn về phía Cố Trường Xuân, thanh âm có chút khô.

Nga? Tiểu cô nương này thế nhưng còn có thể nói chuyện? Cố Trường Xuân vốn dĩ đã buông xuống có chút kinh ngạc nhìn lại đây.

Tiểu cô nương kia mặc dù thân mình hoàn toàn run rẩy, nhưng vẻ mặt không ngờ đã khôi phục như lúc ban đầu.

Tiểu cô nương này. Có ý tứ.

Cố Trường Xuân bỏ qua kinh ngạc trong nháy mắt, nghiêng mình tìm tòi nghiêng cứu. Ăn nhấm thật tốt, này cũng không phải là một tiểu cô nương mười tuổi có thể làm được.

"Tộc trưởng gia gia ý là, hiện giờ ta không có tư cách nhận cửa hàng, lại càng không có tư cách bàn điều kiện..." Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Trường Xuân nói, "Ngài coi cạnh tranh chính là lợi ích, ai có thể làm cho nó được lợi lớn hơn, cửa hàng cấp cho ai cũng không phải được ai phân xử, thiên vị cho ai."

Cố Trường Xuân trái lại rất kinh ngạc, hấn nhìn không được gật đầu, mặc dầu không thích đứa nhỏ này, nhưng là không thể không thừa nhận, mới vừa rồi trước mặt mọi người nhục nhã như vậy, đứa nhỏ này còn có thể bảo trì tỉnh táo, coi thường bàn tán xung quanh, nói ra ý của hấn.

Đứa nhỏ này... nếu như là nam hài...tuyệt đối đáng bồi dưỡng, trong mắt Cố Trường Xuân hiện lên một chút thờ dãi, đáng tiếc. đáng tiếc là nữ hài tử a...

nghĩ như vậy, thần sắc của hắn liền hòa hoãn phân chia "Tào thị, người ngừng khóc, đứng lên đi" hắn thần nhiên nói, lại đưa tay ngăn cổ nhạc son bên kia muốn nói, nhìn về Cố Thập Bát Nương "Tốt lắm, người nếu hiểu được là tốt rồi, nói đến mức này, người phải hiểu, cửa hàng này phân công đã định không thể sửa lại, mặc kệ người hài lòng hay bất mãn, mặc dù là di nguyện của tộc trưởng, nhưng ta cũng không thể đứng nhìn cửa hàng bị phá hủy.."

"Nếu có một ngày ta có năng lực chứng minh cửa hàng sẽ không bị hủy?" Cố Thập Bát Nương nói. Mặt Cố Trường Xuân nhất thời nhẩn lại, mới tốt được một chút bây giờ lại..

. "Người?" Hắn nhìn Tiểu cô nương, "Muốn ta nói lại lần nữa sao?" Các người cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có, chính là phế vật, bao có, ăn bám, phụ thuộc..

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Rửa mắt

"Mọi người nói một con dâu hai người giữ không tốt, kỳ thật ta thấy điều mực rõ ràng viết ra, tổng cảm thấy hai so với bốn vẫn tự dễ dàng hơn haha " Không cần, ta biết ý tứ của người tộc trưởng gia gia..." Thập Bát Nương thần nhiên nói, thần sắc không vui không giận, nguyên bản mắt cô gái như hạt đậu, giờ lại giống như giếng sâu không thấy đáy.

Thực tế một cổ rắc rối ngoài dự tính kéo dài hướng về phía Cố Trường Xuân thương xót, hoặc là buồn bã. Chính mình nói như thế là quá nặng, người lớn cũng sợ không thừa nhận được, huống hồ chỉ là cái đứa nhỏ, nữ hài tử.

Cố Trường Xuân sắc mặt hoãn lại vài phân, một phụ nhân một nữ hài tử, có thể trông cậy vào nàng giác ngộ nhiều hơn, có thể đường thành nhiều tính tốt, phụ nhân thôi..

Hắn há miệng định nói, tiểu cô nương đã lên tiếng trước

"Tôn nghiêm là chính mình có được, không phải dựa vào bố thí mà có..."

Cố Thập Bát Nương thần nhiên nói, dường như nói với chính mình,

"Ta hiểu được. . . Ta hôm nay mới hiểu được"

"Tộc trưởng gia gia, chuyện hôm nay người làm cũng không có gì không đúng..."

"Ta biết phòng ở kia mọi người muốn con cấp cho đại bá phụ... cho nên con liền đóng kịch không có hứng thú, người thực tức giận..."

Cố Trường Xuân sắc mặt chuyển động, hắn muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Kỳ thật Cố Nhạc Sơn ở dưới mắt hắn làm ra chút chuyện nhỏ này cũng không có nói với hắn, nhưng hắn biết, còn đứng ngoài xem diễn...

Thấy sự tình cứ như vậy nói ra, Cố Nhạc Sơn sắc mặt có chút khó coi, nhin không được phải quát lớn, lại khiến Cố Trường Xuân liếc mình một cái, lời kia chưa kịp nói ra đã phải nuốt trở vào.

"Chính là các người nghĩ, nếu mẹ ta thật sự theo ý của các người làm, mọi người thấy chúng ta thế nào?"

Cố Trường Xuân sắc mặt hơi hơi biến đổi, hiển nhiên hắn nghĩ tới.

Cố Thập Bát Nương chính là cười nhạo, một khuôn mặt khinh thường.

"Đúng, ta biết, chúng ta ở trong mắt mọi người không tính là cái gì, chúng ta cùng quần, không có bản sự... trước kia cũng thôi, chúng ta không có sinh sống ở chỗ này, mắt không thấy tâm không niệm, nhưng hiện giờ? Chúng ta ở chỗ này, người làm cho mẹ ta ở trước mặt tộc nhân như thế về sau làm sau có thể ngẩng đầu..."

Tào thị nghe nói lệ đều chảy ra. . . Nguyên lai nữ nhi đều là vì nàng.

"Việc này cũng không thể trách mọi người..."

Cố Thập Bát nương cười khỏ một tiếng

"Ai bảo chúng ta đến cùng không có tác dụng gì đâu, đây đúng là sự thật, nếu các người không nói chúng ta không nghĩ sẽ tồn tại chuyện này..."

Cố Trường Xuân nhin không được muốn nói vài câu an ủi nhưng Cố Thập Bát Nương từ chối nhất thời chuyển mũi nhọn.

"Nhưng là, người ta thường nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. . . Chúng ta từng, hiện tại là không có tiền đồ, nhưng các người tại sao có thể biết chúng ta sẽ vĩnh viễn như vậy?"

Thanh âm của nàng bỏ đi nhu nhược, trở nên mát lạnh. Tiểu cô nương hơi hơi nâng đầu lên, nhìn Cố Trường Xuân trước mắt .

"Bây giờ ta lớn lên, ca ca cũng lớn, hơn nữa đọc sách tốt lắm, ai có thể khẳng định chúng ta không có tương lai, hoàn toàn không có tiền đồ đâu?"

Cố Trường Xuân vốn có chút thương cảm, lúc này lại biến mất, trên mặt hiện ra tiêu ý "Người?"

Cố Nhạc Sơn sớm nhận không được hồ, "Người là như thế nào lớn lên? Có thể nhiều lắm vài kiện xiêm y song hài ?"

Hắn một khuôn mặt cười chế nhạo khinh thường.

"Đọc sách? Ca ca người, nói rồi khỏi đây sao lâu nay vẫn vậy, ta thật đã quên kỳ thi của ca ca người, hơn một năm nay hắn trốn thi bao nhiêu lần a? Bị tiên sinh đuổi về nhà vài lần a?"

"Ta nói Tào thị" Hắn càng nói càng tức giận, trừng mắt nhìn về phía Tào thị, "Người làm nương như thế nào a? Nguyên bản đứa nhỏ rất tốt. Người xem thành cái dạng gì?"

Tào thị thần sắc ảm đạm, cúi đầu thật thấp xin lỗi.

"Đại bá phụ." Cố Thập Bát Nương giữ chặt tay Tào thị, nhìn Cố Nhạc Sơn thần nhiên nói,

"Người có rảnh quá mức thì kiểm tra mấy biểu ca thi cử đi, chúng ta không nhọc người quan tâm."

"Coi người này mắt không có trường bối"

Cố Nhạc Sơn nổi giận quát.

"Tốt lắm" Cố Trường Xuân quát, trầm mặc một lát rồi nói, vừa nhìn Cố Thập Bát Nương,

"Người còn có cái gì nói?"

"Có." Cố Thập Bát Nương trầm giọng nói.

"Nói." Cố Trường Xuân nâng chung trà lên nói.

"Vừa rồi tộc trưởng gia gia cũng nói, cửa hàng này cấp đại bá phụ xử lý, là bởi vì chúng ta không có tư cách, như vậy có phải hay không cho thấy tương lai nếu chúng ta có tư cách, cửa hàng có thể cầm lại?" Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Trường Xuân hỏi.

Cố Nhạc Sơn sắc mặt thật khó coi, muốn nói chuyện nhưng lại cố kị Cố Trường Xuân.

Cố Trường Xuân đặt ly trà xuống, nhìn trước mặt, khuôn mặt trắng trắn đầy tự tin của tiểu cô nương, cuối cùng thở dài.

Quên đi, chuyện cho tới bây giờ cho dù hắn nghĩ muốn hòa hoãn một chút, bọn hắn cùng tiểu cô nương này đã không cách nào giống như trước kia tâm bình khí hòa nói chuyện. (trong lòng bình thản, nói chuyện hòa thuận)

Tiểu cô nương này buồn đang tức giận, liền để cho nàng xả giận tùy ý một hồi đi.

"Hào." Cố Trường Xuân đặt ly trà xuống, thần nhiên nói,

"Nếu có một ngày các người đủ tư cách, cửa hàng trả lại cho người"

Cố Nhạc Sơn nghe nói lòng mày không khỏi nhú chặt.

"Hào." Cố Thập Bát Nương cúi đầu thi lễ, sau đó nhìn qua Cố Trường Xuân, dừng ở trên người Cố Nhạc Sơn,

"Ta nhớ rõ lời hôm nay"

Cố Nhạc Sơn sắc mặt khó coi, nha đầu chết tiệt.

"Ta mãi mất mong chờ ngày nào đó." Cố Trường Xuân không hề để ý thiếu niên gây hấn, lại một lần nữa nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi thổi, thần nhiên nói.

"Thối nha đầu này. " Nhìn mẹ con nàng đi ra đại sảnh, Cố Nhạc Sơn hờn hển nói,

"Nhị thúc. . . Người sao để nàng nói bậy nói bạ"

Cố Trường Xuân nhìn hấn một cái, làm như không thoải mái lắm nói:

"Nhạc Sơn a, ta nghe nói người xử lý trừ trang* gần nhất sinh ý không tệ a, như thế nào nộp lợi nhuận vẫn như trước?"

* sơn trang trông hương liệu.

Cố Nhạc Sơn nhảy dựng, có chút tâm tư cười cười, vội hỏi:

"Nhị thúc, người đừng nghe bọn hấn nói mò, nhìn hồng hỏa kỳ* thật không được, gần đây cái gì cũng tăng, ngoại dự liệu, chăm sóc kĩ hơn, kỳ thật lãi không bằng hằng năm"

*một loại hương liệu..(ss cũng không hiểu)

"Nhị thúc a, người mệt mỗi nửa ngày, ta xin lui xuống không quấy nhiễu, người nghỉ ngơi một chút. ."

Hấn vội cáo từ.

Cố Trường Xuân không nói gì, ngẫm đồng ý.

"Cái. ." Cố Nhạc Sơn đi đến cửa nhớ tới chuyện chia lợi, vội vàng trở lại cẩn thận hỏi, "Nhị thúc. . . Kìa có chia cho bọn họ một thành không?"

Cố Trường Xuân vén mí mắt nhìn về phía hấn, Cố Nhạc Sơn bị hấn nhìn xem trong lòng có chút hứng khởi, thấp đầu. Quá một khắc, mới nghe cố trường xuân thân nhiên nói không cần, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đi ra.

Đại sảnh khôi phục an tĩnh, Cố Trường Xuân ngồi ở chỗ kia một lúc lâu, tiểu nha đầu môn châm trà, một chút không dám quấy nhiễu hấn.

Chuyện ngày hôm nay thật sự là ngoài dự đoán mọi người, hấn vẫn về nếp nhăn trên đầu, nghĩ đến cô gái mới vừa rồi kia bóng dáng có chút thấp, quật cường mà tinh mịch

Hôm nay sự tình này có phải hay không làm có chút. . . .

Hấn nhìn không được suy đoán. Nhưng lại nghĩ đến này một nhà biểu hiện thông thường. Rốt cuộc vẫn lác lác đầu, con thỏ nóng nảy toàn căn người đầu, liền để nàng tùy ý một hồi đi, đời này bọn họ phỏng chừng cũng liền vui sướng một lần này.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Danh mục quà tặng

Từ nhà tộc trưởng đi ra, mọi người tốp năm tốp ba vừa đi vừa nói chuyện vừa mọi phát sinh ở đại sảnh, rất nhiều ánh mắt đổ dồn lên người hai mẹ con, có ánh mắt nhìn quét qua chẳng hề khác xưa là mây, có ánh mắt dừng lại một khắc, có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, cũng có ánh mắt hiếu kỳ.

Đứng trên bậc thang cao nhất, một lão già khoảng chừng 30 tuổi đang đứng chờ một phụ nhân. Đây là vị lão già vừa ở đại sảnh giữ chương quyền, vị phụ nhân chính là người đã nhắc cho Cố Thập Bát Nương biết đó là Lục Thúc công

"Ngũ đệ, người có việc gì?"

Nàng thân hình thon thả, dung nhan xinh đẹp, da trắng nõn nà, tóc đen nhánh búi cao ngắn, Váy lụa gấm màu bạc trắng giống như như một đoá hoa trắng, thướt tha, là lướn, giống như không nhiễm chút bụi trần nhân gian. Niên kỷ chỉ khoảng 30 tuổi nhưng lại gọi vị lão già gần 70 tuổi bằng đệ, chứng tỏ vai vế rất cao

"Tam tẩu..." Lão già về râu cười : "Nhiều năm như vậy mới có chút thay đổi..."

Phụ nhân nghe vậy lộ ra tia cười yếu ớt, giống như bông hoa tuyết, như nước mềm tình khiết.

"Dám yêu cầu với giọng điệu hung hồn như thế, lần đầu tiên trong nhà ta nhìn thấy..." Nàng thân nhiên nói, một mặt cất bước đi. Phía sau, hai tiểu nha đầu mặc tố y vội vã chạy theo.

"Tam tẩu" Thấy nàng muốn đi, lão già vội giữ lại, "Tộc trưởng nói, đây là danh mục quà tặng muốn ngài xem qua một chút"

Phụ nhân dừng chân lại, hơi suy nghĩ một chút "Cũng được, hấn đã nể mặt ta, ta cũng phải giữ thể diện cho hấn, ta liền đi xem đi"

Lão già gật đầu cười, tránh sang một bên, thỉnh thoảng đi trước, thấy vị lão già đối với mình cung kính, vị phu nhân không thể hiện bất cứ sự khó chịu nào, tư thái tao nhã, thong dong.

Tộc trưởng dừng đại trạch phòng để tiếp khách, một xấp danh mục quà tặng thật dày được quản sự mang đến đã lâu, thấy hai người tới liền vội cung nghênh, cũng không nói nhiều lời, bắt đầu đọc danh sách.

Lão già dựa lưng vào ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần, thần sắc phu nhân lại chuyên chú, nhưng ánh mắt lại ngừng bên ngoài cửa sổ, nơi những đóa hoa mai vàng nở rộ.

Cũng không biết hai người này tới cùng nghe được nhiều hay ít...

Không hỏi, quản sự bắt đầu đọc thật nhẹ nhàng, không chút thừa, không nhiều, không ít.

“Đợi một chút...” Lão già đột nhiên duỗi tay vẩy vẩy, mắt vẫn khép như trước “Người mới đọc là ai?”

Quản sự đang đọc tiền phúng viếng của thân bằng cố hữu, những người có quan hệ hết sức quen thuộc với lão già, nên phàm có những danh tự xa lại lướt qua liền được chú ý.

“Hai ngàn ngân lượng, ba thước vải...” Quản sự vội mở nhìn lại danh sách xem.

“Ta nói là ai thượng lễ” Lão già mở to mắt trừng quản sự một cái.

“Vâng” quản sự vội trả lời, vội mở tấm thiệp, mở ra nhìn rồi nói:

“Ngũ lão gia, đây là một phần danh mục quà tặng riêng.” Một số thân bằng hữu lễ lớn một chút, không áp dụng trong danh mục quà tặng mà trực tiếp đưa vào danh thiệp, cái này đối với lão già cũng không phải là hiếm.

“Đọc tiếp đi” Lão già ngồi thẳng thân thể, không nhắm mắt nữa, nói

“Vâng” Quản sự đáp rồi cầm danh mục quà tặng riêng đọc tiếp, “Hai ngàn ngân lượng, ba tấm vải, năm hộp đựng thức ăn...” Lão già khẽ gật đầu, đối với việc tang lễ mà nói, lễ này thực sự không nhỏ.

“...Túc an Bảo Hòa Đường Vương Nhất Chương kính điếu...” Quản sự thì thầm

“Túc an?” Lão già choáng váng “đợi một chút... là ai gửi?”

Quản sự vội xem lại, xác nhận là mình không đọc sai “Túc an, bảo Hòa Đường, Vương Nhất Chương...”

“Bảo Hòa đường?” Lão già quay đầu hướng phu nhân nói:

“Là bán dược, cửa hiệu lâu đời tại kinh thành, tại thành Kiến Khang chúng ta có phân hào, tổ tiên chuyên cung cấp thuốc cho Thái Y viện trong cung”. Phu nhân vẫn như trước quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ thân nhiên nói “Nga...”

Lão già mặt nghi ngờ càng đậm, Cổ gia đích thực có bán vật liệu gỗ, hương liệu nhưng dược, đại phu gì đó chắc không có liên quan. Nghe phu nhân nhắc nhở, hẳn đối với Bảo Hòa Đường có chút ấn tượng, bất quá chỉ là ấn tượng mà thôi, đối với Vương Nhất Chương này, xác nhận chưa từng thấy qua.

“Bảo Trung” Lão già nhìn quản sự, về mặt nghi ngờ, “Người xác định nhà chúng ta không có bán dược?”

Quản sự cười cười, vội nói, nói thật hẳn xem danh mục quà tặng này cũng không hiểu ra sao, “Thưa Ngũ lão gia, không có.” hẳn trả lời.

Không bỏ qua việc này, lão già duỗi tay nhận danh mục quà tặng, chẳng hề tặng sai?

Nếu không thì chính là có việc cần cầu, Cổ gia có một vị quan, chẳng lẽ cần giúp đỡ cái gì? Bất quá chính là dựa theo tam tẩu nói, tổ tiên người ta là bán thuốc cho Thái Y Viện trong cung, nhất định mối quan hệ cũng không nhỏ...

Lão già vẫn về long mây suy tư, cũng không nghĩ ra đầu mối

“Hay là họ Cổ khác làm ngành dược vừa mất cùng lão Thái gia một ngày, Bảo Trung, người nghe nói có ai...” Hẳn miệng nói, tầm mắt lại nhìn danh mục quà tặng lớn. Thanh âm nặng nề tiếp” Túc An bảo hòa đường Vương Nhất Chương kính điếu, mong đến Cổ Thập Bát Nương nén bi thương.”

“Ha” trên mặt hẳn thần sắc biến ảo, miệng lại cười ha ha hai tiếng, tay đưa danh mục quà tặng cho phu nhân “Ha... tam tẩu, người nhìn xem...”

Phu nhân lúc này mới thu hồi ánh mắt, duỗi ngón tay thon dài tiếp danh mục, nhìn lướt qua, khuôn mặt tự nhiên hiện lên chút kinh ngạc

“Có ý tứ, có ý tứ...” Lão già liên tục nói, khuôn mặt không biết là kinh dị hay là kinh hi.

Phu nhân hơi gật đầu, khóe miệng cười tản ra, những ngày không tốt quá lâu rồi.

“Xem ra chúng ta có một tiểu nương tử bên ngoài không chút tầm thường...” Lão già vẫn về nếp nhăn ở cằm cười hắc hắc nói

Phụ nhân gật gù đầu, khe khẽ mỉm cười “Xem ra lần này chúng ta có chút lời nói hơi quá sớm...”

Tuy rằng đối với việc này có quan hệ gì, hai người một điểm cũng không hiểu rõ, nhưng một tiểu cô nương mười mấy tuổi có thể để cho một chương quỳ được lớn gửi phúng điếu, nhất định sự tình không đơn giản.

“Bảo Trung ah, cái này ta và tam tẩu xem qua, không vấn đề gì, thu lại đi, tộc trưởng nhiều việc, không cần đi quấy rầy hần.” Lão già nheo mắt nhìn, mặt cười như hoa cúc nở rộ.

Phụ nhân khoe miệng cười nhọt nhọt, ánh mắt hướng bên ngoài, “Có vớ kịch hay để xem...”

Ba ngày sau đó, tin tức truyền tới, Tào thị quả thật đã tìm người tu sửa tòa nhà phố tây, hơn nữa, đã dời vào trong. Tin tức này bị nhiều người để ý, cũng không thiếu ánh mắt nghiến cứu để ý

Cổ thập Bát nương ngày qua ngày lại giống như ở Tiên nhân huyện trước đây, nếu không phải đi ra phố ngẫu nhiên gặp người họ Cổ nhìn nàng, các đại bá phụ nhìn nàng không vừa mắt, Cổ thập Bát Nương còn tưởng sự tình ngày đó ở đại sảnh tộc trưởng không có phát sinh.

Có thời điểm nàng liền cảm thấy mình chính là đang nằm mơ, Cổ Thập Bát nương mười ba tuổi mơ thấy mình là Cổ thập Bát nương hai mươi ba tuổi, hoặc là Cổ Thập Bát nương hai ba tuổi đang mơ lại mình mới mười ba tuổi...

Nửa đêm, nàng đột nhiên bừng tỉnh, lấy gương soi, xem tới từng vết trên khuôn mặt, mỗi lần nhìn thấy gương mặt mười ba tuổi còn non nớt, nàng lại rơi lệ đầy mặt...

Thật may mắn, hết thảy vẫn còn kịp...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Lặp lại

Sau bốn chín ngày của Lão tộc trưởng, thời tiết càng lạnh thêm mấy phần, sáng sớm sương mù chậm chạp không tan đi

“ca ca đi hảo” Cổ thập bát nương từ phòng bếp lò đầu ra chào

Cổ Hải đem giấy dầu bao sách lại cho sạch, nhìn muội muội cười, rồi lại lần nữa vuốt vuốt tấm áo lam bào cũ được giặt sạch sẽ, nói ta đi đến trường, rồi ra khỏi nhà

Hôm nay là lần đầu tiên đến trường, người thiếu niên thân thể tràn đầy năng lượng, Cổ thập Bát Nương cũng không nén được kích động, một đời trước, thời điểm này ca ca đã sớm không đến trường, tại ăn không ngồi rồi, khí thể suy sút

Bây giờ trước mặt mình là ca ca, là người trong ký ức Cổ Thập Bát nương chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ mình sống lại, ca ca cũng sống lại...

Cổ Thập Bát nương nghĩ, mặt hiển hiện cười, đứng tại ngưỡng cửa kiếng chân chân xem than ảnh Cổ Hải đã đi xa.

Một chiếc xe ngựa lắc lư loạng choạng từ bên kia chạy tới, kèm với thiếu niên quở trách.

"Mau chút mau chút, hại tiểu gia đến muộn bị lão học trưởng đánh, xem tiểu gia ta thế nào thu thập người" Cổ Lang mắng, nhắc lên màn xe, đá phu xe một cước.

Hắn một tay nhét vào trong miệng bánh ngọt, một tay đánh sang bên Cổ Ngư đang chỉnh lý túi sách.

"... Mọi thứ hảo không? Chữ đã viết xong chưa?.... Có gì gây ra rui ro, xem ta trở về thế nào thu thập người..." Hắn mơ hồ không rõ nói, nuốt xuống bánh ngọt.

"Mọi thứ đều tốt." Cổ Ngư mặt như trước ôn hòa cười, không có chút nào để ý mấy sợi tóc phiêu tán trên búi tóc đen nhánh

Một tay đúng lúc đưa ra bình trà nhỏ.

Cổ lang này mới vừa lòng gật đầu, tiếp bình trà uống đưa tới.

"Thiếu gia.." Cổ Ngư thấp giọng nói, "Ta nói sợ người quên.... Hôm nay chính là ngày Cổ Hải đến trường lần đầu tiên...."

"Nga, nhớ rồi, " cô lang tới hưng trí, "Ngươi nói gốc đầu gỗ có đến muộn không? Ha, " hần tựa hồ nghĩ đến cái gì cao hứng, "Ta nhớ được trước kia hần ở chỗ này dự thính, lần đầu tiên liền ngủ quên, bị tiên sinh trực tiếp mắng , ngươi không gặp tiểu tử đó ha ha ha...."

Cố Ngự mỉm cười như trước, khoe miệng hơi mỏng thể hiện những đường nét ưu mỹ.

Nếu như thế rất tốt..." Hần thân nhiên nói, miệng nói chuyện, tay đem chiếc khăn lụa điều của mình đưa cho Cố lang, xem vị ca ca lau miệng lung tung..." Như vậy, ngươi nói mấy chuyện trước đây, bọn hần có thể sẽ nghe được..."

"Biết , biết." Cố Lang xua tay, lúc này bọn hần đã đến trước nhà Cố Thập Bát nương, thấy bóng dáng của tiểu cô nương bị che lại "chao ôi, xem..."

Cố Lang đẩy cố Ngự đang ngồi thẳng, nặng nề đứng lên. "Đó chính là căn nhà của ta, hừ , nương ta nói sẽ cấp cho ta cưới vợ dung, lại bị bọn hần chiếm giữ, quá đáng tiếc" Cố Lang cảm giận nói

Cố ngự ngồi thẳng, ánh mắt thông dong xem hướng đến cửa biển ghi "Lao sinh" hai chữ.

"Đích xác quá đáng tiếc..." Hần thì thầm nói, "Lao sinh.... Kính khương viết lao tắc tư, tư tắc thiện tâm sinh.... Tử viết trước, lao... Như thế đại thiện ngụ ý lại cấp bọn hần, đáng tiếc...."

Hần nói lời, cố lang cũng không nghe hiểu.

"Kính khương là ai? nha đầu trong căn phòng kia? Bộ dạng xinh xắn không?" Hần tùy miệng hỏi.

Xe ngựa nặng nề đi qua

Cố Ngự thu hồi ánh mắt, mi hơi hơi nhú lại, xem cố lang nói: "Thiếu gia, ngươi nhớ ta nói, đi nói với Cố Xa, Cố Càn..."

"Biết, ta biết, không phải nói Cố Hải thuộc dạng văn dốt, vũ dật, không thể so sánh tư chất với các huynh đệ , không nên để hần chiếm chỗ trong tộc, để cho hần không thể đọc thi thư, phải đi chỗ khác cầu học, để mọi người cười nhạo, hần trong tộc không có địa vị gì, đồng thời trào phúng tộc Cố thị, Chính là để Cố Hải chiếm chỗ của người khác..." Cố lang xua tay nói

Cố Ngự gặp hần nói trắng ra, nhưng là đúng ý, mặt nở nụ cười ôn hòa hơi nòng một chút" hằng ngày nghe thiếu gia nói, bọn Cố Xa học xuất chúng, lại chính trực dám nói. ..."

"Đúng vậy, mấy tên gia hỏa đọc thư đọc rất tốt, nên rất coi khinh người khác, hằng ngày mất đề trên đỉnh đầu..." Cố Lang cảm giận nói, "nhất là bọn chúng luôn cảm thấy chúng ta văn dốt , vũ dật , tới tộc học chỉ lãng phí số người..."

Nói tới đây thấy có điểm lạ, nói tới cùng lảng tránh Cố Hải đầu gỗ hay mắng chính mình??

"Như thế tâm cao ngạo, dễ kích động, thiếu gia chỉ cần ám chỉ nói mấy câu , Cố Hải sẽ không có trái cây ngon để ăn, hơn nữa , thiếu gia cũng không có chút liên quan..." Cố Ngự cười nói

Hần mặt mũi tuấn mỹ, tươi cười tao nhã, chỉ có đôi mắt dài nhỏ song mắt âm hàn chợt lóe lên.

Là nhóm phế vật các người học trong tộc thật lãng phí. Xe ngựa đi nhanh, tộc học quan uy nghiêm đứng ở phía xa

"Nương, ta đi ra phở một chuyến. "Cố Thập Bát nương thu thập xong đưa tay nắm Tào Thị nói. " hảo, nương đi cùng người nhé" Tào thị hỏi, sửa lại chàm trên đầu

Cố Thập Bát nương lắc lắc đầu, cười nói không cần, "Con liền đi một chuyến ra phố, nhìn xem có cần bào chế dược liệu không."

Tào thị gật gật đầu, xem nàng đi ra cửa, nghĩ đến cái gì lại cùng đi ra.

Trên phố có được hành sao? Còn có, đường đi như thế nào nàng biết không? Ngoài cửa, than ảnh mảnh khảnh của Thập Bát Nương đã đi ra, không chút chần chừ hướng sang bên phải

Vẫn là phụ than nàng đưa đi mấy lần, không nghĩ hài tử trí nhớ tốt vậy, Thào thị nhìn Phương hướng nữ nhi biến mất cười vui mừng, đồng thời có chút chật vật, nếu cha nàng còn ở đây, nhìn thấy nữ nhi có tiền đồ như vậy chắc sẽ rất vui vẻ đi

Cố Thập Bát nương chậm rãi đi phố xuyên ngõ hẻm, ánh mắt đảo qua giống như đã từng quen cảm giác giống như đang sống tại ảo cảnh.

Vương ma ma quả thực còn không đóng cửa....

Nguyên lai Tang tam gia lập nghiệp như vậy

Đây là Tổng tiểu ba, nguyên lai không phải sinh ra liền béo, hiện tại cả người đều gầy gò....

"tiểu nương tử , tới ném thư đi..." tiểu lão bản nhiệt tình hô, nhìn tiểu cô nương đang nhìn mình chòng chọc cười, đưa ra một chén canh

Hào lâu không ăn...

Cố thập Bát nương chần chừ đưa ra 2 văn tiền, một mặt đưa cho hắn, một mặt đưa tay nhận lấy chén canh. “

“Chao ôi, nương tử đưa nhiều...” Tiểu lão bản mỉm cười nói, đưa lại một đồng tiền trở về.

“Thời điểm này chỉ cần một đồng tiền?” Cố Thập bát nương khoe miệng nhếch lên cười, thấp giọng nói

Luôn luôn là một đồng tiền, chúng ta luôn bán vừa rẻ, vừa ngon...” Tiểu lão bản cười nói, nhìn xem cô nương đã đi

“Hào, tới ăn nữa nha>” hắn vội khăn gọi

Kỳ thật đưa tiền, Cố thập Bát Nương có chút hối hận, hai văn tiền... có thể mua một bó dược liệu to, hiện tại nàng mới tỉnh lại, hết thấy mọi thứ muốn lập lại, bất quá, nàng lúc này đã không chỉ đơn giản chỉ biết lên núi đào chút dược liệu bán

Làm cái dược liệu gì kiếm được tiền nhiều? Nàng một mặt nghĩ, một mặt đi, ngẩng đầu phát hiện chính mình thế nhưng đứng đầu phố, đối diện tấm bảng quảng cáo cửa hàng theo gió đang chớp lên

Thuận Hòa đường

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Hối ý

Edit: Thanhfuong

Thuận Hòa đường!, ba chữ to trước mắt, Cố Thập Bát nương chỉ cảm thấy não trung oanh một tiếng.

Nàng nhin không được, xoay người hướng phía sau chạy, lúc này trên phố đang đông, miễn không được va chạm.

“Này tiểu cô nương đi thế nào? “ “Đi thế nào vậy?”

“Tiểu nương tử đi thế nào”

Một hơi chạy qua con đường, Cố Thập Bát nương mới dừng chân lại, đứng bên đường thở sâu, tâm nàng còn tại phanh phanh nhảy, mồ hôi ướt áo.

Nàng đi thế nào, đi nơi nào, đi thế nào, đi nơi nào...

Nàng cắn chặt môi dưới, rất lâu mới bình phục lại, suy nghĩ, lại xem xem phương hướng mới lần nữa hướng phố đi.

Lấy trí nhớ trong quá khứ, không nhìn bốn phía, liền đi thẳng phía tây, mua chút thiên ma từ mấy người hái thuốc, cùng một số công cụ cơ bản để bào chế dược liệu, số tiền hôm nay nàng đã dùng hết rồi

“Tiểu nương tử muốn bào chế dược liệu?” Tiểu hỏa kế bán công cụ bào chế hỏi “Để chính mình dung?”

Cố Thập Bát nương đem bàn chải thiết đao cắt vào giỏ đựng dược, ngồi xổm xuống cống, có chút hơi nặng. Tiểu hỏa kế vội vàng vịn giỏ dược, đưa chân giữ cho nàng

“Cám ơn” Cố thập Bát nương vội cúi cảm kích hắn, một mặt đáp lời hắn “Không, là bán”

“Bạn dược liệu sao?” Tiểu hỏa kế hỏi, nhưng không thấy hiếm lạ

“Tiểu nương tử đã tự bào chế dược liệu, vậy không bằng đi lều thi vấn đáp thử... Tiểu hỏa kế cười nói

Lều thi, cũng là quán bán dược, đây là nơi nói về nghề dược, các Phương pháp bào chế dược để bán cho các hiệu thuốc bắc, hoặc cung cấp người chuyên chế dược, hoặc các nguyên vật liệu, hoặc các dược trang đến thu mua dược liệu từ các địa Phương

Cái này, Cố Thập Bát nương hiểu rõ, muốn đến xem ở đó lại có thể có thổ sản vùng núi, trung dược, thiết dược, dễ dàng phân chia. Cái đó cũng chỉ có tại các châu phủ lớn mới có phân hóa như vậy, các địa Phương chỉ có dược hành dược bán tại các hiệu thuốc bắc dược phân chia như vậy

“Ah, Lều dược muốn chiêu công?” Cố Thập bát nương hỏi

“Đúng vậy, không xa...” tiểu hòa kế chỉ một ngón tay “Đại hữu sinh... Nghe nói bọn hán cần người gấp, số lượng lớn, nhân thủ không đủ

Cố thập bát nương không khỏi gật gật đầu, rất đáng phải nhìn xem.

Dựa theo tiểu hòa kế chỉ điểm, Cố Thập Bát nương đi tới Đại Hữu Sinh được lều, ở đây gồm 3 gian, thỉnh thoảng có hỏa kế gánh vác bó nâng bao tải tiến tiến xuất xuất.

Một người trung niên có chòm râu dê dựa vào quầy cán hạt dưa, nhìn nhóm tiểu hòa kế đang bận rộn

Cố thập bát nương không khiếp sợ, tiến đến vấn an

"Tiểu nương từ muốn mua cái gì?" Chòm râu dê lập tức đứng vững, mang thói quen ôn hòa cười hỏi. Bọn hán buôn bán không được trông mặt mà bắt hình dong, này là quy củ cơ bản.

"Là như vậy." Cố Thập Bát nương hoàn lễ, "Ta nghe nói các người thiếu người, cho nên tới xem."

"Nga?" Chòm râu dê đánh giá nàng, nhì nữ bần hàn ra làm công không phải chuyện hi hấn gì, được lều bọn hán không thiếu cô nương, tức phụ, bà tử làm công nhân lao động giản đơn chuyên bào chế dược liệu cơ bản

"Là như vậy, công nhân lao động giản đơn chúng ta không cần.." Chòm râu dê quơ quơ bờ vai, thẳng thắn nói.

"Các người cần như thế nào?" Cố Thập Bát nương vội hỏi.

Chòm râu dê cười cười, nghe giọng điệu tiểu cô nương này, chẳng lẽ nào bọn hán cần cái gì nàng đều có thể làm?

"Chúng ta sao?" Hần đảo tròn mắt, "Cần nhất người trông coi thủy thảo."

Nướng Lư công, chung dược, cần thiết đúng Phương pháp, hoặc trông công thủy thảo, hoặc hòa công

Chòm râu dê đã nói cần thủy thảo, chính là người xem xét dược được chế thủy tinh có đúng cách hay không

Cố thập bát nương đầu óc nhanh chóng đem thư thương ghi lại phương pháp thủy chế một lần. “không vấn đề, ta có thể làm được” Nàng tràn đầy tự tin, gật gật đầu nói: “tây, ngâm, ta có thể làm được hết”

Chòm râu dê thấy nàng lập tức nói ra vài loại phương pháp thủy chế, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

"Ta từng làm bào chế sư phó." Cố Thập Bát nương lại bổ sung nhất câu, một mặt vội bày dược trong sọt, đem thiên ma cùng với chế dược công cụ đưa hán xem.

Tiểu cô nương này thực sự bào chế dược liệu? Chòm râu dê có chút tin, mặt chợt có chút lúng túng.

Thấy biểu tình của chòm râu dê, Cố Thập Bát nương không khỏi tự mình cười nhạo một chút, xem ra chính mình lại nghĩ nhiều, người ta bắt quá là thuận miệng nói giỡn.

Thấy tiểu cô nương mặt tức thì âm đạm, chòm râu dê biết nàng đã hiểu, tâm lý có chút áy náy cũng có chút kinh ngạc.

Đây là một tiểu cô nương biết nhìn mặt, phản ứng rất linh mẫn.

Gia đình nào có nữ nhi tự ra làm công, phạm là ra, tất cả đều là điều kiện không tốt. Chòm râu dê tâm lý có chút rầu rĩ.

"Là như vậy, tiểu nương tử," hán nghĩ nghĩ, mang mấy phân áy náy, "Ta tin tưởng người là bào chế sư phó... Chỉ là, này thủy thảo trông coi là công việc trọng đại..."

Gặp hán cấp chính mình nhận lỗi, Cố Thập Bát nương có chút ngoài ý muốn cũng có chút cao hứng, này chỉ ít chứng minh trong mắt người này là tôn trọng nàng.

“Ta biết, trên thư nói, chia làm ba phần, thấy rõ thủy thảo là trọng yếu” Nàng hé miệng cười, mặt vừa âm đạm đảo qua đã rạng rỡ lại

Thấy tiểu cô nương cười, chòm râu dê thở ra, ánh mắt hán nhìn trên tay tiểu cô nương, mắt nhìn xem, có lẽ thực là một bào chế sư phó.

“nếu thiếu người, tat hay tiểu nương tử người lưu ý: Chòm râu dê cười nói

Cố Thập Bát nương cảm ơn, ngẩng đầu nhìn cửa hàng chiêu bài, lại hỏi: "Na các người thu dược liệu không?"

"Bình thường không thu, ta ra dược tất cả cho Đại Hữu Sinh hào, không dám loạn thu dược." Chòm râu dê giải thích nói.

Xem tới muốn nghĩ bán tịnh chế hảo dược liệu, chỉ sợ không dễ dàng, tốt nhất là chính mình khai dược ...chính mình khai dược... Cố Thập Bát nương

không hỏi than thở.

"Đa tạ đại thúc nghe ta hỏi thăm." Cố Thập Bát nương nhìn hần thi lễ cáo từ, cổng giò được lên.

"Chao ôi, có." Chòm râu dê nghĩ tới một chuyện, gọi nàng lại, muốn nói chuyện lại có điểm chần chờ.

"Đại thúc còn có cái gì phân phó?" Cố Thập Bát nương hỏi.

"Muốn nói thu được liệu lại là có một mục, có thể thu mua bên ngoài..." Chòm râu dê chần chờ nói.

"Là cái gì?" Cố Thập Bát nương vội lại cao hứng trở lại.

"Có khách điểm muốn mua lượng thêm tô lớn..." Chòm râu dê nói, "Tiểu nương tử, người có khả năng chế thêm tô?"

Thêm tô còn gọi là cóc độc, tên như ý nghĩa, mà đầu cóc phân bố độc, nhiều độc.

Cóc, bình thường gặp, tránh còn không kịp miễn bàn lấy máu thịt nó

“ Có bao nhiêu chúng ta lấy bấy nhiêu” chòm raua dê bổ xung một câu

"Đa tạ đại thúc." Cố Thập Bát nương mặt giãn ra cười, lại một lần nữa cảm ơn.

Chòm râu dê tay vuốt chòm râu tiều nói không có gì, hòa khí sinh tài mà thôi.

"Chính là này trời lạnh, con cóc không dễ tìm..." Hần nói, "Tiểu nương tử có thể ra ngoại thành, ra ngoài ao đầm bờ sông..."

"Cảm ơn đại thúc..." Cố thập bát nương lại một lần nữa cảm ơn, đi ra Đại Hữu Sinh.

Trên đường trở về, nàng do dự nhiều lần, vẫn là chậm rãi đi đến được hành đầu phố, đứng ở phía sau một cây đại thụ lẳng lẳng xem Thuận Hòa đường.

Tám biển xanh Thuận hòa đường ghi năm chữ cái to do danh sĩ tiền triều Ngụy Yên Thanh viết tự tay lên, nhiều năm liền không có thay đổi, không, đã từng có một lần thiếu chút nữa liền muốn bị đổi đi, lúc đó tất cả mọi người đều muốn bán nó đi, chỉ có nàng kiên trì, không tiếc thân mình, bạc mặt, quan tâm phí lực thuyết phục sư phó, hòa kế, chào hàng khách thương, mục đích chỉ là vì mình được trọng phụ chấp nhận, yêu thích...

Không biết đứng bao lâu, thẳng đến có hạt tuyết rơi trên mặt, Cố Thập Bát nương ngẩng đầu, mới phát hiện trời u ám.

Gió thổi băng quảng cáo Thuận Hòa đường rung động, có hai tiểu hỏa kế rút đầu vào tay áo chạy ra, đem băng quảng cáo xuống, tựa hồ phát hiện có ánh mắt chăm chú nhìn, liền quay đầu nhìn tới bên này.

Cố Thập bát nương vô ý thức đem bóng dáng dẫu tại đại thụ, chỉ cảm thấy tâm nhảy dòn dập, tái thẩm dò, hai tiểu hỏa kế đã sớm vào trong.

Nàng không khỏi tự cười giễu, sợ cái gì, nàng bây giờ không phải đại thiếu nãi nãi bị bọn hần đuổi ra khỏi nhà, nàng bây giờ cùng bọn hần không hề liên quan.

Trên phố người đi đường tăng tốc bước nhanh, tuyết hạt càng lúc càng lớn, Cố Thập bát nương, nắm thật chặt cổ áo, đem được giò được chậm rãi xoay người đi về phía nhà.

Đi được một đoạn, nàng quay đầu lại xem, Thuận hòa đường, chữ to thẳng tắp ở trong mắt. Tay nàng không khỏi nắm chặt, tâm lý đột nhiên hiện lên một ý niệm

Ta muốn có nó!

Ta nhất định muốn có nó! Ta muốn biển Thuận Hòa đường Thẩm thị môn bị thay thế! Biến thành ta Cố Thập Bát nương được đường.

Không sai, đây mới là vận mệnh nên có của Thuận Hòa đường, mệnh trước là ta bảo trụ nó, hiện tại vận mệnh Thẩm gia không có ta, như vậy Thuận Hòa đường tự nhiên cũng không giữ được, cho nên liền không thể tiếp tục treo lên Thẩm thị danh hào!

Cố Thập Bát nương hít thở mấy hơi, toàn thân sung mãn, chân hạ bước chân trở nên nhẹ nhàng mà kiên định.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau chạy qua bên cạnh nàng, đi qua không xa, trong đó một chiếc lại vội vàng dừng lại, xe ngựa phía sau lập tức cùng ngừng, một cái cô nương thân hình cao gầy mười bảy mười tám tuổi từ phía sau xe ngựa nhảy xuống dưới, vội vàng đi tới phía trước xe ngựa cạnh, nghiêng tai nghe xe nội nhân nói mấy câu nói, sau đó xoay người cười tí mắt hướng cố thập bát nương đi tới.

"Thập bát tiểu thư..." Nàng kêu.

Cố Thập Bát nương ngẩng đầu, tựa hồ cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó.

Cô nương thi lễ tự giới thiệu nói: "Thập Bát tiểu thư không nhận được ta? Hầu gái là người của tam nãi nãi gia, hôm trước đã gặp qua..."

Nàng nói gấp qua tự nhiên chính là chỉ tại nhà tộc trưởng, thương nghị căn nhà cửa hàng ngày đó, Cố Thập Bát nương rõ ràng.

"Tam nãi nãi nói trời không tốt, tiểu thư người lại cảm nhiều thứ, hãy lên xe, đưa người trở về." Tiểu tỷ nữ nói tiếp, nói chuyện hướng phía sau chỉ chỉ.

Tam nãi nãi? Cố Thập Bát nương ngẩng đầu nhìn lại, gặp một chiếc xe ngựa dần dần đi xa.

Tam nãi nãi chính là người ngày đó tại đại sảnh trượng tộc chỉ ra cho nàng người vừa hô là lục thúc thúc. Hoi Tào thị, Thập bát nương mới biết nàng trong cố gia có vai vế rất lớn

Tam nãi nãi danh kêu Hoàng Thế Anh, xuất thân Biện Kinh vọng tộc, bất quá là đã từng, lúc trước đại kim đánh bắt ngờ xuôi nam, đại quân Đại Chu tan tác, thượng kinh thất thủ, hoàng thất quý tộc quyền quý nhóm nhao nhao hướng nam chạy trốn, một kiếp này đã hủy đi gần một phần ba danh gia vọng tộc, rất không may, Hoàng gia cũng bị mất một phần ba.

Thế gia tiểu thư lưu lạc Giang nam, cơ duyên xảo hợp, có mối hôn sự gả cho người làm vợ kế, trượng phu đó chính là bảo đệ của Cố gia tộc trưởng, cũng chính là đương nhiệm tộc trưởng Cô trưởng Xuân thúc thúc tên Cố Thiệm, lúc đó tân lang vừa mới đại thọ 60 tuổi

Ba năm sau, Cố thiệm qua đời, Hoàng Thế Anh hai mươi tuổi đã thành quả phụ, bây giờ đã 10 năm, sau khi lão tộc trưởng chết, nàng liền trở thành người có vai vế lớn nhất Cố gia

Nữ tử đang tuổi xuân tươi đẹp, nhưng vĩnh viễn là tố y, không thoa son phấn, trong tộc có quyền trách người cảm quyền, có thể hỏi việc trong tộc, nhưng mỗi ngày chỉ đóng cửa tại gia viết chữ, chưa đến 30 nhưng đã có dấu hiệu tuổi già cô đơn

Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng người trong tộc không dám coi thường nàng, tuy rằng sau lưng không tránh khỏi có người nói bậy, nhưng trước mặt nửa điểm tâm tư cũng không dám để lộ. Nghe nói, trước đây có tay ăn chơi trong tộc mang long gây rối, ngôn ngữ có chút mạo phạm, tam nãi nãi còn chưa nói gì, tộc trưởng liền mang quyền trưởng tộc lập tức đem con cháu người đó đuổi khỏi Cố gia, cả nhà người đó bị đuổi, xóa tên khỏi gia phả

Thời này, bị đuổi khỏi gia tộc, xóa tên giống như phán tử tội, kết cục cực kỳ thảm, chấn động toàn gia tộc, từ đó không người nào dám đối với vị góa phụ trẻ tuổi tam nãi nãi bất kính.

Tam nãi nãi tính tình thanh lãnh, trước giờ không cùng tộc nhân lui tới, cũng không nhìn ai bằng con mắt khác. Cố thập bát nương trước kia căn bản không biết gia tộc còn có nhân vật Cố Nhạc Vân này miễn bàn đến thế tử nữ nhi.

Như vậy, hôm nay người đã nhìn nàng với con mắt khác, cùng sự việc ở đại sảnh của tộc trưởng có hay không có quan hệ???

:"Thập bát tiểu thư mời lên xe, người xem, tuyết lớn quá..." Tỷ nữ mỉm cười nhắc nhở.

Cố Thập Bát nương từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, nói cái gì đa tạ, cùng nàng lên xe ngựa.

"Nô tỳ lên xe, thỉnh thập bát tiểu thư tạm nhường một chút" tỷ nữ cười nói, một mặt đưa nang cái lò sưởi tay, "Tiểu thư ôm cho ấm tay..."

Xe ngựa trải thảm bách hoa, đóng cửa túi thơm lan tỏa, một đời trước, thân là Thảm gia thiếu nãi nãi nàng cũng không có được xe ngựa tốt như vậy, thực là một điểm cũng không bằng

Cố Thập Bát nương không có cự tuyệt, tay tiếp lò sưởi cảm ơn, tỷ nữ rất khéo léo, thân thiện, cũng không có hỏi người làm cái gì, mà là giới thiệu một vài phong thổ nhân tình ở Kiến Khang, rất nhanh, xe ngựa liền đến nàng cửa nhà.

"Thập Bát tiểu thư chậm một chút." Tỷ nữ xuống xe trước, bật dù sau đó che cho nàng.

"Đa tạ." Cố Thập Bát nương nói.

Phu xe đem nàng giỏ được muốn vào nhà.

"Ta tới đây." Cố Thập Bát nương cười nói, một mặt xem nói tỷ nữ, "Thay ta cảm ơn tam nãi nãi."

Tỷ nữ cười nói Thập Bát tiểu thư khách khí, liền không nói thêm nữa ngồi trên xe ngựa đi.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, Cố Thập Bát nương nhìn hướng xe ngựa đi đến xuất thần, phía sau phát ra thanh âm của bước chân, nàng quay đầu nhìn, phía bên cạnh cửa bức tượng hình ngựa bằng đá xuất hiện hai bóng người

Tuyết trên thân bọn họ đã rơi một tầng, hai mái đầu đã trắng như mạng mủ trắng

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Báo ân

Edit: Thanhfuong

“Tiểu thư...” một cô bé dừng chân lại, giọng như muỗi kêu

Đây là một nữ hài tử, bong tuyết đầy trên cả người, ngăn cản tầm mắt Cố Thập Bát nương, không nhìn thấy mặt mũi nàng

"Người tìm ta?" Nàng mở miệng hỏi, ngưng thần đánh giá bọn hắn.

Ánh mắt nhìn nữ hài tử, bên cạnh nàng là một vị thiếu niên gầy trơ xương, tóc tai tán loạn, mơ hồ nhìn thấy cảm hấn nhọn, đôi môi mỏng gắt gao khép lại

Thấy Cố Thập Bát nương đánh giá bọn hắn, thiếu niên hốt hoảng quỳ xuống, đập đầu xuống

“làm cái gì vậy” Cố Thập Bát nương rất ngoài ý muốn

Nữ hài tử lúc này cũng quỳ xuống, đập đầu, âm thanh run run nói “Linh Bảo Nhi tạ ơn đại ân đại đức tiểu thư đã cứu mạng...”

Cứu mệnh? Cố thập bát nương ngăn ra, đến gần mấy bước, xem ra tiểu nữ hài tử sợ hãi, thân mình run run

“Nga, là người nha” Trên môi nàng hiển hiện tia cười ấm áp, ánh mắt lạc sang thân hình thiếu niên kia

Một trận gió thổi qua, bong tuyết bay múa thành một mảng, bắt quá, nhìn bong tuyết bay múa, thiếu niên mang đến cảm giác ôn nhu bao phủ ở chính mình

Thiếu niên hơi hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống

“ngươi tốt chưa” Giọng nữ không chút che dấu kích động, “Này quá tốt..”

Nàng nói, theo sau thanh âm thấp chìm xuống “Này quá tốt...”

Nàng nói một lần, lần này tựa như âm thanh thổ dầu, tựa hồ tận trong tâm có chút sâu,

“Các người đứng lên” Cố thập bát nương lui sau mấy bước, duỗi tay nâng tiểu nữ hài

Tiểu nữ hài lại gõ cái đầu, mới thuận theo đứng lên, thiếu niên chần chờ một chút.

"Người thân thể vừa khỏi, đứng lên." "Mắt vurun về trước tới đây nhất đôi bàn tay đem hấn cánh tay nhẹ nhàng vừa đỡ.

Thiếu niên liền đứng lên.

"Này tuyết rất lớn, các người mau trở về đi thôi." Cố Thập Bát nương nói.

"Tiểu thư, " tiểu nữ hài đưa mắt nhìn ca ca, dường như hạ quyết tâm, nói “Tiểu thư cứu ca ca Linh Bảo Nhi, Linh bảo Nhi nguyện ý làm nô tỳ tương báo...”

Cố Thập Bát nương nghe vậy, cười, lắc lắc đầu.

"Tiểu thư, ta là nói thực, Linh Bảo Nhi phát thệ, ai cứu ca ca, Linh Bảo Nhi đời này kiếp này chính là nô tì của nàng..." Tiểu nữ hài cho rằng nàng không tín, bần bệu nói, nói liền phải lay hạ.

"Không phải, ta tín." Cố Thập Bát nương vội vươn tay ngăn lại nàng, "Người không cần như thế tạ ta...."

Nàng ngừng một khắc, "Này là người mệnh hảo...."

Ta mệnh hảo? Linh Bảo Nhi kinh ngạc nhìn cô nương trước mắt so chính mình lớn hơn không được bao nhiêu, nàng Linh Bảo Nhi lớn như vậy trước giờ không người nói nàng mệnh tốt, chính là chính nàng cũng không cảm thấy.

Phụ mẫu đều chết, xa rời quê hương, lưu lạc ăn mày, bị người khi dễ, không áo cơm, sinh từ bất định...

Vậy mà kêu mệnh hảo?

"Ca ca..." Nàng duỗi tay sợ hãi lôi kéo thiếu niên trầm mặc đứng yên bên cạnh.

"Ta thiếu người một mệnh." Thiếu niên mở miệng nói. Thanh âm có chút khàn khàn, mang thương bệnh suy yếu chưa lành.

Cố Thập Bát nương cười cười, "Đi nhanh đi, tuyết càng rơi xuống càng lớn, người hiện tại thân thể còn không tốt, đi nhanh đi."

Nàng nói xong, xoay người, xách lên giỏ được, hướng cửa đi đến.

"Tiểu thư...." Tiểu nữ hài ở phía sau kêu, người cũng cùng đi lên, "Tiểu thư...." Nàng vội vàng quay xuống.

"Ngươi này là làm gì..." Cố Thập Bát nương xoay người thờ dài, "Ta nói quá, là ngươi hảo mệnh, vừa lúc ta đi qua, nếu như ngươi mệnh không hảo, liền sẽ không gặp được ta..... Có người.... mệnh không tốt như vậy."

Nàng nói tới đây, than thở, mới nói tiếp, "Như vậy ta cũng không giúp được ngươi, cho nên, ngươi xem, này không liên quan gì tới ta, ngươi muốn cảm tạ là chính ngươi."

Đây kêu cái gì đạo lý? Tiểu nữ hài hòa thiếu niên cùng sừng sốt, liếc nhau, lúc nhìn lại Thập Bát nương đã đẩy cửa vào trong.

"Tiểu thư..." Tiểu nữ hài còn muốn đuổi theo, bị thiếu niên đuổi tay kéo trụ.

"Chúng ta đi đi." Thiếu niên thấp giọng nói.

"Chính là, ca ca...." Tiểu nữ hài có chút chần chờ.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn cửa lớn, mặc dù trên người nữ hài mặc mộc mạc, nhưng những chữ to trên bảng hiệu vẫn thể hiện sự phú quý uy nghi, thiếu niên không nói chuyện tiếp, kéo tiểu nữ hài đi vào trong gió tuyết.

Đêm đã khuya, viết xong nét bút cuối cùng, Cố Hải đuổi cái lưng mồi, chà xát tay.

Cửa kéo kẹt bị đẩy ra, Tào thị bụng ỳ trà nóng hâm hấp tiến tới

“Nương, người ngủ sớm chút, đừng mang trà cho ta “ Cố hải vội đứng lên tiếp ly trà

"Nương lại không mệt mỏi, sớm sớm ngủ cái gì." Tào thị mỉm cười, nhìn nhi tử uống trà.

“tuyệt còn roi a...” Cố Hải nhìn cửa, ngoài đó một sân đầy tuyết, “muội muội cũng không ngủ?”

“Cũng đang đọc sách “ Tào thị nhìn phòng mình, cửa sổ lộ ánh đèn màu cam, tâm có chút đau

"Nếu Muội muội là nam hài tử, chăm chỉ như vậy nhất định có thể trúng trạng nguyên.." Cố Hải cười nói, "Quả thực so ta còn cố gắng hơn..."

Tào thị cười bụng chén ra đi, Cố Hải nhìn ánh đèn phòng, hoạt động đôi tay, tiếp tục ngồi xuống, bắt đầu đọc sách.

Ngày thứ hai, ăn xong bữa sáng, Cố Hải quét xong tuyết trước cửa, rồi mới ra khỏi nhà, Cố Thập Bát nương đuổi theo.

"Ca ca, chờ ta một chút, chúng ta cùng nhau đi."

Cố Hải dừng bước cười chờ nàng, gấp nàng mang cái nắp giỏ trúc, lại cầm cái xẻng nhỏ.

"Ngươi muốn làm cái gì đi?" Cố Hải hiếu kỳ hỏi.

Huỳnh muội ra khỏi nhà, đã không thiếu vết tích xe ngựa nghiền áp, ngã tư đường bên kia, không thiếu những gã sai vặt đang quét tuyết soạt soạt

"Ngày đầu đến trường thế nào?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Nghiêng đầu nhìn muội muội mặt hiện sự khản trương, Cố Hải cười, đuổi tay vuốt xuôi đầu mũi nàng.

"Rất tốt." Hần nói.

"Có người coi thường huynh không?" Cố Thập Bát nương hỏi.

"Không có." Cố Hải cười nói.

Thanh âm Xe ngựa từ phía sau truyền tới, huỳnh muội vội hướng ven đường, nhường đường.

"Hải, góc đầu gối..." Cố lang từ trong cửa xe thò ra nửa thân thể, ném tuyết cầu

Cố Hải vội dùng tay áo chắn một bên thân, tuyết cầu tại hần đầu vai lưu lại một mảnh tuyết trắng, tiếng cười cạc cạc kèm với âm thanh xe ngựa đi xa.

Huỳnh muội liếc nhau, Cố Hải nhếch miệng cười, Cố Thập Bát nương nhìn hần, chậm rãi cũng cười.

"Muội muội, ngươi cứ yên tâm đi." Thiếu niên vỗ vỗ đầu vai muội muội, làm như trâu chọc làm như nghiêm túc.

Cố Thập Bát nương gật gật đầu, cười nói tiếng hạo, tại giao lộ tách ra, nhìn tấm lưng thẳng thắn bước nhanh như gió của Cố Hải.

Giờ đây, ca ca phải sẽ không bởi nhóm hài tử trào phúng, tiên sinh trách phạt mà ghét học đi...

Cố Thập Bát nương là đi đến thành ngoại thành, phát hiện phía sau có người.

Nàng dừng chân lại, liền quay đầu xem, cho đến khi nhìn thấy tấm áo đơn mùa đông nát của nam hài tử từ phía sau cây.

"Là người?" Cố Thập Bát nương nhìn, nhận ra thiếu niên này.

Ngày đó trong tuyết nhìn không rõ ràng, lúc này nhìn rõ hơn, hần lớn tuổi hơn nàng, ước mười bốn mười lăm tuổi, vóc người cùng Cố Hải tương tự, bắt quả so Cố Hải còn muốn gầy yếu hơn, tóc bị gió thổi lên, lộ ra vết sẹo trên cái trán thẳng đến khóe mắt cùng nhau sưng đỏ.

"Có gì?" Cố Thập Bát nương lại hỏi.

"Báo ân." Hần đáp, thanh âm xa xa ném tới đây, mang mấy phân rét lạnh.

Cố Thập Bát nương liền cười cười, khoát tay áo, "Đi đi, đi đi."

Nàng xoay người tiếp hướng sông đi đến, xem người thiếu niên ở phía sau không xa không gần, đuôi hần vết thương không tốt, đi rất không lưu loát.

Mùa đông con cóc không dễ tìm nhưng là dễ bắt, không ướt lạnh, dễ tìm kiếm, trừ ngẫu nhiên đào ra hai con rắn, rất dễ liền bắt nửa sọt cóc.

Cố Thập Bát nương tựa hồ rất cao hứng đứng ở trong vũng bùn bận rộn, không sợ lạnh cũng không sợ bẩn, phía sau lưng nàng thiếu niên có chút nghi ngờ, đã nghe đến nàng đột nhiên hét lên một tiếng, hần còn không chạy tới, liền gặp một con rắn bị nữ hài tử hù dọa.

Sau đó nữ hài tử chụp lồng ngực, miệng nói nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nhưng xoay người lại tiếp tục đào.

"Người đang làm cái gì?" Hần rốt cục nhẫn không được, đi lên hỏi.

"Bắt con cóc." Cố Thập Bát nương đầu cũng không ngẩng nhìn, dùng bọc vải rách một tay ấn chặt con cóc, nhét vào bên cạnh giỏ trúc.

"Bắt này cái... Ăn sao?" Hần hỏi.

"Đúng rồi, " Cố Thập Bát nương có ý nói, một mặt ngẩng đầu xem hần, "Muốn ném thử không?"

Thiếu niên không có biểu tình.

Cố Thập Bát nương liền cười, nhìn giỏ trúc, đã sắp đầy, thân thể đứng thẳng, đem bọc tay vải rách ném bỏ, xách giỏ trúc lên bờ.

Này một lần thiếu niên cũng không có chạy tới đây, mà là đứng tại chỗ, không động.

"Uy, " Cố Thập Bát nương nghĩ nghĩ, xoay người quơ quơ tay lý giỏ trúc, "Này cái này không thể ăn, có độc."

Thiếu niên đứng không nhúc nhích cũng không cái gì phản ứng, gió se lạnh, thấm vào quần áo

Cố thập bát nương chợt thấy tâm có chút đau, bắt quần thể nào, nàng và ca ca còn có quần áo vải xuyên gọn gàng, sạch sẽ, nhưng hài tử này...

Nàng than thở, xoay người chậm rãi đi, ở giữa quay đầu xem, nhưng thiếu niên đã không thấy nữa.

Con cóc bắt được, nàng lập tức dựa theo sách tả, bắt đầu chế thiềm tô, bắt quá, nàng uể oải nhìn, hầu như chỉ toan những con cóc nhỏ bằng bàn tay.

Như vậy đến khi nào mới có tiền, càng miễn bàn mua được hiệu thuốc bắc Thuận Hòa đường

"Thập bát nương..." thanh âm Tào thị ngoài cửa vang lên

Cố Thập Bát nương từ trên người lấy bạc nhét vào gầm giường, Tào thị đẩy cửa tiến tới, tay xách nhất cái giỏ trúc, mặt bị dọa trắng bạch.

"Này là người bắt?" Nàng hỏi.

"Cái gì?" Cố Thập Bát nương đi tới, mở ra cái nắp nhất xem, thế nhưng là một sọt cóc.

"... Sao lại ném ở ngoài cửa không lấy vào..." Tào thị nói.

Cái này... Cố Thập Bát nương tưởng tượng, liền đoán được, nhất định là thiếu niên bắt, hài tử này thực.....

"Nga, là, ta quên." Nàng nói này lời nói tiếp tới đây, "Nương, ta đi vội."

"Đi đi." Tào thị nhất tiếu, xem nữ nhi đi đến thu thập dùng cho gian phòng chế.

"Nương, ngươi để ý một chút, đừng đụng vào đó.." Cố Thập Bát nương lại từ bên trong cửa ló đầu, "Có độc.."

Tào thị gật gật đầu, nói, "Ngươi cũng cẩn thận .."

Những ngày sau, mỗi ngày đều có sọt cóc đưa tới, Cố Thập Bát nương đi bờ sông lại không gặp được nam hài tử, chắc hẳn là từ sông khác bắt.

Trốn tránh ở phía sau cửa, nghe bước chân tiếng vang lên, Cố Thập Bát nương đột nhiên kéo cửa ra, lại không thấy nam hài tử, mà là tiểu nữ hài mặt bị đông lạnh đỏ bừng.

"Tiểu thư.." Nàng cũng giật nảy mình, sợ hãi chạy cũng không phải được, ở lại cũng không xong.

"Ngươi bắt?" Cố Thập Bát nương có chút ngoài ý muốn, xem tiểu cô nương lộ ra ở ngoài tay áo tràn đầy nứt da từ hồng tay.

"Là ca ca bắt.." Tiểu nữ hài thấp giọng nói, ".. Tiểu thư đừng sinh khí.. Chúng ta chỉ là nghĩ giúp ngươi làm chút chuyện.."

"Không sao, cảm ơn các ngươi." Cố Thập Bát nương thanh âm nhu hòa mấy phần, xem ra tiểu cô nương lộ ngón chân hài, "Tiến tới ngồi một chút, ăn ly trà nóng.."

Tiểu nữ hài xua tay, "Không, không, không dám quấy rầy tiểu thư.. Ta lúc này đi.."

Nói hoàn quả thật quay đầu liền chạy, lại không để ý, chân trượt ngã, giày rơi ra, rớt ở ven sông.

"Ngươi không sợ đi?" Cố Thập Bát nương vội chạy tới muốn phù nàng.

"Thế nào?" Nghe đến động tĩnh Tào thị cũng ra, thấy một tiểu hài tử đầy tuyết và bùn, giật nảy mình” Đây hài tử nhà ai...”

Một chậu nước nóng đưa đến, tiểu nữ hài không khỏi run.

“Đừng sợ đau, ngâm rất nhanh...” Tào thị đem cặp chân tiểu nữ hài ngâm vào nước nóng.

Đau đơn khiến tiểu nữ hài toan thân phát run, nước trà nóng muốn đổ. Cố Thập Bát nương duỗi tay vịn chặt.

“Cảm ơn phu nhân, tiểu thư...” Tiểu nữ hài rơi nước mắt, nước nỏ nói.

Lau nhanh, thay bộ quần áo cũ của Thập Bát nương, nàng quỳ trên mặt đất hướng Tào thị dập đầu.

“Cảm ơn phu nhân long dạ bồ tát” Nàng khóc ròng nói.

Cố thập bát nương cười, nâng nàng lên, xem trước mặt được sạch sẽ, lộ ra tướng mạo thanh tú.

“Như vậy, ngươi cùng ca ca chính là ăn mày để sống?” Tào thị hỏi.

Mới vừa nghe các nàng nói, Tào thị ăn chay, tin phật đối với nữ nhi xuất thủ tương trợ rất vui mừng, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, mấy ngày nay nàng cảm thấy nữ nhân có nhiều lệ khí, xem ra mình lo nghĩ nhiều, nữ nhi vẫn như trước kia, nhu thuận và thiện lương.

Tiểu nữ hài gật gật đầu, "Ta kêu linh bảo, ca ca kêu linh nguyên...."

"Ngươi ca ca na sao lại bị đánh?" Cố Thập Bát nương tùy miệng hỏi.

Linh bảo sắc mặt tối sầm lại, cúi đầu nói: "... Đó là do Linh Bảo không tốt... Linh bảo đói.... Ca ca... Ca ca trộm người khác.. Tiền..."

Nói xong, nàng không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy xấu hổ hận không được chui xuống đất, thực tế, không phải bởi vì nàng bụng đói, mà là ca ca hẳn vẫn phải... Tên trộm....

Thất thủ cũng là bình thường, nhưng một lần bị đánh là tối thảm một lần, nếu như không phải vị tiểu thư này tặng ngân, chỉ sợ đã chết...

"Tạ ơn tiểu thư phu nhân đại ân đại đức.. Linh Bảo làm trâu làm ngựa cũng khó báo đáp.." Nàng khóc quỳ xuống dập đầu.

Cố Thập Bát nương cười, đã đoán ra này tiểu nữ hài và ca ca chính là hai kẻ cắp chuyên nghiệp, bất quá này cùng nàng lại có cái gì quan hệ gì? Xoay tống đến quan phủ đi?....

"Hảo, ngươi trở về đi, " Cố Thập Bát nương cùng Tào thị đưa tiểu nữ hài ra khỏi cửa.

Linh Bảo ôm nhất cái bao đồ, bên trong hai kiện quần áo cũ của Cố Hải.

Xem nàng lại muốn quỳ xuống, Cố Thập Bát nương vội vươn tay ngăn lại nàng, "Đừng quỳ, ta nói quá, là ngươi mệnh hảo thôi."

Linh Bảo Nhi mặt nước mắt cúi đầu tại tam cảm ơn, này mới xoay người chậm rãi đi.

"Thực đáng thương..hài tử Không cha không mẹ.." Tào thị dùng tay áo sát khước mắt thấp giọng nói.

Cố Thập Bát nương xem tiểu bóng dáng đi xa, định nói, mà không biết nói gì, các nàng cũng là những người đáng thương, chẳng qua là hiện tại, mà trước kia cũng từng là ăn mày.

"Nương, đã khá hơn chưa." Nàng nâng cánh tay Tào thị, an ủi Tào thị hoặc như là làm bầm lầy bầu, "Chúng ta có khá hơn."

Tào thị gạt gạt đầu, mỉm cười nhìn nữ nhi, mẹ con xoay người khép cửa.

Ngã tư đường bên kia, hai gã sai vặt gã sai vặt chính vừa đi vừa hỏi, tay cầm hai tấm danh thiếp, mấy gã sai vặt quét tước ngã tư đường chỉ điểm, ngừng tại cửa Tào thị.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Hiểu lầm

edit: thanhhuong

"Tìm ta?" Cố Thập Bát nương cũng không có dừng tay, miệng hỏi, "Tìm làm đi?"

Này Kiến Khang thành to như vậy, ai nhận ra nàng, một tiểu nữ tử, càng không bàn đến danh thiếp đưa đến

“Này hôm nay đã là ngày thứ năm” Tào thị xem tay tính, về mặt nghi ngờ, mở ra xem phía bên trong, “Bảo hòa đường – Vương Nhất CHương thông báo ngày 17 tháng chạp sẽ tới bái yết Cố gia Thập Bát Nương..”

Quả thật là tìm chính mình? Còn tái bái yết?

"Bảo Hòa đường?" Cố Thập Bát nương rốt cục dừng công việc, nàng tự nhiên biết Bảo Hòa đường,rất có tiếng trong ngành dược, hơn nữa hẳn đúng là họ Vương

Đem giấy dầu thu lại, móc giỏ cóc, cùng Tào thị đi ra, rửa tay, mới tiếp quá chút danh thiếp xem, càng xem càng kinh ngạc.

Trên những danh thiếp này, có danh hào nàng nhận thức cũng có không nhận thức, có Kiến Khang bản địa, cũng có Châu phủ, nhưng đều giống nhau đó là ngành dược.

Nàng nhận ra được chủ nhân mấy danh thiếp, đó là đại chương quỹ đại dược hành, nhưng một đời trước Cố Thập Bát nương cũng không có cơ hội cùng những người đó giao tiếp, càng miễn bàn được người gửi danh thiếp, vẫn là một sự cung kính, hoàn toàn là hội bái bái kiến trưởng bối

Này những người đó...điền đi

“Này đó là người nào?”

Tào thị xem sắc mặt nàng, cẩn thận dè dặt hỏi, "Người... biết ai?"

"Không nhận được." Cố Thập Bát nương lúc lắc đầu, lẩn qua lộn lại xem đi xem lại mấy tấm danh thiếp, "những người này nhận sai đi?"

Giọng mới nói, bên ngoài có tiếng đập cửa, Tào thị xem Cố Thập Bát nương mắt nhìn nhau.

"Ta đi nhìn xem." Cố Thập Bát nương đứng dậy đi ra ngoài.

Mở cửa, hai gã sai vặt mặc thanh y đứng đó, thần thái cung kính.

"Các người tìm ai?" Cố Thập Bát nương hỏi, một mặt đánh giá bọn hắn.

"Chúng ta là quán Vũ Châu đồng thân đức dược, đây là danh thiếp chương quầy chúng ta." Trong đó một việc khom người đáp, đôi tay đưa một tấm đại hồng kim danh thiếp.

"Ai?" Cố Thập Bát nương kinh ngạc đạo.

"Vũ Châu, đồng thân đức...." Gã sai vật gấp nằng không tiếp, có chút sợ hãi, "Cổ nương tử, mạo muội tiến đến, mong rằng thứ lỗi."

Vũ Châu, đồng thân đức..... này, đó chính là phóng nhân toàn Đại Chu cũng hạng nhất hạng nhì đại được hành.....

"Gửi ta?" Cổ Thập Bát nương cảm thấy có điểm buồn cười, chỉ chỉ chính mình.

"Vâng, cổ nương tử, mong rằng cổ nương tử chiều cổ nhiều hơn." Gã sai vật lại một lần nữa đôi tay phụng thượng.

Ai chăm sóc ai a? Cổ Thập Bát nương có chút dờ khóc dờ cười.

"Muốn ta chăm sóc? Ta chăm sóc các ngươi cái gì? Được liệu a?" Nàng nhin không được cười nói.

Lời vừa nói ra, gã sai vật sắc mặt đại hỉ, "Cổ nương tử, nếu là muốn bán được, chỉ cần người cho người đến được hành phố Thượng Đồng Thân Đức nói một tiếng, chừng này chúng ta chắc chắn tự mình tiến đến..."

Một mặt nói một mặt liên tục cảm ơn.

Cổ Thập Bát nương có điểm ngốc, xem này hai người, bọn hắn ý tứ là muốn mua được của mình?

"Các ngươi là nói, mua được của ta?" Nàng vẫn đạo, đồng thời có chút hồ nghi, "Các ngươi biết ta bán được?"

Hai gã sai vật liếc nhau, cúi đầu cung kính nói: "Đại nương tử nói đùa."

Rồi hai người cáo từ mà đi, Cổ Thập Bát nương vẫn cảm giác được có chút hồ đồ, nàng lật xem danh thiếp trong tay, hẳn không phải là có người đùa giỡn chính mình đi?

"Đồng thân đức chịu thu được của ta?" Nàng lẩm bẩm nói, lại xem cái danh thiếp khác, này đó chẳng lẽ vì là nàng bán được?

Nàng không khỏi cười.

"Cười cái gì?" Tào thị hỏi.

"Không cái gì, " Cổ Thập Bát nương như trước cười, đem tấm danh thiếp ném ở trên bàn, "Nương, ta nghĩ là hiểu lầm, khả năng không sai..."

Trên con đường này họ Cổ nhân rất nhiều, nhưng còn có kẻ Thập Bát nương?

Không nghĩ.

"Ta đưa thuốc đi." Cổ Thập Bát nương đứng lên, bất kể đó có phải là quan được mơ tưởng mua được của nàng, chỉ ít Đại hữu sinh nhất định mua thêm tô của nàng Vẫn là này đồng tiền kiếm thật.

Đi Đại Hữu Sinh được lều, lại không được gặp nam nhân có chòm râu dê.

"Cô nương chuyện gì?" Một cái tiểu hòa kế hỏi, một mặt để khăn lau xuống.

"Ta bán." Cổ Thập Bát nương mới há mồm, liền nghe thấy một thiếu nữ vui cười thanh âm từ ngoài cửa truyền tới.

"Lăng thiếu gia, đến nơi gia bảo địa, khả năng cùng chúng ta uống ly trà?"

Một giọng nữ kiều mỵ nói.

Một nam tử trong trẻo cười lập tức truyền tới.

"Đây là tự nhiên, này là nhóm tiểu thư nể mặt..."

Này giọng nam vừa vang lên, đang đợi Cổ Thập Bát nương nói chuyện tiểu hòa kế lập tức ném nàng, bước nhỏ chạy đến ngưỡng cửa.

Mấy vị thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện tại ngưỡng cửa, bên cạnh là một công tử anh tuấn, tử y hoa lệ, miệng khéo léo cười, nhưng đôi mắt cơ hồ là vẫn không nhúc nhích, định ở trong đó thân hình một vị thiếu nữ, không chút nào che dấu chính mình ái mộ.

Một thiếu nữ dung mạo xuất chúng, lúc này chính hé miệng cười yếu ớt, càng phát có vẻ động lòng người.

Bất quá nhìn thấy Cổ Thập Bát nương, nụ cười biến mất.

"Thập bát nương là người." Thiếu nữ sắc mặt cứng đờ nói.

"Tịch nhi thư thư." Cổ Thập Bát nương không có biểu tình đạo.

Thấy các nàng biết nhau, một bên thiếu nữ nhóm có chút tò mò.

"Tịch nhi, nàng là muội muội người?" "có người hỏi.

Cố Nhạc Sơn ầu nữ Cố Tịch hừ một tiếng, đem khuôn mặt khả ái hướng nơi khác uốn éo, "Không tính muội muội, trong tộc của chúng ta mà thôi, tám sào cũng với không tới."

Xem thiếu nữ trước mắt tuyên bố xa lạ, Cố Thập Bát nương chỉ cười.

Một đời trước nàng có quan hệ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thời điểm Thập bát nương rất nghe lời, chỉ đồng không đi tây, mắng không cãi lại, đánh không dám đánh lại

"Lăng thiếu gia.." Tiểu hỏa kẻ gât đầu nhìn công tử vấn an.

ánh mắt công ty vẫn ở Cố Tịch Nhi mà động, thấy Cố Thập Bát nương, đương nhiên cũng một mắt xem hai người có quan hệ như thế nào.

"Mười tám nương, người tới nơi này làm cái gì?" Cố tịch gặp Cố Thập Bát nương đối chính mình không cái gì phản ứng, không khỏi có chút tức giận, làn môi hồng cắn cắn môi.

"Bán được mà thôi." Cố Thập Bát nương thân nhiên nói.

Bán được? Thiếu nữ nhóm đối với này cái từ rất hiếu kỳ, nhao nhao thì thầm với nhau.

"Bán được? Người lại làm cái gì quái!" Cố tịch hừ một tiếng, nhũn mày nói.

Cố Thập Bát nương không nhìn nàng, mà là quay đầu xem vị tiểu hỏa kẻ, ân cần thăm hỏi chủ tử.

Nhìn thấy nàng thế nhưng coi thường chính mình, Cố Tịch giận khuôn mặt đỏ bừng, quả nhiên cùng cha và nương nói một dạng, đây là một nhà bạch nhãn lang

Trước kia ngày lễ ngày tết tới, luôn luôn phía sau mình, chỉ vì có thể được một kiện, chính mình xuyên thừa lại xiêm y, xem xem, mới được lão tộc trưởng cấp căn nhà và cửa hàng, liền đem mắt mọc lên trên đầu

Nàng hôm nay cần phải hảo hảo giáo huấn giáo huấn người không biết tốt xấu này

Nhân châu xoay động, xem hướng đứng bên người công tử, lộ ra một tia cười yếu ớt.

Thiếu nữ kiều mỹ sóng mắt thổi tới, công tử không nhịn được đỡ đầu, cũng xem như thường lưu luyến bụi hoa, nhìn quen yến phi hoàn gầy, lại không được có chút khản trương.

Người nói, da tam tiểu thư như tơ như lụa, dĩ vãng hần còn không tin, tuy có tâm giao nhau, nhưng vẫn không có cơ hội, đúng dịp hôm nay gặp gỡ, quả nhiên, thoáng nhìn người toàn thân mềm yếu, nếu muốn là lấy về nhà, chỉ sợ ngày ngày tiêu hồn.

Thấy này công tử nháy mắt biểu tình đỡ đầu, mắt có chút nóng bỏng, Cố Tịch có chút đắc ý cười cười.

"Lăng thiếu gia, nhà người cũng làm được ah?" Nàng nhắc nhở.

Liên thanh âm êm tai, cùng chim hoàng oanh kêu đường như.... Công tử hắc hắc nhếch miệng cười.

"A, phải." Hần lấy lại tinh thần, đem bộ ngực héch, mang mấy phân đắc ý rồi lại làm ra một bộ không chút để ý thần tình đạo, "Đây là chúng ta Đại Hữu Sinh là được lều số một..."

Nói lại nịnh nọt xung thiếu nữ, ".. Có thể không sánh bằng tơ lụa nhà Tịch nhi tiểu thư được.... Mong rằng tiểu thư không muốn ghét bỏ, vào trong uống ly trà..."

"Lăng thiếu gia, " Cố Tịch Nhi hé miệng cười, ánh mắt xem hướng một bên Cố Thập Bát nương, "Muội muội ta bán được, người mau quay trở lại, có thể giúp một phen liền giúp một phen..."

Cố Thập Bát nương nghe vậy, đối với tiểu nữ nhi tâm tư nàng rất rõ ràng, xem ra hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, chỉ sợ mua bán không nên.

Mỹ nhân tâm tư, công tử tự nhiên cũng lĩnh hội, hần vẫn còn không ngốc, cũng còn không đến mức vì mỹ nhân cười một cái liền giết người phóng hỏa, đem chính mình góp đi vào chuyện ngu xuẩn, hần Lăng thiếu gia chắc chắn sẽ không làm.

Ánh mắt lại một lần nữa đầu hướng Cố Thập Bát nương, từ ăn mặc trang điểm chắc chắn là một gia đình không tốt, hưởng chi là tới bán được, bán được a, này được liệu bảo chế là đại nam nhân làm lao động chân tay, một tiểu cô nương ai lại làm cái này.

Này niềm vui mỹ nhân, thảo được! Mắt công tử có chút định luận

“như vậy a, “Hắn nói, khuôn mặt hiện có chút khó phân xử” Đại hữu Sinh quy củ là không thu ngoại được”

Cố Thập Bát nương không khỏi hiển hiện cười nhạt, không đợi hắn nói xong, xoay người rời đi.

"Chao ôi, chao ôi, này vị cô nương." Công tử sững sờ, không đoán được vị tiểu cô nương một câu không nói nhấc chân liền đi, nàng muốn là đi, còn thể nào cấp mỹ nhân tranh sĩ diện?

"Thế nào?" Cố Thập Bát nương dừng trước vị thiếu niên trước mặt, thân nhiên nói.

"Đã là muội muội tịch nhi tiểu thư, liền lại là chuyện khác..." Hắn lộ ra nụ cười ôn hòa, hắn đối dung mạo chính mình rất có lòng tin, hơn nữa nhà có tiền, chỉ cần hắn nguyện ý, rất dễ dàng liền có thể được đến bọn nữ tử xem trọng.

tiểu cô nương này tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, lăng thiếu gia rất tự tin.

"Tới, ta xem được của ngươi..." Hắn nói, lộ ra nụ cười mê người, duỗi tay cầm ống trúc của Cố Thập Bát nương" Đây là cái gì?"

Hành vi xem được của vị thiếu gia Đại Hữu sinh cho thấy, hắn cũng không phải văn dốt, vũ dát...

“Thêm tô a...” Thiếu gia nói, một mắt nhìn, một mắt xem đám thiếu nữ kiều mỹ Cố Tịch, nhãn mi làm bộ làm tịch xem, “Cái này a...nhìn qua không thể nào mua rồi...”

“Lăng thiếu gia liền giúp đỡ thôi, người nhà làm cũng không thể nào hảo, chiếu cố một chút thôi” Cố Tĩnh cười hi hinh, một mắt nhìn Cố Thập Bát nương hết sức đặc ý

“Này..cái này...” Công tử thể hiện bộ dáng khó xử

Còn chưa nói xong, chòm râu dê từ nội đường đi ra

“Lăng thiếu gia tới...mời vào bên trong ngồi...” Hắn vội nói, quét mắt một cái, thấy rất nhiều cô nương ngoài ý muốn, nhưng biết rõ phẩm chất của vị thiếu gia nhà mình, nên rất thoải mái

Ánh mắt nhìn thấy bóng dáng Cố Thập Bát nương, ngăn người, chợt hiện ý cười

“Tiểu nương tử, ngươi tới: Hắn quay đầu nhìn Cố thập Bát Nương cười nói

Cố Thập Bát nương cũng mỉm cười nhìn hắn gật đầu

“Lão Dương a.” thấy chòm râu dê có quen biết với Cố Thập Bát nương, công tử có chút ngoài ý muốn, thanh âm ho nhẹ, quyết định diễn kịch tới nơi” Ngươi tới vừa đúng lúc, vị cô nương này tới bán được, theo đạo lý chúng ta...”

Hắn chưa nói dứt lời, chòm râu dê duỗi tay, lấy ống trúc trong tay hắn

“tiểu nương tử, ngươi quả thật làm thêm tô?” Chòm râu dê nói, một mặt duỗi tay lấy một chút trên ngón cái, vân vê, lại để tới đầu mũi khẽ ngửi, hắt xì một cái

“Không sai, không sai, thêm tô hết sức hảo...” Hắn vân vê đầu mũi cười nói>” có nhiều hay ít? Ta muốn mua hết...”

Một câu này làm những người khác trong quán được đều có điểm ngoài ý muốn

Nhất là Cố tịch, mắt trừng chòm râu dê, có quân sự đàn vậy không, làm mà không nhìn ánh mắt thiếu gia, diễn kịch như vậy sẽ không...

Cố thập Bát nương cười, đem ống trúc khác đưa cho hắn, “Không nhiều, chỉ có từng đó”

Chòm râu dê gật gật đầu, “Mới có hai ba ngày, làm được từng đó được...”

Tình hình có vẻ không tốt? Công tử có chút cáu, không nghĩ đến tiểu nương tử đã có quyết định mua được, này...Như vậy hắn còn có thể làm gì? Còn nhìn mặt mỹ nhân sao? Thấy mặt Cố Tịch có chút khó coi, thanh âm ho nhẹ, hạ quyết tâm

“lão Dương, như vậy không tốt” Hắn gấp tái mặt nói, “Đừng làm hồng quy củ được hành”

Quy củ được hành...

“Lăng thiếu gia, là như vậy, hiện nay đang cần gấp thêm tô, đại thiếu gia đã lên tiếng cho phép thu mua bên ngoài.” Chòm râu dê vội nói

Đại thiếu gia... Công tử nghe có chút chần chừ

Cố Tịch nhìn ra, nhãn châu xoay động, ở bên nhẹ nhàng cười một cái

Công tử nghe thấy , sắc mặt thêm khó coi, không được, hôm nay nếu cả chuyện này cũng không làm chủ được Lăng thiếu gia hẳn thế nào có thể đi gặp người?

“Ta lại nói không cho người thu mua” Công tử hừ một tiếng, nhìn chòm râu dê không vừa lòng” Đừng có lấy đại thiếu gia lên mặt áp ta”

Chòm râu dê lúc này đã hiểu ý, hẳn có chút nghi ngờ mắt nhìn công tử, lại nhìn Thập Bát nương, có vẻ như...không thích?

Chính là ...Tại sao vậy?

Chòm râu dê nhìn mọi người, ánh mắt vừa chuyển , liền thấy một vị thiếu nữ cười, chợt hiểu, vị thiếu gia phong lưu nhà mình muốn mua nụ cười giai nhân

Ăn com người, chó đực tội chỉ nhà, tuy vị thiếu gia này trong nhà không có tiếng nói, nhưng thiếu gia là thiếu gia, máu mủ tình thâm, đắc tội hẳn không tốt, đây chỉ là một vị tiểu nương tử...

Thấy chòm râu dê áy náy, Cố Thập Bát nương rõ ràng, liền nhìn chòm râu dê cười, thể hiện thần sắc minh bạch. “Quấy rầy” Nàng nói, duỗi tay cầm ống trúc của mình

Chòm râu dê bị tiểu nương tử cười lại một lần nữa chấn động , hẳn không khỏi chớp mắt, tâm trí ẩn ẩn, đây không phải một tiểu hài tử chưa thông thế sự có thể có

Nhìn tiểu cô nương xoay người đi ra ngoài, chòm râu dê tâm lý thể hiện sự kỳ quái nghĩ, tựa hồ cảm thấy không giao hảo tốt với vị cô nương này về sau nhất định sẽ hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Lại gặp

Edit: Thanhfuong

Thấy Cố thập Bát nương cứ như vậy đi, Lăng thiếu gia có chút râu rĩ nhìn thiếu nữ, tuồng này chỉ sợ diễn rất không vừa lòng.

“người xem này...Tịch nhi tiểu thư...” hẳn mang nụ cười lấy lòng nói

Quả nhiên thiếu nữ thể hiện bộ mặt không cao hứng, tay ngọc vẫy vẫy

“Tính nàng ta hiểu mà, nàng có thể làm cái loại được gì” Cố Tịchh hừ một tiếng nói, ánh mắt nhìn hướng Cố Thập Bát nương, nha đầu này so với nha đầu ngày xưa, cảm thấy không giống nhau, ngày xưa bất quản chính mình nói gì , cười gì, nàng đều mang bộ thần tình hòa theo, bây giờ không giống lại giống đám hài tử hồ nháo....

Cố Tịch tâm lý liền nổi nóng, rõ ràng ta còn lớn hơn nàng một chút.

“Đi nào, đi nào” Nàng hô lên, nhất thời mắt hững hờ cất bước

“Tịch nhi tiểu thư” thấy mỹ nhân muốn đi, Lăng thiếu gia có chút gấp gáp, nghĩ đến một cái lý do thích hợp để chặn vị tiểu thư xinh đẹp này, không biết bao nhiêu người đang mơ tưởng nhìn chòng chọc nàng

“hữu duyên sẽ gặp lại ah” Cố tịch Nhi quay đầu cười

Theo sát sau lưng nàng, Lăng thiếu gia không thu lại được vẻ mặt dờ dẩn, thẳng đến khi thiếu nữ đi ra phố , lẫn vào dòng người mới lấy lại tinh thần

“Người đẹp a, người đẹp...” Công tử nuốt nước miếng, nghĩ lại nụ cười thiếu nữ bèn nhủ mảy.

Thấy thiếu gia nhà mình còn chưa cam tâm, chòm râu dê không khỏi cúi đầu cười thầm

“Lăng thiếu gia”, hẳn nghĩ tới một chuyện, thanh âm ho nhẹ, đánh gãy ý tưởng ôm mộng mang người đẹp về nhà của Lăng thiếu gia”Lão gia báo mấy ngày nữa Thanh phong lâu yến hội người nhớ đến.”

Nói là yến hội, kỳ thật chính là hội nghị gia đình, định ngày dự họp, các chương quỹ được sẽ thông báo tiền lãi “

Tất nhiên hội nghị sẽ có ca nữ trợ hứng, bất quá chỉ là những tỷ bà mà thôi, các tiểu khúc cũng không có miễn bàn đến các hoạt động khác

Lăng thiếu gia không chút hứng thú, ngồi nghe một nhóm người nói chuyện khô cằn bàn sự thể, thật là nhục nhả một nhân sỹ phong nguyệt như hắn

“ Có đại thiếu gia đi tốt rồi, ta không đi...” Lãng thiếu gia rung ống tay áo nói

“ lão gia đặc biệt dặn người đi.” Chòm râu dê mỉm cười nói

Lãng thiếu gia về mặt âm đạm, nghĩ đến sắp sửa phải ngồi ghế cứng nguyên buổi sáng, thậm chí cả ngày, liền cảm thấy toàn thân khó chịu

“ Không được , ta đi nằm một lát..” Hần vô ý thức chống eo , tựa hồ cảm thấy đã cứng ngắt, “ Cái gì mà công việc, nhất định ta phải đi, ta đi bất quá là bị mắng...” Lâu bầu , lẩm bẩm vừa đi vừa nói.

Chòm râu dê nhìn bóng lưng hần lắc lắc đầu, cùng cha sinh, thế nào khác biệt lớn như vậy, xem đại thiếu gia, bộ dáng tốt, lại giỏi giang, tương lại Đại Hữu sinh có đại thiếu gia nắm giữ, nhất định sinh ý sẽ ngày càng tốt hơn

Bất quá , nhưng người trong nhà tham gia tụ họp, đã có mấy năm không long trọng như vậy, chẳng nhẽ có sự việc gì?

Chòm râu dê vân vê râu suy nghĩ, ánh mắt nhìn ở bên ngoài, xem người trên phố tới, không còn nhìn thấy thân ảnh tiểu cô nương, tâm lý không khỏi than thở, hài tử đáng thương, vui vẻ tới, kết quả lại... nói như vậy sẽ trốn nơi nào khóc đi

Cổ Thập Bát nương khịt khịt mũi, đem ống trúc phủ lên, nói không ừ rừ là giả, nhưng khóc còn chưa đến mức đó

Bây giờ nàng không phải là Thập Bát nương đời trước gặp chuyện chỉ biết kinh hoàng, cũng không phải Thập Bát nương không hiểu ánh mắt hi vọng của người khác, cũng khác với Thập Bát nương vừa mới sống lại , lòng còn tràn đầy phần nợ chỉ biết hô to khóc lớn.

Cần mạnh mẽ sống, cần học nghệ tốt để từng bước cùng vận mệnh đấu tranh, bây giờ nàng tâm trí ngày càng thêm thành thực, tính cách càng lúc càng vững chắc

Cười nhạo cũng tốt, châm chọc cũng tốt, làm khó dễ cũng tốt, lấy lòng cũng tốt, nàng tin tưởng mọi việc không thể che giấu được ánh mắt nàng

Nàng biết rõ chính mình muốn cái gì, thời điểm nên tranh cái gì, thời điểm nào nên cười mà cho qua

“ Như vậy thử lại lần khác, ta không tin không thể bán đi...” Nàng đứng lên đem hai ống trúc ở trên vai , lộ ra ánh cười “Không phải nhà nào cũng có người si mê Tịch nhi thử thử...”

"Khụ.. Tiểu nha đầu bán được rất khó đi?"

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cười hài hước, Cổ Thập Bát nương giật nảy mình, vội quay đầu.

“ Cho nên nói, được thật , được giả có gì quan hệ, dù sao trong mắt những người đó đều cùng một dạng, thật giả không phân , đẹp xấu không phân...” Lão già mang bao tải với nhiều nếp nhăn trên mặt hiện chút thâm trầm, bất quá chính thể xem ra vẫn là hài hước

“Ngươi? Ngươi cũng tới Kiến Khang?” Cổ thập bát nương rất ngoài ý muốn, có chút ngạc nhiên

Lão nhân bảo trì thâm trầm sắc mặt, ánh mắt hấp háy cười chòng chọc nhìn Cổ Thập Bát nương, hai tay bắt sau lưng, tư thái nhìn qua có điểm đo lường.

"Ngươi... Thế nào không... Quý xuông?"

Mắt to trừng mắt nhỏ một khắc, lão nhân rút cục nhẫn không được, thu hồi thần tình thâm trầm, quát lên

Cổ Thập Bát nương cười ra thanh âm hi hi cười, này lão nhân...

Nàng xoay người đi.

Lão nhân ở tư thế kiêu ngạo phía sau mắt tròn tròn

"Uy, ngươi làm gì vậy..." Lấy lại tinh thần, vội đuổi đi lên, "Tiểu nha đầu, ta đưa ngươi sách ngươi không xem sao?"

Cổ Thập bát nương có chút cảnh giác, này lão già chẳng lẽ rốt cuộc biết này quyển sách quý hiếm, mơ tưởng muốn trở về? Cái này không được, nàng bây giờ rất cần quyển sách này...

"Cái gì kêu ngươi đưa ta? ta thắng người mà." Nàng nói, một mặt xem lão nhân, "Thế nào, ngươi sẽ không mơ tưởng đổi ý đi?"

Lão gia cười ha ha , khoát tay, "Cái gì bảo bối, ta hối hận cái gì, chỉ là một quyển sách mà thôi..."

Vậy thì tốt, Cổ thập Bát nương nhẹ nhàng thở ra , tiếp tục , một mặt nhìn các chiêu bài bốn phía, cân nhắc nên đi quán được nào hỏi một chút.

"Chao ôi tiểu nha đầu, ngươi không đem quyển sách này cho sư phó ngươi xem?" Lão nhân vẫn là có điểm không hiểu, lại một lần nữa truy hỏi

"Ta không sư phó." Cổ Thập bát nương đáp.

"Người..." Lão nhân chớp mắt, "Tiểu nha đầu, người nói thật ra đi, người nói cho ta, tới cùng sư phó người là ai, ta... Ta...."

"Ta thực không..." Cổ Thập bát nương nói, quay đầu xem lão nhân, gấp hấn lại ở trên người sờ loạn, không khỏi nhăn tình sáng lên, "Người còn có bảo bối?"

Một đại bảo bối lớn trước mặt người, người lại không nhìn thấy... Lão già rất là ngột ngạt.

"Người nói cho ta biết..." Lão già tựa hồ hạ quyết tâm, tựa đầu vừa nói, "Ta liền thu người làm đồ đệ "

Cổ Thập bát nương sùng sốt, chột ha ha cười.

"Người? Thu ta làm đồ đệ?" Nàng cười hết sức vui vẻ, từ trước đến nay đến Kiến Khang hậu, nàng đây là lần đầu cười như vậy vui vẻ, "Chỉ ta thế nào làm giả được sao?"

"Tiểu nha đầu, đừng xem thường giả được ta làm." Lão già ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, nói, "Ta cũng thực cân nhắc tài năng phân biệt được giả của người..."

Cái đạo lý này đã được nói trong quá khứ, Cổ Thập Bát nương nghe vậy trầm mặc một khắc

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chỉ điểm

Edit: thanhhuong

"Như thế nào?" lão già thấy nàng không nói chuyện, cảm thấy có cơ hội, vội vàng hỏi. Đồng thời tâm lý có chút là lạ, ai có thể nghĩ hấn sẽ thu đồ đệ như vậy... còn phải cầu người ta... Tương lại mà nói ra, nhất định không có người tin tưởng, khụ, đương niên, tuyệt đối không thể nói ra, quá xấu mặt.

"Lão trượng." Cổ mười tám nương nhìn hấn nghiêm túc nói, "Ta thực không sư phó, không phải cố ý giấu người."

Lão nhân có chút dờ dẩn.

"ta không lừa người, dù sao ta cũng không có sư phó, người tin cũng được, không tin cũng được, đây là sự thật" "Cổ Thập Bát nương cười có chút vô nại

Lão già này một đường truy nàng, chính là muốn biết sư phó mình là ai, thậm chí đem những đồ trân quý tới chỉ để hỏi

Cái này chính là muốn thể hiện tài năng làm giả...

Nghĩ câu nói này, Cổ Thập Bát nương cảm thấy mình trước kia phán đoán sai, này ông già đích xác không tầm thường, quyền sách, hấn phải biết giá trị ra sao.....

Nàng cắn cắn xuống môi, "Sách của người, ta xem xong sẽ trả lại người...."

Lão nhân thần tình trước là kinh ngạc, sau đó có chút suy nghĩ, nhìn Cổ Thập Bát nương, tựa hồ đang suy nghĩ nàng lời nói là thật hay giả.

Hấn xả quá bao tải, vội đầu vào trong lật lên.

"Người nhìn xem, lần này người nhìn xem, ta liền không tín...." Hấn nói thầm, cảm ra một phen được liệu đưa qua.

Cổ Thập Bát nương nhìn thoáng qua tay hấn, than thở.

"Xem không ra đi?" Lão nhân tha thiết hỏi, đôi mắt chờ đợi.

"Lời nói như nước chảy đi không thu lại, ta sẽ xem..."

Cổ Thập Bát nương đối với đôi mắt của lão già, đột nhiên hiện lên chút bất nhẫn

Hồng hoa giả này, thật không biết ai thiếu đạo đức nghĩ ra phương pháp dung hoa cúc nhuộm màu để giả mạo, thực mệt cho hấn nghĩ ra, thiếu nài nài, người cầm chơi đi

Lời nói của vị sư phụ già đòi trước vang lên, nàng chậm rãi thuật lại

Lão già mặt đỏ , vo lại thành một nắm

“Không thể a, không thể a, tốt xấu gì người cũng nhìn một hồi, thế nào chỉ xem một cái...” Hấn duỗi ngón tay vò loạn cái đầu bạc trắng, có chút phát điên

Ta đã biết người là bán được giả, còn nghĩ nhiều cái gì...Cổ Thập Bát nương nhin không được cười

“Lão trượng, người đã làm được thực, còn làm giả làm cái gì?” Nàng lại cười nói” Thực được tốt , cũng có thể kiếm tiền...Tỷ như Đồng lão gia, người biết Đồng lão gia đi? Huyện Hà Trung Đồng lão gia có thể được coi là chế được cao thủ...”

Xem mặt cô nương thể hiện sự hâm mộ, lão nhân bĩu môi.

“Cái gì Đồng lão gia...Hấn tính cái rắm...”

Cổ Thập Bát nương giật giật khóe miệng, nhìn xem lão nhân không chút để ý hình dạng, người chỉ là người bán được giả...Sao lại xem người đồng hành bán được là cừu nhân?

“Tiểu nha đầu” lão già cười tít mắt nhìn nàng” Thế nào? Rất muốn trở thành người như Đồng lão gia ah?”

Lão vừa nói Đồng lão gia chỉ là cái rắm a...

“hắc...” Lão già vò đầu, nháy nháy mắt, “Đương nhiên, ta sẽ chỉ điểm người, người tự nhiên sẽ không trở thành ...người gì kia...”

Cổ Thập bát nương bị hấn đùa cười, xem lão già thần tình nhẹ nhàng tùy ý, tâm lý dần kinh ngạc

Ông già này chẳng lẽ thực có lai lịch lớn? Thử hỏi thiên hạ có người nào dám nói Đồng lão gia – cao thủ được sư là cái rắm, vậy người đó phải là người thế nào?

Ví dụ đó là truyền nhân lưu công , Lưu Bất Tài?

Nàng đương nhiên biết lưu bất Tài, chế được đại sư, truyền nhân gia tộc Lưu công, xác thực truyền nhân tối hậu, Lưu Bất Tài.

Nhưng thiên hạ đã xác nhận vị truyền nhân Lưu công này đã qua đời hơn 20 năm, lại không con, không đồ đệ, thậm chí chết như thế nào, hài cốt ở đâu còn không nhận biết, thanh danh hiển hách của gia tộc Lưu công trở thành truyền kỳ, chỉ tồn tại trong văn hiến ghi lại và các nhóm được sư truyền miệng , miễn bàn bản Lưu công bảo chế 17 phương pháp cang là truyền thuyết.

Nói thật, nàng đối với bản tả Lưu công mười bảy Phương pháp còn đang nghi hoặc, suy đoán có lẽ vị được sư mà mình có chẳng qua là Lưu công đời đầu, như vậy , lưu công bí truyền của mình chính là bí chế bình thường, chẳng hề hiếm thấy

Cổ Thập Bát nương hết sức kinh ngạc

“Người nghe qua Lưu Công Lưu Bất Tài sao?” Nàng nhin không được hỏi, đánh giá niên kỷ lão già, “lão trượng...Người biết hấn sao?”

“Không nhận thức không nhận thức..” Lão già đột nhiên có điểm không bình tĩnh, "Chao ôi, người tới cùng có muốn học hay không a?"

Tuy rằng mình đã sống lại vào mười năm trước, nhưng dù sao cũng không phải là 20 năm trước, thời điểm mà Lưu Bất Tài chết

Muốn có đồ đệ, nhưng lại không muốn cho biết, Cổ Thập Bát nương tự giễu một chút, bỏ qua ý niệm này, nghĩ nghĩ mới đáp:” Không học chế giả được...”

Lão già trợn trắng mắt: “nghĩ muốn học, người còn không có tư cách đâu...”

“Vậy nhờ Lão trượng chỉ điểm.” Cổ thập Bát nương hơi thi lễ.

Nàng không có nói bái sư, lão già cũng không so đo với nàng. Dù thế nào cũng là con nhà quan, tiểu thư khuê các, dù là đứng đầu trong ngành bảo chế được nhưng ai nguyện ý? Bất quá, nữ hài tử này không có sư phó, chính là nhất ngộ kỳ tài, mình cũng tìm kiếm mới có

Lão già nhìn Cổ Thập Bát nương đối diện mỉm cười, mỗi người đều mang tâm sự của mình mà vui vẻ. Không lâu về sau, lão già hồi tưởng lại ngày này, mới không tình nguyện thừa nhận, không phải nha đầu là kỳ tài, mà chính mình là đồ ngu

Lão già không lưu lại địa chỉ cụ thể, chỉ nói sẽ đến tìm nàng sau

Cổ thập Bát nương cũng không lưu tâm, nàng sở dĩ đáp ứng hấn, bất quá là cảm thấy tâm tư lão rất muốn truy hỏi sư phụ mình, có điểm cố chấp đến đáng thương, như vậy cũng coi như cho lão một câu trả lời thỏa đáng.

Nhiều lần nhìn thấy được giả được bảo chế tí mĩ, lại không biết người tới cùng là như thế nào, cứ trơ mắt nhìn người liền tiếp đấm sau lưng, chính mình lại không biết đối thủ là ai, mùi vị này chỉ sợ không tốt tý nào

Có kinh nghiệm, Cổ Thập Bát nương không tiếp tục đi tìm các hiệu thuốc bắc bán được mà trực tiếp đi về nhà, tại cửa, nàng gặp gã thiếu niên bắt cóc

So với mấy hôm trước gặp, sắc mặt hắn càng không tốt, trên người chỉ có một tấm áo đơn

“Muội muội ta không hiểu chuyện, làm các người thêm phiền toái” Hắn thấp giọng nói

Cổ Thập Bát nương nhìn hắn một cái, đối với thiếu niên long dạ cứng rắn ngày nàng hiểu rất rõ. “Người quyết định báo ân, cần gì phải để ý ta tiếp tục đưa ân huệ?” nàng thân nhiên nói, nhìn người thiếu niên, đối với sắc mặt tái nhợt của hắn, hơi nhàu mày,

"Đi tìm người đại phu xem xem, người thân thể là thế nào, tiểu tụy vì bệnh, thời điểm ta muốn dùng người, người còn có thể làm?"

Lời nói cực kỳ không khách khí, thiếu niên lại tựa nhẹ nhàng thở ra.

"Người yên tâm, không báo người ân tình trước, ta là chết không được..." Hắn khàn khàn cổ họng nói, rồi bước đi.

Cổ Thập Bát nương nhìn bóng lưng hắn mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Thay đổi

Edit: Thanhfuong

Cổ Hải đi học, liền cảm thấy với hai ngày trước không khi có chút khác lạ, kỳ thật không khí 2 ngày trước cũng không phải tốt, bất kỳ ở đâu, người mới cũng là tiêu điểm, huống chi, hắn có chút danh không tốt

“Tiểu tử hôm nay lại tới...”

“Tôi cũng thế, ai biết hắn nghe tiền sinh giảng hiểu cái gì không?”

Phụ thân Cổ Hải tư chất không cao, cái này cả tộc đều biết, mà Cổ Hải tự nhiên cũng bị coi như vậy. Mấy năm trước hắn tới tộc học, tuy không phải chính thức đi học, nhưng cũng được mấy tháng, nhận không ít người cười nhạo

Lên lớp ngũ, tiền sinh hỏi đáp không được, cùng CỐ Lang đánh nhau, trốn học, thế nên sau ngày lễ tết, hắn không tới học đường học nữa

“Lão cha là người ngốc, nhi tử thì có tiền đồ gì”

Thanh âm chói tai, Cổ Hải không giữ được nhẫn nhịn, quay đầu ra sau nhìn, ngồi phía sau hắn, Cổ Lang lập tức đem thân thể tròn tránh, đồng thời hắng giọng đánh người

Cả phòng quay lại nhìn, lại nhìn thấy Cổ Lang ngây ngẩn đứng yên một chỗ, mà thiếu niên đã quay đầu lại tiếp tục chuyên chú đọc sách.

Cổ lang trợn mắt, dựa vào trí nhớ, lúc này tiểu tử nên sớm phát điên xông lên, bị mình đánh một cước mới đứng. Học đường vang lên tiếng cười

“Cổ Lang, thế nào, người ta nhìn một cái, người liền sợ như vậy?” Có người la lớn, tiếng cười càng to hơn

Cổ lang mặt đỏ bừng, oán hận nhìn thân hình Cổ Hải

“Cổ Hải, người là tên ngốc đàn độn, không biết ngưng tới trường, thuần túy là đứng hằm câu không ỉa...” hắn la lớn

Cổ Hải nghe, quay đầu.

"Oh? Đường ca, vậy người cũng làm một bãi phân cho đại gia nhìn xem..." Hắn thân nhiên mỉm cười.

Học đường nhất thời lại là một mảnh cười vang.

Dĩ vãng Cổ Hải tính tình thô mẫn, chịu nguyên tắc là động thủ không động miệng, bây giờ thế nhưng cũng học động khẩu bất động thủ, hắn thay đổi, nhưng cổ lang còn không thay đổi.

Tiếng còi làm Cổ Lang tức giận thật sự, hấn giận dữ nắm thư bút trên bàn liền đập xuống

Cổ hải giống như mắt mọc phía sau gáy, lệch đầu, thư bút bay qua sát hấn, nện vào người tiên sinh mới tiến vào cửa

Tiên sinh mới khoảng 50 tuổi, bị đập vào đầu, thân hình liền đứng thẳng, sắc mặt âm u.

Thấy hấn tới, âm thanh âm ỉ kêu Cổ lang ủa nhất thời biến mất

“Muốn ủa sai?” Tiên sinh vuốt ve khăn trùm đầu, mắt nhìn hướng Cổ Lang, điềm đạm phun ra hai chữ” Ra đi”

Cổ Lang không đoán được, chính mình lại xui xẻo, nhất thời buồn rười rượi muốn đi ra, thật xấu mặt, thế nên chỉ quay tới quay lui, không chịu ra ngoài

"Ra đi" tiên sinh thanh âm cất cao mấy phần.

Cổ Lang giật nảy mình, không dám dừng lại, chạy ra đi đứng tại ngưỡng cửa.

Ngồi trên Cổ hải cúi đầu nhìn, miệng hiển hiện chút cười, lại cảm thấy ánh mắt kia lạc trên thân mình.

"Ngươi, " tiên sinh thanh âm như trước bình thản, "Không nghe đến sao?"

Cổ Hải sừng sốt, ngẩng đầu.

"Ra đi." Tiên sinh dời tầm mắt, ngó cũng không thèm ngó hấn thân nhiên nói.

Cổ Hải giật mình, định nói, lại cuối cùng cái gì cũng không nói, đáp tiếng phải, đi ra ngoài, cùng cổ lang đứng chung một chỗ.

Học đường vang lên tiếng tiên sinh giảng.

"Thúi tiểu tử" cổ lang thấp giọng mắng, nhấc chân đi đá hấn.

Cổ Hải tuy rằng đứng ở ngoài cửa, nhưng mắt ngó về phía phòng học, nghiêm túc nghe bên trong tiên sinh dạy học, không để phòng bị cổ lang đá lao đảo một chút.

Hấn quay đầu nhìn cổ lang, dời sang bên cạnh mấy bước, tiếp tục nghiêm túc nghe giảng.

Cổ Lang cảm thấy chính mình là người đàn độn, không khỏi nổi trận lô đĩnh, tiên sinh ở trong phòng, không dám tới đập tên tiểu tử này, chỉ dám ngồi trên mặt đất, nhặt hòn đá nhỏ ném hấn

“Ngươi là cái đầu gỗ ngu ngốc, cái gì mà nghiêm túc nghe hiểu cái rắm...” Cổ lang thấp giọng mắng “Ta xem ngươi có thể giữ trang nghiêm được bao lâu”

Nghỉ ngơi giữa giờ, Cổ lang và Cổ hải bị chúng học sinh vây quanh, trào phúng chế diễu, Cổ Lang sớm đã thành thói quen, thấy tiểu tử này không chịu nổi giễu cợt chạy một hơi

Đến mãi khi tiên sinh tiếp tục giảng bài, Cổ Hải mới đứng vào chỗ không động đậy, thần sắc cũng không phản ứng gì

"Chao ôi, ta nói, ngọc đầu gỗ...." Hấn hạ giọng, dùng hòn đá nhỏ đập Cổ Hải một chút.

Cổ Hải như trước mặt ngó về phía lý, nghiêm túc nghe tiên sinh dạy học, bị hòn đá nhỏ đập ở trên đầu, ngó cũng không thèm ngó cổ lang một mắt.

Tiểu tử này, bây giờ so với da mặt mình còn dày hơn? Ngươi mắng không đi à? Cổ lang rất là ngoài ý muốn.

“Nghiêm cái gì mà nghiêm” Cổ Lang mắng, nhìn sắc trời, tiên sinh giảng hết một khóa nên sắp tan học, hiện tại, hấn đứng lâu, đùi muốn mọc rêu

“Ngươi có đi hay không” Hấn có chút vô cùng buồn chán lại một lần nữa hướng Cổ Hải ném cục đá, thấp giọng hô.

Cổ hải như trước không có để ý hấn

“phì” vậy ngươi cứ đứng đi” Cổ Lang hừ một tiếng, vỗ vỗ xiêm y, vẩy vẩy tay chân, chạy.

Góc phòng, ánh nắng bắt đầu tắt, tiên sinh nói xong câu cuối cùng, thấy nhóm học sinh ưỡ ỏi lên tiếng đã hiểu, bèn khoát tay áo nói hôm nay giảng đến đây thôi.

Học sinh nhóm đứng dậy thi lễ, tiên sinh gật gật đầu, xoay người đi ra học đường.

Bên ngoài thiếu niên cúi đầu thi lễ, nói tiên sinh đi thông thả.

Tựa hồ không đoán được người còn thành thành thật thật đứng ở chỗ này, tiên sinh có chút ngoài ý muốn, nhìn hấn một cái, mới chậm rãi bước mà đi.

Bóng đêm bao phủ khắp nơi, trong nhà Cổ Nhạc Sơn đèn đuốc sáng ngời, Cổ Lang nhắm mắt nằm trên xích đu trong phòng, tay cầm một quả đào ăn, tiếng kẻo kẹt vang lên

"Người nói, Cổ Hải hần thể nhưng thành thành thật thật đứng ở ngoài cửa nghe tiên sinh giảng bài?" Một bên ngồi ở trước bàn sách nghiền nát Cổ Ngư mang mấy phen kinh ngạc hỏi.

"Hừ, tiểu tử này, bây giờ rất kỳ quái..." Cổ Lang dựa vào ghế đong đưa dao động, đem ăn nửa cái quả đào tùy tay ném ra đi, nện xuống tấm nệm dày, "Một điểm cũng không tốt... Thực không ý tứ...."

Thay đổi? Cổ Ngư mi dài nhú lại, thay đổi sao? Hần cúi đầu, nhược có chút suy nghĩ.

Có lẽ...

Người nhà này bây giờ với trước kia không giống nhau, vậy mà dám chống đối Cổ Nhạc Sơn, trước công chúng dám phản kháng, chẳng lẽ các nàng quên? Cổ Nhạc Sơn chính là chỗ dựa vững chắc cho các nàng...

Phản kháng, Phản kháng... Các nàng bằng cái gì phản kháng... Mà giận nhất đó là, phản kháng thế nhưng thực các nàng được đến căn nhà.

Bằng cái gì các nàng có thể như vậy làm? Bằng cái gì các nàng không nên cùng hần một dạng, ăn nói khép nép nén giận hèn mọn muốn sống....

Bị nắm chặt trong tay, rốt cục không chịu nổi áp lực, đập tay xuống nghiêng mực

Nhắm mắt, Cổ Lang xoay quả đào, giờ tay ném

“Đồ ngu đừng lãng phí đồ tốt của tiểu gia...”

Quả đào nện xuống thân hình Cổ Ngư, lại lần lần xuống dưới bàn sách

“Dạ, dạ, đó là tiểu gia không dùng...” Cổ Ngư cúi xuống, nhặt quả đào lên

“Chao ôi, đem quả đào nhặt lên...” Cổ Lang trên xích đu lay động “Đây chính là vật quý trong cung, cha ta bỏ ra nhiều tiền mới mua được một sọt... Tiểu gia thường người ném một chút”

“Vâng.” Ngồi trên mặt đất, Cổ Ngư cúi đầu, duỗi tay nhặt quả đào đã bắn tung tóe nước, dung tay xoa xoa, há mồm cắn lên

“Ăn được không?” Cổ Lang vênh đuôi hỏi

“Ngon lắm, cảm ơn thiếu gia” Cổ Ngư ngẩng đầu, lộ ra cảm kích cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Cầu học

Edit : Thanhfuong

Sáng sớm, gió lạnh trên ngã tư đường gào thét, gian nhà tranh bên đường cơ hồ muốn thổi bay. Ngồi trong gian phòng, tay bị lạnh đỏ lên, Cổ thập Bát nương tựa hồ không cảm giác được gió lạnh đập vào, nàng nghiêm túc đem giấy dầu bao lấy con cóc

“Người làm thêm tô như vậy?”

Sau lưng này, thanh âm lão giả vang lên không mang chút bình tĩnh

Cổ Thập Bát nương gật đầu, “Đúng rồi, sách viết...”

“Sách viết, sách viết, lại là sách viết” Lão giả có chút nôn nóng, “người trừ sách viết thì không có cách nào khác?”

Khác với lúc vui đùa trong quá khứ, thần tình lão giả mang mấy phần nghiêm khắc, nói chuyện cũng không chút khách khí.

Cổ Thập Bát nương cúi đầu không có nói chuyện, trừ sách, nàng còn có thể từ chỗ nào học?

Gặp nàng bình thường không nói chuyện, như trước bận rộn dùng giấy dầu, lão giả chỉ cảm thấy lồng ngực một trận ngọt ngào đau.

“ngươi có đầu óc không?” Hấn duỗi tay đè con dấu của Cổ Thập Bát nương, thanh âm nồm nóng bắt mẫn, "Ngươi liền không thể chính mình nghĩ"

“Ngươi, lão đầu này...” Cổ Thập Bát nương giận dữ, đứng lên trừng mắt nhìn lão già.

"A" lão già xem nàng trừng mắt, không khỏi nhảy dựng lên, "Ngươi còn biết tức giận à?" Hấn duỗi tay ôm chính mình, một bộ đau tim nhưc óc, "Nên tức giận là ta! Ngươi sao lại dằn vậy à? Ngươi không phải rất thông minh sao? Ngươi thế nào liền thêm tô cũng không biết chế! Phương pháp đơn giản nhất cũng không nghĩ đến? Ngươi thế nào như vậy dằn à?"

Lão nhân nói này lời nói, nắm lồng ngực lớn tiếng ho khan lên, Cổ Thập Bát nương nguyên bản muốn đáp lễ mấy câu, gặp hấn như vậy, chỉ than thở.

"Ta vốn rất dằn..." Nàng cười khổ một tiếng, từ trong nhà tìm thấy một cái tách trà, rót ly trà đưa tới.

Lão già không cầm ly trà của nàng, mà là trừng mắt nhìn nàng, nghiêng quai hàm nói, "Không phải ngươi dằn, là ta dằn "

Hấn than thở, xoay người ra đi.

Lão già nguyên bản đã rất gầy gò, cúi xuống, lắc đầu đi trong gió lạnh lại càng hiện rõ vẻ thê lương

Cổ Thập Bát nương nhìn bong hấn, tâm lý không khỏi có chút chật vật , nàng cảm giác được sự thất vọng của lão...

Là bởi vì mấy ngày nay xem mình chế được, phát hiện mình không phải thực tài nghệ mà thất vọng đi? Phát hiện chính mình không phải là người thông minh tuyệt đỉnh mà chính mình chỉ là cái đầu đất...

Ta chính là đàn thôi, trừ sách, không có người chỉ giáo, ta có thể có bao nhiêu lợi hại... Ta lại không nói ta thông minh, là chính ngươi muốn như vậy, cho rằng...

Nàng cười khổ một tiếng, cúi đầu đi xem bàn con cóc, dùng đầu óc, không dùng sách...

Màn đêm buông xuống, lão già cũng không có trở về, màn đêm buông xuống tầm mắt, nàng mới giật mình tỉnh lại, phát hiện trời đã tối

Xoa xoa lên cằm cổ, hoạt động đôi tay, đứng dậy, nhìn từ phía ngoài cửa vẫn không thấy bóng dáng của lão, này, không phải lão giận dữ không trở lại đi?

Cổ thập bát nương than thở, mang tâm tư đóng cửa lại, xách sọt cóc vào trong nhà

Một đêm này, nàng đốt đèn đến khuya, xem sách lại không nhẫn nại được nghĩ tới lời lão già nói, dung đầu óc, không dùng sách...

“Không cần dung sách, ta còn có đầu óc gì...” Nàng có chút uể oải đem đẩy sách ra, thân thể mỏi mệt , nàng vô lực nằm bò lên thư án

Chỉ có thực lực chân chính mới hiểu, làm giả cũng là một tài năng

Này câu nói giống như một đạo linh quang tại nàng hỗn độn đầu óc lý lướt qua.

"tài năng chân chính..." Nàng lâm bẫm nói, ngẩng đầu, mỏi mệt nhìn qua, từ trên bàn tìm một quyển sách vỡ , rất nhanh lật vài tờ, tìm đến một chương nói về con cóc, bắt đầu nghiêm túc xem

Ánh mặt trời từ cửa sổ khe hở xuyên suốt tiến vào, tạo thành vết lốm đốm, điểm xuyết ở trước bàn, phủ lên thân thể thiếu nữ đang ngủ yên, tay vẫn nắm chặt, sách được rút cục rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh “ cạch” đem thiếu nữ bừng tỉnh.

"Thời điểm nào rồi..." Cổ Thập Bát nương xoa xoa lên cánh tay, ánh nắng sáng ngời chiếu vào có chút chói mắt.

Ngoài cửa có tiếng Tào thị quan tâm ân cần thăm hỏi.

Rửa mặt chải đầu trang điểm đơn giản ăn miếng cơm, Cổ Thập Bát nương liền vội vàng ra khỏi nhà chạy hướng vào thành, bên cạnh nhà cô.

Ánh nắng biến mất tại chân trời, thiếu nữ bóng dáng mới lại từ nhà cô ra.

Thân thể gầy yếu vẫn chưa quay về, ánh nắng không còn, thiếu nữ cũng không có chú ý,từ lúc nào bốn ba chàyk, bóng dáng một thiếu niên đã đi sau nàng, mang theo rất nhiều, rất nhiều cóc thả ở ngoài nhà cô.

Lân mò học tập, quên ăn, quên ngủ, ở phí sau cây đại thụ, lão già vọng về nhà cô xem tiểu cô nương mang mấy phần than thở

“Tuy tư chất kém một chút, nhưng tâm trí cũng là có thể...” Hấn cười khổ một tiếng, không thể nói là chật vật thích thú, muốn nói tâm trí, hấn cả đời này gặp rất nhiều người thông minh, thực không nghĩ đến cuối cùng lại nhặt được một người...

“tôi cùng là thông minh hay là đàn à?” Lão già không cam tâm thì thảo tự nói

Đối với một nhân tình như hần, chỉ cần mấy ngày chung sống, tâm lý hần đã có đáp án, chỉ là không nguyện ý thừa nhận

Nghe âm thanh ho nhẹ phía sau, Cố Thập Bát nương quay đầu, thấy lão giả nghiêm mặt đứng một bên.

“

"Lão trượng, người tới vừa lúc" nét mặt nàng tiều tụy, nhưng tinh thần rạng rỡ, "Người xem, người xem, ta đã biết cách làm thêm tô số lượng lớn"

Vỏ tỏi, gừng rơi ra từ bàn, nàng lấy tay bắt cóc, tay khác dùng cây trúc chọc lấy huyết thanh

Lão nhân hừ một tiếng, duỗi tay từ một bên nhặt lên một cây gậy gỗ, nhẹ nhàng ở trên đầu con cóc chọc, huyết thanh nhất thời trào ra.

"Ai nha, lão nhân, như vậy cũng được a?" Cố Thập Bát nương vui mừng quá đỗi, cười hô.

Tiểu gậy gỗ liền đập vào trên đầu nàng.

"Gọi cái gì Thực không quy củ!" Lão giả trừng mắt.

"Lão trượng, người không giận?" Cố Thập Bát nương xem sắc mặt hần, lại cười nói.

Lão nhân sắc mặt còn chưa tốt, nghe vậy càng có chút buồn bực, hừ một tiếng, hần có thể giận ai? Chính mình sao?

"Nào, ta chỉ người làm một lần, người nhìn xem," lão nhân nói, một mặt trừng Cố Thập Bát nương, "Thực là đàn chết, sao có vậy cũng phải nghĩ mấy ngày..."

Cố Thập Bát nương hé miệng cười, không có nói chuyện, đứng lên tránh ra, xem lão giả ngồi xuống.

"... Người tay sao vậy?"

"... Đàn chết đàn chết..."

"... Sai lại sai..."

"... Tay! Tay để chỗ nào lại!..."

Thiếu niên đứng ở góc khuất âm u bên ngoài phòng, nghe bên trong truyền thanh âm quở trách, thanh âm của cây trúc, vẻ mặt cũng không nhẫn nổi, co giật 2 cái

Này lão giả nói chuyện thực khó nghe, còn muốn đánh người a, trên mặt hần biểu lộ sự nghi ngờ, vị cô nương này không không phải ở ngôi nhà lớn, một tiểu thư tốt sao? Sao lại học cái này? Bộ một lão khát cái hô tới hô lui...

"Uy, tiểu tử kia" thanh âm lão giả trong nhà truyền tới, phá vỡ tâm tư của thiếu niên

"Nói người đó!" Lão giả đứng ở ngưỡng cửa, chống nạng trừng tới, ném cái giò trúc ra "Đi! Tiếp tục bắt cóc"

Thiếu niên sững sốt, từ sau núi đá chuyển ra.

"Động tác mau chút! Đừng kì kèo mè nheo!" Lão nhân trừng mắt quát, thấy động tác hần chậm chạp rất không hài lòng

Thiếu niên nhịn không được, khóe miệng kéo lên, cất vài bước, nhặt giò trúc lên đi. Vài ngày say, nhìn những cái sọt tràn đầy thiểm tô, Cố Thập Bát nương không khỏi tươi cười, bây giờ, một ngày nàng có thể chế thiểm tô bằng ba ngày trước

"Lão trượng, người thật lợi hại" Nàng nhìn lão giả, chân thành tán thưởng "Xem ra không người quả nhiên không phải chỉ biết làm giả được..."

Lão nhân không vui hừ một tiếng, chân đá cái sọt "Đi, đi bán đi, bào chế này có chút chưa tốt...Đi kiểm chút

vàng bạc đi..."

Núi vàng núi bạc...Cố Thập Bát nương giật giật khóe miệng, lão giả có biết mình nói cái gì không? Bán được, chính là bán thiểm tô một năm không ăn không uống cũng không nổi..."

"Nhìn gì vậy! Đi, đi bán được đi" lão giả nhìn nàng, vuốt mái tóc thưa thớt, nhìn Cố Thập bát nương cười "Nhớ kỹ, người không được nói giá, nhượng bọn hần ra giá"

Cái gì? Cố Thập Bát nương sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Chấn kinh

Edit: Thanhfuong

Gánh giỏ trúc đứng tại quầy dược hành, Cố Thập Bát nương có điểm chấn chừ, lão già đã không đi cùng nàng, bảo là muốn đi mấy ngày, không biết thời gian trở về, có lẽ cả đời không về...

Như vậy không dựa vào lão già...

Nàng quay đầu nhìn sọt thiêm tô, thiêm tô này không cần mình gia giá, để cho đối Phương tự mở miệng?

Còn lượm tối đại dược hành?

Bọn hần có thể đánh mình không?

Đồng Thận Đức ở Kiến Khang là một cửa hàng bán dược lớn, ở Đại Chu cũng là đứng thứ nhất, thứ nhì, là danh hào tại Vũ Châu, bây giờ Vũ Châu không còn là ranh giới của Đại Chu mà là Đại Kim, nhiều hào môn vọng tộc đã bị Đại kim diệt, nhưng Đồng Thận Đức lại lông tóc không hao tổn, vẫn ở Vũ Châu mở dược, làm đến mức này, xem như đứng ở đỉnh rồi

Thu lại nội liễm nhưng lại không đánh mất tôn quý, Cố Thập Bát nương thêm can đảm bước vào

Bất quản thế nào, nàng cũng được hần gửi thiệp, muốn nàng bán dược, nhìn xem, đến cùng có phải là lừa không

Người làm dược không phải nhiều, nhưng đạt đến khí độ bất phàm, xem chính mình là người mua, nàng lại gửi giỏ dược khiến cho nhiều người chú ý

Một tiểu hỏa kế tươi cười đến

“Tiểu nương tử là mua dược?” Hần hỏi, "Là chiếu theo phương để bốc thuốc, hay tự mình mua dược?"

"Không phải, ta là bán dược." Cố Thập Bát nương nói, một mặt đem giỏ dược phía sau lưng đưa tới, đặt ở trên mặt bàn.

Tiểu hỏa kế có chút ngoài ý muốn, nhưng mặt tươi cười không giảm.

"Tiểu nương tử, người này là bào chế dược liệu?" Hần cười nói.

"Vâng." Cố Thập Bát nương gật gật đầu, mặt bình tĩnh hờ hững, trong tâm lại nhảy loạn lên.

Tiểu hỏa kế khóe miệng cười càng nồng.

"Tiểu nương tử đây là cái gì? Bán thế nào?" Hần cười nói, mặt đã mang mấy phần hài hước.

Không biết là ai lừa tiểu nương tử này, để nàng tới Đồng Thận Đức bán dược.....

Thấy tiểu hỏa kế lay động giỏ trúc, Cố Thập Bát nương duỗi tay đè lại.

"Gọi quản sự các người tới xem." Nàng thản nhiên nói.

Tiểu hỏa kế sững sốt, xem thần tình tiểu cô nương này, rất bình tĩnh, tựa hồ không phải đang nói đùa.

"Tiểu nương tử, đây là thuốc gì?" Hần không nhịn được hỏi, có một số người cầm hàng hiếm tới bán. . .

"Thiêm tô." Cố Thập Bát nương đáp.

Tiểu hỏa kế nhìn không được hi hi một tiếng.

Cố Thập Bát nương nhìn hần một cái, "Đi đi, nói các người quản sự xem."

"Tiểu nương tử, người vẫn là đi nơi khác chơi đi." Tiểu hỏa kế dờ khóc dờ cười, đem thiêm tô đưa cho quản sự xem, không phải sẽ mất sao.

"Thế nào?" Cố Thập Bát nương xem hần thản nhiên nói, "Các người gửi danh thiệp, cũng trên ta a?"

"Cái gì danh thiệp?" Tiểu hỏa kế sững sốt.

Tiểu cô nương từ đầu đến cuối khí thế hờ hững, hẳn cảm thấy có điểm không đúng.

"Ta họ Cố, ta tới đưa thuốc, người đi hỏi một chút, các người còn muốn hay không? Muốn hay là không muốn, ta đi ngay." Cố Thập Bát nương nói.

Họ Cố? Tiểu hỏa kế nhăn nhu mi, lại một lần nữa đánh giá này tiểu nương tử, rốt cục vẫn là bị nàng dung khí thế bình tĩnh trấn trụ.

"Ta giúp người hỏi một chút.." Hắn nói, quyết định này của chính mình cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Đi đi." Cố Thập Bát nương gật gật đầu, ngồi xuống ghế mây dung để đãi khách.

Nhìn qua lai lịch có vẻ lớn

Tiểu hỏa kế gửi giỏ thuốc của nàng lên, tâm lý tự nhĩ, không chú ý đến hai chân tiểu nương tử giấu dưới váy đang phát run.

Sảnh lớn, người vào vào ra ra, nhìn tới nàng đều hiếu kỳ, thời gian chỉ mới hết ly trà nhỏ mà Cố Thập Bát nương cảm thấy rất gian nan,

Nàng có chút không bình tĩnh muốn đứng dậy, một người mập mập từ trong nội đường đi ra

"Cố nương tử cố nương tử..." Người tới nói năng lộn xộn, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt nàng. Một người cực kỳ mập mạp, giống như một viên cầu được bọc tơ lụa hào hạng, nên Cố Thập Bát nương không thể không nhìn hắn

"Cố nương tử, ngài thế nào tự mình tới... Có cần cái gì, bảo người truyền ta, ta tự mình đi gặp người.." Viên cầu kích động nói

Cố thập bát nương rốt cục cũng bỏ qua thân hình hắn để chú ý đến lời nói của hắn

"Người... biết ta?" Nàng nhin không được hỏi

"Cố nương tử chê cười...: Viên cầu cười nói,

Tấm danh thiếp là thực? Cố Thập Bát nương chấn kinh không nói ra lời

"Cố nương tử, mau mau, thỉnh vào bên trong, đã phái người đi thỉnh đại lão gia..." Viên cầu khom người nói.

Động tác này thực là làm khó hắn.

"Không được, ta còn có việc." Cố Thập Bát nương thân nhiên nói.

Tâm tư đã bị viên cầu nhiệt tình làm chấn kinh, nếu không phải đùi đã mềm, nàng rút chân đi ngay. Gặp nàng nói thế, viên cầu vội liên thanh đáp phải

"cố nương tử, đây là tiền được, người xem có vừa long không?" Viên cầu hỏi

Lời nói vừa ra, vội khẽ vươn tay, lấy cái khay từ tay tiểu hỏa kế, đem những thỏi bạc được xếp ngăn nắp đưa tới

Cố Thập Bát nương nhìn bạc không nói ra lời

Năm mươi khối thiểm tô, mười thỏi bạc

Thấy Cố thập Bát nương không nói chuyện, Viên cầu có chút khẩn trương, giá này không hài lòng sao?

"Cố nương tử, hay ta đổi vàng lá cho ngài..." Hắn mang nụ cười lấy long thăm dò

Đổi thành vàng lá, mười thỏi bạc sẽ không còn là mười thỏi bạc.

"Không cần" Cố Thập Bát nương nói, thanh âm có chút khô khốc, nàng vịn tay đứng lên

Viên cầu nhẹ nhàng thờ ra, trưng tiểu hỏa kế, "Còn không giúp nàng?"

Tiểu hỏa kế vội theo tiếng cảm túi tiền.

Cầm gói to nặng trĩu trong tay, Cố Thập Bát nương thấy hô hấp dồn dập, nàng nhin không được ngẩng đầu nhìn viên cầu

"Được của ta thực đáng đồng tiền? Người không đùa chứ? Nàng hỏi

Viên cầu nghe vậy mặt hiện lên sợ hãi, hắn nỗ lực mở to mắt

"Không phải không phải, không dám không dám.. Cố nương tử, này giá tiền hảo thương lượng, cố nương tử cứ việc mở miệng chính là.." Hắn vội cười nói.

"Không phải, " Cô Thập Bát nương thấy hần hiểu nhầm ý mình , nhìn bốn phía người tới càng lúc càng đông, tay cầm túi tiền nặng trĩu, nghĩ đến lời dặn lúc trước của lão già, liền cảm thấy nhất định có ẩn tình khác, hiện tại không nên hỏi

Nàng không nói thêm nữa, thi lễ cáo từ.

"Cổ nương tử cổ nương tử, đại lão gia chúng ta đến ngay..." Viên cầu vồng vàng đứng trước mặt nàng cung kính nói" Cổ nương tử, cổ nương tử...sau này cần, chỉ cần phái người gọi chúng ta...Cổ nương tử, cổ nương tử....Đại lão gia chúng ta muốn tìm ngày bái phỏng, không biết cổ nương tử có thể gặp không?"

Lúc hần còn đang nói, Cô Thập Bát nương đã đi xa, vừa ly khai Thận Đức đường nàng bèn cầm túi tiền chạy như điên.

Gặp quý gặp quý.....

Nàng nhất định là gặp quý...

Này kiện sự nhất định có kỳ quặc

Cô Thập Bát nương xem túi tiền trong tay, đầu óc rất nhanh chuyển động, mơ hồ nghĩ ra đầu mối

Nghĩ đến lão già dặn bảo, khi nói chuyện mặt là lạ...

Chẳng lẽ được có gì cổ quái? Lão già này chuyên làm được giả, nên không phải mấy ngày nàng bắt tri bắt giác, lão đụng tay chân, tỷ như...hạ mê hồn được? Nên những người mua được như si , như cuồng không so đo tiền?

Quá hoang mang, Cô Thập Bát nương lắc đầu, hoang đường hay không, thử một cái là biết.

"Linh nguyên, Linh nguyên..." Nàng la lớn

Sau lưng nàng mkột thiếu niên có chút buồn bực đứng ra, hần biết mình đi không tốt....

"Đi, đi mua giúp ta chút dược liệu chưa bào chế..." Cô Thập Bát nương vút cho hần thoi bạc

Thiếu niên bắt lấy thoi bạc nặng trĩu

"Muốn mua dược liệu gì" Hần hỏi

"Bắt quản dược liệu gì, tùy người mua" Cô Thập Bát nương khoát tay.

Thiếu niên liền xoay người đi.

Thanh phong lâu.

Cuối lầu ba, đại sảnh đầy người, đây là gia yên cố định của Đại Hữu sinh, nhìn mọi người ăn mặc trang điểm cho thấy đây đều là những người hết sức quan trọng, tháng này gia yên đã mấy lần, gia nhân nhất thời không ít phán đoán

Tiểu nhị nói đùa nhau đi tới, nhưng không đưa lên trước mặt bàn mọi người mà để sang một bên. Lúc này tầm mắt mọi người đặt trên cái bàn chính ở đại sảnh

Đây là một ngọc thạch nhỏ để làm án, phía trong trắng sữa, bên ngoài xanh nhạt , cực kỳ tao nhã

Trên bàn này, mấy khối dược liệu hoặc vàng hoặc đen khô héo, đem mỹ cảnh trên bàn ngọc phá đi

Nhưng không có bất kỳ người nào kháng nghị mà mắt nhiệt tình nhìn chòng chọc vào mấy khối dược liệu xấu xí

Ánh mắt đảo qua nhìn thần thái những người ngồi trên đại sảnh, vị trí chủ tọa, một lão già thể hiện hết sức trịnh trọng.

"...Đại gia cảm thấy ra sao?" Hần hỏi

"Tứ ca" Bên trái hần một vị lão già khác trầm tư nói, "...Mất ta vụng về , nhưng dược của Lưu công có chút không giống"

Lão già gật gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn chút dược liệu trên bàn.

"Vâng, ta cũng nghĩ như thế." Hần trầm giọng nói, " Nhưng ta thấy Bảo Hòa đường tới mua rẻ sắn... đích xác là đồ thật, không thể nghi ngờ."

"Lão gia, đệ tử Lưu công , có thể cùng Lưu công có chút khác biệt, cũng không có gì lạ" Có người nói

Đại sảnh vang lên tiếng nghị luận.

“Triều Dương” Lão giả mặc thanh y nhìn sang bên phải

Bên phải, một lão trung niên khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, so với người cùng tuổi ngồi p

“Triều Dương” Thanh y lão giả nhìn sang bên phải

Bên phải cách năm sáu người trung niên là một người niên kỷ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, so với những người đang ngồi tại đại sảnh, thấy rõ trong gia tộc hần có địa vị không tầm thường.

Người thanh niên cúi đầu, nghe hỏi, liền chuyển tầm mắt, mặt mũi thanh tuyền, tinh thần sang láng

“Gia gia,” Hần ngồi thẳng đáp

“ngươi cảm thấy ra sao?” “Lão giả hỏi tôn tử, không chút che giấu sự yêu thích trong mắt mình

“Bảo hòa đường Vương Nhất Chi tự mình gửi danh thiếp...”

“...Sớm nghe có tổng cộng 6 nhà gửi danh thiếp cho vị cổ nương tử này...theo thứ tự là Bảo Hòa đường, đồng thân đức, hòa Thái Xương, vĩnh phong được, vạn thịnh long, tam nghĩa thành...”

Một chuỗi các cửa hàng được được nói ra, thần sắc mọi người trên sảnh càng thêm ngưng trọng, thấp giọng nói chuyện

Người thanh niên không có trực tiếp hỏi đáp lão giả, lão giả nghe lại gật đầu

“Không sai, Triều Dương nói rất đúng...” Hần chỉnh lại thanh âm” ta tin tưởng, danh thiếp những người gửi đi này không thể lấy danh dự trăm năm ra nói giỡn...”

“gia gia, danh thiếp ngài ta đã gửi đi.” Tín Triều dương nói tiếp

Lão giả nhìn hần một cái” Triều Dương, sao ngươi lại cầm danh thiếp của ta đi? Bây giờ Đại Hữu Sinh, Dương gia chính là phụ thân ngươi...”

Ngồi đối diện thanh niên là một vị trung niên sắc mặt bình thản, còn mang một nụ cười, hiển nhiên không có chút bất mãn với nhi tử

“Gia gia,” Tín Triều Dương thể hiện gương mặt tươi cười, ly rượu chuyển động trong tay, nói “Gia gia là lão gia trong ngành dược, đối với đệ tử Lưu công tử về chúc mừng một chút, cái này chẳng phải chuyện xấu, cũng không thất lễ, như thế, người ta cũng không trách, cũng không có gì, chỉ là thuần túy quan tâm hậu bối mà thôi”

“Không sai” lão giả mỉm cười, tán thưởng đại tôn tử của mình

Thực là càng xem càng thích, người tôn tử này, vô luận tướng mạo hay là khí chất, tuyệt đối là nhân trung nhân tài kiệt xuất, đương nhiên tối trọng yếu là hần tâm cơ trí mưu, ở trong gia tộc không thể coi thường.

Tín Triều Dương, năm nay bất quá hai mươi bốn tuổi, nhưng trầm ổn, ưu việt, lại không kiêu ngạo không nóng nảy, đối với trưởng bối vẫn là khiêm nhường khiêm tốn nhã nhặn, đại tộc lớn thị phi nhiều, nhưng cả nhà thượng hạ, đối Tín Triều Dương tỏ vẻ bất mãn nhân có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người như vậy, người chính là ghen tị với hần không được, càng ghen tị lại càng làm mình thêm xấu hổ

“Chúng ta cũng không lạc hậu, huống chi bây giờ Đại Hữu Sinh người đối ngoại là đại thúc, như vậy, tương lai có gì không thỏa, chúng ta cũng không bị liên lụy...” Có người tán thưởng, gật đầu nói

"Bất quá...." Tín Triều Dương thần tình ôn hòa, đầu lông mày hiển hiện một tia nghi ngờ.

"Triều dương, có chuyện cứ nói đừng ngại." Lão giả nói, nhất cổ bất hoà không khí thanh âm truyền vào trong tai hần, nhượng hần nhượng mày, thần thái nghiêm khắc hướng đại sảnh lý liếc nhìn tới đây.

Bởi vì mọi người muốn nghe Tín Triều Dương nói chuyện, đại sảnh tiếng nghị luận im ắng, tiếng ngáy nhỏ nhỏ cũng có thể nghe rõ ràng.

Ngồi trong đám người, một người dựa vào cây cột đang ngủ mê mết, cảm y thiếu gia đột nhiên bị đập vào người.

"Thế nào? Tản?" Hần giật mình tỉnh lại, duỗi tay lau khóe miệng nước miếng, hoảng đầu xem

Bốn phía vang lên tiếng cười nhẹ, lão giả ho nhẹ thanh âm, cảm y thiếu gia lập tức rút khỏi đầu, đem chính mình giấu ở phía sau đám người.

Thấy vậy, đoạn nhạc đệm cũng không làm Tín Triều Dương không vui, hần thần tình như trước, mang đậm đậm cười.

"... Ngày mấy ngày này vị cổ nương tử đại lượng ra dược, tại dược hành, mỗi nhà đều đến bán, không có chút nào thiên vị bất kỳ nhà nào....." Hần nói

tiếp, lời nói xoay chuyển, "Bất quá, kỳ quái là, chỉ riêng không có đi đến nhà chúng ta"

Cái này rất kỳ quái.. Đại sảnh lý nhất thời vang lên nghị luận, danh thiếp cũng gửi, nhà bọn hắn cũng bán được trên phố, gần sát cũng có 2 nhà bán được, này vị Cố nương tử đều đi, không lý do tự nhiên bỏ qua bọn hắn a?

"Này vị Cố nương tử chẳng lẽ đối chúng ta không thích?" Lão giả nhú mày, thần thái có chút ngưng trọng.

Cái này không tốt, tự nhiên không nói không rang, lại cùng đại được sự nảy sinh không vui, nàng không bán được cho mình, sẽ làm tổn thất danh dự của mình

Mỗi người đều có thể mua được của nàng, nhưng không bán được cho các người, cái này chứng minh điều gì?

Đại sảnh, mọi người đều ý thức được điều này, thần sắc đều có chút bất an, lại bắt đầu thấp giọng nghị luận.

"Ta đang nghĩ..." Tín Triều Dương nói, một mặt nhìn phụ thân, "...chắc phụ thân phải tự mình đi bãi phòng Cố nương tử một chuyến..."

Người đương gia Đại Hữu sinh đường là phụ thân Tín triều Dương, Tín gia nhị gia nghe vậy liền gật gật đầu

"Như vậy cũng tốt, chắc phải như thế." Hắn nói, "Bất quá, vị Cố nương tử này nhà ở đâu? Chúng ta đi Cố gia tộc trưởng bãi phòng vẫn là... Chúng ta không biết nàng, có người tiến cử sẽ không đường đột..."

"Ài" Ngồi phía sau, vị Cẩm y thiếu gia đột nhiên nói, hắn nghe Cố nương tử, đầu óc hiển hiện mặt mũi một thiếu nữ kiều mỹ, không khỏi hít nước miếng, "Cố gia? Ta nhận được, ta nhận được"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Nghi hoặc

Edit: thanhhuong

Cẩm y thiếu gia rung đùi, nói, thanh âm khá lớn, mọi người trong sảnh đều nghe thấy. Có người cười nhẹ, lão giả thần sắc cũng không tốt

"Triều Lăng" lão giả trừng mắt quát

Cẩm y thiếu gia bĩu môi, rụt đầu ngòai

"Lăng thiếu gia quen biết rộng, có khi nhân thức được..." Có người nham nhở nói

Lời nói làm mọi người càng cười lớn

"Phi, ta nhận được mà, không phải là Cô gia bán tởn lọa, Cố tiểu thư a, các người nói các người nhận không được? Nga, các người sao nhận được người ta a, người ta cũng không nhận được các người..."

Ta nghe được, ta đã tỉnh ngủ... Tín Triều Lăng hừ một tiếng

"hiện tại ai là được gia Cố tiểu thư..." có người nói tiếp

Tín Triều Lăng thấy tim đập mạnh, nghĩ đến là lớn: "Làm được? ta nhận được! Ta nhận được!"

Thanh âm càng lớn, phá vỡ cuộc nói chuyện của mấy lão giả, hắn đứng thẳng mi, trừng mắt nhìn qua

"Triều Lăng" Tín Liên Sinh trầm mặt quát "ra đi"

Tín Triều Lăng vẫn là rất sợ phụ thân và gia gia, nhưng lại cảm thấy ủy khuất, đứng dậy, một bên đi ra ngoài một bên nói: "Ta nói ta không tới, các người không phải bắt ta tới, tới lại đuổi ta ra đi... Ta nói ta nhận được, các người còn không tin... Cố gia tiểu nương tử ta thực nhận được... Hôm trước nàng đến được lều của chúng ta bán đượcđi...."

Hắn lầu bầu lăm bằm đi đến ngưỡng cửa, mới muốn đẩy cửa, liền nghe Tín Triều Dương ở phía sau gọi lại.

Đây là ca ca cùng cha khác mẹ, hào quang quá chói mắt, hắn ngày thường có thể trốn thật xa liền trốn thật xa, lúc này nghe hắn mở miệng, Tín Triều Lăng có ý niệm chính là tăng tốc bước chân.

"Ngũ đệ, trở về." Tín Triều Dương đứng lên, hô.

Gặp đại tôn tử như vậy nói, lão giả cũng lập tức cùng gọi Tín Triều Lăng.

Cái tiểu tử không nên thân này không biết ở ngoài chợ phiên toái đi?

"Đại ca.." Tín Triều Lăng miễn cưỡng xoay người, cúi đầu ứng thanh.

"Người mới vừa nói cái gì? Có vị họ Cố nương tử đến nhà chúng ta bán quá được?" Tín Triều Dương đi ra mấy bộ, nhìn hẩn hỏi.

Nhìn thấy vị đại ca luôn được tôn sùng lại tin lời nói của mình, Tín Triều Lăng rất có cảm giác thành tựu, hẩn đắc ý nhìn phía sau, ném ra mặt tươi cười,

"Đúng vậy, liền mấy ngày hôm trước thôi, Cố nương tử đi cửa hàng chúng ta, bán cái gì? Ah, thêm tô...." Hẩn đắc ý hả hê nói, "Không tin, các người hỏi cửa hàng lý lão Dương...."

Lời này vừa nói ra, cả phòng người vừa mừng vừa sợ.

"Lời này nói thực ?" Tín Triều Dương hỏi, tiến lên mấy bộ.

"Đương nhiên, " Tín Triều Lăng thể hiện, người đừng coi thường ta , "Nàng là muội muội Cố Tịch Nhi đúng hay không? Nàng kêu.. Ân.. Kêu..."

Lăng thiếu gia dùng suy nghĩ ở trong đầu tìm kiếm, rốt cục linh quang hiện ra, thanh âm thiếu nữ như chim hoàng oanh lại một lần nữa ở bên tai quanh quẩn.

"... thập Bát nương" hẩn dương tay hô, cao hứng nhếch miệng cười, "Kêu Cố Thập Bát nương "

Luôn luôn hồ hững, Tín Triều Dương trên mặt đã hiển hiện mấy phân dao động, hẩn nhẹ nhàng thở ra, quay sang xem hướng gia gia cùng phụ thân.

"Không sai, này vị cố nương tử gọi là thập Bát nương.." Hẩn cười nói .

Như vậy nói khôngphải Cố nương tử không bán được cho bọn hẩn, hơn nữa đúng hạn bán, bọn hẩn vẫn là mua được sớm nhất trong mấy nhà làm được.

Mấy vị lão giả đang ngồi đều lộ vẻ thích thú.

“Rồi sao nữa” Lão giả lần đầu tiên hướng nhìn tôn tử kém cỏi của mình, hỏi

“Sau ta...” Tín Triều Lăng há mồm nói, lời đến môi, giống như một chậu nước lạnh tưới vào đầu, hẩn rung mình một cái

“Thế nào? Nói ra? Hay người trả Cố nương tử giá tiền quá thấp?” Tín Liên Sinh trừng mắt, thúc giục trả lời

Tín triều lăng đột nhiên cảm thấy bị người ta chú ý thật khó chịu

“Cha...” hẩn nói lắp, mang mấy phân lầy long hướng phụ thân nói” Cố nương tử... Là người gì vậy? Xem ra mọi người vô cùng...rất chú ý...”

“Nàng là Cẩm Châu được sư , đồ đệ Lưu Bát tài” Tín Triều Dương thần nhiên nói, nhìn huynh đệ cùng cha khác mẹ , tâm đột nhiên trầm xuống “Đồ đệ duy nhất”

Tín triều lăng dù sao cũng là con cháu thế gia ngành được, tất nhiên sẽ không hỏi ngu xuẩn Lưu Bát Tài là ai, hẩn cũng biết đại được sư đối với quan được có ý nghĩa gì...

"Tới cùng ra sao?" Tín Triều Dương nhìn hẩn, hỏi

Lúc này đã gần đến cuối năm, thời tiết cực kỳ âm hàn, trong tửu lâu tuy rằng nói đốt chậu than, ấm áp như xuân, nhưng cũng không giống như ở dưới cái nóng mùa hè, Tín Triều Lăng nhìn Tín Triều Dương ướt đầm áo, mồ hôi đầm đìa. Đại ca hẩn mặc một thân trường bào trắng, mang tram ngọc cẩm, tươi cười ôn hòa, thân hình thon dài, mỉm cười như tiêu sái, vô luận thế nào cũng làm mọi người thêm hảo cảm. Nhưng đối với Tín triều lăng mà nói, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần ở gần vị ca ca này, đều cảm thấy gió lạnh thổi toan xương cốt đều đau

“Sau..sau...Nàng không bán...liền đi...” Tín Triều Lăng nói lắp bắp, trên chóp mũi một giọt một giọt roi xuống.

"Chỉ là như vậy sao?" Tín Triều Dương xem hẩn, thần tình ôn hòa như trước , giọng điệu như trước hồ hững.

Nhưng Tín Triều Lăng lại cảm thấy tựa hồ có ngàn mũi tên nhọn xuyên thấu hai chân mình , hẩn thân hình không khỏi lao đảo.

Lão giả Tín Liên sinh lúc này cũng phát hiện không đúng, nhất thời đều đứng lên.

"Người.. Người này cái nghiệt tử.. Người phải hay không là.. Phải hay không là mạo phạm cố nương tử..." Tín liên sinh có chút hỗn hển.

Nhi tử của mình đức hạnh thế nào hẩn vẫn là biết.

"Thật không có, cổ nương tử bộ dạng không kém, chẳng qua, Ly tịch nhi sai xử...." Tín Triều Lăng vì mình oan chính mình nói.

Hắn nói còn chưa dứt lời, liền bị lão giả nghiêm nghị đánh gãy.

"Như tôi cùng là thế nào?"

Tín Triều Lăng khẽ run rẩy, không dám dong dài nữa, cúi đầu nói: "Ta cũng không làm cái gì... Chính là.. Hơi chút.. Tại giá tiền thấp một chút....." Nói này lời nói ngắc đầu lấy lòng, xem gia gia và phụ thân, "Gia gia, cha, ta lại không nhận được nàng... Chúng ta buồn bán, tự nhiên muốn đàm giá tiền không phải.... Sao có thể nàng nói bán chúng ta liền mua..."

Cũng là cái đạo lý này, Cổ nương tử xuống núi, dân gian lưu truyền, hơn nữa quầy được đều nhận định vị cổ nương tử tự nhiên cùng tất cả các vị được sự cùng một dạng, chế được tại nhà, muốn bán được, hưởng các quầy được truyền tin là được, nhưng nàng lại đi khắp các ngõ hẻm để bán được

Tục ngữ nói không biết già không quai, giá tiền đàm phán là chuyện bình thường, nếu như vì vậy Cổ nương tử cấu gia đình bọn họ, đó là không có đạo lý...

Lão giả Tín Liên Sinh thể hiện thần sắc hòa hoãn.

Tín Triều Dương cũng cười, nhìn huynh đệ mình, lạnh nhạt nói” Như vậy , không phải ngại vì lấy long tịch nhi cô nương làm Cổ nương tử không chịu nổi?”

Tín Triều Lăng giống như sét đánh, há to mồm xem Tín Triều Dương một câu nói cũng nói không nên lời.

Hắn thế nào biết? Đây gia hỏa chẳng lẽ là thần tiên?

Tín Triều Lăng trong phút chốc thần tình đại biến.

“Mấy ngày trước trên phố Vân lý, Cổ gia phát sinh sự náo nhiệt, vị cổ nương tử cùng chú bác náo âm ỉ, có thể nói là đã trở mặt...” Tín triều dương cười, xem Tín triều Lăng “Rất không khéo, vị cổ nương tử mà ngũ đệ nhận thức Tịch nhi cô nương , chính là thư muội...”

Trong nội thất lập tức trầm mặc, một lát sau, lão giả gầm lên giận dữ, âm thanh ly rượu vỡ vụn

“Ngươi là đồ nghịch tử khôn kiếp, ai cho ngươi đi quán được? lại dám dung quan được để làm bậy, mua cười , cầu xuan, Cút ngay! Lăn xa cho ta... TRỞ lại cho ta! Đi đến nhà Cổ nương tử quỳ đi...Ta không đánh gãy chân ngươi không thể...Nguyên lai là ngươi vô lại, làm Đại Hữu Sinh bề mặt...”

Trong lúc đó, Cổ Thập Bát nương xách một túi lớn vào nhà, rầm một cái đem gói bạc to ngã xuống giường, lăn vào mạn giường bên phải

Ở một bên Tào thị dọa nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch.

"Này.. đây là cái gì?" Nàng lắp ba lắp bắp hỏi.

"Bạc a.." Cổ Thập Bát nương nói, lại từ trong tay áo móc móc, lấy ra một nắm vàng lá, "Nha, còn có kim tử."

Tào thị bị dọa , mấy ngày nay nữ nhi đi sớm về trễ, chẳng lẽ nào làm cái gì chuyện xấu đi..

"Thập bát nương, ngươi nơi nào tới..." Nàng nói này lời nói, nước mắt chảy ra, tay run thành một mảnh, kim chỉ toàn rơi xuống đất.

"Nương.." Cổ Thập Bát nương xem bộ dáng Tào thị, vội từ đằng sau bắt lấy vai nàng, cười nói, "Là ta kiếm được.."

Này mấy ngày trôi qua, nàng đã bình tĩnh nhiều, thậm chí đi tới quán được, bọn hắn đưa giá thấp, mình còn có cảm giác không quen...

Chẳng lẽ đây chính là từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà tản tiện thì khó?

"Ngươi kiếm? Ngươi ngươi ngươi thế nào kiếm?" Tào thị như trước phát run, vẫn đạo.

"Bán được a.." Cổ Thập Bát nương cười nói.

Tào thị về mặt cô quai xem nàng, "Bán được?" Nàng sắc mặt ngưng trọng lên, "Thập bát nương, ngươi nói thật với nương..."

Cổ Thập Bát nương nhăn không được cười, nói thật nàng cũng cảm thấy chính mình nói không phải lời thật.....

Hai mẹ con chính nói chuyện, ngoài cửa có người gõ cửa.

"Sẽ không lại có nhân tới tống danh thiếp đi?" Cổ Thập Bát nương cười nói.

Tào thị nhìn nàng một cái, hít một hơi thật sâu,giúp chính mình bình phục, mới vội đi mở cửa.

Mở cửa, thế nhưng là vẻ mặt phong trần mệt mỏi Bành Nhất Châm, ôm bao đồ lớn đứng ở ngoài cửa.

"Bành chương quây?" Tào thị rất là ngoài ý muốn.

Bành Nhất Châm thấy nàng, cũng nhẹ nhàng thở ra, gãi đầu ha ha cười.

"Đại nương tử, này Kiến Khang thành thực lớn, ta tìm khá lâu mới tìm đến nơi này.... Nhà các người gia cũng thực lớn.. Người ở địa phương lớn thực quái.. Ta từ trên đường cái nghe ngóng nhà người, thế nhưng mọi người đối ta lạnh lẽo....."

Cố Thập Bát nương nghe tiếng cũng từ gian phòng chạy ra, thấy là hân cũng rất ngoài ý muốn.

"Bành chương quây, người thế nào tới?" Nàng vừa mừng vừa sợ, cười hỏi.

Bành Nhất Châm ha ha cười, có tâm trên ghẹo mấy câu thế nào không hoan nghênh ta tới linh tinh, nhưng nghĩ đến thân phận vị cô nương trước mắt, lại là có chút khiếp ý không dám nói, chỉ gãi đầu hắc hắc cười.

"Ta là tới đưa tiền thuốc cho tiểu nương tử người." Hân nói, một mặt vỗ vỗ bao đồ, kích động满眼 đỏ ửng.

"Cái này là ?" Cố Thập Bát nương cười đùa, chỉ chỉ cổ túi bao đồ

"Đừng không quy củ, Bành chương quây là trưởng bối"

Tào thị mỉm cười oán trách.

"Nơi nào nơi nào, Thập Bát nương tử là trưởng bối.." Bành Nhất Châm vội khiêm tốn nói.

Cố Thập Bát nương sừng sốt, ha ha cười.

"Này hài tử.." Tào thị cũng nhìn không được cười, xem Bành Nhất Châm có chút vô nại, này nhân mấy hôm không gặp, thế nào nói chuyện càng có thú vị, có thú vị lại có chút không lớn không nhỏ.

Vào trong nhà, Cố Thập Bát nương đem chậu than nóng, để ở bên cạnh Bành Nhất Châm, Tào thị bưng lên một ly trà nóng.

"Không cần vội, không cần vội, đừng khách khí, đừng khách khí." Bành Nhất Châm bản khoản bất an đứng lên lại ngồi xuống.

"Đi mấy ngày đi? Hạ tuyết, đường không dễ đi?" Tào thị cùng hân nhân thoại, lại hỏi người trong nhà có tốt không.

Bành Nhất Châm cười a a nhất nhất đáp, xem Cố Thập Bát nương ở một bên ngồi xuống, nhìn không được tâm nội kích động, một câu nói cũng không nhiều, từ trong lòng ngực đưa ra một túi tiền.

"Lão Bành ta là đặc ý đến gặp tiểu nương tử đưa tiền thuốc, " hân cung kính đem túi tiền nâng lên tới.

"Thực là tiền được?" Cố Thập Bát nương kinh ngạc một chút, xem động tác Bành Nhất Châm, không khỏi che miệng cười nói, "Bành chương quây, mấy ngày không gặp, người sao lại khách khí?"

"Vâng." Bành Nhất Châm có chút không tự nhiên đứng thẳng thân thể, xem Cố Thập Bát nương, nhếch miệng cười.

Hân cười hết sức là cổ quái, liền cùng chương quây bán được là một dạng, Cố Thập Bát nương có chút suy nghĩ sờ sờ mặt, cũng không có cầm túi tiền hân đưa qua.

Nàng đã đoán được cái gì...

"Mấy cái được có thể bán mấy đồng tiền, người còn từ xa chạy tới, còn không đủ lộ phí..." Tào thị cười nói, nụ cười sau khi thấy Bành Nhất Châm đem túi tiền mở ra im bất ngờ lại.

Vàng lá

Thời điểm này cùng triều đại cũ là một dạng, thông hành tự nhiên là tiền đồng, sau đó chính là nén bạc, tiền vàng tự nhiên cũng có, nhưng chủ yếu thấy ở phong thường ban ân, tiếp theo là hàng loạt cửa hàng dùng cho tính tiền, ví dụ Thuận Hòa đường trước đây nhập hàng ra hóa dùng chính là tiền vàng, đương nhiên giai đoạn trước Thuận Hòa đường còn không có cái quy mô này.

Tiền vàng tạo ra thành hình lá, tục xưng vàng lá.

Này...Bành chương quây người có ý tứ gì" Tào thị không biết phải làm sao, hỏi. Đừng có nói với nàng đây là tiền bán được...

"Này, tiền bán được..." Bành Nhất Châm nghĩ đến tình cảnh ngày đó, còn kích động không thôi. Quả nhiên như thế... Cố Thập Bát nương có chút hồ hững

“Bánh chưng quây, người nói thật cùng ta, cái này là thế nào?” Nàng nhìn Bánh nhất chăm hỏi

“Thập Bát nương, hiện tại người còn giấu ta, thật quá đáng” Bánh Nhất Chăm trừng mắt nhìn nàng, mang chút rầu rĩ

“Ta giấu người cái gì” Cô Thập tá nương cười nói.

“Cầm Châu đại được sư đệ tử của Lưu Bát Tài a” Bánh Nhất Chăm có ủy khuất nói

“Ai?” Cô Thập Bát nương cười nói, cảm thấy mấy ngày ngày không gặp Bánh Nhất Chăm càng hay nói cười.

"Người a." Bánh Nhất Chăm trừng mắt.

"Ta?" Cô Thập Bát nương ha ha cười lên.

Bánh Nhất Chăm cũng không nói chuyện, nhìn nàng cười.

"Bánh chưng quây, người thật xa tít, chính là vì cười nhạo ta? Đa tạ đa tạ, ta hiện tại vui vẻ nhiều..." Cô nương thu cười, ra vẻ nghiêm túc.

"Chính người cùng người nói, thế nào còn nói ta nói giỡn" Bánh Nhất Chăm trừng mắt nói.

"Ta cùng người nói?" Cô Thập Bát nương cười nói, nghĩ nghĩ, gạt mình, "Nga, người nói ngày đó tại cửa Đồng lão gia được?"

Bánh Nhất Chăm gật gật đầu.

"Ta không phải thuận miệng nói thôi..." Cô Thập Bát nương lại bắt đầu cười, "Này cái người cũng tín? Một đường toan là cờ hiệu bán được của Đồng lão gia, ta dùng lưu công thế nào? Lại nói..."

Nàng có một bản mười bảy Phương pháp bảo chế được Lưu công không biết thiệt giả, sách bảo chế được liệu, nói đó là lưu công chế được cũng không cho rằng quái dị? Chỉ là, này cái có lẽ không nói ra tốt, tựa hồ là ý nghĩ vô ý thức, lời nói đến bờ môi liền nuốt xuống.

"Không phải ta tín." Bánh Nhất Chăm có chút không cao hứng, vậy là sao, còn không nói thật, "Là người mua được tín."

"Người mua được?" Cô Thập Bát nương dần dần dừng cười, cảm thấy sự tình hào tượng có chút không đối, "Ngày hôm đó là ta đi bán được, ân, là mình rề sắn..."

Nàng nói chuyện một chút, chẳng lẽ hiện tại phát sinh hết thảy là bởi vì ngày hôm đó....

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Trù bị

Edit: Thanhfuong

Ngày hôm đó nàng vô ý hô lên đó là Lưu công bí chế, người ta hỏi thăm lại nói gia sư họ Lưu...

Đây là chiêu thường thấy tại các quán bán được, cũng không phải sự lạ...Muốn là Lưu công đệ tử, Lưu công đệ tử há không phải ai thích đều phải...

Cố thập Bát nương ngạc nhiên nhìn Bánh Nhất Chăm cười khở một tiếng” Người là nói, bọn hấn thực cho đây là được Lưu Bát tài làm? Sẽ không đi, ta nói là ta làm...”

“Vâng, cho nên bọn họ mới nói người là đệ tử Lưu công” Bánh Nhất Chăm cũng có chút không hiểu, sao lại dạy bảo Thập Bát Nương, hấn suy đoán cũng không hiểu.

Vị tiểu nương tử phản ứng cũng giống mình khi nghe tin tức như vậy...

"Sẽ không đi..." Cô Thập Bát nương có chút dờ khóc dờ cười, "Bọn hấn là đại thế gia? Sẽ không phải lần đầu tiên đi mua được? Trong thiên hạ trung biến Lưu công rất nhiều, không phải ai cũng là đệ tử Lưu công đi"

“Chính là người có lai lịch rất lớn trong nghề được, người đó nói người chính là đệ tử Lưu công...” Bánh Nhất Chăm có điểm không hiểu, nói lấp bấp

“Được hành nào?” Cô Thập Bát Nương hỏi

“Túc an, Bảo Hòa Đường...” Bành Nhất Châm nói, lại bổ sung thêm một câu” Túc An, ở kinh thành”

Cố Thập Bát nương sững sốt, mấy ngày nay sự tại trong đầu nàng rất nhanh xẹt qua.....

Thì ra là thế a.....

Nếu không phải người làm được mất bị mù thì chính là...quyền sách là thực

Đương nhiên quyền sách khẳng định là thực, nàng đã sớm biết, nhưng nàng vẫn không tin đó là quyền sách của Lưu công thực

Cố Thập Bát nương không nén được kích động, xoay người đánh một quyền trên bàn, đau đớn làm nàng ý thức được đây là thực

Mấu chốt là, nàng làm được bị người ta nhận ra là tài nghệ của Lưu công, như vậy là rất tiến bộ phải không?

Chính nàng cũng không biết, cúi đầu nhìn túi vàng lá trên tay, Cố Thập Bát nương đột nhiên muốn khóc, không phải bị áp chế tinh thần mà khóc, mà là một loại hoàn toàn mới, chưa từng có, lòng nhiệt vui mừng mà có

Nàng làm được mất ăn mất ngủ, khắc khổ nghiên cứu là không uống phí...

Đạt tới đỉnh cao kiếp trước không có, kiếp này nàng đã làm được

Nhìn thần sắc Cố thập bát nương biến ảo, Tào thị thấy lo lắng

Sự tình đã hoàn toàn vượt qua nàng tưởng tượng.

Cái gì lưu công, cái gì đồ đệ, còn có ai so nàng càng rõ ràng nữ nhi có hay không bái sư học nghệ?

"Là hiểu lầm đi." Tào thị nói, thần sắc có chút bất an, "Này đó tiền... trả lại cho người ta..."

“không đâu, “Bành nhất Châm gỡ đầu” nhiều người nhầm như vậy?”

Cố thập Bát nương lúc này trấn định lại, nàng duỗi tay đem túi tiền cầm ở trên tay tung tung, khoe miệng hiển hiện cười.

Hoàn trở về? Quy củ được hành, bán ra không trả về, mua cao hay thấp là do trời định

“Thập Bát nương, vậy không tốt?” Tào thị thấy nữ nhi quả thật muốn nhận chỗ tiền đó không khỏi có chút thấp thỏm

Nhiều tiền vàng như vậy, nàng gấp lần đầu, chẳng lẽ sau này chỉ bán chút dược liệu có thể đổi lấy? Dược liệu gì nhỉ? Vàng làm được liệu đi, hương chi là người ta hiểu lầm nữ nhi mình là đồ đệ một đại nhân vật, sự thật nữ nhi không phải...

“Sao lại không tốt?” Cố Thập Bát nương cười nói, đem túi tiền ước chừng một lần nữa “Là ta trộm? thưởng? Lừa? Lừa...Nương, chế được đều là do các sư phó đặt tên, Đồng công, Lưu công, Trương công, nói là lừa người, sư phó ta, đích xác họ Lưu...”

Chẳng qua là sách, không phải người.

“Ta bán, người mua, ta nói, người trả, nương, đó là mua được, phải luyện mấy phần nhãn lực, tuyệt không phải ta nói cái gì, bọn họ đều cho là thực” Cố thập bát nương cười nói.

Tào thị nghe vậy gật gù đầu, đạo lý này cũng đúng, chính là đây chính là vàng, nhiều vàng như vậy,...

“Có lẽ được ta làm tốt lắm, bán với giá trị này”. Cố Thập Bát nương cười nói, lộ ra răng trắng mịn.

Nàng nhìn qua, thấy Bành Nhất Châm đã có điểm minh bạch

“Bành chương quỳ, cảm ơn người đã mang tới cho ta, ta chính là cần tiền gấp” Nàng chân thành nói

Bành Nhất Châm lấy lại tinh thần, a a mấy câu nói phải, vốn tiểu nương tử người làm được...

“Sư phó người quả thật họ Lưu?” Hần hạ giọng hỏi

Cố Thập Bát nương khẽ gật đầu.

Quả nhiên có sư phó a, có cao nhân sau lưng chỉ điểm a, cũng hành được, dù không phải Lưu bất tài cũng cùng Lưu Bất Tài có quan hệ, Bành Nhất Châm thoải mái, gỡ đầu cười ha ha

“quả nhiên danh sư xuất cao đồ, danh sư xuất cao đồ, tiểu nương tử không xuất thủ thì thôi, vừa rat ay, danh chấn thiên hạ...”

Cố thập bát nương bị hấn đùa, nàng vừa rat ay danh chấn thiên hạ, trước là bị Chu chương quỳ xem thường, sau đó bị Đồng lão gia cự không giám định

bò cạp...

Lộ từng bước một, thủ nghệ là từ từ luyên ra, bắt quá điểm này rất nhanh, hoàn toàn thuộc về chính nàng, không ai có thể xem thường

"Bành chương quây, người thực là mưa đúng lúc a." Nàng xem Bành Nhất Châm cảm khái đạo.

Nàng tay nắm chặt túi tiền, khoe miệng tiểu ý giờ lên.

Buổi tối Cố Hải về nhà, bị Tào thị đưa vào trong nhà, thấy nhiều tiền, lại nghe lời nưng, chần kinh nửa buổi không lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn muội muội an tĩnh đứng bên, ánh nến trên thân phủ một tầng vàng sáng rực rỡ, mơ màng, mang mấy phần không rõ ràng

Thân hình càng thêm gầy yếu, nhưng bộ dáng lại rất can đảm, nhìn thấy ca ca nhìn qua, nàng ngẩng đầu, hé miệng cười, ánh sáng lung linh như thủy ngân cứ vậy mà trút xuống...

Tào thị nói cái gì thật nhỏ, Cố Hải cũng không có nghe đến, hắn nhìn trước mắt muội muội, cảm giác trước đó chưa từng có tự tin.

"Hiện tại muốn lấy cửa hàng về sao?" Hắn đột nhiên hỏi

Đang nói chuyện, Tào thị sừng sốt, đối với nhi tử đột nhiên nói chuyện hông đầu không đuôi có chút không hiểu

Cố thập Bát nương cười, lắc lắc đầu, "Đương nhiên lấy về, nhưng không phải hiện tại"

Hiện tại nàng có thể kiếm tiền, nhưng cái này có tính gì, còn không đủ để có thể đứng trước tộc trưởng mở mày mở mặt.

Nàng còn cần làm càng nhiều, trở nên càng lợi hại.

Cố Hải gật gật đầu "Cứ thế đợi đi, mười mười suy xét kỹ chút, như thế ta liền yên tâm, muội có quyết định tốt gì chưa?"

Tào thị nhìn nhi tử và nữ nhi một cái, u u than thở

"ta tính mở cửa hiệu thuốc bắc..." Cố Thập Bát nương nói cười một cái "Bất quá, trước mắt tôi trọng yếu là chúng ta cần mua thêm dược, muốn qua năm nay, không phụ thân ở đây, không cần người ta quan tâm lo lắng chúng ta, chúng ta vẫn qua năm thật tốt"

Cố Hải cười một cái, duỗi tay xoa đầu muội muội

"Được không cần ngoại nhân tới xem?" Hắn cười nói

"Vâng, ta muốn chính chúng ta xem" Cố thập bát nương cười, "Còn có ca ca, người mới học tiên sinh, cũng nên gửi một phần lễ thật lớn."

"Lễ nhẹ nhưng tình nặng, tiên sinh không coi trọng cái này, ta đem sách học cũng đủ tốt" Cố hải cười nói

"Lễ trọng cũng không phải tình không tốt" Cố thập bát nương cười nói

Đây là nói, người thời đại này xem trọng tiền tài cùng địa vị, nàng dung tiền đập chết nộ cười nhạo người đó, chắc hẳn bọn hắn rất vui sướng

Tối gần cuối năm, người trên phố không tự giác hưởng không phí vui mừng, không biết nơi nào truyền tới tiếng pháo trúc lại càng tăng thêm rộn ràng

Tào thị một lần nữa nhìn thân thượng Cố Hải đang đổi áo vải, mặt đầy cao hứng

"Nương, người xem nhi tử của người thật tốt..." Cố Thập Bát nương áo choàng xanh tiến tới, nhìn Tào thị cười nói

"Nha đầu này..." Tào thị oán trách nhìn nàng một cái, đôi mắt không nhịn được đỏ lên, "Năm đó ủy khuất các người..."

Nàng là mẫu thân, nhưng hai ba năm không mua cho nhóm hài tử thêm quần áo

"Nương" Cố Thập Bát nương dướ tay ngăn nàng lại, tựa đầu vào vai, "...Có nương thế nào cũng không ủy khuất..."

Lời này vừa nói khỏi miệng, đầu mũi nàng đau xót, một đời liên tính có thể xuyên lại sao? Nàng có một ngày quá tốt?

Nhìn Cố Hải phủ thêm áo choàng, Cố thập bát nương đưa ba cái hộp tinh xảo đưa cho hắn

"Cái này là lễ mừng năm mới cho tiên sinh" Nàng cười nói

"Là cái gì?" Cố Hải hỏi, cảm giá xúc cảm rất lớn...

"Không cái gì, cũng là thịt nai khô cái gì mà thôi." Cố Thập Bát nương cười nói.

Dĩ vãng đưa ra thịt khô đã là cực hạn...

"Người muốn đi nơi nào? Hôm nay còn đi chế được?" Cổ Hải nhìn muội muội phủ thêm áo khóa màu thủy lam, hiển nhiên là muốn ra ngoài

"Ta đi nhìn xem, được liệu dung xong rồi..." Cổ Thập bát nương hàm hồ nói

Không biết lão giả có trở về không? Cổ Thập Bát nương đầy một bụng muốn hỏi hần...

Huynh muội men theo ngã tư đường đi, Tào thị đứng tại ngưỡng cửa nhìn mãi đến khi không thấy người mới xoay người

Cổ Hải đến gần học đường, Cổ Lang nhảy từ xe ngựa xuống, liên tục gọi nắng cổ Ngự đem lễ năm mới gửi tiên sinh mang tới

"A" Cổ Lang nhìn không ra Cổ hải

Áo choàng xanh, trường bào vàng, bởi vì đang là hiếu tộc trường nên thiếu niên cao gầy không mang bất cứ ngọc bội túi thơm nào, liền chậm rãi đi tới, thần tình lạnh nhạt, mắt hữu thần

Sao trong vòng một đêm, tiểu tử này liền thay da đổi thịt?

Cổ Lang sững sờ nhìn hần đi đến bên cạnh mình, mắt không nhìn tới mình một chút

"Tiểu tử thú, mặc áo mới liền không biết mình là ai?" Cổ Lang lấy lại tinh thần, không khỏi giậm chân giận dữ, rào bước lên cửa học đường nắng to

Quay đầu nhìn Cổ Ngự đội lễ đang nhìn bóng dáng thiếu niên đi xa mà phát ngốc

"Nhìn cái gì vậy! cảm lễ của tiểu gia mang đi..." Cổ Lang đang tức giận giẫm hần một cước

Cổ Ngự nhất cái lão đảo, may mắn sớm đã thói quen, lễ trên tay cũng không có rơi trên mặt đất.

"Vâng." Hần cúi đầu đáp, cùng chửi mắng trách móc cổ lang tiến vào học đường.

Hần ngẩng đầu, mặt cổ ngoài nhìn xem gã thiếu niên vừa mang đến ký ức rung động, trong ký ức cơ hồ không lưu lại, thiếu niên thô lỗ, vụng về và thiếu niên vừa rồi là cùng một người

Hơn nữa, bất quá thoáng trước, hần cũng không hề khác biệt, mắt Cổ Ngự khép lại, có điểm khác biệt, hần sơ sẩy...

Lần trước bọn hần mắng hần, hần cũng không như trước giậm chân giận dữ bỏ nhào qua cùng bọn hần đánh thành một đoàn, mà cúi đầu không nói, xoay người bước đi...

Biến...quả nhiên biến...

Tầm mắt cổ Ngự hướng đông đảo thiếu niên đang nói cười, trong đó bóng dáng thiếu niên kia như một loại kiếm mới ra khỏi vỏ khí thế đang dần dần lộ...

Đây là công lao của học đường sao?

Một tảng đá không chút thu hút, thợ thủ công tỉ mỉ mài, lộ ra ngọc thạch chói mắt...

Cổ ngự hần cả đời chú định chỉ làm một tảng đá sao?

Ba tháng sau thi học kỳ, chính là một cơ hội giúp hần cởi áo thô kệch, chỉ là, đến hiện tại hần còn không có bước vào học đường...

Không có cơ hội sao?

Đôi tay hần không tự giác dung lực, đen lễ hạp cầu véo làm ra mấy đạo ấn ký

Thiếu gia..." Hần hút khí mấy cái, áp chế tâm lý đang khuấy động, đi nhanh vài bước vượt qua Cổ Lang "...Tên tiểu tử gặp người thế nhưng cái thái độ này..."

Nghĩ tới cái này Cổ Lang liền phát hỏa

"Đúng vậy, tiểu tử này càng lúc càng không tương nổi" Hần cắn giận nói, nhếch khóa môi "...Càng lúc càng giống con mọt sách sách...Không thú vị chút nào..."

Cái này không tốt, Cổ lang tỳ khí so với người khác hần càng rõ ràng, chính là miệng cộp gan thô..Bây giờ còn chưa cùng Cổ Hải so chiêu, liền bại trận...

Cổ Ngự hơi hơi nhú mày, khoe miệng hiển hiện nhất tia cười.

".... Rõ ràng là hần phải xin lỗi lão gia... Thiếu gia ngươi còn chưa nói cái gì, ngươi xem, hần đã một bộ dạng gập cừu nhân..." Hần thấp giọng nói.

Ba câu hai lời sau đó, cổ lang hòa khí rốt cục áp chế không nổi.

"Thúi tiểu tử, nhượng ngươi tại trước mặt tiểu gia như vậy tự tại lúc ẩn lúc hiện, tiểu gia ta xem như sống uống phí" cổ lang cắn răng vén tay áo, "... Liên tính không vì ta, ta cũng vì ta cha thờ dài nãi nãi... Chúng ta gia chính là bị khi dễ..."

Hần nhất dặm chân liền muốn xông tới, bị Cổ Ngư chặn hạ.

".. Thiếu gia.. Như vậy nào, từ tể tiên sinh phạt ngươi..." Hần vẻ mặt lo lắng đạo.

"Cũng phải ha.." Cổ lang nghĩ đến tiên sinh, không khỏi run cầm cập, tay nắm tiên sinh bản chính thật ác độc a....

"Như vậy.." Cổ Ngư hé miệng nhất tiểu, vẽ phác thảo ra một đường cong ưu mỹ, "... Hôm nay lễ tất niên... Thiếu gia ngươi..."

Thiếu niên nói nhỏ mấy câu, cổ lang thần sắc đại hảo.

"Hảo, vẫn là ngươi có biện pháp" hần ha ha cười nói, vỗ vỗ đầu vai Cổ Ngư "... Đến lúc đó phụ thân sẽ chăm sóc cho ngươi..."

Chạy nhanh theo cổ lang, Cổ Ngư cười nhạt một tiếng, hơi hơi nâng lên cằm, không xa cửa sổ, một học sinh nghiêm túc cầm nhất quyển sách xem, đang lặng lẽ xem vài lần, bóng dáng Cổ Hải mới cúi đầu mà đi.

Cổ Thập Bát nương tại nhà cô trạm kế tiếp nhất thời, thất vọng than thở, xoay người mà lại.

Này lão nhân tới cùng đi nơi nào? Hần thế nào có quyển sách? Hần biết quyển sách là thực sao? Hần cùng Lưu công phải hay không là có cái gì quan hệ?

Hần có phải đã dự liệu mình sẽ bị đại gia nghĩ rằng mình là truyền nhân lưu Công? Cho nên mới bảo nàng đi bán dược tại các đại dược hành, còn không đưa giá?

Rất nhiều lời nàng muốn hỏi hần, lão giả lại giống như vô thanh vô tức

“ tiểu thư...” Linh Bảo Nhi ôm gối trúc nhut nhất đứng trước mặt cô nương ‘ Ta bắt chút cóc, đang muốn gửi sang tiểu thư...”

“ Không cần, không cần cóc” Cổ thập bát nương cười nói, xem tiểu tử ở gian miếu đồ nát” Ca ca ngươi đâu?

Linh bảo thần sắc có điểm bất an, cúi đầu chỉ nói ca ca ...ca ca ra đi...

"Lại đi trộm?" Cổ Thập Bát nương cau mày nói.

"Không có." thanh âm Linh Nguyên ở phía sau vang lên, bước tới y, thần sắc mang mấy phân quật cường, đem đôi môi mỏng cắn trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Giận dữ

Edit: thanhfuong

Thấy giọng điệu của mình có điểm quá phận, nhưng Cổ Thập Bát nương không muốn xin lỗi

Nàng nhìn Linh Nguyên “ Cùng ta tới.”

Linh Nguyên không chút biểu tình cùng nàng ra, Linh Bảo ở phía sau họ lo lắng nhưng không dám nói nhiều một câu

Thẳng tiến đến cửa hàng giá y, Cổ Thập Bát nương gọi tiểu hỏa kế tới đo thước tấc, Linh Nguyên thần sắc mới thay đổi

“ Làm cái gì?” giọng hần khô khốc, không tình nguyện đẩy tiểu hỏa kế ra

“ làm vài món y phục mới “ Cổ Thập Bát nương nói, một mặt xem vài dệt trên bàn, quay đầu nhìn Linh Nguyên

Linh Nguyên bị nàng nhìn thấy dời tầm mắt đi

“...Cái này xanh màu xua, cái này bạch ti...” Cố Thập Bát Nương nhìn mảnh vải dệt , trầm tư một khắc “...Làm cái áo khoác mỏng màu hồng ...”

Tiểu thư này đối với ha nhân thật quá khăng khải...

Chường quây một mặt hứng hờ ửng, một mặt không ngừng đánh giá Linh Nguyên, tiểu tử này....Bộ dạng cũng không khó nhìn, thậm nào tiểu thư coi trọng đôi đũa,...lại nghĩ đến nhiều bí vấn của các tiểu thư khuê các, chường quây cười thế nào cũng có chút cổ quái

“Không cần ngại mua” Linh nguyên xoay người đi

“trở về” Cố Thập Bát nương gọi hần “ ngại cho rằng ta thương hại ngại cho nên cuối năm cấp ngại quần áo mới?”

Linh nguyên cương thân thể không động.

"Ta cần ngại đi giúp ta làm một chuyện.." Cố Thập Bát nương nói tiếp, một mặt tiếp tục xem vải, làm cho Linh Bảo.

"Làm cái gì? Ta tự đi chính là, không cần ngại..." Linh nguyên xoay người, cần môi dưới đạo.

Cố Thập Bát nương cũng không nhìn hần, chỉ làm cho tiểu hỏa kế đo thước tắc, lại khiến bọn hần đo vóc người chính mình để làm cho Linh Bảo Nhi.

"Tiểu thư yên tâm, cuối năm nhất định có ." Chường quây duỗi tay tiếp cầm một thỏi bạc, cười cúi đầu khom lưng, tự mình đưa hai người ra cửa.

Một trước một sau đi đến nga tư đường nhón nháo, Linh Nguyên mới dám đường đường chính chính nhìn Cố Thập Bát nương

Nàng mặc một kiện áo khoác sắc trang, đi hong nhanh không chậm, làm người ta thấy một loại trầm ổn và hờ hững

“Người dựa vào xiêm y, ngựa dựa vào yên...” Nàng đột nhiên quay đầu nói

Tầm mắt Linh nguyên cùng nàng nhìn nhau, cuống quýt cúi đầu.

Cố Thập Bát nương cũng không để ý, nàng đã quay đầu.

"... Ta muốn ngại đi làm một việc, việc này cần ngại mặc thành thiếu gia có tiền...Nàng vững vàng âm điệu nói

Linh nguyên đi nhanh vài bước, đứng tại bên nàng

“Ta?” Hần nghi vấn hỏi

“Vâng” Cố thập bát nương nhìn hần, khoe miệng nhọt nhạt cười “ Thế nào? Ngươi có vấn đề?”

“Không có “ Linh Nguyên đáp, “Thỉnh tiểu thư phân phó”

Rất tốt, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, Cố Thập Bát nương khen ngợi hần cười

“...Ngươi tìm mấy người tới , về tới...” Nàng nói tiếp, quay đầu nhìn hần “ Ngươi có người thích hợp không? “ Nói cười tiếp “ Ta mới tới nơi này , không nhận thức được người, ngại cần tìm người có thể tin được...”

“Hảo “ Linh nguyên chỉ gật đầu nói một câu

Trên phố mỗi người lui tới, rất chật chội, Linh Nguyên cẩn thận dè dặt nhưng không thể tránh được thiếu nữ đụng nhau

Hai ban đứa bé cầm đèn con thỏ cười đùa xuyên qua đám người, va vào Cố Thập Bát nương, Linh Nguyên vội giơ tay đỡ nàng

“Không sao” Cố Thập Bát nương cười

Linh Nguyên thu hồi tay đứng cách một bước, thấy CTBN không có đi tiếp mà đứng xem quây bán đèn

Cây gậy trúc dài với đủ loại hoa đăng, làm thật tinh xảo

“Đến buổi tối càng xinh đẹp...” Nàng tựa hồ là lầm bầm, lầu bầu

Đã từng có một lần như vậy bà bà khuyên nhủ, Thẩm An Lâm mang nàng đi xe dạo chợ đêm, chỉ có một lần hai vợ chồng cùng ra ngoài, trên phố hoa đăng rực rỡ tựa long nàng

"Đi đi." Nàng gục đầu xuống, đem đôi tay khép tại áo khoác , chậm rãi đi trước.

Đường phố chính rất náo nhiệt, thổ sản vùng núi , hành được bỏ là lễ trọng đầu năm, ở cánh cửa Thuận Hòa đường có vẻ có chút quanh quẽ, có thể xem như bên trong hai tên hỏa kế ôm chậu than nói cười

Bởi vì không kiếm tiền, Người Thảm gia không xử lý nhân tâm, chủ nhà không có tâm, hiệu thuốc, chường quầy, hòa kếp, sự phó tự nhiên rời rạc, bắt quá bởi vì lão sư phó ở đây cũng có thể chống đỡ hai ba năm

Vậy ta cho thêm năm lửa, hai ba năm nữa sẽ nhanh chóng bị thiếu trụ

Linh Nguyên có chút nghi ngờ, thu hồi ánh mắt nhìn CTBN, không hiểu nàng đang nhìn cái gì

Bông tuyết chậm rãi từ trên trời rơi xuống, đậu trên khuôn mặt hóa thành một giọt nước tuyết

“Đi đi.” CTBN đội mũ áo khoác lên, dấu cả khuôn mặt vào đó, xuyên qua đường phố náo nhiệt, trong tâm không muốn bị những người làm được nhận ra, sợ lại một phen hàn huyên chiều dài.

Trước mắt mà nói, sự nhiệt tình này, trong tâm lý CTBN vẫn có chút ngại ngùng, nàng có thể làm việc duy nhất là tận lực nghiên cứu quyền sách của Lưu công để không phụ cơ duyên hiếm có này

“Đây là bạc” Đi đến giao lộ, CTBN ném thù lao cho Linh Nguyên “Cầm tiền đến một tiểu điểm tốt để ở, tìm người ta muốn, người làm thế nào thì làm

Linh Nguyên không có nói tiếp, cầm tiền, gạt đầu thì lễ xoay người đi, đến ngã tư chỗ rẽ mới lặng lẽ quay đầu nhìn, ngã tư huyên náo ầm ỉ, đám người nhộn nhịp, bóng dáng thiếu nữ đã không còn thấy nữa

Gần tết, không khí trên gương mặt mỗi học sinh đều ít nhiều hiển hiện, nhưng học đường trước sau vẫn an tĩnh, chẳng qua an tĩnh nháy mắt bị đánh vỡ

Một âm thanh đồ vật rớt đột nhiên vang lên ngoài cửa sổ, kèm theo tiếng thiếu niên cười càn cạc

Những học sinh đang an toàn đọc sách viết chữ lập tức đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng phốc đến cửa sổ, đem về mặt hưng phấn nhìn ra ngoài

Lâu rồi không có sự trình diễn náo nhiệt như vậy...

Cái hộp bị đổ, toan bộ thịt bị đổ ra ngoài, một vết rạn xuất hiện trên mặt quạt ngọc, Cố hải cảm thấy huyết khí trào lên đầu, mắt hần phút chốc có chút mơ hồ.

Tựa như không đoán được gia hòa tổng lễ trọng như vậy, Cố Lang cười lớn lảng mại

“...Ha... liền nói người không làm... trước là dựa vào ân huệ tộc trưởng vào học...thế nào...cho rằng chút lễ trọng vậy có thể lấy lòng tiên sinh?” Bên cạnh Cố Lang một thiếu niên nhỏ ngum nước miếng cười nói

Lời nói đến ngực cố lang, hần hừ một tiếng, nhắc chân tựa hồ là tùy ý giẫm, giấy dầu bọc bao thịt nhất thời vỡ ra.

“...Người cái đồ ngu, đồ ngu chính là đồ ngu...Người cho rằng lễ tốt một chút...liền học tốt nên? Xem dáng vẻ của người...” hần nâng cằm, la lớn.

Bốn phía người vây lại càng lúc càng nhiều, tiếng cười cũng có, lắc đầu cũng có, vẻ mặt xem thường bọn hần

Cố Lang nói chưa dứt lời, liền gặp nhân ảnh nhoáng lên một cái, một quả đấm đến trước mắt.

Bịch một tiếng, Cố Lang hét thảm, bụm mặt ngã xuống đất.

Bốn phía mọi người nhất thời im lặng, tiếp tục sẽ không xong, thiếu niên ngồi lên thân Cố Lang, hai đấm như mưa rơi xuống

Cái này muội muội phải hao tâm, khổ hạnh, đêm đêm không ngủ, ngày ngày làm lụng để đổi lấy lễ năm mới...

Cái này là tâm ý tha thiết của muội muội...

Các người có thể mắng ta cười ta, lại đừng nghĩ giẫm đạp tâm ý muội muội ta

Cố lang bộ dạng tại trắng kiện, dù sao là cầm y ngọc thực sinh chiều đường chuộng ra, sao chịu được những quả đấm như đá tảng của thiếu niên

Hai ba quyền đánh xuống, tiếng kêu liền biến dạng

Lúc này đồng bạn được gã sai vặt báo tin liền xông tới, kéo không ra Cố hải, liền xảy ra hỗn chiến.

Tiếng huyên náo của đám người khá lớn, thậm chí còn đập lên bàn cổ vũ

“Dừng tay lại cho ta” một tiếng quát chói tai giữa đoàn người vang lên.

Tiếng huyên náo nháy mắt ngưng xuống, mấy nhóm học sinh nhát gan lập tức nhắc chân thoái lui.

Lại có nhiều người tiến lên, hỗn chiến song Phương, phá xiêm y, ném mũ, và bị thương lớn tất nhiên là Cố hải và Cố lang

“ Các người giỏi a...” Tiên sinh tầm mắt đảo qua mọi người.

Cố Hải đứng, mặt một mảnh bầm tím, hấn nâng tay đem lỗ mũi chảy xuống máu lau đi, thần thái thản nhiên, thậm chí có chút vui sướng.

Cố Lang so với hấn thâm hơn nhiều, ngồi trên mặt đất, máu mũi chảy dài, dẫu dùng tay áo lau lung tung, hai con mắt bầm tím, một bàn tay khác trên người vô loạn, tựa hồ vẫn về đến chỗ đau, miêng nức nở nghen ngào không nói là đang khóc hay bị mắng

Có học sinh thấp giọng báo tiên sinh sự tình đầu đuôi

“ Các người tới nơi này vì cái gì?” Tiên sinh xem hai người, ánh mắt trầm xuống

"Là hấn trước đánh ta... Tiên sinh.. Là hấn trước đánh ta... Chao ôi ta muốn chết..." Cố lang gọi, lớn như vậy hấn còn chưa bị đánh qua như vậy, thực là vừa thẹn lại vừa đau, hấn chỉ một bên Cố Hải, chiêu hô bên cạnh sắc mặt vàng vọt bọn sai vật,

"Đi, đánh cho ta đánh cho tới chết..."

"Cam mờm." Tiên sinh lần nữa quát.

Cố lang im bất một khắc, tuy rằng không tiếp tục mắng, nhưng như trước rầm rì lẩm bẩm không ngừng.

"Cút ra ngoài cho ta." Tiên sinh xem hướng Cố Hải, mắt lý mang mấy phần xem thường.

Cố Hải ngẩng đầu, xem tiên sinh, "Không biết đệ tử hà sai? Mong rằng tiên sinh chỉ rõ."

Lời này vừa nói ra, người xung quanh có chút ngoài ý muốn.

"Nga?" Tiên sinh khoe miệng hiển hiện một tia cười, "Như vậy nói, người đánh nhau còn hữu lý?"

"Đánh nhau là không phải, phạm là sự xem tiền căn hậu quả, " Cố Hải hồ hững nói, tầm mắt hấn đảo qua phần lễ cuối năm sớm đã ở giữa cuộc hỗn chiến bị giẫm đạp không thành bộ dáng , tâm lý chỉ cảm thấy từng đợt quặn đau.

".... Tiên sinh minh giám, trước cố lang tự nhiên hủy lễ cuối năm của ta, lại nhục mạ ta...."

".... Nhục mạ ta cũng thế, chỉ là lễ là nhà ta đặc ý vì tiên sinh chuẩn bị, bị người vô lý hủy hoại, ta nếu là không lấy lại công đạo, Cố Hải thẹn với người trong nhà, cũng thẹn với tiên sinh..."

"... Nhận tâm ý người nhà mà không thể chuyển đến tiên sinh, là vi bất trung..."

"... Không thể gửi sư phụ là bất hiếu..."

".. Cố Hải ngay cả biết đánh người là sai, cũng không thể làm đồ đệ bất trung bất hiếu...."

Một trường trở lên yên ỹnh, tiếng nẳng chửi trách móc của Cố Lang cũng ngầy người, này này...không phải đánh nhau sao, thế nào lại là bất trung bất hiếu?

Như vậy mình cùng người là đánh thẳng vào hùng khí chính nghĩa sao?

Tiên sinh nghe vậy giận quá hóa cười, ở ngoài, một học trưởng lớn tuổi cũng hiện ra tia cười

"Xảo ngôn lệnh sắc" trong đó một người cười lạnh nói.

"Đến không xem ra, hấn còn có loại này tâm tư..." một nụ cười khác ôn hòa chút, tương đối có chút tò mò.

"Loại này tâm tư lại có dùng được? Không cần nói, càng là ghê tởm." người trước lạnh giọng nói.

"Ta xem lời hấn nói, tiên sinh đảo có chút khó làm...." Ôn hòa học sinh cười nhẹ đạo, "Không như..... Thuận huynh đệ chú bác nhân tình..... Đầy hấn một phen, cũng không uống tiền những ngày trước chúng ta ở bên cạnh ám kích...."

"Loại này dựa vào ân huệ tiến tới hạng người vô năng, còn cần ta và người ra mặt?" Mặt lạnh học sinh hừ một tiếng, tùy tay vỗ vỗ bên cạnh một cái chuyên chú xem trường học sinh nào nhiệt.

"Cố cần học huynh." Học sinh vội thi lễ.

Bị gọi lại Cố Cần mặt lạnh học sinh hơi chút nghiêng người, hấn nói nhỏ mấy câu, học sinh liên tục gật đầu.

Lúc này tiên sinh cười nhạt một tiếng, chuẩn bị mở miệng nói cái gì, liền gặp này học sinh giương tay lên, lớn tiếng cướp lời nói.

"Tiên sinh, học sinh có chuyện nói." Hấn nói này lời nói chen tiến tới, đứng ở Cổ Hải trước mặt.

Tiên sinh tầm mắt tựa hồ không chú ý quét mắt đứng ở ngoài đoàn người hai vị học sinh khí chất, liền nuốt xuống muốn nói lời.

"Cổ Hải, ngươi là thế nào tới học đường, chính ngươi cũng biết, đại gia cũng biết..." Học sinh xem Cổ Hải mỉm cười nói, "... Đã sự thật như thế, liền miễn không được bị người nói bị người cười, Cổ lang huynh đệ chắc hẳn cũng chính là vì này mới vô ý va chạm ngươi nên lẽ.... Ngươi lại hạ tay đánh, thật sự phải...."

Hấn nói lác lác đầu, vẻ mặt xót thương.

"Đứng, hẳn chính là cái đồ ngu, chính mình còn không thừa nhận, dựa vào lão tộc trưởng, bây giờ lại nghĩ dựa vào tổng chút lễ trọng...." Cổ lang bắt chập miệng đau, hắng giọng gọi.

"Đồ ngu" Cổ Hải quay đầu đối hẳn cười lạnh một tiếng, "Ngươi là đồ ngu, đừng cho rằng mỗi người cùng bình thường là đồ ngu nếu như không phải người trong nhà giúp ta, chẳng lẽ ta cứ vậy vào học?"

"Nga?" Học trưởng cười, đến gần mấy bước, nhìn cổ Hải hỏi "Như vậy nói, hôm nay đuổi ngươi ra khỏi học đường, Cổ hải huynh đệ tất nhiên là không chịu phục?"

Đuổi ta ra đi? Cổ Hải hừ một tiếng, hẳn ưỡn thẳng lưng, ánh mắt đảo qua bốn phía, mọi người đều có tâm tư như vậy đi?

Chính mình tại trong mắt bọn hắn chính là cái phế vật đồ ngu..

"Vâng." Hấn trầm giọng đáp, ánh mắt thẳng tắp xem hướng này vị học sinh, khóe miệng hiển hiện nhất tia cười, "Này vị học huynh, không biết có phương pháp? Vừa có thể đuổi ta ra đi, lại có thể bắt ta tâm phục khẩu phục?"

Này lời nói nghe lên thế nào có chút quái, học sinh mặt thượng hiện lên nhất tia lúng túng.

Đứng ở ngoài đoàn người hai học trưởng hừ một tiếng, một người cười.

"Có thú vị." Người học trưởng cười thấp giọng nói, xem hướng Cổ Hải mắt nhiều mấy phân hiếu kỳ.

"Đã như thế, ngươi chỉ cần chứng minh ngươi không phải đồ ngu, không phải hão?" Tuy rằng lúng túng, na học sinh còn phải nói.

"Hảo, " Cổ Hải thần nhiên nói, "Học huynh thỉnh nói."

Hấn đáp ứng như thế thống khoái, thậm chí còn không biết chính mình muốn ra cái gì phương pháp để chứng minh, này là khí lên đầu hay là lòng ngực tràn đầy lòng tin?

Học sinh ngăn người, khụ nhất thanh âm, che dấu tâm nội kinh ngạc. ㄟ

"Cố nhân bảy bước thành thơ, không bằng hôm nay chúng ta bảy bước thành văn?". Học sinh vỗ tay một cái, cười nói, "Không biết học đệ khả tiếp thu?"

Cổ Hải mỉm cười, hỏi hẳn khả tiếp thu? Bây giờ không tiếp thu cũng phải tiếp thu đi?

"Hảo, ta làm được ra, liền ở lại, làm không ra, ta liền đi." Hấn chính dung đạo, thanh âm đề cao mấy phân, nhượng bốn phía mọi người xem náo nhiệt nhân nghe đến.

Nghe vậy bốn phía một mảnh ồ lên, ngay cả tiên sinh cũng hơi có chút giật mình, hẳn xem Cổ Hải, lông mày ngưng kết như có chút suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thất bộ

Edit: thanhhuong

Cổ hải tuy rằng hẳn gặp hai ba lần, nhưng lưu cho hắn ấn tượng sâu sắc, đương nhiên, không phải ấn tượng tốt

Đứa bé này tư chất hơi hột, thông minh, không tinh tâm tận lực, nếu như ở gia đình có điều kiện tốt chút, cho tiên sinh hảo dạy dỗ, học vấn cũng còn có cơ hội, nhưng hải tử này gia cảnh...

Tiền sinh lắc lắc đầu, chỉ sợ cũng chính là điểm này, mới gây ra này hải tử không thể tĩnh tâm kiệt lực cầu học, cách biệt mấy năm nay, nghe nói hải phụ thân đã không tại, như vậy hoàn cảnh, hải không tin tưởng này hải tử hiện tại, ngăn ngừa một năm học nghiệp có tiến bộ.

Quả nhiên tính tình lỗ mãng, nếu lúc này hải nói mấy câu nhẹ nhàng chịu nhận lỗi sai, hải cũng được bậc thang hạ, cường chế về nhà nghiền ngẫm lỗi mấy tháng, đầu xuân đi thi học sau, một lần nữa là học sinh, tuy bỏ kỳ thi rất đáng tiếc, nhưng đối với Cổ hải, đứa bé này bỏ thi với không bỏ thi có gì khác biệt?

“Vậy tốt, ta cũng không khó người.” Học trưởng dạo qua hai bước, tựa hồ suy nghĩ, quay đầu nhìn cổ hải nói “lấy động nhân tĩnh nhạc thọ làm đề đi” (cái này ta không hiểu)

Bốn phía nghe đề, có người nói nhỏ với nhau, có người bắt đầu yên lặng trong lòng làm văn

“Đề này không khó, nhưng chỉ mấy bước có thể làm ra...” Học sinh ôn hòa thấp giọng nói, chân mày hơi nhíu lại, mặt có chút bất nhẫn” chỉ sợ...”

Học sinh nói đề xong đứng thẳng không động nhìn cổ Hải cười “học đệ cảm thấy sao?”

Cổ Hải nhắc chân cất bước, trong miệng mình nói: "Nhất..."

Hải thực bắt đầu đếm hết, bốn phía một mảnh ồ lên, tràn đầy không tin tưởng, ngay cả cổ lang vẫn chửi mắng trách móc cũng giật mình.

"Nhị.."

Cổ Hải tựa hồ đối với nhìn mà không thấy, hải cúi đầu, khoanh tay mà chậm rãi một bước một bước bước ra.!

Bốn phía chậm rãi vang lên âm thanh hải đếm

"Thất..."

Thanh âm hạ xuống, mẫn trường yên tĩnh, tất cả tầm mắt nhìn vào giữa sân, nơi thiếu niên đứng khoanh tay.

"Luận viết, thân ta có toàn lý, thể lập mà hiệu tồn yên, tắc cũng tính mà thôi..."

"Phu nhân có này sinh, cũng có này lý, bản nhiên thân thể, tức cụ thể là lý trung, tự nhiên chi hiệu, há xuất phát từ là lý ở ngoài?...". Ngôn lý mà không chỗ nào nghiệm, cổ không thể; hoặc có điều lợi mà lâm vào, cũng không phải vậy..." "Biết giả, châu lưu phiếm ứng mà kỳ thể động, động tắc thích vu biến mà tự nhiên chi nhạc tồn yên...." Thiếu niên thanh âm lang lang, giống như thác nước chảy đổ xuống, người nghe không hiểu bởi vì hải nói lưu loát mà kinh ngạc, nghe hiểu là nội dung mà kinh ngạc.

"Hảo..." Ôn nhã học sinh tiểu ý càng nồng đậm, hải vỗ tay thấp giọng kêu một tiếng hảo.

Học sinh mặt lạnh tuy rằng mặt thượng thần tình như trước, nhưng khẽ gật đầu. "Phá đề giản mà thiết, tiểu giảng kính tiếp...." Hải một mặt nghe một mặt thấp giọng nói.

Ôn nhã học sinh cười nhẹ, hướng thân thể đứng thẳng của thiếu niên

"Nhất bộ nội nghị đến này xuất xứ thượng đoạn dưới, nhị bộ nội thức kỳ bản nguyên, tam bộ lập ý, tứ bộ đặt câu, năm bước phá đề nguyên đề, lục bộ luận đề sử chứng, thất bộ....." Kèm với bọn hải lời nói, bài văn của Cổ Hải cũng đến kết thúc.

".. Động tĩnh lẫn nhau vì kỳ căn, nhạc thọ giao trí kỳ nghiệm, tư kỳ vi vô thể dịch cùng? Tư kỳ vi bất trắc chi thần cùng? Đồn rằng, động tĩnh tự dung, âm dương vô bất đầu. Ngu cùng nhân biết cũng văn. Cẩn luận."

Một câu này hạ xuống, cả sân trường thời tĩnh lặng không tiếng động.

"Hảo" hốt có người cao giọng kêu, kèm với phách phách vỗ tay. Đây thanh âm dần dần ảnh hưởng mở ra, trước là lác đác thưa thưa dần ào ào, ở giữa kêu hảo thanh không ngừng. ☹

Lúc này Cổ Hải đôi môi khép kín, hai mắt hữu thần, mặt tựa hồ không có cái gì biểu tình, nhưng kịch liệt lồng ngực nhấp nhô biểu hiện hải lúc này chân thực tâm cảnh, hai tay nắm chặt cùng một chỗ, cầm ngón tay tiết trắng bệch.

Cổ Lang ngồi yên trên mặt đất, miệng mở rộng nhìn thiếu niên đang đứng thẳng, cảm thấy có gì đó trước mắt bay vèo qua, tầm mắt hải có chút mơ hồ, lại cảm thấy không thể nhìn thẳng

Nhân tình bị đánh hỏng... Cổ Lang nói, hải lấy tay che mắt, chỉ tiwucs âm thanh kêu hảo huyền não khắp nơi

"Hò nháo." Tiền sinh rốt cục lên tiếng, hải thần tình như trước nặng trĩu, nhưng thanh âm lại hòa hoãn rất nhiều, xem hướng Cổ Hải nhân thần cũng nhiều mấy phân thần thái. "Tự chúng đánh nhau, phạt đứng một ngày, sao thiếu nghị thập thiên." Tiền sinh trầm giọng nói, xem hướng một bên bùm mặt gào khan cổ lang, "Có gì dị nghị không?"

Cổ lang ngăn ra, áp chế thanh âm, tiền sinh trước kia trách phạt liền trách phạt, nơi nào hỏi quá học sinh ý kiến? Hải như vậy hỏi là cái gì ý tứ?

"Như có dị nghị, " tiên sinh xem hấn ánh mắt nặng trĩu, "Hoặc ly khai học đường, hoặc cũng bảy bước thành văn lấy chứng thanh bạch."

Cổ Lang oa một tiếng, nói đùa gì vậy, bảy bước thành văn, bảy bước thành thơ hấn sao có thể làm được... Cái này chính là muốn đem tranh chấp giữa các học sinh ngày ngày âm ỉ, là náo đến tộc trưởng, vẫn bị tiên sinh đuổi khỏi học đường, Cổ Lang cân nhắc lợi hại, náo đến tộc trưởng chính mình cũng không thể chiếm được tiện nghi, nếu bị đuổi khỏi học đường, chắc chắn là gặp xui hết sức...

"Đệ tử cần tuân tiên sinh giáo huấn." Hấn ừ rừ dùng nông đậm âm mũi đạo.

Tiên sinh ân, một mắt nhìn các học sinh, nhóm học sinh lập tức rút tay lại vội tản ra, tiên sinh này mới xoay người cất bước mà đi, xem hấn bước tiến lại có chút nhẹ nhàng, tựa hồ tâm tình không sai.

"Xem tới năm sau xuân khảo, này tử tiền đồ không số lượng a..." Ôn nhĩ học sinh xem tiên sinh bóng lưng, cười nói. "Cũng phải thi xong mới biết.." Lạnh lùng học sinh lạnh nhạt nói. "Biểu ca, đánh đồ?" Ôn nhĩ học sinh cười nói. "Sợ người hay sao?" Lạnh lùng học sinh hừ nói, "Đồ cái gì?" "nghiên mực Thanh mạch Đoan Khê." Ôn nhĩ học sinh cười nói. Lạnh lùng học sinh xem hướng hấn, một bộ sớm biết người tâm tư, hốt cũng cười. "Hào, ta lấy nghiên mực Đoan Khê cạo hấn trong ba người...." Hấn đuổi ra ngón tay thon dài quơ quơ.

Ba người... Ôn nhĩ học sinh thần sắc khê biến, Cổ Hải đích xác cho hấn ấn tượng không sai, nhưng muốn nói top ba... To như vậy Kiến Khang thành nhân tài đông đúc...

"Thua, Thao Hà lục thạch của người cho ta.." Lạnh lùng học sinh đuổi tay chụp đầu vai một chút, mặt cười yếu ớt. Vậy là bị hấn tính toán, ôn nhĩ học sinh lắc đầu cười. hai người tâm mắt lạc ở giữa sân, đầu trên người CỔ hải

"Cổ Hải" cổ lang đẩy ra gã sai vặt diu đỡ, oán hận hô, "Người đằng, chúng ta ra đi..."?

"Sao lại ra đi?" Cổ Hải đột nhiên xoay người, bước đi đến trước người hấn.

Hấn sắc mặt lãnh túc, lông mày gian trần đầy sát khí, cổ lang nhất thời dọa được không khỏi lui về phía sau mấy bộ, dựa vào gã sai vặt ở sau người.

"Ồ chỗ này ta dám đập người.. Ra ngoài ta như thường dám đập người" Cổ Hải giọng lên quả đảm tại trước mắt hấn nhoáng lên một cái.

Cổ lang vô ý thức ôm đầu oa một cái, tiếp tục ngẩng đầu, gặp thiếu niên đã xoải bước đi nhanh.

Người tốt nhất cách xa ta a... Bằng không gặp một lần, đập một lần..." Đi mấy bước, cổ hải quay đầu lại, hung hăng nhìn hấn một cái. Cổ lang khí thế lập tức tan rã. Vậy còn để cho người ta sống nữa không, bây giờ hấn là văn võ không tốt như hấn..." phỉ" Cổ Lang nhìn thiếu niên đi xa, về mặt giận dữ một lần nữa "Lần này nể mặt tiên sinh, tiểu gia trước buông tha người"

Sau sự kiện này, tiên sinh ngoài ý muốn phải tự ra mặt giải quyết, cùng hai bên phụ huynh nói chuyện mới không gây ra náo sự lớn. Bởi vì thấy trên thân thể hai người bị thương, Cổ Nhạc Sơn và Cổ Thập Bát nương đều nổi trận lôi đình, chuẩn bị động thủ đánh nhau. Quách thị và Tào thị đều khóc lóc mấy ngày mới áp chế hỏa khí hai người, Sự tình tạm thời trôi qua, nhưng mâu thuẫn hai nhà thêm trầm trọng, thủy hỏa bất dung. Cổ lang vì bề mặt từ ngày đó liền nghỉ phép sớm, không đi học được, mỗi ngày ở nhà phát giận lên người Cổ Ngu

Hậu viên Cổ Nhạc sơn là một rừng mai lớn, sản nghiệp trong tộc, ở trong thành cũng có chút danh tiếng, nhưng không đưa ra báo cho người ngoài, chỉ cùng thân bằng hải hữu ngắm cảnh, hai ngày đại tuyết, hoa mai nở rộ, nhìn xa giống như tiên cảnh nhân gian, Cổ Ngu dè dặt đem xích đu trải dưới hiên, Cổ Lang hừ hừ nằm xuống, lại chỉ huy người muốn ăn cái này, uống cái kia gây sức ép một trận

Nhìn hấn ở xích đu hơi nhắm mắt lại, tựa hồ như không ngủ, Cổ Ngu biết tâm tình Cổ Lang còn không tốt. Hấn pha trà, đánh bạo hỏi mấy nghi vấn từ mấy hôm nay

"Thiếu gia, người nói Cổ hải bảy bước thành văn... Không biết đề như thế nào? " Hấn nhỏ giọng hỏi

Như ngủ như không, Cổ Hải mê man trừng trừng thuận miệng nói ".... Biết động.. Nhân... Trường thọ..." "Biết động nhân tình nhạc thọ?" Cổ Ngu vội hỏi

"Nga, đúng rồi..." Cổ Lang thuận miệng nói, tự nhiên giật mình, lấy lại tinh thần, tiện tay đánh bay ly trà trên tay Cổ Ngu, bắn tung tóe lên thân hình hấn "Người cái tiện chủng ai nhượng người đề này? Xem tiểu gia cười nhạo phải hay không? A?" Hấn nắm mâm đựng trái cây nện lên đầu Cổ Ngu, đồ sứ vỡ vụn, tran cổ Ngu chảy máu tươi.

"Thiếu gia người giận thiếu gia người giận, là tiểu không đúng.." Cổ Ngu quỳ trên mặt đất liên thanh nói, cũng không có đuổi tay đi lau sạch một chút miệng vết thương. ^

Giọt máu ở trên mặt đất, trên phiến đá hiện ra đỏ tươi khác thường, cổ lang đuổi tay tại trên người hấn đánh hai cái, rốt cục có chút mệt mỏi, mắng mắng câu mắt hứn đứng dậy đi.

Cổ Ngu đứng dậy, cũng không có giống như thường ngày đuổi theo, máu men theo hấn như tuyết trắng rơi xuống hai gò má, hai mắt thiếu niên tựa hồ cũng bị máu nhuộm đỏ, bày biện ra thần thái yêu nghiệt.

"Biết động nhân tình nhạc thọ..." Hấn lẩm bẩm nói, một bước một bước đi xuống tiểu đình hiên. Hôm qua đại tuyết làm tắt cả mai hoa như trải lên một

tầng tổ cấm, bạch tuyết hồng mai lãnh điểm đan vào nhau, cảnh đẹp như họa

Cố Ngự đi xuống, không để ý cảnh sắc chung quanh. Bởi vì thời tiết rét lạnh cuối năm nên không có người đến thưởng mai, địa Phương sạch sẽ này chỉ lưu lại dấu chân hân

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... Thiếu niên hốt dừng thân hình, mặt thượng phát ra tia sáng kỳ dị, hân duỗi tay kéo xuống một cành mai dung làm bút, dung mặt đất làm giấy, dưới ngòi bút rồng bay phượng múa, miệng trung thì thảo mà nói, hoàn toàn quên mất bốn phía hết thấy.

Cuối cùng thu hồi bút, đặt bút khá xa.

Nhìn tác phẩm của mình, Cố Ngự cười lớn, đem tay thu lại nhánh cây, nện xuống đất động tầng tầng tuyết, thiếu niên như bị bao phủ bởi sương mù” Bảy bước thành văn, bảy bước thành văn” Hân rất vui, Dương tay, ngẩng đầu cười lớn “Vậy thì sao? Ta bốn bước có thể thành... sao lại như vậy, sao lại như vậy...” Cười nhưng âm thanh mang ý khóc. Một vùng bong râm bao thân hình hân lại

“Cái này của ngươi?” Một giọng nữ thanh lãnh phía sau cố ngự vang lên

Cố Ngự cả kinh, đột nhiên quay đầu, mới phát hiện chẳng biết lúc nào phía sau nhiều nữ nhân.

Nha hoàn áo cánh sen hồng, váy gấm xanh, tay cầm thanh dù, Một phụ nhân xinh đẹp đi trước, bên trong áo trắng viền vàng, bên ngoài là áo khóa lông đi đến

Phụ nhân sắc mặt thanh lãnh, mặt mày như hoắc, tầm mắt lạc trên chữ viết trên tuyết

“Ngươi làm? Quả thật là bốn bước?” “Nàng chuyển tầm mắt, nhìn trước mặt đầy vết máu ẩn hiện, giật mình, sắc mặt lãnh chợt dung lại

“Sao lại như vậy?” Nàng hỏi” Ai đã thương ngươi?”

Cố Ngự lúc lắc đầu, cúi đầu, "Không có, chính ta không để ý...." Đây lời nói ra sao lừa phụ nhân, nhưng nàng cũng không có hỏi tiếp, mà là lại xem khắp nơi thượng tả văn chương, khoe miệng hiển hiện một tia tán thưởng.

"Ngươi học tại học đường?" Nàng lại hỏi.

Thiếu niên ở trước mặt lại lắc đầu.

"Không có đọc sách?" Phụ nhân có chút kinh ngạc, tinh tế thanh mi nhíu lại, "Vậy ngươi học của ai?"

“Tự ta... tự ta trong thư phòng của thiếu gia xem...”

Thiếu niên có chút nhát gan nói, ngẩng đầu đầy mặt hoảng sợ, hân quỳ xuống, "..... vị phụ nhân... Ngươi đừng cáo lão gia.. Ta về sau rút cuộc không xem..."

Vị phụ nhân này? Hải tử không nhận được mình, phụ nhân khoe miệng cười yếu ớt càng nóng, nàng đứng là rất ít ra ngoài, nhưng tộc trung nhận được ra nàng quả thật rất ít... Trong miệng đứa bé này là thiếu gia, lão gia....chẳng lẽ là một gã sai vật?

Gã sai vật tự học có thể học đến như thế trình độ, cũng thật là khó được nhân tài...

“ngươi là người nhà nào?” Thanh âm nàng ôn nhu thêm mấy phần, xem hải tử bị câu hỏi của mình lại hoảng sợ thêm mấy phần, mặt trắng ngần giờ đỏ tươi như mây, giống như mất đi chỗ dựa vậy, không khỏi làm long nàng thêm mềm mại

"Đừng sợ, ta không cáo tố bọn hân." Nàng thấp giọng nói, từ trong áo khoác duỗi ra đôi tay bạch ngọc, khom người nâng Cố Ngự. "Ta phải.. Cố Nhạc Sơn lão gia gia....." Thiếu niên cúi đầu nhược nhược đạo, tựa hồ có chút khó mà mở miệng phun ra một câu, "..... Ta kêu Cố Ngự..."

Cố Ngự? Phụ nhân tựa hồ ở nơi nào nghe qua, bên cạnh nha đầu tại bên tai nàng nói nhỏ mấy câu, mặt phụ nhân giật mình, nhìn thiếu niên cúi đầu run lẩy bẩy, than thở

"Uh, ngươi học không sai." Nàng rút cục không nói tiếp những lời khác, than nhẹ nhất thanh âm, xoay người đi trước.

Cố Ngự như trước đứng ngây tại chỗ, cúi đầu, tựa hồ bị dọa ngốc.

Không có người chú ý, cỗ tay áo hân lúc này đang gặt gao nắm lại. Chỉ có thanh âm kéo kẹt trên mặt đất, rút cục người ngừng lại

Bạch Tuyết Hồng Mai cầm dù, đỡ phụ nhân xoay người

“ngươi nghĩ đọc sách sao?...” Nàng hỏi, mắt cũng hiện lên một tia không rõ ôn nhu...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Ngẫu nhiên gặp

Edit : Thanhfuong

Gió cuốn bong tuyết lọt vào trong thuận hòa đường, chui vào người tiểu hòa kếp đang khom người sát quầy hàng, tiểu hòa kếp giật mình, rụt cổ lại

“ Ông trời ơi!” Tiểu hòa kếp mắng, đi mấy bước muốn đóng cửa

Lúc này trời còn sớm, nhưng so với mấy cửa hàng náo nhiệt, thuận hòa đường quanh quẽ hết sức

“ Có ý kiến gì không? Còn như không sớm tiếp tục kinh Doanh qua năm đi?” Tiểu hòa kếp oán hận than thở

Ngồi tại nội đường, vây quanh chậu than, chương quỳ ngủ gật nghe thấy, nhắm mắt hừ một tiếng “ Bán hàng phải thể hiện chút, các cửa hàng lớn 23 mới đóng cửa, chúng ta sớm thế nào được?”

“ Thiếu gia, người xem , bên này còn một cửa hàng được, không hỏi một chút đi?” Có người la lớn

“ Nhìn cũng thấy được” giọng nam trẻ tuổi khan khan đáp lại

Kèm theo thanh âm này, bốn năm người đứng ở ngưỡng cửa

Đây là sinh ý tới cửa, bên trong , chương quỳ lập tức từ bên cạnh chậu than đứng lên, xiêm y run run, cười theo quan tính

Bốn năm đại hán mặc áo xanh đưa một vi công tử trẻ tuổi đi tới

Trường bào màu cua xanh, đai ngọc tơ vàng, một kiện áo the mỏng màu hồng khoác ngoài, thiếu niên tuấn mỹ đẹp đẽ

Tầm mắt hán thoáng quét qua nội đường” Công tử, người cần gì?” Chương quỳ hỏi

“ Các người có thổ sản vùng núi không?” Thiếu niên công tử không nói chuyện, đại hán bên cạnh hán đỉnh đặc hỏi

Thổ sản vùng núi là loại dược liệu thân rễ, là lương phẩm bổ dưỡng, dung để chuẩn bị làm lễ vật ngày lễ tết . “ Có , có” Chương quỳ cười nói, một mặt đem quầy hàng bọn hán hướng tới, tiểu hòa kếp sớm chạy tới, đem mấy bao thổ sản vùng núi mở ra

“ Thiếu gia , người xem, nơi này có sâm núi, linh chi, thủ ô...nhưng hươu máu phiến...”

“ Đây là sâm núi?” công tử trẻ tuổi mở miệng nói, chỉ túi gần đó hỏi

“ Mở ra nhìn xe,” Chương quỳ lập tức mở ra, đem hồng sâm núi lấy ra, đưa cho thiếu niên. Thiếu niên cầm trong tay xem, phía sau đại hán cũng hiếu kỳ tới gần phía trước, khoe mắt thiếu niên ánh lên, bất động thanh sắc nhìn bọn họ một cái, bọn đại hán lập tức đứng vững, một bộ nhìn quen thuộc, bèn ôm tay nhìn nóc nhà “ Cũng không nghĩ các người nơi này có lương phẩm” thiếu niên công tử nói, đem sâm núi thả xuống, tuy mặt không có ý cười nhưng âm thanh hết sức vui mừng

Đúng vậy, thiếu gia, không sợ không mua được” bên cạnh đại hán mang về mặt lấy long cười nói “ Đúng nha, ở địa Phương nhỏ này, chúng ta trở về gửi lão phu nhân chút quà tặng” một đại hán khác cũng gật đầu cười nói

“ Vẫn là cửa tiệm tốt, nhìn xem thế nào, còn có mấy thứ tốt nữa...” cũng có ý khen ngợi chương quỳ

Bất quá chương quỳ nghe thấy có điểm khó chịu, muốn bọn hán có sinh ý tốt, sâm núi này cần bán hết để thu tiền a...

"Chương quỳ có nhiều ít?" Thiếu niên công tử đại gia khen tặng, nhìn chương quỳ hỏi.

"Hào nói hào nói, công tử muốn nhiều ít?" Chương quỳ cười nói. ^

"Tới trước hai mươi hạp đi." Thiếu niên công tử thân nhiên nói.

Hai mươi hạp, bọn hán có ba mươi hạp, chương quỳ đại hỉ, tháng này sinh ý tốt

Nhìn thiếu niên khoát tay, phía sau một đại hán từ đưa ra một túi tiền, cầm ra một nắm vàng lá, chương quỳ mí mắt nhảy lên, động một tý dung vàng lá kết toan sổ sách, thực là hào phóng

Trả tiền xong, mấy người đại hán xách lễ, chương quỳ cất kỹ tiền, nhìn thiếu niên trong điểm tùy chọn , tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, một cái thùng đựng tiền a

“ Công tử còn cần cái gì?” Chương quỳ vội tiến lên ân cần giới thiệu, ánh mắt thiếu niên nhìn hoàn thuốc trên mặt bàn, hần cười, duỗi tay lấy ra một bình sứ nhỏ

“ Công tử, đây là bí chế giải rượu của Thuận Hòa đường...”

“ giải rượu sao? “ thiếu niên công tử cảm thấy rất hứng thú, duỗi tay tiếp , mở ra ngửi ngửi, “ hữu hiệu sao?”

"Đương nhiên hữu hiệu." Chương quỳ cười, "Công tử hỏi quanh thành Kiến Khang một chút đi, ai không biết chúng ta Thuận Hòa đường tam cười giải rượu hoàn..."

"Có danh như vậy?" Thiếu niên công tử hiển nhiên không tin.

"Công tử là người bắc đi?" Chương quỳ cười nói, nghiêng ngẫm này khẩu âm thiếu niên , "Ta tặng công tử một lọ thử xem.. Ngài thử xem liền biết..."

thái độ chương quỳ không sai, thiếu niên công tử khuôn mặt hiện một tia cười, cũng không có chối từ.

"Đa tạ chương quỳ, ta thử xem, nếu đúng như lời nói, ta mua nhiều hơn một chút..." Thiếu niên công tử cười nói, nói bái chào hô mọi người rời đi.

Chương quỳ hòa tiểu hòa kế vẫn ở bên ngoài, nhìn thiếu niên nhảy lên con ngựa cao to, một đường gào thét mà đi.

"Hảo, hôm nay sinh ý không sai." Tiểu hòa kế rất cao hứng.

Chương quỳ cũng tươi cười đầy mặt, nhưng nghĩ đến công tử nói được hàng nhà khác bán thổ sản vùng núi hết sạch, tâm lý vẫn có điểm tiếc nuối, nếu có thể, hần cũng nghĩ khi có người đến mua được nói xin lỗi không có được ah...

Nhìn người đứng trước mình, đem túi tiền còn thừa đưa cho linh nguyên, Cô thập bát nương cười

“ không sai” Nàng nói, đem túi tiền đẩy về “ cảm, hai ngày nữa tới đó, đem xài hết...”

Cởi áo khoác đại hồng mông, chỉ mặc trường bào, Linh Nguyên mặt có chút không hiểu

“ Đem thuốc giải rượu toàn bộ mua xuống, nói người muốn toàn bộ...” Cô thập bát nương nói tiếp, “ Có nhiều mua nhiều, có ít mua ít...Đưa tiền này cho bọn hần làm tiền đặt cọc...”

Nói lời này, mặt nàng hiển hiện nồng đậm tiểu ý. “ ...Bọn hần sẽ vì đơn này mua rất nhiều nguyên liệu... Qua năm , nguyên liệu so với năm nay càng muốn cao hơn...” Nàng cười nhìn Linh Nguyên nói

“Sau đó người liền có thể khôi phục thành Linh Nguyên.” Linh nguyên khoe miệng giật giật, ánh mắt nhìn nửa túi vàng lá...

Đây có nghĩa là túi vàng này hoàn toàn để đùa nghịch...như vậy, trừ làm cho hiệu thuốc bác thêm chút phiền toái, cố hấp bát nương nàng hoàn toàn là vô lợi...

Hiểu rõ tâm tư hần, cô thập bát nương cười, giải thích nói “ ...năm mới được hành hiêm... thuận hòa đường tham lợi tiếp nhận đơn mới nhất đìhj phải gim tiền nhập hàng bảo chế thuốc...Bọn hần troong cây người tới mua viên thuốc để...”

“ Ta lại bỏ cọc, không mua, tuy mất tiền cọc, nhưng bọn hần sẽ thiếu tiền, bọn hần thiếu rất nhiều tiền.” Linh nguyên gật đầu nói, nhưng vẫn không minh bạch, như vậy có ý nghĩa gì? Bất luận thế nào bọn hần vẫn là ném tiền cho thuận hòa đường, mất trắng

“ Nợ quá năm” Cô thập bát nương cười nói, ánh mắt nhìn tiểu viện xem hướng thuận hòa đường “ Cái này kêu...giết heo mới...”

Này thuận túy tổn hại người không lợi mình, Linh nguyên thầm nghĩ

Cô thập bát nương nhìn hần, tựa hồ nghe long hần nói, nhẹ nhàng thở hắt ra, “ ...chỉ cần có thể tổn hại đến hần...gia , chính là có lợi cho ta...”

Thấy thiếu nữ nồng đậm bi thương, Linh Nguyên ngẩng đầu nhìn lại, nhìn lên Cô Thập bát nương mắt đen nhánh, vàng tran trắng ngần, đôi mắt giống như giếng sâu thăm

Đây là tài năng thể hiện qua tâm nhân...Linh nguyên không hỏi nghĩ đến lão già trước thôn, trâu qua nhân gian biệt ly và khó khăn , dần dần già đi mỗi ngày chỉ ngồi tại góc cây đại thụ đây thôn, nhìn hết thấy trước mắt, vô kinh, vô hi, vô ưu, vô tư, hết thấy mọi việc trong mắt hần đều như đã chết...

Phát hiện Linh Nguyên nhìn mình, CTBN rũ mắt xuống, mắt khôi phục ánh nhìn, nàng nhìn Linh Nguyên cười, lộ ra má lúm đồng tiền nhọt nhọt “ Hơn nữa, qua năm người khác giết hết heo , chúng ta nên đi ăn thịt...” CTBN nói

Nàng nói chúng ta...Nào Linh Nguyên nhảy dựng, tránh đi tầm mắt rớt cục không nhẫn xuống được nhìn xuống thân hình người thiếu nữ, CTBN đã từ bên cạnh hần, đi ra ngoài

Còn có” ĐI đến ngưỡng cửa, CTBN quay đầu cười, ánh mắt nhìn lên hần quét mắt “ Y phục đẹp, nhìn rất được!”

Linh nguyên ngậm môi, vẻ mặt tự tại, linh Bảo lúc này ôm giấy dầu bao từ trong nhà đi ra, nghe đến cũng nhìn ca ca, lộ ra tiểu răng khểnh cười.

"Uh, thực hết sức hảo xem..." Nàng gật đầu nói, "Cám ơn tiểu thư."

Bị hai nữ hài từ trên ghẹo, Linh Nguyên rốt cục đỏ da mặt, hừ một tiếng, xoay người vào trong nhà đi.

"Linh Bảo cũng rất đẹp." Cố Thập Bát nương nhìn thân tâm ý của Linh bảo, ôn nhu mỉm cười.

"Cám ơn tiểu thư." Linh bảo lại một lần nữa cảm ơn, đem tay lý giấy dầu bao đưa qua, mang mấy phân e lệ rụt rè, "Đây là bánh mật Linh Bảo làm, mong rằng tiểu thư không muốn ghét bỏ, mang về phụ nhân nếm thử..."

"Linh bảo thực giỏi giang." Cố Thập Bát nương cũng không có chối từ, duỗi tay cầm, cười khoa nàng.

Linh bảo hồng mặt nhìn mũi chân chính mình.

“Sang năm đến nhà ta chơi, các người ở chỗ này cũng không có người quen..." Cố Thập Bát nương duỗi tay vỗ đầu nàng, cáo từ đi.

Nhìn thiếu nữ ly khai, Linh linh bảo hơi hơi chu miệng

mò mò tóc mình "Rõ ràng chỉ hơn ta cùng lắm hai tuổi... Sao lại đối với chúng ta như một dạng hài tử..." Linh Bảo than thở, quay đầu xem lại đứng ở ngưỡng cửa linh nguyên, "Ca ca, người nói phải hay không a?"

"Tiểu thư cùng chúng ta có thể một dạng sao?" Linh nguyên thùy khốe miệng giáo huấn muối muối.

"Đúng vậy, tiểu thư cùng chúng ta thế nào có thể một dạng..." Linh bảo lại thoải mái, cười a a vội đi.

Linh nguyên đứng ở trên bậc cửa, vọng ngưỡng cửa vẫn không nhúc nhích, đôi môi mỏng trước sau như một hết sức khép kín, cơ hồ thành nhất sợi dây.

Hắn cùng nàng là thân phận không giống nhau, không giống nhau chính là không giống nhau...

Dù gần cũng là cách nghìn vạn dặm...

Cố Thập Bát nương khi về đến nhà, không thấy Tào thị, Cố Hải ở trong phòng bếp giá cười, tháo giặt đệm giường chăn mền đơn từ.

"Nương đâu rồi?" Cố Thập Bát nương đi qua cấp ca ca chuyển đơn từ, một mặt vấn đạo.

Sắc trời không sớm, Tào thị hằng ngày rất ít đi ra ngoài.

"Đi tổng từ đường tế phẩm." Cố Hải đáp, "Nên trở về." Cố Thập Bát nương nga thanh âm, chỉ là tổng cảm thấy tâm lý bất an, rốt cục vẫn là không bỏ xuống được.

"Ta đi tiếp, sắc trời không hảo." Nàng nói thanh âm, cầm cái ô liền ra cửa. Cố Hải ở phía sau cười cười, nương như vậy đại nhân, muối muối coi nàng như hài tử bình thường, nhìn muối muối khoác áo đi ra khỏi nhà. |

Đến từ đường chính là đi qua phía sau nhà Cố Nhạc Sơn, xuyên qua rừng mai có thể đến, đi đến rừng mai, CTBN không khỏi chậm lại, tuyết trong suốt, hương mai từng trận, khiến người ta hết sức vui vẻ thoải mái

Một đời trước nàng cũng từng đến nơi này, lại chưa từng thấy cảnh sắc đẹp đến thế, có lẽ bởi vì tâm cảnh bất đồng

CTBN đi dạo thêm vài bước, đứng ở vị trí tối cao, lẳng lặng nhìn cảnh trí quanh vườn, nhìn thấy một nữ tử từ vạt vàng đi tới, mặt còn quay đầu nhìn phía sau một chút

CTBN nhận ra đó chính là Tào thị, mặt không khỏi lộ tia cười, đang muốn nhắc chân chào, lại thấy phía sau tào thị một người, không khỏi ngăn người ra

Người tới ục ịch, cảm y hoa phục, lại mặc một kiện áo chồn bạc, vạt vàng đuổi theo sau tào thị. Tào thị thấy người tới, bước chân càng thêm nhanh

Dừng tại chỗ cao, CTBN ngăn ra sau đó não trung oanh một tiếng, thân thể không thể ức chế run lên

Tới! tới! nên tới vẫn là tới! kiếp trước tồn tại, người như trước tồn tại! không quản các nàng cánh giới cùng kiếp trước hoàn toàn bất đồng...

Cố Bảo Tuyền! Tên súc sinh! Cố Thập Bát nương nắm chặt tay lý dù, hướng Tào thị tới phương hướng chạy như điên.

Mà lúc này đồng thời, nam nhân muốn duỗi tay nắm chặt tào thị, đột nhiên dừng lại, rừng mai chợt vang lên bọn nữ tử cười đùa, mơ hồ thấy bóng dáng người thất thất bát bát lác lác mà tới.

Nam nhân xoay người lui về, Tào thị thần tình sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng chạy đi như bay, thế nhưng cùng Cố Thập Bát nương lướt qua nhau không có thấy.

Nhìn Tào thị rất nhanh biến mất, sắc mặt trắng bệch Cố Thập Bát nương há miệng thờ dốc, cuối cùng vẫn là không có gọi ra tiếng. Thời điểm này mẫu thân nhìn thấy nàng hội cang lũng túng đi?

Nàng từng ngum từng ngum thờ sâu tới giúp chính mình bình phục lại, nhưng thân thể như trước run rẩy bình thường, nàng không khỏi ngồi ở trên mặt đất, hai tay chống chọi ở phía trước để tránh té xỉu.

Tuyệt lạnh lập tức thông quá ngón tay truyền khắp toàn thân, cũng nhượng nàng tỉnh táo lại, tầm mắt nàng phương hướng nam nhân rời đi, cắn chặt môi dưới.

Thu thập mai hoa thượng tuyết bọn thị nữ vui cười đến gần, Cố Thập Bát nương thâm hút mấy cái khí, rất nhanh né qua phía sau cây mai, bây thị nữ không thấy bóng dáng nữa, mới chậm rãi đi ra, nàng chăm chú vào phương hướng nam nhân rời đi, tựa hồ tầm mắt có khả năng nhìn thấy tầng tầng điệp điệp chướng...'

Cố Bảo Tuyền, vai vế thượng kêu bây giờ tộc trưởng Cố Trường Xuân một câu đường ca, gia tài bạc triệu con cháu đông đảo, thích làm việc thiện, riêng có nhã danh, bằng không một đời đối nương làm ra như thế sự, lại có thể toàn thân mà lui, còn làm như bị hại lòng đầy căm phẫn...

Nàng tay gặt gao nắm chặt cùng một chỗ, móng tay dài cứa vào trong thịt, có giọt máu xuống dưới trên mặt đất tuyết đọng nở ra điểm điểm như hoa. Có người có thể chết, nhưng lần này tuyết đối sẽ không là Tào thị! Bất quá, may mắn trời tối rồi, lại tới gần cuối năm, rừng mai nhân bớt chút, trong mắt những người khác thấy, đối Tào thị, đối chính mình đều không hảo.

Cố Thập Bát nương thờ hất ra, xoay người muốn đi, một nhân ảnh lại xuất hiện ngay trước mắt.

Tĩnh tự khẩn trương cao độ Cố Thập Bát nương không khỏi lui về phía sau mấy bộ, đánh vào mai thân cây thượng, tuyết đọng phốc phốc hạ xuống một đầu. "Ta nói các người thế nào đột nhiên biến kiên cường, thì ra là thế a..."

Phía dưới gốc mai đại thụ, một thiếu niên đứng thẳng mỉm cười nói, tay ôm vài cuốn sách, áo bào mỏng hơi xuyên bần, từng bước từng bước tới gần.

"Nguyên lai là tìm đến chỗ dựa vững chắc..." Hắn tới gần, cách Cố Thập Bát nương hai bước dừng lại, khuôn mặt tuấn mỹ hiển hiện cười quý dị, "Này hạ các người một nhà chính là ăn uống không lo..."

"Cố Ngư..." Cố Thập Bát nương nhìn thiếu niên trước mắt quen thuộc lại xa lạ, ngơ ngẩn nói

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Giao phong

Edit: Thanhfuong

Thấy tiểu cô nương kêu tên mình, Cô Ngư cũng không thấy có gì ngạc nhiên, ngược lại hiện lên một tia oán độc

Hắn đứng cách mấy bước, bờ môi nở lên một tia cười thanh lãnh

Hắn biết chuyện xưa “ của mình tại cố thị tộc đã lưu truyền rộng rãi, không ít hài tử biết tên chủng của Cố nhạc Sơn... ”

“ người biết ta sao?” hắn đậm đậm nói, mang khinh thường nồng đậm, nhìn Cố Thập Bát nương kinh hách quá độ mà phát ngốc.” Trở về tổ cáo ca ca người đừng nghĩ rằng làm ra thiên văn là giỏi lắm, hắn phải là người có tiện nghi...”

Từ này rơi vào tai Cố Thập Bát nương, thân thể nàng không khỏi run lên

“ Cảm mến” Nàng quát thấp giọng, ánh mắt thẳng tắp nhìn thiếu niên trước mắt

Tựa hồ như không đoán được tiểu cô nương phản ứng như vậy, Cố ngư có chút ngoài ý muốn, hắn cho rằng tiểu cô nương phải quý xuống đất khóc lóc hoảng kinh mới đúng, xem tới cô gia huy nhũ muội đích xác ấn tượng quả thật không giống nhau

“ Nga,,,” Mi hắn hơi nhíu, khoe miệng ngưng cười, “ ta quên, các người làm gái còn mơ lập đền thờ trình tiết

Cố thập bát nương đã chán kinh, nàng không dám tin nhìn thiếu niên trước mắt, tựa hồ hắn với gia đình mình có chút cừu hận?

“ Ta cũng muốn nhìn xem, những người khác nhận rõ chân diện, các người còn có thể làm ra bộ dáng thanh cao nữa không? Cô ngư lạnh lẽo cười nói “ Cái gì bảy bước thành văn, cái gì rửa mắt tiếp quản được hương liệu, bất quá các người bám víu cành cao mà thôi, tiện nhân chính là tiện nhân, không nhắc các người còn tưởng mình...”

Lời nói thật ác độc

Cố Thập Bát nương nhìn hấn không khỏi va người vào than cây sau, tuyết đọng rơi lất phất, bao phủ khắp cả hai người

Tựa hồ giữa hai người có cừu hận không đội trời chung, chính là kiếp trước kiếp này, gia đình này cùng cố Ngự cơ bản không hề cùng xuất hiện, trên đường gặp nhau cũng là nhận thức không sai, sao lại...

Cố Thập Bát nương nhìn hấn, nắm chặt cổ áo, không thể tin tưởng dồn dập hô hấp.

Cừu hận sao? Vì cái gì? Bởi vì hấn là nhi tử Cố Nhạc Sơn?

Mà nàng chán kinh nhất là, hấn nói người khác nhận ra chân diện...

Thiếu niên này không nói giỡn, hấn là nói thực

Cố Thập Bát nương thấy cổ họng nghẹn lại “Cố...Cố Ngự...đường ca...”

Cố ngự lắc đầu, rung tóc trên mặt, hấn cười” người kêu ta đường ca...người kêu ta đường ca...”

Hấn dùng ngón tay thon dài chỉ chính mình, mặt mang nồng đậm trào phúng.

"Đừng cùng ta giả mù sa mưa, ta Cố Ngự thụ không công không dám nhận, các người này loại người..." Thiếu niên mắt liếc nhìn nàng, mang mấy phân ngạo khí, "Không xứng..."

Nói xong, xoay người mà đi, cất lên tiếng ca du dương vang xa.

Hấn xướng là Kinh Thi Thái Vi, này ca khúc ưu thương đứng đầu, nhưng lúc này từ trong miệng thiếu niên này xướng ra, lại mang mấy phân rét lạnh, nghe lên thập phân quái dị.

Kiếp trước Cố Thập Bát nương đối với Cố Ngự vô cùng sùng kính sùng bái nghe được âm thanh như tỉnh lại, nhìn thiếu niên lắc lư than ảnh, nghĩ mới như sấm bên tai, mặt càng lúc càng ngưng trọng

Bất luận thiếu niên này có thể huy hoàng đến thế nào trong tương lai, nhưng trước mắt mà nói, hấn đang uy hiếp nàng

Không quản trong đó có sự hiểu lầm gì, nhưng chỉ cần người thấy, không thể không phán đoán, mà đoán này chầy ram vô ý chính là đối với Tào thị là bùa đòi mạng

Nàng chỉ nghĩ muốn đổi phó tên súc sinh Cố Bảo tuyền là có thể thay đổi vận mệnh, nhưng không nghĩ đến nửa đường hiện ra một người khác, mà càng không nghĩ đến đó lại là Cố Ngự

Cố Ngự, cái tên một đời trước mang đến cho Cố Thập bát nương rung động thật sâu cùng với niềm sung sướng, loại cảm giác này vừa mới tới, nhưng hiện giờ đã tan thành mây khói

Rất rõ ràng, đứa bé này đối với gia đình nàng thái độ không hề tốt, Cố Thập bát nương thậm chí còn thấy trong mắt hấn sự chán ghét nồng đậm

Hấn nói hấn muốn mọi người đều biết sự kiện này

Cố Thập Bát nương không khỏi nắm chặt cổ áo, cảm giác hô hấp khó khăn, lời đồn đãi, nhất là này chủng lời đồn đãi, hơn nữa là vào lúc này, một khi truyền ra, gia đình nàng cảnh ngộ có thể nghĩ là biết....

Nêu như có người tiếp tục trợ giúp, các nàng nhất định sẽ bị xua đuổi khỏi gia tộc, như vậy, tào thị sẽ định sẽ vì thanh bạch tự sát, àm hết thầy, hết thầy đều trở lại vận mệnh như cũ...

Nàng vừa mới có ý nghĩ đổi phó Cố Bảo Tuyền, liền có người đột nhiên xuất hiện đưa ra uy hiếp, vận mệnh đang trùng hợp chăng?

Bất quản là ai, chỉ cần uy hiếp nàng, đó chính là địch nhân

"Cố Ngự." Cố Thập Bát nương bước đến trước mặt, nhìn bóng lưng phía trước, chậm rãi nói “nghe nói, mẫu thân người lúc trước hạ được mị hoặc đại bá phụ, không biết có phải là thực không?”

Thanh âm mềm nhẹ, chậm rãi, mang mấy phân hiếu kỳ, giống như tiểu nữ nhi đang ỏi chuyện phiếm

Tiếng ca im bặt, ngừng lại, thiếu niên phía trước đứng thẳng lưng, hấn đột nhiên xoay người lại, mắt dài nhỏ u ám

“người” Cố ngự giật tím mặt, tuy hấn lai lịch không tốt, trong lòng hấn cũng nghĩ như thế, nhưng, bất quản thế nào hấn cũng là nhi tử Cố Nhạc sơn, cố thiếu gia, như vậy, lời nói này còn không dám nói ra trước mặt hấn, hơn nữa còn nhẹ nhàng như vậy

Câu nói này của Cố thập bát nương đụng chạm đến địa phương không thể chạm trong lòng hấn

“Tiện nhân” hấn đột nhiên bước vài bước phẫn nộ quát

Cái khuôn mặt luôn ôn hòa, khom lưng khựng gổ của thiếu niên đột nhiên tản ra cỗ bạo khí, tức giận

Lai lịch, thủy chung là nghịch lân của thiếu niên này, đây là nguồn lực lượng khích lệ hấn, nhưng cũng là nhược điểm của hấn

Cố Thập Bát nương thần sắc không biến, không chút tránh đi ánh mắt căm tức.

"Sự việc không chính mắt gặp , lại nói khác cũng thực bình thường “Nàng thần nhiên nói,

Thiếu niên cuồng nộ nghe vậy cười lạnh một tiếng.

Hấn lập tức minh bạch tâm tư thiếu nữ này, thế nào? Không phải là mơ tưởng cảnh cáo hấn, sự việc vừa chứng kiến không đúng mà thôi

Tiểu nha đầu này quả thật có chút tâm tư

Tuy rằng minh bạch tâm tư của nàng, Cố Ngư cũng có chuyện ứng đối, nhưng không biết vì sao lời nói bị chặn ở ngực không nói lên lời

Nhìn thiếu niên sắc mặt xanh mét, Cố Thập Bát nương không hoảng không e ngại, bước vào gần hấn ba bước, hai người cách nhau không quá một bộ.

Một cao một thấp, bốn mắt nhìn nhau.

"Quân vương thành thượng dựng thẳng hạ cờ, thiệp tại thâm cung nào được biết. Mười bốn vạn nhân tề giải giáp, nhưng không một người là nam nhi." Cố Thập Bát nương thần nhiên nói, thu hồi ánh mắt, lui về phía sau mấy bộ.

Cố Ngư xem nàng không có nói chuyện.

"Trên đời này, làm nữ tử nếu không cẩn thận chút, không thể nói được biện không được, " Cố Thập Bát nương cũng không nhìn hấn, u u thở dài đạo, "Hoa thanh nước ao mã ngôi thổ, tây ngọc chôn hương tông nhất nhân a."

Khoảng khắc trầm mặc sau đó, Cố Ngư cười khẽ, Khi tức cuồng bạo nhất thời tan , tựa hồ trước giờ không có xuất hiện quá.

"Ta không biết Cố tiểu thư cũng có thể xuất khẩu thành thi." Bờ môi hấn nở một tia cười, xoay người mà đi.

Ra đến Mai viên , Cố Ngư sôi trào mới chân chính bình phục lại, hồi tưởng sự mới vừa rồi, nội tâm không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Tiểu cô nương này chỉ nói một câu nhắm đúng nhược điểm của hấn, hoàn toàn tách tâm tư hấn. . .

Trong nháy mắt, chỉ hai ba câu , sao tiểu cô nương này làm được?

Trước là lợi dụng xuất thân hấn, khơi mào lửa giận của hấn, nghĩ lại, rồi biểu đạt với xuất thân của hấn, với mẫu thân hấn đồng tình, trong đó không có nửa câu biện giải, cũng tự biện giải chính là hấn biện giải cho mẫu thân

Hấn không thể phản bác nàng, khiển trách nàng, không thể nghi ngờ là khiển trách chính mẫu thân mình

Cố Ngư nắm chặt tay, nhớ tới một câu nói của CTBN kích hấn nói hấn cũng tin tưởng

Hấn hận mẫu thân, vì sao không kiểm điểm chút, vì sao muốn sinh hạ hấn, nhượng hấn thân như vậy hèn mọn ê tiện. . .

Nhưng thiện ha không ai không yêu mẫu thân mình, nhiều đêm khuya vắng vẻ, cuộn tròn người ôm gổ mẫu thân lưu lại, vẫn cảm thấy giống như mâu thuẫn , thật âm áp. . .

Có lẽ chính như cô nương đã nói, hành vi mẫu thân là của một người nữ tử, có chút không thể biện bạch được, dù ngời sai là nam tử, thì người bị bêu danh vẫn là nữ tử,..

Hấn quay đầu lại, mơ hồ gặp sắc áo khoác của cô nương đang chậm rãi bước

Tuy rằng chán ghét một nhà có cơ hội tốt, nhưng cố ngư hấn còn sợ thiếu cơ hội sao?

Cơ hội, hấn đã từng bắt đồng, rất nhanh hấn liền có nhiều vô cùng vô tận cơ hội, hấn phải từng bước từng bước giảm hạ mọi người xuống bùn, phải trả giá thật nhiều

“liền không có sự việc này, ta với các ngươi một dạng, các ngươi nhất định không được như ta” Hấn mang áy phần ngaoah khí nói “ chúng ta chờ xem”. Nói xong xoay người đi nhanh, không dừng lại

CTBN đi ra mai viên, cổ hải đã tìm tới, tào thì đứng ở ngưỡng cửa, sắc mặt rất khó xem

“ngươi đi tìm ta? Ta thế nào thế nào không...” Nàng mang mấy phân bắt an hoi, đôi mắt cũng nhìn không được dò lên.

Việc này nếu bị nữ nhi nhìn thấy....nàng...Nàng còn có mặt mũi để sống

Cố Thập Bát nương nhìn ca ca cùng nương dí dỏm mỉm cười.

"Ta xem mai hoa nở hảo, liền tham xem vài lần, đi đến Mai viên bên trong đi, chẳng phát hiện trời đã tối rồi..." Nàng mang mấy phân nương ngừng nói.

Tào thị sắc mặt hơi an, vuốt ve nữ nhi đầu, nương cười nói: "Trở về lâu như vậy, còn chưa có đi xem quá, ngày tết mai hoa nở càng hảo, chúng ta...
Nương ngươi ca ca mang ngươi hảo hảo đi du ngoạn."

Tào thị vốn định nói chúng ta, nhưng nghĩ đến mới sự việc vừa rồi, không khỏi xấu hổ cùng kinh sợ, nếu chúng phu nhân gặp sự việc này, đều cảm thấy chính mình sai, nếu mình không ra cửa, an thủ quy định không ra cổng trước, không bước cổng sau, cũng sẽ không đưa đến tai họa như thế, thế là quyết định chủ ý không tiếp tục ra khỏi cửa

CTBN nhìn thấu tâm sự của mẫu thân , cúi đầu dạ

Cố Hải lướt tầm mắt ở trên thân của muội muội và nương, tổng cảm thấy nơi nào không đúng, nhưng muội muội không nói, hấn cũng không có hỏi.

Mấy ngày trôi qua, không nghe thấy bất kỳ lời không tốt đồn đại truyền ra, CTBN hồi hộp tạm thời ngồi xuống chỉ ít Cố Ngự sẽ không sinh sự, bất quá, nghĩ đến Cố ngự nàng vẫn là chán chứa nghi ngờ.

Thế nào đối gia đình mình có như vậy thâm thù?

"Ca ca, ngươi cùng Cố Ngự ra sao? Hấn là người như thế nào?" Ngồi tẩy được Cố Thập Bát nương hỏi.

Học đường đã nghỉ đông, Cố Hải trừ ôn tập công khóa, liền giúp nàng.

"Cố Ngự?" Cố Hải nhăn nhu mi, "Tuy rằng thường thấy nhưng không quen, " hấn bĩu môi, "Phía sau Cố Lang, một bộ dạng chó săn, vâng vâng dạ dạ, không cái gì đặc biệt."

Hôm nay trước mặt nàng và Cố hải , Cố Ngự ăn tương hoàn toàn bất đồng, CTBN cười cười, có chút

suy nghĩ, xem tới này cái Cố Ngự cũng là cái giầu nghề.

"Hấn đọc qua thư không?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Cố Hải lắc đầu, "Hấn đi nơi nào đọc sách, nhiều nhất cũng là thư đồng của cố lang mà thôi, bất quá, mấy bài học của Cố lang là do hấn làm....." Nói gât gât đầu, "... Cũng không cái gì đặc biệt, chính là trình độ của cố lang..."

Trình độ của Cố lang? Cố lang trình độ thi tú tài thi không đậu, còn liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên?

Này người, tuyệt sẽ không chỉ là trình độ Cố Lang

Cố Ngự, tới cùng là một người như thế nào? Cố Thập Bát nương ngưng thần trầm tư.

Một đời trước, Cố Ngự thời điểm này đã sớm tiến học đường đọc thư, nhưng bây giờ lại đến hiện tại cũng không có, xem tới là bởi vì chính mình sống lại, không chỉ thay đổi vận mệnh người nhà mình, người khác cũng nhận lấy ảnh hưởng, chỉ ít cho tới bây giờ, Cố Ngự vẫn là không có tiến học đường, có phải hay không là tương lai liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên cũng sẽ không xuất hiện?

Cho nên Cố Ngự mới hội như thế hận gia đình mình? Cố Thập Bát nương quơ quơ đầu, đuổi cái ý nghĩ hoang đường, hấn không biết chính mình sống lại, hấn cũng không biết tương lai vận mệnh chính mình...

Vận mệnh hội thay đổi sao? Cố Thập Bát nương mắt trung hưng phấn, trước mắt mà nói đại vận mệnh phương hướng đều không có thay đổi, nếu như Cố Ngự vận mệnh biến, cũng là nói vận mệnh chẳng phải không thể thay đổi?

"Ca ca, nhiều chú ý Cố Ngự." Cố Thập Bát nương thấp giọng nói.

"Thế nào? Hấn nhưng khi dễ ngươi?" Cố Hải lập tức vấn hỏi.

Cố Thập Bát nương cười, nhìn ca ca lắc đầu, một mặt châm chọc nói: "Ta chỉ là cảm thấy người này không đơn giản... Hơn nữa hấn đối chúng ta có chút thành kiến."

Cố Hải đối muội muội lời nói có chút không lưu tâm, Cố Ngự sao?

"Ngươi một nhà đối chúng ta không có thành kiến, muội muội, đừng lo bọn hấn." Hấn nói, một mặt quơ quơ quả đấm, "Hấn muốn là khi phụ ngươi, ca ca ta đi đập hấn, đừng nghĩ ta đánh không tốt, vừa nhìn là đã thấy quả đấm vô dui."

Cố Thập Bát nương cười, lại dặn bảo ca ca mấy câu, không muốn đánh nhau, kết thúc đề tài này.

Tuy rằng Cố Hải miệng thượng không nói cái gì, nhưng nàng biết, sau phiên nói chuyện này, ca ca nhất định sẽ chú ý danh tự này nhiều hơn mấy phần.

Mười bảy Tháng chạp, Cố Thập Bát nương nhìn thấy tiến đến chính thức bãi phỏng Vương Nhất Chương mấy người, lần này bãi phỏng, Vương Nhất Chương hành trình về nhà chậm lại, bất quá này tâm tư không có uổng phí, chính như Vương Nhất Chương sở hi vọng như thế, so với người khác, Cố Thập Bát nương đối bọn hắn càng thêm thân thiết chút.

Khách sáo sau đó, Vương Nhất Chương đề xuất sang năm muốn một số loại dược liệu lớn, nhìn hẳn liệt ra danh sách, Cố Thập Bát nương có chút chần chờ, trong này có nhất bộ phận dược liệu bảo chế năng làm còn không phải rất chắc tay, huống chi từ khi mình bạch duyên cố, nàng nghĩ rất nhiều chuyện, cũng làm cái quyết định.

"Vương lão tiên sinh, có một chuyện ta muốn trình bày, " Cố Thập Bát nương trầm tư một khắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tìm cơ hội

Edit: thanhhuong

Cố nương tử cứ nói đừng ngại." Vương Nhất Chương lại cười nói.

"Dược ta có thể bán cho người, nhưng không phải danh hào Lưu công" CTBN nói. Lời này vừa nói ra, Vương Nhất Chương cùng với Vương Hồng Bản diện thượng đều là cả kinh.

Không phải danh hào Lưu công, đại gia còn tranh đoạt cái gì a.

Cố Thập Bát nương tự nhiên cũng biết, cười cười, xem Vương Nhất Chương, thi lễ nói: "Hơn một lần, ta bán dược liệu cho Quý đường chắc hẳn lão tiên sinh người cũng thấy đi?" Vương Nhất Chương không biết nàng muốn nói cái gì, nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu. "Lấy vương lão tiên sinh nhân lực, thấy ra chút gì đi?" Cố Thập Bát nương cười nói.

Vương Nhất Chương nghe vậy ngẩn ra, nhìn trước mắt tiểu cô nương thần sắc thần nhiên, liền về rầu cười nói: "Không giấu tiểu nương tử, có mấy phần dược làm hơi có chút mới mẻ...."

Hắn không có nói tiếp, Cố Thập Bát nương cười tiếp nói chuyện đầu.

"Vương lão tiên sinh, " nàng cười nói, "Nói chuyện thực là quá khách khí, kỳ thật là mấy phần dược liệu làm cùng lưu công thủ nghệ không giống đi?" Đã chính nàng thừa nhận, Vương Nhất Chương cũng không tiếp tục giả vờ, cười gật đầu.

"Chắc hẳn là tiểu nương tử có cách làm khác." Vương Hồng Bản cười nói. Cố Thập Bát nương hé miệng cười, khoát tay nói: "Vương chương quây nói đùa, kỳ thật là ta học nghệ không tinh mà thôi."

Vương Nhất Chương hòa Vương Hồng Bản liếc nhau, đồng thanh nói: "Tiểu nương tử khiêm tốn hiếu học, không xấu hổ là danh sư cao đồ."

Cố Thập Bát nương cười khổ một tiếng, suy đoán bọn hắn là do ấn tượng trước đây, lúc này trực tiếp nói mình không phải lưu công đồ đệ, bọn hắn cũng chỉ biết cho rằng mình khiêm tốn mà thôi, thế là liền lời ít mà ý nhiều đi thẳng vào vấn đề.

"Sự tình là như vậy, ta tuy rằng học một đoạn, nhưng cuối cùng học nghệ không tinh, bởi vậy tạm thời không dám tiếp tục dùng danh hào sư phó chế dược, người cũng biết, ta đã không tiếp tục bán dược, nếu như vương chương quây coi trọng thủ nghệ, còn muốn mua dược của ta, nay, ta đã tạ vương chương quây, nhưng dược chỉ có thể lấy danh hào cố nương tử xuất thủ, nếu có một ngày ta học nghệ tốt, mới dám không nhục sư danh." Nàng đứng lên, nhìn Vương Nhất Chương Vương Nhị thi lễ nói.

Xem sắc mặt hai người kinh ngạc còn có chút nghi ngờ, Cố Thập Bát nương lại lập lại một lần. Kỳ thật từ khi gặp quá Bành Nhất Châm, nàng đã không tiếp tục bán dược, chỉ ít trước mắt mà nói, nàng không quyết định dung danh hào lưu công cao đồ để bán dược, tính chứng thực này quyền sách là sách của lưu công, nhưng vẫn muốn gặp lão nhân bán dược giả, hỏi một vài sự việc, mới có thể tiếp tục làm việc. Càng huống chi, nàng cũng tuyệt không tin tưởng bằng này quyền sách, nàng làm dược dược liền thực vượt qua trình độ lưu công.

Vương Nhất Chương nghe vậy thần sắc như thường, cười nói: "Vậy đều nghe tiểu nương tử phân phó."

Vương Hồng Bản muốn nói lại thôi.

"Không biết thân thể Lưu công lão nhân gia có hảo?" Trước khi chia tay, Vương Nhất Chương rốt cục hỏi ra vấn đề mọi người đều nghĩ, "Không biết khả phương tiện bái kiến hán lão nhân gia không?"

Hào, hào thật sự, mỗi ngày nằm ở trên giá sách, Cố Thập Bát nương tâm lý cười khổ.

"Lão nhân gia ra môn, " nàng có chút vô nại cười nói, "Nói thật, ta cũng không biết hán thời điểm trở về, đi nơi nào cũng không nói...."

Nàng nói là bán giả được lão nhân, nhưng Vương Nhất Chương nghe lại mặt hiện hờn. "Lão nhân gia bây giờ vẫn là làm việc như vậy..." Hán ha ha cười, tựa hồ nghĩ đến cái gì có thú vị chuyện cũ, "Ta tuổi trẻ lúc ấy cùng phụ thân đi bái kiến hán, từ Cẩm Châu một đường theo tới Tuyên Châu, dễ dàng gặp được, nói dứt lời chỉ chớp mắt người liền lại đi..."

"Hán lão nhân gia tinh thần nhất định rất hảo." Vương Hồng Bản cười nói.

Cố Thập Bát nương cũng cùng cười, nói: "Vâng, rất hảo."

Nghe lên thực rất giống lão nhân bán được giả, trong lòng nàng không khỏi bùm bùm nhảy, không thể đi....

Từ biệt cố gia, vừa lên xe ngựa, Vương Hồng Bản liền bận bịu vấn đề: "Vậy chúng ta đúng như tiểu nương tử đã nói, bán được không nói là lưu công bí chế? Ngay cả đồ đệ lưu công cũng không thể nói? Na...."

Vương Nhất Chương híp mắt dưỡng thần, khoát tay ngăn cản hán, nói: "Nhớ kỹ ta lời nói, nàng nói như thế nào, liền ra sao làm, như thế chỉ có tốt không có chỗ xấu."

Vương Hồng Bản còn muốn nói cái gì, nghe lời nói này, chỉ phải ứng thanh.

"Hồng bản a, ta khởi hành về túc an, Sự việc cần người tốn nhiều tâm sức, cố nương tử là người tuổi trẻ, nơi này quản được hành cũng còn tuổi trẻ, bây giờ lưu công chế được tái hiện, nói là hi sự cũng là hiểm sự, có thể thành sự cũng có thể bại sự, cần phải đặt tâm, để ý, để ý vẫn là để ý..." Vương Nhất Chương mở to mắt, chính dung nói.

Vương Hồng Bản vội về mặt nghiêm túc dạ, xe ngựa đi xa, cùng một chiếc xe đẹp mã nhưng không chút nào phô trương lướt qua.

Nói lòng chút áo cừu, lộ áo bào thêu của Tín Triều Dương, hai mắt từ trên màn xe chọt lóe thu hồi.

"Quả nhiên vẫn là Bảo Hòa đường, xem tới bọn hán cùng này vị cố nương tử quan hệ rất là không sai." Hán đậm đậm nói, duỗi tay vuốt ve ngọc mũ, động tác lưu loát tiêu sái, cảnh đẹp ý vui. Tín Triều Lăng rung mình một cái, lặng lẽ lại hướng một bên chuyển chuyển, nỗ lực cùng mặt vị công tử tuần tú kéo ra càng dài cự ly.

"Ca...." Hán về mặt đau khổ, nghe xe ngựa có tiết tấu tiếng vang, "Ta thực phải đi trước cửa nhà người ta quỳ xuống a?"

Việc này mà truyền ra, Lăng thiếu gia hán uy danh tại Kiến Khang chỉ có đi quét rác, về sau không cần ra cửa, nếu là ông già, quỳ liền quỳ, coi như kính lão, đây lại là tiểu cô nương a....Ai, Lăng thiếu gia hán, sau này chỉ sợ trước mặt các cô nương thanh lâu cũng đừng nghĩ ngẩng đầu.

Tín triều Dương không trả lời hán, tay về mũ nghĩ cái gì đó, xe ngựa tốc độ chậm dần

“Thiếu gia, đến nhà cố nương tử rồi”

Gã sai vặt bên ngoài cung kính nói.

Tín Triều Lăng sắc mặt xám tro, tay cầm đệm ngồi ha ha nhìn Tín Triều Dương. Tín Triều Dương nhìn hán một cái, đứng dậy xuống xe. Tín Triều Lăng vô pháp, chỉ phải cùng đứng dậy, lại bị Tín Triều Dương duỗi tay đè lại.

"Nói nói mà thôi, người còn làm a?" Hán lại cười nói, mắt trung mang mấy phân hài hước. Tín Triều Lăng nghe vậy sắc mặt cũng không có vui mừng quá đổi, ngược lại thêm mấy phân sợ hãi, người ca ca này của mình cười hòa ái, hán cảm thấy chính mình xương cốt đều có điểm nhũn ra.

Buông tha chính mình? Việc này không thể xảy ra, Tín gia phạm sai nhân không thiếu, thiếu gia cũng thế, nô tài cũng thế, nhưng trước mặt Tín Triều Dương không hao tổn mà lui ra, còn chưa có. Không biết hán nghĩ ra cái phương pháp đáng sợ nào....

Tín Triều Dương ẩn ẩn đầu vai Tín Triều Lăng, tựa hồ không hề phát hiện kinh sợ trên mặt hán, nói câu ngồi đừng động, chính mình xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn biển chữ to trên cửa, Tín Triều Dương mang mấy phân khen ngợi khẽ gật đầu, nâng tay ra hiệu gã sai vặt cầm danh thiếp gọi cửa.

Nghe đến gọi cửa thanh âm, Cố thập bát Nương ở trong nhà đọc sách đã đoán được ai tới.

Mấy ngày nay, cơ bản đều có người tới, nhưng trừ Bảo hòa Đường nàng đều không gặp, bất luận nói thế nào, Trong lòng nàng, Bảo Hòa đường đều có chút không giống những quan được khác

"Ca ca, " nàng đi ra, thấy Cố Hải đã đi tới ngưỡng cửa vội kêu, "Nếu như là tìm ta, nói không gặp." Cố Hải quay đầu cười nói: "Vâng, tuân mệnh tiểu thư."

Cố Thập Bát nương hé miệng cười, nhìn ca đi nhanh, thầm nghĩ là nên mua mấy bà vú già, già sai vặt, nương trong khoảng thời gian ngắn là tuyệt đối sẽ không ra cửa, ca ca muốn chuyên tâm đọc thư, nàng cũng bận không rảnh, chỉ một lần không đưa mẫu thân đi đã cho tên súc sinh đó có cơ hội, cần ngăn ngừa súc sinh ngấp nghé, nàng cần coi thường vận mệnh thủ đoạn, ngăn cản vận mệnh ăn nhờ ở đậu vẫn cần chưa đủ, là không đủ..... _

Bên ngoài cửa, Tín triều dương nhìn thiếu niên công tử trước mắt, nghe hắn hỏi đáp, trên mặt cũng không có tia thất vọng, mà cung kính chuyển nhượng danh thiếp, cũng không nhiều lời liền cáo lui.

Vừa lên xe, thần sắc hắn có chút ngưng trọng. tín triều lăng càng nhìn, tâm càng nhảy dòn đập. Cố Nương tử này vậy nhưng không thêm gặp bọn hắn, thấy rõ là mình đã chọc cáu nàng, thôi vậy, chính mình không chết cũng phải lột da... Thường xuyên nghe thuyết thư nói hồng nhan họa thủy, mỹ nhân cười khuyên thành, hắn vì nụ cười mỹ nhân vậy....

"Ca, ta vẫn là đi quỳ đi." Tín Triều Lăng nói lắp bắp, so với việc da thịt nổi khổ trong tương lai, mất mặt thực không tính cái gì.

Tín Triều Dương nhẹ nhàng khoát tay, "Mấy ngày nay cố nương tử cũng không có bán được, rất nhiều được hành bán kiến cũng không thu, không phải chỉ đối với gia đình ta."

"Nga, như vậy a, vừa rồi Bảo Hòa đường..." Tín Triều Lăng ngờ ngẩn vẫn đạo.

"Bảo Hòa đường thôi..." Tín Triều Dương có chút suy nghĩ, hướng Tín Triều Lăng, "Người cùng vương gia thất thiếu gia quan hệ không sai đúng không?"

Tín Triều Lăng rất cao hứng rốt cục không tiếp tục dây dưa đề tài cố nương tử này i, vội gạt đầu liên xưng là, chợt lại chân chờ nói: "Bất quá, thất thiếu gia cùng ta một dạng tại gia đình không cái gì địa vị khu... Ta là nói thất thiếu gia trong gia tộc cũng không có làm ăn gì, muốn nghe ngóng cái gì chỉ sợ....."

Tín Triều Dương mỉm cười, "Không ngại, đó là một cơ hội."

Đã hắn như vậy nói, liền khẳng định là không sai, Tín Triều Lăng không nhiều lời gạt đầu, xem màn xe ngoại phố cảnh, đỡ xuống gánh nặng vậy thở hắt ra. |

"Nga, đúng rồi, muốn nói cơ hội, cần nhận lỗi với cố nương tử vẫn là cần thiết ". Tín Triều Dương xem hắn ôn nhu cười nói.

"A? Vẫn là phải lạy a...." Tín Triều Lăng nhất thời ù rù, "Sớm muộn cũng phải quỳ, ta hiện tại đi quỳ, có thể được an tâm trong tết..." "Quỳ" Tín triều Dương lắc đầu cười khê, "Triều Lăng, người đừng quyên chúng là thiếu gia chính phòng Tín gia"

Ta vẫn là sao? Ta còn thực quên..... Tín Triều Lăng bĩu môi tâm lý nói. ".. Người mà quỳ, liền đại biểu tín gia quỳ xuống..." Tín Triều Dương phui tay chậm chậm nói, trên mặt hắn mang mấy phân ngưng trọng, "Người có sai, chúng ta đóng cửa lại nói, thế nào trách phạt cũng được, mở cửa, chính là người một nhà, đánh mặt người chính là đánh mặt gia tộc chúng ta, như thế nào gia? Như thế nào tộc?....."

Tín Triều Dương khó được một lần nói nhiều như vậy, lại gặp một bên Tín Triều Lăng tư tưởng không tập trung, càng nghe, sắc mặt càng khó xem, thực là đàn gảy tai trâu... "Ta nói ca, tôi cùng muốn ta thế nào làm, người liền nói thẳng đi." Tín Triều Lăng vuốt tay lau mồ hôi, kinh hoàng nói.

"Bất quá tiểu nữ nhi vui đùa ầm ĩ, sau đó sẽ hết ầm ĩ mà " Tín triều Dương nói ít mà ý nghĩa nhiều

"A?" Tín Triều Lăng gãi gãi đầu, "Thế là thế nào?"

"Còn không đơn giản?" Tín Triều Dương nhìn hắn một cái, thần sắc như trước, mắt mang nụ cười, không có nửa điểm xem thường ý tứ huynh đệ mình, ngược lại vỗ vỗ đầu vai hắn, "Hon một lần người làm nàng mất thể diện, tiếp theo, người giúp nàng tăng thể diện, không phải hảo?"

"Thế nào tìm? Người đều không gặp chúng ta...." Tín Triều Lăng hồ đồ lơ mơ.

"Nhân tâm, rất đơn giản..." Tín Triều Dương cười, không tiếp tục xem Tín Triều Lăng, thân thể hơi hơi dựa vào hậu, nhắm lại mắt, "Nàng hận ai, chúng ta giẫm người đó, nàng thích ai chúng ta hộ người đó, mà thôi."

Tín Triều Lăng ngờ ngẩn một khắc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến xem hướng Tín Triều Dương. "Không... Sẽ không đi...." Hắn lắp ba lắp bắp nói, này sự nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, trước công chúng đánh mặt tiểu mỹ nhân thì thật khó chịu nổi, đối với hắn, danh hiệu Tín triều lăng luôn luôn hộ hoa mà nói, na quả thực là muốn mệnh a. huống chi làm ra sự này, tiểu mỹ nhân hắn là hận hắn, mà này vị cố nương tử chỉ sợ đối chính mình cũng không khá hơn chút nào, đương nhiên phương diện khác nói, cũng minh bạch, Tín Triều Lăng ở trong nhà bất quá là không quan trọng gì, không tìm không phối, trắng ra, rõ ràng biểu đạt bọn hắn, lập trường của Tín gia đối với cố nương tử.

Chính như Tín Triều Dương đã nói, bất quá là tiểu nữ nhi vui đùa ầm ĩ mà thôi, đối với tín gia tộc tới nói, cố nương tử có thể tiêu tan, nhưng chính mình chung quy là tàn....

Xem bộ dáng Tín Triều Lăng mặt xám mày tro, Tín Triều Dương hơi hơi nhăn nhu mi.

"Triều lăng, bất quá là một nữ nhân mà thôi, không cần như thế đi?" Tín Triều Dương chậm rãi nói, thanh âm bình tĩnh tự nhiên, lại lộ ra mấy phân lạnh lùng quả tuyệt.

"Ta nghĩ cổ nương tử sẽ không như vậy.... Lòng dạ hẹp hòi đi?" Tín Triều Lăng chân chò nói.

Tiểu mỹ nhân luôn luôn tâm cao khí ngạo lớn như vậy tại Kiến Khang thành trước giờ đều không nửa điểm ủy khuất người, đột nhiên bị trước công chúng làm nhục, haiza, tiểu mỹ nhân khả đừng trong con tức giận....

Tín Triều Dương nhìn hẩn một cái, bờ môi hiển hiện một tia cười, "Đừng quên, cổ nương tử cũng là nữ nhi, ngay cả nàng là lưu công cao đồ, cũng chung quy là tiểu cô nương mười mấy tuổi mà thôi, ghen ghét ghen tị, còn đây là bản tính nữ nhi, liền tính lúc ấy nàng không nói, thậm chí xem thường người, nhưng ta dám cam đoan, trong lòng nàng nhất định là có mấy phen vui mừng, dù mấy phen vui mừng liền xem như nàng cũng khả năng không phát hiện...."

"Thứ hỏi này thiên hạ, có người nào đáy lòng vô tư? Một người không thích bị người khác đem giẫm dưới chân, lần này thống khoái đâm đũa, không quan hệ tới đức hạnh, đó là bản tính con người"

"Triều lăng, đừng quên người là ai." Tín Triều Dương đậm đậm nói, nhắm mắt lại, không tiếp tục nói

"Vâng, đại ca." Tín Triều Lăng cúi đầu nói.

Tháng chạp hai mươi ba, đối với Đại Chu triều, năm mới chính thức bắt đầu, cửa hàng không tiếp tục kinh doanh, quan lại nghỉ, từng nhà giăng đèn kết hoa, bởi vì lão tộc trưởng tang sự, cổ gia tộc trung cả con đường có vẻ ảm đạm hết sức, nhưng vẫn có thể từ trên mặt của mỗi người cảm giác tới không khí vui mừng.

Tộc trung lớn lớn nhỏ nhỏ liên hoan tập hội cũng nhiều hơn, thân áo đen thêu kim tuyến, áo màu tím nhạt hoa cỏ của tào thị đi tiếu khách, lập tức hấp dẫn rất nhiều tầm mắt.

"Người xem, người xem." Một người đàn bà dùng tay va vào va vào người khác nói đùa quách thị, "Người xem người tức phụ nhà lão tử.

Quách thị nghe đến này cái danh tự, khóe miệng liền nhếch không được trầm xuống.

"Có cái gì tốt? Luôn luôn bộ dáng bủn xỉn, cũng không phải không gặp quá...." Nàng nói chuyện hướng bên kia liêu mắt, thanh âm lập tức dừng lại. Váy xanh, áo hồng cánh sen, Tào thị an tĩnh mà ngồi, tại cả phòng đẹp đẽ, lại không kém cỏi chút nào, nàng ngồi ở chỗ ấy, khí thế ôn trọng nhưng lại không nặng nề, hình dung tươi đẹp lại không thô bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Suy tư

edit: thanhfuong

"nhìn thấy trang phục không?" Một phụ nhân nhìn một phụ nhân khác trẻ môi, phụ nhân này mặc trên người kiện gấm bào xanh đen, “Đó là vải từ Giang Hải, thủ nghệ của Vạn tú trai”

“ Vạn tú trai , ở kiến khang là cửa hàng có danh tiếng, lưu hành vật liệu may mặc , thủ pháp tuyệt hảo, làm y phục rất được hoan nghênh, có tiền nhưng chưa chắc mua được

“ Vạn tú trai?” Quách thị biểu lộ sự kinh ngạc, một kiện xiêm y của Vạn Tú Trai, chính là một nhà rất phí tiền

Bọn hẩn từ đâu có tiền? Chẳng lẽ dĩ vãng là họ giả nghèo?

Hai phụ nhân đứng phía sau tào thị, cẩn thận chia thức ăn và rót rượu

Thế nhưng còn mua vú già?

Cảm giác đến cả phòng người nhìn chăm chú cùng với xì xào bàn tán, Tào thị có chút đứng ngồi không yên, quay đầu nhìn Cổ Thập bát nương đang hứng thú nhìn cửa sổ.

"Thập Bát nương, " nàng ý thức kéo góc áo, chất vải lại một lần nữa nhắc nhở nàng giá tiền xiêm y, "Có thể hay không quá gây chú ý?"

Cuộc đời nàng vẫn là lần đầu mặc xiêm y tốt như vậy.

"Gây chú ý cái gì?" Cổ Thập Bát nương quay đầu, hoa tai mặc ngọc ở dưới đèn xẹt qua một đạo lượng quang."Nương, chúng ta nghèo không giàu, phú không dẫu, làm cái gì qua ngày, rất quang minh chính đại, còn sợ người nói cái gì."

Nàng tầm mắt hơi hơi vừa nhấc, đảo qua cả phòng đèn đuốc sáng trưng, lại một lần nữa xoay đầu hướng ốc ngoai, tộc trưởng ngoai đại trạch, phía trên sân khấu kịch đang châm ngòi pháo hoa, bắn ra hình dạng hoa, đưa tới một mảnh tiếng hoan hô.

"Tiếp nói, hẳn nói cái gì, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu." Nàng lăm bầm lâu bầu một câu, khóe miệng hiển hiện cười yếu ớt.

Yến hội tàn thời điểm, rất nhiều người chào hỏi Tào thị, ngay cả những người trước kia chưa từng xuất hiện cũng nhìn các nàng, mỉm cười gật đầu ra hiệu, bởi vậy so với việc trước kia Tào thị mang Cổ Thập Bát nương rời khỏi nhà tộc trưởng rất muộn.

Đứng ở ngoai cổng chờ nương và muội muội, Cổ Hải một thân áo xanh ngọc và áo trắng phía trong lại một lần nữa thành tiêu điểm. Thiếu niên tuấn tú đứng thẳng người, vẫn nhả. "

"Thực là người dựa vào xiêm y mà dựa vào yên..." Có người thất thanh nói.

"Xem nhân gia khí phái, cửa hàng, nhân gia hứa là căn bản liền chứng mất..." Cũng có người thấp giọng cười nói.

Quách thị sắc mặt cực kỳ khó coi, nhất là ánh mắt lạc tại vừa lúc đứng tại Cổ Hải bên cạnh thân thượng nhi tử cổ lang, tại nhà ăn hảo uống hảo dưỡng, mặt lại không đẹp, ngược lại càng mập mạp, kiện quần áo cấm bảo lại bị căng đến mức biến hình "Ngươi sao ăn nhiều thế" Quách thị chạy đến bên cạnh hắn, đuổi tay đánh hạ, thanh âm không tốt "Còn ở đây làm gì? Cha ngươi và các các ca ca ngươi đâu?"

Nàng mắt liếc thấy, Cổ Hải phù Tào thị, thấp giọng nói mời nàng lên xe, mẫu tử ba người nói cười mà đi, phía sau vũ giả gắt gao đi theo

"Ngồi xe cái gì! Cách xa mấy bước. Cho rằng chính mình nhiều hơn quý giá! Phì!" Quách thị thở phì phì nói thảm một câu, thấy cổ lang liền muốn đi."Nương, nương, có chuyện lớn, có chuyện lớn..." Cổ lang căn bản không chú ý nương tại nói cái gì, tay bắt lấy cánh tay nàng, sạ hô hô hô.

"Cái gì đại sự! Xem bộ dáng ngươi, có điểm nào giống khí thế đại gia công tử không?" Quách thị trợn mắt nhìn hắn trách mắng.

Lúc này ngồi trên xe, tào thị cũng nghe nhi tử nói câu này. Bà vũ giả phía trước lập xe, không nhanh không chậm vững vàng, CTBN bên cạnh Cổ Hải, một mặt nhìn pháo hoa nổ tung trên bầu trời, một mặt nghe ca ca nói chuyện "đại sự?" Nàng nhìn cổ hải, thiếu niên thân thượng đầy mùi rượu, vội nhăn lỗ mũi."ca ca, uống ít rượu "Cổ hải cười, kéo đuôi sam muội muội "Có một cốc thôi, dính mùi của người khác mà thôi"

"ngươi nói đại sự gì? Tào thị vén rèm hỏi hắn, trên mặt hiện lên mấy phen kinh hoàng, Dựa vào thói quen trước kia của nàng, lần này đi, nàng tuyệt đối không ngồi xe, nhưng nghĩ đến sự việc mấy ngày trước, nàng có chút sợ hãi, muốn trốn đi, phàm có người nhìn thấy, nàng liền tìm đập, tai đó, nếu bị người nói gì đó...nàng thế nào sống...

"Tam nãi nãi muốn đưa bé con thừa tự." Cổ Hải nói.

"Vây cũng phải, nàng còn trẻ như vậy..." Tào thị nghe vậy thở ra, trước mắt hiện lên hình dung phụ nhân. nàng buồn tẻ ngồi, nhìn qua phá lệ tịch mịch, còn không đến 30 tuổi a, cả đời này còn bộ dạng vô cùng... "ngươi đoán là ai?" Cổ Hải nói, ý vị thâm trường hướng CTBN hỏi. CTBN bị hắn nhìn, nảo bích lên một tiếng, "CỔ Ngư?" nàng thất thanh. Cổ hải khóa miệng khẽ mỉm cười

Đúng là cổ ngư, mấy chục năm qua tồn tại đề tài câu chuyện về thiếu niên đề tiện khắp các quan com, hậu trà, nay trở thành vai vế tối cao, con cái tam nãi nãi, ngày sau, ngay cả trưởng tộc gặp, cũng phải kêu hắn tiếng ca ca.. Đây không phải là chuyện rất tức cười sao?

"Đây quả thực quá hoang đường" Quách thị luống cuống ném bạch miêu đang nằm bò trên đùi xuống "Không thể! Đó là tiện chủng"

Nàng trước giờ không đề mất tiện chủng này, về sau trở thành trưởng bối của nàng? "Cái gì tiện chủng?" Cổ Nhạc son rất không cao hứng, đó là con hân "Ngươi nói chuyện chú ý một chút, đó là hảo sự" Hân tăng thêm ngữ khí nói, mặt hết sức vui mừng "đó là ai? Là tam nãi nãi! Cho làm con thừa tự tam nãi nãi, tam nãi nãi Hoàng thế anh!"

Quách thị hiển nhiên cũng nhận ra điểm mấu chốt này, nàng thở phì phò ngồi xuống, bạch miêu dưới ghế cọ cọ nhưng không dám nhảy tới "ngươi biết tam nãi nãi vì cái gì ở nhà được tôn sùng vậy? Ngươi biết vì cái gì tộc trưởng không dám đắc tội nàng?" Nàng là một quả phụ trẻ tuổi, tiền môn không mấy năm, vì cái gì địa vị còn cao hơn quả phụ thủ tiên bốn mươi, năm mươi năm? Cô nhạc son nói, thâm ý nhìn quách thị. Quách thị hé miệng không nói, nàng biết đồn đại bí mật truyền từ lâu, nhưng chưa được chứng thực, cũng không có cơ hội chứng thực.

"Biện Kinh Hoàng gia, chính là tể tướng tiền triều, là hoàng hậu vọng tộc, tuy rằng hiện nay triều phong quang không như trước kia, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa..." Cổ Nhạc Son cười út mắt nói, "Nhà Bọn hân bao nhiêu tiền đều không người biết..."

"Tam nãi nãi quả nhiên rất có tiền?" Quách thị tái nhẫn không được đứng lên, nắm chặt cổ tay áo khô khốc giọng nói hỏi.

Mỗi người đều nói tam nãi nãi rất có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, nhiều có khả năng mua xuống tất cả cổ gia gia tộc tất cả cửa hàng...

Tiền quả thực rất trọng yếu, cho nên cả tộc trưởng cũng không dám bạc đãi nàng, đây là thần tài. Cổ Nhạc son cười, về rầu không nói. "Hải tử chúng ta còn nhiều, bằng cái gì muốn cho cái tiện...tiểu tử đi?" Q

Quách thị chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, thở sâu nói.

"Ta thế nào biết, tam nãi nãi nói, tìm đại sư hưng thịnh tự xem, nhà này nhiều hài tử, chỉ có hân thích hợp "

Cố Nhạc Sơn nói, mặt thượng ngây ngất, hần mới vừa đã nhần không được đi đặc ý xem đứa bé hai mắt, không xem không biết, này hài tử bộ dạng còn thực không sai, ần, không mặt là nhĩ tử hần Cố Nhạc Sơn

"Vây cái.." Quách thị trì độn một chút, miễn cưỡng nghĩ đến na hài tử kêu cái gì, "Cố Ngư, ta tổng là cảm thấy không hảo.."

Hài tử đó đến đây thế nào, trong lòng nàng rất minh bạch, một người như vậy kho được cái cơ hội lớn, khả đương...” Sợ cái gì, chung quy hần vẫn là nhĩ tử của ta” Cố nhạc sơn hừ một tiếng, hài long cười. Đàn bà chung quy chỉ là đàn bà, cô quả không quen, con thừa tự tương lai không phải là tìm cái dựa vào, cho con làm thừa tự có gì, ai sinh chính là ai sinh, lần này, nhà hần chính là phát đạt

"Còn không chính thức nói, " Cố Nhạc Sơn chính mình cười một hồi, lại vội dặn bảo quách thị. "Mấy ngày này ngươi chiếu cố tiểu tử tí mĩ một chút, dạy dỗ một chút, đừng để chân tay co cứng không lên được mặt bàn."

"Ta biết, còn chờ người nói" Quách thị liếc xéo hần một cái, rốt cục an tâm ngồi xuống, lại nghĩ đến cái gì đứng mạnh lên "lão gia, người nói, kế tiếp tộc trưởng có phải là đến gia đình chúng ta.."

Mặt nàng phát ra tia sáng kỳ dị, ý nghĩ của nàng làm nàng hô hấp không thông, tộc trưởng a, trời ăh, nghĩ đến mọi người trong tộc đối với nàng cúi đầu cung kính, toan thân nàng liền ngửa

Cố Nhạc sơn ho nhẹ, hiển nhiên hần so với phụ nhân bình tĩnh hơn nhiều, "nói bừa cái gì vậy" mắt hần tran đây ý cười "Đem sự kiện này làm cho tốt, không nên tiểu tâm, ngươi không biết, tộc khuyến khích tam nãi nãi kiểm người nhiều, ai không vì mình tính toán..."

"Ta biết" quách thị trừng mắt nhìn trượng phu, nàng biết sự việc này đầu cần chờ hần dặn bảo. Nàng thở phào một cái, những bức bối trong ngực suốt đêm qua giống như tan ra "Lão gia, ngươi không nhìn thấy, bộ dáng con người,..." Nàng dựa vào ghế dựa, hí mắt, lão miêu thấy chủ nhân ra ám hiệu, lập tức không do dự nhảy tới, xoay xoay trên người chủ nhân, nằm xuống khò khè

Cố nhạc sơn không để ý, chỉ thuận miệng "ta nghĩ, trước mặt chúng ta cần kiểm chút mặt mũi, tránh thể hiện sắc mặt qua sự việc này" Quách thị hừ hừ nói "một năm nay yến tiệc lớn nhỏ bảy tám lần, ta xem nàng được mấy tháng"

Năm mới qua, năm trước đã chấm dứt, bắt đầu hưu nhân, năm trước vội chết, năm sau rảnh rồi chết, cái này là quy củ

Bông tuyết tại mai viên bay bay, đem nơi đây nổi bật như trong tiên cảnh

"người tới,..." Hai nha đầu chạy vào phòng khách nói, chúng phụ nhân vây quanh bàn đánh bài nhất thời đứng lên, nhìn bên ngoài. Thấy hoa mai nở rộ, một kiện áo mũ màu đỏ rực – tào thị đang đi chậm rãi tới, trên đường lộ ra hoa mai màu vàng đan xen với lớp áo vải bông bên ngoài, sắc áo trắng phía bên trong "Nhìn ta liền nói lại đi thay quần áo " một người đàn và lập tức vỗ tay, cười nói, đưa tay trước mặt những người khác "Đưa tiền, đưa tiền, đồ thua phải đưa ah" Những phụ nhân khác cũng không nói tiếng nào, cam tâm tình nguyện móc hà bao đưa ra mấy đồng bạc cho phụ nhân

"Cám ơn tiền lì xì của các người" nàng bốn cột nói. Phòng khách nhất thời tiếng cười vang lên, tào thị bên ngoài nghe đến, bước chân có chút chần chờ "Nương, ngươi vào bên trong ngồi một chút, ngồi chút còn về sớm đi" Cố thập bát nương cầm cái ô sau lưng nàng chuyển ra rồi

Nguyên là muốn cùng nữ nhĩ xem hoa mai... Tào thị có chút chần chờ, mà phòng khách chúng phụ nhân vừa nhìn thấy, lập tức gọi nàng "đại muội tử, đại muội tử, tới đây, nơi này ấm áp" Gặp các nàng thân thiện, Tào thị rốt bức bối lo "Đi đi, nương đi nửa ngày, đi nghỉ chân đi" CTBN cười "ta đi xem hoa mai cùng ca ca" "ngươi đừng chạy loạn, đừng đông lạnh, nhớ mang mũ, đừng ham chơi mắc lạnh..." tào thị vội dẫn CTBN, nàng quay đầu cười, lão đảo đi vào bụi hoa mai

CTBN đi ra khỏi tầm mắt tào thị, bước chân chậm lại, tuyết mang hoa khí bên người tán ra, nàng mới thu hồi khuôn mặt nhợt nhạt tươi cười, khôi phục lại thần tình bình tĩnh

Ngắm hoa, cười vui, thủy chung nàng có chút xa lạ. Rừng mai chẳng chút có hứng thú, có thể nghe nhập thanh âm, hưng không thấy bóng người. Cố Ngư lại bị tam nãi nãi Hoàng Thế Anh cho làm con thừa tự, này cái tin tức đã xác nhận, toàn tộc đổ ồ vào chấn kinh trung

Cố Thập Bát Nương càng chấn kinh, vì nàng biết, một đời trước, căn bản không có phát sinh sự việc này. Sống lại, tuy rằng vận mệnh tựa hồ có thay đổi, như nàng học chế được, hơn nữa còn bán được, bởi vậy bị ngộ nhậ là đồ đệ Lưu công, nàng tránh không nghĩ ngợi đến tiền, gia cảnh cũng thay đổi, ca ca đọc sách nghiêm túc, tiền đồ cũng có hi vọng, đó là ký ức chưa từng có phát sinh.

Trong sách có mây, kéo một sợi tóc cũng động đến cả người, vận mệnh của mình thay đổi, vô ý ảnh hưởng đến vận mệnh những người khác, hoặc giả đây cũng chính là vận mệnh được an bài? CTBN ngưng tụ thần tình, dừng chân lại, nghe tiếng cây gãy đứt đoạn. Cố ngư đời này sao lại tiến vào học đường mà hiện tại lại không tiến vào học đường? Cái khác biệt duy nhất chính là...

CTBN tập trung nghĩ, chẳng lẽ là bởi ca ca Cố hải? Ngày đó cố ngư nói "trong lời hần nói, đối ca ca cực kỳ khinh thường, oán thù thật sâu, tựa hồ cảm thấy ca ca không xứng tiến vào học đường..." CTBN thì thảo tự nói? Ca ca miêu tả, cổ lang nhiều lần châm chích hần, chọn các loại rắc rối, lời nói tỏ vẻ ghét bỏ vì cố hải chiếm số học sinh trên học đường, theo mẫu thân nói, học đường đã phân định số người, nếu ca ca không học, thì số người kia sẽ tự nhiên thuộc về cố nhạc sơn, như vậy...

Nàng dừng bước lại, ngẩng đầu, tuyết rơi như cánh hoa phất qua gò má nàng, nhất thời như một mảng thanh minh. Như vậy, một đời trước cố ngư chính là chiếm vị trí của ca ca trên học đường. Bây giờ cố ngư bị tam nãi nãi nhận, tiến học đường sẽ không có trở ngại, đây chính là vận mệnh đã an bài. CTBN thở ài một hơi, hít không khí một cái. Đây hết thảy là vận mệnh của ca ca không giống koeép trước, ghét học suy sút mới phát sinh cái này, cố ngư, có thể cùng tộc trưởng đã chết hư thế, chính là vì bọn hần bị số phận đẩy về? Trở về số phận cũ sao? Ca ca ghét và bị đuổi khỏi học đường? Lời

đồn vu cho danh dự của tào thị? Tào thị lấy cái chết chứng minh, ca ca đi báo thù và bị vào tù chết sao?

CTBN mặt hiện nồng đậm ý cười, để dù xuống, không quân tuyết vây quanh mình. Thử tới đi, ta CTBN tuyệt không lùi bước, quân người là tài học kinh người hay là quỷ thần tương trợ

Một tiếng cười ngà ngà vang lên, đánh gãy suy nghĩ của CTBN. nàng gương mặt nhìn lại, phát hiện bất tri bất giác đến góc đông bắc Mai viên, nơi này có đầm nước nhỏ, dài đến tận núi đá Hồ Quảng, núi đá có một tiểu đình tứ giác viết “túy đình”

Lúc này nàng liền đứng tại dưới núi đá này, chân đạp xuống tầng băng, phía trên những hạt tuyết trắng bay tới những cánh mai vàng. Hai bong người lung la lug lay bên rừng mai đang tới đây. CTBN được núi đá ngăn trở nên nàng có thể thấy rõ người, mà người tới lại không thấy nàng” Cổ Bảo tuyên:!
CTBN tròn to hai mắt, nhìn người càng đến gần, nhãn tình càng mị lên

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Xuất thủ

Chăm chú nhìn, Cổ Bảo Tuyên đã đến gần, gương mặt cực già tạo được bảo dưỡng đang tran cảm giác say, thân thể béo phì cơ hồ ý lại thị nữ mười bảy mười tám tuổi, tay hấn đang từ dưới vách nhà hoàn kia đuổi vào xiêm y. “Lão gia...trở về đi...” thanh âm nha hoàn xinh đẹp mặt trắng bệch đến phát run, mắt là lệ quang trong suốt, nhưng lại không dám đuổi tay ngăn cản một chút chỉ run giọng nói

"Trở về làm gì, nơi này tôi hảo.... Ngoan Bảo nhi... Nghe lão gia lời nói...." Cổ Bảo Tuyên mắt tràn đầy dâm tục, mùi rượu phun bên tai nha hoàn, da thịt thiếu nữ lập tức hiển hiện nhất tầng phấn hồng.

Nhìn tầng phấn hồng này Cổ Bảo Tuyên cực kỳ hưng phấn, trương miệng liền tại cổ nha hoàn cắn đi xuống.

Nha hoàn kêu lên một tiếng sợ hãi, không kiên nhẫn, đẩy cổ bảo tuyên đang say ngà ngà long tran đầy tình dục. Cổ bảo tuyên đột nhiên mất chỗ dựa vào, cả người ngã nhào trên đất, đập vào những viên đá, không khỏi hô to gọi nhỏ

"Lão gia.. Lão gia.... Nô tì đi kêu người nâng nhuyển kiệu tới..." Nha hoàn thừa cơ nói, lại không chờ Cổ Bảo Tuyên lên tiếng, nhắc chân nghiêng ngã lao đảo chạy."Tiểu đề tử, trở lại cho ta... Chao ôi..." Cổ Bảo Tuyên gọi mấy thanh âm, tiểu nha hoàn lại chạy càng nhanh, đảo mắt liền không còn bóng dáng

“Này tiểu nha hoàn...xem ta về thế nào thu thập người...” Cổ Bảo tuyên chửi mắng trách móc, định đứng lên, nhưng đùi đau quá, cả người mơ mơ màng màng, nghĩ đến thiếu nữ với bộ ngực sữa đầy đặn...” “Xem lão gia về thế nào thu thập người...” Hấn cười hắc hắc, tay béo phì trên mặt tuyết đọng trào vài vãi, miệng lâu bầu không biết nói gì, lung la lung lay nhất thời, cả người không chịu được, rõ ràng nằm ngửa trên mặt đất, mê mẫn trừng trừng không biết trải qua bao lâu, cảm thấy có người đi lại. "Ngoan Bảo nhi, chính là trở về, khoái tới, lão gia nghĩ chết người... A...."

Cổ bảo tuyên vừa mở mắt, một mặt dơ tay quào loạn trước mặt, cảm thấy trước mắt tối om. Liền cảm thấy lạnh buốt một vật đập trên mặt làm hấn tỉnh rượu một nửa, miệng liền cất tiếng gọi, vừa mở miệng, một vật thể lạ tron tuột chui thẳng vào miệng

Cổ bảo tuyên hoảng hốt, duỗi tay lung tug trên mặt đất, nhỏ phù phù, phát ra những tiếng kêu ngọt ngọt “ cái gì đây” cổ bảo tuyên nhìn, liền thấy mặt, miệng đầy nóng hừng hực lên, đau đơn như thiêu như đốt lan tran, hấn cảm thấy chính mình không thể phát ra thanh âm, khan khan quái dị, tiếng gào cất qua rừng mai an tĩnh

Tin tức truyền tới, tộc trưởng cổ trường xuan đang ngồi tại thiêu địa long ngủ gật, bởi vì đag hiếu phụ thân không thể thỉnh gánh hát, tết năm nay có vẻ nhàm chán, Phu nhân hấn ngồi một bên xem tiểu nha đầu đầm chân, một mặt nói liên mien vài việc vặt...” ba ngày một tiểu yến, năm ngày một đại yến, nhiều xiên y bất đồng, ngay cả áo khóa cũng đổi dạng...” Híp mắt, Cổ trường xuan thấy hơi phiền long “phụ nhân các người, có một sự kiện mà chú ý quá “ “nàng không phải mấy bộ quần áo thôi” tộc trưởng phu nhân rất không tán đồng, nhìn trượng phu một chút “ người đừng coi thường mấy bộ quần áo, trong đó ý vị rất lớn đấy...” “nga, có thể có bao nhiêu?” cổ trường hải không chút dè dặt, nhìn tay của mình > tộc trưởng phu nhân mới nói chuyện liền nghe bên ngoài âm âm, có khóc có gọi, này sắp sang năm sao lại âm ỉ thế, nàng nhất thời sầm mặt “ phu nhân, phu nhân, lão gia,...không tốt...” Một người bà tử hoảng loạn xông tới hô. Cổ trường xuan khụ khụ một tiếng, bà tử gật mình vội đập đầu xin lỗi.

“ Có việc gì” tộc trưởng phu nhân hỏi “ bảo tuyên lão gia không tốt...” Bà tử sắc mặt lúc đỏ lúc trắng rất quái dị. Cổ trường xuan nghe vậy cũng gật nảy mình, vội vàng hỏi “ Nói bậy, bảo tuyên mới cùng ta uống rượu, lại kêu gào muốn đi thưởng mai, nơi nào không hảo” “ hồng, thực tình,..” bà tử khoa tay múa chân” còn có miệng, cô họng cũng..đại phu đã tới, xem người, chỉ nói không hảo...” Lần này cổ trường xuan cùng phu nhân đứng lên, về mặt chấn kinh

“ đi, đi xem cem” hai người cùng bà tử bận bịu ra môn. Vợ chồng cổ trường xuan tới, đại phu đã xem xong rồi, đang tả Phương thuốc. Trong phòng khách nhỏ đầy ắp người, phụ nhân đứng bên ngoài và các nam nhân đứng ở phía trong phòng. Gian phòng truyền tiếng cổ bảo tuyên khan khan kêu. “ tới cùng là thế nào?” cổ trường xuan đến gần trong phòng, phu nhân cổ bảo tuyên cùng mấy người thiếp thất vây quanh khóc, rồi thành một nù” lão gia” đại phu cùng hấn quen biết, vội vàng nói “ là trúng độc cóc” “ độc cóc”

"Cố Trường Xuân ngẩn người, hẳn tuy rằng không quá rõ ràng độc cóc là thể nào, nhưng là biết bây giờ lúc này, có thường không dễ dàng thấy." "như thế nào lại trúng độc cóc?" hẳn trầm mặt quát hỏi, ánh mắt đảo quanh gian phòng có bảo tuyền. Cố phu nhân khóc đứng lên một cước đá vào nha hoàn đang run lẩy bẩy trong tay vú già, bay vào trong phòng

"hắn trúng, là do tiểu đề tử này làm ra" nàng khóc ròng nói liền có hai ba tiểu thiếp nhào lên đánh tiểu nha đầu. Tiểu nha đầu ôm đầu khóc gọi oan uổng, gian phòng rồi thành một nùi

Cầm môn nói cho rõ "Cố Trường Xuân trầm giọng quát. Bên ngoài phụ nhân chen nhau đứng nghe, dựng thẳng tai nghe bên trong nói chuyện

Nghe thấy Tiểu nha đầu khóc sụt sùi nói lão gia muốn mang ta đi ngủ, mọi người đều thấp giọng cười lên "sau đó ,sau đó" đứng xa nghe không rõ, kêu phía trước nhỏ giọng hỏi "sau tự nhiên là vay màu lựu hạ, làm quỷ cũng phong lưu. ... phía trước quay đầu cười nhẹ "ai nha, hảo hảo nói" người chụp nằng "nha đầu nói mình sợ hãi chạy, nghĩ đi tìm người nâng lão gia, kết cục là quay về gặp lão gia dạng này..." người cười nhẹ nói

Không noi thì thôi, mọi người đều không hài lòng, còn muốn hỏi tiếp, trong phòng đã tan, mấy người buồn rười rượi đưa đại phu ra

"một là vì dây dưa lâu một chút, thứ hai là lượng độc cóc cực kỳ lớn, trước uống thuốc, dùng tử thảo rửa mắt, bắt quá mắt phải..." đại phu lắc đầu, thờ dài, còn lại không có nói, nhưng mọi người đều minh bạch, con cháu cố bảo tuyền nhất thời sắc mặt khó xem

"Ky quái, mùa đông sao con cóc lại có nước? thật hiếm lạ..." đại phu rung đùi đắc ý nhìn Tào thị, vẻ mặt không thay đổi

Tào thị giật mình, sắc mặt tức thì trắng bệch. Ngay sau đó cổ kiệu nhỏ nâng cố bảo tuyền đi, sự việc xảy ra khiến yến hội không thể tiếp tục nữa, mọi người tự động giải tán

"tứ phu nhân" có người vỗ vai tào thị, ân cần hỏi han. Thân hình tào thị hơi run đột nhiên lấy lại tinh thần, tựa hồ như thấy cái gì đó kinh hách, vội vàng lui về sau mấy bộ. "ngươi thể nào?" trước mặt một phụ nhân ân cần hỏi han, tran đầy lo lắng. "không sao" tào thị giọng cường nói, một mặt vỗ ngực "thể nào phát sinh sự việc này, sao trong vườn lại có con cóc?.." phụ nhân nghe vậy cười, cầm tay nàng đi ra ngoài, một mặt cười nói "ta cũng không biết. con cóc? Con cóc là cái gì? Tứ phu nhân có gặp qua không?" tào thị không tập trung đột nhiên bị hỏi, tâm muốn nhảy ra ngoài.

"không, không, ta chưa gặp qua" mặt nàng trắng bệch vội vàng nói. Người chính là bị dọa hồng..." phụ nhân nhìn nàng phản ứng, cười nham nhỏ, lúc này đi ra ngoài viện, thấy một cổ thiêu nữ và công tử đi vào, liền vỗ vỗ tay tào thị "tiểu thư và thiếu gia của ngươi đã tới"

"Nương" cố thập bát nương và cố hải đang tới đây, trước đối với phụ nhân thì lễ văn an, nhìn nàng cười, rồi vội vàng một trái một phải bên tào thị, nhìn nàng thần sắc không đổi, vội ân cần hỏi han, "thể nào?" tào thị giọng mất ngơ ngẩn nhìn cố thập bát nương, cố thập bát nương nhìn nàng cười, tựa hồ có chút không đúng "khăn tay ngươi đâu?" tào thị nhìn nữ nhi hỏi

"ta không để ý làm dơ, liền thả ở nhà, lại đổi mới..." cố thập bát nương cười nói, một mặt từ phần eo lôi ra khăn điều màu lam quơ quơ. "ngươi còn đổi giày..." tào thị cúi đầu, thanh âm có chút run nói. Cố thập bát nương không nói chuyện, nhìn đôi giày thêu hoa lộ ra do đi lại. "nga, muội muội giẫm tuyết, làm giày ướt đầm, cho nên ta đưa nàng trở về..." Cố Hải có chút không hiểu, không biết nương hỏi cái này làm gì, vội trả lời. Hắn còn nói chưa dứt lời liền bị Tào thị nhìn một cái, ánh mắt lại thẳng tắp hướng Cố thập bát nương, làn môi run run không ngừng

Cố Thập Bát nương xem mẫu thân, thần sắc nặng trĩu.

Người đi qua nhìn thấy, tầm mắt đều hiếu kỳ, tào thị lấy lại tinh thần, tuy rằng sắc mặt vẫn trắng bệch như trước nhưng đôi tay kéo nữ nhi và nhi tử, bước nhanh đi. Cố hải muốn hỏi có phải cố bảo tuyền phát sinh sự kiện gì có liên quan không, nhưng cảm thấy không khí tựa hồ không đúng, liền biết điều không nói chuyện. Cả nhămột đường tiến vào nhà, vú già tiếp ba cái áo khoác, chuyển vào gần bếp lò ấm áp

"các người đi làm điểm tâm, ăn ở trong sảnh" tào thị phân phó. Vú già theo tiếng rồi đi, cửa bị kéo lại

"Nương." Cố Thập Bát nương đi tiến lên một bước, nhẹ giọng kêu."Quý xuống" Tào thị mạnh xoay người, chỉ Cố Thập Bát nương quát.

Nàng hai mắt đỏ lên, toàn thân phát run. Cố Hải giật nảy mình, "Nương, ra cái gì sự?" Tào thị không

có lý hội hắn, mà là nhìn chằm chằm Cố Thập Bát nương. Cố Thập Bát nương theo lời quý xuống, Cố Hải muốn nói lại thôi, thần sắc nôn nóng.

"Người nói, có phải là ngươi làm?" Tào thị thanh âm khô khốc, run rẩy hỏi ra một câu này. "Vâng." Cố Thập Bát nương ngẩng đầu, thần sắc hờ hững. Quả nhiên vẫn là không có dấu điểm mẫu thân, người khác có thể phát hiện hay không? Cố thập bát nương đầu óc nhanh chóng chuyển động, lại một lần nữa đem những chuyện đã trải qua để một bên, nãy nấn là Cố bảo tuyền là súc sinh có tâm xấu xa, mọi người đều không thích, hơn nữa bên cạnh khả năng những người được phân phó đến, không chỉ không dám tới quấy rầy, người lại còn phòng người khác xông tới, bởi vậy, lúc làm bốn phía không có người khác mà chính mình làm việc tiểu nhân, hơn nữa, cố bảo tuyền say mơ hồ, cũng không có khả năng nhìn thấy mình. Nàng có thể tin tưởng sự kiện này không có bất kỳ vết tích nào làm người ta có thể phán đoán nàng làm. Nương có thể phán đoán được, bởi vì nghĩ đến độc cóc chẳng? Tập hợp những người có thể tức thì chế được độc cóc, chỉ có mình đi, người khác không biết nhưng Tào thị hết sức rõ ràng, nàng cũng đã thấy tận mắt.

Kèm với tiếng thất thanh của nàng, tào thị run rẩy cả người, lao đảo lui về phía sau, ngã ngồi trên ghế

Cố Hải kinh hãi, vội tiến lên phủ nàng, nôn nóng hỏi thăm. "Người thể nhưng.. Người thể nhưng đi hại nhân...." Tào thị nắm lồng ngực gian nan nói ra này câu nói, lệ như suối trào.

Xác thực nói, là giết người, nàng biết, Cố Thập Bát nương cũng biết, con cóc có độc, mới vừa na đại phu nói, có thể muốn chết người. Trờia, nàng

đường nữ nhi như thế nào a?

"Không hại chết, " Cố Thập Bát nương thanh âm mang mấy phân tiếc nuối.

"Ngươi này cái.. Đây cái... Bắt tài nữ" Tào thị khó thở công tâm, mạnh đứng lên, run rẩy ngón tay nàng, mắt đen lại, lại ngồi xuống.

"Nương," Cố Hải rung nàng cánh tay, "Tới cùng thế nào?" Tào thị vẫn là không có trả lời, nàng ngo ngẩng nhìn trước mắt quý nữ nhi, thần sắc như thể thần nhiên, mắt trung thể nhưng còn mang tiểu ý, ánh mắt đã từng thanh tú dịu dàng, nay ngưng kết nồng đậm lệ khí, bờ môi tiểu ý, làm người không khỏi tỏa ra khí lạnh. Đây là nữ nhi của nàng? Đã từng tùy ý nói giết người, cho tới bây giờ quả thật động thủ, nàng, nàng thế nào làm được ra? Đây là người, là nhân mệnh a.

"Ta đánh chết ngươi này tên súc sinh...." Tào thị chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, nàng nắm lò sưởi tay muốn đập xuống.

"Nương đừng mà" Cố Hải kinh hãi, duỗi tay khẽ ngăn. bụi lò sưởi trong tay Cố Hải bay ra, sát vào tranCố Thập Bát nươngbay qua."Nương," Cố Hải bùm quý xuống, ôm Tào thị dúi, "Nương, muội muội thế nào, ngươi ngàn vạn người giận, muội muội còn nhỏ, có cái gì không đúng, ngươi giáo nàng, mắng nàng, chỉ là đừng đánh nàng, muội muội thân thể yếu đuối, lại làm lụng vất vả như thế, nàng.. Nàng kinh không được đánh, ngươi muốn đánh, liền đánh ta đi...."

Cố Hải nói, nghĩ đến muội muội mấy ngày nay vất vả, nghĩ tới bầu trời biến hóa, lên tiếng khóc lớn lên. Cố Thập Bát nương Thẳng tắp quý nước mắt chậm rãi chảy ra, mắt giống như sung huyết vậy đỏ bừng lên.

"Đúng, là ta làm, ta đào ra con cóc, là ta xao ra thêm tô, là ta nện ở trên mặt tên súc sinh kia, chỉ đáng tiếc quá vội vàng, thêm tô ra vẫn là quá thiếu, không có lấy mệnh hãn" Nàng ngẩng đầu, chậm rãi nói.

Cố Hải đành chỉ khóc, kinh ngạc quay đầu xem muội muội. "Ngươi là nói, hôm nay..... Là ngươi..." Hắn không thể tin tưởng vẫn hỏi.

"Là ta." Cố Thập Bát nương thần nhiên nói. "Vì cái gì?" Cố Hải cả kinh nói. Hắn nghĩ đến mới xuất hiện ở trước mắt mình muội muội, dưới chân dính đầy bùn y,khăn tay dính bùn, lộ ra tươi đẹp khuôn mặt tươi tắn. Ca ca, bởi ta về nhà thay đồ đi, nàng nói như thể nhẹ nhàng tùy ý, thần tình vui mừng, ai có thể nghĩ đến, một khắc nàng vừa mới giết người.tâm trí này là thế nào? mới làm được như thế, giết người đoạt mệnh vẫn có thể cười. Muội muội hãn, liền nhìn đến giết gà đều có thể khóc buổi sáng...

Cố Thập Bát nương xem hướng Tào thị, "Bởi vì hắn không chết, chính là chúng ta chết."

"Ngươi nói mê sáng cái gì " Cố Hải nói. Mà Tào thị cũng cả kinh, nàng nghĩ đến cái gì, không khỏi nắm chặt cổ áo, xem nữ nhi, "Ngươi... Ngươi ngày đó thấy..." Cố Hải nghe lại kinh ngạc quay đầu xem Tào thị. Cố Thập Bát nương nhắm mắt lại, nước mắt rất mạnh mà rơi, nàngkhông chỉ thấy ngày đó, nàng còn thấy về sau....

"Thập bát nương," Tào thị thanh âm mang mọi mệt, "Nương biết, ngươi là vì nương... Chính là hải tử, ngươi có biết ngươi như vậy làm hại chính ngươi, ngươi có cái gì bất trắc, nương còn sống có cái gì ý nghĩa, nương còn sống thế nào.... Ngươi biết hay không, ngươi như vậy làm bao nhiêu lỗi lầm bao nhiêu qua loa, ngươi biết hay không, có nhiều nguy hiểm...."

Tào thị nói che mặt khóc rống, "Đều là nương không tốt, đều là nương hạ tiện...." "Nương" Cố Thập Bát nương mạnh hô, đánh gãy lời nói của Tào thị,hai mắt đỏ bừng, quý đi lên trước mấy bước, "Không cho người nói mình như vậy, không cho người nói như vậy! Người nói không sai, là bọn hắn đáng chết, bọn hắn đáng chết ! Ai muốn hại ngươi, ta liền muốn bọn hắn đi chết! Ai hại chúng ta, bọn hắn đáng chết!" Nàng nhìn hướng Tào thị lại nhìn hướng Cố Hải, tâm trung kịch liệt giãy dụa.

"Ca ca, " nàng trầm giọng nói, "Ngươi không phải đã hỏi ta, trong con ác mộng, chúng ta chết như thế nào? “ hiện tại ta nói cho người, bọn nữa còn báo cho người biết, đó không phải là mộng, đó là hiện thực chân thực” Nàng đột nhiên nhắc lại sự kiện này, tào thị và cố hải nhìn nhau, mắt tran đầy lo lắng. Bọn hãn cho rằng nàng đã quên sự kiện này. Cố hải nghĩ cần nói chuyện, cố thập bát nương nâng tay, ngăn hãn “ ở trong mộng, nương chính là bị cổ bảo tuyênnhục nhã. Vì để sự mình thanh bạch, bảo trụ danh dự hai chúng ta, người tự sát bỏ mình...” ca ca, ngươi vì nương báo thù, xông vào nhà cổ bảo tuyên, bị vu oan giết nha hoàn, đưa đến quan phủ, nhận hết khổ hình, bệnh tật quần thần, sau đó, chết thảm trong ngực ta...” Ta sống một mình, ba năm sau gả cho thẩm gia, bảy năm sau bị hưu, tự sát tại cửa thẩm gia...”

Nàng từng câu, từng câu nói tới, nuuóc mắt chảy kkhông ngừng. “ nương, chúng ta sẽ chết hết, hết thầy, hết thầy đều do cổ bảo tuyên...” tào thị cùng cố hải bị lời nói của nàng làm chấn kinh, tuy chỉ ít ỏi mấy câu, nhưng cố thập bát nương giọng điệu giống như tảng đá lớn, làm bọn họ cơ hồ thở gấp

"Thập bát nương, này, đây đều là mộng..." Tào thị ấn lồng ngực, sắc mặt trắng bệch nói. "Không, đây không phải mộng." Cố Thập Bát nương ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt đỏ đậm, lệ như máu tươi, "Đây là vận mệnh, đây là vận mệnh đã từng phát sinh,là kinh nghiệm mà nữ nhi từng nhận....."

"Nương, ta không phải thập bát nương." Tào thị cùng Cố Hải thần sắc kinh ngạc cực kỳ, nhìn thập bát nươnggiống như điên. Cố Thập Bát nương nhìn bọn hãn phản ứng,đây cũng ở trong dự liệu của nàng.

"Xác thực nói, ta là mười năm sau của Thập Bát nương, cũng là nói, kỳ thật ta hiện tại không phải mười ba tuổi, thời điểm ta chết, đã hai mươi ba tuổi...." Nàng nói, sau câu nói, thần tình buồn bã, "Ta vốn cho là ta chết, cũng chết, không nghĩ đến mờ mắt, thế nhưng thấy nương, thấy ca ca, không nghĩ đến, ta trở lại mười năm trước, nương...."

Nói tới đây Cố Thập Bát nương che mặt phục xuống đất khóc lớn...

Chương 88-1: Thừa nhận (1)

"Ta không nghĩ tới ta có thể gặp lại các ngươi, nương, ca ca, Mười Tám Nương không nghĩ tới còn có cơ hội gặp lại các ngươi, mười năm rồi a mười năm rồi a, nương, ca ca, Mười Tám Nương mất đi các ngươi đã muốn mười năm rồi a. . . ."

Tào thị cả người phát run, bước tới vài bước, ôm lấy Cổ Mười Tám Nương, lời nữ nhi nói nàng không có hoàn toàn nghe hiểu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt sụp đổ kia của nữ nhi, như chìm quyền khóc thương tố cáo, nàng chỉ cảm thấy đau lòng kịch liệt, trong lòng một mớ hỗn độn, chỉ muốn khóc, lớn tiếng khóc ra.

Cổ Hải sắc mặt trắng bệch đứng ở một bên.

"Ta biết, ta biết việc này rất khó tin tưởng, chính ta đôi khi cũng không tin tưởng, ta cũng nghĩ từng đến đây là một con ác mộng mà thôi. . . ."

"Nương, ngươi có biết ta vì cái gì mà chế được không? Nương, ngươi không cảm thấy được kỳ quái sao? Ta trước kia chưa từng tiếp xúc qua được liệu, trong lúc đó lại đột nhiên có thể bào chế được liệu bán lấy tiền?"

"Ta nói là ta đọc qua sách, kỳ thật là lừa gạt ngươi, nhà chúng ta, căn bản là không có sách nào liên quan đến được liệu. . . ."

"Nương, ngươi có biết vì sao Chu chương quý lại thua trong tay Bành Nhất Châm không? Đó là bởi vì hắn dùng giả được tính kế ta cùng Bành Nhất Châm, mà ta nhận ra kia là giả được, ngược lại bị ta tính kế."

"Ngươi có biết vì cái gì ta bị cho là Lưu Công đồ đệ không? Đó là bởi vì ta có được một quyển sách, quyển sách là chính đại được sư Lưu Công viết, mà quyển sách này cũng là do ta nhận ra giả được vị lão Trượng kia làm, thắng đến. . . ."

"Mà cái này cũng không phải chỉ cần đọc sách là có thể nhận ra, là bởi vì giả được này ta đã gặp qua. . . ."

"Nương, dòng chảy vận mệnh, còn gả ta cho Trầm An Lâm, mà Trầm gia có một hiệu thuốc bắc, ta từng kinh doanh vài năm, tất cả các kỹ thuật làm được liệu ta đều học được từ đó."

Lúc này Tào thị cùng Cổ Hải rút cuộc cũng nhận không được kinh ngạc,

Hai người không khỏi lão đảo một chút, Cổ Hải ngã ngồi ở ghế trên, mà tào thị trước mặt Cổ Mười Tám Nương đã ngã quỵ trên mặt đất.

Lời của Cổ Mười Tám Nương đối với họ mà nói, thật khó tiếp nhận đi.

Như thế nào sẽ có chuyện như vậy? Không có khả năng, không có khả năng. . . .

"Mười Tám Nương, ngươi, ngươi là đang nằm mơ." Cổ Hải lẩm bẩm nói.

Từ không nói quá lực loạn thần, nhưng lại có ngôn ngữ đầu ba thước hữu thần minh.

Việc này hoàn toàn vượt qua nhận thức của hai người, vượt qua khả năng tiếp thu của bọn họ.

"Mười Tám Nương cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi các ngươi, lần này đến Kiến Khang là ở một thời gian dài, hơn nữa cho tới bây giờ ta cũng không có cùng người của Trầm gia qua lại, có đúng hay không?"

Tào thị chần chờ một chút, đầu gật gù.

Đây là sự thật, đừng nói là Mười Tám Nương, chính là nàng trước nay cũng không cùng có Trầm gia giao thiệp, cũng chỉ biết tên của Trầm Tam lão gia mà thôi.

"Tốt lắm, ta hiện tại liền nói cho các ngươi, Trầm Tam lão gia có bốn con trai bốn con gái. . . ."

"Thứ tư cả là Trầm An Phong, mười lăm tuổi chết vì bệnh, có một thê tử tên là Chu Tử Ngọc, không con nói dối."

"Đích tử cả là Trầm An Lâm, năm nay mười tám tuổi. . . ."

"Thứ tư Trầm An Kha, năm nay mười lăm tuổi."

"Đích thứ tư Trầm An Đống, năm nay mười bốn tuổi."

"Trầm Tam lão gia cùng sở hữu hai phòng thê thất, vợ cả Triệu thị, cũng chính là mẹ đẻ của Trầm An Lâm, tiểu thiếp Triệu thị, cũng chính là di của Trầm An Lâm."

Nàng một câu một câu đều nói rõ ra hết, Tào thị cùng Cố Hải mặt đầy khiếp sợ.

"Nương, ca ca, các người có thể đi hỏi thăm một chút, là biết ta nói đúng hay không." Cố Mười Tám Nương cảm xúc dịu đi rất nhiều, "Đương nhiên, việc này chỉ cần có tâm đi hỏi thăm, có thể nghe được, nhưng là. . . ."

Nàng cười khổ một chút, "Nương, ta việc gì phải đi hỏi thăm chuyện nhà bọn họ?"

Tào thị cùng Cố Hải lúc này đã muốn nói không nên lời, bọn họ trong lòng cực tuyệt thừa nhận đây là sự thật, như thế nào sẽ có chuyện kỳ quái như vậy? Nhưng ngoài miệng nửa câu phản bác cũng nói không ra.

Tào thị đột nhiên nghĩ đến, một lần kia Cố Mười Tám Nương chủ động hỏi nàng chuyện hôn ước với Trầm gia, liên tưởng đến phản ứng kỳ quái của nữ nhi lúc ấy, tim của nàng đập càng kiệt liệt, có lẽ. Đây là thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88-2: Thừa nhận (2)

"Mười Tám Nương, người nói người gả cho Trầm An Lâm, vì cái gì sẽ bị hưu?" Tào thị ẩn ngữ, mỗi phát run hỏi ra một câu này, "Hắn vì cái gì phải hưu người?"

Một nữ nhân bị hưu, vậy tương đương bị tuyên án tử hình, huống hồ dựa theo lời nữ nhi nói, nàng đã muốn không có nhà để về.

Cố Mười Tám Nương nước mắt liền chảy ra, nàng quỳ xuống ôm lấy Tào thị.

Đây là mẫu thân, đây là mẫu thân, nàng vừa mới nói nhiều như vậy, mẫu thân quan tâm nhất lại chính là hôn sự của nàng, nàng vì cái gì bị hưu, thứ quan tâm là nàng có được hay không.

Bị Cố Mười Tám Nương đột nhiên ôm lấy, Tào thị không có chút nào khó chịu, tuy rằng trong lòng nàng có chút quái lạ, dựa theo lời Cố Mười Tám Nương nói, hiện tại nữ nhi nàng ôm vào trong ngực đã là hai mươi ba tuổi ?

Hai mươi ba tuổi. Chính con bé một mình trợ trợ trải qua mười năm. Nhìn thấy mẫu thân chết, nhìn thấy ca ca lia đời.

Lại bị hưu khí.

Tào thị ôm lấy Cố Mười Tám Nương nhào vào trong ngực mình, hô một tiếng nữ nhi của ta số thật khổ bị liên tục lực khóc thất thanh.

Bóng đêm cắn nuốt một tia sáng cuối cùng, không gian bên trong lâm vào một mảnh u ám, bên ngoài vũ trụ rất tĩnh ý, trong lúc này cũng không có lại đây quấy rầy.

Bên trong ba người ngồi tựa vào nhau, đã muốn thật lâu không ai nói chuyện.

"Ông trời cho ta một cơ hội nữa, một khắc kia ta tỉnh lại, ta liền thề, tuyệt không để vận mệnh kia lại tái diễn."

"Hết thảy đều là bởi vì trở lại Kiến Khang, mới có thể gặp lại những người từng hại chúng ta. . . ."

"Cho nên ta mới kiên quyết không bán phòng ờ, cho nên ta mới khuyên ca ca người nhất định phải đọc sách, ta đấu tranh, cũng thấy được hy vọng, nhưng là không nghĩ tới số mạng vẫn đen, chúng ta không thể không quay về Kiến Khang."

"Vận mệnh không nên ép chúng ta đi lại con đường đó, ta không muốn, ta sẽ đối kháng, một đời kia từ khi chúng ta sinh ra đến chết đều là nhẫn nhịn chịu đựng, chịu đựng người khác đùa bỡn, chịu đựng người khác bêu xấu, chịu đựng, trừ bỏ cấp cho chúng ta càng thêm khốn khổ (áp bức và lăng nhục) còn lại chẳng được gì, cho nên, lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không sống trong chịu đựng, người khác ức hiếp ta, ta sẽ hoàn trả hắn hết những gì hắn đối ta, ta sẽ hoàn trả lại hắn mười gấp!"

"Những thứ kia muốn hại chúng ta khi nhục chúng ta, chúng ta trốn đều trốn không nổi, vậy không tránh né, bọn họ hại ta, ta liền hại bọn họ, chính là số mệnh muốn chúng ta chết, ta cũng muốn chết cho thống khoái!"

"Những người muốn khi nhục chúng ta, đều phải trả cái giá lớn. Chu chương quý như thế, Cố Bảo Tuyền cũng là như thế. . . ."

Một đêm này, mẫu tử ba người ở trong phòng, ánh nến lu mờ cả đêm đều không tắt, bị phần thê lương trong lời nói của Cố Mươi Tám Nương không ngừng quanh quẩn bên tai Cố Hải cùng Tào thị, làm cho bọn họ tâm kinh nhục khiêu(hải hùng khiếp vía)không thể chớp mắt.

Thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng đều trở thành tiếng thở dài của Tào thị.

Đến sáng sớm cũng không ai nhắc lại cuộc đàm thoại đêm qua, giống như sự tình chưa có phát sinh qua

Nhưng sự tình thật sự đã xảy ra, Tào thị so với lúc xưa càng thêm trầm mặt, tựa hồ qua một đêm liền già hơn mười tuổi, trong ánh mắt toàn là nồng đậm mỗi một cùng ưu thương.

Cố Mươi Tám Nương biết chuyện này đối với nàng là chấn động quá lớn, không phải trong thời gian ngắn nói vài ba câu là có thể hóa giải, chỉ có thể từng chút một.

Nhưng biểu hiện của ca ca lại không giống với dự liệu của nàng.

Hôm nay trong thành hương khói rất linh thiêng là do Hưng Long Tự có đại hội dâng hương, đây là một sự kiện lớn không thể bỏ qua, trời chưa sáng trên đường đã náo nhiệt lên, người cười ngựa người ngồi xe loạn thành một đoàn.

Cố Mươi Tám Nương cùng Cố Hải đứng ở trước cửa, chờ đợi xe ngựa nhà mình tới.

Huynh muội hai người sóng vai mà đứng, Cố Hải thỉnh thoảng liếc mắt nhìn muội muội một cái.

Muội muội vẫn như ngày thường, cũng không có cái gì bất đồng, nhưng nếu nhìn kỹ ánh mắt của nàng, sẽ phát hiện chỗ sâu trong đôi mắt kia, càng sâu không thấy đáy u ám.

"Người thật sự hai mươi ba tuổi?" Hần chợt thấp giọng nói.

"Qua năm hai mươi bốn. . . ." Cố Mươi Tám Nương nhìn ca ca, "Tùy rằng theo bối phận mà nói ta nên gọi người là ca ca, nhưng kỳ thật hiện tại ta so với người lớn tuổi hơn. . . ."

Thần tình trên mặt của Cố Hải rất là cổ quái.

"Nhưng mà, người đều là Mươi Tám Nương đúng hay không?" Hần lặng im một khắc nói.

Cố Mươi Tám Nương nhìn thấy hần cười, Cố Hải đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng.

"Có chuyện gì nói với ca ca, không cần một mình. . . ." Hần trầm giọng nói, "Người cũng nói, người bây giờ còn có ca ca, về sau. . . . Về sau cũng sẽ như thế, vĩnh viễn như thế, ca ca sẽ không để người một mình. . . ."

Cố Mươi Tám Nương đôi mắt ửng đỏ, gục đầu xuống, dạ.

Nếu lời muội muội nói là thật sự, nàng thật sự đến từ mười năm sau, không biết mười năm đó đã xảy ra cái đại sự gì, trước tiên biết việc này có phải hay không thực thân kỳ. Tò mò lần át sợ hãi, Cố Hải rất muốn hỏi một chút.

Quay đầu, nhìn thấy muội muội trầm mặt, những lời kia rốt cục lại nuốt trở vào.

Mặc kệ mười năm đó đã xảy ra cái đại sự gì, nhưng đối với muội muội mà nói, mười năm đó cũng không phải cái ký ức tốt đẹp gì, thật sâu trong lòng nàng là ngày đêm tra tấn, hỏi một lần nàng sẽ muốn một lần, nghĩ muốn một lần liền giống như củi phệ hồn(cái này không rõ lắm, hình như là: xương mục nát, linh hồn bị cắn nuốt đi?

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88-3: Thừa nhận (3)

Editor: Từ Hoán Vũ

Beta: Nalbie Nguyễn

Hưng Long Tự người đến người đi, hương khói vẫn vút.

Tào thị so với trước kia càng thành kính, từ trước điện vẫn một mực bái tới hậu điện.

Một bên Cố Mươi Tám Nương cùng Cố Hải cũng đi theo quỳ xuống đất dập đầu.

Cố Mươi Tám Nương ngẩng đầu, nhìn thấy trên bảo điện phật gia hoặc đoàn chính từ bi hoặc hung thần ác sát nhìn chúng sinh.

Phật tổ thật sự phù hộ cho các nàng sao? Một đời kia nàng cùng tất cả phụ nhân giống nhau, tin tưởng lệ thuộc vào cửa Phật Gia, mỗi ngày dâng hương hàng tháng *cung dư*(cung nhiều), nhưng kết quả lại như thế nào?

Có lẽ trên đời này người cần phù hộ nhiều lắm, thần phật hết sức bận rộn, muốn việc tốt đến chung quy vẫn là dựa vào chính mình, chỉ có chính mình trở nên cường đại, mới có thể đủ sức chống lại vận mệnh.

Một tiếng *phật niệm*(a-di-đà-phật) khê tụng, lúc này đây tuyên cáo cho các nàng quỳ lạy chấm dứt.

Cố Hải đưa tay đỡ hai người các nàng đứng dậy, Cố Mươi Tám Nương liếc mắt nhìn vú già bên cạnh, vú già lĩnh hội, dâng hương rắc tiền.

Bốn khối bạc kia bay ra ngoài làm cho sự pho ánh mắt sáng rõ, tiếng chuông cầu nguyện phá lệ vang lên.

Cũng dẫn tới sau lưng những người trong tộc cùng những người khác kinh ngạc nhìn chăm chú.

Đối với loại nhìn chăm chú này Cố Mươi Tám Nương một chút cũng không thêm để ý, *huyền phú cao điệu*(từ này không hiểu, ai biết thì giúp dùm ta "炫富高调"), vậy thì như thế nào? Một đời kia các nàng vì cuối đầu mà chết, lúc này đây nàng càng muốn tùy ý tung bay, kết quả còn có thể so với chết càng đáng sợ hơn sao?

Huống chi hiện tại, muốn các nàng chết chỉ sợ không dễ dàng như vậy

"Phật tổ phù hộ, phù hộ nữ nhi của ta." Tào thị nghe chuông cầu phúc vang lên liền lẩm bẩm, lại một lần nữa thành kính chấp tay cầu khẩn . . . , có giọt lệ nhỏ xuống ở lòng bàn tay nàng.

Phật tổ phù hộ nữ nhi của nàng không nên rơi vào tâm ma tà đạo, Phật tổ phù hộ các nàng vượt qua gian khổ, Phật tổ phù hộ.

Nhìn thấy mẫu tử ba người rời khỏi đại điện, đám người Cố gia còn lại không khỏi to nhỏ nói chuyện với nhau.

"Chẳng lẽ nhà bọn họ thật sự phát tài?" Cố Tích Nhân thu hồi ánh mắt theo trên người mẫu tử kia , thì thào tự hỏi, "Như thế nào có thể?"

Còn có ai so với nàng hiểu biết rõ người một nhà này, đây là không có khả năng, hay là thật sự đúng như người ta phỏng đoán, lúc còn sống lão tộc trưởng bảo lưu trong nhà bọn họ rất nhiều trân bảo?

"Tịch Nhân, Tịch Nhân." Bọn tỷ muội cùng tuổi gọi nàng, "Chúng ta đi rút thăm."

Rút thăm, tuyệt đối là hạng mục không thể thiếu, vận mệnh chưa biết luôn làm cho người ta tò mò.

Cố Tích Nhân lập tức bỏ lại ý niệm trong đầu, hòa vào đám tỷ muội, cười hi hi hường hường chỗ rút thăm mà đi, nhóm phụ nhân thì bảo trì trang trọng chậm rãi ở phía sau bước theo.

"Hôm nay Liễu Nhiên đại sư sẽ lại phê mệnh đi."

Ở giữa những người khác dạo bước bàn tán.

Chủ trì Liễu Nhiên đại sư, nghe nói biết quá khứ vị lai.

"Đương nhiên rồi a, bất quá, sẽ tới lượt chúng ta sao." Có người ê ẩm nói.

Có thể làm cho Liễu Nhiên đại sư tự mình phê mệnh, hàng năm có thể có mấy người.

"Chúng ta vẫn là đi rút thăm đi, đều là Phật tổ một dạng." Có người đề nghị.

Này đề nghị được rất nhiều người đích đồng tình, trong đó đa số là nữ nhân rồi tới các phụ nhân đã có chồng.

"Tứ phu nhân, cùng đi đi." Tào thị hiện giờ rất được hoan nghênh, tự nhiên được đến mời.

Quách thị trong đám người liền hừ một tiếng, quay đầu sang một bên, trong tay áo xiết chặt lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của các vị phu nhân chào hỏi Tào thị, nghĩ ngày xưa nàng bộ dáng cuối đầu sợ hãi đi theo phía sau mình, hận đến nổi nghiền nát răng.

Thật sự là *mặc danh kỳ diệu*(quái lạ), không phải là vài món xiêm y thôi ư, hừ, chờ thêm năm nữa lại xem, những món xiêm y khẳng định muốn đưa đến hiệu cảm đồ đi, đến lúc đó, xem nàng còn tư cách gì kiến nhân.

Mọi người nói chuyện, phía đằng trước Tam nãi nãi Hoàng Thế Anh dùng chân, một cái tiểu tăng cung kính cùng nàng nói nói mấy câu.

Hoàng Thế Anh quay đầu lại đối nha hoàn nói chuyện, nha hoàn khom người lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, mang theo một cái tuần mỷ thiếu niên lại đây.

Kia thiếu niên kim quan bó buộc tóc, áo lông bào tím, phiêu nhiên tới, hướng Hoàng Thế Anh khom người thi lễ.

"Mẫu thân." Hần nhẹ giọng kêu.

Hoàng Thế Anh gật đầu, cái ngày tết này hợp tộc đại sự một trong những nhân vật chính rốt cục lộ diện .

Tục nhận làm *con thừa tự*(con kế thừa, chỗ này ám chỉ con nuôi) tiến hành rất bề bộn, nếu không phải trên gia phả thật sự có tên, mọi người thậm chí còn hoài nghi việc này bất quá chỉ là một tin đồn mà thôi, nói đến cái kia Cố Ngự dụng phải đại vận, mọi người phát hiện thế nhưng đều không có ấn tượng.

Tiểu hài tử lai lịch như vậy, mặt khác này con vợ lẽ khúm núm sợ hãi.

Ai cũng không dự đoán được cái kia từng là thiếu niên bị toàn tộc xem thành trò hề, lấy loại này giống như như tư thái trích tiên hạ phàm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

"Liễu Nhiên đại sư cấp cho ngươi phê mệnh, chúng ta đi thôi." Hoàng Thế Anh nhìn thấy hần âm đạm cười nói.

"Dạ" Cố Ngự cúi đầu nói, một bước dừng chân, đợi Hoàng Thế Anh cất bước, mới theo sau.

Thẳng đến khi mẫu tử người nọ rời xa tầm mắt, mọi người mới lấy lại tinh thần.

"Trời ơi, hần quả đập troai đi. . . ." Các thiếu nữ mấp máy khoé miệng, như trước đắm chìm tại nơi thiếu niên mang đến khiếp sợ, trên mặt đỏ ửng từ từ tản đi.

"Tịch Nhân Tịch Nhân. . . ." Các thiếu nữ dùng tay lay lay Cố Tịch Nhân, giống như chìm hoàng oanh háo hức kêu to, "Hần là ca ca người? Hần chính là ca ca người Cố Ngự? Trời ơi, nguyên lai ca ca này của người bộ dáng đẹp như vậy, người như thế nào cho tới bây giờ không nói cho chúng ta? Người thế nhưng đem giấu đi không nói cho chúng ta biết."

Cố Tịch Nhân bị các thiếu nữ vây quanh, trên khuôn mặt kiều mị nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, cái môi anh đào nhỏ nhắn hơi giương giương.

Mới vừa rồi liếc mắt một cái liền làm cho nàng rung động, không phải là người khác, thậm chí nói, biến đổi kinh khủng.

Mà lúc này Quách thị tuy rằng so với đám nữ nhân muốn trầm ổn hơn nhiều, nhưng khiếp sợ trong mắt cũng không chút nào che dấu được.

Nhìn thiếu niên nọ hộ tống Tam nãi nãi chậm rãi mà đi, nhìn lại bên kia ba người mẫu tử Tào thị lạnh nhạt đứng thẳng, lòng của nàng không khỏi một trận co rút mạnh.

Có một số người biến hóa không chỉ bởi vì một vài món xiêm y.

~ HẾT CHƯƠNG 88: THỪA NHẬN ~

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Thay đổi vận mệnh

Edit: thanhfuong

Là hần?

Cố Hải chỉ cảm thấy tâm nhảy dòn dập, muốn nhìn rõ ràng, rồi lại có hàng loạt người ủa vào Phật điện, đem hần chen đến một bên, tầm mắt càng bị che.

Muội muội nói, thành thân bảy năm, chung sống cũng bất quá hai năm, tuy là cùng ở trong một cái sân, gặp mặt lại cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

muội muội hần không cha không mẹ, không huynh đệ thư muội, bơ vơ gả cho hần, hần là lấy hần là trời, là đất, lại chịu vắng vẻ.

Này người tàn tật, người khinh thuởng, như thế vẫn không thích muội muội, vì sao không hưu nàng đi? Lại chờ bệnh khỏi hần, sau đó phú quý , đem thế tử thời cảm bã hưu xuống?

Người như thế, đang hận ác độc cực kỳ

Cố Hải nắm chặt quả đấm, hấn cũng là khi muội muội không có nhà, không người tương trợ, mới dám như thế tùy ý làm việc.

Cố Hải tại cửa ngoài phát điện, tùy dòng người lúc ẩn lúc hiện, tay cầm quả đấm nắm lại lại buông ra như thế lặp lại.

Một người lại đột nhiên đứng ở trước người. —

Hắn thân hình cực kỳ thon dài, một thân ám sắc áo bào, tóc đen bó cao, mũi từ kim. Mài da hơi đen, tựa hồ bên ngoài bôn ba nhiều “Xá muội tuổi nhỏ thất lễ, mong rằng huynh đài thứ lỗi.”

Hắn hồ hững nói, ánh mắt yên tĩnh khiêm tốn nhã nhặn.

"An Lâm ca ca..." thiếu nữ rung cánh tay hấn gọi, hiển nhiên đối chính mình lời bình rất không hài lòng, đem này bất mãn chuyển giá đến Cố Hải, hung tợn đi trừng hấn.

"Xem, người này đồ dê xồm" thiếu nữ phát hiện cái gì, cất cao thanh âm kêu lên, ngón tay cơ hồ muốn chọc đến chop mũi Cố Hải, ".. Người xem cái gì? Người xem cái gì? Người xem ai? Người nhìn cái gì? Nghĩ đánh nhau a....."

"Diệp nhi" hấn lại một lần nữa nhẹ giọng quát, ngăn cấm động tác thiếu nữ, ánh mắt thâm thúy đảo qua Cố Hải, tựa hồ cũng không có xem đến trước mắt thiếu niên quái dị thần tình.

Cố Hải bị một thiếu nữ áp xuống không lấy lại tinh thần, hạ xuống tầm mắt.

Tai nghe hấn nói: "Thời điểm không sớm, tiếp tục đến mấy cái điện rồi trở về đi."

Nhìn qua tầm mắt có thể thấy, trường bào lộ ra đôi giày màu trắng sa tanh, Cố Hải mới ngẩng đầu, gặp hấn chậm rãi mà đi, thân hình cao ngất, đi lại thong dong.

Quả nhiên giả dối! Cố Hải nắm chặt quả đấm, người như thế tâm tính ác độc, trời làm cho người khác cảm giác khiêm tốn nhã nhặn, cảm giác hững hờ.

Cố Hải đi ra khỏi Hưng thịnh tự, thấy Tào thị và cố thập bát nương đã trên xe ngựa chờ, ngã tư đường trông trái không có hàng xén, so với những nơi khác, hai mẹ con nâng quả thực tịch liêu và nghiêm nghị

Cố Hải tâm lý không khỏi đầu xót, tam nãi nãi trung niên thủ tiết mắc tổ y, thần tình thanh lãnh nhưng chưa dietj nhân gian khói lửa, mà cố thập bát nương mặc áo ám tử dệt kim gấm màu hồng, thiếu nữ mình diễm nhưng lại thấy lạnh lẽ

Hấn nhất định cố gắng để muội muội và nương dựa vào, quyết không để người nào tùy ý dẫm các nàng dưới chân

Hiển phát thế, tuyệt không để muội muội xuất hiện vận mệnh này nữa

“Đi nơi nào? “ cố thập bát nương mỉm cười hỏi, đem caics lò sưởi tay cho hấn “ Bên kia phong cảnh đẹp, đi thêm một chút làm muội muội cùng nương đợi lâu” Cố Hải cười nói, với việc gặp thăm an lâm không đề cập đến, chỉ đỡ các nàng lên xe

"Muội muội, người xem." Cố Hải dẫn ngựa tại bên cạnh xe đi chậm, một mặt chỉ hai bên hàng xén nói cười.

Cố Thập Bát nương nâng rèm, nhìn Cố Hải chỉ, khóe miệng điểm nụ cười yếu ớt.

“nhưng tượng đất này thật là đẹp” Cố Hải cười nói, một mặt dừng chân lại, xếp nhưng tượng đất này lên giá, lấy cái đầu búp bê mập mạp xuống. Đầu búp bê mặc áo yếm hồng, giữa mặt nằm, chân ngó sen, nhìn sinh động như thật

“Đẹp” Cố Thập Bát nương cười nói.

"Này cái ta muốn." Cố Hải vội xoay người trả tiền, đem búp bê đưa cho Cố Thập Bát nương.

Cố Thập Bát nương không đoán được hấn sẽ mua, tuy rằng sừng sốt, nhưng không nói cái gì, mỉm cười, cầm ở trong tay tường tận một khắc, khóe miệng tiểu ý liên lan tràn đến đáy mắt.

"Nương, người xem, làm thực hảo." Nàng cầm cấp Tào thị xem

Tào thị mỉm cười gật đầu, rèm để xuống che khuất hai mẹ con cúi đầu trò chuyện.

Lúc này Cố Ngư cùng Hoàng Thế Anh cũng bước ra từ gian phòng của đại sư, quay đầu nhìn mẫu tử hai người trên mặt đều có chút nghi ngờ.

"Mẫu thân." Cố Ngư mở miệng muốn nói chuyện, lại bị Hoàng Thế Anh nâng tay ngăn cấm

"Ngư nhi, mệnh cách lời nói, người ghi nhớ trong tâm là được, không cần nhiều lời." Nàng mỉm cười nói.

Cố Ngự liền cúi đầu xưng là, nội tâm cũng như trước nhấp nhô bất định, sự việc vừa rồi, làm hắn thay vì nói ra càng thêm nghi hoặc

Hắn quay đầu nhìn nơi bình phong gỗ phía sau, mơ hồ hiện ra một bóng dáng, hắn không khỏi nghĩ đến sự việc vừa rồi. Hắn cùng mẫu thân chuyển bình phong, thấy ngồi thẳng trên bờ đalan là một lão tăng bình thường

“đại sư” hoàng thể anh cung kính thi lễ

Lão tăng này mới mở to mắt, lộ ra hòa ái cười, duỗi tay vừa nhấc, "Tới, ngồi đi."

Hoàng Thế Anh cảm ơn theo lời ngồi ở một bên bờ đalan thượng.

Cố ngự đứng sau lưng nàng, liền gấp lão tăng nhìn mình chăm chú, một tia đạo dị hiện lên

“tiểu thí chủ” hắn ngồi thẳng người, duỗi tay chân có chút khô gầy, “có thể để lão nạp xem chút được không?”

Cố ngự không dám lên tiếng, vội tiến lên mấy bước, duỗi tay

Lão tăng chậm rãi xoa tay hắn, nhắm mắt lại, Cố Ngự đứng gần, có thể thấy hắn da mặt khô nhăn hơi hơi phát run.

"Tiểu thí chủ, mệnh cách ngươi bị người sửa..." Qua rất lâu, lão tăng mới thở dài một hơi, chậm rãi nói.

Hắn thu hồi tay, mặt có mồ hôi thấm ra, tựa hồ mới vừa mò tay đoán mệnh hao hết cực đại lực khí.

"Cái gì?" Cố Ngự không khỏi thoát miệng hỏi.

Mệnh còn có thể bị sửa? Tưởng tượng mệnh của mình không thể cảm chắc, thiếu niên có chút ngượng người. Hắn vốn là xuất thân đệ tiện, kiếp này tựa hồ vĩnh viễn không thoát khỏi thân phận đệ tiện, nhưng là, bằng mưu đồ tinh tế, nhẫn nhục, được cổ lang xem trọng, cũng mượn cơ hội có thể thấy sách bút, hắn tin tưởng chỉ cần hắn mưu đồ bậc nhất, hắn có thể tiến vào học đường, tương lai có thể trở thành quan, đến lúc đó từng chút hắn giảm đáp những người trước đây đã giảm hắn dưới bùn, đem muôn vàn sỉ nhục tất cả hoàn lại gấp bội...

Nhưng là một bước này đi thật khó khăn., cơ hồ không thể thực hiện mà lúc này thế nhưng lại được thiên đại cơ duyên, được đến so hắn dự đoán có thêm nhiều cơ hội. Có thể nói liễu rù hoa cười, đây chính là cái gọi là mệnh sửa sao? Cố ngự có chút chân chời nhìn vì đại sư.

Đại sư tựa hồ thấu tâm sự hắn , cười lắc lắc đầu “ cũng không phải, cũng không phải”

Trong mắt hiện ra mấy phần thương hại, lúc này thần sắc cố ngự thêm lộ bộp

"Đại sư này ngôn giải thích thế nào?" Hoàng Thế Anh rất hiếm thấy rõ ràng đại sư như thế thần thái, không khỏi vấn đạo.

“Tiểu thí chủ tuổi nhỏ bơ vơ, tài học bất phàm, mãnh long nhập hải, đại phú đại quý” lão tăng chậm rãi nói, ánh mắt nhìn cố ngự xoay quanh một khắc, chậm rãi hạ tầm mắt xuống “ chỉ phải...”

Nhập biển, há không phải là cảnh giới hiện giờ, tâm lý cố ngự ngăn ra, như vậy nói , đây là định mệnh?

“Chỉ là ra sao?” Hoàng thế anh há mồm nghe lão tăng kết luận cố ngự là long nhập hải, nghe bình luận cũng giật mình. Nàng cảm thấy tiểu hải tử là rất thông minh, có thể thành tài, nhưng không nghĩ giao long nhập hải...

Giao long, nhập hải... không phải tùy tâm sở dục không gì làm không được...

"Đoạt mệnh..." Lão tăng tiếp tục nhìn Cố Ngự, há mồm nói.

Hoàng Thế Anh cùng Cố Ngự sắc mặt đều là biến đổi, người thường nói thiếu niên có tài thường yếu thọ.....

"Cũng không phải, " lão tăng thấy bọn hắn hiểu lầm, cười nói, "mệnh này không phải mệnh kia..." Hắn suy nghĩ sâu xa một khắc, xem Cố Ngự nhược có chút suy nghĩ đạo, "Nói tới việc kỳ dị này , lão nạp lại là lần đầu gặp....."

Hắn thì thảo tự nói, Cố Ngự cảm giác tầm mắt lão lạc tại trên thân mình, rồi lại không nhìn trên thân mình, tựa hồ muốn thấu chính mình.

"... Chẳng lẽ đây là kiếp số?" Hắn rút cục đành chỉ thì thảo tự nói.

"Đại sư." Hoàng Thế Anh đứng lên trước hắn thi lễ, "Mong rằng đại sư chỉ rõ."

"Tiểu thí chủ mệnh cách, đã bị người khác sở đoạt.." Lão tăng xem Cố Ngự, chậm rãi nói.

Cố Ngự nghe vậy, bên tai giống như một tiếng sấm vang.

"Ngự nhi?"

Có nhân nhẹ nhàng vuốt ve hấn đầu vai, Cổ Ngư từ hồi tưởng giật mình tỉnh lại, thấy Hoàng Thế Anh lo lắng nhìn thàn.

"Mẫu thân, ta không sao." Hấn vội cười nói.

"Ngư nhi, " Hoàng Thế Anh vỗ vỗ hấn đầu vai, "Số mệnh này thay đổi, cuối cùng hư vô mờ mịt Ngư nhi, chớ để để vào trong lòng..."

Cổ Ngư xung năng gật gật đầu mỉm cười, nhưng ánh mắt như trước khó nén nhất ti tích tụ.

Hoàng Thế Anh đột nhiên có chút hồi hận, còn không như không tới cầu này cái cơ hội này....

"Ngư nhi, mới vừa đại sư cũng nói, sự do người làm, người mệnh cách đã bị người ngoài sở đoạt, người như thế tâm tính kiên định, cũng nhất định có thể đoạt lại..." Nàng xem con cháu, chính dung nói.

Cổ Ngư rùng mình, là, mới vừa lão tăng kia nói, đoạt hấn mệnh cách là người ngoài bố trí, mà đoạt mệnh nguyên nhân cũng bất quá là sửa kỳ mệnh cách, người ngoài có thể đoạt mệnh cách, như vậy chính mình tự nhiên cũng có thể thủ mệnh cách...

Đã là nhân lực, mà không phải thiên mệnh, Cổ Ngư hấn còn sợ đầu không lại sao?

Nhìn hấn đang trầm ngâm, chốc lát đã quang lại, hoàng thế anh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, bình thường thiếu niên đối với đại sư phê mệnh, k tất nhiên kinh hoàng tiếp theo phê ngôn kinh hãi, chắc chắn hồn bay phách lạc, nhưng cổ ngư chỉ trong phút chốc mê man đã khôi phục như thường

Như thế không phụ lời nói giao long. . .hoàng thế anh trong nội tâm tự nói, nàng không khỏi nhìn kỹ người con nuôi thuận miệng thu tới này thêm mấy lần

Hải tử năm nay mới khoảng mười bốn tuổi, chung sống không bao lâu, hấn mới bỏ đi những cái hoảng loạn, bất lực , thay thế bằng ôn tồn, lễ độ, hấn không thích nói chuyện, nhưng mặt thường mang ý cười, đối mặt chính mình cung kính hữu lễ, tiến thoái khéo léo, đối với hoàn cảnh như thả ường ra hải tử như vậy đích xác hoàng thế anh dự liệu

Nàng mấy phần vui mừng cùng kinh dị, mừng vì hải tử này rất cùng nàng tâm ý, bất quản thế nào, cuộc đời này, đứa bé này cùng nàng kết tử mẫu trên danh nghĩa, vọng tử thành long là thiên tính của mỗi người mẹ, mà kinh dị cũng là vậy , hải tử này biểu hiện quá tốt, tốt giống như tăng áo bên ngoài, bên trong không thể thấy được tâm tư chân thật của hấn

Nàng nghĩ đến mới vừa rõ ràng đại sư nói tới hậu nhất câu nói.

"Tiểu thí chủ, phạt ngôn thiện ác báo ứng, có thể tin không?"

Thiện ác báo ứng...

Nàng duỗi tay lại một lần nữa vuốt ve Cổ Ngư đầu vai, thanh âm chậm chậm nói: " Quân tử đi chậm mà chắc chắn, vô tư, trời không phụ người"

"Vâng , nghe lời mẫu thân dạy bảo>" cổ ngư cúi đầu thi lễ

Phù hoàng thế anh ngồi vào trong xe, cổ ngư xoay người lên ngựa, quay đầu nhìn hương khói lượn lờ, phạt hiệu chậm chậm, hau mắt chớp lên

Đoạt mệnh sao? Hấn nắm chặt dây cương, đoạt mệnh hấn? đoạt hấn thì có cái gì tốt? hấn muốn người này phải trả giá thật nhiều

Chỉ là, người này là ai? Cổ ngư nheo mắt lại, xe ngựa chạy chậm chậm, nhìn trước mắt nhón nháo qua lại một đám người. Bất quản hòa thượng nói thế nào hư hảo huyền huyền, tổng kết lại chính là câu nói tất cả những gì thuộc về hấn, sẽ bị người khác lấy đi

Hấn cổ ngư một cái người đề tiện như vậy có được mọi người thương cảm, tìm ra hấn có cái gì, tự nhiên cũng tìm ra là ai là người lấy đi

Hấn suy nghĩ cẩn mật bắt đầu chuyển động, hấn mất cái gì, hoặc giả nói hấn có được cái gì? Hoặc giả nói hấn phải được cái gì?... một đạo lượng quang hiện lên trong óc, dây cương không khỏi lack ngựa đang phi tự nhiên dừng lại

" thiếu gia" nha đầu của hoàng thế anh vén rèm lên quay đầu lại nghi vấn

Nàng thấy thiếu niên ngồi trên lưng ngựa thần sắc biến ảo một khắc, gương mặt tuấn tú nhìn qua.

" không ngại, đi đi" cổ ngư bờ môi nở tia cười yếu ớt.

Trời đã ra giông, thời tiết bắt đầu lạnh, sáng sớm tuyết bắt đầu rắc xuống, phủ kín viện tào thị trắng xóa. Hưu bà vú già múa chổi đem quét rác , nghe được một thanh âm ở phòng bên vang lên, quay đầu gấp cổ thập bát nương đi ra, mặc áo khóa, tay đem dù bố

" tiểu thứ muốn đi? Cần phải chuẩn bị xe?" trong đó một bà vú già vội hỏi

" không cần" Cổ Thập Bát nương đáp, lướt qua các nàng mà đi.

Cổ Thập Bát nương ở ngoài thành dạo qua một vòng, rất thất vọng thấy lão già vẫn là không có trở về, nàng cười xuống áo khoác, đem phòng ốc chà lau

một lần, này mới than thở khóa chặt cửa ly khai.

Như vậy cũng không phải biện pháp, không thể cả đời lão không tiếp tục xuất hiện, nàng cả đời này không bán được nữa? Đây là cách mưu sinh duy nhất của nhà nàng có thể đứng vững

Vừa về đến ngõ, liền gặp một chiếc xe ngay ngoài cửa nhà, nàng không khỏi cười khổ một tiếng, nhìn xem, tháng giêng không ra lại có người tới cửa

Bạc như vậy không thể tránh, thực là làm người náo tâm

Nàng cắn cắn xuống môi.

Trong nhà tào thị cùng cố hải bồi Vương hồng bán uống trà, vương hồng bán diện mạo mang nồn nóng, ứng đối tào thị cùng cố hải có chút tư tưởng không tập trung

“vương chương quỳ tới? buổi tối năm mới” cố thập bát nương cười nói, một mặt cởi áo khoác, vú già cầm mang xuống

"Cố nương tử.." Vương hồng bán đứng lên, hoàn lễ.

Tào thị cùng Cố Hải liền lui hạ, để bọn hắn nói chuyện.

Hiển nhiên vương hồng bán đã lửa cháy đến nơi, hắn chẳng quan tâm khách sáo lập tức giải thích, muốn Cố Thập Bát nương chế tử kim đan.

"Tử kim đan?" Cố Thập Bát nương hơi suy nghĩ một chút, sách lưu công ghi lại lập tức ở trong đầu, này được chăng hề khó, nhưng lại có chút khó khăn.

"Đúng, muốn gấp, lượng đảo không nhiều, mong rằng tiểu nương tử cấp cứu." Vương hồng bán đứng lên thi lễ.

"Được chăng hề hiếm thấy, quý đường chăng lẽ chưa?" Cố Thập Bát nương chần chờ.

Wương hồng bán cười khổ một tiếng, "Cố nương tử, này bình thường tử kim đan tự nhiên có, chính là này thiên hạ có thể đem tử kim đan được hiệu phát huy đến nhất đẳng, chỉ có thủ nghệ tài năng của lưu công lão nhân gia a /p>

~Hết chương 90~

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nói rõ

Thuốc bào chế khác nhau

Thuốc viên trong quá trình bào chế, bởi vì tài liệu bào chế và thủ nghệ của sư phó khác nhau nên hiệu quả cũng khác nhau. Bây giờ tử kim đan cũng là một dược liệu thủ nghệ bào chế quyết định tác dụng của dược liệu, trên thị trường thường dung tử kim đan, không thể nói không hữu hiệu mà chỉ có thể nói được hiệu chỉ đạt một nửa, không có đạt tới mức đại phu bốc thuốc mong muốn. Đã có vô số người nghiên cứu, lại thủy chung không đạt được kỳ pháp, đương nhiên cũng có người nghiên cứu ra, nhưng như vậy tất nhiên là tuyệt mật, chỉ tồn tại cùng đệ nhất tương tư kim đan đó chính là lưu bất tài

“không giấu tiểu nương tử, lần này là một vị quý nhân ở kinh thành đặt hàng, quan hệ đến bảo hòa đường cùng hiệu thuốc y cục phụng dưỡng, mong tiểu nương tử tương trợ.” vương hồng bán lại một lần nữa dung lễ đối đãi, hơn nữa đưa ra một hộp bạc lớn

Cố Thập Bát nương cười, đem bạc đẩy trở về.

"Có một chuyện ta muốn hỏi vương chương quỳ một chút." Nàng trầm tư một khắc đạo, "Không biết lần này tử kim đan, là muốn dược hiệu nào, vẫn là muốn lưu công danh?"

Wương Hồng Bán sững sốt, có khác biệt sao?

Lưu công danh chính là dược hiệu bảo đảm a.

Xem hán thần tình, Cố Thập Bát nương biết trong lòng hắn suy nghĩ.

“ta nghĩ, dược sư thiên hạ này, cũng không có ai có thủ nghệ mà trời sinh ra đã có đó là do luyện mà ra, nói đến cùng đại gia bắt quá là làm dược, đã làm dược tới trọng yếu vẫn là dược hiệu, mà không phải người làm là ai.” nàng nghĩ nghĩ đem suy nghĩ nhất nhất nói tới

Wương hồng bán rõ rang, nghĩ đến năm trước, vị cố nương tử đột nhiên không bán dược, các nhà dược hành không ngừng đề cao giá dược, vị cố nương

tử đều bất động

Lần này chính vương nhất chương viết thư cho mình cầu tới đây, cũng là do trước đây quen biết nhau siwms, tâm lý cũng rất thấp thòm

"Cổ nương tử, chính là sư môn có mệnh?" Hân không khỏi hiếu kỳ.

Cổ Thập Bát nương nhìn hân một cái, không có nói chuyện.

Vương hồng bản vội nhận lỗi, lại gật đầu nói "tiểu nương tử yên tâm, lần này cần gấp thượng hảo tử kim đan, không phải danh tự lưu công đồ

Cổ thập bát nương nghe vậy, biết hân hiểu rõ ý mình, mới gật đầu nhận lời

Thứ nhất vì nàng cần dung tiền, thứ hai bát quân nói sau, vương hất chương cũng là vị tiên sinh cho nàng ấn tượng rất tốt, trong thư lại tả hết sức khẩn thiết, nàng dù sao cũng phải nể mặt mũi, ba nữa là nói nàng không thể kiêu dè danh hào Lưu công đồ sau này vĩnh viễn không thể tiếp tục bán được, cho nên được vẫn là bán, nhưng nói rõ cổ nương tử danh hào, về phần, các được hành nghĩ thế nào, tâm lý ra sao, nàng không thể quan tâm

Qua mười lăm tháng giêng, học đường nhập học, đại chu triều khoa cử lệ thường, ba năm một lần, mừng chín tháng 2 thi hương, mừng chín tháng 8 thi hời, cùng với năm sau mừng một tháng ba thi đình, thi liên một mạch. Bởi vậy tháng giêng này, đối với học sinh có chí không hề nhẹ nhàng, cổ hải lại càng nghiên cứu không ngừng

Tào thị là vui mừng cùng đau lòng, chỉ có thể làm canh hỗ trợ

Cổ thập bát nương bởi vì bào chế được liệu nên chỉ có một mình đơn độc, bong đêm thật sâu, bong tuyết bay khắp, ốc nội lúc nào cũng sáng đèn

Tào thị cầm chén canh gõ cửa

"nương..." cổ thập bát nương mở cửa, thỉnh nàng vào, nhìn đầu vai tào thị bong tuyết rơi đầy, giờ mới phát hiện tuyết rơi xuống, nàng nhìn quanh, thấy tuyết đã rơi đầy đất trắng "trời không tốt, nương, người cũng sớm nghỉ ngơi đi..."

Đây là nơi cổ thập bát nương bào chế được liệu, nên ngoại nhân không được vào, vú già thu dù đứng hầu dưới mái hiên, nghe trong phòng mẹ con hai người thủ thủ, cửa sổ lộ ra mùi thuốc vô cùng nồng đậm

Đem tử kim đan đến bảo hòa đường, cổ thập bát nương không ở lại lâu, ngay cả áo khoác cũng không cởi xuống chỉ đứng nói chuyện

"vương chương quỳ, đây là được cổ nương tử làm" nàng nhắc lại một lần nữa

Nhìn binh sứ nhỏ trước mặt, vương hồng bản thân sắc kích động, liên tục gật đầu, nhiều lần giữ lại không được, tự mình đưa CTBN ra cửa

"vương chương quỳ, thỉnh dừng bước, Cổ Thập Bát nương tạ ơn, xoay người mà đi.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ biến mất tại chỗ rẽ, Vương Hồng Bản mới xoay người vào điểm nội, lại một lần nữa xem kỹ mười mấy bình đan dược, mới thở ra một hơi đi vào trong nội đường.

Vừa đến phòng nghị sự, liền nghe bên trong nhao nhao thanh âm, lông mày hân không khỏi nhăn lại

"...gia hỏa có chút kiều ngạo, sinh ý như vậy cũng thường..." kèm với thanh âm nổi giận, tiếng đồ sứ vỡ vụn

Vương Hồng Bản đẩy cửa vào trong, hắng giọng một tiếng

Ốc nội ngồi khoảng 18 người, trong đó có một người trẻ tuổi còn đứng, dưới chân là ly trà bị ném nát, nước trà bắn tung tóe dưới đất

"Tần Nhất" Vương Hồng Bản nhíu mày quát, "Còn thể thống gì"

Người trẻ tuổi sắc mặt đỏ lên, dụng quyền đầu đập hạ cái bàn, "Tam thúc, chúng ta bây giờ đã mất một nửa khách hộ, đây đều là do Thụy Sinh xưng giờ trò quý... Trước là cùng chúng ta thường Đồng lão gia được, bây giờ còn tán rài lời đồn nói chúng ta ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.. Mấy ngày hôm trước tới cửa nào khẳng định cũng là hân an bài..."

Nghe hân lời nói, Vương Hồng Bản cũng không khỏi than thở, từ khi Bảo Hòa đường được Thái Y Viện phụng dưỡng, này đó sinh ý tranh đấu liền càng lúc càng lợi hại....

Tại kinh thành còn tốt chút, dưới chân thiên tử rắc rối phức tạp đại gia đều thu liễm, nhưng bên ngoài liền khó chút, các quán dược hành ở địa Phương đều bị gạt bỏ, hơn nữa nhân tâm kích động, làm sinh ý càng không thể phát triển

".. Ta xem bọn hân là quyết tâm muốn đem chúng ta đuổi ra Kiến Khang..." Một lão nhân thở dài nói.

"Chúng ta đã bị mất đi ba sư phó bào chế, những người đó thật vong ân bội nghĩa..." một người tuổi trẻ khác nắm chặt quả đấm nghiến răng nghiến lợi.

Vương Hồng Bản than thở, bào chế sư phó, hân cũng không biện pháp, người quyết tâm muốn đi, lưu cũng lưu không được, bào chế sư phó lại không

có ký văn tự bán đứt...

Hắn khoát tay, “không nói cái này nữa, Tấn Nhất, người đem từ kim đan về kinh thành bán đi...”

Chỉ cần bảo trụ được được cung cấp cho Y cục, thu lợi cực lớn, Kiến khnag này tổn thất chút tiền không tính là cái gì, cho bọn hắn nào đi, chỉ cần cần rằng đứng vững, chút tâm tư gây rối của các được hành có thể nhẫn nại, bất quá là chút sinh ý tạm thời, không ảnh hưởng nhiều

Lời này rơi xuống, người trẻ tuổi mắt sáng ngời, ánh mắt như lạc trên bình sứ.

“đây chính là dó cao đồ Lưu công làm?” “Hắn đi nhanh tới, duỗi tay cầm lấy, mở nắp bình, đổ ra viên thuốc. U hương ở trong long bàn tay nhẹ nhàng tán ra.

“quả nhiên hảo dược...” người thanh niên hít một hơi sâu, khuôn mặt hiển hiện hớn hờ, “như vậy nói, nàng quả nhiên bán dược cho chúng ta... tam thúc...”

Hắn nghĩ, cầm bình sứ cười “Tam thúc, chỉ cần có dược của lưu công, sau này, người ta có thể nói dược của Bảo hòa đường là thứ phẩm s ao?”

Vương Hồng Bản trầm mặt xuống, từ trong tay cầm lại bình dược, “chớ có làm ầu...”

Tam thúc?” người thanh niên rất không hiểu

“Tấn nhất, không nói cổ nương từ nhiều lần dặn, đây là dược của nàng, không được lấy danh tự Lưu công...” Vương Hồng Bản kiên nhẫn giải thích

Người thanh niên không lưu tâm “đó là dược sư, liền cố ra về huyền bí...”

“Còn nữa, bây giờ mỗi người thu không được dược Lưu công, riêng chúng ta mua dược, Tấn Nhất, chúng ta là đứng đầu ngọn song, phải giấu sáng tìm tối mới phải...” Vương hồng bản nói với người thanh niên, mắt nhìn quanh ốc nội

Người đang ngồi nghe vậy đều gật đầu

Người thanh niên có chút không chịu phục, nhưng hiển nhiên cũng biết rõ sự nặng nhẹ, hắn ứng thanh ngồi xuống.

“Người... cố gắng nhịn thêm mấy ngày, nếu Lý Khánh cùng bày vô lại còn long tham không đấy...” Hắn nắm chặt quả đấm, âm thầm nói

“đi đi, cầm bình này đưa cho nhóm sư phụ già trong nhà giám định” Vương Hồng bản mặt hiện mấy phần vui sướng, bất quản nói thế nào, giải quyết đan dược là tối trọng yếu

Mọi người nghe xong, tự tản đi

Mà lúc này Cố Thập Bát nương đang ngồi với Linh Bảo nói chuyện, Linh Bảo mặt hồng, lại một lần nữa oán hận CTBN, tình nguyện mua vú già cũng không muốn nàng đi hầu hạ

CTBN nhìn sắc mặt hồng nhuận của Linh Bảo, ầm ập cười, duỗi tay vuốt ve đầu hài tử ngọc

“Ngốc hài tử, các người lúc trước gian nan, Hà Ninh nguyện làm thảo tặc cũng không bán mình làm nô?? Nàng chậm rãi nói

Linh bảo đỏ đôi mắt, nước nờ nói “tiểu thu đại ân đại đức...”

"Được, đừng nói này cái, ta nói qua, là linh bảo người hảo mệnh hảo..." Cố Thập Bát nương cười nói, một mặt nhìn trước mắt bắt đầu làm mấy đôi giày vải.

Linh nguyên mang một thân hàn khí tiến tới, thấy Cố Thập Bát nương ở đây, mặt hiện lên một tia không khí vui mừng. —

"Ta đang muốn tìm người đi, " hắn nói.

Cố Thập Bát nương giương mắt xem hắn cười, "Cái gì "

"Thuận Hòa đường muốn bán ra.." Linh nguyên nói.

Tuy rằng còn chưa ra giêng, nhưng cửa hàng đều đã mở cửa, so với việc bốn phía quai đại đèn lồng màu đỏ niên vị mười phần, lưu lượng khách không ngừng ra vào được hành, Thuận Hòa đường càng ít thảm hại.

Cửa nửa khép, có thể nhìn đến bên trong chỉ có một tiểu hòa kế.

".... Chường quây đã từ..... Nguyên là năm trước liền muốn bán ra đi, không biết vì cái gì lại lưu lại...." Linh nguyên tại sau lưng nàng thấp thanh nói.

"Người và mấy vị huynh đệ còn nghe dược cái gì?" Cố Thập Bát nương quay đầu, giương mắt nhìn hắn.

"Chỉ có việc này... Ngươi biết Thẩm gia không phải bình thường gia đình bình thường, bọn hần..." Linh nguyên cúi đầu nói.

"Cái này rất tốt." Cố Thập Bát nương cười nói, xoay người cất bước.

Như vậy tốt a, xem ra thẩm tam lão gia gia cần tiền gấp a, Cố Thập Bát nương có chút ra ngoài dự đoán, chột khoe miệng tiểu ý hiển hiện.

"Chính là muốn ai đi?" Linh nguyên ở một bên thấp giọng hỏi.

Cố Thập Bát nương ngăn người, nghĩ đến vấn đề máu chốt, Linh nguyên khẳng định không thể đi, mà chính mình thì?

Nàng cắn cắn xuống môi...

Quá ba ngày, Bảo Hòa đường Vương Hồng Bản tự mình đem từ kim đan tiền đưa tới.

"Tìm nhiều người nghiệm chứng, đích xác nhất đẳng nhất được hiệu." Hần cười a a nói, một mặt đem chậm rãi một túi tiền đưa qua.

Cố Thập Bát nương cầm lấy, đổ ra một nửa, đem còn lại tiền lại tổng trở về.

"Cố nương tử này là ý gì?" Vương Hồng Bản vẫn đạo.

"Bây giờ thị trường thượng tử kim đan đơn giá từ 1-2 lượng đến 10 lượng bạc, vương chương quỳ nói ta là thượng phẩm, ta cũng không khách khí, liền ăn thu 10 lượng bạc...." Cố Thập Bát nương cười nói, một mặt chỉ chỉ mất tiền bạc, "Này đó đủ."

Đối với thượng phẩm tử kim đan là đủ, nhưng đối với thân phận lưu công như vậy, chính là xa xa không đủ.

Giao tiếp qua, Vương Hồng bản cũng biết tiểu nương tử trước mắt nhu hòa bình thuận, nhưng lại rất có chủ ý, lại nghĩ đến vương nhất Chương dặn bảo, liền không nhiều lời, nói tiếng đa tạ rồi quay về, liền thu hồi bạc còn lại.

Đưa Vương hồng Bản, CTBN nhìn bạc trước mắt, mua Thuận Hòa đường thì tiền có sẵn, mọi sự chỉ thiếu gió đông, tới cùng nên thế nào đây...

Ở trong nhà nghỉ, vú già ngoài cửa nói: "Tiểu thư, phu nhân muốn người đi phòng khách, có khách nhân tới."

Cố Thập Bát nương theo tiếng ra cửa, một mặt tự hỏi ai tới.

"Nói là tiên nhân huyện, đại phu." Vú già nghĩ nghĩ nói.

"Tiên nhân huyện? Đại phu?" Cố Thập Bát nương nhất tiếu, "Phải hay không là họ Bành?"

"Đúng, chính là người." Vú già đáp.

Còn chưa ra tháng giêng, hần thế nào tới? Cố Thập Bát nương trầm nghĩ, hiện tại đã là Kiến Nguyên năm thứ 6, thế nào này vị thần y vẫn là một điểm manh mối cũng không hiện? Chẳng lẽ chính mình sống lại, đem vận mệnh hần cũng biến?

Rảo bước tiến lên tiền viện, liền nghe thấy Bành Nhất Châm lớn giọng cười.

"... Lần này là không đi, lão Bành ta phải ở chỗ này hành y..."

Hành y? Cố Thập Bát nương chân chột ngừng, chột mặt hiển hiện tia cười, đông phong tới...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92-1: Gặp nhau (1)

Kỳ thi đến hạn, Tào thị cùng cố thập bát nương càng khẩn trương hơn, Tào thị ngày ngày tại nhà bái phạt, thấp hương không tình, còn đi mấy chùa chiền cầu.

"Nương, người tin phật sao?" cố Hải hỏi, nhìn Tào thị cầu từ miếu quan âm về, đầy những vật phẩm treo khắp trong phòng "ngươi không tin như vậy, ngược lại có vẻ không thành ý, còn không cầu xin, thỉnh phật gia phù hộ cho ngươi..."

Tào thị nói, trước nhắc nhủ từ chớ nói xằng, mới vội tiếp tục tương trợ.

Vú già nói xe chuẩn bị tốt rồi. Mẩu từ hai người rời phòng, cố thập bát nương đã đứng ở trước xe.

"Muội muội cũng đi?" Cô Hải có chút ngoài ý muốn

Từ khi Bành Nhất Châm tới, muội muội không biết cùng hần mật đàm cái gì, ngày ngày đều rất vội, rất ít khi ở nhà

Cố Thập Bát nương nhìn ca ca mỉm cười, gật gật đầu

Xe ngựa lặc lư ra môn, đi một chút, liền đến trước cửa tộc học, Cố Hải nhảy xuống xe.

Cố Thập Bát nương vén rèm nhìn, thấy trước cửa không thiếu xe ngựa, nhưng so với ngày xưa thiếu rất nhiều, những học sinh biết rõ không có hy vọng đều không tới

"Cô Hải huynh" mấy học sinh thấy hần, mặt mang ý cười nhiệt tình chào hỏi

Từ ngày hành hung Cố Lang, bảy bước thành văn, mọi người đối với hần có thái độ đều biến hóa lệch trời, đương nhiên có một số người hừ một tiếng, không mấy khâm phục khả năng.

Đối với những người lấy long hoặc khinh bỉ, cố hải đều không chú ý, hần lặc lặc tay áo, đối với những học sinh tốt đều gật đầu đáp lễ, đang muốn đi nhanh, một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh hần

Cố ngư thân thái nhờ nhờ xuống xe, chuyển ánh mắt, thấy cố hải đứng một bên, mi dài hần khẽ nhếch

Cố hải nhìn hần cũng không nói chuyện

Cố Thập bát nương nói với hần, cố ngư chính là liên tiếp giành được giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên nào động đại chu- vị trạng nguyên đệ nhất...

Bất quá, máu chó là, Cố thập bát nương nói lúc ấy tào thị bị cố bảo tuyền dây dưa tại Mai viên, hần thấy, phát ra uy hiếp, mặc dù uy hiếp này bị tạm thời hóa giải, nhưng không thể không nói nó vẫn tồn tại

"Cho nên, ca ca, đối với người này, rất tiểu tâm, không nên đi chọc hần" CTBN dặn dò, căn môi dưới "sợ làm hần thất lễ, chỉ cần không ép người quá đáng, chúng ta có thể nhường hần

Lời nói muội muội hiện lên trong đầu, cố hải mặt hiện hiện tia cười

Học đệ" hần chấp tay chào hỏi

Cố Ngư mỉm cười, chấp tay, mắt nhìn cố hải xoay người mà đi

"nghe nói học huynh học cực tốt, có cơ hội bàn luận một chút" thanh âm hần mềm nhèk, thân nhiên, đến tai Cố Hải lại cảm thấy như tư thể hào hùng đập thẳng vào mặt

Đây là ngày đầu cố ngư đến học đường, hấp dẫn nhiều tầm mắt, nghe đến câu nói này, càng kinh ngạc

Đây là gã sai vặt của Cố lang, hấp dẫn nhiều tầm mắt, tiếp nghe đến câu này, càng kinh ngạc, trước khen cố hải học văn tốt, sau lại không khiêm tốn thỉnh giáo mà lại nói muốn luận bàn...

Chưa từng đi học qua, không có tiền sinh chi đạo, lại chỉ là gã sai vặt của Cố Lang...

Đây cũng quá cuồng vọng đi, ngưoi bất quá là đôi cha mẹ, cũng không phải đối đầu!

'Hào' Cố Hải mỉm cười, gật đầu nói, cũng không có cất bước đi lại

Cố Ngư nhìn hần cũng mỉm cười, xoay người cất bước, thuần áo trắng tùy đi lại phát phối, thần sắc cực kỳ tiêu sái

Những học sinh đang chen chân vào cửa tự giác dừng chân lại, nhường đường cho hần, cố ngư chân chưa ngừng, sắc mặt tuy cười nhưng mắt không nhìn nơi khác

Đưa hần vào trong, mọi người mới lấy lại tinh thần, nhao nhao thăm thì với nhau

"này tiểu tử" có người phía sau cố hải nói, thanh âm mang tiếng thờ dài

Cố Hải quay đầu nhìn, là học trưởng ôn hòa hôm trước

"Cô xa học huynh" Cố hải thi lễ

Ôn nhã học sinh mỉm cười, chụp đầu vai hần, 'Đi đi'

Hai người tiến vào cửa, gặp Cố Ngư đứng bên cạnh cố Lang, mặt cười cười nghe bọn hần nói chuyện

“Nói là đối về dưới” hần nghe xong, mắt mang ý cười hỏi” Ai không giống liền thua, muốn học chó sủa?”

Cổ lang gật đầu, một mặt chụp phình bụng, 'Hừ hừ lại dám tới đùa giỡn tiểu gia ngoạn, tiểu gia sợ ngươi không thành, tới tới, con cá nhỏ ngươi tới thay ta đối...'

Lời nói ra, ba bốn thiếu niên đều nở khuôn mặt cười cười tươi tắn

“ha ha, nghĩ học chó sủa, tiểu gia liền kêu cho ngươi thấy “

Thiếu niên đối diện Cổ Ngư, ánh mắt lộ ra mấy phân chán chờ

“Tứ ca, thôi đi” có người thấp giọng nói với thiếu niên. Cổ ngư thân phận không giống trước kia

“ta thay đổi “ có ngư nhìn cổ lang cười hỏi. Cổ ngư đối với hần có chút không cao hứng, liếc hần một cái, “thế nào? Bây giờ ta không sai được ngươi?”

Cổ Ngư cười 'Không dám không dám' nói này lời nói, nhìn thiếu niên đối diện, khẽ vươn tay 'Thình ra đối '

Thiếu niên chân chừ một chút.

'Làm gì, làm gì?' cổ lang thấy thế khí thế phình to, ưỡn ngực ưỡn bụng dùng tay điểm bọn hần: 'Thế nào? Hiện tại sợ? Nghĩ chạy a, phi, tiểu gia cáo tố các ngươi, không có cửa đâu, muốn ra đối, tiểu gia còn chờ nghe các ngươi sủa!'

Cổ Ngư chỉ ở một bên mỉm cười không nói

Thiếu niên bị hần nói, hạ quyết tâm, nói “Rảnh rồi nhìn môn trung mộc”

Câu đối không khó, những học sinh đi qua đều thấp giọng cười, biết là cấp cho Cổ ngư thể diện, Cổ lang đắc ý hả hê, nhấc chân đá cổ ngư “đối đi”

Áo trắng Cổ ngư khoác in lên đầu chân, hần cúi đầu nhìn, thần sắc không biến, ngẩng đầu nhìn mấy người thiếu niên, “cái này khó, ta đối không được, nhận thua..”

Lời nói ra, hai bên đều im lặng

“Cổ Lang, ngươi thua, bất quá ta không thay ngươi được, ta không thể sủa như chó...” cổ ngư khẽ mỉm cười, duỗi duỗi tay vỗ mặt cổ ngư “Hiện tại, ngươi có thể học sủa như chó...” nói xong xoay người đi

“ngươi cái du côn các kè,... ngươi ăn gan báo dám đùa ta...ta đánh chết ngươi...” Cổ lang rất cục phản ứng kịp, nhất thời giận dữ, giậm chân mắng và xông tới.

Đối diện, mấy người thiếu niên sau khi kinh ngạc đã minh bạch vì sao cổ ngư thể hiện như thế, không còn dung cho cổ lang dây dưa với hần, mọi người như ong vỡ tổ, lao đến, ầm hần xuống

"Cổ lang, nam tử hán đại trượng phu, chơi xấu da! Học chó sủa "

Tiếng cười tiếng mắng náo lên, Cổ Ngư đã đi ra mọi người tầm mắt, cũng không quay đầu.

"Này tiểu tử.." Ôn nhã học sinh cười, lắc lắc đầu, xem hướng Cổ Hải, mang mấy phân hài hước, xung bị thiếu niên ấn ở dưới đất Cổ Hải nâng nâng cằm, "Thế nào? Không đi giúp đỡ đường ca ngươi? Đối với ngươi không tốt, nên cũng không vậy ah??"

Cổ Hải mỉm cười, nói: "Đại trượng phu làm việc dám làm dám chịu, đã cùng người thách đấu, há có thể tìm người khác tương trợ? Thua chính là thua, nhận thua không tính xấu mặt, tìm người tương trợ mới là xấu mặt."

Nói xong, vừa nhấc tay, "Học huynh thỉnh."

Ôn nhã học sinh ha ha cười, không tiếp tục nhiều lời cất bước mà đi, Cổ Hải nhấc chân đuổi kịp, kèm với một tiếng vang, cửa học đường từ từ đóng lại

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92-2: Gặp nhau (2)

Xe ngựa Tào thị đã đến bên ngoài chùa Hưng thịnh, vú già phù nàng xuống xe, nhìn bên ngoài người nhón nháo, hai mẹ con cất bước đi

Bái phát điện xong, về nhà, tào thị có chút chần chờ dừng bước lại, nhìn toan bộ chính điện

“Không, người đi cầu cho ca ca người hỏi một chút...” Nàng nói, hướng cổ thập bát nương, mắt có mấy phần ưu tư

sau buổi nói chuyện Cổ thập bát nương trùng sinh, cả nhà đối với rút thăm đoán vận mệnh không tự giác đều tránh né, cho nên người mời mọc rút thăm, hai mẹ con không ai lên tiếng

Sợ hãi, nhưng hiếu kỳ, tào thị đấu tranh tâm lý, cuối cùng vẫn nghĩ vì nhi tử cầu sấm

“Hào, nương, người đi đi.” Cổ Thập Bát nương rất hiểu tâm tư mẫu thân, dù sao sống lại là mình, không phải nàng.

Vận mệnh thần bí khó lường, nhưng rất hấp dẫn người

“CTBN, người đứng ở đây đừng động, ta đi chút sẽ trở lại” Được nữ nhi cho phép, Tào thị nhẹ nhàng thờ ra, dặn nàng một câu, lưu lại một bà vú già, mang theo một bà vú đi

“tiểu thư, người ngồi xuống một chút” vú già rất cơ trí cởi áo khoác ngoài, đặt lên ghế gỗ ở bên đường

Cổ thập bát nương nhìn nàng cười, hướng ven đường đứng “không cần, ta đứng tốt, không mệt mỏi, người mặc vào đi, trời lạnh”

Vú già không tiếp tục miễn cưỡng, cười, cầm áo lên mặc vào, nói “tiểu thư phu nhân thiện tâm, cho chúng ta áo khoác thật dày, mùa đông cũng không lạnh...” Nàng tới nhà này có mấy ngày, tự nhiên mình bạch ai là chủ nhà, nên cũng đem tiểu thư trước mặt lấy lòng

Cổ thập bát nương nghe vậy cười, không nói chuyện, trong đầu nghĩ không biết bành nhất châm tiến hành thế nào rồi, đa mấy ngày, chẳng lẽ không đàm phán được? Là thăm gia chào giá quá cao? Hiệu thuốc bây giờ còn do bà bà...

Tiểu thư, thế nào? “Vú già an tĩnh đứng thẳng nhìn tiểu thư khoe miệng hơi cười, không khỏi hỏi

Lúc này, không kỳ dị đi?

“Không sao” CTBN thân nhiên nói, thờ hất ra

Hiệu thuốc còn do thăm phu nhân tiểu triệu thị quản lý, tiểu triệu thị người này kỳ thực rất keo kiệt, không hợp giá tiền có khả năng, nhưng sẽ có quân sự nhắc nhở nàng, hiệu thuốc bắc của bọn hắn giá thị trường như thế nào chứ

Nàng một mặt suy tư, tầm mắt liếc tới đám người, hoặc phú quý hoặc bần cùng, trên mặt đều hết sức chân thành

Đám người đi tới có ba người trẻ tuổi, vóc người cao ngất, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, rất là hấp dẫn người khác

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, không đi chính diện mà vòng qua CTBN đi sang bên kia,

CTBN cúi đầu một bên nhường đường, tùy ý ngẩng đầu liền không dời tầm mắt, nàng không phải thiếu nữ không có hứng thú ngắm người đẹp

Hai mắt mới hạ xuống, đầu óc lại giống như xẹt qua ột thời điểm, đem cả người nàng muốn chem. Đứt. Mới hạ tầm mắt, một khuôn mặt...khuôn mặt... nàng thành quỹ cũng không quên mất

Nàng hơi hơi phát run, xoay người, nhìn ba người vào phía sau mảnh thuy trúc, nàng duỗi tay, nắm chặt cổ áo, chỉ áo thấy tai on gong loạn hưởng, tầm mắt có thể thấy bóng lưng cao ngất

“tiểu thư, tiểu thư” vú già thấy tiểu thư có khác biệt bèn kêu nàng. Xò đến người nàng mới thấy tiểu thư cả người phát run, không khỏi dọa người

“ta không sao” cổ thập bát nương bị nàng lay động, thu ánh mắt cuộn trào mãnh liệt ực chế sự tình, nhìn vú già cười “ta nghĩ đến, vừa mới đến điện quan âm ta không thấp hương... ta liền đi, người chờ phu nhân một chút, ta sẽ trở lại”

Vú già còn muốn nói tiếp, cổ thập bát nương đã lao đảo bước đi, chỉ lưu lại nàng mở miệng đứng tại chỗ

CTBN nhìn ba người, thấy bọn hắn đi đến một loạt thiên phòng, tùy tay đẩy ra một gian thiên phòng. Cửa sổ mở, có thể nhìn đến bên trong những bức tranh chữ sơn thủy, phía trước cửa sổ là bụi cây trúc đào, hoa nở rộ, một trận hương đưa đến

Ba người không biết nói cái gì, một trận cười lớn

Thời điểm nàng gả hắn, hắn đã đi theo điệp chân tướng quan đi đánh kim, đệ đệ hắn đón dâu thay hắn..

Thời trước nàng gả hắn, nàng không gặp qua hắn...

Hai năm sau, hắn trở về, ngồi trên kiệu về, được mấy gã sai vặt đưa vào gia môn

Trên mặt hấn mang chiến trường phong sương, già hơn 10 tuổi so với tuổi của hấn...

Nàng trước giờ không gặp hấn mặt mũi ngây ngô như vậy, càng không gặp hấn thân thể thành lặn đi tới, không gặp hấn cười lớn như vậy...

Hấn cười thực vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng, tiểu ý từ sâu trong mắt tràn ra, nhìn hấn cười nhu hòa lên rất nhiều

Hấn cười vui vẻ như vậy, tầm mắt CTBN chỉ cảm thấy dần dần mờ hồ, hấn sao lại cười vui vẻ như vậy? hấn bằng cái gì có thể vui vẻ như vậy?

“Nữ thí chủ” một âm thanh vang lên bên tai

Cố thập bát nương lấy lại tinh thần, tầm mắt từ cửa sổ thiền phòng thu hồi lại, mới phát hiện mình đứng tại một lùm trúc, tay cầm mấy miếng lá trúc lật đi lật lại

“nữ thí chủ là muốn tìm người?” tiểu tăng thấy nàng hỏi, tay cầm một bộ trà cụ

“nghe, ta cùng gia nhân thất lạc...” cố thập bát nương khôi phục thần sắc, làm ra mấy phần bất an nói

CNhin cô nương này không tục, cử chỉ thông dong nho nhã, hai mắt tiểu tăng lập tức nhận định nàng phú quý

Trong nhà, nữ tử rất ít ra ngoài, tiến vào chùa chiến gặp nhiều người như vậy đầu óc choáng váng cũng rất bình thường

“nữ thí chủ muốn đến nơi nào?” tiểu tăng mỉm cười hỏi” nơi này là thiền viện đại khách>...”

"Ta muốn đi Quan Âm điện." Cố Thập Bát nương đáp, "Không biết nên đi thế nào?"

Tiểu tăng nghe, lập tức chỉ đường. Cố Thập Bát nương cảm ơn, thấy trong tay hấn cái khay, xoay người tránh ra.

Lại nhờ mấy người chỉ đường, tiểu tăng mới đưa trà vào phòng cho ba người

“...cách vách có bếp lò, có nước, thí chủ mời...”

"... Tiểu sư phó thả vội đi..."

Gián đoạn không liên tục mấy câu nói, tiểu tăng thi lễ cáo lui, Cố Thập Bát nương chậm rãi từ góc phòng đi ra, tay chậm rãi thưởng thức hai cành cây trúc đào, ánh mắt nàng diêm diêm.

Nàng ngẩng đầu, ngắt lá cây trúc đào dập, bằng cái gì hấn có thể sống như vậy hảo...

Cố Thập Bát nương cắn chặt môi dưới, nhắc chân men theo thiền phòng mà đi.

"A di đà Phật... Nữ thí chủ, thả dừng bước!"

Một tiếng Phật niệm nghiêm túc và trang trọng vang lên.

Cố Thập Bát nương cả kinh, đột nhiên thu hồi tay ở cửa, xoay người.

Trước mặt một lão tăng bình thường với thân hình ục ịch đứng đó, đôi tay hấn tạo thành chữ thập, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng

Cố thập bát nương trong phút chốc cảm thấy linh hồn bị nhìn thấy, không khỏi sợ hãi, lại không thể nói

“nữ thí chủ, dám hỏi thân ở đây khi nào?” lão tăng hỏi

Cố thập bát nương trong tay nắm cành hoa đào, lồng ngực kịch liệt nhấp nhô, khuôn mặt hiển hiện sự hoảng loạn. “sư phụ...ta...ta.. chỉ thấy được cành hoa đào đẹp..,liền chiết một mảnh...người...người chó trách...”

Lão tăng nhìn nàng cười

“không sao, không sao>” hấn hòa ái nói

“Đa tạ sư phụ” cố thập bát nương thi lễ, cúi đầu vòng qua hấn lão đào mà đi

"Nữ thí chủ." Lão tăng ở phía sau gọi nàng.

Cố Thập Bát nương dừng chân, lại cũng không có quay đầu, nghe lão tăng kia ở phía sau nói: "Nữ thí chủ, đào hoa là khai tại thời điểm trước, hoặc lúc này, hoặc là tới thời?"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Bỏ được

Cổ Thập Bát nương nắm tay nhẹ nhàng phát run, trong phút chốc nàng tựa không biết thân thể nào

"Thời như thế , là mịt mờ hư cảnh, thí cù sao hiểu được? Thời như thế, chưa biết trắng nước, sao thí chủ hiểu được? Nữ thí chủ đã hiểu được, sao không mở mắt nhìn cho kỹ? Lão tăng ở phía sau chậm rãi nói, "Nữ thí chủ, nhìn kỹ một phen, có thể thấy hoa này kì diệu."

Đời trước, nàng đã chết, lúc này nàng còn sống, mà lúc đó nàng còn muốn đi chết sao? Vì một người nam nhân đi sống đi chết.....

Nhìn thấy Thẩm An Lâm, nàng trong nháy mắt giấu đi tuyệt vọng , bi phần tận sau xuống đáy long, nàng tưởng cái gì cũng không có, chỉ có một ý niệm chính là giết hấn, giết hấn, căn bản không nghĩ giết hấn phía sau lại ra sao.

Đây là Hưng thịnh tự, người ra vào tấp nập, vào ngày mai viên, xuống tay với cổ bảo tuyền đã là cực kỳ hung hiểm, lúc này đắc thủ, sợ chấp cánh cũng khó thoát, sau khi giết người thì thường mạng sao? Nàng chết nhưng ca ca và nương sẽ ra sao?

Sinh hoạt đang từ từ chuyển biến tốt đẹp, ca ca chăm chỉ, kiên cường, những người muốn hại họ cũng khó mà đắc thủ, nàng cnf nhiều việc muốn làm, sinh hoạt còn có thể tốt hơn nữa

Bất quá là một nam nhân mà thôi...

Đời này, nàng sẽ không bao giờ vì nam nhân mà đi chết

Cổ thập Bát nương thở sâu, nhắm mắt lại, xoay người, khuôn mặt hiển hiện tia cười.

‘ sư phụ nói quá cao thâm tiểu nữ nghe không hiểu, chẳng lẽ sư phụ nói ta đây đào hoa?’ Nàng quơ quơ tay cầm cành đào, vút trở về,” trả lại sư phụ thôi”

Lực đạo nàng yếu, lão tăng kia lại đứng xa, cành hoa đào rơi trên mặt đất, hoa rơi trên tuyết đọng, phá lệ tươi đẹp

"A di đà Phật, bỏ được bỏ được, nữ thí chủ đã có thể bỏ, tất nhiên có thể được." Lão tăng buông mắt tạo thành chữ thập nói.

Cổ Thập Bát nương cười cười, ánh mắt cũng một mảnh kiên quyết.Ta bắt quân kiếp này kiếp sau, bắt quân phạt gia người là nhân quả báo ứng, cũng không sợ người nhìn thấu lai lịch của ta, ta chỉ muốn thân nhân ở đây, ta muốn sống tốt, ta muốn ta sống tốt mà hấn sống không tốt

Ai cũng đừng ngăn cản, gặp thần giết thần, gặp phạt giết phạt, chính là chết, tuyệt không nhượng bộ

Nàng nhìn lão tăng một lần rồi xoay người bước đi

“ nữ thí chủ”lão tăng ở phía kêu, "Lão nạp ngày gần đây khai giảng 《 Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh 》, không biết nữ thí chủ có thể tới nghe không?"

Cổ Thập Bát nương chưa trả lời, liền nghe phía sau có người mang cười nói nói: "Ai có mặt mũi như vậy, thế nhưng muốn đại sư tự mình hạ thiệp mời nghe giảng?"

Hấn nói, tốc độ có vẻ thập phân lạnh lẽ, lúc này bởi vì mang ý cười, nghe lên nhiều mấy phân thuận hậu.

Nàng trước giờ chưa từng nghe qua giọng điệu hấn nói chuyện như vậy....

Nàng quen thuộc âm điệu đều là lạnh như băng cứng rắn, làm người nom nớp lo sợ.....

Xem ra tựa hồ muốn dừng chân lại, thân hình có chút dừng lại, tăng tốc bước chân đi, áo khoác rộng rãi thẳng thắn, lão tăng than thở, xoay người, đứng thẳng cửa phòng là một vị nam tử trẻ tuổi.

"... Thẩm giáo úy.." Lão tăng mỉm cười nói, duỗi tay thỉnh hấn quy tọa.

".. phải..." Nam tử trẻ tuổi tầm mắt lạc thân thượng Cổ Thập Bát nương đã đi xa, mang mấy phân hiếu kỳ muốn hỏi, nhưng nghĩ lại nghĩ nghe ngóng một nữ tử khuê các rất thất lễ, này lời nói liền nuốt xuống, thu hồi tầm mắt nhìn lão tăng cười nói, "... Đại sư muốn khai giảng kinh Phật? Đến lúc đó cho ta một chỗ....."

Lão tăng mỉm cười, lúc này ốc nội đi ra hai người khác.

"Thế nào? Thế nào?" Bọn hấn nhao nhao vấn đạo, "Bất tặc hái hoa?"

"Hoa là vật nhả nhận, làm sao có thể có tặc?" Lão tăng cười nói.

Ba người cùng nhau cười, "Ta tặc quá."

Cố Thập Bát nương đi trở về, sắc mặt Tào thị trắng bệch, thấy nàng trở về mới nhẹ nhàng thở ra.

"Đi Quan Âm điện dâng hương sao?" Nàng vẫn hỏi.

Giọng nói mới ra, liền thấy vú già bị phái đi tìm kiếm Cố Thập Bát nương về mặt lo sợ chạy tới.

"Phu nhân, tiểu thư không ở Quan Âm điện...."

Cố Thập Bát nương nhìn nàng mỉm cười, vú già thần tình khẩn trương căng thẳng mới lòng đi xuống, tay phủ lồng ngực cười làm lành nói: "Nguyên lai tiểu thư trở về, chúng ta đi thôi."

"Vâng, đi thôi." Cố Thập Bát nương thuận miệng cười nói, phù Tào thị, "Chúng ta đi đi."

Đi đến cửa chùa, thấy bảy tám cô thiếu nữ cười nói đang đi vào, trong đó có Cố Tịch Nhi giống như chúng tinh phùng nguyệt.

So với việc ngày tết cùng nữ nhi trong tộc đi du ngoạn, đây mới là hoạt động cố tịch nhi thích nhất., những thiếu nữ quanh nàng đều là gia đình bình thường, có chút gia tài không như nàng, tướng mạo không bằng nàng, cùng người kết giao thật là quá hạnh phúc

Nói cười giương mắt, thấy Cố Thập Bát nương, Cố Tịch Nhi sùng sốt.

"Tân tài Nương từ lại tới tân tài?" Cố Tịch Nhi che miệng cười nói.

Cố Thập Bát nương xuất tay hào phóng cung phật thượng hương, đã truyền khắp Cố gia, làm mọi người hâm mộ và ghen tị, Cố tịch nhi cho nàng biệt hiệu tân tài nương tử.

Cố Thập Bát nương không quan tâm nàng.

Cố Tịch Nhi hừ một tiếng, nhãn châu xoay động, nhìn thấy mấy chàng trai trẻ tuổi đi tới, vậy nhưng lại có Tín triều Lăng

Ngày thường gặp này hân, nàng tự nhiên khinh thường không nói chuyện, nhưng nghĩ đến Cố Thập Bát nương nói bán được, như vậy tốt xấu cũng tính thiếu gia Đại Hữu Sinh, Tín Triều Lăng liền hữu dụng.

"Lăng thiếu gia." Nàng vội lắc tiểu tay hô.

Tín Triều Lăng đang cùng mấy người bạn tốt luận bàn hứng thú, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kiêu ngạo, càng khó được là gọi tên chính mình, không khỏi kích động toàn thân, nghĩ hân lăng thiếu gia bởi vì phong lưu phóng khoáng, hằng ngày mỹ nhân gặp, đều xấu hổ trốn tránh, có thể như vậy nhiệt tình gọi mình như vậy, vẫn là lần đầu.

"Được a, lăng thiếu, ta nói ngươi sao lại tích cực muốn tới nơi này đạo, nguyên lai có mỹ nhân mời a.." Bên cạnh một đám hữu nhao nhao ồn ào, xô đẩy hân, tầm mắt sớm đã chuẩn xác đẩy ra hai bên lít nhít lú nhú đám người, nhìn thấy kiêu nhan.

"Oa, là tịch nhi tiểu mỹ nhân" mấy người ồ lên, nhao nhao đám nhẹ lăng thiếu gia một quyền, "Ngươi tiểu tử, thực là đào hoa..."

tầm mắt Tín Triều Lăng cũng thấy, cười nước miếng đều chảy ra mặt lại có chút cứng đờ, sẽ không gặp như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93-2

Hắn tâm hồn lắng đọng, bị mọi người xô đẩy tiến về phía trước vài bước, chứng kiến tiểu mỹ nhân đứng trước mặt, đột nhiên kêu lên một tiếng, xoay người lại.

"Aizz..." Hào bằng hữu bên cạnh sao lại có thể buông tha cơ hội này, đưa tay đem hắn lôi trở về, đều mắng, "Ngươi... cái tiểu tử này, phát ngốc cái gì, người ta cấp cho ngươi chào hỏi đấy, không nên đối mỹ nhân thất lễ."

Ngay tức khắc liền bị cả đám người xô đến trước người Cố Tịch Nhân.

Một đôi con ngươi song lứa nóng bỏng, vững vàng dừng ở gò má của cô gái.

Cố Tịch Nhân nhướn miệng cười, hiển nhiên đối với cảnh tượng này sớm thành thói quen.

"Thập Bát Nương, gần đây còn bán được không? Nghĩ đến ngươi gần đây chi tiêu không nhỏ, muốn hay không ta..." Nàng mang theo vài phần đắc ý hướng Cố Thập Bát Nương nói.

"Tịch Nhân, có rảnh đến nhà thăm thăm chơi." Tào thị đương nhiên nhìn ra tâm tư của tiểu cô nương này, đánh gãy lời của nàng, lôi kéo Cố Thập Bát Nương nhanh chân đi trước, "Các ngươi nhanh đi dâng hương đi."

Cố Tịch bị đánh gãy lời nói, rất không cao hứng, tròn trắng mắt liếc nhìn Tào thị một cái.

"Cái gì mà thăm thăm, ta nào có người thăm thăm như vậy..." Nàng hừ một tiếng, hất cằm nhỏ xinh nói.

Cố Thập Bát Nương sắc mặt trầm xuống, định muốn nói chuyện, đã có người tranh giành quát mắng.

"Cố Tịch Nhân, ngươi như thế nào cùng trưởng bối nói chuyện" Tín Triều Lăng mặt mày giận dữ, chống nạnh quát.

Mọi người sùng sốt, Cố Tịch Nhân trừng mắt nhìn hấn, cho là cái lỗ tai mình nghe lầm đi.

"Rất không giáo dưỡng, quá thất lễ, có hiểu biết giáo huấn lễ nghi không vậy, mẩu thân ngươi không dạy ngươi sao? Một nữ tử trong nhà, thấy trưởng bối vô lễ không hữu lễ, ngược lại thốt ra lời cay độc, làm sao lại có loại nữ tử không giáo dưỡng như ngươi." Tín Triều Lăng từng bước một sai bước, nước miếng văng khắp nơi, chỉ tay trách móc Cố Tịch Nhân.

Lúc này dòng người đông đúc, các nàng lại đang đứng ở trước cửa chùa, ban này dừng lại nói chuyện cũng không có người chú ý, nhưng hiện tại Tín Triều Lăng câu chữ quyết liệt một lần nói toạc ra, lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Kiến Khang thành tuy rằng lớn, Tín Triều Lăng này coi như cũng có một chút danh tiếng, nhưng là người này ăn nói có chút không dễ nghe.

Ngay từ đầu mọi người đều nghĩ đến Lăng câu này lại muốn đùa giỡn cô gái, thế nhưng không nghĩ tới hấn đối vị thiếu nữ mỹ lệ này ném ra những lời như vậy, tất cả đều kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cằm.

Hơn nữa là câu này nói lễ nghi giáo huấn cái gì? Lễ nghi giáo huấn? Ngày hôm nay, Phật tử thật sự hiển linh đi..

"Ngươi...ngươi..." Cố Tịch Nhân tròn vện giác mộng, tức giận cả người phát run, nhìn Tín Triều Lăng trước mắt, không thể tin đây à sự thật.

Tiếng thì thầm khe khẽ cùng với tiếng cười nhẹ từ bốn phía truyền đến, Cố Tịch Nhân chỉ cảm thấy đầu óc ầm ầm vang, cái lỗ tai cùng cổ họng đều có hỏa thiêu, một câu cũng nói không nên lời.

Nhóm thiếu nữ đứng bên cạnh nàng cùng với nhóm cầu bằng hữu đứng bên cạnh Tín Triều Lăng cũng đã đại ra.

Cố Thập Bát Nương cười, nhìn về phía Tín Triều Lăng.

Tín Triều Lăng là thiếu gia của Đại Hữu Sinh, nàng sớm biết được. Lúc trước nàng một lòng bán bán được cũng là cố ý tránh đi Đại Hữu Sinh, Đại Hữu Sinh hết lần này đến lần khác dâng danh thiếp bái phỏng, nàng cũng nhìn thấy, nàng cũng không phải lòng dạ quá hẹp hòi như vậy cảm giận Đại Hữu Sinh. Chả là, khi đó cũng không để bụng, đã muốn ở Đại Hữu Sinh vấp phải trắc trở, không cần thiết lại đi tìm phiền toái. Sau lại xác định nguồn sự tình, nàng lại quyết định tạm thời không báo chế được. Cho nên, liền như vậy cùng Đại Hữu Sinh không có duyên giao thiệp thôi.

Không nghĩ tới, Tín Triều Lăng này thế nhưng cho nàng một cái sự tình như vậy, là giải thích thôi. Ý cười trong mắt hiện lên, này so với sợ hãi nhận sai, kì thật rõ ràng thắng thắng hơn nhiều.

Chẳng qua là có chút rất bí ối..

Mặc kệ nói như thế nào, dù gì Cố Tịch Nhân cũng là nữ tử, như vậy đối với nàng so với chết còn thông khổ hơn.

Cố Thập Bát Nương khẽ cau mày, Lăng thiếu gia này thật là đầu đuôi rõ ràng. Nhưng không thể không thừa nhận, nhìn đến Cố Tịch Nhân đáng ghét mà bị làm nhục như vậy, lòng của nàng khó có thể đè nén một tia vui sướng.

Tín Triều Lăng cũng hướng nàng nhìn đến, tầm mắt chạm vào nhau, chột dạ lẫn tránh.

"Cố nương tử..." Hấn kiên trì ngăn đầu, đối Cố Thập Bát Nương thì lễ, "Như thế ác nữ, Cố nương tử vẫn là đừng nên để ý tới làm gì..."

"Tín Triều Lăng, tên hỗn đản nhà ngươi..." Cố Tịch Nhân thấy hấn vậy mà đối Cố Thập Bát Nương cung kính có thừa, cố ý lấy lòng, nhất thời vừa sợ vừa giận.

Loại tạp kĩ này nàng rất chi là quen thuộc, chẳng qua rất giống mấy thứ xưa kia lấy lòng nàng.

Tín Triều Lăng lập tức chỉnh lại *hầu bao*(thắt lưng), thay đổi nét mặt nhìn về phía Cố Tịch mà nói rào rào: "Ta hỗn đản? Ta như thế nào hỗn đản? Ta

"Không sao cả" Tín Triều Dương mặt mang ý cười, rót cục cũng để sách trong tay xuống, ngón tay thon dài vuốt ve cằm, "Cố nương tử cùng người một nhà kia đã sớm xé rách mặt, ta nghĩ, Cố nương tử căn bản là coi nhiều chút ghen ghét này vẫn à chút ít thôi... Nàng nói chuyện, bắt quá là nói cho người biết nàng xem không nổi trò xiếc của người, khinh thường việc làm của người, bắt quá, cũng vẹn vẹn mình người mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94-1: Hẹn nói chuyện (1)

Chỉ nhắm vào một mình hắn, nói cách khác cùng Đại Hữu Sinh không liên quan.

Tín Triều Lăng nga một cái, cái hiểu cái không gật đầu.

"Nga, đúng rồi, Vương Gia như thế nào rồi, nói vậy mấy ngày này không quá tốt đi..." Tín Triều Dương thay đổi tư thế, tự lưng vào ghế ngồi nhìn về phía Tín Triều Lăng, hỏi.

"Đúng vậy, ngày hôm qua Vương Gia còn uống say thất thiếu mắng chửi Lí Khánh bọn chúng đâu, nếu chúng ta không giữ lại, nói không chừng muốn đi động đao giết người... Người không biết, tiểu tử kia một dạng say mềm, đưa nhà bọn họ và tên ca ca mắng nhiệt thậm tệ, Vương Gia hẳn giống như một kẻ có thiết huyết nam nhi, ha ha ha..., cái đức hạnh của hắn chúng ta còn không biết sao, buồn cười chết ta" Tín Triều Lăng ôm bụng cười to, tác động đến miệng vết thương, lại hét lên kêu đau.

Tín Triều Dương nghe vậy cũng là cười.

"Bắt quá, tiểu tử kia nói, bọn họ là không muốn cùng Lí Khánh chúng nó đầu thôi, nhà bọn họ chính là nắm giữ Lưu Công bí chế - Tím Bầm đan." Tín Triều Lăng vỗ đầu một cái, nhớ tới đại sự nói, "Tiểu tử này nói có tin được không, ca, hắn nói là thật hay là giả? Cố nương tử không phải gần đây không bán được sao."

Tín Triều Dương nghe vậy nga một cái, như đang suy nghĩ nên hơi hơi nheo mắt lại, tay xoay ly trà sứ men xanh.

"Tím Bầm đan sao." Hắn thì thảo tự hỏi, chợt đem ly trà trên bàn phóng xuống, "Xem ra, cần cấp cho Bảo Hòa Đường thêm chút hỏa khí, bằng không, mọi người làm sao biết được cục phẩm Tím Bầm đan hiện thế rồi đây..."

Tín Triều Lăng nghe cái hiểu cái không, cũng lười phải suy nghĩ, dù sao trời sắp xuống cũng có đại thiếu gia chống, hắn chỉ cần tiêu thụ thật nhiều rồi chờ chết.

Cố gia trong ngõ hẻm, buổi ăn tối như mọi khi, Tào thị còn có chút lo lắng cho Cố Tích Nhân.

"Người đường ty này, từ nhỏ đến lớn còn không có chịu qua bức này ức hiếp, huống chi lại là ở trước mặt công chúng, sẽ không có chuyện gì chứ."

Cố Thập Bát Nương đang được vú già bồng trên tay đi tắm lần thứ hai, nghe vậy nhẹ nhàng cười.

"Có thể có chuyện gì, bắt quá là đem ta mắng như cái vôi phun máu chó thôi."

Tào thị thở dài, nhìn nữ nhi vẻ mặt không để ý, liền quay đầu nhìn Cố Hải.

"Nương, loại nữ tử điêu ngoa này, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, cho nàng chút giáo huấn cũng tốt." Cố Hải cười nói, "nàng hẳn đang nghĩ đến như thế nào ăn hiếp muội muội thật tốt."

Nói những lời này, trên mặt hắn hiện lên một tia cười, "Hôm nay nhà Đại bá phụ khá là náo nhiệt."

"Như thế nào? Còn có chuyện gì sao?" Cố Thập Bát Nương ngồi xuống, nhìn về mặt hắn nghiêm ngẫm, liền tò mò hỏi.

"Cố Ngư hôm nay đưa bốn Cố Lang một vó, Cố Lang đem học vấn của Cố Ngư để dâng thưởng hắn kết quả chiếm không được tiện nghi không nói, còn bị Đại bá phụ đánh một trận, buộc hắn đi giải thích nhận sai với Cố Ngư, lúc ta đi ngang qua nhà Đại bá phụ, còn nghe Cố Lang nháo nhào đòi lấy đao tự tử đấy..." Cố Hải cười nói, tay lại thêm com.

Người kia từng hận nhi tử này không nên sinh ra, hiện giờ đã muốn trở thành bảo vật trong mắt Cố Nhạc Sơn, tiếc là Cố Lang, người mười mấy năm qua bị làm cầu gọi đến hồ đi, đột nhiên ở trên cao nhìn xuống chính mình, này tư vị, là rất khổ sở.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, trả thù chính thức bắt đầu rồi sao?

"Hắn là chịu không nổi phụ thân đột nhiên vì Cổ Ngự mà trách phạt mình..." Nàng cười nói, "Bất quá, ta nghĩ, hắn rất nhanh sẽ quen nếp thôi..."

Nói đến đây, nàng ngưng lại, ánh mắt làm như lơ đãng lướt qua người Tào thị.

"Cổ Ngự hắn có hay không..." Nàng hỏi Cổ Hải, chỉ nói một nửa.

Cổ Hải hiểu được, lắc lắc đầu, nói câu người yên tâm ta hắn có chừng mực.

Tào thị có chút khó hiểu nhìn huynh muội bọn hắn, không rõ bọn họ đang nói cái gì, còn chưa kịp hỏi, Cổ Hải đã muốn dời đi đề tài khác.

Một hồi phong tuyết theo ngày tết mà đến chấm dứt, học đường đã muốn tạm thời đóng cửa, tất cả học sinh đăng ký thi đều ở trong nhà cố gắng ôn tập ngày sau cùng, giám khảo được kinh thành phái đi đã tới Kiến Khang thành.

Khi Cổ Thập Bát Nương ở trước tiểu viện của Linh Nguyên xuống xe ngựa, nghe được thanh âm reo hò của Bành Nhất Châm.

Cánh cửa nửa mở, tuyết đọng toàn bộ trong viện quét tơi, theo đó lúc này một bóng người đá - đánh - nhảy tạo nên *tuyết vụ*(sương tuyết)

Linh Nguyên cả người đỏ thắm, có chút hơi gầy yếu nhưng đã có vai phần cường tráng, vài đạo vết sẹo mờ mờ trước ngực có thể thấy được, trong tay nắm một cây côn gỗ, chạy như rồng, lượn đạp như bay.

"Tốt, tốt, coi như ngươi không có nói khoác, có này thân công phu, cũng có thể đi theo Diệp Chân đại tướng quân giết *Kim nhân*(người của Đại Kim triều)" Bành Nhất Châm chường chụp ba ba vang.

Diệp Chân tướng quân, Võ Xương hầu Đại Chu triều, binh mã đại tướng quân, dụng binh như thần, là năm đó ngăn cản Kim nhân xuôi Nam, đệ nhất nhân dụng nên cơ đồ ngày hôm nay, đối với bậc này tuổi nam hài tử như Linh Nguyên mà nói, đó chính là Chiến Thần trong lòng.

Linh Nguyên là từ chiếm địa của Đại Kim trốn tới, đối với người Kim lại có cừu hận thấu xương, giấc mộng của hắn là tông quân sao?

Cổ Thập Bát Nương trong lòng hơi chút suy tư, khéo miệng hiện lên một tia cười khở, theo dưới trướng Diệp tướng quân, kỳ thật cũng không có như trong tưởng tượng tốt như vậy.

Một đời kia nàng tuy rằng là cái phụ nhân ngu dốt, việc triều đình cũng không có tiếp xúc, nhưng một số đại sự cũng có biết, tỉ như Long Khánh đế băng hà, hoàng tử tranh vị, rồi lại tới Đại tướng quân chết.

Hiện giờ là năm sáu kiến nguyên, không được bao lâu, Đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy sẽ bị cho vào nhà lao, hơn nữa cuối năm bảy kiến nguyên thảm vấn xử trảm, lúc ấy ba quân đồ trắng, cảnh tượng vạn dân đưa tang, Cổ Thập Bát Nương còn nhớ rõ.

Nghe nói Đại tướng quân là chết oan, phỏng đoán là bị Tề tướng vu hãm, thứ nàng biết cũng chỉ nhiều đó mà thôi, nội tình càng sâu, khi đó không ai cùng nàng nói, hơn nữa nàng cũng không nghĩ tới đi phân giải, một người phụ nhân trong nhà như nàng, hiểu biết này đó triều đình đại sự làm chi.

"Tiểu thư". Thanh âm của Linh Bảo vang ở bên tai, đánh gãy suy tư của Cổ Thập Bát Nương.

"Thập Bát Nương đến đây." Bành Nhất Châm vội cười đi tới.

Cổ Thập Bát Nương cười chào hỏi mọi người, cất bước tiến vào, nhìn đến Linh Nguyên khen: "Linh Nguyên, hảo côn pháp a."

"Là thương pháp." Linh Bảo cười sửa lời, "Không có thương nên dùng gậy thay thế."

"Ta không biết." Cổ Thập Bát Nương cười xin lỗi, nhìn Linh Nguyên, lại một lần nữa cười nói, "Hảo thương pháp a."

Linh Nguyên thấy tầm mắt của nàng chuyển động ở trên người mình, nhớ tới chính mình để thân trần, mặt không khỏi có chút đỏ, cũng không có trả lời đã xoay người vào nhà.

"Ca ca vẫn nghĩ muốn đi tông quân, nếu không liên lụy ta..." Linh Bảo giận dữ nói, "Đã sớm báo thù cho phụ mẫu cùng toàn bộ thôn nhân..."

Năm đó Đại Kim xuôi Nam, một đường cướp - đánh - giết - đốt, diệt Thôn Đồ trấn, tuy rằng không tận mắt chứng kiến, nhưng là nghe qua, ở trên đường cũng gặp qua người chạy nạn thảm trạng.

Cổ Thập Bát Nương vuốt đầu của nàng bày tỏ an ủi.

"Diệp Chân tướng quân ít nhiều cũng đang giúp chúng ta báo thù." Bành Nhất Châm cảm thán nói.

Cổ Thập Bát Nương nội tâm rầu rĩ, nàng không hiểu triều đình đại sự, nhưng nghĩ lại Diệp Chân tướng quân kia nhất định là người tốt, người tốt sẽ chết...

Phải đi nhắc nhở hắn sao?

Ý niệm trong đầu lờ lờ đến, Cổ Thập Bát Nương có chút sảo cười, như thế nào nhắc nhở, chạy tới nói cho Diệp Chân tướng quân, người sắp chết?,

dám đọc xong rồi copy truyện mà không xin phép chủ edit ở diendanlequydon, xem chương sớm nhất ở diendanlequydon bạn nhé!

"Thập Bát Nương, ta đang có chuyện muốn tìm người nói" Bành Nhất Châm chỉnh lại biểu cảm, nói "Hiệu thuốc Bắc - Thuận Hòa Đường này, thật là khó để thương lượng."

"Như thế nào? Bọn họ không bán?" Cổ Thập Bát Nương *ngưng thần*(trầm ngâm) hỏi.

Linh Bảo bưng lên trà nước, bước chân nhẹ nhàng lui xuống, để cho bọn họ nói chuyện.

"Cũng không phải không bán, chỉ là rất kỳ quái," Bành Nhất Châm nói, "Đầu tiên là nói bán, giá thương lượng được cũng không sai biệt lắm, bỗng nhiên lại nói không bán, trái lại ba bốn lần thu hồi, lão Bành ta đều phi nôn nóng theo chân bọn họ"

"Là muốn đòi nhiều tiền?" Cổ Thập Bát Nương cười nói, tay chụp lấy ly trà, "Ba trăm lượng bạc đến tay Thuận Hòa Đường bọn họ, đã muốn không tính thấp, muốn tăng giá, chúng ta liền ngâm một đoạn rồi lại nói hán sau, làm cho bọn họ trông một cái, còn có thể ra một cái giá khác."

Nàng đã muốn nghĩ tốt lắm rồi, nếu Thuận Hòa Đường này lấy không được, nàng sẽ không ngại ăn nữa mượn danh Lưu Công, thứ nhất làm cho được vào thúc giục khoản nợ, thứ hai là bỏ ra tiền của chính mình để thu mua, nàng tin tưởng, một khi làm như vậy, Thuận Hòa Đường này tuyệt đối không người hỏi thăm.

Nàng cũng không tin bức không được nó vào tử lộ, chính mình vẫn còn không cần thận sao.

"Ta biết, ngày đó ta nóng nảy liền cùng cái kia quân sự nói không mua," Bành Nhất Châm cười nói, "Kết quả, tiểu tử kia lại nói lời hay lời khéo ta, ta nghe hẳn nói hình như là bên trong nhà bọn họ ý người bất đồng, giống như hai người chủ tử, một cái phải bán, một cái không cần bán, mới do dự như vậy..."

"Nha..." Cổ Thập Bát Nương dường như có chút suy nghĩ, một đời kia Thuận Hòa đường gặp khốn cảnh bất nguy, hình như cũng là như vậy, tam Thẩm phu nhân Triệu thị kiên trì bán, mà Thẩm An Lâm không đồng ý bán, bằng không nàng cũng sẽ không đi đón chịu Thuận Hòa Đường..

Xem ra lần này cũng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94-2: Hẹn nói chuyện (2)

Chẳng qua cái thời điểm kia Thẩm An Lâm cũng không có ở nhà mà là viết thư biểu đạt ý kiến, giờ đây trước hai năm, Thẩm An Lâm còn tại Kiến Khang, Thẩm gia còn không có mình, Thẩm An Lâm hẳn sẽ không thật tự mình đến tiếp nhận hiệu thuốc bắc này đi?

Cổ Thập Bát Nương dùng một chút lực ở tay, ly trà lay động, nước trà nóng văng ra khiến nàng không khỏi hô một tiếng.

"Làm sao vậy?" Linh Nguyên từ xa đi tới, khăn trương cầm tay nàng lên xem.

Trên tay chính là dính chút nước trà.

"Không có việc gì, không có việc gì." Cổ Thập Bát Nương cười lấy lại tinh thần, mày như trước nhíu chặt.

Linh Nguyên vội buông tay ra, cuối đầu lui sang một bên.

Cổ Thập Bát Nương tâm tư căn bản không có ở nơi này, nàng căn cứ môi dưới, điều vừa nảy đoán rất có khả năng trở thành sự thật, vận mệnh chết tiệt này, lúc nào cũng xảy đến bất ngờ cản trở con đường của nàng.

"Đừng vội, đừng vội" Bành Nhất Châm đối với phản ứng của nàng rất khó lý giải, kỳ thật hẳn nhìn Thuận Hòa Đường kia không có cái gì đặc biệt, vị trí cũng không được khá lắm, mặt tiền cửa hiệu lại cũ, lấy thanh danh của Cổ Thập Bát Nương hiện giờ ở được giới, muốn hiệu thuốc bắc cái dạng gì mà không có, như thế nào một mực đối cái Thuận Hòa Đường này làm ra tình thế bất buộc?

Tình tình của đại dược sư đều là cổ quái, không thể theo lẽ thường mà đoán, Bành Nhất Châm chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Thập Bát Nương, ngày hôm qua quân sự kia tớ tìm ta, nói thiếu gia nhà bọn họ muốn gặp ta, tự mình bàn chuyện với ta, thuận tiện để thảo luận đạt thành." Bành Nhất Châm nói tiếp.

"Thiếu gia nhà bọn họ?" Cổ Thập Bát Nương hỏi, "Là vị thiếu gia nào?"

"Là đại thiếu gia đi." Bành Nhất Châm gãi gãi đầu, nhớ không rõ.

"Đại thiếu gia sớm đã không còn..." Cổ Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

"Ai không còn?" Bành Nhất Châm dựng thẳng cái lỗ tai hỏi.

"Không có gì, hần gặp người làm cái gì?" Cổ Thập Bát Nương hỏi, đại thiếu gia có phải là nói Thẩm An Lâm, chính xác mà nói nên xưng hô là Lâm thiếu gia, tiểu thiếp Triệu thị từng nói: xét thấy *thứ trưởng tử*(đứa con đầu tiên, nhưng là con vợ bé) chết sớm, đại thiếu gia trở thành xưng hô không rõ, cho nên phải xưng là Lâm thiếu gia.

Miệng nàng bỗng hiện lên một tia cười, Lâm thiếu gia, xưng hô này thật đúng là cổ quái, bất quá một đời kia nàng không cảm thấy được xưng hô như vậy có cái gì bất ổn...

Nhắc đến một đời kia nàng không khỏi cười tự giễu, nàng đích thực có một thời gian nào quá phẳng.

"...Hẹn ta tại Cao Bàn Tử tửu lâu..." Bành Nhất Châm không có để ý sự lơ đãng của nàng, nói tiếp, "...Thập Bát Nương, người cho ta một câu chắc chắn, nếu như hần lại đòi tăng giá, thêm nhiều ít là điểm mấu chốt?"

Cổ Thập Bát Nương cười lạnh ra tiếng, "Thêm một phân tiền đều không được."

Không nghĩ tới nàng lại trả lời rõ ràng nhanh như vậy, Bành Nhất Châm rất sùng sốt, vịn vẹo tay nói: "Thập Bát Nương, làm ăn không phải nói chuyện như vậy...có tiền có lui mới"

Linh Nguyên ở một bên trông hần một cái, nếu hần biết năm trước Cổ nương tử đã mua uống phí một túi vàng ném cho Thuận Hòa Đường, không biết có phải hay không sẽ càng phát điên.

Làm ăn đương nhiên không phải nói chuyện như vậy, tầm mắt của Linh Nguyên lại chuyển tới trên người Cổ Thập Bát Nương, nàng ngồi ở trên ghế, lưng thẳng tắp, vẻ mặt ngay thẳng, nguyên bản phải là thiếu nữ có hai tròng mắt trong suốt trở nên sâu thẳm, lộ ra mấy phần lạnh nhạt.

Đây căn bản đối với nàng mà nói không phải là một cuộc làm ăn.

"...Người có biết, vị đại thiếu gia người cần gấp là ai chẳng." Cổ Thập Bát Nương bỗng oay chuyển câu chuyện, nhìn về phía Bành Nhất Châm nói.

Trên mặt của nàng hiện lên một tia cười, chẳng qua kiểu cười này có chút cổ quái.

Bành Nhất Châm ngẩn ra: "Thẩm An Lâm?"

Mấy ngày nay hần ở bên ngoài làm việc với người chủ cửa hàng cần thu mua, tự nhiên phải hỏi thăm một chút cửa hàng mình phải thu mua là của người nhà nào, khi nghe đến *đanh hảo*(tên và biệt hiệu) Thẩm gia - Thẩm Tam lão gia, một cái tên luôn bị hần lãng quên đột nhiên nảy ra.

Nghĩ đến đây, hần còn phải làm một việc cho Cổ nương tử này, liền gạt mình, đây không phải là một cuộc làm ăn bình thường, mà là báo thù...

"Là hần sao." Bành Nhất Châm lại một lần nữa hỏi, muốn xác nhận, thấy Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu, trong lòng hần không tránh khỏi một trận kích động.

Thẩm An Lâm này rốt cuộc là người nào, làm sao lại cùng Cổ nương tử kết thù? Thoạt nhìn mối thù này không hề nhỏ, vậy trong đó có cái chuyện cũ gì?

Cổ Thập Bát Nương nhìn lướt qua Bành Nhất Châm, đối với cái gì viết ở trên mặt hần đều hiểu rõ, nàng hiện tại đưa ra quyết định.

"Ta và người cùng đi." Nàng chậm rãi nói.

"A?" Bành Nhất Châm có chút gạt mình nhìn nàng.

Thời gian ước định là ngay ngày mai.

♣♣♣♣♣♣

Bành Nhất Châm ở ngoài tiểu lâu do dự trong chốc lát, nhìn Linh Nguyên thúc giục một chiếc xe ngựa đứng ở một bên, hần có tâm đi tới chào hỏi, nhìn nhìn đến Cổ Thập Bát Nương xuống xe ném đến ánh mắt cảnh cáo, liền dừng.

Cổ nương tử này, chỉ sợ là tới giám thị hần, mà không phải hần đoán như vậy, cảnh tượng *cừu nhân*(kẻ thù) gặp lại hết tức giận đều sẽ không xuất hiện.

"Tiểu thư, xin mời đi bên này."

Cao Bàn Tử tửu lâu có tổng cộng ba tầng, tuy rằng không tính là tửu lâu đứng nhất Kiến Khang thành, nhưng bố trí cũng đặc biệt lịch sự tao nhã, hơn nữa làm rượu và thức ăn vô cùng tốt, có được tiếng tăm tốt.

Phòng lầu ba treo biển các loại hoa cỏ khác nhau, so với sự náo nhiệt của lầu một và lầu hai, nơi này có vẻ thật im ắng, bởi vì còn chưa nói tới chi phí rất cao, ít người có tiếng tăm.

Nhìn Cố Thập Bát Nương mang theo Linh Nguyên cùng đi vào phòng, nhấ gian có một tấm bình phong màu trắng cách xa nhau, Bành Nhất Châm không khỏi sờ sờ cái mũi.

Phòng này vốn là bố trí cho đại gia tộc ăn liên hoan, cho nên bố trí tiểu nhấ gian, chỗ thuận lợi cho nữ quyền, tuy rằng không thấy mặt, không không ảnh hưởng việc nói chuyện với nhau.

Lần này hẳn cùng Thẩm An Lâm nói chuyện ngay dưới cái lỗ tai của nàng tiến hành rồi, mặc dù không thấy được mặt , nhưng thanh âm nghe được quả thực rất rõ ràng.

Ở bên trong phòng ngồi vào chỗ của mình, hầu bàn tửu lâu dâng rượu và thức ăn đơn giản, liền lui xuống.

Đem tầm mắt hướng về nơi bị che kín bởi tấm bình phong trắng, Bành Nhất Châm nhin không được đứng lên, mở miệng nói: "Thập Bát Nương..."

"Đừng nói gì với ta, coi như ta không có ở đây đi." Thanh âm thân nhiên của Cố Thập Bát Nương ở bên kia vang lên.

Bành Nhất Châm ừ một cái, còn muốn nói điều gì nên há mồm, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

"Thẩm giáo úy, xin mời đi bên này." Thanh âm chường quỹ tửu lâu bên ngoài nói tới, cách cửa theo tiếng nói được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95-1: Giành trước (1)

"Bành chường quỹ."

Giọng nam trầm thấp vọt đến xuyên qua tấm bình phong, Cố Thập Bát Nương tầm mắt vẫn dừng ở trên người Linh Nguyên, thân hình tiểu cô nương hơi chút cứng ngắc.

Bành Nhất Châm bên kia dường như có chút bối rối trả lời, đứng dậy hoàn lễ, không biết làm sao, đụng phải mâm khiến chén đĩa trở nên lộn xộn.

Nói vậy Bành Nhất Châm hẳn đang híp mắt cá chết đánh giá Thẩm An Lâm đi, khéo miệng Cố Thập Bát Nương hiện lên một tia cười, hình dạng cái nhìn ngày đó ở trong miếu lại hiện lên trước mắt nàng, nàng cười tiếp nhận, rũ mắt xuống.

Bên kia lời lẽ không nhiều, ở trong trí nhớ giống nhau, Thẩm An Lâm không thường nói chuyện, ngữ tốc nhanh câu nói dứt khoát, bất quá là hỏi Bành Nhất Châm người ở nơi nào, muốn mua hiệu thuốc bắc này làm cái gì, Bành Nhất Châm cứ nói thật tất cả, ngoài ra sau lưng còn có một người chủ tử cũng không giấu diếm.

Vài chén rượu qua đi, bên kia Thẩm An Lâm đưa ra kiến nghị muốn Bành Nhất Châm tham gia vào cỗ phần Hồng Chiêm Đại Đầu, cũng không chút giấu diếm gia môn thế lực nhà bọn họ, ám thị rằng như vậy mới khiến tất cả đều vui vẻ.

Cố Thập Bát Nương khéo miệng hiện lên nụ cười lạnh, này chủ ý đúng thật là tất cả đều vui vẻ, chẳng qua, lúc này đây không phải ai cũng đều vui mừng.

Bành Nhất Châm cười gượng vài tiếng, đương nhiên từ chối, không để lại đường sống.

Thẩm An Lâm rất bất ngờ, trầm mặt một lát, hẳn đứng dậy cáo từ.

"Tiệc được này là do gia mẫu lưu lại, thứ cho ta không thể bán của cái lấy tiền mặt."

Cố Thập Bát Nương nghe vậy có hơi sừng sốt, nẫu thân hẳn? Triệu thị đã chết? Kia như thế nào lại viết lên danh hào Trầm thị? Nàng nhú mày suy nghĩ, trong trí nhớ không có ấn tượng này, thiệt hay giả?

Bành Nhất Châm bên kia cũng cuốn quít đứng dậy, tựa hồ ghen thật lâu bỗng phun ra một câu.

"...Thẩm công tử, cho ta chuẩn mạch được hay không..."

Cố Thập Bát Nương nghĩ đến nỗi trợn trắng mắt, đây là lời Bành Nhất Châm muốn nói sau lần đầu gặp mặt đi.

Những lời này hiển nhiên làm cho cước bộ của Thẩm An Lâm dừng lại ngoài ý muốn, nói tiếng đa tạ, đi nhanh mở cánh cửa ra ngoài. [xem chương mới nhất ở dianlequydon.com]

"Thập Bát Nương..." Lặng im một khắc, thanh âm có chút ngưng ngừng của Bành Nhất truyền tới.

"Người đi về trước đi." Cổ Thập Bát Nương nói, nghe được Bành Nhất Châm lên tiếng trả lời rồi đi.

"Hắn không chịu bán." Linh Nguyên nói, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Cổ Thập Bát Nương, chừng ấy tiền ném đi...

"Ta đi đem tiền thu trở về." Hắn cắn răng một cái đứng lên nói.

Cổ Thập Bát Nương duỗi bàn tay ra, ngẩng đầu nhìn hắn cười, "**Hò nháo*(hồ đồ làm loạn)."

Ý cười của nàng tản ra ở đáy mắt, đây là cười thực sự, Linh Nguyên nhẹ nhàng thờ ra, đưa tay giúp đỡ cánh tay yếu ớt của nàng.

"Hắn không thể không bán, hơn nửa trừ bỏ bán cho ta, hắn không còn con đường khác để chọn." Cổ Thập Bát Nương đứng lên, một mặt phù thể áo choàng, một mặt thần nhiên nói, thanh âm ung dung vô cùng.

Đã đến giờ ăn chính, trong lối nhỏ càng nhiều gã sai vặt chạy qua chạy lại đưa rượu và thức ăn, theo cánh cửa khép mở, tiếng cười nói, tiếng sáo trúc từ các phòng truyền tới.

Cổ Thập Bát Nương cùng Linh Nguyên một trước một sau mà đi.

"Mới vừa rồi Bành đại thúc vì sao muốn bắt mạch cho hắn?" Linh Nguyên nên không được lòng hiếu kỳ thấp giọng hỏi, đang nói thì rút lại phía sau, Cổ Thập Bát Nương đi ở đằng trước đột nhiên dừng lại.

Linh Nguyên không kịp tiếp nhận tình thế nên va vào lưng của nàng, mùi thơm *thanh u*(thanh tịnh và đẹp đẽ) từ cơ thể kia bay vào mũi, nội tâm hoảng hốt mới chịu xê ra, ngẩng đầu liền xuyên thấu qua làn tóc mai tựa như *ô vân*(mây đen), chứng kiến một nam tử trẻ tuổi đáng người thon dài đứng ở trước mặt.

Nam tử trẻ tuổi khoảng tầm hai mươi tuổi, một thân lĩnh bào xanh u chín chu, trong tay cầm *nhất kiện*(nhất: cao cấp nhất, kiện: đồ vật) áo choàng xám, đang hơi nâng cằm, ánh mắt nhấp nháy dừng trên người Cổ Thập Bát Nương.

Đây là Thẩm An Lâm? Tầm mắt của Linh Nguyên không tự động ở trên người hắn dừng lại một khắc, người chắn đường đằng trước không còn, Cổ Thập Bát Nương chậm chậm mà đi.

Nàng cũng không có cuối đầu, chỉ là mắt hơi buông xuống, hai tay xiết chặt ở trong áo choàng, liền như vậy đón lấy ánh mắt của Thẩm An Lâm, từ bên cạnh hắn đi qua hành lang thật dài, xoay người đi xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95-2: Giành trước (2)

Thẩm An Lâm thu lại tầm mắt, bóng dáng kia có chút quen thuộc, đã gặp nhau ở đâu rồi sao? Lòng mày hơi nhíu lại, hắn nhìn lại phương hướng Cổ Thập Bát Nương đi tới, mày càng nhíu, đưa tay ngăn đón một tên tiểu hỏa kê đi thu gom chén đĩa.

"Vị tiểu thư vừa rồi là từ căn phòng nào đi ra?" Thẩm An Lâm hỏi.

Tiểu hỏa kê bị hỏi làm cho ngẩn người, "Là vị tiểu thư nào?"

Thẩm An Lâm quay đầu lại nhìn, hiển nhiên phát hiện bóng dáng của Cổ Thập Bát Nương đã biến mất.

"Tuổi chừng mười bốn, vóc người như thế này..." Hắn đưa tay miêu tả so với chính mình, "Áo choàng phong mao đỏ thẫm..." Nói tới đây chần chờ một chút, nhưng vẫn là chậm rãi nói, "...mảnh khảnh thướt tha..."

Lời của hắn chưa dứt, tiểu hỏa kê đã muốn mặt đầy tươi cười, "Ngài là nói vị tiểu thư kia đi..." Hắn chìa ra một tay, ngón tay hướng phòng phía sau, "Hạnh nháo thứ hai..."

Thẩm An Lâm ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía phương hướng hắn chỉ, hạnh nháo thứ hai, cũng chính là nơi ở *cách vách*(sát bên) hạnh nháo thứ nhất hắn vừa mới đến, hóa ra mới vừa rồi hắn phát hiện trong phòng còn có người khác lại chính là nàng?

Thẩm An Lâm xoay người, đi nhanh và bước, ngay tại lan can lầu ba từ trên nhìn xuống, người đến người đi đã sớm không còn thấy bóng dáng của cô nương kia.

Nàng là ai?

Xe ngựa lao đảo chạy đã lâu, Cổ Thập Bát Nương vẫn không nói gì, ngo ngắc nhìn màn xe lay động.

Một đời kia chỉ sợ đến chết hân cũng chưa từng hướng con mắt sang nhìn mình...

Một đời kia người bức ta không có đường lui đến chết...

Cả đời này, dù cho ta không làm hại đến tính mạng của người, cũng muốn cho người nếm thử loại nay tư vị bị người ta bức đến không có đường lui.

"Đi Thuận Hòa Đường." Ánh mắt nàng hơi ngưng, hướng ngoài xe ngựa nói.

Linh Nguyên nghe vậy, dốc sức ghim dây cương lại, quay đầu ngựa lại mà đi.

Thuận Hòa Đường, tiểu hòa kẻ trông chừng lò lửa chán đến đến chết đang ngủ gật, chợt thấy một bóng người ụp đến, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai người trẻ tuổi đứng trước mặt.

Người nữ chưa tháo xuống nón áo choàng, toàn bộ khuôn mặt đều bị che lại, xem vóc người bắt quả mười bốn mười lăm tuổi.

"Tiểu thư, đến có việc chi?" Hân vội cười hô theo thói quen.

Cổ Thập Bát Nương tháo mũ xuống, đối với tiểu hòa kẻ cười, "Tại sao không nhìn thấy sư phó bào chế của các người?"

Tiểu hòa kẻ sừng sốt, đoán hỏi: "Tiểu thư là muốn bào chế được liệu?" Tầm mắt của hân rơi vào trên thân người trẻ tuổi đứng phía sau tiểu thư kia, quả thực thấy trong tay hân mang theo một bọc giấy.

Cổ Thập Bát Nương nói tiếng "ừ", không có nói chi tiết.

"Là như thế này, chiếu theo quy cũ mà nói, sư phó bào chế của chúng ta chỉ bào chế được cho nhà chúng ta..." Tiểu hòa kẻ có vẻ khó xử.

Linh Nguyên ở phía sau ném đến một sâu tiền.

Tiểu hòa kẻ nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, nói cả lăm không dứt, cười đến nỗi ánh mắt đều nheo lại, "...Tiểu thư ngài đi theo ta..."

Xuyên qua cánh cửa đôi, một cái hậu viện hỗn độn liên hiện ra trước mắt.

"Tiểu thư ngài đi chậm một chút, nơi này hỗn loạn..." Tiểu hòa kẻ cuối đầu khom lưng nói, một mặt đem cái khuôn được ở dưới chân đá văng ra.

Cổ Mười Tám Nương hơi hơi hip mắt xuống, bố trí quen thuộc ở trong đầu đều hiện ra, khi đó nàng ở trong này ngu độn ba bốn năm, chính là nhắm hai mắt lại cũng có thể đi...

"Cẩn thận..." Linh Nguyên đưa tay bắt lấy cánh tay của nàng.

Đã thấy Cổ Thập Bát Nương đã muốn dừng lại tại cây đại thụ phía trước, mở mắt ra, dang tay xoa xoa thân cây.

Cây Xuân Thụ này còn tại đây, Cổ Thập Bát Nương có chút hơi cảm thán, thời điểm Thuận Hòa Đường xây dựng thêm hậu viện nó đã bị chặt, tay nàng vỗ nhẹ hai cái.

"Cao sư phó, Cao sư phó" Tiểu hòa kẻ dắt cổ họng kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-3: Giành trước (3)

Một cái sắc mặt vàng vàng, người trung niên lưng hơi cong - quần áo giản đơn từ trong phòng đi ra, trong tay bụng nôi được đựng đầy nước, hình như là đang cọ rửa.

"Cái gì vậy hả?" Hân rầu rĩ nói.

"Cao sư phó, có người muốn nhờ người bào chế được liệu." Tiểu hòa kẻ cười nói, vừa chỉ vừa chậm rãi đi tới chỗ Cổ Thập Bát Nương.

"Không làm." Cao sư phó đến mắt cũng không nâng, lời nói rõ ràng, tay run rẩy bụng nôi được lên, tay kia nắm vải bố chà lau.

Tiểu hòa kẻ thực xấu hổ, "Người, người này, sao lại đối khách ăn nói như vậy..."

"Ta đã muốn từ công, người này là khách của ngươi, không phải khách của ta." Cao sư phó thanh âm buồn bực nói, vẫn như trước không ngẩng đầu lên.

Tiểu hòa kếp không có cách nào, lúng túng nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương nét mặt có hơi kích động, nàng đến gần vài bước, đứng ở trước mặt Cao sư phó, mũi có chút hơi cay cay.

Chính là hán tử nhìn qua thật không tốt này cùng với nàng hiệp trợ đem Thuận Hòa Đường nguy khốn ngập đầu vớt dậy, có lẽ bởi vì người kia ít thấy được bề ngoài sách được, nhưng Cố Thập Bát Nương hiểu được, hẳn ít nhiều cũng là thương tiếc chính hán một mình bơ vơ không nơi nương tựa - mạng danh người của Thiếu nữ nãi.

"Nha đầu nhà ta nếu còn sống, cùng Lâm thiếu nữ nãi giống nhau rất nhiều..." Hán trông chừng lửa lớn, ngọn lửa vọt lên phản chiếu hai mắt hồng hồng, "Nếu nàng còn sống, ta tình nguyện theo nàng làm một người thợ bình thường, sẽ không như vậy đi làm vợ người ta..."

Cao sư phó cảm thấy có người đến gần, rất là tức giận, mắt kiên nhẫn ngẩng đầu nói: "Ta nói không làm được chính là không làm, được có nhiều, lại đi tìm là được..."

Lời của hán nói được một nửa, thanh âm liền trầm xuống, có chút kì quái nhìn cô nương trẻ tuổi trước mắt này, thần tình như rất...kích động...? Rất có vài phần cảm giác đồng hương gặp đồng hương nước mắt lưng tròng...

"Cao sư phó.." Cố Thập Bát Nương hít một hơi thật sâu, cắn cắn môi dưới, đưa tay về phía sau, Linh Nguyên lập tức đưa qua một bao được, "Làm phiền ngươi giúp ta nhìn xem..."

Cao sư phó sắc mặt cứng ngắt, cũng không có chìa tay đón lấy.

"Tiểu ca", Linh Nguyên đột nhiên đối tiểu hòa kếp đang nghe rằng nhếch miệng đứng một bên nói, "Làm phiền ngươi đem ấm ngâm trà đến..."

"Hào." Tiểu hòa kếp thật cao hứng, mắt nhìn cái thần tài này, xoay người bước đi, đi ra ngoài tiền viện lại nhìn không được quay đầu lại nhìn, người thanh niên này hình như có chút quen thuộc, mặc bình thường, vừa thấy chính là một *gia đình hộ viện*, hán chợt vứt bỏ cái ý niệm trong đầu này, những thần tài đối với hán mà nói đều thật quen thuộc.

(người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa)

"Vị tiểu nương tử này, ta sẽ từ công, nơi này đều là đồ đạc của ngươi ta, ta không dùng được..." Cao sư phó thanh âm dịu đi vài phần, giải thích, một mặt chỉ cho nàng cái phương hướng, "...Trên đường này đều là được hành, tùy tiện tìm một nhà đều có thể bảo chế..."

"Cao sư phó, ta hỏi ngươi một câu, ta muốn một lần dùng mười miếng Ô Đầu, ngươi có thể bảo chế cho ta?" Cố Thập Bát Nương đánh gãy lời nói của hán, mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-4: Giành trước (4)

Cao sư phó sừng sốt, chợt giận tái mặt, Ô Đầu có kịch độc, bình thường ba - hai miếng đã là số lượng lớn nhất, người này mở miệng liền dùng mười miếng, này rõ là chuyện nhục cười.

Hán không khỏi hừ ra tiếng, "Tiểu nương tử là muốn thách đố ta mà đến đây? Ta làm không được, xin ngài thỉnh cao nhân khác đi."

"Nếu ta cho ngươi biết cách bảo chế như thế nào có thể loại trừ độc lại không làm ảnh hưởng tới được liệu, ngươi có nghe hay không?" Cố Thập Bát Nương cười nói, quơ quơ bọc giấy trong tay.

Cao sư phó nhìn nàng hừ một tiếng.

"Ta họ Cố..." Cố Thập Bát Nương thu lại tươi cười, cũng là nhìn hán, "Tên Thập Bát Nương."

Mấy ngày nay tin tức Lưu Công cao đồ xuất hiện sớm đã truyền khắp, phẩm là được giới nhân sĩ không người nào không biết, Cao sư phó quả nhiên biến sắc.

"Ngươi, ngươi là Cố nương tử?" Hán lắp bắp nói, trên mặt mang theo vẻ cực kì kích động cùng với không thể tin.

"Đúng vậy..." Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, "Ta tới nói cho ngươi biết, Ô Đầu dùng nước tiểu nam hài dưới mười tám tuổi thấm ướt, đun lên, cho vào một chút muối, rồi lại lấy trúc đào mỗi lần xác bốn mảnh, dùng nước giếng đào để lau sạch, hằng ngày đều thay nước, sau bảy ngày, đem phơi nắng là có

thể dùng được..."

Nàng nói đến lần lượt từng câu, sắc mặt Cao phó từ kinh ngạc biến thành sợ hãi.

Mà ngay cả người ngoài nghề cũng biết, loại bí pháp thú vị này là cái gì, đối với một người được sư mà nói là trời giáng chí bảo không thể nghi ngờ, hẳn chỉ cảm thấy giống như mình đang nằm mơ.

Hắn sớm nghe nói vị này là truyền nhân của Lưu Công, nghe nói đại được hành bài hạ thiếp mời cũng không thấy được, một người sư phó bảo chế không danh không họ như hắn muốn gặp tổ sư gia, là không có khả năng, thế nhưng không nghĩ nàng sẽ tới đứng ở trước mặt mình, nói ra bí pháp bảo chế Ô Đầu, Cao sư phó chỉ cảm thấy cả người phát run, vội quỳ xuống.

"Đa tạ sư phụ truyền thụ..." Hắn dập đầu nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn vẻ mặt trịnh trọng mà sợ hãi của hắn, không khỏi hít một hơi thật sâu, trận cảnh này liền giống như một đời kia nàng đem quyền sách bình thường ấy đưa cho hắn.

Tuy rằng cả đời không có quyền sách này (sách đốt rồi còn đâu), nhưng là nàng có chính bản thân mình, danh hào Lưu Công này, phương pháp bí chế của Lưu Công, đối với Cao sư phó mà nói, hấp dẫn vượt qua xa quyền sách của Thẩm gia.

"Người đứng lên, không cần đa lễ." Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói.

"Sư phụ, ngài muốn ta làm cái gì?" Cao sư phó đứng dậy, cung kính hỏi.

Được sư là người thợ, tuy rằng chuyên tâm vào kỹ năng, nhưng là không thể không thông thế sự, hôm nay lên cao sẽ không uổng phí đánh mất miếng bánh.

"Không cần người làm cái gì." Cố Thập Bát Nương nhìn hắn cười nói, "Người nên làm cái gì mình cần phải làm là được."

Dứt lời liền đem Ô Đầu đưa cho hắn, "Người đối chiếu theo những gì ta nói thử bảo chế, xem có đạt thành hay không."

Đã biết phương pháp, nhưng còn phải xem thao tác trong thực tế, đây là khảo sát chính mình, Cao sư phó trịnh trọng tiếp nhận, luôn mãi thi lễ.

Tiểu hòa kẻ mang trà xông tới, chặn lại Thập Bát Nương xoay người muốn đi.

"Tiểu thư, uống ly trà..." Hắn nhiệt tình tiếp đón.

Cố Thập Bát Nương hướng hắn cười cười, nói tiếng đa tạ, cũng không dừng lại mà đi.

"Người làm cái gì vậy? Thu hắn làm đồ đệ?" Linh Nguyên rất là khó hiểu, rốt cục nhìn không được hỏi.

"Không có gì...ta chính là..." Cố Thập Bát Nương cười nói, đột nhiên cũng thấy rằng không biết nên nói như thế nào cho phải, "Chính là thi nhau giành trước từng bước..."

"Giành trước?" Linh Nguyên càng thêm khó hiểu.

Cố Thập Bát Nương nhìn lại bảng hiệu Thuận Hòa Đường, rừ xuống màn che.

Tuy rằng không để cho vận mệnh tự ý mình mà đi, nhưng may mắn chính là nàng ít nhất biết được vận mệnh có thể *quý tính*, cùng với quá trình diễn biến, kỳ thật như vậy cũng đủ rồi.

*(khái niệm toán học: đại khái là một góc phụ thuộc vào một đường thẳng cố định nào đó, thì dù đỉnh của góc đó di chuyển như thế nào nhưng số đo của nó cũng không đổi là một số cố định.)

Đoạt con đường của người khác, để cho người khác không đường có thể đi, vận mệnh có năng lực làm khó dễ được ta.

Thời điểm Thẩm An Lâm vội bước tiến đến Thuận Hòa Đường, vừa lúc bắt gặp Cao sư phó đang mang bao đồ trên lưng.

"Cao sư phó..." Hắn vội bước nhanh vài bước, "Xin dừng bước..."

Cao sư phó quay đầu lại, nhìn thấy hắn, không khỏi thở dài, trong mắt tràn đầy không muốn.

"Thiếu gia..." Hắn kêu, khom người thi lễ, "Ta đang muốn đi cho người một cái dập đầu..."

Nói xong liền quỳ xuống, Thẩm An Lâm vươn tay đỡ lấy.

"Cao sư phó, ta biết, mẫu thân của ta trách phạt người, người bị ủy khuất...Chuyện thuốc viên giải rượu cùng người không quan hệ...". Thẩm An Lâm trầm giọng nói, "Ta đã xin mẫu thân đồng ý, tự mình tiếp nhận Thuận Hòa Đường..."

Cao sư phó nghe vậy ngăn ra, trên mặt hiện lên vài phần kinh ngạc, "Thiếu gia người..."

"Mong rằng Cao sư phó tương trợ ta." Thẩm An Lâm nói, mặt khác từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách, "Đây là ta tặng cho ngươi..."

Cao sư phó mắt nhìn mặt bìa, da mặt run lên lẩy bẩy, trong mắt hiện lên kinh hi cùng với khát vọng, hắn không khỏi vươn bàn tay thô ráp run rẩy này lướt nhẹ qua bìa sách...

"Cao sư phó." Thẩm An Lâm nhẹ nhàng thở ra, nghiêm túc nói, "Sách này ta tặng cho ngươi, phải tận lực mà dùng, ngươi nhận lấy đi."

Cao sư phó tay ở trên sách vuốt ve hai cái, cuối cùng cũng là thu tay về.

"Thiếu gia..." Hắn quỳ xuống dập đầu, trong thanh âm mang theo vài phần kiên quyết, "...Kỳ thật từ khi phu nhân của tôi mất đi, tôi nên đi rồi..."

Thẩm An Lâm thần hình cứng đờ.

"Thiếu gia, ngươi..bảo trọng..." Cao sư phó thở dài, cuối đầu chậm rãi đi.

Thẩm An Lâm bỏ sức ra coi như phung phí, thư rơi trên mặt đất, gió thổi trúng phát vang, hắn đưa tay gắt gao bắt lấy, gân xanh nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96-1: Đổi biển (1)

Hai tháng đầu kiến nguyên năm thứ sáu, thích hợp xuất giá - lấy vợ, sinh con, đi ra ngoài, khai trương.

Trên con phố Dược truyền đến vài tiếng pháo vang, biểu thị có tân thương gia khai trương.

"Là ai vậy?" Vài tên hỏa kế của các dược hành đứng ở cửa xem, "Thẩm công gia gia bán hiệu thuốc bắc?"

"Sớm nên bán." Có người nói, có hứng thú nhìn vài người bên kia đang treo biển hành nghề.

"Thiệp mời có đưa tới không? Là ai mở?" Cũng có người tò mò hỏi.

Trên con phố Dược, tân thương gia khai trương theo quy cũ đều phải đưa tới thiệp mời cho các lão thương gia khác.

"Cố thị Thuận Hòa Đường?"

Lúc này vài chương quây của các dược hành đang cầm danh thiếp in chữ vàng mà xem, trên mặt có chút khó hiểu.

"Không phải nói họ Bành là chương quây sao."

"Chương quây chính là chương quây, sau lưng còn có ông chủ thôi."

"Họ Cố? Người Kiến Khang sao."

"Họ Cố người Kiến Khang? A, vị Cố nương tử kia không phải cũng họ Cố sao."

Những lời này nói ra, mọi người đều trầm mặt một mảnh, chợt oanh tan, đều hướng chủ nhà của mình đi báo tin tức này, nếu việc này là thật, đây chính là sự kiện rất lớn.

Cố Thập Bát Nương đỡ Tào thị xuống xe, Bành Nhất Châm dẫn Linh Bảo cùng Linh Nguyên đi ra đón.

"Đại nương tử đến rồi." Bành Nhất Châm cười nói.

"Chúc mừng Bành chương quây." Tào thị cười nói, một mặt lấy ra hai bao lì xì, đưa cho Linh Bảo cùng Linh Nguyên, "Nhận, các ngươi vất vả rồi, thu dọn nhiều ngày như vậy..."

"Phu nhân, đây là việc bọn ta nên làm..." Linh Bảo thấp giọng nói, thanh âm có chút phát run.

Tiểu thư cứu tánh mạng của ca ca, còn cho bọn họ thuê phòng ở, làm quần áo cho bọn họ, bây giờ lại để cho bọn họ đến hiệu thuốc bắc làm công lấy tiền, không phải là nô lệ...

"Cầm đi, là tâm ý của phu nhân." Linh Nguyên nói, đưa tay tiếp nhận, "Cảm ơn phu nhân."

Cố Thập Bát Nương đối hần cười, hàm chứa đầy khen ngợi.

Linh Nguyên gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng nàng.

"Cùng vui, cùng vui." Bành Nhất Châm cười, miệng nói không ngừng.

Hần lần này bất quá là trong đầu có ý niệm đi tới Kiến Khang làm linh y, thế nhưng không nghĩ tới bị lừa lại có thể trực tiếp ở con phố Dược phồn hoa nhất ngôi làm thầy thuốc, hơn nữa bản thân mình còn có cổ phần của hiệu thuốc này, tuy rằng rất ít, nhưng đã vượt qua xa dự liệu của hần.

Mấu chốt nhất chính là, hiệu thuốc bắc này là Cố nương tử mở, là Cố nương tử a, nếu tiệm thuốc này không phát tài, thiên hạ sẽ không có hiệu thuốc bắc nào kiếm được lợi nhuận.

Xem ra, không bao lâu nữa là có thể đón cả vợ lẫn con đến.

"Lão Bành tôi phúc đức gì có thể gặp được người nhà của Đại nương tử, đây là phúc khí đã tu luyện mấy đời.." Hần nhin không được hướng Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương thi lễ.

"Bành tiên sinh nói quá lời." Tào thị vội hoàn lễ, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hiệu thuốc bắc được bố trí hoàn toàn mới, nhìn hai chữ "Cố thị" bắt mắt kia, nhin không được tròn mắt chuyển hồng.

"Thập Bát Nương, không phải nương đang nằm mơ đi." Nàng lời kéo tay nữ nhi, lăm bầm nói.

Vừa mới không bao lâu, không đến một năm thời gian, nhà nàng trước sau đã có hai gian mặt tiền của hiệu của chính mình, mặc kệ kiếm hay không kiếm được tiền, đối với một nhà bọn họ như vậy mà nói, chuyện này muốn nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Cố Thập Bát Nương vỗ nhẹ tay nàng, cười nói: "Không đâu, nương, đây là hiệu thuốc bắc của nhà chúng ta."

"Phu nhân, ta dẫn người đi xem." Linh Bảo đi cười tùm tùm chạy lại, dìu Tài thị đi vào.

"Danh thiệp đều đã đưa đi?" Cố Thập Bát Nương hỏi Bành Nhất Châm.

Bành Nhất Châm gật gật đầu, còn chưa có nói, chợt nghe một trận náo nhiệt ngoài cửa, kèm theo một giọng nam.

"Lấy xuống cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96-2: Đồi biển (2)

"Lấy xuống cho ta."

Thanh âm này truyền vào tai Cố Thập Bát Nương, nàng mãnh liệt đứng lên.

Bành Nhất Châm nghe thấy rõ ràng, Linh Nguyên biến sắc, bước nhanh ra ngoài.

Thiếu niên ngoài cửa sắc mặt trang nghiêm, ánh mắt nặng nề.

Hai ba gã sai vặt đem thang đến đặt ở trước cửa.

"Các ngươi tính làm cái gì?" Linh Nguyên quát, nhất chân đá bay cái thang của gã sai vặt kia.

"Lớn mặt" bọn sai vặt xúm vào cãi cọ, xắn tay áo vùng vẫy quạ đám, liền bị Thẩm An Lâm đưa tay ngăn lại.

Thẩm An Lâm cũng không có xuống ngựa, chỉ là lạnh lùng đảo mắt qua Linh Nguyên, ánh mắt dừng ở tám biển nằm trên cánh cửa kia.

"Lấy biển xuống mà thôi." Hần thần nhiên nói.

"Lâm thiếu gia..." Linh Nguyên nhìn hần nói.

Xung hô này làm cho Thẩm An Lâm dời đi tầm mắt, nhìn chăm chú vào người vị thiếu niên này, nhìn đoán hần tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặc trường

bào bình thường, trên mày có một vết sẹo được tóc mai che lại.

Lâm thiếu gia, xưng hô này là nô tài trong nhà dùng, mặc kệ nói như thế nào, đối với ngoại nhân hắn vẫn là trưởng tử Thẩm gia tam phòng, là đại thiếu gia không thể thay đổi, Thẩm giáo úy.

Thiếu niên này... Hai mắt hắn càng lúc càng phát ra thứ giống như màn đêm tăm tối.

Linh Nguyên cũng không có tránh né, "..Thuận Hòa Đường đã đổi chủ..."

"Hiệu thuốc bắc đã đổi chủ, nhưng bảng hiệu này cũng không có đổi chủ." Thẩm An Lâm nói, buông ra dây cương xuống ngựa, bọn sai vật tự động nhường ra một con đường.

Hắn từng bước một đến gần, "Bảng hiệu của ta nư thế nào không lấy được?"

Năm nay hắn mười tám tuổi, lại không giống như thiếu niên thiếu nữ gia đình phú quý được bồi dưỡng ở nhà, hắn ăn nằm với chiến trường, giết qua Kim tặc, lúc này thật sự nổi giận, che dấu *lệ khí* muốn tăn ra bốn phía, từng bước một đi tới, mang đến cho người ta cảm giác uy hiếp thật lớn.

(*)tàn ác, ác độc, tàn bạo

"Ta muốn lấy xuống, ngươi sẽ như thế nào?" Hắn nói, đã đứng sát phía dưới cánh cửa biển, gạt mở áo choàng, dường như tay duỗi ra liền có thể tháo xuống.

Linh Nguyên vận sức chờ phát động, chuẩn bị tốt *tư thái* ngăn chặn.

(*)tư thế

"Thẩm thiếu gia, Thẩm thiếu gia." Bành Nhất Châm cười ha hả đi ra, chụp lấy Linh Nguyên kéo về phía sau, hóa giải bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Thẩm An Lâm lui về phía sau một bước, khôi phục khí tức lạnh nhạt, nhìn Bành Nhất Châm.

"Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, xúc phạm Thẩm thiếu gia, ngài đại nhân đại lượng..." Bành Nhất Châm cười chấp tay thi lễ.

"Tháo biển đi." Thẩm An Lâm nhìn hắn một cái, trên mặt không hề không nộ, hướng bọn sai vật phía sau nói.

Bọn sai vật một lòng tiến lên.

"Chậm đã, chậm đã." Bành Nhất Châm vội đưa tay cản lại.

"Như thế nào?" Thẩm An Lâm nhìn về phía hắn, hỏi.

"Thẩm thiếu gia," Bành Nhất Châm về mặt trở nên hốt hoảng mà khó xử, lấy một *công văn* ở trong lòng ngực ra, cười khô nói, "Thẩm thiếu gia, ta mua bán nhỏ, theo lý thuyết, yêu cầu này của Thẩm thiếu gia ngươi chính là một chuyện, bất quá, ta đây là vì kiếm tiền, mong rằng Thẩm thiếu gia giờ cao đánh khẽ, buông tha cho ta..."

(*)có thể hiểu chung là "tờ giấy"

Hắn khom người thờ dài nói lời này, một bộ dáng bất đắc dĩ cùng sợ hãi, trong mắt người xem ở bên ngoài cực kỳ thương cảm.

Bốn phía đối Thẩm An Lâm *thanh âm chỉ trở* ngày càng nhiều hơn.

(*)nói xấu sau lưng

"Bành chương quỹ," Thẩm An Lâm thần sắc khê biến, nhìn Bành Nhất Châm nói, "Ngươi có cái gì thì nói cái đó, không cần diễn trò."

Bành Nhất Châm cuối đầu, trên mặt hiện lên một tia cười, ngẩng đầu vẫn là cái bộ dáng sầu khổ kia, chìa tay đưa tờ giấy cho hắn.

"Ngươi xem, ở đây đều đã nói, biển hiệu cùng nhau chuyển nhượng, này, đây đều là cùng kiếm tiền..."

Công văn ký kết hiển nhiên không có qua tay Thẩm An Lâm, mà là quán sự trong nhà một tay xử lý, từ hôm nghe được Thẩm An Lâm nói hiệu thuốc bắc này là sở hữu của mẹ đẻ, Cô Thập Bát Nương liền nhiều chút tâm tư, khi Bành Nhất Châm ở cùng Thẩm Tam lão gia ký công văn, cố ý nói trúng cái danh hào của biển hiệu, nguyện ý nhiều hơn chút tiền, xin chỉ thị của quán sự, chủ tử trong nhà tự nhiên không có chút nghi ngờ, liền vui vẻ cho.

Bình thường nhà bán cửa hàng, không có cái thói quen này, Thẩm An Lâm đương nhiên không biết còn có cái sự tình này, lúc này vừa thấy được công văn, không khỏi sùng sốt.

"Thẩm thiếu gia, ngàn vạn lần đừng làm khó dễ lão nhân, lão nhân ở dưới què đến, đứng vững chân được không hề dễ dàng..." Bành Nhất Châm chấp tay, thờ dài nói.

Sau đó Thẩm An Lâm xoay người cất bước rời khỏi.

"Đa tạ thiếu gia, đa tạ Thẩm thiếu gia." Bành Nhất Châm cười ha hả nói.

"Thiếu gia.." Bọn sai vật hai mặt nhìn nhau.

"Đi." Thẩm An Lâm trầm giọng nói, phiên thân lên ngựa, con ngựa vòng vo tại chỗ, hấn lại một lần nữa nhìn cái biển hiệu đen bóng kia, gắt gao nắm lấy dây cương.

Cố thị thuận hoà đường... Cố thị thuận hoà đường..

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96-3: Đổi biển (3)

Tầm mắt hấn hướng tới phía trong tiệm, ánh mắt tối đen, chỉ mơ hồ thấy một bóng dáng eo lá thướt tha.

Người đánh xe lắc nhẹ, tựa hồ nhắc nhở chủ nhân đi thôi

Tầm mắt thẩm an lâm dừng lại phía trong tiệm, nội tâm lập lại một ý niệm, muốn vào trong, nhìn xem chủ nhân chân chính

Một trần ồn ào phía bên ngoài truyền tới

"Nhường một chút, nhường một chút.."

Bảy tám nam nhân mạng diện mạo tươi cười tới đây, phía sau bọn sai vật nâng lễ vật

"Chúc mừng chúc mừng." Bọn hấn nhất tề đi đến, miệng đồng thanh nói.

Đây là tới chúc mừng? Người xung quanh giật mình, những người bán được đều nhận ra được thân phận mấy nam nhân này, trong đó người béo đi đầu chính là đại chủ quỹ của Đồng thiện Đức Kiến Khang, bên cạnh hấn chen tới chen lui muốn là nam nhân đầu tiên đi vào đó là Hằng Xương đại chủ quỹ...

Thẩm An Lâm thần tình cũng hơi sững sờ, khuôn mặt có chút suy nghĩ, xem ra vị tân chủ nhân lai lịch không nhỏ....

So với việc người khác kinh ngạc, Bành Nhất Châm thần nhiên cười.

"Cùng vui cùng vui." Hấn nâng đầu, đỉnh đạc hoàn lễ.

Mọi người đã chen đến ngưỡng cửa, miệng nói chuyện với Bành Nhất Châm, ánh mắt đều hướng bên trong, nhìn phía trong nội đường, đều là mắt sáng ngời.

"Chúc mừng chúc mừng, cố nương tử.." Mọi người tiến vào đi, miệng Bành Nhất Châm cùng Linh nguyên đô cười nói.

Nội đường vang lên tiếng cười nói, cảm ơn.

Bành Nhất Châm hắc hắc cười, xiêm y run run, ngửa đầu vào trong.

"AH, này chủ cửa hiệu thuốc bắc lai lịch không nhỏ a.." Bốn phía một mảnh náo nhiệt nghị luận.

"Có tiền?"

"Có thể?"

"Được tốt?"

Nghị luận nhao nhao, vào tận nội đường, ngẫu nhiên một âm thanh mềm nhẹ truyền đến từ từ phía trong

Đó là nàng Thẩm An Lâm, ghìm ngựa, rốt cục khê thúc mã đi.

Thấy hấn ly khai, linh nguyên vẫn đứng ở cửa mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người vào trong.

Tin tức rất mau truyền ra, Thuận Hòa đường đông như trẩy hội, quà mừng cùng lời hỏi mua được ngày càng nhiều

Trong nhà Đại Hữu Sinh , mấy người quân sự ngồi vây quanh Tín Triều Dương mà ngồi, trong đó một người đem danh sách ra đọc.

"Như vậy nói, tổng cộng mười ba nhà đi?" Tín Triều Dương nghe xong nói.

"Vâng." Quân sự đáp.

"Kiến Khang thành ba mươi sáu nhà làm được hành , hiệu thuốc bắc, đi không đến một nửa..." Tín Triều Dương tựa hồ là cảm thán,xoa tay lên mặt bàn."Như vậy nói, một số vấn đề đang xảy ra...."

"Triều dương, người tin hay không tin?" Một nam nhân lớn tuổi vẫn hỏi.

Thời điểm này không nên hỏi có đi hay là không sao? Sao lại hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy?

Nhưng không có người nào ở đây lộ vẻ quái lạ, ngược lại đều nhìn hướng Tín Triều Dương .

Tín Triều Dương ngheh tầm mắt, mở tay, đưa ra một viên thuốc nhỏ, ánh sáng màu thuần chính, mùi hương thơm, hần quơ quơ tay, thuốc viên ở lòng bàn tay quay tròn .

Hắn ngẩng đầu, nhìn mọi người khoe miệng mang một tia cười.

"Bất quản các người tin hay không, dù sao, ta tin." Hắn nói, đem tay hợp lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97-1: Công bố (1)

Mùng chín tháng hai, Cố Hải đi ra khỏi nhà, bầu trời điểm vài ngôi sao, bốn phía u tối một mảnh.

“Đây là ăn, này là qua ” Tào thị cùng Cố Thập Bát nương xách cái giỏ ở phía sau, một mặt đi, mẹ con hai người vừa lật xem cái gì trọng yếu .

Ngõ nhỏ Cố gia vang lên âm thanh xe ngựa, ngõ nhỏ đốt đèn, chiếu một mảnh sáng ngời

“...Nương, người đưa giày vào đây làm cái gì?” Cố thập bát nương hỏi

“...Người nhiều, mỗi lần chen đều có thể rút giày...” tào thị cười nói, “ Cha người khảo ba lần, bốn lượt đều bị chen rút, sau hần bảo ta, tương lai Hải ca nhi đi khảo thí, nhất định phải mang theo dự trữ...”

Nói về phụ thân, mẫu tử ba người đều trầm mặc một chút

"Nương, người yên tâm, ta nhất định sẽ không để cha thất vọng." Cố Hải quay đầu lại, nhìn đầu vai Tào thị nói.

Tào thị nước mắt lấp lánh, khẽ gạt đầu, không có nói chuyện.

Đi ra đầu ngõ, liền thấy trên phố đèn đuốc sáng trưng, xe ngựa và đi bộ xếp thành hàng dài.

Tộc trưởng Cố Trường Xuân dẫn dắt gia tộc , các trưởng lão đứng đầu phố, dâng hương mời rượu, vi thí sinh cố gia cầu phúc.

Cố Hải đứng phía sau, bên cạnh là Cố Lang chuyên ngủ gật miệng đang nhai điểm tâm, bởi vì người nhiều, phố lại náo nhiệt, căn bản không nghe được Cố trường xuan kích động nói gì

“...Thực là nhai, nếu không đi, đến trường thi sẽ muộn .” có người không bình tĩnh oán hận

Thấy Cố hải, hần cung kính vẫn an.

“Học huynh lần này nhất định cao trung." Hắn nói.

Cố Hải cười hoàn lễ, nói không dám không dám, mọi người đều tiến bộ.

Cố Trường Xuân rốt cục nói xong, bùng rượu, cốc thứ nhất, cốc thứ hai ở trên mặt đất, cốc thứ ba đưa người đứng đối diện , Cố Ngư.

Cố Ngự mặc một bộ áo tổ ngan, vì ban đêm gió lớn, mặc thêm một kiện áo khoác lông cùng màu, cây đuốc đèn lồng chiếu rọi, cả người giống như băng tuyết đúc thành, lóng lánh trong sáng làm người khác không thể nhìn thẳng.

Hắn nhận ly rượu, trước là cung kính các bậc trưởng lão thi lễ, sau đó đối mặt với đại gia đình.

"Hương thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình."* Hắn cao giọng nói, giờ lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cố Trường Xuân sắc mặt kích động, nhìn hắn, giống như đã thấy người đứng đầu báo thiệp gửi đến từ đường Cố gia

"Phi." Cố lang phun miệng, quay đầu nhìn n Cố Hải sắc mặt mang cười, vội nói, "Đầu gối, người khẳng định có thể thi đậu, khảo đệ nhất!"

Cố Hải mỉm cười, nói tiếng thừa người cát ngôn, đội ngũ bắt đầu di động, đại gia tự tìm xe ngựa mà đi.

"Ca ca" Cố Thập Bát nương ôm tay Tào thị đứng ở bên đường, nhìn hắn vẫy tay.

Cố Hải xa xa nhìn các nàng vẫy tay, lại bị chen giữa xe ngựa, xách cái giỏ bước khỏi xe ngựa nhanh chóng đi.

"Sao không ngồi xe?" Tào thị có chút gấp, cách khá xa, cũng nghe không thấy Cố Hải nói cái gì.

Cố Thập Bát nương kiễng chân chân nhìn đội ngũ lít nhít trên phố, cười nói "có lẽ đi bộ còn nhanh hơn một chút."

"Thật là, dù sao cũng còn xa, ban đêm lại lạnh.. Muốn đi khảo thí cũng mất nhiều ngày...." Tào thị vẻ mặt thần sắc lo lắng, nhìn Cố Hải lẫn đội ngũ các loại xe.

"Học huynh."

Có người ở phía sau gọi hắn, Cố Hải quay đầu lại, thấy Cố Ngự chậm rãi theo, phía sau một gã sai vặt xách cái giỏ.

"Nhân cơ hội này, cùng học huynh luận bàn một chút, so sánh." mặt hắn hiện tươi cười nói.

Cố Hải nhất tếu, chấp tay nói: "Cũng tốt a, xin chỉ giáo."

Cố trường xuân đứng một bên vẫn đặt tầm mắt trên thân cố ngự, thẳng đến lúc này hắn mới thấy Cố Hải

"tiểu tử kia là ai?" Cố Trường Xuân hỏi lão già bên cạnh.

Lão già kia híp mắt nhìn một hồi.

"Nhìn giống như là nhi tử của Cố Nhạc Vân..." Hắn nói còn mang mấy phần không xác định

"chính là hắn" một lão già khác nói, thanh âm mang ý cười, "nghe nói, học vấn cũng tốt lắm, Thuyền sơn phu tử có chút coi trọng."

"hắn?" Cố Trường Xuân hiển nhiên rất ngoài ý muốn, lần nữa xem hướng Cố Hải.

Cố Ngự cùng hắn đi bộ, một trước một sau xuyên qua dòng xe cộ mà đi.

"Hắn?" Cố Trường Xuân thu hồi tầm mắt, mỉm cười đạo, "Hắn có thể có một nửa tài trí chính của cha hắn là cảm ơn trời đất..."

Phụ tử học vấn của bọn họ, hắn còn không biết sao?

"Kể sỉ xa nhau ba hôm lau mắt mà nhìn thôi." Có người phía sau hắn cười nói.

Cố Trường Xuân quay đầu, thấy Ngũ thúc, cố ngũ lão gia.

Cố ngũ lão gia nhìn đội ngũ đi phó khảo, mặt mang ý cười thâm trầm.

"Ngày mai thời tiết tốt..." Hắn ngẩng đầu, vờ râu thưa thớt, nhìn bầu trời đêm, phía đông đã mờ hồ có sáng ngời.

thời điểm Sắc trời sáng trưng, ngã tư đường những bà mẹ và người thân đi đưa tiễn còn chưa có tản đi.

"Nương, chúng ta trở về đi." Cố Thập Bát nương phò Tào thị, "Đứng nửa đêm..."

Tào thị này mới cảm thấy đùi có chút toan, gật gật đầu, lại một lần nữa nhìn ngã tư đường, hai mẹ con xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97-2: Công bố (2)

Bởi vì cuộc thi khảo đến nửa ngày, Cố Thập bát nương hai ngày nay không đi hiệu thuốc mà ở nhà bồi Tào thị. Sau hai ngày, một nhà cùng đến tìm Cố Hải, Bánh Nhất Châm mời mất kiểm người

"Hải ca nhi, hải ca nhi." Hấn vẫy tay gọi, đẩy đám người hai bên ra, đem Cố Hải kéo qua tới.

Nhìn thấy sắc mặt nhi tử, Tào thị liền rót nước mắt.

"Con của ta "

Cố Hải giữ vững tinh thần nhìn cả nhà cười.

Bánh Nhất Châm thuận tay bắt mạch, cười ha hả nói: "Không sao, không sao, tinh thần mệt mỏi, ngủ một giấc liền hảo."

"Thiếu gia, làm bài như thế nào?" Linh Bảo quan tâm, hiếu kỳ hỏi.

Linh Nguyên nằng nằng hỏi đường đột, ở phía sau kéo nàng một chút.

"Rất tốt, rất tốt." Cố Hải nhìn nàng cười, "Linh Bảo làm bánh trứng gà ăn rất ngon, cảm ơn."

Linh bảo không nghĩ đến hấn còn khen mình, cao hứng mắt cười tươi lên.

"Về nhà nói, về nhà nói." Cố Thập Bát nương cười nói, chiêu cả nhà lên xe ngựa đi, mọi người đi đường vô cùng náo nhiệt đi.

Cố Hải ngủ một ngày liền khôi phục như thường, xem sách, viết chữ, an tâm chờ yết bảng.

Trong lúc này đủ loại đủ kiểu tin tức tại lưu truyền, có người nói văn chương của ta được giám khảo đại nhân khen ngợi, thậm chí còn có người nói ta bị định án

Đương nhiên tin tức này đều do Linh bảo nghe tới, trong lúc Cố Thập Bát nương làm được kể nàng nghe.

Cố Thập Bát nương nghe chỉ cười.

"Người đứng đầu không phải học sinh Chu..." Nàng ngẩng đầu hờ hững nói.

"Vi cái gì?" Linh bảo đem Thảo được rửa sạch bày tại khay đan thượng, rất hiếu kỳ nhìn Cố Thập Bát nương chắc chắn, "Mọi người đều nói học sinh Chi là Kiến Khang đệ nhất tài tử"

Cố Thập Bát nương không có hồi đáp, mà ngừng tay, mắt nhìn xa xăm, trầm tư.

Không vì cái gì, bởi vì đời trước là Cố Ngư, bất quá không biết vận mệnh có thể thay đổi không...

Nói thật, trong lòng nàng nôn nóng bất an, hận không được lập tức biết ai là án thủ, nhưng lại vĩnh viễn không muốn biết.

Ai là án thủ, đối với nàng mà nói, quyết định vận mệnh có thể thay đổi hay không.

Nếu như án thủ là Cố Ngư, có nghĩa là mọi việc đều có thể phát sinh, chẳng qua sớm hay muộn mà thôi.

Nương sẽ chết, ca ca cũng chết...

Cố Thập Bát nương nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy tim đập thật mạnh trong lồng ngực .

Trước mắt không cần phải giao được , cho nên Cố Thập bát nương chỉ tới hiệu thuốc luyện thuốc, qua ngo liền ra về.

Mới khai Trương khá náo nhiệt , hiệu thuốc sinh ý kkhông sai, Cố thập bát nương đi ra nhìn thấy Bánh NHất châm đang xem cho bốn năm bệnh nhân

“Linh Bảo, người tới bốc thuốc” Linh nguyên nhìn nàng , vội kêu Linh Bảo rót nước cho bệnh nhân

Ra khỏi cửa, Cố Thập Btá nương đứng ở ngưỡng cửa không động thân thể đơn bạc đứng chỗ ấy, sắc mặt trắng lên, tựa hồ như yếu bệnh.

Ngay cả thời điểm cười, đáy mắt cũng mang ưu thương, Linh Nguyên nhìn nàng gần một chút, lại phát hiện không biết nói gì , liền dừng chân lại

Cố Thập Bát nương đã phát giác người đến gần, quay đầu xem.

"Linh nguyên, người tới vừa lúc, chúng ta đi ngoại thành nhìn xem, hắc lão nhân gia trở về không." Nàng nói.

"Hào." Linh nguyên lập tức đáp, xoay người chuẩn bị xe đi.

Xe ngựa ngừng ở ngoài nhà cỏ, bởi vì nhất mùa đông gió tuyết, nhà cỏ gần như sụp xuống, không thể ở được nữa.

Linh nguyên đứng phía sau Cố Thập Bát nương, chân chờ rất lâu, duỗi tay đem áo khoác phủ thêm cho nàng nàng.

"Cám ơn." Cố Thập Bát nương lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hắc cười, duỗi tay cài lên sợi dây.

Linh nguyên buông mắt không nói, thối lui mấy bộ, nhìn nàng đứng trước nhà cỏ lâm vào trầm tư, không dám quấy rầy.

Bên đường đất đen, đã mơ hồ có cành cây lộ màu xanh, tinh tế ôn nhu, không còn khô héo cứng nhắc, linh nguyên liền duỗi tay lấy mấy nhánh cây, ở trong tay chiết tới chiết lui, biến thành hình dạng một con châu chấu.

"Người tại làm cái gì?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Linh nguyên ngẩng đầu, mới phát hiện bất tri bất giác nàng đã đứng ở trước mình, hứng thú nhìn cành cây trong tay hắc.

"Đang nghịch chút " linh nguyên đứng lên, muốn bỏ qua.

"Ta xem xem " Cố Thập Bát nương cầm lấy, bờ môi cười nhợt nhạt, "Là con thỏ nhỏ?"

Linh nguyên gật gật đầu.

"Linh nguyên thực khéo tay." Cố Thập Bát nương cười xem hắc.

Linh nguyên có chút ngại ngùng xoay đầu đi.

"Còn có thể làm cái gì?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Sau giờ ngo, ánh nắng lười nhác đã không còn chiếu vào , không biết bao lâu, cố thập bát nương trong tay đã có rất nhiều con thú nhỏ : chó, mèo, thỏ.....

"Này cái vẫn là con thỏ?" Cố Thập Bát nương nhìn trên tay Linh Nguyên, cười nói.

Linh nguyên bờ môi hiển hiện cười, "Là hồ ly... Con thỏ không có cái đuôi như vậy..."

"Lỗi tai không giống." Cố Thập Bát nương nghiêm túc nói.

Linh nguyên cũng nhìn, khẽ gật đầu, mang mấy phân tiếu nuối, "Cảnh vẫn là quá cứng, làm được không dễ nhìn, chờ đến mùa hè, cỏ đuôi chó mọc, làm được mới đẹp "

"Này cũng rất đẹp." Cố Thập Bát nương cảm thán, cầm lên, "Người cùng ai học?"

"Chính ta tự mình làm" linh nguyên nói, "trước đây , muội muội nhỏ, hay khóc, ta liền làm này cái cho nàng chơi..."

"Linh bảo thực hạnh phúc" Cố Thập Bát nương cười nói.

Trên mặt nàng mang cười, thanh âm lại có chút bi thương, tựa hồ nghĩ đến cái gì không vui vẻ.

Linh bảo thực hạnh phúc....

Mệnh của nàng thực tốt, gặp được mình, bất quá chỉ là cái nhấc tay, nhưng nàng không mất đi người thân, không cần nếm mùi vị mất đi thân nhân.

Mùi vị đó thật kinh khủng, dù bây giờ người thân vẫn còn, nhưng đêm đêm bừng tỉnh, tâm vẫn còn đau phé liệt.

"Người thích, ta cũng làm cho người" Linh nguyên nói.

Cố Thập Bát nương nhìn hắc cười, tay giơ lên, nụ cười chạm đến đáy mắt.

"Hào a." Nàng nói.

Thời điểm yết băng, Cố TBN không tự mình đi xem, nàng hoảng loạn, cảm thấy mình không có chỗ trốn, ngồi ở hậu viện trong hiệu thuốc, tựa hồ như có thể né được vận mệnh .

"Thập bát nương"

"Tiểu thư..."

"Thiếu gia "

"Phu nhân "

Bánh Nhất Châm cùng linh bảo phá cửa mà vào , Cổ Thập Bát nương sắc mặt trắng thuần, nàng thân thể lạnh quá đỗi, đôi tay đặt ngang ở trên đùi.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, ánh nắng trút xuống mà vào.

"Muội muội!" Cổ Hải nhìn nàng, bờ môi mang cười, "Cổ Ngự khảo thứ hai."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98-1: Hạ Yến (1)

Lần này nhất định là do hấn gặp may mắn.

Đợt thi lần này, do từng chủ khảo đánh giá, mỗi một người chủ khảo đều có cánh chuông khác nhau, mà Cổ Hải bất quá là hợp với tính khí của vị chủ khảo này.

Nhưng tại sao cứ một mực là hấn? Vì sao lại là hấn cản con đường của mình?

Vận khí? Vận khí cực tốt của hấn từ đâu mà tới?

Cổ Ngự đứng ở ngoài cửa xô phòng nghị sự, lẳng lặng nhìn ốc sừng(1) gặm cắn nhánh non, sắc mặt của hấn lại trắng trắng bệch, hai mắt càng phát ra u hấn(2).

Hấn xoay người từ phía trước cửa xô rời đi, trên đường đi cho dù là nô bộc hay thân tộc, cho dù nam nữ lão ấu gặp phải đều hàm chứa cực kỳ hâm mộ cùng tôn kính mà thi lễ, vấn an(3).

Đừng nói hấn là đệ nhị danh, đợt thi lần này đứng trước đệ thập danh, ở Kiến Khang thành hầu như đều bị theo đuôi tâng bốc.

Cổ Ngự thần sắc thản nhiên bước nhanh mà đi, trong mắt không mang theo một chút vui mừng nào.

Cuộc bàn luận trong phòng dừng tại đây, mặc kệ mọi người kinh ngạc thế nào vẫn là cực kỳ hâm mộ, chuyện Cổ Hải là án thủ(4) chân thực không còn gì để bàn cãi.

Cho dù nói như thế nào, học sinh Cổ gia bọn họ lấy hết hai vị trí thủ khoa cùng đệ nhị danh, đây đều là chuyện vui lớn.

Theo như thường lệ, người trong nhà thi đỗ đều phải mở tiệc ăn mừng.

"Như vậy đi, mọi người bỏ tiền ra, vì Hải ca mở tiệc đi." Cổ Trường Xuân đứng lên đưa ra quyết định.

Cũng không cần thiết phải trưng cầu ý kiến, nói vậy liền không ai dám phản đối, chỉ sợ tất cả đều đã chuẩn bị quà mừng rồi.

Quân chủ quyền thế, người theo đông, còn đây là tình đời, không có gì đáng trách.

"Ông nội..." Có người đột nhiên lên tiếng.

Lần theo tiếng nói, Cổ Trường Xuân hiện ra vài phần bất mãn nhìn lại, "Như thế nào?"

"Việc này, phía ta lúc mới đến, thấy Từ lão gia đã triển khai yến hội, hơn nữa còn nói, là tiệc rựu," người nọ cười hi hi nói.

Sắc mặt Cổ Trường Xuân cứng đờ, bọn họ quá nhiều tiền? Hấn là muốn mặt mình bị đánh sưng lên thành người béo?

*Chú thích:

1. ốc sừng: là một loại ốc

2. u hân: tâm tối, ẩn khuất, tĩnh mịch, thâm kín

3. vấn an: hỏi thăm sức khỏe

4. án thủ: người đứng đầu bảng xếp hạng thi cử

Hán việt: số đếm từ 1 đến 10

Nhất - nhị - tam - tứ - ngũ - lục - thất - bát - cửu - thập

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98-2: Hạ Yến (2)

Edit: thanhhuong

Ta sẽ làm tiếp đến

Hắn hừ một tiếng, đang muốn nói chuyện, hạ nhân còn run rẩy ba ngón tay .

"Bọn hắn còn nói, dài suốt ba ngày..."

Cố Trường Xuân bị câu nói này ngăn ở cổ họng, cảm thấy như bị nghẹn, ho khan

Tiệc rượu quả nhiên dài tại trên phố Cổ gia, không cần hỏi bạn bè thân thích, không cần hỏi quen biết, chỉ cần tới ngồi xuống là có thể ăn.

Cố trường Xuân đến, Tào thị đang bị một đám phụ nhân vây quanh cười nói, khen ngợi, chúc mừng như muốn nâng lên tận trời

Tào thị nghe được lại vừa cười vừa khóc

Cố trường Xuân nhìn tiểu cô nương một bên, nàng mặc một chiếc áo thạch thanh nhiều màu, khoe miệng cười yếu ớt, nhân thần cũng rất bình tĩnh

Hắn khụ một tiếng, Cố thập Bát nương chuyển tầm mắt nhìn tới, hờ hững nhìn hắn

“Đây là tâm ý của tộc...” Cố Trường Xuân nói, hắn cảm thấy không tự nhiên, rõ ràng là tới chúc mừng đưa tiền, sao lại giống như cầu các nàng cảm lấy

Phía sau các trưởng lão đều nhao nhao cười, hai gã sai vặt bụng khay vải che đỏ mang lên

Cố thập Bát nương lướt ánh mắt nhìn qua

“Đa tạ ý tốt của trưởng tộc” Nàng đậm đậm nói, xoay chuyển “Chỉ là trong tộc không có lệ này, không khỏi bị người chỉ trích, còn thỉnh thu hồi.”

Cự tuyệt? Mọi người có chút kinh ngạc.

“Đã tới rồi, còn thỉnh các vị trưởng bối uống ly rượu nhậu” Cố Thập Bát nương cười nói, hướng mọi người thi lễ “Nhà ít người, công việc nhiều, xin lỗi, ta không tiếp được”

Nói xong quả nhiên xoay người đi, không cùng bọn hắn nói nhiều thêm một câu.

Nghĩ tới lúc người ta tứ cố vô thân, nhiều lần gạt bỏ, các người không một câu nói công đạo, mặt lạnh mà nhìn, giờ chỉ cần dung khuôn mặt tươi tắn là có thể vui vẻ sao?

Thế gian này mọi người đều vì lợi ích, nhân gian đều hướng tới cái lợi, ta hèn mọn các người có thể dẫm đạp, như vậy ta tốt hơn rồi, vì cái gì không thể hướng tới các người khinh bỉ, coi thường?

“Hài tử này, sao ngang ngược vậy...” có người cười gượng mấy tiếng, ánh mắt nhìn thân thượng cố trường xuan

Sắc mặt Cố trường xuan khó chịu, cười lạnh một tiếng, khoát tay nói : “đã thể liên thu hồi về đi”

Không phải chỉ là một cuộc thi án thủ nho nhỏ, thực cho rằng bằng vàng đề tên sao?

Vẫn đứng phía sau, Cổ Nhạc son lúc này vội vàng tới đây nói

"Việc này... Đại gia gia.... Hương liệu được.... Ngươi xem..." Hân có chút chần chừ nói nhỏ.

Cổ Trường Xuân hừ một tiếng, "Văn chương có thể dùng cho buôn bán sao?" Nhìn tiệc rượu bên ngoài nào nhiệt, long cẳng khó chịu "Phô trương tiêu xài như thế, há có thể giữ vững sự nghiệp"

Cổ Nhạc son nhẹ nhàng thở ra, cổ Thập Bát nương thật không dễ lời hân nói trong long, quay đầu liền quên, nhưng đột nhiên Cổ Hải có thể đỡ Ân thủ, điều này làm hân không khỏi chần chừ.

Thật sự là ngoài dự đoán, ngay cả tộc trưởng đại nhân đem hương liệu chuyển cho bọn hân, tiền chi là một Phương diện, mấu chốt là hân Cổ Nhạc Son thể diện mất hết

"Đúng vậy, đúng vậy chỉ là một ân thủ tính là cái gì..." Hân cười ha hả nói, "Ngươi nhi của ta vẫn là đệ nhị, chỉ mới đọc mấy cuốn sách, sợ sau một tháng, ân thu nơi nào đến phiên hân..."

Nhắc tới Cổ Ngư, Cổ trường xuân sắc mặt tốt rất nhiều, hân gật gật đầu, đích xác, đứa bé này hơn hân dự đoán, lúc nghe người ta nói thông tuệ còn chưa tin, có Cổ Nhạc Son cùng những đứa bé khác ngay trước mắt, không tin tưởng cũng khó

Không nghĩ mới vào học đường một tháng, thế nhưng đỗ cao trung đứng thứ hai, mà cái khó là hài tử này lại biết cảm ơn...

"Ngươi nói cái gì..." Cổ Trường Xuân nhìn Cổ Nhạc son, tầm mắt có thể thấy, một Hoàng Thế Anh thanh lịch đang mang Cổ ngư tới "Nói chuyện chú ý một chút..."

Cổ Nhạc son cười da, nhưng không lưu tâm. Dù sao đó cũng chính là máu mủ của Cổ Nhạc Son, điểm này không thể thay đổi. Hân lại càng đặc ý quên thẳng mấy tháng trước, hân vẫn hận đứa bé trước giờ không nên có trên đời này...

Cổ Ngư vội bước tiến lên gian phòng Cổ Hải ngồi, Cổ Hải đang bị, Cổ Hải đang bị một đám học sinh vây, nhao nhao muốn hân uống rượu.

Cổ Hải lắc đầu không chịu.

"Mười năm gian khổ học tập, lúc này đệ mới có một chút tiến bộ, tương lai còn dài, không thể tiêu xài và lười biếng như vậy..." Hân mỉm cười nói.

"Đặc ý thì say một chút, tận hoan có một ngày sao không được?" Cổ ngư cười nói

Nghe đến thanh âm này, mọi người quay đầu lại, thấy áo choàng cời xuống, lộ ra hoa văn màu đen hình mây, một Cổ Ngư tuấn tú.

"Tôi được là tốt, tôi được là tốt" mọi người cười nói, duỗi tay kéo hân tới, đem một ly rượu đưa cho hân

"Các ngươi là huynh đệ một nhà, bằng nhân thám hoa toan chiếm, không uống rượu thiên lý khó tha"

Mọi người nhao nhao cười vang

KHông thể nói như thế... chỉ là thi hội mà thôi." cổ Hải khoát tay nói

"ngươi liền uống đi, mọi người đều biết ngươi kiên định, không sợ một ly rượu này vào có thể hủy đi..." Cổ Tiểu cười khan, duỗi tay đặt vai hân, đem một ly rượu chúc tới

"Thiếu gia." Linh bảo cười khanh khách đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98-3: Hạ Yến (3)

Vì vui mừng, Cổ Thập Bát nương làm quần áo mới cho người nhà, Linh Bảo và Linh Nguyên cũng không ngoại lệ.

Lúc này Linh Bảo mặc một thân áo màu vàng nhạt, búi tóc đơn giản, trong mấy tháng này nàng ăn no mặc ấm, sắc mặt hồng nhuận, xinh đẹp khả ái

Trong phòng mọi người đều nhìn qua, trừ Cổ Ngư và Cổ Càn chỉ tùy ý lướt qua liền dời tầm mắt, mọi người đều hứng thú đánh giá tiểu nha đầu này

"Tiểu thư nói gánh hát đến, muốn thiếu gia và các công tử đi ra vườn nghe hí." Linh bảo nói.

"Tốt, ta biết." Cô Hải đáp.

Thấy Linh Bảo đi ra, nhóm thiếu niên thu hồi tầm mắt, trêu ghẹo Cô Hải.

"Nguyên lai còn có thư đồng hồng tự thiêm hương ..."

Nhà cô Hải có điều kiện như thế nào, mọi người đều biết, chỉ là lần này tiến vào nhà thấy hoàn toàn bất bất đồng so với truyền thuyết

Vườn gọn gang sạch sẽ, bàn tiệc đầy đủ, vũ giả tuy rằng thiếu, nhưng biết cách tiến thoái khéo léo, nương cũng dịu dàng đoan trang, muối muối thanh tú điểm tĩnh, vậy mà còn có thêm một tiểu nha đầu xinh đẹp nữa, vậy mà nói bọn hắn là ăn mỳ sao? Ăn mỳ mà như vậy, bọn họ đều muốn thành ăn mỳ!

Đối với những lời trêu ghẹo này, Cô hải không lộ ra ngượng ngùng, chỉ cười

“nàng không phải nô bộc, không thể đường đột” hắn nói.

Mọi người tin hoặc không tin, nói cười một trận, uống thêm vài chén rượu, ra vườn xem hí

Cô Hải nhìn Cố Ngư, Cố Ngư cũng nhìn qua, đưa ly rượu lên cười, Cô hải cũng cười, ngửa đầu ăn.

".. Học huynh lần này hơn một chút.." Hắn đến gần mấy bước, nhìn Cố Hải cười nói.

".. Ông trời thương xót..." Cô Hải hơi có chút cảm thán, hồi tưởng hết thấy, một năm trước bọn hắn vẫn là bản cùng, dựa vào bán của cải lấy tiền ăn qua ngày, mà đường học của mình, mất thấy cũng là đứt đoạn, mà bây giờ, hết thấy nhờ muối muối sống lại, liền biến đổi...

Dựa theo muối muối nói, chính mình bây giờ hẳn đã không còn ở nhân thế nữa, nơi nào có thể đứng nơi này, hăng hái, nhận lời chúc mừng cùng hâm mộ của mọi người, hơn nữa, tiền đồ lớn còn mơ hồ thấy rõ phía trước

Ông trời thương xót, Cô hải thấy tâm lý nặng nề t rình trịch, hẳn chỉ có thể kiên định làm người, mới không cô phụ sự ưu ái của ông trời

Chợt thấy ánh mắt lạnh lẽo như ở trên thân mình, tâm lý Cô hải không khỏi rung mình, nhìn Cố Ngư đối diện, lại thấy hắn đã chuyển ánh mắt, tay chậm rãi chuyển ly rượu

“... học đệ tài học hơn người, nhất định có thể làm mọi người đều kinh ngạc..” Cố Hải suy nghĩ trong khoảnh khắc, nhìn hắn mỉm cười nói

Lời này trong ý hắn chính là, lúc trước Cố Thập Bát nương nói Cố Ngư liên tiếp giành được chức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên. Lúc trước hắn còn không tin, không thể có khả năng một người trước đây không có tiến vào học đường học, sao có thể,,,”

Nhưng sau cuộc thi này, hắn tin, người này, quả nhiên không phải người bình thường.

Hắn không khỏi nhìn cố Ngư, thiếu niên dung mạo tuấn tú, hành động thông dong tao nhã.

Phát hiện hắn quan sát mình, Cố Ngư chuyển tầm mắt, nhìn Cố Hải nâng ly rượu, bờ môi thêm ý cười, hắn khẽ nhúc nhích làn môi, tựa hồ nói câu gì đó, thần sắc Cố Hải không khỏi ngưng tụ, tiếp tục nhìn cố ngư, vút ly rượu xuống, tùy tay cầm áo khoác ngoài mà đi

Nhóm thiếu niên xem hí thét to, Cố Hải ở phía sau, thần sắc ngưng trọng. Hắn nói, vận số tốt của ngươi dừng ở đây

Tiệc rượu, sân khấu tiếng chiêng trống náo nhiệt, chứng kiến đều là tiếng nói cười ồn ào

“tứ đệ muội, lần này tiêu không ít đi?” Tào thị cùng một phụ nhân thấp giọng hỏi.

Tiệc rượu này cũng làm Tào thị thất kinh, lúc này diện mạo cũng lộ ra mấy phần kinh hoàng.

Tiêu pha đột này quả là nhiều, đương nhiên lúc này tại thành Kiến Khang, tổ chức yến hội cũng không thiếu, , hơn nữa làm còn lớn hơn so với bọn họ, chỉ là , nhà họ có chút đặc thù, cô nhi quả mẫu không nhà cửa đất đai..

Tầm mắt Tào thị không tự chủ nhìn Cố Thập Bát nương

“Tiền chính là dung cho những việc này, xài hết lại có tiếp mà” Cố Thập Bát nương quay đầu, cười nói

Câu nói tuy ngắn gọn, nhưng vào tai người nghe lại không đơn giản

“thập bát nương, tiền kiếm sao? Chỉ cho nhóm thím, đại nương, để chúng ta cùng học...” Một phụ nhân trong sáng đẩy ra, cười đùa

“bất quá là khai hiệu thuốc bắc, bán thuốc mà thôi” cố thập bát nương biết ý tứ các nàng, sáng khoái đáp

“hiệu thuốc bắc? nhà các ngươi mở hiệu thuốc bắc?” Những phụ nhân này thấy nàng nói chuyện, vội hỏi

Câu nói bán thuốc, Cố thập bát nương đã nói qua, nhưng những người phụ nữ này lặp lại, giọng điệu trịnh trọng lên rất nhiều, hiển nhiên không coi câu

nói này trở thành điều cười nhạo

Cố thập bát nương gật gật đầu, không nói chuyện, không phải nàng không nói, mà bên ngoài truyền tới tin mời nhận quà mừng

Nghe được một loạt danh tự trong ngành dược, các phụ nhân trong nhà đều kinh ngạc cười, nguyên lai hết thầy là có thực, chỉ có me con Tào thị là không cười

Bán thuốc các nàng cũng không lạ, nhưng sao mở được hiệu thuốc bắc, đặc biệt là được các hiệu dược lớn đều coi trọng?

Tin tức rất nhanh khi tiệc rượu kết thúc, mỗi nhà mỗi hộ trong Cô thị đều biết

“Cái gì? Nàng là cao đồ lưu công?” Cố Trường Xuân nghe đến tin tức truyền đến, sắc mặt có chút cổ quái.

Có người bèn kể lai lịch và địa vị của Lưu công ra nói một lần

“ta tự nhiên biết Lưu công là ai” Cố trường Xuân không bình tĩnh cất lời, ngón tay xoa mặt bàn “nàng là cao đồ của Lưu công?”

Hắn nói xong, nhin không được cười ra tiếng

"Hoang đường" hắn thu cười, có ý giận, lông mày cau lại “chỉ nói tuổi nàng nhỏ, thân phận nàng, cố nhạc vân lại là mệnh quan triều đình, Tào thị xuất thân nho gia, thợ thủ công? Bọn hắn để cho nữ nhi của mình đi làm thợ thủ công? Dù là chết đói, ta nghĩ Tào thị cũng không để nàng đi bán thợ thủ công làm vì sư, làm theo nghề này>”

Thợ thủ công là cái gì, không được tham gia khoa khảo, không được vào bộ tộc sĩ công nông thương.

Thậm chí còn không có địa vị như thương hộ bởi vì có nhiều thợ thủ công là làm công hoặc mở cửa hàng nhỏ, nói trắng ra là, thợ thủ công không khác gì nô bộc

Đương nhiên, một số thợ thủ công có danh vọng, nhưng được như vậy là vì họ là chủng quỳ, không bị quản chế, không bị ký khế ước sinh tử

Nhưng dù sao, họ cũng chỉ là thợ thủ công mà thôi

“Cố Nhạc Vân cả đời mê say công danh, tào thị nghiêm khắc tuân thủ đạo lý, sao lại để cho nữ nhi làm thợ thủ công? Tương lai làm sao phối hôn?” Cố trường xuân cười

Mọi người nhìn nhau, ta xem ngươi, ngươi nhìn ta, đích xác không thể tưởng tượng

“Có lẽ không bán sư, chỉ là chỉ điểm đôi chút? Có người nói

“Vậy sao được gọi là cao đồ?” Cố trường xuân cười giấu cợt

Thợ thủ công rất quan trọng danh nghĩa thầy trò, không bán sư, không đi vào lễ đại môn, ai dám thừa nhận quan hệ thầy trò

“sự việc này là sao?”

“hay được Lưu công này là giả”

“... ngươi cho rằng những cửa hàng bán dược kia đều dân đen sao...”

Mọi người nhất thời nghị luận nhao nhao

Cố trường xuân xua tay ngăn cấm mọi người nghị luận “Không cần nói, kêu Tào thị đến hỏi liền biết, cái này sợ không ổn a...”

Lừa dối...

Tất cả mọi người đều nghĩ đến điểm này, nếu như Cố thập bát nương thực sự lừa bịp mới có tiền, như vậy một khi phát hiện, không nói đến tiền đồ Cố Hải bị hủy, ngay cả gia tộc Cố thị cũng bị liên lụy

Tộc nhân là gì, chính là cùng chung phúc họa

“Nếu thật cả gan làm loạn tiến hành bịp bợm như thế...” thần sắc Cố trường xuân nặng trĩu, đứng dậy, ánh mắt nhìn mọi người chung quanh, “liền mở từ đường, trừ khỏi gia phả.”

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99-1: Nghi ngờ, chất vấn (1)

Edit: thanhfuong

Tào thị nghe nói tộc trưởng mời, rất sùng sốt, trên mặt hiển hiện mấy phần bất an

Nàng chần chờ một chút, vú già phát hiện khác lạ, lập tức nói “ta đi báo thiếu gia một tiếng”

Tào thị có ý đó, nhưng dù sao cũng là mẫu thân, nay vào xin chỉ thị từ nhi tử có điểm ngại ngùng, vì thế khẽ gật đầu

“Không biết tộc trưởng tìm mẫu thân ta có chuyện gì?” Cố Hải mặc áo bào màu xanh, đứng hỏi

Người tới phía trước thi lễ, gọi thủ khoa

Sau cuộc thi này, tú tài có rất nhiều, nhưng thủ khoa chỉ có một người, vì thế, Cố Hải tương lai đầu tiến sĩ là cơ hội so với những người khác hơn rất nhiều

Bây giờ cố Hải, chính là huyện thái gia phủ cũng không dám khinh nhờn

“tiểu nhân không biết” cung kính, nhưng người tới thực sự không biết đầu đuôi

“đã thế, ta bồi nương cùng nhau đi” cố hải lại cười nói

“chắc cũng không phải đại sự gì, đừng chậm trễ người đọc sách...” tào thị có chút không yên tâm, chần chờ nói

“bằng dầy ba thước không thể lạnh một ngày” cố hải cười nói, duỗi tay lấy áo khoác từ vú già, khoác cho tào thị

Huynh muội hần từng ước định, bất kể như thế nào, không thể để Tào thị một mình đi tộc, bọn hần không biết, ngoài Cố Bảo tuyên, còn có những người khác không, cố bảo thủy... xuất hiện

Nhìn qua bộ dạng bình thân, thực sự là sóng ngầm mãnh liệt, từng bước kinh tâm chỉ sợ vạn kiếp bất phục

Thấy cố Hải tới đây, cố trường Xuân có chút ngoài ý muốn

“Đại gia gia” Cố Hải đơn giản thi lễ, cũng không khách sáo

“không biết có chuyện gì?”

Cố Trường Xuân cũng không khách sáo, đem nghi vấn của mọi người nói ra

“Như vậy, Thập bát nương bái thọ thủ công làm vi sự?” Hần nhìn Tào thị, có chút nghiêm khắc

Thiên hạ lại có người mẫu thân như vậy, mặc cho nữ nhi cam chịu hạ tiện.

Có bái sư hay không, Tào thị và Cố Hải tự nhiên rõ ràng, tào thị có chút bất an, định đứng lên, bị Cố hải nhẹ nhàng kéo góc áo

“tộc trưởng gia gia” Cố hải đứng lên cúi. “tha thứ chúng ta không thể nói ra”

Ai cũng không đoán được hần nói như thế

Cố Trường Xuân cười lạnh một tiếng, "Thế nào? Có cái gì không thể nói được?"

Cố Hải chỉ là cười, "Đây cũng không phải điều cần công bố, thỉnh tộc trưởng gia gia thứ tội, chúng ta không thể nói"

Hải ca nhĩ” thần sắc hần ngưng trọng, nhìn Cố Hải, “Người biết gia quy Cố tộc chứ?”

Cố Hải gật đầu, cung kính nói biết

“Như vậy vi phạm pháp lệnh, hậu quả là gì, người cũng biết” Cố Trường Xuân trầm giọng nói

"Vâng, vẫn biết." Cố Hải thần sắc không biến, hờ hững mỉm cười nói.

Thấy hần thủy chung không nói ra nửa điểm, thần sắc thản nhiên, mọi người bị mê hoặc, dù sao hậu quả cũng đã khuyên bọn hần, vậy chỉ đành cáo lui

mà đi

Đi ra ngoài gia môn, sắc mặt Cố Hải đột nhiên trầm xuống

“Hải ca nhi, có phải muội muội người làm ra sự việc gì?” Tào thị mặt trắng bạch vội hỏi, cánh tay Cố Hải phát run

“không sao, không sao” Cố Hải an ủi Tào thị, trầm tư một khắc nói “ta đi hiệu thuốc nhìn xem, nương, người đừng ra khỏi cửa”

Tào thị vẻ mặt lo lắng nhìn Cố hải đi nhanh, tâm rầu rĩ

Nàng biết, nếu hạnh phúc gần quá, hạnh phúc đều không rõ ràng, giống như bột nước, tựa hồ muốn nát vụn.

Hậu quả vi phạm pháp lệnh là đuổi khỏi gia tộc, bị gia tộc xua đuổi có nghĩa là gì nàng tự nhiên biết, triều đình lấy người, trung hiếu đệ nhất, tài học thứ hai, ngay cả Hải ca nhi học vấn xuất sắc, nhưng sẽ không được nhập sĩ, Thập Bát nương có thể kiếm tiền nhưng bị thiên hạ phi nhổ, bọn mẫu tử sẽ không có nơi nào dừng chân

Tôi cùng là phất sinh cái gì?

Trong nhà phất sinh sự tình, Cố Thập Bát nương không biết, nàng ngồi tại hiệu thuốc bắc bào xế cây Thương Truật (cây này là cái gì thì mình chịu), căn cứ sách Lưu công, xào, nướng, xào tiêu, xào với đất, muối dấm, muối rượu đều làm cho cây Thương truật phát ra dược tính khác nhau, thật thần kỳ

"Tiêu thư.." Linh bảo nói, "Bảo Hòa đường vương chương quỳ nói muốn gặp người.."

Cố Thập Bát nương đang nhìn chòng chọc bếp lửa, Linh Bảo nói một câu, than tuôn ra muôn vạn ngọn lửa nhỏ, may mắn nàng tránh kịp, không có bị thương đến mắt, nàng nhẹ nhàng về mặt, tâm lý có chút bất an

“Tốt, thỉnh hân ngồi vào hậu đường” Cố thập bát nương nói

Thu thập xong nơi này, khóa cửa, rửa tay, đi tới hậu đường, Vương Hoa Bản đang đứng ngồi không yên, bên trong đã đốt chậu than, nhưng đầu hân Vương một tầng lạnh

“cố nương từ...” Nhìn Cố Thập Bát nương tiến vào, hân vội hoàn đại lễ

“Vương chương quỳ không cần đại lễ” Cố Thập Bát nương hoàn lễ, nhìn sắc mặt, “Vương chương quỳ có chuyện gì?”

Vương Hoa Bản tựa hồ không dám nhìn nàng, cúi đầu, hạ quyết tâm phải nói “Là muốn làm phiền Cố nương từ đi một chuyến...Hội trưởng hội được, Vạn Thịnh Long Hoàng Khánh Minh muốn nhìn thấy Cố nương từ...”

Từ khi nhận định là Lưu công đồ đệ, đây là lần đầu có người muốn mình đi gặp, không phải gửi bài thiệp muốn gặp mình

Cố Thập Bát nương tâm đột nhiên trầm xuống, nàng nhìn Vương Hoa bản, "Nga? Không biết có cái gì sự?"

Nàng thanh âm bình thản không chút song, Vương Hoa Bản cảm thấy tầm mắt như muốn xuyên thấu mình, hân không dám ngừng đầu

Sự kiện này có phải làm đúng không, cũng không chờ được lão giả từ kinh thành trả lời...Nghĩ đến khôn cảnh Bảo Hòa đường, như đa số người nói, đánh phải làm như vậy

“Hoàng chương quỳ nghĩ hỏi Cố nương từ vài sự việc...một vài việc..” Hân nói, rốt cuộc ngừng đầu nhìn Cố Thập Bát nương

Ngày này rốt cục vẫn tới, Cố Thập Bát nương nhìn Vương Hòa Bản, chỉ là nàng không nghĩ đếm người đẩy nàng đi ra là Bảo Hòa Đường, là Vương Hoa Bản

Sự khó chịu nổi lên một trận trầm mặc

“Hào, đi đi” Cố Thập Bát nương xoay người cất bước đi

Trước đây Cố Thập Bát nương từng nhìn xiếc ảo thuật, một sợi dây dài treo lơ lửng giữa không trung, thân hình cô nương nhẹ nhàng bước đi như bay, hoặc nhảy hoặc cuốn chân, thấy kinh hoàn không thôi

Từ sau khi bị cho là Lưu công đồ đệ, nàng thấy chính mình hiện tại chính là đi trên không, hơn nữa không có bất kỳ kỹ xảo nào. Chính là nàng không có đường lui, chỉ có thể đi xuống, tiến vào khả năng vạn kiếp bất phục

"Cố nương từ.."

Xe ngựa dừng lại, âm thanh của Vương Hoa bản vang lên.

Linh nguyên vén rèm lên, duỗi tay vịn nàng, mặt mang lo lắng, mắt lại là một mảnh kiên nghị.

Cố Thập Bát nương xuống xe, mắt nhìn Bảo Hòa đường, lại nhìn hướng Vương Hoa bản.

Wang Hua bản dời tầm mắt.

"Cố nương tử, chúng ta cũng là vạn bất đắc dĩ..." Hân thấp giọng nói.

Cố Thập Bát nương nhìn hân, không có nói chuyện.

Các người bất đắc dĩ có thể bức ta? Nàng bước qua Vương Hoa Bản, cất bước vào nhà

Bảo Hòa Đường như trước, đi qua phòng ngoài, đi tới hậu viện đón khách, cửa phòng mở rộng có thể thấy rất nhiều người bên trong, ngồi hoặc đứng

"Cố nương tử tới" Không biết ai gọi trước, trong phòng náo động lên, tầm mắt đồng loạt hướng về đây.

Đi vắng thấy nàng đều ra nghênh đón, đại sảnh mọi người nhìn ta, ta nhìn người rất chần chừ.

"Cố nương tử" Một thanh âm hòa nhã từ phía trong đại sảnh truyền tới

Cố Thập Bát nương chỉ thấy phía trước mắt sáng ngời, một nam tử bạch y như tuyết bước ra, tóc đen tram vân, eo mang bội ngọc, mặt hiện lên tươi cười

"Cố nương tử mời vào" Hân chấp tay thi lễ

Cả phòng người chỉ có một mình hân ra đón, Cố Thập Bát nương mặt không khỏi hiện tia cười

"Tin đại thiếu gia, hữu lễ" Nàng buông mắt hoàn lễ, lại cười nói

Tín Triều Dương khuôn mặt hiện lên tia kinh ngạc, hân lần đầu tiên gặp mặt, Tín Triều Dương thanh danh trong nhà hiển hách, nhưng vì Đại hữu Sinh tại Kiến Khang không phải kiệt xuất, thứ hai đối ngoại cảm quyền lại là phụ thân hân, hơn nữa, hân luôn khiêm nhường...

Tín Triều Dương nghĩ lại một lần nữa, trong ký ức, hân tin tưởng chưa từng gặp mặt

Nàng thế nào liền kêu ra tên mình, hơn nữa giọng điệu rất bình thản, tựa hồ chẳng hề xa lạ?

Nàng niên kỷ còn nhỏ, hình dung thanh tú, nhã nhặn, nếu như gặp chỗ khác tuyệt đối sẽ không nghĩ nàng ngồi làm được việc

Tín đại thiếu gia không sợ mọi người cùng đánh hội đồng sao?" Cố Thập Bát nương cùng hân lướt qua, thấp giọng cười nói

"Chân kim sợ gì hỏa luyện" Tín triều Dương cười đáp

Cố Thập Bát nương cười l, không thể thừa nhận,, tín triều Dương đối đãi nàng như thế, nàng sinh lòng cảm kích, nhưng đối với dụng tâm Tín triều Dương, nàng không thể không lưu tâm

Nàng nhìn Tín triều Dương, nam tử này đời trước không khác gì nhiều, chắc chắn danh hiệu lang quân mặt cười cũng không thay đổi, đời trước hân luôn nở nụ cười nhưng ra những chiêu liên hoàn, không biết bao nhiêu thương gia, nhẹ thì tổn thương nguyên khí, nhẹ thì gia tài tan hết, lúc đó trở thành đại gia bán được lớn nhất thành Kiến Khang

Tín triều Dương thấy ánh mắt Cố Thập Bát nương ý vị thâm trường, tâm càng giật mình, trăm mối không có cách giải, chỉ tạm thời áp chế ý nghĩ, cùng Cố Thập Bát nương tiến vào gian phòng

Nàng tiến tới nhưng không có nhiều người vẫn an

Đại sảnh rất rộng rãi, quét mắt tới, đa số là những người quen thuộc, bất quá, quen thuộc tựa như trí nhớ kiếp trước, hiện nay còn chưa có giao tế

Cố Thập bát nương tầm mắt lạc đến mấy vị ngồi trên, mấy người đều là những lão già gần năm mươi tuổi

Bọn hân cũng nhìn qua đây, trong đó có một lão già nhũn mảy

"người chính là đồ đệ lưu công Cố Thập Bát nương?" Hân đột nhiên mở miệng nói

Cố thập bát nương nhìn hân, phát hiện trong lời nói của hân có chút khinh thường và nộ ý

"Đây là hội trường được hành tại Kiến Khang – Hoàng lão gia" Vương Hoa Bên với thấp giọng giới thiệu, vẻ mặt rất lung tung

Hoàng lão gia từ quả thực không nề mặt chút nào

Cố Thập bát nương không nhận thức được, dù sao đời trước Thuận Hòa đường phát đạt, đối ngoại giao có quân sự ra mặt, nàng chỉ là một phụ nhân rất ít khi gặp người, gật gật đầu cười nói “Ta chính là Cố thập Bát nương”

Cũng không trả lời nửa câu đầu

“Người nói người là đồ đệ Lưu công?” Ngồi bên cạnh Hoàng lão gia, một lão giả bờ môi hiện tia cười, theo sát mở miệng hỏi.

Cố Thập Bát nương nhìn hắn, thấy hắn hình dáng hơi mập, mặt mũi hòa ái.

"Đây là... Đồng lão gia..." Vương Hoa bèn thấp giọng nói.

Hắn chính là đồng lão gia? Cố Thập Bát nương xem hướng hắn.

"Cửu ngưỡng đại danh." Nàng vội nói đạo, hơi hơi thi lễ.

Gặp nàng biết lễ, đồng lão gia khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99-2: Nghi ngờ, chất vấn (2)

Edit: Thanhfuong

Chương này thật dài nhưng cũng thật hay.

Cố Thập Bát nương này mới hỏi, "Không biết hôm nay gọi tiểu nữ tới có chuyện gì?"

"Có người báo Bảo Hòa Đường bị bom việc chế được: Hoàng hội trưởng đậm đậm trả lời, một mặt nhắc tay, chỉ ra bốn năm người, tay kia cầm cái khay, bên trong cạo bình sứ

“Này đó là giả”

“Chúng ta bỏ ra số tiền lớn, kết quả là không phải bí chế của Lưu công”

“...Phi, cái gì gọi là kim đan của Lưu công...”

Người ở Bảo hòa đường sắc mặt bất an, trọng đó có mấy người trẻ tuổi không chịu phần uất kêu lên

“ai nói cái này không phải? Đây là do Cố nương tử làm...”

“Cố nương tử, người cần phải làm chứng”

Cố thập bát nương nhìn bình được, tâm lý cười khỏ, nàng ngan phòng vạn phòng không nghĩ vẫn là phòng không được

“Vương chương quỳ, thế này là sao?” Nàng nhìn Vương Hoa Bân hỏi

Nghe nàng hỏi, Vương hoa Bân thần sắc biến đổi, mang mấy phần kinh hoàng nhìn nàng

Sự tình cùng bọn họ thiết tưởng không giống nhau

Phía trước Bảo Hòa đường rốt cuộc không chịu được áp lực chất vấn, mấy người tuổi trẻ liền nhao nhao đề xuất muốn đưa ra danh tự Lưu công, hắn nhất thời do dự, liền để người trẻ làm việc, đem một nửa từ kim đan bán ra

Một thời gian, tình thế quả nhiên chuyển biến tốt đẹp, không nghĩ đến cười chưa được nửa tháng, liền có người bẩm báo hiệp hội được hành, hơn nữa còn là đại dược sư làm người giám định

Từ kim đan này quả thật rất giống kỹ thuật của Lưu công, nhưng tuyệt đối không phải chính phẩm

Chọc ra đại phiền toái, dược hành tại Kiến Khang sẽ xua đuổi bọn họ, hơn nữa còn liên lụy đến danh tiếng Bảo Hòa Đường

“Tam thức, cái này có gì buồn, thỉnh cố nương tử nói ra không phải tốt sao, đây đích xác là nàng làm được, nàng sẽ không thể không thừa nhận

Mọi người nhao nhao nói, đối với sự việc này không lưu tâm

“Chính là các đại gia nói không phải lưu công chế được...” Vương Hoa Bản chần chờ

“Chúng ta không quản sự việc này, để Cố nương tử cùng bọn họ lý luận đi” Mọi người nói

Nghĩ đến Cố nương tử thời điểm bándược đã từng nói ra, Vương Hoa bản rất do dự, đem sự việc một năm một mười nói với lão gia tử ở kinh thành, nhưng bởi xa xôi, hồi âm chưa đến ,hội đượchành đã đưa người tới cửa, bắt đắc dĩ hẳn phải đi thỉnh Cố nương tử tới

Cố Thập Bát nương là đồ đệ lưu công, tự nhiên có thể chứng minh, kỳ thật rất đơn giản, chắc hẳn cố nương tử cũng không ngại, Vương Hoa bản tâm lý như vậy nghĩ.

Nhưng lúc này xem ra, tựa như không dễ dàng

Hắn còn chưa kịp trả lời, Cố Thập Bát nương đã nhìn mọi người, hỏi: "Dám hỏi các người mua từ kim đan bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi lượng một lọ "

"Ta còn tốt, chỉ ba mươi lượng "

Vương Hoa bản tâm triệt để trầm xuống, hai tai ông ông vang, mơ mơ hồ hồ nghe Cố Thập Bát nương hỏi "Như vậy, vương chương quây, người có thể cáo mọi người ta bán cho người từ kim đan bao nhiêu tiền?

Vương Hoa bản chỉ cảm thấy cổ họng khô sấp, nhép nhép miệng môi, lại không có phát ra âm thanh.

"Hào, người không nói, ta nói." Cố Thập Bát nương lạnh lẽo rét buốt mỉm cười, đem lời nói từng chữ từng câu lớn tiếng nói ra.

Chỉ thấy sắc mặt mọi người khê biến.

Bảo Hòa đường càng vì ồ lên.

"Họ Cố, người lừa người "

"Người nếu không phải đồ đệ lưu công, chúng ta sao lại mua được của người?" Mấy người tuổi trẻ nhảy ra hô.

Đây là lời nói thật, mọi người lại nhìn Cố thập bát nương

“ Là ai nói ta là đồ đệ Lưu công” cố thập bát nương hơi hơi nâng cằm, hỏi họ

Đứng phía sau tín triều Dương vẫn mỉm cười, không có cùng đại gia nghị luận

“ thiếu gia có người không nên được hiếu kỳ hỏi nhỏ “ Cố nương tử muốn làm gì?

Tín triều Dương cười, hơi hơi nâng tay che một chút, thấp giọng nói “ khôn thú đầu”

Người không minh bạch, Tín Triều Dương không nói thêm nữa, ánh mắt hướng phía thân hình gầy yếu của cô nương, ánh mắt nàng lấp lánh, mặt mũi xinh đẹp để lộ ra tinh thần cường đại , ý chí chiến đấu

Đầu đã hết đường, không kè thoát thân, chỉ có cắn chặt người, chính là chết cũng không muốn hại nàng lâm vào hoàn cảnh khó khăn quá

“ trước giờ đều là các người nói” cố thập bát nương nhìn quanh một lần , xem thường mọi người

“ ta có nói sao”

“ một người nói, mọi người ủng hộ , các người không rõ ràng, sao lại quai ta?

“ Vương chương quây, lúc người mua kim đan, ta thế nào hỏi người?”

Vương Hoa bản nhép nhép miệng môi, cuối cùng không tiếng động.

"Ta hỏi người, muốn được hiệu, hay là muốn thanh danh, người nói muốn được hiệu..."

"Dám hỏi đồng lão gia, ta làm từ kim đan, được hiệu ra sao? Chính là thứ phẩm?"

Đồng lão gia nghe vậy mỉm cười, lúc lắc đầu, lại gật gật đầu, xoay người cùng bên cạnh mấy cái lão giả nói nhỏ mấy câu, mới xoay người lại.

"Thượng phẩm." Hấn nói.

“Như vậy, một ta không nâng giá bán được, hai không làm giảm được, ba không nói là bí chế của Lưu công, dám hỏi hôm nay thỉnh ta tới là chứng minh Bảo hòa đường bịp bom sao? Cổ thập bát nương mỉm cười nói

Vương Hoa Bân lui về phía sau mấy bước, sắc mặt xám trắng

Bảo hòa Đường mọi người ồ lên

"Ngươi! Ngươi!" Mấy người tuổi trẻ lao tới chỉ nằng trợn mắt tương hướng

"Ta ra sao?" Cổ Thập Bát nương không chút lui bước, "Ta có nửa câu nói sai?"

"Ngươi nói sư phó ngươi họ Lưu" trong đó một người tuổi còn trẻ mặt đỏ lên hô.

Đây chính là người trẻ tuổi bán rẻ sản lần đầu tiên, nhưng Cổ thập Bát nương chẳng hề nhớ được hấn, nghe vậy mỉm cười “không sai, sư phó ta đích xác họ Lưu” Không đợi người trẻ tuổi tiếp tục nói chuyện, hướng mọi người nói “không biết đang ngồi có người họ Lưu không, hoặc giả nhà có được sư họ Lưu?”

Mọi người sùng sốt, sau đó minh bạch ý tứ nàng, nhất thời cười lên

"Có" có người hô.

"Nhà ta cũng có" càng nhiều người hô.

"Thế nào, từ lưu công, thiên hạ không thể có được sư họ Lưu sao?" Cổ thập bát nương hướng người trẻ tuổi cười hỏi

Người trẻ tuổi sắc mặt đỏ lên, hai mắt bốc lửa, hận không thể bóp chết người trước mặt

“ngươi... giả dối nguy biến” hấn cắn răng nói.

"Sinh ý sinh ý, ngươi tình ta nguyện, nguyện đánh nguyện ai, tại sao nguy biến nói đến?" Cổ Thập Bát nương thân nhiên nói.

"Ngươi là người phương nào phái tới, hại Bảo Hòa đường?" Người trẻ tuổi quát lên.

Không có người muốn hại ngươi, là các ngươi hại chính mình “Cổ thập bát nương thần sắc có chút âm đạm

Bảo hòa đường là vô pháp xoay người, mà chính mình, cũng không có kết quả tốt, hôm nay dung ngôn ngữ bịp bợm đào thoát trách nhiệm, nhưng ngày sau, được hành sẽ không có nơi nào cho nàng dừng chân

Bảo Hòa Đường chết, chính mình cũng chết, hết thảy đều có thể ngăn ngừa, nàng ngẩng đầu, nhìn Vương Hoa Bân, bờ môi nở nụ cười khổ

Vương Hoa bân cúi thấp đầu, tinh thần dĩ nhiên tan rã.

Lúc này ngồi tại thượng vị mấy lão nhân liếc nhau, trao đổi ý vị thâm trầm

"Cổ nương tử, Bảo Hòa đường cố nhiên có sai, ngươi cũng khó chạy trách nhiệm." Hoàng hội trưởng khụ thanh âm, nâng tay ngăn đại sảnh âm ỉ, mở miệng nói, "Ngươi biết rõ Bảo Hòa đường lừa đảo thân phận, lại chẳng hề thuyết minh, không phải bịp bợm vẫn là cái gì?"

"Ta đã nói, bán là được chiếu, không phải sư phó danh đầu." Cổ Thập Bát nương thân nhiên nói.

Đồng lão gia cười, "Cổ nương tử, nếu như không có danh lưu công đồ đệ, ai xem được chiếu của ngươi?"

Cổ Thập Bát nương sắc mặt tái nhợt, lại như trước nâng cằm, cũng không có nói chuyện.

"Ta." Đám người có người cao giọng nói.

Tiếng này phát ra ngoài dự đoán mọi người, không khỏi nhìn theo tiếng phát ra, thấy bạch y thanh niên ôn nhã cười

“Ta tính nhiệm được chiếu, chính như Cổ nương tử nói, chế được, chế được là xem được chiếu mà không cần quan tâm người chế được là ai” Tín triều Dương đứng dậy, từ từ nói, “Cổ nương tử ngày sau ra được, Đại hử sinh hạ nhất định toan thư”

Cổ thập bát nương không nhìn hấn mà bảo trì tư thế không động, nàng không dám quay đầu, chỉ sợ nước mắt rơi xuống

Nàng cuối cùng kết thúc đi trên dây, lấy tư thái chặt vật ngã xuống, đối mặt với người đang cười trào phúng, nàng muốn bảo trì tư thế để sau này còn kiêu ngạo

“Cổ nương tử, ta có lời muốn hỏi ngươi, thỉnh qua bên này nói chuyện” Đồng lão gia đột nhiên đứng dậy, hướng một bên đi

Cố thập Bát nương chần chờ một chút, Hoàng hội trưởng nhìn nàng gật đầu, thân nhiên nói “ Đồng lão gia có chút được liệu muốn hỏi ngươi, ngươi đi nghe một chút

Nói xong lại thêm thêm “ cố nương tử... tư chất tốt, có chút đáng tiếc”

Cố thập bát nương tâm ý không khỏi nhảy dựng, nén mang mấy phần thích thú hướng Hoàng hội trưởng, ý tứ của hắn, lần này có thể chuyển cơ

Không thể phủ nhận, trong Kiến Khang, hội trưởng được hành, nếu mơ tưởng làm một mình, tuyệt đối không phải việc khó, mà chính mình có thể vượt qua cửa ải khó khăn. Về phần Bảo Hòa Đường, từ khi bọn họ không giữ ước định đem từ kim đan bán ra cũng đã tìm đường chết

Nàng trước giờ liền không phải Bồ Tát.

Cố Thập Bát nương không chần chờ, cúi đầu da, cất bước ra tiền sảnh, cùng Đồng lão gia đứng trước một cái bàn dài ngoài sảnh, cái bàn bày đầy được liệu, người ngoài nhìn vào bọn họ đích xác là đang tiến hành trò chuyện về được liệu

“ Cố nương tử, chỉ sợ giới được hành không thể chấp nhận được ngươi” Đồng lão gia mở cửa, gặp một nữ được liệu, bốc lên một khối rễ sắn nói

Cố thập bát nương cắn cắn môi, thấp giọng nói “ còn thỉnh đồng lão gia chỉ điểm”

Thấy nàng biết điều, Đồng lão gia khẽ gật đầu, đem Ninh rễ sắn đổi tới đổi lui trên tay

“ Đem sách đưa cho ta, ta để ngươi ở Kiến Khang thành làm đại dược sư như trước” hắn nói, nhìn cố thập bát nương

Cố Thập Bát nương toàn thân chấn động, kinh ngạc xem hướng hắn.

"Đồng lão gia nói cái gì, ta nghe không hiểu?" Nàng liếc thân nói.

"Ngươi muốn biết, từ xưa dược sư đều là sư phó tay bắt tay chỉ ra, đương nhiên cũng có bộ sách tương truyền, nhưng chỉ dựa vào đọc sách, là không học được chân chính thủ nghệ, " đồng lão gia hiện lành cười, mang mấy phân sáng chói, "Cố nương tử làm được giống thật mà là giả, trình độ không cao, chắc hẳn là tự học thành tài đi?"

Cố Thập Bát nương hé miệng không nói, tâm như sóng to gió lớn.

"... Lưu công lưu lại một quyển sách, sách này đã từng xuất hiện, nhưng lại biến mất, ta nghĩ, cố nương tử phải chăng cơ duyên xảo hợp thấy được cuốn sách này?" Đồng lão gia từ từ nói, miệng hơi han, ngữ điệu vững tin

Cố thập bát nương cười khổ một tiếng, thờ ắt ra, nói “ ta không biết đồng lão gia nói cái gì...”

Đồng lão gia thần sắc không động “ nga, như vậy cố nương tử nghe không hiểu?” Hắn đậm đậm cười “ Xem ra Cố nương tử không cùng giới được dành có duyên, là vô duyên a.”

Hắn uy hiếp, Cố Thập Bát nương đương nhiên biết, kỳ thật giao ra quyển sách đối với mình cũng được, dù sao, nàng cầm quyển sách cũng không hữu dụng

Giao ra đổi lấy danh phận đồ đệ Đồng lão gia, giới được chàng cũng đủ cho nàng rong chơi

Cố nương tử tư chất tốt, như thế mất đi, thực sự đáng tiếc,” Đồng lão gia lại nói một lần nữa, thấy Cố thập Bát nương trầm mặc không nói, liền ngưng lại ha thêm một câu “ Bảo hòa đường làm việc hoang đường, coi thường quy củ dược sư, đem tiểu nương tử đẩy ra đối mặt với nghi ngờ chất vấn, ta và nhóm dược sư có giao hảo, vì hắn khoe khoang khoác lác về thuốc, nay tại Kiến Khang thành sẽ bị hủy hoại thanh danh, Bảo Hòa đường tại Kiến Khang thành kinh doanh nhiều năm, vứt bỏ thật đáng tiếc, không biết tiểu nương tử có hứng thú tiếp nhận không?”

Cố thập bát nương giương mắt nhìn hắn, thần sắc thay đổi, hiển nhiên bị điều này làm kinh sợ

Thực là có thể cấp Bảo Hòa đường cho nàng, Thuận hòa đường và Bảo hòa đường toàn bộ cấp nàng?

Nàng chỉ cần một điều kiện liền com áo không lo, có thể làm dược sư hay không tất cả đều không sao hết, chỉ cần quyển sách này, giao ra quyển sách này có thể đổi được

Mà com áo không lo, chính là điều nàng mơ tưởng đến có thể dùng quyền sách này đổi được sao?

Cố thập bát nương hô hấp không khỏi dồn dập, Đồng lão gia tiểu ý càng nồng, xoay người, nhẹ nhàng xem được liệu trên bàn

Đại sảnh người nín, chỉ cho rằng Đồng lão gia đang giảng đạo Cố thập bát nương, chẳng hề biết bọn họ đang tiến hành nói chuyện kinh người như thế

Tựa hồ trầm mặc rất lâu, cố thập bát nương sắc mặt dần khôi phục, nàng nhẹ nhàng thờ ắt ra, Đồng lão gia xoay người nhìn nàng, trong lòng có dự tính

“ Chọc đại gia hiểu lầm, là ta sai, ta đã làm sai, sao dám tiếp thu Bảo Hòa đường, há không chọc thiên hạ giễu cợt, ta ý tốt của Đồng lão gia” Cố thập

bát nương đậm đậm nói, không để Đồng lão tiếp tục nói chuyện “Cáo từ”

Xoay người rồi đi, Đồng lão gia tươi cười, tựa hồ không thể tin tưởng, nàng thế mà cự tuyệt

“cô nương tử” Đồng lão gia mắt đi thần nhiên, không khỏi khản Truong muốn ngăn cản Cố Thập bát nương “còn thỉnh người nghỉ lại, người giữ lại cuốn sách cũng không thể dung, người làm gì?”

Liền vào lúc này, ngoài đại sảnh có thanh âm người ho khan, tựa hồ muốn nhờ ngum đàm

Người đứng ở cửa nhú mày, muốn trách hạ nhân không quy củ, liền thấy một thân hình nhỏ gầy tiến vào

“Thật náo nhiệt a, nghe nói Hoàng lão, hai người chỗ này mời dụ hợp thẩm tra và phán quyết. nghe như cùng lão Lư ta có liên quan?” Một thanh âm lãnh khốc nhưng lại mang ý cười trên vào tai mọi người bên trong

Chính đến giữa Cố thập Bát nương nghe tiếng sừng sốt, chợt cổ họng thấy nóng bỏng, một cổ chua xót hướng thẳng đầu mũi nàng, đôi mắt nhất thời hồng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100-1: Vô tâm (1)

Biên tập: Từ Hoán Vũ

Hoàng hội trưởng trong nhà là con thứ hai, chuyện này đa số mọi người ở đây ai cũng biết, nhưng cái tên Hoàng Lão Nhị này, nhưng là chưa có người gọi qua, mà nghe cũng chưa từng nghe qua xưng hô như thế.

Mọi người nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, còn có người có thể xưng hô với Hoàng hội trưởng như vậy.

Hiện tại dục hành giới ở Kiến Khang thành Hoàng hội trưởng nói một...không...hai lời - giẫm chân một cái liền có thể làm cho phở dục hành run lên, nhưng lại không có giống như con người ta thông thường bị người khác chỉ vào mũi chửi mắng nó sẽ thẹn quá thành giận, trái lại lộ ra thần sắc vô cùng quái dị, vừa giống đang cười lại cũng giống như là đang khóc.

Đồng lão gia ở sau lưng Cố Thập Bát Nương cước bộ đột nhiên dừng lại, khóe mắt giật một cái, không thể tin nhìn chăm chăm về phía người vừa bước vào phòng khách.

Lão nhân vẫn ăn mặc lôi thôi lếch thếch như trước, tay còn kéo theo bao tải, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý, tựa hồ vừa mới phát tài ở nơi nào trở về.

Nhìn hán tiến đến gần mình, nước mắt Cố Thập Bát Nương lại không nhịn được mà rơi xuống, nàng vội đưa tay lau đi.

"Không tiền đồ" Lão nhân trừng mắt nhìn nàng một cái, nhìn về phía Hoàng hội trưởng đã muốn đứng lên mà thở dài chấp tay nói, "Hoàng Lão Nhị, các người đang nói cái gì đấy, bày ra trận địa lớn như vậy, người xem, đem tiểu nha đầu này dọa đến phát khóc." diendanlequydon

"Lư lão"

Hoàng hội trưởng nhanh chân vọt tới, vẻ mặt kích động, nắm lấy bả vai lão nhân, đảo mắt nhìn từ trên xuống dưới, hận không thể trở về quá khứ mà nhìn.

"Người...lão già này...người...lão già này"

"Lão già ta đây còn chưa chết, đại gia người rất thất vọng?" Lão nhân nháy mắt đậu xanh toét miệng nói.

Bầu không khí trong đại sảnh mới vừa rồi còn nóng hổi đột nhiên ngưng kết lại, hết thấy tầm mắt đều ở trên người lão nhân nọ, tiếng hít thở càng ngày càng dồn dập, tình cờ, càng có nhiều thanh âm nuốt nước miếng ừng ực ngẫu nhiên truyền đến.

Lão nhân nhìn qua có chút hèn hạ này, là ai?

Càng ngày càng có nhiều người thấp giọng hỏi thăm người bên cạnh.

"Là Lư Công, là Lư Công" Vương Hồng Bân đột nhiên lên tiếng hô to, bởi vì quá mức mừng rỡ, lại cũng mang theo ý khóc.

Sau một tiếng này của hắn, nguyên bản một đám người Bảo Hòa Đường *đổi bại chi khí nhất thời đều ngẩn đầu lên.

*đổi bại chi khí: không khí, tâm trạng suy sụp

"Tam thúc, người nói cái gì?" Mọi người có chút không không thể tin được.

Vương Hồng Bản đã muốn đẩy ra mọi người, lao đảo chạy đến trước mặt lão nhân kia.

"Luu Công..." Cả người hắn run run kích động, đón đầu chào hỏi.

Bảo Hòa Đường được cứu rồi, không đúng, Bảo Hòa Đường không sao rồi, trời cao mở mắt a...

"Há, ngươi là ai vậy?" Luu Công híp mắt nhỏ nhìn về phía hắn.

**Văn bối Bảo Hòa Đường..." Vương Hồng Bản cung kính đáp.

*văn bối: thế hệ sau

"Ai nha, nghe nói các người bán từ kim đan bí chế của ta, không biết lượng tiêu thụ ra sao?"

Thanh âm của hắn tùy ý, còn mang theo vài phần ham thích, tựa hồ đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú, không đợi Vương Hồng Bản trả lời, hắn quay đầu, đối với đám người bao vây xung quanh mình híp mắt cười nói, "**Lão nhi ta đã mười mấy năm không bán được, không biết còn giữ được bao nhiêu phần thể diện, thuốc này sẽ không phải là không ai mua đi." diendanlequydon

*lão nhi: ông lão

"Lão nhân gia ngài nói giỡn. . ." Người xung quanh vội cười hòa nói, tranh nhau chen lấn biểu đạt chính mình tấm lòng tôn kính, chỉ mong có thể lọt vào trong mắt Luu Công.

"Bán rất đắt, rất đắt, đến giữa trưa thì hết sạch. . ." Vương Hồng Bản vội vội đáp.

"Ồ. . ." Luu Công lại một lần nữa kéo dài âm điệu, nhìn về phía hắn, cười híp mắt hỏi, "Như vậy a, vậy ngươi hôm nay đưa nha đầu này tới đây làm cái gì? Không lẽ còn muốn nàng làm nữa?"

Vương Hồng Bản trong lòng một hồi hộp, vui sướng đầy bụng bỗng tan thành mây khói, hắn ngẩng đầu lên, nhìn lão nhân trước mắt này khuôn mặt tươi cười giống như cúc nở hoa, rung mình một cái.

"Ta hôm nay. . . Ta hôm nay. . ." Hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, một lời cũng không thốt ra được.

"Nha đầu a, chúng ta làm việc đều có quy tắc, mình giao hàng - người ta đưa tiền liền không liên hệ, người cũng không thể nhìn thấy nhà người ta bán được, thì cảm thấy giá bán của mình như thế là thua lỗ, lại tới chỗ người ta sau đó đòi tiền. . . Chúng ta làm được su, một khi lấy tiền - được rồi tay, những thứ được kia đến tay người mua không còn là của mình nữa, ở chỗ được được bán ra, giá cả cao thấp được thay đổi, đều không còn quan hệ gì với chúng ta. . . diendanlequydon" Luu lão nhìn Cố Thập Bát Nương, một bộ dáng giáo huấn đồ đệ, nhưng ở tai mọi người nghe được, lại có tư vị khác.

Mồ hôi Vương Hồng Bản tí tí tách tách rơi xuống, này là đang dạy Cố Thập Bát Nương, nhưng thật ra là đang giáo huấn bọn họ.

Bảo Hòa Đường bọn hắn không nên có can đảm bán được rồi rồi sợ bị chất vấn, ngược lại đem ngọn lửa dẫn tới trên người Cố Thập Bát Nương, đây là phạm vào tội kỵ của luyện được su.

"Ngươi nói đúng không, Hoàng Lão Nhi?" Luu công không có để ý hắn nữa, trực tiếp xoay chuyển câu chuyện, nhìn về phía Hoàng hội trưởng.

Hoàng hội trưởng nào dám nói tiếng không, Hoàng Lão Nhi đối với vị lão nhân gia này, không chút nào cảm thấy khó chịu, gật đầu liên tục, "Cái kia, quy củ này tiểu nương tử còn có thể không hiểu? Lão nhân gia ngài đừng quá mức lo lắng, tiểu nương tử là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. . . ."

"Vậy thì tốt, ta còn sợ nàng làm không nên chuyện" Luu Công gật gù, liếc mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, "Nghe thấy không, Hoàng Lão Nhi là trưởng bối, hắn khen ngươi đấy, cũng không biết nói lời cảm tạ. . . ."

"Không dám không dám" Hoàng hội trưởng cười ha ha nói.

Cố Thập Bát Nương bước lên phía trước một bước

"Ngươi không được gọi Hoàng Lão Nhi, nên có nguyên tắc cần phải có. . ." Luu Công nhớ tới cái gì dặn dò.

"Vâng, Hoàng hội trưởng quá khen, tiểu nữ không dám nhận." Cố Thập Bát Nương cúi đầu thi lễ.

Hoàng hội trưởng nào dám làm cho nàng bái lạy thật, vội đưa tay nâng dậy, cười ha ha, còn khen thêm vài lần.

Bầu không khí trong đại sảnh lúc này đã muốn kinh biến đến mức cực kỳ nhiệt liệt, những được su nhiều tuổi ngồi bên cạnh Đồng lão gia đều chen chúc

tới xem, đưa bàn tay run rẩy bầy chạm vào người Luru Công.

"Luru Công lão nhân gia ngài *an khang như trước, quả thật là chuyện may mắn."

*an khang: khỏe mạnh bình an

Có chút kích động không thể kiềm chế bản thân mà rớt xuống nước mắt.

"Các người đều ở đây a, nhiều năm không gặp, bộ dáng các người đều thay đổi cả rồi, làm ta nhận không ra đây. . . ." Luru Công nhìn về phía bọn họ, bắt tay từng người, rất chi là xúc động nói, ánh mắt làm như lơ đãng đảo qua Đồng lão gia vẫn đang đứng ở một bên, ". . . Một cái chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, chúng ta đều già rồi, những *vãnsinh hậu bối này đều không nhận ra nữa. . . ."

*vãnsinh hậu bối: lớp trèsinh sau

Đồng lão gia nghe xong, đôi mày giật giật, khó khăn tiến đến thi lễ, "Luru lão gia. . ."

"Ta không dám nhận" Luru Công vội gơ tay ngăn hấn lại, "Ta chỉ là một người thợ, nào dám dùng hai chữ lão gia? Há chẳng phải cười chết người sao?"

Sắc mặt Đồng lão gia giống như phủ lên tầng thuốc nhuộm, trắng trắng đo đỏ, nửa câu cũng không dám nói.

"Nga, đúng rồi, ngày hôm nay chuyện gì vậy, trận địa lớn như thế này? Lão nhi ta nếu không phải là vội vã đi tìm nha đầu này, cũng không dám đi vào, Hoàng Lão Nhi, không làm lỡ đại sự của người đi." Luru Công cười ha hả hỏi, vẻ mặt lo lắng.

Hoàng hội trưởng dờ khóc dờ cười, dứt khoát hướng Luru Công khom người thi lễ.

"Luru lão, ta sai rồi, ngài đại nhân đại lượng." Hấn trình trọng nói.

Thấy hấn như thế, Luru Công cười gượng vài tiếng, tựa hồ có chút hơi vô vị, "Người lão già này, chính là vô vị, bỏ đi bỏ đi, " hấn vung vung tay.

"Lão nhân gia ngài quả là có ý tứ. . ." Hoàng hội trưởng cười khổ một tiếng, người nói nếu người ở đây, sao không đi ra sớm hơn một chút, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, này là không thành tâm ngồi nhìn chúng ta làm trò cười mà.

"Đúng đấy đúng đấy, chúng ta không biết Cổ nương tử là lão gia ngài. . . ." Rất nhiều người vội vội vàng vàng hứa theo nói, mặt mày tát mét mang theo lo sợ cười.

Luru Công hừ một tiếng, trừng mắt nhìn về phía bọn họ, "Không biết? Hừ, được của Luru Bất Tài ta người trong thiên hạ đều có thể làm hay sao?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều có chút ngượng ngùng.

"Là ta làm không tốt. . ." Cổ Thập Bát Nương ở một bên thấp giọng nói, "Mọi người chất vấn cũng là phải."

Này xác định là sự thực, đương nhiên không phải nói Cổ nương tử làm không được, mà là không phải hết thảy được liệu bào chế đều giống với thủ pháp Luru Công, nhưng vào giờ phút này lại không ai dám nói ra câu nói này diendanlequydon, chỉ có thể cúi đầu để cho Luru Công mắng, bọn họ thấy Cổ Thập Bát Nương nói ra, mọi người ở trong lòng đều đã thở phào một hơi.

Cũng còn tốt, cũng còn tốt, tiểu nương tử này không có cái tính tình cổ quái như vị được sư kia.

"Ta biết người là một đứa ngốc, không cần phải nói" Luru Công trừng nàng một cái, tức giận nói, "Người làm từ kim đan, kết quả như thế nào, đem ra ta xem một chút."

Lúc này mấy cái người cầm từ kim đan đã sớm không còn phần nộ như lúc trước, ngược lại vẻ mặt kích động tựa như nhặt được bảo, cười đến nổi miệng không ngậm lại được, ở nơi đó cười khúc khích khúc khích, bị người đẩy hai cái mới phản ứng lại, vội nâng mâm đem đến.

"Luru Công, Luru Công, từ kim đan Cổ nương tử làm ở đây." Bọn họ cúi đầu khom lưng cười nói.

Luru Công đưa tay cầm lấy bình sứ, tùy ý đồ ra nhìn, hừ một tiếng, trừng mắt nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương.

"Nhìn xem người làm, sao mà kém cỏi như thế?"

Cổ Thập Bát Nương cúi đầu nói tiếng dạ.

"Không kém, không kém, là thượng phẩm." Hoàng hội trưởng vội cười ha ha hòa giải.

Luru Công không để ý đến hấn, gơ tay đem nửa bình sứ ném xuống mặt đất, động tác này vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, nghe lanh lảnh tiếng vỡ nát, nhìn dưới đất đầy những viên thuốc lẫn loạn, nhất thời đều sững sốt.

"Ai nha, những thứ này đều là thượng phẩm. . ." Chờ phản ứng lại, nhất thời trên mặt tất cả mọi người tràn đầy sự nổi tức.

Chương 100-2: Vô tâm (2)

"Không phải chỉ là tử kim đan thôi sao, chờ lão nhi ta làm lại bồi thường các ngươi." Lư Công lấy tay vấy vấy một cái, ngăn lại một mảnh tiếng kêu nức nức.

Lời này vừa nói ra, đám người mua tử kim đan nhất thời hoan hỉ kêu thành tiếng.

Lần này kiếm được bọn tiền rồi.

"Này này, Hoàng Lão Nhi, các ngươi còn có việc phải làm đúng không? Nếu không có chuyện gì để nói nữa, ta có việc, ta mang theo nha đầu này đi trước." Lư Công phui phui tay, nắm lấy bao tải của mình, hỏi.

"Không còn chuyện gì không còn chuyện gì." Hoàng hội trưởng cười ha hả nói, "Lư lão, nếu đến đây rồi, đợi ta thiết yến, vì là lão nhân gia ngài tẩy trần đón gió. . . ."

"Được rồi được rồi, khi nào ta nhàn rồi sẽ tìm đến chỗ các ngươi tán gẫu. . . ." Lư Công vung vung tay, chắp tay sau lưng, nâng bao tải bước tiếp bước đi ra ngoài.

Cố Thập Bát Nương đối Hoàng hội trưởng làm bộ dáng thi lễ.

"Cố nương tử khách khí." Hắc vôi đưa tay nâng.

Cố Thập Bát Nương lúc này mới xoay người đi ra ngoài, đi ngang qua Vương Hồng Bản, bị hắc gọi một tiếng giữ lại.

"Cố nương tử. . . ." Sắc mặt của hắc xám trắng, âm thanh khàn ráp, trong lòng muốn nói gì nhưng lại không nói ra được.

Cố Thập Bát Nương cũng không có quay đầu nhìn hắc, bước chân chỉ hơi dừng lại một chút.

Lúc đầu, chính nàng cũng không biết được sách mình chiếm được sẽ làm ra cái loại được gì, là hắc, là Bảo Hòa Đường tự mình nhận thức quý nhân, phất đi bụi bặm trên người nàng, lộ ra *quang hoa rực rỡ, chuyện ban này, nếu như không phải có điểm bất ngờ này, làm cho nàng được chiếm tự tin bởi vì có hậu thuẫn hùng hậu sau lưng, bằng không đối mặt với những lời liên tiếp đã kích bên trong kia, nàng xác định là không còn sức đáp lại, chỉ sợ đã muốn một lần nữa trở về quỹ tích vận mệnh của kiếp trước.

*quang hoa: ánh quang

Mặc dù nói không có Bảo Hòa Đường, nhất định mấy cáidựchành khác cũng có thể phát hiện nàng, nhưng vận mệnh nếu đã lựa chọn Bảo Hòa Đường, vậy thì là Bảo Hòa Đường, nàng tuy rằng trên miệng không nói, nhưng trong lòng xác thực đối với Bảo Hòa Đường rất cảm kích, thậm chí cảm giác rằng bọn họ như những người thân của mình, cho nên mới cố ý chếđựcho bọn họ.

Chỉ là người thân thì đã làm sao? Ở nguy nan thì cũng chỉ có thể tự bảo hộ bản thân thật tốt, ở thời điểm nhất định thì phải nịnh hót người mạnh hơn mình, có thể giúp đỡ lẫn nhau, cũng có thể lập tức cắt đứt quan hệ làm người đối địch, huống hồ bọn họ vốn cũng không phải người thân của nàng, bắt quá là đáp ứng theo cung cầu - hợp tác làm ăn song phương.

Bước đi này của bọn họ cho tới bây giờ, trong tâm bọn họ kỳ thực không muốn làm hại đối phương, tất cả bắt quá là nhânsinhbuộc phải vậy mà thôi.

Nhưng từ khi Bảo Hòa Đường không để ý lời muốn làm rõ mọi chuyện của nàng mà nàng đã nói đi nói lại rất nhiều lần, lúc bọn họ đem nàng đẩy ra chỗ này, đôi bên đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.

"Cố nương tử, ngươi rõ ràng chính là đồ đệ của Lư Công, tại sao bản thân lại không thừa nhận? Bắt quá chỉ là một câu nói, diendanlequydon ngươi tại sao không tiếc mà đem chúng ta trở mặt. . . ." Một vị thiếu niên trẻ tuổi thuộc Bảo Hòa Đường xông lại, nắm nắm đầm tức giận nói.

"Câm miệng" Vương Hồng Bản lớn tiếng uống đoạn hắc.

"Vì sao sao?" Cố Thập Bát Nương quay mặt sang, nhìn về phía hắc, "Các ngươi vì cái gì, thì ta cũng vì cái đó."

Dứt lời, xoay người chậm chậm mà đi, lưu lại mọi người ở Bảo Hòa Đường vẻ mặt suy sụp.

Hoàng hội trưởng căn bản không quản được người ở nơi này, toàn bộ đám người hô hô kéo kéo nhau theo bước chân của Lư Công bước cuộn cuộn chạy ra ngoài, luôn miệng hô lão nhân gia ngài đi thông thả, lão nhân gia ngài đi đường cẩn thận. . .

Tín Triều Dương đi ở phía sau, trên mặt hiện lên niềm vui sướng.

"Thiếu gia, thiếu gia, lần này chúng ta thắng cuộc rồi!" người trẻ tuổi đi theo bên cạnh hấn sắc mặt đỏ chót, hiển nhiên từ lúc nhìn thấy Lưu Công xuất hiện vẫn còn kích động chưa khôi phục tâm tình.

Tín Triều Dương gật gù, ý cười bên mép càng nồng đậm, "Vâng, lần này thực sự là. . . . Kiểm lời ngoài ý muốn."

Hắn nói chuyện, liếc nhìn ba chữ Bảo Hòa Đường trên cửa biển.

"Ta nguyên bản chỉ cần Bảo Hòa Đường thì được rồi, không nghĩ tới, tiện tay đối với Cổ nương tử đa lễ một chút, ngoài ý muốn sửa được mái nhà bị dột. . . ." Hắn cười nói, "Đa lễ người không trách, lời cô nhân nói quả nhiên luôn đúng."

Người trẻ tuổi gãi đầu một cái, không hiểu chuyện này cùng cô nhân có liên quan gì.

"Thiếu gia thiếu gia, người nói Cổ nương tử tại sao không nói ra nàng là đồ đệ của Lưu Công?" Hắn cũng rất khó hiểu, cảm thấy này Cổ nương tử là cố làm ra vẻ bí ẩn.

Tín Triều Dương lắc đầu một cái, cười nói: "Người không nhìn ra?"

"Nhìn ra cái gì?" Hắn không hiểu nói.

Tín Triều Dương đưa tay gõ đầu hắn một cái, "Rất nhiều người đã nhìn ra rồi đây, này Cổ nương tử, kỳ thực không phải là đồ đệ của Lưu Công."

"A?" Người trẻ tuổi căn bản không tin, "Cái kia Lưu Công hắn mới. . . ."

"Lưu Công hắn không nói nửa câu: Cổ nương tử là đồ đệ mình?" Tín Triều Dương cười hỏi, "Ta nghĩ, bọn họ là cơ duyên xảo hợp mà quen biết, Cổ nương tử là được Lưu Công chỉ điểm, nhưng cũng không có bất sự. . . ."

"Ồ, thì ra là như vậy a, " người trẻ tuổi bình tĩnh, "Chỉ trách nàng đến cùng cũng là không thừa nhận."

Tín Triều Dương nở nụ cười, quét mắt nhìn đám người đang tụ tập ở cửa, nhìn theo phương hướng làm mọi người thần tình kích động"Chỉ sợ là điều này không ít người ở đây đều đã biết, bất quá, vậy thì như thế nào, Lưu Công không có đồ đệ, Cổ nương tử này lại được hắn chỉ điểm, cũng đủ để đồn ngả cái thân phận đồ đệ này của hắn, hưởng chi, diendanlequydon Cổ nương tử là quan lại sau đó, đoạn sẽ không giận sĩ tộc vì là tượng công, đại gia rõ ràng trong lòng chính là, dù sao, Lưu Công vẫn còn, có hay không đồ đệ lại có gì làm."

"Thiếu gia nghĩ tới thật thấu triệt." Người trẻ tuổi một mặt bội phục nói.

Tín triều dương nở nụ cười, xoay người lên ngựa, tầm mắt lướt qua mọi người, nhìn cái xe ngựa của Cổ nương tử đã đi xa.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần, hôm nay hành vi trở mặt lưu loát cùng Bảo Hòa Đường, tiểu nương này thật có ý tứ đi

Ai nói nữ tử trong nhà nhu thuận như nước, thiện tâm như phật, nhĩ nhuyển ký ân không thù dai?

*nhĩ nhuyển ký ân: lỗ tai, dịu dàng, ghi ân ; cái này không biết phải edit sao luôn @_@

"Đủ tàn nhẫn" hắn mỉm cười làm bầm lâu bầu, quay đầu ngựa lại mà đi.

Trong đại sảnh khá là vắng vẻ, đám người người Bảo Hòa Đường cúi đầu mà đứng, mấy người trẻ tuổi định lực yếu đều đành tiếng nước nở.

"Tam thúc, Cổ nương tử nói vậy là có ý gì? Cái gì gọi là chúng ta vì cái gì thì nàng cũng vì cái đó?" Mấy người trẻ tuổi căn rằng tức giận nói, "Nàng khẳng định là cùng những đứchành ở Kiến Khang thông đồng với nhau, cố ý hại chúng ta. . . ."

"Câm miệng" Vương Hồng Bản quát lên, liếc nhìn người trẻ tuổi trước mặt, thăm thăm thờ dài một hơi, diendanlequydon" Là chúng ta bước một bước sai trước. . . ."

Người trẻ tuổi không phục còn muốn nói gì nữa, liền nghe bên ngoài có người gọi "Lão gia, lão thái gia ở kinh thành gửi thư đến."

Mở ra một tờ giấy truyền tin mỏng manh, nhìn câu chữ trên tờ giấy.

". Vạn sự lấy lời nói của Cổ nương tử làm trọng, không thể tự động hành sự, nàng nói như vậy, tất là có nỗi bất dĩ không thể nói rõ được, vạn chớ lỗ mạng tương bức, bức ép không có đường lui chắc chắn là phản hại bọn người không có đường lui. . . . Đồng thời bồi bất chính là chuyện làm ăn của chúng ta, không cần quá lo, người tiến ta lui, trước có nhẫn nại mới có thể lập trăm thước. . . ."

Vương Hồng Bản thờ dài một tiếng, cụt hứng ngồi xuống, tờ giấy viết thư trong tay bỗng bành hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101-1: Xuân đến (1)

Biên tập: Từ Hoán Vũ

Sự tình Lưu Công xuất hiện qua đi, tất cả mọi thứ đều trở lại bình thường, tựa hồ sự tình một ngày kia chưa từng xảy ra, nhưng bầu không khí của toàn bộ được hành ở Kiến Khang thành đều trở nên hưng phấn dị thường, tin tức Lưu Công xuất hiện cũng truyền khắp Đại Chu.

Lưu Công biến mất đã mười năm đột nhiên tái hiện nhân gian, này xác thực là sự kiện lớn.

Thời gian một tháng bất tri bất giác qua đi, mùa đông thối lui, nhưng lại cho mùa xuân mang theo một trận mưa phùn chậm rãi mà đến, bên trong Kiến Khang thành được bao phủ bởi một mảnh tươi mát.

"Xin lỗi ngày hôm nay đã hết được của Cổ nương tử."

Trong đại sảnh, Linh Bảo vẻ mặt hàm chứa ý cười, lặp đi lặp lại câu nói này, trên kệ trống rỗng.

"Lại không còn?", bảy tám người một mặt ảo não, "Ngày mai nhất định phải đến sớm..."

Đám người tản đi, Linh Bảo cầm một tấm biển "Thuốc đã bán hết" đi ra ngoài cửa nhón chân muốn treo lên.

Một đôi bàn tay đưa đến, thay nàng treo lên.

Linh Bảo ngoái cổ lại nhìn, bóng người màu xanh đậm đã cất bước tiến vào nội đường.

"Thiếu gia, người sao lại đến đây rồi?" Linh Bảo cười hi hi đi vào theo, đưa tay tiếp nhận áo choàng Cổ Hải cúi xuống, mặt trên đã bị nước mưa phùn phủ kín, vội tung ra hong cho khô.

"Cùng mấy người đồng học đội mưa, vừa vận đi ngang qua." Cổ Hải nở nụ cười, hắn quét mắt nhìn bên trong một cái, bất quá trên mặt nhưng là ý cười không dứt, "Bánh đại thúc lại ra ngoài chuẩn bệnh?"

Linh Bảo bưng ly trà đưa cho hắn, gật đầu.

Từ sau khi Lưu Công trở lại, Cổ Thập Bát Nương càng thêm bận rộn, hầu như là ngày đêm ở đây liên tục bào chế dược liệu, nói là nguyên tắc của sư phó bào chế, người ngoài chưa qua cho phép, không thể vào hậu đường, bởi vậy nên Cổ Hải chỉ ngồi ở tiền đường, nói chuyện với Linh Bảo.

Cà lộc cà lộc

Tiếng vó cùng tiếng kéo kệt của xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa, một trận thanh âm lạnh lạnh bùng nổ, một cái bóng người xanh um vọt vào, một *tiểu nha đầu ở phía sau cầm ô đuổi theo, trong đại sảnh có cỗ mùi thơm thoang thoảng tản ra.

*Tiểu nha đầu ở đây >không phải là nha hoàn< đầu nha mọi người.

"Ồ, sao mà lại trông vắng như vậy, người đâu? Mọi người chạy đi đâu hết rồi?" Tiếng hờn dỗi của thiếu nữ vang lên.

Linh Bảo cùng Cổ Hải ngừng nói chuyện, nhìn về phía người vừa tới.

Đây là một nữ tử trẻ khoảng tầm mười mấy tuổi, càng thật bất ngờ, còn là một người nhìn rất quen mắt, Cổ Hải hơi nhíu mày lại, hắn cũng không có đứng dậy mà ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

"Vị tiểu thư này là tới bốc thuốc hay chuẩn bệnh..." Linh Bảo vội đến đón, mỉm cười bắt chuyện

Nàng nói còn chưa dứt lời thì bị nữ hài tử kia trừng mắt một cái.

"Người là ở đâu chui ra? Sao lại đưa một tiểu nha đầu đến trông coi cửa hàng thế này?" Nữ tử trẻ tuổi cau mày nói, ánh mắt rơi xuống Cổ Hải đang ngồi ở một bên, sững sờ ngay đó, hai con mắt lập lòe, "Hình như ta đã gặp người ở chỗ nào rồi thì phải..."

Nàng hơi nghiêng đầu nhíu mày lại, nhìn qua đặt biệt kiều mị.

"Thuốc đã bán hết, đại phu cũng không có ở đây, thỉnh tiểu thư ngày mai hân đến" Cổ Hải đặt ly trà xuống, nhàn nhạt nói

"Người là ai nha?" Nữ tử trẻ tuổi ngoác miệng ra, quét mắt nhìn qua quầy hàng, quả nhiên trống rỗng, không khỏi kinh ngạc.

"Chuyện này...chuyện này..." Nàng bước qua vài bước muốn xác thực, mày liễu không khỏi dựng thẳng, "Ngô chương quý đâu? Chuyện gì thế này?"

Về mặt Linh Bảo vô cùng ngờ vực, "Tiểu thư, nơi này của chúng ta cũng không có chương quỹ họ Ngô, ngài có phải là đi nhầm rồi không?"

Nữ tử trẻ tuổi hừ một tiếng, quay đầu trừng Linh Bảo, "Ta đi nhầm? Hiệu thuốc nhà ta há có thể đi nhầm?"

"Nhà ngươi?" Cô Hải nhàn nhạt hỏi, nhướn mắt nhìn sang, "Xin hỏi quý danh của tiểu thư?"

Nữ tử trẻ tuổi bị hấn nhìn thì sững sờ trong chốc lát, thiếu niên trước mắt này dáng người thon dài, khí chất hào hiệp, khiêm tốn, bất quá ánh mắt này sao mà...

"Ồ, ta nghĩ ra rồi!" nàng bùng tỉnh, tiến đến vài bước, đánh giá Cô Hải, "Ngươi không phải là cái thứ *đăng đồ từ kia sao..."

*đăng đồ từ là gì?

Truyện kể lại rằng, Đăng Đồ Từ bẩm báo Sở Vương rằng Tổng Ngọc là một mỹ nam, lại rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hấn đến hậu cung.

Nghe như thế, Tổng Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Từ ai háo sắc hơn?

Tổng Ngọc trình bày "Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm".

Theo Tổng Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ.

Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng, "Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đăng Đồ Từ không phải là kẻ tốt lành gì. Hấn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lõm chồm, môi trề, bước đi hệt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ.

Đăng Đồ Từ thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đăng Đồ Từ thích ngay, vì thế hấn ta háo sắc hơn thần".

Thực ra, nhìn từ góc độ người đời, Đăng Đồ Từ không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tổng Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đăng Đồ Từ là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đăng Đồ Từ phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

Dứt lời, mặt hạnh tròn tròn, này đăng đồ từ đến hiệu thuốc nhà mình làm cái gì? Chẳng lẽ là dò hỏi hành tung của mình mà cố ý đến? Cái ý niệm này lóe lên, mặt nàng liền đỏ bừng trông thấy.

"Ngươi đến cửa hàng nhà ta làm cái gì? Ngươi...ngươi là kẻ nào?" Khí thế nàng thoáng yếu đi chút, hỏi.

Cô Hải nở nụ cười, nhìn cô gái này.

Tiểu thư là họ Trầm?" Hấn chậm rãi phun ra cái chữ này, chỉ cảm thấy hàm răng lạnh buốt, một nữ tử ngang ngược ngông cuồng như vậy, chính là nữ nhi Trầm gia, nữ nhi *nội trạch còn nuôi thành như vậy, có thể thấy được là người của Trầm gia thì sẽ như thế nào, hoàn cảnh của muội muội một đời kia hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

*nội trạch: trong nhà, trong nơi ở

"Ngươi...đăng đồ từ nhà ngươi..." Sắc mặt Trầm tiểu thư nhất thời càng đỏ, quả tim không biết vì sao mà đập thình thịch.

"Đi ra ngoài!" Cô Hải về mặt lạnh đi, thấp giọng quát.

Trầm tiểu thư cùng với nha đầu đều sững sờ.

"Ngươi nói cái gì?" Tiểu nha đầu lấy lại tinh thần, lập tức chống nạnh quát lên, "Người quát ai thế hả? Ngươi nói cái gì chứ? Ngươi mới phải là người cút khỏi nhà ta..."

"Nhà ngươi?" Cô Hải nở nụ cười, chỉ tay ra bên ngoài, "Ra ngoài xem xem, nhìn rõ ràng rồi muốn nói gì thì nói."

Về mặt hấn thờ ơ, nhìn dáng dấp không giống như là đang nói giỡn, Trầm tiểu thư tuy tính tình có chút ương ngạnh, nhưng cũng không phải không có óc, động não một chút, đã mơ hồ đoán được khả năng là có biến cố.

Tiểu thư nội trạch đối với chuyện trong nhà không biết, đặc biệt là chuyện những sản nghiệp biến động, nàng mơ hồ nhớ tới từng nghe mẫu thân nói qua,

có mấy cái cửa hàng làm ăn không được tốt lắm, giữ lại chỉ tổ lãng phí tiền bạc, không bằng bán đi...

Sẽ không khéo như vậy đi, hôm nay nàng mời người cùng đi du ngoạn, hứa tặng cho người ta một lọ *tinh tửu hoàn, vì lẽ đó nên mới cố ý đến đây một chuyến...

*tinh tửu hoàn: thuốc giải rượu

"Tiểu thư..." Tiểu nha đầu giặt nhẹ góc áo nàng.

Trầm tiểu thư căn môi nhìn thiếu niên nọ một cái, xoay người đi ra ngoài, cũng không có mở dù, khoác tay hướng về phía trên nhìn.

"Hừ, này không phải Thuận Hòa Đường..." Nàng tức giận nói, "Ồ? Sao lại...?"

Đang nói bỗng im bặt đi.

Tiếp theo lại là một trận thanh âm bùng nổ, chân nhỏ bước lên xe mà đi, con ngựa xoạt xoạt vài tiếng, ngoài cửa khôi phục lại sự yên tĩnh.

Linh Bảo chạy đến bên cửa nhìn một chút, quay người trở lại, thấy Cố Hải đã ở nơi đó ngồi ngay ngắn như trước, chỉ là vẻ mặt có chút hơi nghiêm túc.

"Thiếu gia," nàng hiểu kỳ hỏi, "người kia là Trầm tiểu thư sao?"

Cố Hải lấy lại tinh thần, còn chưa kịp trả lời, liền nghe bên trong vang lên tiếng của Cố Thập Bát Nương: "Ai?"

Hai người cùng lúc quay đầu, thấy Cố Thập Bát Nương đi ra, trong tay cầm một cái rô nhỏ.

Linh Bảo vội bước tới tiếp nhận.

"Ca ca sao lại đến rồi?" Cố Thập Bát Nương cười nói.

Cố Hải đưa tay lau đi vết tro bếp dính trên mặt nàng, rồi cười nói: "Sao hả? Hiệu thuốc của người ca ca không thể đến?"

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, "Ca ca nói giỡn"

"Lưu Công lão nhân gia người có ở đây không? Ta đi bái kiến hần." Cố Hải hỏi, một mặt chỉnh đốn lại quần áo.

"Không có ở đây, hần lại đi ra ngoài rồi, cách năm ba ngày mới trở về." Cố Thập Bát Nương đáp, một mặt nhìn Linh Bảo sắp xếp các vị thuốc, bỗng nhớ tới cái gì hỏi, "Các người vừa mới nói ai? Tiểu thư Trầm gia?"

Linh Bảo muốn nói, Cố Hải đã giành trước đáp.

"Chúng ta nói chính là tiểu thư Thùy gia..." Cố Hải cười nói, tay đưa ra sau lưng hướng Linh Bảo đứng ở quầy hàng quẩy lắc.

Linh bảo trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu cười.

"Nhàn rồi không chuyện gì, nói tới tiểu thư nhà người ta làm cái gì?" Cố Thập Bát Nương mang theo vài phần trêu tức nhìn Cố Hải, hé miệng gật đầu, "Nga, mấy ngày nay, nhà chúng ta có rất nhiều thái thái phu nhân ghé đến, nhắc đến cũng đều là tiểu thư nhà mình nha..."

Cố Hải cười, không có trả lời.

Từ khi kỳ ThiHươngqua đi, Cố Hải giành giải Nguyên đầu bảng đã trở thành chủ đề tranh luận ở Kiến Khang thành, người đến nhà làm mai cũng bắt đầu tăng lên.

Cố Hải năm nay mười sáu tuổi, cũng đến tuổi kết hôn rồi, quá khứ nhà bọn họ nhạt nhẽo không người hỏi tới, rất khiến cho bọn họ đau đầu, mà bây giờ khách nhân đột nhiên đến nhà ồ ạt, cũng làm cho nàng đau đầu, nghe mấy phu nhân kia nhắc tới tiểu thư nhà mình, đều cảm thấy không biết nên chọn thế nào.

Hỏi Cố Hải, Cố Hải chỉ nói chờ Đại Khảo qua đi lại nói.

"Thiếu gia tính cưới vợ?" Linh Bảo cười híp mắt hỏi, "Vậy có phải Tết đến là Linh Bảo có thể uống rượu mừng của thiếu gia?"

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, Cố Hải khặc một tiếng, nói tiếng tiếng ta đi trước, nắm lấy áo choàng nhanh chân rời đi.

"Thiếu gia thẹn thùng." Linh bảo cười ha ha.

Cố Thập Bát Nương thoáng liếc nhìn nàng một cái, "Linh Bảo năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Sắp mười ba tuổi..." Linh Bảo thuận miệng đáp, lời vừa chui ra khỏi miệng, nhận ra được cái gì, mặt nhất thời đỏ, e thẹn giậm chân một cái, "Tiểu thư bắt nạt người ta."

Cố Thập Bát Nương cười nói, "Này có cái gì bất nạt người, nói đến Linh Nguyên cũng không nhỏ..., Linh Bảo, người nói nên tìm nhà nào tốt một chút đây hả?"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101-2: Xuân đến (2)

Biên tập: Từ Hoán Vũ

Linh Bảo mặt tròn đỏ ửng, làm bộ không có nghe thấy, Cố Thập Bát Nương ngồi xuống, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

"Tiểu thư..." Linh Bảo chần chờ một chút, lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư muốn tìm nhà như thế nào?"

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, cười cợt, lắc lắc đầu.

Thần sắc nàng có chút u buồn, mặc dù trọng sinh, nhưng linh hồn của nàng cũng đã là một *khí phụ, thành thân...

*khí phụ: nữ nhân bị chồng ruồng bỏ

Nàng một nụ cười mang theo vài phần trào phúng, không nói gì, trong lòng nàng thanh thản một phần nào đó.

"Tiểu thư là con nhà quan, tương lai nhất định tìm được danh gia vọng tộc nào đó để dựa vào...Mặc áo bào đỏ làm đại quan..." Linh Bảo mang theo vài phần sùng bái cười nói.

"Cũng không nhất định phải vậy." Cố Thập Bát Nương thuận miệng cười nói.

Nàng bây giờ không phải *đậu khấu thiếu nữ, đối với việc thành thân lập gia đình mang theo thân thái ngượng ngùng, nói đến cùng bầu trời đã không còn như trước.

*đậu khấu thiếu nữ: đại khái là thiếu nữ yếu đuối, lực lượng nhỏ bé, không có năng lực

"Vậy khẳng định cũng là môn đăng hộ đối..." Linh Bảo nói, giọng nói mang vẻ vài phần thất vọng.

Chung quy, cũng không biết ca ca cảm thấy như thế nào...

Nghĩ tới đây, nàng khe khẽ thở dài.

Cố Thập Bát Nương cũng không có phát hiện, tay của nàng xoa xoa cằm, nhìn mưa bụi mờ mờ ngoài cửa, ngưng thần suy tư.

Bảo Hòa Đường đã muốn rút khỏi Kiến Khang thành, đúng như trong dự liệu của nàng, diendanlequydon Bảo Hòa Đường nuốt vào khối thịt heo này tự nhiên trở nên rất có sinh khí, Tín Triều Dương cùng phụ thân hẳn chính thực đến bãi phóng mình, đương nhiên Thập Bát Nương hiểu rõ, kỳ thực người bọn họ muốn đến bãi phóng là Lư Công ẩn nấp sau lưng mình.

Tín Triều Dương, người này...

Bên trong một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe được toàn tiếng mưa rơi ở bên ngoài vọng vào.

Đại Hữu Sinh muốn Từ Kim Đan, nàng vui vẻ đáp ứng, đây là xem như là hồi đáp lại sự giúp đỡ ngày trước của Tín Triều Dương.

Cố Thập Bát Nương nàng ân oán phân minh, có cừu tất báo - có ân phải đền.

"Linh Nguyên đâu?" Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, nhìn về phía Linh Bảo, thấy nàng lấy tay chống cái mặt mang theo vẻ ủ rũ ở trước quầy hàng, nha đầu này từ sau khi theo nàng, luôn là một bộ dáng cười híp mắt, chưa từng thấy qua vẻ mặt của thiếu nữ xuân xanh *ngao ngán như vậy.

*ngao ngán: Chán nản, buồn rầu man mác

"Làm sao vậy?" Cố Thập Bát Nương nhìn không được cười nói, "Đang nghĩ gì thế?"

Linh Bảo lấy lại tinh thần, nhìn thấy thiếu nữ ngồi ngay ngắn một bên, mặc một thân áo bào dài có màu vàng nhạt ~ cổ tròn, làn tóc đen nhánh được búi cao gọn gàng, không son phấn ~ không thoa trầm, yêu kiều cười nhạt, toàn thân tỏa ra ánh minh quang rực rỡ khiến người ta không thể nhìn thẳng.

(chỗ này Vũ có hơi tèm mắm thêm muối cho hình tượng của Cố tỷ được sáng ngời >_<).

"Không có gì." Nàng vội cúi đầu đáp.

"Linh nguyên dường như đã trở lại?" Cố Thập Bát Nương hỏi.

"Vẫn chưa thấy." Linh Bảo đáp, một mặt đi tới cạnh cửa nhìn ra phía ngoài, bên trong mưa bụi mờ mịt bóng dáng người xe qua lại mờ hồ, cũng không có nhìn thấy bóng hình của ca ca, "Hắn sắp trở về rồi chứ? Bọn họ đi cùng bảo trụ đại ca, có thể cùng nhau kéo trở về những đứcliệu kia."

Lúc này hai con ngựa lôi kéo cỗ xe chính là xông mưa mà đi, Linh Nguyên khoác áo to ngồi trên xe, bên cạnh là ba tên đại hán trắng kiết, một người trong đó đang gíoi roi thúc ngựa.

"Tiểu thư nhà ngươi thật hào phóng, cho người nhiều tiền mua đứcliệu như vậy, trả cho chúng ta phí lao động..." Một đại hán quàng lấy bả vai Linh Nguyên cười nói, "Tiểu tư ngươi thật là may mắn, gặp được chủ nhà tốt như vậy."

Thần sắc Linh Nguyên bất động, tựa hồ không có nghe hắn nói chuyện.

"Này, cái tính gì đây hả, trong nhà người ta còn có người đoạt giải Nguyên đấy, tương lai nhất định là quan to lộc hậu..." diendanlequydon Một kẻ khác ríu rít nói, "Linh Nguyên, nhân gia nhất định phải mượn không ít người để sai khiến, người đừng có quên huynh đệ chúng ta đó..."

"Đúng nha, mai này theo hầu trạng nguyên, chính là làm đánh xe ngựa cũng đủ hãnh diện..."

Đám người càng nói càng cao hứng, tựa ồ đã muốn ưỡn bụng ưỡn ngực đứng ở đầu cuối xe ngựa của trạng nguyên, tiếp nhận hắt ánh nhìn hâm mộ của người qua đường.

"Hôm nay không tệ, đội đưa người trở về, chúng ta đi đánh cược một trận..."

"Một đoạn này ta gặp được vận may, lần trước mười lượng bạc đã muốn biến thành trăm lượng, ta tính toán chơi khoảng mấy lần nữa, là có thể mua một tiểu viện nhỏ tìm kiếm một người vợ..."

Đám đại hán hưng phấn trò chuyện, lau nước mưa dính trên mặt.

"A...Linh Nguyên, người có đi không?" Có người bắt chuyện với Linh Nguyên này giờ vẫn ngồi bất động không nói một lời, đẩy hắn một cái, "Tiểu tử, người từ sáng đến tối ở cửa hàng trông coi làm cái gì? Cũng nên đi ra ngoài giải tỏa tâm trạng một chút chứ..." (Lão tử đánh, đánh chết các người, dám dụ dỗ một người thuần khiết như vậy dần thân vào cờ bạc, các người có biết hậu quả như thế nào không hả (>w<)/)

Linh Nguyên vẫn bất động như trước.

"Ai, tiểu thư nhà ngươi lớn lên thật là thanh tú, có câu như thế nào nhỉ? Cái gì mà mỹ nhân là có thể kiếm ăn...Ai nha..."

Đại hán kia nói còn chưa dứt lời, cả người liền từ trên xe rơi xuống phía dưới mặt đường, văng lên một mảnh nước bùn nhơ bẩn, trên xe bộp phát ra một trận cười to."

"Tiểu tử ngươi đáng đời."

"Cố nương tử là ân nhân cứu mạng của Linh Nguyên, người cho là giống cái thứ trong ngõ hẻm cùng người thân mật, nghĩ như thế nào thì nói như thế đó sao..."

Toàn thân đại hán kia đều dính nước bùn, xoa chân bắt kịp, lão đảo bò lên trên xe, trong miệng ai u~ ai u~ ai u liên thanh.

"Ta đây là đang khen ngợi Cố nương tử...Cũng không có nửa điểm tâm tư khác..." Hắn vội vã biện bạch, đối với Linh Nguyên cười làm lành, "Linh Nguyên, lần này người ra tay quá ác độc..."

Linh Nguyên hừ một tiếng, liếc mắt nhìn hắn.

"Này mà quá ác độc? Thiên kim tiểu thư nhân gia, cái gì là thiên kim tiểu thư người có hiểu không? Đó không phải là những người chúng ta có thể tùy ý treo ở bên mép..." diendanlequydon Đại hán đánh xe cười nói, "Người đã quên trước đây có một kẻ nhân rồi đi nhìn nhiều hơn một thiên kim tiểu thư nhân gia vài lần, liền bị người đánh mù mắt...Đạp người một cước là nhẹ rồi đó..."

"Vâng, là, ta sai rồi...Ta không dám tiếp tục nói lung tung..." Đại hán kia cười nói.

Bên trong nói cười huyền ảo, về mặt Linh Nguyên càng ngày càng âm trầm, hắn lấy nón tre xuống, ngửa đầu nhìn lên trời, mưa bụi phủ vào mặt.

Đoàn người đến Thuận Hòa Đường, Linh Bảo nấu canh gừng đưa cho bọn họ mỗi người một bát.

"Cảm tạ Linh Bảo muối muối..." Đám đại hán cười ha hả nói lời cảm tạ.

"Tiểu thư về rồi?" Linh Nguyên không có nhìn thấy bóng hình quen thuộc ở sau hậu viện, không nhịn được hỏi.

Linh Bảo gật gù, "Phu nhân sai người đến đưa tiểu thư về rồi." Nàng thờ dãi nói, "Không biết là chuyện gì?"

"Chuyện gì cũng không phải là chuyện muội nên bận tâm lo nghĩ." Linh Nguyên nhìn nàng một cái nói.

"Tâm tư của ca ca cũng nên thu liễm lại một chút mới phải." Linh Bảo quay đầu nhìn hấn thấp giọng nói.

Linh Nguyên sừng sốt, mím chặt môi, đặt bát canh gừng xuống xoay người rời đi.

"Ca ca, người đi đâu?" Linh Bảo vội truy hỏi.

Tổ hợp ba đại hán đã muốn cười ha hả đi ra ngoài, giữa lúc đang thương lượng nên đi uống rượu hay vẫn là đi đánh cược trước một lần, Linh Nguyên chần chờ một khắc, đuổi theo bọn họ.

"Về sớm một chút." Linh Bảo đuổi tới cửa, nhìn đám người bọn họ đã đi vào bên trong mưa bụi.

Cố Thập Bát Nương bị Tào thị gọi trở về, cho là có cái đại sự gì, nhưng lại thấy Tào thị đưa cho nàng hai tấm phật thiếp.

"Đây là cái gì?" Nàng cầm lấy mở ra xem.

"Đây là thiếp mời nghe kinh khóa mà Liễu Nhiên đại sư gửi tới..." Tào thị cẩn thận từng li từng tí một nhìn nàng, nói, "Nương muốn cho người cùng đi với nương..."

Cố Thập Bát Nương nhìn thấy trên thiếp mời chỉ có mấy chữ, vẻ mặt nặng nề.

"Nếu như người bạn, không đi cũng được, một mình ta đi là được rồi..." Tào thị lại vội nói.

"Nương, ta đi." Cố Thập Bát Nương ngẩn đầu lên đánh gãy lời nàng, cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102-1: Thính phật (1)

Biên tập: Từ Hoán Vũ

Tháng ba, Thịnh Vượng Tự bởi vì Liễu Nhiên đại sư thuyết pháp mà ở đây náo nhiệt hẳn lên, bất quá loại náo nhiệt này chỉ là ở trong phạm vi nhỏ, không có bao nhiêu người có thể được Liễu Nhiên đại sư mời nghe pháp khóa.

Lúc Cố Thập Bát Nương đỡ Tào thị lên xe ngựa, dẫn đến hàng trăm ánh mắt đảo dác của những hộ nhà bên đường.

"Mới sáng sớm, mấy người các người đi đâu vậy?" Mấy phụ nhân có quen biết đi tới hỏi.

"Chúng ta đi Thịnh Vượng Tự." Tào thị mỉm cười đáp.

Lời này khiến cho mọi người xung quanh không khỏi kinh ngạc, vào lúc này lại đi Thịnh Vượng Tự?

"Là đi nghe Liễu Nhiên đại sư giảng kinh?" Có người thử dò xét hỏi, trong lòng đối với đáp án rất không chắc chắn.

Tào thịó gật gù, nói tiếng đúng vậy.

Một chiếc xe ngựa từ đằng sau chậm rãi chạy đến, Cố Ngự đang cưỡi ngựa đi theo bên cạnh chiếc xe, áo choàng màu xanh nhạt phiêu diêu theo gió, lộ ra trường bào tuyết trắng bên trong.

Hắn ngồi trên cao nhìn xuống, nhìn thiếu nữ nọ một thân sam y hoa hồng màu đen, một nửa tóc được xỏa xuống ~ nửa còn lại được búi lên đơn giản, yên lặng đứng ở bên cạnh mẫu thân, nghe các phụ nhân nói chuyện.

Làm như nhận ra được ánh mắt của ai đó nãy giờ đặt ở trên người mình, nàng ngẩng đầu nhìn lại đối phương, khẽ mỉm cười, chột hời hợt cuối đầu thi lễ.

Về mặt Cố Ngự bất biến, khẽ cuối đầu đáp lễ, dời tầm mắt.

Nhìn chiếc xe ngựa này, mọi người đều biết là Tam nữ nãi nãi đến rồi, vội nhao nhao tránh sang một bên thi lễ vãn an.

Màn xe được tiểu nha hoàn vén lên, Tam nãi nãi khí chất thanh thanh đậm đậm ở bên trong gạt đầu đáp lễ, ánh mắt rơi xuống trên người Tào thị.

"Nhà lão tứ, cùng đi đi." Nàng cười yếu ớt nói.

Tào thị vội gạt đầu tán thành, để xe ngựa Tam nãi nãi đi trước, sau đó mới lên xe mà theo sau.

Nhìn hai chiếc xe ngựa một trước một sau, các phu nhân đứng tại chỗ về mặt ước ao.

"Liễu Nhiên đại sư vậy mà gửi thiệp mời tới cho nàng?" Đám người tự lăm bằm một mình, cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, phải biết được mời tới khóa học của Liễu Nhiên đại sư cũng sẽ không đến trăm người ở Kiến Khang thành mà thôi, tính thế nào cũng không tới phiên mẹ con Tào thị.

"Có thể là các nàng dùng tiền mua lượt đến..." Một vị phụ nhân nói, "...Các người có nghe nói chưa, Thập Bát Nương, là đồ đệ của một vị đại sư, đạo này bán được rất đắt giá, đã vậy còn phải cướp mới có được... diendanlequydon Người người đều đem vàng đến cầu được của nàng... Nhà bọn họ hiện tại có thể được xem là rất có tiền..."

"Cái gì đồ đệ đại sư," một người khác khinh thường nói, "Đừng nói đến cha của nàng đã từng làm Huyện Lệnh, hiện tại Hải ca thi đỗ giải Nguyên, nàng không phải là thiên kim tiểu thư sao, làm sao sẽ đi làm cái thủ nghệ trình độ thấp hèn kia?"

"Đúng đấy." Có người phụ họa nói, "Là nói vị đại sư kia làm sư phó bào chế bên trong hiệu thuốc nàng mở mà thôi, bởi vậy nên mới đặc biệt phát tài, nghe nói tiền kiếm được đều là vàng ròng, một cái rương rồi lại một cái rương nhắc đem về đấy..."

Đám người khó nén lòng hâm mộ nói, thế rồi cuộc là có bao nhiêu tiền a...

"Một nhà này, chẳng lẽ không còn giống với trước kia nữa." Đám người cùng cảm thán kêu lên, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía đường phố, đã không còn nhìn thấy bóng của hai chiếc xe ngựa kia.

Một cái xe hình rồng dừng ở ngoài Thịnh Vượng tự, vú già nâng đỡ từng người xuống xe ngựa, Tam nãi nãi - Hoàng Thế Anh cũng thôi đi, còn có Cổ Ngư, Tào thị cùng Cổ Thập Bát Nương lập tức hấp dẫn đến đông đảo ánh mắt.

Đến tham dự kinh khóa hàng năm của Liễu Nhiên đại sư đều là đám người cố định, thỉnh thoảng có một người mới tham gia vào, nhất định hấp dẫn đám người chú ý, có thể đến nơi này nghe giảng, không giàu sang thì cũng cao quý, đương nhiên có những người không giàu không quý cũng có, là người hữu duyên trong miệng Liễu Nhiên đại sư.

Tào thị cùng với Hoàng Thế Anh đi song song, đám người nhao nhao phỏng đoán vị này là giàu hay là quý, hoặc là người hữu duyên.

Truyền thuyết nói rằng Liễu Nhiên đại sư có thể biết quá khứ vị lai, người hữu duyên trong miệng hắn đương nhiên không phải chỉ là người hữu duyên mà thôi, tất cả tạo hóa phi phàm, chỉ có điều không muốn người khác biết, càng là loại người hữu duyên này, càng được người xem trọng, càng nhiều người quyền quý dụng tâm để ý lên kút tiến hành việc lôi kéo.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vĩnh viễn vượt xa thêm gắm thêm hoa, đạo lý này mọi người đều hiểu rõ, chỉ có điều mất thường thế tục, thân ở trong đó thường nhận không ra.

Tào thị vốn là ở đằng sau Hoàng Thế Anh, nhưng lại được nàng mời, hai người mới đi song song, một mặt đi một mặt thấp giọng trò chuyện, vú già không xa không gần đi theo sau lưng, cứ như vậy., Cổ Ngư cùng Cổ Thập Bát Nương thì đi chung với nhau.

Cổ Thập Bát Nương hơi cuối đầu, nhìn bóng dáng áo choàng xanh lay động đi trước vài bước, trông lòng dâng lên chút cả giác kỳ quái.

Có phần giống với cô tát giật mình, nàng nghĩ đến Cổ Ngư thì đứng thứ hai, cách vận mệnh án thủ đời kia chỉ có một bước chân, tất cả những thứ này có thể có liên quan đến nàng trọng sinh.

Không lẽ lại đúng là có liên quan gì? Cổ Hải không có trọng sinh, tất cả những thứ này đều là do chăm chỉ học tập mới có được, tất cả những thứ này cũng có liên quan đến chuyện nàng trọng sinh.

Nàng nhớ tới đã từng xem qua một đoạn văn, đại ý là mệnh do trời định không có nửa điểm do người định, diendanlequydon nhưng cõi đời này có một số ít người tâm chí mạnh mẽ, là chí mà không phải trí, có thể xoay chuyển vận mệnh, nói như vậy cũng là hi vọng đáp lại câu kia.

Ca ca không lẽ chính là người như vậy sao? Hẳn lấy chăm chỉ của hắn xoay chuyển số phận tư chất đần độn, có thể đời kia nếu không phải phụ thân mất sớm, ca ca có khả năng cũng đạt thành tựu trong học vấn...

Đời này, việc ta làm chỉ là cải biến số phận chết oan của thân nhân, chính là muốn dùng ý chí cường đại xoay chuyển số mệnh, còn lại tất cả nhân vật tất cả sự tình biến chuyển cũng tốt, đều không cần để ý.

Nghĩ như vậy, trong lòng thoải mái, nàng ngẩng đầu lên nở nụ cười, quay đầu nhìn sang đối diện Cổ Ngư.

"Chúc mừng..." Ý cười của nàng càng nồng, chỉ là không biết nên xưng hô với hắn như thế nào, thúc thúc? Ca ca? Trong tộc bởi vì Hoàng Thế Anh nhận hắn làm con nuôi mà nhức đầu không thôi, cuối cùng thống nhất gọi là Ngư thiếu gia.

Khỏe miệng Cổ Ngư uốn cong, làm nổi lên một tia cười, "Cùng vui."

Cố Thập Bát Nương nhìn hấn, xuyên thấu qua vẻ mặt thân thiện sáng sủa của thiếu niên này, nhìn ra ẩn sâu ở đáy mắt của hấn có một tia ghét hận.

Trong lòng nàng cảm thán một chốc, nếu không phải linh hồn mình hơn hai mươi tuổi, căn bản sẽ không phát hiện, hấn bắt quả chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, đã có thể đem tâm tình của mình ẩn giấu đến như vậy, thực là không tồi.

Chỉ là nàng trước sau không hiểu, sự hận thù này đến cùng là vì sao mà đến, lẽ nào chỉ là bởi vì cùng Cố Nhạc Sơn tranh cãi?

Nàng thế nhưng không nhìn ra, Cố Ngư đối với Cố Nhạc Sơn có tình cảm gì.

(Có tình cảm gì a...)

"Liễu Nhiên đại sư chỉ mời người đến, không có mời ca ca người sao?" Cố Ngư đột nhiên hỏi.

Cố Thập Bát Nương ngưng thần trả lời, mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy."

"Toàn bộ Cố gia chỉ mời nhà các người," Hấn trì hoãn bước chân, đứng ở trước người Cố Thập Bát Nương, nghiêng đầu chậm rãi nói, "Người nói, đây là tại sao?"

Cố Thập Bát Nương sững sờ, chột mớ theo vài phần không rõ, nhìn hấn nói: "Chỉ có nhà chúng ta? Sao lại thế, Tam nãi nãi cùng Ngư thiếu gia người..."

Cố Ngư hé miệng nở nụ cười, đánh gãy lời nàng, đầu hơi nghiêng một chút đi đến, thấp giọng nói: "Có thể là đại sư muốn chỉ điểm một ít."

Ánh mắt của hấn, thâm thúy sáng sủa, uy nghiêm đáng sợ nhìn sang, Cố Thập Bát Nương không khỏi giật mình một cái, này giống như một ngay nợ người đang muốn bước vào một căn phòng nhỏ hạ độc vào trong nước uống, phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng *phật niệm, linh hồn có cảm giác như bị nhìn xuyên thấu.

*phật niệm a - di - đà - phật

Hấn nói vậy là có ý gì? Trong đầu Cố Thập Bát Nương nhanh chóng chuyển động, lão hòa thượng gửi thiệp mời đến, viết rõ là đưa cho mình và mẫu thân, nếu như không có nói rõ, diendanlequydon cũng không nói không cho phép người khác đi cùng, nói như vậy, bất luận là phụ nhân nào nhận được thiệp mời, muốn mang bao nhiêu người thì mang bấy nhiêu, như vậy Liễu Nhiên đại sư giảng kinh còn có cái gì hiếm lạ...

Hoàng Thế Anh cũng đến, là bởi vì là bạn cũ của Liễu Nhiên đại sư, Cố Ngư cũng tới được, là do mặt mũi của Hoàng Thế Anh? Mặt mũi? Nếu như nhìn mặt mũi, chỉ sợ lão hòa thượng con mắt *lụy hạt đi...

*lụy: ừ xui; hạt: mù; ý câu trên là bảo: lão hòa thượng này sẽ không chỉ nhìn mặt mũi đâu a.

Vậy thì là nói, bản thân hấn cũng nhận được lời mời... Tại sao? Tại sao? Bởi vì học vấn tốt? Đây Cố Hai là án thủ đấy...

Một luồng phỏng đoán ở đáy lòng lan tràn mà đến, hô hấp Cố Thập Bát Nương không khỏi gấp gấp hơn trong một khắc.

Đã nói là lão hòa thượng ấy biết quá khứ vị lai, một ngày kia, chỉ vài câu đã nói rõ lai lịch của nàng, nói như vậy Cố Ngư... cũng là bị nhìn thấu?

Làm sao có khả năng?

Nàng cảm giác đầu óc của mình trong nháy mắt trở nên vô cùng hỗn loạn, nói cho cùng nàng chỉ là một phụ nhân phổ thông không thể phổ thông hơn nữa.

Chẳng qua, nhìn thấu thì đã làm sao? Lão tử Thiên Vương nàng cũng sẽ không sợ, còn sợ hấn cũng chỉ là một thiếu niên thông thường.

"Chỉ điểm gì chứ? Nàng ngẩng đầu lên, nhìn lại hấn cười nói, "Ngư thiếu gia người học vấn cao, những lời người nói ta nghe đều không hiểu gì đây."

Cố Ngư nở nụ cười, đuôi lông mày giương lên, "Thập Bát Nương có văn có vũ, đây mới là học vấn cao."

Cố Thập Bát Nương cười ha ha, "Đa tạ, Ngư thiếu gia quá khen." Dứt lời, nở nụ cười ý tứ sâu xa, "Chẳng qua là kiếm cơm ăn, cầu đường sống thôi, không sánh được với gấm vóc tiền đồ của Ngư thiếu gia người."

"Chúc người may mắn." Cố Ngư cũng nở nụ cười ý tứ sâu xa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, thiếu niên thiếu nữ mình mệ tựa như *quang, so với đại đa số phụ nhân nam tử cao tuổi cùng đi bên cạnh, rất là vui tai vui mắt.

[(*) <= cái này bà tác giả ghi, không phải Vũ.]

"Đây là con cái nhà ai?"

"Là hai vợ chồng nhỏ?"

"Người nghĩ cái gì vậy hả, rõ ràng là nữ nhi cái trang..."

"Giống như kim đồng ngọc nữ..."

[Khúc này ta muốn chót với bà tác giả luôn, bà viết sai chính tả mới ghê, mới đầu nguyên văn là "kim đồng ngọc nữ", thật là Vũ ta không có quá trong sáng nên mất một lúc mới nghĩ ra cái cụm từ "kim đồng ngọc nữ" này. (""-_-")]

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102-2: Thỉnh phật (2)

Các phu nhân nhao nhao thấp giọng trò chuyện chậm rãi bước đi, trong ánh mắt đều có chút ngạc nhiên, bọn nhỏ còn trẻ đều kiêng kỵ tổ khí, nên rất ít người tới nghe kinh pháp, huống chi lần này hội họp nhất định là bị mời, đây là con cái nhà ai? Là quyền quý mới nổi ở Kiến Khang hay là người có duyên?

Hoàng Thế Anh cùng Tào thị quay đầu lại nhìn hai người đang trò chuyện mà đi, cả hai đều nở nụ cười.

"Ngư hán tính tình thanh lãnh, rất ít cùng người khác lui tới, Hải ca cùng Thập Bát Nương trầm ổn hiền lành, kết bạn với bọn họ đối với Ngư là chuyện đáng mừng." Hoàng Thế Anh cười mỉm nói.

"Nào có nào có, Tam nãi nãi quá khen rồi," Tào thị vội khiêm tốn nói, quay đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp nữ nhi đang che miệng ngượng đầu cười, cả khuôn mặt đều sáng lên, trong lòng nhin không được than nhẹ, "Hải ca cùng Thập Bát Nương cũng không có người chơi, như vậy cũng tốt."

(Vũ: Người ta là cười giang đó mẹ -_-)

"À đúng rồi, tháng tám là đến kỳ thi hội, Vân Mộng thư viện của Lý Kiến Chu - hiện nay là đại nho khai mở, trước khi thi có thể được hán chỉ điểm qua, nhất định thu hoạch không ít, ta lấy mấy cái quan hệ người quen cũ, chuẩn bị để ngư đến kinh thành, hay để Hải ca cùng đi đi, để bọn họ làm bạn cũng tốt." Tới gần phật điện, Hoàng Thế Anh nghĩ tới cái gì, đột nhiên nói.

Tào Thị sững sờ, chột kinh hi lộ rõ trên mặt.

Mặc dù nàng chỉ là một phụ nhân, nhưng cũng biết đến tên đại nho Lý Kiến Chu, rất nhiều quan lại trong triều đã từng đến bái phỏng hán, có thể nhận được sự chỉ điểm của hán, mặc kệ là có thì đồ hay không, nói ra tương lai cũng là có danh tiếng lớn.

"Đa tạ Tam nãi nãi..." Tào thị đại hỉ nói lời cảm tạ.

"Đừng nói lời cảm tạ quá ồm, người cũng biết, tính tình những người đại nho kia đều có chút cổ quái, ta cũng không biết bọn họ có thể hay không được tiến cử, việc này điều phải trông cậy vào kỳ ngộ của bọn hán, bất quá ta nghĩ đất kinh thành là nơi rộng lớn đông đúc, học tử tập trung, coi như không có gặp mặt được Lý tiên sinh, bái phỏng được đồ đệ của hán, cũng thu hoạch không ít.." Hoàng Thế Anh mỉm cười nói.

Tào thị liên tục gật đầu nói phải.

Cố Thập Bát Nương đi ở phía sau nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Tào thị, không khỏi lấy làm kỳ quái.

Cố Ngư cũng nhìn thấy, đôi mày nhưng là vừa nhíu, nghĩ đến cái gì.

"Tháng sau ta muốn vào kinh." Hán mỉm cười nói, hơi nhắc áo bào trắng, bước lên bậc cấp, động tác khoan thai tự nhiên.

"Ồ? Không phải tháng tám mới tới cuộc thi à." Cố Thập Bát Nương hỏi.

"Mẫu thân vì ta tìm một danh sư." Cố Ngư đáp, quay đầu lại nhìn nàng một cái.

"Vậy chúc Ngư thiếu gia lần này đi nhất định đạt vị trí cao nhất" Cố Thập Bát Nương thành khẩn nói.

Cố Ngư quét mắt nhìn nàng một cái, "Ồ? Lẽ nào người không hi vọng ca ca người đạt vị trí cao nhất?"

Nụ cười trên mặt Cố Thập Bát Nương chột biến mất, còn muốn nói gì, sắc mặt đột nhiên đại biến, bước chân đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh mấy phụ nhân đi tới, một người trong đó sắc mặt trắng nõn, tuổi ước chừng ba mươi, mấy cây trâm vàng dắt cao trên tóc, khoát áo choàng màu nâu có viền nạm vàng, hai tay khoanh ở trước ngực, lộ ra nhẵn móng tay dài hoa văn cây lá, thần tình cao quý uy nghiêm, rất làm người khác chú ý.

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, bà bà, bà bà...

Nàng đã lâu chưa thấy bà bà khí phách như vậy, từ sau khi tiểu thúc Trầm An Đông bị mã tặc giết chết, bà bà tựa như bị mất đi người tâm phúc, cả ngày về mặt hốt, cuối cùng tâm thần bất loạn nằm trên giường không dậy nổi, chưa tới bốn mươi tuổi thì mất, trước khi chết còn vì nàng không dứt khí để Trầm An Lâm phát thệ, tuy rằng cuối cùng cũng không có ngăn được kết quả này, tâm ý của bà bà đối với nàng nhưng là...

Áo bào trắng ở trước mắt nàng loáng một cái, tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Cố Ngự rơi vào trên mặt nàng, Cố Thập Bát Nương trong lòng rung mình, vội tập trung ý chí cúi đầu.

Trầm Tam phụ nhân không nói không cười, mắt nhìn thẳng, chậm chậm bước qua trước người bọn họ, Cố Thập Bát Nương cúi đầu, nhìn góc váy đỏ sậm ở trước mắt tung bay mà qua.

"Đi vào thôi." Cố Ngự ở phía trước nói, chính mình đi trước.

Cố Thập Bát Nương lúc này mới cất bước theo sau, Cảm thấy hai chân dường như nhũn ra, vú già đi theo tự nhiên không thể vào bên trong, Cố Ngự cùng Cố Thập Bát Nương đem áo choàng cởi xuống, từng người giao cho vú già trông giữ, liền cất bước tiến vào Phật điện.

Trái phải nam nữ từng người an tọa bên trong Phật điện, Cố Thập Bát Nương ngồi ở phía sau Tào thị và Hoàng Thế Anh, Cố Ngự ở ngay bên cạnh, không cần lo lắng hấn tra xét, cả người đã buông lỏng, tâm thần liền có chút hoảng hốt.

Bên trong Phật điện Liễu Nhiên đại sư còn chưa tới, mọi người đều ngồi tại chỗ thấp giọng trò chuyện.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía bên tay phải, sau mấy cái thân hình phụ nhân, Trầm Tam phụ nhân một thân mặt gấm đỏ sậm nhiều lớp thẳng lưng ngồi ngay ngắn, bởi vì nhiều người ngăn cản, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt của nàng, trăm vang trên đầu vì nàng thỉnh thoảng cùng người bên cạnh nói chuyện mà run rẩy, phát ra một đạo hào quang lóa mắt.

"Thập Bát Nương?" Ở bên tai truyền đến tiếng Tào thị thấp giọng hỏi han.

Cố Thập Bát Nương tu hồi thần tình, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẫu thân.

"Người sao vậy?" Nàng thấp giọng hỏi, nhú lên đôi mày, biểu hiện thấp thòm bất an, "Không lẽ... Không lẽ nào có chỗ nào không thoải mái?"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102-3: Thỉnh Phật (3)

Nữ nhi trùng sinh, việc này giống như tảng đá lớn trong lòng bà, không thể tưởng tượng được chuyện trái với lẽ thường này lại phát sinh trên người nữ nhi, có lẽ nào như vậy chính là yêu ma trong mắt thần Phật?

Sờ dĩ bà thường cùng nữ nhi đi dâng hương lễ Phật, là để cho thần Phật không giáng tội, nhưng nếu trong mắt thần Phật nữ nhi bà là yêu ma, thì không cần...

"Nếu không thoải mái, chúng ta đi ra bên ngoài đi." Tào thị cảm thấy hãi hùng khiếp vía, tay nàng vội nắm chặt bàn tay Cố Thập Bát Nương, muốn đứng ngay dậy.

Cố Thập Bát Nương hiểu tâm tư của mẫu thân, nàng không khỏi mỉm cười, trở tay giữ mẫu thân lại, lắc lắc đầu.

"Ta không sao." Nàng nói thêm

Một tiếng Phật hiệu vang lên, trong đại điện lập tức an tĩnh lại, Liễu Như đại sư chậm rãi bước vào, một lát sau tiếng tụng niệm vang vọng lên, quanh quần trong đại điện, đầu tiên Cố Thập Bát Nương không tập trung, dần dần lại cảm nhận được tâm mình trở nên thanh tịnh, bất tri bất giác chăm chú lắng nghe, vì vậy sau một lúc Trầm Tam phụ nhân bên cạnh cũng tan đi nỗi lo lắng bất an trong lòng.

"...Phật đã từng nói rằng, trên thế gian này, không có khởi đầu nhất định, cũng không có kết thúc tuyệt đối, không có thứ gì là xấu xa hoàn toàn, không có thứ gọi là hoàn mỹ vô khuyết, cũng không tồn tại vẻ bề ngoài tươi tắn như trăm hoa đua nở khiến mọi người vui thích nhưng bên trong lại như cỏ cây héo tàn làm cho người ta cảm thấy rét lạnh..."

Cố Thập Bát Nương cảm thấy tầm mắt Liễu Nhiên đại sư đảo qua mình, nàng không khỏi cười cười.

“Vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố(*)...” Nàng thấp giọng nỉ non, Phật nào biết được mỗi một đêm dài, chỉ cần nàng nhắm mắt lại liền thấy cảnh thân nhân chết đi, nhà tan cửa nát...

(*):bởi lòng không có điều ngăn ngại nên không có sợ hãi.

“Thập Bát Nương..?” Tào thị nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra khóa kinh đã kết thúc, Liễu Nhiên đại sư đang bị các tín đồ vây quanh hỏi chuyện, đám người còn lại thì từ từ tản dần đi.

“Đi thôi” Nàng vội đứng dậy.

“Đi đến chỗ đại sư nói vài lời đi” Hoàng Thế Anh gọi các nàng lại, mỉm cười nói.

Tào thị hơi chần chờ, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương. Đã nhận thiệp mời thì bất kể thế nào, cũng phải bày tỏ lòng biết ơn, Cố Thập Bát Nương suy nghĩ một chút, hướng Tào thị gật đầu.

“Ta ở bên ngoài chờ hai người.” Nàng nói

Hoàng Thế Anh gật đầu, nhìn thấy Cố Ngư đang đi đến bên này” Ngư nhi, người cùng Thập Bát Nương bên ngoài đợi chúng ta một lát.”

Cố Ngư dạ một tiếng, dừng chân lại, nhìn Hoàng Thế Anh cùng Tào thị chậm rãi đi vào.

Cố Thập Bát Nương hơi khựng một lát, mãi đến lúc Cố Ngư cất bước đi, mới đuổi theo phía sau, giữa chừng không nhịn được liền quay đầu nhìn, lại không thấy bóng dáng Thảm tam phu nhân nữa.

Trong đầu bởi vì không tập trung, nên không phát hiện Cố Ngư đứng lại, Cố Thập Bát Nương bước đi liền va phải cánh tay hắn, vội vàng nhận lỗi.

“Phật diệu huyền diệu nghe đến thất hồn lạc phách?” Cố Ngư tựa tiểu phi tiểu châm chọc.

Cố Thập Bát Nương cười cười, nhẹ nhàng vãn về chớp mũi, “Nghe như lọt vào sương mù mới phải..”

Nhìn thấy vú già đã đi đến đây, Cố Thập Bát Nương vội lấy cớ tránh ra, chưa đi được hai bước thì có người đứng chắn trước người nàng.

“Cố nương tử.” Hắc trầm giọng nói, từ trên cao nhìn xuống Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của hắn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ chính diện gặp nhau trong kiếp này.

Thảm An Lâm hơi ngẩng ra, lời vừa muốn nói bỗng ngưng lại.

Ánh mắt này là thế nào, hờ hững, rét lạnh, đôi ánh mắt như vậy lại xuất hiện trên khuôn mặt người thiếu nữ thanh tú, lại phá lệ quý dị.

Sùng sốt một lát, Cố Thập Bát Nương rũ mắt.

“Thảm thiếu gia, có điều gì chỉ giáo?” Nàng nhàn nhạt nói.

Thấy nàng mở miệng gọi ra tên hiệu của mình, Thảm An Lâm cảm thấy vốn câu vừa định nói cũng không cần phải hỏi, hiển nhiên nàng đã thừa nhận mình chính là chủ nhân mới của Thuận Hòa Đường, hơn nữa tân chủ nhân này dường như hiểu rất rõ chủ nhân cũ.

Thảm An Lâm cười tự giễu, đột nhiên cảm thấy không còn điều gì để nói.

“Cung chúc Cố nương tử buôn bán thịnh vượng, tiền tài dồi dào.” Hắn cười nói.

Cố Thập Bát Nương đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt âm u.

Nụ cười bên môi Thảm An Lâm như đông cứng lại, đôi tròng mắt lạnh lẽo như đao kiếm này, không chút ngăn ngại đâm thẳng vào lòng ngực hắn, nếu như ánh mắt hữu hình, Thảm An Lâm tin chắc chính mình đã rơi vào hiểm cảnh.

Hắn không khỏi lùi bước về phía sau.

“Điều đó là đương nhiên, ta nhất định tiền tài dồi dào, làm ăn thịnh vượng” Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, gần từng chữ nói, dứt lời liền lướt qua hắn mà đi.

Thảm An Lâm còn đang khiếp sợ, không phải vì lời nói cao ngạo của nàng, mà là mới vừa rồi hắn bị một ánh mắt làm lùi bước, hơn nữa lại là ánh mắt của một tiểu cô nương.

Chương 103: Du xuân

Edit: nnttrang

Bất quá, theo lí mà nói hẳn là cựu chủ nhân bị bán mất cửa hàng là hẳn đây mới là người phải tức giận mới phải.

Thẩm An Lâm không khỏi quay đầu lại, xem ra vú già hầu hạ đã khoác thêm áo choàng cho thiếu nữ, từ đầu đến cuối nàng không hề liếc mắt lại đây một lần nào.

Cố Thập Bát Nương, xuất thân Kiến Khang đời thứ năm Cố thị, nghe nói chính là đệ tử của đại dược sư Lưu Công ở Cẩm Châu.

Thiên kim gia tộc trí thức, đồ đệ thợ thủ công, tuổi vừa vào độ xuân tươi đẹp.

Thực là một người thú vị, Thẩm An Lâm lại nhớ đến ánh mắt vừa rồi, cô nương kì lạ này dường như đối với hắn có chút...địch ý?

Lúc ngược lên thì thấy Cố Thập Bát Nương đã đi theo sau cùng với hai phụ nhân và một thiếu niên.

Hắn đứng im tại chỗ một lúc, rồi thu hồi ánh mắt sai bước đi nhanh.

Một đạo ánh mắt hướng bên này cũng theo bóng dáng hắn đi xa thu hồi lại.

“Cô nương kia có lai lịch gì?” Bên môi Thẩm tam phu nhân ẩn hiện nụ cười, cất bước mà đi, một phụ nhân mặt tròn vội vã đi theo sau lưng bà.

“Có thể khiến cho Liễu Nhiên đại sư đích thân gửi thiệp mời, xem ra không phải người bình thường.” Bà chậm rãi nói.

“Hình như nàng đi cùng Tam nãi nãi của Cố gia, hẳn là người Cố gia?” Phụ nhân phía sau đoán.

“Cố gia có cô nương như vậy?” Thẩm tam phu nhân có chút ngoài ý muốn, bà bước chậm lại, cau mày suy tư, một mặt phân phó cho phụ nhân, “Đi điều tra thêm.” Nói xong lại cười thành tiếng, “Không ngờ Cố gia lại giấu một cô nương như vậy, xem ra việc này, cũng nên nói với lão nhân gia..”

“Vâng” Phụ nhân đáp lời, cũng không dám nói tiếp.

Khóa kinh đã tàn từ sớm, Cố Thập Bát Nương đứng bên ngoài Thuận Hòa Đường xuống xe, thấy bên trong có rất nhiều người, họ đều đang đốt giấy đề tang, rất là náo nhiệt.

“Có việc gì?” Nàng nhắc chân tiến đến, một bên hỏi Linh Bảo đang vô cùng lo lắng.

Không lẽ là bệnh nhân đến gây chuyện.

Linh Bảo đang khểnh chân nhìn vào bên trong, nghe thấy tiếng hỏi mới phát hiện ra Cố Thập Bát Nương tới.

“Tiểu thư.” Linh Bảo mang khăn trang nắm lấy cánh tay nàng, “Bành đại thúc muốn chữa trị cho người chết...”

Cố Thập Bát Nương hơi nhíu mày, chợt bật cười.

“Nếu nói có thể trị, vậy là vẫn chưa chết, sao có thể gọi là người chết đây?” Nàng vỗ tay Linh Bảo nói.

“Thật mà” Linh Bảo vội vàng giải thích.

Nguyên lai là Bành Nhất Chân xuất ngoại khám chữa bệnh trở về, đi ngang qua nhà họ, nhìn thấy người ta đang nâng một lão phụ vào cửa, trong nhà đều đã bắt đầu mặc tang phục, y quán nói rằng đã hết thuốc chữa, hẳn nhìn không được lại đến xem, trong lòng có chút nôn nóng muốn thử, không biết ăn nói thế nào, có thể khiến cho nhóm hiếu tử nhà họ đem lão phụ nhân trở về.

“Nếu là trị không khỏi, thì biết làm sao đây?” Linh Bảo lo lắng nói.

“Sinh tử do mệnh, việc thế nào thì chúng ta xử lí theo thế ấy.” Cố Thập Bát Nương đáp.

Linh Bảo quay đầu nhìn nàng.

“Nhìn ta làm gì?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Vị tiểu thư này thực chỉ có mười bốn tuổi thôi sao? Trên thân thể nàng thời thời khắc khắc tỏa ra một loại tình khí, tựa hồ như núi băng biển cạn ở trước mắt cũng không thể khiến nàng động dung.

“Tiểu thư học tập Phật hiệu.” Linh Bảo cười hì hì nói.

Tâm tư tiểu cô nương thế nào giấu diếm được nàng? Cổ Thập Bát Nương mỉm cười không nói.

Bên này đột nhiên vang lên tiếng “khụ”.

“Được rồi” Tiếng của Bành Nhất Châm vang lên, phụ họa với âm thanh này, tiếng ho khan vang lên kịch liệt không ngừng, mọi người xôn xao đứng lên, nhìn xem lão phụ một thân áo liệm ho khụ đều ngồi bật cả xuống.

“Thần y, thần y” Nhóm hiếu tử lấy lại tinh thần nhao nhao quỳ xuống cảm tạ.

Bành Nhất Châm một tay vịn lão phụ, một mặt bảo bọn họ đứng dậy, hướng Linh Bảo kêu: “Lấy từ kim đan đến đây..”

Về mặt Linh Bảo khó xử, nhìn Bành Nhất Châm cười khổ: “Đại thúc, chúng ta đâu có thuốc..”

Thuốc do Thuận Hòa Đường bào chế ra, chưa kịp mang lên kệ hàng đã bị cướp sạch.

Bành Nhất Châm cũng nghĩ đến, vỗ đầu cười, “Như vậy các ngươi nhanh đi mua thuốc đến..”

Nhóm hiếu tử ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, rốt cục có một kẻ to gan nói: “Đại phu, nghe nói nơi này của ông bán thuốc cực kì tốt, không bằng liền cho chúng ta dùng..”

Hắn còn chưa dứt lời, lại có người thấp giọng ngăn cản. “Nghe nói thuốc ở đây phải dùng vàng để mua, chúng ta làm gì có nhiều tiền như vậy...”

Cổ Thập Bát Nương đứng sau mọi người cất tiếng cười, “Được thôi, chờ một lát, ta đi làm ngay.”

Tầm mắt mọi người bị hấp dẫn qua bên này, quay đầu nhìn xem, chỉ nhìn thấy bóng lưng thiếu nữ tiến vào nội đường.

Từ kim đan của Cổ Thập Bát Nương cũng không lấy quá nhiều bạc của bọn hắn, bán bằng với giá thị trường, người nhà bệnh nhân thấp thòm bất an mới thấy yên tâm, coi bỏ tang phục áo liệm, vui mừng ra về.

Bành Nhất Châm đứng trước cửa cảm khái: “Lúc nào cũng có thể sử dụng thuốc của Cổ nương tử, thì ở địa phương bình thường nào cũng có thể làm thần y.”

“Nói như vậy không đúng rồi” Cổ Thập Bát nương cười nói, “Ngươi vốn là thần y, có dùng thuốc của ta hay không đều như vậy.”

Sau khi đến Kiến Khang, tuy rằng con đường hành y so với ở nông thôn thuận lợi hơn nhiều, nói đến danh tiếng cũng là bình thường, nhưng tiểu nương tử này lại phi thường chắc chắn hẳn chính là thần y, Bành Nhất Châm có chút dờ khóc dờ cười

“Đúng nha, ngươi có thể đem người chết cứu sống, không phải là thần y sao” Linh Bảo nói chen vào, về mặt sùng bái.

“Làm sao là người chết, bất quá chỉ là do ốm nhưng bọn họ lại quá lo lắng, chỉ có thể trách họ lại gặp phải tên lãng băm xem không ra, kì thật nếu tùy ý đổi đến nhà khác, thì cũng cứu được giống vậy thôi..” Bành Nhất Châm cười nói.

“Bành đại thúc thật khiêm tốn.” Linh Bảo cười theo.

Đang nói chuyện, Lưu Công chấp tay sau lưng đánh đánh đá đá tiến vào, mọi người vội cung kính thi lễ.

Lưu Công khoát tay tự mình đi vào, Cổ Thập Bát Nương đi nhanh theo.

“Đem dược liệu này đi bào chế” Hắn ném một bao tải xuống, Cổ Thập Bát Nương dạ một tiếng, không dám hỏi nhiều vội tiếp lấy, đây chính là khảo sát kết quả học tập cũng chính là gián tiếp truyền thụ cho nàng.

Nhiều ngày vượt qua trung đoạn của việc bào chế, đến lúc Lưu Công không còn lấy cây gỗ khế vào tay nàng, mới tuyên bố toàn bộ dược liệu bào chế đều đồng nhất với nhau.

“Lão bá..” lúc này Cổ Thập Bát Nương nhanh chóng đem những nghi vấn trong sách ra hỏi hắn.

Lưu Công kiên nhẫn giải đáp, lại còn tự mình làm mẫu những chỗ khó hiểu cho nàng.

“Ngươi cường bức thấu hiểu sách, nên mới quên đi nội dung của sách, chúng ta làm một chuyến này, mấu chốt chính là thực hành...” hắn nói xong, quay đầu ho khan vài tiếng.

Cổ Thập Bát Nương ngại ngùng cười cười, lẽ nào đây chính là duyên cớ hắn không cho gọi là sư phụ? Nhưng trong lòng lại cảm thấy không phải như

vậy...

Lão đầu từng bán giả dược này đột nhiên biến hóa nhanh chóng thành đại dược sư bào chế, ảnh hưởng sâu sắc đến nàng, nàng cũng từng đoán lão giả này cùng Lưu Công có quan hệ, nhưng tuyệt không ngờ rằng lại đúng là hắn.

Ngày đó đi ra từ Bảo Hòa Đường, nàng đầy bụng nghi vấn, nhưng Lưu Công lại thần nhiên xua tay, cái gì cũng không nói, thậm chí nàng thử kêu một tiếng sư phụ thì cũng không nể mặt cho phép

“Ta chưa từng nói thu người làm đồ đệ...” Hắn hừ một tiếng nói.

“Người đã từng nói..” Cố Thập Bát Nương cô tình nhắc.

“Người không đáp ứng, chuyện đã qua không tính nữa.” Lưu Công trùng mắt nói.

Nhớ đến hắn thấy mình lại bày ra bộ dáng bị lừa, Cố Thập Bát Nương không dám nhắc đến nữa, không có người muốn thu lại tự nhận mình là đồ đệ người ta, nàng tự giễu cười, một nữ nhân gia cũng không phải là tuyệt đỉnh thông minh.

Nhưng hắn lại giúp đỡ mình, mình nên báo đáp như thế nào đây? Việc hắn làm chỉ xem như nhắc tay, nhưng đối với mình là ân trọng như núi.

Vừa xoa cái cổ ê ẩm vừa bước ra cửa, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lốt của Linh Bảo truyền đến.

“Ca ca, ca mua cho ta?”

Trong đại đường về mặt Linh Bảo tươi cười giờ lên một chiếc điều hồ điệp xinh đẹp, Linh Nguyên đứng một bên, trong tay còn đang cầm một chiếc điều hình mỹ nhân.

Gió xuân lùa vào ô cửa sổ, mang theo hương vị mùa xuân đến.

“Mấy ngày nay cuối cùng cũng nhìn thấy bầu trời gió này..” Linh Bảo cười nói.

“Đúng là dịp tốt để chơi điều, ta ra bên ngoài thành, thấy rất là náo nhiệt,” Bành Nhất Châm cũng cười, một mặt chỉ vào con điều trong tay Linh Nguyên, “Cái này không rẻ.”

“Đúng vậy đó, ca ca, nó trông thật rất quý.” Linh Bảo nhận thấy, quay đầu hỏi Linh Nguyên.

Bọn họ làm công ở đây, Cố Thập Bát Nương hậu đãi lương bổng, tiền đều ở trong tay Linh Bảo, dựa theo Linh Bảo an bài, bọn họ còn phải mua nhà ở, sau đó còn phải để cho ca ca cưới vợ, cái này cần số tiền rất lớn nha.

Tuy rằng Cố Thập Bát Nương sẽ hào phóng cho bọn họ số tiền đó, nhưng Linh Bảo và Linh Nguyên cảm thấy, không thể làm phiền tiểu thư như vậy, nên bọn họ sống cũng rất tiết kiệm.

“Tiền này ca lấy đâu ra?” Linh Bảo hoài nghi hỏi.

“Không đáng giá bao nhiêu..” Linh Nguyên tránh né không đáp, quay đầu nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đang đứng trước cửa, cúi đầu nhỏ giọng thưa tiểu thư.

Linh Bảo bỏ qua nghi ngờ, giờ điều cho nàng xem.

“Điều đẹp lắm!” Cố Thập Bát Nương cười nói, nàng hướng tầm mắt của mình ra cửa.

Tháng ba, đây là thời điểm, nhóm nữ nhi của mỗi nhà đều đi du xuân thả điều, một đời kia nàng cũng đã từng đi, chẳng qua lúc thì làm người hầu hạ cho các tiểu thư Cố Nhạc Sơn gia, lúc sau làm dâu nhà họ Thẩm thì lại phải hầu hạ cho các tiểu thư Thẩm gia..

Nàng chưa từng được tự mình thả điều bao giờ, chỉ bị sai sử đến nỗi rối tung cả đầu óc, ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy cánh điều đủ màu sắc, giống như các thiếu nữ đang độ tuổi xuân thì mon mơn, không trải qua trong cuộc đời nàng.

“Linh Bảo, người cùng ca đi chơi điều đi, cho các người nghỉ một ngày” Nàng nhìn Linh Bảo, trên khuôn mặt nở nụ cười quyến rũ chói chang như mặt trời ban ngày.

“Thật sao?” Tâm tính Linh Bảo dù sao cũng là của một tiểu cô nương, nhất thời cao hứng cười rộ lên.

“Này có gì phải gạt người” Cố Thập Bát Nương tươi cười nói.

Linh Bảo vui vẻ giờ điều xoay vòng vòng.

“Đây là tặng tiểu thư.” Vẫn im lặng này giờ, Linh Nguyên đột nhiên lên tiếng, cầm chiếc điều hình mỹ nhân đưa qua.

“Ta cũng có?” Cố Thập Bát Nương có chút bất ngờ, nhìn hắn hỏi lại.

Linh Nguyên gật đầu.

“Vây cảm ơn!” Cố Thập Bát Nương cười nói, thân thủ tiếp nhận lấy, tỉ mỉ nhìn một lượt, trên mặt tràn đầy ý cười, “Thật đẹp mắt..”

“Tiểu thư, chúng ta cùng đi đi.” Linh Bảo vội vàng nói, trong mắt có chút rầu rĩ

Lại nói tiếp tiểu thư bất quá cũng chỉ là nữ hài tử mười mấy tuổi thôi, cả ngày lao động vất vả.

“Đây là lần đầu tiên có người tặng điều cho ta” Cố Thập Bát Nương nhìn điều trong tay có chút cảm động.

Bên ngoài cửa vang lên một tiếng ha

“Là ai đoạt vinh quang của ca ca ta đây?” Tiếng cười của Cố Hải vang lên bên ngoài, hần cất bước tiến vào, cầm trong tay một chiếc điều chim én.

“Thiếu gia” Linh Bảo vui vẻ chào đón, nhìn điều trong tay hần cười không ngừng.

“Vây muội muội muốn của ai đây?” Cố Hải cười nói mang theo mấy phần bồn chồn, quơ quơ điều trong tay.

Linh Nguyên một bên có chút mất tự nhiên.

“Thiếu gia nói đùa..” Thanh âm của hần trầm thấp.

Lời nói còn chưa dứt đã bị Cố Thập Bát Nương ngắt ngang.

Cố Thập Bát Nương giành lấy con điều trong tay Cố Hải, hai tay cầm hai cái điều quơ quơ, cười nói “ Ai nói chỉ có thể muốn một chiếc điều? Chẳng lẽ còn có người chê nhiều sao?”

Tấm lòng chân thành của mọi người, làm sao có thể ngại nhiều.

“Chúng ta đi thôi.” Linh Bảo không nhịn được nhảy nhót, đề nghị “Thiếu gia cũng tới, chọn ngày không bằng đụng trướng, chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

“Như vậy liệu có chậm trễ việc đọc sách của ca ca không?” Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Cố Hải.

Cố Hải lắc đầu, “Phong cảnh vừa vặn, ta cũng đang muốn ra ngoài một chút.”

“Vây đi thôi” Cố Thập Bát Nương tuyên bố.

Bên ngoài thành Kim Xuyên liễu rủ trải dọc hai bên bờ sông, cỏ non bé nhỏ nhuộm vàng, địa thế rộng rãi, đúng là nơi thích hợp để chơi điều.

Thời điểm bốn người Cố Thập Bát Nương đến, đoàn đoàn xe ngựa lớn đang đứng cạnh bờ sông, lớp lớp công tử thiếu niên cười ngửa, mang theo các tiểu tư đội mũ sa lụa mỏng, tùm ba tùm năm, cùng nói chuyện phiếm và ngắm cảnh.

Bầu trời đã có vô số cánh điều đủ kiểu dáng và màu sắc đang bay lượn.

“Là Cố Giải Nguyên!”

Nhiều công tử thiếu niên nhận biết được Cố Hải, lập tức chạy đến đây chào hỏi.

Như vậy nguyên bản là một kẻ vô danh, đột nhiên ngóc đầu trở thành học sinh trẻ tuổi hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chỉ bằng thân phận Giải Nguyên này, đã xác định chắc chắn ở kì thi trung khó mà trượt.

Người như vậy, đã biết lại còn muốn tiến đến bước giao hảo, không biết tự nhiên muốn đến kết giao, vì thế dẫn đến náo loạn một trận, du xuân trở thành du ngoạn học sinh.

Cố Thập Bát Nương hướng Cố Hải làm dấu hiệu, ý bảo các nàng đi du ngoạn trước, Cố Hải gật gật đầu làm vẻ mặt ý nói ta sẽ đến sau, rồi ra đi.

“Tiểu thư, chúng ta qua bên kia đi.” Linh Bảo như chú chim nhỏ sổ lồng, giờ điều vui vẻ chạy đi.

Muốn tìm được một khoảng trống để chơi điều thật không dễ dàng, bọn họ phải đi qua bên kia sông, mới tìm được một chỗ thích hợp.

“Tiểu thư, cô có chơi không?” Điều của Linh Nguyên sắp bay lên không trung, nàng chạy qua chạy lại, giựt giựt sợi dây trong tay, một mặt nhìn Cố Thập Bát Nương đang ngồi dưới đất xem.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, hai con điều để yên bên người.

“Để lắm, cô tới thử xem.” Linh Bảo cười khuyến khích.

Nhìn bốn phía các nữ tử vui đùa, lại nhìn những cánh điều tự do bay lượn trên bầu trời, Cổ Thập Bát Nương có chút động tâm.

Rốt cục nàng cũng đứng lên, Linh Nguyên liền giúp nàng cầm điều, cẩn thận chỉ cho nàng, sau đó bắt chước động tác của Linh Bảo chậm rãi di chuyển.

Linh Nguyên ở bên kia buông điều ra, điều lay động theo chiều gió dần bay lên, trên mặt Cổ Thập Bát Nương nở nụ cười tươi tắn, điều kia đột nhiên chao đảo, nàng hốt hoảng liền tục gọi Linh Nguyên.

Linh Nguyên đi nhanh đến bên cạnh, thân thủ giúp nàng kéo dây cước, cùng nàng chạy nhanh lên vài bước.

“Bay, bay nào.” Cổ Thập Bát Nương nhìn chiếc điều mỹ nhân đang đưa chậm rãi bay lên, không khỏi cười to.

Nụ cười xuất phát từ nội tâm, làm cho khuôn mặt sáng bừng lên, Linh Nguyên cũng không nhịn được mỉm cười, cùng nàng dùng tay cùng nàng kéo dây điều.

Gió thổi khiến tóc nàng bay bay, vương vào cằm mũi Linh Nguyên.

Một trận nhột nhạt ngứa ngáy khiến hần phải quay đầu nhảy mũi.

Cổ Thập Bát Nương quay sang nhìn hần, lớn tiếng cười to.

“Ta buông tay.” Sắc mặt Linh Nguyên ửng đỏ, nói.

Nhìn chiếc điều dần dần bay lên, Cổ Thập Bát Nương luôn miệng ngăn cản, “Vạn nhất nó rơi xuống thì thật đáng tiếc.”

“Làm sao có thể?” Linh Nguyên nở nụ cười, nhưng cũng không có buông tay, mà cùng Cổ Thập Bát Nương đổi vị trí tay, làm cho nàng quen dần động tác.

Linh Bảo cách đó không xa nhìn hai người ý cười vui sướng, vừa muốn cười lại vừa như than thở.

Mà năm sáu cô gái vui đùa du xuân bên kia, trong đó có Cổ Tích Nhi, nàng ngẩng đầu cười, chợt nhìn thấy Cổ Thập Bát Nương, liền đứng ngay dậy.

“Cổ Thập Bát Nương.” Hai hàm răng nghiêng kéo kẹt vào nhau.

Nghe thấy lời của nàng, các thiếu nữ đang ngồi đều đứng lên.

“Cổ Thập Bát Nương?” Một nữ tử chừng mười lăm mười sáu tuổi trong, khoác kiện áo choàng hồng vô cùng xinh đẹp nhưong mây lớn tiếng hỏi, nhìn về phía Cổ Tích Nhi “Tịch Nhi, nàng chính là con chó khiến cho thiếu Tín gia bên đường nhục nhã người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Nhượng mảy

“Đường tỷ, chính là nàng.” Cổ Tích Nhi nói, nhớ lại ngày nhục nhã ấy, đôi mắt đỏ đục ngầu.

Sau ngày hôm đó nàng buồn suốt ngày ở nhà đến một tháng không bước ra cửa, cũng vì sự kiện này, khiến đám bằng hữu khuê trung cũng xa lánh với chính mình.

“Hừ xem ra là một đường muội hư hỏng, nếu không phải Tịch Nhi muội nói, sợ cái đường tỷ là ta đây còn không nhận ra nàng đâu.” Nữ tử áo choàng hồng hừ lạnh một tiếng, nhắc chân hướng bên Cổ Thập Bát Nương mà đi.

Cổ Tích Nhi mừng rỡ, có người muốn thay mình ra mặt, thật tốt, nàng vội vàng đuổi theo.

Còn lại vài nữ tử ngơ ngác nhìn ta nhìn người.

“Xem ra Lạc Nhi đường tỷ muốn cấp cho nàng cái sắc mặt..” Một nữ tử vẻ mặt điềm tĩnh nói.

“..Nhưng ca ca Cổ Thập Bát Nương là đậu Giải Nguyên đó..” Một nàng khác mang theo mấy phần do dự nói.

“Thì có sao? Nghe nói Cổ Thập Bát Nương này là thợ thủ công..” Lại có người mở miệng chen vào, vẻ mặt tràn đầy khinh thường.

Sĩ nông công thương, cấp bậc này ở triều Đại Chu vô cùng nghiêm khắc, đây thật là chuyện không thể bỏ qua.

“Chúng ta cùng đi qua xem, dù sao Lạc Nhi tỷ tỷ cũng là cháu gái ruột của tộc trưởng...” Nữ tử điềm tĩnh lúc này nói, thần sắc hơi ngưng trọng, nhìn Cố Thập Bát Nương đang đùa vui bên kia hiển nhiên không phát hiện ra Cố Lạc Nhi cùng Cố Tịch Nhi mang vẻ mặt không tốt đang đến gần.

“Cố Thập Bát Nương này, làm việc cũng thật quái đản...”

Nghe câu như thế, vài vị cô nương phản ứng nhao nhao, gật gù đầu, nghe nói vị Cố Thập Bát Nương này dám đứng ra chất vấn tộc trưởng, có dũng khí khiến cho tộc trưởng phải hạ bước nhường bộ lại còn mồi mẫm trông chờ, còn nghe nói nàng ra tay vô cùng hào phóng, tiêu tiền như nước...

Hành vi này đối với các thiếu nữ cùng độ tuổi đúng thật chưa dám nghĩ tới, một người hành sự hoàn toàn bất đồng với các nàng, trong lòng mọi người ần ần hâm mộ ghen tỵ, có thể diện kiến một người kinh ngạc như vậy, đột nhiên trong lòng không kìm chế được niềm hưng phấn lan tràn.

Linh Nguyên nhìn các cô nương phía trước đang đi đến, thần sắc của hắn ngưng trọng.

“Huh?” Cố Thập Bát Nương nhận ra hắn có chút khác thường, thuận mắt nhìn theo, bắt gặp hai thiếu nữ đang bước nhanh đến, hồng y thiếu nữ dáng vẻ cao ráo thon thả khí chất xuất chúng đi trước, hai mắt hơi nhíu lại, “Cố Lạc Nhi”

Con gái cả của Cố Trường Xuân, cảm kì thi họa thơ từ mọi thứ đều tinh thông, hưởng sự sủng ái của mọi người lớn bé trong Cố gia, hưởng hồ ngoại tổ phụ của nàng là Tuyền Châu tộc danh giá, Kì Phụ Như lại là Lễ bộ Thị Lang chính trực, có thể nói là nữ hài tử có địa vị cao nhất Cố gia, Cố Tịch Nhi so với nàng, giống như nha hoàn với tiểu thư.

Một đời kia Cố Thập Bát Nương tự nhiên không có cơ hội tiếp xúc với người như vậy, trong ấn tượng của nàng năm nay nàng ấy gả cho tam tử Bảo Định hầu, rồi Kiến Khang đến Tuyền Châu, lại nói, gần gũi như vậy, đứng trước mặt nàng, vẫn là lần đầu.

Linh Nguyên bước một bước ra, che chắn trước người Cố Thập Bát Nương.

Cố Lạc Nhi tuy còn trẻ tuổi, nhưng nhãn lực sắc bén, liếc mắt một cái đã nhìn ra thiếu niên gầy yếu này bất quá là thân phận tôi tớ mà thôi.

“Tránh ra, tiểu tử kia, thân phận ngươi là gì, dám đứng trước mặt ta.” Nàng dùng chân, khẽ nâng đầu từ trên cao nhìn xuống Linh Nguyên.

“Hắn là bằng hữu của ta.” Cố Thập Bát Nương đưa tay nhẹ nhàng kéo Linh Nguyên sang một bên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không chút khách khí đón lấy tầm mắt Cố Lạc Nhi nhìn đến.

Nha đầu này quả nhiên vô cùng kiêu ngạo vô lễ trong mắt Cố Lạc Nhi hiện lên một tia tức giận.

“Ngươi có biết ta là ai?” Nàng hỏi.

“Biết, Cố Lạc Nhi tiểu thư.” Cố Thập Bát Nương thần nhiên nói.

“Nếu biết ta là đường tỷ, vì sao thấy ta lại không thi lễ vấn an?” Đuôi chân mày Cố Lạc Nhi dựng lên, trầm giọng nói quát, “Thế nào lại không hiểu lễ nghi như vậy, không biết tôn ti trật tự, mẩu thân ngươi dạy ngươi như thế à? Là do mẩu thân ngươi không biết lễ giáo hay do ngươi hồ đồ không thể thụ giáo? Cho dù mẩu thân ngươi không biết, ca ca của ngươi đâu? Dầu gì cũng là dòng dõi thư hương, Giải Nguyên cơ mà, chẳng lẽ không biết trách nhiệm phù mẫu giáo muội(*)?”

(*):Giúp đỡ cha mẹ dạy dỗ em út.

Này là nói thẳng vào vấn đề không chút khách khí, quả thật nhắm thẳng cả nhà nàng mà mắng không biết lễ nghi liêm sỉ.

Dù Cố Thập Bát Nương đã đoán được nàng đến đây là có ý đồ không tốt, cũng bị kinh ngạc sắc mặt trắng bệch, thân hình có chút run lên.

Cố Tịch Nhi phía sau Cố Lạc Nhi trong lòng thống khoái một trận, vẫn là đường tỷ xuất mã, không giống bình thường, thân phận cùng khí thế đã muốn chèn ép người ta một phen.

Cho đến bây giờ Cố Thập Bát Nương chưa từng thấy qua nữ hài tử sắc bén như vậy, hơn nữa nàng mắng người nhưng thần sắc trang nghiêm đoan chính, khí thế uy nghiêm, nếu không phải linh hồn Cố Thập Bát Nương thật là đã hơn hai mươi tuổi, lại có kinh nghiệm, chỉ sợ đã bị nàng dọa đến phát khóc.

Không thiết thời nàng sau này gả cho Hầu phủ, Cố Thập Bát Nương thì thầm trong lòng, một đời kia nàng mơ hồ nghe Cố Nhạc Sơn qua nhân Quách Thị ần ần nhắc đến, ngoại tổ phụ của Cố Lạc Nhi vốn có tâm muốn nàng tiến cung, nhưng bất đắc dĩ long thể hoàng đế lại mang bệnh, đành chỉ tuyển cử ba năm một lần.

Ánh mắt Cố Thập Bát Nương hướng đến Cố Tịch Nhi bên cạnh, thấy nàng ta thần sắc dương dương tự đắc, trong lòng liền biết nhất định rằng nàng ta ở sau lưng xúi giục.

Nữ tử này, ngoài mạnh trong yếu, không rõ thị phi, ghen tị dễ sinh hận, miệng lưỡi xúi giục người khác, không gây gió cũng dậy sóng.

Hơn nữa chính mình lúc trước chống đối tộc trưởng Cố Trường Xuân, chắc hẳn đã bị mọi người ghi hận trong lòng, mà từ sau sự kiện Cố Bảo Tuyền, liên cơ bản cùng mọi người trong tộc hạn chế lui tới, Cố Lạc Nhi vẫn chưa có gặp nàng, lúc này rốt cục cũng gặp gỡ, nhất định phải nhân cơ hội làm khó dễ.

Bên trong gia tộc bối phận nghiêm minh, thế hệ trước phía trên, cấp bậc sâm nghiêm, đây là chuyện thật không thể tránh khỏi, cho nên ngày Tin Triều Lăng dùng lời này rằng dạy Cố Tịch Nhi, Cố Tịch Nhi thẹn quá hóa giận lại vô ý cãi lại.

Không nghĩ đến hôm nay câu nói này lại rơi xuống trên người mình, ý niệm vừa đến như thế giọng nói ảm đạm.

“Gặp qua Lạc Nhi đường tử.” Cố Thập Bát Nương cúi thấp đầu nói.

Thấy nàng cúi đầu không có lời nào để nói, Cố Tịch Nhi cao hứng cơ hồ muốn cười to, tốt, Cố Thập Bát Nương, hôm nay cũng làm cho người nếm qua tư vị này, nhìn người kiều ngạo như thế nào, đừng tưởng rằng ca ca đậu Giải Nguyên, mình mở cửa hiệu thuốc bắc, liền không coi ai ra gì.

“Người đã biết sai?” Cố Lạc Nhi trầm giọng hỏi.

Động tĩnh bên này đã hấp dẫn rất nhiều người nhìn qua, mọi người chỉ tro xỉ xào bàn tán, Linh Bảo đã sớm buông lỏng điều trong tay, thấy tình thế không ổn vội chạy đi tìm Cố Hải.

Linh Nguyên đứng phía sau Cố Thập Bát Nương, hai nắm đấm gắt gao siết chặt, hận không thể đánh vị tiểu thư trước mặt này.

Đồng dạng là nữ tử, sao có thể có người khí thế cao ngạo bức nhân như vậy? Thấy nàng ăn mặc đẹp đẽ quý giá, khí độ phi phạm, đây là thân phận sao? Đây là địa vị sao?

Không có thân phận địa vị, liền giống như con kiến bị nhân tha hồ chà đạp làm nhục sao?

Cố Thập Bát Nương cắn cắn môi dưới, cúi đầu nói phải.

“Người thân là dòng dõi thư hương, là tiểu thư khuê các, thì nên học tập nữ công cầm kỳ, vì mẫu thân phân ưu việc nhà, học cách hầu hạ gia đạo; lại xuất đầu lộ diện đi học làm thợ thủ công, không có chừng mực, không biết xấu hổ, cùng với đám thương nhân đàn đúm giao lưu, đối với đường tử của mình thì âm mưu đấu đá lẫn nhau, người có biết sai?” Cố Lạc Nhi hai tay khoanh trước người, nhìn Cố Thập Bát Nương, tiếp tục hỏi.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu, hiển nhiên đang cố gắng áp chế cơn giận, môi giật giật, không nói gì.

“Già trẻ trên dưới có thứ tự, nói rất đúng, ta là không có đọc qua sách vở, cũng biết cái gì gọi là trường bối trong tộc, nên diu già dặt trẻ, mà các người thì sao, các người coi thường di chúc của lão tộc trưởng, đầu tiên muốn đoạt phòng ở của tiểu thư, lại còn muốn đoạt cửa hàng duy trì kế sinh nhai của nàng, sao lúc đó lại không nói đến tôn ti lớn bé? “Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt”(**), kim canh ngọc thực của các người có nuôi tiểu thư, thế nhưng lại đến chỉ trích đường mưu sinh của nàng? Chẳng lẽ, các người muốn nàng đói chết mới vừa lòng sao?” Linh Nguyên từng bước từng bước, chỉ vào chóp mũi Cố Lạc Nhi quát.

(**)Nơi cửa son rượu thịt ê hề,

Ngoài đường cái có xương người chết rét. (Đỗ Phủ)

Cố Tịch Nhi giận dữ, lùi chân thân thủ đánh vào tay Linh Nguyên “Người là cái thá gì? Lại dám nói những lời như vậy với đường tử của ta”

Thần sắc Cố Lạc Nhi khẽ biến, lạnh lùng nhìn Linh Nguyên “Người là gì đối với nàng?”

Ánh mắt sắc bén hướng về phía Cố Thập Bát Nương.

“Người thân là một nữ nhi khuê các, như thế nào lại cùng nam tử xa lạ vui đùa như vậy?” Nàng quát.

Linh Nguyên cắn chặt môi dưới, bây giờ hẳn có nói gì cũng không phải, hẳn cũng không có khả năng chống đối vị tiểu thư thân phận cao quý này, hẳn đứng ra nói chuyện, đối với Cố Thập Bát Nương chẳng những không giúp được nàng lại còn chuốt lấy phiền toái.

“Hắn là hỏa kế tại hiệu thuốc bắc của ta..” Cố Thập Bát Nương hít sâu vài hơi, vì áp chế cơn thịnh nộ mà phải đưa tay lên bóp chặt trái tim.

“Hỏa kế, hừ, người quả nhiên cam chịu thân phận hạ đẳng, đi làm thợ thủ công, mẫu thân người như thế nào chấp nhận cho người làm cái việc như vậy, thật là làm nhục nề nếp gia phong Cố gia ta, không xứng đáng làm phụ nhân Cố gia.” Cố Lạc Nhi cắt ngang lời Cố Thập Bát Nương, quát.

Câu không xứng làm phụ nhân Cố gia truyền vào tai Cố Thập Bát Nương, mặt nàng cắt không còn một giọt máu, lão đảo lùi bước về phía sau.

Những lời này, những lời này, khiến mẫu thân tự sát để tỏ sự trong sạch của bản thân, các trưởng bối trong tộc từng nói lời này, bọn họ bảo mẫu thân không xứng làm phụ nhân Cố gia, không xứng tiến vào phần mộ tổ tiên, không xứng cùng phụ thân hợp xương... .

Nàng nghĩ giải quyết tên hỗn đản Cố Bảo Tuyên rồi, kiếp này sẽ không phải nghe đến câu nói này, không nghĩ đến..

“Lạc Nhi đường tử, ta bắt quá là mưu sinh mà thôi, làm sao có thể gọi là bị vấy thân phận hạ đẳng? Chẳng lẽ chỉ có trợn mắt dúi mắt mà chết?..” Cố Thập Bát Nương nhìn nàng như lâm bầm trong miệng.

“Đúng vậy, đói chết là việc nhỏ thất tiết mới là chuyện lớn.” Cố Lạc Nhi ồ ồ nói, từ trên cao nhìn xuống nàng, vừa định nói tiếp, chợt nghe Cố Thập

Bát Nương lớn tiếng cười.

“Tốt, tốt, hay lắm câu vẩy thân phận hạ đẳng” Cố Thập Bát Nương nhìn nàng, đảo cái không còn dáng vẻ ả nham vừa rồi, hay tay run lên, sai bước tiến lên, nhìn thẳng Cố Lạc Nhi.

“Giống như bọn nữ tử các ngươi, bắt quá là ở nhà thì dựa vào phụ mẫu, xuất giá thì dựa vào trượng phu...”

“Y phục dâng đến tay com dâng tặng miệng, áo com đều ý lại vào người khác, mà muốn dựa vào thì phải nghe theo lời cha mẹ, cử chỉ phải lấy lòng nhà chồng...”

“Bọn ngươi thứ nhất không kiếm được công danh, thứ nhì không kiếm được tiền tài, thứ nằm trong tay các ngươi không chỗ nào không phải người khác ban cho, có gì mà dương dương đắc ý tự cao tự đại...”

“Ta nhìn thấy chẳng khác nào các nữ nhân ti tiện chốn thanh lâu bán rẻ tiếng cười kiếm áo com chẳng qua khác cách làm nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu...”

Lần này nàng nói không ngừng từng câu từng câu rõ ràng, nguyên bản Cố Lạc Nhi khí thế bức người nhất thời sắc mặt đại biến, đôi môi đỏ biến thành xanh, đợi đã nàng thể nhưng đem mình cùng nữ tử thanh lâu so sánh, chớp mắt, thân hình không khỏi run lên.

Đám người Cố Tích Nhi hoàn toàn sợ ngây người, cho tới bây giờ các nàng chưa từng nghe qua có người mắng mình như vậy, cũng không tưởng được người đang mắng dĩ nhiên chính là Cố Thập Bát Nương.

Sao nàng dám? Sao nàng dám?

“Bọn ngươi đắc ý, ta tới hỏi các ngươi, các ngươi có từng nghĩ tới, một khi mất đi che chở của cha mẹ, mất đi sự sủng ái của phụ gia, chỉ còn hoảng sợ cùng bất lực? Thân phận? Ta xem khi đó thân phận các ngươi có tác dụng gì? Có thể đem lại cho các ngươi một phần tiền hay một manh áo?” Cố Thập Bát Nương nói đoạn liền dừng lại, nàng đứng vững người, ngược mắt lạnh lùng nhìn các thiếu nữ mặt mày hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ly biệt

Cố Hải biết Thuận Hòa đường là của Thẩm gia, nhưng hắn cũng không biết đây không phải là lần đầu tiên Cố Thập Bát Nương gặp Thẩm An Lâm trong kiếp này.

Quá trình thu mua Thuận Hòa đường toàn bộ do Bành Nhất Châm đứng ra thay mặt, nếu có thể, hắn hi vọng đời này muối muối không cần gặp lại người này, chỉ có không gặp, mới có thể quên đi, quên con ác mộng lặp đi lặp lại kia đi.

Người này sao đột nhiên lại xuất hiện trước mặt họ? Là ngoài ý muốn? Hay là có nguyên nhân khác? Hoặc chính là duyên phận? Có lẽ nào đây chính là vận mệnh an bài?

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Cố Hải là đem muối muối che chắn ở phía sau mình.

“Cố nương tử.” Thẩm An Lâm lập tức chấp tay nói.

Những lời này làm Cố Hải sửng sốt, hắn quay sang nhìn muối muối, nhưng không thấy muối muối không khống chế được cảm xúc như trong dự đoán, thần sắc lạnh nhạt, chẳng qua trong mắt có thêm vài phần hàn ý.

“Thẩm công tử.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt đáp, lời ít ý nhiều, trong đó có ý tứ không muốn tiếp chuyện.

Bọn họ đã từng gặp qua, Cố Hải lập tức hiểu ra, chợt thấy thoải mái hơn, nhớ lại Thẩm An Lâm một đời kia chính là bộc lộ tài năng đạt được chức vị đại tướng quân, nhất định có thể phát hiện Bành Nhất Châm không phải là chủ nhân đích thực thu mua Thuận Hòa đường.

Người ở Kiến Khang này, muốn tra một ai đó không phải là việc khó, huống chi người này ít nhiều lại có quyền thế.

“Vị công tử này chắc hẳn là Cố Giải Nguyên?” Thẩm An Lâm xuống ngựa, hướng Cố Hải mỉm cười chào hỏi.

Không dự đoán được vị sĩ tử đáng ra phải khiêm tốn hữu lễ, tầm mắt người nọ lại đảo qua người mình, hàn ý trong đó làm Thẩm An Lâm không khỏi ngăn ra.

Huynh muội hai người bọn họ có vẻ mặt tương tự, hơn nữa lại có loại ánh như nhau trong lúc này.

Loại ánh mắt này đối với Thẩm An Lâm mà nói, vô cùng quen thuộc.

Lạnh nhạt, chỉ có lạnh nhạt.

Theo lý thuyết thì Cố Thập Bát Nương sẽ giới thiệu Thẩm An Lâm một chút, sau đó Cố Hải hoàn lễ hàn huyên vào câu, như vậy bọn họ sẽ coi như là đã nhận thức nhau.

Nhưng hai người trước mắt này không một ai có ý giới thiệu, không có ý chào hỏi cho có lệ, hai đôi mắt lạnh nhạt thờ ơ đảo qua hần, giống như trước mắt không có ai.

Không chịu nổi trò chuyện như vậy, tầm mắt Thẩm An Lâm lướt qua người hai huynh muội bọn họ, chột cười, chấp tay, nhưng cái gì cũng không nói thêm nữa, xoay mình lên ngựa phi đi.

Không nghĩ đến hần như vậy đã đi rồi, Cố Hải cùng Cố Thập Bát Nương cũng hơi bất ngờ, hai người liếc nhìn nhau, chột cùng bật cười.

Việc này ngấm lại, quả thật có chút buồn cười.

Tay đưa lên ngăn Cố Hải đang muốn nói chuyện, Cố Thập Bát Nương cười: “Ca ca, huynh yên tâm”

Cố Hải nhìn nàng sắc mặt bình thản, thấy thế tâm mới chậm rãi thả lỏng, hần yên tâm, muội muội của hần nay có gì phải lo lắng.

Nhìn bóng dáng hai người song song rời đi, Thẩm An Lâm ghim ngựa đứng ở xa nụ cười bên môi tàn đi, thay vào đó là đôi chân mày hơi nhíu lại.

Một người có địch ý với mình có thể lý giải do hành động bên ngoài, nhưng hai người xa lạ này, có chút không đúng.

Thẩm An Lâm tuy rằng không đoán được rốt cục nguyên nhân do đâu, nhưng lúc này hần khẳng định, hai huynh muội này cùng hần nhất định có khúc mắc, hoặc là có khúc mắc cùng Thẩm gia..

Qua mười lăm tháng ba, ngày Cố Hải khởi hành đã đến.

“Tiểu tử, cái này đi học trung học.” Luru Công cười tùm tùm ném cho Cố Hải một cái hộp.

Cố Hải cuống quýt đón lấy, cảm giác hai tay nặng trĩu, có thể thấy được giá trị xa xỉ bên trong, vội vàng khom người thi lễ.

“Ta không dám đâu, người nay thấy lão quan gia cũng không cần lễ lớn như vậy...” Luru Công cười ha ha, nghiêng người né tránh.

Không chỉ Cố Hải, lúc này ngay cả Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương đều đi tới, thi lễ cảm tạ, tuy rằng ai cũng chưa mở lời, nhưng trong đó lại có một loại tình cảm tha thiết không thể nói bằng lời.

Luru Công khụ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, “Nhà các người là người đọc sách nghi thức xã giao nhiều lắm, khiến lão nhân gia ta không được tự nhiên đây, đi thôi đi thôi..”

Hần xoay người đi rồi, thân hình so với lúc trước hơi có chút khom xuống.

“Lão nhân gia năm nay thọ bao nhiêu?” Cố Hải nhin không được, hỏi.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, niên kỷ cụ thể của Luru Công chỉ sợ không có người biết, chỉ đoán là bảy mươi hay là hơn một trăm.

“Thập Bát Nương, dù chưa gọi thầy, nhưng phải đối đãi như cha.” Cố Hải xoay lại dặn dò, thần sắc trang nghiêm.

Cố Thập Bát Nương mỉm cười gật đầu: “Ca ca yên tâm, muội đã suy tính hết rồi.”

Linh Bảo sửa sang lại hành lý cho tốt rồi mang ra, từng cái từng cái cho Tào thị xem, lựa các loại quần áo phù hợp đem theo.

“Lễ mừng năm mới thiếu gia cũng không trở về sao?” Linh Bảo nhìn thấy quần áo mùa đông, không khỏi thắc mắc.

Tào thị vừa làm vừa nói: “Thi hội tháng tám, thi đình qua tháng ba năm sau, nếu bá sư thuận lợi, thi hội đỗ thì càng phải học tiến hơn, không dám trở về, lễ mừng năm mới có thể về, nên phải mang theo quần áo mùa đông.”

Linh Bảo gật đầu, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, lại chạy đi hỏi người đi cùng thiếu gia.

“Mua hai cái sai vặt, đều biết chữ.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Nhưng vẫn không bằng một cái tiểu nha đầu.” Tào thị ở một bên cau mày nói.

“Hay là để ta đi cùng thiếu gia đi.” Linh Bảo nói.

Cố Thập Bát Nương trừng mắt nhìn nàng, “Ai cho phép người từ việc?”

Linh Bảo chu miệng lên, nàng tự nhiên biết Cố Thập Bát Nương là không muốn cho nàng làm nha hoàn.

“Linh Bảo thận trọng, ở lại hiệu thuốc bắc hỗ trợ, như vậy ta mới yên tâm.” Cố Hải cười nói.

Linh Bảo nghe thế mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, gật gật đầu.

Mười tám tháng ba, mưa phùn khắp nơi, hai chiếc xe ngựa từ ngõ nhỏ Cố gia chậm rãi chạy ra, phía sau là mọi người giương ô đi theo, đi đầu bên phía nam nhân là Cố Trường Xuân, còn lại là Hoàng Thế Anh cùng Tào thị và nữ nhân trong nhà.

Người qua đường cước bộ vội vàng đều nhìn bằng ánh mắt tò mò, tầm mắt rơi vào hai cỗ xe ngựa liếc mắt đã biết không tầm thường kia, tại trạm dừng lại có hai thiếu niên phong thái tuấn kiệt.

“Các vị thân tộc xin dừng bước.” Cố Ngư chấp tay thi lễ nói.

Các nam nhân còn nói vài câu chúc mọi điều may mắn tốt lành, xong liền lui ra phía sau, nhường chỗ cho các nhóm nữ nhân trong gia tộc tiến lên.

Hoàng Thế Anh nhìn Cố Ngư rồi lại quay sang Cố Hải, trên mặt tràn đầy vui mừng, tha thiết dặn dò: “Mặc dù có bái thiếp của bằng hữu cũ, nhưng tiên sinh tính tình lạnh nhạt, còn phải xem có cơ duyên bái thầy hay không, và chờ xem vận may của mỗi người, không được tự cao tự đại, nhất định phải khiêm tốn cẩn thận, mới không uổng công học tập ở trường lớp.”

Cố Ngư và Cố Hải vội vàng khom người thi lễ nói vâng. Hoàng Thế Anh thấy thế mới vừa lòng gật đầu, thối lui vài bước, Tào thị đã sớm khóc sung hai mắt bước lên phía trước, mới nói một câu Hải ca nhi đi ra ngoài phải bảo trọng liền nghẹn ngào không thể nói tiếp nữa.

Cố Hải vỗ về đầu vai của nàng thấp giọng an ủi.

Cố Ngư trên mặt mỉm cười đứng một bên, đang cùng vài người trẻ tuổi trong tộc trò chuyện, ánh mắt lơ đãng tựa hồ lướt qua người hai mẹ con bọn họ, một tia bi thương trong mắt chợt lóe lên.

Học vấn thành tài, tên đề bằng vàng, quan to lộc hậu, công thành danh toại hết thảy hắn đều có khả năng đoạt được, nhưng còn mẫu thân, hắn đời này sẽ không bao giờ có được nữa, rõ ràng thiếu niên kia cái gì cũng không bằng hắn, lại có tình có được những thứ mà hắn không có..

“Ngư thiếu gia.”

Một giọng nữ mềm nhẹ truyền vào tai hắn, Cố Ngư quay đầu, nhìn thấy Cố Thập Bát Nương một thân quần áo mùa xuân tím nhàn nhạt mỉm cười đi đến gần, các thiếu niên bên cạnh biết ý liền bỏ đi ra xa vài bước.

“Thập Bát Nương nữ hồng không tốt, một chút tâm ý nho nhỏ mong rằng Ngư thiếu gia không ghét bỏ.” Nàng đưa lên một đôi vớ bông.

Vớ bông xanh ngọc, chất liệu tinh xảo, mặt trên thêu một đóa hoa.

Hắn cũng không có nhận, cúi đầu nhìn, chỉ vào đóa hoa nói: “Đây là cái gì?”

Câu hỏi này có chút không khách khí, Cố Thập Bát Nương không thấy khó chịu, ngược lại càng tươi cười hơn.

“Là hoa quế.” Nàng cười nói.

(Dân gian còn gọi quế là loài cây may mắn. Trong khoa cử mà đỗ đạt thì gọi là “Hái” bẻ cành Nguyệt quế”, “Bẻ cành quế ở cung trăng”.)

“Vậy sao?” Âm điệu Cố Ngư kéo dài, khóe môi hơi nhếch nhẹ.

“Cái này chỉ là hình tượng trưng thôi.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười.

Cố Ngư cười nhẹ không nói gì, đưa tay tiếp nhận, “Làm phiền người rồi.”

“Dù sao cũng là đường ca của ta, đây việc ta nên làm.” Nàng thấp giọng nói, hơi hơi thi lễ lui ra.

Cố Ngư cười, vớ bông trong tay truyền đến cảm xúc mềm mại, chỉ cảm thấy trong lòng như bị kim châm, thân đường ca sao? Thân nhi tử, thân huynh đệ thi sao? Trong mười mấy năm nay, cái gọi là thân nhân của hắn đã từng làm cho hắn một đôi giày sao...

Ý nghĩ chợt đến, trong tay như cầm hòn than nóng bỏng, liền ném qua cho gã sai vặt.

“Thiếu gia?” Gã sai vặt thân thủ tiếp được, không nghe thấy chi thị, ngẩng đầu chờ ra lệnh.

Cố Ngư im lặng một khắc, quay đầu lại nhìn gã sai vặt cùng đôi vớ trong tay, thấp giọng “Thu lại đi.”

Sau khi Cố Hải đi rồi, thời gian tưởng như chậm nhưng lại trôi rất nhanh, đảo mắt cái là đã một tháng trôi qua, tài nghệ của Cố Thập Bát Nương sau khi được Lưu Công chỉ dẫn nhanh chóng tăng lên, hiệu thuốc bắc làm ăn ngày càng thịnh vượng.

Cổ gia trong ngõ nhỏ, cỏ non lên xanh biếc một mảng trong nhà, đông đảo tôi tớ lui tới bên trong, quét tước tô điểm hoa và cây cảnh cho khuôn viên.

Một tiếng vang trước cửa chính, chiếc xe ngựa tiến vào.

“Phu nhân đã về.” nhóm vú già lập tức bước ra đón.

Tào thị mặc một thân vải bông bóng sắc màu lan được vú già đỡ xuống xe, Cổ Thập Bát Nương không có theo xuống cùng, mà ngồi tại chỗ nói: “Nương, ta đi ra xem hiệu thuốc bắc.”

Từ khi Cổ Hải vào kinh, Tào thị ngoại trừ mỗi tháng đều đi dâng hương bái Phật một lần, càng ít ra khỏi cửa, ảnh hưởng từ sau hành vi của Cổ Thập Bát Nương, trong tộc mời gặp mặt, năng cũng mất tự nhiên đi nên đều chậm rãi khurót từ, năng làm việc kín kẽ, khiến cho mọi người muốn gặp mặt làm thân cũng khó mà làm.

“Buổi tối nhớ về sớm, a đúng rồi, ta đã làm canh bổ, mang cho Luru lão nhân gia đi.” Tào thị nói, một mặt phân phó người mang đến, “Con không cần phải nói hấn đạo này ho khan dữ dội, ta có cho một ít bách hợp vào...”

Cổ Thập Bát Nương nở nụ cười, muốn nói về dùng được còn sợ Luru Công hấn không biết hay sao? Bất quá năng cũng thu lại nụ cười, ở cùng mấy ngày nay, xác thực phát hiện Luru Công có chút không ổn.

Năng chau mày bước vào hiệu thuốc bắc, nhìn Bành Nhất Châm đang kê đơn thuốc đưa cho bệnh nhân, Linh Bảo đứng ở quầy thu ngân tính toán, được liệu trên giá vẫn trống rỗng như cũ.

“Thập Bát Nương đến rồi sao.” Cả hai đều cười chào hỏi.

“Người đã bắt mạch cho ông ấy chưa?” Cổ Thập Bát Nương hỏi, nhảy mắt hướng về phía nội đường.

Bành Nhất Châm hiểu ý năng, lắc lắc đầu, “Lão nhân kia... Khụ..lão tiên sinh tính tình cổ quái vô cùng, ta còn chưa nhắc đến, hấn liền trùng mắt, ta cảm thấy sớm dùng nên nhắc tới thì hơn..”

Chân mày Cổ Thập Bát Nương càng nhíu lại vài phần.

“Ta nói Thập Bát Nương người cũng đừng quá lo lắng, lão nhân gia ông ấy chính là người trong nghề, làm sao có thể để người khác xem bệnh cho chính mình được?” Bành Nhất Châm trấn an nói.

Đoạn thời gian này Luru Công tựa hồ vô cùng nặng, vì thế Cổ Thập Bát Nương muốn hấn xem bệnh uống thuốc, bị Luru Công vô thanh tức giận, nhưng năng vẫn lo lắng khôn nguôi, Bành Nhất Châm cảm thấy năng lo sợ không đâu, tuy rằng thầy thuốc cũng được sự bảo chế là hai cái nghề, nhưng nhân vật như Luru Công đây hơn phân nửa đại phu chỉ sợ không theo kịp hấn.

Cổ Thập Bát Nương đáp một tiếng, cười cười, Linh Bảo đem một ít đơn thuốc được đặt giao cho năng.

“Có mấy vị thuốc không có..” Cổ Thập Bát Nương đảo qua một lượt, nói “Nhờ Linh đi mua cho ta..” Nói tới đây dường như nhớ đến hình như hai ngày nay không trông thấy Linh Nguyên, “Ca ca người đâu?”

Ngẩng đầu mới phát hiện sắc mặt Linh Bảo không đúng, tựa hồ có chút tâm thần không yên

“Ca ca?” Năng lấy lại tinh thần, hơi do dự, “Hấn cùng bọn Xuân đại ca ra ngoài rồi..”

Huynh muội bọn họ trên đường chạy nạn quen biết được Xuân đại ca, ở lẫn vào nhau tại thành Kiến Khang này, dựa vào nghề đánh xe cho người khác mà sống, ngày Linh Nguyên trở thành tôi tớ, khi đi mua được liệu Linh Nguyên sẽ gọi bọn họ, xem như huynh đệ lúc hoạn nạn, cảm tình với nhau tốt lắm.

Cổ Thập Bát Nương lơ đãng nghe rồi gật đầu, đem đơn được liệu đưa cho Linh Bảo, “Người có gặp bọn họ thì đưa họ đi mua đi.”

Linh Bảo dạ một tiếng, Cổ Thập Bát Nương đi vào trong, làm thuốc cả buổi, vừa thuyết phục được Luru Công uống canh bổ, lại nghĩ xem phải nói thế nào hấn mới cho Bành Nhất Châm bắt mạch, chợt nghe tiếng khóc của Linh Bảo từ xa truyền đến.

“Tiểu thư, tiểu thư, ca ca, ca ca không thấy đâu nữa..” Năng một mạch chạy nhào đến, quỳ xuống đất khóc lớn.

(Kiến thức về đông y nhé: Bách hợp có tên gọi là cây tỏi rừng. Cây có hình dáng giống hoa loa kèn. Củ là bộ phận được sử dụng làm thuốc. Chủ trị: Ho lao, thổ huyết, đau tim, phù thũng, đau cổ Họng, đau bụng)

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đổi

“..Chúng ta chỉ cùng hấn có một lần, về sau cũng không dẫn hấn đi nữa..”

Hán tử Xuân Tam quần áo thô sơ đứng bên trong Thuận Hòa đường, cẩn trọng nói, từ đầu đến cuối đều nghe thấy tiếng khóc của Linh Bảo không ngừng, trong lòng lại càng nôn nóng bất an.

“Nói như vậy các người cũng không biết hấn mấy ngày nay thường đi sông bạc?” Cố Thập Bát Nương trầm giọng nói.

Xuân Tam vội gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ tự trách.

“Tiểu thư, nếu chúng ta sớm biết như vậy, làm sao có thể không khuyên ngăn, các đại gia hằng ngày vào ngoạn một lượt cũng là bay hết mấy lượng bạc mua vui..” Hán tử khác nói, cười khổ một tiếng, “...Chúng ta tự nhiên biết, trông cậy vào sông bạc mà phát tài là không có khả năng..”

Ai ngờ người khôn khéo như Linh Nguyên lại tin...

Nội đường một trận trầm tĩnh, chỉ có tiếng khóc của Linh Bảo ngày càng lớn.

“Đều tại ta đều tại ta...” Nàng ôm mặt khóc rống, “Ca ca nói muốn học kinh doanh, ta tin là thật, sợ tiểu thư người biết trong lòng nguội lạnh, sẽ giận ca ca vong ân phụ nghĩa...Mấy ngày nay hấn ở bên ngoài không về, ta chỉ nghĩ hấn thực sự đi làm ăn... không ngờ...”

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại.

Nàng biết đứa nhỏ Linh Nguyên này háo thắng, đầu tiên là một lòng muốn báo ân, tiếp theo lại muốn tự lập, là sơ sót của nàng, từ lâu không hiểu được tâm tư hấn một lòng muốn làm nên sự nghiệp, nếu sớm biết, thì đã cho hấn mượn tiền vốn, cũng không khiến hấn vọng tưởng vào đánh bạc để làm giàu.

Đã ba ngày không có tin tức Linh Nguyên, người cuối cùng trông thấy hấn là Xuân Tam, ở bên ngoài một sông bạc.

“Tìm lại một lần nữa, đem toàn bộ sông bạc ở Kiến Khang đều tìm một lần, ta không tin là không tìm thấy hấn.” Cố Thập Bát Nương khó chịu nói.

Vừa mới dứt lời, vài cái gia viện cùng các nhân hấn đã trở lại, chạy hồn hèn đến.

“Tiểu thư, đã nghe thấy tin tức.” Một người trong đó vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Ở đâu?” Cố Thập Bát Nương cùng Linh Bảo cùng lên tiếng.

Ở trong góc đường Đông Lưu, Lưu Vân đường là sông bạc lớn nhất của thành Kiến Khang, lúc này trời đã gần giữa trưa, tuy rằng không náo nhiệt giống buổi tối, nhưng cũng rất sôi nổi, mấy tên bảo vệ hung ác hai mắt đỏ ngầu, đứng ngáp đùa giỡn.

Một bộ bàn ghế ở cạnh cửa, nhưng không giống với bộ dùng để đồ sức sắc bên trong nội đường.

Cố Thập Bát Nương một thân áo nâu im lặng ngồi một bên, nghe một nam tử họ Hồ nói, Linh Bảo đứng một bên, vẻ mặt hoảng hốt.

“...Thật không biết là người của Cố nương tử..” trên mặt nam tử họ Hồ mang theo vài phần xin lỗi, “Sớm biết tiểu huynh đệ kia là người của người, chúng ra nhất định liên lạc dàn xếp với người...”

Sông bạc với hiệu thuốc, đều là người làm ăn, đối với nhân vật nổi tiếng cùng tầng lớp này, trong lòng tất cả mọi người đều biết, cho nên tên tuổi Cố Thập Bát Nương đối với họ không có gì xa lạ, cũng biết ảnh hưởng của nàng trong giới dược hiệu, bởi vậy đường chủ Lưu Vân đường tự mình tiếp đãi, nghe nói nàng đến tìm người, lập tức phân phó thủ hạ điều tra rõ, không đến nửa ngày đã có tin tức đến.

Nguyên lai Linh Nguyên thật sự đã đến đây, trong ba ngày, cùng người đồ sức sắc, cuối cùng tất nhiên là thua sạch.

“...Bất quá tiểu huynh đệ kia cũng thật là, mặc người ta đánh chửi thế nào cũng nói mình là người ở đâu.” Họ Hồ liếc mắt nhìn Cố Thập Bát Nương một cái, không kìm được thờ dài bội phục, “...Kỳ thật cũng chỉ là ngàn lượng bạc, nếu hấn nói, Lưu Vân đường chúng ta cũng có thể thay hấn ra mặt..”

Hấn nói xong lắc lắc đầu, lại một lần biểu đạt sự xin lỗi.

“Ngài khách khí rồi.” Cố Thập Bát Nương miễn cưỡng cười, đứng dậy tạ lễ.

Bên trong trầm mặc một hồi, Linh Bảo ngay cả khí lực để khóc cũng không còn, chỉ yên lặng rơi lệ.

Không cần Lưu Vân đường ra mặt, nàng Cố Thập Bát Nương chẳng lẽ không thể chi trả cho hấn hay sao? Bất quá ai cũng hiểu được, Linh Nguyên sở dĩ cần chặt rằng không nói ra thân gia, chính là không muốn người biết mình là người Thuận Hòa đường, hấn tình nguyện bị đánh chết, cũng không muốn đem lại phiền phức thêm cho Cố Thập Bát Nương.

Chỉ khí như vậy, làm sao có thể đến bước này?

Cố Thập Bát Nương thờ dài.

“Sau như thế nào?” Nàng ổn định tâm mình, hỏi tiếp.

“Là như vậy, quy củ của sông bạc là không can thiệp vào việc tư của khách hàng, những người kia đánh chửi một chút, thủy chung lại không hỏi được thân gia của tiểu huynh đệ kia, lại sợ đánh chết người thì mất nhiều hơn được, liền..” Hắn giương mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, tạm ngừng một chút.

Tiểu cô nương trước mắt này, trông nhỏ bé và yếu ớt, nhưng tất một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng chưa chắc đã khiến nàng thay đổi biểu cảm, nhìn không ra hi vọng, lại nhìn sang so sánh tiểu cô nương thần sắc tán loạn bên cạnh, càng cảm thấy không cùng lứa tuổi với nhau.

Là do không cùng quan hệ huyết thống, hay là do tâm tư trầm ổn cảm xúc ẩn nhẫn dẫn đến sự khác biệt này?

“Mời ngài tiếp tục.” Cố Thập Bát Nương gật nhẹ nói.

“Họ đã đem bán tiểu huynh đệ..” Họ Hồ tiếp tục.

“Bán đi đâu rồi?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Họ Hồ lắc đầu, “Việc này, thứ lỗi cho tại hạ không biết, bất quá Cố nương tử cứ yên tâm, ta đã phái người đi thăm hỏi... Có lẽ vẫn chưa rời khỏi Kiến Khang..”

Linh Bảo nghe vậy thân hình nhoáng lên một cái, rốt cục chống đỡ không nổi ngất xỉu đi.

Cố Thập Bát Nương nhắm đôi mắt lại, tựa hồ như không phát hiện ra Linh Bảo đã té xỉu.

“Những người đó là ai?” Nàng hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

Họ Hồ có chút khó xử, quy củ của sông bạc là không thể can thiệp vào việc tư của khách đánh bạc, có cừu oán hay có ân tình cũng vậy, quyết không thể thiên vị một bên.

“Ta biết quy củ của các ngươi.” Cố Thập Bát Nương nhìn ra được sự ngập ngừng của hắn, nói “Ngài yên tâm, ta sẽ không lơ đãng khiến quý đường khó xử.”

Thấy nàng nói như thế, tuy rằng quy củ là quy củ, nhưng quan hệ vẫn là quan hệ, phải linh hoạt ứng biến mà, họ Hồ cười, liền đem lại lịch những người kia ra nói một lượt.

Đi ra khỏi Lưu Vân đường, bọn người Xuân Tam về mặt khổ sở, chỉ có Cố Thập Bát Nương dường như không có biểu hiện gì.

“Đưa Linh Bảo trở về..” Nàng phân phó, lại nói thêm “Đưa về nhà của ta đi, nói phu nhân kêu người chiếu cố nàng cho tốt.”

Gia viện lên tiếng dạ vâng.

“Các ngươi cũng đi hỏi thăm lần nữa..” Cố Thập Bát Nương quay đầu lại nói với đám người Xuân Tam đang ủ rũ.

“Vâng” Mọi người gật đầu đáp ứng, trong lòng khổ sở vô cùng, đều âm thầm hối hận lần đó không nên mạng Linh Nguyên đi bài bạc, đã vậy cũng không nên giúp hắn thắng tiền, nếu không phải lần đó thắng được nhiều tiền, Linh Nguyên cũng không bị hãm sâu đến vậy.

“Kiến Khang không lớn, tìm một người không khó, tiểu thư người đừng quá lo lắng..” Mấy người Xuân Tam tiến lại an ủi nàng.

Kiến Khang tuy không lớn, tìm một người xác thực không khó, nhưng thông tin nhạy như Lưu Vân đường bốn bên quan hệ rộng rãi đều đã nói không biết bán đi đâu, vậy thật sự chỉ sợ là không biết đã bán đi đâu..

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy như có tảng đá lớn chèn giữa lồng ngực, chặn lại ở đó, vô cùng khó chịu.

“Ừ.” Nàng gật đầu, cũng không nói thêm gì.

“Tiểu thư..” Đám người Xuân Tam ngoái xem ta ta xem ngươi, sau lấy dũng khí nhỏ giọng nói, “..đưa nhỏ Linh Nguyên này hơi buồn bực.. dù sao hắn cũng còn nhỏ..”

Lời vừa nói ra lại nhìn tiểu cô nương còn nhỏ hơn so với Linh Nguyên, còn muốn người ta nói thế nào đây, nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, lắp bắp nói ra yêu cầu còn lao lực hơn.

“Mong tiểu thư có thể cho hắn một cơ hội..” Bọn họ cúi thấp đầu nói.

Người ta cứu mạng ngươi, lại cho các ngươi cuộc sống yên ổn, ngươi cũng không biết quý trọng, muốn rời người ta tự thân lập nghiệp, cuối cùng lại để hại đến chính mình, còn phiền người ta tới cứu ngươi..

Đổi lại là bọn hán, chỉ sợ cũng không muốn đi cùng người như Linh Nguyên, huống chi dưới trướng vị tiểu thư này cũng không thiếu một tên hòa kè.

Linh Bảo đáng thương. Vài cái hán tử đều rơi nước mắt.

“Ừ” Cổ Thập Bát Nương vẫn trả lời gọn gàng như trước.

Thấy nàng rõ ràng không muốn nói nhiều, đám người Xuân Tam cũng cúi đầu cáo từ rồi rời đi.

“Tiểu thư?” Gia phó ở một bên xin chỉ thị.

Cổ Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, “Các người đưa Linh Bảo trở về trước, thuận tiện nói Bành đại phu xem cho nàng. ta tự mình đi đây một chút...”

Gia phó vâng một tiếng, cũng không dám hỏi nhiều, bị mua đến không lâu nhưng bọn họ đều biết rằng, tuy vị này trong nhà chỉ là một tiểu thư, nhưng địa vị trong nhà tuyệt đối là nói một không hai, chính xác là nhất gia chi chủ.

Nhìn xe ngựa đi xa dần, Cổ Thập Bát Nương mới chậm rãi cất bước, nàng cũng không biết là sẽ đi đâu, chỉ là muốn tùy tiện một chút, giải tỏa ngột ngạt trong tâm.

Nàng không nghĩ đến Linh Nguyên sẽ như thế, bài bạc sao? Mười đồ chín đã thua, đạo lý này là nữ nhân cũng biết bởi nàng chưa bao giờ đặt chân vào sòng bạc, hán tại sao lại không hiểu?

Muốn buôn bán kiếm tiền? Chẳng lẽ không thể mở miệng nói với nàng? Không phải cần tiền vốn sao, chẳng lẽ nàng không nỡ cho hán? Cho đến bây giờ, nàng đều đã nói không coi bọn họ là tôi tớ, bọn họ có tự do, muốn đi lúc nào đều có thể...

Lại nói, nếu đã thua, bắt luận như thế nào, chẳng lẽ thể diện còn muốn quan trọng hơn tính mạng hay sao? Thế nhưng một chữ cũng không thốt lên, không nhắc đến Thuận Hòa đường, không nhắc đến Cổ Thập Bát Nương, không tìm đến nàng... Tình nguyện bị người bán, cũng không chịu mở miệng nói...

Được rồi, nàng không tính hán là người nào, vậy sao hán không ngấm lại, Linh Bảo phải làm sao bây giờ?

Ánh nắng giữa trưa ngày xuân ấm áp chiếu vào ngã tư đường, người đi trên phố rộn ràng nói nói cười cười với nhau, Cổ Thập Bát Nương chỉ cảm thấy trong lòng giống như ôm một khối băng.

Tâm thần nàng hoảng hốt đến không nhìn đường, bị người ta va mạnh một cái, cả người lao đảo một phen.

Giọng nam tử khiển trách vang lên.

“Không có mắt nhìn đường à... Có phải định chiếm tiện nghi của Lưu thiếu gia phong nhã chúng ta đây..” Một âm thanh quái gở quen thuộc truyền đến.

Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, thanh âm kia hốt hoảng ngưng lại.

“...Cổ...Cổ nương tử...cô không sao chứ? Đụng trúng sao...” Về trâu đùa còn trên mặt Tín Triều Lăng, thái độ lại chuyển biến nhanh chóng, cung cung kính kính tay chân loạn hết cả lên, đồng thời tay còn giả vờ đánh vào người bị công tử kia “Người đứng là mắt cầu mọc trên người, đi đứng thế nào, còn không cấp Cổ nương tử bồi tội...”

“Thất lễ, Lăng thiếu, một câu nói với hai người, nào có người nào như người vậy hử...” Công tử kia tay giờ tay giờ chân hô lên.

Cổ Thập Bát Nương không nhịn được nở nụ cười.

“Cổ nương tử, cô không việc gì đúng không?” Tín Triều Lăng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hỏi han.

Cổ Thập Bát Nương đã thu lại nụ cười, không trả lời, hướng hán gật đầu, bước đi.

“Người trọng sắc khinh bạn...” Công tử bên cạnh đưa tay gõ vào đầu Tín Triều Lăng, “...Đội tí đừng mong ca ca giúp người mở, cho người thua đến vãi ra quần(*)...trở về cho cha người đánh cái mông nở hoa...”

“Ta sẽ thua...?” Thanh âm đặc ý của Tín Triều Lăng vang lên ở phía sau, “Chẳng lẽ danh hiệu Đồ thần của ta tại Kiến Khang là gió thổi đến sao? Huynh sau này thiếu cứ theo ta phiêu hồng...”

Lời của hán vừa dứt, chỉ thấy nguyên bản Cổ Thập Bát Nương đã muốn đi lại vòng trở về, đứng trước mặt hán.

“Người nói thật hay đùa?” Nàng hỏi, trong mắt lóe lóe lên.

Tín Triều Lăng có chút lấp bắp, “Thật...giả gì cơ..? Ta đối với Cổ nương tử cô kính ý là...”

“Ta nói là bài bạc” Cổ Thập Bát Nương không kiên nhẫn cắt ngang lời hán.

Tín Triều Lãng trong nháy mắt khóc môi giật giật, đột nhiên không biết trả lời thế nào.

Sòng bạc Tây Hồ ở thành Kiến Khang nổi danh là sông bạc với phong cách trang trí bày biện thanh nhã, đương nhiên, một sông bạc thật sự thì không cần phải bàn đến gì mà có trang trí tao nhã hay không, lúc này trong một gian phòng xa hoa ước chừng có thể chứa đến mười người, có ba nam tử chừng ba đến bốn mươi tuổi, ngân lượng để đầy trên một cái khay lớn, mấy người nọ có khẩu âm của người địa phương khác, trên đầu toát mồ hôi hột còn chiếc áo dài tốt nhất trên người bị bọn hán nắm siết đến nhăn nhúm, còn thiếu chút còi trần ra, chẳng còn vẻ gì là phong cách tao nhã.

Ba người khần trương tròn hai mắt, đã không còn hơi sức mà để ý hình tượng miệng hô to đại đại bằng khẩu âm vùng ngoài.

“Mở” Tiếng nhà cái hô lên, nắp chén chung mờ ra, ba viên xúc xắc quay tròn một trận, mọi người bên trong phòng như ngừng thở nhìn thật kỹ, ngưng rồi.

Bốn điểm, tiểu.

Ba người họ mặt như chịu tang, nghiêng răng nghiêng lợi nện lên bàn.

“Trả tiền trả tiền, mau, chịu chơi chịu phạt.” Trên mặt Tín Triều Lãng tươi cười như hoa nở, vươn bàn tay thiếu gia được dưỡng vô cùng tốt trước mặt ba người.

Ba người liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn mặt bàn trống trơn, mới vừa rồi nơi này vàng bạc còn chất thành đống, mỗi người gần vạn lượng bạc, thế nào liền thua đến không còn một đồng nào?

Rõ ràng phải là bọn họ thắng.

“Tiểu tử ngươi chơi gian lận” Một nam tử béo trong đó nhảy dựng lên.

Tín Triều Lãng xem thường trở mình một cái, nam hầu đi theo hán đánh đổ chén trà trong tay tiểu nhị.

“Các ngươi nghĩ ở sông bạc Tây Hồ là Sơn Tây nhỏ bé của các ngươi sao? Trò gian lận ư?” Tín Triều Lãng quái dị nói, một mặt lại cao giọng nói vọng ra bên ngoài, “Bằng tam gia, không tốt, có người muốn phá sông bạc của ngươi.”

Quay lại nhìn ba người trong phòng với vẻ mặt khinh bỉ, ba nam nhân kia không khỏi lo lắng, đồng thời cùng lau mồ hôi đang nhỏ tí tách.

Ba người huynh đệ bọn họ một đường mà đến, còn chưa từng thua thảm như vậy, xác thực mà nói, chưa từng có người cùng họ đồ dã man như vậy, lúc bắt đầu rất hăng hái, quả thực là cầm bạc trắng tiêu như nước, ngay cả mắt cũng không nháy một cái, kinh nghiệm sông bạc như bọn họ không nhận được mới động tâm, mới kê cao tiền đặt cược, thế nên dù đã thua ba vạn vẫn đem toàn bộ tiền thắng lần tiền vốn bồi tiếp.

Lần này lại thua.

“Công tử, chúng ta nhận thua.” Ba người thay đổi sắc mặt, ăn nói khép nép.

Ở trên sông bạc thì không thể hờn dỗi, khi nào nên cứng khi nào nên mềm, họ đều hiểu rõ điều này.

“Được rồi, đến, đưa tiền nào.” Tín Triều Lãng cười tủm tỉm, tay quơ quơ trước mặt ba người, làm họ hoa cả mắt.

Hiện tại bọn họ thật sự một phen tiền cũng không có.

“Công tử thư thả vài ngày, chúng ta về một chuyến rồi sẽ trở lại đưa ngươi sau...” Một người trong đó cười lạnh.

“Trở về? Quay về thế nào? Các ngươi chạy về Sơn Tây chẳng lẽ muốn ta đến Sơn Tây truy tìm các ngươi?” Tín Triều Lãng thu lại nụ cười cột nhà, trừng mắt ói, “Không được, quy củ sông bạc là không qua đêm, hiện tại đi mượn đến đây.”

“Chúng ta, chúng ta thật không thể.” Ba người vẻ mặt cầu xin, hán không thể dập đầu cầu hán. “Thư thả vài ngày thôi, bất quá vài ngày, tiền sẽ được đưa đến, ba người chúng ta không cần đi hết, một người lưu lại cấp ngươi làm đối chứng...”

Bọn họ chưa nói xong, đã bị Tín Triều Lãng ngắt lời.

“Thật hay, thua liền không chịu trả tiền, còn muốn gia ta nuôi các ngươi nữa sao, không cần chiếm tiện nghi chuyện không có tiền, không có tiền ngươi có kêu lão tử là chủ hay đại gia đều như nhau thôi.” Hán hô to gọi nhỏ một hồi, vẩy vẩy tay “Đi, đi tìm người môi giới đến, không có tiền, dùng các ngươi đến đổi.”

Lời này vừa nói ra mọi người đều cười, càng đáp lời vâng vâng dạ dạ, ba người nghĩ hán chỉ đùa bỡn, vì thế họ tăng thêm một khoản tiền nữa, chỉ cầu thư thả vài ngày.

Không nghĩ tới bọn buôn người thật sự đến, ba người nhất thời choáng váng, làm thật sao?

“Thất lễ, tiểu tử kia, ba người chúng ta cộng lại cũng không giá trị trăm lượng bạc, chỉ cần ba ngày, chúng ta có thể cho ngươi ba vạn lượng bạc, ngươi ngươi...” Cả ba đều nóng nảy, nhìn Tín Triều Lãng giống tên ngốc, đầu tiểu tử này chắc không bị lừa đá đi?

“Khác nhau, ta liền coi trọng một trăm lượng bạc hiện tại, thật không mơ tưởng đến ba vạn lượng bạc trong ba ngày sau..” Tín Triều Lăng làm một bộ dáng đáng danh đồn, chân rung đùi đắc ý, dứt lời còn cười hi hi bổ sung thêm “Ta là ta đổ khẩu khí này, cho người tiểu tử nghèo lại muốn đùa giỡn ta cho người ngoạn.”

Ba người sững sốt, cảm thấy lời này có chút quen tai, chưa kịp nghĩ kỹ đã bị vài cái hộ vệ trắng kiện ba chân bốn cẳng dọa đứng lên.

“Ta có tiền chúng ta có tiền..” Ba người quá sợ hãi, há mồm nói năng lộn xộn, rồi thành một đoàn.

“Có tiền sao, có tiền mà khiêm tốn ta.” Tín Triều Lăng phui phui tay đứng lên, “Đi, không có tiền còn tiền vào sông bạc làm gì, ta bán các người đi đào kênh kéo thuyền, nói với Chu lão tử, ta chỉ cần tiền vốn, đưa bảy tám chục lượng bạc được rồi.”

Mọi người cùng đáp vâng, kéo ba người đang la hét làm loạn đi.

Bên trong nháy mắt khôi phục lại yên tĩnh, lúc này có tiếng đàn truyền đến, cũng có phản tao nhĩ.

“Cổ nương tử, cô thấy vậy có vừa lòng không?” Tín Triều Lăng vuốt vuốt mặt, điều chỉnh vẻ mặt nghiêm chỉnh hơn, vén bức bình phong hoa ngọc lan ra, nói với Cổ Thập Bát Nương đang ngồi ngay ngắn bên trong.

Sở dĩ ở đây được gọi là Tây Hồ là vì bên trong sông bạc có một hồ nhỏ, lúc này cửa sổ sau tấm bình phong được mở ra, Cổ Thập Bát Nương bên trong bộ quần áo màu xanh thâm kinh ngạc nhìn hồ nhỏ bên ngoài cửa sổ, đôi mi tinh xảo chăm chú, sắc mặt nguội lạnh, không có chút vui sướng hả giận.

Tín tức Linh Nguyên khó khăn lắm mới tìm ra, xác định là trên thuyền đi Dương Châu, nghe nói là bán đi khuôn vác ở ruộng muối.

Tiểu tử này..

“Đa tạ người.” Cổ Thập Bát Nương quay đầu lại, hướng Tín Triều Lăng thi lễ.

Tín Triều Lăng thụ sủng nhược kinh, hoàn lễ với nàng, còn muốn nói gì đó, Cổ Thập Bát Nương đã đứng dậy bước lại, áo choàng theo gió phát phơ, lộ ra bộ xiêm y màu nâu bằng gấm vóc, lướt qua bên người hắn.

“Cổ nương tử, tiền này...” Tín Triều Lăng chỉ cảm thấy một mùi thơm phả vào mặt hắn, thiếu chút nữa đã quên chuyện quan trọng này, tự vỗ vỗ má làm cho mình tỉnh táo lại.ngx

“Chỉ cần đưa lại tiền vốn cho ta, còn lại đều do Lăng thiếu gia người thắng, tự nhiên là của người.” Nàng dừng chân, xoay người nói.

Tín Triều Lăng bình thường vẫn hay đi đổ xúc xắc, nhưng hôm nay trận nào ra tay cũng là vạn lượng bạc, là lần đầu tiên, đến bây giờ hắn còn có chút không tin, toàn bộ phần thắng đều thuộc về mình, Lăng thiếu cả kinh không biết phải nói gì.

“Không, không, nếu không phải Cổ nương tử cấp tiền vốn, ta làm sao có thể chơi lớn như vậy...” Hắn lấy lại tinh thần, nói lấp bắp,

Người trong nhà thấy hắn không nên thân, mặc dù là thân phận thiếu gia, nhưng tiền hàng tháng đến tay còn không bằng một cái tiểu thiếp của cha, Tín Triều Lăng hắn lại phong lưu phóng khoáng nên hồng nhan tri kỷ cũng không thiếu, tiêu xài cũng mạnh tay, mỗi tháng ngoạn đi sông bạc nhiều lắm cũng chỉ mấy trăm lượng bạc, chưa từng có người nào vùng tiền thắng tay cho hắn tha hồ đổ như vậy.

So sánh với chiến cuộc ngày xưa, thế này mới gọi là đồ, này mới xứng danh Đồ thần, từ nay về sau, ai dám nói Tín Triều Lăng không phải Đồ thần thành Kiến Khang đáng bị sét đánh.

Tín Triều Lăng chỉ cảm thấy trong lòng nóng hổi, khoe mát có chút cay, hắn thật muốn bước lên ôm vị Cổ nương tử có mắt nhìn người này, sau đó lại cắt mẩu ăn thề, kết làm huynh đệ..

Hắn không hình tượng lau chùi nước mũi đang chảy ra, nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng hào huynh đệ đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Tha hương

Đã qua nhiều ngày tín tức Linh Nguyên truyền đến càng ít.

“...Ruộng muối của lão bản kia vì đủ người, lại bán qua cho người khác, họ đi thành hai hướng một đi kinh thành, một đi Tây Bắc..” Một gã sai vặt vẻ mặt phong trần mệt mỏi nói một hơi đến đó liền dừng lại.

Tín tức dừng ở đây, chính thức mà nói, là không biết Linh Nguyên đã bị bán đi đâu.

Cố Thập Bát Nương trong tay vẫn cầm quyển sách như mọi lần, giống như một lão tăng đang ngồi thiền, một mảng không gian yên tĩnh chỉ có hương vị thuốc nồng nàn tỏa ra.

Tựa như qua rất lâu, gã sai vặt đang cúi thấp đầu mới nghe được một câu nguoi đi xuống đi.

“Vâng ạ” hần vội trả lời.

“Vắt vả cho mọi người, đến phòng thu chi lãnh mười lượng bạc đi.” Cố Thập Bát Nương nói thêm.

Gã sai vặt mừng rỡ, mười lượng bạc, nhưng nhớ đến vị chủ nhân này tâm tình bây giờ không được tốt, cường chế niềm vui sướng, dập đầu nói cảm tạ rồi nhanh chóng lui ra.

Trong thư phòng lại trở nên yên tĩnh lạ lùng, đến tận khi ánh mặt trời đã ngã về phía tây, tia sáng cuối cùng cũng chấp chờn biến mất, bóng tối nhanh chóng bao phủ khắp trong căn phòng.

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Ngoài cửa vang lên thanh âm lo lắng của vú già.

Thư phòng cùng với hiệu thuốc của tiểu thư là không thể tùy tiện đi vào, cho nên vú già tuy không nghe được nàng trả lời, nhưng cũng chỉ dám đứng ngoài.

“Chuyện gì?” bên trong truyền ra tiếng nói thản nhiên.

“Tiểu thư, Linh Bảo cô nương đòi đi ra ngoài, phu nhân ngăn không được, người mau đi xem một chút.” Vú già nói nhanh.

Tiếng mở cửa kéo kẹt, Cố Thập Bát Nương bước ra, đi về phía phòng khách

“Ta nhất định phải đi tìm ca ca, mặc kệ đi đến đâu cũng phải tìm ca ca.. Phu nhân xin người thành toàn cho Linh Bảo, kiếp sau Linh Bảo nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của người và tiểu thư..”

Còn chưa vào bên trong đã nghe thấy tiếng khóc khàn khàn của Linh Bảo.

“Đứa nhỏ này, mau đứng lên, không phải ta không cho con đi tìm ca ca, con làm sao tìm được đây?” Tào thị bất đắc dĩ vừa nâng nàng lên vừa khuyên nhủ.

Linh Bảo vẫn nức nở khóc, không chịu đứng dậy.

“Nếu nguoi đi, chính là cô phụ tâm ý ca ca nguoi.” Cố Thập Bát Nương đi tới, thanh âm trầm thấp.

Linh Bảo sững sốt khi nghe thấy lời này, nước mắt rơi xuống ngẩng đầu nhìn Cố Thập Bát Nương, thấy sắc mặt nàng không chút thay đổi, nội tâm cảm thấy sợ hãi cùng xấu hổ.

“Tiểu thư,” Linh Bảo nói trong nước mắt.

“Ca ca nguoi vì sao phải làm như vậy, vì sao muốn phát tài lập nghiệp trở nên giàu có, tất cả là vì để bảo hộ cho nguoi, có thể cho nguoi cuộc sống không bị người khi dễ...” Cố Thập Bát Nương nhìn nàng nói.

Chẳng qua là đi sai đường...

Chính tay nàng đã kéo huynh muội bên bờ vực cái chết trở về, nhưng vận mệnh của bọn hắn, vẫn chính là do lựa chọn của chính bọn hắn, nàng không có khả năng can thiệp.

Linh Nguyên vốn là người quật cường, mấy năm trôi qua, cửa nát nhà tan lưu lạc khốn khó, bị người ức hiếp, trong lòng hắn từ lâu đã vốn chôn sâu ý nghĩ thay đổi, mấy ngày trước lại bị Cố Lạc Nhi ánh mắt cùng lời nói khinh thường kích thích hắn, rốt cục cũng không thể đè nén nổi bùng phát lên, thúc giục mạnh mẽ, nhưng tác dụng ngược khiến hắn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nói đến như con thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng cùng hắn cũng có chút tương tự.

“Muốn kiếm tiền tự lập, nói với ta một tiếng, khó như vậy sao?” Nghĩ đến đây, Cố Thập Bát Nương vẫn không nhin được than nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng có tư vị không nên lời.

Tiếng khóc ô ô của Linh Bảo kéo suy nghĩ của Cố Thập Bát Nương trở lại,

đưa tay vuốt lại mái tóc đã rối của Linh Bảo.

“Linh Bảo, ca ca nguoi sở dĩ kiên quyết đi như vậy, vẫn là vì nguoi.” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói tiếp.

Linh Bảo ngẩng đầu, trong mắt một mảng khó hiểu.

“Người thử nghĩ xem, nếu ca ca người nói ra Thuận Hòa đường, nói ra ta, ta tự nhiên sẽ không tiếc mấy ngàn lượng bạc thua lỗ kia... Nhưng” Ánh mắt xuyên qua bóng dáng Linh Bảo, hướng ra ngoài cửa, hạ viện cũng đã giăng đèn, trên mặt đất loang lổ ánh sáng buồn bã, “Nhưng các người còn có mặt mũi đứng chỗ này với ta sao?”

Linh Bảo hai tay ôm mặt khóc nức lên.

Bọn họ làm sao có mặt mũi ở lại, chính là bán mình nô làm trâu làm ngựa cũng chỉ sợ không đủ tư cách.

“Ca ca người dứt khoát ra đi, chính vì muốn cho người có cơ hội được ở lại đây.” Cố Thập Bát Nương nói.

Linh Bảo càng khóc lớn.

“Cho nên tốt nhất người vẫn ở chỗ này của ta, chớ suy nghĩ lung tung, không nên làm chuyện vô dụng, một mình người tự mình ra ngoài, người nghĩ có thể tìm được ca ca người sao? Ngược lại còn người đi rồi, như vậy, có thể cả đời này cũng không thể gặp được ca ca người lần nữa.” Cố Thập Bát Nương đưa tay kéo nàng lên.

Sắc mặt Linh Bảo nhợt nhạt, hai mắt sưng húp như trái đào, vẻ mặt hốt hoảng, giống như trở lại thời điểm quý ngoài đường cầu xin người giúp đỡ.

“Còn nói, chẳng qua là bị bán, cũng không phải bị giết, chỉ cần người còn sống, sẽ tìm được thôi.” Nàng đưa tay vuốt ve mái tóc Linh Bảo, chỉ cảm thấy hai mắt cay cay, chỉ cần người còn sống, thì vẫn còn hi vọng.

“Linh Bảo, người là đứa nhỏ mệnh hảo...” Nàng lẩm bẩm cảm thán.

Tiểu thư đã từng nói những lời này, lần này Linh Bảo không còn mê mang giống lần đầu, mà là nhếch nhếch đôi môi, trong mắt lóe lên một tia kiên định.

Tiểu thư đã nói, tiểu thư nói nàng tốt số thì nhất định tốt số, ca ca nhất định sẽ tìm trở về.

“Ta đã liên lạc với các cửa hàng thuốc, những cửa hàng này đều có các chi nhánh phân bố khắp nơi, ta sẽ cho người vẽ chân dung Linh Nguyên cho họ, nhất định sẽ tìm được ca ca người sớm thôi.” Cố Thập Bát Nương vỗ nhẹ tay nàng nói.

“Đa tạ tiểu thư...” Linh Bảo quỳ xuống lại muốn dập đầu.

“Không cần đa tạ ta, chỉ cần sau này có chuyện gì hảo hảo nói với ta là được” Cố Thập Bát Nương cười khở một tiếng.

Linh Bảo quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp hơn, che miệng khóc thút thít.

Vào tháng năm, mới sáng sớm trong kinh thành Cố Hải đã nhận được thư nhà, hần đứng ở trước cửa sổ, gần bên một hàng cỏ thụ xanh mướt xem thư, bởi vì đầu mùa hè nên khí hậu có chút oi bức cho việc đọc sách.

Trong thư Cố Thập Bát Nương nhắc đến chuyện Linh Nguyên, việc này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình hăng say học tập của Cố Hải, ngược lại khiến lòng hần cảm thấy chân thực hơn, vừa vặn tiểu muội muội không phải chỉ kể mỗi chuyện tốt, không nói chuyện xấu, như vậy hần ở bên ngoài mới cảm thấy yên tâm.

Xem xong lá thư, hần hơi trầm tư một lát, rồi đi tới trước bàn lấy bút vẽ vài nét chân dung Linh Nguyên.

“Người đâu.” Hần đặt bút xuống gọi người đến.

Gã sai vật ngoài cửa lập tức tiến vào.

“Các người nhìn xem, ghi nhớ người này, lúc đi ra ngoài nhớ để ý một chút, có gặp được thì phải nói cho ta biết.”

Hai gã sai vật cũng không nhiều lời, gập đầu thành thật nhìn thật kĩ.

“Thiếu gia.” Một người hầu bàn của khách điểm lén lén lút lút cúi người đi vào, đến gần Cố Hải cúi đầu thấp giọng nói, “Vị thiếu gia ở Trúc Hiên lâu đã ra ngoài.

Cố Hải nghe vậy cười một tiếng, đưa tay lấy một khối bạc vụn, tiện tay ném cho tên tiểu nhị.

“Đa tạ thiếu gia.” Tiểu nhị tiếp được, cười híp mắt nói tạ ơn, xoay người bước ra ngoài.

“Thiếu gia, ta đi chuẩn bị xe.” Gã sai vật lập tức cơ trí xin phép.

“Chuẩn bị ngựa.” Cố Hải nói.

Rẽ ngoặt một con phố, liền nhìn thấy xe ngựa Cố Ngự không nhanh không chậm tiêu sái mà đi.

“Ngư thiếu gia, thật trùng hợp, người cũng đi ra ngoài sao?” Cố Hải cười ngửa đi bên cạnh cỗ xe.

Không khí tháng năm tại kinh thành đã có chút nóng lên, trên xe ngựa cũng đổi màn sa mỏng, người đi bên ngoài cũng có thể nhìn vào bên trong.

Trên người mặc một bộ quần áo mùa hè trắng thuần, vấn một chiếc trâm ngọc, càng làm sáng lên khuôn mặt trắng nõn Cố Ngư đang tựa tiểu phi tiểu xuyên thấu sa mỏng nhìn bên ngoài.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Hần nói, phe phẩy quạt giấy, sợi tóc khe khẽ tung bay.

“Thiếp của chúng ta đưa đến chỗ Lý tiên sinh cũng khá lâu, mà đã lâu vẫn chưa có tin trở về, không bằng hôm nay đi xem một chút thế nào?” Cố Hải cười nói.

“Tốt, ta cũng đang có ý như vậy.” Cố Ngư cũng cười lại.

Nhất thời không ai nói thêm lời nào, xe ngựa khoan thai đồng hành trên phố, hai thư đồng của Cố Ngư đứng ở sau xe, còn thư đồng của Cố Hải thì cười ngửa đi theo.

Mặc dù đã tới kinh thành sống một thời gian, nhưng vì phục vụ công tử chuyên cần học tập, cũng không để ý đến chuyện đi dạo phố, khó có được cơ hội ra ngoài một chuyến, ánh mắt của thư đồng dừng lại ở mọi chỗ, trên mặt nở nụ cười gât gù đặc ý trông có vẻ rất trẻ con.

“Kinh thành phồn hoa, quả nhiên Kiến Khang chúng ta không thể so sánh cùng.” Cố Hải nói.

Cố Ngư gật đầu một cái, cười nói: “Tiêu xài cũng tốn kém hơn Kiến Khang..”

Lời này vừa nói khoe miệng nhếch lên, nhìn Cố Hải một cái.

Mặt Cố Hải không đổi sắc, chỉ gật đầu nói đúng vậy. (ở đây tác giả ghi là Cố Ngư, nhưng mình nghĩ là Cố Hải mới đúng.)

“Bất quá, Hải ca không cần phải phí tâm chuyện này, trong nhà chẳng phải có châu báu hay sao.” Cố Ngư gõ nhẹ quạt giấy cười nói.

“Có lẽ cũng nên cần kiệm dành dụm, dù sao ta cùng người hôm nay đều phải dựa vào người khác nuôi..” Cố Hải quay đầu, nhìn hần nghiêm túc nói.

Muốn nói ta dựa vào Cố Thập Bát Nương, chẳng lẽ người cho rằng người là tự dựa vào chính mình sao?

Nụ cười trên mặt Cố Ngư không giảm, nghe vậy cũng gật đầu đồng ý.

Đường phố trở nên đông đúc hơn, Cố Hải liền giục ngựa đi về phía trước để nhường đường, đến lúc này, khoe miệng Cố Ngư hơi trầm xuống.

Cần kiệm? Người muốn cần kiệm cần gì phải theo ta tới khách điểm tốt nhất để ở? Cần gì phải mua tiểu nhị của khách điểm để dò xét hành tung của ta?

Nếu như không phải cái gổi thêu hoa, hà tất sợ ta vượt mặt người? Cũng muốn báí Lý Kiến làm sư, cùng đùa bốn tâm cơ với ta... Cố Ngư khép lại chiếc phiến(*), người còn non lắm.

(*) là quạt giấy nhé.

Lúc bọn họ tới thư viện Văn Mộng, ngoài cửa trước sau đều là một hàng dài người, học sinh từ khắp nơi đủ mọi miền mọi giọng đang đứng nói chuyện phiếm trong lúc chờ đợi, trao đổi với nhau xem ai là người được Lý tiên sinh chọn.

Đây là lần thứ ba bọn hần tới nơi này, vào lần đầu tiên ngay cả thiếp cũng không được nhận, lần thứ hai thì lại dễ dàng nhận thiếp, nhưng lại để bọn hần chờ tin tức đến tận bây giờ, đã qua tám bảy tám ngày, thật sự là không thể nhẫn nại được nữa.

Cố Hải siết chặt cương ngựa nhìn chằm chằm Cố Ngư, thấy Cố Ngư nói vài câu với gã sai vặt, gã sai vặt kia liền chen chúc trong đám người đi vào trong.

“Thật là nhiều người đến đây.” Cố Hải đi mấy bước đến gần Cố Ngư, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán thờ dãi nói.

Cố Ngư gật đầu một cái, “Lý tiên sinh là nổi tiếng khắp nơi đều biết, tự nhiên chư vị học sinh đều là mộ danh mà đến, bất luận có thể được nhận vào cửa hay không, nếu có thể gặp mặt trò chuyện vài câu, thì đó cũng là thu hoạch không nhỏ.”

Trên mặt Cố Hải hiện lên mấy phần sầu lo, xem ra như vậy, thiếp bằng hữu cũ của Hoàng Thế Anh chỉ sợ cũng không công hiệu mấy, hoặc chẳng bằng cùng đi tìm danh sư khác.

Trong đầu nghĩ như vậy rồi quay sang nhìn Cố Ngư, thấy hần vẫn vẻ mặt trước sau như một, trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ, xem ra muốn dò ra hi vọng tiểu tử chỉ sợ như mò kim đáy biển....

Không biết Hoàng Thế Anh có còn giao phó khác cho Cố Ngư... điều này hần từng nghĩ qua, cũng biết Cố Ngư không có ý giúp đỡ cho mình, cho nên mới đặc biệt muốn dò xét hành tung của Cố Ngư.

Tiểu tử này tuyệt đối không thể tránh khỏi tầm mắt mình để nhờ vả người khác.

Trong lòng hơi kiên định, vương vức gã sai vặt kia đã trở lại, sau lưng còn có một nam nhân chừng ba mươi tuổi mặc trường sam đi tới.

“Ngươi chính là Cố tồn chi (?) ở Kiến Khang?” Nam tử vừa đến mỉm cười hỏi.

Cố Ngự vội vàng khom người nói phải.

“Văn chương của ngươi viết không tệ, xin mời đi theo ta.” Về mặt của vị nam tử mang vẻ tán thưởng nói.

Lời này vừa nói xong, không chỉ làm Cố Hải bất ngờ, ngay cả những người xung quanh cũng xôn xao, rồi rít hỏi thăm thiếu niên này là người nào.

Thần sắc Cố Hải biến đổi, nhìn thấy Cố Ngự cũng không lên tiếng, cắn răng một cái nhấc chân về phía trước.

“Vị này là?” Nam tử kia nhận ra, quan sát Cố Hải.

“Đây là vị giải nguyên của Kiến Khang ta..” Cố Ngự cười một tiếng giới thiệu Cố Hải.

Dứt lời, trên mặt vị nam tử có chút không nhẫn nại, giải nguyên hẳn cũng đã gặp qua nhiều người, khoát tay ý bảo Cố Ngự không cần nói nữa.

“Vị sĩ tử này, tiên sinh chính là muốn gặp Cố tồn chi, kính xin ngươi bước về sau một chút.” Thái độ của hắn ôn hòa, nhưng giọng điệu lại ẩn ý không cho phép từ chối.

Cố Hải cắn môi dưới, nhìn Cố Ngự mỉm cười với mình.

“Đừng rồi, thiệp mời lúc đầu của ta, cảm thấy tiên sinh không như tục nhân bình thường; xem vật biết người, cho nên ta đã làm thêm một tập văn, bởi vì đột nhiên nghĩ ra, cũng quên nói với Hải ca, không nghĩ là tiên sinh sẽ vừa mắt, thật là bất ngờ...” Hắn dùng chiết phiến che mặt, nghiêng đầu nhỏ giọng nói, “Hải ca thật là lãng phí số bạc kia một cách vô ích rồi...”

Nói xong, hắn mỉm cười, chấp tay một cái, xoay người phiêu nhiên đi theo nam tử kia.

Sắc mặt Cố Hải đại biến, nhất thời kinh ngạc, hít hít sâu vài ngụm, xoay người rời khỏi hàng dài.

“Thiếu gia..” Hai thư đồng vội vã đuổi theo.

“Đi thôi.” Cố Hải trầm giọng nói.

Hai thư đồng nhìn sắc mặt hắn không tốt, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng khéo léo kiếm lời, nhanh chóng đi theo phía sau.

Cố Hải đứng giương đại lộ, siết chặt hai nắm đấm, Cố Ngự này đối với hắn quả nhiên không tốt lành gì đừng nói là đồng tông huynh đệ, chính là người cùng ở Kiến Khang, cũng nên nâng đỡ lẫn nhau mới đúng, cho nên như thế...

Được thôi, trên thiên hạ không thiếu người không được danh sư chỉ điểm, chẳng lẽ không ai có thể thành tựu một phen sự nghiệp hay sao?

Bởi vì thất thân, nên hắn không nhận ra có một đội xe ngựa đang đi đến.

Bảy tám nam tử hắn áo quần sáng sủa, tất cả đều ngồi trên những con ngựa đen tuyền, hộ tống một chiếc xe nhìn như bình thường chậm rãi đi tới nhưng lại hấp dẫn nhiều tầm mắt người đi đường.

Chiếc xe màu đỏ thẫm được kéo bởi hai con bạch mã, cửa sổ treo một màn trướng màu tối, mơ hồ nhìn thấy bên trong một bóng dáng cao gầy ngồi ngay ngắn.

Mặc dù có chút không tương xứng, nhưng chiếc xe ngựa tiêu sái, tản mát ra một loại hơi thở làm người khác cảm thấy vô cùng tôn quý.

“Mau tránh ra.”

Một giọng trầm quát lên khiến Cố Hải đang ngăn người chợt tỉnh lại, giương mắt nhìn chiếc xe ngựa đang đến gần, nhanh chóng tránh sang một bên.

Học sinh đến nơi này hoặc là cưỡi ngựa hoặc là cưỡi bộ mà đến, ngồi xe ngựa đã ít, lại dẫn nhiều hộ như vậy lại càng hiếm.

Người trong xe là ai? Cố Hải không khỏi tò mò ngẩng đầu nhìn vào bên trong chiếc xe ngựa đang từ từ đi qua.

Thân ảnh đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa dường như cũng quay người lại, nhìn sang hướng của hắn.

Xe ngựa đi qua trong nháy mắt, các hàng người dài trước cửa thư viện Vân Mông tản ra hai bên tạo thành con đường, có vài ba người bên trong nhanh chóng chạy ra, đón tiếp chiếc xe ngựa này.

Xe ngựa cũng không có dừng lại mà là lướt qua bọn họ đi thẳng vào bên trong.

“Thiếu gia.” Hai thư đồng theo sau nhỏ giọng gọi.

Cố Hải thu hồi tầm mắt, bất kể là ai, cũng không liên quan đến hắn, hắn còn phải trở về khổ học.

“Đi thôi.” Hắn cầm lấy dây cương, muốn phi thân lên ngựa.

“Xin hỏi, phải Cố Hải công tử không?” Sau lưng đột nhiên một câu hỏi truyền đến.

Cố Hải có chút kinh ngạc xoay người lại, người đến là một nam tử trung niên, ăn mặc giống với người vừa mang Cố Ngư đi vào, vẻ mặt hòa ái, trên mặt có ý cười.

“Là Cố Hải công tử ở Kiến Khang từng học ở phủ Tiên Nhân huyện đúng không?” Hắn lại hỏi tiếp một câu.

Tiên Nhân huyện? Sắc mặt Cố Hải có chút cổ quái, xác thực mà nói, hắn ở Kiến Khang, nhưng chỗ Tiên Nhân huyện này, căn bản chỉ có ở chỗ phụ thân hắn mới biết mà thôi.

“Chính là ta.” Hắn dần xuống kinh ngạc trong lòng, gật đầu đáp, trong lòng suy đoán chẳng lẽ có đồng môn cũ từ Tiên Nhân huyện học đường sao? Thời điểm kì thi Hương cũng có gặp, nhưng lần này từ Kiến Khang đến, thật đúng là chưa gặp ai lần nào.

Nam tử kia nghe khẩu khí kiên định như vậy, nụ cười càng thêm thân thiện, đưa tay làm bộ đáng xin mời, “Công tử mời theo ta.”

Phương hướng hắn chỉ chính là phía cửa sau có một hàng dài học sinh đang yên tĩnh đứng đợi, lúc này đại môn thư viện Vân Mộng đã đóng chặt.

Đến lúc Cố Hải đi vào, còn có chút choáng váng, hắn như lạc lõng trong sương mù.

Một góc cổ thụ to lớn bên ngoài, bên dưới rải rác một vài học sinh, trong đó có Cố Ngư, hắn đang trò chuyện cùng mấy người, chợt thấy Cố Hải bước vào, vẻ mặt vạm vỡ bất biến rất cục cựa cũng thay đổi.

“Người làm sao có thể vào đây?” Hắn kinh ngạc thất thanh.

Cố Hải nhướng mày, nói thật, “Ta cũng không biết.”

Đã xong chưa kịp beta:)

Đã sửa lại sơ bộ các lỗi nhỏ.

Yêu các nàng:">

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Tá thế

edit: nnttrang

Cố Hải cứ như vậy vào thư viện Vân Mộng, trở thành đệ tử thứ mười một đầu tiên trong năm sáu năm nay của đại nho Lí Kiến Chu, trong lòng hắn và Cố Ngư đều rõ ràng, hết thảy chuyện này không phải do thiệp của Hoàng Thế Anh sai người đưa đến có thể làm được.

Cố Ngư không che giấu được sự kinh ngạc hỏi bóng gió mấy câu, lại không hỏi ra được nguyên do, dứt khoát thu lại nụ cười khách sáo, xoay người bước ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ tức giận của hắn, Cố Hải rất hả hê, nhưng trong lòng cũng như Cố Ngư vẫn không hiểu nguyên nhân do đâu.

Hắn tìm cơ hội hỏi nam tử lúc đó đã đưa mình vào, nam tử nọ chỉ cười nói có người giới thiệu, nhưng về phần người này là ai, nửa điểm cũng không tiết lộ.

Người này rốt cục là người nào? Cố Hải trăm mối nghi vấn không lời giải đáp, vì vậy khi viết thư cho Cố Thập Bát Nương, cũng dần xuống không đề cập đến chuyện tại thư viện Vân Mộng.

Xem xong thư Cổ Hải gửi về, trên khuôn mặt đã lâu không có nét vui tươi của Cổ Thập Bát Nương cuối cùng cũng có một nụ cười.

“Nương, ca ca đã bái được Lý tiên sinh làm thầy.” Nàng biết được tin, chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như lúc này, bước chân đi đến phòng Tào thị.

Tào thị đang cùng bầu ngực già lựa chọn vải vóc, chuẩn bị làm quần áo mùa hè mới.

“Chúc mừng phu nhân.” Hai vú già cũng hân hoan chúc mừng.

“Đa tạ Phật tổ Bồ Tát phù hộ.” Tào thị vui mừng đến hai mắt ứa lệ, chấp hai bàn tay lại nói thầm.

“Phải đi cảm tạ tam nãi nãi.” Nàng nói xong lời này liền sửa sang lại áo quần, muốn đi ra ngoài.

Cổ Thập Bát Nương gật đầu một cái, chỉ cười mà không nói thêm gì.

“Hắn còn viết gì nữa?” Tào thị một bên vấn lại tóc một bên hỏi Cổ Thập Bát Nương.

“Cũng không có gì, chỉ là chỗ ăn chỗ ở tất cả đều rất tốt.” Cổ Thập Bát Nương nhìn nàng nói.

Hiển nhiên, Cổ Hải chỉ kể chuyện tốt, không nhắc đến chuyện xấu.

Đây là lần đầu tiên Cổ Hải xa nhà một mình lâu như vậy, ở bên ngoài làm sao có thể thoải mái như ở nhà được.

“Thật may là còn có Ngự thiếu gia bầu bạn... Có thể chiều cô lẫn nhau...” Tào thị thở dài nói.

Cổ Thập Bát Nương cười gượng, hơi hơi nhíu mày, phải nói là lo lắng chính vì có Ngự thiếu gia này bầu bạn, nhưng nếu không có hắn, chỉ sợ cơ hội bái vị Lý tiên sinh kia, số mạng thật đúng là... rất có ý tứ.

“Ta không cầu ca ca đại phú đại đất, ta chỉ cầu bình an vô sự.” Nàng không khỏi ngước mắt nhìn Tào thị quỳ lạy Phật bà bên trong, tự lẩm bảm khe khẽ.

Đi cùng Tào thị ra đến cửa.

Cổ Thập Bát Nương lại một lần nữa thấp giọng dặn dò bốn vú già, “Đi theo phu nhân, nửa bước cũng không được rời.”

Đối với mệnh lệnh này các vú già đã nghe nhiều đến mức hai tai muốn chai.

“Vâng tiểu thư.” Nhưng vẫn trịnh trọng cúi đầu đáp ứng.

Xe ngựa vừa đi ra từ trong hẻm, liền thấy bên ngoài cửa nhà Cổ Trường Xuân có mấy chiếc xe ngựa.

“Có khách đến nhà à?” Cổ Thập Bát Nương hỏi.

Một tên đánh xe nhanh chóng trả lời: “Dạ bẩm tiểu thư, là Cổ lão gia trở lại.”

Cổ lão gia chính là con trai lớn của Cổ Trường Xuân, cũng chính là phụ thân Cổ Lạc Nhi, Lễ bộ Thị lang Cổ Thừa Trọng.

Cổ Thập Bát Nương nga một tiếng, nhất màn xe lên nhìn thì thấy một đội xe ngựa vừa đến, nhiều người quần áo sắc sỡ bước xuống.

“Còn có họ hàng từ Tuyên Châu cũng đến.” Phu xa nói thêm.

Cổ Thập Bát Nương hài lòng gật đầu, mẫu tử các nàng còn phải chú trọng nữ tặc, không thể lúc nào cũng lộn xộn đi dạo bên ngoài cửa, vì thế lúc chọn mua tôi tớ, cố ý chọn lấy những người hầu hơi lớn tuổi phạm lỗi của các đại gia đình bán ra, quả nhiên tai mắt bốn phương tám hướng, một tay hỏi thăm tin tức.

Cổ Lạc Nhi được các nha hoàn cùng vú già hộ tống từ ngoài chạy đến, nhào đến trong ngực một phụ nhân lớn tuổi làm nũng, tiếng cười đùa xa xa truyền đến.

“Đó là di của tiểu thư Cổ Lạc Nhi, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân triều đình Thực Phương phu nhân, lần này nhân lúc đi thăm trọng phu đóng quân ở phương Bắc thì ghé ngang đây...” Phu xa lại nói tiếp.

Quả nhiên tới lui đều là quyền quý, Cổ Thập Bát Nương hạ màn xe xuống, xe ngựa xuyên qua các con phố mà đi.

“Tiểu thư đã đến.” Linh Bảo chạy đến đỡ nàng.

Tinh thần Linh Bảo thủy chung có chút mệt mỏi, trên mặt vốn mượt mà nay đã gầy gò hẳn đi.

Cổ Thập Bát Nương vuốt ve đầu của nàng không nói gì, Linh Bảo cúi đầu giấu đi đôi mắt phiếm hồng của mình.

“Đây là lộc nhưng...”

Cố Thập Bát Nương nhìn lộc nhung Lưu Công đưa đến, hơi ngẫm nghĩ một chút, đưa tay cầm lên một mảnh sứ vỡ, bắt đầu cạo nhung mao, sau đó hơ nhẹ trên ngọn lửa nhỏ trước mặt..

Một tiếng bốp, thước gỗ trong tay Lưu Công khê lên tay nàng, lập tức một vết màu hồng hiện lên trên mu bàn tay, Cố Thập Bát Nương dường như đã quen, lộc nhung trong tay vẫn vững vàng như cũ, cũng không có rơi xuống.

Nàng thấp giọng nói dạ, liền lấy khối lộc nhung mới vừa rồi, cầm lên một lần nữa, làm lại một lượt các động tác vừa rồi.

Sau hai ba lần, Lưu Công rốt cục cũng vừa lòng.

“Đọc lại” Hấn chấp tay nói.

“Đầu tiên là dùng dao cạo sạch lớp mao màu xám tro, treo lên, chải lại một lượt, sau đó khoét ra, áp dụng năm phương pháp trên hoặc có thể hơ qua ngọn lửa để loại bỏ lớp mao này, sau đó dùng lá cây sơn trà và thạch vi chà sát vào thân đến khi sạch hoàn toàn lớp lông nhung...”

(Huhu, mình không biết ý tác giả thế nào, nhưng mà treo bác gg thì lộc nhung (sừng non mới nhú của hươu) được đem về sau đó quan trọng nhất là làm sạch lớp lông, rồi đem rửa với gừng hoặc rượu trắng để khử trùng.)

Ngữ điệu lưu loát, thuộc nằm lòng.

Hôm nay đem năm phương pháp này thực hành, bùng các chén thuốc màu sắc khác nhau đặt trước mặt Lưu Công, Cố Thập Bát Nương có chút thấp thỏm nhìn hấn.

Trên khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn của Lưu Công nhìn không ra vui hay giận, hấn hít đôi mắt ti hí nhìn lần lượt từng chén, hừ một tiếng.

“Như thế nào ạ?” Cố Thập Bát Nương có chút khẩn trương hỏi.

“Coi như tạm chấp nhận được.” Lưu Công không nhanh không chậm nói.

Mặt Cố Thập Bát Nương không nhịn được nở nụ cười, từ đầu theo học làm thuốc đến nay, đây là lần nàng được Lưu Công đánh giá cao nhất.

“Nhìn người cao hứng kia!” Lưu Công liếc nàng một cái, “Lâu như vậy mới làm tạm được, người còn có ý cao hứng.”

Cố Thập Bát Nương vui vẻ cười ha ha.

Niềm vui mãi trên suốt đoạn đường nàng về đến nhà, trong đầu lại đem tài nghệ sở học diễn luyện lại nhiều lần, chợt nghe tiếng người ngựa hỗn loạn bên ngoài, xe ngựa của mình chợt dừng lại.

“Sao vậy?” Cố Thập Bát Nương vén rèm xe lên, thấy đầu ngõ đối diện đang có một đội xe ngựa đi tới, bên cạnh còn có tôi tớ theo hộ tống.

“Tiểu thư, là xe ngựa của Tuyền Châu Thục Phương phu nhân.” Phu xa nhanh mắt nhìn, vội vàng bẩm.

Cố Thập Bát Nương trầm ngâm một khắc, nói “Chúng ta lui về phía sau nhường đường.”

Phu xa dạ một tiếng, nhanh chóng quay đầu lại, vừa thôi lui đến ven đường, xe ngựa của Thục Phương phu nhân đã đến trước mặt.

Cố Thập Bát Nương không muốn nhìn xem, hạ màn xe xuống.

“Cố Sương.” Chợt nghe một tiếng quát bên ngoài.

Thanh âm này rất quen thuộc, trong lòng Cố Thập Bát Nương không khỏi trầm xuống, nàng nhắc màn xe lên, thấy xe ngựa của Thục Phương phu nhân đã dừng lại, màn xe được nhả hoàn vén lên, nhìn thấy được còn có Cố Lạc Nhi đang ngồi ngay ngắn bên trong.

Ánh mắt của nàng càng thêm u ám, cảm hơi nâng lên, một ánh mắt sáng quắc nhìn sang đây.

Không tốt, trong đầu ngẫm nghĩ một chút, đây chính là muốn gây phiền toái cho mình, lòng chợt cười lạnh một tiếng, phiền toái tìm đến nàng từ đầu đến cuối cũng không ít, sao lại sợ nhiều thêm một cái?

“Di, đây chính là Cố Sương đường muội của ta.” Ánh mắt Cố Lạc Nhi dời đi nơi khác, thay bằng nụ cười thân thiết hướng về phía phụ nhân bên cạnh, cười mím nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn theo tầm mắt của nàng, thấy vị Thục Phương phu nhân tầm bốn mươi tuổi, đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu này, hai mắt mở ra, nhìn sang.

“Người chính là Cố Thập Bát Nương?” Bà chợt lớn tiếng, thanh âm vang dội, mang theo khí thế uy nghiêm của quý phụ triều đình.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, nói vâng ạ.

“Lớn mật, còn không qua đây quỳ xuống ra mắt Thục Phương phu nhân.” Một vị phụ nhân hầu hạ bên cạnh chợt quát lên.

Cố Thập Bát Nương hơi ngần ra, ngẩng đầu lên nhìn về phía các nàng.

Quỳ xuống?

Thục Phương phu nhân vẻ mặt vô tâm vô phách, khóe miệng Cố Lạc Nhi lại có ý cười.

“Thế nào? Nghe nói ngươi trở thành thợ thủ công, chẳng lẽ đem lễ nghi mười mấy năm của tiểu thư quên rồi sao?” Thục Phương phu nhân chậm rãi nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Cố Lạc Nhi, chắc hẳn chính nàng ta đã mách lẻo.

Cố Lạc Nhi cũng không có né tránh, lại dùng ánh mắt chính ta là người tố cáo thì thế nào nhìn ngược lại nàng.

Nếu như Cố Lạc Nhi không gọi nàng lại, không hướng Thục Phương phu nhân giới thiệu mình, cũng thôi, nhưng bây giờ Cố Lạc Nhi đã tiến cử, gặp ngự phong phu nhân cũng không giống các phu nhân bình thường khác, nếu đối lại là Tào thị ở đây, chồng cũng từng là quan thì có thể miễn quỳ, nhưng Cố Thập Bát Nương lại bất đồng.

Bất kể nói thế nào Cố Lạc Nhi cũng chỉ là một tiểu thư, cùng nàng đấu khẩu với nhau không sao, nhưng đối với vị Thục Phương phu nhân này thì nhất định không thể chống đối, bằng không chính là bị tội danh đại nghịch bất đạo đề lên đầu, người thua thiệt tuyệt đối là mình, thậm chí cơ hội kêu oan cũng không có.

Cố Thập Bát Nương liền đứng dậy bước xuống, cúi đầu đứng bên cạnh xe, trước mặt mọi người quỳ xuống.

“Cố Suong ra mắt Thục Phương phu nhân.” Nàng thấp giọng nói.

“Ngươi cái nha đầu này, nghe nói trong nhà có chút tiền, trong mắt liền không coi ai ra gì, ngang ngược phách lối sao?” Thục Phương phu nhân nhìn nàng, cau mày nói.

Xem ra Cố Lạc Nhi cũng không có nói hết những gì nàng đã nghĩ, nghĩ cũng đúng, nàng có muốn cũng không thể nói, nội tâm Cố Thập Bát Nương suy đoán.

“Tiểu nữ không dám.” Nàng cúi đầu đáp.

“Có dám hay không, ta tự nhìn ra được.” Thục Phương phu nhân cắt đứt lời nàng, ánh mắt quét qua tiểu cô nương đang quỳ trên mặt đất, thấy nàng ăn mặc cũng không phô trương, chẳng qua là sống lưng thẳng tắp, hai tay căng thẳng đặt trên đầu gối.

Quả nhiên là cái nha đầu bướng bỉnh, Thục Phương phu nhân khinh bỉ hừ một tiếng, những nhà giàu mới nổi nàng cũng đã gặp qua nhiều, vừa thấy có tiền liền cho mình tài trí hơn người không sợ trời không sợ đất.

“Lạc nhi ngươi cũng thật là, người nào cũng có thể cản bước chân của ngươi sao, nếu truyền ra, thanh danh của ngươi cũng khó mà coi được.” Nàng cả giận liếc nhìn Cố Lạc Nhi, lười để ý đến Cố Thập Bát Nương đang quỳ trên đất, khoát khoát tay, buông màn xe xuống.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, nghe tiếng xe ngựa khởi hành.

“Thập Bát Nương.” Thanh âm Cố Lạc Nhi truyền từ trên xuống.

Nàng ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt không hề giận của Cố Lạc Nhi.

“Ta chính là dựa vào khí thế người trong nhà...” Cố Lạc Nhi hạ thấp giọng, nhìn Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, “Ngươi có bản lĩnh, không dựa vào người khác thì thế nào? Ta muốn ngươi đứng thì được đứng, ta muốn ngươi quỳ phải quỳ, ngươi có gì tốt để đắc ý?”

Hôm nay là nhờ vào Thục Phương phu nhân, sau này Cố Lạc Nhi chính là thê tử Bảo Định hầu phủ, mặc dù không phải đích tôn không thể có tước vị, nhưng đòi một cái cáo mệnh phu nhân cũng không phải việc gì khó.

Cố Thập Bát Nương hiểu ý nàng, nhìn thẳng vào Cố Lạc Nhi, vẻ mặt không đổi.

“Chúc ngươi vĩnh viễn được dựa vào kẻ khác.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt đáp.

“Không cần ngươi đến chúc.” Cố Lạc Nhi đáp lại.

Xe ngựa lướt qua, Cố Thập Bát Nương đứng dậy, nhẹ nhàng phui phui quần áo, không tránh né ánh mắt bốn phía, từ từ đi vào trong ngõ hẻm.

Thấy nàng đi rồi, người vây xem rồi rít nghị luận, theo đạo lý thì Cố Thập Bát Nương thấy cáo mệnh phu nhân phải quỳ xuống là đúng, nhưng nói đến dù sao cũng là chỗ thân quen, cái lễ tiết này hoàn toàn có thể miễn, chỉ cần một câu nói của Thục Phương phu nhân mà thôi.

Nhưng thoát nhìn, Thục Phương phu nhân cũng không có ý nói điều này.

Xem ra chính là muốn làm Cố Thập Bát Nương mất hết thể diện, mọi người hết suy đoán, rồi lại nhìn vào trong ngõ nhỏ, tiểu cô nương kia vẫn tiêu sái vững vàng như cũ, tựa như vừa rồi không có việc gì xảy ra.

Tào thị nhanh chóng mang người đón nàng vào, tới tới trong nhà tin tức nhạy bén, đã báo cho bà có người làm khó tiểu thư.

“Con có sao không?” Nàng hỏi, nhìn thần sắc nữ nhi vẫn như thường lệ.

“Không sao cả, vừa rồi Thục Phương phu nhân đi ngang qua, ta làm lễ ra mắt với bà, nương, chỉ là chuyện nhỏ không cần quá lo lắng.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười, đưa tay ôm bả vai Tào thị, đi vào trong nhà.

“Có thật là không sao?” Tào thị hỏi lại.

Cố Thập Bát Nương cười, dang hai tay xoay một vòng, “Người nhìn xem ta đây có chuyện gì? Một sợi tóc cũng không mất đâu.”

Đáy lòng Tào thị như bị bông rút, quay đầu, nói câu không sao là tốt rồi, nhưng thanh âm lại có chút nghẹn ngào.

Ngay cả có chuyện thì thế nào? Mẫu thân như bà nửa điểm cũng không giúp đỡ được nữ nhi, chỉ biết làm liên lụy nàng.

Cố Thập Bát Nương vỗ về bà, không nói gì, ánh mắt hướng lại phía đầu ngõ kia, trong lòng như có ngọn lửa nhen nhóm, cháy hừng hực trong đôi mắt.

Người cho rằng người có thể mượn quyền thế để khiến mình cao hứng, vậy ta tự nhiên cũng có cách làm chính mình vui vẻ, người sống cả đời còn không phải vì niềm vui của mình hay sao.

“Đúng rồi nương, con đang muốn nói chuyện này với người.” Cố Thập Bát Nương nắm tay diu mẫu thân vào trong nhà, “Con muốn đi nói với tộc trưởng trả lại cho chúng ta cửa hàng hương liệu.”

Tào thị ngạc nhiên nhìn về phía nàng, vậy lúc đó không phải đùa sao? Là muốn làm thật.

Nghe người hỏi bầm, tất cả đều kinh ngạc bao gồm cả Cố Trường Xuân.

“Cái gì? Nàng nói như vậy sao?” Hấn đứng bật dậy, cau mày hỏi.

Lúc này tộc trưởng đang trong phòng nghị sự, đang tiến hành hội nghị hằng tháng, trong căn phòng rộng lớn bây giờ rất nhiều người, nói nói cười cười với nhau rất náo nhiệt.

Nhưng sau khi có người bẩm Cố Thập Bát Nương xin được gặp, trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh lại.

“Thập Bát tiểu thư nói, nàng hôm nay đến là muốn lão gia thực hiện lời nói năm ngoái..” Người hầu lấp bắp nói.

Năm ngoái lúc phân chia gia sản, hấn rất không có đầu óc nói một câu, người trong đại sảnh lúc đó cũng rất hưởng ứng.

Cố Thập Bát Nương, lời chia gia sản năm ngoái, hai người đã lập giao kèo với nhau, việc tương chừng như bị quên lãng giờ lại rất rõ ràng.

“Ồ..ồ nháo” Cố Nhạc Sơn chợt đứng lên, chòm râu thưa thưa run rẩy nói.

“Tại sao có thể nói là hồ nháo đây..” Ngũ lão gia ngồi ở hàng trước ho khan một tiếng, “Nhạc Sơn, người nói như vậy, chẳng khác nào nói tộc trưởng cũng hồ nháo giống như nha đầu kia sao.”

Sắc mặt Cố Trường Xuân tối đi mấy phần, nhìn lão đầu kia một cái, trong lòng thầm mắng một câu lão cáo già.

Mấy ngày trước hấn mới biết, chính lão đầu này đã cố ý giấu đi thiếp tang Cố Thập Bát Nương gửi đến tang lễ Lão tộc trưởng, hai ngàn lượng bạc a, nếu là lúc ấy hấn thấy được, chuyện cửa hàng hương liệu cũng sẽ không kéo thành tình cảnh hôm nay; ngày kia hấn cũng sẽ tìm cơ hội mềm mại một chút, nào lại giống như bây giờ, muốn mềm cũng chẳng mềm được nữa....

Rốt cục có cho nàng đi vào hay không... Cố Trường Xuân cảm thấy hết sức khó xử, nếu như không cho nàng vào, giống như mình sợ nàng chiếm đất, rất mất mặt, nhưng để cho nàng đi vào, nàng thật sự chứng minh có tư cách lấy lại cửa hàng hương liệu.. Vậy mình cũng mất mặt..

Tóm lại hôm nay đã định thế nào cũng mất mặt...

Nha đầu này, cũng thật là không biết làm việc đôi nhân xử thế sao? Quá kiêu ngạo, quá cuồng vọng quá thật không biết tiến thoái, lửa giận trong lòng Cố Trường Xuân ngày càng dâng cao.

Trong đại sảnh vang lên vài tiếng nghị luận, còn có tiếng cười đùa,

Nghe nói Cố Thập Bát Nương này cũng không phải là đệ tử của Lưu Công, bắt quá cơ duyên trùng hợp thế nào Lưu Công lại ở tiệm thuốc nàng làm thầy bào chế, thầy bào chế bậc này đều là cây hái ra tiền, thậm chí có thể chiếm chín thành lợi nhuận từ tiệm thuốc, vậy mà nhiều hiệu thuốc hận không thể đón lão tổ tông này về...

Cố Thập Bát Nương không có gốc có rễ, không chừng hiệu thuốc đó toàn bộ thuộc về tên họ Luru kia, nàng chỉ trên danh nghĩa đứng tên, thật sự có thể kiếm được bao nhiêu tiền nào..?

Mấy ngày qua còn phô trương lợi hại...

Vì vậy Cố Trường Xuân lại làm một quyết định khiến hần hồi hận.

“Nhạc Sơn, đem sổ sách cửa hàng hương liệu đến đây.” Hần trầm giọng nói, một mặt phất tay “Đề nàng đi vào đi.”

Trong đại sảnh nhất thời xôn xao, thật sao, tất cả mọi người đều kích động, kịch hay đã bắt đầu, Cố gia lập tộc mấy trăm năm qua, còn chưa bao giờ thấy qua như vậy.

Có người ra hiệu mọi người yên lặng, bất quá ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, mọi người trong đại sảnh không khỏi tò mò nhìn ra, chẳng lẽ còn có rất nhiều người đến xem náo nhiệt sao? Đây là bàn việc tư của gia tộc...

Hai gã sai vặt áo xanh mang một cái rương tiến vào, người trong đại sảnh đứng hết lên, cổ nhòai người nhìn đến bên trong rương, ngay sau đó lại có thêm một cái được mang vào.. đến rương thứ tư mang vào để trên mặt đất, trong đại sảnh im phăng phắc không một tiếng động, tầm mắt mọi người đều dán lên bốn chiếc rương nằm yên trên sàn..

Đừng nói trong đó chính là...tiền.

“Tộc trưởng gia gia, Cố Thập Bát Nương xin phép.” Một giọng nữ nhỏ nhẹ truyền đến, Cố Thập Bát Nương trên người khoác một bộ xiêm y thanh nhã, không phấn son, không trang sức rườm rà bước vào.

Lời tác giả: Khụ, cầu phiếu cầu phiếu, mặc dù không có gì hơn, nhưng mỗi chương quyền sách của ta vẫn rất đủ chữ, khích lệ một chút đi, hắc hắc

(Cái này lời tác giả thật nha, không phải của mì đâu, mà mì cũng cầu phiếu khích lệ lắm, hí hí)

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Thổ khí

Edit: nnttrang

Nhìn tiểu cô nương đang đứng trước mặt này, tâm tình Cố Trường Xuân có chút phức tạp.

Trải qua mười mấy năm nay, một nhà họ không tiếng tăm gì trong gia tộc, mà thời điểm mọi người biết đến, cũng chỉ cảm thấy thật buồn cười, nhưng càng về sau chuyện cười như vậy theo thời gian biến mất đi.

Gia cảnh nghèo khó, một quả phụ nhún nhường, một nhi tử ngây ngốc, một nữ nhi nhu nhược, bất kể thế nào, thấy cuộc sống của họ vốn dĩ rất bần hàn, không xứng có mặt trên nhân thế.

Bất ngờ nửa năm ngắn ngủi trôi qua, cuộc sống họ lại có bước ngoặt lớn như vậy..

Nữ nhi trở tay là hào phóng xa xỉ đến phách lối, lật mình một cái nhi tử trở thành một cái Giải Nguyên...

Hết thảy những điều này dường như đều bắt đầu từ nửa năm trước.

Chuyện của hàng hương liệu Cố Trường Xuân vẫn cảm thấy hần không có làm sai, đem cửa hàng cho một nhà như bọn họ, thuần túy là phí của trời, cho bọn họ ăn uống, đủ cho bọn họ sinh tồn, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao? Lòng người đến bao giờ mới biết đủ đây? Mới biết cảm tạ ân nghĩa đây?

Nghĩ như vậy, ánh mắt của hần trầm tĩnh lại.

“Thập Bát Nương, nghe nói ngươi muốn lấy lại cửa hàng hương liệu?” Hần nhàn nhạt hỏi.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Không phải là ta muốn, mà là ta nên lấy lại, ta nghĩ, tộc trưởng gia gia sẽ không quên lời chúng ta đã nói hôm đó đúng chứ.”

Nàng vừa nói vừa cười, “Tính ra, cũng không phải là quá lâu đâu.”

Thật vậy, còn chưa bao lâu, thời gian ngắn như vậy nàng đã dám đến cửa đòi thực hiện lời ước định, thật là đủ kinh người.

Chỉ bằng mở một tiệm thuốc của mình? Tiệm thuốc mới mở ra không bao lâu? Còn không biết đã kịp hồi vốn lại chưa?

Trên mặt mọi người trong đại sảnh đủ loại biểu cảm khác nhau, xem ra tiểu nha đầu này đúng như lời mọi người trong nhà nói với nhau, quả thật là quá cuồng vọng không thể nói lí.

Cố Trường Xuân cười cười, “Vậy sao? Nói như vậy là ngươi đã có năng lực kinh doanh cửa hàng hương liệu được rồi?”

“Thập Bát Nương, ngươi hồ nháo cái gì? Ngươi cho rằng đây cùng với tiệm thuốc nhỏ của ngươi cùng một loại?” Cố Nhạc Sơn đã sớm không nhịn được, nghiêm mặt quát lên, hai mắt tròn tròn, “Nương của ngươi đâu? Lí nào lại đến phiên ngươi đứng ở đây nói chuyện? Nương ngươi dạy dỗ ngươi như thế...”

“Chớ một chút lại động vào nương của ta.” Cố Thập Bát Nương chột cát cao giọng lớn tiếng nói, “Chuyện của chính mình ta tự chịu trách nhiệm, cần gì phải lôi cha mẹ ta vào.”

Cố Nhạc Sơn vừa bị nàng quát, nhất thời cả kinh, phu phụ là trời, còn chưa từng có vấn đề nào dám nói chuyện như vậy với hân.

Cái xú nha đầu này, Tịch nhi nói không sai, quả nhiên thô bỉ vô lễ giống như dã nhân.

“Hảo, hảo, thật là hữu nhục môn phong, có muối muối như thế, danh dự của Nhạc Vân cùng Hải ca cũng sớm bị ngươi liên lụy.” Cố Nhạc Sơn tức giận.

Cố Thập Bát Nương khinh thường cười, “Có gì mà bị liên lụy? Phải nói liên lụy, chính là không tôn trọng di chúc của tộc trưởng, tìm mọi cách cướp đoạt sản nghiệp của cô nhi quả phụ chúng ta mới chính là hữu nhục môn phong. Lúc này mới liên lụy danh dự của mọi người trong Cố gia đấy.”

So với nửa năm trước, lời nói hành động của nha đầu này càng không chút cổ kị.

Từng câu nói không chút nào khách khí, có người tức giận tròn cả mắt lên, có người lại thấp giọng cười khẽ.

“Ngươi, cái gì mà cướp đoạt? Các ngươi không có tư cách...” Chòm râu Cố Nhạc Sơn run run quát lên.

“Vậy sao?” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Vậy chính là nói nếu ta đủ tư cách thì có thể có được mọi thứ ta muốn đúng không?” Vừa nói lại vừa như nghĩ ngợi điều gì, “Nghe nói tiệm tơ lụa nhà Đại bá phụ cũng buôn bán khá lắm...”

“Ngươi, ngươi...” Cố Nhạc Sơn hận không thể tiến lên đánh cho nàng một bạt tai.

“Đủ rồi.” Cố Trường Xuân lớn tiếng.

Cố Nhạc Sơn giận dữ vung tay áo, Cố Thập Bát Nương cười nhạt một tiếng.

“Thập Bát Nương.” Cố Trường Xuân ngắt nghỉ một chút. “Ta biết ngươi cùng người hợp tác kinh doanh một cái tiệm thuốc nhỏ...”

Lúc hân nói hai chữ hợp tác kia có tăng thêm mấy phần âm lượng, cơ hồ nhắc nhở Cố Thập Bát Nương.

Tiệm thuốc Thuận Hòa đường này hân đã nghe qua, vốn là cửa hàng của Thẩm gia, buôn bán cũng chẳng mấy thuận lợi, cho nên mới phải bán ra ngoài, mà nghe nói người xuất đầu ra bàn bạc thỏa hiệp lại là người địa phương khác, hình như là người quen của một nhà Cố Thập Bát Nương tại huyện Tiên Nhân, chắc là muốn mượn thanh danh họ Cố ở Kiến Khang để có tiền đồ hơn, nên mới đồng ý cùng hợp tác với Cố Thập Bát Nương?

Như vậy thì có gì để đắc ý? Một tiệm thuốc như vậy, cũng không bằng một phần mười tiệm hương liệu, quả nhiên chỉ là cái tiểu hài tử, không biết trời cao đất rộng.

“...Đã như vậy, tốt hơn chúng ta tiến hành luôn, thế này đi, Nhạc Sơn.” Hân hướng bên Cố Nhạc Sơn đang giận dữ gật đầu nói, “Theo như ban đầu thỏa thuận, phân cho Cố Thập Bát Nương bốn thành tiền lời, sau này cũng không cần nộp thuế.”

“Tại sao?” Cố Nhạc Sơn thờ phỉ phò tức giận nói.

Tại sao các nàng được ngồi mát ăn bát vàng?

“Dù sao ban đầu cũng đã nói, tiệm hương liệu này được cấp cho bọn họ...” Cố Trường Xuân không cá giận, mà chậm rãi nói tiếp.

Nói cách khác người ta là có di mệnh của lão tộc trưởng, nên ngồi mát ăn bát vàng, đáng đời ngươi mệt mỏi.

Cố Nhạc Sơn nhất thời tức giận hơn nữa, ngay cả mọi người trong đại sảnh cũng gật đầu rồi rít.

Nhìn trên mặt tộc trưởng nụ cười như có như không, Cố Thập Bát Nương cười nhẹ.

“Tộc trưởng gia gia, ngươi đừng nói như vậy.” Nàng nói, “Ta thật là không dựa vào điều này.” Vừa nói vừa nhìn về phía Cố Nhạc Sơn, “Đại bá phụ,

ngươi yên tâm, ta nếu hôm đó đã ưng thuận giao kèo tức là không dính líu đến di mệnh của lão tộc trưởng nữa, chưa hết.” Nàng chuyển tầm mắt, nhìn thẳng Cổ Trường Xuân, vui vẻ nói “Đừng nói là bốn thành, bảy tám thành ta cũng không muốn... cái ta muốn chính là toàn bộ cửa hàng.”

Tiếng nghị luận ngày càng lớn bên trong đại sảnh, vừa rồi tộc trưởng phân chia phần kia, rõ ràng chính là đã nhượng bộ nàng lắm rồi, người hiểu lẽ đã biết nhún nhường đáp ứng, như thế là đôi bên vui vẻ hòa thuận, xem ra nha đầu này quả nhiên không suy nghĩ giống người thường.

“Ngươi.” Cổ Nhạc Sơn nhất thời giậm chân, “Ngươi cho rằng đây là tiệm thuốc nhỏ của ngươi sao? Một năm ném vào trên dưới trăm lượng bạc, là có thể ngồi mát ăn bát vàng? Đây là cửa hàng hương liệu trong bốn cửa hiệu lớn nhất, phải hơn mấy mươi năm kinh nghiệm già dặn, một tháng mức bán ra đến...”

“Đến bao nhiêu?” Cổ Thập Bát Nương chợt cắt lời hắn, tay nhấc lên, “Một tháng năm ngàn lượng bạc thu nhập có đủ không?”

Theo tay nàng nhất lên, sau lưng lập tức có một gã sai vặt tiến lên mở ra một chiếc rương, nhất thời số bạc chói lọi hiện ra trước mặt mọi người.

Trong sảnh vang lên tiếng hò hét nghị luận loạn hết cả lên, ngay cả Cổ Nhạc Sơn vừa tức giận vừa bối rối đứng trơ cả người.

“..Năm ngàn lượng không đủ?” Cổ Thập Bát Nương nói tiếp, tay lại giơ lên lần nữa, “...Vậy một ngàn lượng?”

Cộp một tiếng, thêm một chiếc rương được mở ra, ngân quang càng thêm lấp lánh.

“Ta coi sổ sách trong tay Đại bá phụ thế nào..” Cổ Thập Bát Nương cười nói, “Không biết một tháng lời được bao nhiêu? Được năm ngàn lượng có hay không?”

Nàng vừa dứt lời, lại một chiếc rương nữa mở ra trước mặt mọi người.

Cổ Nhạc Sơn nhìn ba cái rương bạc trắng lấp lánh kia, chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập.

Một tháng năm ngàn lượng? Một năm kiếm được năm ngàn lượng đã là không tệ...

“Cửa hàng thuốc của ta thì không được, năng lực ta có hạn, làm không được nhiều thuốc như vậy, cho nên miễn cưỡng chỉ có thể kiếm được ba bốn ngàn lượng...” Cổ Thập Bát Nương nói đến đây, liếc mắt nhìn về phía Cổ Nhạc Sơn, thấy hắn đã ngã ngửa trên ghế.

Sắc mặt Cổ Trường Xuân đại biến, những thứ này... những thứ này thật là nàng kiếm được?

Dựa vào tiệm thuốc nhỏ kia sao? Chẳng lẽ Lưu Công cùng Bành Nhất Châm không cần chia tiền sao? Những thứ kia toàn bộ thuộc về nàng? Hay là, người ta chia xong rồi còn lại là phần nàng? Vậy phải kiếm được bao nhiêu mới có thể chia cho nàng nhiều như vậy...

Ở đây là bán thuốc, hay là trực tiếp sản xuất ra tiền...

Nhiều bạc như vậy? Quả thật là làm ra tiền? Nhiều người trong đại sảnh nhìn không được ánh mắt lóe lóe, còn có tiếng nuốt nước bọt khe khẽ vang lên..

“Thập Bát Nương.” Dường như phải mất rất nhiều khí lực Cổ Trường Xuân mới khiến cho mình tỉnh táo lại, thanh âm khô khốc, “Muốn mở cửa hàng hương liệu, cũng không phải chỉ có tiền là được, ngươi không hiểu..”

Cổ Thập Bát Nương cười một tiếng, không đợi hắn nói xong, đưa tay phát nhẹ, “Không hiểu công việc đúng không? Ta biết..”

Theo tay nàng vừa phát, cũng không có thêm chiếc rương nào mở ra cho mọi người xem, mà là một nam tử chừng năm mươi tuổi mặc trường sam từ ngoài cửa bước vào.

“Cổ lão gia an hảo, các vị lão gia hảo.” Hắn mỉm cười cúi người thi lễ với mọi người.

Nhìn thấy nam nhân này, Cổ Nhạc Sơn vốn đang ngồi trên ghế chợt nhảy dựng lên, trợn to mắt kinh ngạc lên tiếng.

“...Hò Tam gia?” Cổ Nhạc Sơn kêu lên, “Sao ngươi lại đến đây?”

“Hắc, Cổ nhị gia, ngươi an hảo ngươi an hảo..” Nam nhân được gọi là Hò Tam gia kia cười híp mắt chào hỏi hắn, “Lão nhi bất tài, lại được Cổ nương từ đề mắt đến, mời tới làm chương quỹ, thật là vinh hạnh lớn..”

Cổ Nhạc Sơn phớt một tiếng lại té xuống ghế, đôi môi run rẩy, tựa hồ như lâm bả điều gì, nhưng không ai nghe được.

Hò Tam gia, là lão chương quỹ tại cửa hàng hương liệu lớn nhất tại thành Kiến Khang này- Xuân Lâm đường, là cao thủ hương liệu nổi tiếng nhất của Kiến Khang, nắm trước khe ước của hắn và Đông gia mãn hạn, cự tuyệt bao nhiêu hẹn ước tiền tài liên tiếp, tự lui về nhà an hưởng tuổi già.

Đi theo lão Đông gia mấy năm liền còn không mời được hắn, nàng Cổ Thập Nương một cái tiểu cô nương như thế nào làm được? Hắn còn nói là vinh hạnh lớn? Ta chết cũng không tin..

Tầm mắt mọi người đều hướng về thân hình đơn bạc kia, khuôn mặt thanh tú, vẻ ngây thơ vẫn còn trên khuôn mặt tiểu cô nương, thật là một tư vị không nên lời.

Tiền thuốc nhỏ bé? Đối tác nhỏ bé? Phi, nếu ai cho là như thế nữa, vậy thì không bằng một kẻ ngu.

Nhìn tiểu cô nương trước mắt, mở ra ba cái rương, cùng với vị Hồ chương quỹ cung kính đứng bên cạnh, Cố Trường Xuân nhắm mắt thở dài một hơi.

Bên trong phòng một trận trầm mặc, lúc Cố Thập Bát Nương vào cửa, có hai phần ba người cho rằng, chuyện hôm nay sẽ là Cố Trường Xuân nhìn ở sự gan dạ mà cho nàng mấy phần nhượng, lại xem mặt mũi Cố Hải, hơi lui bước, đem một bộ phận huê hồng của cửa hàng hương liệu cho nhà bọn hắn, nhưng lại không nghĩ đến, vị Cố Thập Bát Nương hiển nhiên không nhắc đến ca ca, mà là không chút lưu tình phá hỏng dự định của hắn.

Nàng chính là dựa vào chính mình, vừa vào ngân lượng, dựa vào người, mọi điều bác bỏ ngay cửa miệng Cố Trường Xuân hôm đó hỏi nàng người có tiền sao? Người biết kinh doanh sao? Hay người có tư cách sao?

“Thập Bát Nương.” Chợt một nam nhân mập lùn đang ngồi bên cạnh Cố Trường Xuân đứng lên, cười cười ngoác nàng, “Thật là làm cho thúc bá ta giật mình, lại đây, nói nhỏ cho thúc bá biết, người làm sao có thể mời được lão hồ ly này tới đây?”

Cố Thập Bát Nương chần chờ một chút, nàng tự nhiên biết nam này hiển nhiên cũng không phải muốn biết chuyện này, mà là có lời muốn nói với nàng.

Nàng đi lên trước mấy bước.

“Thập Bát Nương, chuyện hôm nay đến nay chấm dứt, đừng gây sự nữa, còn cửa hàng hương liệu, ta tự sẽ cho người cái công đạo.” Hắn hạ thấp giọng nói với nàng.

Hắn nói lời này, mặt mang nụ cười, tựa hồ chẳng qua chỉ cùng Cố Thập Bát Nương nói chuyện chương quỹ.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, ý vị thâm trường nhìn hắn.

Vị thúc bá trưởng bối, trên mặt mang nụ cười, nhưng trong mắt lại hàm chứa một tia cảnh cáo.

“Đừng quên, người họ Cố.”

Cố Thập Bát Nương lạnh lùng cười nhạo, ta họ Cố, ta tự nhiên biết là ta họ Cố; nếu như ta không phải họ Cố, một đời kia, nương ta cũng sẽ không bị người họ Cố bức tử, ca ca cũng sẽ không bị người họ Cố hại chết, ta cũng không bị người họ Cố bị đem ra giao dịch đuổi ra khỏi cửa, ta cũng không đến lúc bị lưu lại bị cự tuyệt ngay cửa lớn nhà họ Cố; đời này ta cũng sẽ không lúc nào không nhắc nhở chính mình đã từng bị người họ Cố chà đạp khi dễ giễu cợt như thế nào...

Lúc đầu trước mặt mọi người các người khinh thường mẫu tử chúng ta không có tư cách chất vấn vấn đề phòng ở cũng như tài sản, thế nào lại không nhớ chúng ta cũng họ Cố đây?

Nàng hé môi cười một tiếng, từ chỗ vị trưởng bối này dời tầm mắt, nhìn về phía Cố Trường Xuân.

“Xin hỏi tộc trưởng, hôm nay ta có đủ tư cách để lấy lại cửa hàng hương liệu của ta được chưa?” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói.

Trong đại sảnh một trận xôn xao, tất cả ánh mắt đều hướng về Cố Trường Xuân.

Kể từ khi lên làm tộc trưởng, đối với cảnh tượng loại này, Cố Trường Xuân cũng không xa lạ gì, nhưng chính mình làm tiêu điểm hôm nay, lại giống như vạn mũi tên xuyên lên người hắn.

“Người” Vị thúc bá trưởng bối vừa rồi lên tiếng cảnh cáo nhất thời vừa giận vừa sợ.

Không nghĩ mình đã nhượng bộ nha đầu này vẫn không nể tình như thế, rõ ràng muốn tộc trưởng cúi đầu nhận sai.

Cần gì phải huyền não đến như vậy, trừ một chết nàng, còn có lợi ích gì? Nha đầu này tại sao cố chấp không hiểu điều này như vậy?

Cố Thập Bát Nương cũng không nhìn hắn, mà chỉ nhìn chằm chằm Cố Trường Xuân, trên khuôn mặt mang ý cười nhàn nhạt.

Nàng thật muốn trút giận, chính là muốn xả giận mà thôi, khẩu khí kiếp trước kiếp này nàng tích quá lâu, nàng chính là muốn bọn họ nhìn cho rõ, nếu ai dám chọc đến Cố Thập Bát Nương nàng, chính là tự rước bất lợi đến thân.

Tiểu cô nương kia đứng ở đó, thu hút ánh mắt mọi người, khiến mọi người hoảng hốt khi trước mắt mình như một mãnh thú đỏ mắt điên cuồng.

Rất nhiều người không nhịn được rung mình, trong lòng dâng lên ý niệm tiểu cô nương này không dễ chọc vào, đây là ăn miếng trả miếng, nàng còn có năng lực cắn trả đau như vậy.

“Tộc trưởng gia gia, hôm nay ta đã có đủ tư cách?” Nàng hỏi lại một lần nữa.

Cố Trường Xuân nhìn tiểu cô nương trước mắt này, cười khổ một tiếng.

“Thập Bát Nương...Người có tư cách.” Thanh âm khô khốc nói ra những chữ này, từng chữ như nặng ngàn cân.

“Đa tạ tộc trưởng.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười khê thi lễ.

Dứt lời nàng xoay người cất bước đi ra, một câu cũng không nói thêm nữa.

“Đội đã.” Chợt có người kêu lên.

Cố Thập Bát Nương quay đầu lại, nhìn một người mập mạp đang được diu lên, thần sắc biến đổi.

“Bảo Tuyền, ngươi làm gì vậy?” Ngũ lão gia này giờ vẫn im lặng chợt cau mày hỏi.

Đã lâu không gặp, Cố Bảo Tuyền mập mạp đã gầy hăn đi, sắc mặt hốt hoảng, đôi mắt dùng một miếng vải trắng che lại, Cố Thập Bát Nương chợt nhìn cũng nhận không ra.

Cố Bảo Tuyền hôm nay chính là thiên hôn địa ám(*), hăn không tin là mắt mình bị mù, làm ầm ỹ mời đến các vị đạo sĩ danh y, mà trong lúc đó nhi tử của hăn thấy thân thể cùng tinh thần của phụ thân đang dần lụi bại, liền bắt đầu tranh giành quyền lực cùng gia sản, một gia nghiệp lớn như vậy cơ hồ sụp đổ trong một đêm.

Loại hội nghị gia tộc này, Cố Bảo Tuyền vốn không cần tham gia nữa, nhưng hăn không cam lòng, lần nào cũng đòi người đỡ đến đây nghe, mặc dù có ngồi ở đây hay không cũng vậy mà thôi.

“Cố Thập Bát Nương Cố Thập Bát Nương.” Hăn muốn tiến về phía trước, bắt đắc dĩ ánh mắt không thấy được không phân biệt được phương hướng, dường như rất kích động, huyên não bốn phía thành một mảng hỗn loạn.

Cố Thập Bát Nương xoay người, lạnh lùng nhìn hăn, nhìn nam nhân chật vật lao đảo kia thế nào cũng không đi được.

“Bảo Tuyền, ngươi muốn làm gì? Mau ngồi xuống? Mau ngồi xuống.” Nhiều người khó chịu nói.

“Ta không ta không” Cố Bảo Tuyền quơ hai tay, muốn mở ra một con đường, thanh âm hăn trở nên vãn vẹo, kêu lên “Nàng là hung thủ nàng là hung thủ.”

Lời vừa rồi nói ra khiến cả sảnh đường kinh ngạc.

Lời tác giả: Đa tạ phiếu của mọi người, thật nhiều a, hắc hắc, cảm ơn cảm ơn.

P: Các người cho là ta quên sao? Quên sao? Quên chỗ sơ hở này sao, hắc hắc, các người thua rồi, ta đây chưa ha ha ha ~ *Đắc ý bay đi*

(*) Thiên hôn địa ám: là câu thành ngữ 4 chữ của TQ nha cả nhà, không biết như thế nào cho sát nghĩa nên để luôn, có thể hiểu là trời đất u ám, bị trời không dung đất không tha gì đó:">>

Hụ hụ, bác tác giả thật đùa giỡn với con tỳm mỏng manh của mị các nàng ạ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Vật tạ

Edit: nnttrang

Cố Bảo Tuyền bị trúng độc thiêm, chỉ cần có người nhắc lại, phần lớn mọi người đều thấp phần buồn cười, cho rằng đó chính là báo ứng.

Mùa đông lạnh như vậy làm sao đột nhiên lại có Thiêm Thử, hơn nữa lại nhiều nọc độc Thiêm Thử như vậy? Có thể là ông trời trừng phạt Cố Bảo Tuyền quỷ phong lưu trên hoa gheo nguyệt này.

Nhưng sau đó Cố Bảo Tuyền suy nghĩ cẩn thận lại, hăn cũng không tin cái gì mà trời cao trừng phạt, nếu thật là ông trời muốn trừng phạt hăn, vậy hăn không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. . .

Nhất định là có người muốn hại hăn..

Hết thấy nữ tử trong nhà lẫn nhi tử, nữ nhi, phu nhân, đám tiểu thiếp đều trở thành đối tượng hoài nghi của hắn, cho nên hắn đã đánh chết một thị thiếp, lại đuổi thêm một thứ thiếp..

Nhưng rốt cục vẫn không tìm thấy đầu mối mà hắn muốn.

Hôm nay hắn ngồi ở chỗ này, trong đại sảnh náo nhiệt như vậy, hắn thật ra cũng không mấy chú ý, đắm chìm trong thế giới hỗn tạp trong suy nghĩ của chính mình, cho đến khi người bên cạnh đàm luận về chuyện Cổ Thập Bát Nương, nói nàng là đại sư bào chế thuốc, sẽ bào chế được liệu, lúc nghe đến được liệu thần kì gì đó, hắn đột nhiên giật mình một cái.

Hắn nhớ lại lời nói của gã đại phu kia, nếu không phải là bào chế thêm tô, làm sao có thể có nhiều thêm độc như vậy...

Mà lúc này một cỗ hương kì quái như có như không thoang thoảng bên mũi hắn.

Mắt Cổ Bào Tuyên không nhìn được nữa, khứu giác của hắn lại trở nên nhạy bén lạ thường, chính là mùi hương này, giống như đã từng xuất hiện tại thời khắc đó..

Có những người vì thói quen trong cuộc sống trên người cũng có mùi hương đặc trưng, tỷ như phu nhân của hắn, yêu thích thấp hương lễ Phật, cho nên lúc nào cũng có mùi hương nhàn nhạt trên người, như vậy người quen với việc bào chế được liệu, trên người tự nhiên cũng sẽ mang theo...

Chính là mùi thuốc.

“Cổ Thập Bát Nương là ai?” hắn bắt được kia vội vã hỏi.

“Là nữ nhi Cổ Nhạc Vân..”

Nữ nhi Cổ Nhạc Vân hắn không biết, nhưng nương tử của Cổ Nhạc Vân thì hắn biết rõ, cái tiểu nương tử nhỏ nhắn thanh tú xuất hiện trong tang lễ Cổ Nhạc Vân, tựa như móng mèo cào cào trong ngực khiến tim hắn có chút ngửa ngửa khó chịu.

Hắn lại nhớ đến chuyện lần trước phát sinh, là lần đầu tiên hắn có cơ hội tiếp xúc với Tào thị, mặc dù chỉ mới sờ soạng vào bàn tay nhỏ bé...

Cổ Bào Tuyên chỉ cảm thấy một tiếng nổ vang lên trong đầu, nữ nhi của Tào thị là bào chế sư...

“Là người làm ra thêm độc, là người bên hồ hạ độc ta.” Cổ Bào Tuyên quơ tay múa chân hét loạn lên.

Tên hung thủ này, ác phụ, tên sát nhân, phải đưa người lên quan, không, ta muốn tự tay đánh chết người tự tay móc hai mắt người đánh chết cả nhà súc sinh bọn người, dám trêu vào ta, dám trêu vào Cổ Bào Tuyên ta...

“Người nói gì vậy?” Cổ Thập Bát Nương cau mày, mang theo chút chán ghét nhìn hắn, trong lời nói mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Cổ Bào Tuyên lời nói kích động không còn rõ ràng, chỉ biết kêu lên cái gì hung thủ, rồi lại hạ độc, thêm độc..

“Người chính là Bào Tuyên bá phụ à.” Cổ Thập Bát Nương dùng ánh mắt xa lạ nhìn hắn, một mặt hướng mọi người xung quanh xác nhận.

Mọi người gần đó nhìn thấy ánh mắt tiểu cô nương hướng đến, không khỏi giật mình, vội vàng gạt đầu.

“Phải, phải, chính là..” Mấy người cùng đồng thanh nói.

“Ta nghe nói, người trúng thêm độc.” Cổ Thập Bát Nương nhàn nhạt nói, “Ta mặc dù sẽ chế thêm tô, nhưng ta không phải đại phu, không có biện pháp mổ độc thêm tô, bá phụ thử tìm đại phu xem đi.”

Cổ Bào Tuyên đang la hét nghe vậy bỗng sững sốt, hắn hít từng ngụm từng ngụm khí, ác phụ này đang nói gì vậy? Nàng muốn nói sang chuyện khác sao?

“Ta nói là ngày đó người hạ độc ta người dùng vội giả ngu, ta biết, ta biết hết rồi.” Hắn cố gắng nghe thanh âm, muốn xác định vị trí Cổ Thập Bát Nương, nhưng trong đại sảnh vì câu nói của hắn mà loạn càng thêm loạn, khắp nơi đều là tiếng nghị luận xôn xao ồn ào, căn bản không phân biệt được phương hướng.

“Lão tam lão tam” Cổ Bào Tuyên cổ hét to, kêu nhi tử của hắn, “Bắt ả trối lại, trối lại.”

Nếu là trước kia, Cổ Bào Tuyên hét lên những lời này, trong đại sảnh mọi người cũng sẽ tin tưởng, không chần chờ làm theo lời hắn vừa ra lệnh.

Nhưng bây giờ, nhìn hắn hai mắt mù lòa, thần thái hoảng loạn như một kẻ điên, trên mặt mọi người cũng hiện lên mấy phần chán ghét không nhận được, mà nhi tử của hắn cũng không buồn động đậy.

“Phụ thân.” Một đứa con trai lúi cúi kéo cánh tay Cổ Bào Tuyên, ánh mắt lướt qua bốn chiếc rương chất đầy ngân lượng trong đại sảnh, cuối cùng rơi vào bóng dáng thiếu nữ đang đứng yên lặng nơi đó.

Trên mặt thiếu nữ lộ ra nét kiêu mi, vẫn còn vẻ ngây thơ, nhưng con trai Cổ Bào Tuyên lập tức gạt bỏ chuyện ngây thơ kia đi.

Buồn cười, trải qua chuyện vừa rồi, ai còn dám xem nàng như một tiểu cô nương mười mấy tuổi bình thường, đó mới là ngây thơ.

Ánh mắt của nàng bình tĩnh, dường như có chút nghi ngờ lời nói vừa rồi của Cố Bảo Tuyền, bất quá nếu nhìn thật kỹ lại, về phía sâu nhất, thăm thẳm như cổ kính, đen nhánh như bóng tối, không ai có nhìn ra được tâm tình thật sự của nàng lúc này.

“Phụ thân, người đừng nói mê sảng.” Nhi tử của Cố Bảo Tuyền hơi giật mình, thu hồi ánh mắt thấp giọng nói.

Lời này Cố Bảo Tuyền thường dùng để giáo huấn bọn hắn, không nghĩ đến một ngày chính mình trải qua, nhất thời vô cùng tức giận.

“Ngươi! Nghiệt tử! Đó là cừu nhân hại cha ngươi!” Hắn quơ tay lung tung hướng nhi tử mà đánh, “Những lời này ngươi có ý gì? Có ý gì hả? Có phải ngươi ước cho cha ngươi chết sớm đi cho xong? Cho các ngươi được tách riêng sống yên ổn? Phải không? Các ngươi có phải còn muốn đi đả tặc người ta đúng không hả?”

Tràng diện nhất thời hỗn loạn không thể chịu nổi, không khí trang nghiêm trong đại sảnh hoàn toàn không còn.

Nhìn một nhà Cố Bảo Tuyền náo loạn âm ỹ trong mắt.

“Lão đầu này điên rồi.” Mọi người đều thấp giọng cười nói.

“Bảo Tuyền.” Cố Trường Xuân cau mày quát lên, “Còn ra thể thống gì nữa?”

“Ca..” Cố Bảo Tuyền ngừng tay, lão đảo xống tới chỗ Cố Trường Xuân, khóc lóc hô hào, “Ca phải làm chủ cho ta, là nàng, là nàng đã hạ độc thiêm ta..”

Tiếng cười trong đại sảnh dần thấp xuống, tầm mắt bắt đầu hướng về phía Cố Thập Bát Nương, nếu như nói Cố Bảo Tuyền bị điên rồi, vậy cũng không đến mức hết lần đến lần khác nhảy ra xác nhận hung thủ đi? Chẳng lẽ...

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Vì cái gì?”

Nàng nói lời này, chân từ từ đi đến bên người Cố Bảo Tuyền, thấy nàng bước đến, người đang đứng hoặc ngồi đều tự động tránh sang tạo thành một con đường.

“Bởi vì ta điều chế thiêm tô sao?” Nàng mang theo ý cười chậm rãi nói, “Điều chế thiêm tô này rất đơn giản, mỗi một bào chế sư đều có thể làm được, dĩ nhiên, nhà chúng ta cũng làm, đương nhiên nhà ta sẽ có...”

Nàng dừng chân lại, dường như nghi ngờ điều gì đó.

“Vậy thì đã làm sao? Nếu trong nhà chúng ta có thiêm độc, chẳng lẽ ta thật sự là hung thủ sao? Làm ra thiêm độc hại bá phụ sao?” Nàng nói những lời này, tầm mắt quét nhìn xung quanh, tựa hồ hướng mọi người chứng thực lần nữa.

Thấy ánh mắt của nàng, mọi người lập tức trở lại.

“Thập Bát Nương nói đùa đấy..”

“..Không thù không oán, người ta hại ngươi làm gì..”

“...Thập Bát Nương có nhận ra Bảo Tuyền không còn chưa biết...”

“Triều Đại Chu lớn như vậy, nhiều người cũng bị trúng thiêm độc, chẳng lẽ đều là do được sư bào chế làm?”

Mọi người ríu rít cười nói.

Cố Thập Bát Nương lúc này cũng cười theo, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Cũng phải, nếu nói như vậy, ai làm được sư bào chế, đều bị quan phủ bắt chém đầu hết cả rồi...”

Tất cả mọi người đồng thanh cười lên.

Nhìn mọi người cười, đôi mắt Cố Thập Bát Nương hơi đỏ lên, cảnh tượng nực cười này...

Một đời kia, cũng chính là như vậy, nương tở cáo Cố Bảo Tuyền làm nhục mình, Cố Bảo Tuyền bức tức phủ nhận, mà mọi người được mời tới chủ trì công đạo cũng dửng dưng y hệt lúc này đây.

Bọn họ đều cho là đúng, Bảo Tuyền làm sao có thể làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy, đúng nha đúng nha, Tào thị ngươi điên rồi phải không, chính ngươi không tuân thủ tắc làm chuyện bôi nhọ danh dự, tại sao còn muốn vu cáo cho Bảo Tuyền lão gia, Bảo Tuyền lão gia hảo tâm giúp đỡ cho cô nhi quả phụ các ngươi sống qua ngày, sao ngươi có thể cô phụ lòng tốt của hắn như vậy...

Hôm nay tình hình vẫn như cũ, nhưng người lại hoàn toàn khác.

Cố Thập Bát Nương đứng ở nơi đó, muốn cười lớn, cũng lại muốn lớn tiếng khóc.

Lúc này Cố Trường Xuân ho khan một tiếng.

“Bảo Tuyền, đừng vội nói lung tung.” Hần liếc nhìn xuống Cố Thập Bát Nương, “Ngươi đi xuống đi.”

Tiếng đàm tiếu cười cợt trong đại sảnh, khiến cho Cố Bảo Tuyền cảm xúc không kiểm soát được càng trở nên điên loạn hơn.

Hần mù, chẳng lẽ nơi này tất cả đều mù hay sao? Tại sao mọi người nghe không hiểu lời hắn?

“Trên người nàng có mùi thơm mà ngày đó ta đã ngửi thấy...” Hần hét to.

Tiếng ồn trong đại sảnh ngưng lại.

“Bá phụ, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó đi.” Cố Thập Bát Nương bắt đầu nói, lại khiến cho mọi người cười ồn lên lại.

Lời này khiến cho nhóm người trong sảnh cười nghị luận, bên trong trở nên náo nhiệt hẳn lên, át tiếng hét của Cố Bảo Tuyền, hần giằng giằng muốn xông ra, lại bị mấy cái nhĩ tử không chút chậm trễ giữ lại.

“Như vậy đi, ta còn có việc, nếu như bá phụ tìm được nhân chứng vật chứng, cứ đi báo quan, thứ cho tiểu nữ không thể phụng bồi.” Cố Thập Bát Nương khoát tay, ý bảo mọi người yên lặng một chút, hần giọng nói, dứt lời, ánh mắt hướng đến các nhĩ tử của Cố Bảo Tuyền.

Mắt Cố Bảo Tuyền mù không nhìn thấy được, nhưng nhĩ tử hần thì không đui, ánh mắt tiểu cô nương này rõ là mang theo rét lạnh.

Đây chính là tiểu cô nương ăn miếng trả miếng đầu. Nhìn một chút nàng đáp trả tộc trưởng thế nào....

Mọi người cảm thấy rung mình, càng dùng sức kéo Cố Bảo Tuyền đang ngồi phịch trên đất, cha cũng thật là, ở nhà đã làm ầm ĩ gà bay chó sủa biến mọi người trở thành hung thủ cũng thôi, mọi người dù sao cũng đã quen, nhưng ở nhà náo loạn chưa đủ, tại sao có thể chạy đến bên ngoài làm như vậy, hơn nữa còn làm rộn đến trước gót tiểu nhân mang thù này nữa.

“Muội muội nói đùa...” Các vị Cố công tử rồi rít cười nói, “Mong rằng muội muội không để bụng chuyện này, gia phụ bệnh thể chưa lành, tinh thần không được tốt lắm.”

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Nếu như vậy, còn phải tìm đại phu xem kĩ một chút mới phải, độc hiểm này đã thương mắt, nhưng chảy dọc theo kinh mạch, tích lũy lâu ngày, không chừng sẽ tổn thương lục phủ ngũ tạng, không dám khinh thường.”

“Vâng, đa tạ muội muội chỉ điểm.” Các nhĩ tử Cố Bảo Tuyền vội cảm tạ.

Chợt nghe rầm một tiếng, Cố Bảo Tuyền trợn mắt té ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Như xác nhận lời nói của Cố Thập Bát Nương, xem ra thân thể Cố Bảo Tuyền như là hỏng rồi. Mọi người rồi rít nhìn nhau bằng ánh mắt đồng tình.

Ánh mắt quét qua Cố Bảo Tuyền ngất xỉu, Cố Nhạc Sơn ngốc trẻ, Cố Trường Xuân vẫn trầm mặc không nói, nụ cười lấy lòng của tộc chúng. ổng tay áo phất nhẹ, Cố Thập Bát Nương xoay người bỏ đi.

Đời này, mẫu tử các nàng cũng sẽ không còn hèn mọn bò lét trên đất, chờ mọi người quyết định số phận mình.

Trước lúc đi ra cửa, hai gã sai vặt tay cước bộ không vững, đem chiếc rương thứ tư nghiêng lệch xuống, rớt cục làm sáng tỏ lòng hiếu kì của mọi người, một mảng những thoi vàng nhiều như cát rơi xuống sàn.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ đã đi xa, mọi người tựa hồ thấy được trên người nàng cũng tỏa ra ánh kim quang chói lọi.

Thuận Hòa đường, trên đại đường vẫn luôn sạch sẽ như vậy, trên quầy không có bất kì thứ gì, nhưng bất kể là Linh Bảo đang trông coi quầy hay Bành Nhất Châm ngay bàn đại phu, trên mặt ai nấy đều vui vẻ.

“Lão bá.” Cố Thập Bát Nương quỳ xuống trước mặt Lưu Công, dập đầu. “Thập Bát Nương cảm ơn người.”

Lưu Công đang gác chân lên ghế ngủ gà ngủ gật đột nhiên thức tỉnh, vội vàng bật dậy nhảy xuống.

“Đi đi đi.” Hần phát tay, “Đừng dập đầu với ta như vậy.. Không phải chỉ là chút tiền sao... Những thứ đó ném đi cũng là ném...”

“Ta gửi lại vào ngân hàng tư nhân trả lại cho người...” Cố Thập Bát Nương vẫn dập đầu ba cái, xong mới đứng lên.

Lưu Công không thềm để ý ọm ờ trả lời, “Đề đầu cũng được, dù sao ta cũng không dùng, nếu không phải nghe ngươi cần, ta cũng sớm quên.”

Cố Thập Bát Nương nói vâng, lại một lần nữa nói tạ ơn.

Nhìn nàng xoay người đi ra ngoài, trong mắt Lưu Công lóe lên một tia tiếc nuối, nhưng chợt lác lác đầu, làm người là phải biết đâu là đầu, có thể trước khi nhắm mắt xuôi tay còn có thể gặp được một người đáng giá phó thác, học lưu giữ lại tài nghệ này, coi như cũng là trời cao phù hộ.

Lúc Cổ Thập Bát Nương đi đến trước cửa, nhìn thấy Tín Triều Lăng.

“Cổ nương tử, Cổ nương tử...” Hai mắt Tín Triều Lăng sáng long lanh lên, hai ba bước chạy nhào đến.

Cổ Thập Bát Nương bị sự nhiệt tình của hấn dọa ngây người.

“..Mạc Sâu Hồ mới mở một sông bạc..” Tín Triều Lăng nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói, “..Chính là thật nhiều đũa ngọc lấm tiền.. .Người xem chúng ta lúc nào có thể đi nữa?...”

Cổ Thập Bát Nương không nhịn được, phốc cười thành tiếng.

Tín Triều Lăng bị nàng cười có chút không giải thích được, sờ sờ đầu, nghĩ rằng vị Cổ nương tử này chắc là cao hứng rồi, vì vậy cũng cười lên theo.

Lần này, Cổ Thập Bát Nương cười càng lúc càng to, cho đến khi không chịu nổi phải lấy hai tay bưng mặt mình lại.

Kể từ khi Linh Nguyên gặp chuyện không may, đây là lần đầu nàng cười thoải mái như vậy.

Một thân bạch y, Tín Triều Dương phe phẩy chiếc phiến chân thành dừng lại ở cửa trước, nhìn cô nương đang cười nghiêng ngả, khóe miệng cũng chợt nhếch lên một tia cười.

“Đa tạ Đại thiếu gia đã ra mặt mời Hồ chương quỹ đến.” Cổ Thập Bát Nương chỉnh đốn lại trang dung, nghiêm chỉnh nói.

Bên trong Trúc Hiên lâu, bốn bề cỏ non xanh biếc, gió núi quanh quẩn mà đến, mang theo không khí mát mẻ trong lành rất dễ chịu.

Một tay Tín Triều Dương đỡ tay áo, chাম một ít trà ngon thơm phức.

“Cổ nương tử, ngồi xuống hãy nói.” Hấn ngẩng đầu lên cười một tiếng.

Cổ Thập Bát Nương mỉm cười ngồi xuống theo.

“Nào hãy ném thử tài pha chế của ta thế nào?” Tín Triều Dương cười nói, bàn tay thon dài làm động tác mời.

Cổ Thập Bát Nương cũng không từ chối, cầm chén trà lên hơi che tay uống một ít.

“Hào.” Nàng đặt chén trà xuống, cười nói.

“Hào như thế nào?” Tín Triều Dương cũng nhìn nàng cười nói.

Cổ Thập Bát Nương kín đáo quan sát hấn từ trên xuống dưới, vị công tử trước mắt này, mới hơn hai mươi, chính là một nam tử khí phách, hấn mặc dù xuất thân phú quý, nhưng cũng không phải là gia đình thi gia, lại được giáo dục một cách rất tốt, nhất cử nhất động đều lộ ra khí chất nho nhã.

“Tướng mạo hảo, y phục hảo, xuất thân hảo..” Cổ Thập Bát Nương nghiêm túc nói.

Tín Triều Dương cười ha ha.

“Cổ nương tử nói rất đúng.” Hấn đáp lời.

Người vừa có tiền, tướng mạo tuấn tú phong lưu, đương nhiên sở thích cũng không thể giống những người tầm thường khác, uống trà có thể không tốt sao?

Không giống nàng cùng ca ca, bình thường dùng trà, chỉ duy cầu giải khát mà thôi, cũng không để tâm trà đạo hay trà cụ, không hiểu mà cũng không có cơ hội hiểu được.

“Cổ nương tử vừa rồi rất vui vẻ sao?” Tín Triều Dương lại tiếp tục rót thêm chén trà, nói.

Hôm đó Tín Triều Lăng si ngốc ngơ ngác lúi kéo một cái rương tiền về đến nhà, cùng hấn kể hết mọi chuyện, hơi ngấm nghĩ một chút, Tín Triều Dương liền không mời mà đến, gặp Cổ Thập Bát Nương.

“Cổ nương tử, có phải việc gì cần nhờ đến chúng ta?” Hấn đi thẳng vào vấn đề.

Tiền đã có, như có kẻ đưa gỏi trong lúc ngủ gật Cổ Thập Bát Nương cũng không cự tuyệt, cũng không tìm hiểu xem hấn làm như vậy là có mục đích gì.

“Ta muốn mượn một người biết về hương liệu làm chương quỹ.” Nàng cũng rất thông khoái đáp lời.

Chuyện cứ như vậy giải quyết.

“Đa tạ Tín thiếu gia.” Cố Thập Bát Nương cũng không nhiều lời, chỉ mỉm cười, lại một lần nữa nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Không cần khách sáo.” Tín Triều Dương cười, lại châm trà cho nàng một lần nữa.

Chén trà trắng bằng gốm sứ, nước trà xanh biếc bên trong, lại đặt trên án đá xanh rêu trông rất đẹp mắt.

“Ừm, cũng không nói tạ ơn làm gì.” Cố Thập Bát Nương cười, nàng đưa lên một ngón tay, “Một năm, thuốc men chuyên cung.”

Tín Triều Dương cười, chấp tay, “Đa tạ Cố nương tử.”

“Không cần đa tạ.” Cố Thập Bát Nương nói, uống một hơi hết chén trà.

“Đương nhiên là phải tạ ơn rồi.” Lần này Tín Triều Dương cũng không châm thêm trà cho nàng, mà là nghiêng người một bên cầm lên một túi vải màu xanh, một mặt nói, “Ta là đa tạ Cố nương tử rất thấu đáo, trước thống khoái đáp ứng hướng ta thỉnh cầu, không cần ta mở miệng nói điều kiện, bảo toàn phong nhã của ta, người nói ta có nên tạ ơn không?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Lợi lai

edit: nnttrang

Cố Thập Bát Nương cười, gật đầu nói: “Thật đúng mà, nhân vật như đại thiếu gia, để cho người mở miệng bàn chuyện làm ăn trao đổi, thì thật có lỗi.”

“Cho nên ta nhất định phải tạ ơn.” Tín Triều Dương nói, một mặt mở túi vải ra.

Cố Thập Bát Nương tò mò nhìn, thấy hắn lấy ra một vật cổ quái hình dáng tương tự như bình trà.

“Đây là vật gì?” Nàng không nhịn được hỏi, đưa tay lấy ấm trà, tự châm vào chén của mình trước, thuận tay chân cho Tín Triều Dương.

“Đây là huân.” Tín Triều Dương đáp. “Ta định vì Cố nương tử thổi một khúc, tỏ lòng biết ơn.”

Cố Thập Bát Nương cười, lắc lắc đầu.

“Ta thích huân.” Tín Triều Dương cũng không bắt đầu thổi ngay, mà là quơ quơ huân trong tay, trong mắt vui vẻ nhìn Cố Thập Bát Nương, “Vì cũng lâu rồi, muốn khóc lại không thể khóc...”

“Đại thiếu gia cũng có thời điểm muốn khóc sao?” Cố Thập Bát Nương cười hỏi, nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Chỉ cần là con người, sẽ luôn có những lúc không được như ý.” Tín Triều Dương cười, đưa huân lại bên khóe miệng, “Cái này, có thể thay ta khóc.”

Âm điệu ô ô trầm thấp nức nở theo gió núi vang vọng lên, nụ cười trên khuôn mặt Cố Thập Bát Nương từ từ đông lại, chén trà trong tay nàng nhanh chóng bị siết chặt, trong lòng đồng thời cũng đang siết lại.

Cảnh tượng đau đớn thấu triệt tâm can kia như đèn kéo quân thay nhau chạy qua trước mặt nàng, cơn ác mộng sau khi trùng sinh hằng đêm khiến nàng trăn trở, không ngày nào nàng không điên cuồng lao đầu vào bào chế dược liệu bằng không cũng vui đầu vào được điên..

Nàng cúi thấp đầu, nhìn vào đôi tay không giống như thiếu nữ cùng độ tuổi, hai bàn tay với những vết thô ráp cùng những vết thương trên da bị ăn mòn dần..

Nàng nhìn thấy tư thái quật cường đến cuồng vọng của chính mình đối kháng với tộc nhân..

Không phải là mờ mịt chờ đợi sự thương hại trong vô vọng, thả lưng bại câu thương cũng muốn liều chết giãy giụa...

Bởi vì không biết khi nào số mệnh lại đưa nàng vào lối cũ nên lòng lúc nào cũng căng thẳng, gần như đạt đến ranh giới của bản thân...

Nàng ngay cả khó cũng không có thời gian, không có cơ hội, cũng không có chỗ..

Tiếng huân vào giờ khắc này lại đột nhiên thay đổi, giống như bàn tay vẩy vào mặt nàng, âm thanh dằng dặc càng trở nên rộng lớn, cả người như bị cuốn

vào một khoảng không mờ mịt trống vắng, trôi lững lờ cũng nổi cô đơn tịch mịch,

Nước trà đã nguội, sắc trời cũng đã tối, khúc điệu cũng đến lúc ngừng lại.

Thân hình ngay ngắn của Cố Thập Bát Nương vẫn yên lặng bất động về mặt bị bóng tối che lấp đi, cũng không biết như thế nào.

“Cố nương tử chê cười.” Tín Triều Dương cũng không nhìn về mặt nàng, cúi đầu cười nói.

“Nào có, nào có, cách cảm tạ của đại thiếu gia cũng thật phong nhã, thật sự khiến người ta thưởng tâm duyệt mục.”(cảnh đẹp ý vui) Giọng nói của Cố Thập Bát Nương cũng mang theo vui vẻ.

Vừa nói chuyện vừa đứng dậy, Tín Triều Dương đứng lên theo nàng, một bên hoàn lễ.

“Đa tạ.” Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng nói.

“Không khách sáo.” Tín Triều Dương mỉm cười đáp.

Cố Thập Bát Nương gật nhẹ, xoay người bước đi, y phục bồng bềnh, trong chớp mắt như một cánh chim yến cô độc lạc bầy.

Thân ảnh Cố Thập Bát Nương biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên môi Tín Triều Dương cũng tàn đi, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cho rằng trên người cô nương này lộ ra hơi thở bị thương, chẳng qua là giả cảnh khốn khó phụ thân lại sớm qua đời nên bị tộc nhân bạc đãi, nhưng vừa rồi cảm xúc bị hắn thổi một khúc mà không kìm nén được bộc lộ ra, không chỉ riêng bị người khi dễ mà thành, huống chi, tâm tính cô nương này đạt đến trình độ kiên nghị vững vàng khiến hắn phải kinh ngạc, người như vậy sao có thể chỉ vì bị người coi rẻ lại thù hận cực đoan bức này.

Tâm trạng này nói là bị thương cũng không hẳn, mà là giống như đã trải qua tang thương sinh tử vô cùng thê lương, điều gì đã khiến có một thiếu nữ như hoa như ngọc lại có tâm trạng như vậy. Tín Triều Dương đưa tay vuốt nhẹ cằm, trong mắt lóe lên tia tò mò.

Còn nữa, hắn đột nhiên hồi tưởng lại ba lần bốn lượt gặp gỡ vị Cố nương tử này, thái độ thủy chung là bình thản vô ba, cặp mắt kia dù nhìn về phía hắn, cũng chỉ là nhìn bình thường, trong mắt thậm chí không có một tia dao động, chứ đừng nói đến bộc lộ ánh mắt khác thường như những cô gái khác.

Ý niệm chợt lướt qua khiến hắn bật cười, Tín Triều Dương hắn lại có suy nghĩ như vậy? Có loại nữ tử nào thấy bề ngoài tốt đẹp, lại không muốn sở hữu sao?

Bất quá, Cố nương tử này thật khiến người ta ngoài ý muốn, lúc nào, trong đầu nữ nhân cũng có thể giả vờ như không có những ý nghĩ quyền rũ tranh thủ tình cảm?

Không trách được có thể khiến cho Lưu Công ưu ái một mình nàng, ngàn người ứng tuyển nhưng lại chọn một nữ tử để truyền thừa tài nghệ, thậm chí còn không tiếc phá cả luật lệ, luật không bái thầy thì không thu làm đồ đệ.

Tín Triều Dương ở trên núi nghĩ như thế nào, Cố Thập Bát Nương cũng không thêm để ý, cùng người lui tới chỉ đơn giản như vậy, chính là không có lợi ích thì không đến, trải qua chuyện Vương Hồng Bán của Bảo Hòa đường, nàng càng không tin trên thương trường có thể nói đến tình cảm.

Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà lại; thiên hạ rối rít, đều vì lợi mà đi, hiểu được điểm này, chắc chắn vững vàng không thể ngã.

Xe ngựa chậm rãi chạy qua các con phố, chuyện Tín Triều Dương đã hoàn toàn bị ném ra sau đầu, giữa bọn họ đã thanh toán xong, tạm thời không nên phí đầu óc, nàng hiện tại còn đang muốn suy tính chuyện đại sự khác, một chuyện nàng đã suy nghĩ cặn kẽ, tuy chưa thương lượng với Tào thị và Cố Hải nhưng trong lòng nàng đã quyết thì sẽ không thay đổi, nói là thương lượng với hai người, nhưng thật ra là giống như thông báo mà thôi.

Xe ngựa của nàng vào mùa hè cũng thay đổi dùng mạng sa mỏng giống như mọi người, đi trên đường cũng không bỏ lỡ cảnh đẹp của mùa hè.

Cố THẬP BÁT NƯƠNG nhìn ra ngoài, vừa đứng lúc nhìn thấy một cửa hàng bán nhạc cụ.

“Linh Nguyên.” Nàng không khỏi kêu lên.

Xe ngựa dừng lại, thanh âm khác lạ đáp lại.

“Tiểu thư, người có gì phân phó?” Gã sai vặt cung kính hỏi.

Đây cũng không phải lần đầu tiên tiểu thư gọi hắn như vậy, gã sai vặt đã thành thói quen.

Nghe tiểu thư bên trong ngấm ngấm một lát, mới chậm rãi nói: “Ngươi đến tiệm nhạc cụ mua giúp ta một cái huân.”

Buổi tối, Tào thị tự mình mang súp đến, bị âm thanh quái dị trong phòng nữ nhi dọa đến hết hồn.

“Nhìn cứ tưởng là đơn giản...” Cố THẬP BÁT NƯƠNG ngượng ngùng cười nói, để huân trong tay xuống.

“Thiên chi dụ dân, như huân như trì.” Tào thị đưa tay cầm lên, lầm bầm nói.(“Trời xanh dẫn dắt chúng dân, Như là tấu khúc nhạc huân, nhạc trì”)

Câu thơ này Cổ Thập Bát Nương chưa từng nghe qua, nghe đến cũng hơi sững sốt, ngày xưa dẫn dắt dân chúng, nhạc khí nho nhỏ này lại có giá trị như vậy?

“Thập Bát Nương, con muốn học cái này?” Tào thị mỉm cười hỏi.

“Chính là cảm tới vui đùa một chút.” Cổ Thập Bát Nương cười nói, có chút ngại ngùng.

Khó có lúc thấy được nữ nhi muốn vui đùa, nội tâm Tào thị có chút kích động.

“Cái này rất tốt, nương cũng rất thích nghe, lúc còn nhỏ, thường nghe ngoại tổ phụ của con thổi..” Tay bà mân mê chiếc huân, nhớ lại những năm tháng còn nhỏ của chính mình, “Kể từ khi xuất giá, chưa từng được nghe lại..”

Tào thị cũng là phụ mẫu mất sớm, nhà mẹ không có thân nhân, Cổ Thập Bát Nương nghe vậy trăm mặc một khác.

“Vậy ta học, học thổi cho nương nghe.” Nàng cười nói.

“Hào, mời một nữ tiên sinh tới được chứ?” Tào thị hiển nhiên cũng cảm thấy hứng thú, đề nghị.

Không biết có thời gian hay không. Cổ Thập Bát Nương chần chờ một chút, nhưng thấy thần sắc trên mặt Tào thị vui vẻ, nội tâm cũng mềm nhũn.

“Được, nương làm chủ đi.” Nàng gật đầu nói, dứt lời lại nghĩ đến điều gì, “Không bằng nương cũng mua một cái, chúng ta cùng nhau học?”

“Ta cũng học? Ta lớn tuổi như vậy..” Về mặt Tào thị vừa vui mừng lại vừa thấp thỏm.

Mấy nay cơm áo gạo tiền không phải lo lắng, màu da Tào thị nhìn qua tốt hơn nhiều, nhưng bởi vì tâm sự quá nặng, trên mặt rõ ràng vẻ mệt mỏi.

Cổ Thập Bát Nương đưa tay sờ lên mái tóc bà, những sợi tóc bạc so với trước ngày càng nhiều, bà vẫn chưa đến ba mươi. . .

“Nương này, học làm gì phân biệt lớn hay bé.” Nàng cười nói.

Tào thị rốt cục gật đầu đáp ứng, giữa hai chân mày hiện lên sự vui vẻ như thiếu nữ, Cổ Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng dâng lên niềm vui, thật ra muốn nàng vui vẻ rất đơn giản, chính là thấy nương cùng ca ca cũng vui vẻ hạnh phúc bình an, đây là nguyện vọng đơn giản nhường nào, chẳng lẽ trời cao không thể đáp ứng nàng hay sao?

Thẩm An Lâm chần chờ trước cửa Thuận Hòa Đường một lát, thủy chung thấy nội đường vắng ngắt, chân mày không khỏi cau lại, hần suy nghĩ, rốt cục vẫn bước vào bên trong.

“Khách quan, nơi này chỉ nhận chẩn bệnh không bán thuốc..” Linh Bảo phát hiện có người đi vào, vội vàng ngẩng đầu nói, nói một nửa, thấy rõ người đang đến, không khỏi ngưng lại.

Nàng còn nhớ rõ vị nam tử trẻ tuổi oai hùng này là chủ cũ của cửa hàng này, lần kia đến hiển nhiên đã cụt hứng bỏ về, lần này hần lại đến đây làm gì?

Linh Bảo lộ ra mấy phần cảnh giác, nếu có ca ca ở đây. . . Thần sắc của nàng trong nháy mắt lại âm trầm xuống.

Thẩm An Lâm cũng không chú ý đến thần sắc biến hóa của cô nương trước mặt.

“Tại sao không bán thuốc?” Hần hỏi.

“Việc này không nhọc Thẩm công tử hỏi đến.” Thanh âm lạnh lùng của Cổ Thập Bát Nương vang lên phía sau.

Thẩm An Lâm chỉ cảm thấy nội tâm vui mừng, xoay người, nhìn thấy Cổ Thập Bát Nương đang đứng ở cửa, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Cổ nương tử.” Trên mặt Thẩm An Lâm hiện lên ý cười.

Ánh mắt Cổ Thập Bát Nương đã dời đi, cất bước vào phía trong, hần là không định nói chuyện với hần.

Nàng đối với hần xa cách không chút nào che giấu, loại thẳng thắn kì quái này lại để cho Thẩm An Lâm cảm giác an tâm chưa bao giờ có.

“Việc buôn bán của Cổ nương tử có chuyện gì khó khăn sao?” Hần sải bước theo sau,

Câu hỏi vừa thốt ra, chính hần cũng sợ run lên, dường như giữa họ nào có quen thuộc đến có thể quan tâm đến trình độ này, hơn nữa bọn họ đâu chỉ không quen, ngược lại còn giương cung bạt kiếm đối phương, mặc dù hần cũng không hiểu sao lại có loại giương cung bạt kiếm như vậy.

Bất quá mới gặp nhau ba lần, nhưng hần đã hai lượt luống cuống trước mặt nàng.

Cô nương cước bộ đã đi đến cửa nội đường chợt dừng lại, nàng quay đầu, trên mặt hiện lên nụ cười kì dị.

“Người quan tâm ta?” Nàng nói, “Người ở đây quan tâm ta? Vào thời điểm là người xa lạ, không biết nếu là lúc đó..”

Nàng lặp lại một lần, âm điệu là cổ quái, tựa như cười lại như đang khóc, một câu cuối cùng nói nhỏ đến mức như ni non, nghe không rõ là cái gì.

Lời của mình vừa rồi đối với một tiểu nữ tử mà nói, quả thật hơi đường đột.

Thẩm An Lâm trầm mặc một khắc, “Đây là của mẫu thân ta lưu lại, bất kể hôm nay chủ nhân là ai, ta cũng hi vọng nó có thể thịnh vượng phồn vinh..”

Ngừng một chút, lại nói thêm, “Chỉ vậy thôi.”

Giống như đang giải thích với nàng hoặc là biện minh với chính bản thân hắn.

Tức giận trong lòng Cố Thập Bát Nương chợt dâng lên nồng đậm, nói như vậy nếu như mình kinh doanh tốt ngược lại là đúng ý hắn?

Thẩm An Lâm ngẩng đầu nhìn về phía nàng, thấy cô nương kia đã quay đầu lại, không nói gì nữa, chợt đưa tay đẩy mạnh cửa rèm một cái, vén rèm bước vào trong.

Giống như mình lại vừa chọc nàng tức giận? Thẩm An Lâm nhìn bức rèm đang đưa không ngừng trước cửa, chợt nhận không được bật cười.

Thật kì quái, mình ở trước mặt nàng dường như làm gì cũng là sai, tiểu cô nương này là đang giận đối hắn sao?

Dưới ánh nhìn soi mói của Linh Bảo, Thẩm An Lâm đi ra khỏi Thuận Hòa đường.

“Ca” một giọng nữ quen thuộc vang lên, Thẩm An Lâm xoay người nhìn, thấy một thiếu nữ đang ngồi trong nghe ngựa đang vẫy tay với mình qua lớp màn sa mỏng.

“Ca, người còn không biết sao? Tiệm đó đã không còn là của chúng ta..” Thẩm Diệp Nhi nhìn sắc mặt ca ca thâm trầm, cho là ca ca bị đối xử lạnh nhạt trong cửa hàng, vội vàng nói.

“Trong tiệm kia là tên đáng đồ tử hung hãn..” Thẩm Diệp Nhi lầm bầm trong miệng, trước mắt lại hiện lên cảnh tên đáng đồ tử ngồi trên ghế lớn trong đại sảnh, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng, nàng không khỏi rung mình một cái, lắc lắc đầu, cảnh tượng kia biến đi, nhưng không biết làm sao trong đầu lại dâng lên ý niệm rất muốn vào xem một chút, không biết cái đáng đồ tử có còn ở đó hay không?

Thẩm An Lâm cười cười, nói một tiếng ta đã biết, lại hỏi thăm nàng đi đâu, chuyện đề tài.

Huynh muội hai người cùng nhau về nhà, Thẩm Tam phu nhân đang ngồi ở trung đường.

“Mẫu thân.” Hai người cùng nhau vấn an.

Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân hòa ái, gật nhẹ đầu, nhìn về phía Thẩm An Lâm, “Quân nếu không vội vàng, đã lâu không thăm phụ thân người, thân thể ông ngày càng không tốt.”

“Vâng ạ.” Thẩm An Lâm khom người nói, cáo lui vào trong.

Nhìn hắn đã đi khuất, Thẩm Tam phu nhân mới từ từ nâng chung trà lên, làm như vô ý hỏi Thẩm Diệp Nhi, “Người cùng ca ca từ đâu trở về?”

“Ta qua nhà Vũ nương chơi, đang trên đường trở về thì gặp ca ca..” Thẩm Diệp Nhi vội vàng đứng lên đáp lời, thái độ cung kính, không hề có nửa điểm phách lối như ở bên ngoài.

“Gặp ở đâu vậy?” Thẩm Tam phu nhân thuận miệng hỏi.

“Ở Thuận Hòa đường?” Thẩm Tam phu nhân đặt chén trà xuống, nhìn về phía nàng.

Thẩm Diệp Nhi vội vàng gật đầu, chỉ sợ bà không tin mình, nàng vội vã diễn tả thêm một lần, còn nói suy đoán của chính mình: “Ca ca có thể chưa biết Thuận Hòa đường không còn là của chúng ta, cho nên vào xem một chút. Ta thấy sắc mặt hắn không được tốt lắm..”

Thẩm Tam phu nhân nghe vậy cũng chỉ ngậm ngùi, lại nâng chung trà lên.

Thẩm Diệp Nhi ngậm hiểu trong lòng, nhanh chóng cáo lui.

Thấy nàng đi rồi, phụ nhân mặt tròn mới nói: “Lâm thiếu gia sao lại không biết Thuận Hòa đường đã bị bán? Nếu ban đầu không phải là hắn ngăn cản, cũng không đến nỗi bán thấp như vậy..”

Thẩm Tam phu nhân ừ một tiếng, dùng nắp gạt nhẹ những mảnh trà vụn, chợt hỏi, “Người nói Thuận Hòa đường treo biển gì?”

“Vẫn là Thuận Hòa đường, bất quá biến thành Cố thị..” Phụ nhân nhanh chóng đáp.

“Cố thị..” Thẩm Tam phu nhân đặt chén trà xuống, nhìn phụ nhân mặt tròn cười nói, “Nói như vậy nguyên lai là bán cho nhà thân gia chúng ta.”

Phụ nhân mặt tròn sừng sốt, chột hiểu.

Kể từ ngày chú ý đến tiểu cô nương tại chùa thiền nói chuyện với Thẩm An Lâm, nàng liền đi tìm hiểu, không khỏi biết rằng thì ra là vị Cố gia cô nương kia.

Thời điểm Tam lão gia còn trẻ ngây ngốc, đã từng cùng người ta ước hẹn chuyện hôn nhân cho con trẻ, chuyện này sau đó liền bị che giấu đi, trong nhà người biết chuyện này bất quá chỉ một hai người.

Mà cửa kia hôn nhân lại là cùng Cố gia, ngày đó nghe được cô nương kia chính là vị tân nương ước định kia, xem bị dọa sừng sốt.

Bởi vì Tam lão gia cũng không chịu thừa nhận hôn sự này, Cố gia nhiều năm nay cũng không lui tới, lại không ngờ cô nương này kì diệu xuất hiện trước mặt Thẩm An Lâm, nhìn qua, hai người tựa hồ trò chuyện cũng vui vẻ..

“Nếu như vậy, có thể nói là duyên phận.” Thẩm Tam phu nhân vui vẻ, “Lão gia cũng thật là, hôn nhân đại sự, quân tử nhất ngôn, há có thể là trò đùa.”

“Phụ nhân, người đã nghe gì chưa, cô nương Cố gia kia thế mà có tiền, hơn nữa là có rất nhiều tiền.” Phụ nhân mặt tròn đem những chuyện gần đây nghe được tộc nhân Cố gia bàn tán với nhau.

“Cái gì? Vạn lượng bạc trắng, ngàn lượng hoàng kim...” Thẩm Tam phu nhân vô cùng kinh ngạc, sắc mặt luôn không gọn sóng cũng đại biến.

“Vâng ạ, người ta còn nói nói xem nha đầu này lợi hại nhưng cũng rất phách lối, không có quy củ, bộc lộ tài năng quá sắc sảo..” Phụ nhân mặt tròn gật đầu nói, tay vịn ngực, hiển nhiên vẫn còn run vì khiếp sợ.

Có nữ tử làm việc như vậy, quả thật là chưa từng nghe thấy.

“Vạn lượng bạc trắng... Ngàn lượng hoàng kim.” Thẩm Tam phu nhân khoát tay, ý bảo nàng không cần nói nữa, còn bản thân thì lập đi lập lại những lời này, trong mắt bà chột sáng lên tia sáng kì dị.

“Đến.” Bà chột đứng dậy, “Đi tìm người mai mối tới đây.”

Huân là một trong những nhạc cụ cổ xưa nhất của Trung Quốc. Huân là nhạc cụ giống như sáo, hình quả trứng, làm bằng đất nung hoặc gốm, tương tự như ocarina nhưng không có miệng thổi chốt bằng gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Làm mai

edit: nnttrang

Thẩm An Lâm ở chỗ Tam lão gia không bao lâu, lí do vì Tam lão gia đã muốn ngủ, nhưng thật ra thứ nhất cuộc nói chuyện ngắn quãng râu ông nọ cắm cằm bà kia, thứ hai là Thẩm An Lâm cảm thấy giữa phụ tử bọn họ cũng d.đlQđ không có gì để nói.

Thẩm Tam lão gia lại lâm vào trạng thái mê man ngủ, trong phòng lâm vào một mảng yên tĩnh, nhìn tám màn vừa quen thuộc vừa xa lạ được hạ xuống, lòng Thẩm An Lâm đột nhiên lâm vào hoảng hốt.

Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Thẩm An Lâm đứng lên thu lại tầm mắt trên người Thẩm Tam lão gia.

“Lại ngủ rồi à?” Thẩm Tam phu nhân cau mày, nói, một tay vuốt ve khuôn mặt Thẩm Tam lão gia, “Lão gia, lão gia?”

Bà gọi nhẹ, Thẩm Tam lão gia nằm trên giường cũng không có đáp lại.

“Mẫu thân, hài nhi cáo lui trước.” Thẩm An Lâm nói.

“Người đi đi.” Thẩm Tam phu nhân cũng không nhìn hấn, chỉ nhàn nhạt nói.

Bước ra khỏi phòng Thẩm Tam lão gia, trước sân gió mùa hè thoang thoảng thổi, mùi thuốc nồng nàn bên trong phòng tỏa ra.

Nha hoàn bà tử của Thẩm Tam phu nhân an tĩnh đứng canh trước hàng lang, thấy hấn bước ra, rồi rút thi lễ.

Tiếng Lâm thiếu gia vẫn còn vọng theo chân hắn đi qua vườn hoa trước cửa.

Lâm thiếu gia... Khóe miệng Thẩm An Lâm hiện lên một tia cười lạnh.

“Lâm thiếu gia.” Lại một tiểu nha đầu đứng thi lễ trước mặt hắn.

Tầm mắt Thẩm An Lâm rơi vào chiếc mâm trên tay nàng, trên mâm là một chén thuốc đen đậm đặc.

“Thuốc của lão gia?” Hắn hỏi.

Tiểu nha đầu đáp dạ, đầu chưa ngẩng, mâm trên tay đã bị người lấy đi.

“Đề ta.” Thẩm An Lâm nói, một tay nâng chén thuốc lên, xoay người theo lối cũ bước đi.

Vị chan chát của mùi thuốc quanh quần bên chóp mũi, hắn không tự chủ lại nhớ đến Cố Thập Bát Nương, trên người nàng dường như cũng mang theo mùi thơm nhàn nhạt kì lạ này, hóa ra là mùi thuốc..

Thẩm An Lâm đi đến gần, xuyên qua ô cửa sổ có thể nhìn thấy vị phu nhân đang ngồi cạnh giường phụ thân, hắn suy nghĩ một chút, nếu như người bưng chén thuốc này là nữ tử đó, lấy tính tình của nàng, chắc hẳn không chút do dự cầm chén thuốc hất thẳng lên thân người nọ; chứ không phải như mình cung kính thi lễ vãn an, nói một tiếng cực khổ cho mẫu thân...

Việc làm tràn đầy sự sung sướng như thế...

Bàn tay buông lỏng bên người Thẩm An Lâm chợt siết lại nghe rõ tiếng xương cốt kêu lên răng rắc, sẽ có một ngày như thế.

“..Lão gia...Người còn nhớ rõ Cố Nhạc Vân không?” Giọng nhu hòa của Thẩm Tam phu nhân truyền đến.

Thẩm An Lâm dừng chân lại.

Phụ thân đã tỉnh?

“..Cố Nhạc Vân?” Thanh âm rõ ràng của Thẩm Tam lão gia, giống như vừa tỉnh dậy, “..Hắn đã mất rồi? Còn nhắc đến hắn làm gì...”

Thẩm Tam phu nhân tiếng cười nhỏ nhẹ vang lên.

“..Lão gia, nữ nhi của Cố Nhạc Vân năm nay đã mười bốn...” Bà hỏi tiếp, “Có một nhũ danh rất ý tứ, gọi là Thập Bát Nương. Lão gia, ta còn nhớ rõ người đã nói tên này đã có như thế nào..”

Cố Thập Bát Nương? Thẩm An Lâm đứng trước cửa, quả nhiên, bọn họ biết nhau... thái độ căm thù đó không phải vô duyên vô cớ mà có, cội đời này không có vô duyên vô cớ yêu mà cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Thẩm Tam lão gia ừ nhẹ một tiếng.

“...Nhận một người ăn xin làm mẹ nuôi, muốn đặt tên... thấy được trên tay người ăn xin là mẩu bánh đã được xé nhỏ mười tám phần...” Hắn dứt quãng nói, “...Hồ nháo..”

Thập Bát Nương tên này là như vậy mà có? Bên môi Thẩm An Lâm không khỏi hiện lên một tia cười.

Tiếng cười Thẩm Tam phu nhân lại vang lên một lần nữa.

“..Thật là một lai lịch thú vị..” Bà nói, “Lão gia..”

Nàng ngừng một chút, giọng nói chậm rãi nhỏ lại, nhưng lại mang theo một tia chân thật đáng tin.

“Lão gia, đứa bé kia tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên nhắc đến chuyện hôn ước năm đó..” Bà nói.

Phụ tử hai người bên ngoài lẫn bên trong nội tâm hơi chùng lại.

“..Người cứ đùa như vậy, sao tự nhiên lại nhắc chuyện đó.” Thanh âm Thẩm Tam lão gia chợt đề cao.

Thẩm An Lâm giương mắt nhìn, thấy phụ thân đã bật dậy ngồi bên giường, trên khuôn mặt trắng bệch vì bệnh lâu ngày đỏ gấc lên.

“..Hắn là người nào, sao có thể xứng với Lâm nhi của ta.” Ông thờ hờn hển, nhướn mày nói, “...Vốn là trò cười trong lúc say rượu, há có thể cho là đúng..D,DL3QĐĐừng nhắc lại nữa... Nếu người có lòng như thế, thì nhanh chọn một nhà tốt cho Lâm nhi, hắn hôm nay cũng đã lớn, lời của lão hòa thượng đạo sĩ cũng không nên tin hoàn toàn như thế..”

Thẩm Tam phu nhân đưa tay lại đỡ Thẩm Tam lão gia, một tay giúp ông vuốt ngực, một tay bưng qua chén trà, giúp ông uống từ từ một hớp.

“.. Lão gia, người đừng nóng, ta biết lòng của người..” Bà chậm rãi nói, “Ta tự nhiên biết điều kiện nhà bọn hần thế nào.. Kết thân cùng chúng ta là khiến cho mọi người giầu có... Chỉ sợ Lão Công tức trong kinh thành cũng không cao hứng..”

“Người biết là tốt rồi.” Thẩm Tam lão gia buồn buồn nói, “Tại sao đột nhiên lại nhớ tới nhà bọn hần? Có phải bọn hần tìm đến cửa hay không? Người chớ xen vào, tìm đến, liền trực tiếp đuổi ra ngoài.. Cổ Nhạc Vân là người nào, ta vẫn còn rõ ràng.. Chỉ cần chúng ta mở miệng từ chối, hần tuyệt đối sẽ không trở lại tìm lần thứ hai.. Mặc dù hần không còn ở đây nữa, ta muốn người nhà hần cũng biết điểm này..”

Nói đến đây, ông trầm mặc một khắc, “Nếu đến thì cho bọn hần ít tiền... lấy hay không lấy, thì tùy họ, tâm ý của chúng ta như vậy là hết.”

Trong phòng một trận trầm mặc, Thẩm An Lâm cảm thấy chân mình có chút cứng lại, thì ra là như vậy, trong lòng hần thốt lên, trước mặt lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của nữ tử kia.

“Lão gia.. Mặc dù chỉ là đùa giỡn.. Nhưng lúc này là thời điểm quan trọng..” Thanh âm Thẩm Tam phu nhân chậm rãi nói, “Chuyện này nói lớn không lớn, nhưng nhỏ cũng không nhỏ, nếu như bị người cố ý truyền đến tai Lão Công tức trong kinh thành...”

Tin tức Lão Công tức muốn thu nhận con em trong tộc đã xác nhận, các nhà gần đây đều đầu đầu đá lẫn nhau, Lão Công tức là người ngay thẳng, tính tình bộc trực nóng nảy, ghét nhất là hành động gian tà của bọn tiểu nhân..

Thẩm Lão gia mặc dù lớn tuổi một đời, nhưng những lúc như vậy thì lại rất thanh tĩnh, hiển nhiên hần cũng đã nghĩ đến chuyện này.

“Tính khí Lão Công tức như thế, nhưng địa vị của hần phải nói là không thấp chút nào, việc này còn phải suy nghĩ kỹ hơn, cửa hôn nhân này, chỉ sợ Lâm nhi hần..” Hần trầm mặc một khắc, trầm giọng nói.

Hôn nhân đại sự, từ trước đến giờ đều là đánh đổi vì quyền lợi của gia tộc, thân gia cũng phải có bối cảnh môn đăng hộ đối như mình.

“Lão gia..” Thẩm Tam phu nhân cười, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng Thẩm Tam lão gia, “..Hôn ước là hôn ước, nhưng không nhất thiết phải là Lâm nhi đâu..”

Hai người phụ tử bọn hần bên trong lẫn bên ngoài d.đ.lqđ đều đồng thời nhìn về phía Thẩm Tam phu nhân, trên mặt tràn đầy sự nghi ngờ, còn trong mắt lại lóe lên tia trào phúng.

Ánh nắng mùa hè chói chang, tiểu đình bên trong nhà Cổ Thập Bát Nương tỏa bóng râm mát mẻ như trời thu.

Tiếng huân vang lên một hồi như có như không, âm điệu tùy lúc lại trầm bổng khác nhau.

“Ta vẫn chưa thôi được đứng lắm” Cổ Thập Bát Nương đề huân xuống, ngưng ngừng nói.

“Tiểu thư học rất nhanh.” Nữ tiên sinh vội vàng đứng dậy cười nói, “Là năng lực ta có hạn, không thể dạy tiểu thư tốt hơn..”

Cổ Thập Bát Nương nhanh chóng đưa tay lên ý mời nàng ngồi xuống, loại nhạc khí này phần lớn tiên sinh có thành tựu đều là nam tử, có thể tìm được một vị nữ tiên sinh đã là không dễ dàng.

“Như vậy được rồi, ta cũng không có ý định thành tựu ở môn này đâu..” Cổ Thập Bát Nương cười nói, một mặt cầm huân lên tay, vui vẻ tràn đầy trong ánh mắt, Tín Triều Dương nói không sai, cái này thật đúng là có thể thay nàng khóc, thổi ra âm điệu trầm muộn, ngược lại khiến trong lòng thư thái rất nhiều.

“Tiểu thư..” Tiểu nha đầu dẫn theo hai gã sai vặt đi đến, “Đã có tin tức Linh Nguyên..”

“Vậy sao?” Cổ Thập Bát Nương mừng rỡ, vội đứng dậy, “Ở nơi nào?”

Nữ tiên sinh theo nha hoàn lui xuống, để lại hai gã sai vặt ngoài đình nói rõ chuyện với nàng.

“Như vậy là đã bán đi kinh thành?” Ngón tay Cổ Thập Bát Nương không tự chủ gõ gõ trên mặt bàn.

“Vâng, đã xác thực.” Gã sai vặt trả lời, “Chẳng qua là, không biết đã bị bán đến nhà nào...”

Kinh thành lớn như vậy, đúng là khó tìm.

“Cứ từ từ tìm là được.” Cổ Thập Bát Nương rút cục thờ phào nhẹ nhõm, “Đến phòng thu chỉ lĩnh thưởng đi.”

Hai gã sai vặt dập đầu nói đa tạ, vò cùng cao hứng đi xuống.

Bán mình làm nô, mấy ngày này, hi vọng có thể làm bớt đi tính khí ngang ngược của hần, nàng đứng dậy, đến lúc ra tiệm thuốc; nàng cũng không phải các tiểu thư khuê các chân chính, mỗi ngày chỉ cần ở nhà học tập cảm kì thi họa hay nữ công gia chánh là được.

Thời điểm Cổ Thập Bát Nương cất bước ra khỏi nội viện, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa nhà, một phụ nhân mập mạp cùng một nam tử hơi khòm lưng trong xe bước ra.

“Là nơi này.” Phụ nhân ngẩng đầu nhìn biển hiệu đen bóng, khắp khềnh lướt nhìn lên đầu tường, tựa hồ có thể xuyên thấu qua vách tường mà nhìn đến bên trong, trên mặt bà ta hiện lên nụ cười, lời kéo nam tử kia đến rơi cả khăn tay, “Phúc cho ngài rồi, ta rốt cục có thể vào trong nhìn một chút, lần trước không biết bao nhiêu người kéo đẩy đây muốn làm mai cho Giải nguyên công, đều bị chặn hết ngoài cửa, lần này, coi như có thể vào đại khai nhãn giới, mọi người đều nói trong nhà Cổ nương tử là núi vàng cây bạc..”

Nam tử hiển nhiên mặt hiện lên vẻ không tin, liếc nhìn biển hiệu, cũng không để ý đến bà ta lấy lòng, sửa sang lại quần áo, cất bước gọi cửa.

“Tại hạ thay mặt Thảm phủ Tam lão gia, gặp Cổ phu nhân.”

Theo lời của hắn, gã phu xa kiếm sai vật đã mang bốn hộp lễ đồ thăm từ trên xe xuống, đứng hầu một bên.

Hắn nói xong, bên trong cửa im lặng, tựa hồ không có ai?

Nam tử lại cất cao giọng lặp lại một lần nữa.

Cửa kéo kẹt mở ra, một tên sai vật nhìn hắn.

“Ngươi muốn tìm Cổ phu nhân? Không phải tìm tiểu thư?” Gã sai vật hỏi, một mặt ánh mắt quét nhìn ba người bọn họ.

Nam tử thấy vẻ mặt hắn lạnh nhạt, tầm mắt quét qua hộp lễ không chút nào dao động, tựa như không thấy.

Người nhà này quả thật không có quy củ, trong nhà có mẫu thân làm chủ mẫu, làm sao lại xin gặp tiểu thư?

“Là gặp Cổ phu nhân của các ngươi.” Giọng nói hắn cao thêm mấy phần.

“Gặp phu nhân của chúng ta làm gì?” Gã sai vật vẫn như cũ hé đầu ra hỏi.

“Vị tiểu ca này, nhanh đi nói cho phu nhân ngươi biết, thân gia tới.” Phụ nhân mập mạp kia chen chút cười nói đến, khăn tay thiếu chút nữa rơi trên mặt gã sai vật.

Doa hắn sợ đến mức ngã người ra sau tránh.

“Thân gia cái gì, các ngươi tìm nhầm người rồi.” Gã sai vật tròn mắt nói.

“Bớt dài dòng.” Nam tử không nhịn được lớn tiếng, quần áo run lên, quát, “Đi nói cho phu nhân các ngươi biết, chúng ta là nhà Thảm Tam lão gia, phụng lệnh lão gia đến bái kiến phu nhân.”

Nhìn nam tử này vênh vào hống hách, gã sai vật bữu môi, rụt trở về, đóng cửa rầm một cái.

“Thảm Tam lão gia?” Tào thị ngồi ở chánh đường nghe thấy, sắc mặt đại biến, ầm một tiếng ngồi phịch trên ghế, dọa đến các vú già cùng nha hoàn một phen hốt hoảng.

Bao nhiêu lần nàng đã từng nghĩ đến cảnh tượng này, nhưng đều là những cơn ác mộng, mà hôm nay khi nàng không dám nhớ.. cũng không muốn chuyện này đến, người lại tới cửa.

Chẳng lẽ đây chính là vận mệnh an bài trong lời nữ nhi? Số mạng nữ nhi phải gả cho nhà hắn, sau đó bị hưu khí nhục mà tự vẫn chết đi...

“Mời hắn vào.” Tào thị hít sâu một hơi, ngồi thẳng trên ghế, chậm rãi nói.

“Cổ phu nhân, còn nhận ra tiểu nhân?” Nam tử vào cửa vội vàng thi lễ, một mặt ngẩng đầu nói.

Tào thị nhìn hắn một chút, giống như đã từng thấy qua.

“Tiểu nhân năm đó phục vụ Tam lão gia, cũng thường gặp Cổ lão gia, phu nhân ngài hồi đó còn thưởng cho tiểu nhân hai canh trà..” Nam tử ngẩng đầu nói một hơi.

Trong trí nhớ Tào thị hiện lên một khuôn mặt, chợt nói “Ra là ngươi..”

Khuôn mặt ngay ngô trong trí nhớ hiện ra trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán, cũng đã mười mấy năm trôi qua.. thiếu niên thư đồng cũng đã trở thành một nam nhân trung niên... mà trượng phu của mình cũng đã không có ở đây.

“Không nghĩ chớp mắt lão gia đã không còn ở đây..” Nam nhân giờ tay lên lau nước mắt nói.

Không khí lập tức trở nên bi thương, Tào thị cũng không kim được lau la giọt lệ.

“Ai nha, chuyện vui đây, đừng làm phu nhân mất hứng.” Phụ nhân mập mạp vội đứng dậy cười nói, một mặt lắc lắc đi lên trước mấy bước, thi lễ vãn an, “Chúc mừng phu nhân.”

Tào thị chỉ cảm thấy như có bàn tay bóp nghẹt cổ họng bà, để cho hô hấp của bà cũng có chút khó khăn.

“Chuyện vui gì đây?”

Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng từ phía sau vang lên, Cổ Thập Bát Nương bước ra.

Người thiếu nữ này một thân quần áo tối màu, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang.

Nam tử cùng phụ nhân kia không khỏi rung mình một cái, chuyện Cổ gia nương tử dùng vàng bạc đánh vỡ thể diện tộc trưởng đã truyền ra ngoài, chuyện kinh người như thế đã nghe nhưng lần này diện kiến nữ tử như hung thần ác sát này...

“Thập Bát Nương.” Tào thị đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nhìn nữ nhi.

Cổ Thập Bát Nương giơ tay lên ý bảo bà đừng lo lắng, ánh mắt vẫn như cũ dừng trên người hai vị kia.

“Các ngươi đến đây làm gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Bẩm... tiểu thư...” Nam tử chỉ cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng cũng bật thốt lên, “Ta là Thẩm Tam lão gia...”

“Thẩm Tam lão gia là ai?” Cổ Thập Bát Nương cắt lời hấn, nhàn nhạt hỏi.

Thế nào lại không giống phu nhân như vậy, nam tử có chút nghi ngờ, hấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía mẫu tử bọn họ, nữ nhi thần sắc lạnh lùng, mẫu thân vẻ mặt lo lắng, nhưng cả hai đều không hề có vẻ vui mừng.

Không phải phu nhân đã nói, nếu biết được hấn là ai phải tới, các nàng nhất định sẽ vui mừng khôn xiết..

“Tiểu thư nói đùa...” Miệng hấn khô khốc cười nói, “Thẩm Tam lão gia cùng Cổ lão gia đã kết nghĩa anh em...”

“Vậy sao?” Trên mặt Cổ Thập Bát Nương hiện lên một tia cười, “Nương, có chuyện này sao? Người có biết không?”

Tào thị rủ mắt, “Chuyện này...Ta không biết...”

“Cái gì?” Nam tử không thể tin nhìn về phía hai người, tròn mắt.

Trên mặt Cổ Thập Bát Nương nồng đậm vui vẻ, nhìn hấn, “Có phải các ngươi tìm nhầm người rồi không?”

“Ta nói Tào nương tử, người nói thế nào không biết đây? Năm đó lão gia cùng Cổ gia các ngươi nhưng là...” Nam tử nóng nảy, bỏ qua vẻ hèn mọn vừa nãy, xắn tay áo tròn mắt nói.

“Nhưng thế nào?” Cổ Thập Bát Nương nhàn nhạt nói, “Nương, lúc ban đầu phụ thân không còn, ta không nhớ có một thúc thúc khác họ nào đến phúng viếng người? Chẳng lẽ chuyện phụ thân kết nghĩa là gạt chúng ta?”

Vừa nghe đến phúng viếng, nam tử kia đột nhiên có chút tức cười, trong lòng cũng hiểu, thì ra là người ta đã chờ sẵn rồi.

“Tào nương tử...” Hấn cười khan, “Khi đó...khi đó...”

Thật là đáng chết, phu nhân cũng không nói nhà này còn truy cứu chuyện đó, không phải chỉ cần nghe nói cầu thân là mừng rỡ như điên sao.

“Cha ngươi cùng Thẩm Tam lão gia có biết nhau, bất quá, kể từ khi cha ngươi mất, cũng đã lâu không lui tới, cha ngươi người quen cũng nhiều, trừ những người thân cận lui tới, chúng ta cũng không thể thông báo hết từng người được, như thế cũng quá đường đột thất lễ...” Tào thị nhìn nữ nhi, tựa hồ giải thích cho nàng

Cổ Thập Bát Nương gật đầu một cái, nói dạ, sau đó nhìn về phía nam tử.

“Quả nhiên là quen biết, bất quá, vị đại thúc này quá lời, nếu nói là anh em kết nghĩa thì không dám...” Nàng cười nói.

Không cũng không sao, dù gì hôm nay cũng không phải vì chuyện này mà đến, nam tử hừ một tiếng

“Tào nương tử, chuyện này ngươi quên cũng thôi, nhưng mà, hôn ước năm đó định ra, ngươi hấn cũng sẽ không quên chứ.” Hấn hơi ngẩng đầu nói, ánh mắt quét qua người mẫu tử bọn họ, “Thẩm Tam lão gia cùng phu nhân, sai ta đưa thiệp canh của Kha thiếu gia đến...”

Cổ Thập Bát Nương cười lạnh, vừa định nói chuyện, chợt khựng lại.

“Ngươi nói thiệp canh của ai?” Nàng cau mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Hứa hẹn

Edit: nnttrang

Đối với việc Thẩm gia tới cửa cầu hôn, trong lòng Cố Thập Bát Nương đã có chuẩn bị.

Mặc dù cửa hôn sự không phải do Cố Nhạc Sơn mở miệng thương nghị như kiếp trước, nhưng nhìn thấy nhiều việc sau khi nàng sống lại cũng phát sinh giống như trong dự liệu, nếu vận mệnh đã có cửa hôn sự này, nói như vậy đời này coi như mình không đề cập đến, thì vận mệnh cũng sẽ diễn ra như vậy.

Bất kể ai là người đầu tiên nói ra, điều nên đến vẫn đến, nhưng như thế đã sao?

Bình đến tướng chặn mà thôi.

Nói đến, thì thật ra chuyện này cũng không có gì lớn, nguyên bản chính là một trò cười trong cơn say rượu, không người không vật làm chứng, nếu như đời trước không phải Cố Nhạc Sơn muốn leo lên cửa hôn sự này, không chút thể diện giở thủ đoạn náo loạn, chỉ sợ cũng sẽ không thành công.

Đời này nàng cũng sẽ không chủ động đi tìm chết, mà Tào thị cũng không khóc náo đẩy nàng đi tìm đường chết, mà Thẩm gia cũng không cần phải vì thiếu một nữ tử kém cỏi như nàng mà đẩy đưa không ngừng.

Chẳng qua là, số mệnh xuất hiện cùng với trí nhớ của nàng có chút sai lệch.

“Người nói là thiếp canh của ai?” Cố Thập Bát Nương nhìn nam tử kia, hỏi.

Nàng thật không giống người bình thường ai lại hỏi thẳng vấn đề như thế, nam tử và bà mai cũng có chút phát điên.

Tại sao lúc bọn họ đi vào, đều là tiểu thư này xét hỏi?

Tại sao hôn sự của nữ nhi gia, người làm mẫu thân một câu cũng không nói?

“Tiểu thư,” Cũng may là bà mai kiến thức rộng rãi, phản ứng trước tiên, phát khản tay tiến lên phía trước cười nói, “Là Thẩm Tam lão gia Tam công tử..”

“An Kha?” Cố Thập Bát Nương ngắt lời của bà ta.

Bà mai sững sốt, cô nương này nói ra cái tên này cũng thật thuận miệng, bà ta kinh ngạc gật đầu một cái.

Thẩm An Kha? Trong đầu Cố Thập Bát Nương hiện lên một thiếu niên khiêm tốn nho nhã, nhà Thẩm gia có câu, huynh hữu đệ cung, tuân thủ các bổn phận, bất quá dường như cũng không được an khang, con trai lớn chết sớm, Thẩm An Lâm tàn tật, cùng với Thẩm An Đồng gặp bất trắc mà chết.

Duy nhất chỉ có vị tam công tử Thẩm An Kha này chính là lông tóc vô thương, mẹ đẻ của Thẩm An Kha chẳng qua cũng chỉ là một thị thiếp, mẫu tử hai người bọn họ ở trong phủ an phận thủ thường.

Bởi vì là con tiểu thúc, nàng làm tẩu tẩu cũng không có để ý lắm, mà lúc nàng gả qua thì không bao lâu hấn cũng thành thân, càng thêm không giao hữu..

Thế nào lại là hấn? Không phải là Thẩm An Lâm sao?

Chân mày Cố Thập Bát Nương cau thành một đoàn, không biết chuyện gì đã xảy ra?

“Tiểu thư, Kha thiếu gia năm nay mười lăm tuổi, học vấn cũng rất tốt, tướng mạo đường hoàng..” Nhìn cô nương trước mắt trầm mặc không nói nữa, như đang suy nghĩ điều gì, cũng giống như các thiếu nữ khuê các chắc là đang tưởng đến vị hôn phu tương lai, bà mai mừng rỡ, vội vàng nói chen vào, lời nói vừa ra khỏi mồm, chỉ thấy thần sắc thiếu nữ thay đổi, khoát tay.

“Các người đi đi.” Nàng lạnh nhạt nói.

Bà mai đang muốn miệng lưỡi lưu loát nói tiếp chợt sững sốt, cùng nam tử kia liếc mắt nhìn nhau, đây là ý gì?

“Chuyện vô căn vô cứ, đừng có đứng đây hồ ngôn loạn ngữ.” Cố Thập Bát Nương giọng nói có mấy phần mất kiên nhẫn nói, “Người đâu, tiễn khách.”

Hấn là không để bọn họ có cơ hội nói tiếp, mấy vú già ngoài cửa lập tức xông ào, chuẩn bị lôi người.

Nam tử đến lúc này coi như đã hiểu, chẳng trách vì sao gã sai vặt ngoài cửa kia câu đầu tiên hỏi hấn chính là tìm tiểu thư hay tìm phu nhân, quả nhiên nhà này tiểu thư kia chính là đương gia chủ.

“Làm sao có thể là hồ ngôn loạn ngữ?” Nam tử nóng nảy tron mắt nói, “Ta nói Cố phu nhân, các người có ý gì mới phải?”

“Ý tứ chính là chúng ta không nhận cửa hôn sự này.” Cố Thập Bát Nương đáp.

“Không chấp nhận?” Nam tử bật cười, quan sát Cố Thập Bát Nương từ trên xuống, “Tiểu thư đang nói đùa? Chúng ta là Thẩm gia, nhà Thẩm Tam lão gia, là nhà của Phủ Viễn công ở kinh thành...”

Cố Thập Bát Nương cười cười, nàng hiểu ý tứ của nam tử này, Đại Chu cấp bậc rõ ràng, thể hiện ở việc cực kì nghiêm khắc trong hôn nhân đại sự, giống như địa vị các nàng bực này, đặt ở thời bình căn bản không thể cùng với người như Thẩm Tam lão gia bực này nghị hôn, nay người ta trước vội vàng tới đây, nhà mình ngược lại cự tuyệt, thật sự nói ra không ai tin.

“Không có, hôn nhân đại sự không dám đùa giỡn, ngươi trở về nói cho Tam lão gia cùng lão phu nhân, gia phụ chưa từng đề cập đến hôn ước này, cửa hôn sự này chúng ta thật sự không dám nhận.” Cố Thập Bát Nương nói lại, một lần nữa khoát tay.

Vú già biết ý, lập tức nhanh chóng túm lấy ba người này đẩy đi ra ngoài.

Nhìn hộp lễ bị ném ra ngoài, nam tử tức giận phát tay áo một cái.

“Thật là không biết điều.” Hắn cắn giận nói, một mặt kêu bà mai lên xe.

Bên trong phòng, Tào thị lo lắng nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Thập Bát Nương.” Bà đưa tay cầm tay nữ nhi, “Đừng sợ, có nương ở đây, quyết không để cho ngươi giống kiếp trước..Một đời nhục nhã..”

Cố Thập Bát Nương đang cau mày trầm tư, tay bị mẫu thân nắm lấy, một cảm giác ám áp truyền đến, không khỏi lấy lại tinh thần cười một tiếng.

“Nương, không sao đâu.” Nàng cầm tay mẫu thân vỗ vỗ an ủi.

Chuyện này thật không có gì đáng để tâm, chẳng qua là nàng thấy có chút kì quái.

“Tại sao lại là An Kha?” Nàng lẩm bẩm nói.

“Thẩm An Lâm là con trai trưởng trong nhà..” Tào thị vuốt tóc mai của nữ nhi, nhẹ giọng nói, “Nói như vậy chắc hẳn Thẩm Tam lão gia đã có suy tính..”

“Nhưng khi đó chính xác là ta đã gả cho hắn...” Trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên sự nghi ngờ.

Hai mẫu tử đưa mắt nhìn nhau.

Thẩm Tam lão gia đối với nàng vẫn là không thích, Cố Thập Bát Nương hồi tưởng lại đời trước, bắt đầu thì Thẩm Tam lão gia đã không đồng ý cửa hôn sự này, còn là bà bà ra mặt, hiểu chi đi lễ động chi đi tình (dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động), làm cho Thẩm Tam lão gia chấp nhận, sau khi kết hôn nàng cũng tự nhủ mình không cha không mẹ, mềm mại đáng hoàng, cũng rất biết ý...

Tránh được ước định cùng con trai trưởng, đẩy con vợ kế ra thay thế, xem ra đây cũng không phải quyết định của Thẩm Tam lão gia, hay nói cách khác chính là trò đùa của tạo hóa.

Biết nàng kháng cự Thẩm An Lâm, cho nên an bài Thẩm An Kha, mục đích chính là muốn nàng bước vào cửa Thẩm gia, làm nương tử nhà Thẩm gia, sau lại bị chính nhà chồng ruồng bỏ một lần nữa...

“Quên đi,” Cố Thập Bát Nương cười, “Không gì là không có khả năng, mặc kệ hắn là ai, không lấy chồng là được.”

“Nương sẽ tìm cho ngươi một nhà khá giả.” Tào thị vuốt chân mày đang cau lại của nàng, nói bằng một giọng kiên định chưa từng có.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng.

“Cuộc đời này chỉ cần có thể chứng kiến nương cùng ca ca hảo hảo sống tốt và hạnh phúc, là đủ lắm rồi.” Nàng nói nhỏ trong miệng, xoay người, sai bước đi ra ngoài.

Đời này mặc dù có nhiều việc cũng đã thay đổi, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng sẽ không ở ngoài sáng biết là đường cùng lại một lần nữa bước lên.

Đời này, nàng không bao giờ.. không bao giờ vì nam nhân này bị thương hay vui sướng, không bao giờ nữa.. cũng không bao giờ vì hắn mà tìm đến cái chết một lần nữa.

Nàng cũng muốn nhìn xem số mệnh đùa bỡn trò gì với mình đây, có thể khiến cho nàng biết rõ là chết, mà vẫn cam tâm tình nguyện.

“Tiểu thư.” Linh Bảo ở trước mặt nàng quỳ gối khấu đầu.

Đang thất thần nhìn cây ma hoàng trong tay Cố Thập Bát Nương có chút bất ngờ nhìn về phía nàng.

Đứa bé này luôn luôn có chừng mực, sẽ không quấy rầy vào thời điểm nàng đang bào chế dược liệu, tầm mắt nàng rơi vào bọc nhỏ bên cạnh Linh Bảo.

“Ngươi muốn cùng ta từ biệt?” Cố Thập Bát Nương thả được liệu trong tay xuống, nhìn nàng hỏi.

“Dạ.” Linh Bảo đập đầu, cắn cắn môi dưới, ánh mắt kiên định, “Ta muốn đi kinh thành tìm ca ca, xin tiểu thư để cho ta đi kinh thành tìm ca ca.”

Cố Thập Bát Nương cười, đỡ Linh Bảo đứng lên.

“Đi đi, ta cũng đang có ý này.” Nàng nói

Linh Bảo hơi bất ngờ, trong nháy mắt liền mờ đi tầng sương, giờ tay lên lau lau.

“Linh Bảo thật xin lỗi tiểu thư..” Nàng nức nở nói.

“Có gì mà phải xin lỗi.” Cố Thập Bát Nương cười nói. “Ta đã sớm tính toán điều này, chẳng qua là khi đó không biết Linh Nguyên lưu lạc ở phương nào, không thể để cho một mình ngươi mò kim đáy bể, hôm nay đã có tin tức ở kinh thành, ngươi làm cái muội muội cũng nên đi tìm hân.”

Linh Bảo không ngờ nàng cũng đã sắp xếp xong xuôi, cảm động không biết phải nói gì, ôm Cố Thập Bát Nương khóc lớn.

“Thay ta chào hỏi mấy cửa hiệu thuốc, nơi này ta có viết tin, cũng nói với ca ca, ngươi đến nơi của hân..” Cố Thập Bát Nương đem mọi chuyện an bài nói với nàng.

“Không cần như vậy đâu, người đừng quấy rầy thiếu gia, đây là thời điểm thiếu gia chuyên cần học tập, ta chỉ ghé các cửa hiệu thuốc thôi, còn có thể nhận được chút giúp đỡ.” Linh Bảo khịt khịt mũi đáp.

“Cũng tốt.” Cố Thập Bát Nương gật đầu nói, “Bất quá, nhớ gặp ca ca báo một tiếng cho hân, đừng để hân lo lắng.”

Linh Bảo gật đầu, nước mắt lại muốn rơi xuống.

“Tốt lắm, ta còn chuyện cần phải làm ở đây, chờ ta sắp xếp xong, cũng đi kinh thành tìm các ngươi.” Cố Thập Bát Nương nắm hai vai của Linh Bảo cười nói.

“Tiểu thư, người phải bảo trọng, thuê thêm nhiều cái nha đầu tới giúp đỡ, ít thức đêm, lại dùng thuốc khử độc cho tay...” Linh Bảo nhìn nàng, trong đôi mắt to ngấn lệ.

Cố Thập Bát Nương cười gật đầu.

Ba ngày sau Linh Bảo theo đoàn xe của Đại Hữu Sinh đi vào kinh, Cố Thập Bát Nương đứng nghiêm chỉnh ngoài cửa thành, nhìn đoàn người phía chân trời thành những chấm đen, mới từ từ xoay người.

Huynh muội Linh Nguyên lần này tạo hóa thế nào, đã không còn do nàng làm chủ, nàng có thể đưa tay giúp đỡ tại thời điểm vận mệnh bọn họ có biến cố, nhưng con đường phía trước đi tiếp vẫn là do lựa chọn của họ.

Có phải giống như ca ca đã nói, lựa chọn bất đồng, dẫn đến số mạng cũng bất đồng? Nhưng người tại thời điểm đưa ra quyết định đó, làm sao có thể biết trước được kết quả sẽ ra sao?

Được phúc sống lại, nàng so với người khác nhiều hơn một đời trí nhớ đã trải qua, gặp phải thời điểm phải đưa ra các quyết định, nàng nhất định kiên quyết phải chọn lựa hướng hoàn toàn ngược lại, mà kết quả như thế nào, lại vô cùng mờ mịt không thể nắm bắt trong tay được, thứ duy nhất có thể nắm chính là ý chí của nàng, không cúi đầu nhận thua không chấp nhận người khi dễ không để người ta phá đi ý chí của mình.

Tỷ như bây giờ bắt nàng phải đưa đến những lựa chọn, không có kiếp trước tham khảo, không biết được điều đó sẽ dẫn đến hậu quả gì, đưa ra những quyết định này, chẳng qua là dựa vào tâm mình nghĩ.

Tiếng vỗ ngựa vang lên một trận kèm theo một cơn gió ập đến trên người nàng, Cố Thập Bát Nương nhanh chóng nép vào bên đường, đưa mắt nhìn lên.

“Ngưng.” Thẩm An Lâm ghìm ngựa dừng lại.

Một đời kia ngày ngày đợi chờ mòn mỏi cũng không thể gặp, đời này lúc đã chán ghét thì lại cứ xuất hiện trước mặt nàng.

Mỗi một lần gặp hân, lại là một lần làm cho nàng phải đối mặt với nỗi đau của kiếp trước như bị người khoét ra chảy máu đâm đũa, để cho nàng nhớ lại mình đã từng như vật thể nào, hèn hạ thế nào...

Khác với thường ngày, thiếu nữ này trừ lãnh ý, còn nhiều hơn mấy phần giễu cợt, tựa hồ là cười nhạo hân hay là cười nhạo mình?

“Thập Bát Nương.” hân siết chặt cương ngựa, ngồi trên cao nhìn xuống nàng, “Ta hôm nay chỉ đến có một câu cần phải nói.”

Cố Thập Bát Nương nhìn hân, vẻ mặt hồ hững.

“Hôn ước ta chấp nhận.” Hần trầm giọng nói, mặt mũi hơi ngấm mang theo vẻ kiên nghị, con ngựa tựa hồ nôn nóng, phun khí phì phò.

Lời này vừa thốt ra, tầm mắt nữ tử rốt cục nhìn thẳng vào hắn.

“Ngươi nói gì?” Ánh mắt nàng có chút cổ quái, hỏi.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với hắn, trong lòng Thẩm An Lâm có chút mất kiên nhẫn, nhảy xuống ngựa, đứng ở trước mặt nàng.

“Hôn ước do phụ thân ta và ngươi định ra, ta chấp nhận.” Hần nhìn nàng nói.

Tiếng nói vừa dứt, trên môi Cố Thập Bát Nương hiện lên một tia cười nhạt.

“Đừng mơ tưởng ta cho ngươi cơ hội đùa bỡn.” Nàng lẩm bẩm, nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Thẩm An Lâm đã dự liệu được sự cười nhạt của nàng.

“Đổi thành An Kha, đó là do một tay bà ta sắp đặt..” Hần thấp giọng nói, hai tay chắp sau lưng, nhìn về phía ngọn núi xa xăm, “Ta sẽ không để cho bà ta toại nguyện...”

“Bà ta là người nào? Bà ta là ai?” Cố Thập Bát Nương thuận miệng hỏi, trên mặt mang theo mấy phần xem náo nhiệt.

“Ngươi là một người quang minh lỗi lạc, ta cũng không dối gạt ngươi.” Thẩm An Lâm cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm nghị.

Cố Thập Bát Nương cuối cùng cười lên.

“Có một số việc lúc này không tiện nói rõ, nhưng ta có thể cho ngươi biết, chuyện này là một tay mẫu thân ta quyết định, cũng không phải là ý nguyện của ta..” Thẩm An Lâm không để ý đến việc nàng cười nhạt không chút che giấu, nói tiếp

“Nói vậy.” Cố Thập Bát Nương chợt ngắt lời hắn, nhìn vào trong mắt Thẩm An Lâm.

Hôn sự đã định ra, ngươi chấp nhận...

Sửa đổi hôn ước là ý định của Thẩm Tam phu nhân, không phải là ý của ngươi...

Ngươi đồng ý ta? Ngươi chấp nhận ta?

Nói vậy nói vậy.

Ngươi chấp nhận ta, vì sao để ta một mình trông phòng, vì sao đối diện ta lại làm như không thấy, vì sao công thành danh toại lại bỏ nghĩa tào khang (bỏ người vợ đã đồng cam cộng khổ với mình)

Nàng nhìn hắn, cặp mắt mơ hồ muốn bốc lửa, nàng đưa tay vịn cổ áo, cố gắng hít thở..

Kìa là cảnh vui mừng trước ngõ môn, một thân hi phục tay trong tay cùng một người mới, dùng ánh mắt lạnh băng như mũi dao lấy đi sinh mệnh nàng...

Nếu như hết thấy lặp lại một lần nữa, nàng nhất định sẽ không đem dao đâm vào người mình, mà sẽ cắm thẳng vào tim hắn.

Kẻ đáng chết chính là hắn, là hắn.

“Ta không có nói vậy.” Thanh âm Thẩm An Lâm đột nhiên đề cao.

Giống như gáo nước lạnh dội vào đĩa thức ăn, thần trí Cố Thập Bát Nương thanh tịnh lại.

“Vậy ngươi nói xem, bà ta vì sao lại muốn làm như vậy?” Nàng nhàn nhạt hỏi.

Nha đầu này nhanh như vậy đã có thể thu liễm tâm tình? Thẩm An Lâm thoáng qua một chút kinh ngạc, chợt khước miệng ần ần một tia cười.

“Bởi vì ngươi có tiền.” Hần thu lại nụ cười, nói.

Ta rất có tiền? Chân mày Cố Thập Bát Nương cau lại, nhìn về phía hắn.

“Chuyện này lúc khác sẽ nói rõ với ngươi.” Thẩm An Lâm xoay người lên ngựa, nhìn xuống nàng, “Ngươi cứ chờ tin ta, ta đi chuyến này...”

Nói đến đây liền ngưng, con ngựa cất vó phun khí phì phì.

“Ngươi chỉ cần biết, Thẩm An Lâm ta đồng ý cửa hôn sự này, ngươi ngày sau sẽ hiểu.” Hần quay đầu lại, nhìn nàng cười một tiếng, vỗ ngựa chạy đi.

Ta rất có tiền? Thẩm Tam phu nhân? Hần đồng ý cửa hôn sự này?

Suy nghĩ hỗn loạn như bụi đất bị vó ngựa đạp tung lên, trong nháy mắt bao phủ Cổ Thập Bát Nương

“Ngươi đồng ý? Ngươi chấp nhận cũng tốt, bà ta chấp nhận cũng được, có quan hệ gì với ta?” Nàng cười lạnh một tiếng, đi ra khỏi bụi đất mịt mù, “Lần này, ta không chấp nhận.”

Trong nhà, Tào thị cùng các vú già đang chuẩn bị quần áo mùa đông cho Cổ Hải, quần áo mùa hè cùng với áo kép đã làm xong đưa Linh Bảo mang đi.

“Phu nhân uống trà.” Nha đầu mang một chén trà sâm nóng hổi đến, “Tiểu thư nói gần đây người khí huyết không tốt, phải bồi bổ nhiều hơn.”

Nhận được sự quan tâm của nữ nhi, Tào thị khó nén được vui vẻ, bà ngồi xuống, nhận lấy chén trà.

“Phu nhân, phu nhân.” Gã sai vặt gác công chạy vào, có chút hốt hoảng hô.

“Hô to gọi nhỏ cái gì?” Một vú già nhanh chóng quát.

“Phu nhân, có một người tự xưng là Thẩm phủ Thẩm Tam phu nhân phủ Viễn Công cầu kiến.” Gã sai vặt vội đáp.

Tào thị nghe vậy thì cả kinh, còn chưa kịp hỏi, đã nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

“Cái gì cầu kiến, ta là mệnh phụ Ngũ phẩm, đi gặp một ả phu nhân phẩm quan còn dăm dưng hai chữ cầu kiến, thật vô lễ.” Một giọng nữ vang lên.

“Tào thị, ta tới hỏi ngươi, không tuân thủ tín ước, thoái hôn không nhận, ngươi như thế nào hành kính, còn thể diện gì dám xưng là nhà thí gia? Có phải muốn ta đi tố một chuyện, tước đi sĩ tử học tịch của ngươi, khiến nhà ngươi vĩnh viễn không được vào sĩ.”

Những lời này là của một phụ nhân ăn mặc hoa lệ được các vú già của bà ta hộ tống đi vào.

Chén trà trong tay Tào thị chợt rơi xuống, một tiếng xoảng thanh thúy vang lên.

Lời tác giả: Cầu xin các vị đạo bạn lưu ta một con đường sống a, chỉ cần cho ta thêm một hai canh giờ rồi hân lấy đi a...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Trách móc

edit: nnttrang

Tào thị từng gặp mặt Thẩm Tam lão gia hai lần, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp người nhà của hân bao giờ, vào thời điểm quan hệ của Thẩm Tam lão gia cùng Cổ Nhạc Vân tốt nhất, nàng có mang nên đi lại bất tiện d.d.lQd, mà phu nhân Thẩm Tam lão gia Triệu thị cũng mang một thân bệnh tật, tự nhiên là tránh không tiếp xúc, sau này bọn họ xa cách dần, phu nhân Thẩm Tam lão gia mất rồi hân tái giá, bọn họ lại rời Kiến Khang, hoàn toàn không có qua lại.

Vị phu nhân đứng ở đại sảnh, tuổi chừng ba mươi đồ lại, dung mạo xinh đẹp, nhưng vì khuôn mặt lạnh lùng, có vẻ uy nghiêm không dễ thân cận.

Đây chính là Thẩm Tam phu nhân, Tào thị vội vàng đứng lên, nữ nhi từng nói bà bà Thẩm gia ôn hòa từ ái, cả nhà trên dưới chỉ có bà đối với nàng tốt nhất.

“Tào thị ra mắt...” Bà cúi đầu thi lễ.

Thẩm Tam phu nhân vung tay lên, “Không cần nghi thức xã giao.”

“Mời phu nhân ngồi.” Tào thị cúi đầu nói.

Mấy bà vú già ngoài cửa bị khí thế vị phu nhân này chấn nhiếp lấy lại tinh thần, nhanh chóng dọn dẹp những mảnh vỡ của chén trà.

Thẩm Tam phu nhân cũng không có trách cứ, ngồi ngay chính giữa, đến lúc này mới đưa mắt quét về phía Tào thị.

Phu nhân này cũng chỉ có vậy, bà ta nhìn một cái rồi thu hồi tầm mắt.

“Tào thị, ngươi thật to gan.” Chân mày Thẩm Tam phu nhân nhíu lại tức giận, đưa tay vỗ bốp lên mặt bàn quát.

Tay bà ta giống như được đường bằng tất cả những thứ trên bảo hảo hạng nhất, trắng nõn trơn mịn, còn đeo hai chiếc nhẫn bảo thạch to tướng, làm tăng thêm vẻ rực rỡ chói lóa.

“Phụ nhân nói lời ấy là có ý gì?” Tào thị khẽ ngẩng đầu nhìn Thẩm Tam phụ nhân một cái, lại rũ mắt xuống.

“Còn dám giả bộ hồ đồ trước mặt ta?” Thẩm Tam phụ nhân cười lạnh, nhìn phụ nhân đứng một bên, linh hồn run rẩy giấu bên trong lớp quần áo hoa lệ căn bản không chạy khỏi ánh mắt bà.

“Ta hỏi ngươi, vì sao không nhận hôn sự? Ngươi muốn thế nào?” Bà ta nhìn Tào thị d.Đ.BQ0n, hừ một tiếng nói, “Ngươi cũng là chủ mẫu nhà thi quan, tự nhiên cũng phải biết giữ chữ tín, tại sao có thể bội ước đây hả?”

“Ta hỏi ngươi, Thẩm gia ta không xứng với ngươi?”

“Ta lại hỏi, hay là phẩm hạnh của con ta không xứng?”

Bà ta hỏi gần từng câu, Tào thị cũng lần lượt nhỏ tiếng đáp không phải.

Nhìn phụ nhân này khí thế yếu ớt chưa đánh đã thua, sắc mặt Thẩm Tam phụ nhân thả lỏng một chút, trên mặt hiện lên nụ cười, biết mở màn của mình đã trấn trụ nàng.

Cùng giao thủ với loại phụ nhân này, chính là lớn tiếng dọa người, sau đó lại từ từ mưu toan kế hoạch của mình, Tào thị là người cả đời núp trong nhà không hiểu thế sự, xem phụ quân là trời hết đức cung phụng, nào phải đối thủ của bà ta.

Chất vấn đã xong, vậy thì phải cho nàng quả táo ngọt, ngữ điệu của Thẩm Tam phụ nhân nhẹ lại.

“Ta biết, những năm này nhà chúng ta cùng các ngươi không qua lại. trong lòng ngươi tức giận, nhưng dù có hờn dỗi, cũng không thể đem chuyện hôn nhân đại sự ra đùa giỡn.” Bà ta chậm rãi nói, khóe miệng hiện lên một tia cười, nhắc tay. “Ngồi xuống nói chuyện.”

Tào thị ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, rồi từ từ ngồi xuống một bên.

“Nhà chúng ta sự vụ phức tạp, mà các ngươi những năm nay cũng không ở tại Kiến Khang, nhưng thân thích chính là thân thích, chẳng lẽ không qua lại thì không phải thân thích nữa hay sao?” Thẩm Tam phụ nhân chậm rãi nói, một mặt nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ít.

Trà xuân Thiết Quan âm thượng hạng, bà ta hơi gật đầu một cái, uống thêm vài hớp.

Tào thị bên kia vẫn đáp dạ như cũ, đồng thời vang lên tiếng nước nở.

Thẩm Tam phụ nhân như rồng mây, khóc cái gì, đừng nói là muốn giả dạng đáng thương để giữ lấy thể diện.

“Kha nhi mặc dù là thứ xuất, nhưng cũng là một tay ta nuôi lớn, tuổi cũng tương đương Cố Thập Bát Nương, tính tình hiền lành, không cần lo lắng hấn gà chó không yên...” Thẩm Tam phụ nhân tiếp tục nói.

Tào thị chẳng qua cúi đầu thấp hơn, thỉnh thoảng nhẹ nhàng lau lệ, cũng không biết là có nghe lọt hay không.

“Mong một tháng sáu trăng tròn thì hơi nóng, ta xem không bằng đợi sang thu, bọn hấn tuổi cũng không còn nhỏ nữa, định ra ngày tốt, ngươi thấy sao?” Thẩm Tam phụ nhân cuối cùng hỏi một câu.

Một bên Tào thị như bị giật bắn người đứng bật cả dậy.

“Phụ nhân, đa tạ phụ nhân ưu ái, nhưng hôn sự này... Hôn sự này thứ cho chúng ta không thể đáp ứng.” Trong mắt bà mang theo vài phần hoảng sợ, đôi môi trắng bệch, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

Thẩm Tam phụ nhân sững sốt, không ngờ bà ta ngồi nửa ngày nói một cách vô ích, chợt giận dữ.

“Tào thị.” Bà ta vỗ lên bàn một cái, chén trà lắc lư, nước trà bên trong tràn ra bàn.

Một tiếng này dọa cho các nha hoàn bà vù trong phòng sợ mất mặt, vị phụ nhân quan gia này lại khỏe như vậy.

“Phụ nhân, xin thứ cho Tào thị thất đức vô lễ..” Tào thị che mặt khóc thút thít, “Hôn sự này ngàn lần cũng không thể đáp ứng..”

Thẩm Tam phụ nhân tức giận muốn điên d,Đ.Bqdn, phụ nhân này chỉ biết khóc sụt sùi, dầu muối đều không vào.

“Ngươi, ngươi.” Bà ta vịn ghế, thẳng mi nhìn Tào thị, cố gắng kìm chế một hơi, thấp giọng nói, “Tào thị, ngươi muốn như thế nào đây?”

Tào thị chỉ liên tục khóc ròng xin phụ nhân thứ tội.

“Nói như vậy ngươi chính là đang trách lúc lão gia nhà ngươi qua đời, chúng ta không đến phúng điếu?” Tào thị không nói, Thẩm Tam phụ nhân không

thể làm khác hơn là cắn răng tự mình hỏi.

Tào thị lắc đầu nói dạ không phải.

“Hay là vì kết thân không phải con trai trưởng?” Thảm Tam phu nhân bói móc.

Con trai trưởng là Thảm An Lâm, Tào thị như bị kim châm giết mình ngẩng đầu lên, quên cả khóc.

Xem đi, luồng cuồng, Thảm Tam phu nhân hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là vì điều này, nói không chừng đã tư thông với nhau lâu rồi.

“Phu nhân có phải vừa mất Lâm nhi hơn không?” Bà ta nhìn Tào thị, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

“Không, không” Tào thị cắn môi dưới, trước mắt hiện lên bộ dáng nữ nhi năm đó nữ nhi quý gồi thương tâm khóc rống như điên như dại..

Người kia là hưu con gái của nàng, người kia chính là bức nữ nhi nàng đến chết...

Bà tựa hồ nhìn thấy nữ nhi một thân đầy máu tươi té xuống đất, bốn phía là nghĩa địa hoang vu...

“Thảm phu nhân, mời người trở về đi, cửa hôn sự này, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng.” Tào thị ngẩng đầu nói.

Thảm Tam phu nhân cười lạnh một tiếng.

“Tào thị, Lâm nhi các người đừng tưởng có thể với, hẳn là con trai trưởng của Thảm phủ chúng ta..” Bà ta chậm rãi nói, nhấn mạnh mấy chữ con trai trưởng, không che giấu sự khinh miệt trong ánh mắt nhìn về phía Tào thị, “..Hôn nhân đại sự ngay cả kẻ làm cha mẹ như chúng ta cũng không thể quyết định, trước hết phải hỏi qua ý kiến Lão Công tước... Người khôn là tự biết đủ, Tào thị, người có hiểu?”

“Ta hiểu, ta hiểu,” Sắc mặt Tào thị trắng bệch gật gật đầu, “Cho nên mời phu nhân trở về đi, cửa hôn sự này ta sẽ không đáp ứng.”

“Tào thị người còn muốn thế nào?” Thảm Tam phu nhân cũng không áp chế được tức giận, vỗ mạnh mặt bàn đứng lên.

“Ta không muốn gì hết, van cầu người Thảm phu nhân, người bỏ qua cho Thập Bát Nương của chúng ta, bỏ qua cho Thập Bát Nương của chúng ta đi..” Tào thị chột lao qua, nắm được ống tay áo bà ta khóc hô.

Sắc mặt Thảm Tam phu nhân biến đổi, nhìn phụ nhân đang níu lấy mình luồng cuồng khóc lóc, thiếu chút nữa cắn nát cả môi.

Nàng có ý gì?

“Bất kể là ai, chỉ cần là họ Thảm, ta cũng sẽ không đáp ứng, van cầu người, Thảm phu nhân, người bỏ qua cho Thập Bát Nương của chúng ta đi..” Tào thị khóc, ánh mắt rã rời.

Chẳng lẽ thật là không muốn gả? Thảm Tam phu nhân rút cục lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Theo bà ta, này nhà Tào thị cự hôn, không hướng đến oán hận nhà bọn họ nhiều năm không qua lại, thậm chí trong lòng cũng hiểu là Thảm gia bọn họ không tính toán nhận thức cửa hôn sự này, trong nỗi thất vọng đột nhiên thấy bọn họ tới cửa, tự nhiên sẽ không dễ dàng để bọn họ nguyện ý, cho nên mới ra vẻ dẫn đo làm khó một phen.

Dĩ nhiên, cũng vì quyết định cuối cùng không phải con trai trưởng nên trong lòng bất mãn, nhưng bất mãn thì thế nào, sau khi bàn bạc, Tào thị cũng sẽ không có lý do gì từ chối cửa hôn phối này.

Chỉ cần dán lên cái danh vị Thảm phủ này, vậy có nghĩa là vinh hoa phú quý, nhà cao cửa rộng.

Dĩ nhiên nhà bọn họ bây giờ có tiền, nhưng trở thành vợ nhà đại phú hộ nhà cao cửa rộng tôi tớ thành đàn, vẫn là ước mơ của bao nhiêu nữ tử.

Nhà quyền thế, cầm y ngọc thực, sống an nhàn sung sướng, chẳng lẽ còn có nữ tử cự tuyệt? Chẳng lẽ mẫu tử bọn họ không suy nghĩ được bình thường như người khác?

Nhưng, vị phụ nhân nhu nhược trước mắt này, cứ một mực không đáp ứng, chỉ cần là họ Thảm, nhất quyết không chịu...

Thần sắc Thảm Tam phu nhân biến ảo, ánh mắt lóe lên không ngừng.

Hoặc là đã đoán được bản thân mình coi trọng tiền của bọn họ?

Vậy thì thế nào? Có thể để bà ta xem trọng, tiếp nạp vào cửa, cũng đủ để bọn họ cảm tạ ân đức.

“Tào thị” Thảm Tam phu nhân chột hất Tào thị ra, không chút nào che giấu tức giận trong mắt, tỏa ra mãnh liệt, “Người cũng thật can đảm dám uy hiếp bốn mạng phu nhân ta, ta muốn hưởng Hoàng hậu nương nương tổ cáo nhà người, tước đi học tịch của các người, ta cũng muốn nhìn một chút, kẻ bất tuân thủ bội ước, bất nhân bất nghĩa, vô liêm sỉ các người còn mặt mũi nào sống tiếp tại Kiến Khang.”

Một tiếng quát thối tai, khiến cho Tào thị ngã ngửa cả người, bà lui về sau mấy bước, đứng vào cạnh bàn, ngực kịch liệt đập phồng, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Tước thân phận, đoạt học tịch..

“Tào thị, Cổ Hải nhà ngươi mới được thuận lợi về con đường học tập, đang khởi danh Kiến Khang, ngươi nghĩ xem hắn có một mẫu thân bội bạc thì như thế nào? Ngươi nghĩ hắn có một muội muội thoát hôn không lấy chồng thì sao? Ngươi nghĩ hắn bị người đời cười nhạo sẽ ra sao?” Thẩm Tam phu nhân lạnh giọng nói.

“Địa vị Thẩm phủ chúng ta như thế, ăn nói khép nép đến nghị hôn, lại bị ngươi lạnh nhạt cự tuyệt, ngươi xem thế diện Thẩm phủ chúng ta còn đâu?” Thẩm Tam phu nhân ngẩng đầu lên, từ trên cao cao tại thượng nhìn xuống Tào thị, “Ngươi hôm nay đập đổ thế diện Thẩm phủ, cự tuyệt hôn ước với Thẩm phủ, ta cũng muốn xem xem, các ngươi còn có thể cười đầu, gả chồng đến cái nhà tốt lành gì.”

Đây là uy hiếp, nhưng uy hiếp rất chân thật, đối với Thẩm gia mà nói, quyền sinh sát không có, nhưng hủy diệt danh dự một nhà cô nhi quả phụ nhỏ các nàng cũng thật sự quá dễ dàng d.l3qd0n, chỉ cần một câu nói của bọn họ, thì các nhà muốn đến cầu hôn còn phải đắn đo nhiều.

Nói không chừng, sẽ có rất nhiều chỉ trích, lâu dài, kết quả nhất định, tiền căn cũng không ai truy cứu, danh tiếng cả nhà bọn họ coi như không thể cứu vãn được nữa.

Thẩm Tam phu nhân Tào thị một thân đầy bụi đất, trong lòng lại dâng lên hận ý, không nghĩ đến chuyện đơn giản như vậy, còn khiến bà ta phải sử dụng chiêu này, nói ra những lời đó.

“Tào thị, chuyện hôn sự của nữ nhi chính là chuyện vui, ngươi cần gì phải như vậy? Chúng ta ngồi xuống đây hảo hảo..” Bà ta hạ giọng nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tào thị lao đảo tiến lên, xông đến bà ta.

“Chính là ta chết, cũng không để cho các ngươi làm hại Thập Bát Nương.” Bà khàn giọng kêu, hai tay nắm vai Thẩm Tam phu nhân, “..Nếu muốn hại Thập Bát Nương, ngươi giết ta trước đi, giết Hải ca trước..”

Thẩm Tam phu nhân thất kinh, Tào thị này điên rồi, trong nháy mắt bà ta bị một phụ nhân gầy yếu thấp hơn mình một cái đầu lay động đến choáng váng, trăm cái trên đầu tán loạn, khuôn mặt đánh mất vẻ nghiêm nghị.

“Người đâu, người đâu, điên rồi, điên rồi.” Bà ta vừa sợ vừa tức.

Các vú già canh cửa giật mình, vội xông tới bắt lấy Tào thị đang sống chết kéo Thẩm Tam phu nhân, xoẹt một tiếng, tay áo Thẩm Tam phu nhân bị xé toạt một bên.

“Đánh cho ta.” Thẩm Tam phu nhân gầm lên giận dữ, chỉ vào Tào thị đang bị kéo ra.

Lập tức có hai ba bà vú lưng hùm vai gấu kéo tay áo xông về phía Tào thị.

“Lớn mật!” Một tiếng quát thối tai từ ngoài cửa truyền đến.

Thâm âm phá lệ bén nhọn này, như muốn thủng màng nhĩ mọi người bên trong, làm cho động tác cũng dừng lại theo.

Cổ Thập Bát Nương nhanh chóng đi vào, về mặt trấn định, sẵn giọng.

“Các ngươi đều đi chết hết đi, ta nuôi các ngươi ăn không ngồi rồi hay sao?” hai lông mày nàng dựng thẳng hết lớn, ánh mắt quét qua các vú già đứng ngây ngơ giữa phòng.

Tiểu thư chính là dám dùng bạc giết chết người, bọn chủ tớ trong cửa rốt cục lấy lại tinh thần, vị quan gia phu nhân trước mặt tuy lợi hại, cũng là người ngoài, không quyết định được sinh tử của bọn họ.

Vú già Cổ gia kéo nhau lên, dìu Tào thị đứng dậy, nhặt ghế trong đại sảnh lên.

“Ngươi.” Thẩm Tam phu nhân nhìn thiếu nữ một thân lệ khí sải chân bước đến, căn bản không thể tin được với vị thiếu nữ nhu nhược đã gặp ở thiên viện là cùng một người.

“Vị phu nhân này là mệnh quan triều đình?”

“Hay là lấy được phê chuẩn của sai dịch vào trạch nhà người khác?”

“Hay là muốn đến nhà ta làm kẻ trộm giết người cướp của?”

“Chỗ này của ta không chứa kẻ vi pháp loạn ki.”

Nhìn thiếu nữ từng bước từng bước tiến đến gần, lại lớn tiếng ép hỏi, làm Thẩm Tam phu nhân không khỏi lui về phía sau.

“..Người thân là một ngũ phẩm mệnh phụ, xông vào nhà người khác, mở miệng đánh giết, cùng kẻ trộm giết người cướp của có gì khác biệt?”

“Người có điều gì mà xứng danh mệnh phụ của mệnh phụ triều đình? Thâm Tam lão gia bệnh lâu nằm trên giường, người thân là thê tử, không ở bên cạnh trông nom, ngược lại chạy đến nhà người khác, nói năng lỗ mãng, lấy quyền thế uy hiếp người khác..”

“Người muốn tổ nhà ta sao, người không tuân thủ lễ nghi, không đức tòng phu, ý mạnh hiếp yếu, quát tháo đối chọi, ta còn muốn đi quan phủ tố cáo người người không thấu đáo tam tòng tứ đức, không tuân thủ tam cương ngũ, bất nhân bất nghĩa, bất lễ bất trí, đoạt phong hào của người, tước đi thân phận mệnh phụ phu nhân của người.”

Ông một tiếng, Thâm Tam phu nhân không khỏi lui về sau từng bước, trong nháy mắt bà ta không thể nói tiếng nào, chỉ ngo ngắc nhìn thiếu nữ gần trong gang tấc.

Người ta nói nữ tử này phi dương bạt hổ, nói chuyện lưu loát, đối trắng thay đen, bà ta còn không tin..

Nha đầu này dung mạo không tính là xuất chúng, hơn nữa trên mặt lại là vẻ trang nghiêm không hợp tuổi, cũng không có nửa điểm tươi mát làm người ta vui mắt thích ý như những thiếu nữ cùng độ tuổi.

Chẳng qua, trên khóe mắt nữ tử hung hãn đó lại ngấn nước...

“Hảo.” Thâm Tam phu nhân lấy lại tinh thần, đẩy vú già đỡ hai bên tay ra, nhìn Cố Thập Bát Nương, quát lên, “Ta chờ người đi tố.”

Dứt lời vung ống tay áo bước ra ngoài, đám vú già của bà ta nhanh chóng đi ra, đại sảnh náo nhiệt nháy mắt khôi phục yên tĩnh.

Lúc Thâm Tam phu nhân đi qua sát bên người, Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, từng giọt lệ rơi xuống.

Tại sao có thể như vậy...

Bà ấy không phải như vậy... Bà ấy hiểu rõ mình nhất...

Bà sẽ quát những kẻ cười nhạo xuất thân mình là người ở, là đứa mồ côi..

Bà ấy nói không coi trọng bản thân, bà ấy là người tốt nhất...

Mới vừa rồi bên ngoài đại sảnh, ý tứ khinh miệt trong lời nói nhắc nhở nương là ảo giác của mình sao?

Đối mặt với Tào thị không chút nào che giấu ý tứ cao cao tại thượng, lại thẹn quá hóa giận hung hăng uy hiếp...

Rõ ràng bọn họ ở trong mắt bà ấy, chính là như con kiến hôi, con kiến hôi nào có quyền phản kháng, bà ấy cũng sẽ không chớp mắt mà tùy ý đánh giết..

Bà ấy không phải, không là người hòa ái đoan trang như Bồ Tát..Không phải người thương mình như cha như mẹ kia...

Là người thay đổi...hay là chính mắt mình bị mù?

“Bà ta xem trọng tiền của người.” Lời của Thâm An Lâm đột nhiên vang lên bên tai.

Vạn nhất nàng không còn tiền, bà ấy coi nàng là cái gì?

“Thập Bát Nương.” Một đôi tay ôm lấy nàng, Tào thị có chút bối rối lau nước mắt trên mặt nàng, chính bà cũng giàn dụa nước mắt, “Đừng sợ, đừng sợ, dù có chết, nương cũng sẽ không đáp ứng.. Nương không sợ, ca ca người cũng sẽ không sợ, coi như là không quan không tước, bỏ xú, chúng ta cũng sẽ không khóc, chỉ cần người còn sống, chúng ta ở cùng với nhau, là tốt rồi...Người đừng sợ, ca ca người nếu ở đây, nhất định cũng sẽ làm như vậy.”

Nàng biết, nàng biết, Cố Thập Bát Nương đưa tay ôm lấy Tào thị, đầu dựa vào trước người bà.

Hôm qua Chang quên mất

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Cân nhắc

“Người nói xem bà ta sẽ thật sự đi tổ chúng ta sao?” Chờ đám người Thẩm Tam phu nhân vừa đi, mẫu tử bọn họ cũng đã bình tâm lại, Tào thị rốt cục không nhịn được hỏi.

Bà nhìn Cố Thập Bát Nương thần sắc âm trầm, vị Thẩm Tam phu nhân này quả thật bất đồng so với nữ nhi miêu tả, khí thế bén nhọn như thế, nhất định là cái mẹ chồng hà khắc đến nỗi nói cũng phải cân trọng, thế nào nữ nhi lại nói...

“Bà ấy sẽ không.” Cố Thập Bát Nương đáp, đưa chén trà lên môi uống một ngụm.

Làm như nàng hiểu rõ là Thẩm Tam phu nhân sẽ không làm như vậy, nhưng nàng cũng hiểu thêm phần nào về bà ta.

Trên cõi đời này không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người, trừ người thân, mà hiển nhiên Thẩm Tam phu nhân sẽ không coi nàng là người thân.

Ý nghĩ như vậy xuất hiện, nháy mắt trong đầu chợt thanh minh vô cùng.

Nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, những chuyện liên quan đến Thẩm Tam phu nhân trong trí nhớ thay nhau hiện lên, lời nói ôn hòa kia, gò má từ ái, cùng với những thuyết giáo nhẹ nhàng d.LQyĐoN, lần này nhìn lại, lại có một cảm giác thật khác biệt.

Cái loại cảm giác thân thiết đó dường như chỉ là cố ý làm ra vẻ như vậy, bất kể nàng hỏi tương thế nào, đều không thể thuyết phục bản thân mình nhìn ra một tia đã từng cho là ôn tình.

Là nàng thay đổi, hôm nay nàng đã hoàn toàn thay đổi, cho nên sự việc trong mắt cũng có những cảm nhận khác đi hay sao?

Mới vừa rồi nàng trở về sớm hơn mọi ngày, nhìn thấy Thẩm Tam phu nhân tâm tình kích động không thể áp chế, nhưng nhìn ra đối phương lại giả bất thiện, bởi vì ôn tình lưu lại của kiếp trước khiến cho nàng không cách nào đối diện với xung đột của hai người, nên đứng ngoài cửa không vào, vì vậy mới chứng kiến một màn như vậy. thấy trong trí nhớ của mình thật ra chưa từng có Thẩm Tam phu nhân.

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, hít sâu một hơi

Được rồi, chuyện đến bước này, đã hoàn toàn không thể huyền hoặc bản thân là Thẩm Tam phu nhân thật lòng yêu mến nàng, cho nên thúc đẩy hôn ước này.

Đối với Cố Thập Bát Nương mà nói, hành động lừa dối mình của người khác là không thể chấp nhận được, một khi tâm hồn đã tin tưởng, sau một khắc chắc chắn vạn kiếp bất phục.

Nếu đúng như lời Thẩm An Lâm, bà ấy vì tiền, vậy theo một góc độ khác, một đời kia Cố Thập Bát Nương nàng không có tiền, tại sao Thẩm Tam phu nhân lại đối với nàng như vậy?

Nhớ lại Thẩm Tam phu nhân vừa rồi bộc lộ ra vẻ cao cao tại thượng cùng với sự khinh bỉ, khi đó Cố Thập Bát Nương không có bất kỳ ưu thế nào, bất lợi ngược lại là một đồng lớn.

“Bất lợi” Cố Thập Bát Nương đặt chén trà xuống, ánh mắt sáng lên.

“Thập Bát Nương.” Tào thị vội hỏi han nàng.

Mới vừa rồi nhìn thấy nữ nhi suy nghĩ điều gì, thần sắc u sầu, chỉ nói với bà là lo lắng chuyện vừa rồi.

“Đừng sợ, thoát hôn cũng không phải là đại sự gì, chuyện thường xảy ra, cũng không phải chuyện li kì gì, hướng chỉ là lỗi do bọn họ thất lễ trước, nếu bị thẩm vấn ở công đường, nương cũng không sợ.” Tào thị vuốt ve mái tóc Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng nói.

Bà vừa nói chuyện, chợt xoay người đi vào nội đường, Cố Thập Bát Nương tò mò không biết bà định làm gì, nhanh chóng đuổi theo.

“Cái này...” Tào thị lấy một tờ giấy từ đáy rương ra D3DL3QuĐoN, tờ giấy đã ố vàng với những vết mực loang lổ.

“Đây chính là ước định do Thẩm Tam lão gia năm đó cùng phụ thân viết?” Cố Thập Bát Nương đưa tay nhận lấy.

Thấy chữ viết ngoáy một cách hỗn loạn hiển nhiên không phải lễ thư chính thức, cũng không có nói tới ngày sinh tháng đẻ gì cả, mà chỉ nói là ước định với con gái thân gia, ở dưới còn có một bài phú nhỏ, đại ý là ước mơ lần sau thi đỗ đạt hãnh diện, mặc dù có chứa chút khí chưa, nhưng cũng không mất đi hăng hái của thiếu niên...

“Đây là lúc bọn hần say rượu viết ra...” khoe môi Tào thị cong cong, tựa như nhìn thấy trượng phu say khướt giờ lễ thư lên cười to, vui vẻ rất nhanh tẩn đi, chỉ còn lại vẻ khổ sở trên khuôn mặt.

Cố Thập Bát Nương đốt một ngọn nến trên bàn.

“Không môn đăng hộ đối...” nàng lầm bầm nói.

Kết hôn đã biết chính mình không thân phận địa vị, lại là một nữ tử mồ côi không cha không mẹ vô huynh vô đệ, đối với vị Thẩm An Lâm là con trai

trường trong một tộc lớn như vậy mà nói, ý vị thế nào?

“Buồn cười... Si nhục...” Cố Thập Bát Nương giờ tay lên, một chút lửa bắt lên, trong nháy mắt tờ giấy mỏng hóa thành tro bụi

Nhìn thấy biểu hiện hôm nay của Thẩm Tam phu nhân, bà ta sẽ đồng ý làm chuyện khiến người khác chê cười, bị người ta rêu rao sỉ nhục hay sao?

Trong phòng một trận trầm mặc, mẫu tử hai người nhìn đồng tro tàn có chút suy nghĩ, một cơn gió thổi nhẹ qua, làm bụi tro bay tứ tán đi.

“Cho nên nương yên tâm, bà ta sẽ không đi tố chuyện chúng ta..” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt, “Bà ấy là một người rất sĩ diện..”

Vừa nói vừa đỡ Tào thị ngồi xún, “Hôn sự lần này không thành, nếu như người ngoài biết chúng ta thoái hôn không chấp nhận, người nói xem ai mất mặt hơn ai?”

Phải nói bọn họ từ chối hôn sự này, chỉ sợ còn không có ai tin.

“Cho nên, bà ấy sẽ không làm chuyện đó đâu.” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Bà ta bắt quá then quá hóa giận tất sẽ nói như vậy, cũng không có gì, chẳng qua cùng lắm thì tung ít tin đồn ô miệt chúng ta... Ta cũng không quan tâm, chẳng qua chỉ sợ hôn sự của ca ca bị ảnh hưởng...”

Trên mặt nàng hiện lên mấy phần sầu lo.

“Thập Bát Nương.” Tào thị nhỏ nhẹ nói, “Không gì quan trọng hơn mạng sống..”

Trong số mệnh lúc này bà cùng Cố Hải đã không còn trên đời, chứ đừng nói gì đến việc cưới gả..

“Vâng ạ.” Cố Thập Bát Nương cười gật đầu, ánh mắt bất ngờ sáng lên, “Bất quá nếu bà ta dám dựa vào quan hệ trong quan trường làm khó ca ca, ta nhất định không để bà ta yên ổn.”

Nàng nắm chặt hai bàn tay, “Trọc đầu không sợ bị nắm tóc – vua cũng phải thua kẻ liều, ta thử đại náo xem, ai sợ ai.”

Thối lui về sau không phải là không thể, nhưng con đường Cố Thập Bát Nương đã muốn nắm chặt, nếu ai khiêu chiến ranh giới cuối cùng của nàng, đừng trách nàng cá chết lưới rách.

Nàng không có quyền thế thông thiên cũng không có quý nhân để dựa vào, cái nàng có duy nhất chính là ý chí thấy chết không sờn.

Ngoài cửa Cố gia, xe ngựa Thẩm Tam phu nhân vội vàng chạy ra, Thẩm Tam phu nhân bên trong xe ngựa hào hoa bây giờ áo quần tán loạn, sắc mặt tái xanh, ngón tay trên đầu gối siết lại vì hơi dùng sức mấy đầu ngón tay trắng bệch.

“Cái tiện phụ này, cái tiện phụ này.” Bà ta nghiêng răng nặng ra những lời này.

“Phu nhân.” Một phụ nhân mặt tròn nhanh chóng bước lại, “Nhất định phải đi tố bọn họ một chuyện, viết thư tín cho Lão Công tước ở kinh thành, để hấn xuất thủ xử lí nhĩ tử bọn họ..”

Lời phụ nhân còn chưa dứt, một bàn tay nặng nề rơi trên mặt đĐB.Qy.Đ, phụ nhân ngã chổng vó trên xe, quên cả đau, cả người quỳ rạp xuống, run rẩy.

“Ngươi còn chê ta không đủ mất mặt sao? Ngươi cho rằng để mọi người đều biết nhà bọn hấn cự tuyệt hôn sự với chúng ta là chuyện huyền diệu hay sao?” Thẩm Tam phu nhân nhìn chằm chằm phụ nhân kia, cắn răng nghiêng lợi nói, “Ngu xuẩn, cút xa ta ra một chút!”

Phụ nhân hoảng loạn, không kịp kêu xe dừng lại, nhất màn xe nhảy ra ngoài, xe ngựa phóng nhanh, phụ nhân cũng lăn quay trên đường.

Phu xe dường như không nhìn thấy, thần sắc không đổi, roi trên tay giục ngựa không ngừng.

Đội bọn họ đã đi qua, xe ngựa phía sau mới dám dừng lại, bầu ngực già trên mặt có chút hã hê cười kéo phụ nhân kia lên, phụ nhân kia ngã rách cả xiêm áo, che khuôn mặt sưng đỏ xấu hổ mặc cho bọn họ cười nhạo chui vào trong xe ngựa, đoàn người biến mất trong ngõ hẻm Cố gia.

Hai ngày sau, bên trong Thẩm gia.

“Phu nhân, không tìm được hôn thư..”

Bên trong đại sảnh mấy bà vú cúi đầu quỳ trước mặt Thẩm Tam phu nhân.

Đã khôi phục lại bình tĩnh, Thẩm Tam phu nhân nhìn không ra vui buồn, chẳng qua là đặt chén trà xuống có chút nặng nề, đứng dậy đi vào bên trong.

“Lão gia....Lão gia...” Thẩm Tam phu nhân nhẹ giọng gọi.

Thẩm Tam lão gia đang mơ mơ màng màng trên giường ngủ, qua hồi lâu dường như tỉnh lại như không.

“Hôn thư ở đâu? Hôn thư với Cố gia..” Thẩm Tam phu nhân vội hỏi.

“..ừm..” Thảm Tam lão gia đang mê mê nghiêng đầu sang “...Nào có...Hôn thư cái gì...Không có...đừng mơ tưởng..”

Thảm Tam phu nhân thở dài một hơi, không cam lòng ngồi xún bên mép giường, vuốt tay Thảm Tam lão gia.

“..Người không phải từng nói, nhậu say, cùng hấn viết ra hôn ước,..còn có thơ..” Bà ta nhẹ giọng nói vào tai Thảm Tam lão gia.

Thảm Tam lão gia tựa hồ nhớ lại điều gì, trên mặt hiện lên một tia cười yếu ớt.

“..Lục ca khinh bãi xuyên Sở Thành../Ngư ca điều hô tổng giang phong..hào tho” hấn lẩm bầm nói.

“Lão gia nhớ ra rồi? Đề ở đâu đây?” Sắc mặt Thảm Tam phu nhân hiện lên vẻ vui mừng.

“Đốt..” Thảm Tam lão gia lẩm bầm nói, chợt ngoe đầu, chợt nước mắt chảy xuống bên mặt, “..Văn nương..Văn nương..Ta có lỗi với người..”

Sắc mặt Thảm Tam phu nhân trầm xuống, bà từ từ ngồi thẳng người, nghe tiếng nước nở của Thảm Tam lão gia nước nở mơ hồ kêu Văn nương rồi lại lẩm vào giấc ngủ, bên trong phòng tĩnh lặng.

Thảm Tam phu nhân chỉ cảm thấy bàn tay mình đang nắm lấy lạnh như băng, tầm mắt của bà rơi vào góc giường, trên bàn nhỏ đó có bày một hòm nữ trang màu đen, bên trên hoa văn có khắc hai chữ Văn nương rõ ràng đập vào mắt bà.

Bà chợt đứng lên, bước lên mấy bước nữa chộp lấy cái hộp kia, giơ tay muốn đem nó đập xuống đất.

“Phu nhân.” Một lão phụ không biết từ đâu nhanh chóng chạy đến, định lấy cánh tay bà, nhìn bà ta lắc đầu.

“Phu nhân, không thể, lão gia chưa...Lâm thiếu gia cũng còn không có...” Lão phụ thấp giọng nói, “..Không phải là lúc này...”

Sắc mặt Thảm Tam phu nhân biến ảo, từ từ để tay xuống, đem hộp nữ trang đặt vào chỗ cũ, còn đưa tay vuốt nhẹ, tựa như muốn lau đi bụi bám trên đó.

“Ta đi đến hôm nay mất trọn mười lăm năm..” Bà ta lẩm bầm, “..Mười lăm năm, bất quá cũng là một cái chớp mắt..”

“..Dạ, phu nhân..” Lão phụ vịn tay bà, “..Lâm thiếu gia đã đi thượng kinh nhập quân..lão nô nhận được tin tức từ phía bắc, trận đại chiến này ngày càng kịch liệt..”

“Không phải đã nói muốn nghị hòa sao..” Thảm Tam phu nhân chậm rãi xoay người bước ra, “..Lại đánh tiếp, lại muốn chết rất nhiều người...A di đà Phật..”

Thanh âm của bà ta mang theo ưu sầu thương xót, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh như băng.

“Bất quá chuyện của tiện phụ kia cũng không thể để như vậy.” Bà cắn răng nói, “Đã nhiều năm như vậy, ta còn chưa bao giờ bị chọc tức như vậy.”

“Dạ, phu nhân yên tâm.” Lão phụ ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, “Chỉ cần mẫu tử các nàng còn ở Kiến Khang một ngày, liền đừng mơ tưởng có thể hảo hảo lập gia đình.”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bên Thảm Tam phu nhân cũng ngoài dự liệu của Cố Thập Bát Nương, cũng không có động tĩnh gì, tựa hồ chưa từng có chuyện gì phát sinh qua, Cố Thập Bát Nương do dự, còn cho người thăm dò Thảm An Lâm, đối với việc hấn đột nhiên nói chuyện cùng nàng hôm đó, nàng muốn hỏi thêm vài câu d.d quý đôn, nhưng người trở về báo lại với nàng, Thảm An Lâm đã quay trở lại quân đội..

“Lúc này?” Cố Thập Bát Nương sừng sốt, tính toán trong đầu, cùng với trí nhớ trao đổi nhau.

Nàng cùng Thảm An Lâm sang năm thành thân, lúc thành thân, Thảm An Lâm chinh chiến bên ngoài, vậy coi như, đây cũng chính là thời điểm hấn lên đường?

Nàng chợt rung mình một cái, nói cách khác, lúc từ giả Thảm An Lâm, hấn lại trở thành..người quê..

Đây là chuyện của vận mệnh, không liên quan đến nàng, huống chi hấn chẳng qua chỉ mất cái chân, vẫn may mắn hơn mình mất đi cả tính mạng.

Nhìn những cánh chim yến quanh quẩn trên bầu trời, Cố Thập Bát Nương khoát tay, để cho gã sai vặt lui ra, cũng không đi Thảm gia hỏi thăm bất kì chuyện gì nữa.

Đào mắt đã gần cuối tháng sáu, đặt thư từ kinh thành gửi về xuống bàn, Cố Thập Bát Nương xoa nhẹ cánh tay sưng ê ẩm, đi ra phòng chế dược.

Cố Hải ở thư viện Văn Mộng cũng đã ổn định, mà Cố Ngư cũng không có động tác gì, chẳng qua là hăng hái đi học, chờ đợi kì thi hội quyết định tương lai tương sáng trước mặt, tất cả mọi người đều để xuống các ý niệm khác, chỉ có giao tranh, chờ đợi vận mệnh lựa chọn.

Linh Bảo thì ở một tiệm thuốc, buổi tối rửa dược liệu kiếm tiền, ban ngày bôn tẩu khắp nơi tìm kiếm Linh Nguyên, nhưng vẫn không có tin tức.

Một tiếng ho khan cắt đứt dòng suy nghĩ Cố Thập Bát Nương, nàng xoay người, nhìn thấy Lưu Công đã trở lại từ lúc nào, đang bước nhanh vào phòng.

Hắn ho khan đến đỏ hồng cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Tri ân

Edit: nnttrang

“Sư phụ..” Cố Thập Bát Nương bật thốt.

Lưu Công che miệng, cố kìm chế cơn ho khan, trợn mắt nhìn nàng.

“Lão bá.” Cố Thập Bát Nương đổi giọng bước nhanh đến trước mặt hắn, “Người trở lại thật đúng lúc, để Bành tiên sinh bắt mạch cho người...”

Qua cơn ho han, Lưu Công hướng Cố Thập Bát Nương khoát tay.

“Chớ đùa ta, ta còn cần hắn bắt mạch..” Lưu Công nói, “Bài tập ta giao ngươi đã làm xong rồi à? Cả ngày rảnh rỗi quan tâm..”

“Bành tiên sinh là thần y..” Cố Thập Bát Nương không để ý hắn nói sang chuyện khác, nói tiếp.

“Hoa Đà mới là..” Lưu Công thuận miệng nói, nhưng lời thốt ra một nửa chợt dừng lại, nhìn sắc mặt kiên trì của Cố Thập Bát Nương, liền hắc hắc cười, “Ta nói nha đầu ngươi, bệnh của ta chính ta tự mình biết..Như vậy đi, ngươi làm thuốc viên tan đờm đến đây..”

“Ăn cái này là được?” Cố Thập Bát Nương đối với y lý cũng không hiểu biết lắm, hồ nghi hỏi.

“Ừm.” Lưu Công gật đầu, giục nàng đi nhanh.

Cố Thập Bát Nương đáp dạ, bỗng xoay người lại.

“Đúng rồi, mong một đầu tháng bảy người không có việc đi ra ngoài đúng không?” Nàng hỏi.

“Có việc gì?” Lưu Công vuốt ngực một cái, hỏi.

“Có chuyện vui, ta mở tiệc ở Bạch Hạc lâu, muốn mời người đến cùng tham dự..” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Chuyện vui gì? Ca ca ngươi đậu Tiến sĩ?” Lưu Công tò mò nói, một mặt lại lắc đầu, “Không đúng, còn chưa có thi đâu.. Nếu không phải thì nha đầu ngươi định làm gì người ta à?”

Cố Thập Bát Nương chỉ cười, nói hần nhất định phải đến.

“Được rồi, ăn không ngồi rồi, ta còn có thể không đi..” Lưu Công hắc hắc nói.

Cố Thập Bát Nương lúc này mới cười xoay người đi, cước bộ nhẹ nhàng.

Nha đầu này rất ít cười, nếu là cười cũng chỉ là giả trang, Lưu Công xoa mái tóc tán loạn, như có điều suy nghĩ nhìn người thiếu nữ đang lựa được liệu vào phòng bảo chế, mặc dù thời gian ở cùng nàng không dài, nhưng hắn biết rõ thời điểm đáng giá để nha đầu này nở nụ cười thật lòng không nhiều lắm.

Nha đầu này... Lưu Công thờ dài, xoay người bước vào trong.

Cùng lúc đó, tất cả tiệm thuốc ở Kiến Khang và cả kinh đô đều nhận được thiệp mời của Cố Thập Bát Nương, bất kể lớn bé, việc này khiến cho nhiều người giật mình, cũng rất lo lắng, nhất là mọi người đã từng tham dự sự kiện thuốc tại Bảo Hòa đường.

Sau sự kiện kia, Bảo Hòa đường thôi lui khỏi được giới ở Kiến Khang, những địa phương khác buôn bán cũng bị tổn thất ớn, hơn nữa một tên được xưng gọi là Đồng lão gia, cũng không biết vì sao? Mai danh ẩn tích, đây hết thấy cùng vị Cố nương tử không khỏi liên quan.

Trên thiệp cũng không viết gì, mọi người hỏi thăm nhau, cũng không hỏi ra đầu mối gì, chỉ đành thấp thòm chờ đợi mong một tháng bảy đến.

Một trận mưa đêm qua đi, vạn vật rơi vào tĩnh lặng, Tào thị bùng một chén canh đến trước cửa phòng Cố Thập Bát Nương d.đ.BquYDon, thấy trong phòng vẫn có ánh đèn trước sau như một, bên cửa sổ thấp thoáng hình bóng một thân hình nhỏ bé gầy yếu.

“Thập Bát Nương..” Tào thị đẩy cửa đi vào.

“Nương, sao người còn chưa ngủ?” Cố Thập Bát Nương vội đứng dậy cười nói, một mặt đưa hai tay nhận chén canh.

Tào thị nhìn khuôn mặt đơn bạc của nữ nhi, chạm vào đôi tay thô ráp của nàng, nội tâm ngũ vị tạp trần.

“Thập bát nương, người nghỉ xong?” Bà thờ dãi nói.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, bưng chén canh đặt lên môi uống một hơi.

Thấy nữ nhi chỉ cười không nói, vội trước kia quả thật khác nhau một trời một vực, không giống trước đây cũng không giống các thiếu nữ cùng tuổi, trong cơ thể này thật sự là một linh hồn 20 tuổi.

Linh hồn mất đi mẫu thân và ca ca, đơn độc sống mười năm, trải qua sinh li tử biệt, linh hồn này đã đủ kiên cường sáng suốt.

Thấy việc con mình làm rất tự hào với mọi người, là một chuyện cao hứng, nhưng nhớ đến thay đổi này từ đâu mà có, Tào thị lại cảm thấy tâm đau như bị kim đâm.

Nếu như trượng phu còn sống, nếu như gia thế không tàn héo, có lẽ nữ nhi cũng sẽ không lựa chọn những quyết định này?

Nước mắt Tào thị thay nhau rơi xuống.

“Nương, có việc gì khó nói sao?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Ta là cao hứng.” Tào thị lau nước mắt, cố giấu đi sự chua xót, vuốt những sợi tóc đen nhánh như mặt nước đang thả xuống trước mặt nữ nhi, dưới ánh đèn, nữ nhi mặt ngọc mây ngai, không tính là sắc sỡ lóa mắt, nhưng thanh tú động lòng người. . .

“Nương, ta muốn nói, là thân phận sĩ tộc, muốn tìm nhà chồng tốt phải có nhân duyên tốt, hạnh phúc không thật sự được định ra như vậy.” đối với tâm sự của Tào thị, Cố Thập Bát Nương rõ như lòng bàn tay, nàng nói. “Huống chi, cái gì gọi là nhân duyên tốt? Chẳng lẽ phải gả cho nhà quyền thế phú quý mới là hảo nhân duyên sao?”

Vừa nói vừa tự giễu cười một tiếng: “Nói như vậy, ta cũng coi như là người hạnh phúc...”

Tào thị rơi lệ, thương tiếc vuốt đôi tay của nàng, một đời kia thân phận sĩ tộc không mang đến cho nàng bất kì lợi ích nào, chỉ mang đến bi thương cừu hận khắc cốt ghi tâm.

“Nương.” Cố Thập Bát Nương chân chừ một lát, hỏi, “Người có cảm thấy có nữ nhi như ta rất mất mặt...”

Lời nàng còn chưa dứt, đã bị Tào thị che miệng.

“Nương nhất định có phúc khí khổ tu mấy đời, mới có một nữ nhi như người.” Tào thị dịu dàng nói.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, nỗi lo lắng giấu dưới đáy lòng chợt tan đi.

“Đây là tin ca ca người vừa gửi về..” Tào thị lấy ra một tờ giấy mỏng.

“Lại gửi thư về?” Cố Thập Bát Nương cả kinh, mấy ngày trước mới nhận được thư, nay lại gửi về, chẳng lẽ có việc gì?

“Thập Bát Nương.. Là ta cho người báo với ca ca người..” Tào thị nói, “Đây là đại hỷ sự của người, cũng là đại hỷ sự nhà chúng ta, bỏ lỡ, ca ca người chần chừ tiếc lắm đấy..”

Cố Thập Bát Nương hơi ngần ra, bởi vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng Cố Hải, nàng cũng chưa nói cho hắn biết việc này d.Đ.l3.Q.Đ, trong tiềm thức cũng không phải là sợ hắn phản đối.

Nương mặc dù nói như vậy, nhưng Cố Thập Bát Nương hiểu, bà nhất định sợ nhi tử phản đối nên viết thư thuyết phục.

Ca ca sẽ nói thế nào? Cố Thập Bát Nương cảm thấy tờ giấy mỏng trên tay có chút nặng nề, hành vi của mình thật có chút khác người..Nhưng mà không thể không làm.

Nàng hít sâu một hơi, mở tờ giấy mỏng ra, đây không phải là lá thư nghiêm chỉnh, nhìn giống như là bản nháp để luyện chữ.

Tờ giấy mỏng hé ra, bên trên chỉ có hai dòng chữ hàn huyên một chút.

“Tâm đầu cảm ân huyết, nhất tích nhiễm thiên địa.”(mị không hiểu lắm nên giữ nguyên bản hán việt)

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, một giọt lệ rơi xuống.

Mòng một tháng bảy, bầu trời trong xanh, Cố Thập Bát Nương đỡ Lưu Công xuống xe, Lưu Công mặt mũi không được tự nhiên.

“Tối đây ăn cơm, còn phải thay quần áo.” Hắn lăm bằm trong miệng, nhấn mặt, trên người mặc một bộ quần áo mùa hè mới, tay thỉnh thoảng còn giật

giật vài cái.

“Bao bố của ta đâu...” Hấn vội vàng quay đầu lại tìm.

“Ở chỗ này đây...” Bành Nhất Châm cười ha ha, cung kính đem bao tổ đưa đến.

Lưu Công bắt được, lúc này mới cảm thấy an lòng mấy phần, hừ một tiếng, tự mình sai bước đi vào trong.

Trong đại sảnh đã ngồi đầy người, lễ hộp ở Bạch Hạc Lâu để chặt kín cả cửa, thấy họ đi vào, tất cả mọi người rồi rít đứng dậy vãn an.

“Người là kẻ bịp bợm mất mặt” Lưu Công hiển nhiên không ngờ tiệc lớn như vậy, nhất thời tối mặt, giọng tay hướng Cố Thập Bát Nương, “Đã nói bao nhiêu lần, được sự chúng ta chính là làm thuốc, không theo người giao thiệp này nọ...”

Vừa nói mặt hân không thể rên sắt thành thép, làm phiền nhiều người, hạ thấp giọng nghiêng răng nghiêng lợi, “Người nha đầu này, ngốc muốn chết, không chừng lúc nào bị người lừa cuỗm hết tiền của người...”

Nghe hấn chỉ trích không chút khách khí, Cố Thập Bát Nương chỉ cười.

“Sự phụ, người đối với ta thật tốt.” Nàng đột nhiên ngắt lời Lưu Công đang thao thao bất tuyệt.

Thâm âm mang theo giọng mũi, như từ đáy lòng dâng lên.

Lưu Công không khỏi ngẩng lên, một tia âm áp chợt từ trong đáy lòng khô quanh dâng lên.

Nha đầu này tuy không thông minh hơn người, nhưng biết đối nhân xử thế rất sắc bén, có thể từ trong lời nói của người khác mà nhìn ra tâm ý của họ, nói một phát trúng tim đen.

Nhiều lời hơn nữa cũng chê không hết chỗ, Lưu Công quay đầu thờ dài.

“Cố nương tử, Cố nương tử...” Tín Triều Lăng ngồi ở vị trí bên trái nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đến, nhanh chóng giọng tay chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương thấy được, hướng hấn cười một tiếng, ánh mắt lại rơi vào Tín Triều Dương đang ngồi uống trà, gật đầu một cái.

Tín Triều Dương đặt chén trà, hai tay chấp lại hướng nàng làm dấu chúc mừng.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, ném lại cho hấn một ánh mắt ý người thật thông minh.

Tín Triều Dương lần nữa chấp tay, làm ra vẻ khiêm tốn.

“Ca, người đây là ý gì?” Tín Triều Lăng không hiểu hỏi, một mặt học dấu tay Tín Triều Dương, hướng nhìn Cố Thập Bát Nương đã đi xa, nụ cười trên môi không tan đi, “Cái này, thế nào lại khiến Cố nương tử vui vẻ như vậy?”

Trong lòng ra chủ ý, phải nhớ kỹ, lấy lòng thần tài gia.

Tín Triều Dương cười không đáp, “Ngồi xuống, chờ hồ nháo, một lát người sẽ biết.”

Thấy Cố Thập Bát Nương dẫn mình lên một vị trí cao nhất ngay chính giữa, Lưu Công hừ một tiếng.

“Đừng mơ tưởng khiến ta ngồi ở đó.” Hấn vung tay áo, liền ngồi xuống một bên.

Chỗ này là của đám người Hoàng hội trưởng, thấy hấn ngồi xuống, lập tức tránh ra nhường ghế, Cố Thập Bát Nương cũng không cưỡng cầu, mặc hấn ngồi xuống.

Cố Thập Bát Nương nhìn xung quanh đại sảnh một lượt, thật ra thì nàng cũng không biết mình phát ra bao nhiêu thiệp mời, cũng không biết là ai có tham dự ai không D.đ4n,L3quDon, nhưng tràng diện này như vậy cũng là đủ rồi.

“Đa tạ chư vị đã tiếp nhận lời mời đến đây.” Nàng nhìn bốn phía, hắng giọng nói, một mặt hơi thi lễ.

Đại sảnh vang lên âm thanh hoàn lễ.

“Hôm nay mời mọi người đến đây, là chứng kiến một việc trọng đại.” Sau khi tiếng hỗn loạn lắng đi, Cố Thập Bát Nương nói tiếp.

Người trong đại sảnh ghé đầu lắng tai, không biết là việc quan trọng gì.

Cố nương tử ca ca trúng Giải Nguyên, cái này đã ăn mừng rồi? Chẳng lẽ tiểu nương tử này lập gia đình?

Vậy cũng được tính là đại sự, bất quá cũng không cần phô trương như vậy nha?

Nhìn trận cảnh này, trong lòng Lưu Công hơi giật mình, ý niệm đã bị ném ra chột xông lên, nhất thời lòng bàn tay có ít mồ hôi chảy ra.

“Thế nào còn không mang thức ăn lên.” Hần nhắc đưa lên, thấp giọng nói thảm một câu, dường như là vậy mới có thể hóa giải cảm xúc đang dâng lên.

“Đến đây.” Cố Thập Bát Nương giờ tay lên.

Nhưng không có thức ăn lên, mà một nhóm sai vặt tay cầm lư hương nối đuôi nhau mà lên, đặt phía trước sảnh.

Hai bài vị, một Thần Nông, một Kỳ Bá(là chuyên gia về châm cứu), đây tổ sư được giới bọn hần.

Người không thấy rõ rồi rít đứng lên, hỏi người hàng trước, truyền tai nhau rất nhanh, trong đại sảnh vang lên tiếng ồn ào.

Đến lúc này mọi người trên căn bản đã đoán được.

“Thập Bát Nương ta nhờ công ơn Lưu Công chỉ điểm, nhưng tư chất dần dần, vẫn không dám xưng sư, hôm nay, ngay trước đồng nghiệp được giới Kiến Khang, Thập Bát Nương ở chỗ này làm đại lễ bá sư, nhận làm học trò.”Cố Thập Bát Nương nói xong, cúi người xuống trước mặt Lưu Công thi lễ, “Mong rằng sư phụ không chê đệ tử dần dần, chấp nhận cho đệ tử nhập môn.”

Mặc dù đoán được, nhưng nghe nàng chính miệng nói ra, mọi người khó nén được khiếp sợ.

Cố Thập Bát Nương không phải đồ đệ Lưu Công, mọi người cũng đã biết, bọn họ đều biết chuyện là hai người bọn họ tình cờ biết nhau, Cố Thập Bát Nương vì nhà nghèo phải cầu sinh mua thuốc, được Lưu Công chỉ điểm, không hơn. Cố gia vốn là nhà quan lại, Cố Thập Bát Nương vì bản thân mà xuất đầu lộ diện kiếm sống, nhưng nàng như cũ vẫn là thân tiểu thư quan gia, huống chi hôm nay ca ca còn là trung học nhất nhì giải nguyên, một cước chính là bước vào sĩ đồ d.DL3qU9Đ0n, lúc đó Cố Thập Bát Nương không bán thuốc cũng sinh kế không lo.

Không nghĩ tới nàng không những không tôn trọng quy tắc khuê các, ngược lại còn muốn làm đại lễ bá sư.

Nếu như nói chỉ điểm một phần cũng không có gì quá, nhưng nếu là lấy tổ bá sư, trải qua đại lễ bá sư, vậy có nghĩa là thoát khỏi viên chứa, bước vào nhóm thợ thủ công. Nếu đã là thợ thủ công, thì cả đời này cũng không thể vứt bỏ thủ nghệ tổ sư gia đã truyền xuống, kiếm được bao nhiêu tiền không liên quan, đối với một cô nương mà nói, ý nghĩa chính là vĩnh viễn gắn với nghề thủ công, còn phải truyền đạt cho đồ đệ, để không bị người truyền thừa trách phạt.

Tập tục thời đại này, chỉ có gia đình nghèo khổ mới cho phép nữ tử xuất đầu lộ diện, sợ rằng không có người quyền thế nào cho phép nữ nhi của mình làm những việc như vậy.

Sĩ nông công thương, cấp bậc thâm nghiêm, đây chính là như vậy.

Trong sảnh an tĩnh lại, tất cả tầm mắt đều hướng về Cố Thập Bát Nương, khiếp sợ không thể tin.

Lưu Công nhìn Cố Thập Bát Nương đang thấp gối thi lễ, thần sắc biến ảo không ngừng, tay hần không tự chủ nắm chặt đôi đũa.

“Thập Bát Nương, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?” Tựa hồ qua hồi lâu, hần trầm giọng nói.

“Ta tự nhiên biết.” Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Ta cũng chuẩn bị thật lâu.”

Lưu Công nhìn nàng, thờ dài một tiếng.

“Nha đầu, ta biết tâm ý của ngươi, ta xin nhận tâm lòng.” Hần nói, một mặt giờ tay lên, ý bảo Cố Thập Bát Nương đứng dậy.

Cố Thập Bát Nương không đứng dậy theo hần, ngược lại vén áo quỳ xuống.

“Không, tâm ý của người so với ta còn nhiều hơn, nếu như không báo đáp, không đáng sống tiếp.”Nàng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Không có Lưu Công, nàng sẽ không đi được đến bước đường này, thời khắc từng bước hoang sợ, nếu như không có cơ duyên này, chỉ sợ các nàng đã sớm bước vào quỹ đạo cũ của vận mệnh.

Không có Lưu Công, cả nhà bọn họ lúc này đã từ giã trần thế trở về với bụi đất, on tựa thái sơn, mọi người đều biết danh phận sư đồ là tình huống quan trọng đối với người thợ nghiệp, nàng như thế nào thần nhiên hưởng thụ?

Ban đầu nói bá sư, bởi vì mình mưu mẹo để cho Lưu Công khó khăn, cho nên hần mới tận tâm chỉ điểm, cùng với lúc hiện thân làm chứng cho lúc bị chất vấn, nói vậy hần chính xác coi nàng làm đồ đệ mà tận tình chỉ dạy, nhưng vì cố kỵ xuất thân của nàng, không đành lòng khiến nàng từ hàng sĩ vào hàng thương nên không nói.

Nàng Cố Thập Bát Nương chi thù nhỏ cũng phải trả, ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải báo, huống chi đại ân ngập trời như vậy.

“Có lẽ với ngài chỉ là cái nhắc tay vô ý, nhưng đối với Thập Bát Nương mà nói, không khác nào thần phật cứu ta sống lại lần hai, tri ân bất báo, vong vi sinh linh.” Cố Thập Bát Nương nhìn hần nói.

“Thập Bát Nương không có gì hơn, thiên tư bẩm độn, xin được nhập môn, không phải vì cầu xin sư phụ thụ nghiệp, mà muốn làm tròn trách nhiệm đệ tử...Ta Cổ Thập Bát Nương..đời..từng ân cứu không phân biệt được, có mắt không trông.. May mắn trời phù hộ kì ngộ này, nếu như không thể khoái ý ân cứu(*), thiên lí bất dung.”

(*)có oán báo oán, có ân báo ân.

Nàng dập đầu lạy, mấy câu cuối cùng nói mơ hồ không rõ, Lưu Công cũng không chú ý nghe được nữa.

Mệnh gì? Kỳ ngộ? Chính là gặp gỡ mình sao?

Nhớ tới đã gặp tiểu cô nương này thế nào, khóe miệng Lưu Công không khỏi hiện lên nụ cười, đích xác rất kỳ lạ.

“Ngươi...Thật không có sư phụ khác?” Hần không nhận được hỏi.

Sư môn không thể vào hai lần, nếu như đã bái sư, nếu như không có sự đồng ý của sư phụ, tuyệt đối không thể lạy người khác nữa.

Xem ra cái nghi vấn này vẫn còn trong lòng Lưu Công, Cổ Thập Bát Nương không nhận được cười, trịnh trọng gật đầu.

“Ngươi thật là nghĩ kĩ rồi?Thập Bát Nương.” Lưu Công nhìn nàng, thờ dài, “Vào giới chúng ta, cũng sẽ không được nở mày nở mặt nữa, lão nhi ta năm nay đã tám mươi tám tuổi, Thập Bát Nương, đường tương lai của ngươi còn rất dài.”

Có lẽ có thể kiếm rất nhiều tiền, có lẽ sẽ được nhiều hâm mộ, nhưng cấp bậc sâm ngâm, thân nữ tử, tiền đồ sau này có thể sẽ như sông trôi đi.

“Sư phụ, Thập Bát Nương là loại người ham danh lợi đó sao.” Cổ Thập Bát Nương nhẹ cười một tiếng.

Không tệ, thân phận đồ đệ Lưu Công, là kỳ ngộ cũng là thử thách, khi ở trên đỉnh núi cao mọi người nghĩ rằng có thể nhìn cảnh đẹp, nhưng sương núi lại không cho phép chính là như vậy.

Những thứ này đều không nằm trong suy nghĩ của nàng D.đ4n.l3.qu9.đ0n, nàng phải làm việc này, bởi vì việc này đáng giá hơn hết thảy.

Thọ thủ công thì thế nào? Hôm nay cho dù Cổ Thập Bát Nương biến thành tên ăn mày, nàng tin tưởng nàng cũng có thể sống tốt, ta có thể làm tất cả từ đôi tay ta, chỉ cần có lòng tin như vậy, bất kể đối mặt với hoàn cảnh nào, đều có thể vững vàng không ngã.

“Kính xin sư phụ không chê bai đệ tử bẩm độn.” Nàng lại khấn đầu một lần nữa.

Lưu Công nhìn nàng, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không nhìn ra vui buồn.

“Hào.” Hần đứng lên, cất bước đến vị trí chính giữa, hát nhẹ áo lên, ngồi xuống.

Tới lúc này không khí trong đại sảnh thật sôi trào.

Cổ Thập Bát Nương đứng dậy đi chậm qua theo, trịnh trọng quỳ xuống.

“Hồi sư tổ, nay Cổ Thị Tương ở Kiến Khang, bái làm môn hạ Lưu Bất Tài, thụ nghiệp học thuốc, từ nay về sau, đối với thầy như cha, phải biết cung kính. Người được dạy bảo, khắc ghi trọn đời. Viết ra bản tâm, tuyệt không dối ý. Nói suông không bằng giấy chữ cân trọng, trân trọng tuyên bố.”

Người đọc thiệp bái sư chính là vị y sĩ tại phủ nha Kiến Khang được Cổ Thập Bát Nương mời đến, lão giả đầu đầy tóc trắng tinh thần kích động, cầm thiệp bái sư trong tay không ngừng run run.

Đây được coi là đại sự trong được giới, cũng là chuyện là xưa nay chưa từng có, từ xưa đến nay người ta thường hướng tới chốn cao, dĩ nhiên không ít nhà thi sĩ cho con em theo học kỹ nghệ(y là mấy môn kỹ thuật nha), hoặc kinh doanh hay hành y, nhưng đại đa số đều là nam tử, thật đúng là không có nữ tử nào dám làm việc này.

Lúc còn sống có thể chứng kiến chuyện lớn như vậy, lão giả kích động không thôi.

Tuyên bố xong, Cổ Thập Bát Nương lễ bái ba lượt, rồi kí tên đóng thủ ấn vào bái thiệp, gãi sai vật dâng trà lên, Cổ Thập Bát Nương thôi một lượt, Lưu Công nhận lấy.

Cả sảnh đường mọi người về mặt khác nhau theo dõi, Cổ Thập Bát Nương nghiêm túc, Lưu Công chỉ cảm thấy hốc mắt khô héo bao nhiêu năm chợt nóng lên.

Hần làm sao lại không muốn thu cái đồ đệ, một thân tuyệt kỹ lại không muốn tài nghệ mình được truyền thừa?

Hần đời này không có lúc nào là không tìm kiếm một đồ đệ để truyền thừa tài nghệ, sử dụng mọi thủ đoạn khảo sát, cuối cùng đều là công dã tràng, thiếu chút nữa bỏ mạng..

Từ đó về sau hần nản lòng thoái chí mai danh ẩn tích không phí thời gian tìm đồ đệ nữa, hần cho rằng thủ nghệ Lưu gia đến lứa của hần liền dừng lại, tiểu cô nương này lúc mới gặp gỡ để cho hần vui mừng, để hần khó hiểu rồi từ biệt, đến lúc hần hiểu rõ lại rất thất vọng, nhưng lúc thất vọng lại vui mừng.

Nàng bị tai tiếng bủa vây, lại nghèo túng thiếu tiền, lại có thể không bị hấp dẫn dụ dỗ, cũng không sợ uy hiếp, làm việc trấn định, nói thông minh xảo trá, rồi lại thần nhiên phôi sạch, nói hiền lành lương thiện, rồi lại sáng giọng hận tuyệt.

Vốn là vì thực hiện lời hứa cho nên mới đem sách tặng nàng, nhưng đứng ở Bảo Hòa đường thấy tình cảnh như vậy, hấn động tâm, có thể đem tài nghệ truyền thụ cho người này, dù không có danh sư đồ, có gì phải sợ?

Hắn thật không nghĩ đến, tiểu cô nương này sẽ bá sư thật, còn làm lễ bá sư trịnh trọng như vậy, chiêu cáo thiên hạ bá sư.

Hắn giờ chén trà lên uống cạn, che giấu giọt lệ đang muốn rơi xuống.

Cố Thập Bát Nương khấu đầu ba lượt.

“Lạy tổ sư gia, dâng hương.” Y sĩ cất cao giọng.

Đề Lư Công hướng dẫn Cố Thập Bát Nương dâng hương thi lễ trước bài vị tổ sư Thần Nông và Kỳ Bá, nghi lễ bá sư liền kết thúc.

“Thập Bát Nương.” Lư Công đưa tay ngăn mọi người ủa ra, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương “Lấy sách đến.”

Cố Thập Bát Nương sừng sốt, phản ứng kịp chột nhận ra hắn nói chính là cuốn Lư Công mười bảy pháp bào chế, lập tức không dám chậm trễ, lập tức để cho gã sai vặt phi ngựa lấy đến.

Thấy gã sai vặt cầm quyển sách trên tay đi vào, những người khác không sao, nhưng ánh mắt Hoàng Hội trường không khỏi híp một cái.

Hắn không khỏi thở dài quả nhiên đúng là quyển sách này, ban đầu Đồng lão gia đã đoán đúng, nhưng không đoán được kết cục, không nghĩ đến cục diện bọn họ thiết kế tốt như vậy lại không có tác dụng với tiểu cô nương này.

Bất quá, cũng thật may là không có tác dụng, bằng không, hấn hiện tại chỉ sợ thảm hại giống Bảo Hòa đường.

Trong lúc đang suy nghĩ, Lư Công đã nhận lấy sách.

“Thập Bát Nương, sách này ngươi đã thuộc lòng?” Hắn hỏi.

Đọc lâu lâu, Cố Thập Bát Nương gật đầu.

“Lấy chậu than đến.” Hắn nói

Mọi người không biết dụng ý của hắn, chỉ cho rằng đây là nghi thức bá sư đặc biệt của Lư gia, sau khi chậu than được mang đến, Lư Công giờ tay lên ném quyển sách vào, sách lập tức bị ngọn lửa nuốt hết.

Trong đại sảnh một trận kinh hô còn có người hét lên, đây là bản tuyệt thế độc quyền là bí mật bất truyền a.

“Sau khi ngươi xuất sư, tự mình viết một cuốn, sau này thu đồ đệ, sẽ phải hủy đi, phương pháp Lư Công, đi cùng sách, lại thoát sách mà đi, ngươi hiểu không?” Lư Công nhìn Cố Thập Bát Nương, trầm giọng nói. (ta không hiểu TT.TT “Đắc chi dữ thư, hựu thoát chi dữ thư”)

Lư Công phương pháp nguyên lai là truyền xuống như vậy, Cố Thập Bát Nương không khỏi cắn chặt môi dưới, từ một khác kia, tài nghệ Lư Công hoặc thành hay bại liền tùy thuộc trên một người, là áp lực cũng là động lực.

“Đệ tử hiểu.” Cố Thập Bát Nương khấu đầu nói.

Trên mặt Lư Công mới hiện lên tia vui mừng, cả người dường như có chút mệt mỏi, giờ tay lên ý bảo nàng đứng dậy.

Nghi thức bá sư chính thức kết thúc, trong đại sảnh vang lên tiếng chúc mừng, tất cả mọi người về mặt tươi cười.

“Thiếu gia” chương quỹ Đại Hư Sinh hay tin kinh động lưỡng cuồng, lôi kéo ống tay áo Tín Triều Dương, “Thiếu gia, chúng ta..chúng ta...một năm”

Một năm, Lư Công đồ chế thuốc, chính xác thân phận đệ tử Lư công chế thuốc, một năm chuyên hường.

Tầm mắt Tín Triều Dương vẫn rơi ở giữa sân, với sự tiết chế của hắn, cũng khó nén nổi một tia chấn động trên mặt.

Đây là trời cao giúp Đại Hư Sinh chúng ta là trời cao giúp Tín Triều Dương ta.

“Cái gì? Cố Thập Bát Nương bá sư gia nhập thợ thủ công kinh doanh?”

Tin tức rất nhanh truyền đến Cố gia, một đám nữ tử trong đó có Cố Lạc Nhi khiếp sợ tròn tròn mắt, tay chân đứng hình thật lâu.

“Điên rồi..” Cố Tịch Nhi che mặt kinh ngạc.

Phải nói trước kia nàng bái sư đi làm thợ thủ công, các nàng cũng không kinh ngạc như vậy, dù sao gia cảnh khốn khó không cách nào mà sống, nhưng hôm nay không giống vậy, Cố Hải đạt Giải Nguyên, mà bọn họ có hiệu thuốc, có cửa hàng hương liệu, nhưng vì sao tiền đồ vô lượng ăn uống không lo, tự nhiên lúc này lại bái sư học đồ làm gì?

Trừ điên rồi, cũng không cách nào giải thích.

Đúng là một nữ tử điên cuồng, mọi người hai mặt nhìn nhau, thấy được vẻ sợ hãi trong mắt đối phương.

Mà Thẩm Tam phu nhân đang muốn ra cửa đi gặp mặt mấy vị quý phụ, khiếp sợ ngã lên ghế.

“Cá này tiểu tiện phụ thật là... tiện phụ” Bà ta nặng nề mắng.

Từ một nữ nhi thế gia đi làm thợ thủ công, cần bao nhiêu dũng khí, hoặc nói là, bao nhiêu ngu dốt.

Xem ra nữ tử này chính xác không định kết thân cùng nhà bọn họ, cũng không có ý định tìm một người trong sạch môn đăng hộ đối.

Chẳng lẽ chỉ vì trốn tránh hôn ước cùng Thẩm gia bọn họ?

“Nha đầu Cố gia này, rốt cục là hạng người gì, nàng điên rồi phải không?” Thẩm Tam phu nhân tự lẩm bẩm.

“Phu nhân, chúng ta còn đi ra ngoài không?” Một phụ nhân theo hầu cẩn thận hỏi.

Bà đang muốn đi gặp mấy quý phụ nói một chút chuyện nha đầu này, hơn nữa muốn nói chống lại hai nữ tử nhi nữ của Tào thị, không nghĩ đến truyền đến tin này của Cố Thập Bát Nương.

“Không, không cần đi nữa.” Bà khoát tay, mang theo vài phần mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi.

Lời tác giả: Số chữ càng nhiều càng nhiều điểm, hiện tại mới viết xong, thứ bảy chủ nhật xét, không biết cập nhật bao lâu, mọi người chờ chờ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tiền lộ

Edit: nnttrang

Nữ tử sĩ tộc dần thân vào làm thợ thủ công, đang là tâm điểm tại Kiến Khang, nhất là khi nữ tử này lại là muội muội của tân giải nguyên Cố Hải, càng khiến cho người khác chú ý.

Ngắn ngủi mấy tháng, Cố gia hai lần làm thành Kiến Khang kinh ngạc, vô số ánh mắt hướng vào ngõ hẻm Cố gia.

“Đem nàng trừ ra khỏi tộc phổ.” Có người giận dữ nói.

“Buồn cười, bất quá là đi làm thợ thủ công, sĩ công nông thương, vậy con em trong tộc chúng ta buồn bán chẳng phải đều bị đuổi hay sao?” Cũng có người chê cười nói.

“Tộc trưởng, gọi nàng tới.” Có người cẩn thận đề nghị.

Cố Trường Xuân sắc mặt tái xanh nhìn người nọ một cái.

“Gọi nàng tới thì thế nào?”

Mắng nàng? Còn không biết là ai mắng ai, chỉ trích nàng? Không chừng người nào chỉ trích người nào... Gọi nàng đến chẳng khác nào tự rước nhục vào thân à.

Nghĩ đến nha đầu kia nhanh mồm nhanh miệng, tất cả mọi người lắc đầu một cái.

“Mặc kệ ý nó đi.” Cố Trường Xuân khoát khoát tay, trầm giọng nói.

Kinh thành, bên ngoài Vân Mông thư viện, kì thi hội sắp đến, không khí yên ả nay có chút khẩn trương.

“Thiếu gia..”

Một gã sai vặt cầm một phong thư bước nhanh vào thư phòng.

Xem xong thư, thần sắc Cố Ngự cũng không có thay đổi chút nào, ngòi bút bên dưới vẫn tùy ý như phong.

Ngoài cửa có tiếng cười nói của đám học sinh, Cố Hải một thân trường bào xanh thẫm đang trò chuyện vui vẻ cùng mấy người nữa.

“Ngậm chỉ” Cố Ngự mỉm cười bước đến.

Cố Ngự và Cố Hải là đường huynh đệ, học sinh ở đây đều biết, nhưng bầu không khí giữa hai người có chút cổ quái, những ngày gần gũi tại Vân Mộng thư viện, Cố Ngự tài hoa hơn người mọi người cũng biết, mà Cố Hải lại bình bình không có gì là đặc biệt lắm, nghĩ đến hai người một người là thủ khoa thành Kiến Khang, một người là vị trí thứ hai, trong này tự nhiên không ai có ý định nói, nhưng mọi người cũng thoải mái với nhau.

Con em đồng tông cùng tộc không hòa thuận, bất kể ai đúng ai sai, nếu như biểu hiện quá rõ ràng, khó tránh bị người lên án thất đức, bởi vậy chuyện Vân Mộng thư viện, Cố Hải cho là Cố Ngự hèn hạ, Cố Ngự cho là Cố Hải giấu diếm, nhưng trên mặt vẫn như cũ làm ra vẻ hòa thuận.

“Tồn chi.” Cố Hải mỉm cười gật đầu.

“Chúc mừng ngươi sau này tiền tài rộng rãi vào ăn ra uống không cần phải lo.” Cố Ngự gấp chiết phiến, thấp giọng cười nói.

Cố Hải mỉm cười không nói.

“Tương lai lại có thêm muội phụ, kia lại càng như núi vàng núi bạc trong tầm tay.” Cố Ngự cười nói tiếp, phiết chiến vỗ vỗ nhẹ vai hấn một cái.

Sắc mặt Cố Hải đến đây mới có chút thay đổi nhỏ.

“Bất quá, vậy thì như thế nào.” Cố Ngự thu hồi chiết phiến, nhẹ nhàng phát pho trước người, nhìn Cố Hải, khóe miệng hấn cong lên một nụ cười. “Chuyện lợi lớn như thế, chỉ có người ngu mới bỏ qua, Thập Bát Nương, cũng là người thông minh.”

“Ngự huynh.” Cố Hải thu nụ cười, nhìn hấn.

Sự xưng hô giữa bọn họ có thể nói là khá phức tạp, Ngự huynh cũng là lần đầu tiên.

Cố Ngự lay động phiết chiến cười nhạt không nói.

“Thập Bát Nương làm vậy là vì báo ơn, mà không phải vì lợi ích.” Cố Hải trầm giọng nói, “Quy củ sư môn, không bái sư không nhận đồ đệ, không cho truyền thụ tài nghệ, nhưng Lưu Công lão nhân gia ông ấy đã phá lệnh, đã coi Thập Bát Nương như sư đồ mà đối đãi, nhưng vì Thập Bát Nương lo lắng không chỉ chuyện thu đồ đệ, mà ân đức như thế, không báo đáp chính là bất nhân bất nghĩa.”

Cố Ngự chẳng qua cười một tiếng, “Nói dễ nghe như vậy, chứ không phải bởi vì người này là Lưu Công, mà không phải là Công khác sao.

“Ngươi.” Sắc mặt Cố Hải hiện lên tức giận.

“Ta nói không đúng sao.” Cố Ngự nhẹ giọng cười một tiếng, ánh mắt hướng về phía ngọn cây đang lay động. “Trục lợi mà đi, đừng nói là bái sư, chính là nhận cha lại có ngại gì?”

Lòng ngực Cố Hải phập phồng, hai bàn tay nắm chặt, trợn mắt nhìn hấn một khắc.

“Ngươi thật là..” Cố Hải thở hắt ra một hơi, vẻ mặt mang theo vài phần ý vị không nói nên lời nhìn Cố Ngự, “Vì sao luôn là ý nghĩ bất công, chuyện vốn rất đơn giản, ngươi lại luôn...”

Hấn cười khở một tiếng, “Đây chẳng lẽ nói duyên có chính là vì ngươi quá thông minh?”

“Bất công?” Khóe miệng Cố Ngự nhếch lên một tia cười nhạt, “Là ngươi tự xưng là quân tử mà thôi.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, như có tia lửa điện chạm vào.

“Hải ca” mấy vị học sinh ở một bên không biết đang nói chuyện phiếm gì, một người trong đó kêu bọn họ.

Hai người chuyển dời tầm mắt, sắc mặt khôi phục như thường, hướng đám người đi đến.

“Lần này triều đình sơ nghị các ngươi thấy thế nào?” Một vị học sinh mặt trắng mày đen nói.

“Đương nhiên là chiến.” Một vị học sinh khác đứng kế bên kích động phát tay áo nói, “Diệp tướng quân dụng binh như thần thế như trẻ che, Đại Chu ta có thể chiếm lại vùng đất đã mất..”

“Cái rắm.” Một người khác nói lại, “Người sống ở biên cảnh không phải ngươi, ra chiến trường đánh giặc cũng không phải ngươi, ngươi ở nơi này quyết tử thì tướng công cùng mọi người thành đồng xương khô, ngươi cũng không phải biến thành xương khô, nói hay thật.”

“Ngươi đây là sợ chết.”

Không khí nhất thời nồng nặc mùi thuốc súng.

“Tồn chi, ngươi thấy thế nào?” Vị học sinh mặt trắng khôi xương đề tài gần hai đại học sinh mặt đỏ tới mang tai, nhìn về phía Cổ Ngư hỏi.

Thời gian này, Diệp tướng quân liên tiếp truyền về tin chiến thắng, triều đình vì vấn đề chiến sự tranh luận ngày càng kịch liệt.

Phái chủ chiến là do Thâm quốc công cảm đầu, yêu cầu lấy lại phần đất đã mất, chủ hòa do Chu tể tướng đại nhân đứng đầu, yêu cầu nhân cơ hội thương lượng yêu cầu chung sống hòa bình, song phương nhất thời cãi nhau từ trên triều đến ra đường, khiến cho hoàng đế một thân bệnh vừa khỏi lại bệnh trở lại.

Thân là học sinh kinh thành, tự nhiên cũng khó có thể tránh khỏi, nhất phái của mình ủng hộ, cũng là tranh khí thế ngất trời.

“Ta là một học sinh, chưa tiếp xúc với triều chính, không biết đại cục toàn sự cũng không dám vọng nghị triều chính, hoàng đế bệ hạ thánh minh tự có quyết định.” Cổ Ngư chẳng qua cười một tiếng nói.

Hắn đây cũng là ở giữa hai phe phái.

Trên mặt mọi người hiện lên một tia khinh thường, hướng ánh mắt về phía Cổ Hải.

“Ngậm chi, ngươi thử nói xem?”

“Đương nhiên là chiến.” Cổ Hải không chút do dự đáp, trên mặt một mảng dửng dưng, “Lúc này tình thế thật tốt, chính là thời điểm để giành lại lãnh thổ bị chiếm, chính là thời điểm rửa nhục đương oai, ta ở hậu phương, tự nhiên cũng muốn khích lệ tinh thần, cùng chống lại quân thù mới phải.”

Lời nói này lập trường rõ ràng, bất quá, nhất thời khiến các vị học sinh phái chủ chiến kích động không thôi, phái cầu hòa lại kêu la không ngừng, âm thanh cãi vã loạn thành một đoàn.

“Ngưng.” Thanh âm uy nghiêm truyền đến, mấy vị học sinh nhất thời ngưng lại, nhìn vị bạch y tiên sinh đứng đó không xa, nhanh chóng thi lễ ngừng tranh luận lẫn nhau đi.

Cổ Ngư đi theo sau đám người, bước chậm tay khẽ lay động chiết phiến, cái gì phái chủ chiến chủ hòa, người thắng làm vua thua làm giặc mà thôi.

Thư viện Vân Mộng được xây dựng theo địa thế, mọi người bước lên mười bậc thang, đang đi xuyên qua rừng núi, gió núi thoang thoảng thổi qua, mang theo hương vị mát mẻ, mọi người bỏ qua giằng co tranh luận vừa rồi, lại bắt đầu cười đùa đàm luận, suy đoán khảo đề năm nay.

“Các ngươi nhìn.” Chợt có người chỉ vào phía chân núi nói.

Mọi người nhìn theo tay hắn, thấy một đội ngũ đang xuyên qua sơn đạo đi ra bên ngoài, Lý Kiến Chu cảm đầu các vị tiên sinh mơ hồ đưa tiễn ở phía sau.

Trong kinh, con em quyền quý đông đảo, nhưng có thể khiến Lý Kiến Chu đích thân đưa tiễn thì thật hiếm thấy, mọi người trong lòng hiếu kỳ, cũng dừng chân lại, bởi vì khoảng cách quá xa, nhìn không rõ lắm, chỉ thấy bảy tám thân hình cao lớn của bọn họ vệ đang hộ tống một vị cầm y thiếu niên, nhìn bóng lưng đáng đáp khí độ bất phàm.

Mọi người suy đoán, đây có thể con em vương hầu, có thể nói là trọng thân thân thích.

Cổ Ngư nhìn đội ngũ như vậy đi xa, trong mắt lóe lên một tia nhiệt liệt, bất kể là người nào, nhưng nhất định là cái con em quyền quý, đây chính là xuất thân.

Xuất thân thì thế nào? Trăm năm trước, nhất tộc của đương kim thánh thượng cũng chỉ là một nhà làm nông trồng cây cỏ.

Cổ Hải ở một bên không hứng thú với những chuyện như vậy, hần hơi nhíu mày, trong lòng thủy chung phản phát câu nói vừa rồi của Cổ Ngư, dĩ nhiên đối với quyết định của muội muội, hắn tự nhiên đồng ý, nhưng hôn sự tương lai của muội ấy..

Trong lòng hắn có chút chua xót, Cổ Ngư đáng chết này mỗi lần nói chuyện đều thành công khiến hắn khó chịu.

Nghĩ đến đây, không khỏi hướng Cổ Ngư trừng mắt, theo tầm mắt của hắn, nhìn xuống chân núi, chợt sùng sốt.

“Đi nhanh đi, kéo trễ giờ lên lớp.” Có người nói.

Các vị học sinh rồi rít bước nhanh đi, lại thấy Cổ Hải xoay người, chạy về phía chân núi.

“Hắn định làm gì vậy?” Mọi người kinh ngạc gọi mấy tiếng đều không có kết quả, nhìn nhau khó hiểu.

Cổ Ngư nhìn hắn xông đến đội ngũ đã đi xa chân núi, không khỏi nhếch môi cười một tiếng.

“Truy vân trực nguyệt.” Cổ Ngư cười nói.

Mọi người cười cũng lười để ý, xoay người đi tiếp, Cổ Ngự đi vài bước, không nhận được quay đầu lại, thấy Cổ Hải đã đuổi kịp gót chân của đội người kia, chân mày Cổ Ngự cau lại, trong lòng vừa động, chẳng lẽ...

“Đứng lại.”

Cổ Hải đuổi theo đến cửa, vừa mới đứng ở cuối đội, liền thấy vài luồng khí bén nhọn đập vào mặt, bốn vị hộ vệ cuối cùng chột xoay người, cảnh giác nhìn về phía hắn, giờ tay lên quát.

Những người này mang theo trên người sát lục chi hí, trong lòng Cổ Hải cả kinh, những người này là trong quân đội.

Triều Đại Chu cấp bậc rõ ràng, quy cách nghiêm định, các phái khác tuyệt không phong Vương, công hầu dù công lao huân thiên, cũng không được dùng người trong quân đội làm hộ vệ, chỉ có Vương tộc hoàng gia mới có ưu đãi như thế.

Đương kim thánh thượng không có con, tự nhiên cũng không có hoàng tử xuất hành, nhưng mà tôn tộc hoàng thất cũng là khai chi tán diệp tốt, mặc dù đa số là phong phần bên ngoài, nhưng những năm này bởi vì thánh thượng không có con, ngôi vị hoàng đế này trong tương lai không thể không rơi vào trong những vị Vương tộc này, nghe nói Thái Hoàng Thái Hậu đã cho gọi bốn năm vị Quận vương vào cung.

Nhưng bởi vì ngôi vị hoàng đế là chuyện trọng đại, học sinh không dám đem ra thảo luận giống như các vấn đề khác của triều đình, cho nên Cổ Hải đến từ Kiến Khang, cũng chỉ biết như vậy là nhiều.

Trong lòng Cổ Hải suy đoán nhất định là con em Vương tộc, xuyên thấu qua đội hộ vệ cánh gác, thấy một bóng dáng cao gầy ngồi trên xe ngựa, màn xe rũ xuống, che đi dung mạo của hắn.

Là hắn, Cổ Hải cả kinh, chột nhớ tới lần đó tại thư viện Vân Mộng chính là gặp đội người này.

Ánh mắt Cổ Hải có chút kinh ngạc, người sừng sờ tại chỗ.

“Ngươi lui về phía sau.” Một vị hộ vệ đứng trước mặt Cổ Hải lạnh giọng quát một lần nữa.

Cổ Hải lấy lại tinh thần, tầm mắt chuyển từ cỗ xe ngựa sang kẻ bên, nơi đó có một nam tử đang đứng, chính là người hôm đó dẫn hắn vào học viện.

Lúc này nam tử kia không còn mặc trang phục của thư viện, mặc một trường bào mộc mạc, trên đầu quấn khăn, thần sắc lạnh nhạt, cất bước muốn lên ngựa.

“Tiên sinh.” Cổ Hải không nhận được, gọi.

Thanh âm này khiến nam tử quay đầu lại, thấy Cổ Hải, cặp mắt khẽ hí một cái.

Ở trên núi thấy ông, Cổ Hải không nhận được chạy xuống, muốn nói với ông mấy câu, cũng muốn biết được người nào đã giúp đỡ mình, nhưng nhìn trận thế này, không biết phải mở lời như thế nào, nhanh chóng cúi đầu thờ dài cùng thi lễ.

Nam tử kia sừng sột, hiểu hắn muốn bày tỏ lòng biết ơn, khóe miệng hiện lên một tia cười, chần chờ một khắc, nhìn vào bên trong xe.

Người trong xe thấp giọng nói câu gì đó, thấy nam tử mỉm cười hướng mình đi đến.

Cổ Hải vội vàng nói tạ ơn lần nữa.

“Không cần đa lễ.” Nam tử mỉm cười nói, đưa tay đỡ hắn, “Ngậm chi có chuyện gì cần nói sao?”

Cổ Hải cảm thấy dù mình có hỏi chi sợ cũng không có kết quả, lần nữa thi lễ nói tạ ơn, “Không có, nhìn thấy tiên sinh, chỉ muốn đặc biệt tới nói cảm tạ, lần trước vội vã nên thất lễ, mong tiên sinh lượng thứ.”

Nam tử cười, “Không cần khách sáo.”

Bọn họ nói chuyện, nhưng cả đội ngũ cũng dừng lại theo, tựa hồ đang đợi hắn, không khí này trở nên phá lệ quỷ dị, Cổ Hải không tự chủ đồ mồ hôi trên trán, nhận ra cách đó có một xe ngựa hào hoa không xa, một đạo tầm mắt dừng trên người mình, tầm mắt ở trong bóng tối, mang theo thâm thị.

“Tất nhiên muốn tạ ơn, tiểu sinh không dám quên ơn tiên sinh đã cất nhắc cho tiểu sinh cơ hội, chẳng biết có cơ hội hướng ân công mình nói lời cảm tạ?” Cổ Hải thử dò xét nói.

Người nọ nhìn Cổ Hải ý vị thâm trường cười một tiếng, “Việc này, có lẽ sẽ có cơ hội.”

Dứt lời, chấp tay từ biệt, xoay người đi, Cổ Hải cuối đầu cung tiễn, nghe tiếng xe ngựa cộp cộp đi xa, cái loại áp lực uy nghiêm đó cũng tự nhiên biến mất.

Có lẽ sẽ có cơ hội, một câu đơn giản như vậy nhưng lại biểu thị hai ý tứ.

Một chính là thật sự có người giúp mình, hai là người này giúp mình cũng không phải là do ân tình hậu cảm gì, hoặc nói cách khác chẳng qua là hứng thú nhất thời, có cơ hội gặp mặt hay không, lại coi tương lai tạo hóa thế nào.

Nếu như thành rồng, thì có cơ hội gặp, nếu như thành sâu bọ, thì như bèo nước gặp nhau rồi thôi, không cần nghĩ cũng không cần nhớ.

Người này.. Sẽ là ai? Chẳng lẽ là người ngồi trong xe ngựa? Không thể nào đâu..

Có lẽ nên viết thư cho muội muội nói một chút, xem muội muội có ấn tượng gì về người này hay không?

Ý niệm vừa đến, Cố Hải liền tự giễu, làm sao có thể, trong ấn tượng của muội muội, ở một thời điểm hán đã không còn ở trên cõi đời, thôi, hỏi chi khiến muội muội thêm lo lắng, hết thấy chờ sau thì sẽ rõ.

Đối với việc là nguyên nhân khiến Kiến Khang ồn ào, Cố Thập Bát Nương lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại ngày qua ngày lại vô cùng nhẹ nhàng.

Người Cố gia cũng không đến trêu chọc, mà bên Thẩm Tam phu nhân cũng không có tin tức, thậm chí cũng không có lời đồn hủy hoại thanh danh của nàng.

Bất quá, cũng không cần tung lời đồn làm gì, việc làm của mình còn hiệu quả hơn so với Thẩm Tam phu nhân.

Kể từ sau khi báỉ sư, Cố Thập Bát Nương được Lư Công ưu ái hết sức, cảm thấy hán như đang nhồi vẹt ăn, tựa hồ hận một đêm không thể đem tất cả tài nghệ lẫn bí truyền đưa hết cho nàng.

“Sư phụ, thì ra trước kia người giấu diếm, căn bản không có ý định hào hào dạy ta.” Cố Thập Bát Nương có ý cười nói.

Lư Công hừ một tiếng, cây gậy không chậm trễ khê lên tay nàng.

Cố Thập Bát Nương thần sắc bất động, trên tay thậm chí còn không có dấu, thật nhanh làm cho ngọn lửa trên lò nhỏ lại.

Chợt không nghe tiếng Lư Công nữa, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn, dưới ánh sáng ngọn lửa, nhìn thấy vẻ mặt Lư Công có chút buồn bã.

“Thập Bát Nương.” Hán thở dài, phiên muội không nói hết.

Chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như thế của hán, Cố Thập Bát Nương không khỏi ngừng tay một lát, có một loại bất an nảy sinh ở trong lòng.

“Hoài bích kì tội, con đường tương lai của ngươi không dễ đi, sư phụ không yên lòng.” Lư Công chậm rãi nói.

Cố Thập Bát Nương cả kinh, nhìn hán, không nói gì.

“Ta có thể cho ngươi nổi danh, nhưng không thể truyền thụ cho ngươi hết tài nghệ thật sự, để ngươi đứng ở đỉnh cao giới được, lại không thể bảo hộ cho ngươi, Thập Bát Nương, con đường tương lai, chỉ có thể dựa vào chính bản thân ngươi, chìm non rồi tổ, ngươi phải chịu khổ rồi.” Lư Công nhìn nàng, trong mắt chứa đầy thương tiếc lẫn áy náy, “Mệnh ta không còn lâu nữa.”

Bộp một tiếng, chén thuốc trong tay Cố Thập Bát Nương rơi xuống, vụn thuốc vụn vãi khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Giao phó

Edit: nnttrang

“Có việc gì hốt hoảng như vậy.” Lư Công hừ một tiếng, nhìn về phía nàng, “Ngươi thật là muốn ăn đòn.”

Tuy là lời nói như vậy, nhưng thật sự đối mặt với cái chết, nghĩ đến sau này sẽ không còn được gặp lại người này, loại cảm giác đó thật khó nói.

Đáng sợ nhất, loại cảm giác này Cố Thập Bát Nương đã trải qua hai lần, nàng vốn cho là sẽ không phải gặp nó nữa.

Mặc dù đã sớm đoán ra thân thể Lư Công có bệnh, nhưng căn bản không nghĩ đến mệnh hán đã không còn kéo dài lâu hơn được nữa.

“Bệnh gì? Sư phụ đã tìm người xem chưa?” thanh âm Cố Thập Bát Nương trầm thấp nói, “Tìm Bành tiên sinh xem một chút, hán là thần y, hán nhất định có thể...”

Đây cũng không phải lần đầu tiên nghe nàng gọi Bành Nhất Châm là thần y, Lưu Công không khỏi có chút kì quái, nhắc tới Bành Nhất Châm tư chất của hắn cũng không tệ lắm, cũng có chút bản lĩnh thật sự, nhưng trước mắt mà nói, thật không nhìn ra đáng về thần y gì cả.

“Chữa bệnh không trị được mệnh.” Lưu Công cười, “Bệnh của chính mình ta tự biết..” Hắn trầm mặc một khắc, “Thật ra thì ta cũng không hẳn là mắc bệnh, mà là trúng độc, có thể kéo dài đến bây giờ, còn có thể nhận đồ đệ như ngươi, đã là trời cao ưu ái..”

Từ một dược sư như Lưu Công nói ra từ độc không thể giải, lại khiến người ta lâm một mảng khó hiểu.

Tiểu cô nương trước mặt vẫn giữ vững tư thế ngồi trên băng ghế, cúi đầu, tóc mái hất xuống che khuất đi khuôn mặt nàng.

Không có những phản ứng kinh ngạc, khóc thét hoặc điên cuồng.

Nàng chỉ ngồi ở đó, trầm mặc đến nỗi khiến người ta hít thở không thông.

“Ngươi là một dược sư làm sao có thể trúng độc, chẳng lẽ lúc học cây thảo của Thần Nông mà trúng độc..” Ánh mắt Lưu Công rơi vào ngọn lửa trên lò, “Làm dược dược sư như ta mức này, chỉ sợ thuốc độc dược không chạm đến ta, nhưng mà lòng người độc thì khó phòng như thạch tín..”

Hắn chỉ nói bấy nhiêu, Cố Thập Bát Nương cũng không hỏi thêm, mỗi người đều có một bí mật không muốn người khác biết, âm thầm gặm nhấm vết thương của chính mình.

“Trong khoảng thời gian này ta sẽ đem sở học cả đời truyền thụ cho ngươi, về phần ngươi có thể lĩnh hội bao nhiêu, liền chỉ có thể do số phận của ngươi.” Lưu Công nói, “Thập Bát Nương, ngươi có sợ hay không?”

Có sợ lòng người hiểm ác hay không, có sợ thế đạo khó khăn hay không, có sợ giới thuốc dược sư khiêu chiến hay không, có sợ tài nghệ không bằng người bị chê cười hay không, có sợ từ trên trời rơi xuống vực sâu hay không, có sợ từ người nịnh hót đến kẻ chà đạp đến người không

Cố Thập Bát Nương ha ha cười, ngẩng đầu lên.

“Sư phụ, đồ nhi bái sư là vì người.” Nàng mỉm cười nói, “Vì tài nghệ người truyền thụ, ta chỉ sợ duy nhất chính là cô phụ kì vọng của người, về phần người ngoài..”

Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng phất ống tay áo, “Người không chạm đến ta, thì cùng chung sống hòa bình, người muốn khi dễ ta..”

Nàng hừ một tiếng, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Nàng Cố Thập Bát Nương đời này, không vì tiền cũng không vì danh, mà chính vì mệnh, nàng kháng mệnh mà sống tựa như một đầu thú bị ai giầy dựa thoát khỏi gông xiềng, phạm có người nào có ý định không tốt tiền đến đây, nàng tất không khách khí cắn xé, trừ mẫu thân cùng ca ca, bất kể là ai, chỉ sợ mới một khắc cười nói tươi tắn, lại một khắc hướng dao về phía nàng.

Lưu Công nhìn tiểu cô nương trước mặt, tuổi nhỏ thân hình yếu ớt, nhưng giờ khắc này lại phát ra một cỗ lực lượng đáng sợ, một loại âm ngoan ý chí, khiến người ta tim đập nhanh.

Hắn đột nhiên nhớ tới, Chu chương quỹ là kẻ đã khiến hắn cùng Cố Thập Bát Nương gặp gỡ, đã bị tiểu cô nương trên mặt tràn đầy nụ cười bất động thanh sắc một chiêu đánh gục như thế nào, Bảo Hòa đường có ơn tri ngộ lại bị nàng không khách khí trở tay một chương tổn thương nặng nề thế nào..

Kiên quyết như vậy, chính là sống hơn nửa đời người như hắn cũng chưa có được, nếu ban đầu như vậy, chắc bây giờ hắn cũng không thành ra thế này..

Nghĩ đến đây, tâm tình nặng trĩu của Lưu Công chợt thả lỏng.

“Người ta thường không dễ tâm lại đạt được, ta không vì danh lợi, tài nghệ, chính là chuyên tâm tu luyện, người ta dùng cách thức thổi phồng cũng được, có gì làm khó dễ được ta?” Cố Thập Bát Nương hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói.

Lưu Công nhìn nàng, gật đầu một cái, trong lòng vui mừng.

“Mấy tháng này, ngươi sẽ phải vất vả một chút.” Hắn vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy.

“Vâng” Cố Thập Bát Nương đáp.

Lưu Công chấp hai tay sau lưng, đi đến trước cửa chợt dừng chân.

“Hài tử, thiên hạ không có bữa tiệc nào không có hồi kết, nếu đã thông suốt, đừng quá khổ sở..” Hắn nói, “Muốn khóc thì cứ hãy khóc, đừng kìm nén, khóc ra được là tốt, nhưng chỉ khóc một lần là đủ, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian..”

Cất bước ra khỏi, hắn theo bản năng bước nhanh chân, nhưng sau lưng tiếng khóc òa lên nhỏ đến nỗi dường như không thể nghe vẫn như dây tơ quấn quanh tới đây, mang theo bi thương ừ ừ kéo đến, một loại bi thương bất lực tuyệt vọng nhìn thân nhân rời đi.

Lúc này bên ngoài Trịnh Châu phủ xa xôi, hoàn toàn không giàu có bình yên như Giang Nam, xung quanh tràn ngập không khí khói lửa chiến tranh.

Thình thảng có người cưỡi ngựa chạy ra vào, truyền tin tức. Một con khoái mã xông vào trong thành, xuyên qua nhiều đội binh tướng, đi tới trước một trại lính.

“Thư nhà của Thẩm giáo úy Thẩm An Lâm ở Kiến Khang.” Thủ vệ võ trang đầy đủ ngăn trước người hấn, người trên ngựa giơ một phong thư lên hô.

Thủ vệ nghe vậy tránh ra một con đường, một người một ngựa về phong trần một mòi nhanh chóng tiến vào.

Trong doanh tướng Thẩm An Lâm một thân nhung trang xem xong thư, thật lâu không nói gì.

Tổng cộng có hai phong thư đưa đến, một tờ là của Thẩm phủ, còn một là người hấn an bài ở Kiến Khang đưa tới, hai phong thư người viết không giống nhau, nhưng nội dung lại như nhau cùng nhắc đến một chuyện.

“Bái sư gia nhập thợ thủ công.” Ngón tay thô ráp của hấn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, âm thanh đơn điệu.

Không có ai so với con em thế gia như hấn có thể hiểu việc này có bao nhiêu ý vị, bao nhiêu nữ tử vọng tộc sa sút, tình nguyện cắt tóc làm ni cũng sẽ không khom lưng rửa tay lo liệu kiếm sống.

Mặc dù Cố Hải sau này chắc sẽ đi vào con đường làm quan, Cố Thập Bát Nương bây giờ cũng không thể thay đổi được thân phận đại biến của mình trong mắt người đời, nàng bái tổ sư gia, liên vĩnh viễn là người trong giới được sư, người được truyền thừa tài nghệ, cả đời phải làm việc không chút ngại, cũng đồng nghĩa không thể mơ ước cùng con em sĩ tộc kết thân, không có đại hộ nhà cao cửa rộng nào sẽ cho phép vợ mình xuất đầu lộ diện đi làm thợ thủ công.

Là bởi vì Thẩm Tam phu nhân ép nên mới đến bước này sao?

Theo bản năng Thẩm An Lâm cảm thấy dường như không phải vậy, mà đây nhất định có diệu dụng khác nữa.

Thợ thủ công, vậy thì thế nào? Thẩm An Lâm mím chặt môi, bàn tay cầm phong thư lên, một tay rút kiếm, xoẹt một tiếng, thư bị xé thành những mảnh vụn rơi xuống.

Côi đời này chính là cá lớn nuốt cá bé, ở trước mặt cường địch, không có gì không thể thay đổi những thứ quy củ trời buộc con người kia, những quy củ chẳng qua là cường giả dùng để đối phó kẻ yếu hơn mình.

Chỉ cần hấn có địa vị chí cao vô thượng, phiền vân phúc vũ(*) cũng không ai chỉ trích.

(*): mây mưa thất thường, sớm nắng chiều mưa, ở đây có thể hiểu là muốn làm gì làm không cần quy củ gì cả đó.

“Hảo, Thập Bát Nương, ngồi làm đúng, trước hết chết một lần rồi lại hồi sinh! Ý của anh là lùi một bước tiến ba bước nhé, chứ anh không biết chị trùng sinh đâu)” Hấn thu kiếm lại tra vào vỏ, ánh mắt lóe sáng, “Người tin ta, chờ ta.”

Nghĩ xong, tùy ý viết xuống giấy mấy chữ tiêu sái bốn chữ không phụ khanh ý.

“Đưa đến Kiến Khang.” Hấn thu bút thối nhẹ, kêu người đưa tin, “Đưa cho Cố Thập Bát Nương tại Thuận Hòa đường ở Kiến Khang.”

Người đưa tin cũng không hỏi nhiều, nhận lấy phong thư cho vào áo khom người cáo lui.

Chuyện Lưu Công, theo lời của hấn dặn dò, Cố Thập Bát Nương cũng không nói cho ai biết, giao phó cho Tào thị, sau đó dẫn mấy nha hoàn đến Thuận Hòa đường, cũng ngưng buôn bán thuốc với bên ngoài, Lưu Công nói đúng, nàng không có thời gian để bị thương.

Bởi vì Thuận Hòa đường chỉ đang cung cấp thuốc cho Đại Hữu Sinh, nên quyết định này cũng không khiến mọi người chú ý lắm, chỉ bất quá có hăm mọ lẫn ghen tỵ với Đại Hữu Sinh nhiều mấy phần, còn đối với Đại Hữu Sinh, Cố Thập Bát Nương có lí do hợp lí đầy đủ.

“Dù sao tài nghệ chưa tinh thông, sư phụ sẽ nghiêm gia huấn đạo ta, cho nên tạm thời không thể cung cấp thuốc.” Nàng mỉm cười nói.

Tín Triều Dương nhận lấy mẻ trái cây mát lạnh từ tay thị nữ mang đến, đưa cho nàng một chùm nho mọng nước.

“Cố nương tử nếm thử một chút.” Hấn cười nói, không có hỏi gì với câu nói của nàng.

Mà Cố Thập Bát Nương cũng chỉ báo cho hấn một tiếng, cũng không có ý đến để hấn cò kè mặc cả, vì vậy cũng mỉm cười nhận lấy, che miệng ăn một quả.

“Um. thật ngon.” Nàng cười nói cảm tạ.

Hai người nói chuyện phiếm trong giới được trong thành, Cố Thập Bát Nương còn có ý thỉnh giáo tài nghệ thổi huân của hấn.

“Cố nương tử học?” Tín Triều Dương có chút bất ngờ, cười hỏi.

“Gọi ta Thập Bát Nương được rồi.” Cố Thập Bát Nương nói, một mặt gật đầu, “Học được một chút, chẳng qua là ta hơi dần dần.”

Nàng còn chưa dứt lời, Tín Triều Dương liền phân phó một thị nữ lấy huân tới.

Thị nữ nhanh chóng mang đến hai chiếc.

“Mời Thập Bát Nương.” Tín Triều Dương đưa cho nàng.

Cố Thập Bát Nương vừa rồi là thuận miệng nói, nhưng nếu Tín Triều Dương có lòng dạy, cũng không từ chối, dù sao nàng cũng thật rất muốn học, nổi tịch mịch trong cô độc, cái này là niềm an ủi của nàng.

“Vây thì bêu xấu, Đại thiếu gia chớ có cười.” Nàng đưa tay nhận lấy, cười nói.

“Ta làm sao sẽ cười người.” Tín Triều Dương lắc đầu cười yếu ớt.

Cố Thập Bát Nương không khách khí nữa, lựa một khúc mình thích nhất mà thổi.

“Đây là học Khúc nương tử trong thành?” Một khúc kết thúc, Tín Triều Dương hỏi.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, chỉ cần nghe một đoạn hần đã biết thầy của mình, có thể thấy là đã đạt thành tựu thâm hậu.

Tín Triều Dương cũng không nhiều lời, lấy huân thổi biểu diễn lại khúc Cố Thập Bát Nương vừa thổi.

Cố Thập Bát Nương cái hiểu cái không, sắc mặt không khí mang áy náy cười một tiếng, nàng chưa từng tiếp xúc qua nhạc khí, ngày học lại ít, gần đây có Khúc nương tử chỉ dạy, cũng đỡ mới lạ hơn.

Tín Triều Lăng mang theo một gã sai vặt theo chỉ dẫn của thị nữ đến đây, thấy một cảnh sắc cực kì xinh đẹp, bên cạnh mặt hồ trong suốt khóm trúc xanh xanh, bạch y nam tử nho nhã, hơi nghiêng người, một tay cầm thân huân một tay lướt những ngón phía trên, mà nữ tử trước mặt hần sắc mặt sáng ngời, hai mắt hữu thần, một mặt nghe một mặt nhẹ nhàng gật đầu, tay nàng cũng cầm một chiếc huân, cử động theo Tín Triều Dương.

“Đại thiếu gia đang dạy Cố nương tử thổi huân?” Một thị nữ xinh đẹp nháy mắt, trên mặt tràn đầy hâm mộ nói.

Tín Triều Lăng vuốt vuốt mặt, đại ca cầm kì thi họa mọi thứ đều tinh thông, thành tựu rất cao, nhưng lại vô cùng khiêm tốn, chưa bao giờ so sánh cùng người khác cũng như không bình phẩm hay chỉ giáo, sở học của hần hết thầy đích xác chỉ vì khiến bản thân vui vẻ, đã từng có hiệu thuốc lớn đã hợp tác với bọn họ lâu năm, nữ tử kia nghe nói tài nghệ Tín Triều Dương, nhiều lần xin hần chỉ giáo, cuối cùng cũng không được.

“Xem ra thuốc đó không đem lại lợi ích bằng của Cố nương tử..” Tín Triều Lăng khó có lúc đầu óc nhanh nhạy như vậy, nghĩ ra một đáp án thâm sâu hợp lí.

Hần do dự một chút, nghĩ mình có nên rời đi không, vừa xoay người Tín Triều Dương bên kia đã nhìn thấy.

“Chuyện gì vậy?” hỏi.

“Có người gửi thư cho Cố nương tử, muốn đưa tận tay.” Tín Triều Lăng vội vàng nói, một mặt dẫn gã sai vặt bước nhanh qua.

“Thư của ta?” Cố Thập Bát Nương đề huân xuống, trên mặt mang theo chút khản trương, theo định kì, kì thi hội trên kinh thành đã kết thúc, nói vậy chính là có kết quả..

Tín Triều Dương cũng nghĩ đến điều này, đã chuẩn bị hai lời an ủi trong mọi trường hợp, chỉ đợi nhìn thấy sắc mặt Cố Thập Bát Nương, nhưng lúc nàng xem thư, thần sắc rất cô quái, tựa như giận như vui, lại như bi như hận..

“Buồn cười.” Cố Thập Bát Nương vò nát thư, nói “Người đi đi.”

Gã sai vặt sững sốt, liếc nhìn vị Cố nương tử trước mặt, kỉ luật trong quân đội đã tạo cho hần thói quen phục tùng, cũng không nhiều lời, xoay người đi.

Tín Triều Dương tự nhiên sẽ không mở miệng hỏi, mà Tín Triều Lăng lại không nhận được tò mò, bị Tín Triều Dương tròn mắt nhìn một cái mới kiềm chế không lên tiếng.

Cố Thập Bát Nương hoàn toàn không có tâm trạng, cảm ơn hai vị tiếp đãi, cáo từ, ngồi trên xe ngựa, không cần che đậy cảm xúc, sắc mặt nàng càng thêm khó coi.

“Thật là buồn cười.” Nàng tức giận nói.

Xe ngựa vừa đến nhà, đã thấy Tào thị mang theo mấy bà vú ra cửa, sắc mặt kích động.

“Nương, người phải đi ra ngoài?” Cố Thập Bát Nương xuống xe hỏi.

Tào thị thấy nàng lập tức chạy đến “Ta đang muốn tìm người..”

Ánh mắt bà kích động, đỏ ngầu, nhất thời không nhìn ra vui buồn.

“Sao vậy?” Cố Thập Bát Nương cả kinh, vội hỏi, mấy ngày này nàng ít về nhà, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

“Ca ca ngươi thi trúng rồi.” Tào thị sung sướng kéo tay Cố Thập Bát Nương nức nở nói.

Thi trúng? Cố Thập Bát Nương sững sốt, chột vui mừng như điên.

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng tiểu thư.” Mấy bà vú nhanh miệng chúc tụng.

“Tên thứ bao nhiêu?” Cố Thập Bát Nương kìm nén kích động hỏi.

“Một trăm năm mươi a.” Một gã sai vặt vội đáp, trên mặt đầy vẻ phong trần mệt mỏi.

Thi hội trước lấy ba trăm tiến sĩ, có thể đứng vị trí một trăm năm mươi, có thể coi là không tệ.

“Bảng vừa xuống, thiếu gia đã cho tiểu nhân lập tức phi ngựa không ngừng trở về báo tin mừng.” Gã sai vặt cười nói, lại khom người chúc mừng.

“Thường, toàn bộ trong nhà đều thưởng, vì thiếu gia ăn mừng.” Cố Thập Bát Nương lớn tiếng cười nói.

Lập tức đưa đến càng nhiều tiếng chúc tụng lớn hơn.

Mà lúc này nghe trong ngõ hẻm có tiếng động lớn nháo, cũng không nhận được phái người đến dò xét, mặc dù những việc Cố Thập Bát Nương làm, khiến mọi người không tự chủ xa cách bọn họ, nhưng dù sao bên này cũng có Cố Hải tiên đồ rộng mở, người dò xét tin tức quả thật không ít.

Nghe nói Cố Hải thi trúng, mọi người đến xem ngày càng nhiều, trong ngõ hẻm đầy âm thanh vui vẻ, đây đối với Cố gia mà nói, chính xác là chuyện vui.

Có người phân phó gã sai vặt nhanh chóng mua pháo, lời còn chưa dứt, nghe cách đó không xa có tiếng pháo truyền đến.

Cố Thập Bát Nương trên mặt tràn đầy nụ cười, chột nhớ đến điều gì, vội gọi gã sai vặt đến hỏi, “Đúng đầu là tên ai?”

“À tiểu nhân quên nói.” Gã sai vặt vỗ đầu một cái, ngượng ngùng cười nói, “Là Cố Ngự thiếu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Dạ khúc

Edit: nnttrang

Trong lòng Cố Thập Bát Nương chấn động “Cố Ngự!”, xem ra số mạng vẫn dựa theo quỹ tích của nó mà đi.

Bất quá, Cố Thập Bát Nương nàng chỉ để ý vận mệnh người nhà, về phần người khác, cũng không có ý định đi thay đổi.

Lần trước thi Hương Cố Hải thay thế Cố Ngự trở thành thủ khoa, còn lần này thủ khoa thi Hội lại thuộc về trên người Cố Ngự, vận mệnh này rốt cục có thể thay đổi được hay là không đây.

Hay nói cách khác, hết thảy đều có biến số, còn phải trông chờ tạo hóa thế nào?

Pháo không biết được ai đốt lên, nhận được tin tức mấy vị quan phủ cũng đến chúc mừng, trong nháy mắt trong ngõ hẻm Cố gia trở nên tấp nập người.

Thần sắc Cố Thập Bát Nương biến ảo, ánh mắt có chút mê man, đặt mình ở ngoài sự náo nhiệt.

“Thập Bát Nương.” Nhận thấy nàng khác thường, Tào thị đưa tay ôm hai vai của nàng, nhỏ giọng hỏi han, “Thế nào? Mệt mỏi sao?”

Mấy ngày nay nữ nhi bận rộn, mỗi lần bà đi Thuận Hòa đường thăm, đều thấy nữ nhi vất vả, trong hậu viện từng loại thuốc đều được chất thành đống như núi.

“Không sao a.” Cố Thập Bát Nương cười với bà một tiếng, thấy bên kia Tam nãi nãi Hoàng Thế Anh đang được mọi người hộ tống đến chỗ tộc trưởng, liền đẩy đẩy Tào thị, “Nương, chúng ta cũng đi thôi.”

Một nhà vừa có một Giải Nguyên, lại có một Hội Nguyên, đây là đại hỷ sự chưa từng có tại Kiến Khang, cũng là cả chuyện vui của cả Cố thị gia, không thể không ăn mừng một phen.

Yến tiệc được cử hành ba ngày, cơ hồ mấy nhà quyền quý tại Kiến Khang đều tham gia, dĩ nhiên tiêu điểm vẫn rơi vào trên người Cố Ngưng, dù sao Hội Nguyên so với Giải Nguyên phân lượng cũng nặng hơn nhiều.

Thi đình sang năm mới cử hành, hơn nữa so sánh với thi hương thi hội, thi đình chính là quyết định hạng, loại hạng này trên căn bản sẽ không có biến đổi gì, trừ phi có hành động đại nghịch bất đạo, vậy thì ba trăm người vào sĩ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Đây cũng chính là nói, Cố thị gia tộc bọn họ sẽ có Trạng Nguyên đầu tiên.

Phần lớn mọi người trong Cố thị đều hướng vào Cố Ngưng, khiến cho mẩu muối của vị Tiến sĩ thứ một trăm năm mươi bị lạnh nhạt rất nhiều.

Đối với việc này Cố Thập Bát Nương cũng không để ý, nàng vốn không có thời gian tham gia, hơn nữa cũng không hi vọng Tào thị tham gia, Cố Hải không có ở nhà D.đ4n.l.Q.d0n, mẫu từ các nàng kín cổng cao tường, mời mọi người trong Thuận Hòa đường, cùng với các nha hoàn bà vú, cũng tự mời mấy vị nhạc công ăn mừng một phen.

Lúc màn đêm buông xuống dày đặc, vườn hoa nhỏ vẫn náo nhiệt như cũ, mấy nha hoàn khó nén hưng phấn vây quanh Tào thị liú riu.

“Không biết thiếu gia có trở lại hay không?” Các nàng thay nhau chia thức ăn, rót rượu, lại bỏ thêm táo tử, phục vụ Tào thị vô cùng chu đáo.

Bởi vì gã sai vặt từ Yết bang trực tiếp trở về, trừ thứ hạng ra thì không biết thêm gì cả.

“Nhất định là muốn trở về cuối năm.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Thiếu gia lần này trở về mừng năm mới có thể tính chuyện thành thân rồi.”

“Không phải nói, đại đẳng khoa rồi tiểu đẳng khoa..”

Bọn nha hoàn tươi tắn nói đùa thành một đoàn, Tào thị là người hiền hòa, Cố Thập Bát Nương không câu nệ tiểu tiết, vì vậy mọi người cũng không ngại ngừng tùy ý nói đùa.

“Nếu thiếu gia thành thân đầu năm, kia sang năm phu nhân có thể ôm cháu rồi..” Mấy bà vú cũng trêu đùa theo.

Niềm vui dâng trào nháy mắt khiến Tào thị rung rung, đậu tiến sĩ dễ dàng sao? Không dễ dàng, đừng thấy Cố Hải lần này thuận lợi thi một đường mà qua, xem biết bao người phí công vô ích, ví dụ biết bao người đến nỗi tóc hai màu, cuối cùng bỏ mạng cũng là vô vọng.

Tỷ như trạng phu của bà, Cố Nhạc Vân, hao hết tâm huyết một đời ở nơi khảo thí, đợi biết bao lâu mới cầu được một cửa quan chức, cũng không có phúc hưởng thụ.

Mà Cố Hải năm nay vẫn chưa đến mười bảy tuổi.

Nước mắt Tào thị rốt cục rơi xuống, “Tốt, tốt..” Bà đưa tay lau lệ, thuận miệng nói.

“Phu nhân, đây là chuyện vui.” Mấy bà vú vội vàng cười dỗ dành Tào thị, tiểu nha hoàn cơ trí lại rót rượu mang đến.

Tào thị vốn là không uống rượu, nhưng hôm nay là ngày vui, bà đưa tay nhận lấy, khẽ nếm thử một chút, ngẩng đầu thì thấy nữ nhi ngồi đối diện nghiêng đầu dặn dò hai gã sai vặt cùng nha hoàn điều gì.

Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu, sắc mặt nữ nhi trong trẻo nhưng lạnh lùng như tượng, vui vẻ giữa chân mày cũng không tăng thêm bao nhiêu tươi vui trong mắt nàng d.Đ.L3.QuYd0n, ánh mắt nàng như giăng cạm bẫy không thấy đáy.

Nước mắt Tào thị đã chảy, đây hết thảy là nữ nhi mang đến, mà nữ nhi có thể mang lại hết thảy điều này, chính là từ điện Diêm là bà ra ngoài.

“Thập Bát Nương..” Tào thị đặt ly rượu xuống, đi tới ôm lấy nữ nhi khóc lớn.

Cố Thập Bát Nương đang phân phó việc cho gã sai vặt cùng nha hoàn để lên kinh thành, thỉnh linh bị Tào thị ôm lấy khóc lớn, chợt hết hồn.

“Con của ta, vất vả cho người, nương thật đau lòng..” Tào thị ôm nàng, nước mắt trào.

Khô sao? Tự nhiên đã lâu không có khô, ít nhất là không giống lúc mới trùng sinh, là bởi vì khi đó mẹ mang một mạng không biết tiền đồ tương lai như thế nào; hôm nay ý nàng đã kiên định, mục tiêu rõ ràng, mặc dù cuộc sống cũng không như ý người, nhưng miễn nàng còn có thể nắm giữ, hơn nữa chuyện Lưu Công, nàng cũng hơi suy nghĩ nhiều, ban đêm ngược lại ngã đầu lại ngủ không mộng mị đến sáng.

“Nương..” Cố Thập Bát Nương bật cười, đưa tay vuốt lưng Tào thị an ủi, “Ta rất khỏe, ta thật không vất vả..”

Một mặt nhìn về phía mấy bà vú về mặt hốt hoảng, ánh mắt ý hỏi đã mấy ly rượu.

Các vú già đưa lên một bàn tay.

Cố Thập Bát Nương cười tươi hơn, Tào thị chưa từng uống rượu, lần này bất tri bất giác uống đến năm chén, say thế này là phải.

“..Người phải gả nhà người tốt, gả nhà người tốt..” Tào thị ghen ngào lắm lắm.

“Hào, ta nhất định gả cho nhà người tốt, cha mẹ chồng thương ta, phu quân yêu quý ta..” Cố Thập Bát Nương nói theo lời bà d.Đ4n.B.qu9.d0n, một mặt bảo mấy bà vú đỡ Tào thị, “Nương, người đi nghỉ ngơi đi, bồi dưỡng tinh thần, chọn vợ tốt cho ca ca, ca ca chưa lập gia đình, ta sao lại có thể lập gia đình?”

Tào thị lau lệ đáp lời, được mấy bà vú già đỡ đi.

Hơn một nửa nha hoàn cùng bà vú theo Tào thị rời đi, bữa tiệc ở vườn hoa nhỏ lập tức vắng lặng, sắp đến Trung thu, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, tiếng ve nỉ non dưới trời thu,

Một tiểu nha hoàn lấy thêm áo choàng cho Cố Thập Bát Nương.

“Các người đã nhớ kĩ ta nói?” Nàng lấy lại tinh thần, nhìn hai gã sai vặt cùng nha hoàn trước mắt.

“Nhớ kĩ, thưa tiểu thư!” Bốn người đồng thanh đáp.

“Vậy các người đi đi, sáng sớm ngày mai lên đường.” Cố Thập Bát Nương nói.

Bốn người tuân lệnh lui xuống.

Hoa và cây cảnh trong vườn càng trở nên vắng vẻ, gió đêm thổi qua, mang theo một chút hơi lạnh, tiểu nha đầu không khỏi rung mình một cái, nhưng nhìn Cố Thập Bát Nương ngồi an tĩnh trước bàn d.đ.L3.qyd0n, từ từ uống rượu, cũng không có một người dám đứng ra khuyên.

Tiểu thư nhà các nàng nói một không hai, nàng muốn làm gì thì chính là cái đó, bọn hạ nhân chỉ cần tuân mệnh thực hiện là được.

Cố Thập Bát Nương uống xong ly rượu, lại gọi người đem huân đến, dưới ánh trăng dần vắng vang lên tiếng nhạc thanh thoát nhẹ nhàng, có hồ ngay lúc đó, bên ngoài bức tường cao kia, cũng có một tiếng nhạc hòa thanh vang lên, bất quá không phải là huân, mà là một âm thanh rất lạ.

Kiếp trước Cố Thập Bát Nương không có tiếp xúc qua những thứ nhạc khí này, có biết thì chỉ biết cầm tranh, tiêu linh tinh; nghe âm thanh này lại kì quái rất đặc biệt.

Nhưng, cùng hòa thanh với huân cũng cực kì tuyệt vời.

Một khúc kết thúc, trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên nụ cười, giờ tay gọi đám nha hoàn đang đứng tĩnh lặng bên kia.

Tiểu nha hoàn trên mặt có chút khó hiểu, nhưng cũng vâng lời đi theo, Cố Thập Bát Nương ra lệnh đem thức ăn cùng rượu mới lên, chỉ thấy một nha hoàn khác dẫn một nhân vật khoác trên mình một bộ áo tơ lụa màu xanh nhạt sải bước mà đến, chính là Tín Triều Dương, sau lưng hắn là hai thị nữ xinh đẹp cầm đàn tranh cùng tiêu trên tay đi vào.

“Thập Bát Nương tử đại hi.” Hắn đưa tay thi lễ, trong tay áo giấu một cây sáo màu tím làm người khác chú ý.

“Đại thiếu gia lời lẽ phong nhã thật khiến người ta vui vẻ.” Cố Thập Bát Nương phì cười.

“Bình thường, bình thường mà thôi.” Tín Triều Dương cười nói, một mặt tự nhiên ngồi xuống, “Bất quá tiểu nương tử yên tâm, vàng thật bạc trắng lễ nghĩa đã tặng đủ số.”

Cố Thập Bát Nương cười ha ha, ý bảo tiểu nha hoàn rót rượu, Tín Triều Dương cũng không khách khí, bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tiểu nha hoàn lại châm đầy lần nữa, Tín Triều Dương bung ly rượu lên, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

“Thư cho ta không bồi, ta đã uống mấy chén, uống nữa sẽ say mất.” Cố Thập Bát Nương cười yếu ớt nói.

Bên dưới đèn lồng lay động, trên mặt thiếu nữ quả nhiên hiện lên một tia đồ ửng nhà nhạt, từ lúc nhận thức đến nay lần đầu nhìn một tia sáng kì dị trong mắt nàng cơ hồ lóe lên.

Từ lúc biết nàng đến bây giờ, tiểu nương tử này luôn để lại ấn tượng cho hắn luôn luôn là đậm định vô ba (bình tĩnh trước mọi tình huống, không dao động), Tín Triều Dương không nhìn được có chút ngạc nhiên, nếu như tiểu nương tử này uống say, có phải hay không sẽ lộ ra tính cách đích thực không muốn người biết?

Nhưng nếu vậy thì cơ hội này không phải dễ dàng, Tín Triều Dương cười một tiếng, tự mình uống một hơi cạn sạch.

“Mới vừa rồi thổi chính là cây sáo sao?” CTTB chống cằm, nhìn cây sáo hơi ngắn hắn đặt trên bàn.

Tín Triều Dương cầm lên biểu diễn cho nàng xem một cái.

“Như huân như trĩ, thiên chi dữ dân(*)”. Hắn cười nói

(*): cái này mị đã giải nghĩa một lần rồi đó. “Trời xanh dẫn dắt chúng dân, Như là tấu khúc nhạc huân, nhạc tri” tri là sáo đó.

Cố Thập Bát Nương giật mình, không khỏi đưa tay cầm lấy, cẩn thận nhìn ngắm trước mắt, “Thì ra chính là nói cái này.”

“Dân gian không còn thấy nhiều, thường chỉ còn lại nhã nhạc trong cung.” Tín Triều Dương nói.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Nói như thế, đại thiếu gia cũng là một nhân vật.” (ý bác tác giả là người cũng đáng gờm lắm”>)

Tín Triều Dương cười không đáp, đưa tay nhận lại, “Hôm nay là ngày tốt, Thập Bát Nương từ lại có chuyện vui, Triều Dương biểu xầu.”

Dứt lời để sao lên môi bắt đầu thổi, hai thị nữ sau lưng đã ngồi xuống đất, cùng khảy đàn tấu tiêu, so sánh với huân âm ban đầu, càng thêm hoa mỹ.

Ánh trắng như tơ lụa, trúc phượng chấp chôn, đèn lồng như trong họa, thiếu niên nho nhã, thị nữ mềm mại, âm sắc cùng hòa điệu với nhau động lòng người, tình cảnh này như trong tranh vẽ tuyệt mỹ.

Nha hoàn rót rượu đứng một bên lắng tai nghe, chứng kiến trong mắt, nhất thời cũng ngây dại, tựa hồ không biết bầu rượu đang nghiêng trên tay.

Kết thúc một khúc, trong sân một mảng tĩnh lặng.

Tín Triều Dương ngẩng đầu nhìn lại, thấy Cố Thập Bát Nương vẫn ngồi chống cằm như cũ, hai mắt khép hờ, sắc mặt lạnh lùng trong trẻo như ánh trăng, chẳng qua là một giọt lệ chảy dọc theo gò má rơi xuống.

“Ta Cố Thập Bát Nương nằm mơ cũng không nghĩ tới, có thể có được cuộc sống thế này..” nàng lẩm bẩm nói, thanh âm thấp đến nỗi không thể nghe.

Nàng tựa hồ thấy dưới ánh trăng, mình đã từng hèn mọn như chuột, hoảng loạn, ngẩng đầu ngưỡng mộ mọi người bên cạnh, ngày ngày gồng mình cẩn thận, e sợ một câu nói một vẻ mặt không đúng, rước lấy sự xem thường phi nhỏ.

Chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày như thế, nhiều người như vậy đối với mình một mực cung kính cẩn trọng, cho đến bây giờ cũng không dám tin có một ngày như vậy, lang quân đại danh鼎鼎 sẽ vì nàng phong nhã như thế.

Đây hết thầy cũng bởi vì cái gì?

Nàng chợt vỗ tay lên mặt bàn, che mặt cười to, chẳng qua tiếng cười kia lại toát lên một nỗi đau thương tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Âm tư

edit: nnttrang

Tiếng cười dứt, thần sắc Tín Triều Dương không thay đổi, hạ mắt tự mình rót rượu.

“Hào, đa tạ khúc nhạc của Đại thiếu gia.” Cố Thập Bát Nương khôi phục vẻ mặt như thường, đứng dậy thi lễ.

Theo lễ thường mà nói, kế tiếp nàng cũng nên bung rượu lên uống một chén, nhưng không nghĩ đến chỉ có thi lễ.

Nói không uống rượu sẽ không uống, nữ tử này ngay cả lúc tinh thần tan rã một khắc vẫn như cũ cẩn thận như vậy.

“Thập Bát Nương từ khách khí.” Tín Triều Dương giao ly rượu lên hoàn lễ, một mình uống một hơi cạn sạch, “Đêm đã khuya, xin phép cáo từ.”

Dứt lời đứng dậy.

Cố Thập Bát Nương cũng không giữ lại, cười gật đầu, “Ta tiễn Đại thiếu gia.”

Tín Triều Dương cười một tiếng nghiêng người, mời nàng đi trước, mình chậm rãi cất bước phía sau, hai người thị nữ chia làm hai bên, cũng đi chậm theo.

“Một năm này ta sẽ tĩnh tâm nghiên tu tài nghệ sư phụ truyền thụ, bất quá, ta đáp ứng chuyên cung thuốc cho các người sẽ không thay đổi.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Ta tự nhiên tin Thập Bát Nương từ.” Tín Triều Dương ở phía sau cười đáp, chuyển đề tài, “Hôm nay Lưu Công đã tái hiện ở giới dược, tin tức đã truyền khắp thiên hạ, người xin thuốc chen chúc không ngớt, không biết Thập Bát Nương từ một tháng có thể xuất ra bao nhiêu thuốc?”

Hắn suy tính cực kì cẩn thận, một năm cung một phần thuốc cũng là chuyên cung, cung một trăm phần cũng là chuyên cung.

Cố Thập Bát Nương nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, hơi trầm tư một khắc.

“Một tháng ra một loại, một loại mười phần.” nàng nói.

“Chỉ sợ có quan to, quý nhân đặc biệt cầu xin thuốc nào đó..” Tín Triều Dương theo sát hỏi, một mặt bất đắc dĩ cười nói, “Mọi người nhìn ta cảm y ngọc thực phú quý vô cùng, thật ra chẳng qua là phú, còn chữ quý không đứng cạnh bên..”

Mà những chữ phú này từ thương nhân cũng chính là phải xào chấy trong làm ăn, thiên thời địa lợi nhân hòa thiếu một thứ cũng không được, mà trong đó nhân hòa không thể thiếu một dạng, chính là tạo mối quan hệ tốt với quan phủ địa phương, chỉ có như vậy mới có thể bình an buôn bán lâu dài, nếu quan hệ tứ phương tốt, đối với nhà lớn cũng tốt, nhưng nếu như một khi đắc tội một quan lại quyền thế, huyện lệnh phá gia, thứ sử diệt môn, đào mắt có thể khiến một thương nhân giàu có núi vàng biển bạc thành tro bụi.

Cố Thập Bát Nương hiểu ý của hắn, trầm mặc không nói.

“Thật là rất kính nể hiểu biết của Thập Bát Nương tử.” Tín Triều Dương chợt cảm thán một câu.

Cố Thập Bát Nương cười, liếc nhìn cây sáo trong tay hắn, “Hào, chính là nể mặt cây sáo này, ta đáp ứng ngươi, mỗi tháng được cầu nhiều nhất một loại thuốc đặc biệt.”

Tín Triều Dương cười vang, nói đa tạ.

“Nhưng mà, đối với đan dược cầu, ta muốn chín phần tiền.” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Về phần ta giúp ngươi giải vây như vậy là tốt, cũng không cần đa tạ.”

Ngươi bị nhà quý nhân quan to theo đòi thuốc là chuyện bất đắc dĩ, nàng kia đáp ứng chính là giải vây cho Đại Hữu Sinh bọn họ, cái này đủ cho bọn họ cảm tạ ân đức, về phần giá tiền, cũng không cần tính toán chi li như vậy chứ.

“Ngày lành mỷ cảnh như thế, cực kì phong nhã, lại phải nói những chuyện này, thật là..” Tín Triều Dương lắc đầu thở dài, như mang theo một tia tiếc hận bất đắc dĩ cười.

“Không nói chuyện này, ta và ngươi đâu có cơ duyên cùng nhau thưởng thức ngày lành mỷ cảnh.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói.

Nàng dừng chân trước cửa, hơi nghiêng người tránh ra.

Tín Triều Dương hơi dừng lại ở trước người nàng, ánh mắt quét qua khuôn mặt nàng.

“Thập Bát Nương tử xin dừng bước.” Hắn chấp tay cười nói.

“Đại thiếu gia đi thông thả.” Cố Thập Bát Nương hoàn lễ cười.

Nhìn xe ngựa lẩn vào trong bóng tối, Cố Thập Bát Nương hơi dừng một lát, phân phó người đóng cửa.

“Tiểu thư.” Bọn nha hoàn kinh diễm chưa lấy lại tinh thần từ Tín Triều Dương, ánh mắt lóe lóe, “Công tử này đối với tiểu thư thật là tốt.”

Đêm khuya đến bãi phóng, lấy nhạc đến chúc mừng, máu chốt là về ngoài hào, lại là cái công tử nhà giàu có, thử hỏi trên đời này bất kì nữ tử thanh xuân không cảm thấy tim đập thành thịch.

Tiểu thư tuổi đã không nhỏ, những cô nương nhà khác ở tuổi này đều đã nghị hôn, hơn nữa công tử trước mắt này cũng thật thích hợp.

Bọn nha hoàn mang theo vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

Bước trên con đường cỏ cây trùng điệp dưới chân, Cố Thập Bát Nương nhìn về mặt của những cô nương mười bốn mười lăm tuổi này, không khỏi buồn cười.

“Hắn dĩ nhiên muốn đối xử tốt với ta..” nàng cười nói.

Mặc dù người ngoài đồn thổi tiểu thư là một nữ tử hung thần ác sát, nhưng những nha hoàn thường đi bên cạnh nàng cũng biết, thật ra thì tiểu thư rất hiền hòa, cũng không giống như các vị thiên kim tiểu thư các bắt bẻ tiểu tiết.

Đàm luận về nam nhân, đối với các tiểu thư khuê các mà nói, đó là một hành vi xấu, nhưng tiểu thư cũng không có trách cứ, mà còn tham gia vào, điều này làm bọn nha hoàn rất cao hứng.

“Tiểu thư,..” Một nha hoàn to gan, lại bị mấy người khác nháy mắt đùn đẩy, lắp bắp hỏi, “Tiểu thư cảm thấy công tử kia thế nào?”

Thật ra ý mọi người chính là gả cho hắn thế nào, bất quá lời nói như vậy dù sao một nữ tử chưa chồng cũng không nên nói ra.

Cố Thập Bát Nương cười ha ha, nhìn những nha đầu nhà mình đều đến tuổi xuân tâm nhộn nhạo.

“Hắn đối tốt với ta, bởi vì ta đáng giá để hắn tốt với ta.” Nàng lắc đầu một cái, mỉm cười nói, vừa nói lại như vừa thờ dài, “Nhưng nếu như có một ngày ta không còn đáng giá? Hay nói cách khác, chính là có một ngày, một nữ tử khác đáng giá hơn.”

Hôm nay Cố Thập Bát Nương đã hiểu, cuộc đời này chính là cá lớn nuốt cá bé, nếu như không muốn bị đối đãi như con kiến hôi, sẽ phải khiến mình trở nên có giá trị, đáng giá khiến người ta phải ngược mắt nhìn, đáng giá khiến người khác kính sợ, dĩ nhiên đây cũng sẽ là mục tiêu tiến về phía trước của nàng, không giống như trước đây, cho rằng chỉ cần hèn mọn lấy lòng người khác là có thể nhận được tấm lòng đối đãi nâng đỡ chân thành.

Nhưng, quy tắc này cũng sẽ ngoại lệ với một số người, chính là người thân.

Bất kể nàng vinh hoa phú quý hay là đê tiện hèn mọn, người thân của nàng sẽ đối xử với nàng trước sau như một, người thân này chỉ có thể là nương và ca ca.

Về phần phu quân, trên đời này có lẽ có phu quân như vậy, đối đãi với thê tử mình như người thân ruột thịt, bất quá, nàng Cố Thập Bát Nương kiếp trước vô duyên vô phúc, kiếp này, chỉ sợ càng thêm vô phận.

Nàng sẽ cố gắng trở nên có giá trị khiến ai cũng phải coi trọng, nhưng con đường tương lai thành bại không biết, nàng không muốn tại thời điểm mình trượt chân, lại bị người đâm một dao đoạt mệnh.

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không hiểu những lời này của tiểu thư là có ý gì, muốn hỏi thêm nữa, nhưng thấy vẻ mặt tiểu thư dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng. Không có vui vẻ trên mặt, ánh mắt ngưng thần, mọi người thức thời nhanh chóng im lặng, an tĩnh một đường đi theo nàng.

Xe ngựa trên đường phố bị bóng đêm che phủ, Tín Triều Dương ngồi trong xe thờ dài thật thấp.

“Thiếu gia, Cố nương tử thật là công phu sư tử ngoạm, ta còn tưởng nàng coi thường cái này..” Một nam tử trung niên vóc người nhỏ nhắn ngồi bên kia vuốt râu nói.

Mục đích bọn họ đến đây cũng không phải là muốn xác định số thuốc Cố nương tử cung cấp mỗi tháng, mà là chuyện xin thuốc Tín Triều Dương tựa như vô ý nói ra kia, chỉ cần Cố nương tử đáp ứng chuyện này, đối với Đại Hữu Sinh mà nói, mới có địa vị siêu nhiên cao nhân trong giới dược, dĩ nhiên, có địa vị, tiền tự nhiên cũng cuộn cuộn mà đến.

Không nghĩ đến tiểu nương tử này vừa mở miệng đã muốn lấy đi tất cả lợi của việc buôn bán này.

Tín Triều Dương vẻ mặt nhàn nhạt, ngón tay thon dài vuốt ve thân cây sáo, “Nga? Chẳng lẽ Lục gia cho là chuyện này ta đi chính là dùng mỹ nhân kế?”

Hình dung cử chỉ xuất chúng của đại thiếu gia nhà mình, nhắc đến nữ tử trên đời không động tâm, thật đúng là khó mà tin được, Lục gia không khỏi ho khan một cái.

“Nào có nào có, thiếu gia nói đùa..” Hắn cười nói, mang theo vài phần bị nói trúng tim đen, vội nói sang chuyện khác, “Tiểu nương tử này, tuổi còn nhỏ, lại cũng là một tiểu hồ ly, xem ra không chỉ có tài nghệ mà đôi nhân xử thế cũng được Lưu Công chân truyền..”

Tiểu nương tử cũng thật là biết sát phong cảnh, ngày lành cảnh đẹp như thế, an tâm ngắm mỹ nam nhã nhạc là được, lại còn bắn khoãn tiền.

Tín Triều Dương như có điều suy nghĩ không trả lời.

Tiểu nương này quả nhiên trong tiếng đàn của mình phô ra chuyện che giấu, nhưng việc này cũng không khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại trong lòng có chút khổ sở.

“Mỹ nhân kế..” Hắn lẩm bẩm nói, cười tự giễu một tiếng, “Trong mắt của nàng dù có là mỹ nhân cũng chỉ là xương cốt hồng nhan mà thôi..”

Đại thiếu gia cơ hồ có chút.. Lục gia hơi hí hóp, đối với phát hiện của mình có chút kinh ngạc.

“Bất quá.” Hắn ho khan một tiếng, như muốn xua đi ý niệm quỷ dị trong đầu, “Cố nương tử muốn dốc lòng tu luyện một năm, trước mắt vẫn là chúng ta chiếm ưu thế, nhưng một năm sau, ngày Cố nương tử đại triển tài nghệ, cũng chính là lúc khế ước không còn hiệu lực..”

Khi đó, danh tiếng của Cố nương tử ngày càng vang dội, mà Đại Hữu Sinh bọn họ cũng không còn đoạt được tiền cơ nữa..

“Thật đáng tiếc..” Lục gia than thở, mang theo nồng nặc mùi vị không cam lòng, “Nếu vĩnh viễn như vậy mới thật tốt..”

Độc chiếm một dược sư, một đại dược sư.

Nhịp tim Tín Triều Dương không khỏi lệch nhịp, các hiệu thuốc ở kinh thành đều có dược sư của họ, nhưng đều có khế ước gia hạn, nhưng những đại dược sư thành danh, cũng tự nhiên không cam lòng bị người nắm trong tay.

Các hiệu thuốc sử dụng vô số chiêu trò lôi kéo các đại dược sư, phổ biến nhất vẫn là kết hôn.

Hiệu thuốc Sơn Đông của Hành lão đại vinh không suy, chính là nhờ có cây được sư Đỗ Hành Cửu nhà nhạc phụ, Nhị Hợp đường ở kinh thành cũng đem ba nữ nhi trong nhà gả cho đại được sư Tống Đức Sinh..

Nhưng những người gả qua đều đã mất, hợp tác có thể giữ vững qua thế hệ đó, nhưng lứa sau đại được sư truyền nghệ, quan hệ cũng không còn như thế hệ trước nữa, nhiều nhất là qua ba bốn đời, sau thì người thân cũng không còn hiệu nghiệm, hưởng chi, coi như là gả qua làm thiếp, những vị được sư hậu bối đều là của nhà kia, không có quan hệ cùng hiệu thuốc đó.

Nhưng bây giờ đại được sư là nữ tử, nữ được sư không thể cưới, mà chỉ có thể gả qua, hơn nữa sau khi gả qua, sẽ là người nhà đó..

Tín Triều Dương chợt cùng Lục gia mắt đối mắt, đều phát hiện trong mắt đối phương lóe lóe sáng.

“Thiếu gia” Cổ hống Lục gia hơi khô khốc, khó nén kích động, “Cố nương tử nay là thân thương nhân, không thể kết hôn cùng con em sĩ tộc...”

Ngon đèn lồng phía trước xe ngựa, đứng đưa trên bước đường, phía trước xa xa bóng đêm mờ mịt, Tín Triều Dương ngồi thẳng thân hình, nửa người đầu trong bóng tối.

“Lục gia, người lập tức đem tài liệu nam tử trong tộc có độ tuổi thích hợp thu thập đến...” Thanh âm của hấn nhân nhạ không nghe ra tâm tình, “Ta trình lên gia gia cùng phụ thân lựa chọn.”

Lục gia nuốt nước bọt, liếc nhìn đại thiếu gia của mình, nhỏ giọng đáp ứng.

Một tháng nữa rất nhanh trôi qua, nháy mắt đã tới tháng chín gió thu xào xạc, núi rừng bên ngoài thay nhau đổi màu áo đỏ, vô cùng diễm lệ.

Thi hội yết bảng, khoa cử Tiến sĩ mới cũng đã trở nên im ắng so với ban đầu náo nhiệt rất nhiều, không ngoài dự liệu, lần này lấy ba trăm sĩ tử, thư viện Văn Mộng chiếm gần một trăm danh ngạch, lại vì năm sau mới thi Đình, hơn nữa không khí cuộc thi cũng hòa hoãn rất nhiều, nhiều sĩ tử cũng trở về thăm người thân, hoặc cùng bằng hữu tìm nơi giải tỏa những tháng ngày học tập gian khổ, thư viện vốn dĩ náo nhiệt cũng an tĩnh hơn rất nhiều.

Cố Hải nhìn bọn sai vặt đem quà tặng từ kinh thành chất lên xe.

“Chậm nhất là giữa tháng mười về đến nhà, không được khiến phu nhân và tiểu thư lo lắng,” nhìn xe ngựa chuẩn bị lên đường, Cố Hải nói lại lần nữa.

“Vâng ạ, thiếu gia bảo trọng.” Mấy gã sai vặt cùng nha hoàn vội vàng khom người thi lễ.

Cố Hải gật đầu một cái, lúc này mới phát tay ý bảo bọn họ lên đường.

“Thiếu gia, đợi chút.” Phía xa truyền đến một giọng nữ thanh thúy, Linh Bảo ôm một bọc quần áo thở hổn hển chạy tới.

Mấy ngày nay dáng vẻ Linh Bảo trở lại gầy yếu nhỏ bé như lúc mới gặp gỡ, sắc mặt bởi vì vội vàng chạy đến có chút phiếm hồng, Cố Hải không khỏi dâng lên mấy phần thương tiếc.

Linh Bảo đưa bọc quần áo cho bọn nha hoàn, vuốt ngực vừa thở vừa nói, “Đây là... mấy... đôi giày... làm cho phu nhân và tiểu thư...”

“Không phải đã nói không được tặng quà rồi sao?” Cố Hải lắc đầu nói.

“Đây là tâm ý Linh Bảo.” Linh Bảo trả lời.

Nhìn xe ngựa lên đường rồi đi, Cố Hải cũng không trở lại thư viện.

“Vẫn chưa có tin tức Linh Nguyên?” Hấn hỏi.

Thần sắc Linh Bảo âm trầm, lắc lắc đầu.

Bán mình làm nô, thay tên đổi họ, sinh tử không khỏi trong tay người khác, lại có thể bán trao tay, vô số kiểu, ở kinh thành lớn như vậy tìm cái tôi tớ thật không dễ dàng.

“Thiếu gia khi nào thì trở về?” Không muốn để tâm trạng buồn của mình ảnh hưởng đến tâm tình thiếu gia, Linh Bảo vội nói sang chuyện khác, “Phu nhân và tiểu thư nhất định rất vui mừng.”

“Chưa đến nửa tháng sẽ đi, còn có chút việc muốn thỉnh giáo tiên sinh.” Cố Hải mỉm cười nói, chần chừ một lát, “Linh Bảo, không bằng người cùng ta trở về, người tìm kiếm không có đầu mối, chỉ tìm lung tung như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.”

“Đa tạ thiếu gia, Linh Bảo không tìm được ca ca không trở về” Linh Bảo lắc đầu.

Đổi là mình hay Thập Bát Nương, cũng nhất định làm như vậy, nên Cố Hải cũng không cưỡng cầu.

Đang nói chuyện, thấy Cố Ngự được bảy tám cái sĩ tử hộ tống đi ra, sau lưng là mấy gã sai vặt, mũ nón đã được đổi mới chỉnh tề.

Xem bộ dáng là hôm nay phải ra khỏi cửa, Cố Hải nhích người né sang một bên.

Cố Ngự một thân cảm trường bào, khoác hắc bào, vắn ngọc quan, thần thái trên mặt sáng láng.

Lần này trở thành hội nguyên, tự nhiên cũng nhận được vô số người bái phỏng cùng mời tiệc, nhưng Cố Ngự cũng khiêm tốn lạ thường, trừ hương thân đồng học tại Kiến Khang, thấy cũng không có mấy ai, cũng từ chối khéo mấy lời mời, vẫn như cũ an tĩnh tại thư viện, an tĩnh đi học.

Không biết lần này là tiệc gì có thể khiến hắn xuất đầu lộ diện.

Thấy Cố Hải, mọi người dừng bước, các vị này đều là sĩ tử đồng môn, không có thứ hạng nổi bật, nhưng lại cùng khoa cùng lứa, tương lai trong quan trường cũng muốn hỗ trợ lẫn nhau, vì vậy cũng mỉm cười chào hỏi.

“Mọi người hẹn nhau đến bái tạ chủ khảo Lý đại nhân, Ngâm chi cùng đi.” Có người nói.

Cố Hải thật là không có đi qua, nghe vậy cũng động tâm, nhìn lại Cố Ngự, có chút chần chừ.

Chần chừ của hắn không thoát khỏi tầm mắt Cố Ngự, trên mặt Cố Ngự mang theo tia cười giễu cợt.

“Thế nào? Không muốn..hay là không dám?” Hắn cười hỏi.

Lời này mọi người nghe cũng không có ý gì, nhưng trong lòng huynh đệ hai người bọn hắn hiểu.

Lần này Cố Ngự trúng tên đầu, Cố Hải phát hiện thái độ của hắn có biến hóa rất lớn, dĩ nhiên vẫn như cũ không có hiền hòa hơn mấy, chẳng qua là ánh mắt ghen ghét ít đi, lại nhiều thêm một phần giễu cợt khinh thường.

Không phải cười mình đứng thứ hạng thấp hơn sao, Cố Hải bật cười, đối với Cố Hải mà nói, có thể đứng trong danh sách ba trăm người cũng đã rất thỏa mãn, mặc dù mình là mình là thủ khoa thi Hương tại Kiến Khang, nhưng nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn, Đại Chu rộng lớn, nhân tài minh mông, hắn cũng nhận ra mình dĩ nhiên không phải thiên hạ tài hoa xuất chúng, mỗi người cũng muốn mình có thứ hạng tốt, vì vậy hắn cũng có thất vọng nho nhỏ, cùng một ít ghen tỵ với Cố Ngự, nhưng cũng không hơn.

“Tự nhiên muốn đi.” Cố Hải cười nói, vừa đứng trên người mặc bộ đồ nói, ăn mặc chỉnh tề, phân phó gã sai vặt đi cùng.

Hôm nay danh tiếng Cố Ngự lan truyền xa, thân là đồng tộc cũng nhiều gò bó hơn, hắn làm việc so với trước kia càng thêm cẩn trọng, tuyệt đối không dám biểu cảm gây khó dễ trên mặt.

Còn nữa, chuyện bái phỏng Lý đại nhân là nhất định rồi.

Lại dặn dò Linh Bảo mấy câu, Cố Hải liền sai bước cùng đám người đi vào trong thành.

Chủ khảo Lý đại nhân là Đại học sĩ, phủ đệ của hắn giống như phủ của quan lại cấp cao, ở bên ngoài Chu Tước tức an thành, bốn phía là phủ đệ của các trọng thần, chỗ tốt thì được hiến chương thân phận, mà chuyện xấu chính như có gió thổi cỏ lay cũng không thoát khỏi tầm mắt kẻ khác.

Đoàn người Cố Ngự cười ngửa đi đến trước cửa phủ Lý đại nhân, đã có một người đến trước.

Nhìn bốn năm tên hộ vệ xuống ngựa, một nam nhân thân hình cao lớn bước xuống xe ngựa đồ thẩm, mặc dù không vắn phục quan, nhưng khí chất trên người không lẫn vào đâu, mọi người đang dừng lại chột hai ba người giữa bọn họ mặt biến sắc.

“Là nội các Hồ đại nhân.”

“Là cái loại nhu nhược.”

“Cầu tặc.”

“Lý đại nhân làm sao tiếp hắn, Lý đại nhân cương trực ngay thẳng nhìn rõ mọi việc, tuyệt không gặp tiểu nhân bực này.”

Mấy người thần sắc giận dữ nói.

Trước đây chủ khảo đứng bên phía nghị hòa trong triều, hôm nay tình hình lại chuyển biến đột ngột, mấy vị giám sử không biết từ nơi nào tấu lên Diệp tướng quân mưu đồ cấu kết tặc Kim đại nghịch bắt đạo có chứng cứ xác đáng, hoàng thượng tức giận, phái người áp giải Diệp tướng quân hồi kinh nhốt vào đại lao.

Thiên hạ một mảng xôn xao, trong lúc nhất thời triều đình như thế nước với lửa, đọc nhiều sách vở thông hiểu cổ kim các vị từ môn cũng tự nhiên không cam lòng yếu thế rồi rít rở lập trường, cho rằng đây là thủ đoạn của phái cầu hòa, các loại nghị luận đủ kiểu khắp nơi.

“Xuyt, không được ồn ào lớn tiếng.” Cố Ngự vội vàng hướng mọi người thấp giọng nói, một mặt mang theo bất đắc dĩ nhìn về mấy người kia phe chủ chiến., uyển chuyển nhắc nhở, “Đại sự trong triều chúng ta không nên chỉ trích, hôm nay chủ đích là bái kiến chủ khảo đại nhân, làm tròn trách nhiệm đệ tử, còn chuyện khác không cần để tâm.”

Mà lúc này, đại môn đang đóng chặt của Lý gia mở ra, một lão giả cùng hạ nhân trong nhà chậm rãi ra ngoài, đứng trước người nọ hơi chấp tay.

Lần này, mấy người vốn nghe lời Cổ Ngư nói định im lặng không lên tiếng chọt ồn ào bức tức.

“Lý đại nhân vậy mà tự mình đến đón Hồ đại nhân.”

Cổ Hải này giờ không nói gì, thần sắc âm trầm, nhìn Lý đại nhân cùng Hồ đại nhân vào cửa, rốt cục vung tay áo.

“Diệp tướng quân bị tiểu nhân bậc này vu hãm nhốt trong đại lao, ta tuyệt đối không cùng đồng lõa.” Dứt lời quay đầu ngựa đi.

Hắn đi rồi, mấy vị sĩ tử khác cũng giận dữ quay ngựa đi, trong nháy mắt chỉ còn sót lại Cổ Ngư cùng hai người khác.

“Này..” hai người nhìn về phía Cổ Ngư, tựa hồ chờ hắn quyết định đi hay là ở lại.

Trên mặt Cổ Ngư hiện lên tia cười, nhìn bóng dáng đám người Cổ Hải đi xa, nhũn mày một cái.

“Buồn cười” hắn thấp giọng nói nhỏ đến mức không nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Bái kiến

edit:nntrng

Người gác cổng mang thiệp vào, không lâu lắm, đã có người mời bọn họ vào.

“Tôn chi, chúng ta như vậy có thích hợp không?” Một người trong đó nghĩ đến vị nội các Hồ đại nhân cũng đang ở đây, bây giờ mọi người đang bàn tán xôn xao, trong lòng thủy chung có chút thấp thòm.

“Bái phỏng chủ khảo đại nhân có gì không thích hợp?” Cổ Ngư ánh mắt nhìn thẳng, đoạn chính đi theo gã sai vặt áo xanh, nhỏ giọng đáp.

Tới trước phòng khách, liền nghe tiếng cười vang.

“Đến đây, đến đây, hôm nay lão phu có duyên, được gặp gỡ mấy vị nhân tài của chúng ta”

Vị đứng lên trước kia hẳn là Hồ đại nhân.

Đây là lần đầu tiên bọn họ được tiếp xúc với đại quan nội các, nhất thời trên mặt khó nén mấy phần kích động, vội vàng cùng nhau cúi lạy thi lễ.

“Đây là Hội Nguyên năm nay, Cổ Ngư Cổ Tôn chi Kiến Khang.” Trên mặt Lý đại nhân đầy nụ cười giới thiệu Cổ Ngư.

Hồ đại nhân nhìn về phía Cổ Ngư, kinh ngạc tuổi hắn còn nhỏ, liên tục gật đầu.

“Tôn chi là theo học Lý đại sư?” Hắn hỏi.

Cổ Ngư gật đầu nói dạ, một mặt đáp lời, “Đệ từ tháng ba từ Kiến Khang đến, tháng tư bái lạy làm môn hạ Lý đại sư.”

Môn hạ chính là đệ tử, lúc hắn nói câu này, hơi có vẻ làm chuyện vô ích.

Nhưng cặp mắt Hồ đại nhân khẽ hí một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Ảnh hưởng của dư luận từ trước đến nay là không thể coi thường, nhất là dư luận trong sĩ lâm, thanh thế của người lớn chính là đại biểu cho ý của vạn dân thiên hạ, mà vị này là Lý đại nho, chính là đầu tàu của bọn sĩ lâm.

Bởi vì có khách, ba người bọn họ chỉ ngồi một lát, liền đứng dậy cái từ, Lý đại nhân cũng không khách sáo giữ lại dùng cơm.

Đội ba người rời đi, hai vị đại nhân lần nữa trở về chỗ ngồi của mình dùng trà, nhưng cũng không ai nói thêm gì, không khí trong nhà có chút quái dị.

“Như vậy đi, ta cũng cáo từ.” Hồ đại nhân đứng lên nói.

Lý đại nhân cũng không giữ hắn lại, đứng dậy tiễn khách.

“Lời nói của ta, đại nhân cần cân nhắc kĩ đi.” Hồ đại nhân lại cười nói.

Lý đại nhân chỉ cười không đáp, tiễn hán ra cửa.

“Mới vừa rồi ở ngoài cửa, thấy tới bảy người, cuối cùng chỉ có ba người tiến vào, xem ra lão phu liên lụy Lý đại nhân.” Hồ đại nhân trước lúc lên kiệu, như nhớ ra điều gì, mang theo một tia cười nói.

Thần sắc Lý đại nhân có chút cứng nhắc, vẫn về rầu cũng không nói gì, nhìn cổ kiệu đi xa, xoay người đi vào cửa.

“Lão gia, chính xác là đến bảy người, sau bốn người kia quay đầu đi. Tiểu nhân cũng không biết bọn họ là mấy vị kia.” Người gác cổng cung kính nói.

“Không sao.” Lý đại nhân khoát tay, ý bảo người gác cổng lui ra.

Ba trăm sĩ tử đều là từ tay hán định ra, tên đã sớm nằm lòng, hôm nay đã qua một tháng, người nào có đến hay không, trong lòng cũng rõ ràng.

Đoàn người Cổ Ngư ra khỏi phủ đệ Lý đại nhân, hai người trong đó vẫn mang vẻ mặt kích động như cũ, nhìn qua Cổ Ngư thần sắc an nhiên.

“Tồn chi tài cao, lần này chắc hẳn đậu Trạng nguyên, tương lai vào làm tướng làm các..” Một người suy đoán mẩu chốt trong đó, không khỏi mang theo vài phần hâm mộ, nếu vào các, cũng là đồng liêu, cũng không có gì kích động, “Không giống chúng ta, bị rơi ra ngoài.. Lần này bước vào thi đình được diện kiến thiên nhan có phải là lần đầu cũng như lần cuối..”

Cổ Ngư lắc đầu một cái, không biết là không đồng ý với kiến giải của bọn họ hay là khiêm tốn, “Thi đình còn chưa đến, không thể đoán bừa hạng, hết thấy đều có sự phán quyết của Thiên tử, ta cùng các ngươi chính là an tâm dốc lòng cầu học mới phải.”

Nhìn xem, hiện tại đã có tư thái quý phái của đại thần nội các, hai người liếc mắt nhìn nhau, le lưỡi một cái.

Hai người cười nói, chợt thấy Cổ Ngư phía trước ghìm ngựa lại, phi thân xuống ngựa.

“Tồn chi, ngươi định làm gì vậy?” Bọn họ hỏi.

“Xuống ngựa.” Cổ Ngư giải thích, một mặt tay chỉ lên phía trước, “Không nhìn thấy đã đến chỗ nào.”

Hai người lúc này mới nhìn sang, thấy phía trước một tòa phủ đệ sừng sững khí thế uy nghiêm, một đoạn đường này đều là phủ đệ của các đại thần, nhưng có thể nói tòa phủ này lại khiến người khác người khác đặc biệt chú ý.

Phủ đệ cực kì rộng lớn, bạch ngọc đài, đại môn đồ thăm, ngay cả hai thạch sư an trí ở cửa liếc nhìn cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hai vị học sinh kia nhìn thấy một cái, lập tức không nói lời nào vội xuống ngựa.

Ba người cúi đầu im hơi lặng tiếng cẩn thận rẽ sang hướng khác mà đi, vừa đi vừa không nhịn được lặng lẽ quay đầu lại xem.

Giữa ban ngày, bốn phía đóng chặt cửa, nhìn qua thật vắng lặng, trên lầu tòa phủ treo hai đèn lồng lớn bên trên có mấy chữ Thượng thư Chu phủ lay động theo gió.

Cổ Ngư chợt cảm thấy trong lòng như sóng cuộn trào dâng ào ạt, hẳn không khỏi siết chặt dây cương.

Đây là phủ đệ của vị quan lớn nhất triều Đại Chu, đây là chỗ ở của trọng thần quyền thế ngất trời, đây chính là vị trí hào kiệt phiên vân phúc vũ dưới một người trên vạn người, ngoại trừ hoàng đế, võ quan xuống ngựa, văn quan hạ kiệu, chính là nơi ở của đương kim Trạng Nguyên đời thứ ba của triều Đại Chu, Tể tướng Chu Xuân Minh.

Một người như thế, buồn cười chính là một đám học sinh không tự lượng sức mình, tự xưng là văn nhân thanh cao, mắng chửi người ta là gian tặc họa quốc, vu hãm trung lương, kỳ tội khả tru(*), cũng không biết trong mắt người ta, bất quá chỉ là chuột nhắt chơi đùa mà thôi, chỉ cần hán muốn, một ngón tay cũng đủ nghiền chết các ngươi.

Cổ Hải quả nhiên không có đi bái hạ Lý đại nhân, chẳng qua là gửi thiệp cảm tạ, lại còn kèm theo một bức phụ thư, liệt kê tội ác của đại Kim ngược xuôi phía nam, cùng với chiến tích của Diệp tướng quân bao năm qua, không cần nói cũng đủ rõ ý nghĩ của hắn.

Sau khi Lý đại nhân nhận được, cũng không có bất kỳ sự hồi đáp nào, giống như đá chìm xuống biển, bùn thả vào sông.

“Ngươi ám đầu rồi sao?” Sau khi Cổ Ngư đỡ biết được đỡ khóc đỡ cười, “Ngươi biết mình đang làm gì không?”

“Ta có đạo lý của ta cầu học làm quan vào sĩ là vì điều gì.” Cổ Hải trầm giọng đáp, thần sắc thần nhiên.

Cổ Ngư cười một tiếng, hẳn mém đã quên, tên tiểu tử này còn có biệt hiệu là ngọc mộc đầu, mộc đầu dĩ nhiên ngu ngốc, còn phải thêm chữ ngọc phía trước, có thể thấy được trình độ tính tình ra sao.

Kể từ khi vào học trong tộc, sau khi triển lộ tài hoa, hẳn cơ hồ quên chuyện này, cái biệt hiệu này cũng không ai gọi nữa, có câu nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, hẳn mặc dù chăm chỉ học, bài vở cùng trình độ cao hơn, nhưng Cổ Hải vẫn là Cổ Hải, vẫn không thay đổi.

Người khác như thế nào Cố Ngự đều không để trong lòng, huống chi, người trước mắt lại là Cố Hải.

Mặc dù mình thi lần đầu đã đoạt giải nhất, nhưng còn có thi đình, nguyên bản là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng nhìn thần thái thiếu niên trước mắt, hai mắt hắn không khỏi lóe lên điều gì đó.

“Người chừng nào về nhà?” Hắn chuyển đề tài, nhàn nhạt hỏi.

“Thế nào, tòn chi muốn đồng hành cùng ta?” Cố Hải cười hỏi.

“Không phải, người chừng nào lên đường, ta dời ngày đi.” Cố Ngự cũng cười nói.

Hai người nói lời này bất quá cũng chỉ tránh đề tài đó mà thôi, mà đáp án thật ra cũng không cần phải nói, cười nhạt nhẽo với nhau vài tiếng.

“Tòn chi.” Có người trên mặt đầy nụ cười giờ một tấm thiệp đến, “Trâm hoa yên thủ phủ đại nhân.”

Sau khi trúng trạng phải đạo một lượt phổ, đây là lễ thường, nhưng sau khi thi Hội kết thúc, còn có lễ thường bất thành văn, chính là thủ phủ đa số đại học sĩ nội các trong triều mời các vị sĩ tử trong ba trăm người đi dự tiệc, thứ nhất là chúc mừng thứ hai là chỉ giáo đạo làm quan trước khi bắt đầu.

Vì yến hội này có cử hành hay không, còn phụ thuộc vào tâm tình của Hoàng đế cùng mấy vị thủ phủ đại nhân thế nào, nên được gọi là bất thành văn. Theo lịch từ triều Đại Chu, tông cộng chỉ mới tổ chức thi có năm lần, dù sao những sĩ tử này sau khi đỗ được thi đình đều trở thành môn đồ của Hoàng đế, dạy cũng là do Hoàng đế đích thân đến, vì vậy mặc dù Hoàng đế thăm cho phép, nhưng chân chính thi hành, mấy vị thủ phủ cũng phải rất cẩn trọng, tính toán tâm tính khó dò của thiên tử.

Lần này trước khi thi mọi người cũng suy đoán, có thể tổ chức trâm hoa yên thủ phủ đại nhân không, nhưng theo biến hóa của thế cục, tất cả mọi người cho rằng không thể có, không nghĩ đến đang ở lúc ngôn luận đang đến đỉnh điểm thủ phủ đại nhân sẽ tiến hành mở yến, hắn không sợ ở trên yến hội một vị nội các kích động ném giày đập hân, hoặc là chửi mắng to tiếng, vì việc này chỉ khiến thêm mất mặt, coi như giết học sinh kia cũng không thoát khỏi tiếng nhơ.

“Bất quá, cũng không phải tất cả đều được tham gia.” Học sinh giờ thiệp nói, một mặt liếc nhìn Cố Hải.

Cố Hải lập tức hiểu, lần này mình bị đá ra ngoài.

“Là tên do chủ khảo định, xét thấy nhiều năm nay chinh chiến liên tục, vạn dân đói khổ, không nên phô trương...” Nói một phen giải thích, người nọ nói tiếp, “..Cho nên lấy mười tên đầu, mười tên giữa, và mười tên cuối làm đại diện.”

Mặc dù là thủ phủ cử hành, nhưng dù sao cũng có sự tham gia của các quan viên đại học sĩ, trừ khi là yến tiệc cấp cao do hoàng đế ban thưởng, còn không thì cũng hướng tới những sĩ tử trung lập này.

Trên mặt Cố Hải khó nén thất vọng, tên một trăm năm mươi như hắn lại không có trong nhóm đó.

Quyết định này nghe qua rất hợp lý, cũng không nhìn ra chính là nhằm vào những học sinh có ngôn luận bất thiện.

“Mọi việc đều do vận khí, Ngậm chi, đừng quá để ý.” Cố Ngự lại cười nỉ.

Cố Hải không lòng dạ ở lại nhìn cười nhạo trên mặt Cố Ngự, xoay người cáo từ.

Vì sự kiện này, Cố Hải định trở về trước kì hẹn, vừa nghĩ đến việc được về nhà, tâm tình buồn bức gần đây khá hơn nhiều.

“Tiểu thư thích gì?” Đứng ở tiệm nữ trang lớn nhất Kinh thành, Linh Bảo chỉ cảm thấy hoa cả mắt rất là chóng mặt.

“Không biết vị tiểu thư kia bao nhiêu tuổi?” Một bên gia hỏa ân cần cười hỏi.

Kể từ sau khi Cố Hải lấy ra một thỏi vàng, tên gia hỏa không dám khinh bỉ Linh Bảo trong bộ quần áo đơn bạc.

“Hoa trâm này là kiểu dáng đang được lưu hành trong cung nhiều nhất, được mấy vị tiểu thư rất ưa chuộng.” Tiểu gia hỏa cảm đến một chiếc hộp nhỏ giới thiệu.

Trâm hoa ngọc vàng, đúc kết tinh xảo, rất là mỹ lệ.

Linh Bảo nghiêng đầu nhìn Cố Hải, Cố Hải lắc đầu cười.

“Qua bên cửa hiệu sách coi một chút.” Hắn cười nói, tự mình đi lên phía trước.

Đứng nha, tiểu thư thích xem sách, không thích ăn mặc chưng diện lắm, Linh Bảo cũng vội vàng đi qua.

Lựa được bảy tám cuốn sách thuốc dây cột, Linh Bảo cười tit mắt, “Tiểu thư nhất định thích quà tặng của thiếu gia.”

Cố Hải cười, nghĩ bụng đây là quà tặng gì, còn là tiền của Thập Bát Nương.

“Linh Bảo thích gì?” Cổ Hải hỏi, nhìn bộ quần áo đơn bạc của Linh Bảo, khí trời lại lạnh, còn mặc đơn độc một mảnh áo, lộ ra một đoạn cổ tay, bàn tay nhỏ bé thô ráp.

Mấy ngày nay nàng từ chối sự giúp đỡ của mình và Thập Bát Nương, dựa vào việc rửa được liệu ở hiệu thuốc kiếm sống, tiền kiếm được ngoại trừ dùng để no bụng, còn bao nhiêu lại đổ vào việc tìm kiếm Linh Nguyên.

“Cảm ơn thiếu gia.” Linh Bảo lắc đầu cự tuyệt.

Cổ Hải thở dài, tình hình như vậy, còn không thích hợp bằng cho nàng ít tiền.

Gia hỏa đem bộ sách gói lại, tự mình dẫn bọn hắn ra xe ngựa, Cổ Hải mới nói lời tạm biệt cùng Linh Bảo, chỉ thấy một chu y (áo đỏ) hộ vệ đến trước mặt, cung kính đưa lên một tấm thiệp.

“Mời Cổ thiếu gia đến dự tiệc.” Hắn cúi đầu nói.

Không tự giới thiệu, mở miệng nói một câu không đầu không đuôi, khiến Cổ Hải không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn thiệp mời màu vàng, chân mày càng thêm giương cao.

Đây là.. Trâm hoa yến tiệc.

“Chủ.. nhân nhà ngươì là ai?” Cổ Hải hỏi.

“Thiếu gia đi ắt biết, đến lúc đó công tử nhà ta thật hân hạnh gặp Cổ thiếu gia.” Hộ vệ cúi đầu nói, dứt lời lễ xong cất bước đi.

Cổ Hải cầm thiệp mời của người kia trong tay, trong lòng chợt giật mình, nói như vậy mình có tư cách gặp hắn.

Rốt cục cũng gặp được người kia, tâm Cổ Hải căng thẳng nhảy loạn, có thể lấy được số người tham gia yến hội đã được xác định, lai lịch người này nhất định không nhỏ.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, có quen biết với mình sao?

Trâm hoa yến cũng không nằm ở phủ của thủ phủ đại nhân, mà là ở phủ đệ cũ của một thân vương ở phía tây, nơi này đã được triều đình thu về.

Sáng sớm, mấy vị sĩ tử được mời đến trang phục mới mẻ chỉnh tề, tinh thần kích động đứng trước cửa.

Cổ Ngư đứng ở nhóm đầu, vẫn là thần thái vô ba sáng láng, thi hội là một ngưỡng cửa, qua được cửa ải này, mới có cơ hội một bước lên mây..

Những người đã từng chà đạp hắn, những kẻ khuất nhục hắn trong quá khứ, sau đó phải quỳ gối trước mặt hắn, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn hắn, thế còn chưa đủ, hắn còn phải đập bọn họ một cách nặng nề, đem những kẻ kinh bạc hắn từng bước từng bước trả lại...

Sau lưng chợt có tiếng ồn ào, hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, nhất thời kinh ngạc biến sắc.

“Ngươi, ngươi sao lại đến đây?” Hắn thất thanh hỏi.

Cổ Hải bước đến gần, nhìn hắn, trên mặt đầy vẻ u mê làm cho người ta một đánh một quyền.

Cổ Ngư tức muốn học máu.

Cổ Hải hướng hắn hi hi cười, giơ lên thiệp mời trong tay, “Cũng có thể nói ta có vận khí tốt.”

Không đợi nói xong, đại môn đã mở ra, một vị đại học sĩ khoát áo bào bạch ngọc xuất hiện trước mặt mọi người.

“Chư vị công tử, xin mời”

Mọi người cùng hoàn lễ, duy trì vẻ trang nghiêm chỉnh tề nối đuôi nhau đi vào.

“Tồn chi, mời.” Cổ Hải cười nói, cũng không đợi Cổ Ngư đi, tự mình đi trước, trong mắt hắn khó nén tò mò, cước bộ vội vã.

Cổ Ngư nhìn hắn bước qua người mình, môi mím chặt, thật sự là vận khí sao? Tại sao lại có vận khí như vậy? Trong mắt Cổ Ngư chợt lóe lên tia rét lạnh, sao hắn lại có vận khí tốt như vậy? Vậy hắn không nên ở thi đình lại có vận khí như thế...

“Tồn chi.” Có người ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở.

Cổ Ngư lấy lại tinh thần, thu liễm vẻ mặt theo dòng người tiến vào.

Bữa tiệc cũng không khác gì các loại tiệc khác, chẳng qua là nhiều người trò chuyện hơn, mười mấy đại học sĩ, ước chừng nói một canh giờ, những sĩ tử này đứng đến chân mỏi rã, nhưng thiên tử trọng thần còn chưa đến, bọn họ ai dám ngồi.

Bất quá, trong sân cũng không có xuất hiện bất kì hành động hay lời lẽ nào luống cuống, tin đồn thổi bên ngoài như vậy.. nhưng những vị đại học sĩ thủy hỏa bất dung lại cười cười nói nói, căn bản không nhìn ra huyền ảo lật bàn trước mặt hoàng đế là thế nào.

Mà vị thủ phụ đại nhân căn bản không xuất hiện, như vậy coi như xong, đại học sĩ chủ trì mời mọi người ngồi, một đám sĩ tử vừa an tọa, liền nghe thanh âm của thái giám

“Văn Quận Vương đến...”

Một tiếng này làm mấy vị sĩ tử cả kinh đứng hết dậy, cùng nhau hướng lên trên đài.

Chu Long Khánh đại đế từng có một người con, nhưng năm đó bất hạnh một đạo sấm chớp trên trời bất ngờ đánh xuống Hoàng thành khiến hoàng tử giạt mình mà chết(:V bỏ tay bác tác giả), sau lần đó Long Khánh đế không có con cháu ra đời, vì vậy không thể chọn người thừa kế từ tông tộc, đã có liên tiếp mấy vị thân vương được mời vào cung, mà vị Văn Quận vương này là một trong số đó, là con trai của Duyệt Châu Tử vương, Phong Văn Quận vương.

Mặc dù đối với sóng ngầm bên trong gia tộc hoàng gia mọi người không rõ ràng lắm, nhưng cũng biết đối với Đại Chu không có hoàng đế mà nói, địa vị Quận vương là vô cùng cao quý, hơn nữa khả năng trở thành hoàng đế lại vô cùng lớn.

Không nghĩ đến một vị Quận vương sẽ đi đến yến hội này, không kém gì hoàng đế đích thân tới, có vài sĩ tử hai chân run lên, không biết vì kích động hay một mối.

Tầm mắt Cổ Hải như những học sinh khác, không nháy mắt hướng lên đài phía trước, chỉ thấy phía sau đám cung nữ hộ tống, thủ phụ đại nhân tự mình đi xuống, một vị nam tử trẻ tuổi thân hình cao gầy bước ra, người này mặc trường bào màu đỏ tía, chân bước thong dong, các vị đại học sĩ đã sớm đứng dậy thì lễ, hần đi đến trước đài, xoay người lại.

Đợi một khắc người kia xoay lại, Cổ Hải chỉ cảm thấy đầu óc ông một tiếng.

“Là hần là hần.” Sắc mặt Cổ Hải kinh ngạc, hỏi há mồm luống cuống, nhìn thiếu niên quận vương trước mắt chỉ có một ý niệm này.

Thái Văn Thái Văn trong học đường Tiên nhân huyện nhỏ, học sinh Thái Văn mẹ góa con côi.

Mà cùng lúc đó, Cổ Ngư vẫn chăm chú nhìn Cổ Hải mắt sáng lên, nhìn quận vương trên đài, thần sắc mang theo một tia bùng tình.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Quen biết

edit: nnttrang

Văn quận vương quả nhiên đại diện hoàng đế tới, hần nói mấy lời đệm lời ít ý nhiều bảo mọi người cứ thoải mái, vị thủ phụ Chu đại nhân ở giữa tâm điểm của bão táp không lên tiếng, bữa tiệc chính thức khai mạc.

Sau khi ngồi xuống, Cổ Hải cũng không nhìn lần nữa, cúi đầu phân cao thấp với bàn thức ăn.

Người trong hoàng tộc thân phận cao quý, rất ít khi lộ diện, những sĩ tử khác sẽ không bỏ qua cơ hội này, đương nhiên phần lớn ánh mắt nhiệt liệt hướng lên trên đài, có người mượn hướng các vị quan nhân nói lời đa tạ, thuận tiện quan sát một trong số các vị được đề cử ngôi vị hoàng đế.

Hần chừng mười bảy mười tám tuổi, vừa nhìn là đã biết người xuất thân phú quý, da dẻ nhẵn nhụi trắng nõn, khí chất thanh lịch, phát ra uy nghiêm.

“Không biết vị Quận vương này là ở phái nào..” Có người không nhịn được thấp giọng nói, ánh mắt quét qua trên người thủ phụ Chu đại nhân cùng Cao đại nhân đang ngồi bên Văn quận vương.

Thủ phụ Chu đại nhân tuổi chừng bốn mấy năm mươi, thân hình hơi mập, tướng mạo cũng tầm tầm, dù sao có thể trúng Trạng nguyên vóc người cũng sẽ không quá kém, thần thái của hần bình thản, toát ra loại khí thế tựa như mọi sự trong thiên hạ đều nằm trong tay ta.

Vị đại nhân này theo hoàng đế vào sinh ra tử, tình cảm không giống bình thường.

Đại học sĩ Cao đại nhân tuổi chừng sáu mươi, râu tóc bạc trắng, mặt hơi ngăm đen lồng ngực nảy nở, nụ cười luôn trực diện trên mặt, nhìn ra rất dễ gây thiện cảm.

Vị đại nhân này năm đó Đại Kim tấn công phía nam, vì bảo vệ hoàng đế thoát thân, một nhà đều chết dưới vỏ Đại Kim.

Hai người này gần đây lại như nước với lửa, từng nói lời có người không có ta, lúc này lại ngồi chung một chỗ, còn mời rượu lẫn nhau, để cho đám sĩ tử trong lòng than khổ sở không dứt, mới nếm thử được phức tạp của lòng người chốn quan trường sâu không lường được.

“Uống rượu của người” Có người thấp giọng quát lên, “Không muốn sống chẳng.”

Có người lập tức kéo hẳn chó co to tiếng cũng có người mặt tỏ vẻ khinh thường.

“Quận vương đương nhiên là thuộc phe Thánh thượng.” Có Ngự lâm bẩm

Cố Hải cảm giác tâm mắt của hắn hướng về phía mình.

“Người xem có đúng không, Ngậm chí?” Có Ngự nghiêng người qua thấp giọng nói

“Thiên đạo đại công, Thánh thượng tự có quyết định.” Cố Hải buông đầu xuống, quay đầu nhìn về phía hắn, thần sắc nghiêm túc, “Người cũng không cần ở chỗ này làm bộ nói với ta, ta cũng không quản người có tâm tư gì, ta có thể nói với người, ta tin tưởng Diệp tướng quân là oan uổng, cũng tin tưởng ta không thể thắng chánh.”

Hắn nói lời này thanh âm vừa phải, mấy sĩ tử xung quanh cũng nghe, dùng đầu nhìn về phía hắn.

Lần này người khôn khéo đều đem những lời nói thường ngày cũng thái độ về hai phe của mình gác sang một bên, trước mặt những người này đều có những ý niệm trong lòng mình, nhưng đến bây giờ cũng không có nói ra, cũng không tỏ thái độ nghiêng về phương nào.

Hướng chi, lúc này ở nơi đây tuyệt đối không phải là thời điểm tỏ rõ lập trường, hai vị đại nhân thủy hỏa bất dung trên đài không thấy nhưng vẫn có thể bị những kẻ khác đồn thổi, bọn chúng đối với hai người bọn họ như đối với cha sinh mẹ đẻ.

Tiểu tử này, quả thật khác loại.

Có tiếng cười thật thấp vang lên, Cố Hải cảm thân chân có người đụng phải, hắn vừa cúi đầu nhìn, không biết là người nào đem hài của mình đá đến chỗ hắn.

“Tráng sĩ, ta nguyện dâng một chiếc hài.” Đối diện là một sĩ tử, tề mi lộng nhãn cười nhẹ nói. (“giày” trong tiếng Trung đọc lên giống như tiếng thở dài, hàm ý đau khổ, chia lìa- ý là bảo anh về đi hay sao á?”<)

Lời này lập tức hòa tan không khí ngưng trọng vừa rồi, tiếng phì cười liên tiếp vang lên.

Trên mặt Cố Hải cũng không có vẻ gì kích động vì bị làm nhục, dĩ nhiên cũng không đập bàn, ngược lại cười một tiếng.

“Quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, ngũ huynh, làm như ta ngu ngốc?” Hắn nhàn nhạt nói, dứt lời, hung hăng giẫm lên chân sĩ tử đó.

Sĩ tử kia bị đau, muốn gào lên thành tiếng, âm thanh muốn ra khỏi họng chợt nhớ lại mình đang ở chỗ nào, phải cố gắng đem thanh âm nuốt ngược trở vào

Sĩ tử bốn phía ghen cười đến đau bụng,

Cố Ngự cũng cười, liếc nhìn Cố Hải, không nói gì thêm

Động tĩnh bên này cũng không tránh khỏi ánh mắt các vị đại nhân trên đài, mặc dù không rõ mọi người bên này nói gì, nhưng nhìn về mặt cũng biết chẳng hẳn là đề tài nóng bỏng hiện nay, trong lòng chư vị đại nhân không khỏi cười thầm.

Bữa tiệc tiến hành một lúc mọi người đứng lên, vui vẻ đưa tiễn Văn Quận vương.

Cố Hải vẫn cúi đầu như cũ, chợt nghe có tiếng bước chân vang lên, sĩ tử bên cạnh vội rút lui về sau.

Văn Quận Vương được nhóm quan viên hộ tống mà đến, sau đó dừng lại trước người Cố Hải.

Trong lòng Cố Hải hơi giật mình.

“Văn chương của người làm không tệ, chẳng qua có đôi chỗ thật bình thường, chưa đủ thể hiện tài trí sắc xảo, cần cố gắng hơn nữa.” Thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền đến.

Bốn phía một mảnh tĩnh lặng, Cố Hải mặc dù cúi đầu nhưng vẫn cảm giác được vô số ánh mắt kinh ngạc dò xem hắn.

“Học sinh đã biết, đa tạ Quận vương chỉ giáo.” Hắn cung kính khom người thi lễ.

Một góc vạt áo vàng đính hoa lan lướt qua, người đi rồi.

“Cố Hải, người nhận thức Văn Quận vương?”

Đám người chọt bao vây xung quanh Cổ Hải, mặt kinh ngạc rồi rít hỏi.

Ngay cả những vị đại nhân ở đó cũng để lộ vẻ mặt tò mò, như có điều suy nghĩ nhìn vị sĩ tử không tính là xuất chúng này.

Cổ Ngự đứng bên ngoài đám người, thần sắc lạnh nhạt, hai vị đại nhân cách đó không xa trò chuyện với nhau đứt quãng truyền vào tai hắn.

“...Người này là Kiến Khang tới...”

“...Tiên nhân huyện...”

“...Quận vương từng đi học bên ngoài...”

“Đã như vậy, đại nhân yên tâm...”

Cổ Ngự hơi vòng ra phía sau, nhìn thấy hai vị quan viên nho nhã đang trò chuyện cùng nhau, thấy hắn nhìn qua đây, một trong hai người khẽ gật đầu cười một tiếng.

“Hò đại nhân...” Cổ Ngự nhanh chóng bước đến, khom người thi lễ.

“Không cần đa lễ...” Hò đại nhân gật đầu cười nói, một mặt hướng vị quan nhân kể bên giới thiệu. “Đây chính là người đang giữ chức Hội nguyên năm nay, Cổ Ngự Cổ Tồn chi...”

Hắn ta ngừng một chút, lại bổ sung, “Tồn chi cùng công sĩ một trăm năm mươi Cổ Hải Cổ Ngâm chi là đường huynh đệ...”

“Vậy sao?” Vị quan nhân kia hứng thú, đôi mắt ti hí sáng lên, đem tầm mắt có chút kiêu căng nhắm ngay Cổ Ngự.

Cổ Ngự giương mắt nhìn, thấy người này tuổi chừng bốn mươi, mặt mũi trắng trẻo ngũ quan đoan chính, chẳng qua là có một đôi mắt xéch, phá hỏng hảo cảm toàn thân, hắn hơi nâng cằm lên, tầm mắt người nọ từ cao nhìn xuống, mang theo sự kiêu ngạo.

Cổ Ngự ánh mắt sắc bén, nhìn một cái đã nhận ra vị này cùng thủ phụ Chu đại nhân có mấy phần quen mặt, hơn nữa đại nhân này đến dự tiệc, không nhận biết được tất cả các vị sĩ tử cũng coi như chấp nhận được, nhưng không nhận biết Hội nguyên đứng đầu bảng thì hơi không phải, không phải người này tin tức không nhạy thì chính là quyền cao chức trọng khinh thường biết.

Xét khuôn mặt người này, Cổ Ngự cho rằng là đệ đệ.

“Huynh đệ hai người cùng đậu công sĩ, thật là một câu chuyện được người ca tụng...” Người này mở miệng cười nói, hai mắt bởi vì cười lại càng hí hơn, tăng thêm mấy phần âm nhu.

“Đại nhân tán thưởng, học sinh không dám...” Cổ Ngự vội vàng khom người thi lễ.

Thanh âm của hắn trong trẻo, tư thái thanh nhã lịch sự, cũng không giống như những người khác sợ hãi khi lần đầu gặp trọng thần thiên tử cùng với không tự chủ a dua nịnh hót, mặc dù mọi người cũng thích nghe lời ca tụng của tiểu nhân, nhưng nội tâm vẫn xem thường bọn tiểu nhân, quả thật rất mâu thuẫn.

“Tồn chi tuổi trẻ tài cao, đáng vẽ lại khí phách, ta thấy rất có đáng đáp Trạng nguyên...” Người này cười nói.

Cổ Ngự chỉ cảm thấy hai tai giật thót.

Nếu như là quan viên khác nói những lời này, Cổ Ngự nhất định cho rằng đó là kẻ điên, Trạng Nguyên là do hoàng đế quyết định, thử hỏi thiên hạ này ai dám quyết định thay hoàng đế?

“Đa tạ đại nhân khen ngợi...” Cổ Ngự lần nữa khom người thi lễ.

Hò đại nhân cùng quan viên kia liếc mắt nhìn nhau ý nghĩ tiểu tử này quả thật là gan không nhỏ, nếu là sĩ tử khác nghe những lời này, đảm bảo bị dọa đến mức nửa câu cũng không thốt nên lời, mà tên tiểu tử này vẫn bình tĩnh ứng đối.

Hò đại nhân ha ha cười, “Hoài ân huynh, người cũng đừng phô trương sở học xem tướng của mình, người trẻ tuổi tin là thật, vạn nhất... Người sẽ phải phụ trách đấy nha...”

Một cuộc nói chuyện lấy lời đùa giỡn chấm dứt, tất cả mọi người đều cười.

“Thiên tử thánh minh, chi sĩ có tài sẽ không bị mai một...” Người này vuốt râu cười nói.

Ngoài cửa náo nhiệt trở lại, thủ phụ đại nhân cùng mấy vị quan viên trở lại sau khi cung tiễn Văn Quận vương rời đi.

“Gia huynh tới, ta qua đó trò chuyện” Người này cười nói, sai bước đi ra.

Hò đại nhân vỗ vai Cổ Ngự, ý vị thâm trường cười một tiếng, bước đi theo sau.

Gió thu thổi qua, Cổ Ngư chỉ cảm thấy sau lưng một mảnh lạnh lẽo, mới phát hiện ra bên trong y phục ướt đầm mồ hôi.

Gia huynh...

Quả nhiên không sai, người này chính là đường đệ của thủ phụ Chu đại nhân, quan Thông phong chính ti, Thông chính sử kiêm Hình Bộ thị lang - Chu Xuân Dương.

Người này cũng chính là chủ thẩm vụ án Diệp Chân tướng quân mưu nghịch tạo phản, nghe nói người này trước đó từng là một huyện nha phụ trách văn thư, dưới ngòi bút đôi trắng thay đen một nét quyết định sống chết, hôm nay cộng thêm Kỳ huynh quyền thế, lại càng khiến già oán trẻ than.

Bất quá nhìn hán ta hình như vừa lòng với ứng đối của mình, tâm tình Cổ Ngư dần bình tĩnh lại, thay vào đó là một loại cảm giác kích động từ trước đến nay chưa từng có.

Trên quan trường, phong vân biến chuyển khó lường, nhất ngôn bất sát, sáng nay có thể là một người chức vị vọng trọng người người tôn kính, ngày mai liền trở thành tội nhân bị tước đoạt hết thảy.

Bất quá, tìm kiếm phú quý trong hiểm nguy, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Hắn nhìn qua phía bên kia, Cổ Hải vẫn bị nhiều người vây quanh, có dò xét cũng không nhận được gì thêm, Cổ Hải thần sắc nhàn nhạt, mang theo nụ cười vừa vắn.

Nói như vậy hắn cùng Văn Quận vương quen biết nhau ở Tiên Nhân huyện, hơn nữa tiểu tử này lúc đó cũng không biết người này chính là Văn Quận vương, vốn là hai người như bèo nước gặp nhau cũng không hẹn ngày tái ngộ, nhưng sau khi đến kinh thành, lại ngoài ý muốn gặp lại Văn Quận vương... Tỉnh cỡ, nếu đoán không lầm, lần đó vào được thư viện Văn Mộng...

Quả nhiên là vận khí tốt.

Trên mặt Cổ Ngư thoáng qua một tia ghen tỵ, nhưng rất nhanh biến mất thay vào đó là một nụ cười bên khóe miệng, tầm mắt chuyển đến bên người vị thủ phụ đại nhân, dựa vào vận khí mà lên, nhưng nếu hắn là người bị ông trời lãng quên, vậy cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, đi chém giết tranh đoạt.

Cuối tháng chín, mặt sông lần lần gọn sóng, thuyền bè lớn nhỏ tấp nập ngược xuôi thay phiên nhau qua lại.

Thuyền đi ngược dòng nước, mới mấy ngày đầu mới mẻ sau lại trở nên nhàm chán, khiến cho hai gã sai vặt ở khoang thuyền buồn bức không chịu được, trước mặt Cổ Hải cũng không cần bọn họ phục vụ, liền đuổi bọn họ ra ngoài đánh tôm cá chơi.

Nước sông cuộn cuộn cuộn thủy vật, có thể vớt mới là lạ.

Tiểu nha đầu hâm một bình trà nóng, đẩy cửa mang vào trong khoang thuyền, thấy thiếu gia nhà mình trên tay cầm cuốn sách, nhưng ánh mắt lại hướng ra cửa sổ nhìn dòng nước chảy suy nghĩ điều gì.

Kể từ sau Trâm hoa yến, Cổ Hải được quan tâm tấp nập như trảy hội, các vị học sinh cùng các vị quan thần hơi lớn không ngừng đưa thiệp mời đến, để Cổ Hải không thể nói trước hành trình, thừa dịp đêm khuya vắng người, một chủ cùng ba người hầu lên ra khỏi kinh thành trốn lên thuyền.

Cổ Ngư đã trở về nhà trước hắn, hai người họ rốt cục vẫn làm như lời đã nói, tránh đồng hành cùng nhau, như vậy cũng tốt, cũng không có những câu nói phiến lòng, tiết kiệm khí lực.

Tiểu nha hoàn đặt bình trà nóng rón rén bước ra ngoài.

Cổ Hải dường như không phát hiện d.đ4n.L3.Đon, trong lòng của hắn đang mãi suy nghĩ chuyện Thái Văn, Văn Quận vương.

Sau khi biết được tin tức hoàng thất chiêu tổng cộng bốn vị Quận vương vào kinh, lớn nhất là hai mươi tuổi, nhỏ nhất là mười sáu tuổi, mà Văn Quận vương ở giữa, còn có ưu thế chính là đời thứ bảy đích tôn của Thái tổ, có thể nói là người có đủ tư cách làm hoàng đế nhất.

Mà người này lại từng là đồng môn của mình. Cũng thật là xuất quỷ nhập thần..

Cổ Hải chợt nghĩ đến con bò cạp kia, tựa hồ như chạm phải điều kiên kỵ, suy nghĩ đến đó đều tự ngưng lại.

“Còn mấy ngày nữa là về đến nhà?” Hắn đặt cuốn sách xuống, vừa cầm bình trà lên vừa hỏi.

“Còn ba ngày.” Tiếng trả lời thanh thúy của tiểu nha đầu, cười hi hi đẩy cửa đi vào, giành lấy bình trà trong tay Cổ Hải, “Thiếu gia, để nô tỳ.”

Bất tri bất giác đã xa nhà sáu tháng, đây là lần đầu hắn xa nhà lâu như vậy, mặc dù trong thư muội muội nói ở nhà hết thảy đều ổn, nhưng Cổ Hải thủy chung vẫn không yên tâm.

“Thiếu gia, người không biết đâu, rất nhiều người mai muốn muốn phá hư cửa rồi...” Tiểu nha đầu riu rít nói chuyện trong nhà.

Nàng đến kinh thành sau khi được tin Cổ Hải đậu cống sĩ, vẫn chưa có cơ hội trò chuyện cùng thiếu gia, mà dọc đường trở về này bù lại được nói đến thoải mái.

Cố Hải cười, “Không thể nào, tiểu thư nhà chúng ta nhất định sẽ phân phó đóng một cái cửa lớn thật vững..”

“Hà, thiếu gia, làm sao người biết?” Tiểu nha đầu tròn to mắt, mang theo vẻ sùng kính nhìn Cố Hải, thiếu gia là sao Văn Khúc hạ phàm, nhất định là có thể bầm què...

Cố Hải cười ha ha, “Vậy kia phải có bao nhiêu sao Văn Khúc hạ phàm mới đủ..” Một mặt đưa tay điểm cái trán tiểu nha đầu.

Mặt tiểu nha đầu đỏ lên, nhìn thiếu gia cầm sách lên lại, không khỏi ngẩn ra, tính tình thiếu gia thật tốt, cũng không biết tiểu thư nhà nào có phúc khí.

Ba ngày sau, thuyền cập bến giữa trời mưa phùn mùa thu d.đ4n.L3.Đón, trên bến tàu rộn ràng, Cố Hải liếc mắt một cái liền nhìn thấy mẫu tử hai người đứng che dù.

“Ca ca” Cố Thập Bát Nương cũng nhìn thấy, lập tức giọng tay hô.

Tào thị nhìn theo tay nàng, tức khắc khóc không thành tiếng.

Bởi vì Cố Ngư về trước, nghênh đón Hội nguyên phó trương hết sức hào hoa, tựa như toàn bộ dân chúng Kiến Khang đều nhiệt tình; Cố Hải về, rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả tộc Cố gia không có một người.

“Bọn họ không đến hỏi, muội tự nhiên cũng sẽ không đi nói.” Cố Thập Bát Nương cười nói, quan sát Cố Hải.

Tào thị lời kéo cánh tay nhi tử, vừa vuốt khuôn mặt gầy gầy của nhi tử, vừa rơi lệ.

“Nương, có sĩ tử nào sau khi thi không gầy đi một vòng, ca ca đã là không tệ rồi.” Cố Thập Bát Nương an ủi Tào thị.

Vui mừng sau khi trở về nhà thế nào không cần phải bàn, đúng như lời Cố Thập Bát Nương nói, khoa cử này là một cuộc khảo nghiệm nghiêm khắc đối với tinh thần lẫn thể trạng của sĩ tử, hơn nữa đi tàu xe mệt nhọc về, về đến nhà trong lòng lại có cảm giác yên bình trước nay chưa từng có, Cố Hải ngã đầu ngủ là một ngày một đêm.

Tào thị không thể thiếu một phen khóc lóc, các loại canh bổ thay phiên nhau đưa đến bồi bổ.

Sau khi đi bái tạ các vị tiên sinh trong tộc, Cố Hải hơi say liền trở về nhà, đúng lúc gặp được Cố Thập Bát Nương đang định đi ra ngoài.

“Ca ca người về rồi? Uống rượu sao?” Nàng cười nói, dừng chân lại.

“Đi tiệm thuốc à?” Cố Hải hỏi, đưa tay buộc lại dây áo khoác cho muội muội.

Trừ ngày đón mình về kia, muội muội mỗi ngày đều kiên trì đến tiệm thuốc, sáng sớm đến tối mới về, mặc dù vẫn cười cười nói nói, nhưng nỗi buồn khổ giữa hai chân mày không thoát khỏi mắt Cố Hải.

“Có gì giấu ca sao?” Cố Hải nói.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, thờ dãi, ngẩng đầu lên lại, hai tròng mắt nhiễm đỏ.

“Sư phụ, lão nhân gia, ông ấy đi rồi..” Nàng thấp giọng nói, thanh âm hơi nghẹn lại.

“Đi ra ngoài nữa sao?” Cố Hải hỏi lại, nhưng trong lòng dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Nước mắt Cố Thập Bát Nương rốt cục rơi xuống d.đ4n.L3.Đón, nàng vội đưa khăn tay lên lau, hơi nghiêng đầu nói, “Bên ngoài là nói như vậy..”

Cố Hải chỉ cảm thấy tim như bị cự thạch đè lên, ý kia chính là..

Cố Thập Bát Nương không kìm nén được nữa lệ như suối trào, làm nàng ở trong phòng bảo chế lâu, Lưu Công không từ mà biệt, chỉ để lại một phong thư không cho phép nàng đi tìm.

Lão nhân này cứ đi như vậy, cũng giống như lúc đến, nhưng lần này Cố Thập Bát Nương biết, thời điểm mình bị người khác nghi ngờ, thời điểm gặp khó khăn về vấn đề thuốc, hẳn không bao giờ... giống như thần binh thần tướng trên trời xuất hiện, đem mình bảo hộ phía sau, từ giờ khắc này, Lưu Công hoàn toàn biến mất trên nhân gian này.(Tự nhiên edit khúc này mỉa khóc các nàng ạ, theo truyện tự nhiên cũng yêu ghét các nhân vật theo mạch truyện:)

“Ta lại không thể tần hiếu chăm sóc người thân trước lúc lâm chung... Để hải cốt ông ấy lưu lạc..” Cố Thập Bát Nương ôm lấy Cố Hải, nước nờ nói.

“Đại ân lớn như thế...Không thể báo đáp..” Thanh âm Cố Hải cũng có chút nghẹn ngào, vuốt tóc muội muội, “Thập Bát Nương, muội nhất định không được cô phụ ý muốn của lão nhân gia...đây là việc hồi báo duy nhất chúng ta có thể làm..”

Cố Thập Bát Nương dựa vào trước ngực Cố Hải, gật gật đầu.

Huynh muội hai người ngồi trong tiểu đình, Cố Thập Bát Nương lau nước mắt, cười nói, “Ca ca trở lại, còn chưa nghe ca kể chuyện kinh thành mới

mề..”

Cố Hải cố ý chuyển sang đề tài khác, nói chút chuyện vụn vặt, trong đó có chuyện tại sao mình vào được thư viện Vân Mộng cùng với chuyện Thái Văn.

Cố Thập Bát Nương khiếp sợ không thôi, hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhớ đến chuyện con bò cạp d.đ4n.L3.Đ0n, nhưng bởi vì liên quan đến hoàng thất, bọn họ ngậm miệng không nói một lời.

“Muội muội, Diệp Chân tướng quân sao lại..” Cố Hải chợt hỏi.

Cố Thập Bát Nương thờ dãi gật đầu một cái, cúi đầu nói, “...Muru nghịch tạo phản..Cả nhà chém đầu..”

Cố Hải siết chặt hai tay, “Không thể nào..Không thể nào..”

Còn có Thiên lý hay không, còn có công đạo hay không.

“Ca ca, ca đừng nhúng tay vào chuyện này, không phải mấy người là có thể thay đổi..” Cố Thập Bát Nương cả kinh, vội vàng nói, “Ta mặc dù là phụ nhân bên trong không hiểu thế sự, nhưng cũng biết bởi vì vụ án của Diệp Chân nhiều người bị liên lụy...Ca ca, ca ngàn vạn lần không nên..”

“Muội muội, số mạng có thể thay đổi đúng không?” Cố Hải ngừng đầu nghiêm nghị hỏi.

Cố Thập Bát Nương sững sờ.

“Muội muội, theo như số mệnh, ta và nương đã chết đúng không? Nhưng chúng ta vẫn còn sống..Như vậy Diệp Chân tướng quân tại sao không thể..” Cố Hải trầm giọng nói, trong mắt sáng lên.

Số mạng có thể thay đổi? Hay vẫn không thể? Trong đầu Cố Thập Bát Nương nhất thời ong ong, cảm thấy ca ca nói rất đúng, lại cảm thấy có gì đó không đúng, nàng không khỏi kinh ngạc ngồi nhìn Cố Hải.

“Ca ca, chúng ta chỉ là con kiến hôi..” Nàng lẩm bẩm nói, “..Nhưng..Diệp Chân tướng quân bất đồng..Nếu như...Nếu như vận mạng của hắn cũng thay đổi..”

Vậy thì có rất nhiều chuyện cũng thay đổi, mà những chuyện này, cũng là những chuyện rất lớn.

“Ca ca, sau này oan khiên của Diệp Chân tướng quân được rửa sạch..không bao lâu...chỉ cần..chỉ cần Triết hoàng tử đăng vị..” Cố Thập Bát Nương lục lại kí ức quốc gia đại sự có hạn của nàng, nói lắp bắp.

Nếu như Diệp Chân tướng quân không chết, vậy thì Triết hoàng tử cần gì rửa oan cho hắn? Không rửa oan, Triết hoàng tử có thể đăng vị hay không?

Cái ý niệm này hiện lên trong đầu chợt xuất hiện thêm những lời từ sâu thẳm, đăng vị chính là Triết hoàng tử? Triết hoàng tử? Văn Quận vương..

Cố Thập Bát Nương chợt hoảng hồn, nàng đứng dậy.

“Ca ca, ca nói, ca nói Thái Văn là Văn Quận vương?” Nàng hỏi, thanh âm hơi run rẩy.

“Đúng vậy, là con của Tú Vương..” Cố Hải đáp, có chút khó hiểu nhìn về phía àng, đoán được điều gì, mặc dù muội muội là phụ nhân trong hà, nhưng đối với việc đại sự như thay đổi hoàng đế không phải không biết, hắn thấp giọng cười nói, “Cuối cùng đăng vị không phải là hắn đi.”

Này cũng không phải lắm, nhiều Quận vương như vậy, ai dám nói Văn Quận vương tất thắng.

“Việc này không có gì, ta cũng không tính đầu phục thế lực của ai..” hắn nhẹ giọng nói, cố gắng trấn an Cố Thập Bát Nương

Nhưng Cố Thập Bát Nương nghĩ đến cái gì, lắc đầu, bụm miệng, đôi mắt vốn không gọn sáng nhưng lại lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Không, không phải, cõi đời này không có Văn Quận vương, Văn Quận vương vào năm thứ năm Kiến Nguyên bởi vì bệnh mà chết..” Nàng hướng Cố Hải lẩm bẩm nói.

“Cái gì?” Cố Hải cả kinh đứng lên.

Năm thứ năm Kiến Nguyên? Không phải là năm ngoái sao...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Suy đoán

Edit: nnttrang

Kiếp trước Cố Thập Bát Nương chỉ là một phụ nhân trong nhà, cũng như những phụ nhân khác thì trừ cha mẹ chồng và trượng phu thì không biết gì, nhưng đúng như Cố Hải nói, chuyện đại sự chấn động cả nước thì nàng vẫn biết, dù sao quốc tang, tân hoàng lên ngôi, khoa thi, Trạng nguyên vân vân thì nhà nhà cũng phải tham dự theo nghi thức.

Vốn là chuyện con của thân vương chết không nằm trong phạm vi đại sự mà Cố Thập Bát Nương biết, nhưng trùng hợp chính là Văn Quận vương trừ thân phận là nhi tử của Tú vương mà còn một thân phận khác.

“Hắn chính là ca ca Triết Quận vương.” Thần sắc Cố Thập Bát Nương biến hóa không ngừng, hai tay nắm chặt cổ áo mình.

Tú vương hoặc những vương gia khác có bao nhiêu nhi tử, tên gọi là gì, việc này đối với học sinh nhà nghèo nho nhỏ như Cố Hải không thể nào biết.

“...Sau khi Triết Quận vương được phong hoàng tử, Thẩm Lão Công tước chính là người ủng hộ Triết Hoàng tử, trong nhà phải người đi tặng lễ vật, ca cũng biết, việc Triết Quận vương trở thành hoàng tử, đối với Thẩm gia mà nói có ý nghĩa như thế nào.” Cố Thập Bát Nương ổn định tâm tình, chậm rãi nói.

Cố Hải gật đầu một cái, ở kinh thành một chuyến ngắn ngủi, khiến cho hắn rung động mạnh mẽ vượt qua mười sáu năm cộng lại, lần đầu tiên tiếp xúc quan trường Đại Chu, cũng lần đầu cảm nhận được huyền diệu mà trong sách vở trên trường lớp không thể có được.

“..Lúc đó tất cả mọi người rất cao hứng.” Cố Thập Bát Nương cố gắng nhớ lại những lời nói mà nàng cố gắng quên từng chút từng chút một, “..Thẩm An Lâm.” Khóe miệng nàng hiện lên một tia cười, “Phá lệ uống rượu, lần đầu tiên nói cùng ta nhiều hơn hai câu.”

Cố Hải nhìn muội muội, có chút khần trương, chợt muốn bảo muội muội không cần phải nói thêm nữa.

Cố Thập Bát Nương phát hiện tâm tư của hắn, khoát tay một cái ý bảo mình không sao.

“..Đây là lần đầu tiên thái độ của hắn đối với muội tốt như vậy, kể từ khi tàn tật trở về nhà, cũng là lần đầu tiên tinh thần vui vẻ như vậy..” Nàng vừa nói chuyện vui vẻ kia lại như có chút tự giễu, “Bất quá, bây giờ muội nghĩ lại, chỉ là vì khi đó muội vừa vặn đứng trước người hắn mà thôi, đổi lại lúc đó là người khác hoặc là không có ai đi chẳng nữa, ta nghĩ chỉ có cây cột thôi thì hắn cũng sẽ cười lên, sẽ nói nhiều thêm vài câu, độc thoại một mình mà thôi, khi đó ta bị phụ bạc cũng nhiều nên thụ sủng nhược khinh, nên nhớ rõ những lời này..”

“Hắn nói cái gì?” Cố Hải hỏi, muốn nhanh biết kết quả, đồng thời cũng muốn nhanh chóng kết thúc đề tài này.

Người kia đã không còn quan hệ gì với bọn họ, hắn không muốn khiến cho muội muội phải lặp đi lặp lại nghĩ về người đó, tái diễn một lần là một lần thương tâm phần hận, chỉ có quên lãng, muội muội mới có thể vui vẻ.

“Hắn nói Triết Quận vương rất tốt...Nhưng ca ca Văn Quận vương của hắn tốt hơn, nếu như không phải do Văn Quận vương bạo bệnh mất sớm, mất đi tư cách lựa chọn, hoàng tử này đã sớm được định ra, cũng không huyền ảo lớn như thế này, kéo dài thời gian lâu như vậy, hoàng đế cuối cùng bệnh càng nặng hơn mà chết..” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, ngữ điệu của nàng có chút lạ, tựa như bắt chước giọng điệu Thẩm An Lâm lúc ấy, “Sau đó, ca cũng biết, ta khi đó còn là kẻ ngốc, cũng không biết nói chuyện, lại còn kích động khần trương, không suy nghĩ nói ra cửa miệng, Văn Quận vương phúc mỏng, thiếu gia đừng khổ sở..”

Cố Hải nghe vậy không khỏi cười cười, muội muội nói chuyện quả nhiên..

“Thật ra ý ta sợ hắn vừa nói lại vừa không vui, lại có ý nghĩ vụt qua là đòi người ai cũng sẽ khổ sở, huống chi hắn thường buồn bực không vui...tiếp..” Cố Thập Bát Nương cũng cười, vẻ mặt so với lúc này nhẹ nhàng hơn nhiều, “Tiếp là ngoài ý muốn, hắn cũng không có mất hứng, ngược lại cười lớn hơn, nói phúc mỏng sao..”

Cố Hải nhìn nụ cười trên mặt muội muội, hơi nghiêng đầu gật gù, hắn đột nhiên phẳng phất như thấy Thẩm An Lâm đang làm động tác này trước mặt mình.

“Đúng vậy...Người thắng làm vua người thua làm giặc...Lịch sử cũng từ người thắng viết nên, viết như thế nào chính là thế ấy..” Cố Thập Bát Nương nói.

Lời này nói xong, bên trong tiểu đình một trận trầm mặc, hiển nhiên hôm nay những lời nói của Cố Thập Bát Nương đối với Cố Hải bao hàm những ý tứ chứ không còn là những mặt chữ đơn giản.

Một cơn gió thu thổi qua, lá cây rơi xuống vương trên vai hai người.

Cố Thập Bát Nương đưa tay phất lá trên đầu Cố Hải.

“Như vậy, hắn hiện tại không chết, là chuyện gì đã xảy ra?” Cố Hải thấp giọng hỏi.

“Muội nghĩ có hai trường hợp.” Cố Thập Bát Nương đã hoàn toàn tỉnh táo lại, “Thứ nhất hắn sống lại, giống như ta..”

Lời này nếu như là trước kia, môn sinh học Không Tử như Cố Hải nhất định không tin, nhưng có muối muối là ví dụ vô cùng xác thực trước mắt, hẳn không thể không tin.

“Nói cách khác một khắc hẳn bạo bệnh chết đi.” Cố Hải nói nhỏ, hơi nhấn mạnh hai chữ bạo bệnh, “Giống như muối muối, trở lại trước lúc bạo bệnh, phải làm lại hết thầy..”

“Có thể.” Cố Thập Bát Nương cười khỏ một tiếng, “Đây cũng chỉ là suy đoán.”

Cố Hải im lặng, bọn họ cũng không thể chạy đến túm lấy Văn Quân vương hỏi người có phải là trùng sinh hay không?(tưởng tượng đến túm Văn ca chắc buồn cười lắm>>)

“Vậy còn trường hợp thứ hai?” Cố Hải nói tiếp.

“Thứ hai chính là số mệnh đã thay đổi.” Cố Thập Bát Nương đáp.

“Bởi vì sao?” Cố Hải cười lên, “Muội trùng sinh, ta cũng nương không chết, cho nên hẳn cũng không?” Vừa nói xong lại lắc đầu một cái, “Thập Bát Nương, chúng ta là người nào chứ...”

Cố Thập Bát Nương cũng im lặng.

Bọn họ là người nào, từ một khắc trùng sinh kia, vì để tránh số phận lặp lại, nàng phải cố gắng bao nhiêu, đối mặt với biết bao nguy cơ, mới miễn cưỡng đi được đến hôm nay, có thể thay đổi số mạng một Quận vương sao?

Huynh muội hai người nhìn nhau cười khỏ một tiếng.

“Nhưng mà, cũng có khả năng, hẳn cũng một dạng giống chúng ta.” Cố Thập Bát Nương kiên định nói, “Hắn là hắn, chúng ta là chúng ta, không liên quan đến nhau.”

Cố Hải gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta còn có cuộc sống của chúng ta.”

Dường như không muốn tiếp tục đề tài này, Cố Thập Bát Nương lại nói đến chuyện Diệp Chân tướng quân.

“Ca ca, đại sự trong triều đình ta không hiểu, nhưng ca cũng biết, chúng ta là ai, Diệp Chân tướng quân là ai, cùng những vị đại nhân trong triều là loại người như thế nào, chuyện này không phải chỉ cần ca thì có thể thay đổi.” Nàng nghiêm nghị nói.

Thần sắc Cố Hải có chút thất vọng, thờ dài, không nói thêm gì.

“Ca ca, an tâm đi học, tương lai làm quan tốt, vì dân vì nước.” Cố Thập Bát Nương thấy hắn không nhắc lại, thờ phào nhẹ nhõm, cầm chiếc ô để một bên lên, “Muội đến tiệm thuốc.”

Cố Hải cười gật đầu một cái, dặn nàng đừng vất vả quá, nhìn muội muội che dù đi ra.

Cuối thu bắt đầu vào đông, khí trời Kiến Khang cũng trở lạnh rất nhiều, mưa tuyết cũng nhiều hơn.

Sáng sớm tuyết phủ khắp một vùng, một gã sai vặt đội mũ đứng loay hoay trước cửa Thuận Hòa đường, thấy Cố Thập Bát Nương khoát áo choàng màu nâu nhạt bước ra, nhanh chóng đi lên phía trước.

“Người làm gì vậy?” Tiểu nha đầu cầm dù nheo đuôi mắt lập tức quát lên.

Gã sai vặt đứng lại bên ngoài cửa, lấy một phong thư từ bên trong người ra.

“Cố nương tử, xin nhận thư đi..” Hắn thấp giọng nói, cũng không nhiều lời, đưa thư qua.

Trên mặt Cố Thập Bát Nương không nhìn ra biểu cảm, lướt qua bên người hắn

Thấy xe ngựa ù ù đi, mặt gã sai vặt rầu rĩ đứng thẳng người, nhìn thư trong tay, lắc đầu một cái, xoay người định đi.

“Ai, ai.” Có người bên trong cửa gọi hắn.

Gã sai vặt cảnh giác nhìn sang, thấy một nam tử trung niên cao lớn thô kệch, hướng mình nhảy mắt ra hiệu.

Đối với tình huống này hắn rất quen thuộc, biết được người này chính là vị đại phu chữa bệnh tại đây, họ Bành.

“Người từ đâu đến đây?” Bành Nhất Châm cười híp mắt nói.

Gã sai vặt hừ một tiếng, không thèm để ý đến lời của hắn bước nhanh chân lẫn vào đám người.

Bánh Nhất Châm đòi không được bề mặt, sờ sờ mũi.

“Lại có hiệu thuốc đến tìm Cố nương tử?” Một tiểu gia hỏa sau lưng hấn đảo dất ngó ra.

Mấy ngày nay, thư ngoài sáng trong tới nhiều đến mức đếm không xuể, ngoài bản địa còn có ngoại địa, hứa hẹn đủ loại tốt đẹp hòng hi vọng Cố nương tử có thể dời đến chỗ bọn họ, bao ăn ở tiêu xài thỏa thích.

Cố Thập Bát Nương một mực từ chối, mỗi ngày chỉ dốc lòng học tập nghiên cứu tay nghề.

“Cái này...Không giống.” Bánh Nhất Châm thần bí nói.

“Không giống thế nào ạ?” Tiểu gia hỏa không hiểu hỏi.

Bánh Nhất Châm cười hắc hắc, nhưng không trả lời hấn.

“Vậy tiên sinh cảm thấy giống gì?” Tiểu hóa kẻ hỏi cách khác.

“Ta xem giống như là đậu khấu Đinh Hương.” Bánh Nhất Châm cười mang theo ý đùa giỡn nói.

“Đậu khấu Đinh Hương?” Tiểu gia hỏa lại càng không hiểu thế nào, “Có nghĩa là gì?”

“Đậu khấu không cần hấn trong lòng, đinh hương không nở trong mưa buồn. (không hiểu mọi người ới.) Bánh Nhất Châm cười ha ha lắc người đi ra ngoài, một mặt kêu lên, “Đồng nhi, khăn trương, khăn trương.”

Đồng nhi của Bánh Nhất Châm lập tức công cái hòm thuốc đi theo.

“Sư phụ, hôm nay cầu y chuẩn có ba nhà, đi nhà nào trước?” Học đồ mười một mười hai tuổi, lau nước mũi hỏi.

“Nhà nào có tiền?” Bánh Nhất Châm hỏi hấn.

“Thành Đông Vương đại hộ” Tiểu đồ đệ đáp.

“Như thế nhanh đi qua đó, cứu phủ tế bần.” Bánh Nhất Châm ngồi lên xe ngựa quát một roi nói.

Con ngựa bị giật mình nhanh chóng lao đi, tiểu đồ đệ của hấn xém chút không kịp ngồi vừa nhảy lên phía sau xe vừa oai oái kêu sư phụ chờ ta một chút.

Lúc này, bên ngoài thành Trịnh Châu phía trước các cửa hiệu vẫn còn trắng một mảng, tuyết vẫn còn rơi nhiều, so với mấy tháng trước, nơi này càng thêm điều linh, người thì hiếm thấy, thỉnh thoảng chỉ có kỵ binh vội vã lướt qua.

Trên sườn núi nhấp nhô, có ba bốn người bước đi chậm rãi, tất cả đều mặc quân phục là khải giáp(áo giáp), chẳng qua là trên mặt ngoại trừ sắt khí tỏa ra còn có thêm mấy phần hiu quạnh, mọi nghĩ ngờ trong lòng đến giờ vẫn không ai nói ra, chỉ có xào xạc tiếng đạp tuyết dưới chân.

“Chiến thắng Hoàng Long phủ, vừa thống khoái ăn mừng cùng anh em, danh tiếng Diệp Suất vẫn còn đó, mà nay lại...” Chợt một người tay nắm thành quyền nghẹn ngào nói.

Lời này phá vỡ không khí tiêu điều, ba người cùng ngẩng đầu lên, trên mặt bị gió rét buốt như cắt da thịt cũng không nén được bi phẫn.

“Thảm giáo úy, tin tức quả thật chính xác?” Bọn họ nhìn về phía người đầu tiên nói chuyện, cổ họng nghẹn hỏi.

Thảm An Lâm ngẩng đầu lên, hai mắt lạnh lẽo có chút đỏ, hấn chậm rãi gật đầu.

“Quốc công gia không cứu được hấn sao? Quốc công gia cũng không cứu được sao.” Ba người không nhịn được hét lên tiếng bi ai, “Ông trời không có mắt Ông trời không có mắt...”

“Ta mặc kệ, ta muốn giết bằng được, mạng này của lão tử là Diệp Suất cho, đi cướp pháp trường.” Một đại hấn mở tung khôi giáp, lộ ra vết thương trải rộng trên người, tuyết rơi lên hóa thành nước.

Lời này khiến cho ba người cũng kích động giận dữ muốn làm theo.

“Dừng tay” Thảm An Lâm quát lên.

Ở trong mắt mọi người, mặc dù hấn đã mấy lần chinh chiến, nhưng tuổi chỉ mới hai mươi, cùng với danh Thảm thị, khiến cho những kẻ đồng liêu có chút khinh thị, không nghĩ đến tiểu tử mao đầu này dám quát lớn như vậy, ba người cũng đờ đờ sát khí, trong lòng ảm khúc đối với những trọng thần ở kinh thành kia như chậu than bị hắt nước, lửa giận trong lòng phát tiết lên người Thảm An Lâm

“Chư vị quên lời dặn dò của Diệp Suất sao?” Thảm An Lâm không có khiếp đảm chút nào, nhưng mây trầm giọng nói, một mặt ngón tay quơ lên, “Còn có vạn người không rút về Trung Nguyên, hôm nay Diệp Suất không có ở đây, các người lại muốn đi, còn có ai một lòng che chở vạn thiên dân chúng, các người muốn nhìn bọn họ chết thảm dưới móng sắt tặc Kim tra thủ hay sao?”

Lời này khiến cho trong mắt mọi người tỉnh táo lại, ba người liếc mắt nhìn nhau, bất lực thờ dài.

“Trong kinh thành có thể có biện pháp khác, chỉ cần có người đứng ra, chỉ cần có thể kéo dài hết năm, Diệp Suất có hi vọng qua cửa ải này.” Thẩm An Lâm nhỏ giọng nói.

“Chúng ta cứ nhẫn như vậy, Diệp Suất cứ nhẫn như vậy, trừ nhẫn ra, không còn biện pháp khác hay sao?” Có người kích động không kiềm nén được đâm ra một quyền.

“Ở thời điểm thua kém người, thì phải nhẫn, nếu không bằng lòng, còn khiến liên lụy đến tính mạng bản thân, mạng không còn, có thể làm gì nữa đây..” Thẩm An Lâm nói, lời này từ miệng hắn nói ra, lại có ý vị khác biệt.

Việc này cũng giống như việc dụng binh trên chiến trường, định mệnh ta yếu, không thể không tránh việc đối kháng trực tiếp, mà phải đợi thời cơ, chỉ cần thời cơ đến, một kích tất trúng, không chút lưu tình.

Mọi người sao lại không hiểu đạo lý này, chẳng qua khi chuyện này đến với mình, chữ nhẫn kia quả thật khổ sở.

“Đúng rồi, Thẩm giáo úy, Triệu đại nhân đã an bài binh lực, cho người thủ nơi nào?” Có người giọng cười hỏi.

Khỏe môi Thẩm An Lâm hiện lên nụ cười quái dị, tầm mắt hướng thành trì mờ mịt cách đó không xa.

“Trịnh Châu.” Hắn nhàn nhạt nói.

Ba người kinh ngạc biến sắc.

Hôm nay đại quân áp giải Diệp Suất hồi kinh, sĩ khí tuyệt dốc, Đại Kim binh bại biết tin chắc chắn sẽ xuôi nam trở lại, lúc này thực lực hai bên đã hoàn toàn khác nhau, lúc này nói là công phòng, bất quá chỉ là ở lại giữ, Diệp Suất mặc dù không có ở đây, ngoại trừ trong quân có kẻ gây bất trắc, lệnh của Diệp Suất trước khi đi ra lệnh cho vạn dân nam thiên tương hán vẫn được duy trì như cũ, nhưng Trịnh Châu to như vậy thì thất thủ chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mà tặc Kim khí điểm phách lối thủ đoạn tàn nhẫn, Trịnh Châu là một địa phương nguy hiểm.

“Chúng ta đều phải tương trợ một khu vực..” Sắc mặt ba người trịnh trọng, nhìn về phía Thẩm An Lâm có chút kính nể “Không nghĩ đến nghĩa tị hôn của Triệu đại nhân lại làm như thế.”

Triệu đại nhân là tân Tiết độ sứ trấn võ thắng định, phụ trách trấn an đại quân đồng thời rút lui về bảo toàn lực lượng, đồng thời cũng là cữu cữu ở nhà ngoại Thẩm An Lâm.

“Đây là chi chức của ta, không liên quan đến thân sơ.” Thẩm An Lâm chính dung nói.

“Thẩm giáo úy bảo trọng.” Ba người ôm quyền nói.

Tuyết rơi ngày càng dày đặc, khắp nơi chìm trong sương mù, ba người đã rời đi, Thẩm An Lâm một thân một mình đứng nơi đó.

Hai thân binh cầm dù chạy đến, khuyên hắn trở về.

“Tiểu Trác còn chưa trở lại?” Hắn hỏi.

Thân binh lắc đầu, một mặt nói, “Đại nhân chờ thư nhà? Thư của lão gia hôm qua đã đến.

Thẩm An Lâm không nói gì, cười cười, lắc đầu một cái, trở lại thì thế nào, trước sau như một, đem thư còn nguyên mạng về mà thôi.

Cô nương kia, thật là một loại đặc biệt, này có phải chỉ vì nhà nàng bản nên ngại thoái hôn mà ngao khí quyết tiết đến vậy?

Lúc trở lại doanh trại, chậu than ấm áp nhanh chóng làm tan tuyết trên người hắn, chưa kịp thay xiêm áo, tầm mắt Thẩm An Lâm rơi trên án thư, nơi đó có một lá thư viết chưa xong, nói là thư, bất quá cũng chỉ hai câu.

“Trận đánh này sinh tử không biết..” Hắn kinh ngạc nhất thời, chợt đưa tay ném vào chậu than, một làn khói xanh bốc lên.

“Chuẩn bị ngựa trang nhỏ trại.” Hắn xoay người, cao giọng truyền lệnh, thân binh tuân lệnh, bước ra cửa, liên tiếp hai ba hào thanh vang lên tràn ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Đồng tình

edit:nntrang

Tào thị đến Hưng Long tự dâng hương vào ngày mười lăm mỗi tháng định kì, cũng là ngày duy nhất Cổ Thập Bát Nương vào nơi này.

“Thập Bát Nương, người đi phòng khách nghỉ ngơi chút đi.” Tào thị bước từ chánh điện ra nói.

Quy củ của Tào thị mỗi lần đến đây phải đi lạy ở tất cả các Phật điện trước sau, cũng vì trong lòng mẫu tử bọn họ đều có lí do không thể nói ra, nên mỗi lần như vậy Cổ Thập Bát Nương cũng không phụng bồi.

Đối với Tào thị mà nói, mỗi lần nữ nhi có thể đi cùng, cũng đã rất thỏa mãn.

“Ta đến Trúc Hiên lâu ngồi một chút, cũng có hẹn cùng người khác, nương tự mình đi được phải không?” Cổ Thập Bát Nương đáp.

Tào thị gật đầu một cái, dặn dò nàng nhớ chuẩn bị thêm áo kéo bị cảm lạnh xong liền dẫn vú già đi.

Cổ Thập Bát Nương đến trước Trúc Hiên lâu, thấy Tín Triều Lăng mặc miên bào ra đón.

“Thế nào lại làm phiền tân lang ra đón.” Cổ Thập Bát Nương cười nói, một mặt khê thi lễ.

Tín Triều Lăng thảng trước vừa mới thành thân, cưới Tam tiểu thư ở hiệu thuốc Hòa Hưng tại Hành Châu.

“Chuyện nhỏ chuyện nhỏ thôi.” Tín Triều Lăng nhú mặt nói.

Cổ Thập Bát Nương cười, nghe nói vị Tam tiểu thư ở Hành Châu này hơi có chút nam tính, bất quá, không chỉ tính tình cứng nhắc, mà bộ dáng cũng hơi cao lớn, cho nên kéo dài thành gái lơ mới xuất giá.

Phải nói đáng đáp Tín Triều Lăng cũng không tệ, hơn nữa luôn tự xưng là công tử hào hoa phong lưu hơn nười, phạm hoa tục thảo không thể lọt vào mắt hần, cuối cùng Lăng thiếu gia danh tiếng lẫy lừng lại cưới phải nương tử thế này, thật là chuyện buồn cười, cũng là ụy khuất với hần.

Cổ Thập Bát Nương còn nghe mọi người ở hiệu thuốc bàn tán sau lưng nói rằng do Đại Hữu Sinh nhìn trúng một lượng lớn Sơn Sam thượng hạng của Hòa Hưng, tiếc rằng hiệu thuốc Hòa Hưng tuy nhỏ nhưng tính tình lại lớn, không chịu bán, Đại Hữu Sinh không biết tại sao biết được tâm bệnh của lão bản, chính là vị Tam tiểu thư không ai muốn cưới này, cho nên mới dẫn đến cửa hôn sự này.

Nói như vậy, giá trị của Tín Triều Lăng cũng chỉ ngang bằng một đám Sơn Sam, Cổ Thập Bát Nương cũng cảm thấy vài phần đồng cảm với hần.

“Dù sao ở nhà ta cũng chỉ có điểm này có thể dùng.” Tín Triều Lăng nhếch miệng cười một tiếng nói, hiển nhiên cũng biết chuyện Lăng đại thiếu gia bán mình đã trở thành chuyện cười cho mọi người khắp trong thành, dù có đàn độn hần cũng hiểu được ánh mắt Cổ Thập Bát Nương.

Cổ Thập Bát Nương im lặng, nếu hần có thể rời đi thì tốt.

“Hữu dụng dù sao vẫn hơn vô dụng mà.” Nàng cười cười nói.

Tín Triều Lăng cũng cười: “Bên ngoài lạnh lắm, Cổ nương tử vào trong hần nói, ca ca và thúc thúc của ta cũng đã chuẩn bị trà ngon.”

Vừa nói vừa nghiêng người tránh qua, ý tứ mình không cùng đi vào.

Là không có tư cách vào mới đúng, người khác ngồi trong phòng ấm, hần lại phải đứng dưới gió đông lạnh, nói sao cũng là cái thiếu gia, nhưng thật ra một chút địa vị cũng không có, Cổ Thập Bát Nương đồng tình nhìn hần một cái, “Vậy người bận việc gì thì đi đi.”

“Không vội không vội.” Tín Triều Lăng xoa xoa hai tay cười nói, “Tiện nội đi thắp hương, đoán chừng cũng đã xong, ta đón nàng trở về.”

Cổ Thập Bát Nương gật đầu một cái, lúc này mới cùng tiểu nha đầu bước lên bậc tam cấp mà đi.

Nhìn tiểu cô nương khoát ngân bào biến mất ở trước mặt, Tín Triều Lăng đứng tại chỗ không biết ngăn ngại điều gì.

Gã sai vật một bên không nhận được, nhẹ nhàng giậm chân, nhỏ giọng nhắc nhở hần, “Thiếu gia, chúng ta mau đi thôi.”

“Đi đâu?” Tín Triều Lăng lấy lại tinh thần tròn mắt nhìn gã sai vật.

Gã sai vật nhanh miệng đáp, “Người không đi đón thiếu phu nhân à, hương đoán chừng cũng đã thắp xong, người không đi, thiếu phu nhân không chừng lên xe ngựa...”

Hần còn chưa dứt lời, liền bị Tín Triều Lăng đập một cước.

“Đi cái đầu người, ta mới ăn no không buồn tìm cái ghê tởm.” Tín Triều Lăng tròn mắt quát lên, chửi bậy hai câu, “Đi chuẩn bị xe, ra cửa hiệu lão kim đặt

một bộ trang sức cho tiểu di nương.”

Gã sai vặt ôm cái mông đáp lời vội vàng chạy đi, một mặt oán giận, cái này không phải người nói sao, thế nào lại trách lên đầu ta, người trở mặt cũng nhanh thật.

Tín Triều Lăng hừ một tiếng, quay người bước đi, tà áo làm lay động bụi tam hoàng rực rỡ tại khúc quanh.

Trong Trúc Hiên lâu, Cố Thập Bát Nương cùng Tín Triều Dương và ba vị trưởng bối trong nhà hấn làm lễ ra mắt rồi ngồi xuống, bọn họ chúc mừng Cố Hải đậu công sĩ, Cố Thập Bát Nương cũng chúc mừng họ song hỷ lâm môn.

Tín tức Đại Hữu Sinh trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, cơ hồ chiếm đoạt hơn một nửa thị trường được giới tại Kiến Khang, loại tốc độ này quả là trước nay chưa từng có.

Mấy vị trưởng bối Tín gia nhìn nhau cười, rồi lại hướng Cố Thập Bát Nương chấp tay, “Đây đều nhờ có Cố nương tử chiếu cố.”

Cố Thập Bát Nương thiếu chút nữa cười thành tiếng, cũng nhanh chóng đứng dậy hoàn lễ.

Đám người kia cho rằng nàng là đứa trẻ ba tuổi, khen mấy câu liên tin là thật, một giới được lớn như thế, chẳng lẽ chỉ bằng một được sư liên có thể đánh đầu thắng đó, không gì cần nói?

Nhưng không thể phủ nhận, nàng và sư phụ Lưu Công đúng là cho bọn hấn có được vinh dự, chỉ bằng danh Lưu Công đồ thuốc men chuyên cung, cũng để cho danh tiếng Đại Hữu Sinh nhanh chóng vang xa.

Lời chúc tụng người nào lại không thích nghe, mấy vị thúc thúc của Tín gia làm như thế, cũng phù hợp với lễ thường khiến cho người trò chuyện trong lòng mừng vui về.

“Tên tiểu Lăng không nên thân nhà ta rốt cục thành thân, đa tạ quà tặng của Cố nương tử, thật khách khí rồi.” Một lão giả vuốt râu nói, trên mặt đầy vẻ cảm thán vui mừng.

“Không biết khi nào nhà Cố nương tử song hỷ lâm môn đây?” Một lão giả khác cười tiếp lời.

Có người liền ho khan một tiếng, nào lại hỏi chuyện hôn sự trước mặt một nương tử gia, quá đường đột.

Cố Thập Bát Nương cũng không thêm đề ý, cười nói lại, “Hết thấy tự có gia mẫu làm chủ ạ.”

Lời này cũng đồng thời né đi đề tài, uống trà ba lần, tán gẫu vài câu, mọi người đều là người làm ăn, thời gian là vàng bạc, vì vậy mấy người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đi thẳng vào vấn đề.

“Đây là tiền công của Cố nương tử.” Một lão giả đem một phong thư mỏng đẩy qua.

Tiền thuốc là tiền thuốc, tiền công là tiền công, hai cái không liên hệ lẫn nhau.

Cố Thập Bát Nương không từ chối, nhận lấy cũng không xem qua, nàng tin tưởng ở vấn đề tiền bạc này bọn họ cũng không phải là nông cạn.

“Khiến cho các vị tốn kém rồi.” Nàng cười nói.

Mọi người khách khí cười.

“Cố nương tử, có một chuyện.” Một lão giả nói, trên mặt mang mấy phần chán chừ.

Lời vừa nói, liền nghe bên ngoài có tiếng bước chân, một nam tử trẻ tuổi mặc một bộ áo vải màu xanh ôm một xấp giấy kích động đến.

Hắn đứng ở bên ngoài, ánh mắt quét qua bên trong, hiển nhiên sùng sốt.

“Xuân Phương, có chuyện gì?” Lão giả dừng lời nói lại, ho khan vài tiếng mang theo vài phần uy nghiêm.

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt có chút kích động, ánh mắt chỉ hơi quét qua Cố Thập Bát Nương, liền cúi đầu không hề nhìn lần thứ hai.

“..Bá phụ...Ta..Ta cho là Giải Nguyên công cũng ở đây...Cho nên..cho nên mạo muội tới thỉnh giáo..” Hắn thấp giọng nói, vừa nói vừa vội vàng thi lễ xoay người định đi, nhưng không ngờ vừa khom lưng thì sách vở trên tay rơi xuống, mang theo vài phần chật vật.

Tín Triều Dương đã đứng lên, giúp hắn nhặt hai quyển sách lên, nhìn sang Cố Thập Bát Nương cười một tiếng.

“Giải Nguyên công không có đến, nhưng có muội muội hấn ở đây..” Hắn cười nói.

Từ khi bước vào, Tín Triều Dương vẫn yên tĩnh ngồi một bên, an ổn làm tiểu đồng pha trà, nửa câu cũng chưa nói.

Đây là phong phạm của công tử thế gia, mặc dù vậy nhưng trong lòng Cố Thập Bát Nương cùng lão nhân ở đây cũng biết, người trẻ tuổi này đã nắm giữ

quyền lớn trong gia tộc, nhưng trường hợp có mấy vị trưởng bối, hẳn vẫn thủ lễ vẫn bối như cũ.

Cố Thập Bát Nương nghe vậy hướng hẳn cười, tầm mắt chuyển sang nam tử trẻ tuổi kia, thấy hẳn bất quá chỉ mười bảy mười tám tuổi, lớn lên cũng rất tuấn thủ, trên người tỏa ra phong cách người tri thức.

Đại Chu mặc dù cảm thương nhân tham gia khoa thi vào sĩ, nhưng cũng không nghiêm khắc hạn chế con em của thương nhân thi vào sĩ, vì vậy các thương nhân dù có cuộc sống kiếm được núi vàng núi bạc vô cùng sung túc, với thân phận ủy khuất, các gia tộc cũng không tiếc bồi dưỡng con em thành hai loại, một bên thừa kế y bát buôn bán kiếm tiền, một bên khác chính là học cầu vào sĩ, danh lợi song thu, mới thật sự là nhà đại phú.

Không phải ngu ngốc, nam tử trẻ tuổi trước mắt chính là phía con em của Tín gia trên con đường cầu học.

“Ra mắt Cố nương tử..” nam tử trẻ tuổi vội vàng khom người thi lễ, sách trong tay lại một trận loạn lên.

Cố Thập Bát Nương cũng đứng dậy hoàn lễ.

“Thập Bát Nương, không biết có thể thuận tiện..” Tín Triều Dương cười nói, một mặt chỉ nam tử trẻ tuổi, “Đây là đường đệ Xuân Phương của ta, từ lâu đã ngưỡng mộ Giải Nguyên công, chẳng qua là Giải Nguyên công đã vào kinh học lâu, sau khi trở về lại đóng cửa từ chối tiếp khách, người có thể mở đường, để cho Xuân Phương được mở rộng kiến thức?”

Cố Thập Bát Nương dường như thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Tín Triều Dương khoe mặt hơi có ý cười.

“Tuồng người muốn bào chế thuốc nữa, ta tuyệt đối không đáp ứng..” Nàng cười, “Thì ra là muốn gặp ca ca, chuyện đó không thành vấn đề.”

Tín Triều Dương cùng mấy vị lão giả cũng cười.

“Thì ra Cố nương tử vừa nãy thần sắc thận trọng, hóa ra là đề phòng chúng ta chuyện này..” Lão giả cười nói, nụ cười có chút mất tự nhiên, “Sao lại có thể làm khó Cố nương tử, như thế quá thất tín nghĩa..”

Cố Thập Bát Nương tự tiểu phi tiểu nói: “Su phụ ta nói, cùng giao thiệp với những người như các vị, nhất định phải cảnh giác trên cảnh giác, bằng không chỉ cần một lời nói sai cũng đồng nghĩa với việc tự bán mình..Ta tuổi còn nhỏ, nói thật, mỗi một lần đến gặp mấy vị trưởng bối, cũng rất khân trọng..”

“Không trách được Cố nương tử chưa bao giờ chịu dự tiệc, nguyên lai là sợ nuốt không trôi thức ăn ở Hồng Môn yến.” Tín Triều Dương cười nói.

“Đúng là như thế.” Cố Thập Bát Nương gật đầu.

Mọi người cùng cười lên.

“Cố nương tử quá lo lắng.” Mấy lão giả lắc đầu cười.

Nam tử trẻ tuổi Tín Xuân Phương vẫn đứng ở ngoài cửa cũng cười theo, hai mắt không khỏi nhìn vị Cố nương tử nhiều một chút, thấy nàng vui vẻ cười nói, trên người toát lên khí thái một thiếu nữ rộng rãi.

“Vậy đa tạ Cố nương tử.” Hắn cúi đầu nói cảm ơn.

“Không khách khí, tam nhân hành tất hữu ngã sư(!), ca ca cùng người tham khảo học tập cũng là chuyện có ích.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

(!)tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư

(Nghĩa đen) Trong ba người cùng đi, chắc có người là thầy của ta.

(Nghĩa bóng) Nói lên tầm quan trọng của tập thể.

Nam tử trẻ tuổi nói mấy câu không dám không dám, rồi cũng cáo lui không ở lâu.

Nhưng đám người Tín Triều Dương cũng nói lời tạ lỗi vì chuyện của hắn làm phiền cuộc nói chuyện, lại uống tiếp một tuần trà, Cố Thập Bát Nương liền hỏi vị lão giả kia vừa rồi định nói gì.

“Chính là chuyện này, Xuân Phương cũng dụng công học, nhưng lại luôn kém một chút, thi lần thứ hai, vẫn là như cũ..” Lão giả lắc đầu thở dài nói.

“Đừng nóng lòng, chỉ cần cố gắng sẽ có cơ hội” Cố Thập Bát Nương cũng vội an ủi.

Lão giả liên tục nói đa tạ, thấy chuyện cũng đã nói xong, Cố Thập Bát Nương đứng dậy cáo từ.

Nhìn cô nương bước xuống bậc tam cấp, bụi trúc khô hanh che khuất đi tầm mắt Tín Triều Dương.

“Triều Dương, thật ra thì nói thích hợp nhất, vẫn là người mới phải..” Một lão giả phía sau thấp giọng nói.

Tín Triều Dương xoay người, ngồi lên trên đệm ấm, tự mình từ từ châm trà, chậm rãi lắc đầu, “Không, ta là người không thích hợp nhất.”

“Vì sao?” Cả ba cùng đồng thanh hỏi.

Đối với chuyện buôn bán bọn họ tinh thông, chuyện hôn sự của nữ nhi cũng không khác làm ăn cho mấy, bất quá quyết định của Tín Triều Dương lần này khiến bọn họ thật khó hiểu.

“Xuân Phụng có điểm nào so được với người, bàn về lớn lên, bàn về gia thế, trừ đọc vài cuốn sách, chính là đi học cũng không so được với người, nếu như người được tham gia khảo thí, nhà chúng ta đã sớm được ra khỏi hàn lâm trở thành học sĩ.” Một lão giả nói, “Triều Dương, người đừng lo Cổ gia khinh người thân phận thương nhân, nhà bọn họ mặc dù có Giải Nguyên, Trạng nguyên thì thế nào? Với gia thế của bọn họ, cũng chỉ chống đỡ chức Hàn Lâm viện uống trà cả đời, hoặc thả ra ngoài làm cái Tri phủ, còn chúng ta mặc dù chỉ là thương nhân, nhưng quan hệ cũng là thông thương bốn phương, có cái con rể như người, đối với con Cổ gia, tất như cá gặp nước, đạo lý này bọn họ nghĩ qua là có thể nhận ra, làm sao có thể để ý Xuân Phụng.”

Tín Triều Dương lắc đầu, giọng lên ý bảo bọn họ không cần nói nữa.

“Không phải vì điều này.” Hắn lại cười nói, “Mà chính là nàng không tin ta.”

Ba lão giả liếc nhìn nhau, có chút ngoài ý muốn, “Cổ nương tử không tin người? Không tin cái gì? Tam môi lục sỉnh, hôn nhân đại sự chúng ta còn không thể đùa bỡn nàng?”

“Không phải như vậy..” Tín Triều Dương nói, “Nàng có phòng bị đối với ta.”

Trong nụ cười có tia bất đắc dĩ chợt vụt qua, “Tiểu nương tử này rất kỳ quái, kể từ lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng cho ta cảm giác chính là...”

Hắn sờ trán, tựa hồ nói ra những lời này thật sự rất trái với lương tâm.

“..Nàng đối với ta rất quen thuộc..” Tín Triều Dương nói, “Đó là lần đầu ta gặp phải người như vậy, bất kể ta có nói gì hay không, nàng chỉ cần ngồi đó, mang theo ánh mắt ta biết trong lòng người muốn điều gì.”

Lời này khiến cho mấy vị lão giả ba mặt nhìn nhau.

“Không thể nào, Triều Dương, đây là người quá lo lắng.” Bọn họ nói, đừng nói người ngoài, ngay cả bọn họ nhìn Tín Triều Dương lớn lên, còn không dám nói ai trong số họ có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

“Thúc thúc, bá bá, ta có khi nào lo ngại qua?” Thần sắc Tín Triều Dương trịnh trọng mấy phần, nhỏ giọng nói.

Ba vị lão giả thu liễm sắc mặt, gật đầu.

“Cho nên, ta là cái không thích hợp nhất.” Tín Triều Dương cúi đầu chăm trà, hơi nước bốc lên che khuất đi ánh mắt hắn, “..Nếu mở miệng cầu hôn với nhà bọn họ, nhất định sẽ bị từ chối, vậy coi như chúng ta sẽ hoàn toàn mất cơ hội.”

“Nói như vậy, nàng đề phòng người, tự nhiên cũng sẽ đề phòng nhà chúng ta, cũng như Xuân Phụng sao?” Một lão giả sắc mặt không tốt hỏi.

“Không giống nhau.” Tín Triều Dương ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Xuân Phụng rất thích hợp, gia cảnh cũng tương tự nhà Cổ nương tử, đối với người có hoàn cảnh giống nhau, trong lòng mọi người không tự nhiên cũng tăng thêm mấy phần hảo cảm, hay nói cách khác chính là đồng bệnh tương liên.”

Ba lão giả gật đầu một cái.

“Cũng bởi vì đồng tình, nàng cũng sẽ đồng ý kết hôn với Xuân Phụng?” Sắc mặt ba vị khác nhau, lắc đầu, “Vị Cổ nương tử này, tính tình như lời sát nói năng chua ngoa, Kiến Khang không người nào không biết..”

“Không, không.” Tín Triều Dương khoát tay, “Nàng không phải là..” Nói đến đây, hắn đột nhiên không muốn nói tiếp, chăm trà lần nữa, cúi đầu nói, “Bỏ qua việc này, ta cũng không có lừa gạt nàng, Xuân Phụng là người ta tỉ mỉ lựa chọn, thật sự cùng nàng rất phù hợp..”

Thanh âm của hắn ngày càng nhỏ, nếu cẩn thận có thể nghe ra trong đó có một tia nhàn nhạt tự vị không rõ.

Đến đây ba vị lão giả mới thở phào nhẹ nhõm, xâu chuỗi những lời kia một lần, trên mặt khó nén vui mừng.

“Việc gì cũng đã suy tính xong, chờ Xuân Phụng cùng Cổ nương tử thân quen, sau đó cho người đến cửa cầu hôn, đối với một nữ tử mà nói, không phải mạnh hôn ắt gả (Mạnh hôn ách giá: đàm hôn nhân mà không rõ diện mạo tính cách của đối phương), lại là người đọc sách cũng không làm nhục gia môn, cửa hôn sự này khẳng định không thành vấn đề, huống chi nàng chỉ đề phòng chúng ta đòi thêm thuốc, tuyệt đối không nghĩ ra chúng ta hôm nay chỉ là khiến cho nàng cùng Xuân Phụng gặp mặt...” Ba người cười nói.

Bọn họ cái gì cũng suy tính, duy nhất không tính đến cô nương này có muốn lập gia đình hay không, bất quá việc này có suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, cõi đời này có thiếu nữ xuân thì nào lại không muốn lập gia đình, tất cả thiếu nữ, bất kể xấu hay đẹp, đều chỉ có một con đường, cùng hướng về một mục tiêu, đó chính là lập gia đình, rất đáng tiếc là, con đường này Cổ Thập Bát Nương đã đi qua, cho nên nàng chuẩn bị đi con đường khác.

Không để tâm đến mấy người đang mừng thầm trong Trúc Hiên lâu, sau khi Cổ Thập Bát Nương đi ra khỏi đó, cảm thấy có chút không đúng.

“Bọn họ nhất định là muốn đòi thuốc độc quyền nào đó, cho nên mới khiến tên thư sinh kia xuất hiện, ta trước tiên đem yêu cầu này phá hỏng, cho nên bọn họ cũng không nhắc lại.” Nàng vừa đi vừa cau mày suy nghĩ, trong đầu tái diễn cảnh tượng vừa rồi một lần nữa, bọn họ kêu mình đến, chắc là mục đích này.

Nàng lắc đầu một cái, không nghĩ nữa, bất kể có chuyện gì, cũng vì lợi ích, nếu như lợi ích này vượt qua kiên nhẫn của nàng, vậy thì một hồi cự tuyệt là được.

Đối với Cố Thập Bát Nương mà nói, không có gì gọi là tình cảm ở đây, hay nói cách khác, đối với một nhà Tín Triều Dương mà nói, làm gì có tình cảm

“Tội nghiệp Lăng thiếu gia, trị giá rất cực cũng chỉ bằng đám Sơn Sam.” Nàng thở dài, không tự chủ nghĩ đến thư sinh kia, thoát nhìn địa vị không bằng Lăng thiếu gia, lại đi thi không đậu, tội nghiệp, không biết tương lai sẽ bị đem đi đổi lấy chỗ tốt gì.

“A đi đã Phật, nữ thí chủ, đã lâu không gặp.” Một tiếng Phật hiệu cắt đứt dòng suy nghĩ của Cố Thập Bát Nương, nàng không khỏi dừng chân lại, nhúm mày, nhìn lão hòa thượng không muốn gặp lại đang đứng trước mặt.

“Liễu Nhiên đại sư.” kính sợ khi bị nhìn thấu lai lịch, mặc dù Cố Thập Bát Nương không tình nguyện, nhưng vẫn cúi đầu thi lễ.

Lão hòa thượng nổi tiếng này có rất nhiều tín đồ, vạn nhất hắn nói mình là yêu nghiệt, có thể dẫn đến nhiều phiền toái, bất quá xem ra trước mắt, thái độ của lão hòa thượng khá hòa nhã.

“Nữ thí chủ mi gian bình thân, như thế rất tốt rất tốt.” Trên mặt Liễu Nhiên đại sư mang nụ cười nói.

Cố Thập Bát Nương cười khan, lấy cơ không muốn để mẫu thân đời lâu để cáo từ.

“Nữ thí chủ, vạn vật thế gian đều có duyên pháp, thuận theo tự nhiên.” Liễu Nhiên đại sư ở phía sau nói.

Những lời thuận theo tự nhiên chính là kiêng kỵ của Cố Thập Bát Nương, đối với nàng mà nói những lời đó chính là nói cả nhà bọn họ là người đáng chết hẳn phải chết, đừng bước xoay người lại, khoát tay áo một cái, tiểu nha đầu hiểu ý, nhanh chóng tránh ra mấy bước.

“Đại sư, nếu vạn vật thế gian đều có duyên pháp, người cần gì tiết lộ thiên cơ? Vì sao không thuận theo tự nhiên?” Nàng thấp giọng nói, mang theo vài phần oán hận nhìn lão hòa thượng, “Còn nữa, có phải người đã nói gì với Cố Ngự hay không

Lời tác giả: Lăng thì không cách nào thuận sướng chuyển tới người kịch tính, * gào khóc *, đại gia trước đừng đừng lại, không nên đuổi theo nhìn, chờ qua đoạn này hãy nói

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Vô thường

Edít: nnttrang

Một lần kia được vị hòa thượng này gửi thiệp mời nghe giảng Phật pháp, đừng nói Cố Ngự thấy Cố Thập Bát Nương thất kinh, nàng cũng thấy Cố Ngự thất kinh đây, lấy trí thông minh của Cố Ngự, không suy đoán lung tung mới là lạ chứ, trong khi cố thoát khỏi cái chết, Cố Hải vì thế hơn Cố Ngự một bậc trong kì thi hương, những người khác không cảm thấy gì, ngược lại chỉ cho rằng thành tích Cố Ngự cũng không tệ, nhưng đối với Cố Thập Bát Nương khi sống lại mà nói, trong lòng luôn có chút cảm giác khác thường.

Tại sao chỉ kêu một mình Cố Ngự đến nghe kinh? Vận mệnh cả nhà bọn họ thay đổi, số mạng của Cố Ngự cũng thay đổi, mà biến hóa này...

Ánh mắt tràn đầy ghen tỵ của Cố Ngự hiện lên trước mắt nàng, khiến cho hai huynh muội bọn họ ngàn lần cũng không hiểu lý do xuất phát hận thù kia từ đâu.

Nhất định có quan hệ với lão hòa thượng này.

“Nữ thí chủ cảm thấy lão nạp nói không đúng?” Liễu Nhiên đại sư cười nói.

“Dĩ nhiên không đúng, tại sao chúng tôi phải.” Cố Thập Bát Nương lạnh giọng nói, nói đến đây, chợt rét lạnh.

Lão hòa thượng này, muốn chụp lời của mình.

Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Liễu Nhiên đại sư, bất kể lão hòa thượng này có thể nhìn điều gì xảy ra, nhưng chuyện hoang đường này không thể từ miệng mình thừa nhận được.

“..Đại sư cũng nói, vạn vật đều có định số, thuận theo tự nhiên, coi thấu nhưng không thể tiết lộ ra được, chẳng lẽ không đúng sao.” Nàng cười nói.

Liễu Nhiên đại sư chỉ bên cạnh hỏi, “Nữ thí chủ thấy cái gì?”

Mùa đông đến, hoa cỏ trên đất ngăn nắp một cách lạnh lẽo thê lương, một mảnh khô rét.

“Nữ thí chủ, thiên đạo tuần hoàn, bốn mùa giao nhau, vạn vật đều có định luật, không thể vi phạm” Hần chậm rãi nói, một mặt cúi người xuống, tiện tay bứt một nhánh cỏ khô, lộ ra một con bọ cánh cứng sắp chết, niệm một câu phật hiệu, “Nữ thí chủ cảm thấy con bọ này có đáng thương không.”

Cố Thập Bát Nương không nói gì, nhìn con bọ cánh cứng trên đất, đưa bốn chân giầy giữa.

Lão hòa thượng vươn tay đẩy nhẹ, bọ cánh cứng kia lật người lại, khó khăn bò lẩn vào đám cỏ không thấy đâu nữa.

“Ta đưa tay giúp nó, nó có thể sống, nhưng những ngày trời đông giá rét, vạn vật xơ xác tiêu điều, tránh không khỏi trùng mệnh luân hồi đời này.” Liễu Nhiên đại sư đứng dậy, nhìn Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Vậy nên nó chấp nhận đi tìm chết?” Cố Thập Bát Nương lạnh lùng nói

“Tu duy tuy cao cường, chung quy cuối cùng vẫn tiêu vong, biển rộng tuy mênh mông, cũng có lúc sẽ trở nên hoàn toàn khô kiệt, mặt trời dù sáng chói, nhưng chẳng bao lâu cũng phải tắt dần về phía Tây, hết kiếp nghiệp hóa thành tro, cuối cùng cũng trở về với vô thường...” Liễu Nhiên đại sư trầm giọng đáp, “Đơn giản là nên hay không, hết thấy đều vô thường, nữ thí chủ, Phật nói, pháp nhiều cũng bằng không chỉ có buông bỏ mới là thật, đừng tham sân si nữa, kéo...”

Cố Thập Bát Nương chợt cười, tiếng cười ngắt lời của vị hòa thượng.

Trên mặt Liễu Nhiên đại sư cũng không có khó chịu khi bị mạo phạm, chỉ có hiền từ nhìn tiểu cô nương trước mắt.

“Đa tạ đại sư chỉ điểm” Cố Thập Bát Nương ngưng cười, “Tiểu nữ hiểu, nhưng không buông bỏ được.”

“Như vậy, nữ thí chủ chịu khổ rồi.” Liễu Nhiên đại sư thờ dãi nói.

“Phật nói cuộc sống này vốn là bể khổ.” Cố Thập Bát Nương cười nói, thi lễ cáo từ.

Xe ngựa lăn bánh, nhìn nữ nhi như có điều suy nghĩ, tào thị cũng không quấy rầy, đưa tay đặt nhẹ ảm lô vào trước người nàng.

“Nương” Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần nhích lại gần bên người Tào thị, nghe mùi hương ảm áp trên người mẫu thân, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ cần có thể lưu lại hạnh phúc này, bỏ ra nhiều hơn nữa cũng đáng giá.

“Ca ca ngươi sang năm là mười bảy tuổi rồi, cũng đã đậu cống sĩ, nên bàn chuyện hôn sự đi thôi.” Tào thị ôm bờ vai của nàng, nhớ tới chuyện quan trọng.

Một đời kia ca ca còn chưa kịp đón dâu đã mất, có thể nói là gãy hương khói Cố gia bọn họ.

“Vâng ạ.” Cố Thập Bát Nương ngồi thẳng lại, gật đầu nói.

Vốn là một người đáng chết sống lại cưới vợ, lúc này mới coi như chân chính thay đổi số mệnh.

“Đến lúc đó con giúp nương nhìn một chút.” Tào thị cười nói, nghĩ đến hôn nhân đại sự của nhi tử, trên mặt không khỏi kích động.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, cười nói được thôi.

Đang trò chuyện, xe ngựa chợt dừng lại, tiếng động trên đường phố ồn ào hơn so với ngày thường, tiếng khóc mơ hồ xuyên qua màn xe truyền đến.

“Phu nhân, đường trước mặt bị chặn rồi.” Phu xe nói.

Còn chưa vào tháng chạp trên đường sao lại đông người như vậy, mẫu tử hai người vén màn xe nhìn, thấy phía trước quả nhiên rất nhiều người, quần tình kích động.

“Có chuyện gì vậy?” Tào thị hỏi.

Lời nói vừa thốt ra, chỉ thấy nhiều người hướng qu, trong miệng kêu khó Diệp tướng quân chết Diệp tướng quân chết rồi.

Diệp tướng quân..

Vẫn là chết, Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn lên trời, sắc trời âm u, giống như kiếp trước khi tin tức truyền đến Kiến Khang.

“Thiên nhật chiêu chiêu, Gian thần đương đạo.”(trời cao có mắt, gian thần lộng quyền)

Tiếng khóc tiếng thét rung trời, mà lúc này nhiều binh nha dịch quan cũng đến đây, muốn giải tán đám người, tràng diện nhất thời hỗn loạn.

“Đi đường vòng đi.” Cố Thập Bát Nương buông màn xe xuống.

“Diệp tướng quân.. Cha ngươi đã từng nói là một vị quan tốt, làm sao lại mưu phản?” Tào thị không trải qua chuyện sinh sát nhiều, sắc mặt trắng bệch, môi lâm bầm niệm Phật.

“Ông ấy không có mưu phản..” Cố Thập Bát Nương nhỏ giọng nói.

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị Tào thị ngăn lại, ánh mắt hoảng sợ, nhìn nàng lắc đầu.

Đây là phán quyết của triều đình, thánh chỉ của đương kim hoàng đế.

Cố Thập Bát Nương hiểu, không nói thêm gì nữa, tin tức dường như truyền khắp thành Kiến Khang, đi đến đâu cũng thấy người ta tụm ba tụm năm xì xào bàn tán, có người tính tình kích động nói chuyện lớn tiếng, nhưng không nói quá hai ba câu, cũng sẽ bị người khác né xa ra hoặc là bị người nhà kéo đi.

Vòng một vòng về đến cửa nhà, mới vào đầu ngõ, chỉ thấy bốn năm tên sai vặt áo xanh quải gờ nói gì mà giết nghịch tặc, ông trời có mắt, cùng những câu linh tinh, còn cầm một xâu pháo trúc chạy qua chạy lại trước cửa nhà mình.

Bọn sai vặt cười đùa trước cửa, chợt thấy một chiếc xe ngựa dừng lại, một cô nương bước xuống.

Bọn sai vặt kia tự nhiên cũng nhận ra vị Cố Thập Bát Nương đại danh鼎鼎, nhất thời cũng ngừng lại không nói nữa.

“Cút.” Cố Thập Bát Nương lạnh lùng quát bọn họ một tiếng.

Quả nhiên mở miệng là chanh chua, bọn sai vặt không khỏi cúi đầu, có mấy đứa to gan hừ một tiếng, đứng ra ngoài cười cợt nói,”Thập bát tiểu thư, đây là trước cửa nhà ngươi không sai, nhưng ngõ hẻm này không phải của các ngươi, phải nhường cho chúng ta mới đúng..”

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy vị Thập Bát tiểu thư kia không nhịn được khoát tay áo, phu xe hai bên lập tức cầm roi ngựa xông lại.

“Đánh các ngươi lũ ranh con, dám nói chuyện với tiểu thư chúng ta như vậy.”

Quả nhiên là chó theo chủ, thô bạo vô lễ như vậy, bọn sai vặt lập tức ôm đầu tán ra.

“Đứng lại.”

Chạy không đến hai bước, chợt nghe cô nương phía sau kia gọi lại, bọn chúng sững sốt dừng chân quay lại nhìn.

“Trở về nói cho thiếu gia các ngươi biết, tâm ý của hắn, chúng ta nhận được, sắp đến năm mới, nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng phí công sức nữa.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói.

Sắc mặt bọn sai vặt lộ vẻ hốt hoảng, không dám dừng lại thêm chút nào nữa nhanh chân chạy vội đi.

Tào thị vừa xuống xe nghe được mấy lời của nàng có chút không hiểu, muốn hỏi nhưng thấy thần sắc nữ nhi không tốt, cũng không mở miệng.

“Thiếu gia đâu” Cố Thập Bát Nương vừa vào cửa liền hỏi.

“Ở thư phòng viết chữ.” Bọn nha hoàn đáp.

“Nương, ta đi tìm ca ca.” Cố Thập Bát Nương nói với Tào thị.

“Cho ca ngươi ra ngoài một chút, kéo buồn bực trong lòng.” Tào thị dặn dò.

Cố Thập Bát Nương gật đầu rồi đi.

Cửa thư phòng đóng chặt, hai gã sai vặt co rúm đứng xa xa, thấy Cố Thập Bát Nương đến, vội thi lễ.

Cố Thập Bát Nương trực tiếp đẩy cửa bước vào, than đã tắt từ lâu, trong phòng lộ ra mấy phản lạnh lẽo, giấy nằm tán loạn trên mặt đất.

Cố Hải đứng trước bàn đọc sách, múa bút viết nhanh, tựa hồ không phát hiện Cố Thập Bát Nương đi vào, lại một tờ lại một tờ không ngừng rơi xuống.

“Mang chậu than đến đây.” Cố Thập Bát Nương hướng ra ngoài nói.

Gã sai vặt đứng ngoài cửa vội vàng lên tiếng đáp rồi nhanh chóng đi.

Chậu than được đem vào, mang theo hơi nóng khiến căn phòng từ từ ấm lên, Cố Thập Bát Nương cũng không làm phiền Cố Hải, Cố Hải cũng không có ngừng tay, huynh muội bọn họ dường như không nhìn thấy nhau.

Cố Thập Bát Nương nhặt những tờ giấy đầy trên đất, bỏ từng tờ từng tờ vào chậu than.

Đến khi tờ giấy cuối cùng hóa thành tro bụi, trong phòng đã tràn ngập khói mù mịt, tiếng bước chân vang lên, Cố Hải đi đến bên cửa sổ, mở toang cửa ra, không khí trong trẻo lạnh lùng lập tức ủa vào làm tan đi khói mù bên trong.

“Muội còn nhớ rõ câu thiên nhật chiêu chiêu là ai từng nói?” Cố Hải mở miệng nói, thanh âm khàn khàn.

Cố Thập Bát Nương cười tự giễu, lắc đầu, “Ngoại trừ những ngày không được đeo nữ trang thì muội nhớ, chuyện khác cái gì cũng không nhớ rõ, cũng không ai nói với muội.”

“Là bốn chữ Diệt tướng quân trước khi đi đã dùng máu để viết, Diệt tướng quân chinh chiến cả đời trên lưng ngựa, kết cục của hắn rốt cục là bốn chữ này.” Thanh âm Cố Hải nghẹn ngào, “Đây chính là thiên đạo cương thường? Đây chính là thiên đạo cương thường sao?”

Hắn không nói được nữa, nện một quyền lên trên bàn.

“Đây chính là thiên đạo cương thường.” Cố Thập Bát Nương đi đến, cầm tay ca ca, “Đợi thêm năm năm nữa, để vương mới đăng vị sẽ cho Diệt tướng quân cái công đạo, ca ca thiên đạo cương thường, thiện ác tất báo, ca ca, muội Cố Thập Bát Nương bé nhỏ không đáng kể, ôm oan khuất mà chết, trời cao còn cho muội một cơ hội sống lại, tự khắc cũng sẽ cho Diệt tướng quân công đạo.

Nói chuyện một buổi, cảm xúc Cố Hải rốt cục tốt lên nhiều, đưa tay lau tro dính trên mặt Cố Thập Bát Nương.

“Ca ca, chuyện đã như vậy, ngơai ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều nữa.” Cố Thập Bát Nương lo lắng nói, “Cũng không nên hành sự thiếu suy nghĩ, ta còn nhớ rõ ngay cả quốc công gia như Thẩm gia cũng bị dính líu, muội không phải muốn ca ca không phân biệt thị phi, nhưng ý muội..”

“Ta biết.” Cố Hải cười, ngắt lời muội muội, “Ta biết, tiếng động lớn nháo ngoài cửa ta cũng nghe, ngơai nhìn xem, ca ca ngơai cũng không có máu xông lên đầu chạy ra mắng chửi bọn họ, cũng không có cuốn áo quần lên kinh thành tìm Đô Sát viện mà quỳ..”

“Muội biết ca ca sẽ không bị hại ba câu của Cố Ngự đầu độc.” Cố Thập Bát Nương lúc này mới thả lỏng ra cười.

“Tiểu tử kia..” Cố Hải cũng cười, mang theo mấy phần bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Có lúc ta cảm thấy hắn giống như hài tử giận dỗi.”

Mấy ngày này, Cố Hải đã kể cho Cố Thập Bát Nương những chuyện phát sinh ở kinh thành, nhất là những lần đối co với Cố Ngự.

“Ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy hắn dường như ghen tỵ điều gì với ta” Cố Hải cười nói, “Muội xem, ta có cái gì tốt để ghen tỵ, hắn học giỏi hơn ta, văn từ cũng cao hơn ta, nhân duyên cũng tốt hơn ta, lại có vận may được Tam nãi nãi thưởng thức, thoát ra khỏi hoàn cảnh bần nhơ, nhảy một bước biến thành nhân vật nổi bật trong tộc, ngay cả khi nhập học muộn thi Hương đứng sau ta một bậc, nhưng mười lăm mười sáu tuổi đã trở thành hội nguyên, đây là ngoại lệ thứ hai của triều Đại Chu chúng ta.. Toàn bộ người trong thiên hạ đều phải ghen tỵ với hắn, tại sao hắn còn ganh với ta?”

Cố Thập Bát Nương trầm mặc một khắc.

“Muội nghĩ có lẽ lão hòa thượng ở Hưng Long tự đã nói cùng hắn điều gì..” Nàng nói.

Cố Hải sùng sốt, “Liễu Nhiên đại sư?”

Cố Thập Bát Nương gật đầu một cái.

“Coi như Liễu Nhiên đại sư có thể nhìn thấy chuyện của muội..nhưng như thế thì có liên quan gì đến Cố Ngự, chúng ta là chúng ta...” Cố Hải cười nói, chợt nói đến một nửa thì ngừng lại, như vừa nghĩ đến gì.

“Giải Nguyên.” Huynh muội hai người đồng thanh, đưa mắt nhìn nhau.

Cố Ngự phải là Giải Nguyên, nhưng bởi vì Cố Thập Bát Nương trùng sinh, Giải Nguyên biến thành Cố Hải.

“Đây là do muội sao..?” Cố Thập Bát Nương lăm lăm.

“Không phải đâu.” Cố Hải chợt nói, vỗ về vai muội muội, “Chuyện này không liên quan đến muội, cũng không liên quan đến chúng ta.”

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có chút không hiểu.

“Thập Bát Nương, Giải Nguyên là do giảm khảo định ra, căn cứ vào từng câu từng chữ, cái này cùng việc sống lại của muội không giống nhau, ta đạt được vì đó là ta nên được, hắn không đạt được chính là thành tích hắn lúc đó chưa đạt được, sao có thể liên quan đến muội chứ, cùng lắm chỉ là ta với hắn.” Cố Hải nghiêm chỉnh nói, “Thay vì nói mệnh do thiên định, ngược lại bây giờ mệnh do chính chúng ta tự định, nếu như hắn vì những lời nói của lão hòa thượng mà có ý như thế với chúng ta, đó chính là sai lầm của hắn.”

“Đây chính là vô thường sao?” Cố Thập Bát Nương như có điều suy nghĩ.

“Hay nói, hần không chỉ trúng hội nguyên, nói không chừng trạng nguyên vẫn là hần, như thế hần còn ghen tỵ điều gì với ta?” Cố Hải cười nói.

Cố Thập Bát Nương cũng cười, nháy mắt nói: “Hoặc là, hần ghen tỵ người có một hảo muội muội như ta.”

Nghe được tiếng cười từ thư phòng truyền tới, Tào thị núp ở cây đại thụ sau viện mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực.

“Chúng ta trở về thôi.” Bà xoay người.

“Nô tỳ đã nói rồi, phu nhân quá lo lắng, tiểu thư cùng thiếu gia rất hảo” Tiểu nha đầu tinh nghịch cười.

“Đúng rồi, các người đều tốt, nhọc phu nhân ta quan tâm rồi.” Tào thị cười.

Tiểu nha đầu đỡ cánh tay của bà cười hi hi, “Có chuyện lớn hơn muốn phu nhân người quan tâm đây, chúng ta mau đi thôi, Chu đại nương tới rồi, mau trở lại, có phải muốn tiểu thư Lâm gia kia làm con dâu người không.”

Thật ra kể từ khi Cố Hải đậu cống sĩ trở lại, yên tĩnh một thời gian thì mấy phụ nhân cũng bà mai biết tin lại đập phá cửa, lựa tới chọn lui, Tào thị nhìn trúng ba nhà, trong đó có Lâm gia này.

Lâm gia là người Kiến Khang, gia cảnh không lớn, nhà cửa cũng đơn giản, phụ thân là cao thuần Huyện Lệnh, trong nhà hai trai ba gái, nói đến nhị tiểu thư, năm nay mười tám tuổi, nghe nói đoan trang hiền thực, lại là một tay thêu vô cùng tốt.

Bởi vì cùng là người Kiến Khang, còn là Huyện lệnh, mà Tào thị trước đây cũng biết qua nhà bọn họ, bàn về môn đăng hộ đối cũng tốt, là nhà Tào thị hài lòng nhất.

Phụ trách nói chuyện mai mối lần này là Chu đại nương là bà con xa của Cố gia, gả đến Cố gia, bởi vì gia cảnh Tào thị một nhà cũng không tệ lắm, đương nhiên có cũng chỉ là trước kia, bây giờ thông minh cùng Tào thị liên hệ cũng không tệ.

Tào thị đến đại sảnh, thấy Chu đại nương đang trình trọng xem chén trà, một mặt than thở.

Chén trà này là thượng phẩm do Cố Thập Bát Nương đặt người làm tại xưởng dành cho các vị quan, trên sứ trắng ngần khắc thước trước nhành mai, thật là một người biết thưởng thức.

Bởi vì đều là người một nhà, cũng không nói lời khách sáo, Chu đại nương uống mấy ngụm trà, ho khan một tiếng rồi đi thẳng vào vấn đề, nói Lâm gia cũng rất hài lòng.

“Phụ thân hần đã sớm không còn, người ta không chê là tốt rồi.” Tào thị thở phào nhẹ nhõm, lại có chút khổ sở nói.

Cha mẹ song toàn mới là người trong sạch hôn phối, song thân mất sớm, luôn bị coi là mệnh khác.

“Hảo, còn nói cái này, chuyện của đại huynh, ai còn không biết..” Chu đại nương vội vàng giả vờ không vui nói, “Đại tiền đồ của Hải ca hôm nay chính là tốt nhất.”

“Không dám không dám, tương lai được làm cái Huyện lệnh như cha hần, ta cũng mãn nguyện rồi.” Tào thị cười nói.

Chu đại nương cũng cười cười nói nói chúc tụng mấy câu.

“Lâm gia kia có ý?” Tào thị hỏi.

Lại thấy Chu đại nương thần sắc có chút quái dị, nâng chén trà lên uống mấy ngụm, động đậy trên ghế, có chút hơi thấp thỏm, mắt liếc nhìn nha hoàn bốn phía.

Tào thị hiểu ý, “Nói phòng bếp làm thêm vài món, tiếp đãi Chu nương tử.”

Chu đại nương miệng nói không cần không cần, nhưng người thì không có động, nhìn bọn nha hoàn tất cả lui ra.

Bà ta lại uống mấy ngụm trà, hướng bên Tào thị dò xét, mở miệng hỏi “Đại muội tử, không biết Thập Bát Tiểu thư có nhà nào..”

Tào thị ngăn ra “Ý của Đại nương là gì? Hải ca còn chưa có thành thân, Thập Bát Nương đương nhiên..”

“Ta nói Đại muội tử..” Chu đại nương cười, “Nhà người khác thì không sai, chẳng qua, Thập Bát Nương nhà chúng ta..”

Sắc mặt Tào thị khẽ nặng trĩu, thân phận Thập Bát Nương thủy chung là bệnh tâm của nàng.

“Thập Bát Nương nhà chúng ta thế nào?” Bà hỏi, trong thâm âm mang theo vài phần không vui.

“Thập Bát Nương thật lợi hại..” Chu đại nương ngưng ngưng cười nói, “Thậm chí mọi người đều nói, nhà chúng ta đương gia nhỏ, chị dâu tương lai có phải hay không phải nhìn sắc mặt tiểu cô tử..”

Bà ta còn chưa dứt lời, sắc mặt Tào thị trở nên vô cùng khó coi, vừa muốn mở miệng nói tiếp, ngoài cửa đã có người nặng nề ho khan một tiếng.

Chu đại nương cả kinh, Tào thị cùng nhìn sang, thấy một thiếu niên lớn lên diện mạo như ngọc từ bên kia bước sang.

“Hải ca đến sao..” Chu đại nương có chút lúng túng, đứng lên nói.

Hải tử nhà này cũng quá không có quy củ, bàn chuyện hôn nhân đại sự, đứa nhỏ này tại sao có thể nghe lén.

Mà Tào thị bên này cũng không có mở miệng nói, quả nhiên đúng như lời mọi người, quả là một loại tính khí tương đất, có một bà bà như vậy chính xác là không thể tốt hơn, chẳng qua là...

Ánh mắt Chu đại nương chuyển một cái, chỉ thấy một cô nương đứng phía sau Cố Hải, mi thanh mục tú, sắc mặt như nước, cổ tay nàng lúc này bị Cố Hải nắm chặt.

Vừa thấy cô nương này, đầu Chu đại nương toát mồ hôi lạnh, ô, lời nói vừa rồi nhất định đã bị cái sát thần này nghe được, chân nhất thời nhũn ra, hận không thể lập tức chạy đi, chỉ bị mắng vào thôi đứng không, cũng không đến mức đánh người đâu nhỉ? Không biết có dùng bạc đánh mình hay không, như vậy bà ta có thể nhặt bạc lên mà chạy..

Trong nháy mắt Chu đại nương nhảy ra một đồng suy nghĩ quỷ dị.

“Chúng ta không có nghe lén.” Cố Hải mở miệng nói, dường như nhìn thấu ý nghĩ của Chu đại nương, “Ta cùng muội muội tới mời nương ăn cơm, đi đến đây mới nghe tiểu nha đầu nói có khách, đang muốn lui ra, liền nghe phải mấy lời không nên nghe..”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Trả thù

edit: QR2

Chu đại nương ngồi trong phòng khách Lâm gia, trái tim vẫn còn đập thành thịch, uống một hơi ba chén trà, mới thở hắt ra.

Về mặt phu nhân Lâm gia bình tĩnh, tư thái đoan trang.

“Bọn họ nói thế nào?” Bà nhẹ giọng hỏi.

Chu đại nương đặt ly trà xuống: “Lại nói thật là nguy hiểm, tôi nói những lời phu nhân đã nói mới dò hỏi được chút ý của Tào thị, lại bị chính chủ vừa vặn nghe được.”

Chân mày Lâm phu nhân hơi nhíu: “Là vị tiểu thư Cố gia kia?”

“Cũng không phải như vậy.” Chu đại nương vỗ ngực: “Thiếu chút nữa tôi bị hù chết...”

Nhìn bà ta hiện tại bình yên vô sự, giữa chân mày còn mang theo vài phần vui mừng ngồi ở đây, có thể thấy được cũng không bị hù dọa quá đáng, khoe miệng Lâm phu nhân lộ ra mỉm cười.

“Có cái gì mà sợ? Ta cũng không tin vị tiểu thư này thật sự dám vô lễ cuồng vọng đến mức này, nếu như thế, mối hôn sự này không nói cũng được.” Bà vừa cười nói vừa gẩy gẩy móng tay thật dài của mình.

Chu đại nương cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cũng tuyệt đối không tin có cô nương nhà nào chưa lấy chồng mà hoang đường thành như vậy...”

“Nàng nói thế nào?” Lâm phu nhân hỏi.

“Nàng không nói gì...” Lúc này Chu đại nương lại nói, trên mặt vẫn còn vẻ ngoài ý muốn: “Tính tình tốt lắm, còn giữ tôi lại dùng cơm...”

“Ý ta hỏi Tào thị.” Bà không kiên nhẫn ngắt lời bà ta.

Nghĩ rằng tiểu thư này cũng không dám nói gì, bà không tin vị tiểu thư này không sợ tiếng xấu bên ngoài, ảnh hưởng đến hôn sự của ca ca nàng, mang cái danh kiêu ngạo làm trò cười cho thành Kiến Khang này.

Chu đại nương cười hi hi: “Tào thị không nói gì, chỉ nói con gái bà ta không phải là người như vậy, nhất là tính tình dịu dàng chăm sóc người nhà...”

Lâm phu nhân cười giễu cợt: “Tính tình dịu dàng? Ý tứ thật hay, có cô nương nào tính tình dịu dàng mà bị nhà Thẩm Tam lão gia từ hôn, còn tranh cãi ầm ĩ không ngừng, khiến Thẩm Tam phu nhân tính tình như Bồ Tát cũng tức giận đến bệnh nằm liệt mấy ngày...”

Chu đại nương vội vàng cười theo, luôn miệng nói phải.

Lâm phu nhân nặng nề hừ một tiếng: “Nói đi, ý Tào thị là gì? Hôn sự này muốn hay không muốn?”

“Đương nhiên là muốn.” Mặt mày Chu đại nương hớn hơ: “Lại không có nhà nào so với nhà chúng ta thích hợp hơn, đây không phải, từ nhà bọn họ đi ra, chân tôi không chạm đất đã tới...”

“Phải nói ta cũng không có hài lòng như vậy, tuổi còn trẻ đã là tang phụ, chẳng qua lão gia nhà chúng ta nhớ tới giao tình trước kia...” Lâm phu nhân chậm rãi nói, thân thể dựa nghiêng trên ghế, vuốt ngón tay: “Còn nữa, Cổ công tử đứa nhỏ này thật sự là không tệ, không thể bởi vì có một muội muội phản kinh ly đạo* liền một gậy đánh chết được.”

* phản kinh ly đạo (cái này mình không biết edit thế nào cho hay nên để nguyên hán việt, bạn nào góp ý hay mình sẽ sửa, cảm ơn): phản bội đạo đức, xa rời lễ thường. (kinh bên trung quốc coi đạo đức pháp luật không thể thay đổi là kinh. Giống như câu thiên kinh địa nghĩa 天經地義 là nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được.)

“Đúng vậy, Cổ công tử lịch sự thanh cao, lúc nói luôn mỉm cười, vừa nhìn là biết người có tính tình tốt.” Chu đại nương cười nói.

Nhớ lại lúc này, khi Cổ công tử lôi kéo muội muội xuất hiện ở cửa phòng, thật sự bà vẫn sợ hết hồn, tất nhiên không phải là sợ Cổ công tử, mà là sợ Cổ tiểu thư nóng tính trong truyền thuyết đánh mình.

Thật may là Cổ công tử vẫn lôi kéo Cổ tiểu thư, hơn nữa lại nhiều lần ngăn cản Cổ tiểu thư mở miệng nói chuyện, khẳng định trong lòng bất mãn với cô muội muội này, sợ nàng làm hư danh tiếng của mình.

“Chính Cổ công tử thúc giục tôi tới hỏi một chút chúng ta nghĩ thế nào?” Bà cười híp mắt nói, nhích lại gần bên cạnh Lâm phu nhân: “Phu nhân, chúng ta là người một nhà, không nói hai lời, tôi cảm thấy cửa hôn sự này thật sự rất tốt...”

Người trong nhà ít, quan hệ đơn giản, lại có tiền, công tử còn nhỏ tuổi đã trúng cống sĩ, tính tình mẹ chồng đáng hoàng thành thật, nếu đi qua, con dâu cũng không cần chịu đựng mẹ chồng, lập tức có thể tự mình quản gia...

Hiển nhiên Lâm phu nhân cũng nghĩ đến việc này, rốt cuộc về mặt luôn bình tĩnh cũng khó nén tia dao động, nữ nhi đích xác phải gả đi, tuy rằng thoát nhìn địa vị bên ngoài không cao, nhưng thực sự bàn đến đúng là so với gả cho con thứ nhà Thẩm Tam lão gia thì tốt hơn nhiều.

Nhà Thẩm Tam lão gia luôn ý có Quốc Công gia, cũng may trong nhà cũng có vài cửa hàng mặt tiền có chút tiếng tăm, nếu không chỉ sợ trong nhà còn không bằng tiểu môn tiểu hộ (nhà nhỏ cửa nhỏ) có tiền như Cổ Gia, vừa nghĩ đến lời đồn được truyền ra trong gia tộc Cổ thị, đó thật sự là hàng rương hàng rương vàng bạc...

Dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là không có cô em chồng kia.

Nghĩ đến đây, thần sắc Lâm phu nhân hơi ngưng trọng, có cô em chồng lợi hại như thế ở đó, nữ nhi của bà gả qua thì tính thế nào?

“Phu nhân, rốt cuộc người nghĩ như thế nào?” Chu đại nương hỏi.

Lâm phu nhân trầm ngâm một chút: “Rất đơn giản, sau khi cô nương nhà chúng ta vào cửa, cô nương nhà bà ta phải gả đi.”

Chu đại nương cười: “Đây coi là gì, cô nương nào không phải xuất môn, lại nói, lễ mừng năm mới năm nay tiểu thư Cổ gia này đã mười lăm tuổi rồi, tuổi cũng không nhỏ rồi...”

Lâm phu nhân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), nhớ tới Thẩm Tam phu nhân đã thả lời, lơ đãng nói: “Vây cũng phải nhìn xem có người nào muốn nàng không, đừng phải đồng ý thì tốt, đến lúc đó đồng chọn tây nhật cũng không xác định được nhà chồng tương lai, lại là một cô nương lợi hại, ở nhà nói một không hai, thật sự muốn làm lão cô nương (gái lơ thì), ai dám nói nửa chữ không, khi đó chúng ta thật như người cảm chịu thiệt, nói không nên lời...”

Chu đại nương suy nghĩ, thật đúng là có chuyện như vậy, thật sự thanh danh của cô nương này không lớn, ít nhất trong tộc mọi người đều kính nhi viễn chi (tôn kính mà không gần gũi), người ta cưới vợ đều là về nhà giúp chồng dạy con, cần nhất chính là hiền lương thực đức, dịu ngoan khiêm tốn, cưới về một Sát Thần để làm gì, tất nhiên cái Sát Thần này có thể kiếm tiền...

Chu đại nương giật mình, nhớ tới một chuyện quan trọng.

“Hai cửa hàng của Cổ gia đều do tiểu thư này quản lý đấy...” Bà thấp giọng nói.

Lâm phu nhân cả kinh, lập tức nói: “Vây cũng không được, do nàng quản lý không sai, đó cũng là sản nghiệp trong nhà, phụ thân mất, đương nhiên phải do ca ca quản lý...”

Bà nói xong, ngồi thẳng thân mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu đại nương: “Chuyện này phải hỏi rõ, cô nương nhà họ lúc xuất giá cũng không thể đem tất cả sản nghiệp của gia đình làm của hồi môn chứ.”

Rời Lâm gia, sáng sớm ngày thứ hai, Chu đại nương liền đến nhà Tào thị.

Tiểu nha hoàn dẫn bà đến phòng nhỏ trong nội viện.

Phòng đầy hoa, lò sưởi ngấm dưới đất, giữa hai mặt cửa sổ, màn che bằng nỉ thật dày rủ xuống, ấm áp như mùa xuân.

Nhớ tới tình trạng vật dụng trong nhà Tào thị trước kia, ngắm lại hoàn cảnh của nhà họ bây giờ, trong lòng Chu đại nương ngửi vị tạp trần, thế nào mà chớp mắt một cái đã như trên trời dưới đất rồi.

“Chu nương tử, nơi này cách Phật đường của phu nhân gần nhất, bà chờ chút, phu nhân vài bước sẽ tới.” Tiểu nha hoàn dâng trà, cười híp mắt nói.

Chu đại nương đang định quay đầu nhìn bên phải là tường hay là cửa sổ, nơi đang bày kệ tử, nghe vậy vội thu hồi tầm mắt, ngồi thẳng trên nhuyễn tháp (giường nhỏ mềm mại) gật đầu một cái.

Tiểu nha hoàn đi ra ngoài, không bao lâu thì dẫn Tào thị đi vào.

Về mặt Tào thị có chút mệt mỏi, trả lời có chút không yên lòng.

“Tỷ có chuyện gì vậy?” Tào thị hỏi.

Chu đại nương sợ run, vẫn còn chuyện muốn nói? Chẳng lẽ đây là muốn tự cao tự đại (ra về ta đây)?

“Đại muội tử, đây là hôn sự của Hải ca nhi.” Bà có chút không vui nói.

Tào thị lúc này mới à một tiếng, mấp máy môi không nói gì nữa, ẩn giữa chân mày mấy phần chán nản ưu thương.

“Đại muội tử, người đừng gấp gáp.” Chu đại nương cho rằng hôm qua mình đã nhìn thấu nguyên nhân, Tào thị lo lắng hôn sự của nhi tử gặp phải phiền toái, vội vàng cười nói.

Không nghe những lời này còn đỡ, đôi mắt Tào thị chợt đỏ, quay đầu che giấu.

“Lâm gia nói rồi, nhà họ cũng vừa ý Hải ca nhi, bất luận là nhờ mối quan hệ của thế hệ trước, hay là gia cảnh bây giờ, hai nhà các người đều vô cùng thích hợp...” Chu đại nương tươi cười, nói một tràng, nâng chung trà lên định uống, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, không thấy đám nha hoàn: “Chỉ là có một chút...”

“Chuyện gì?” Tào thị nhìn sang, hỏi nhỏ.

“Mau chóng tìm thân gia cho cô nương nhà người, chỉ cần chân trước cưới cô dâu, chân sau gả con gái, cửa hôn sự này chắc thành.” Chu đại nương vừa cười nói vừa nâng ly trà đưa lên miệng: “... Còn nữa, là tỷ tỷ ta phải nhắc nhở người một tiếng, gả nữ nhi hắt nước, nạp phu gia truyền, nơi này người ngoài phải phân rõ...”

(Ý bà này nói Cố tỷ gả đi là người ngoài, Cố ca lấy vợ mới là người nhà...)

“Lời này của tỷ có ý tứ gì?” Tào thị hỏi, khuôn mặt đã đỏ sẫm.

Chu đại nương cúi đầu uống trà nên không thấy, vẫn thuận theo nói: “Chúng ta là người một nhà, ta nói thẳng với người luôn. Đại muội tử à, cô nương nhà người khi gả đi, mang theo vàng bạc thì không nói, nhưng cửa hàng làm ra vàng bạc thì không thể cho...”

“Đủ rồi.” Tào thị vỗ bàn một cái, đứng lên quát lớn.

Chu đại nương bị dọa sợ, ly trà đưa đến miệng cũng run rẩy, nước trà hắt cả lên người, kinh ngạc nhìn Tào thị.

“Đi ra ngoài.” Toàn thân Tào thị phát run, giơ tay chỉ ra ngoài.

Chu đại nương nhất thời giật mình, biết Tào thị mấy chục năm, đây là lần đầu bà ta thấy Tào thị nói chuyện lớn tiếng như vậy.

“Gia đình như vậy mà cũng xưng là người làm quan, dòng dõi thư hương, thật không ngờ lòng dạ bà ta ngông cuồng xằng bậy như vậy, nữ nhi của bà ta là nữ nhi, nữ nhi của ta thì không phải là nữ nhi à, bà ta vỗ ngực suy nghĩ một chút, lương tâm có an ổn không?” Tào thị nói chuyện, đôi mắt nghiêm lệ: “Người còn chưa vào cửa, còn chưa trở thành thân gia đã đối xử với nữ nhi của ta như thế, muốn đuổi nàng ra cửa, muốn hạn chế hôn môn của nàng, tục ngữ nói trường tẩu như mẹ (chị dâu như mẹ), kính lão yêu ấu (kính trọng trưởng bối, yêu thương các cháu)...”

Tào thị càng nói càng kích động, nói không thành tiếng, thân thể thoáng lung lay rồi ngồi xuống.

“Nữ nhi của ta thì sao? Nữ nhi của ta vì cái nhà này mà lao tâm khổ trí làm việc, tạo nên gia nghiệp bây giờ, còn chưa kịp nghỉ ngơi, tại sao người... các người lại có thể như thế...” Bà lẩm bẩm, dòng lệ rơi xuống như cắt đứt mọi quan hệ.

Chu đại nương lấy lại tinh thần, dậm chân nói: “Ta nói cái gì, ta đây nói đều là những lời chân thật, nếu là người khác, có nói liên tục cũng không nói cho người biết, nói vài lời xã giao khách sáo rồi từ chối khéo léo, các người cũng chẳng hay biết gì, cuối cùng bỏ lỡ... cũng là các người, thật đúng là có lòng

tốt lại bị coi là lòng lang đại thú, ta còn không phải vì muốn các người tốt...”

“Người về đi, cửa hôn sự này chúng ta không bàn nữa.” Tào thị vuốt ngực nói.

Sắc mặt Chu đại nương có chút khó coi, chuyện này coi là chuyện gì?

“Đại muội tử, làm mai làm mối, chính là một câu nói, ta nói người nói, có cái gì mọi người nói ra ý của mình, hôm nay chẳng qua mới có mình ta nói, người còn chưa nói, liền cảm khẩu, đây là người không muốn nói, hay là bởi vì có liên quan đến nữ nhi của người, nên người không dám nói? Ta nói đại muội tử à, khó trách bên ngoài người ta nói các người, đây rõ ràng chính là nữ nhi làm đương gia còn gì...” Chu đại nương vừa lau nước trà rơi trên người vừa cười lạnh nói.

Lời bà ta chưa nói xong, liền nghe một âm thanh lộp bộp vang lên, kệ tử trong phòng chợt chia làm hai, một căn phòng giống hệt bên này hiện ra trước mắt, đợi đến khi nhìn thấy cảnh tượng bên kia, Chu đại nương hít sâu một hơi, xanh mặt ngã ngồi trên tháp nhuyền.

Kệ tử này vậy mà lại là vách ngăn với một căn phòng khác, lúc này bên kia bày ba cái bàn, trước bàn ngồi không dưới ** thiếu niên, trước mặt bày giấy, trên tay đều cầm bút, từ trên kệ tử ngăn giữa hai căn phòng này rơi xuống một tờ giấy, trên đó viết chữ “Niệm”, ngay giữa phòng bày một lư hương, trong lư hương cắm một cây nhang, đã cháy gần hết.

Nghe nói các sĩ tử đều thích thấp hương làm hạn định để viết chữ làm thơ.

Bây giờ nhang đã sắp cháy hết, nhưng trong phòng sắc mặt các sĩ tử nhìn rất cổ quái, tất cả mọi cánh tay cầm bút đều không hạ xuống, xem ra lực chú ý của mọi người không còn ở chuyện người nào giành được vị trí thứ nhất nữa.

“Thiếu... Thiếu... Thiếu gia...” Chu đại nương lắp bắp nói, nhìn Cố Hải một thân áo mỏng dài như ngày thường, sắc mặt âm trầm đang đứng cạnh kệ tử.

“Cút ra ngoài.” Cố Hải thản nhiên nói.

Xong rồi, xong rồi, Chu đại nương bùm mặt, xoay người chạy ra ngoài, cuộc nói chuyện này lại bị nhiều sĩ tử trẻ tuổi nghe được, Lâm gia xong rồi, Lâm phu nhân cũng dừng suy đoán Cố gia tiểu thư có muốn hay không nữa, từ hôm nay về sau ở thành Kiến Khang này nữ nhi nhà bà ta nhất định là không ai muốn.

Nhận được tin Lâm phu nhân tức giận gần thổ huyết, đầu tiên là hung hăng mắng Chu đại nương một trận, Cố Hải là Giải Nguyên, lại trúng cống sĩ, những thiếu niên tụ tập xung quanh anh ta đều là những người nổi bật ở Kiến Khang, tuy chỉ có bảy tám thiếu niên nhưng sau lưng mỗi người đều là một đại gia tộc, thậm chí Lâm phu nhân có thể tưởng tượng những lời nói của Chu đại nương sẽ lấy tốc độ nào để truyền ra rồi.

Thật ra những lời bà ta nói đều là lời nói thật, cũng là chuyện mà mẫu thân nhà nào làm mai nữ nhi sẽ nghĩ đến, suy nghĩ tính tình của bà bà, cân nhắc tính tình mỗi người trong gia đình, lo lắng nữ nhi của mình bị làm khó dễ, lo lắng bà bà thiên vị, lo lắng nữ nhi bị thua thiệt.

Có điều là mọi người rất ít khi nói thẳng ra như vậy, nói thẳng ra cũng có, chẳng qua là trước mặt nhiều thiếu niên xa lạ như vậy nói ra thì là lần đầu gặp.

Trong lòng nghĩ đến là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác, gả nữ nhi là một chuyện, thú thê lại là chuyện khác.

Lâm phu nhân tức giận đập bệ tất cả ly trà bình sứ trước mắt.

Làm sao lại trùng hợp như vậy, hội làm thơ sao lại cố tình tổ chức bên cạnh lúc họ nói chuyện?

Chuyện này rõ ràng do Cố gia cố ý an bài.

Lâm phu nhân kịp phản ứng, cắn nát răng ngà, thật tốt, đầu tiên là cố ý cho sắc mặt tốt, để cho Chu đại nương tới đây ra điều kiện, sau đó cố ý an bài chỗ như vậy, để đoạn hội thoại này công bố cho mọi người, đây là muốn hủy Lâm gia bọn họ, không thù không oán, dụng tâm thật ác độc.

“Các người ráp tâm định làm gì?” Lâm phu nhân đứng trong sân nhà Tào thị, lớn tiếng nói.

“Chúng ta ráp tâm làm gì?” Cố Hải một thân trắng thuần mỉm cười hỏi.

“Đừng cho là ta không biết. Chuyện các người đã làm đều là muốn phá hoại danh tiếng của nhà chúng ta.” Lâm phu nhân quát lớn, hận không thể cào nát mặt thiếu niên trước mặt mình.

“Ta đã đồng ý chuyện gì?” Thiếu niên vẫn mỉm cười như cũ: “Phu nhân, ta đã nói cái gì?”

Ta cái gì cũng chưa làm, cái gì cũng chưa nói, làm hay nói đều là Lâm gia bọn họ.

Lâm phu nhân ý thức điều này, ôm ngực thân thể lay động.

Đây là đang trả thù, không sai, đây là trả thù.

Trả thù bà nói những lời đó với muội muội nhà họ, tất cả đều vì chuyện ấy mà nên.

Lâm phu nhân há mồm thờ dõc, bà biết tính cách Tào thị, một người đọc sách như Cố Hải nhất định sẽ không suy nghĩ ra biện pháp vô si thế này, tất cả chuyện này đều do tiểu thư kia, ác danh của tiểu thư kia đã quá rõ ràng, cũng chỉ có những người như nàng ta mới làm được.

“Cố Hải, ta hiểu rõ, nhất định chuyện này không phải là chủ ý của ngươi, muội muội ngươi là người không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ, chẳng lẽ ngươi không nghĩ cách vãn hồi, ngược lại dung túng, chẳng lẽ thật sự không để ý đến thanh danh nhà các ngươi sao?” Lâm phu nhân hét lớn. Hiện tại có thể phá cục diện bế tắc này chỉ có một mình Cố Hải.

Thiếu niên đứng trên bậc thang, cười khê: “Thanh danh chẳng phải đã bị phá hủy rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Nhất niên

Edit: nnttrang

Náo nhiệt tản đi, đại môn Cố gia từ từ đóng lại, ngăn cách tiếng động ồn ào hết thấy bên ngoài.

“Ca ca, huynh cần gì phải như vậy?” Cố Thập Bát Nương từ trong phòng đi ra, thờ dài nói.

Cho đến nay nàng lúc nào cũng cảnh giác như mảnh thú, tùy thời giờ nanh múa vuốt bảo vệ hạnh phúc mong manh dễ tan như bọt nước, không có thời gian cũng không có lòng suy nghĩ hành động của mình sẽ thay đổi nhiều qua phản bội, cũng không nghĩ qua người ngoài sẽ đối đãi như thế nào.

Ngoại nhân đối với mình thế nào, Cố Thập Bát Nương căn bản là thờ ơ, nhưng chuyện Lâm gia đột nhiên làm nàng thức tỉnh, nàng không phải một người, tự chịu trách nhiệm với việc làm của mình, nhưng nàng không phải một người trần trụi không có gánh nặng, phía sau nàng còn có mẫu thân, còn có ca ca, còn có họ Cố thị này.

Tiền triều có một gian thần họ Tôn, bởi vì làm nhiều chuyện ác khiến vạn dân thóa mạ, đến mức người họ Tôn trong thiên hạ cũng không dám thừa nhận mình họ Tôn, coi đó là sỉ nhục.

Nàng sẽ ảnh hưởng đến danh dự cả nhà sao, ảnh hưởng đến hôn sự ca ca sao?

Lúc này nàng mới nhớ đến ban ngày đi trong ngõ hẻm, những vẻ mặt né tránh kia của người trong tộc, thái độ trốn tránh.

Được người yêu mến là tiêu chuẩn một đời kia nàng theo đuổi đến chết, kết quả không như ý muốn mà lại khiến bản thân thê thảm mà chết, đời này nàng muốn khiến người ta kính sợ, làm cho người khác không dám khi dễ mình, nên trước mắt mà nói, nàng đã làm được bước đầu.

Danh tiếng lợi hại, dọa những người tâm bất chính tránh xa, cũng dọa lui hôn sự ca ca.

Đây chính là vô thường sao? Đây chính là có được mất được? Đây còn là...lỗi.?

Thật ra cách làm của Lâm phu nhân không sai, Cố Thập Bát Nương cười khỏ một tiếng, quan hệ em chồng chị dâu vốn là tế nhị, bà ấy là mẫu thân đương nhiên sợ nữ nhi của mình gặp phải tiểu cô tiêng xấu như vậy, việc làm dù hoang đường như thế, cũng là bất đắc dĩ.

“Ta biết ý của muội.” Cố Hải xoay người, nhìn muội muội cười một tiếng, vẻ mặt thân nhiên, “Trực tiếp cự tuyệt nàng cũng được..”

Hắn đứng trước muội muội, hôm nay vóc dáng so với Cố Thập Bát Nương lại cao hơn rất nhiều, đứng ngược hướng với ánh nắng, chắn trước người Cố Thập Bát Nương, bóng che lấp thân hình nàng.

“Ý nghĩ của bà ấy không sai, làm người không ai không có tư tâm, bà muốn bảo hộ nữ nhi chu toàn, như vậy ta cũng muốn bảo hộ muội muội, dĩ nhiên không có sai..” Cố Hải chậm rãi nói, “Khi đó ta có thể trực tiếp cự tuyệt cửa hôn sự này, nhưng phụ nhân như thế, nếu như làm như vậy vậy, vì bảo hộ danh dự nữ nhi của mình, tất nhiên cũng không thừa nhận chúng ta từ hôn, mà có thể dùng đủ loại lời từ chối hắt nước bẩn lên người chúng ta, từ chối lên người muội, phụ nhân này chính là loại đổi trắng thay đen, ta không chấp nhận được, tại sao, chúng ta lãnh tiếng xấu, còn bà ta nguyên vẹn lui ra?”

Sống mũi Cố Thập Bát Nương có chút cay cay, nghiêng đầu.

“Đừng vậy, ta biết nữ nhi Lâm gia vô tội, muội muội ta cũng vậy..” Cố Hải thờ dài, xoay người, “Cho nên nói, ác niệm là đem con dao hai mặt, dả thương người bao nhiêu tất mình cũng chịu bấy nhiêu, Lâm phu nhân cũng vậy, ta cũng vậy, không thể nói ai đúng ai sai, ai thiện ai ác, đều là bất đắc dĩ thôi.”

“Chẳng qua là.. chỉ sợ hôn sự ca ca..” Cố Thập Bát Nương thờ dài.

“Muội không nên suy nghĩ nhiều” Cố Hải ngắt lời nàng, không muốn tiếp tục đề tài này, nhìn ngày một chút, “Thời điểm không còn sớm, muội muội không đi tiệm thuốc?”

Cố Thập Bát Nương gật đầu, “Muội phải đi rồi.”

“Trưa nhớ dùng cơm nhé.” Tào thị từ trong nhà đi ra, vội căn dặn.

Cố Thập Bát Nương đáp dạ, nói tiếng con đi đây, rồi mang theo tiểu nha đầu bước ra cửa.

Mẫu tử hai người đứng trên bậc thềm đưa mắt nhìn nàng, sau khi cửa đóng lại, hai người đồng thanh thở dài, giữa hai lông mày lộ vẻ ưu tư.

“Nương, lần này ta..” Cố Hải nhìn mẫu thân thấp giọng nói.

“Con làm đúng.” Tào thị ngắt lời. “Ta biết con là vì Thập Bát Nương.”

“Ta cũng phải muốn nói những lời này, chẳng qua việc làm của Lâm gia lần này, đã thành cây gai ghim trong lòng muội muội, muội ấy sẽ tự trách mình, cũng có thể vì ta, vội vàng gả mình đi ra ngoài.” Cố Hải khóa chặt chân mày, đấm một quả, cái gai này không những sẽ không vì thời cơ hôn sự này mà mất đi, ngược lại theo thời gian càng lún sâu hơn, cho đến khi tổn thương tận cùng ngũ tạng tâm phế.

Muội muội của hắn đã bị tâm ma cắn nuốt, thương tích khắp người, tại sao còn phải chịu hành hạ như thế nữa.

“Cho nên ta muốn phá hủy thanh danh của ta, ta không thể để muội muội khốn cực một mình, hãy để cho huynh muội chúng ta cùng chịu cái tiếng xấu này, thần thiên cũng tốt, ác ma cũng được, bất lý bất khí.” Cố Hải mỉm cười nói.

Tào thị không nhịn được đưa tay ôm lấy nhi tử khóc lớn thành tiếng.

Tín gia, trong thư phòng Tín Triều Dương ấm áp như gió mùa xuân, mùi hoa thanh nhã thoang thoảng, nghe Tín Xuân Phương tường thuật lại, Tín Triều Lăng từ trên ghế nhảy dựng lên, không kịp lưu luyến bàn tay nhỏ bé nhu thuận của mỹ tửu bên cạnh, “Không tin được, Lâm gia nói như vậy thật sao?”

Tín Xuân Phương gật đầu một cái, trên mặt còn lưu lại mấy phần xúc động lẫn phần nộ, hôm nay hắn may mắn được Giải Nguyên công mời tham gia thi văn, không ngờ lại nhìn thấy một màn như vậy.

“Ta không tin.. Cố nương tử như...như...” Tín Triều Lăng lắp bắp nói, muốn tìm ra từ ngữ miêu tả Cố nương tử, chợt nhận ra trong đầu óc mình ngoại trừ những thứ nhưng kiều diễm như hoa, mỹ thái nhập cốt vân vân quả thật rất không thích hợp, cứ như như nửa ngày, mới vỗ tay một cái nói, “..Như là nghĩa bạc vân thiên ra tay phóng khoáng ung dung tiền như rác.. Vừa nhìn đã biết là một cái bằng hữu có thể giúp bạn không từ mạng sống... Có một cái tiểu cô tử (em chồng), Lâm gia còn không thấy may mắn thay nữ nhi mà đốt cao hương, ngược lại còn ghét bỏ người ta... Nhắc đến mới thấy lòng dạ phụ nhân có tư tưởng thật là cổ quái.”

Tín Triều Dương bị lời này của hắn làm cho buồn cười, nhìn hắn một cái, “Lời này lần sau không cho nói.”

Tín Triều Lăng có chút không hiểu, cảm thấy mỹ danh đó của Cố nương tử được tuyên dương thật to mới đúng, nhưng một cái đạo lý từ nhỏ hắn đã biết, chính là lời của đại ca chỉ cần thành thật nghe theo là được.

Hắn gật đầu nói ừ, nhưng vẫn cảm thấy có chút bất bình, “Thật là, Cố nương tử là một người tốt như vậy,,,” Vừa nói vừa đưa tay vỗ Tín Xuân Phương một cái, “..Một sách, người nói có đúng hay không?”

Tín Xuân Phương lắc đầu, “Chưa tiếp xúc qua, không dám khẳng định.”

Tín Triều Lăng xuy một tiếng, còn định nói tiếp, Tín Triều Dương đã ngăn hắn lại.

“Đệ gần đây không tệ, đây là thư phòng của ta, đệ thích gì cứ tùy ý mang đi chơi đi.” Tín Triều Dương cười nói.

Tín Triều Lăng mừng rỡ, đưa tay kéo mỹ tửu một bên, “Đệ muốn nàng.”

Tín Triều Dương gật đầu một cái, mỹ tửu kia nghe vậy nhẹ nhàng thi lễ, ngẩng đầu nhìn Tín Triều Dương, trong mắt lóe lên một tia không nỡ, rồi uyển chuyển đi theo Tín Triều Lăng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Tín Triều Dương và Tín Xuân Phương, sau một trận yên lặng, Tín Triều Dương thở dài.

“Người có biết gia cảnh trước đây của Cố giải nguyên đã từng như thế nào không.” Hắn thường thức diễm hoàng thạch trên tay, làm như mạn bất kinh tâm (thờ ơ) nói một câu.

Tín Xuân Phương gật đầu nói, “Giải Nguyên năm xưa cha mất sớm, gia cảnh điêu linh..”

Hắn vừa nói về mặt có chút buồn bã, chuyện của Cố Hải đã được mấy vị học sinh lưu truyền với nhau, vô cùng giống với chính mình, từ nhỏ mất cha, gia cảnh khốn đốn, nhờ mẫu cầu sinh, có lẽ cũng vì thế, Giải Nguyên công đối đãi với hắn cũng có mấy phần lưu tình.

“Vì chống lên gia nghiệp, đỡ mẫu giúp huynh đi học, Cố nương tử từ thân phận thiên kim tiểu thư bá tử học bào chế thuốc, nắm kỹ thuật thợ thủ công, một tấm lòng tâm huyết vì người thân, hôm nay gia huynh thành đạt, gia nghiệp thịnh vượng, nhưng lại có phụ nhân muốn kì huynh mẫu khí, Phi điều tần, lương cung tàng, Giảo thổ tử, tẩu cầu phan..(*)” Tín Triều Dương chậm rãi nói.

[i](*)Phi điều tần, lương cung tàng”: Trích trong thư Phạm Lãi thời Xuân Thu gửi cho thầy mình là Văn Chung, nguyên văn là: "Phi điều tần, lương cung tàng. Giáo thố tử, tẩu cầu phan. Việt vương vì nhân trường cảnh điều uest, khả dữ cộng hoạn nạn, bất khả dữ cộng lạc. Tử hà bất khứ?"

Dịch nghĩa:

Chim bay mất hết cả rồi thì cung tên được cất đi. Thỏ khôn mà chết, chó săn sẽ bị náu. Việt vương là người cao cổ, miệng chim, chỉ có chung hoạn nạn mà không thể chung vui. Thầy sao còn chưa lui về?

Văn Chung nhận được thư, liền cáo bệnh không vào triều. Có người sàm tấu Văn Chung muốn làm phản. Việt Vương Câu Tiễn nghe lời sàm, liền ép Văn Chung tự sát, dù cho Văn Chung chẳng có tội gì.

Cũng từ đó mà có thành ngữ "Thỏ từ cầu phan", dùng để ám chỉ thói đòi đen bạc, lấy oán trả ân, các vị vua hung bạo bất nhân, khi đã lập quốc thành công rồi thì trở mặt giết hại công thần. [i]

Thần sắc Tín Xuân Phuong chăm chú, gật đầu, trên mặt tăng thêm mấy phần xúc động cùng phần nộ, “Giải Nguyên tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, có muội muội như thế, che chở còn không hết..”

“Vậy còn nguoi?” Tín Triều Dương chột hỏi.

Tín Xuân Phuong hơi sững sốt, không kịp phản ứng Tín Triều Dương nói gì, nhìn vị chương môn của một nhà Tín gia ngồi trên chiếc ghế bọc da chồn màu bạc hơi rũ mất xuống, một màu đen che phủ con nguoi của hần, chỉ có câu nói nhàn nhạt truyền vào tai.

“Vậy..Nguoi đối với nàng..được không.”

Tín Xuân Phuong nghe vậy hơi chấn động, lập tức hiểu ra ý tứ của những lời này, mặt trong nháy mắt đỏ lên.

“Ta..ta..” Thanh âm của hần không khỏi có chút bối rối.

“Không kể đến vì huynh trưởng của nàng liệu còn có gì khác..” tiếng nói của Tín Triều Dương lại vang lên sau đó.

“Ta..ta...ta sẽ, ta sẽ giống như kỳ huynh đưa tay ra bảo hộ nàng.” Tín Xuân Phuong cố gắng kìm chế khuôn mặt nóng bừng, cắn răng nói.

Lời này nói xong, trong phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

“Như thế...rất tốt..” Dường như qua thật lâu, giọng nói của Tín Triều Dương mới khẽ vang lên, “...Chờ sang năm, đi bày mồi đi.”

Nói xong, hần phất nhẹ tay, Tín Xuân Phuong hiểu ý, vội cáo lui ra.

Màng dày buông xuống, ngăn cách một khung cảnh đầy thuyết bên ngoài, Tín Xuân Phuong bị gió đông mang theo những bông tuyết thổi đến, khiến cho đầu óc chột thanh tỉnh lại, nhớ lại lời vừa rồi, mặt nhất thời lại đỏ.

Có mỹ tửu thon thả vô cùng xinh đẹp đang cười đùa với nhau đi hướng bên này, thấy hần ngây ngô đứng giữa hành lang, không khỏi nhìn bằng ánh mắt tò mò.

Tín Xuân Phuong lấy lại tinh thần, cầm ô vải lên, bước đi ra ngoài như chạy trốn.

Năm mới đến rất nhanh, vào buổi tối, bông tuyết bay đầy trời, trên hành lang mỗi nhà đều đốt thêm mấy ngọn đèn lồng màu đỏ, khiến cả thành như một ngọn đèn cùng nhau sáng rực rỡ, vô số tiếng pháo vang lên, cùng theo đó là những lời chúc tụng vu mừng.

Cổ Thập Bát Nương đứng ở hành lang ngoài chính đường, nhìn những nha hoàn bà vú đi qua đi lại trên mặt mang theo nét vui mừng, bàn ghế được mấy gã sai vặt mang đến trong sân, bông tuyết bay múa trong sân bị ánh đỏ của đèn lồng nhuộm lên một màu đỏ tươi, khuôn mặt nàng bên dưới cũng bị nhuộm một chút đỏ.

“Lại một năm trôi qua..” Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, “Kiến nguyên năm thứ bảy đã đến..”

Bất kể một năm này trôi qua với bao nhiêu khúc chiết, nhưng nương cùng ca ca đều bình an vượt qua.

“Thập Bát Nương, vào đây thôi.” Tào thị ở bên trong gọi nàng.

Quá ba tuần rượu, trên mặt ba người một nhà cũng thêm mấy phần xuân ý.

“Mọi người nghe xem, về trên ta đối..” Cổ Hải quơ chiếc đĩa làm thành bút viết thơ, “...Đại trượng phu sợ gì không vạ..”

Tào thị và Cổ Thập Bát Nương không nhịn được cười, mấy bọn nha hoàn phía sau cũng che miệng cười nhỏ theo.

“Vậy muội đối về dưới..” Cổ Thập Bát Nương hơi nghiêng đầu, cười nói, “..Tiểu nữ tử ngại gì không chồng..”

“Hoành phi thôi.” Tào thị bưng ly rượu lên, nhìn hai đứa con hai bên, “Không hơn thua.”

“Ai nha, nương, người cũng thử làm một câu?” Cổ Thập Bát Nương cười nói.

“Thế nào, người cho rằng nương người chỉ biết khóc à?” Tào thị nửa đùa nửa thật mắng yêu nữ nhi, lại uống một hơi cạn sạch.

Mọi người trong phòng cùng cười, Cổ Thập Bát Nương vội đưa tay giành ly rượu của bà, “Nương, người không được uống nữa, nếu không ngày mai gối tổ sẽ không dậy nổi.”

Mà lúc này bên trong vườn mai Cổ tộc, hương thơm quần quanh những bông tuyết, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có một chiếc pháo hoa bay lên, khiến những bông mai trên cành lung linh như những đốm lửa nhỏ.

Bên trong chỗ sâu thẳm của vườn mai, một thiếu niên ngồi trên đỉnh núi đá, hần khoác áo choàng lông cừu, khuôn mặt trong suốt trên nền tuyết xinh đẹp như đoá hoa.

Hắn ngược mặt nhìn lên bầu trời, nhìn những bông tuyết rơi xuống, vỡ tan trên khuôn mặt trắng nõn.

Đóa hoa mai trong tay hắn nở rộ, pháo bông bên cạnh nở rộ trên bầu trời, hần giơ tay che, lấy bông hoa che một nửa đôi mắt, như muốn ngăn cách ánh sáng này

Hắn che được đôi mắt, nhưng không thể ngăn được tiếng cười theo gió mà đến.

“Tích ngã vãng hĩ, ...duương liễu y y.Kim ngã lai tư,vũ tuyết phi phi.” Thiếu niên chợt cất tiếng ca, thanh âm của hắn trong trẻo lạnh lùng, càng hát giọng hát càng lớn, như muốn xua đi tiếng động ồn ào bốn phía bay, mây từ trong câu thơ, lại phản phát ngấm xương, cùng với mùi hương hoa mai nhân nhật tỏa lên bầu trời, mang theo nỗi cô độc chia lìa không nói hết.

Lời tác giả: đi họp, không kiểm tra, có chỗ sai nhớ nói ta, ta về sẽ sửa lại.

Bài hát phía cuối:

"Tích ngã vãng hĩ, duương liễu y y.

Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi.

Hành đạo tri tri, tái khát tái cơ.

Ngã tâm thương bi, mạc tri ngã ai...”

Bài Thái vi, dịch thơ:

Khi đi tha thướt cảnh dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Tháp cao dặm thẳng xa xôi,

Biết bao đối khát, khúc nhôi cơ cầu.

Lòng ta buồn bã thương đau,

Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay.

Edit: Đã beta, quá nhiều lỗi, xin lỗi mọi người

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Lại mặt

Edit: QR2

Tuy rằng sự kiện Diệt tướng quân mưu phản là chuyện lớn, đến tết trong triều đình cũng không bình yên, nhưng tin tức tốt là Đại Kim cũng không nhân cơ hội được voi đòi tiên, mà căn cứ theo hiệp ước lãnh thổ xưa mà cai trị, không có thúc ngựa vùng đao (xâm chiếm) xuống nam.

So với việc thu hồi lại lãnh thổ cũ, hoàng đế luôn ốm đau triền miên lại càng muốn hưởng thụ sự an phận yên tĩnh thế này, do đó mặc dù phải chịu đủ loại tranh luận ồn ào như thế, vẫn giữ được tâm trạng tốt như cũ, kì thi đình vẫn được tổ chức vào đúng ngày mười lăm tháng ba.

Hai cuộc thi trước không hề khẩn trương như vậy, nhưng người nào cũng muốn có thứ hạng tốt hơn, vì vậy vừa mới ra giềng, Cố Hải và Cố Ngự nhân tiện đi theo toàn bộ công sĩ thành Kiến Khang cùng nhau rời nhà lên kinh.

Nhìn toàn bộ công sĩ thành Kiến Khang dưới sự dẫn dắt của quan khảo thí lên thuyền, lần này đi là chờ đợi tin thắng lợi, trên bờ người đưa tiễn không lo lắng giống như những lần trước mà trên mặt đầy ý cười.

Thuyền lớn dần dần đi xa thành một chấm nhỏ, trên bến tàu mọi người từ từ tản đi.

“Trong lai ca ca sẽ giống phụ thân ra làm Huyện lệnh à?” Cố Thập Bát Nương vừa đỡ Tào thị xuôi theo dòng người bước chậm ra xe ngựa vừa hỏi nhỏ.

“Theo lý là vậy nhưng mà cũng chưa hẳn... Cũng có khả năng ở lại kinh thành làm quan...” Tào thị cười nói, thật ra bà cũng không rõ lắm: “Đừng lo lắng, trong kinh thành đã có quan lớn sắp xếp, chúng ta không cần quan tâm.”

Quan lớn trong kinh thành, chính là nhi tử của Cố Trường Xuân, phụ thân của Cố Lạc Nhi, từng là Lễ Bộ Thị Lang, năm ngoái nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, cuối cùng cũng được xem là từ cấp phó lên cấp trưởng, cũng là vị quan lớn nhất của Cố tộc Kiến Khang ở kinh thành.

Đối với hai tân khoa công sĩ trong nhà, tất nhiên ông muốn chuyên tâm dạy bảo an bài.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, mặc dù Cố Trường Xuân đối với nhà mình có chút xa lạ, nhưng chuyện này là chuyện nội bộ, bên ngoài họ chính là người một nhà nhất định phải đồng lòng, nâng tin tưởng trong lòng Cố Trường Xuân và Công Bộ Thượng Thư đại nhân hiểu rõ chuyện này hơn ai hết.

Cái gọi là gia tộc chính là nhất vinh câu vinh, nhất bại toàn bộ bại (câu này giống như một người làm quan cả họ được nhờ, một người phạm tội cả họ chịu phạt).

“Trong tháng này Cố Lạc Nhi về lại mặt, mẫu thân nhớ chọn lễ lớn nhất để tiễn nàng đi.” Cố Thập Bát Nương nói.

Năm trước Cố Lạc Nhi đã xuất giá giống như trong trí nhớ của nàng, bởi vì Tuyền Châu xa xôi, mùa đông lạnh giá nghèo khổ, Cố Gia thương tiếc nữ nhi, Bảo Định Hầu đau lòng nhi tử, nên dời ngày lại mặt vào mùa xuân, tính toán lộ trình thì mấy ngày nữa sẽ về tới.

Tào thị gật đầu, cười nói: “Không sai biệt lắm là được, chúng ta không thể vượt quá lễ của nhà nàng được...”

Nếu không thì người khác không nghĩ mình nịnh nọt cũng nghĩ mình khoe khoang.

Chuyện này Tào thị định theo quả cười lúc Cố Lạc Nhi thành thân là được.

Trong những chuyện thế này mẫu thân hiểu biết hơn mình, Cố Thập Bát Nương không cần nói nhiều nữa.

Đã qua tết nhưng không khí vui mừng trong nhà Cố Trường Xuân vẫn chưa giảm, mỗi ngày thân bằng quyến thuộc (bạn bè người thân) đến đưa lễ mừng nói đùa nhau không dứt, dòng nữ chính của đương triều Công Bộ Thượng Thư, gả cho con trai thứ ba của Bảo Định hầu, mặc dù không phải là con trai trưởng thừa kế tước vị, nhưng đối với Cố Gia mà nói vẫn là cực kì vinh dự, cửa hôn sự này có thể thành tất cả đều nhờ sự giúp đỡ của ngoại tổ phụ của Cố Lạc Nhi.

Trong ánh mắt tha thiết của mọi người xung quanh, cuối cùng xe ngựa của Cố Lạc Nhi chậm rãi chạy vào nhà lớn Cố gia, Cố Lạc Nhi mặc giống như thần tiên phi tử vừa xuống xe dẫn đến vô số ánh mắt hâm mộ, nhìn sang vị tiểu gia Bảo Định Hầu cao lớn tuấn tú càng làm vô số phụ nhân ghen tị.

“Mẫu thân đọc danh sách quà tặng lần này cho con nghe một chút...” Cố phu nhân nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, nhận lấy danh sách trong tay tiểu nha hoàn, nhìn nữ nhi cười nói.

Cố Lạc Nhi đã gỡ trăm cài, cởi áo khoác lông cừu trắng viền tơ vàng, vừa để hai lão ma ma xông hương nghỉ ngơi, vừa nghe mẫu thân nói.

Đến khi nghe thấy ba chữ gia đình Cố Nhạc Vân*, bỗng nhiên nàng ta ngẩn đầu.

* trong bản tiếng trung là 顾乐云家 tác giả nói ba chữ nên mình edit theo ý tác giả.

“Con không muốn nhận lễ của các nàng.” Nàng ta lạnh lùng nói: “Đừng làm dơ bản phòng của con.”

Cố phu nhân là một người tốt tính, nghe vậy chỉ cười, nói được.

“Hôm nay họ cũng tới?” Cố Lạc Nhi lại hỏi.

“Mẫu thân không để ý, tới chưa?” Cố phu nhân nói, câu sau là hỏi lão ma ma quản sự bên cạnh.

Nhiều người như vậy, lão ma ma làm sao để ý được đây? Nhưng bà biết rõ đáp án tất nhiên là điều tiểu thư muốn, vội vàng cười nói: “Dạ, có đến, tặng lễ rồi đi, khi đó tiểu thư vẫn chưa về tới.”

Cố Lạc Nhi hừ mạnh, nhận lấy khăn tay màu trắng trong tay ma ma, lau tay: “Coi như nàng ta thức thời, biết rõ thân phận hạ tiện của mình, không tới làm ta thêm ghê tởm.”

Cố phu nhân chỉ cười cười, mềm giọng nói: “Con chán ghét nàng, không gặp nàng là được rồi, đừng trêu chọc nàng.”

Từ trêu chọc này một lần nữa khiến Cố Lạc Nhi nghĩ đến lần si nhục đó, trước mặt mọi người bị một tiểu nha đầu mắng chửi thật mất mặt, đây là ác mộng cả đời của Cố Lạc Nhi nàng.

“Con mà phải sợ nàng hay sao? Vậy mà lại còn muốn con trốn tránh nàng?” Cố Lạc Nhi giận dữ, ném khăn vào chậu làm nước bắn tung tóe.

“Con nhìn con xem, cũng đã lập gia đình, làm vợ rồi mà tính tình còn như thế.” Cố phu nhân vẫn cười như cũ: “Ồ trước mặt bà bà, chị em dâu của con cũng không dám làm như vậy.”

“Tất nhiên con sẽ không làm.” Cố Lạc Nhi nói.

“Tiểu thư, người như là thần tiên trên trời, Cố thập Bát Nương chỉ là bùn nhão, một ở trên trời một ở dưới đất, tiểu thư muốn trừng trị nàng ta, bắt quá chi cần giờ tay sai bảo....” Lão ma ma bên cạnh Cố phu nhân cũng nịnh nọt cười nói: “Bắt quá chi sợ là dơ bẩn tay tiểu thư...”

Cố Lạc Nhi ngồi xuống, vuốt mái tóc dài đang để xõa, không nói gì cũng không nhìn ra được vui buồn.

“Đúng vậy tiểu thư, người thế này không thể so với chó điên được, người biết Tây thành Lâm gia không?” Một ma ma khác vội nói.

“Chính là Lâm huyện lệnh?” Cố Lạc Nhi hỏi.

“Đúng, đúng... Năm nay nhà họ cũng không đón năm mới ở Kiến Khang, toàn gia đã đến cao thuận đi.” Ma ma cười nói.

“Vậy thì sao?” Cố Lạc Nhi nhíu mày, có vẻ không tập trung.

“Chính vì Cố Thập Bát Nương nên nhà họ mới không ở nổi tại thành Kiến Khang cho nên toàn gia mới chuyển đi, nô tì phỏng đoán tạm thời không thể quay trở về.” Ma ma cười nói.

Mọi người trong phòng cũng cười rộ lên, các nàng đều là hạ nhân, khi thấy những phu nhân tiểu thư ngày thường cao cao tại thượng đột nhiên gặp phải biến cố này đều mang theo vài phần hả hê.

Đến lúc này Cố Lạc Nhi mới lộ vẻ xúc động: “Sao?”

Ngay lập tức có người kể lại cặn kẽ câu chuyện cũ.

Cố Lạc Nhi nghe xong trong lòng lại chấn động, cảm giác giống hệt lúc nghe Cố Thập Bát Nương bái một người thợ thủ công làm sư phụ, đến nỗi nàng dường như thấy được Cố Thập Bát Nương đứng trước mặt mình nở nụ cười âm lãnh (âm u lạnh lẽo).

Quả nhiên là chó điên thì không thể trêu chọc...

“Sao còn muốn phụ thân giúp Cố Hải?” Cố Lạc Nhi tức giận nói: “Có tộc nhân thế này, sớm muộn gì cũng liên lụy đến chúng ta, không bằng sớm tống cổ đi xa.”

“Phụ thân con tự có an bài.” Cố phu nhân nhẹ giọng cười nói.

Cố Lạc Nhi ngồi xuống không nói nữa nhưng trong lòng vẫn cảm thấy buồn phiền hoang sợ, khi vừa lên đèn, mọi người tản đi, trượng phu đã hơi say vui về đi vào, người nam tử trẻ tuổi đối với khuê phòng trước kia của thê tử mình vô cùng tò mò, đông xem tây nhìn, hỏi cái này cái kia.

“Mệt cho chàng là công tử thế gia, giống như thấy được vật hiếm, nói ra không sợ người khác chê cười.” Cố Lạc Nhi cười trách.

“Ta cũng không phải là cô nương, chưa từng vào khuê phòng của cô nương, tất nhiên thấy lạ vô cùng...” Tam công tử Bảo Định Hầu cười nói, đưa tay ôm tiểu kiều thê vào lòng, Cố Lạc Nhi mặc cỡ đồ mặt, đẩy hẳn ra, các nha hoàn trong phòng đã sớm cúi đầu lui ra.

“Lễ vật tổ mẫu và mọi người tặng chàng đã xem chưa?” Cố Lạc Nhi nhớ tới đại sự vội hỏi.

Chuyện này có quan hệ đến mình, đến sự sinh tồn trong Hầu phủ đầy rẫy các mối quan hệ phức tạp, nàng phải luôn cẩn thận tỉ mỉ, chớ xem thường lễ vật này, quan hệ trong đó lớn vô cùng, vừa phải chu đáo, vừa phải phân rõ trọng yếu, vừa muốn thân thiết nhưng cũng chỉ nịnh nọt...

Công tử trẻ tuổi ôm ôn hương trong ngực, không chút để ý ừ.

Cố Lạc Nhi biết không thể trong chờ vào nam nhân ghi nhớ chuyện này, cau mày trầm ngâm, chợt nghĩ đến một chuyện, đứng bật dậy.

Công tử trẻ tuổi đã say, mắt chỗ dựa, không khỏi lao đảo ngã xuống, lập tức giận dữ, giơ tay lên định đánh giống như đã từng làm đối với thị thiếp, mới nhớ tới đây là kiều thể mình mới thú, thuận thể đối đánh thành vỗ nhẹ.

Cố Lạc Nhi không hề phát hiện trạng thái khác ngày thường, quay đầu, mắt hạnh sáng rõ, nhẹ nhàng cười nói.

“Lần trước thiếp nghe Hồng Hương nói, tổ mẫu đã dùng hết Nhân Tham (nhân sâm) tái tạo hoàn rồi, không bằng chúng ta mang cái này trở về.” Nàng cười nói.

Phụ nhân nhà chúng ta mặc kệ là già trẻ lớn bé đều dùng các loại thuốc thang đan dược để bảo dưỡng hàng ngày, tam công tử Bảo Định Hầu ghét nhất là chuyện này, nằm nghiêng trên giường, không hứng thú lắm nói:

“Ở Tuyền Châu cũng có, còn không bằng mang chút thổ sản ở nơi này về, ngược lại mọi người lại thấy hiếm lạ.”

Cố Lạc Nhi hé miệng cười, đến cạnh hán ngồi xuống nói: “Thuốc này không giống, ở Tuyền Châu không thể mua được đặc chế Nhân Tham tái tạo hoàn của Lưu Công...”

Lời nàng vừa dứt, tam công tử vốn đã nhắm mắt chợt ngồi dậy.

“Nàng nói gì?” Hần hỏi.

Danh tiếng của dược sư Lưu Công thật quá lớn, trong lòng Cố Lạc Nhi có phần hài lòng.

“Là Lưu Công, chàng biết Lưu Công sao?” Nàng cười nói.

Tam công tử gạt đầu, trên mặt có mấy phần vui mừng: “Ta đương nhiên biết, lúc đầu ta còn cố ý chạy đến Cẩm Châu để mua...” Lúc nói còn lộ ra vẻ mặt đau lòng: “Ta tốn rất nhiều bạc... Một hộp nhỏ xiu Toàn Lộc Hoàn...” Hần vừa nói vừa cười: “Nhưng mà nãi nãi thích đến phát điên, chắc phải khen ta mấy tháng trời... Cha vui mừng, thưởng cho ta một bao lì xì lớn, tiền mất lại kiếm về được...”

“Vậy thì tốt, lần này chàng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đến lúc đó phụ thân đại nhân thưởng chàng càng nhiều.” Cố Lạc Nhi cười nói.

Tam công tử khó hiểu nhìn kiều thể: “Là sao? Ở thành Kiến Khang có thuốc của Lưu Công?”

“Nhà thiếp có.” Cố Lạc Nhi lắc đầu cười nói.

“Nhà nàng?” Về mặt tam công tử không tin: “Khi nào thì nhà nàng mang họ Lưu rồi?”

Hần nói đùa, rồi tự mình cười rộ lên.

“Nhà thiếp không phải họ Lưu nhưng Lưu Công thu một người đồ đệ họ Cố.” Cố Lạc Nhi giận trách hần, chậm rãi nói.

Sáng sớm bên ngoài bao phủ một lớp tuyết trắng lạnh lẽo, dưới sự dẫn dắt của hai nha hoàn, Cố Thập Bát Nương xuất hiện ở bên ngoài cửa lớn Cố gia.

“Không biết nữ nhân Cố Lạc Nhi này lại muốn giờ trò quý gì?” Cố Thập Bát Nương nắm chặt áo gấm trên người, ngẩng đầu nhìn hoành phi trước cửa.

Nếu đổi lại là nàng trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không để ý, nhưng đúng như Cố Hải suy đoán, cuối cùng sự kiện Lâm gia làm mai cũng lưu lại ám ảnh lớn trong lòng nàng.

Nàng có thể vui vẻ làm việc, không sợ tiếng xấu nhưng không thể không để ý Cố Hải bị ảnh hưởng...

Nhất là bây giờ Cố Hải phải ra làm quan, nhà không có phụ thân, mình lại không hiểu chuyện chốn quan trường, ca ca cần gia tộc nâng đỡ, mà vị thân tộc đó lại chính là phụ thân của Cố Lạc Nhi, về tình về lý mà nói, vào lúc này nàng không thể đánh mất mặt mũi con gái người ta.

“Là Cố Thập Bát Nương.”

“Vì sao nàng ta lại tới?”

“Đây là đến viện của tiểu thư.”

“Trời ạ, nàng muốn đi viện của tiểu thư.”

Hạ nhân đang làm việc nhìn thấy người đi tới, lập tức kinh ngạc thất sắc, đến mức lui người về sau mấy bước, ánh mắt nhìn nàng giống như nhìn sài lang mãnh thú.

Mặc dù sau lần xung đột kia, Cố Lạc Nhi đã khiến Cố Tích Nhi ngậm miệng nhưng đối thoại ngày đó vẫn từ từ truyền ra.

Cố Lạc Nhi ở Cố gia mà nói chính là phượng hoàng cao cao tại thượng, lại bị một con gà mái nghèo túng máng đến á khẩu không nói được thiếu chút nữa té xỉu, quả thực khiến mọi người ngạc nhiên, nhất là Cố Thập Bát Nương đánh đồng Cố Lạc Nhi với nữ tử thanh lâu, đây không thể nghi ngờ là ngày nhục nhã nhất đời nàng ta, mọi người đều tin tưởng Cố Lạc Nhi hận không thể khiến Cố Thập Bát Nương vĩnh viễn biến mất.

Đĩ nhiên, sự kiện kia chỉ là ngoài ý muốn, là Cố Lạc Nhi không kịp phòng bị mới bị đánh tan tác toi bồi, đối với họ địa vị của hai người thật sự khác biệt quá xa, nhất là Cố Thập Bát Nương còn bái thầy làm thợ thủ công.

Cho nên chỉ cần họ đối mặt trực diện, cộng thêm oán hận của Cố Lạc Nhi, Cố Thập Bát Nương tuyệt đối sẽ không có trái ngon để ăn.

Mất Cố Thập Bát Nương nhìn thẳng, vững vàng bước chân, tiến vào viện của Cố Lạc Nhi.

Đầu mùa xuân, thời tiết vẫn se lạnh như cũ, nhưng ở chính viện của Cố Lạc Nhi che mảnh ni màu đỏ vô cùng ấm áp, ngoài cửa ma ma đứng thành hai hàng trên bậc thang, vẻ mặt nghiêm nghị, quần áo đoan trang lộ ra khí thế uy nghiêm của hầu gia vọng tộc (gia đình quyền quý).

Xuyên qua cửa phòng đang mở, có thể thấy Cố Lạc Nhi một thân váy đỏ thẫm, ngọc châu trên trâm phượng rủ xuống đang ngồi ngay ngắn giữa ghế. Trong phòng khách ngồi đầy các cô gái trang điểm lộng lẫy xinh đẹp, liếc mắt Cố Thập Bát Nương thấy trong đó có Cố Tịch Nhi lúc du xuân năm ngoái có gặp.

Bất tri bất giác chuyện đó xảy ra cũng sắp được một năm, nhìn Cố Lạc Nhi đã đổi sang kiểu tóc phụ nhân, nhìn những cô gái ngồi trong phòng hiển nhiên cũng có người đã là thê tử người khác, Cố Thập Bát Nương chợt thổn thức.

Trừ những nữ nhân đang ngồi, còn bảy tám thiếu nữ đang đứng, hơn nữa còn nha hoàn ma ma, phòng to như vậy lại trở nên chật chội.

Những người này đều là hạ nhân của Cố gia, trừ những ma ma đứng ngoài cửa là Bảo Định Hầu đem tới.

Mới sáng sớm như vậy, vậy mà có nhiều người như vậy chờ mình, khoe miệng Cố Thập Bát Nương không khỏi mỉm cười, Cố Lạc Nhi là muốn rửa sạch sỉ nhục trước kia ở đây rồi.

“Nàng còn cười.”

“Cười thật quý dị.”

Có người trong nhà thấy vẻ mặt của Cố Thập Bát Nương, không khỏi nhao nhao hô nhỏ.

Cố Lạc Nhi nhìn Cố Thập Bát Nương đang đứng trước cửa, giống như lại thấy đao quang kiếm ảnh nhục mạ kia đến đập vào mặt mình.

Con tiện tì này, hai tay Cố Lạc Nhi đột nhiên dùng sức nắm tay vịn, cổ nén cảm giác kích động muốn tát cho con tiện tì này một cái ngã xuống đất, dùng chân đạp vào khuôn mặt đáng ghét kia.

“Đã lâu không gặp Cố Thập Bát Nương.” Nàng ta hít hâu một hơi, nhìn Cố Thập Bát Nương đang bước qua cửa lớn, khẽ nâng cằm nói.

Cố Thập Bát Nương dùng chân, ngẩng đầu nhìn nàng ta, nhàn nhạt nói vâng.

Trong phòng mọi người cảm giác hình như tia lửa xẹt qua.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Rửa nhục

edit: QR2

Cố Lạc Nhi nhìn Cố Thập Bát Nương, mỉm cười không nói.

“Bái kiến Lạc Nhi đường tỷ.” Cố Thập Bát Nương cúi đầu thi lễ.

Khoe miệng Cố Lạc Nhi khẽ nhếch.

“Bây giờ Lạc Nhi đường tỷ đã được ngư phong là phu nhân Ngũ Phẩm.” Một giọng nói truyền tới từ bên cạnh.

Cố Thập Bát Nương đang muốn đứng thẳng người, ngược mắt lên nhìn, thấy Cố Tịch Nhi đang dương dương tự đắc*.

* dương dương tự đắc: há hê, đắc ý.

Rõ ràng là đám nữ nhân này muốn nàng quý xuống, giống như lần gặp phu nhân Thục Phương, rõ ràng người một nhà có thể miễn những lễ tiết này, nhưng mà hết lần này đến lần khác muốn nhục nhã nàng.

“Đều là người một nhà, nói chuyện phẩm cấp làm gì...” Cổ Lạc Nhi cười nói.

“Như vậy làm sao được, đây là vinh dự của quan lại hoàng gia, những quý phi nương nương trong cung kia, không phải song thân thấy nữ nhi cũng phải hành đại lễ à, có thể nói người ta không phải là người một nhà à.” Một nữ nhân khác nói.

Tất cả mọi người đều nhìn Cổ Thập Bát Nương, trong đôi mắt mơ hồ mang theo sự hưng phấn, cô nương này đã phá vỡ nhận thức từ nhỏ đến bây giờ của họ, tại sao nàng có thể sống tự tin thoải mái như thế? Rõ ràng chỗ nào cũng không bằng bọn họ, tại sao lại có bộ dáng không coi ai ra gì như thế?

Về mặt Cổ Lạc Nhi không thay đổi, thu hết ánh mắt của mọi người trong đại sảnh vào đáy mắt, lần trước khi bị Cổ Thập Bát Nương chỉ vào mũi mà nể, đó chính là si nhục cả đời của nàng, hận không thể giết chết con tiện tỳ này, nhưng luật pháp Đại Chu rất nghiêm khắc, ngay cả khi nàng đã gả vào Hầu gia, cũng không thể tùy tiện giết người, cảm giác khi phu nhân Thục Phương bắt Cổ Thập Bát Nương cúi đầu quỳ lạy rất tốt, nàng quyết định một lần lại một lần tra tấn nàng ta như thế.

Vì thế nàng cầu xin ngoại tổ phụ luôn thương yêu mình, khiến Bảo Định hầu phá lệ xin phong hào Cáo Mệnh trước thời hạn cho mình.

Không phải ngươi kiêu ngạo sao? Không phải ngươi phách lối sao? Ngược lại, ta muốn nhìn ngươi hết lần này đến lần khác mất mặt trước mọi người, để xem ngươi có gì để phách lối.

Nàng đã xuất giá, sẽ phải rời đi Kiến Khang, không thể làm nhục tiện tỳ này mỗi ngày được, nhưng người khác lại có thể, nàng chính là muốn cho mọi người đều biết, tiện tỳ này ở trước mặt Cổ Lạc Nhi nàng chính là một con chó.

Như vậy, năm rộng tháng dài, mọi người sẽ chỉ nhớ rõ chuyện này, mà quên đi việc nàng từng bị vũ nhục.

Một con chó thì có tư cách gì vũ nhục người khác.

Tuy đại lễ yết kiến không hợp tình nhưng lại hợp lý, Cổ Thập Bát Nương thở dài, quỳ liền quỳ thôi.

Nàng cúi đầu định quỳ xuống.

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói ngăn nàng lại.

“Cô gia đến.”

Một tiếng này làm cho các cô nương và tiểu tức phụ ở trong phòng giật nảy mình, muốn tránh đã không còn kịp nữa, giữa lúc kinh ngạc bối rối, tam công tử Bảo Định hầu đã bước dài tiến vào, rõ ràng cũng bị châu ngọc (ý chỉ trang sức của mọi người) đầy phòng làm cho hoảng sợ.

“Chuyện này... Chuyện này...” Hắn ta có chút ngạc nhiên, nhìn Cổ Lạc Nhi đã đứng lên đang đi tới.

Cổ Lạc Nhi cũng rất bất ngờ: “Sao Tam gia lại tới đây? Không phải định ra ngoài sao?”

“Không phải nàng nói hôm nay đồ đệ của Lưu Công đến đây sao, ta nghĩ nghĩ một chút, thấy tự mình gặp thì tốt hơn.” Tam công tử mỉm cười nói, trong phòng ánh mắt đều giống nhau, đa số các cô nương và phụ nhân đều cúi thấp đầu, xấu hổ, có một vài ánh mắt len lén nhìn mình, thấy mình nhìn sang cũng hốt hoảng cúi đầu, thẹn thùng nhưng cũng rất động lòng người.

“Mọi người trước ra phía sau ngồi một chút.” Cổ Lạc Nhi nói, bây giờ hạ lệnh đuổi khách có chút không thích hợp, đành phải để các nàng đợi một lát.

Các nữ tử lộn xộn đáp ứng, liền di chuyển đến phía sau, cách nơi này một tấm bình phong.

“Vi sao có nhiều nữ tử đến đây như vậy? Chẳng lẽ các nàng đến để tiếp đãi đồ đệ của Lưu Công?” Lúc này Tam công tử mới thấp giọng hỏi, chẳng lẽ người đồ đệ này của Lưu Công cũng là kẻ hoang dâm? Thật không thể tưởng tượng nổi.

“Đồ đệ của Lưu Công là nữ nhân.” Cổ Lạc Nhi giận dữ liếc hắn một cái, ánh mắt liếc qua, không thấy bóng dáng Cổ Thập Bát Nương đâu.

“Thập Bát Nương.” Nàng ta quay đầu nhìn tấm bình phong rồi gọi.

Nhất định vừa rồi nàng ta theo mọi người ra phía sau, tin rằng nàng ta cũng không dám chuồn mất.

Sau một hồi sột sột soạt soạt, quả nhiên Cổ Thập Bát Nương đi ra từ sau tấm bình phong.

Tam công tử Bảo Định Hầu sững sờ, nhìn lên cô nương cao gầy đang đứng trước mặt mình, kinh ngạc nói: “Người này chính là đồ đệ của Lưu Công?”

“Đến bái kiến tam công tử Bảo Định Hầu.” Cổ Lạc Nhi thân nhiên nói, nhìn Cổ Thập Bát Nương, xoay người đứng cùng chỗ tam công tử Bảo Định Hầu, chờ Cổ Thập Bát Nương hành đại lễ.

Hôm nay không thể trốn khỏi việc quỳ lạy rồi, trong lòng Cổ Thập Bát Nương nói thầm, nàng tiến về phía trước mấy bước, nâng váy định quỳ.

Cổ Lạc Nhi khẽ nâng đầu, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần khinh miệt.

“Miễn lễ, miễn lễ.” Tam công tử Bảo Định Hầu sai bước tiến lên, đưa tay vờ đỡ, cười nói: “Vốn là ti muội trong nhà, không cần đa lễ.”

Mặt của Cố Lạc Nhi có chút cứng: “Tam gia, tôn ti khác biệt, người muội muội này của thiếp không giống với những muội muội khác...”

“Là đồ đệ của Lưu Công, ta biết.” Tam công tử Bảo Định Hầu cười nói: “Vậy thì càng không cần phải đa lễ, ta nên xin muội muội giúp đỡ một tay mới đúng.”

Chỉ là một người thợ thủ công mà thôi, Cố Lạc Nhi căn bản không nghĩ đến, trong mắt nàng ta đó chỉ là một thân phận thấp hèn, làm sao trong mắt phu quân lại khác biệt?

Nàng ta hơi ngạc nhiên nhìn về phía Cố Thập Bát Nương, thấy nàng đã đứng thẳng người, trên môi có ý cười, nụ cười này cực kì chói mắt.

“Thôi được rồi, muội muội, mời ngồi.” Cố Lạc Nhi dời tầm mắt, gương mặt khôi phục vẻ lạnh nhạt nói.

Cố Thập Bát Nương nói không dám, cũng không khiêu chiến giới hạn của Cố Lạc Nhi nữa, quả nhiên không ngồi xuống.

Mà tam công tử Bảo Định Hầu thấy nàng không ngồi xuống, cũng đứng cùng nàng, Cố Lạc Nhi đi đến cạnh ghế dựa thấy thế, trái lại cũng không tiện ngồi xuống.

Xuyên qua khe hở nhìn thấy tình huống này, nhiều tiếng thì thầm bàn tán truyền đến sau tấm bình phong.

“Xem ra tam công tử Bảo Định hầu đối xử với Cố Thập Bát Nương rất tốt nha.”

“Đúng vậy, còn gọi muội muội...”

“Chẳng lẽ nhìn nàng có vẻ đáng thương?” Có người nói thầm, giọng nói có phần ghen tức.

Những lời thì thầm chợt ngừng lại, người đang nói chuyện thấy tất cả tầm mắt đều nhìn mình, không khỏi đỏ mặt.

“Nói mê sảng gì vậy?”

“Đúng thế, có tiểu thư Lạc Nhi ở đây, trần châu phi thụy đều thất sắc (nhạt màu).”

“Còn đáng thương, người nghĩ rằng tam công tử Bảo Định hầu chưa từng thấy qua ở chợ à?”

Lời nói làm cho người đó sợ hãi, cúi thấp đầu, cũng không dám nhiều lời nữa, lại nghe trong đại sảnh vang lên tiếng ho nhẹ không vui của Cố Lạc Nhi, mọi người vội vàng yên lặng lại.

Tiếng ho của Cố Lạc Nhi cũng chấm dứt việc tam công tử Bảo Định hầu tò mò hỏi thăm Cố Thập Bát Nương việc này việc nọ.

Rốt cuộc cả ba đều ngồi xuống.

“Thập Bát Nương, chúng ta muốn một trăm hộp Nhân Tham tái tạo hoàn.” Cố Lạc Nhi mở miệng nói.

Tam công tử Bảo Định Hầu mới nâng ly trà lên, uống một ngụm thăm giọng, nghe như vậy thiếu chút nữa phun ra.

Một trăm hộp? Nàng nghĩ đây là đang mua mứt trái cây à?

Cố Thập Bát Nương cũng không nói gì, chỉ cười nhạt, lắc đầu một cái: “Xin lỗi, muội không có.”

Cố Lạc Nhi lạnh giọng cười một tiếng: “Thế nào? Sợ chúng ta mua không nổi?”

Thực tế, theo kinh nghiệm từng trải của tam công tử Bảo Định hầu, đối với phủ Bảo Định hầu mà nói, tất nhiên một trăm hộp Nhân Tham tái tạo hoàn đặc chế của Lưu Công cũng không phải là chuyện lớn, dù sao thuốc này có lúc người muốn mua mà mua không được, nhưng đối với vợ chồng son bọn họ mà nói, chi phí này thật sự hơi lớn.

Thật ra thì bọn họ chỉ cần mang về năm sáu hộp, đưa cho nãi nãi, cầu được niềm vui, nãi nãi nhất định rất thích thuốc này, sau đó tất nhiên sẽ muốn mình đi mua nữa, đến lúc đó, mình sẽ không phải bỏ tiền ra nữa, mà lại có mỹ danh (tiếng tốt) hiếu thuận nữa.

Không trách được mọi người hay nói phụ nữ tóc dài kiến thức ngắn*.

* Tóc dài kiến thức ngắn: ý nói phụ nữ có đầu óc hạn hẹp, không biết suy nghĩ.

“Lạc nhi, sao lại nói như thế với muội muội...” Tam công tử Bảo Định hầu cười híp mắt, mở miệng nói.

Lời này khiến thân thể Cố Lạc Nhi cứng đờ một lần nữa, bàn tay vịn trên ghế bất giác nắm thật chặt, nàng nghĩ người phu quân luôn ngạo mạn của mình đối xử với đường muội tao nhã lễ độ là vì mối quan hệ với nàng, nhưng chuyện nàng và cô đường muội này có xích mích lại không thể nói cho chàng biết.

Cố Thập Bát Nương cười cười, đáng về muối không ngại thái độ của đường ti.

“Vây... Mười hộp được không?” Tam công tử Bảo Định hầu thử dò hỏi.

Cố Thập Bát Nương trầm ngâm một lúc, Cố Lạc Nhi thấy thế, chỉ cảm thấy lửa nóng xông lên đầu, hôm nay nàng muốn con tiện tì này mất mặt, sao đột nhiên con tiện tì này lại trở thành thượng khách?

Chỉ là một thợ thủ công thôi, đường đường là tam công tử Bảo Định Hầu lại phải khách khí như vậy? Nói một câu để nó mang đến, dám không mang đến, thì mặc mình xử phạt.

Sau tắm bình phong, âm thanh bàn luận xôn xao truyền đến tai nàng, Cố Lạc Nhi chỉ cảm thấy mặt mình ** nóng rực, không thể nhịn được căm ghét, vỗ tay vịn nói: “Cố Nương người đừng không biết điều, chúng ta cần thuốc của người, là nể mặt người.”

“Câm miệng.” Tam công tử Bảo Định hầu cắt đứt nói.

Một câu này nằm ngoài suy nghĩ của mọi người, sau tắm bình phong cũng lâm vào cảnh tĩnh lặng, ngay cả một tiếng thở cũng không có.

“Sao nàng lại nói chuyện như thế?” Tam công tử Bảo Định hầu cũng cảm thấy khi này giọng điệu của mình hơi nghiêm khắc, giọng nói hơi mềm mỏng, khẽ nói.

Về mặt Cố Lạc Nhi không thể tin nổi, từ lúc thành hôn đến nay, phu quân luôn luôn tươi cười, ôn tồn nói chuyện với mình, đây là lần đầu tiên chàng quát lớn với mình, hơn nữa lại còn vì con tiện tì này.

Lại nghĩ đến về mặt của mọi người được nàng mời tới đang ở phía sau tắm bình phong, Cố Lạc Nhi suy nghĩ nửa ngất đi, hôm nay nàng bày ra trận chiến này chính là để rửa sạch nỗi nhục trước kia, si nhục chưa rửa sạch, ngược lại càng thêm nhục.

Từ lúc sinh ra đến bây giờ, bị người khác sỉ nhục chỉ có hai lần, mà hai lần đều là vì con tiện tì này.

Nhìn khuôn mặt Cố Lạc Nhi lúc trắng lúc xanh, Cố Thập Bát Nương cười, dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Tam công tử, khi nào mọi người khởi hành?” Nàng hỏi.

“Bảy ngày sau.” Tam công tử Bảo Định hầu vội đáp, lập tức hiểu ý của Cố thập Bát Nương, nụ cười trên khuôn mặt càng đậm: “Nếu như muối có khó khăn gì, kéo dài thêm một hai ngày cũng được.”

Cố Thập Bát Nương gật đầu: “Vây muối có thể làm năm hộp.”

Tam công tử Bảo Định hầu mừng rỡ, vỗ tay cười nói cảm ơn: “Vây làm phiền muối muối.”

Cố Thập Bát Nương mỉm cười đáp lễ: “Không dám, không dám.”

Cố Lạc Nhi nhìn hai người nói chuyện hữu lễ hữu tiết (có lễ giáo) thật chói mắt, cả người như rớt vào hầm băng, chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải thợ thủ công rất thấp kém, ai cũng có thể đập một cái, bọn họ phải khom lưng làm người mới đúng chứ, tại sao đối mặt với một công tử hầu môn vọng tộc lại có thể thân nhiên nói không, mà công tử hầu môn vọng tộc đó lại không có cảm giác bị xúc phạm?

Nàng nghĩ sai chỗ nào rồi?

“Chỉ là, kính mong tam công tử đến Kiến Khang Đại Hữu Sinh mua thuốc.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói: “Muối đã kí hiệp ước chuyên cung cấp được cho họ, nên... Dĩ nhiên đường ti phu muốn, tất nhiên giá cả sẽ rẻ hơn.”

Một tiếng đường ti phu này khiến tam công tử Bảo Định hầu càng thêm vui mừng, mà bên cạnh sắc mặt của Cố Lạc Nhi càng khó coi hơn.

“Vây thì thật đa tạ muối muối.”

Cố Thập Bát Nương đứng dậy, nhìn Cố Lạc Nhi nói: “Đường ti còn có gì dặn dò nữa không?”

Sắc mặt Cố Lạc Nhi trắng bệch, nhìn về mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Cố Thập Bát Nương đang đứng trước mặt mình, mặc dù không phải ánh mắt hùng hổ dọa người, không trách nặng như mưa to gió lớn, nhưng giọng điệu chậm rãi nhẹ nhàng thăm hỏi như thế này giống như một quyền mạnh mẽ đánh vào tâm hồn nàng ta, nàng ta ngồi trên ghế lại một lần nữa không thể nói gì.

Cố Thập Bát Nương bước đến gần nàng ta, khẽ nghiêng người, giống như đôi tì muội tốt đang tạm biệt nhau.

“Ta đã nói rồi, dựa vào người khác thì mãi mãi không ổn định, chỉ có thể dựa vào chính mình, mới có thể chống lại ông trời.” Nàng khẽ nói.

Sắc mặt Cố Lạc Nhi tái nhợt, bộ ngực cao vút vì cảm xúc dao động quá mức kịch liệt mà không ngừng rung động.

Chuyện này không thể được, chuyện này không thể được, nó chỉ là một con tiện tì, trước mặt mình nó chỉ có thể quỳ lạy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Y cừu (Như cũ)

edit: nnttrang

“Đây là quả đường tỷ muốn tặng cho thân hữu, ta nhất định làm tỉ mỉ, không để cho đường tỷ bị mất thể diện ở nhà chồng” Cố Thập Bát Nương cười nói, vỗ vỗ cánh tay cứng ngắt của Cố Lạc Nhi.

Cố Lạc Nhi đang muốn đứng dậy cho nàng một bạt tai lại nghe những lời như vậy sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng một cái, xoay người hướng Bảo Định hầu Tam công tử đang mỉm cười nhìn một màn tỷ muội tình thâm thi lễ, sau đó đi ra ngoài, cước bộ chậm rãi, sống lưng thẳng tắp.

“Nó là cái thợ thủ công, chàng, chàng tại sao lại đối với nó khách khí như thế...” Cố Lạc Nhi nhìn vị hôn phu của mình, thanh âm run run hỏi.

“Nàng ta là đồ đệ Lưu Công, người không phải cái gì cũng biết, những thứ gọi là thợ thủ công hay đại phu, đều có tính khí rất quái, đứng trước cái chết vẫn cứng đầu như không.” Bảo Định hầu Tam công tử nói, lại nhớ đến thê tử của hắn là một nữ tử trong đại gia tộc được nuông chiều từ bé, những đạo lý này tự nhiên không biết, nên cũng tỉ mỉ giảng giải cho nàng nghe, “...Người chưa từng nghe qua câu nói này sao, trực thư sinh nên tránh xa con lừa thương gia bướng bỉnh.. Lạc Nhi, chuyện khác không đề cập đến, người chắc hẳn biết Thân y tiền triều Tổng Việt Nhân.”

Tổng Việt Nhân, là một đại phu họ Tống, vì có y thuật cao siêu, bị quan phủ nhà Tần bắt vào triều phong danh hào Cổ thần y được mọi người truyền đến nay, nhưng không ai biết được tên thật hắn là gì.

Cố Lạc Nhi gật đầu cứng nhắc, chuyện này nàng đã từng nghe qua.

“Lúc ấy hoàng đế đích thân mời hắn vào Thái Y viện, kết quả là tính khí của hắn ở Thái Y viện vô cùng không tốt, trên miệng lúc nào cũng mắng chửi những lời hà khắc, trở mặt âm ỉ với tất cả mọi người, thậm chí còn chỉ trích cả dùng bữa hằng ngày của hoàng đế không, ném một câu dân hoàn chi dân rồi nghênh ngang mà đi, mặc dù thái độ mạo phạm hoàng đế, hoàng đế không những không tức giận mà ngược lại còn ban cho hắn kim bài có thể hành y trên cả nước, thậm chí còn ưu đãi quan phủ.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói, “..Những thứ thợ thủ công như họ tính khí không tốt, hơn nữa lại mạo phạm thượng giả, cũng không gặp trở ngại, chỉ vì họ là thợ thủ công, không phải quan lại, thân phận dễ tiện vô hại, thượng giả thuận theo bọn họ, ngược lại chiếm được thanh danh khoan hồng độ lượng... Ta nghe nói vị Lưu Công này năm đó rời Cẩm Châu cũng do cự tuyệt chế thuốc nên bị Trữ vương âm thầm trừ đi, trong cơn tức giận hắn đã thề rằng Trữ vương ở Cẩm Châu một ngày, hắn trọn đời không bước nửa bước vào Cẩm Châu, kết quả là dân tình chỉ trích dữ dội khiến Trữ vương mặt mày xám tro, chẳng những bị hoàng đế khiển trách, rốt cuộc còn phải phái người theo lão nhân gia bồi tội mời hắn trở về Cẩm Châu..”

Hắn vừa nói vừa cười ha ha, nghe chuyện xui xẻo của người khác, nhất là xui xẻo còn tệ hơn mình, luôn là chuyện vui vẻ.

“Thật ra thì, đó cũng không phải chỉ có dân tình, mà là những hiệu thuốc ở Cẩm Châu, không có Lưu Công thì buôn bán của bọn họ cũng tuyệt dốc không phanh, ảnh hưởng đến lợi ích, cho nên mới liên hiệp cho Trữ vương một bài học..” Bảo Định hầu Tam công tử nói nhỏ, “Những đại thương tiền bạc của cái chồng chất là người đầu tiên không tha thứ cho kẻ uy hiếp đến lợi ích của bọn họ, một khi đã nói đến lợi ích, thì không màng lục thân, Trữ vương cũng chỉ biết cảm lạnh mà chịu thiệt..”

Hắn vui vẻ nói, chợt nghe rầm một tiếng liền quay đầu nhìn lại, đã thấy kiều thể của mình đã ngã lăn ra đất.

“Lạc nhi.”

“Tiểu thư.”

“Đường tỷ.”

“Đường muội.”

Bây giờ sau, Cố Thập Bát Nương theo hẹn mà đem thuốc giao cho Đại Hữu Sinh, Đại Hữu Sinh đã sớm nhận được lời nhắn của Bảo Định hầu Tam công tử.

“Cố nương tử đừng quá cứng nhắc...” Chương quỹ Đại Hữu Sinh vừa cười vừa tự tay châm trà cho Cố Thập Bát Nương, tuy lời nói như vậy, nhưng trên mặt chỗ nào cũng là hi khí.

Theo lý mà nói, Cố Thập Bát Nương hoàn toàn không cần thiết thông qua bọn họ giao thuốc cho Bảo Định hầu Tam công tử, mặc dù nói là chuyên cung, nhưng cái này là làm thuốc cho người nhà tự nhiên cũng không coi là vi phạm khế ước.

Cố Thập Bát Nương nhìn hần một cái, cười nói, “Bất hảo tể thực” (không hiểu nên để luôn, đợi ngày bỏ sung, theo mình có nghĩ là không có chỗ tốt thì người ta đâu có làm???)

Đại chương quỹ sừng sốt, chợt cười ha ha, hướng Cố Thập Bát Nương giờ ngón cái.

“Đến đây.” Hần hướng ra ngoài gọi.

Lập tức một tiểu nhị, cầm một túi tiền bước ra, đặt trước mặt Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương thấy bên trong phát ra kim quang, biết là dùng vàng lá thanh toán, gạt đầu một cái, cũng không khách khí cầm lên cáo từ.

Nhìn tiểu cô nương ngồi lên xe ngựa rồi đi, đại chương quỹ một mặt an bài người mang lễ hộp đến đại trạch Cố gia trang Bảo Định hầu Tam công tử, một mặt cảm thán với chương quỹ khác, “Cô nương tử là một được sư, làm việc sao cũng giống với người làm ăn chúng ta.”

“Khấp người không phải là mùi thuốc, còn là mùi bạc?” Tên chương quỹ đứng lên cười nói.

Đại chương quỹ lắc đầu, “Cũng không phải, không phải, thương nhân trọng lợi khinh biệt, mà Cố nương tử này làm tốt hơn, chiếm được nhân tình, hơn nữa lợi ích cũng không nhỏ, tiểu cô nương này tuổi còn bé, nhưng làm việc ngược lại rất lão luyện.”

Thật ra hần cũng biết mâu thuẫn giữa Cố Lạc Nhi và Cố Thập Bát Nương, nên ra giá cũng cao hơn một phần, như vậy cũng coi là tạo một cái nhân tình...

Phu thê Cố Lạc Nhi rời đi khi nào, Cố Thập Bát Nương không biết, cũng không để tâm, nhưng sau khi phu thê họ rời đi, nàng phát giác thái độ tộc nhân đối với nàng có chút thay đổi.

Trước đây hề gặp nàng trên đường cũng sẽ là nhượng bộ lui binh, nhưng hôm nay lại có người chủ động đến chào hỏi, trong đó còn có vài tiểu cô nương cùng lứa, hơn nữa lại là các cô nương gia thanh cao.

Tựa hồ trong một đêm, Cố gia tộc chúng phát hiện ra cái tiểu nhân mang tiếng xấu này có thật nhiều lợi ích lớn, ngay cả Bảo Định hầu Tam công tử cũng vì mua một hộp thuốc cũng phải đối với nàng lễ độ ôn hòa tao nhã, có thể tưởng tượng Cố nương tử này có bao nhiêu sức hút.

Những người trước kia lạnh nhạt xa lánh, thật là heo du mông tâm (mỡ lợn che mờ mắt), rất nhiều người hối hận không thôi.

Mặc dù cô nương này làm việc phách lối, nhưng đều có nguyên do, tất cả đều là người khác khiêu khích trước, như vậy không thể kết tội nàng, tiểu cô nương này cũng có mấy phần nể mặt tộc nhân, nếu như là dùng quan hệ để lấy Lưu công bí chế tặng lễ hoặc bán trao tay, chẳng phải thật tiện lợi sao.

Trong lúc nhất thời Tào thị nhận được rất nhiều lời mời hội, lần này không chỉ vì là mẫu thân của Giải Nguyên.

Tuổi cũng quá tuổi, bỗng Tào thị gia lại náo nhiệt hẳn lên, luôn có người đến báo phòng cả ngày lẫn đêm, Thất đại cô Bát đại di quan hệ xa gần đều tới cửa, có người không biết còn cho rằng này là hi mừng Cố Hải thi đình trên kinh thành về.

Bởi vì phát hiện thái độ đối với nữ nhi qua lời nói bọn họ tốt hơn rất nhiều, Tào thị thật cao hứng, lại rất dễ mềm lòng, mới mấy ngày đã đáp ứng lời thỉnh cầu ba bốn nhà.

“Tam thúc thẩm muốn mấy bình Kim Ngân hoa lộ..”

“..Tứ lão cữu nói nửa đời uống thuốc ho cũng trị không hết suyễn, con xem có thể làm bảy tám chục tể trúc lịch (nhựa trúc)..”

Cố Thập Bát Nương bật cười, “Bảy tám chục tể? Hần định ăn thay cơm à?”

Tào thị cũng cảm giác mình đáp ứng lỗ mãng, có chút ngượng ngùng cười, “Ta, ta nghĩ biện pháp cự tuyệt bọn họ..”

Về phần Tào thị từ chối bọn họ, hay là trốn không gặp, Cố Thập Bát Nương cũng không để ý, Tào thị cũng không nhắc lại, nháy mắt ngày lại ngày trôi qua đã đến tháng ba, thi đình cuối cùng cũng bắt đầu.

Mười lăm tháng ba thi đình, mười tám tháng ba yết bảng, tin tức truyền đến Kiến Khang cũng mất mấy ngày, nhận tin tức trước tiên dĩ nhiên là quan phủ, nhưng thân gia thí sinh vẫn phải người đến cửa thành chờ như cũ.

Lần này nghĩ rằng kích động, ngược lại yên tĩnh hơn nhiều, bởi vì thi đình chẳng qua là xếp thứ hạng, thành tích xem như là ván đóng thuyền, nên đại đa số ý định quan đồ tương lai cũng đã được an bài sẵn, một chút hoạt động đó chính là đi tạo mối quan hệ.

“Sao còn chưa đến?” Cố Thập Bát Nương đã phải ba đợt gõ sai vật đi ra ngoài, tin tức kết quả chậm chạp chưa đến, khiến nàng cảm thấy sốt ruột cứ đi vòng quanh trong sảnh.

“Thập Bát Nương, không cần gấp gấp, ca ca ngoại nhất định có tên trên bảng..” Tào thị vội vàng trấn an, không hiểu tại sao nữ nhi lại khẩn trương như thế.

Cố Thập Bát Nương gương cười, nhận lấy chén trà trong tay tiểu nha hoàn uống một ngụm.

“Ta muốn biết ai là Trọng nguyên.” Nàng nói.

Mặc dù thứ hạng căn bản vẫn sẽ giống thi hội, nhưng mười tên phía trên vẫn có biến số rất lớn, Trọng nguyên cuối cùng vẫn là do hoàng đế quyết định, mà khó dò nhất chính là thiên uy.

“Dù sao cũng không phải là ca ca ngươi.” Tào thị cười nói.

Bà vừa dứt lời, liền nghe tiếng pháo tiếng nhạc kèn vang lên, thanh âm này khiến cho mẫu tử hai người hết hồn, thân thể nhất thời cứng lại.

“Trúng trúng” Đại môn mở ra, một đám sai vặt chạy vào.

Trái tim Cố Thập Bát Nương thiếu chút nhảy ra khỏi cổ họng.

“Người nào...Người nào trúng?” Thanh âm của nàng có chút lạc nhịp.

“Ngư thiếu gia, Ngư thiếu gia đậu Trọng nguyên.” Bọn sai vặt reo lên, câu kế tiếp, “Hải thiếu gia trúng thứ hai gần tên một trăm năm mươi.” Tiếng của hắn nhanh chóng bị tiếng chiêng trống lấn át đi.

Lòng Cố Thập Bát Nương trầm xuống, một loại tư vị không rõ tràn ra.

Diệp Chân tướng quân như cũ vẫn mặc mũ bị chém, số mạng rét run cả người, khiến cho Cố Ngư không giành chức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên liên tiếp ba kì thi hương thi hội thi đình, nhưng Trọng nguyên như cũ vẫn rơi vào tay hắn.

Nói cách khác, mặc dù số mạng có lẽ là một ngã ba, nhưng điểm cuối lại chỉ có một, đây cũng chính là lời nói của lão hòa thượng tu di mặc dù cao thâm, chung quy vẫn bị tiêu diệt, biển rộng mặc dù mênh mông, nhưng có lúc cũng sẽ khô cạn.

Lúc theo Tào thị rời khỏi nhà, bên ngoài người ta đi lại tấp nập, các lão gia quan phủ, Cố thị tông tộc thân bằng quyến hữu, các vị hương thân xem náo nhiệt đầy cả đường đến cả một giọt nước cũng chen không lọt, lúc này Tam nãi nãi bước chân cũng khó nhất gót.

Người trên đường gặp mẫu tử các nàng, lúc này mới nhớ đến tin vui là Cố Hải đứng giáp thứ hai, mặc dù là giáp cuối, nhưng đứng thứ hai giáp cũng coi như hơn thứ ba, dĩ nhiên hạng gì thì ở trước Trọng Nguyên cũng âm thầm thất sắc.

“Chúc mừng, chúc mừng” Người đi đường hướng mẫu tử Tào thị chúc mừng.

“Đa tạ đa tạ.” Tào thị vội vàng cười nói.

Lúc màn đêm buông xuống, đèn đuốc trong Cố gia vẫn sáng như ban ngày, tiếng pháo reo vui không ngừng, xe ngựa nối đuôi nhau không dứt.

Cố Thập Bát Nương đứng bên ngoài nhìn bầu trời đầy pháo hoa.

“Thập Bát Nương, đang suy nghĩ gì vậy?” Có người bên cạnh hỏi nàng.

“Pháo hoa khi đó giống nhau như đúc..” Cố Thập Bát Nương lẩm bẩm nói, trên mặt mang theo nụ cười có chút thê lương.

Một đời kia, cũng là lúc này, tiện như mình tự nhiên không có cách xuất tịch tham dự yến hội, nàng chỉ dám núp trong hẻm nhỏ bên ngoài đại trạch, cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời giăng đầy pháo hoa, trong lòng dâng lên niềm sợ hãi lần đầu tiên, đôi mắt nhìn thiếu niên Trọng Nguyên Lang kính người năm đó.

Dĩ nhiên khi đó bên người nàng không còn mẫu thân và ca ca, mà Cố Ngư cũng không có nghĩa mẫu Hoàng Thế Anh.

Tiếng pháo nổ tung bùng ập đi tiếng nói của nàng, không ai nghe rõ cũng không có ai thật tâm chú ý nghe, tất cả mọi người cùng mỉm cười, trên mặt đầy vẻ hưng phấn, nghị luận chuyện thiếu niên thân phận đề tiện nhảy một bước hóa thành rồng bay.

Lời tác giả: Lúc viết không nghiêm cẩn, dẫn đến thời điểm Cố Ngư trúng Trọng Nguyên cùng thời điểm Cố Thập Bát Nương xuất giá bị hỗn loạn, cố ý sửa lại chương 62, thật là xấu hổ, ta là một kẻ qua loa nghĩ đến đâu viết đến đó, còn thường quên mất đã từng viết các mối quan hệ nhân vật phía trước, hành văn không nghiêm chỉnh, xin mọi người thứ lỗi, ta sẽ cố gắng sửa đổi tật xấu này.

hay thiệt đó:’>>

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tin tức bất ngờ

Edit: QR2

Cố gia tổ chức tiệc chúc mừng ba ngày, tất cả mọi người đều cảm thấy vinh quang, tin tức từ kinh thành truyền về ngày càng nhiều.

Trạng Nguyên được ban thưởng quan phục thế nào? Được khen thưởng ngoài phổ ra sao?

“... Qua năm mới Ngự nhi mới mười bảy tuổi, so với Ngô Trạng Nguyên hai mươi tuổi năm đó còn trẻ hơn ba tuổi...” Cố Trường Xuân và mọi người hớn hờ thảo luận.

Nhìn bàn chỗ Tào thị ngồi bên kia: “Hải ca nhi thi cũng không tệ...”

Cố Trường Xuân hơi say, lần đầu tiên tươi cười nói với Tào thị.

Tào thị vội vàng cúi đầu nói dạ.

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng la tê tâm liệt phế.

“Lão gia, lão gia, không xong rồi~~”

Giọng nói làm mọi người nghe thấy sợ hãi, lúc này không khí đang vui mừng, là người nào không có mắt đến báo tang.

“Tiểu thư, tiểu thư, không xong~~”

Theo sát là một giọng nói khác.

Chỉ thấy ba bốn gã gia đình té lộn nhào tới, vẻ mặt hoảng sợ như cha mẹ chết rồi.

Sắc mặt Cố Trường Xuân lập tức khó coi, còn chưa kịp quát lớn, đã nghe mấy gia đình cùng nói: “Hải thiếu gia bị bắt giam rồi.”

Một câu này làm tất cả mọi người trong sân đều ngây dại.

“Bị bắt giam?” Tào thị đứng dậy hét lớn: “Người nào? Hải ca nhi sao?”

“Tiểu thư, tiểu thư.” Gia đình nhà Cố thập Bát Nương nhìn thấy nàng trong đám người, xông tới trước mặt: “Thiếu gia bị bắt giam rồi.”

Lần này mọi người rất cực tình tào, lập tức xông xáo, tiếng cổ nhạc ngừng lại.

Sau đó nghe thấy tiếng phụ nhân hét lớn thì ra Tào thị đã ngất xỉu.

Cố Thập Bát Nương nhìn người gia đình đang khóc rống trước mặt mình, chỉ cảm thấy thân thể lung lay, bị bắt giam? Bắt giam.

“Tránh được nhất thời... nhưng đời này tránh không khỏi số mệnh còn trùng đáng chết...” Giọng nói lão hòa thượng như đang vang lên bên tai.

Nàng cũng rất muốn ngất đi, nhưng mà nàng không thể, hiện tại nàng phải đứng, đứng thật vững vàng.

Lỗ tai của nàng ong ong, lời nói của tất cả mọi người đều chui vào tai nhưng lại chột xa chột gần.

“...Tiểu thư... Tiểu thư... Thiếu gia bị bắt mấy ngày rồi...” Người gia đình đang khóc.

“...Ngự nhi đâu? Ngự nhi có làm sao không?” Đây là Cố Trường Xuân đang nói.

“... Trời ơi... Tiến sĩ nhị giáp nháy mắt liền bị bắt, đã phạm vào chuyện đại nghịch bất đạo gì đây...?” Có nam nhân nào nói.

“... Xong rồi, xong rồi, có thể liên lụy cứu tộc hay không?” Đây là phụ nhân đang khóc.

“... Sớm biết cái nhà này chính là tang môn tinh (sao chổi) mà...” Đây là lời mọi người đang mắng.

Bữa tiệc nháy mắt giải tán, Cố thập Bát Nương không biết mình về nhà thế nào, nhưng trong mắt mọi người nàng vẫn tỉnh táo như thường.

Nàng chỉ huy ma ma bẩm tình Tào thị (bẩm huyết nhân trung), sai người đưa mẫu thân về, mời Bành Nhất Châm đến nhà, lại kêu gia đình lại, cùng với Cố Trường Xuân và các trưởng lão trong tộc hỏi thăm tình hình cụ thể.

Sự việc xảy ra bất thành linh, thế cho nên người báo tin mừng vừa đi đã có sấm sét giáng xuống trời quang, trước sau chênh lệch chỉ cách bốn ngày.

Mấy gia đình phản ứng nhanh, chạy một mạch trở về báo tin, chuyện xấu là họ không biết nguyên nhân rõ ràng của sự việc.

“... Bọn tiểu nhân chuyển đến nhà mới... Thiếu gia cùng đồng khoa (tiến sĩ đậu cùng khóa) ra ngoài uống rượu... Đêm khuya có rất nhiều người đến... Thiếu gia bị bắt đi... Hung thần ác sát...” Người gia đình vừa mừng vừa sợ, ngồi sững sờ trên mặt đất, nói chuyện không đầu không cuối.

“Ngư nhi đâu? Ngư nhi cũng bị bắt sao?” Cố Trường Xuân vỗ bàn, lớn tiếng nói.

“Không, không có, Ngư thiếu gia không có việc gì...” Đây là một gia đình khác đáp: “Ngư thiếu gia biết tin để nô tài trở về, tự mình đi tìm đại lão gia rồi...”

Hoàng Thế Anh nhận ra đó là gia đình của Cố Ngư.

Cố Trường Xuân nghe xong thở phào nhẹ nhõm, giống như bị rút hết gân cốt, tựa lưng vào ghế.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” Ông lẩm bẩm nói, sau đó thâm trầm nhìn Cố Thập Bát Nương: “Huynh muội các người, thật sự đều làm những việc kinh người...”

Đột nhiên trong mắt ông ta lộ ra mấy phần lạnh lẽo, chút hảo cảm về tiền tài của Cố Thập Bát Nương và việc Cố Hải đậu Giải nguyên biến mất không sót lại chút gì.

Cố Thập Bát Nương chỉ thấy lòng mình lạnh giá, mọi chuyện không có gì thay đổi, thật là không chỉ một lần, tâm địa lạnh lùng của những người này khi nhìn gia đình nàng cho đến tận bây giờ cũng không thay đổi.

Lúc Tào thị chết bọn họ cảm thấy may mắn vì không làm ô uế danh dự dòng họ Cố thị, lúc Cố Hải chết bọn họ cảm thấy may mắn vì không có gieo họa làm dòng họ Cố thị gặp nguy hiểm, bọn họ nhất định cũng cảm thấy may mắn khi dòng họ Cố thị mất đi một khí phụ dơ bẩn...

Lo lắng trên mặt Hoàng Thế Anh chưa hề giảm.

“Rốt cuộc Hải ca nhi xảy ra chuyện gì? Tân khoa tiến sĩ bị tổng giam là chuyện chưa từng có đến nay, đây nhất định không phải là chuyện nhỏ, ắt hẳn là đã chọc giận hoàng thượng.” Bà trầm giọng nói.

“Chọc giận hoàng thượng.” Về mặt của tất cả mọi người đều là sợ hãi, nếu hoàng thượng khai khẩu, dòng họ Cố thị có thể bị nhổ cỏ tận gốc, một đại gia tộc như vậy cũng tiêu đời...

“Không có việc gì, thư của đại lão gia nhất định là sắp đến rồi...” Cố Trường Xuân đứng lên lo lắng đi qua đi lại: “Không được, tin tức của quan phủ nhanh hơn so với chúng ta, phải đi hỏi họ một chút... Ta đi, ta tự mình đi...”

Ông vừa nói chuyện vừa gọi mấy người ngang hàng lên kiệu đi thẳng tới phủ nha không để ý sắc trời đã tối.

Những người còn lại sắc mặt đều hoảng sợ, về mặt Cố Thập Bát Nương cũng không tốt lắm, nếu không phải e ngại nàng làm việc sắc bén mọi người đã sớm mở miệng mắng to, tất cả giận dữ lăm bằm ai đi đường này.

“Thập Bát Nương đừng lo lắng, có đại lão gia trên kinh, còn có Ngư nhi...” Hoàng Thế Anh vuốt đầu nàng, dịu dàng an ủi.

Chợt thấy tiểu cô nương quay đầu, vốn là ánh mắt mờ mịt chợt sắc bén.

Ngư nhi... Cố Thập Bát Nương nhắc lại cái tên này.

“Nếu như là hấn làm, ta sẽ khiến hấn phải chôn cùng.” Nàng nói xong, quay đầu bước đi.

Đề lại Hoàng Thế Anh với vẻ mặt ngạc nhiên, ý của đứa nhỏ này là gì? Hấn? Hấn là ai? Là Ngư nhi sao?

Đêm đã khuya, nhưng trong viện đèn đuốc vẫn sáng trưng, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hoảng sợ, không hề buồn ngủ.

Cố Thập Bát Nương đã ngồi trong đại sảnh rất lâu, cả người nhìn như lão tăng nhập định, không có ai dám đến quấy rầy nàng cho đến khi tiếng khóc của Tào thị truyền đến.

Cố Thập Bát Nương giật mình như vừa tỉnh mộng, mờ mịt nhìn qua, thấy Tào thị đang được ma ma đỡ đến.

“Chuẩn bị xe, mau chuẩn bị xe, ta muốn lên kinh thành, ta muốn lên kinh thành, đi ngay bây giờ.” Bà yếu ớt quát, bước chân không vững.

“Mẫu thân, để con đi.” Cố Thập Bát Nương chợt đứng lên, nhìn Tào thị, trầm giọng nói: “Mẫu thân ở lại.”

“Ta đi, ta đi, ta đi, Hải ca nhi của ta...” Tinh thần Tào thị tan rã, chỉ vừa khóc vừa lặp đi lặp lại những lời này.

“Mẫu thân.” Đột nhiên Cố Thập Bát Nương hét lớn, giọng khàn khàn bén nhọn, làm cho mọi người rùng mình.

Tào thị rút cuộc cũng an tĩnh lại, nhìn Cố Thập Bát Nương, che mặt khóc lớn.

“Người hãy nghe con nói.” Cố Thập Bát Nương hít sâu, nắm lấy hai vai Tào thị: “Mẫu thân, bây giờ trong nhà chỉ có hai mẹ con, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, theo lý cả hai chúng ta đều nên đi cứu ca ca, nhưng con suy nghĩ này giờ lại cảm thấy không ổn, mẫu thân, hiện tại mọi người chỉ bằng quang đứng nhìn hơn nữa vô cùng có khả năng sẽ bỏ đá xuống giếng, cho nên trong nhà phải có một người ở lại, người là trưởng bối, ở lại đây, vạn nhất xảy ra chuyện gì, về tình về lý người nói chuyện có phần...”

Tĩnh thần Tào thị hốt hoảng: “Trong nhà? Trong nhà còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Cố Thập Bát Nương cắn cắn môi, nói hai chữ: “Trừ tộc.”

Đôi mắt Tào thị khê đảo, cả người liên mềm xuống, các ma ma bị dọa sợ cũng than khóc lung tung.

Bành Nhất Châm chăm cứu xong còn chưa rời đi, lại kê thang thuốc an thần, nhìn bóng dáng nhỏ gầy đứng thẳng trước cửa sổ, đôi mắt cũng không nhìn được mà phiếm hồng.

Ông trời ơi, đây là nghiệp chướng mà.

“Thập Bát Nương, tâm thần phu nhân không chịu được kích thích, có lời gì muốn nói thì lựa lời nhẹ nhàng.” Ông khẽ nói.

“Được.” Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng.

“Thập Bát Nương, ngươi thật sự muốn lên kinh một mình?” Bành Nhất Châm chân chờ rồi hỏi.

“Đúng.” Cố Thập Bát Nương nói.

“Thập Bát Nương, chuyện lớn thế này ngươi nên để trưởng bối trong tộc ra mặt, một tiểu cô nương như ngươi một thân một mình...” Bành Nhất Châm nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Chỉ có một tiểu cô nương là ta đây mới quan tâm đến sống chết của ca ca ta.” Cố Thập Bát Nương xoay người, thản nhiên nói.

Đối với quan hệ giữa một nhà Cố Thập Bát Nương và người trong tộc, Bành Nhất Châm cũng biết rõ ràng, nghe thế liền thờ dài.

“Dù sao đây cũng là chuyện lớn liên quan đến sống chết, máu mủ tình thâm, ngươi chớ để quá...” Ông châm chọc nói.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, trên mặt là nụ cười lạnh lẽo, máu mủ tình thâm, một đời kia cũng là chuyện lớn sống chết nhưng kết quả như thế nào?

Kết thúc tính mạng của mẫu thân và ca ca, chính là do những người thân này, trước lợi ích của cả tộc, bọn họ chính là con kiến hôi, tùy thời có thể cắt như đuôi con rắn lùn*.

* Con rắn lùn khi gặp nguy hiểm có thể tự đứt đuôi để chạy trốn kẻ thù (ai muốn hiểu rõ thì hỏi bác gúc nha.)

“Con đi đi, trong nhà đã có mẫu thân.” Đột nhiên giọng Tào thị từ trong truyền đến.

“Mẫu thân, người đã tỉnh.” Cố Thập Bát Nương bước tới vài bước, cổ kim tiếng nước nờ nói.

Tào thị nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt không còn mờ mịt như trước.

“Thập Bát Nương, con đi đi, ca ca con phải dựa vào con rồi...” Bà vừa mới nói chuyện thì nước mắt lại rớt xuống từng giọt lớn, nắm lấy đôi bàn tay gầy gò của nữ nhi, nữ nhi bỏ ra từ cõi chết mang theo trái tim đầy vết thương, mấy ngày nay lao tâm lao lực, nhìn thấy những ngày tốt đẹp sắp tới, lại...

Nữ nhi nhỏ như vậy, gầy như vậy nhưng lại không thể không nâng đỡ cái nhà này, Tào thị rút cuộc khóc không thành tiếng.

Đến lúc này, nước mắt Cố Thập Bát Nương rớt xuống như mưa, nhưng nàng nhanh chóng gạt đi nước mắt.

“Mẫu thân, người yên tâm.” Nàng nắm ngược tay mẫu thân, nặng nề vỗ vỗ.

“Phu nhân, ta đi cùng Thập Bát Nương.” Bên cạnh Bành Nhất Châm chợt lên tiếng.

Nghe vậy Tào thị và Cố Thập Bát Nương khiếp sợ nhìn ông, lúc này mọi người né tránh bọn họ còn không kịp chỉ sợ bị dính lú đến bản thân.

“Không phải Thập Bát Nương vẫn nói nếu ta đi kinh thành thì sẽ trở thành thần y sao?” Bành Nhất Châm cười ha ha nói: “Ôm cây đợi thỏ, một công đôi việc.”

Tào thị từ trên giường chợt bước xuống, quỳ trước mặt Bành Nhất Châm.

Bành Nhất Châm bị dọa sợ cũng quỳ xuống.

“Phu nhân, lão Bành ta chịu không nổi.” Ông không để ý lễ tiết đỡ Tào thị dậy: “Phu nhân, các người là người lương thiện, cũng là ân nhân của lão Bành ta, chúng ta người một nhà không nói hai lời, những nghi thức xã giao này không cần nói nhiều, ta sẽ viết thư đề cả nhà ta đến Kiến Khang, mặc dù bọn họ là người dưới quê không có kiến thức nhưng giữ nhà họ vẫn có thể làm.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Vào kinh

Nghe an bài của Bành Nhất Châm, Tào thị và Cố Thập Bát Nương vừa khóc vừa nói cảm ơn.

Nàng và Bành Nhất Châm kết bạn ở huyện Tiên Nhân, trải qua sự việc Chu chương quý cùng nhau, bây giờ lại cùng nhau kinh doanh hiệu thuốc, tuy không phải là người thân nhưng tình cảm không khác gì ruột thịt.

Cố Thập Bát Nương nghĩ đến đời trước ca ca chết là do trong tù bị nhiễm bệnh mà không được chữa trị kịp thời, đời này tai ương lao ngục lại diễn ra, tất nhiên nhiễm bệnh dịch là không thể tránh khỏi, có thần y Bành Nhất Châm đi theo đúng là quá tốt.

“Vậy làm phiền đại thúc.” Nàng chỉnh lại quần áo, trước mặt là đại sự, không cần khách khí nữa.

Nếu nhất định phải đi, lên đường càng nhanh càng tốt, Bành Nhất Châm lập tức về dọn dẹp quần áo, thu xếp tạm thời đóng cửa hiệu thuốc, lại viết thư đưa cho gia đình đề hân xuất phát về đón gia quyến đến đây lúc cổng thành vừa mở.

Sắp tới lúc chia tay, hai mẹ con ngược lại không khóc, Tào thị mang ma ma chuẩn bị hành lý, Cố Thập Bát Nương nhanh chóng viết thư cho Tín Triều Dương, mong huynh ấy chăm sóc mẫu thân.

Quả nhiên bị kịch ca ca vào tù lại tái hiện, bị kịch của Tào thị có hay không tái hiện, một mình nàng hận không thể chia đôi, bên nào cũng không bỏ được, tinh thần khổ sở.

Không nói đến phản ứng của đám người Cố Trường Xuân lúc này, làm cho lòng nàng rơi vào hầm băng, coi như bọn họ có vui mừng, nàng cũng tuyệt đối không dám phó thác mẫu thân cho bọn họ mà mang theo bà lên kinh, thứ nhất sợ không thể phân thân chăm sóc bà, thứ hai sợ Cố Trường Xuân thật sự gạch tên ca ca ra khỏi gia phả, trong nhà không có ai, ngay cả một người tranh đấu cũng không có.

Người duy nhất mình có thể tin tưởng được chỉ có Tín Triều Dương, ít nhất, nàng còn có giá trị để Tín Triều Dương rat ay giúp đỡ, so với nhân tình, bây giờ lý do để Cố Thập Bát Nương tin tưởng chỉ có lợi ích.

Theo thư gửi đi nàng còn viết thêm một tờ khế ước, đồng ý chuyên cung cấp được một năm đã được kí tên đóng dấu.

“Mẫu thân nếu thật sự bọn họ muốn gạch tên ca ca ra khỏi gia phả, bất quá có tranh chấp thì chỉ muốn bọn họ gạch tên toàn bộ ba người nhà chúng mà thôi.” Cuối cùng Cố Thập Bát Nương sâu kín nói.

Tào thị gật đầu, vuốt đầu nữ nhi đồng ý.

Sắc trời vừa sáng, hai chiếc xe ngựa yên lặng rời khỏi cửa chính nhà Tào thị, chạy trên đường phố không một bóng người, nhanh chóng biến mất tại ngã tư đường phủ đầy sương mù.

Gần đến cổng thành thì có một tên gai đình đứng dọc đường cản họ lại.

“Cố Nương Tử, đây là thư của thiếu gia nhà ta.”

Cố Thập Bát Nương từ cửa sổ vươn tay nhận lấy, xe ngựa vẫn không dừng lại, lướt qua mặt tên gai đình vội vã chạy đi, nàng mở thư, phát hiện chỉ có một tờ giấy trắng, rút cuộc nàng cảm thấy cục đá đè nặng trong lòng cũng biến mất, cặp mắt đầy tơ máu rút cuộc nhắm lại, tựa vào thành xe đang lay động.

Mà lúc này Tín Triều Lăng vội vã xông thẳng vào thư phòng Tín Triều Dương, đập ngay vào mặt là sàn nhà ném đầy cục giấy bị vo tròn.

Tín Triều Dương nằm nghiêng người trên giường, mặt quay vào trong, tóc dài thả xuống như thác nước.

“Đệ nói, bây giờ huynh còn ngủ được sao.” Tín Triều Lăng đập lên những viên giấy, nhảy đến trước mặt Tín Triều Dương hô nhỏ: “Đã xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Ồn ào cái gì?” Tín Triều Dương miễn cưỡng nói, vẫn bất động như thế.

“Đại ca, Cố Giải Nguyên bị bắt giam rồi.” Tín Triều Lăng hô lớn.

“Ta biết.” Tín Triều Dương nhẹ nhàng xoay người, nằm ngang, hai mắt vẫn nhắm như cũ.

“VẬY... VẬY... CỐ NƯƠNG TỬ PHẢI LÀM THẾ NÀO?” Tín Triều Dương lấp bắp.

Đại ca phản ứng thật sự nằm ngoài dự liệu của Tín Triều Lăng.

“Cố gắng hết sức, thuận theo ý trời.” Tín Triều Dương nhàn nhạt đáp, giơ tay lên, ống tay áo bằng lụa trắng rộng thùng thình to lớn che chắn trước.

Tín Triều Lăng đứng bất động, cảm thấy có nhiều điều muốn nói, lại cảm thấy một câu cũng không cần nói, buồn buồn đá cục giấy dưới chân, nặng nề thờ dài, ngồi xuống trước thư án, lúc này mới nhìn thấy một xấp giấy để toán loạn.

Có viết “An tâm”, có viết “Không cần suy nghĩ”.

“Huynh muốn viết cái gì?” Tín Triều Lăng thăm nói, tiện tay đặt tờ giấy sang một bên, chợt thấy đầu tay đỏ tươi trên khế ước.

“Cố Nương tử.” Tín Triều Lăng cầm tờ khế ước kia nhảy dựng lên: “Cố Nương Tử đưa tới lúc nào?”

“Tôi hôm qua.” Âm thanh Tín Triều Dương truyền ra từ ống tay áo có chút buồn bực.

Thì ra Cố Nương Tử đã nói trước với ca ca, Tín Triều Dương chép miệng, không trách không sợ hãi chút nào với tin tức mình nói.

“Cố Nương Tử muốn huynh làm cái gì? Thậm chí cả khế ước cũng viết xong rồi? Để nói huynh nghe, để nghe nói, Cố Giải Nguyên phạm phải chuyện đại nghịch bất đạo, náo lớn có thể liên lụy đến cửu tộc...” Tín Triều Lăng không nhịn được hỏi.

“Không có gì, chăm sóc cho mẫu thân của nàng thôi.” Tín Triều Dương nhàn nhạt nói, tư thế không đổi.

“Chỉ vậy thôi?” Tín Triều Lăng trợn mắt hỏi.

Tay Tín Triều Dương hạ xuống, hai mắt mở ra, đôi mắt hơi hồng hồng thể hiện đêm qua mất ngủ.

“Vậy đệ cảm thấy còn có chuyện gì?” Tín Triều Dương hỏi, từ từ ngồi dậy.

Tín Triều Lăng xấu hổ cười cười, thật đúng là không có chuyện gì...

Tín Triều Lăng quơ khế ước trong tay, mang theo vài phần sâu kín nói: “Đại ca, nhận khế ước này hình như không tốt lắm đâu, giống bỏ đá xuống giếng...”

Tín Triều Dương cười, đứng dậy, nha hoàn từ bên ngoài nối đuôi nhau đi vào, một mặt đem áo khoác lông cừu mỏng mặc vào cho anh, một mặt tỉ mỉ cột tóc anh lên, có người khác dân lên trà nóng.

“Tỷ tỷ tốt, cho ta một ly.” Tín Triều Lăng thuận tay kéo tay một tiểu nha hoàn, chỉ vào cổ họng mình nói: “Thật muốn chết khát.”

Tiểu nha hoàn cười hi hi, thật sự đi rót trà cho Tín Triều Lăng, tự tay bón cho anh ta uống.

“Huynh, mặc dù đệ không hiểu buôn bán, nhưng biết đưa than sưởi ấm... Lúc này chúng ta không nên nói điều kiện gì mới đúng...” Tín Triều Dương đưa tay nắm eo nhỏ của tiểu nha hoàn, mơ hồ nói.

“Ta nhận cho nàng ấy yên tâm.” Tín Triều Dương nói, cột dây áo choàng xanh, bước dài ra ngoài.

“An tâm?” Tín Triều Lăng có chút không hiểu, nhìn Tín Triều Dương, vội buông tiểu nha hoàn ra: “Ca, huynh đi đâu?”

Ngoài cửa đã không còn bóng người.

Mấy người Cố Trường Xuân mang theo về mặt mệt mỏi bước vào nhà, tất cả mọi người xung quanh đều một đêm không ngủ giống nhau, hỗn loạn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cố Trường Xuân khoát tay, ý bảo mọi người bình tĩnh chờ nóng vội rồi tự mình ngồi xuống, một hơi uống hết ba chén trà nóng mới bớt đau cổ.

“Chuyện là thế này...” Ông khan giọng bắt đầu nói, nhưng giọng nói so với hôm qua lúc đột nhiên nhận được tin tức trấn định hơn nhiều.

Quả nhiên tin tức của quan phủ linh thông hơn so với mọi người trước một ngày, nguyên nhân bắt đầu từ năm ngoái, chuyện là tri phủ Đàm Châu buộc tội Bố Chính Sứ Đàm Châu tham ô nhận hối lộ, chuyện này vốn dĩ là một chuyện rất nhỏ, nhưng sau lưng lại liên lụy đến hai đại nhân vật, sự việc diễn ra càng ngày càng mãnh liệt.

Tri phủ Đàm Châu là học trò của Lý Nội Các Đại Học Sĩ, mà Bố Chính Sứ Đàm Châu là cháu ngoại của Thủ Phụ Chu Xuân Minh, tóm lại tiểu đình phái ngự sử Đại Lý Tự thẩm tra án, cuối năm là lúc Bố Chính Sứ Đàm Châu bị cách chức để điều tra.

Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện chấm dứt như vậy, nhưng ở lễ mừng năm mới năm nay thì Đại Lý Tự phái nha dịch như lang như hồ đến bắt Tri phủ Đàm Châu ngay tại yến tiệc.

“Tại sao?” Tất cả người trong phòng đều hết hồn, chỉ cảm thấy so với chuyện cổ tích được kể trong quán trà còn hay hơn.

Cố Trường Xuân nhìn mọi người trong phòng với ánh mắt đầy thâm ý, từ từ nói ra mấy chữ.

“Tham ô lương thực cứu tế.”

Trong phòng mọi người xôn xao.

Cố Trường Xuân lại uống một hớp trà, giải thích tiếp.

Chuyện này kéo đến chuyện năm ngoái, Đàm Châu bị nạn châu chấu, một hạt thóc cũng không thu hoạch được, triều đình chuyển lương cứu tế xuống, lúc đó là cuối năm, cũng chính là lúc vụ án của Bố Chính Sứ Đàm Châu được kết án, huyện lệnh Lưu Dương cáo buộc người nhà Tri phủ Đàm Châu đổi lương cứu tế thành lương bị mốc, kiểm món lợi kén xù, trải qua tra án, đúng là sự thật, cách chức hạ ngục...

Đây chính là nói chó cắn chó một nhúm lông, hoặc là quạ trong thiên hạ đều đen, hay là chó chê mèo lắm lông?

“Đại gia gia...” Có người lên tiếng cắt đứt Cố Trường Xuân, vẻ mặt khó hiểu: “Chuyện này và Hải Ca nhi có quan hệ gì?”

Cố Trường Xuân nhìn hần, đưa tay vuốt chòm râu lụa thưa.

“Chuyện này đến đây vẫn chưa xong, Đại Lý Tự tiếp tục tra được, phát hiện Đàm Châu đã sớm có người thông báo chuyện này lên, lại bị lão sư của Tri phủ Đàm Châu, Lý học sĩ giấu diếm, vì vậy hoàng đế lại tức giận, sai Hình bộ điều tra kỹ Lý đại học sĩ...” Ông ta chậm rãi nói: “Hình bộ đó, người còn không biết đó là thiên hạ của ai?”

Tuy đại đa số người trong tộc chưa bao giờ tiếp xúc với quan trường nhưng đối với Chu Đại thủ phủ của đại Chu như sấm bên tai, nhất thời hiểu rõ.

“... Nghe nói vì chuyện của Diệp tướng quân, Lý đại nhân chỉ vào Chu đại nhân mắng ông ta là quốc tặc...”

“Đúng vậy, vì chuyện của Diệp tướng quân, Lý đại nhân chết hoặc Chu đại nhân tử...”

“Thì ra là như vậy, lần này xong rồi, Chu đại nhân đang lo không nắm được bím tóc của Lý đại nhân, thế mà lại chủ động đưa lý do đến cửa...”

“Chỉ là đại gia gia, chuyện này liên quan gì đến Cố Hải? Cố Hải chỉ là một cống sĩ nho nhỏ, không tham hối lộ, không thể trị tai lương, cũng không thể bao che tham quan...”

“Lý đại nhân là quan chủ khảo.” Cố Trường Xuân than thở: “Việc hạ nê mặt hần, sau khi kết thúc thi đình, mới hạ lệnh bắt giam, chỉ là trước đây, tất cả mọi người đã nghe tiếng gió, cũng không biết Hải Ca Nhi có chuyện gì, tại lúc Hình bộ bắt người nhà của Lý đại nhân, mấy cống sĩ trẻ tuổi náo loạn với người của Hình bộ, nói những lời không nên nói...”

Thì ra là như vậy, thật là một đứa bé xui xẻo...

Mọi người tuổi trẻ khí thịnh, hơn nữa người bị bắt lại là quan chủ khảo của họ, cũng có thể nói chính là thầy, khó tránh sẽ có chút kích động, chuyện này không tính là chuyện lớn, nhiều nhất là trách mắng, thông suốt rồi sẽ thả ra chứ?

“Vậy sẽ không có chuyện gì lớn chứ?” Mọi người lo lắng hỏi.

“Chuyện này còn chưa biết.” Cố Trường Xuân nói, sắc mặt có chút nặng nề, ông nhớ tới vẻ mặt của các vị đại nhân khi nói những lời đó, lòng luôn có một loại dự cảm chẳng lành: “Người đại nhân phái ra cưỡi sắp đến, xem hần nói thế nào, những người đó đều là người trong quan trường, quen thói xu lợi tránh hại, nói nhiều như vậy cũng là nể mặt ta lắm rồi...”

Nghĩ đến thái độ của các quan lớn khi nhìn thấy mình hôm qua với thái độ khi mới truyền tới tin Cố Ngự đậu Trạng Nguyên rõ ràng khác biệt rất lớn.

Tất cả là do Cố Hải và cô muội muội kia đúng là cùng một loại người, làm việc luôn không dùng não, cũng không nhìn mình đang ở nơi nào, đối mặt với người nào, cũng múa dao vung thương, hại mình không nói còn làm gia tộc mệt mỏi.

“Nếu chuyện thật sự nghiêm trọng, liền gạch tên hần ra khỏi gia tộc, vô luận thế nào cũng không để hần liên lụy đến gia tộc chúng ta, liên lụy đến tiền đồ của Cố Ngự.” Ông vỗ mạnh xuống ghế, đứng lên: “Đi xem một chút Tào thị và nha đầu kia đang làm gì? Để cho bọn họ đang hoang mảy may, đừng tiếp tục gây chuyện cho ta, nhất là phải quản tốt nha đầu kia...”

Cố Hải xảy ra chuyện lớn như vậy, các gia chủ của các hộ trong gia tộc đã theo dõi nhà hần từ lâu, cho nên hai chiếc xe ngựa ra cửa từ lúc sáng sớm là chuyện nhà lớn đã biết.

“Đại gia gia, hình như nha đầu kia đã vào kinh, trời chưa sáng đã đi rồi.” Có người nói.

“Cái gì?” Cố Trường Xuân kinh ngạc thất thanh, chợt giận dữ: “Nhìn đi, nhìn đi, nó có để chúng ta vào trong mắt hay không? Nghĩ cái gì là làm cái đó,

cứ tùy tiện như thế không xảy ra chuyện mới là lạ.”

Ba ngày sau đó, trưởng tử của Cố Trường Xuân ở kinh thành truyền tin về, đọc tin xong, Cố Trường Xuân luống cuống nhảy lên từ ghế, sắc mặt trắng bệch.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi.” Ông lặp đi lặp lại câu nói đó.

Mà lúc này Cố Thập Bát Nương đã vào kinh cũng gặp vị đại thúc bá của mình, nghe xong giải thích của vị đại thần trong triều này, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong đầu cũng chỉ lặp lại mấy chữ này.

Xong rồi, xong rồi, thật sự xong rồi...

“Lý Thế Phương chắc chắn bị xử tử.” Cố Thuận An nói, nhìn cô nương đang ngồi đoan chánh trước mặt, lúc nghe gia đình báo tin, khiếp sợ vẫn còn lưu lại trên mặt ông.

“VẬY CA CA, HUYNH ẤY...” Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt của nàng rất bình tĩnh, sắc mặt so với bình thường tiêu tụy mấy phần, Cố Thuận An nghĩ chắc là do trên đường không nghỉ ngơi đầy đủ.

Cố Thuận An chưa từng thấy tiểu cô nương này trước kia, một năm này cũng nghe tên hai lần, ấn tượng là không có phụ thân quản giáo, là một nha đầu làm việc lỗ mãng.

Nhưng hôm nay gặp mặt, tư thái thanh cao lịch sự, cử chỉ đoan trang, phần làm người ta ngoài ý muốn chính là sự trầm ổn.

Nhìn tuổi nàng còn nhỏ hơn Lạc Nhi vài tuổi, mới nghe được tin ca ca cá chép hóa rồng, lại đột nhiên biết tin Long Lạc Cửu Thiên (rồng rớt xuống từ chín tầng mây), chuyện chợt vui chợt buồn, có người tổn cả nửa đời người cũng không chịu nổi, thật không thể hiểu nổi, cô nương này còn có thể một thân một mình đi đến kinh thành.

“Vị kia...” Cố Thuận An nhẹ nhàng ra dấu một cái, xong mới sự nhớ tiểu cô nương này không phải là người trong chốn quan trường, cũng không phải là người kinh thành, cũng không phải là sĩ tử có lòng lo chuyện nhà chuyện thiên hạ...

“Vị Chu đại nhân kia...” Cố Thập Bát Nương tiếp lời: “Muốn thế nào? Chỉ vì ca ca của ta bảo hộ chủ khảo của mình, làm hết phận sự đệ tử, ngay cả huynh ấy cũng phải chết chung sao?”

Khi này bản thân mình nói nhằm nhưng tiểu cô nương này cũng đã nghe rõ, Cố Thuận An gật đầu, không tệ, nếu là cô nương khác, lúc này chỉ sợ ngoại trừ khóc cũng nhất định không hiểu, không hỏi rồi.

“Sau sự kiện Diệp tướng quân, danh tiếng Chu đại nhân tuột dốc không phanh, hơn nữa có có mấy vị đại thần thủ hạ bị kéo xuống ngựa, Chu đại nhân đã nhìn lâu rồi, lần này là giết gà dọa khỉ, cho nên Lý Thế Phương chắc chắn phải chết.” Cố Thuận An không kiên nhẫn nói: “Mà Hải ca nhi, vốn là vô sự, cũng chỉ cần chịu chút dằn vặt để cảnh tỉnh rồi thôi, nhiều nhất là bị lại bộ giữ lại, nhưng mấy ngày trước, khi Lý đại nhân bị phán tử hình, nó lại dâng thỉnh nguyện thư...”

Cố Hải chưa chính thức làm quan, không thể dâng sớ con, nhưng làm công sĩ, có thể dâng thỉnh nguyện thư.

“Lời lẽ sắc bén, nhắm thẳng vào Chu đại nhân...” Cố Thuận An nói, nhìn Cố Thập Bát Nương, vẻ mặt thâm trầm, ý tứ của nó không nói cũng rõ: “Nó sai người đưa tin cho ta, tự ra khỏi tộc, để không làm liên lụy đến thân tộc...”

Nói không liên lụy đến thân tộc thực ra là cầu thân tộc không nên làm khó dễ mẫu thân và muội muội của mình, hấn làm như vậy hiển nhiên là muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Tình thế

Edit: nnttrang

Về mặt Cố Thập Bát Nương trông như tượng gỗ, dường như cũng không nghe được những lời Cố Thuận An đang nói.

“..Hơn nữa trong Hình bộ Đại lao, âm u ẩm ướt, khổ khổ bản thủ, coi như không dụng hình thì người ở đây một thời gian dài cũng sợ chịu không nổi, huống chi vụ án lần này đặc thù, chỉ sợ không tránh khỏi dụng hình.” Cố Thuận An thở dài nói.

“Thúc bá có thể cho ta đi gặp ca ca được không?” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói.

Cố Thuận An trầm ngâm một khắc, “Lần này rất nghiêm trọng, nhất là sau khi Lý đại nhân lãnh phán quyết, những người đó lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào Hình bộ như hổ đói..”

Dán mắt vào để có thể bắt thêm mấy đồng đảng, lúc này rất nhiều người còn tránh không kịp....

Nhìn tiểu cô nương trước mắt vẫn bình thản như cũ, trong lòng Cố Thuận An không khỏi nhói lên, thanh âm trầm thấp mấy phần, “Để ta thử một chút, coi có thể cho các người gặp mặt một lần được không..”

Cố Thuận An còn nói thêm gì nữa, Cố Thập Bát Nương thật không nghe nổi, nàng mồm mịch thì lễ nói đa tạ rồi cáo từ, dường như từ chối ngủ lại chỗ này, theo thị nữ ngẩn ngơ đi ra ngoài, cảm thấy toàn thân trĩu nặng, nàng đã ba ngày ba đêm không chợp mắt, nhưng cả người lại không có chút nào buồn ngủ.

Tranh chấp trong triều nàng căn bản không để ý, nàng chỉ biết là ca ca đã thật sự bị bắt giam, còn là nhà lao Hình bộ, hơn nữa lại có khả năng đã bị dụng hình..

Bị tra tấn, bị thương, mắc bệnh dịch, rồi từ vong...

Bỗng nàng cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thị nữ đi bên cạnh phát giác, vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng.

“Tiểu thư, người không sao chứ.”

Không sao đâu, ta không sao, ta không thể xảy ra chuyện, Cố Thập Bát Nương hít sâu một hơi, cố đứng vững thân hình, tiếp tục bước đi.

Thị nữ lo lắng bước sát theo sát nàng.

Từ cửa hông bước ra ngoài, Bành Nhất Châm cùng phu xe chờ một bên nhanh chóng ra đón, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng trước đại môn, một thiếu niên khoác áo choàng bước xuống.

“Ngư thiếu gia trở lại.” Thị nữ đang đứng ở cửa hông định xoay người vào chột thấy hắn, mặt mày lập tức hơn hờ chào hỏi.

Một năm trôi qua, thiếu niên lại cao lớn hơn mấy phần, thân hình tuấn tú, hơn nữa xuân phong đào dạt, cả người tỏa sáng như một ngôi sao.

Hắn sai bước mà đi, chột trông thấy Cố Thập Bát Nương, cước bộ hơi chậm lại.

“Thập Bát muội muội.” Hắn nhàn nhạt nói, trong giọng nói không có bất kì tình cảm, trên khóe môi còn mang theo vui vẻ.

Tiểu tử này, có xem là người một nhà hay không trước việc lớn như vậy hắn còn cười được? Nào có chào hỏi như vậy? Bành Nhất Châm ở một bên nhất thời cảm thấy tức giận bùng lên, định không chút khách khí mắng hắn.

Nhưng Cố Ngư chỉ nói một câu, liền bước qua người họ, trên người mang theo một chút hơi rượu.

“Hảo tỷ tỷ, ta lại uống mấy chén, đầu có chút đau đây.” Hắn nói với thị nữ đang tươi cười đi bên cạnh mình.

“Những người đó thật đáng ghét, khi dễ người tuổi nhỏ, còn bắt người uống nhiều rượu như vậy..” Trên mặt thị nữ đầy vẻ đau lòng nói, “Nô tỳ đi làm cho thiếu gia chén canh giải rượu..”

Thật là một cảnh hồng tự thêm hương xinh đẹp.

(Hong Tự Thêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ, Hiểu ngắn gọn là “Hồng nhan thêm hương”, Hồng tự: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Ý chỉ những người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh)

“Dừng lại.” Một tiếng gọi phá vỡ cảnh đẹp ý vui trước mắt.

Cố Ngư dừng chân lại, nhưng không có quay đầu.

Cố Thập Bát Nương bước từng bước đi đến.

“Ta hỏi ngươi, việc này có phải do ngươi làm hay không?” Nàng gằn từng chữ.

Cố Ngư xoay người, hơi nâng cằm nhìn nàng, “Ta đã làm gì?”

“Ca ca ở nhà Lý đại nhân tại sao lại có sự trùng hợp như vậy?” Cố Thập Bát Nương nhìn sâu vào mắt hắn thốt ra từng chữ.

Cũng không phải nàng cố ý muốn làm như vậy, nhưng tâm trạng nàng đã đến cực hạn, nếu như không phải là mạnh mẽ không chế, chỉ sợ lời muốn nói mãnh liệt cũng không thể thốt ra.

Nụ cười trên mặt Cố Ngư dần biến mất, hắn cũng nhìn thẳng vào đôi mắt Cố Thập Bát Nương.

Nhận ra không khí quái dị giữa hai người, thị nữ mang theo mấy phần sợ hãi lùi bước.

Cố Thập Bát Nương nhìn hần, mắt không chớp một lần.

“Là của ngươi sẽ là của ngươi, không là của ngươi có giành cũng không được, có tránh cũng không thoát.” Cố Ngự chậm rãi nói, “Ta biết các ngươi xem thường Cố Ngự ta, nhưng..”

Hần nghiêng người qua, ngón tay thon dài điểm trên chóp mũi Cố Thập Bát Nương, nhiệt độ trên ngón tay hần với thân nhiệt trên chóp mũi nàng cùng một dạng, đó chính là không chút hơi ấm.

“Đừng đem việc làm của ông trời đổ lên đầu ta..” Hần trầm giọng nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn hần, mím chặt môi, không chút cử động.

Cố Ngự rút tay về, đứng thẳng người, lại một lần nữa ngẩng cao mặt, “Còn nữa, ca ca ngươi có gì đáng giá khiến ta hao phí tâm lực..”

Đuôi lông mày hần tràn đầy kiêu ngạo, hần là Trạng nguyên, hần là Trạng nguyên hoàng đế bổ nhiệm, hần chính là Trạng nguyên khiến hoàng đế kinh diễm không chút tiếc rẻ bổ nhiệm.

Nếu như trăm có một nhi tử như vậy thật tốt..

Đây là lời của hoàng đế, lời cười đùa hòa ái của thiên hạ chỉ tôn hoàng đế dành cho hần.

Cố Hải, ngay cả nhất giáp cũng không vào được hai vị trí cuối, lại không hiểu đại sự, cũng không biết tiến thoái, có tư cách gì đáng giá khiến hần phải liếc mắt, đáng giá gì khiến hần phải hao phí tâm tư đi tính toán.

“Nhìn đi, hần không cần ai tính toán, chỉ có tự mình đi tìm chết..” Hần mỉm cười nói.

“Ngươi tại sao không nhắc nhở huynh ấy, tại sao ngươi không nhắc nhở huynh ấy, bất kể thế nào, chúng ta cũng là người một nhà...” Cố Thập Bát Nương nhìn hần, cắn chặt môi đến rướm máu.

Lời nói xa cách của Cố Thuận An, thái độ âm dương quái khí của Cố Ngự, rõ ràng là thân nhất bất quá cách nhau chỉ có ba đời, nhưng ca ca trong mắt họ lại bất thân bất cận, kinh thành rộng lớn như thế, chỉ có một mình huynh ấy, một mình huynh ấy đối diện với mọi chuyện, huynh ấy chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, vô phụ tương y, chỉ cần các ngươi chỉ điểm một cái, nào lại rơi vào hoàn cảnh như vậy...

“Tại sao phải nhắc nhở hần? Ta tại sao phải giúp đỡ hần?” Cố Ngự đã xoay người chột nghe vậy ngoảnh lại, sắc mặt hần âm trầm, mang theo hận ý nồng đậm, kẻ sát vào tai Cố Thập Bát Nương.

Bọn họ kẻ nhau rất gần, thậm chí có thể thấy từng thớ lông mao trên mặt đối phương.

Cố Ngự thấp giọng nói, “...Thập Bát Nương, ngươi đi hỏi ca ca ngươi một chút, để cho hần tự ngắm lại chính mình, hần có thể vào tộc học, có thể đậu Giải Nguyên, tùy tiện đi học lại có thể là đồng môn của cái Quận Vương, bởi vì điều gì?”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy ngăn ra, thần sắc đại biến, thiếu chút nữa nàng đã bật thốt lên Liễu Nhiên đại sư rốt cục nói với ngươi những gì? Ngươi sao biết ta..

Cố Ngự cũng không để ý ánh mắt nàng.

“Ca ca của ngươi tư chất dạng gì, chính hần rõ ràng nhất, ta cũng rõ ràng, mười mấy năm qua, ca ca ngươi chính là một cái đầu gỗ ngốc bướng bỉnh, ngay cả việc phụ thân qua đời cũng không khiến hần hứng chí đi học, ở lễ mừng thọ lão tộc trưởng, tới hậu viện sách cũng không thèm nhìn, thế nào ngăn ngừ mấy tháng, trở lại Kiến Khang lần nữa, hần liền thay đổi thành một người khác, muốn đi học còn muốn đọc sách, chẳng lẽ vì lão tộc trưởng cho hần vào danh ngạch học tộc, hần đột nhiên khai sáng sao?” Hần nói rất nhất, cơ hồ một hơi nói nhiều như vậy, sau đó đứng thẳng lên, lạnh lùng nhìn Cố Thập Bát Nương, “Cố Thập Bát Nương ngươi không cảm thấy kì lạ sao?”

Cố Thập Bát Nương bị kinh hãi không thốt nên lời, thì ra hần đoán được..

Bất quá, chẳng qua hần đem hết thầy mọi chuyện đặt lên người Cố Hải, cũng không hoài nghi đến mình, xem ra lão hòa thượng kia cũng không có nói gì cho hần..

“Sau này vận may đến với nhà các ngươi liên tiếp, ngay cả ngươi tùy tiện nhận một cái sư phụ cũng là danh tiếng lớn như thế..” Trên khóe môi Cố Ngự hiện lên nụ cười lạnh lẽo, “Vận may của các ngươi là như thế nào tới đây?”

Cố Thập Bát Nương đã hoàn toàn tỉnh táo, nhận ra một thân đã ướt mồ hôi lạnh, tiểu tử này có thể suy đoán đến trình độ như vậy, cho nên có thể nhìn ra bọn họ có vấn đề, thật may hần đem tất cả sự chú ý đặt lên người Cố Hải, không có để ý đến mình, chuyện hoang đường không có bằng chứng, coi như Cố Ngự phát hiện cũng không tin, nhưng cũng không phải chẳng qua là hoài nghi của hần mà thôi.

Cố Thập Bát Nương thờ dốc một hơi, sợ hãi tan đi, một con tức giận lại dâng lên.

Thế nào mà có ư? Chịu khổ mà đến, kinh nghiệm phải trả giá bằng xương bằng máu, các người chỉ nhìn thấy qua thành tích của ca ca tăng lên, nhưng người có nhìn thấy huynh ấy hằng đêm không ngủ đóc hết tâm huyết một ngày làm mười nhật dụng(bài tập), các người chỉ thấy chúng ta một bước lên mây, nhưng các người có thấy trong đó có bao nhiêu vòng xoay thăng trầm khúc chiết, một nhà ta từng người cẩn thận từng bước không dám buông lời...

Trừ ta được trời cao cho lại cái sinh mạng, chúng ta còn được ban cái gì vận khí tốt.

“Tốt, chính các người kiếm đến sao?” Cổ Ngư cười khẽ một tiếng, “Tốt, vậy thì chúc các người tìm được may mắn lần nữa, cốt nhục bất phân, quan vận thông suốt như cũ.”

“Vậy người cứ chờ xem đi.” Cổ Thập Bát Nương trầm giọng nói, nhìn hấn một cái, xoay người sai bước đi.

Vừa lên xe, nàng phải tựa cả người lên trên vách, hai mắt nhắm lại, xe ngựa lắc lư chỉ làm cho nàng càng thêm mệt mỏi.

Không được, bây giờ còn không thể ngủ.

Cổ Thập Bát Nương mở mắt ra, rút ngân châm trên đầu cắn răng đâm lên đùi, một màu đỏ thẫm nhanh chóng lan ra.

Đau đớn khiến cho mọi mệt mỏi nhanh chóng biến mất, đại não khôi phục thanh minh.

Mới vừa rồi những lời nói của Cổ Ngư dọa nàng một thân mồ hôi lạnh, nhưng vô tình chỉ cho nàng một con đường, một con đường duy nhất bọn họ có thể tránh thoát khỏi vận mệnh lần này.

Cổ Ngư nói, tùy tiện đi học, cũng có thể là đồng môn một cái Quận Vương, Quận Vương.

Văn Quận Vương.

Cổ Thuận An là không thể trông cậy, nếu cứu được đã sớm cứu, dĩ nhiên không thể trách ông ấy thấy chết không cứu, đến nơi này ngăn ngại tiếp xúc một đêm, thái độ vị đại thúc bá này so với mọi người trong nhà tốt hơn nhiều, ít nhất không tỏ ra chán ghét Cổ Hải vô cớ sinh sự dẫn họa đến trên người, trong mắt ông ấy thật sự là bất đắc dĩ và quan tâm thật lòng.

Cổ Thập Bát Nương tin rằng ông cũng đã suy nghĩ chu toàn, nghĩ biện pháp đem Cổ Hải ra, nhưng trước mắt vẫn là chậm, hôm nay Hoàng đế cũng như Chu đại nhân, đang trong cơn giận dữ, nhất cử sáng suốt chính là tránh đi mũi nhọn, chậm rãi triển khai.

Đây coi như là biện pháp hữu hiệu nhất.

Nhưng Cổ Thập Bát Nương không đợi được, so sánh với việc chờ đợi phán quyết không tốt ban xuống, nàng lo lắng thân thể Cổ Hải hơn.

Đại lao, bị tra tấn, vận mệnh tựa như không làm gì nhưng chính là hung hấn trên đầu nàng.

Giống như mở ra một bàn tay khổng lồ, coi như bọn họ giương cánh bay tránh thoát ngục tù giam cầm, chỉ cần lật nhẹ nhàng, tựa như Ngũ Nhạc đình phút chốc phá vỡ hết thảy. (giống trong Tây du kí, bàn tay Phật tổ.)

Mà Văn Quận vương này như thế nào, hấn có thể nhẹ nhàng đưa bọn họ một cái bệ, dễ dàng thoát khỏi vận kiếp hay sao?

Có thể hay không tạm thời không nhắc đến, mấu chốt trước mắt không phải hấn có thể cứu hay không, mà có nguyện ý cứu hay không cứu.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Tương trợ

Edit: QR2

Cổ Hải đã nói, lần trước giúp đỡ ca ca vào thư viện Vân Mộng, hiển nhiên là do đúng dịp, hơn nữa căn bản người ta không tính nhận lòng biết ơn của ca ca, thứ nhất là do khinh thường, thứ hai người có thân phận địa vị như hấn, coi như nhận lòng biết ơn, cũng phải xem người đó có đủ tư cách hay không.

Có thể tưởng tượng được, nếu như lúc ấy Cổ Hải không đậu công sĩ, Văn Quận Vương chắc chắn sẽ không cho ca ca cơ hội gặp lại, đời này kiếp này bọn họ cũng không có cơ hội gặp gỡ chứ đừng nói là trợ giúp.

Cổ Thập Bát Nương nặng nề đập đầu vào thành xe, thở dài.

Thiên hạ này làm gì có tình cảm vô duyên vô cớ, huống chi là người cao quý như Quận Vương.

Lòng nàng trầm xuống, xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu như Văn Quận Vương có lòng muốn cứu đã sớm cứu rồi.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, Bành Nhất Châm cẩn thận vén rèm lên, đúng lúc đối diện với mắt Cổ Thập Bát Nương.

Ông sợ hét hồn: “Sao không ngủ một lát?”

“Bành thúc thúc.” Cổ Thập Bát Nương đã không ngủ mấy đêm, hai mắt tràn đầy tơ máu: “Người giúp ta đi hỏi thăm một chuyện.”

Nàng vừa nói vừa nghiêng người qua, nói nhỏ bên tai Bành Nhất Châm mấy câu.

Bành Nhất Châm khó tin trợn mắt.

“Ca ca từng được hần tiến cử vào thư viện Văn Mộng.” Cổ Thập Bát Nương nhỏ giọng nói.

Lúc này Bành Nhất Châm mới giật mình, nhưng lại chột cau mày.

“Hay là về hỏi Cổ lão gia?” Ông nhỏ giọng đề nghị.

Cổ Thập Bát Nương lắc đầu, đưa tay chỉ phía trước.

Bành Nhất Châm nhìn theo ngón tay của nàng, thấy một quán rượu phồn hoa, người đến kẻ đi không ngừng.

“Nơi này nhiều người rất phức tạp nhưng tin tức linh thông nhất, ở nơi này hỏi thăm chuyện quý nhân không phải là việc khó.” Trên mặt Bành Nhất Châm lại hiện ý cười, dặn gia đình chăm sóc tốt tiểu thư, một mình vui vẻ đến đó.

Không lâu sau, Bành Nhất Châm vô cùng vui mừng quay về, phân phó quay ngựa lại, hướng góc Tây Bắc thành Túc An đi tới.

Đến cùng có giống nàng suy đoán hay không, đi thử một lần mới biết, Cổ Thập Bát Nương tựa vào thành xe, một đêm không ngủ đôi mắt đã đầy tơ máu, đôi môi tái nhợt nứt ra vài tia máu.

Chuyện của ca ca là do chọc giận Chu đại nhân có quyền lớn nhất đương triều, nhưng Chu đại nhân lớn nhất cũng chỉ là thần, là thần giống nhau đã không có ai có thể áp chế hắn, nhưng quân (vua) có thể, mặc kệ là quân vương hiện tại hay quân vương tương lai.

Nhưng mà nàng thật sự có thể gặp mặt vị đại nhân có huyết thống hoàng tộc cao quý này sao?

Nếu như hắn chịu gặp nàng, chuyện kia có hy vọng, nếu như ngay cả gặp mặt cũng không được vậy thì giống với suy đoán của nàng, trong mắt vị quý nhân này, căn bản không niệm tình cũ mà chỉ có lợi ích.

“Thập Bát Nương, đến rồi.” Giọng nói Bành Nhất Châm truyền từ ngoài vào.

Cổ Thập Bát Nương hít sâu, vén rèm lên, bước xuống.

Bên đường tọa lạc một tòa phủ đệ to lớn khí thế, tường sơn đỏ thắm mái ngói uốn lượn cấm vệ quân bảo vệ xung quanh, chỉ cần nhìn đơn giản những cấm vệ quân này, không cần nhìn cái khác liền biết thân phận hoàng tộc của chủ nhân nơi đây.

“Người nào? Nơi đây không cho phép dừng lại, mau tránh ra.”

Cổ Thập Bát Nương vừa mới xuống xe, đã cảm thấy vô số sát khí bủa vây tới, cách đó không xa, ba bốn cấm vệ quân tay cầm đao nghiêm nghị quát.

Bành Nhất Châm không khỏi dừng chân lại, khiếp sợ trước khí thế ở nơi này, lại thấy Cổ Thập Bát Nương lướt qua mình, bước chân ung dung đi đến chỗ cấm vệ quân.

“Đại nhân, tiểu nữ tên là Cổ thị là người huyện Tiên Nhân phủ Kiến Khang, hy vọng cầu kiến Quận Vương, làm phiền đại nhân thông báo một chút...”
Cổ Thập Bát Nương thi lễ trước mặt cấm vệ quân kia.

Đối với tiểu cô nương là gan lớn hơn người thường trước mặt, cấm vệ quân không có chút kinh ngạc nào.

“Ồ phủ Quận Vương, chỉ có lệnh truyền của Quận Vương, không có truyền tin.” Nhóm cấm vệ quân lạnh giọng nói, lại huy động đại đao trong tay: “Mau mau lui xuống.”

Quả nhiên là thân phận hoàng tộc không giống bình thường, lòng Cổ Thập Bát Nương trầm xuống, chưa nói đến gặp mặt, làm thế nào để người ta biết mình cầu kiến cũng là một vấn đề.

Cổ Thập Bát Nương đứng một lúc, ngẩng đầu lên nhìn cửa chính đỏ thắm, cảm giác hoảng hốt như lúc đứng bên ngoài học đường ở huyện Tiên Nhân, bị ba học trò xấu trên chóc, mà người thiếu niên kia nhanh nhẹn đi tới.

“Oanh” Tiếng hét của cấm vệ quân làm vỡ tan ảo ảnh đó.

“Đi thôi.” Cố Thập Bát Nương khẽ xoay người.

Nơi này là khách sạn có khuôn viên hào hoa ưu tú nhất kinh thành, Cố Thập Bát Nương đưa tất cả tiền tài có trên người cho Bành Nhất Châm bảo quản, nghỉ ngơi ở đây, ăn cái gì, nàng đều không quan tâm, phải đi thì đi, cần ăn thì ăn.

Nàng xuống xe theo hướng dẫn của chủ quán trực tiếp đi vào phòng cũng không quan sát xung quanh.

Sau lưng, miệng Bành Nhất Châm và mấy gia đình há to, bộ dáng người ở quê lên tỉnh, nhìn tới nhìn lui.

“Tiên sinh, người tìm được chỗ này giống như chỗ ở của thần tiên... Nhất định là rất đắt.” Một người gia đình vuốt mặt, nói nhỏ với Bành Nhất Châm.

Lần này dẫn theo hai gia đình kiêm làm phu xe, một người là A Tứ, một người là Đặng Nhị, là gia đình Cố Thập Bát Nương mua sớm nhất.

“Thiếu gia xảy ra chuyện lớn như vậy, có nhiều chỗ cần dùng tiền hơn đấy...” Đặng Nhị nói thầm phía sau mang theo vài phần bất mãn.

Tuổi của hắn đã lớn, chuyện cần suy nghĩ cũng nhiều hơn.

“Không phải ý của ta...” Bành Nhất Châm vội khoát tay nói: “Người đừng quên, khi ta ở trước nhà Cố lão gia thì hai người đưa cho ta một phong thư...”

Ông nói rồi lấy thư ra vẩy vẩy: “... Nơi này ghi địa chỉ căn phòng hơn nửa chú thích tất cả đều đã thanh toán.”

A Tứ và Đặng Nhị đều sợ hết hồn: “Còn có chuyện tốt thế này? Người nào có lòng tốt như vậy? Chẳng lẽ ở chỗ này tiểu thư có bà con thân thích?”

Bành Nhất Châm mở thư, chỉ vào dòng lạc khoản có một con dấu tròn đỏ tươi viết chữ triện, căn bản hai gia đình không hiểu.

“Hội được thành Túc An.” Ông nói thầm.

Hai gia đình chợt a hiểu rõ không còn lo lắng, lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhưng nghĩ đến tình cảnh bây giờ mặt lại ủ ê.

Một tiếng “bang” vang lên, Cố Thập Bát Nương đi vào nhà, tiện tay đóng cửa lại.

Ba người bị ngăn bên ngoài liếc mắt nhìn nhau.

“Tiểu thư có muốn ăn chút gì không?” giọng A Tứ không cao không thấp hỏi.

“Ừ.” Trong nhà lên tiếng.

Ba người lập tức phân phó tiểu nhị làm thức ăn thanh đạm mang lên.

“Thập Bát Nương, trước mắt người hãy nghỉ ngơi một lúc thật tốt, đã vài ngày người không chợp mắt, cứ tiếp tục như thế làm sao chịu nổi...” Bành Nhất Châm đứng cách cánh cửa nói nhỏ.

“Được.” Trong phòng vẫn đáp như cũ.

Bành Nhất Châm lắc đầu, nhìn hai gia đình về mặt bất đắc dĩ.

Kể từ khi bắt đầu đến kinh thành, cả người Cố Thập Bát Nương lâm vào một loại trạng thái kì quái, muốn nàng ăn thì nàng ăn, muốn nàng uống thì nàng uống, xuống xe đi lại, đều tự nhiên nhưng cả người như cái xác không hồn, giống như toàn bộ tinh thần chỉ tập trung vào một chuyện, những chuyện khác thế nào cũng được, toàn bộ bị nàng vất đi cách ly.

Thân thích quan lớn cũng đã gặp, Cố Thập Bát Nương lại nhốt mình trong phòng, Bành Nhất Châm mang theo hai gã sai vặt cũng không biết làm gì, chỉ là yên ổn ăn cơm, sau đó ngồi xõm trong phòng, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh trong phòng Cố Thập Bát Nương.

“Tất cả đều phải tỉnh táo...” Bành Nhất Châm thấp giọng dặn dò bọn họ, nhìn phòng Cố Thập Bát Nương bĩu môi.

Cuộc gặp gỡ đại biến như thế, ngộ nhờ nghĩ không thông...

Hai gia đình trịnh trọng gặt đầu, cách thời gian uống một chung trà lại đi qua phòng Cố Thập Bát Nương, đến lúc lên đèn Cố Thập Bát Nương cũng không ra ngoài, căn phòng yên tĩnh lâm vào bóng tối.

Lúc này trong đại lao Hình bộ, không phân biệt ngày đêm, vĩnh viễn bao phủ trong mảnh tĩnh mịch, dọc theo con đường bản thủ dẫn xuống phía dưới, tiếng khóc tiếng la dần dần biến mất, chỉ còn lại sự tĩnh lặng như chết.

Tiếng bước chân trầm thấp vang lên cùng với ánh sáng lập lờ, dường như từ dưới đất toát ra một loại khí thể khiến cai ngục cung kính đứng trước điểm sáng đó.

“Đại nhân.” Hần khom người nhỏ giọng chào hỏi.

Ngon đuốc lập lòe trong bóng tối, không có chút tác dụng chiếu sáng nào ngược lại tăng thêm mấy phần quỷ dị.

“Hần thế nào rồi?” Phía trên ngọn đuốc truyền đến một giọng nói trầm thấp, bởi vì cố ý đè thấp giọng nói nên có chút mơ hồ.

“Đại nhân yên tâm, mặc dù trước mắt không thể đứng dậy được những đã không còn đáng ngại.” Cai ngục cẩn thận đáp.

Thiên lao lại lâm vào tĩnh lặng, bước chân không một tiếng động đi tới một căn phòng giam, giống như sợ đánh thức người ở bên trong.

Khi đôi mắt thích ứng được với bóng tối, mơ hồ có thể nhìn thấy trong căn phòng nhỏ hẹp đó có một thân hình đang nằm, không biết là đang ngủ hay giống như người ở những phòng giam khác nửa sống nửa chết.

Người lạ mặt đứng bất động thật lâu trước cửa nhà lao.

“Không được dụng hình với hần nữa.” Thật lâu sau hần nói nhỏ, dừng lại một chút hình như lo ngại điều gì lại nói: “Chỗ Thượng Thư đại nhân ta sẽ nói...”

“Đại nhân yên tâm, chúng tiểu nhân nhớ kỹ.” Cai ngục giống như con cừu non khéo léo đáp.

Âm thanh nói chuyện rất nhỏ như sợ đánh thức người đang nằm, nhưng rốt cuộc người đang nằm cũng tỉnh lại.

Tiếng rơm rạ vang lên sột soạt, người trong tù cố hết sức quay đầu lại.

“Là ai?” Giọng nói khô khốc, khàn khàn thật thấp truyền đến: “Là ai đang ở đó?”

Khi hần xoay đầu lại thì chút ánh sáng đã bị bóng tối nuốt mất mà người nói chuyện cũng đã biến mất.

“Đàng hoàng một chút đi, làm bầm cái gì?” Cai ngục thấp sáng ngọn đuốc, gõ sống đao lên cửa ngục, hung thần ác sát quát lên.

Ánh lửa chột sáng khiến người bên trong như bị mù phải tựa đầu vào trong rơm rạ, một lúc lâu sau khi thích ứng được với ánh sáng mới xoay đầu lại, trong ánh sáng của ngọn đuốc có nhìn thấy một khuôn mặt bản thủ, râu tóc rối tinh, lơ mơ có thể nhận ra khuôn mặt có mấy phần thanh tú.

“Là ai đang nói chuyện?” Đôi môi khô khốc giật giật, nói.

Dưới ánh lửa trong phòng giam, chỉ có dáng người vạm vỡ của cai ngục với khuôn mặt giữ tợn đang đứng đó.

“Nói cái gì mà nói?” Khuôn mặt cai ngục giữ tợn, hung hăng gõ trụ cửa: “Cố Hải, ngươi còn lời gì muốn nói thì nói tránh phải chịu tội.”

“Những gì muốn nói ta đều đã nói.” Cố Hải lại quay đầu vào bên trong tựa lên tường giống như rơi vào ngủ say.

Cai ngục hừ một tiếng, liếc nhìn Cố Hải nói thầm: “Tiền đồ rộng mở không cần, nhất định cứ muốn làm chuyện ngu xuẩn, người đọc sách thật là kì quái.”

Thật ra đối với cai ngục mà nói, người lãnh đạo trực tiếp của cửa bọn họ là Chu đại nhân... những năm này quyền thế của đường ca lên như mặt trời lúc ban trưa, thật là chuyện lạ, trong tù càng ngày càng có nhiều quan lớn khăng khải chịu chết, giống như cắt rau họ, cắt một gốc lại ra một gốc.

Những thứ quan văn sĩ tử tay trái gà không chặt này, chẳng lẽ thật sự không sợ chết?

Biết rõ là phải chết, hơn nữa sẽ liên lụy đến người thân, vẫn giống như trứng chọi với đá, như thiêu thân lao đầu vào lửa, đối với cai ngục, đây thực sự là hành vi ngu xuẩn, loại hành vi này còn một cách nói, tên gì nhỉ? Lấy đạo nghĩa thiên hạ làm nhiệm vụ của bản thân, đây là do vị Đại học sĩ đã bị phán tử hình ở phòng giam bên cạnh nói.

Cai ngục lắc đầu, cầm cây đuốc xoay người đi ra ngoài, đi được vài bước lại quay đầu, nhìn Cố Hải không nhúc nhích như có điều suy nghĩ, chỉ là tiểu tử này vận khí tốt, lại được người nọ tương trợ, chân mày cai ngục hơi cau, mang theo nghi hoặc, thật là kì quái, rõ ràng người kia là... những thứ quan hệ cong cong queo queo này thật sự khó làm rõ, nói không chừng do bên trên có an bài gì đó, hần lắc đầu không thèm nghĩ đạo lý trong đó nữa, xoay người đi ra ngoài, trong phòng giam nháy mắt lại bị bóng tối nuốt lấy.

Mà bên ngoài cửa lớn của phòng giam hình bộ, bóng đêm càng dày đặc, cách đó không xa có quán cháo, trước cửa treo đèn làm cho bóng tối có chút điểm sáng.

Kinh doanh quán cháo là một đôi vợ chồng già, mặc dù đại lao Hình bộ là một nơi đáng sợ nhưng ngược lại buôn bán không tệ, hai vợ chồng buôn bán bận rộn cả ngày đến lúc này mới có được giây phút nghỉ ngơi.

“Lão già...” Lão bà có mái tóc hoa râm, lau đôi tay ướt nhẹp lên tạp dề trên người, bĩu môi nói với bạn già của mình, nhìn bên ngoài nháy mắt.

Dưới cây đại thụ có một bóng dáng nhỏ bé, run rẩy trong bóng đêm, không biết là nam hay nữ.

“Vẫn còn chưa đi?” Ông lão lưng còng, run rẩy đi tới, theo ánh mắt của bạn già nhìn về phía trước, lắc đầu.

“Đã đến nhiều ngày như vậy, mặc kệ mưa to hay tuyết rơi, một bước cũng không đi...” Lão bà cũng than thở.

Thật đáng thương, hai vợ chồng đồng thời thở dài nói, mặc kệ trong đại lao Hình bộ là người đáng hận thế nào đi nữa nhưng gia quyến của bọn hắn đều là người đáng thương.

“Cô nương, đi vào ngồi một lát, uống ly trà nóng cho ấm thân thể...” Lão bà nhìn không nổi, đi ra ngoài, dịu dàng nói.

Bóng dáng kia xoay đầu lại, lộ ra khuôn mặt tiêu tụy, chính là Linh Bảo.

“Cảm ơn bà bà, không cần...” Đôi môi nàng khô khốc, giọng nói suy nhược, đỡ cây khô đứng lên, vừa mới đứng lên cả cơ thể không chống đỡ nổi, thoáng cái té xuống.

Cảnh tượng như vậy cũng đã gặp nhiều, đôi vợ chồng già không hốt hoảng mà thở dài, run rẩy bưng một ly trà nóng, chống gậy đi đến.

“Thế nào rồi?” Lão bà hỏi.

Lão ông thu tay lại xem mạch Linh Bảo lại, gật đầu nói: “Không việc gì, nấu chút nước nóng.”

“Cũng không biết người trong đó là gì của nàng, nhà ở đâu, đêm hôm khuya khoắt...” Lão bà thở dài, hạ thấp thân thể muốn dứt trà trong tay cho nàng.

Nhưng đúng lúc này một trận gió thoảng qua, bên cạnh đứng một người.

Hai lão nhân sợ hết hồn, thiếu chút nữa la lên, đêm hôm khuya khoắt lại ở bên cạnh đại lao Hình bộ, nơi mệnh danh là cách âm phủ gần nhất, đổi lại là ai cũng bị dọa chết.

“Nàng...” Giọng nói thật thấp truyền đến: “Không sao chứ?”

Người này đội đầu lạp thật to màu đen, phủ từ đầu đến chân, trong bóng đêm thế này, rất dọa người.

“Không có, không có... Không việc gì.” Lão đầu run rẩy nói.

Chẳng lẽ đây là quỷ sai đại nhân.

Người trước mặt trầm mặc một lúc, xoay người đi ra ngoài, hòa một thể với bóng đêm.

“Đưa nàng đến Lâu Ngoại Lâu thành Đông...” Trong gió bay tới những lời này cùng với một thời bạc trắng dưới chân hai vợ chồng ông lão.

Hai ông bà nhìn nhau, đồng thời dụi mắt, cho đến khi nhìn thấy thời bạc dưới chân mới tin người xuất hiện vừa rồi không phải là ảo giác.

Lúc Linh Bảo mở mắt ra lần nữa, thân thể mềm nhũn nằm trong chăn ấm áp, đầu giường có một đôi mắt ấm áp đang nhìn mình, mặc dù đôi mắt ấy trừng lớn hơi dọa người.

“Tiểu thư...” Linh Bảo nhắm mắt khóc thành tiếng, cổ họng của nàng đau rát, không phát ra được một chút âm thanh nào, giùng giàng muốn đứng lên.

“Đừng động đây.” Cố Thập Bát Nương vươn tay đỡ nàng xuống, vuốt ve khuôn mặt không chút huyết sắc của nàng: “Ta ở đây, ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

“Thiếu gia... Thiếu gia...” Linh Bảo vẫn khóc như mưa.

Kể từ khi thiếu gia bị bắt giam, hai gia đình chạy về báo tin, nàng không biết nên làm cái gì, có thể làm cái gì, mỗi ngày đều canh giữ trước đại lao Hình bộ, chỉ mong có thể vào thăm thiếu gia, tất nhiên đó là nguyện vọng không thể thực hiện được.

Nàng canh giữ trước cửa đại lao, các loại tin tức đáng sợ truyền vào tai nàng mọi lúc, thủ đoạn tra tấn bức cung của Hình bộ nàng mới nghe lần đầu, có tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng nổi, nghe thấy thiếu chút nữa bị hù chết, nếu thực sự bị tra tấn...

Thiếu gia là một thư sinh văn nhược, làm sao có thể chịu đựng được, nếu thiếu gia có mệnh hệ nào, ngay cả một người thân cũng không có bên cạnh, một câu trần trối cũng không để lại được, chuyện này phu nhân với tiểu thư làm sao sống nổi.

Những ngày đó Linh Bảo giống như kiến bò trên chảo nóng, khổ sở vô cùng nhưng cái gì cũng không làm được, chỉ đành canh giữ mỗi ngày ngoài đại lao, giống như làm vậy sẽ có thể chia sẻ khổ sở với thiếu gia.

“Không có chuyện gì, ta nhất định sẽ cứu ca ca ra ngoài.” Cố Thập Bát Nương mềm mại cười nói, nhận thuốc Bành Nhất Châm đưa tới: “Linh Bảo uống thuốc rồi an tâm ngủ một giấc, tỉnh lại, mọi việc đều tốt rồi.”

Nhìn tiểu thư trầm ổn như vậy, thần kinh Linh Bảo bị căng thẳng nhiều ngày rốt cuộc tỉnh táo lại, có tiểu thư ở đây, lần này nhất định thiếu gia sẽ không có việc gì, dưới sự giúp đỡ của Cố Thập Bát Nương, nàng ăn từng miếng từng miếng hết chén cháo rồi uống thuốc, sau đó thật sự ngủ say.”

Đến lúc nàng thật sự ngủ say, nước mắt Cố Thập Bát Nương mới rơi xuống, đứng phía sau Bành Nhất Châm cũng than thở, cảm khái.

“Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan.” Ông thì thầm nói.

Đóng cửa lại, nhìn về mặt tiểu tụy của Cố Thập Bát Nương, Bành Nhất Châm nhìn không được khuyên nàng đi nghỉ ngơi một chút.

“Thập Bát Nương, người mà cứ như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi.” Ông lo lắng nói.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, chợt hỏi: “Là ai đưa Linh Bảo đến đây?”

Bành Nhất Châm sửng sốt, trong lúc mơ màng bị tiểu nhị của khách điểm kêu dậy, làm cho ông tưởng có chuyện gì, bấp chân xém bị chuột rút.

“Là một lão bá.” Ông nghĩ nghĩ rồi nói.

“Làm sao lão bá kia biết chúng ta ở nơi này, hôm qua chúng ta mới đến, Linh Bảo cũng không biết.” Cố Thập Bát Nương nhìn ông hỏi.

Chuyện này thật sự có vấn đề, chân mày Bành Nhất Châm cũng nhăn lại.

“Lão bá kia nói mình mở một tiệm cháo bên cạnh đại lao Hình bộ, ta đi hỏi ông ta một chút xem là ai theo dõi chúng ta.” Ông nói nhỏ.

“Nếu quả thật có người theo dõi chúng ta, hắt tất nhiên sẽ không lộ diện, chúng ta sẽ không hỏi thăm được gì.” Cố Thập Bát Nương lắc đầu, nếu người này đưa Linh Bảo đến đây, hiển nhiên là không có ác ý, tối thiểu cũng không tùy ý tổn thương người, trước mắt đối với nàng mà nói, chuyện quan trọng nhất là làm thế nào để thấy được Văn Quận vương.

Trong lúc Cố Thập Bát Nương đang sầu khổ suy nghĩ thì tiểu nhị cầm một tấm thiệp chạy đến, đối với kim chủ bao trọn phòng chữ thiên không thời hạn này, tiểu nhị hận không thể đối xử như tổ tiên, chỉ kém một ngày thấp ba nén nhang.

“Cố nương tử, đây là thiệp của ngài.” Tiểu nhị cúi người gập đầu, đưa thiệp lên.

Cố Thập Bát Nương đang suy nghĩ viễn vông, Bành Nhất Châm đưa tay nhận lấy.

“Là hội được.” Ông vui vẻ nói.

Nhân dịp Linh Bảo được đưa đến, rốt cuộc Cố Thập Bát Nương cũng tỉnh táo được một lúc, ông nói chuyện hội được tặng chỗ ở rồi xin ý kiến của Cố Thập Bát Nương.

Lúc này Cố Thập Bát Nương mới ngẩng đầu nhìn chỗ ở của chính mình, gật đầu nói: “Không cần chuyển chỗ, trước thúc cừ ghi sổ sau này hoàn lại, như vậy cũng không phật ý tốt của bọn họ.”

Mặc kệ thế nào, sau này nàng còn phải lăn lộn trong giới được liệu đấy, thói đời này tất cả đều có quy định về các mối quan hệ, dù người là được sư mới cũng tránh không được, chỉ cần là người sẽ không thoát khỏi nhân tình thế thái.

Nghe nói bọn họ tới, Cố Thập Bát Nương trầm ngâm chốc lát rồi đồng ý.

Sau khi rửa mặt qua loa một chút, Cố Thập Bát Nương đi tới phòng tiếp khách bên cạnh, nhìn thấy tám lão nhân đang ngồi trong phòng, ăn mặc cũng không đặc biệt, sắc mặt hòa ái, cúi đầu nói với nhau chuyện gì đó, lúc tám mắt nàng quét qua lão giả cuối cùng thì vô cùng ngạc nhiên.

“Cố nương tử.” Vương Nhất Chương đứng dậy mỉm cười nói.

Nhìn lão giả trước mặt, trong lòng Cố Thập Bát Nương ngũ vị tạp trần, nhưng nàng chỉ gật đầu không nói.

Phát hiện ra sự xa cách của Cố Thập Bát Nương, Vương Nhất Chương cảm khái, không khỏi nhớ đến quan hệ lúc đầu với tiểu cô nương này, mặc dù nàng cẩn thận khách khí nhưng đáy mắt khó nén một tia kích động, lúc đó ông không hiểu, sau mới hiểu đó là ý gì.

Đó là on tri ngộ, đó là tình cảm ấm áp với của bảo mẫu với Bá Nhạc, cũng chính vì phần tình cảm quen biết này, mặc dù tiểu nương tử có bí tịch trong tay nhưng quan hệ thầy trò không rõ, không biết con đường phía trước thế nào, vì bọn họ đặc chế Từ Kim Đan là nàng ấy đang mạo hiểm, vì Bảo Hòa đường mà mạo hiểm.

Hiểm cảnh quả nhiên xuất hiện nguyên nhân chính vì Bảo Hòa Đường bọn họ, nghĩ đến hoàn cảnh đứng đầu của Đại Hữu Sinh, vốn nên thuộc về Bảo Hòa Đường bọn họ.

Vương Nhất Chương sâu kín thở dài, thật đúng là số mệnh, nếu không phải mấy người trẻ tuổi của gia tộc không đủ trầm ổn, bị người khác lợi dụng, chuyện sẽ không đến nước này.

Nhưng ông có thể trách ai, trên thương trường, chính là ta lừa người, người lừa ta không phân biệt được bằng hữu thật sự, thắng hay thua thì đều phải cam chịu số phận, có điều người chiến thắng cũng có thể bị đánh bại, người từng thua cũng có thể đứng dậy.

Ông quay đầu, nhìn Cố Thập Bát Nương và mọi người đang đối lễ, mọi người nhao nhao bày tỏ sự lo lắng và khâm phục đối với chuyện của huynh trưởng của Cố Thập Bát Nương.

“Địa vị của chúng ta thấp hèn, không giúp được gì, chỉ có thể giúp Cố nương tử phân ưu nỗi lo về sau...”

Mặc kệ mọi người xuất phát từ mục đích gì, thăm hỏi lúc này với Cố Thập Bát Nương mà nói là cực kỳ đáng quý, nàng cũng chân thành cảm ơn.

“Cố nương tử yên tâm, Cố công tử ở trong tù vẫn bình an.” Hội trưởng họ Tề, là một ông lão hơn sáu mươi tuổi, chột nhỏ giọng nói.

Cố Thập Bát Nương kinh ngạc, nhìn về phía ông, trong mắt mang theo kích động khó mà che giấu.

Bọn họ là người điều chế, không tránh khỏi việc giao thiệp với các đại phu, lại kinh doanh được dưới chân thiên tử, khó tránh được cấu kết cùng với các quan y được, mặc dù bản thân không có địa vị gì nhưng quan hệ bốn phương lại thông suốt, đi sâu vào đại lao Hình bộ cũng không phải là điều không thể.

“Lúc đầu có dụng hình nhưng sau đó thì không, chỉ là đang bị giam, thăm hỏi cũng chỉ là nói miệng...” Tề hội trưởng nhỏ giọng thì thầm.

“Vậy là ca ca của ta bị thương...” Mặc dù biết vào địa phương đó không thể nào không bị thương nhưng khi nghe đến hai chữ dụng hình, tim Cố Thập Bát Nương vẫn đau thắt lại.

“Cố nương tử yên tâm, mặc dù không thể tận mắt nhìn thương thế của Cố công tử nhưng nghe ý của người đó, tính mạng Cố công tử tạm thời không có người dám đụng đến.” Tề hội trưởng nói.

Tâm thần Cố Thập Bát Nương hoảng hốt gật đầu, biết hôm nay tinh thần của nàng không tốt, mọi người cũng không lưu lại, nói mấy câu yên tâm, Cố công tử đại nhân đại nghĩa, vì ân sư bất bình chính là sĩ tử gương mẫu trong thiên hạ, việc làm của Cố công tử chính là dễ hiểu, sẽ không giống án tử của Lý đại học sĩ, bên trên khẳng định cũng bản khoản v.v... an ủi một phen rồi cáo từ.

Cố Thập Bát Nương thi lễ cảm ơn, tự mình tiễn họ ra cửa.

Vương Nhất Chương đi cuối cùng.

“Cố nương tử.” Ông dừng chân mở miệng.

Cố Thập Bát Nương nhìn ông ta: “Vương Lão tiên sinh.”

“Thật không dám nhận.” Vương Nhất Chương cười khỏ một tiếng, nhìn Cố Thập Bát Nương với ánh mắt nhu hòa.

Cố Thập Bát Nương cười cười không nói.

“Cố nương tử muốn gặp Văn Quân Vương à?” Vương Nhất Chương chột nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng Cố Thập Bát Nương cả kinh nhưng mặt vẫn không biến sắc nhìn ông ta.

“Hôm đó đúng lúc lão phu đến phủ Văn Quận Vương, hình như thấy bóng dáng Cố Nương tử...” Vương Nhất Chương vội vàng giải thích: “Là lão phu già rồi mắt mờ nhìn nhầm, lão phu đường đột...”

“Tiên sinh không nhìn nhầm” Cố Thập Bát Nương lắc đầu, đôi mắt trong sáng nhìn ông: “Ta đi cầu kiến Văn Quận Vương.”

Nói xong cúi đầu thi lễ: “Kính xin Vương lão tiên sinh giúp đỡ.”

Chớp mũi Vương Nhất Chương chột ê ẩm, ông cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, vì sao lại có cái loại cảm giác này,

Trước mắt, quan hệ giữa Bảo Hòa đường và Cố Thập Bát Nương có thể nói là rất phức tạp, nói đơn giản một chút thì là đã từng cười nói rôm rả sau đó trở mặt thành thù, lần này ông muốn đến, một nửa người trong tộc phản đối, mặc kệ nói thế nào, Bảo Hòa đường bị chen ép ra khỏi giới được thành Kiến Khang, Cố nương tử này có quan hệ không nhỏ, nhất là mấy người trẻ tuổi kia, vẫn hận thấu xương.

Nhưng mà, đi tới bước đường hôm nay, có thể chỉ do một bên thôi sao?

Trên đường đến đây ông đã nghĩ ra nhiều cách làm sao để lộ tin tức này, cũng nghĩ đến rất nhiều kiểu phản ứng của Cố Nương tử.

Nếu đổi lại là người khác, có thể trong mắt Cố Thập Bát Nương là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, kịp thời tương trợ, nhưng vì ân oán lúc trước, tự mình làm, trong mắt người khác bao gồm cả Cố Nương tử, mình là mang theo ý báo thù, còn nàng là hồ lạc đồng bằng.

Mà lúc này Cố Nương tử ngược mắt nhìn mình, trên mặt ngoài hiện rõ sự mệt mỏi về tinh thần, cũng không có một chút đề phòng, cũng không mỉa mai giễu cợt, cũng không bức tức biến sắc.

Nàng cứ tự nhiên thanh thần không hề xa cách mà thừa nhận như thế, lại cầu xin ông tương trợ.

“Phủ Văn quận Vương muốn một ít thuốc, Bảo Hòa đường của chúng ta chuyên cung cấp dược cho thái y viện...” Vương Nhất Chương cũng đơn giản nói: “Cố nương tử muốn ta nói gì?”

“Nói là Cố Thập Bát Nương huyện Tiên Nhân phủ Kiến Khang cầu kiến Vương gia.” Cố Thập Bát Nương đáp.

Wương Nhất Chương gật đầu đồng ý, cũng không nhiều lời khom người cáo từ.

“Vương lão tiên sinh.” Cố Thập Bát Nương gọi ông lại, thi lễ một lần nữa: “Đa tạ.”

Một câu nói đơn giản thế này đối với Vương Nhất Chương mà nói, rất có thể sẽ mang đến tai họa, lúc này bên trên kiềng kỵ nhất là thuốc hạ kết bệ kết phái, huống chi Vương Nhất Chương bắt quả chỉ là một hộ kinh doanh thuốc, lại dám tự mình thay người khác truyền lời, ngộ nhờ quan lớn tức giận, giờ tay lên nhẹ thì khiến người khác mất đầu, nặng thì làm trăm năm buồn bán truyền thừa của nhà họ biến mất.

“Có những lời này của Cố Nương tử là đủ rồi.” Vương Nhất Chương quay đầu lại, vuốt râu cười nói, chấp tay rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Cô độc

Khí trời vào tháng tư đã trở nên dịu nhẹ hơn nhiều, nhưng có những lúc mưa xuân tí tách rơi xuống, còn mang theo hơi lạnh.

Cố Thập Bát Nương đứng trong thư phòng Cố Thuận An, tâm tình xuống thấp như nhiệt độ bên ngoài, trôi qua bốn năm ngày, nhưng một chút tiến triển cũng không có.

Cố Thuận An không che dù bước vào, trên áo bào bị nước mưa làm ướt một mảng, sắc mặt của hắn cũng không khá hơn.

“Thập Bát Nương đến rồi sao.” Hắn gật đầu một cái, ngồi xuống.

“Thức bá.” Cố Thập Bát Nương vẫn an.

Tiểu nha đầu tiến lên châm trà, sau đó liễn lui ra ngoài.

“Ta không có biện pháp cho người và Hải ca gặp mặt.” Cố Thuận An mở miệng nói gọn gàng dứt khoát.

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy trong lòng như tro tàn d.Đ.L3.qu9.d0n, những lời này ý tứ không chỉ là không thể gặp.

“Lần này Chu đại nhân quyết tâm chấn nhiếp mọi người.” Cố Thuận An thở dài, sắc mặt của hắn không tốt, mặc dù hắn cũng ở phe chống đối với Chu phái, nhưng ít nhiều vẫn còn giữ trong người mấy phần thanh liên, tuy không nói ra, nhưng hành vi không tự giác cũng giữ khoảng cách nhất định với mấy người Chu Xuân Minh, hôm nay hắn ngồi lên vị trí Thượng thư này, đã khiến Chu đại nhân không hài lòng. Công bộ Thượng thư là một công việc béo bở, lão nhân gia ông ta càng muốn để cho thủ hạ của mình đảm nhiệm.

Diệp tướng quân bỏ mình, Thẩm Quốc công lại cáo bệnh lui ẩn ở nhà, Đại học sĩ Lý Thế Phưong bị kết án tử hình, các thế lực đã từng đối kháng tranh chấp với nhau, hôm nay đã hoàn toàn nghiêng về một bên, quyền lực của Chu đại nhân là không thể ngờ.

“Không phải là sợ phiền toái gì.” Hắn nhìn về phía Cố Thập Bát Nương, cười khổ một tiếng giải thích.

Cố Thập Bát Nương nghe vậy vội vàng đứng lên, hướng hắn thi lễ, “Thập Bát Nương tuyệt đối không dám nghĩ thúc bá như vậy.” vừa nói vừa khó khăn cười gượng, “Nếu thúc bá là người sợ phiền toái, cũng sẽ không giữ mình đến bây giờ...”

Nói cách khác chính là đã sớm đi đầu nhập Chu đại nhân bên kia, mà không phải cầu sinh trong kẽ hẹp như vậy, ước chừng phải mất rất nhiều năm mới có thể lên được chức vị Thượng thư này.

Ở nơi này đủ loại tình hình trở xuống, thói lui là thuận, chống đối là nghịch.

Thần sắc Cố Thuận An hơi có chút kích động, đã bao nhiêu năm, ở trong mắt đồng僚 hắn chỉ là kẻ tiểu nhân chỉ biết trốn tránh khi có chuyện, khúm núm vâng vâng dạ dạ quan trọng hơn là phân tranh thì đến cái rắm của một tên thường dân cũng không bằng, không nghĩ đến một tiểu cô nương như vậy lại có thể nhìn ra loại người ẩn nấp như hắn làm sao không bắt mẫn với những kẻ phản bội kia chứ.

Cố Thuận An ho khan một tiếngd.Đ.L3.qu9.d0n, mượn trà che đi tâm trạng bên trong.

“Vừa rồi ta nghe nói lần này muốn dò xét những người có liên quan đến Lý đại nhân, từ trên xuống dưới một mực cự tuyệt, trước đây chỉ cần đưa ra đề tài này, chỉ cần có cơ hội trừ khử danh tiếng kẻ khác bọn họ bắt kể đều hưởng ứng(ở đây bác tác giả diễn tả như bò đá xuống giếng í), nhưng lần này lại

khác, không ai dám đương đầu đảm nhận.” Hấn quay lại chủ đề chính, sắc mặt nghiêm túc nói, “Còn nghe Chu đại nhân lên tiếng, nếu ai dám dưới mũi hắc hổ, sẽ khiến kẻ đó theo cùng Lý đại nhân.”

Đây cũng chính là nói, chuyện Cổ Hải không phải dễ dàng như một buổi yến là có thể qua, Cổ Thập Bát Nương chỉ cảm thấy nội tâm rét lạnh một mảng.

“Thập Bát Nương, người trách Hải ca không?” Cổ Thuận An chợt hỏi.

Nước mắt Cổ Thập Bát Nương không kiềm được rơi xuống, có trách ca ca tùy tiện hành sự khiến thân nhân lo lắng, có trách ca ca khẳng khái chịu chết mà bỏ đi hết mọi nỗ lực liều mình cố gắng của nàng.

“Thập Bát Nương, đừng trách hận hắc hổ.” Cổ Thuận An thở dài, “Ta là con em Không Mệnh, khi bênh vực lẽ phải, không sợ cường quyền, không sợ đe dọa, huống chi Hải ca vẫn là vì ân sư..”

Hấn vừa nói vừa cười khỏ sở, “Ta như vậy chính là đứng nói chuyện không thấy đau lưng (*), Thập Bát Nương tất nhiên muốn hỏi đã như vậy tại sao ta không bênh vực lẽ phải, Đại Chu triều nhiều quan như vậy lại không có một ai đứng ra, lần này ba trăm công tử tại sao cũng không ra mặt vì vì sự của mình, người người nếu có thể làm như thế, làm sao có thể tồn tại loại người phản bội đến trình độ như hôm nay..”

Nguyên văn: “trạm trú thuyết thoại bất yêu đông”, cả câu là một bên nai lưng làm việc, người bên cạnh đứng nói chuyện sẽ không thấy đau lưng. Ý nói những người bên ngoài sẽ không thấy hết nỗi khổ của người trong cuộc.

Hấn sâu kín thở dài, nhìn chén trà mai hoa trước mặt, “Thế đạo hôm nay, các thần tử chỉ nghĩ đến việc làm sao để tự bảo vệ địa vị của mình trong triều đình không dễ dàng, mặc dù biết kẻ gian làm xằng làm bậy, nhưng mọi người suy nghĩ không chỉ có chính mình làm thần tử, mình không ra mặt thì cũng sẽ có người khác lên tiếng, hay nói cách khác chính là ăn núp đợi thời cơ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn vẫn vậy, lấy mọi lý do để từ chối, mà mấy môn đồ tuổi trẻ lo lắng cho công danh phía trước, nhớ đến chính mình phải gian khổ học tập khó khăn, chỉ hi vọng phong thế âm tử làm rạng rỡ tổ tông dòng họ, ai lại muốn vì một người không liên quan đến mình mà ra tùy tiện ra mặt, các vị đại nhân quyền cao chức trọng tự có suy tính, như vậy mọi người đều cảm thấy sợ hãi, thấy tình thế đã vỡ, giả bộ hồ đồ, nên khiến cho gian đảng hung hăng phách lối, thói đời bạc bẽo lắm, đạo đức không còn, hơn nữa trải qua biến cố Kim Quốc, tâm tình thánh thượng cũng ít nhiều thay đổi, chỉ thích nghe những lời nói thuận tai, không thích thần tử thẳng thừng, lại dung túng gian thần tùy ý hành sự, mười mấy năm gần đây d.Đ.L3.qu9.d0n, trung liêu trong triều dám xả thân trượng nghĩa lại ngày càng ít đi.

“Cho nên, Thập Bát Nương, người đừng trách hắc hổ, trơ mắt nhìn lão sư của mình xảy ra chuyện, làm môn đồ không thể nào đứng một bên lại không lên tiếng, huống chi tính tình Hải ca vốn cương liệt chính trực, tại sao Lý đại nhân xảy ra kiếp nạn này, trong lòng mọi người đều rõ ràng. . .hắc hổ đã thỉnh cầu viết cho ta một phong thư, biết rằng chuyện này chính mình nguy cơ trùng trùng, nhưng đại trượng phu có những việc nên làm và không nên làm, cho nên muốn được rời tộc, cũng nhờ ta chiếu cố tốt cho mẫu tử các người..” Nói đến đây, Cổ Thuận An lại thở dài lần nữa, sau đó chán chừ một chút, giọng nói cũng nhỏ đi mấy phần, “...Chuyện này dù sao cũng là chuyện trọng đại, thánh tâm khó dò, gian thần như hổ đói, Lý đại nhân Lý Thế Phương bị kết án tử hình, thế tử cùng nữ nhi tất cả đẩy đi ngàn dặm, tước phong hào biếm làm dân thường. Gia phụ thân là đứng đầu một tộc, duy trì tôn vọng nhất tộc, bất đắc dĩ. Chính hắc hổ cũng biết đưa ra quyết định trừ tộc Hải ca, chắc chắn sẽ khiến cho vô số thanh lưu sĩ tử trách mắng, từ đó về sau sẽ gánh trên người tiếng tiểu nhân hèn nhất vô sỉ đến cuối đời..”

Cổ Thuận An đã lâu không có nói nhiều như vậy, những lời như vậy cũng chưa từng hạo nói ra trước mặt người, nhiều nhất là ở thư phòng uống say rồi tự làm bầm một mình.

Nói xong hắc hổ lại cảm thấy một cảm giác sung sướng chưa từng có, nhìn về phía tiểu cô nương d.Đ.L3.qu9.d0n, cũng không biết nàng có thể hiểu bao nhiêu, lại nhìn thấy vẻ mặt vô cảm của nàng.

“Thập Bát Nương, người hiểu không?” Hấn đành phải hỏi.

“Nói như vậy, coi như ca ca ta chắc chắn chết rồi.” Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, tê dại hỏi.

Nàng quả nhiên hiểu được, lại có thể hiểu rõ ràng như vậy, trong lòng Cổ Thuận An ngũ vị tạp trần.

“Ta không trách ca ca.” Nàng nhàn nhạt nói, “Phụ thân trước đây đã từng nói, trong thiên địa tự có họa nhiên chính khí, còn kể những chuyện xưa cho chúng ta lúc còn bé, nói rằng ngày đó Trương Từ Gia ở Lăng Sa Trung truy kích Tần Thủy Hoàng, mặc kệ hắc hổ đánh trúng hay không, quan trọng chính là hắc hổ có can đảm để làm việc đó... ”

Cổ Thuận An yên lặng lắng nghe những lời này, trong lòng đối với Cổ Nhạc Vân căn bản không có bất kỳ ấn tượng nào lại cảm thấy hơi kính ngưỡng, cái văn nhược thư sinh bình thường lại phúc bạc mắt sớm, huynh ấy cũng là một người tràn đầy chí khí cương liệt.

“Phụ thân người dưới tuổi vàng có biết cũng sẽ cảm thấy vinh dự vì Hải ca.” Hấn cảm thán nói, “Ta cũng không bằng hắc hổ..”

“Việc ca ca quyết tâm làm, ta tự nhiên cũng kiên quyết làm việc của ta, huynh ấy dùng mệnh cứu ân sư, thế phụ, ta lấy mệnh hộ huynh ấy, dùng hết tâm sức, không oán không hận.” Cổ Thập Bát Nương nhẹ nhàng nói.

Nói cho cùng nàng và ca ca đều là một dạng giống nhau, khi đã quyết định làm việc gì, có chết cũng không quay đầu lại.

Đối với Cổ Thập Bát Nương mà nói, đánh giá hành động của ca ca không nằm trong giới hạn suy nghĩ của nàng, kể từ khi hay tin, nàng chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là phải cứu, là chống lại tất cả thế lực muốn lấy mạng của ca ca.

Thánh tâm hoàng đế khó dò, Chu đại nhân giết gà dọa khỉ, đây là lực lượng quyền thế đứng đầu triều Đại Chu, người có thể chống lại hắc hổ quá ít, Cổ

Thập Bát Nương bậc này trước mặt người ta căn bản chỉ là kiến càn lay cành cỏ thụ, hoàn toàn không có khả năng chống lại.

“Không, còn có người, còn có người chống lại được.” Cố Thập Bát Nương lẩm bẩm nói, “Văn Quận vương.”

“Văn Quận Vương?” Cố Thuận An sững sốt một chút, chợt hiểu ngay, chuyện Văn Quận vương chiêu hô Cố Hải ở trăm hoa yến đã sớm truyền khắp kinh thành, ở vị trí là người tranh cử ngôi vị hoàng đế, nhất cử nhất động đều khiến mọi người chú ý, mặc dù bên trên nghiêm cấm Quận Vương hoàng tử cùng kết giao với đại thần trong triều, nhưng đối với các vị đại thần mà nói, đây là chuyện không thể nào, vì vậy lần này bốn vị hoàng tử vào kinh, đã khiến cho các vị đại thần phân chia lực lượng thành bốn phía, dĩ nhiên không ít người giữ thái độ song phương, không dám dễ dãi quy về một phe, giống như Cố Thuận An minh triết bảo thân(người khôn giữ mình).

“Nếu như Quận vương khác còn được...” Cố Thuận An thờ dãi, cười khò một tiếng, nhìn khuôn mặt Cố Thập Bát Nương có chút không đành lòng nói.

Trong lòng Cố Thập Bát Nương lập tức có dự cảm không lành, nhìn về phía Cố Thuận An.

“Chu đại nhân ủng hộ Văn Quận vương...” Mặc dù đang ở trong thư phòng của mình, nhưng nghe nói trong tay Chu đại nhân có vô số ám tuyến, bí mật dò xét nhất cử nhất động lời nói của các đại thần trong triều, Cố Thuận An nói thật nhỏ.

Cái gì? Cố Thập Bát Nương kinh hãi, nàng phốc một tiếng đồng thời ngã lại trên ghế ngồi.

Kiếp trước nàng chẳng qua chỉ là một phụ nhân gia, kiếp này chi nhiều nhất biết thêm kỹ năng chế thuốc, cùng giao thiệp với thương nhân nhiều hơn một chút, đối với động tĩnh thế cục trong triều hiểu biết càng nông cạn, ngay cả những thứ này cũng là căn cứ vào những đoạn trí nhớ vụn vặt kiếp trước mà nói d.Đ.L3.qu9.d0n, thế lực phân tranh trong triều đình hiện tại nàng căn bản không hề biết đã có những thay đổi như thế nào.

Nàng đã từng cho rằng những việc này không bao giờ có quan hệ gì với mình.

Nhưng nàng hiểu được rằng Cố Hải thay ân sư Lý đại nhân bắt bính mà đắc tội với Chu đại nhân, biết Cố Thuận An ở cấp bậc thượng thư cũng không thể cứu được, rõ ràng muốn cứu Cố Hải chỉ có thể tìm người có năng lực chống lại Chu đại nhân, cũng minh bạch nếu như không tìm được người có thể xuất thủ cứu Cố Hải, Cố Hải chắc chắn phải chết.

Nàng cho rằng bọn họ nhận thức Văn Quận vương, coi như còn một tia may mắn, nhưng vạn nhất không ngờ rằng, vị Chu đại nhân này lại là người ủng hộ Văn Quận vương.

Nàng tuy là một phụ nhân, nhưng cũng biết hoàng tử chi tranh là ý vị như thế nào, vốn là quý nhận bậc này không phải là nàng có thể dễ dàng đến cầu xin tương trợ, huống chi Cố Hải đắc tội chính là người của hân.

Một là cái tiến sĩ mười mấy tuổi vừa qua thi đình đang chờ bố trí, một người lại là bề tôi mấy mươi năm một cái thủ phủ lão đại chi cần ba ba dặm chân là vô số kẻ đều phải run sợ, người nào quan trọng đối với hân, căn bản không cần nghĩ cũng biết.

Kết luận này nhanh chóng được kiểm chứng, tối hôm đó Vương Nhất Chương đến, đem về kết quả Cố Thập Bát Nương đã nhờ hân.

“Cố nương tử...” trên mặt Vương Nhất Chương tràn đầy vẻ áy náy, hân thở dài, “Lão phu vô năng, cô phụ sở thác.”

“Là không gặp hay là hân không muốn gặp?” Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt hỏi, trong nhà chỉ thấp một ngọn đèn nhỏ, bởi vì Vương Nhất Chương đến, mới tạm thời thấp lên, ánh sáng mờ ảo, bao bọc xung quan bóng dáng nhỏ bé gầy yếu của Cố Thập Bát Nương.

“Quận Vương phủ bảo vệ nghiêm ngặt, Văn Quận vương không xuất đầu lộ diện, lão phu không có cách diện kiến, hỏi nguyên cớ với nội thị, hôm qua Quận vương ở phủ, nội thị nhân cơ hội truyền ra, chính là...” Vương Nhất Chương nói.

“Chính là như thế nào?” Cố Thập Bát Nương hỏi, thanh âm vẫn bình ổn không chút dao động.

“Không có gì.” Vương Nhất Chương thấp giọng nói, “Nói Quận vương lại ngủ, hân chờ cơ hội nói với ta lần nữa...”

Bên trong phòng một trận trầm mặc, hai người một cái là một lão nhân tình cùng với một cái cũng không phải là gốc đàn, hết thấy đều rõ ràng chính là Văn Quân Vương không có ý định gặp.

Không gặp

Không được gặp.

Ca ca sẽ chết, không ai chịu đưa tay cứu hân một mạng...

Cố Thập Bát Nương siết chặt tay ghế, mơ màng nhìn trong phòng, chỉ cảm thấy cả người mình nóng lên như lửa đốt.

Cùng với năng lực ngày càng lớn của nàng, số mạng giao cho nàng áp lực cũng càng lúc càng lớn, ban đầu là Chu chương quỹ, giữa là các tộc nhân từng cái từng cái đều bị Cố Thập Bát Nương đẩy lùi, cho nên lần này trời cao giáng xuống chính là đại sơn quyền lợi tội cùng của triều Đại Chu.

Dường như số mệnh rất vui vẻ với trò chơi này, chuẩn bị một kích mà hạ gục, khiến cho cát bụi lại về với cát bụi.

Vương Nhất Chương còn nhỏ giọng nói thêm gì, nhưng Cố Thập Bát Nương không có nghe rõ, hình như đó là những lời an ủi nàng.

Cứ như vậy sao, không có biện pháp sao? Chính là muốn nàng trở mắt nhìn ca ca chết hay sao?

Quyền lợi, tất cả mọi người đều vì quyền lợi, Chu đại nhân vì quyền lợi, giết chết Diệp Chân tướng quân, Lý đại nhân kia lại vì lợi ích, muốn giết Chu đại nhân, Chu đại nhân đương nhiên muốn trừ khử đi những kẻ gây khó khăn cho quyền lợi của hắn, ngay cả tộc trưởng Cố Trường Xuân vì lợi ích toàn tộc cũng sẽ không ngăn ngại trừ tộc Cố Hải.

Lợi ích... Có lợi mới có ích...

Lúc này một câu nói của Vương Nhất Chương thoáng qua bên tai nàng, Cố Thập Bát Nương chợt đem tầm mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

“Ngài vừa nói gì?” Nàng hỏi lại.

Vương Nhất Chương hơi sững sốt một chút, thì ra tiểu nương tử này căn bản không có nghe hắn nói nãy giờ, bất quá cũng có thể hiểu, nếu chuyện này đặt trên người chính mình, tâm trạng mình trong tình huống như vậy có khi còn không bằng nàng.

“...Ta nghe nội thị nói Quận vương có thể...” Hắn vừa nói, vừa hạ thấp giọng, “Thân thể Quận vương gần đây không tốt lắm...”

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy một đạo quang mang xẹt qua trước mắt, nàng không khỏi vươn tay, bắt lấy một cái giữa không trung.

“Thật tốt quá.” Nàng tự lẩm bẩm.

Vương Nhất Chương hoảng hồn, cơ hồ muốn lấy tay che miệng tiểu cô nương này lại, cô nãi nãi của ta ơi, người giận đến nỗi không phân biệt được nữa rồi, nhưng cũng không thể hờ hững đối với người này a, người này chính là cái Quận vương đó! Cũng rất có thể là Thiên tử trong tương lai! Ai u, một cái ca ca đã đánh, chẳng lẽ chính mình cũng không muốn sống nữa sao?

Bên trong phòng mờ mịt đột nhiên sáng bừng lên, Vương Nhất Chương nhìn qua, dưới ánh nến hai tròng mắt Cố Thập Bát Nương sáng lấp lánh.

“Vương lão tiên sinh...” Nàng chợt đứng lên, hướng Vương Nhất Chương đại lễ cúi lại.

“Không dám không dám, lão phu có thẹn.” Vương Nhất Chương nhanh chóng đứng dậy giơ tay ra đỡ một cái.

“Còn muốn phiền toái Vương lão tiên sinh một lần nữa...” Cố Thập Bát Nương nói.

Tựa hồ trong nháy mắt Cố Thập Bát Nương trở nên sáng lạng, trong lòng Vương Nhất Chương cảm thấy kinh hãi.

“Cố nương tử mời nói.” Hắn vội đáp.

“Ngày mai lại đi Quận vương phủ...” Cố Thập Bát Nương nói.

Vương Nhất Chương không chần chừ chút nào, cũng không hỏi tại sao, lập tức gật đầu nói hảo.

Sắc mặt Cố Thập Bát Nương có chút rung động, chợt nàng tiến lên mấy bước, quỳ xuống trước mặt Vương Nhất Chương.

“Đưa bé ngoan, không được.” Vương Nhất Chương đưa tay đỡ nàng, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Một đêm này, ánh đèn trong phòng Cố Thập Bát Nương kì lạ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Đưa tin

Cố Thập Bát Nương ngồi trước bàn, trên bàn bày giấy bút, nhưng lúc này hai mắt nàng nhắm chặt, trí nhớ đời trước đã phủ bụi từ từ hiện ra, lần này nàng không có một chút cảm hận nào mà rất cảm kích, cảm kích nàng đã từng trải qua tất cả, nỗi đau thấu tim gan đã từng trải qua, lúc này xem ra thật sự vô cùng quý giá, mang theo tâm trạng kích động nàng tỉ mỉ nhớ lại tất cả kí ức lớn nhỏ.

Thật lâu sau, nàng mở mắt ra, cầm bút lên, một tay đỡ áo, bắt đầu viết, kiểu chữ khải nhỏ nhắn từ ít thành nhiều, tốc độ viết từ chậm thành nhanh, tờ giấy rất nhanh chất thành đống, trước mặt nàng là một chồng giấy dày, phía trên viết rõ ràng cuộc đời nàng, chuyện lớn như ngày Long khánh đế hoẵng* hay chuyện nhỏ nhất như ở Thẩm phủ một ngày ba bữa ăn gì.

* hoẵng: từ giành riêng cho vua chúa, nghĩa là đã chết.

Mặc dù đời trước nàng là một cô nương bình thường như bao cô nương đời gả khác nhưng mặc kệ thế nào, nàng cũng đã trải qua những chuyện không có một người nào từng trải qua, nói một cách khác, nàng có thể xưng là nhà tiên tri.

Dĩ nhiên, đời trước căn bản là không có Văn Quận Vương, tự nhiên cũng không có bất kì kí ức nào về hắn, nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là nàng biết một chút chuyện Văn Quận Vương không biết là được rồi.

“Những người này chỉ cần lợi ích, chỉ cần không hại đến lợi ích của mình, chuyện gì xảy ra cũng không sao cả, vậy thì ta và các người sẽ nói chuyện lợi ích, chỉ khi các người ý thức được các người và ca ca bị cột chung một sợi dây, mới có thể làm các người động lòng...”

“Ta đã mất mẫu thân và ca ca một lần, ta cũng đã từng chết một lần, mặc dù chết rất đáng sợ, nhưng nếu số mệnh nhất định muốn chúng ta phải chết, vậy ít nhất cũng không thể chết tức tưởi được...”

“Đối với những trọng thân và người trong hoàng tộc, địa vị quyền thế trong lòng họ vô cùng quan trọng, chỉ có đâm trúng nỗi đau của họ, bọn họ mới chịu nhìn thẳng vào mắt người...”

“Văn Quận Vương, nếu như người cũng giống ta, là người nghịch thiên cải mệnh mà đến, vậy sẽ càng để ý đến số mệnh tương lai, cũng biết vận mệnh lợi hại...”

“Ngay cả khi người là người bình thường không giống ta cải tử hoàn sinh, với thân phận đó, địa vị quyền thế đối với người cũng là chuyện hệ trọng, nếu như người biết những thứ đó sẽ bị tước đoạt, ta xem người còn thế nào ngồi vững...”

Ánh nến chiếu sáng khắp căn phòng, ban đêm ngày đầu xuân, có vẻ cực kì ảm áp nhưng đôi mắt Cố Thập Bát Nương lại lóe lên ánh sáng lạnh.

Những tin tức trong một năm này ở đời trước, toàn bộ từ sâu trong kí ức được lôi ra ngoài, áp lực từ vận mệnh, từ vong uy hiếp ép đến không có đường lui làm năng lực của nàng phát huy đến cực hạn.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể nhớ nhiều chuyện đến vậy, những tin tức lộn xộn thật nhiều, nàng cần cẩn thận sàng lọc, chọn những tin tức có thể đánh cuộc một phen.

Viết nhiều giấy như thế, mực cũng đã hết, nàng cầm cục mực lên mài một lần nữa.

“Quý nhân giống hần thế này, đáy lòng lạnh khốc, làm việc cẩn thận, lần này việc mình làm thật sự là vô cùng hoang đường, nếu như sai một chữ cũng là sai toàn bộ, không chỉ không cứu được ca ca mà ngay cả mình cũng sợ không thoát khỏi cái chết...”

Tay Cố Thập Bát Nương ngừng lại nhưng cuối cùng lại tiếp tục.

Nếu tất cả đều là chết, ca ca chết vì đại nghĩa, mình chết vì đại thân, đồng dạng là chết nhưng so với cái chết uất ức hoàn toàn khác nhau, mặc dù số mệnh không thay đổi kết quả nhưng cũng có thể nắm được quá trình trong tay.

“Theo cách này mà nói, người...” Cố Thập Bát Nương cầm bút lên, nhìn về hư không, giống như đang đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo của vận mệnh: “Người cũng không phải là chúa tể của tất cả...”

Nàng cười lớn, âm thanh truyền ra bên ngoài, khiến cho A Tử vừa mới đổi phiên trực, đang mơ màng chìm vào giấc ngủ giật mình tỉnh lại, phát hiện bốn bề yên tĩnh, trừ cái bóng của tiểu thư được ngọn đèn dầu chiếu ra ngoài, không còn gì khác thường.

Vượt cánh tay ê ẩm, Cố Thập Bát Nương ném tất cả tờ giấy vào chậu than, trong phòng lập tức có khói dày đặc, đẩy cửa sổ ra để gió đem loại bỏ không khí trong phòng, phía đông đã lộ ra ánh sáng màu bạc như bong bóng cá.

Sống hay chết liền dựa vào lần đưa tin này.

Đóng cửa sổ, Cố Thập Bát Nương lại cầm bút lên, xâu chuỗi suy nghĩ trong đầu lại, cúi đầu viết một hàng chữ trên tờ giấy trắng.

Khi mặt trời cuối cùng chiếu sáng căn phòng thì một chiếc xe ngựa xuất phát từ cửa Lâu Ngoại Lâu đi về hướng tây.

Phủ Văn Quận Vương, một đội cấm vệ quân đang giao ca, xung quanh ít người lui tới, vắng vẻ lạnh lẽo.

Âm thanh xe ngựa từ xa đến gần, lúc sáng sớm cực kì gây chú ý.

“Người nào?” Cấm vệ quân gác cửa quát lớn.

“Quân gia, là ta, Vương Nhất Chương của Bảo Hòa Đường, vội tới phủ đưa thuốc.” Vương Nhất Chương vội xuống xe, cung kính lấy một tấm thiệp đồ thảm.

“Là Vương lão tiên sinh.” Binh sĩ hiển nhiên hận ra ông, nhưng vẫn nhận lấy thiệp như cũ, nghiêm túc nhìn nhận kí ghi chú phía trên, lúc này mới vung tay lên, phái một tiểu binh gác cổng đưa vào.

Không lâu sau, một nội thị mặc nam trang đi ra, theo thói quen cười nói.

“Lão tiên sinh đã tới, mời đi bên này.” Hấn vừa nói vừa chỉ cửa ngách.

Lúc này cảm vệ quân mới cho đi, Vương Nhất Chương lên ngựa, một phút trước khi bước vào kia, không khỏi đưa tay đề ổng tay áo, nơi đó có một phong thư mỏng nhưng lại cảm thấy nặng như đá tảng.

Làm xong việc, Vương Nhất Chương tìm cơ hội xin gặp vị nội thị bên cạnh Văn Quận Vương.

“Làm sao ông lại tới đây?” Nội thị thấy ông, sắc mặt rất khó coi, lại lấy ra từ trong tay áo một tờ ngân phiếu, kín đáo đưa cho Vương Nhất Chương.

Tầm ngân phiếu là Vương Nhất Chương đưa cho hấn, thấy hấn thế nhưng trả về, lòng Vương Nhất Chương hiểu rõ.

Xem ra hôm đó nội thị thật sự bảm báo những lời đó, mà thái độ của Văn Quận Vương cũng giống như suy đoán của ông và Cố Thập Bát Nương, coi như không thấy.

Nội thị này sợ... Dĩ nhiên không phải sợ phụ lời nhờ vả của ông mà là sợ thái độ của Văn Quận Vương...

Xem ra Văn Quận Vương đối với ý tứ của Cố Thập Bát Nương coi như không thấy...

Vương Nhất Chương do dự một lúc, không biết lá thư trong tay mình có hay không cần thiết đưa ra, đã xác định rõ ý tứ cự tuyệt của quý nhân thế này rồi, nếu như vẫn muốn nhờ, chỉ sợ hoàn toàn ngược lại, đối với Cố Hải lại không có lợi...

“Hoàng lão gia, thiện của Quận Vương đã chuẩn bị tốt, ngài mau đưa qua đi.”

Một tiểu nội thị nói bên ngoài, cắt đứt câu chuyện của hai người, Hoàng nội thị giống như được giải thoát, vội vàng dặn dò Vương Nhất Chương mau trở về, đích thân nhận khay trong tay tiểu nội thị, hướng trong viện đi tới.

Mùi thơm thoảng qua người Vương Nhất Chương, ông lập tức phân biệt được đây căn bản không phải là thiện, mà là thuốc.

“Ai nha, không tốt...” Ông chợt làm bộ vỗ tay một cái, dọa tiểu nội thị đang định dẫn ông ra giặt mình.

“Vương chương quý sao vậy? Cái gì bị rơi sao?” Hằng ngày tiểu nội thị được Vương Nhất Chương cho không ít lợi ích, đối với thân tài gia này rất là yêu thích, thái độ cũng rất tốt, lập tức ân cần hỏi han.

“Lần trước đưa sơn sâm (nhân sâm núi) hơi không tốt, lần này ta có ý đến tặng một ít, quên cho nói cho Hoàng lão gia một tiếng, trước hết đừng dùng...” Vương Nhất Chương nói

Tiểu thị sợ hết hồn: “Ai nha, làm sao ông không nói sớm, đã dùng hết rồi...”

Nói xong xoay người chạy ngược trở về: “Nhanh, nhanh đi nói cho Hoàng lão gia...”

Vương Nhất Chương rất tự nhiên theo sau hấn cùng nhau đi.

Phủ Văn Quận Vương được xây mới từ phủ cũ, vườn hoa ao nước, đình đài thủy tạ phong cách cổ xưa không mất đi, tính xảo thuận lợi rất là vui tai vui mắt, nhưng tâm tình của người ở đây cũng không nhất định là rất tốt, tin tưởng Quận Vương càng muốn cùng ba vị Quận Vương khác đến ở mấy tiểu gian trong vườn thượng uyển bên ngoài tầm cung của Thái Hậu.

Hoàng nội thị đang cầm khay đi ở cửu khúc, quay về hành lang trong hồ, nhìn tầng tầng màn vải ở đình giữa hồ, một lần nữa sửa sang lại quần áo.

Hấn vừa định mở miệng xin phép, liền nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân bình bịch.

“Hoàng lão gia, Hoàng lão gia...” Giọng nói có ý đề thấp nhưng vẫn muốn hấn nghe thấy vang lên.

Căn bản màn vải này không ngăn cách được âm thanh, Hoàng nội thị nên không được lừa gạt, xoay người muốn khiển trách tên tiểu tử không có quy củ này, lại thấy Vương Nhất Chương run rẩy đi tới, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp.

“Ông... Ông...” Hấn nhìn không được cả lắm, cũng không để ý quy củ, bước gấp mấy bước, một phát bắt được cổ tay của Vương Nhất Chương, ghé vào lỗ tai ông nhỏ giọng: “Ông đừng dính vào...”

“Hoàng lão gia, là thế này, ta đến nói cho ông biết, lần trước đưa sơn sâm chất lượng không tốt lắm, nếu muốn dùng thì dùng những thứ lần này ta đưa tới.” Vương Nhất Chương giống như không hiểu hấn nói gì, vội vàng nói.

Hoàng nội thị không thể nói nên thở hắt ra nhưng giọng điệu không đổi.

“Ngươi... Ngươi... Chất lượng không tốt còn dám đưa tới...” Hấn tức giận nói, nhìn khay trong tay, cảm thấy tiền cũng không được mà lùi cũng không xong.

Một trận gió thổi quá làm màn vải bay lên.

“Chuyện gì?” Một giọng nói mát mẻ từ mạn sau truyền đến.

Hoàng nội thị vội khom người, muốn trả lời.

Vương Nhất Chương đã cướp quỳ xuống: “Bảo Hòa đường Vương Nhất Chương đã quấy rầy Quận Vương rồi.”

Hoàng nội thị bình thường là nhân tình, tự nhiên hiểu mục đích của Vương Nhất Chương, không khỏi oán hận trừng mắt liếc ông một cái, sử dụng ánh mắt ý bảo ông đừng nói lung tung.

Giọng nói sau màn vải trầm mặc một lúc.

“Vương Nhất Chương, chỉ vì Bảo Hòa Đường, bất kể thế nào ngươi cũng phải đi ra ngoài. . .” Giọng nói không nhanh không chậm truyền tới, lại mang theo hàn phong sắc bén, vạch rõ nguy trạng trên người Vương Nhất Chương.

“Xin Quận Vương thứ tội.” Vương Nhất Chương lập tức nằm rạp trên mặt đất nói.

Trong nội tâm khó diễn tả kinh ngạc nhưng lại cảm thấy không có gì đáng kinh ngạc, dù tiểu quận vương tuổi không lớn, hiển nhiên không dễ lừa, đối với người có quyền to lớn như thế này ở Đại Chu mà nói, trên đời này chỉ có tin tức họ không muốn, chứ không có tin tức họ không biết, huống chi Cố Thập Bát Nương lại là người kiệt xuất.

“Đã như vậy, ta liền cố hết sức giúp ngươi, thành toàn cho ngươi, làm cho người khác đời này không cần trả nhân tình cho ngươi, thế nào? Giọng nói sau màn vọng tới mang theo một tia cười, nhưng là tràn đầy ý lạnh.

Chỉ khi mình chết rồi, người ta mới cả đời không thể trả lại nhân tình cho mình. . .

Đối với một Quận Vương mà nói, khiến một người thương nhân chết đi, là chuyện rất đơn giản.

Trán Vương Nhất Chương lập tức đổ mồ hôi.

Một bên hoàng nội thị trừng mắt liếc ông, đáng đời, đã nhắc nhở ngươi chuyện không cần nói thì đừng nói, ngươi không chịu nghe, lần này thì hay rồi, để chính mình bị liên lụy.

“Thảo dân tạ Quận vương. . .” Vương Nhất Chương cắn răng nói, lấy thư từ trong tay áo ra, giờ lên.

Trong màn vang lên tiếng cười khê, lỗ tai bậc thầy của Vương Nhất Chương nghe thấy, là một tiếng cười có phần yếu đuối.

Tiếng cười rất nhanh im lặng, tiếp theo là trầm mặc, đến lúc Vương Nhất Chương khăn trương chân phát run, rốt cuộc Quận Vương cũng mở miệng:

“Đem vào đây.”

Giọng nói này như tiếng cười, Vương Nhất Chương cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa nằm co quắp trên mặt đất, Cố Thập Bát Nương nói rồi, chỉ cần Văn Quận Vương chịu nhận tin, tất cả sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng nếu như Vương Nhất Chương biết trong thư viết cái gì, đảm bảo cho dù có chết cũng tuyệt đối không đem bức thư tới, rất nhanh ông sẽ biết chuyện này, trong lúc ông còn chưa kịp thở ra thì rốt cuộc trong màn đột nhiên quát to.

“Lớn mật.”

Phịch một tiếng, màn bị kéo ra, hơi thở cuồng bạo xuất hiện.

Vương Nhất Chương ngạc nhiên nhìn thấy bố trí văn nhã bên trong đã bị phá hủy, bộ trà cụ tuyệt đẹp bị vỡ vụn trên mặt đất, một người thiếu niên mặc trường bào đỏ thắm, đầu đội kim quan đứng chấp tay, hai mắt như trười đêm nhìn về phía Vương Nhất Chương.

“Thật to gan, người đâu, bắt Cố thị ở Kiến Khang đến đây.” Hân trầm giọng.

Bắt? Không phải là mời đến sao? Coi như không phải mời đến thì truyền cũng được mà? Sao lại là bắt?

Đã xảy ra chuyện gì?

Một tờ giấy mỏng theo gió bay đến trước mắt Vương Nhất Chương, ông cúi đầu, mới nhìn một cái trước mắt liền tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“...Tháng sáu năm Kiến Nguyên thứ bảy, không có Văn Quận Vương...”

Lời editor: Đạo này thời tiết rất lạnh, thật sự sáng không muốn dậy đi làm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 138: Đối thoại

Edit: nnttrang

Trong quân phủ uy nghi của Văn Quận vương lúc này, bức thư Cổ Thập Bát Nương mang đến nhanh chóng được các cấm quân truyền tai nhau, tin tức này khiến cho bọn họ vô cùng khiếp sợ.

“Huynh muội bọn hần không hổ là người một nhà, một kẻ dám chọc giận Thiên tử.Đ.L3.qu9.d0n, một người cả gan mạo phạm Quận vương...”

“Cổ thị nữ nôn nóng cứu ca ca, xét về tình cũng cũng coi như có thể lượng thứ.”

“Nàng sao không đến Đại Lý tự minh oan, đi trêu chọc thêm Văn Quận vương làm gì?”

“Đúng vậy, các Quận vương bị nghiêm cấm can thiệp vào hình ngục đại sự của triều đình, tìm Văn Quận vương căn bản không có tác dụng, ngược lại còn rước thêm thị phi.”

“Cổ tiến sĩ mới mười bảy tuổi, muội muội của hần đương nhiên còn nhỏ hơn, tiểu cô nương gia có thể vì ca ca mà chạy đến kinh thành cũng coi như không tệ...”

Nhất thời, vô số lời cười nhạo và bàn luận rối rít.

Lúc Cổ Ngư nghe được tin tức này, cũng không có biểu hiện ngoài dự liệu D.đ4n,L3,Q9,DoN, là Trạng nguyên, hần không cần tham gia triều khảo, chỉ cần chờ có lệnh trực tiếp đến Hàn Lâm viện là được, chẳng qua bởi vì chuyên Lý đại học sỹ, triều khảo chậm chạp chưa bắt đầu, ba trăm tiến sĩ năm nay trừ bốn vị đang ở trong tù, vẫn đang chờ bố trí.

Bất kể thành tích triều khảo thế nào, mọi người đã căn bản đều đã quyết định hướng đi của mình.Đ.L3.qu9.d0n, thừa dịp hiếm có thời gian chưa chính thức công bố này, tất cả mọi người đều hỗ trợ lẫn nhau qua lại thiết lập các mối quan hệ, mưu đồ cho tương lai trong quan trường giúp đỡ nhau, nhất là những người hạng chót chờ đưa ra ngoài, vì đường công danh thuận lợi trong tương lai, nên rối rít tạo mối quan hệ với những sĩ tử được ở lại trong kinh tạo những mối quan hệ tốt.

Cổ Ngư nhận được thiệp mời cùng thiệp báỉ phỏng nhiều không kể xiết.

“Nhận hết đi..” Hần tiện tay ném thiệp mời của một kẻ khác qua cho tên gia đình.

“Thiếu gia, nhiều thiệp mời như vậy, một cái cũng không tham gia sao?” Gia đình làm vẻ mặt khó xử, nhặt thiệp mời lên đặt trên một cái bàn khác, trên đó đã chất đồng một xấp thiệp dày cộm.

Ít nhất hiện tại hần không có tâm trạng tham gia xã giao với những người này.

“Cái nha đầu điên rồ này..” Hần lẩm bầm, một mặt trả lời tên gia đình, “nói với họ lúc này bất tiện, tự bọn họ biết ý ta.”

Bất luận nói thế nào, Cổ Hải cũng là đồng tông đồng tộc của hần, xảy ra chuyện lớn như vậy, Cổ Ngư hần không phải vội vàng tìm quan hệ khơi thông thì chính là sợ hãi bị liên lụy mà đóng cửa không ra, lúc này không tham gia tiệc và không tiếp khách, cũng rất hợp tình hợp lý.

“Cũng đã nói với muội ấy quan hệ của Chu đại nhân cùng với Văn Quận vương, muội ấy thế nào lại..” Cổ Ngư hơi nhíu mày.Đ.L3.qu9.d0n, thật không hiểu nổi, ngón tay thon dài xoa nhẹ trán, “Thời điểm bọn họ ở Tiên Nhân huyện rốt cuộc có giao tình đặc biệt gì với Văn Quận vương?”

Mặc dù có giao tình gì đi chăng nữa, Văn Quận vương tuyệt đối cũng sẽ không vì một cái tiến sĩ nho nhỏ như Cổ Hải đắc tội với Chu đại nhân lẫn Hoàng đế.

“Ngư nhi.” Cổ Thuận An tức giận giậm chân bước vào, sắc mặt âm trầm, “Chuyện của Hải ca chỉ có thể dựa vào ngươi.”

Cổ Ngư cung kính thi lễ, tự mình dâng trà cho Cổ Thuận An, xong rồi mới gật đầu..”

“Chẳng qua hôm nay bề hạ đang tức giận, chậm chạp không mở chiết tử của ta...” Hần ngẫm nghĩ một lát nói.

Là Trạng nguyên do Hoàng đế bổ nhiệm, Cổ Ngư có một đặc quyền được một lần thỉnh cầu đặc xá cho tội của thân nhân, cũng vì đắn đo thật nhiều, ngay từ đầu không ai nhớ đến điều này, sau Cổ Thuận An nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy Cổ Ngư sử dụng đặc quyền này chính là tốt nhất.

“Như thế cũng được..” Cổ Thuận An gật đầu một cái, có chút áy náy nhìn Cổ Ngư, “Chuyến này nhất định sẽ liên lụy ngươi..”

Mặc dù Trạng nguyên có đặc quyền này D.đ4n,L3,Q9,DoN, nhưng triều Đại chu từ trước đến nay, không có một Trạng nguyên nào thật sự sử dụng,

thứ nhất phạm là Trạng nguyên, gia thế cũng không đơn giản, căn bản không có người nào lại đắc tội Hoàng đế, còn nếu có thân nhân làm chuyện có thể đắc tội chọc giận Hoàng đế, có người nhà mắc tội như vậy, chưa chắc có thể tham gia khoa cử, nếu may mắn được tham gia khoa cử, thông qua hồ sơ tư học của người đó Hoàng đế cũng tuyệt đối không cho người đó có cơ hội làm Trạng nguyên.

Buồn cười, đây chẳng phải là mình tự lấy đá đập chân mình.

Vì vậy, tình huống của Cố Ngư chính là xuất hiện lần đầu, có thể tưởng tượng, như thế sẽ khiến cho Hoàng đế bất mãn, đường công danh nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nói không chừng sẽ bị lấy cớ đẩy đến Hàn Lâm viện, mang thân phận Trạng nguyên mà phải đi làm cái thất phẩm tiểu quan, từ đó coi như cả đời cũng không thể có thể làm nên đại sự nghiệp. Đ.L3.qu9.d0n, cao nhất cũng chỉ có thể là cái Tri phủ mà thôi.

Tuổi Cố Ngư như vậy, lại được Hoàng đế yêu mến, tương lai nhất định được bồi dưỡng vô cùng, nói không chừng thành tựu của hắn so với Cố Thuận An càng lớn hơn nhiều.

Nhưng lúc này trong tộc đột nhiên toát ra một cái Cố Hải xui xẻo này, sinh từ đại sự, cũng không thể tro mắt nhìn hắn đi chết, hơn nữa tình huống này còn phải chân chính ở ngoài sáng tìm cơ hội cứu giúp.

Nhưng dùng cái đặc quyền này thế nào, Cố Thuận An cũng phải rất cẩn thận, đây cũng là nguyên nhân hắn không nói cho Cố Thập Bát Nương.

Chỉ có thời điểm Hoàng đế thật sự hạ lệnh xử tử Cố Hải, mới có thể sử dụng, đây chính là bảo vệ tính mạng, mà không phải là thoát khỏi tội trạng.

Nhưng nhìn trước mắt mà xem, ý tứ Hoàng đế rất mơ hồ, khiến mọi người đoán không ra, điều này khiến hắn rất đau đầu.

Cố Ngư cười cười, nói một câu khách khí.

“Trong mắt người đời, chúng ta dù sao cũng đồng tông đồng tộc.. làm sao có thể nói một câu trừ tộc là có thể thoát khỏi liên quan..” Hắn không nhanh không chậm nói.

Lời này khiến cho Cố Thuận An lại nghĩ đến hành vi Cố Hải một lần nữa, nghĩ đến ảnh hưởng của Cố Gia, nghĩ đến cha già của mình không mang nổi tiếng xấu..

Tâm trạng của hắn vô cùng phức tạp, cuối cùng tình cảm chiến thắng lý trí, thờ dài nói một câu tiểu tử này. Đ.L3.qu9.d0n. Ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên phong thái tuấn tú trước mặt.

“Thật ra Lý đại nhân và bọn Hải ca dẫn họa hôm nay, cũng không phải đắc tội Chu đại nhân.” Cố Ngư cười nhẹ.

Mà là đắc tội Hoàng đế.

Bất quá những lời này khó mà nói ra ngoài.

Trong lòng Cố Thuận An hiểu được, nhìn Cố Ngư, nội tâm càng thêm ngũ vị tạp trần.

“Nếu hắn bằng một ngón út Ngư nhi thật là tốt, Cố Gia chúng ta vì vậy lại có thêm vinh quang.” Hắn vừa nói vừa nhen lên bàn, “Lần này nếu như may mắn cứu được mạng hắn, nhất định phải đẩy đi xa xa, giảm bớt tai họa lại có thể xảy ra vào một ngày nào đó..”

Cố Ngư chỉ cười cũng không có hưởng ứng, chuyển động bút trong tay.

“Thập Bát Nương đi cầu Văn Quận vương, không biết thế nào, hình như chọc giận hắn..” Hắn thấp giọng nói.

Cố Thuận An không biết tin này, mấy ngày nay mọi tinh lực của hắn đều đặt trên Hình Bộ, muốn dùng quan hệ hỏi thăm ý tứ của Thánh thượng đối với Cố Hải rốt cuộc thế nào..

“Cái gì?” Cố Thuận An thất kinh, mình đã nhắc nhở nàng? Thế nào lại..

Quả nhiên là hai huynh muội! Cố Thuận An không khỏi hối hận, nhìn qua trầm ổn đỉnh đạc, thì ra cũng chính là cái Lăng Đầu Thanh!

Giải thích thành ngữ]

Lăng Đầu Thanh [愣头青]:

Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mẫu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

“Cuối cùng nàng muốn thế nào?” Cố Thuận An thiếu chút nữa có thể bức hết tóc trên đầu.

Mà Cố Thập Bát Nương lúc này đang quỳ gối bên trong phòng khách của phủ Văn Quận vương Đ.đ4n,L3,Q9,ĐoN, nhìn từ ngoài một đôi giày đỏ thắm đang bước vào, một giọng nói truyền vào tai.

“Cố thị, người đưa cái này cho Bồn vương là có dụng ý gì?” Thanh âm Văn Quận vương từ đỉnh đầu truyền đến.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu quỳ trên mặt đất, không được phép, tuyệt đối không được ngẩng đầu lên.

Hắn đã không còn là Thái Văn mà nàng biết.

“Người cho rằng nguyên rủa Bồn vương, Bồn vương sẽ sợ người sao?” Văn Quận vương nói tiếp.

Thanh âm của hắn trong trẻo lạnh nhạt, bởi vì qua thật lâu, Cố Thập Bát Nương đã sớm quên giọng nói của Thái Văn là như thế nào, cho nên ngay lúc này cảm giác cũng giống như với ngày thường.

Trong giọng nói của hắn không chút nào tức giận, chỉ có nhàn nhạt nhưng làm lòng người ta phát rét, tựa như trên đời không có chuyện gì có thể khiến thiếu niên này xúc động được.

“Không phải nguyên rủa, là lời tiên đoán.” Cố Thập Bát Nương nhỏ giọng nói.

Không có kinh sợ khi đột nhiên bị cầm quân mang đi. Đ.L3.qu9.d0n, cũng không có sợ hãi khi đối diện với Quận Vương, thanh âm của nàng lạnh nhạt, chẳng qua là nói hơi nhỏ, biểu hiện thân phận thấp bé không thể so sánh với Quận vương.

“Lời tiên đoán?” Lời nói nhẹ nhàng của Văn Quận vương, kèm theo một tờ giấy rơi xuống.

“..tháng Năm năm thứ bảy Kiến Nguyên địa chấn ở Mạt Tàn Châu, tháng Sáu năm thứ bảy Kiến Nguyên có một phụ nhân tại Kiến Khang hạ sinh một đôi song bào nữ nhi, tháng Sáu Văn Quận vương nhi tử Tú vương..” Hắn không chút cảm xúc lặp lại những câu viết, “đây chính là lời tiên đoán của người?”

“Đạ.” Cố Thập Bát Nương đáp.

“Người đây là có ý gì?” Văn Quận vương hỏi.

Nghe không ra hi vọng.

“Quận vương,” Cố Thập Bát Nương cúi đầu, trầm mặc một khắc, chợt nhỏ giọng nói, “Ngài có tin người chết có thể sống lại không?”

Nói xong những lời này, nàng chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Văn Quận vương.

Mà Văn Quận vương cũng hướng tầm mắt nhìn về phía nàng.

Vẫn là thiếu niên nho nhã như tre như trúc năm đó D.đ4n,L3,Q9,DoN, chẳng qua là ít đi mấy phần nho nhã, lại thêm mấy phần uy nghiêm cùng hào hoa phú quý.

Trên gương mặt thiếu nữ đầy vẻ tiêu tụy, nhưng vẻ mặt vẫn bình thản tự nhiên, hay có thể nói chính là, vẻ mặt như giếng cạn không có sóng.

“Việc này có liên quan gì đến lời tiên đoán của người?” Hắn lạnh nhạt hỏi.

Cố Thập Bát Nương cũng không phát hiện trên mặt hắn có tia dao động dị thường nào, xem ra Văn Quận vương cũng không đồng dạng trùng sinh giống mình.. Chuyện này xem như đơn giản hơn.

Nàng suy nghĩ, trong đầu rất nhanh nhớ đến những lời nói đã luyện tập vô số lần.

“Ta cũng không tin.” Nàng đáp, khẽ rũ tầm mắt xuống, “Cho nên, ta hi vọng ngài có thể quý trùng sinh mệnh.”

“Nói cách khác, ta giúp người, như vậy ta mới có thể giữ được tính mạng?” Trong giọng nói Văn Quận vương mang theo mấy phần trêu chọc, “Có phải như vậy hay không?”

“Không phải là giúp ta. Là cứu ca ca ta.” Cố Thập Bát Nương cúi thấp đầu nói, “Còn một lời tiên đoán,” Nàng nhìn hắn, mấp máy đôi môi khô khốc, “Tháng Sáu năm thứ bảy tại Kiến Khang, Cố Hải chết.”

“Cái này không tính là lời tiên đoán, mà là sự thật.” Khóe miệng Văn Quận vương nhếch lên một nụ cười, nói.

Hắn xoay người, ngồi vào ghế giữa, nâng chung trà lên uống.

“Quận Vương thân đã có bệnh nhẹ?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Cũng không có giận dữ do chạm đến kỳ hỷ như trong dự liệu, Văn Quận vương chẳng qua chỉ đặt chén trà xuống, gật đầu một cái.

“Vì vậy ta đi sẵn bị thương một ngón tay dẫn đến cái chết sao?” Hắn thản nhiên nói, một mặt đưa tay trái ra, trên tay trái được quấn một lớp vải mỏng.

“Nếu không phải như vậy..” Cố Thập Bát Nương cúi đầu lần nữa, đáp, “Không phải là còn có hai lời tiên đoán bên ngoài có thể kiểm chứng..”

Hôm nay là ngày hai mươi tháng năm.

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh của nắp chén trà được đẩy lại/

“Cố Tương” Văn Quận vương đứng dậy, “Phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?”

“Như lời nói, ca ca ta chết, Quận vương cũng..” Cố Thập Bát Nương cúi đầu nói, cũng không có đem từ quý nhân kiêng kỵ mà nói ra, điểm một chút thời.

“Thì sao?” Văn Quận vương thấy nàng không nói thêm nữa, không khỏi nhượng mi hỏi tới.

“Không có sau đó..” Cố Thập Bát Nương đáp, ngẩng đầu lên, thần sắc lạnh nhạt.

“Cho nên thế nào?” Hần hỏi tiếp, một tay vịn thất lưng bạch ngọc trên ngòai.

“Cho nên, ca ca ta không chết, phá vỡ lời tiên tri, hoặc là ca ca ta chết, số mạng như cũ.” Cố Thập Bát Nương đáp.

Văn Quận vương nhìn nàng một khắc, chợt cười, nụ cười rất nhanh biến mất, vung tay áo lên, đứng chấp tay. Bất nộ tự uy.

“Cố Tương, ngươi cho rằng những lời này có thể hù dọa được ta?” Hần hỏi.

“Vậy thì Quận vương cứ trừng trị tiểu nữ tội nguyên rủa Quận vương, sau đó Quận vương tự chờ rước số mạng đến, mà sở niệm trong lòng Quận vương ngày, liền giao cho Triết Quận vương đón lấy là được.” Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu, thần nhiên mà nói.

Nghe được những câu nói của nàng, thần sắc Văn Quận vương như cũ không khác, chợt nghe mấy chữ Triết Quận vương cuối cùng, vẻ mặt không khỏi biến đổi.

Ba chữ Triết Quận vương này tuyệt đối đã động đến hần.

Tử vương thê thiếp đông đúc, con cháu mặc dù không nhiều nhiều lắm, nhưng so với đương kim hoàng đế thì tốt hơn nhiều, hơn nữa trên căn bản cũng nuôi sống.

Hần thân là con trai lớn, sau lưng tổng cộng có bảy đệ muội, Triết Quận vương là Tam đệ của hần.

Tại sao nàng không nhắc Nhị đệ hay Tứ đệ? Mà lại nhắc đến Triết tam đệ.

Chẳng lẽ nàng nói là sự thật?

Sắc mặt Văn Quận vương khẽ biến cũng không tránh khỏi dò xét từng chút của Cố Thập Bát Nương, chẳng qua đến lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Bình pháp có câu, công thành vi hạ, công tâm vi thượng. Muốn dă động đến loại quý nhân như Thái Văn phải nắm được nhược điểm của họ, nhằm vào nhược điểm này mà xuất ra dụ hoặc, để cho hần cùng lợi ích của mình cột vào một thuyền, như vậy mới có được ánh mắt của hần với mình.

Xem ra một đời kia Triết Quận vương thay Văn Quận vương trở thành hoàng đế, mà đời này, mặc dù Văn Quận Vương chưa chết, nhưng Triết Quận vương uy hiếp đến địa vị của hần vẫn như cũ.

Thật ra cũng muốn đả tạc vận mệnh kịch liệt muốn đưa hết thảy trở lại như cũ, việc này dĩ nhiên là tai họa đối với nàng, nhưng cũng chính là điềm may mắn, vì nàng biết vận mệnh ngang ngược, cho nên rất có tự tin đưa ra hết thảy trí nhớ kiếp trước những chuyện đã từng phát sinh qua, trên đời, nếu như không có ai mạnh mẽ cố ý quấy nhiễu, những chuyện này nhất định sẽ xảy ra từng bước như đã được an bài trước.

Cố Thập Bát Nương chợt muốn cười thật to, số mạng, vẫn là câu nói kia, người có lẽ cường đại, nhưng không nhất định cái gì cũng có thể làm được, ít nhất là đầu óc của nàng quyết định mọi hành động của nàng, số mạng cũng không thể đoạt đi được cũng không thay đổi được.

Hơn nữa nàng còn có thể lợi dụng quỹ tích của vận mệnh để có được tin tức lợi ích cho mình, giúp mình thay đổi số mạng thân gia.

Nhưng việc này trở lại khiến Cố Thập Bát Nương không thể hiểu nổi, số mạng cuối cùng thì có thể thay đổi hay không đây?

Suy nghĩ vấn đề này đã không còn ý nghĩa gì, nàng chỉ cần làm những gì nên làm là đủ rồi.

Nhìn Văn Quận vương quả nhiên bị thuyết phục, trong lòng Cố Thập Bát Nương không nhận được mừng rỡ như điên, nhưng vẫn lạnh nhạt nói, “Ta nói thật hay giả, đến lúc đó Quận vương cho người điều tra sẽ biết, địa chấn sinh tử, không phải chuyện mà Cố Thập Bát Nương có thể điều khiển được..”

Đúng vậy, Văn Quận vương cũng biết những chuyện này người kia có thể không chế.

“Cố Tương..” Văn Quận vương nhìn nàng, chợt dời đi đề tài khác, “Ngươi làm việc lớn mật như thế, thật đúng là một chút cũng không sợ sao?”

Hành động như thế này thật là quá mức hoang đường quá mức to gan.

“Vì ca ca, ta cái gì cũng không sợ.” Cổ Thập Bát Nương nhìn về phía hần, lắc đầu một cái nói, “cùng lắm thì chính là cùng chết mà thôi, vì ca ca vì thân nhân mà chết, có cái gì đáng sợ.”

“Vì ca ca của mình vì thân nhân mà chết, không có gì đáng sợ?” Văn Quận vương lẩm bẩm lặp lại câu nói đó, ngửa đầu cười.

Hần cũng không để ý đến Cổ Thập Bát Nương nữa, cười xong liền phát tay áo sải bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Dự tính

Edit: QR2

"Quận Vương, nha đầu đó nói như vậy thật sao?"

Trong thư phòng, một người đàn ông trung niên mập mạp kinh ngạc hỏi.

Văn Quận Vương đứng ở cửa sổ, lạnh nhạt ừ.

“Quận Vương tin nàng ta?” Ông chần chờ hỏi.

Văn Quận Vương đứng yên bên cửa sổ, không trả lời, hình như đang nhìn cây mai bên ngoài đến xuất thần.

Hoàng nội thị bưng khay tiến vào: “Quận Vương, canh đã chuẩn bị xong.”

Văn Quận Vương gạt đầu, đi tới ngồi xuống, sau khi Hoàng nội thị hầu hạ xong, Văn Quận Vương bưng chén canh tản ra mùi kì quái lên uống.

“Quận Vương, bệnh tình của người có thể lừa gạt những người trong Thái Y Viện, cũng không thể gạt được Vương Nhất Chương, ông ta kinh doanh được, lỗ mũi thính như mũi chó, dù chúng ta đã cải biến những thang thuốc thành canh nhưng ông ta cũng có thể phát hiện ra được...” Người đàn ông trung niên trầm giọng nói: “Nha đầu kia, rõ ràng đến đây lừa gạt... Rất có thể nàng ta biết bệnh tình của ngài...”

Hoàng nội thị đứng bên cạnh nghe vậy, ngay lập tức quỳ xuống.

“Tại tiểu nhân sơ suất...” Hần đập đầu bang bang, lau nước mắt.

Nếu như lúc đó hần không gặp Vương Nhất Chương, hoặc là để tiểu nội thị đưa thuốc tới chậm một chút, những chuyện này cũng không xảy ra.

Những người thật sự biết Văn Quận Vương bị bệnh đến lúc này cũng chỉ có hai ba người, giấu diếm cẩn thận như vậy lại bại lộ như thế, còn để người khác dùng chuyện này uy hiếp, hần chết chắc rồi.

“Đã biết tội rồi?” Văn Quận Vương nhìn hần.

Hoàng nội thị đập đầu liên tục, nước mắt như mưa.

“Dẫn đi lãnh đại bản đi.” Văn Quận Vương lạnh nhạt nói.

Hoàng nội thị nghe vậy mừng rỡ, vội vàng khấu đầu tạ ơn.

“Chịu phạt xong, đừng quên đi tìm Vương Nhất Chương đòi bồi thường tiền thuốc thang.” Văn Quận Vương lại nói.

Hoàng nội thị đang từ từ lui ra ngoài, nghe thấy thế vội vàng quỳ xuống, sắc mặt mới tốt hơn lại chuyển sang trắng bệch.

“Quận Vương, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, không nên suy nghĩ nông cạn, tay ngăn nhận chỗ tốt của người khác...” Hần ngẩng đầu lên, tự tát liên tục lên mặt mình.

Thảo nào lại có câu nói, muốn người khác không biết trừ khi mình không làm, lén lút nhận hối lộ, chuyện làm cẩn thận bí mật như vậy mà vẫn không tránh được tai mắt của Văn Quận Vương.

Thật ra Văn Quận Vương muốn chính là kết quả này, cũng không phải là muốn hỏi đến những chuyện ăn hối lộ từ người khác của mấy người nội thị.

“Đi đi, điều kiện phủ Quận Vương hơi cực khổ, các người lên lút kiểm tiền cũng là chuyện bất đắc dĩ. Đi xuống đi.” Văn Quận Vương nhàn nhạt nói.

Hoàng nội thị vốn là thái giám trong cung, ánh mắt linh hoạt không phải tầm thường, một câu nói này của Văn Quận Vương cũng đoán ra hàm ý thực sự của hắn, lập tức làm ra vẻ kính sợ, khẩu đầu nói lần sau không dám.

“Đi xuống đi.” Văn Quận Vương khoát tay.

Lúc này Hoàng nội thị mới đứng dậy, khấu đầu, kính sợ đi xuống.

“Quận Vương làm như vậy là có ý gì?” Người đàn ông trung niên lại hỏi.

“Tiên sinh, người nói xem hoàng thượng có ý gì?” Văn Quận Vương trầm mặc một lúc, không trả lời câu hỏi của ông ta mà nói.

Người đàn ông trung niên ngạc nhiên.

“Nói như vậy, Quận Vương tin nha đầu kia?” Ông vuốt râu, nghiêm túc hỏi.

Bỗng nhiên, Văn Quận Vương lộ ra nụ cười, hắn vốn rất ít cười, huống chi mấy ngày nay mọi chuyện đều không thuận lợi nên cũng không cười.

“Không phải là ta tin nàng ta.” Hắn vuốt ống tay áo thêu viền vàng: “Ta là...”

Hắn ngừng lại, hình như không biết nói thế nào, cuối cùng không nói, suy nghĩ một lúc nhìn người đàn ông trung niên kia.

“Làm phiền tiên sinh đến gặp Chu đại nhân một lần, hỏi ông ta xem hoàng thượng định làm gì những tiến sĩ đang trong ngục kia.” Hắn ta nói.

Nam nhân trung niên có vẻ xúc động, những lời này tự nhiên không có ý nghĩa như mặt chữ.

“Quận Vương, không phải chúng ta đã bàn kỹ, chuyện này không cần quan tâm...” Ông không khỏi nói, nhìn người học trò cao quý, mặc dù mới nhìn không có gì khác thường nhưng nhìn kỹ sẽ thấy sâu trong đáy mắt hắn là sự gầy yếu.

Căn bệnh này, đối với thân thể hắn thật sự là tổn thương không nhỏ hơn nữa bệnh tình sẽ phát triển thế nào vẫn còn không biết.

Cái chết là chuyện khiến người ta sợ hãi, coi như đó là lời tiên đoán hoang đường không thể tin nhưng kì lạ là lúc này lại ném ra tin tức như thế, thật sự là làm lòng người không thoải mái.

Nha đầu này thật là to gan lớn mật!

Trong đầu vừa nghĩ ông lại thật sự nói ra những lời này.

Quận Vương nghe xong cũng gật đầu đồng ý.

“Đúng là như thế...” Hắn nói: “Cả hai huynh muội này, ngược lại tính tình bình thường thật sự là...”

Trước mắt hắn hiện ra từng cảnh tượng, người thiếu niên năm đó gặm bánh bột ngô đọc sách, thiếu nữ đứng sừng sững ở tiệm sách dù bị giễu cợt khinh thường vì không có tiền mua sách...

“Có điều đều là những người có tình thật sự...” Hắn thì thầm.

“Nhưng mà Quận Vương...” Nam nhân trung niên vẫn do dự như cũ, còn muốn nói gì đó.

“Tiên sinh.” Văn Quận Vương đứng dậy, cắt đứt lời ông muốn nói: “Chu đại nhân năm nay sẽ sáu mươi tuổi...”

Nghe những lời không đầu không cuối này, người đàn ông trung niên khẽ nhủ mày, chợt hiểu ý tứ của hắn.

Trong triều Đại Chu, quan viên sáu mươi lăm tuổi có thể xin hài cốt, dĩ nhiên thân phận của Chu đại nhân như thế này bình thường cũng không được phép, nhất định phải trở về ba bốn lần mới được, mà để về ba bốn lần ước chừng cũng bảy tám năm, nhưng mặc kệ thế nào lúc ấy Chu đại nhân càng già, thời gian ngồi trên vị trí đó ngày càng ít đi...

Quyền thế của lão ta đối với họ mà nói thật sự rất quan trọng, nhưng chuyện này không có nghĩa là họ phải đồng ý mọi hành động của lão ta, nhìn dáng vẻ bề vạ và việc làm tùy tiện của lão ta bây giờ, đến khi lão ta là đèn cạn dầu, con lũ đàn được áp chế kia nhất định sẽ cuốn trôi mọi thứ trong phút chốc.

“Chúng ta cũng cần thanh danh...” Người đàn ông trung niên gật đầu.

Lần này Cố Hải một phút thành danh, không chỉ lấy được cái danh trong sạch trong triều, hơn nữa trong thành còn vô số sĩ tử nhiệt huyết đang xoa tay chờ đợi cơ hội lấy huynh ấy làm gương để bắt chước.

“Ai ai cũng biết huynh ấy và ta có giao tình cũ, Chu đại nhân cũng biết, nếu ta ngồi nhìn, tương lai tranh luận sẽ có người dựa vào đó bôi xấu thanh danh

của ta, thế thì ta giờ tay tương trợ thôi, Chu đại nhân cũng sẽ không để ý, ngược lại vui vẻ thuận nước đẩy thuyền đưa danh tiếng của ta lên cao.” Văn Quận Vương chậm rãi nói.

“Nhưng mà, chỗ hoàng thượng...” Người đàn ông trung niên vẫn còn chút băn khoăn.

Phải biết rằng Lý đại học sĩ bị bắt giam không phải chỉ vì chộc giận Chu đại nhân, mà bởi vì ông ta chộc giận hoàng thượng, dĩ nhiên cũng không phải nguyên nhân bao che tham ô, trong mắt hoàng thượng tội đó không đáng chết.

“Diệp tướng quân thật sự là nghịch lân* của hoàng thượng, cố tình Lý đại học sĩ cứ nhất định phải nhổ mảnh nghịch lân này xuống...” Người đàn ông trung niên nói: “Cho nên không phải ông ta đắc tội Chu đại nhân mà lâm vào cảnh ngộ này mà là đắc tội hoàng thượng...”

* nghịch lân: vuốt ngược vảy rồng. trong Hàn Phi Truyện có đoạn: “Rồng là vật có thể vuốt ve cho quen mà cỡi được, nhưng dưới cổ họng có cái vuốt ngược nếu động chạm phải sẽ chết với nó. Ông vua cũng có vuốt ngược như thế, mấy người đã dám vuốt. Nên ai can (khuyến bảo) vua thì gọi là vuốt ngược vảy rồng”

Lúc này Lý đại học sĩ lại là nghịch lân của hoàng thượng, tuyệt đối không thể đụng đến chuyện của ông ta và những người có liên quan.

Huống chi bây giờ là thời điểm mấu chốt để lập hoàng tử, bởi vì không có con cháu nên bắt buộc dĩ phải chọn trong hoàng tộc, mặc dù e ngại không có người kế thừa giang sơn nên đành chịu nhưng cũng không có nghĩa là hoàng thượng sẽ vui mừng khi có nhiều người như vậy để lựa chọn.

Trước mặt là giang sơn, phụ tử ruột thịt còn sinh hiềm khích, huống chi không phải ruột thịt, đối với hoàng thượng, những Quận Vương được đưa ra để tuyển chọn, như hồ đồ rình thịt béo trong tray ngải, muốn một miếng nuốt luôn miếng thịt và ngải ấy vào bụng.

Lúc này còn làm trái ý hoàng đế không phải là tự tìm đường chết.

Người luôn tinh táo và khôn khéo như Văn Quận Vương tại sao lại có cái ý định hồ đồ thế này? Trong lòng người đàn ông trung niên không hiểu, xem ra là bị ảnh hưởng bởi lời tiên tri của nha đầu đó.

“Quận Vương” Ông dừng lại một lúc, tâm bệnh cũng cần phải có tâm dược: “Hay là chờ đến tháng năm rồi hãy nói...”

Cuối tháng năm xem thật sự có động đất hay không...

“Không cần, người hãy làm theo ý a đi.” Văn Quận Vương nói: “Ta nghĩ, Chu đại nhân sẽ vẫn hỏi chuyện này chu toàn, ta nghĩ Hoàng thượng cũng không có ý định lấy tính mạng của họ...”

Ông hiểu rõ tính tình của Văn Quận Vương, biết khuyên nỡ cũng vô dụng, lên tiếng rồi rời đi.

Ra cửa thấy một chiếc xe ngựa đang dừng ở đó, ba bốn người ngồi trước xe ngựa, một hán tử mập mạp, hai gã gia đình gầy gò mặc áo xanh và một cô nương nước mắt rơi không ngừng.

Người đàn ông trung niên biết đây là những người đi theo nha đầu lớn mập đó, lừa gạt xong rồi vẫn chưa rời đi? Chẳng lẽ nàng muốn ở lại làm thần tiên sao? Thật là lớn mập!

Trong bóng đêm mưa bụi mịt mờ, Hoàng nội thị khập khiễng đi vào thư phòng của Văn Quận Vương, nhìn Quận Vương đang đọc sách, đứng một bên không dám quấy nhiễu.

Thật lâu sau, Văn Quận Vương để sách xuống định uống trà, hán nhân cơ hội đi châm trà.

“Thế nào? Người đến để cho ta thấy người đáng thương thế nào à?” Văn Quận Vương tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

Hoàng nội thị nghiêm mặt, vội vàng quỳ xuống nói không dám.

“Có chuyện gì? Nói!” Văn Quận Vương không hề nói chuyện tào lao nữa.

“Chuyện đó... Cô nương kia...” Hoàng nội thị ngẩng đầu nói lắp bắp.

Vốn dĩ hán không cần đến đây phục vụ, mặc dù gia đình hạ thủ lưu tình, nhưng lại sợ làm dối quá sẽ chộc giận Văn Quận Vương, chính họ cũng bị dính líu đánh hèo, vì vậy trận đòn này, dùng năm phần lực, không mất nửa cái mạng nhưng cũng đủ bị thương gân cốt khiến hán phải dưỡng tốt một thời gian.

Hán đang nằm lý trên giường dưỡng thương, tránh mặt mọi người, lại có một tiểu nội thị đến hỏi nên xử lý cô nương Cổ thị thế nào, Quận Vương phát tay áo rời đi, cũng không có giao phó gì, Cổ Thập Bát Nương là bị bắt đến, nàng cũng không lớn mập đến nỗi cũng phát tay áo rời đi.

Hán nghĩ Quận Vương sẽ nhanh giao phó xuống, là đuổi đi hay là giam lại, không ngờ trời tối rồi, cũng không có ai đến truyền lời, nhóm nội thị đứng ngồi không yên yên đi đến hỏi.

Nếu là người khác Hoàng nội thị không cần xin phép, trực tiếp giam lại nhưng nghĩ đến chuyện nữ tử này nắm được thóp của chủ tử nhà mình... Lần này Hoàng nội thị thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ, tự ý chủ trương nữa, lại thấy đây là cơ hội lập công chuộc tội nên chịu đựng đau đớn đích thân tới xin chỉ thị.

“Nàng còn chưa đi?” Văn Quận Vương hỏi.

Hắn thật sự quên mất.

“Quận Vương, ngài không ra lệnh, bon tiểu nhân đâu dám thả nàng đi. Lại nói nàng cũng không có lá gan đó.” Hoàng nội thị vội vàng nói.

Nàng không có lá gan đó sao? Văn Quận Vương nghĩ, lắc đầu.

“Ngươi đi nghỉ ngơi đi.” Hắn đứng lên bước ra ngoài.

Đi tới sương phòng, thấy bên ngoài có vài thị nữ đang đứng, bên trong cũng không thấp đèn, tối đen như mực.

Thấy hắn tới, mọi người vội thi lễ rồi vào vào phòng thấp đèn.

Lúc ngọn đèn sáng lên cũng là lúc Văn Quận Vương tiến vào, cô nương kia không lên tiếng bái kiến, cũng không thấy bóng dáng cô nương kia đâu.

Thị nữ lui ra, sau khi thích ứng với ánh sáng trong phòng Văn Quận Vương không khỏi sững sờ thấy Cố Thập Bát Nương đang ngồi trên mặt đất, đầu tựa vào ghế ngủ say.

Tiếng bước chân và ánh sáng cũng không làm nàng tỉnh giấc, nàng ngủ sâu như vậy giống như rất lâu không chớp mắt.

Khuôn mặt nàng an ổn, chân mày giãn ra, phát ra tiếng ngáy nhỏ nhẹ.

“Lớn mật...” Nội thị canh cửa nhìn thấy, không khỏi lớn tiếng hô.

Văn Quận Vương gờ tay ngăn lại, nội thị canh cửa kịp thời nuốt lời nói sắp ra khỏi miệng, cúi đầu không dám nói loạn.

Nhất thời hắn lẳng lặng đứng nhìn, tầm mắt rũ xuống, xoay người bước ra ngoài, sau lưng thị nữ nín thở im lặng lui ra ngoài.

Ngọn đèn dầu trong phòng được dập tắt, bóng đêm lại bao phủ căn phòng, một mảnh tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Liên lụy

Edit: nnttrang

Thời điểm màn đêm bao trùm xuống, bốn phiến đại môn phủ của đại thần triều Đại Chu – Chu đại nhân đóng chặt hai bên là hai thạch sư thủ vệ, bên trong thấp lên đèn lồng sáng trưng như ban ngày, càng phát ra vẻ trang trọng mà uy nghiêm.

Kiều Văn Quận vương dừng lại trước cửa Chu phủ, một nam tử trung niên từ trên kiệu bước xuống.

Gia đình tiến lên gọi cửa, khuôn mặt dữ tợn kèm theo khó chịu khi bị quấy rầy của người gác cổng sau khi nhìn thấy mặt mũi tên gia đình lập tức biến thành một nụ cười tươi tắn hòa nhã như gió xuân.

“Đại nhân mời mời.” Hắn vội vàng mở đại môn, cung kính cúi người thi lễ.

Nam tử trung niên cũng không liếc hắn một cái, cất bước mà vào, phía sau hắn, đại môn từ từ đóng lại.

Mà lúc nam nhân này bước vào đại môn Chu phủ, Chu đại nhân ngồi trong thư phòng, nhìn một thiếu niên đang quỳ trước mặt.

“..Nói như vậy, ngươi cùng cái Cố Hải đó nhận thức nhau?” Chu đại nhân không nhanh không chậm trả lời.

“Dạ, phụ thân đại nhân.” Thanh âm thiếu niên hơi khàn khàn.

“Cho nên ngươi mới dùng chiêu bài của ta, khiến cho thúc phụ của ngươi đối xử tử tế với Cố Hải đúng không?” Chu đại nhân vẫn chậm rãi nói tiếp, nhưng trong giọng nói đã có mấy phần lạnh lẽo.

“Phụ thân đại nhân, van cầu người, người tha cho hắn một mạng đi.” Thiếu niên dập đầu liên tục, thanh âm nghẹn ngào.

“Tha cho hắn? Ngươi muốn ta tha cho hắn thế nào?” Chu đại nhân cười cười, “..cũng không phải là ta muốn lấy mạng hắn..”

Hắn nhìn thiếu niên trước mắt vẫn như cũ liên tiếp đập đầu, “..Huyền nhi, đây là quyết định của hoàng thượng, là cha không thể ra sức giúp..Mau dậy đi, chớ có hồ nháo, mấy ngày nay ngươi để cho hắn không bị dụng hình, so với hai tiền sĩ đã bị dịch bệnh mà chết đã là không tồi, coi như ngươi cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ..”

Thiếu niên được gọi Huyền nhi kia nghe vậy khóc thành tiếng, liên tục đập đầu, trong miệng van cầu phụ thân đại nhân van cầu người, trên trán máu bầm thành một mảng.

Sắc mặt Chu đại nhân trở nên vô cùng tức giận, vỗ tay xuống bàn một tiếng bốp.

“Cần rồi! Ngươi đây là muốn làm cái gì?” Hắn nghiêm nghị nói.

Hắn còn chưa dứt lời, đã nghe bên ngoài có người bẩm báo

“Lão gia, Hồ tiên sinh đến.”

Lời này khiến cho Chu đại nhân lập tức thu hồi tức giận, đứng dậy, vuốt phẳng quần áo, “mau mời..”

Thiếu niên vẫn đập đầu như cũ thấp giọng khẩn cầu.

“Đi xuống!” Chu đại nhân quát hắn.

Thiếu niên cũng biết dưới tình huống này nói gì thêm nữa cũng là vô ích, chỉ đành phải đứng dậy lui ra ngoài.

Nam tử trung niên được người hướng dẫn khoan thai bước đi dưới ánh đèn lồng mà đến, vừa vịn giáp mặt với thiếu niên kia.

Bên dưới đèn lồng sáng tỏ, là một khuôn mặt vô cùng tuấn tú, có góc có cạnh, đáng tiếc chính lên trên khóe mắt có một vết sẹo phá hư mỹ cảm toàn thân, lúc này sắc mặt thiếu niên buồn bã, đôi mắt đỏ hoe, trên trán còn có vết máu bầm.

Nhìn bộ dáng như vậy, chắc hẳn tâm tình Chu đại nhân không hảo.. Trong lòng nam tử trung niên thoáng qua ý niệm như vậy, không khỏi nhìn thiếu niên thêm mấy phần, suy đoán thân phận của hắn.

Dáng vẻ của hắn có chút chật vật, nhưng trên người ăn mặc đắt tiền, không giống như kẻ ăn người ở..

“Huyền thiếu gia..” Gia đình cung kính thi lễ với thiếu niên.

Nghe xưng hô này, nam tử trung niên chợt giật mình.

Chu đại nhân chức cao vọng trọng mười mấy năm, là một cái nhân vật chỉ cần hắt hơi cũng khiến người người trong thiên hạ khiếp sợ run rẩy, nhưng nam nhân mọi người sợ hãi này lại là một kẻ sợ vợ, đến nay chỉ có một mình Tôn thị, mà Tôn thị không có mang, hắn cũng không có cưới thêm thiếp thất, mà nhận con trai của huynh trưởng Tôn thị làm con thừa tự.

Nhưng thiếu niên này không phải là nhi tử mọi người đều biết, đứa con thừa tự kia tên Khải Thư, năm nay đã hai mươi bốn tuổi, giữ chức quan Cur hành Mật sách lang.

Mà thiếu niên trước mắt này bất quá chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, chắc là nghĩa tử còn lại mà Chu đại nhân mới nhận gần đây.

Cái nghĩa tử này vốn là tôi tớ của Chu Khải Thư, không biết làm sao lại lọt vào mắt mẩu tử Chu Khải Thư cùng Tôn thị, khiến cho họ thuyết phụ Chu đại nhân, nhận hắn làm nghĩa tử, cái nghĩa tử này không giống Chu Khải Thư ngang ngược ngông cuồng, ngược lại làm việc vô cùng khiêm tốn, vì vậy không nhiều người biết đến hắn.

“Thì ra là hắn..” nam tử trung niên gật đầu một cái, lại liếc nhìn thiếu niên một lần nữa.

Nghĩa tử xuất thân là tôi tớ, xem ra mặc dù có danh nghĩa tử, nhưng địa vị vẫn là tôi tớ.

Vị Huyền thiếu gia này đi ra ngoài một đoạn, dừng chân lại, xoay người hướng thư phòng quỳ xuống.

Đây là làm sai chuyện sao? Nam tử trung niên hơi có chút ngạc nhiên, Chu đại nhân đã đi đến, thuận tay khép cửa lại, ngăn cách tầm mắt của hắn.

“Hồ đại nhân, đêm khuya đến đây có việc gì sao?” Chu đại nhân ôn thuận cười nhìn nam tử trung niên.

“Là như vậy..” Nam tử trung niên cũng không khách sáo, thấp giọng nói những lời của Văn Quận Vương.

Chu đại nhân quả nhiên thông suốt, nhìn ánh nến chập chờn trầm mặc một khắc.

“Quận Vương cùng hắn là quen biết cũ, lúc còn ẩn giấu thân phận mà kết giao, mối quan hệ lẫn nhau cũng rất tốt, cho nên..” Nam tử trung niên vội thấp giọng giải thích.

Chu đại nhân cười, giờ tay lên ngăn lại lời của hắn.

“Đã như vậy, lão phu nể mặt đánh cuộc nói một tiếng với Thánh thượng...” Hắn nói, một mặt vỗ tay nam tử trung niên, lộ ra nụ cười hàm ý.

Nói đến đây trong lòng mọi người cũng đã hiểu ý lẫn nhau, nam tử trung niên cũng cười vỗ tay hắn, nói vậy làm phiền Chu đại nhân.

Đại thần gia không tiện ở lâu, hai người qua loa nói mấy câu, nam tử trung niên liền cáo từ, Chu đại nhân cũng không lưu hắn lại, tự mình tiến ra ngoài.

Vì tránh tai mắt, Chu đại nhân chỉ đưa hắn đến bức bình phong, nghe tiếng kéo kẹt của cổ kiệu đi rồi, mới xoay người trở lại.

Trong sân thư phòng, thiếu niên ở nơi đó vẫn quỳ như cũ, một thân bóng đêm bao phủ, giống như tượng đá.

“Đứng lên.” Chu đại nhân đi ngang qua hắn thấp giọng quát.

“Phụ thân đại nhân, tánh mạng nhi tử là do hắn cứu, không thể trở mặt nhìn hắn bỏ mạng...” Thiếu niên lại khấu đầu khẩn cầu, trong thanh âm tràn đầy tuyệt vọng.

Chu đại nhân hừ một tiếng, ngắt lời của hắn.

“Nếu ngươi còn dài dòng thêm một câu, thì ngươi cũng chỉ có thể đền mạng cho hắn...” Hắn không nhanh không chậm nói.

Thiếu niên đang dập đầu nhất thời không kịp phản ứng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Chu đại nhân.

“Phụ thân...” Hắn lẩm bẩm gọi, trên khuôn mặt bị thương nôn nóng bị phủ lên một tầng kính ngạt, “Người, Người...”

“Ta cái gì?” Chu đại nhân hừ một tiếng, nhú mày, phất tay áo bước qua hắn, “Cho nên nói vô tử vô nữ cũng là nhẹ thân nhất, tiết kiệm hơi sức quan tâm các người...”

Thanh âm của hắn có chút bất đắc dĩ cũng có chút đắc ý khó phát giác, nói xong câu đó, cũng đã đi vào trong thư phòng.

Thiếu niên quỳ thẳng tắp nơi đó, tựa hồ qua thật lâu, mới hiểu được ý tứ những lời này, nhất thời mừng rỡ như điên, đập đầu bang bang trên đất, căn bản không cảm thấy đau đớn.

“Đa tạ phụ thân đại nhân, đa tạ phụ thân đại nhân...” Hắn chỉ lặp đi lặp lại một câu như vậy.

Thời điểm Cổ Thập Bát Nương tỉnh dậy đã là hai ngày sau.

Nàng nằm trên một chiếc giường trải đệm vô cùng mềm mại, trên người mặc áo ngủ bằng gấm cũng mềm mòng không kém, sa trướng thêu hoa vàng lấp lánh những tia sáng len lỏi, trong nháy mắt không biết mình đang ở đâu.

Nhưng rất nhanh sau đó nàng chợt ngồi dậy, đưa tay kéo sa trướng, ánh sáng nhất thời ập vào bên trong.

“Tiểu nương tử tỉnh.”

Hai thị nữ nghe tiếng vội bước đến, mỉm cười nói, một người dâng trà, một người mang xiêm áo.

Cổ Thập Bát Nương không có thời gian giả ngốc, mặc quần áo thực nhanh.

“Tiểu nương tử ngủ thật say.” Hai thị nữ hầu hạ nàng khoát ngoại sam trên đầu nói.

Cổ Thập Bát Nương chỉ cảm thấy nội tâm hốt hoảng, không biết là do con đói vì ngủ suốt hai ngày, hay là đối với kết quả sắp đến mà hoang mang.

Bất kể kết quả thế nào, những gì phải đối mặt sớm muộn gì cũng đến.

Dưới ánh nắng rực rỡ, bên trong đình viện thanh xanh mướt, Cổ Thập Bát Nương đã quỳ một lúc lâu, cuối cùng cũng có tiếng bước chân truyền đến.

“Sao còn chưa đi? Ngủ đủ rồi, còn muốn chờ một bữa ăn no bụng nữa đúng không?” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ trên cao, vạt áo màu đỏ thắm chẳng chút hoa văn ngay trước mắt.

Cổ Thập Bát Nương không kim được nước mắt dâng lên.

“Đa tạ Quận vương...” Nàng dập đầu trên mặt đất, nước nở nói.

“Tạ ơn?” Văn Quận vương nhàn nhạt cười, ánh mắt quét qua đỉnh đầu tiểu cô nương, “Không dám, ta còn phải cảm tạ người mới đúng chứ?”

“Tiểu nữ không dám...” Cổ Thập Bát Nương cúi đầu.

“Ngươi còn có cái gì không dám.” Văn Quận vương chậm rãi nói, một mặt cất bước từ từ lướt qua nàng.

Cho đến khi hấn đã đi rất xa, Cổ Thập Bát Nương mới ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng hào hoa phú quý đó lẫn vào trong tán lá xanh biếc.

Lời nói dối vụng về nửa thật nửa giả này, rốt cục đem lại một phần sinh cơ cho nàng, mặc dù biết lời tiên đoán này sẽ có tác dụng, nhưng nàng không hoàn toàn tin tưởng vào tác dụng này.

“Bất kể là vì điều gì, chỉ cần ngươi chịu ra tay, chính là đại ân nhân cứu sống Cổ Thập Bát Nương này..” Nàng đập đầu một lần nữa, thấp giọng nói.

Bên ngoài đại môn Văn Quận vương, đám người Bành Nhất Châm vẫn ở chỗ cũ, ngăn ngó ngồi tựa vào xe ngựa, trên mặt mỗi người đều là mờ mịt trống rỗng.

Cửa kéo kẹt một tiếng, ánh mắt bọn họ cứng ngắt theo thói quen nhìn sang, lần này, một bóng dáng nho nhỏ gầy gò xuất hiện trước mắt.

Nhưng người nào cũng không nhúc nhích, vẻ mặt trơ trọi.

Đây là ảo ảnh, giống như trước kia, chỉ cần bọn họ bước về phía đó, bóng dáng nhỏ bé gầy yếu này sẽ tan biến đi.

“Mọi người, mọi người, luôn ở đây...” Cổ Thập Bát Nương vừa mừng vừa sợ lại xen lẫn nỗi buồn, tăng nhanh cước bộ chạy đến.

Sắc mặt Bành Nhất Châm cùng mấy người chấn động.

“Là thật!” Linh Bảo là người thứ nhất nhảy dựng lên, nhào tới, “Địch thị là tiểu thư đi ra rồi..”

Vừa nói chuyện vừa khóc lớn.

“Là ta, ta đã đi ra rồi.” nước mắt Cổ Thập Bát Nương cũng rơi xuống theo.

Đám người Bành Nhất Châm lúc này mới vui mừng, vây quanh Cổ Thập Bát Nương, vành mắt đều ửng đỏ.

Trở lại khách điểm, nhìn bộ dáng tiêu tụy của Bành Nhất Châm và Linh Bảo, trong lòng Cổ Thập Bát Nương khổ sở.

“Tiểu thư, bọn họ có đánh người không?” Linh Bảo vội kiểm tra sắc mặt nàng.

Sắc mặt gầy yếu nhưng sáng láng, hai mắt có hơi sưng húp.

Ngủ rất tốt.. Cổ Thập Bát Nương có chút ngại, nói ra chỉ sợ không ai tin, thật ra chính nàng cũng không ngờ, thế nào sẽ thiếp đi ở đây.

Lúc ấy Văn Quận vương phát tay áo bỏ đi, cũng không để lại lời nào, tâm tình căng thẳng cùng cực của nàng đột nhiên được thả lỏng, trong lúc ngấm lại những lời vừa rồi của mình để suy đoán các loại hậu quả thì ngủ không hay.

“Thập Bát Nương, chuyện như thế nào?” Bành Nhất Châm liên tục do dự, không nhận được cuối cùng cũng hỏi ra.

“Ca ca hấn..” Tầm mắt Cổ Thập Bát Nương nhìn hướng đại lao, dường như nói với Bành Nhất Châm cũng như nói với chính mình, “Ồn rồi...”

Trong đại lao lúc này, Cổ Hải cùng một người râu tóc tán loạn ngồi đối diện nhau, trước mặt họ còn bày một bàn rượu cùng thức ăn đơn giản.

“..Lão sư, đệ tử kính người một chén nữa...” Cổ Hải nói xong ngẩng đầu lên uống cạn.

“..Tiểu tử, người uống, còn ta uống cái gì...” Lão già râu tóc bạc trắng cười nói, một mặt đưa tay giữ lấy bầu rượu nho nhỏ, tựa như sợ người khác đoạt đi, giữ thật chặt trong tay.

“..Dương Châu vạn tuyền..” Hấn nhìn bầu rượu trong tay, “..Hảo rượu, hảo, nhưng quá nhạt, nếu đổi thành Tô Châu thì chỉ cần ba chén..”

“..Lão sư muốn uống, ta đi mua đến cho người...” Cổ Hải ghen ngào nói.

Lão già cười lên, ném bầu rượu lên tường, bầu rượu rơi xuống vỡ tan.

“Không cần, cái này chỉ uống vào lúc vui vẻ...” Hấn nói, nhấp nháy đôi mắt mấy cái, “Chờ thanh minh năm sau, nếu như người đến viếng lão phu ta, nhớ đem đến ba chén là đủ rồi...”

Cổ Hải nghe vậy cúi đầu nức nở.

“..Khóc cái gì..” Lão già quát lớn, “nhìn bộ dáng râu tóc tán loạn của người kia, còn ra thể thống gì..”

“Lão sư..” Tiếng nức nở của Cổ Hải lớn hơn, “Đệ tử ảm ức thay người...”

“Ủy khuất cái gì? Lão phu chết không phụ nguyện vọng một đời, bất khuất, rất cao hứng..” Lão già cười nói, một mặt gấp thức ăn bỏ vào miệng mà nhai, “Ngươi cũng đừng trách ta hẹp hòi, cơm chặt đầu này ngươi không được ăn rồi..”

“..Lão sư..” Cố Hải cúi đầu quỳ xuống đất khóc lớn.

“Bộ dạng người thật không có tiền đồ mà!” Lão giả ném mạnh đôi đũa xuống bàn, nghiêm túc nhìn về phía Cố Hải, “Người gọi ta một tiếng lão sư, thì nghe ta nói.”

Cố Hải cố kìm tiếng khóc, đôi mắt đỏ nhìn về phía lão giả.

“Thứ nhất, sửa đổi tính tình kích động dẫn đưa người đến địa ngục đi, thứ hai, cẩn thận chính khí cương liệt của người..” Lão giả trầm giọng nghiêm nghị nói, mang theo mấy phần thương tiếc nhìn về phía Cố Hải, thanh âm cũng dần hòa hoãn xuống, “Hào hảo, chỉ làm những chuyện đủ khả năng cũng không phải là phụ sở học cả đời, cũng không cần phải giống lão sư mới coi là đạo quân tử..”

“Đệ tử nhớ kĩ lời lão sư.” Cố Hải cúi thấp người trên mặt đất nghẹn ngào nói.

Mấy ngày sau, Cố Hải ra khỏi đại lao, triều khảo kéo dài lâu nay cuối cùng cũng tiến hành, mà Cố Hải vẫn có tư cách dự triều khảo, tin tức này khiến cho tứ phương chấn động, đưa tới vô số suy đoán về chính sự triều cực.

Hết thảy những thứ hỗn loạn náo nhiệt kia không hề quấy nhiễu đến huynh muội Cố gia, triều khảo rất nhanh có kết quả, mà kết quả này lại một lần nữa dẫn đến xôn xao.

Đầu tiên chính là Cố Hải được phân bổ làm Huyện Lệnh phủ Nam Chương huyện Tương Dương, vốn là nhị giáp sẽ được phân bổ ở kinh thành lục bộ chờ làm chánh quan, chỉ vào những thứ hạng thấp nhất mới bị đưa đến làm nha môn các địa phương cấp tỉnh, nhập vào hàng thất phẩm tiền trình(hàng thấp nhất trong đường danh lợi). Dĩ nhiên, Cố Hải có được bước đường như vậy, coi như cũng đã ngoài dự đoán của mọi người, theo người ta dự đoán, hẳn chắc phải là một cái bị ghê lạnh đợi phân bổ, không ngờ rằng lại vừa vận có một vị trí còn thiếu.

Bất quá nghĩ đến việc bị đưa đến Nam Chương huyện, coi như cũng hiểu được ý tứ Hoàng đế.

Nam chương là huyện phụ cận phân cách giữa Đại Kim và Đại Chu, hôm nay không có Diệp tướng quân ở đó, Đại Kim khi điểm phách lỗi, nơi này thật sự không tốt sống qua ngày...

Trước đây Cố Hải dâng sớ con chỉ trích Chu đại nhân tham sống sợ chết, như vậy Hoàng đế muốn cho kẻ không tham sống sợ chết như hắn đi học hỏi kinh nghiệm, tránh cho đứng nói chuyện không đau thắt lưng.

“Đừng lo lắng, thật ra so với việc sống ở Kinh Thành tốt hơn nhiều lắm.” Cố Hải cố giải thích với Cố Thập Bát Nương, sợ nàng lo lắng.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu, còn chưa kịp nói, bang một tiếng, cửa phòng bị đá văng.

“Cố Hải, người là cái đồ sao chổi!!!”

Một tiếng tức giận mắng to, Cố Ngư đánh một quyền lên mặt Cố Hải, hắn hùng hổ khí thế, Cố Hải bất ngờ không kịp đề phòng, ngã lăn ra.

Cố Thập Bát Nương thuận tay nắm bình sứ trên bàn, mà Cố Ngư vấp chân Cố Hải lại ngã nhào tới, hai thiếu niên vật nhau trên đất, nhất thời không phân biệt được, Cố Thập Bát Nương không cách nào hạ thủ, chỉ sợ ngộ thương Cố Hải.

“Đều là người hại ta! Đều là người hại ta!!!”

Lăn lộn mấy vòng, Cố Ngư cuối cùng chiếm thế thượng phong, vùng quyền đánh Cố Hải.

“Ta hại người?” Cố Hải trở qua trở lại hai cái, lại đề hấn xuống dưới, không chút khách khí đâm liên tiếp, “Ta làm hại người thế nào, ta bị nhốt trong tù, muốn tạo quan hệ với Trọng nguyên công như người cũng không có cơ hội..”

Hắn nói lời này có ý khác, chính là sau khi Cố Hải ra ngoài, mới biết Cố Ngư vốn có đặc quyền xá tội cho mình, nhưng Cố Ngư chậm chạp ngậm không làm, dĩ nhiên, Cố Hải cũng không phải để ý hắn không đi cầu xin cho mình, mà thất vọng đối với cách làm của hắn.

“Người cái mạng phu này, nếu như không phải người làm việc nông cuồng thì tại sao ta lại gặp sự cố như thế này!!” Cố Ngư đương nhiên nghe ra ý tứ của hắn, trong lòng dâng lên cơn tức giận, một cước đá văng Cố Hải.

“Đều là người hại ta, đều là người hại ta!” Hắn lại nhào tới một lần nữa tức giận đấm đá. (hự, hự, Ngư ca đáng yêu quá, *cuốn gói đồ đạc*, tạm biệt Văn ca, em về đội anh Ngư đây, *chùi máu mũi*)

Lúc này Cố Hải mới ý thức được ý tứ hắn nói gì.

Đây cũng chính là sự kiện oanh động thứ hai sau khi trải qua triều khảo, Trọng nguyên không cần tham gia triều khảo, trực tiếp vào Hàn Lâm viện làm một cái Hàn Lâm lão gia, nhưng lần này Trọng nguyên Cố Ngư ngoài ý muốn bị phải đi Nhất Châu làm Huyện Lệnh, lí do tuổi còn nhỏ cần được rèn luyện thêm.

Chuyện trước nay chưa từng có này truyền ra lập tức dẫn đến vô số lời bàn tán, dĩ nhiên không ai tin lí do hoang đường đó, nguyên nhân chính vẫn nhanh chóng được lan truyền đi.

Chuyện thật chính là do Cố Hải, kể từ khi Văn Quận vương phải người chuyển lời với Chu đại nhân, không lâu sau đó Chu đại nhân liền vào cung, lúc ấy còn có mấy quan viên cũng ở đó, thượng nghị đại sự triều đình, lúc mọi người đang định cung tiễn hoàng đế, Chu đại nhân liền đứng ra nói.

“Trong đại lao, những Tiến sĩ kia bệ hạ coi có thể thả ra hay không?” Lão đại nhân trực tiếp nói thẳng.

Lời này khiến cho những vị quan viên ở tại chỗ lúc này cũng không khỏi hít mấy ngụm khí lạnh, Lý đại học sĩ bị kết án tử hình, hơn nữa Hoàng đế cũng lên tiếng kiên quyết không khoan dung Tiến sĩ gây chuyện lần này, nghe ý tứ chính là mấy vị Tiến sĩ kia thế nào cũng phải phụng bồi Lão sư lên đường cùng nhau, sao Chu đại nhân đột nhiên nói ra những lời này? Đây không phải là bất tuân ý chỉ sao? Chu đại nhân xưa nay tinh thông nịnh hót không phải là đột nhiên bị hồ đồ đi?

Nhưng thật sự mấy quan viên lại bị thất kinh một lần nữa.

Hoàng đế nặng nề hừ một tiếng, “Tiểu gia chỉ sợ còn bất tri kì tội!”

Sắc mặt Hoàng đế rất khó coi, giọng nói cũng rất trầm, nhưng ý tứ những lời này cũng thật rõ ràng xem những Tiến sĩ này như hải đồng ngổ nghịch, cũng bất đồng với tội trạng Lý đại học sĩ.

Quả nhiên đúng như dự đoán, thì ra Hoàng đế cũng không muốn lấy mạng mấy Tiến sĩ này, Chu đại nhân vì đoán trúng thánh tâm mà cao hứng, nhưng đồng thời có chút tư vị không đúng, cảm thấy Hoàng đế làm như vậy với mình có chút không hào giống trước đây..

Nhớ ngày đó ở Khu Mật Biên Viện Trương Toàn thượng thư đã từng hồ ngôn với ta, ta cách chức hấn đến Chiêu Châu coi như đã rất nghiêm khắc, nhưng Hoàng đế vẫn như cũ bất bình vì ta, lại cách chức Trương Toàn đến An Viễn Khứ, trong mắt mọi người An Viễn Khứ chính là nơi một đi chính là không thể trở lại, quả nhiên Trương Toàn đã chết tại đó.

Lần này xem Hoàng đế tỏ ra vô cùng tức giận như vậy, lại chẳng qua chỉ là sấm to mưa nhỏ..

Nhưng lúc này Chu đại nhân không thể kháng lại lời của Hoàng đế, cho nên tự mình nói theo ý tứ, Hoàng đế cũng thuận pha hạ lư thả những Tiến sĩ này ra.

Chuyện đến đây coi như kết thúc, nhưng không biết tại sao Hoàng đế nổi hứng, nói đùa với lão đại nhân, hỏi hấn có phải thu chỗ lợi từ kẻ nào, cho nên thay người ta nói tốt với mình.

Chu đại nhân cũng không có giấu giếm, nói những lời trung hiếu tín nghĩa của Văn Quận vương ra.

Hoàng đế nghe nói Văn Quận vương từng quen biết Cố Hải, lại nghe nghĩa tử Chu đại nhân cũng nguyện đổi mạng cứu Cố Hải, cảm động quả nhân cô gia tịch mệnh chí tình, cho mời Văn Quận vương, biểu dương một phen trước mặt mọi người.

Tạm thời không đề cập đến việc Văn Quận vương là có toan tính gì, đảo mắt một cái lại nói Hoàng đế nghĩ đến những ngoại nhân như họ chỉ là người qua đường còn có thể vì Cố Hải cầu xin như thế, thế nào Trạng nguyên Cố Ngự thân là đồng tông huynh đệ đến nay không có lời nào.

Vì vậy Hoàng đế rất tức giận, cảm thấy Cố Ngự tránh họa không đề ý đến huyết thân, viết một chiếu thư đầy hấn từ một cái Trạng nguyên đi làm thất phẩm Huyện lệnh, lấy có trải thế gian bách thái, thấm nhuần nhân tình âm lạnh.

Cố Hải cũng có nghe chuyện này, mặc dù bị Cố Ngự đánh ngã xuống đất, nhưng lại cười ha ha đứng dậy.

“Ta hại huynh? Huynh sai rồi, đây là huynh tự hại chính mình.” Hấn cười to, một tay trụ quả đấm Cố Ngự đang rơi xuống, “Đồng tông đồng tộc, cái gì gọi là thân tộc? Chính là nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn, huynh cho rằng ta gặp họa ngại đứng nhìn há hê là được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Rời đi

Edit: QR2

Nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn, những lời này làm Cố Ngự đang giờ nắm đấm sừng sờ.

“Ta lại không muốn liên lụy cùng một chỗ với những thứ cứt chó như các ngươi.” Cố Ngự chợt cười, thuận tay đấm thêm một quyền lên mặt Cố Hải.

Nhân cơ hội này Cố Thập Bát Nương đập bình sứ vào đầu huynh ấy.

Cố Ngự kêu một tiếng, từ trên người Cố Hải rớt xuống.

“Thập Bát Nương, đừng đánh.” Cố Hải nói.

“Tin rằng một mình huynh không đánh lại hai người bọn muội.” Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Ngự đang nằm bên cạnh Cố Hải, hừ mạnh, bỏ lại bình sứ.

Trải qua trận đánh nhau vừa rồi, hình như hai người cũng mệt mỏi, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cũng không tiếp tục đánh nhau.

Ánh nắng chiếu qua bông hoa hải đường bên song cửa sổ, khắc họa thành một cái bóng kì lạ trên người hai người.

“Thật là không phân rõ phải trái đó Trạng Nguyên gia à...” Cố Hải cười khỏ, lấy tay sờ cổ, chợt phát ra tiếng hút khí: “Ta còn chưa trách huynh thấy chết không cứu, huynh còn trả đũa...”

Tên tiểu tử này ra tay thật độc ác, quay đầu nhìn Cố Ngự, thấy huynh ấy bị thương cũng không nhẹ, vết máu từ đầu vai đang chảy ra.

“Các ngươi là thứ cút chó...” Huynh ấy làm bầm, đôi mắt hẹp dài khép lại, khóe miệng cười khẩy, chợt đưa tay chống đất đứng dậy.

“Những thứ cút chó như bọn ngươi đừng hòng làm khó ta...” Cố Ngự phát tay cười ha ha rồi sai bước đi.

“... Tiêu diệt, đốt sạch, không còn gì còn lại, sạch sẽ...”

Tiếng cười nhanh chóng biến mất ngoài cửa.

Cố Thập Bát Nương đỡ Cố Hải, nhìn cánh cửa đang mở sắc mặt nặng nề.

“Muội thấy huynh ấy không chỉ hận chúng ta...” Nàng nhỏ giọng nói.

Ý tứ của những lời đó, rõ ràng huynh ấy hận không thể hại chết cả tộc, suy nghĩ này thật là cuồng vọng.

Những người thấp kém không thể rời khỏi sự che chở của gia tộc mà người quyền cao chức trọng cũng giống vậy, không thể xa rời sự che chở của gia tộc, người trước thì vì sinh tồn, người sau là vì đạo đức, mà đạo đức đối với những người này mà nói, là gốc rễ của sự sinh tồn.

“Huynh ấy thua thiệt vì vậy, chẳng lẽ còn phải khẳng khái một mực?” Cố Hải xoa mặt đau rát, cau mày nói.

Hai huynh muội liếc nhìn nhau, đồng thời thờ dãi.

“Thật sự huynh không hiểu nguyên nhân vì sao huynh ấy lại ghen ghét chúng ta...” Cố Hải lắc đầu cười khỏ.

“Huynh ấy đoán được...” Cố Thập Bát Nương cau mày nói.

Cố Hải gờ tay lắc đầu, cắt đứt lời nàng: “Không, huynh cảm thấy cũng không phải như thế...”

Vừa nói chuyện vừa đi đến bàn ngồi xuống, Cố Thập Bát Nương khó hiểu, giúp ca ca sửa lại mái tóc tán loạn.

“... Theo lời muội nói, ngày hôm đó ở ngoài cửa phủ thúc bá, huynh ấy nói những lời đó là vì phát hiện huynh có gì đó cổ quái mới có thành tựu ngày hôm nay, Thập Bát Nương, huynh đậu Giải Nguyên, muội là được sư, người ngoài nhìn thấy nghĩ chúng ta trải qua không tệ, nhưng đối với Cố Ngự mà nói, chuyện này đáng để hăm mộ ghen ghét sao?” Cố Hải nói tiếp, nhìn Cố Thập Bát Nương đang chải tóc cho mình qua gương đồng.

Cố Thập Bát Nương lấy thuốc ra, vừa cẩn thận lau vết thương cho ca ca vừa gặt đầu.

“Huynh ấy được tam nãi nãi diu dắt, nhảy một phát thành người bề trên...” Nàng vừa nói vừa nhin không được cười thành tiếng: “Những thứ khác không nói, chỉ nói tiền tài, chính là muội phải bán mấy năm thuốc mới đủ, cũng không thể so sánh tiền tài với huynh ấy...”

“Tiền là vật ngoài thân có gì đáng để so.” Cố Hải cười nói, không khỏi nhếch miệng vì rượu thuốc làm đầu xót.

“Gọi Bành thúc thúc đến xem một chút.” Cố Thập Bát Nương lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da một chút, tay chân Cố Ngự nhỏ gầy, làm sao tổn thương huynh được.” Cố Hải lắc đầu đứng lên: “Lại nói tài học vấn...”

Nói đến đây liền buông lỏng: “Còn cần phải so sao?”

Một người đứng đầu huyện phủ, một người đứng đầu cả nước.

“Huống chi huynh ấy là tự học thành tài, huynh được phụ thân dạy vỡ lòng, từ nhỏ đến lớn đều học ở học viện được thầy chỉ bảo...” Cố Hải đưa tay cầm lấy áo ngoài Cố Thập Bát Nương đưa tới, cười nói: “Nếu phải ghen ghét thì huynh ghen ghét huynh ấy mới đúng...”

Cố Thập Bát Nương gặt đầu như có điều suy nghĩ, cho đến nay hận thù của Cố Ngự đối với bọn họ, nàng đều diễn giải theo nguyên nhân nàng sống lại, thay đổi số mạng của Cố Hải, nhưng xét về biểu hiện của Cố Ngự, huynh ấy cũng không biết chuyện nàng sống lại, chuyện hận thù này cũng có chút

không giải thích được.

“Huynh cũng không sợ huynh ấy, chỉ là huynh ấy...” Cố Hải day day trán: “Thật là khiến người khác nhưc đầu...”

Lần này ca ca đi xa, không biết khi nào mới có thể trở về, ngoài miệng không nói nhưng thật sự trong lòng không bỏ được mẫu thân và mình.

Cố Thập Bát Nương hiểu tâm tư của ca ca, nàng khẽ mỉm cười, kéo tay ca ca.

“Ca ca, thế nào? Ngồi qua đại lao Hình bộ rồi, ngược lại lá gan lại nhỏ đi sao?” Nàng cười nói.

Lúc mình ngồi tù, người đau khổ nhất chính là mẫu thân và muội muội, Cố Hải cũng biết muội muội bồn tẩu khắp nơi cầu Văn Quận Vương, chuyện này cuối cùng mới chuyển lớn hóa nhỏ.

Ý Cố Thập Bát Nương là ngay cả chuyện hấn ngồi tù lớn như vậy mà muội ấy còn không sợ, còn có thể sợ một Cố Ngư.

“Thập Bát Nương, muội có oán trách huynh không?” Cố Hải cầm tay muội muội, ấy này hỏi.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu: “Ca ca làm đúng, làm sao muội lại oán ca ca được...” nàng vừa nói vừa cười: “Muội chỉ đau lòng ca ca... Muội tuyệt đối không sợ, muội muốn ngộ nhờ không cứu được huynh, thật ra cũng không có gì, muội cùng mẫu thân tìm một sợi dây thừng, một khắc đã chết, người một nhà chúng ta lại được đoàn đoàn viên viên...”

Mắt Cố Hải chợt đỏ, nước mắt nhịn không được muốn trào ra.

“Thập Bát Nương...” Cố Hải muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nghẹn ngào không thành tiếng, chỉ là nắm thật chặt đôi tay của muội muội.

Một lúc sau, để hóa giải không khí nặng nề này, Cố Hải cười lớn nói: “Thật ra trong tù huynh cũng không phải chịu tội...”

Cố Thập Bát Nương biết ý định của huynh ấy nên cũng cười hỏi: “Hả? Không phải nói đại lao giống như phủ diêm vương sao? Có các loại hình phạt mà mọi người không hề nghĩ đến...”

“Đúng là có thật. Huynh cũng đúng lúc gặp được...” Cố Hải cười nói, nhìn về mặt rõ ràng khăn trương của Cố Thập Bát Nương: “Chỉ là, thật đáng tiếc, huynh chỉ dừng lại ở việc ăn hèo...”

Hắn nói đến đây chợt dừng lại, nhủ mảy như nghĩ đến chuyện gì đó.

“Thế nào?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Huynh muốn nói có lẽ Văn Quận Vương đã sớm giúp huynh rồi...” Cố Hải trầm tư một lúc rồi nói.

“Chuyện thế nào?” Cố Thập Bát Nương cũng ngoài ý muốn.

“Một lần huynh bị ăn hèo...” Cố Hải nhớ lại, tự giễu: “Thật ra thì đúng là huynh chưa từng chịu đựng qua...” Cố Hải tự nói, sợ Cố Thập Bát Nương khó chịu: “... Huynh sắp hôn mê, mơ màng thấy có một người vọt vào, ngăn chuyện dụng hình... Sau đó huynh chỉ bị mắng, bị giáo huấn lại không bị... Mà mấy người đồng khoa... Thập Bát Nương muội cũng nhìn thấy...”

Cố Thập Bát Nương im lặng, ngày ấy khi đón Cố Hải khỏi ngục giam, Cố Hải đi ra nhưng ba tiến sĩ đi cùng huynh ấy đều bị mang ra ngoài, còn có một người hơi thở yếu ớt, mắt thấy chắc là không được rồi.

“... Nói như vậy, là Văn Quận Vương phái người thu xếp trong tù, cho nên ca ca mới không bị tra khảo?” Cố Thập Bát Nương nói, nếu thật sự như vậy, nàng có chút lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

“Huynh cũng không rõ lắm, người kia sau đó có tới một lần nữa...” Cố Hải nhớ lại: “Chỉ là huynh cũng không nhìn rõ bộ dạng của hắn...”

“Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng nên đi cảm ơn Văn Quận Vương...” Cố Thập Bát Nương nói.

Cố Hải gật đầu, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, ánh nắng chiều đang bị bóng đêm từng tí cắn nuốt, nghĩ tới chuyện cũ, trong lòng ngũ vị tạp trần, nghĩ đến chuyện Lý đại học sĩ bị phán tử hình nhưng vì thể diện được hoàng đế ân chuẩn ban rượu độc, Cố Hải nhanh chóng nắm tay thành quyền.

Những thứ tặc nhân này, chẳng lẽ mắt ông trời bị mù nên không bắt được, ngược lại bắt người hiền lành lương thiện, thiên lý ở đâu, thiên lý ở đâu...

Một ánh sáng xanh chợt lóe, Cố Hải nghĩ mình bị hoa mắt, ngây ngẩn hồi lâu, chỉ thấy khung cửa lay động.

Đây là ông trời nhắc nhở hắn không được nói năng xằng bậy sao?

“Động đất rồi.” Cố Thập Bát Nương sợ hãi kêu lên, đẩy Cố Hải, hai huynh muội vọt ra khỏi phòng.

Nhưng lúc này, toàn bộ kinh thành đều cảm nhận được chấn động.

Văn Quận Vương ngồi ngay ngắn trước bàn, trong tay cầm bút, theo sự chấn động, mực nước rơi trên trang giấy trắng tinh.

Ngoài cửa mọi người la hét, bỏ chạy toán loạn, thị vệ và nội thị đều vọt vào phòng, nhưng ngay lúc này, mặt đất ngừng rung động, trừ việc mọi người kinh hoảng chưa tan, hình như mọi thứ cũng không có gì khác thường.

“Quận... Quận Vương...” Người hầu quỳ đầy đất muốn xin hấn lập tức đến chỗ an toàn.

“Quận Vương... Động đất rồi.” Mưu sĩ kiêm lão sư về mặt kích động, lần đầu tiên ông thiếu lễ độ bắt ống tay áo Văn Quận Vương, tay run run không ngừng.

“Ừ.” Văn Quận Vương để bút xuống, lạnh nhạt nói, ánh nến khắc họa cái bóng mờ nhạt trên mặt hấn.

“VẬY... VẬY MAU TRỐN THÔI...” Người đàn ông nhỏ giọng nói.

“Trốn cái gì mà trốn...” Hình như Văn Quận Vương cười cười, một lần nữa cầm bút lên: “Không bằng các người đi xem một chút tiểu tử kia còn sống hay đã chết, nếu như hấn chưa chết, cái gì ta cũng tránh được, nếu như hấn đã chết, vậy ta cái gì cũng tránh không thoát...”

Cuối tháng năm, ở An Tây Tín Châu phát sinh động đất, nhà cửa sụp đổ vô số, chết gần mười ngàn người, đối với nước Đại Chu vừa được an bình mà nói, thật sự là chuyện lớn tổn thương nguyên khí, trong triều quan viên hủy tất cả nghỉ phép, toàn lực đi cứu tế, mà ngày Cổ Hải nhậm chức cũng sớm trước thời hạn.

Ngoài thành, Cổ Hải bị vô số người vây quanh, cười nói từ biệt, uống vô số ly rượu, nhận vô số thư đưa tiễn, đến lúc mọi người đều say, ngồi hoặc nằm ngay tại chỗ, Cổ Hải mới có thể nói chuyện với Cổ Thập Bát Nương.

Nhận tin Tào thị vẫn đang trên đường tới, nhất định không thể nhìn thấy nhi tử của mình.

“Chờ ca ca thu xếp ổn thỏa bên đó, muội và mẫu thân sẽ đi qua.” Cổ Thập Bát Nương biết trong lòng Cổ Hải khổ sở, cười an ủi.

Bởi vì phải đi nhậm chức ở biên giới Đại Kim với Đại Chu, ngày ngày không yên ổn, Cổ Hải cự tuyệt đề nghị cùng đi nhậm chức với Cổ Thập Bát Nương và mẫu thân, liên tục khuyên can họ mới đồng ý đi sau mấy ngày.

“Muội muội, muội thay mặt mẫu thân nhận lạy của huynh.” Cổ Hải vén áo quỳ xuống.

“Nhi tử bất hiếu...”

“Nhi tử khiến mẫu thân lo lắng...”

“Nhi tử khiến mẫu thân sợ hãi...”

Hấn trịnh trọng khấu đầu ba lần, ngẩng mặt lên đã hai hàng lệ nóng.

Cổ Thập Bát Nương cũng khóc không thành tiếng, đưa hai tay đỡ Cổ Hải dậy, hai huynh đệ lưu luyến lau lệ.

Mà ở một nơi khác, trên đường quan lộ, một chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi, gió chiều xuyên thấu qua tấm màn mỏng, thổi rèm hai bên cửa sổ bay lên, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo của Cổ Ngư.

Trên mặt còn mấy vết xanh tím, cũng không phá hoại vẻ đẹp, ngược lại làm hấn giảm mấy phần âm nhu, tăng thêm vài phần anh khí.

Gió cuốn theo tiếng nói tiếng cười từ bên kia tới, cùng với ngâm thơ xướng khúc tiễn đưa, càng làm Cổ Ngư cô đơn lẻ bóng.

Từ khi tin tức mình được làm huyện lệnh truyền ra, chúng tinh phùng nguyệt một đi không trở lại, đại yến tiểu yến cũng không có tin tức, ngược lại khắp nơi đều là chê cười, hà hề xem náo nhiệt.

Nhưng với người lời đời như Cổ Ngư mà nói, đó là chuyện thường tình như cơm bữa mười mấy năm qua, căn bản là không có chút ảnh hưởng nào.

Đời chính là như vậy, nếu người tốt thì mọi người nâng người lên, hấn không đào tìm móc phôi ra cho người, nhưng nếu người xấu thì người người hấn không được bỏ đá xuống giếng, muốn đạp người xuống bùn, chỉ như vậy họ mới có thể phát tiết những ghen ghét đố kỵ lúc người hơn họ.

“Ngư nhi, thật đúng phúc là họa, họa là phúc, chuyện Hải Ca nhi đã chứng minh chuyện này, hôm nay nó đã thành tấm gương sáng, nhận được vô số lời khen ngợi, mà con...” Lời Cổ Thuận An vang lên bên tai Cổ Ngư, tiếng thờ dài kia mang theo vài phần bất đắc dĩ cũng có mấy phần thất vọng: “Chỉ là vẫn là câu nói kia, họa là phúc, con còn trẻ, lên quá nhanh, đứng quá cao cũng không phải là chuyện tốt, hôm nay ra ngoài, làm đến nơi đến chốn, luyện tập một phen, chuyện tương lai vẫn chưa định được...”

Đúng, Cổ Ngư hấn không phải hết rồi, tất cả giờ mới bắt đầu, Cổ Hải ngại chờ xem, tất cả những người này... Các người hãy chờ xem.

Cổ Ngư nhắc màn xe, vung cây roi dài trong tay, đánh bộp vào thân ngựa, con ngựa bị giật mình nhanh chóng chạy đi, hạ phong từ từ bên tròn, sa mỏng màu xanh đen, bóng xe cô đơn đi về một phía, trong xe bóng dáng thiếu niên kiên quyết mà tiêu sái.

Bóng dáng Cố Hải đã không nhìn thấy lâu rồi, những văn nhân sĩ tử cũng đã tản đi, Cố Thập Bát Nương vẫn đứng dưới cây liễu ngóng nhìn.

Bầu trời có mấy tiếng sấm, bắt đầu có hạt mưa rơi xuống.

Linh Bảo che dù đứng bên người nàng, nhìn Cố Hải phảng phất xa mặt cũng buồn bã.

“Hay là muội đi cùng thiếu gia..” Nàng nói thầm.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, nhìn nàng cười: “Đợi tìm được Linh Nguyên, chúng ta cùng đi, tất cả mọi người đều đi.”

Linh Bảo biết nàng thông cảm, không biết nên cười hay nên khóc.

“Tiểu thư, muội có thể tìm được ca ca không?” Nàng chăm chú nhìn Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương nhìn về mặt nàng, có chút không hiểu nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu: “Có thể, nhất định có thể.”

Nét mặt Linh Bảo giãn ra, cười giống như hoa mùa hè nở rộ.

“Tiểu thư nói có thể là có thể.” Nàng giống như dễ xuống tảng đá lớn trong lòng, nhẹ nhõm nói.

Cố Thập Bát Nương thấy buồn cười: “Chẳng lẽ ta là người đoán đầu trúng đó...” lời đến miệng lại sợ phá hư cảm xúc của Linh bảo vội vàng nuốt xuống.

Linh Bảo cũng không để ý, về mặt kiên định gật đầu: “Tiểu thư đúng là như vậy, tiểu thư nói Linh Bảo mệnh tốt, quả nhiên Linh Bảo mệnh tốt, bằng không cũng không gặp tiểu thư, tiểu thư nói thiếu gia nhất định không có việc gì, quả nhiên thiếu gia gặp đỡ hóa lành, bình an vô sự, bây giờ tiểu thư nói Linh Bảo nhất định có thể tìm được ca ca là nhất định có thể...”

Cố Thập Bát Nương không biết nên nói gì, chỉ đành cười mà không nói.

“Chúng ta về thôi, mua căn nhà tốt một chút, đợi mẫu thân ta đến, liền thu dọn tốt rồi yên ổn ở lại.” Nàng cười nói, kéo Linh bảo xoay người.

Nàng đã quyết định không trở về Kiến Khang, thứ nhất là thất vọng vì gia tộc làm người ta đau khổ, thứ hai là báo đáp ân tình của Vương Nhất Chương, thứ ba là muốn ở kinh thành và chạm xã hội, từ khi chính thức bãi Lư Công làm sư phụ đến nay cũng được một năm rồi, nàng không thể nào luôn trốn tránh giao tiếp với mọi người, như vậy chẳng phải là bôi nhọ danh tiếng của Lư Công sao.

“Tốt.” Linh Bảo cũng rất vui, ngẩng đầu lên lại thấy tiểu thư ngưng cười, theo tầm mắt nhìn thấy trong cơn mưa bụi, có một chiếc xe ngựa đã dừng lại, người đàn ông trung niên đang nhảy xuống.

“Cố nương tử, tìm chỗ nào nói chuyện đi.” Ông ta bước qua, sắc mặt trầm trầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thay đổi dần

Edit:mttrang

Một lời nói dối phải dùng vô số lời nói dối để che giấu, điều này Cố Thập Bát Nương đã biết, ngay lúc đó vốn là nàng dùng bệnh của Văn Quận vương, nắm được nhược điểm của sợ chết của những người truy danh trục lợi, một kích mà thắng.

Trong xe ngựa chậm rãi di chuyển, Cố Thập Bát Nương ngồi đối diện nam tử trung niên, theo cấp bậc người này hoàn toàn có thể sử dụng xe ngựa sa trường thượng hạng, nhưng cỗ xe ngựa này cũng chỉ dùng sa sườn thô mộc mạc, tính thông thoáng kém, nhưng ngăn cách tầm mắt ngoại nhân ngược lại rất tốt.

“Lần này ta đến đây chẳng qua chỉ để hỏi một chuyện...” Nam tử trung niên nhỏ giọng nói, “Làm sao ngươi biết?”

“Không phải là ta biết...” Cố Thập Bát Nương cúi đầu nói, “Chuyện này nói ra tuy hoang đường như vậy..”

Nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng “Nói hoang đường như vậy? Ngươi cũng không phải là không dám nói ra..”

Cố Thập Bát Nương vội cúi người nhận lỗi.

“Nói.” Nam tử trung niên khó chịu nói.

“Tiểu nữ từng bị bệnh nặng một thời gian, tưởng rằng như đã chết, trong lúc hoảng hốt thì thấy có một lão tăng đi đến trước người, nói mấy câu, rồi đẩy tiểu nữ một cái, liền tỉnh lại, bệnh tự nhiên khỏi..” Cổ Thập Bát Nương cúi đầu nói.

Thì ra nói dối cũng thật đơn giản.

“Quá hoang đường!” Nam tử trung niên hừ lạnh, cau mày, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Nói mấy câu gì?” Nam tử trung niên lại hỏi tiếp.

“Sau khi tiểu nữ tỉnh lại nhớ cũng không rõ..” Cổ Thập Bát Nương nhỏ giọng nói, “Chỉ nhớ rõ hần nói mệnh ca ca sẽ có đại nạn, tiểu nữ nằm mộng không tin, cãi nhau với hần, hần liền nói những chuyện xảy ra vào tháng sáu năm thứ bảy này..”

Trong xe trầm mặc một trận, chỉ có tiếng kéo kẹt của bánh xe vang lên đều đều.

“Tiểu nữ vốn là không tin, sau khi tỉnh lại cũng không nhớ, không nghĩ đến ca ca thật sự gặp đại nạn..” Cổ Thập Bát Nương nói tiếp.

“Như vậy Cổ Hải sống, thì Quận vương cũng vậy.. Cũng là lão tăng kia nói?” Nam tử trung niên hỏi, rất không tình nguyện nói ra những lời này.

Cổ Thập Bát Nương cúi thấp đầu, dạ một tiếng.

Nghe nam tử trung niên hỏi bầm, sắc mặt Văn Quận vương vẫn thản nhiên như cũ

“Quận vương..không tin sao?” Nam tử trung niên hơi chán chường hỏi/

Làm một văn nhân, chính hần cũng không tin những chuyện như vậy, là một quân sư, thường ngày có thể suy đoán tường tận mọi chuyện đang xảy ra, nhưng chuyện lần này thật sự khiêu chiến tri thức của hần.

“Quận vương, người có nghe, cô nương kia tháng tư năm thứ năm tại Kiến Khang vì đồn cũi bị rơi xuống vách núi, xem chút bỏ mạng..” Hần lại nói tiếp, “..Vị phụ thân sinh đôi song thai ở Kiến Khang đã cho người điều tra...”

“Không cần.” Văn Quận vương giọng tay ngắt lời hần.

“Quận vương..” Nam tử trung niên hơi ngạc nhiên, ngừng đầu nhìn hần.

“Vị trí sinh, yên trí từ*” Văn Quận vương cười nhẹ. (* không biết sống, sao biết chết)

“Nhưng nha đầu kia đã nói...” Nam tử trung niên cau mày.

Văn Quận vương lắc đầu, “Nhân đạo gần, thiên đạo xa, nha đầu kia nói không cần tin.”

Nam tử trung niên ngẩn ra, chẳng lẽ Quận vương từ trước đến giờ vẫn không tin những lời của Cổ nương tử? Vậy tại sao thay đổi chủ ý ra mặt nói chuyện thay Cổ Hải? Không ai rõ ràng hơn hần từ đầu Văn Quận vương đích thị là không tính quản chuyện Cổ Hải, về phần những lời suy đoán linh tính của người đời, trong mắt bọn họ mà nói, hoàn toàn không có tác dụng, trước mắt nếu như Văn Quận vương được chọn làm Hoàng tử là được rồi, còn không định được thân phận Hoàng tử, những chuyện kia đều là nói suông.

“Nha đầu kia muốn cảm tạ sao?” Văn Quận vương đôi mắt lơ đãng.

Nam tử trung niên đang chìm trong những suy nghĩ của mình chợt lấy lại tinh thần gật đầu một cái, “Quận vương muốn gặp nàng?”

Trên thực tế hần đã từ chối khéo, thân phận thợ thủ công đệ tiện bậc này, coi như tự trong nhà bán lấy là được, còn chưa đủ tư cách đến trước mặt Quận vương.

Hần nhìn sắc mặt Quận vương như có điều suy nghĩ, khóe môi còn cong lên một nụ cười, cơ hồ nghĩ đến chuyện gì cao hứng, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ...

Theo như niên kỉ của Quận vương cũng đã đến thời điểm thành thân, nhưng vì tuyển phi là chuyện trọng đại, nên gác lại sau, sinh là dòng dõi thân vương, cảm y ngọc thực cùng kiêu hoa mỹ quyền là cũng bình thường, chuyện nam nữ coi như đã sớm biết.

Thiếu niên phong lưu cũng là lẽ thường, nói như vậy Quận vương nếu đã không tin những lời hoang đường của Cổ gia nương tử, nhưng vẫn nhất nhất ra mặt, thay đổi ý định, chẳng lẽ vì nhan sắc Cổ thị?

Tiểu cô nương kia, nhìn qua thì có mấy phần thanh tú, nhưng nói đến tư sắc cũng không hẳn là xuất chúng, huống chi trong tay lại là thợ thủ công, hành sự cũng cuồng vọng.

Bất quá tâm tư của thiếu niên cũng không tiện nói thẳng ra.

Trong lúc nam tử trung niên suy nghĩ lộn xộn, Văn Quận vương lắc đầu nói không cần gặp, khiến cho suy đoán của hần càng thêm rối loạn, nhưng nữ nhi như vậy không đáng bận tâm, liền cho qua không nghĩ đến nữa.

“Quận vương, Thái hậu tuyên.”

Thanh âm bán nam bán nữ từ bên ngoài vang lên.

Sau khi đổi phục trang, ngồi trên xe ngựa tiến vào hoàng cung, vượt qua tầng tầng cung điện, xe ngựa dừng lại bên ngoài tẩm cung Thái hậu.

Văn Quận vương bước xuống, theo sự hướng dẫn của Nội thị bước vào, chỉ thấy ba vị Quận vương khác cũng đang ở đó.

Tẩm cung Thái hậu bốn bên âm áp thông thoáng, những nhánh sơn chi đứng đưa trên đỉnh đầu, mùi thơm ngát lan tỏa.

Lúc này ba người nọ đang đứng dưới tàng cây cười đùa vui vẻ.

“Vương huynh.” Hần đi đến, chào hỏi với vị Quận vương lớn tuổi nhất.

“Vương đệ đến rồi sao, đi đường mệt mỏi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi, Thái hậu nương nương để cho chúng ta đợi một chút.” Lớn tuổi nhất là Điện Hàm Quận vương cười nói.

Bốn Quận vương, có ba vị ở lại trong cung, còn Văn Quận vương, bởi vì lần đó trên yến hội thân thể có chút không khỏe, khiến Thái hậu không ưng, nên bị đưa ra ngoài phủ đệ.

Điện Hàm Quận vương cố ý nói lời quan tâm, nhưng thật ra nhắc nhở Văn Quận vương, trên mặt đầy ý giễu cợt.

Văn Quận vương đương nhiên hiểu, cười một tiếng không nói gì, quay qua chào hỏi hai tiểu Quận vương còn lại.

Mọi người làm lễ ra mắt lẫn nhau, Văn Quận vương lúc này mới thấy hai tiểu Quận vương kia đang chọc ghẹo một chú miêu hoa, mèo con không thích bị người bắt, vùng vầy kêu la không ngừng.

“Đây là miêu nhi của Thái hậu sao?” Văn Quận vương thuận miệng hỏi.

“Không phải đâu.” Điện Hàm Quận vương lắc đầu, cười đùa nhìn miêu nhi giãy giụa muốn bỏ chạy, “Trên tường cung rơi xuống, Thái hậu nương nương không thích miêu cầu, đang muốn đuổi nó ra ngoài...”

Hần nói chưa xong, mèo con đã thoát ra khỏi tay hai tiểu Quận vương, đụng vào trên tà áo của hắn.

“Tránh ra.” Hần nhăn mặt cau mày, nhất chân đá miêu nhi bay đến bên chân Văn Quận vương.

Miêu nhi gầy yếu, lông mao thô ráp, hiển nhiên không được người ti mi nuôi dưỡng, bị một cước đá này cơ hồ choáng, ngã mặt nằm dưới chân Văn Quận vương, nhưng vẫn cố gắng tự thân gượng dậy.

Văn Quận vương cúi đầu nhìn, vẻ mặt miêu nhi kinh hoàng, nhưng đã tỉnh trời sinh, có thêm mấy phần liêu lỉnh.

Đây chính là ý chí muốn sống của tất cả mọi sinh linh.

“Vương huynh, đá cho ta.” Hai tiểu Quận vương hô.

Hần cũng không thích miêu cầu, đổi lại trước kia, chắc chắn chán ghét một cước đá văng ra, nhưng vào giờ khắc này, lại do dự một chút, sau đó cúi người xuống, đưa tay đẩy nhẹ, cho miêu nhi mượn lực bay qua.

“Đi mau.” Hần thấp giọng nói.

Miêu nhi nhân cơ hội phóng đi, nhảy hai ba cái đã biến mất trên đầu tường.

Hai tiểu quận vương dậm chân, Điện Hàm quận vương mỉm cười không nói.

Một tiếng ho khan uy nghiêm vang lên, khiến cho tràng diện âm ỹ nhất thời an tĩnh lại, mọi người cùng quay đầu, thấy bóng dáng Minh Hoàng đứng ở cửa cung, phía sau là một đoàn hậu ủng.

Nhất thời mọi người đồng loạt quỳ xuống, hô vạn tuế giá lâm.

“Đứng lên đi.” Long Khánh đế chậm rãi bước vào, lâu nay bị bệnh tật hành hạ, sắc mặt có mấy phần trắng bệch không bình thường, khiến cho nụ cười hiểm hoi của hắn lại bị che lấp đi một tầng.

Ánh mắt hắn đảo qua mấy vị Quận vương, cuối cùng dừng lại bên người Văn Quận vương.

“Văn nhi, đi theo ta.” Chợt hắn nói.

Những lời này khiến cho mọi người ở đây thất kinh, ngay cả bản thân Văn Quận vương cũng khó nén kinh ngạc, kể từ lúc vào kinh đến nay, đây là lần

đầu tiên Hoàng đế chủ động nói chuyện với hắn.

Tính ra tuổi của hắn so với mấy vị được đề cử không lớn không bé, không có bất kì ưu thế nào, huống chi trước đây còn bị di chứng của tái phát của phong hàn, khiến cho Hoàng đế cùng Thái Hậu không vừa lòng, thái độ đối với hắn kém hơn rất nhiều so với ba vị kia.

“Văn Quận vương, nhanh lên, đừng khiến bệ hạ chờ lâu.” Lão thái giám cười híp cả mắt nhắc nhở.

Văn Quận vương lấy lại tinh thần, nói cảm tạ với lão thái giám, bước nhanh theo Long Khánh đế, nhóm người còn lại ánh mắt kinh ngạc không thôi lần lượt bước vào bên trong tâm cung Thái Hậu.

Chuyện hoang miêu nhỏ bé tưởng chừng như tầm thường lại rất nhanh biến thành vô số lời truyền đến tai các Vương tôn Quý tộc, mọi người bắt đầu dò xét vị Văn Quận vương này, nhưng cũng không đến mức đứng đầu ngọn sóng.

Tin tức ngày mấy ngày sau đó cũng truyền đến Kiến Khang, nhưng lại tạo một chấn động khác.

Kết quả của Cố Hải và Cố Ngư ngoài dự đoán mọi người xông xáo còn chưa dứt, nay lại thêm tin Văn Quận vương được Long Khánh đế coi trọng, còn được giữ lại trong cung dùng cơm, đối với Long Khánh đế nhiều năm vẫn kì vọng chính mình có một cái nhi tử cho nên đối với nhi tử của người khác cũng không hòa nhã lắm mà nói, hành động lần này khiến mọi người suy đoán rối rít.

“Nói như vậy, vị Văn Quận vương đó vô cùng có khả năng trở thành Hoàng tử?” Cố Trường Xuân lẩm bẩm.

Mọi người trong chính đường nghị luận âm ỉ lẫn át tiếng nói của hắn.

“Ta đã sớm nói người tầm nhìn hạn hẹp...”

“Lần này được lắm, người ta có núi lớn như vậy để dựa, tiền đồ tương lai không lo, người sợ hãi liên lụy nhà chúng ta, lần này nhà chúng ta muốn liên hệ với người ta chỉ sợ không dễ dàng...”

“Thế nào lại không dễ dàng? Chúng ta cũng không đem hắn trừ...”

“Còn không phải như thế sao? Còn đuổi nương người ta ra ngoài...”

Cố Trường Xuân nặng nề ho khan một tiếng, trong phòng lúc này mới an tĩnh lại.

“Tào thị bị đuổi ra ngoài là có chuyện gì?” Sắc mặt hắn cực kì khó coi quét qua mọi người.

Mấy ngày nay hắn bận tâm lo lắng, không nghĩ đến chuyện Tào thị, hôm nay là lần đầu nghe được chuyện Tào thị bị đuổi ra ngoài.

Cố Nhạc Sơn lấp bắp đứng dậy.

“Là do người làm?” Cố Trường Xuân nhìn hắn chằm chằm.

“Nàng... Các nàng là sao chửi... Khiến gia gia cùng mọi người hết hoảng lo sợ.” Cố Nhạc Sơn cười xòa nói, “Hơn nữa còn liên lụy Ngư nhi...” Nhìn sắc mặt Cố Trường Xuân càng ngày càng đen, vội vàng nói, “Ta làm như vậy là vì lợi ích trong tộc...”

“Vì lợi ích trong tộc? Hay là vì lợi ích của người?” Cố Trường Xuân hừ lạnh một tiếng.

Bàn về thân sơ, Cố Nhạc Sơn đối với Cố Hải gia là gần nhất, vạn nhất Hoàng đế tức giận thì hắn là kẻ đầu tiên trong tộc dính líu tới, gặp xui xẻo đầu tiên chính là một nhà Cố Nhạc Sơn hắn, vốn là Cố Trường Xuân muốn đem một nhà Cố Hải trừ tộc, nhưng chậm chạp không thấy động tĩnh, Cố Nhạc Sơn không chịu nổi, đều đã mắng chửi hù dọa náo loạn đuổi Tào thị, cuối cùng khiến bà phải rời khỏi “Lao sinh” trạch tử (?)

“Dời đi đâu?” Cố Trường Xuân lạnh lùng nói.

“...Dời đến hiệu thuốc...” Cố Nhạc Sơn lấp bắp nói.

Cố Trường Xuân đập tay bốp một tiếng lên bàn, dọa Cố Nhạc Sơn không khỏi run lên.

“Đi mời nàng trở lại cho ta!” Hắn quát lên.

Thình thịch dung dịch tổng thần nan(mời thần dễ dàng tiễn thần khó), mọi người há hê nhìn Cố Nhạc Sơn, lão tử này khiến không ít người chán ghét, lần này cho hắn thể thọt khúm núm.

Cố Nhạc Sơn cũng không phải là quá buồn rầu, ngược lại sáng khoái đáp ứng, chỗ Tào thị đó là quả hồng mềm, vài ba lời dụ dỗ là coi như xong, còn phải mang ơn đội nghĩa với mình, vì vậy sau khi trở về hắn liền bảo phu nhân Quách thị đi, chuyện nhơ nhội này còn không đến mức hắn nhất gia chi trưởng này ra mặt.

“Lão gia...” Không lâu lắm đã thấy Quách thị vội vã trở lại.

Trà trong tay Cố Trường Xuân còn chưa nguội, “Thật nhanh nha.” Hắn thổi thổi trà vụn, giọng nói còn mang theo mấy phần đắc ý.

“Nhanh! Cũng không phải là thật nhanh.” Quách thị ngồi xuống ghế, giặt chiếc quạt trong tay tiểu nha đầu, dùng sứt phẩy phẩy.

Nhìn thần sắc bà ta có chút không phải, lúc này Cố Nhạc Sơn mới hỏi, “Thế nào? Nàng ta không chịu trở về? Còn làm khó dễ người?”

“Làm khó dễ được sao.” Quách thị hừ một tiếng, “Căn bản chính là người không thấy đâu.”

Cố Nhạc Sơn đặt chén trà xuống, vội vàng hỏi, “Đi rồi sao? Đi đâu?”

“Đương nhiên là cái nữ nhi có tiền đồn đi kinh thành rồi.” Quách thị tức giận đáp.

Nghe nói là ba con ngựa kéo xe, còn dùng sa trường thuê hoa thịnh hành nhất ở Kinh thành, khiến trên đường phố Kiến Khang náo nhiệt một phen.

Mặt Cố Nhạc Sơn lơ đãng, “Sợ cái gì, còn có Cá nhi đây, Cá nhi chúng ta tuyệt đối không phải vật trong ao, bất quá nhất thời vận khí không tốt thôi, tiểu tử kia có thể phân rõ giới hạn thì phân rõ đi, khỏi nhọc tương lai lại rước thêm tai họa.”

Nghe hắn nhắc đến Ngư nhi, sắc mặt Cố Trường Xuân hơi hòa hoãn, đối với cảnh ngộ của hắn, bọn họ cũng chỉ thầm than xui xẻo, nhưng theo lời Cố Thuận An cũng đúng, đây coi như là một cơ hội rèn luyện hoàng đế cho hắn, cũng không hẳn là chuyện xấu.

Chung quy Cố Ngư bị như vậy nguyên nhân phía sau cũng có phần Cố Hải chọc giận Thánh thượng mà ra, mà Cá nhi làm việc so với Cố Hải, để cho bọn hắn an tâm hơn nhiều.

Thật may là còn có Ngư nhi, Cố Trường Xuân vui mừng thở phào một cái, nhìn chung thế hệ này cũng có một người như vậy, có thể tương tượng sau Cố Thuận An, Cố gia cũng chỉ có thể dựa vào Cố Ngư.

“Đi thì đi thôi.” Hắn đưa tay dần trán, nghĩ đến những hành động của Cố Thập Bát Nương, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, đại gia cứ như thế thanh tịnh lại.

Lúc Tào thị đến Kinh thành đã là tháng sáu, có nội quyến Bành Nhất Châm đi cùng, ba bốn xe cưỡi nói, cũng rất là náo nhiệt.

Mẫu tử gặp nhau đương nhiên là khóc lóc một phen, sau đó tường thuật mọi chuyện cho nhau.

Tào thị cũng không nhắc đến chuyện bị Cố Nhạc Sơn làm khó làm dễ đuổi ra bên ngoài, còn mấy vị ma ma thấy tiểu thư như thấy người tâm phúc, lú lú không ngừng.

“Không cần để tâm bọn họ.” Cố Thập Bát Nương nghe vậy nhàn nhạt nói.

Các ma ma nhìn nhau, cảm thấy một thời gian không gặp, tiểu thư có chút thay đổi, mặt mày cũng hòa nhã mấy phần, không có lệ khí tràn ngập như mọi ngày.

“Phu nhân sẽ ở trong cửa hàng sao?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Lúc này một nhà Bành Nhất Châm cũng tiến vào, nghe lời của nàng, nương tử Bành gia lập tức cười nói, “Cửa hàng nhỏ, sao dám ủy khuất phu nhân, Tín gia tiểu tử đã rước phu nhân qua ở cùng nàng.”

Tín gia tiểu tử? Chắc là Tín Triều Dương an bài, trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên vui vẻ, nhìn qua Tào thị, lại thấy vẻ mặt bà có chút khác thường.

“Như vậy còn phải đa tạ tỷ ấy.” Cố Thập Bát Nương gật đầu.

“Đa tạ gì, người một nhà cả còn nói cảm tạ gì chứ.” Bành thị cười nói.

“Đại muội tử.” Tào thị đột nhiên ngắt lời Bành thị, thần sắc có chút lo lắng.

Người một nhà? Sắc mặt Cố Thập Bát Nương ngưng lại, nhìn về phía Bành thị, rồi lại nhìn qua Tào thị, xem ra trừ việc Cố Nhạc Sơn gây khó dễ, còn phát sinh chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tình cờ

Lúc tối đã là đêm khuya, một nhà Bành Nhất Châm cáo lui nghỉ ngơi trước, đi thuyền một nhọc, ma ma giữ cửa cũng bị đuổi đi nghỉ ngơi sớm.

Linh Bảo kéo tay Tào thị, dẫn bà vào phòng ngủ nhìn xung quanh, nói chuyện ở đây chỗ nào mua được vải đẹp, làm sao đặt mua được, lại dẫn bà đi xem chậu hoa tươi bên cạnh cửa sổ.

“Đã tốn không ít tiền chuẩn bị, còn phí tâm vào chuyện này...” Tào thị vừa nói vừa lấy khăn lau nước mắt.

Đang nói chuyện, Cố Thập Bát Nương tiến vào, Linh Bảo đang định cáo lui thì bị Tào Thị đưa tay kéo lại.

“Đã có tin tức của ca ca người chưa?” Bà hỏi.

Linh Bảo lắc đầu nhưng chợt nở nụ cười: “Tiểu thư nói rồi, nhất định sẽ tìm được.”

Tào thị đọc phát hiệu, lại giữ chặt Linh Bảo đang định đi, cảm động vì nàng đối xử với Cố Hải có tình có nghĩa.

“Đây là điều ta nên làm, một nhà phu nhân đối với chúng ta ân trọng như núi, Linh Bảo có thể bỏ mạng vì thiếu gia cũng đáng...” Linh Bảo nói.

Cố Thập Bát Nương ngồi trên ghế, tựa tiểu phi tiểu nhìn họ nói chuyện, nhẹ nhàng sờ ngón tay của mình.

Mấy ngày nay nàng xao nhãng tay nghề, móng tay cũng đã dài.

Bên này Tào thị lôi kéo Linh Bảo nói chuyện thao thao bất tuyệt, lời nhai không ngừng, Linh Bảo dần dần phát hiện điều không đúng, lâu ngày mới gặp, mẫu tử tiểu thư nên nói chuyện trắng đêm mới đúng, sao lại có bộ dạng như vậy, nhìn phu nhân giống như sợ ở cùng một chỗ với tiểu thư.

“Được rồi, Linh Bảo đi nghỉ ngơi đi.” Rốt cuộc Cố Thập Bát Nương lên tiếng.

Nhất thời Tào thị hoảng sợ, nhưng lại không tiện nói chuyện gì nữa, chỉ đành nhìn Linh Bảo cáo lui ra ngoài.

Đôi mắt trong trẻo của nữ nhi nhìn mình thẳng tắp, Tào thị thấy tay chân càng thêm luống cuống, bà định mượn cớ tránh né, lại thấy Cố Thập Bát Nương đứng dậy đi tới chặn trước mặt bà.

“Mẫu thân nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Cố Thập Bát Nương nhìn mẫu thân bị giật mình giống như nai con hoảng sợ, cảm thấy buồn cười nhưng áp chế lại.

“Không có gì...” Tào thị nhắm mắt làm bầm.

“Không có cái gì là sao?” Cố Thập Bát Nương nén cười muốn nội thương: “Có phải người mang nữ nhi bán đi?”

Những lời này khiến Tào thị kinh ngạc ngẩng đầu lên, vội vàng xua tay.

“Không, không phải, công tử Tín gia kia không giống những người khác, là một người đọc sách, cũng không thể coi trọng tài luyện được của con để mưu lợi...” Bà hoảng sợ nói.

Lời còn chưa dứt, nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Cố Thập Bát Nương lại ngượng ngùng cúi đầu.

“Ai là công tử Tín gia?” Cố Thập Bát Nương hỏi, giọng nói bình tĩnh, không kinh ngạc chút nào.

Tào thị ngẩng đầu nhìn nữ nhi, nhỏ giọng: “Là đệ đệ trong tộc của Tín đại công tử, tên là Xuân Phương.”

“Tín Xuân Phương...” Cố Thập Bát Nương cau mày lặp lại.

“Con có thể không biết, hẳn là người đọc sách, cũng có biết ca ca của con...” Tào thị giải thích.

“Con biết huynh ấy.” Cố Thập Bát Nương cắt đứt lời bà gật đầu.

Bên ngoài đình đầy trúc xanh, thiếu niên cầu học dịu dàng khiêm tốn.

Nàng từ từ xoay người, trên mặt mặc dù vẫn không hề bận tâm như cũ nhưng trong lòng lại có một tư vị khó tả lan tràn.

Nói như vậy, ngày đó, chính là vì để mình gặp mặt người này, mà không phải là chuyện mình đã đoán chắc, xin mình luyện được.

“Thập Bát Nương...” Phát hiện cảm xúc của nữ nhi thay đổi, Tào thị càng thêm thấp thòm lo âu: “Con... Con tức giận mẫu thân tự ý chủ trương?”

Không đợi Cố Thập Bát Nương trả lời, bà thê lương nói tiếp:

“...Nhà hẳn cũng là người bình thường, cũng là người sớm mất phụ thân, chỉ còn hai mẫu tử...”

“... Tỉnh tỉnh hiền lành, chăm chỉ học giỏi...”

“... Khi đó, người người với chúng ta tránh không kịp, lại không dám nói có quen biết với ca ca con, chỉ sợ dính líu gây họa, trong lòng mẩu tử hấn cũng rất bất bình...”

“...Thập Bát Nương, mẩu thân muốn ngộ nhờ ca ca con đi, mẩu thân không có bản lĩnh gì, con có thể có chốn đi về, không phải cô đơn một mình, mẩu thân chết cũng có thể nhắm mắt...”

Nói đến đây, giọng bà đã nghẹn ngào.

Nước mắt Cô Thập Bát Nương nhịn không được rơi xuống, quỳ trước mặt Tào thị.

“Mẩu thân, người... chịu khổ.” Nàng nức nở nói.

Tào thị bước nhanh tới đỡ nàng dậy, vừa giúp nàng lau nước mắt vừa cười lớn: “Tại sao lại nói thế, mẩu thân khổ chỗ nào, người chịu khổ là con, mẩu thân vô dụng cái gì cũng không giúp được, ngược lại lúc nào cũng liên lụy đến con, làm con lo lắng...”

“Mẩu thân...” Cô Thập Bát Nương chui vào ngực bà nghẹn ngào: “Nữ nhi biết, nữ nhi biết mẩu thân khổ sở... Nữ nhi mới là người khiến mẩu thân lo lắng...”

Chuyện này mọi người đều biết Cô Thập Bát Nương nàng bên ngoài bốn ba vát vả.

Nhưng Tào thị ở nhà trôi qua dễ dàng hơn sao? Nhi tử sống chết không rõ, lại để nữ nhi bên ngoài bốn ba, đối với một người mẩu thân mà nói, trong lòng không biết là cảm xúc gì.

Bà lo lắng cho nhi tử, nữ nhi, chịu được sự chê cười của người khác, lại không chịu nổi nỗi tâm đau khổ của chính mình.

Từ xưa đến nay, quân vi thân cương, phụ vi tử cương*, trong nhà họ không có phụ thân chống đỡ, bà làm mẩu thân tất nhiên muốn vì con cái che gió che mưa, nhưng từ khi nữ nhi bệnh nặng tình lại, tất cả đều điên đảo rồi.

* Quân vi thân cương, phụ vi tử cương, phu phụ vi cương: đây là “Tam cương” trong Nho giáo thời xưa. Trong đó, người trên (vua, cha, chồng) phải chăm sóc, thương yêu và bao dung người dưới (bề tôi, con, vợ), bề dưới phải kính nhường, thương yêu, phục tùng và biết ơn người trên.

Nữ nhi cường thế, làm ra tiền, làm cho họ áo cơm không lo, chặn tất cả khinh khi của mọi người.

Nữ nhi có thể làm ra những chuyện này, thân là mẩu thân bà tự nhiên kiêu ngạo, nhưng quan hệ mẩu tử đảo lộn, lại khó tránh khỏi mang đến áp lực, loại áp lực này biểu hiện ở chỗ bà lo âu, hoảng sợ, mờ mịt và tự trách thật sâu.

Tự trách bản thân mình vô dụng, hận mình không được cứu nhi tử, không bảo hộ được nữ nhi, có lúc bà nhịn không được suy nghĩ, nếu mình chết rồi, nhi tử và nữ nhi sẽ ít đi một chút ràng buộc, ngày cũng trôi qua nhẹ nhõm hơn.

Cô Thập Bát Nương chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng hôm nay mẩu thân nói bà vô dụng, đối mặt với mình lại có vẻ mặt hoảng sợ, lo âu hiện rõ, mới để nàng phát hiện, đến nay nàng chỉ lo đề phòng ngoại nhân, vượt mọi chông gai nhưng chưa bao giờ nàng quay đầu lại xem người thân bên cạnh chịu bao nhiêu áp lực.

Chính nàng sống lại, đối với đủ loại bi kịch chưa từng xảy ra trước mắt đã đích thân trải qua, nhưng mẩu thân và ca ca không có kinh nghiệm này, tuy bọn họ lựa chọn tin tưởng ủng hộ nhưng lại che giấu bản thân đang lo âu thấp thỏm, lao đảo đi theo sau lưng nàng, không mưu cầu lạc hậu cùng nàng, không liên lụy đến nàng.

Người một nhà thần kinh cũng căng đến cực điểm, một môi không chịu nổi, bọn họ có tiền lại hóa giải đủ mọi nguy cơ, nhưng bọn họ có hạnh phúc vui vẻ hay không, đây là số mệnh tốt đẹp trong mơ mà nàng mong muốn hay sao?

“Thập Bát Nương, huynh cảm thấy có lẽ chuyện này không phải tự nhiên...” Nàng nghĩ đến câu nói kia của Cố Hải.

Đó là sau khi ra tù, thấy nàng bị phần tố cáo số mệnh, ca ca trầm mặc rồi nói câu kia.

“...Có lẽ cũng không phải là số mệnh không thể thay đổi, mà là do chúng ta là chúa tể số mệnh...” Thiếu niên mang theo vài phần đau khổ sau khi hiểu ra: “Số mệnh của mỗi người, đều do chúng ta tự lựa chọn, trải qua chuyện này, huynh càng hiểu hơn đạo lý này... Thập Bát Nương, không phải số mệnh buộc chúng ta lặp lại số mệnh trước đó, mà là chính chúng ta chọn cái gì là số mệnh, Thập Bát Nương, muội đừng sợ số mệnh bắt chúng ta bước lên đường cũ, buông tâm ra, muội hãy can đảm sống tốt mỗi ngày...”

“Đây chính là buông tay sao?” Cô Thập Bát Nương lẩm bẩm.

Tào thị cũng không biết nữ nhi trong nháy mắt nghĩ đến chuyện gì, nghe con nói không đầu không cuối, chỉ nghĩ con vì mình đường đột đồng ý hôn sự mà buồn rầu.

“Chuyện công tử Tín gia kia, nếu con không hài lòng thì từ chối thôi...” Bà vươn tay, nhẹ nhàng vỗ về nữ nhi đang nhún chân mảy.

“Còn chưa quyết định?” Cố Thập Bát Nương có chút ngoài ý muốn, theo tính tình Tào thị, chuyện này sợ đã không thể quay về.

“Còn chưa nạp cát...” Tào thị hơi hoảng sợ nhắm mắt nói nhỏ.

Nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tể, thỉnh kỳ, thân nghinh gồm sáu lễ, bước mầu chốt chính là nạp cát, ý nghĩa của việc này cũng giống như hạ thư, giống như hiệp định trong kinh doanh, một khi hoàn thành bước này, nghĩa là khế ước đã thành, lúc này thay đổi được coi là thất ước.

Cố Thập Bát Nương khẽ thở phào nhẹ nhõm, chợt cười: “Thế nào lại không nạp cát?”

Theo lý thuyết, Tín Triều Dương sẽ không để mặc mọi chuyện dừng ở thời khắc mầu chốt này, nên định xuống hôn sự này trước khi Tào thị rời đi, thế mới phù hợp với cách hắn làm việc.

“Mẫu thân muốn hỏi ý con một chút...” Tào thị nhẹ giọng.

“Có thật không?” Cố Thập Bát Nương không tin.

Thật muốn hỏi ý nàng cũng không đi đến nạp cát mới nhớ.

Mặt Tào thị ửng đỏ, cảm xúc chân thật ở trước mặt Cố Thập Bát Nương hoàn toàn hiện ra.

“Là bởi vì, bởi vì trong nhà có người nói... có người nói...” Bà chần chờ, ngẩng đầu nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Nói gì?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Nói con có khả năng là trắc phi của Quận Vương...” Tào thị lấy dũng khí nói ra tiếng như muỗi kêu.

Cố Thập Bát Nương tức cười: “Sao con lại làm trắc phi?”

Văn Quận Vương giúp đỡ Cố Hải là chuyện đã truyền đi khắp nơi, bình thường bách tính đối với chuyện đại sự trong triều, vị nào trong sạch thanh liêm vị nào xấu xa, một chút cũng không biết, cũng không cảm thấy hứng thú, tất cả mọi người đều thích phong cách diễn nghĩa chuyện xưa, thiếu nữ dừng cảm xông xáo kinh thành, được ăn cả ngã về không, chọc giận vương thất quý tộc, phải gặp mặt Quận Vương, đến đây mới cầu quý nhân ra tay tương trợ, như vậy chuyện xưa mới có thể lưu truyền rộng rãi.

Truyền tới truyền lui, vì muốn tăng thêm chút giá trị để thích hợp với khẩu vị quần chúng, giả như công tử đa tình, hồng nhan đáng thương...

“Quả thật là nói bậy nói bạ!” Cố Thập Bát Nương dựng thẳng lông mày quát lớn, liếc mắt thất Tào thị đang tự trách, vội chậm rãi nói: “Mẫu thân, lời này về sau nhất định không được tin, không được nói...”

Tào thị vội đồng ý, chần chờ một lúc, hỏi nhỏ: “Thập Bát Nương, thật ra mẫu thân không phải muốn con trèo cao... Thật sự ta muốn hỏi con một chút... Trong lòng con nghĩ thế nào?”

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt không nói.

“Thập Bát Nương, con còn trẻ, mặc kệ một đời kia... Một đời kia như thế nào... Hôm nay hãy xem như ác mộng...” Tào thị vuốt vai nữ nhi, nhìn gương mặt mỗi một của nữ nhi dưới ánh đèn, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ chua xót: “Đời người còn rất dài... cũng không thể mãi cô đơn một mình, trong lòng mẫu thân rất khó chịu... Trong lòng con nghĩ thế nào?”

Trong phòng trầm mặc.

Qua một lúc Cố Thập Bát Nương mới ngẩng đầu lên, lắc đầu: “Mẫu thân, chờ ca ca thành gia lập thất rồi hãy nói, hiện tại con không suy nghĩ đến chuyện này.” Nàng nói lộ ra ý cười, nắm tay Tào thị: “Chỉ là mẫu thân, người yên tâm, lòng con đã có tính toán.”

“Thật ra thì đứa bé kia rất tốt...” Tào thị nhẹ giọng.

Cố Thập Bát Nương gật đầu: “Con hiểu rõ.”

Mặc dù do Tín Triều Dương sắp xếp làm cho lòng người không thoải mái, nhưng bỏ qua điểm này, nàng tin Xuân Phuong là đối tượng tốt để thành thân, nàng đã từng thấy hắn, là người thế nào ít nhiều trong lòng cũng có nắm bắt, tướng mạo đường hoàng, lại là người đọc sách, mầu chốt là không có chút thành kiến nào với gia đình họ, cái gì cũng tốt chỉ là gặp thời điểm không tốt.

Bây giờ nàng vô tâm kết hôn.

“Đã như vậy, mẫu thân nghe lời con.” Tào thị thở dài gật đầu, vuốt má gầy gò của nữ nhi: “Thập Bát Nương, mẫu thân chỉ muốn con thật tốt, thật vui vẻ, như vậy so với mọi thứ đều tốt hơn...”

Cố Thập Bát Nương nhìn bà gật đầu cười: “Con biết rõ.”

“Lần này lại liên lụy đến thanh danh của con rồi...” Tào thị áy náy nói.

Lúc này, tin tức cự tuyệt hôn sự truyền đi, sai chi chi có nhà họ, theo ấn tượng trước sau như một của mọi người, chỉ sợ thanh danh của Cố Thập Bát Nương lại xấu thêm mấy phần.

Cố Thập Bát Nương cười ha ha: “Thanh danh? Cái đó có lợi ích gì?”

Thư hồi âm là do Tào thị viết, toàn bộ bức thư đều là xin lỗi và tự trách, nhưng chuyện này cũng không làm cho người nhận thư giảm bớt tâm tình buồn bực.

“Đệ đã sớm nói, kinh thành là nơi nào? Thế giới của hoa hoa, một đôi mắt nhìn không đủ, mọi người đều là những người tuyệt vời...” Về mặt Tín Triều Lăng khi nói tới đó, giống như đang đứng giữa muôn màu rực rỡ, hận không thể nước miếng tứ tung: “... Người ta có thể nhìn tên tiểu tử như Xuân Phương kia mới là lạ! Còn không bằng ca ca huynh...”

“Câm miệng!” Tín Triều Dương phẫn nộ quát.

Tín Triều Lăng vội im lặng rụt đầu.

“Nàng không phải là loại người như vậy...” Tín Triều Dương thì thầm, giống như đang nói cho chính mình nghe.

Tín Triều Lăng nhin không được vênh tai lên: “Loại người như vậy? Đại ca, đó là kinh thành, Cố nương tử đến kinh thành, có một câu nói thế nào nhỉ? Trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, có một biển người muốn cưới nàng, người ta tự nhiên muốn cẩn thận chọn lựa, đệ đã sớm nói, Xuân Phương này ngu si...”

“Câm miệng!” Tín Triều Dương lại quát lên, khuôn mặt luôn hi nộ không thay đổi lại hiện ra vẻ tức giận.

Rốt cuộc mình sai ở chỗ nào? Không nên là kết quả này, an bài của mình bám sát mong muốn của nàng ấy lại thích hợp với nàng ấy, ngay cả dù có biết là mình cố ý an bài, Cố nương tử cũng chỉ tiếp nhận ý tốt của mình, ngay cả lợi ích của nàng vẫn được giữ lại trong đó, nhưng nhân phẩm cũng tốt, nhà cửa cũng tốt, không phải dúi mù ép gả hay tiếp cận lung tung...

Không thể nào, không thể nào từ chối thẳng thừng như vậy được, Tín Triều Dương ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa sổ, mùa hè đến, trong viện cây cối xanh tốt, tựa như muốn che luôn bầu trời trong xanh trong viện, trên trời một con chim nhỏ bay xẹt qua, tùy ý và sung sướng bay lượn như thế.

Người kia và con chim thật giống nhau, bây giờ rốt cuộc trước mắt hắn chỉ còn khoảng trời này

“Huynh đi kinh thành.” Tín Triều Dương đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Tín Triều Lăng bị lời nói không đầu không đuôi đó làm hoảng sợ, lúc phản ứng kịp vội vàng đuổi theo.

“Đi kinh thành làm gì?” Tín Triều Lăng hỏi.

Bọn họ ra tới cửa, đứng trước biển hiệu, Tín Triều Dương đuổi thẳng bàn tay ra trước mặt, sau đó chậm rãi khép lại thật chặt.

Nhưng lúc này một tiếng gió đánh tới, Tín Triều Dương nghiêng đầu theo bản năng, một mũi tên bay sát tai hắn, bịch một tiếng cắm chặt vào ván cửa.

Bên ngoài Tín gia, mọi người lập tức kêu lên sợ hãi, nhóm hộ vệ gác cổng kêu loạn, chạy loạn đến bảo hộ Tín Triều Dương, Tín Triều Lăng sợ hãi ôm đầu chui vào cổng tò vò bên trong.

“Câm miệng!” Bỗng nhiên Tín Triều Dương quát lên.

Mũi tên vẫn rung rung mang theo một tờ giấy dính chặt trên cánh cửa.

“Lấy nó ra.” Tín Triều Dương nói.

Người hộ vệ gần đó lập tức đưa tay rút xuống, cầm tờ giấy cẩn thận đưa tới.

“Cẩn thận có độc.” Bên trong Tín Triều Lăng thò đầu ra hô.

Tín Triều Dương không để ý, nhận lấy mũi tên, mở ra xem, đây chỉ là một mũi tên trong quân đội hay dùng, lực bắn rất mạnh, để ám sát mình? Quá là chuyện bé xé ra to...

Tín Triều Dương lại xem mảnh giấy bị mũi tên xuyên thủng, qua cái lỗ nhỏ hẹp, mơ hồ có thể thấy được trong đó có chữ, Tín Triều Dương tùy tiện mở giấy, trên đó rõ ràng viết: “Đám mưu thế của ta, chết cũng...”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Tương hộ

Edit: nnttrang

Thất nguyệt, tại Nam Chương, bên trong huyện nha đồ nát, Cố Hải một thân quan phục vừa cau mày vừa nhấc chân một cước đá văng cửa đại môn.

Bên trong đình viện, hai mươi ba mươi quan binh có đứng có ngồi, đang uống rượu cười đùa, nghe thấy tiếng động liền nhìn sang.

Những người này đều là kẻ đao khẩu thực huyết, dưới tay họ chết cũng trên dưới mấy chục mạng người, đồng loạt nhìn sang, khiến Cố Hải cảm thấy có một loại áp lực vô hình đánh úp đến, cước bộ của hắn không tự chủ chậm lại một nhịp.

“Ngươi là ai!” Lính gác cổng đứng lên, cầm vũ khí quát.

Cố Hải nghiêm nghị hừ một tiếng, ánh mắt quét qua đám người bọn họ.

“Chủ nhân mới.” Hắn nói, tiếp tục bước về chánh đường phía trước.

“Huyện lệnh đến. Mau tránh ra.” Nội thị dẫn đường là một trung niên nam nhân cười nói, vẫy tay ra hiệu binh vệ lui xuống, hướng Cố Hải chấp tay.

Cố Hải không để ý đến, lướt qua hắn, bước vào trong đại đường.

Đại đường có chút âm u, bên trong còn có mười mấy người chức vị lớn nhỏ không đồng đều, bọn họ vây quanh một tấm quân đồ, dường như đang thương nghị chuyện gì.

“Lui xuống trước đi.” Thanh âm khàn khàn của một người truyền đến.

Mọi người nhanh chóng lui ra, bên trong phòng chỉ còn lại Cố Hải cùng với nam tử đang ngồi trên ghế Huyện lệnh bên dưới mình kính cao huyền (*) ánh mắt chăm chú nhìn hành quân đồ.

(*)Về sau, nơi các quan thự nha môn đều treo tấm biển “Minh kính cao huyền” 明镜高悬(gương sáng treo cao), “Tân kính cao huyền” 秦镜高悬(gương Tân treo cao) (1), ngụ ý phân biệt rõ đúng sai, công chính vô tư. Thời Đường các vị Hoàng đế thường tặng gương đồng cho những vị quan có chính tích nổi bật, có tác phong liêm khiết, biểu thị sự động viên khích lệ.

“Các ngươi định ở chỗ ta lâu dài sao?” Cố Hải có gắng kiềm chế cảm xúc, trầm giọng hỏi.

Nam tử cũng không quay đầu lại, rung nhẹ đôi chân thon dài, nhìn hành quân đồ.

“Huyện lệnh chịu hạ mình gặp ta?” Trong giọng nói của hắn có ý cười.

“Nếu như các ngươi chịu đi, ta hạ mình lần nữa cũng có thể.” Cố Hải nặng nề nói, “Nam Chương ta chiến hòa phức tạp, cư dân khốn khổ thiếu thốn, bây giờ không thể nuôi nổi mấy vị quân gia, quân gia đây đưa ở chỗ này chẳng bằng đi mấy bước đến Đường Châu thuận tiện đuổi bọn Kim cầu có phải hơn không.”

Thẩm An Lâm cười, quay đầu, chống tay nhảy xuống cao trác.

“Bất quá là ăn một chút gạo và bột mì của các huynh, Huyện lệnh thật hẹp hòi.” Hắn nói.

“Bột gạo cũng phải xem cho ai ăn.” Cố Hải nhàn nhạt hừ một tiếng nói, “Đừng nói là gạo và bột mì, nếu như có thể giết Kim cầu, cắt thịt đổ máu dân chúng cũng vui vẻ chấp nhận.”

Lời nói không chút khách khí.

“Xem ra bản tử của Hình bộ đại lao đánh huynh còn chưa đủ.” Thẩm An Lâm cười nói, đi xuống mấy bước, nhìn Cố Hải.

Về mặt thiếu niên so với năm ngoái ở Kiến Khang trở nên trầm ổn hơn nhiều, nhưng bởi vì vất vả, trên mặt khó giấu vẻ phong trần mệt mỏi.

Làm cái Quan phụ mẫu huyện Nam Chương này quả là chuyện không dễ dàng.

Ánh mắt Thẩm An Lâm không khỏi nhu hòa mấy phần, “Sao? Còn chịu đựng được?”

Mình trực tiếp là người chất vấn gây sự, không khí giữa bọn họ phải là giương cung bạt kiếm mới đúng, không ngờ Thẩm An Lâm đột nhiên lại chuyển đề tài, thái độ lẫn ngữ điệu cũng hòa ái mấy phần.

Mà nghĩ đến thái độ này từ đâu mà đến, Cố Hải phải áp chế lửa giận bùng bùng dâng lên, cũng là nguyên nhân đến đây nửa tháng, hắn không đối mặt với

Thẩm An Lâm

Chỉ cần nhớ đến người này khiến cho muội muội hấn tuyệt vọng đến chết, hấn liền muốn hung hăng phi nhỏ hung hăng chà đạp tên này, nếu có thể thì trọn đời trọn kiếp không bao giờ muốn.... gặp lại lần nữa, nhưng mà hết lần này đến lần khác cứ xuất hiện trước mắt, hơn nữa cứ chỉ cùng lời nói lại tự cho mình là muội phụ mà đối đãi với hấn.

Đừng mơ tưởng

Cố Hải cười to phát tiết lửa giận bùng lên.

“Nếu bây giờ lang binh các ngươi không đi, ta không dám chắc có còn chịu được hay không.” Hấn thu lại nụ cười nói tiếp.

Thẩm An Lâm nhìn hấn, gật đầu, cúi đầu nhìn chân bước đi.

“Cố Hải.” Hấn ngừng đầu lên, “Làm con không được cãi cha mẹ, nhưng ta biết việc làm của gia phụ khiến cho huynh thất vọng, nhưng ta đã nói, cửa hôn sự này ta chấp nhận, lần này ta trở về, liền đến rước dâu.”

Cố Hải phốc cười một tiếng, ngừng cao đầu nhìn Thẩm An Lâm, “Ngươi nằm mơ.”

Thẩm An Lâm hơi ngẩn ra, ánh mắt lóe lên nhìn hấn.

“Ngươi nằm mơ đi, muội muội ta có gã cũng không gã cho ngươi, chết tâm đi.” Cố Hải cười nhạo nói.

“Gã cho tên thư sinh Tín gia kia?” Thẩm An Lâm chột tiếp lời.

Cố Hải ngẩn ra, chuyện này hấn cũng không biết, đối với Cố Thập Bát Nương mà nói, chuyện này hoàn toàn không cần thiết nhắc đến trong thư, mà Tào thị đương nhiên ngưng ngưng cũng sẽ không nói, nhưng hấn cũng không muốn chứng thực từ miệng Thẩm An Lâm, chính hấn là ca ca ngược lại một chút cũng không biết.

“Cho dù gã cho người nào cũng tốt, trừ ngươi ra.” Hấn thuận miệng nói, trong đầu đã phân tích nhanh chóng thông tin hạn hẹp này, Tín gia, nhà Tín Triều Dương, thư sinh sao, hấn từng biết một tên thư sinh trong tộc Tín Triều Dương, Tín Xuân Phụng.

“Kiêm hòa hữu lễ, tri nhân đạt nghĩa, hộ gia thủ thân, thật là tương xứng.” Giọng nói của hấn cao hơn, “Tốt hơn nhiều so với kẻ vong ân phụ nghĩa như ngươi...”

Chột nhớ đến dù sao Thẩm An Lâm cũng chưa có làm ra hành động vong ân phụ nghĩa kia, chỉ trích như vậy không nói được đành ngưng lại

Thẩm An Lâm nghe được, trầm mặc một khắc.

“Chuyện của huynh lần này ta không giúp được, là ta vô năng.” Hấn thấp giọng nói

Cố Hải hơi ngạc nhiên, không ngờ hấn lại cho rằng mình nghĩ như vậy, hơn nữa lại dứt khoát tự nhận bản thân vô năng.

“Ta cần gì giúp đỡ của ngươi.” Hấn hừ một tiếng nói, quay đầu đi.

“Ta bảo hộ huynh không được, là ta vô năng, không thượng đạt thiên ý, nhưng đối với Cố Thập Bát Nương ta dư sức bảo hộ cho nàng.” Thẩm An Lâm nói tiếp, “Một thương nhân nhỏ nhỏ, nhân cơ hội trục lợi, muốn mượn ân nghĩa ép hôn sao...”

Hấn nói lời này vừa nhìn về phía Cố Hải, trên mặt còn mang theo vẻ tự tin chắc chắn.

“Thập Bát Nương nhất định cự tuyệt, gian thương này sẽ lìa dây dưa không dứt, xuất thủ bảo hộ cho nàng nằm trong khả năng của ta, nghĩa bất dung từ...” Hấn nghiêm túc nói, khóe miệng lại có ý cười.

Cũng đúng thôi, thân phận bậc này như hấn, âm vinh chi gia không tiến học không nhập sĩ cũng không kiến công lập nghiệp, trong mắt trọng thần triều đình mà nói đương nhiên không là gì, nhưng đối với thương hộ mà nói, lại giống như một tòa núi lớn có thể chèn ép người, không thể không kính sợ, đây chính là đặc quyền cấp bậc.

Cố Hải nhìn hấn, cảm thấy nội tâm ngũ vị tạp trần.

Mặc dù nửa tháng này chưa từng gặp gỡ tiếp xúc, nhưng cũng nghe thấy, cũng có thể nhìn ra, Thẩm An Lâm này làm việc quả quyết, là một người lạnh lùng, không phải là bình hoa di động tâm thường, được giữ lại ở biên giới làm tướng quân, cũng không phải là một kẻ trốn tránh sợ chết, lấy tuổi tác cùng xuất thân của hấn, có thể làm được như vậy cũng coi là không tệ.

Bất kể đời trước Cố Thập Bát Nương làm gì, nhưng là ca ca, hấn tin tưởng muội muội của hấn không đáng tội gì khiến Thẩm An Lâm đối xử như vậy.

Hấn rất muốn hỏi Thẩm An Lâm, vì sao khiến Thập Bát Nương phải chờ đợi như vậy, sao lại hừ một cô nhi ra cửa như muội ấy, đẩy nàng đến đường chết, nhưng mở miệng cũng không thể nào hỏi được, chuyện hoang đường như thế, muốn hỏi cũng không biết phải hỏi thế nào.

“Đại nhân tốt hơn là nhanh chóng lên đường đi, bắt thổ phi cũng được, truy lùng cũng được, giết địch cũng hảo, dân chúng Nam Chương huyện đã không thể chịu nổi chiến hỏa nữa,” Cổ Hải thấp giọng nói, xoay người đi, phút chốc còn quay đầu lại, “Về phần chuyện của muội muội ta, Thẩm đại nhân cũng đừng nhắc lại, hôm nay chúng ta không oán các người bất tín bất nghĩa, mà cửa hôn sự này chúng ta không chấp nhận.”

Câu nói sau cùng của hắn càng thêm trầm giọng, nhìn Thẩm An Lâm một cái, cất bước đi.

Thẩm An Lâm nhìn bóng lưng hắn rời đi, đứng bất động không nói gì, như có điều suy nghĩ.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

“Đại nhân, Triệu đại nhân có lệnh, chỉ thị xuống Tộc Tây cùng Tả tư bộ diệt trừ Ngũ hổ tặc.” Lệnh binh quỳ xuống, trong tay cầm lệnh tiễn lớn tiếng nói.

“Nói như vậy, cầu tặc kia đã rời đi Nam Chương?” Thẩm An Lâm nhỏ giọng nói, quay đầu nhìn hành quân đồ, tay vẽ một đạo tuyến ở trên, “Truyền lệnh, lập tức rời thành.”

Nhìn mười mấy đại quân giục ngựa đi, Cổ Hải đứng trên cổng thành thở phào một cái, nhưng tâm tình cũng không có nhẹ nhõm chút nào.

“Đại nhân, Ngũ hổ tặc này hung ác xảo trá, nhân số đông đảo, còn được Đường Châu Kim cầu tương trợ, người mã của Thẩm đại nhân như vậy, có ỏn không?” Về mặt Tiểu nha dịch lo lắng nhìn ra bên ngoài thành.

“Địch mạnh ta yếu, tiến thoái có thời, bọn họ là quân hành còn không biết, người cần gì hao tâm tổn phí.” Cổ Hải trầm giọng nói, “Ngậm chặt cái miệng của người lại, đừng để nhiều loạn dân tâm, dẫn thủy quán điền mới là việc chính của người kìa.”

Tiểu nha dịch vội vàng đáp lời, thái độ đối với Huyện thái gia trẻ tuổi này tuy không phải là cung kính hết mực, nhưng đối đãi thật tâm, với một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, không nghĩ đến hắn bằng lòng làm việc ở đây, đối với huyện Nam chương chiến loạn triền miên này cũng là một sự may mắn.

“Những ngày này đề cao cảnh giác.” Cổ Hải nói, ánh mắt lại nhìn nơi xa một lần nữa, nơi người ngựa của Thẩm An Lâm chỉ còn một đốm đen ngay chân trời.

Cuối tháng bảy, tiệm thuốc của Bành Nhất Châm đã mở được nửa tháng, nhưng buôn bán cũng không thuận lợi như ý.

“Lưỡi nhạt, mạch không rõ, cần phải ẩm bổ thận dương.” Bành Nhất Châm chẩn mạch xong nói, vừa đưa tay định viết đơn thuốc.

Lão giả mập mạp ngồi đối diện dường như đứng ngồi không yên

“Đại phu, đại phu, nhớ kê đơn được, ba, ba trăm...” Ánh mắt cười híp thành một đường chi.

Lại như vậy, Bành Nhất Châm xem chút ném bút vào mặt lão giả kia.

“Ba trăm? Người ăn thay cơm à?” Hắn nói thầm một câu, cố kìm chế cơn giận nói, “Không được dùng nhiều như vậy, mười là đủ rồi, uống xong quay lại.”

Trên mặt lão giả có chút thất vọng, ánh mắt quét qua quét lại bên trong cửa hàng, không tình nguyện để cho tiểu nhị hầu hạ đi lấy thuốc.

“Đây không phải là thuốc của Lưu Công.” Lão giả cầm thuốc trong tay cẩn thận xem, chột nói.

“Cửa hàng nhỏ bé ít lời, không mua nổi thuốc Lưu Công...” Bành Nhất Châm cắn môi nói.

“Đại phu, người cứ ra giá...” Lão giả tươi cười đầy mặt.

“Không có, không có, đến hiệu thuốc khác mua đi.” Bành Nhất Châm tức giận nói, “Người đi xem bệnh hay là đi hỏi thuốc hả?”

Lão giả hiển nhiên chưa từng bị người ta mắng như vậy bao giờ, hừ một tiếng, hất Bành Nhất Châm một cái, “Không có thuốc Lưu Công, ai muốn đến đây xem bệnh.”

Vừa nói vừa phát tay áo đi.

“Lão già chết tiệt.” Bành Nhất Châm tức giận giậm chân mắng.

Lần này không phải lão già kia nhưng tùy tùng của lão quay lại.

“Tên nhà quê kia, người mắng ai hả?”

“Người nào không biết Cổ thị Thuận Hòa đường là đồ đệ Lưu Công mở, người nói nơi này không có thuốc của Lưu Công, lão tiểu tử, người chính là kẻ lừa gạt.”

“Đối với lão tiểu tử này chỉ có đưa lên Quan phủ trừng trị hắn...”

Bánh Nhất Châm xấu tính tung hoành vô địch ở nông thôn, lần đầu tiên gặp được kẻ gian còn chính hấn, nhìn đối phương người đồng thể mạnh, miệng lưỡi sắc bén, lửa giận trong lòng nhất thời dâng cao.

“Tới đây, thử tới trối ta, coi tội của ta chẳng sai bệnh hay là tội khai sai thuốc? Đưa ta đến quan phủ? Đưa thử đi.” Hấn cũng xắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng kiện, “Cháu trai, đứa nào không dám lên thì có mà làm cháu lão tử.”

Đại phu đương thời, hoặc là ôn hòa nho nhã, còn không thì tính tình quái đản, nhưng thổ lộ bậc này thực rất hiếm, trong lúc nhất thời Châm tiêm với Mạch lang, hai nhóm người mới khai trương không lâu nháo trước đại đường Thuận Hòa đường.

Thê tử Bánh Nhất Châm và Linh Bảo đang ở hậu viện vội chạy ra, can ngăn khuyên bao, Linh Bảo không cẩn thận, bị người ta đẩy ngã, người bị văng ra ngoài ngưỡng cửa.

“Chuyện gì, chuyện gì.” Bốn năm tên nha dịch không biết từ đâu nhảy ra, tung ra tóa liên đại đao đâm xuống, rất nhanh khiến cho hai phe hỗn loạn tách ra.

“Lục gia.” Một gia đình nhìn người vừa đến, khuôn mặt lập tức tươi cười, tự mình tiến lên, “đang muốn đi thỉnh lão nhân gia ngài.”

Nha dịch cầm đầu nghiêng mắt nhìn hấn, gã sai vặt chỉ xe ngựa của lão già ngoài cửa.

“Lão gia chúng ta...” Gia đình nói.

“Nga, thì ra là Cô lão thái gia...” Nha dịch gật đầu nói, tựa như nhận thức hấn, “Thế nào? Lão thái gia bị làm sao?”

Nhìn thái độ khách khí như vậy, có thể thấy được quan hệ thông thường không uống công, coi như tiền thưởng lễ tết cũng phải cho không, bọn gia đình há hê thẳng lưng lên, nhìn về mặt không phục của Bánh Nhất Châm.

Đồ nhà quê!

“Đây chính là kinh thành, dưới chân Thiên tử, ngươi dám hoành hành như vậy.” Bọn gia đình gào lên định xông tới Bánh Nhất Châm, còn chưa dứt lời đã bị Bánh Nhất Châm ném giày vào đầu, khiến bọn chúng la hét không thôi.

“Lục gia, người nhìn tên hung nhân này, làm sao có dáng vẻ đại phu, chắc chắn hấn giả dạng hành y lừa gạt tiền của dân chúng.” Bọn gia đình hô, “Mau cho người bắt hấn lại.”

“Tôn tử! Ngươi có mắt như mù! Gia gia một tay hảo tài nghệ, tha cho ngươi nhục nhã môn! Nói cho ngươi biết tương lai ngươi có cầu xin gia gia xem bệnh, cũng không được không hơn, sau này gia gia dù không ngồi công đường xử án, dù có đại mã giá xa cũng không đi.” Bánh Nhất Châm đang chân, mặt đỏ lên hồ.

“Im miệng đi.” Bọn nha dịch bị nói đến choáng đầu, tóa liên cũng không dám tiến lên.

“Lên, lên bắt hấn cho ta!” Nha dịch cầm đầu không nhịn được quát lên.

Bọn gia đình há hê cười, thấy nha dịch tiến lên, hướng về phía bọn họ mà bắt.

“Á, Lục gia, Lục gia, làm rồi làm rồi.” Bọn gia đình vội vàng kêu lên.

Lại bị nha dịch quát cho mấy roi.

“Kêu gào cái gì?”

“Sai lầm gì hả!”

“Lục gia có khi nào bắt nhầm chưa!”

“Bắt các ngươi chính là bắt các ngươi.”

Thẳng đánh đến khi bọn gia đình ôm đầu cầu xin tha thứ.

“Lục gia, Lục gia, hiểu lầm hiểu lầm...” Về mặt tên gia đình lúc này đứng ra nói chuyện như đưa đám, quý bò lại chấp tay hương nha dịch kêu Lục gia cầu xin tha thứ.

“Hiểu lầm cái gì!” Tên Lục gia to con đá hấn ra, “Người ta mở tiệm thuốc, mời các ngươi đến hay là bắt trối các ngươi đến? Chuẩn sai mạch hay hốt sai thuốc? Trị chết người hay là lừa gạt giá cả?”

Sắc mặt bọn gia đình kinh ngạc, Bánh Nhất Châm vui mừng.

“Còn nữa.” Sắc mặt Lục gia trầm xuống, chỉ Linh Bảo đang đứng một góc xoa xoa cánh tay bị va đập.

Hắn như cười như không, nụ cười trên mặt tăng thêm mấy phần khủng bố, Linh Bảo không khỏi co rụt người lại.

“Tiểu cô nương yếu đuối nhà người ta các người cũng dám đánh thật là hạ lưu vô sỉ.” Lục gia đường đường chính chính quát lên, dứt lời còn cung kính hướng Linh Bảo tạ lỗi, “Tiểu thư, người có ổn không? Té có nặng lắm không? Mau để cho đại phu xem một chút...”

“Lục gia, Lão thái gia chúng ta...” Tên gia đình sợ muốn khóc, quay đầu chỉ ra bên ngoài đường, chỉ thấy xe ngựa Lão thái gia như một làn khói đã sớm biến đâu mất.

Trong mắt nhất thời hiểu ra, lần này đụng phải thiết bản thượng.

Hậu đãi người này thật vững, xem ra không chỉ được giới được cung kính, ngay cả quan gia cũng nể tình, bọn gia đình rốt cục tỉnh ngộ.

Sau khi Linh Bảo kiên trì nói rằng mình thật sự không sao, Lục gia cùng đám gia đình mới rộn ràng kéo nhau đi, còn không quên lớn tiếng khiển trách mấy người đứng vây xem.

“Nhìn thấy không! Đây chính là kết quả của kẻ cố tình gây chuyện!” Lời này khiến cả đám náo nhiệt tản dần đi.

Bánh Nhất Châm kích động đến đỏ cả mặt, nhìn một chút, đây chính là Kinh thành, dưới chân Thiên tử, địa phương phân rõ phải trái công bằng nhất thiên hạ.

“Lão gia, tính khí của ông phải sửa một chút mới được!” Bánh thị vừa lo lắng vừa bất mãn nói.

“Sửa cái gì mà sửa, ta có lỗi hay sao!” Bánh Nhất Châm tròn mắt nói, “Ta là đại phụ, trị bệnh cứu người, cũng không phải giết người cướp của, làm cái gì cũng ăn nói khép nép không chừng bọn chúng không biết còn tưởng ta là chân Phật.”

Nói đến đây có chút bực mình, ngẩng đầu nhìn biển hiệu, đây là biển hiệu lấy xuống từ Kiến Khang phủ Thuận Hòa đường.

Có lẽ, chân Phật chỉ có thể rời khỏi danh miếu mới có thể khiến thế nhân sờ thức.

Bánh thị lôi kéo Linh Bảo trò chuyện, giúp nàng xoa nắn cánh tay bị thương.

“Bất quá cũng thật kì lạ, Sai gia ở đây thật không tệ...” Các nàng nói, “Đây là lần đầu tiên ta gặp một Sai gia có thể quan tâm người như vậy, quả nhiên là dưới chân Thiên tử, thế đạo thanh minh.”

Linh Bảo gật đầu một cái, trên mặt có nhiều hi vọng, “Người ở đây đều tốt như vậy, kia ca ca ở đây nhất định sẽ không phải chịu khổ.”

Trên phố, bên dưới mái hiên một căn nhà cách đó không xa, một nam tử gầy gò đưa tay nâng nón che khuất đi nửa khuôn mặt lên một chút, hé ra khuôn mặt quen thuộc.

Nếu như lúc này Linh Bảo nhìn thấy, nhất định sẽ vô cùng vui mừng chạy đến.

Linh Nguyên cũng không đi đến, hắn chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn một lát, hạ mũ xuống, lẩn vào dòng người nhộn nhịp rồi biến mất.

Ở một con phố khác, từ quán Lâm Lập, bên trong một sảnh ngoài mặt tiền khá đẹp đẽ và thanh tịnh của cửa hàng, một chiếc xe ngựa tiến dần vào.

Cố Thập Bát Nương bước xuống, một thiếu niên một thân cảm y bước nhanh đến bên.

“Cố Thập Bát Nương” hắn không chút khách khí kêu lên.

Cố Thập Bát Nương dừng bước, quay đầu lại nhìn hắn, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, hiển nhiên không nhận biết người đang đến.

“Ta đến nói với người, chúng ta sẽ không tới dự tiệc đâu.” Trên mặt thiếu niên đầy vẻ kích động nói, giữa hai chân mày còn có vẻ bất bình.

Cố Thập Bát Nương nghe vậy liền hiểu ra ngay.

“Ta cũng không có mời.” Nàng cười nói, rõ ràng không thèm để ý đến địch ý của thiếu niên kia.

“Ông nội ta sẽ không đến.” Thiếu niên hừ một tiếng, “Người nghĩ mời ta đến? Trừ phi người quỳ xuống khấu đầu!”

“Người không phải đã đến rồi sao, Vương thiếu gia.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Thiếu niên tựa như không ngờ thái độ của nàng như vậy, trong lúc nhất thời mặt đỏ lên, có câu “thân thủ bất đắc tiểu kiểm nhân” (*), hướng chi trước mặt mình lại là một tiểu nương tử nhỏ tuổi hơn mình, những lời nhục mạ vốn đã nghĩ trước cuối cùng cũng không nói thành lời.

(*) thân thủ bất đắc tiểu kiểm nhân: ý nói nhìn gương mặt tươi cười biết sai của đối phương, mình muốn đánh cũng không đánh được.

“..Ông nội ta lấy đức báo oán, người có thấy ấy vậy! Người... người có biết lỗi!” Thiếu niên bị ghen đến đỏ cả mặt, thẹn quá hóa giận.

Cố Thập Bát Nương cười ha ha.

“Vương thiếu gia, ta cái gì cũng biết, nhưng chuyện này thì chưa nha..” Nàng cười nói, “Mau trở về đi, gặp gia gia của ngươi, giáo huấn cẩn thận lại..”

Dứt lời, không thèm để ý hấn, cất bước tiến vào bên trong.

“Vô sỉ! Vô sỉ!” Thiếu niên ở phía sau tức giận giậm chân mắng.

Nụ cười trên mặt Cố Thập Bát Nương không tản đi, trên má lại có thêm hai lúm đồng tiền nho nhỏ, tăng thêm mấy phần phong thái.

“Thì ra Cố nương tử thích nghe người mắng...”

Đột nhiên bên người có ai nói chuyện, mang theo mấy phần châm chọc còn có chút ghen tuông không dễ nhận ra.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, vui vẻ càng đậm, nhìn Tín Triều Dương đang trên hành lang cây cỏ trùng điệp bước đến.

“Đại thiếu gia cũng tới hỏi tội sao?” Nàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Không biết

Edit: QR2

“Ta cũng không muốn bị gia gia khiển trách.” Tín Triều Dương vừa nói vừa bước đến gần.

Tín Triều Dương dùng những lời này để đáp lại câu nói của Cố Thập Bát Nương “Ta cái gì cũng không biết, cũng không biết mình có lỗi”

“Chỉ sợ Tín lão thái thái tìm cơ hội này cũng không dễ dàng.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Hai người cười trái ngược nhau.

“Vào kinh khi nào?” Cố Thập Bát Nương vừa hỏi vừa làm dấu hiệu xin mời: “Ta định đi đến đình Túy Hương, đại thiếu gia có muốn đến ngồi một lúc?”

“Không có gì khó khăn chứ?” Tín Triều Dương hỏi.

“Rất dễ dàng, lại giúp ta tiết kiệm được một bữa ăn.” Cố Thập Bát Nương cười nói, nghiêng người xin mời.

Tín Triều Dương không từ chối nữa, vừa đi trước nàng một bước về phía trước, vừa hỏi: “Có gì xin chỉ giáo?”

Cố Thập Bát Nương tùy ý chấp tay trước mặt đáp: “Ta mời Vương Nhất Chương lão tiên sinh ở Bảo Hòa Đường, cảm tạ ông dốc sức giúp đỡ, mời hội được thành Túc An, cảm ơn họ tri kỷ sắp xếp việc đi lại, ăn ở, nếu Đại thiếu gia không đến, ta định trở về Kiến Khang, cảm ơn đại thiếu gia giúp đỡ việc trong nhà giúp ta.”

Tín Triều Dương nghe vậy cười lớn.

Đình Túy Hương là phòng bao lớn nhất ở nơi này, có tiểu nhị canh giữ ngoài cửa, thấy họ tới lập tức niềm nở mở cửa ra.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, sau khi dâng lên trà thơm và trái cây theo mùa lên, thị nữ và tiểu nhị lui xuống.

“Cố nương tử có thể nghỉ vậy ta cũng yên tâm.” Tín Triều Dương uống ít trà rồi tiếp lời.

“Lời này có ý gì? Chẳng lẽ trong mắt đại thiếu gia, ta là loại người vong ân phụ nghĩa sao?” Cố Thập Bát Nương nghiêm mặt nói.

“Cố nương tử thấy mặt lạnh mà lại vui, có lẽ bởi vì thân thiết mà hiểu lầm.” Tín Triều Dương xoay ly trà thần nhiên nói.

“Mặt lạnh chưa chắc đã ác tâm, thân thiết không nhất định là chân tình.” Cố Thập Bát Nương nâng ly trà cũng nhẹ nhàng trả lời.

Bên trong phòng đột nhiên trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng đàn sao ca hát từ phòng khác truyền tới.

“Cố Nương tử thật thông suốt.” Tín Triều Dương nhoen miệng cười, giơ ly trà trong tay lên: “Ta xin lỗi.”

“Từ thông suốt này đến thật không dễ dàng gì.” Cổ Thập Bát Nương nâng ly trà đáp lễ, khẽ mỉm cười: “Ta cảm ơn chân tình của đại thiếu gia.”

Hai người uống cạn ly trà, nhìn nhau cười, chuyện từ hôn với Tín Xuân Phương coi như bị hai người xóa bỏ.

Bên ngoài một hồi nào nhiệt, tiếng cười dài thoải mái vang lên, cửa bị kéo ra.

“Cổ nương tử, chúc mừng, chúc mừng.”

Mọi người trong hội được thành Túc An tiến vào, rồi rút chắp tay cười nói.

Cổ Thập Bát Nương đứng dậy lúc tiếng cười vang lên ngoài cửa, mỉm cười hoàn lễ, nói khai tiệc, rượu ngon đồ ăn đa dạng nuôi đuôi nhau mà lên, ca cơ và vũ nương trang phục rực rỡ tiến vào, tiếng nói tiếng cười tràn ngập căn phòng.

Qua ba tuần rượu, cũng đã thân quen với Cổ Thập Bát Nương.

“Cổ nương khai trương tiệm thuốc, sao lại không thấy bán thuốc?” Có người hỏi.

“Bởi vì có ước hẹn với Đại Hữu Sinh, cho nên tạm thời không bán ra ngoài.” Cổ Thập Bát Nương đáp đồng thời giới thiệu Tín Triều Dương với mọi người.

Đại đa số những thương nhân này đều có chi nhánh ở khắp nơi, đối với Đại Hữu Sinh ở Kiến Khang cũng không xa lạ gì, nhất là năm ngoái, Đại Hữu Sinh phát triển rất mạnh, danh chấn Kiến Khang, mọi người đều nghe thấy.

Tín Triều Dương cầm chai rượu, khước miệng mỉm cười, chào hỏi tất cả những người đang ngồi, gọi tên chính xác từng người không sai một ai.

Xem ra Đại Hữu Sinh chuẩn bị đặt chân ở kinh thành, mọi người liếc mắt nhìn nhau, nếu như người khác muốn ở kinh thành xây dựng cửa hàng là chuyện không dễ dàng gì, nhưng Đại Hữu Sinh này chuyên bán được Cổ Nương Tử chế tạo, chuyện này sẽ dễ dàng hơn.

Đại được sự như thế rất khó kị kỵ ước với người khác, vận khí của Đại Hữu Sinh thật tốt, chỉ bằng chuyện này, tương lai sẽ có nhiều mối quan hệ, mọi người kìm chế sự ghen tỵ trong lòng, thay vì ghen tỵ thì nên giao hảo còn hơn, mà xưa nay Tín Triều Dương là người dễ dàng làm người khác có ấn tượng tốt, tuy là lần đầu tiên gặp mặt nhưng hai bên nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Chỉ có Vương Nhất Chương là ngoại lệ, ông bụng ly rượu, ngồi ở một bên thờ ơ nhìn mọi người.

“Hình như Vương lão và Đại Hữu Sinh có chút khúc mắc?” Bên cạnh có người nhỏ giọng cười nói.

Bảo Hòa đường thất bại bỏ chạy khỏi Kiến Khang, liên lụy đến gia nghiệp tổ tiên, nguyên khí tổn thương nặng nề, đây là chuyện mọi người đều biết, chắc chắn hai chữ Kiến Khang đã trở thành ác mộng của Vương gia Bảo Hòa Đường hơn nữa chính Đại Hữu Sinh lại thu mua tất cả sản nghiệp ở Kiến Khang của Bảo Hòa đường, mặc dù thương trường như sông bạc, có chơi có chịu, nhưng người thua thấy người thắng, chắc chắn trong lòng sẽ không dễ chịu như vậy.

Vương Nhất Chương cười nhạt, không trả lời cũng, đây cũng có nghĩa là không phủ nhận.

“Vương lão, ông như vậy là bụng dạ hẹp hòi rồi, nhà người bán cửa hàng còn không cho phép người khác mua hay sao?...” Có người khác thấp giọng cười nói.

“Muốn biết kẻ địch là ai, nói phức tạp cũng phức tạp nói đơn giản cũng đơn giản, khi người thua, kẻ nào được lợi nhiều nhất thì chính là kẻ đó... Trên đời này không có phân chia người thông minh kẻ ngu xuẩn, cũng chỉ là người biết sớm, người biết trễ mà thôi.” Vương Nhất Chương nói, ánh mắt lại nhìn Cổ Thập Bát Nương đang thì thầm với Tín Triều Dương, không biết nói chuyện gì mà cả hai đều nở nụ cười, thanh niên tuấn tú, thiếu nữ như hoa, rất là cảnh đẹp ý vui.

Người nọ liền bỏ qua Vương Nhất Chương và ân oán ở Kiến Khang, dùng cánh tay chọc ông cười mỉm: “Mới vừa nãy, Cổ nương tử nói vẫn còn khế ước cung cấp được một năm cho Đại Hữu Sinh, ta thấy lời hứa này có thể là ước hẹn cả đời...”

“Vây cũng chưa chắc.” Giọng nói Vương Nhất Chương hờ hững: “Chuyện ngày mai không biết trước được.”

Người nọ cảm thấy kì lạ, nhìn lại lão nhân đã qua tuổi xế chiều này, hai mắt đục ngầu có hờn, đáy mắt lóe lên đầu khí (ý muốn tranh đấu thắng thua) chưa từng thấy trong nhiều năm qua.

Người khác thấp giọng cười, vỗ vỗ vai Vương Nhất Chương.

“Thật là đáng tiếc, tại sao Lưu Công lại cố tình nhận một nữ đồ đệ, một nữ không thể hai chồng, cũng không thể nạp tiểu thiếp để nuôi chiều, thật buồn chết người...” Hân cười nói.

Vương Nhất Chương lơ đãng: “Công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách, chuyện nữ nhi thường tình nói đến đâu cho đủ.”

“Ta thấy ông là tự biết mình biết người... Mấy người cháu của ông đâu có người nào thích hợp đâu.” Một người khác cười nói.

Đang nói đến đây thì ngừng, Cổ Thập Bát Nương chậm chậm đi qua, Vương Nhất Chương vội vàng ra hiệu cho mấy người bên cạnh lui ra nghe hát, ông mời nàng ngồi xuống nói chuyện.

Mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ gì, khi tiệc tan trên mặt chủ khách đều vô cùng vui vẻ, mọi người nói tạm biệt rồi rời khỏi đình Túy Hương.

Chợt thấy đối diện có một đoàn người đi tới, dẫn đầu là một người trung niên gầy gò mắt híp, nét mặt luôn thể hiện một loại cao ngạo không thay đổi, không thèm để ý đến những lời khen tặng và lấy lòng của mọi người xung quanh.

Mọi người đang chào tạm biệt vợ Cổ Thập Bát Nương, nhìn thấy ông ta nhất thời vô cùng vui mừng.

“Cổ tiên sinh.”

“Cổ tiên sinh tới lúc nào?”

Mọi người rồi rít đi lên, mỉm cười chào hỏi.

Về mặt người đàn ông được gọi là Cổ tiên sinh vẫn không đổi như cũ, có hai ba người đàn ông đứng cạnh ông, âm dương quái khí (kì quái) liếc nhìn mọi người.

“Mọi người đều bận gặp mặt đồ đệ của Lưu Công, Cổ tiên sinh tốt thế nào cũng không phiền mọi người hao tâm tốn sức.” Bọn họ nói chuyện tràn đầy giễu cợt, lúc nói đến “đồ đệ của Lưu Công” còn cố ý nhấn mạnh.

Lời này làm cho mọi người hơi ngượng ngùng, cười ha ha cho qua.

“Đây là được sư Cổ Lăng Vân ở Mạnh Châu, cũng giống tôn sư Lưu Công, là thế gia điều chế được...” Bên cạnh Cổ Thập Bát Nương, Tín Triều Dương nói nhỏ.

Cổ Thập Bát Nương gật đầu, dõi theo cả nước Đại Chu cao thủ điều chế được nhiều như mây, mà trong kinh thành tự nhiên càng nhiều cao thủ kiệt xuất, nếu đã cùng nghề, nàng là văn bối tất nhiên muốn đi qua chào hỏi, còn chưa cất bước, Cổ tiên sinh đã đi tới trước mặt nàng.

“Người chính là đồ đệ của Lưu Công?” Hắn hỏi, ánh mắt quan sát từ trên xuống dưới, khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ thiên phú của người cực cao? Tại sao lại thu nữ đồ đệ?”

Lời này rõ ràng đang bày ra tư thế tiền bối, và lại giọng nói cực kì không khách khí.

“Đều do gia sư nâng đỡ.” Cổ Thập Bát Nương đánh đáp.

“Lưu Công đâu? Cũng tới sao?” Cổ tiên sinh hỏi tiếp.

Hôm nay có lẽ điều làm Cổ Thập Bát Nương sợ nhất chính là có người hỏi thăm Lưu Công, mỗi một lần trả lời là tim nàng lại đau đớn một lần.

Có thể Lưu Công đã vắng mặt trên nhân thế, nàng là đồ đệ duy nhất của ông nhưng lại không thể cung phụng, hương khói, ngược lại còn phải cười nói: “Gia sư đi du sơn ngoạn thủy, chưa từng...”

Đây chính là bất hiếu, bàn tay dưới tay áo của Cổ Thập Bát Nương đã nắm chặt thành quyền.

“Ông ta vẫn giữ tính tình này.” Cổ tiên sinh nói, lại nhìn Cổ Thập Bát Nương: “Người làm đồ đệ sao không đi theo? Nghe những lời nhỉnh hót của những người này thì có thể biến thành tài nghệ được sao?”

Lời này làm cho những người thương nhân đang có mặt vô cùng khó chịu.

Đây là lần đầu tiên Cổ Thập Bát Nương tận mắt chứng kiến cái gì gọi là đại được sư xấu tính, quả thật là không kiêng dè gì, nói năng thoải mái.

“Dạ, tiên sinh dạy phải.” Cổ Thập Bát Nương cúi đầu nói.

Cổ tiên sinh gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, lướt qua nàng đi vào trong.

“A, đúng rồi.” Cổ tiên sinh chợt ngừng lại, quay đầu nói: “Tháng chín có đại hội được sư, người đã đến kinh thành rồi thì cũng tới tham gia đi.”

Đại hội được sư là cái gì? Cổ Thập Bát Nương hơi chần chờ, theo bản năng nhìn về phía Tín Triều Dương.

Tín Triều Dương chưa kịp nói chuyện, một người đàn ông đi theo sau lưng Cổ tiên sinh đã đoạt lời.

“Chính là chúng ta, được sư ở khắp nơi tụ tập cùng nhau, bàn luận kĩ thuật một chút.” Hắn cười có chút kì quái nói: “Cổ tiểu nương tử, có dám tới không?”

Nói cách khác đây cũng là cơ hội để lập nên danh tiếng? Bây giờ Cổ Thập Bát Nương nàng mang danh là đồ đệ của Lưu Công, hưởng thụ mấy chục năm khổ tu của được sư khác cũng chưa chắc đã có được địa vị, tất nhiên cũng phải đối mặt với vô số hoài nghi và thách thức.

“Một khi đã như vậy, tất nhiên ta không thể bỏ qua sự kiện trọng đại này.” Nàng mỉm cười đáp.

“Vây cung kính chờ đợi Cố tiểu nương tử.” Người đàn ông đó nói.

Dứt lời, hắn xoay người đuổi theo Cố tiên sinh.

“Sư phụ, nàng đồng ý.” Hắn nhỏ giọng nói.

Cố tiên sinh không hề ngoài ý muốn gật đầu.

“Sư phụ.” Một lão nhân có mái tóc hoa râm vẫn một mực cúi đầu theo sau chợt đi tới nói: “Đề đệ tử so tài với nàng.”

Lão ta ngẩng đầu lên, mới mấy ngày không gặp mà Đồng lão gia càng già.

Kể từ lần mơ ước sách ghi chép thuốc của Cố Thập Bát Nương, bởi vì Lưu Công bày mưu tính kế, khiến hắn không có chỗ đặt chân trong giới dược thành Kiến Khang nữa, tốn mấy chục năm trời mới đạt được thành tựu và danh tiếng bỗng chốc trở thành hư không, đổi lại là bất cứ ai cũng không cam tâm.

Lão ta bị Lưu Công phá hủy, vậy thì đề lão ta dùng đồ đệ của Lưu Công làm bàn đạp một lần nữa đứng lên thôi.

Bước chân Cố tiên sinh không ngừng, cánh tay bên người không dấu vết vung lên, dùng âm thanh chỉ hai người họ mới nghe thấy nói: “Có cơ hội, khứu nàng ta.”

Trên mặt Đồng lão thoáng khiếp sợ: “Vây... Còn Lưu Công...”

Cố tiên sinh nheo mắt lại, trên mặt thoáng qua nụ cười lạnh lùng, cũng không trả lời mà bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Lừa gạt

Edit: nnttrang

*** **

Bởi vì có sự xuất hiện của Cố dược dư, vốn là mấy dược thương đã muốn rời đi lại nhìn mất nhau mấy lần, rồi rút xoay người đuổi đến phòng Cố dược sư, nhóm người bao vây xung quanh Cố Thập Bát Nương trong nháy mắt chỉ còn lại hai người Vương Nhất Chương cùng Tín Triều Dương.

Bất kể sư phụ Cố Thập Bát Nương là ai, Cố Thập Bát Nương là Cố Thập Bát Nương, mà không phải sư phó của nàng, được sư phụ nhận vào, nhưng học tập tại nhân, so sánh với thành tựu tương lai chưa biết thế nào của Cố Thập Bát Nương, thì danh tiếng dược sư Cố Lăng Vân đáng giá đối với dược thương nhiều hơn.

Điểm này Cố Thập Bát Nương tự nhiên hiểu, vì vậy trong lòng không có chút nào thất vọng.

Sau khi tạm biệt hai người, Cố Thập Bát Nương lên xe ngựa.

“Tiểu thư, tiểu thư, người nói xem hai người họ không đi báỉ kiến Cố dược sư sao? Coi như là làm dáng một chút, không chừng lúc trở về còn len lén đi xem.” Xa phu mới tên A Tứ, đối với đám dược thương không chút nề mặt rời đi rất là tức giận, chẳng trách người ta nói những thương nhân này trọng lợi khinh nghĩa, thật là giống đám sâu bọ chuyên hút máu trực lợi.

Cố Thập Bát Nương ở bên trong cười một tiếng, “Không sao.”

Trải qua hai kiếp, khiến cho Cố Thập Bát Nương khắc cốt铭心 tâm cảm nhận được, tôn nghiêm chỉ nhận được khi dùng năng lực của mình đổi lấy, chỉ có mình trở nên mạnh mẽ, mới có thể nắm vận mệnh trong tay mình, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính bản thân mình.

Trước đây nàng vì ca ca mà lao tâm, bỏ phé tài nghệ, hôm nay ca ca đã vượt qua kiếp nạn, mẫu thân thì cận kề bên cạnh, ân tình của Vương Nhất Chương đã trả, hiểu lầm của Tín Triều Dương cũng được tháo gỡ, quả thật là thời điểm thích hợp để chuyên tâm tập luyện.

Những ngày sau đó, Cố Thập Bát Nương ngày ngày bên trong Túc An, dốc toàn bộ sức lực mà rèn luyện, chuyện trong nhà đều giao cho Tào thị xử lý, chỉ trong nháy mắt đã đến tiết Trung thu.

Nửa tháng trước Bành Nhất Châm rời đi Thuận Hòa đường, sau một thời gian lưu linh hành y, cuối cùng làm đại phu tại một hiệu thuốc không lớn không nhỏ.

Đối với việc làm của trương phu, nương tử cùng nhi tử Bành Nhất Châm cũng không vui, hai người cũng đóng cửa gây gỗ không ít.

Bành nương tử cho rằng như vậy là vong ân phụ nghĩa, cho nên cũng ngại ở nhà Cổ Thập Bát Nương, mặc dù Tào thị liên tục níu kéo, cuối cùng cũng dọn ra ngoài.

Tiết Trung thu này chỉ quây quần có Cổ Thập Bát Nương và Cổ Thập Bát Nương, còn thêm Linh Bảo, nhưng nàng cũng không chịu chung bàn, mà đứng một bên gấp thức ăn và rót rượu.

Nhớ đến Trung thu năm ngoái cảnh ba người, lại nghĩ đến nhi tử ở Nam Chương nơi biên giới Đại Kim xa xôi, trong lòng Tào thị dâng lên xót xa khó tả.

“Chờ qua đông, đầu xuân năm sau, thân thể nương tốt hơn, chúng ta sẽ đến chỗ ca ca..” Nhìn mẫu thân ưu sầu, hướng chỉ nơi Cổ Hải đến cũng không phải là địa phương bình an, Cổ Thập Bát Nương làm sao không hiểu tâm tư mẫu thân, mềm giọng an ủi.

Vốn là bọn họ muốn đi Nam Chương từ lâu, nhưng Cổ Hải trừ thư nhà, còn sai người đưa cho Cổ Thập Bát Nương một phong thư, đại ý là Nam Chương gần đây bất ổn, không hi vọng mẫu tử các nàng đến.

Lời này đương nhiên không thể nói với Tào thị, Cổ Thập Bát Nương đành để cho Bành Nhất Châm chuẩn mạch cho Tào thị, nói rằng thân thể bà không chịu được đường dài cho nên chuyện này được gác lại.

“Nương không sao.” Tào thị vội dẫn chua xót trong lòng xuống, gượng cười, “Ca ca ngươi ở đó rất bận rộn, ta đến đó ngược lại làm phiền hấn, không đi cũng được.”

Nhìn mẫu tử hai người khuyên bảo lẫn nhau, Linh Bảo nghĩ Cổ Hải mặc dù ở xa, nhưng ít ra vẫn biết người ở đâu, mà ca ca của mình vẫn bật vô âm tín như cũ.

“Chúng ta đi Bái Nguyệt đi.” Linh Bảo nói, muốn hóa giải không khí buồn bã này.

Tào thị cùng Cổ Thập Bát Nương cũng gật đầu đồng ý, cùng bước đến bàn đã được dọn sẵn trong sân, ba người cũng nhìn trăng rằm, chấp tay cầu nguyện.

Lúc này ở Nam Chương, trên không cũng là trăng sáng như vậy, nhưng khắp thành lại không có chút không khí vui vẻ.

Cổ Hải mặc áo choàng đứng trên cửa thành lại một lần nữa đưa mắt về nơi xa, ánh trăng như lụa, bốn bề đồng không hoang vắng như được che kín bởi một tầng sa mỏng.

“Vẫn chưa có tin tức của mấy người Thẩm đại nhân sao?” Hấn nhỏ giọng hỏi tiểu quan bên cạnh.

Tiểu quan quay đầu hỏi thăm, chốc lát quay lại, lắc đầu.

Chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Trên mặt mọi người cũng hiện lên một tia ngưng trọng, đưa mắt nhìn về đồng hoang, giống như mong chờ kì tích nào đó xuất hiện.

Địa ngục môn, chỗ như tên, trong bóng đêm càng khiến khung cảnh thêm rùng rợn, hai bên sơn cốc hình dáng như những con mãnh thú. Lúc này dưới chân núi, một đội người đang chậm rãi di chuyển, qua một ngã, hiện ra dưới ánh trăng.

Nhìn thấy một đội ngũ mười mấy người như bước ra từ địa ngục, áo giáp rách nát, vết máu loang lổ trên người, trên mặt đều là vẻ mệt mỏi không thể chịu đựng được nữa.

Một người trong đó lão đảo mấy cái, phốc một tiếng ngã xuống đất.

“Không được ngủ!” Thẩm An Lâm đi trước đằng xa chợt xoay người quát ên, lật ngược đao trong tay dùng sống dao đánh lên lưng người nọ.

Người nọ bị đau rên rỉ một tiếng.

“Kéo hấn lên, đi tiếp.” Thẩm An Lâm gầm lên.

Lập tức có hai người tiến tới nhất hấn lên, tiếp tục đi về phía trước.

“Còn xa lắm không?” Thẩm An Lâm chợt nhỏ giọng hỏi.

Nghe được câu hỏi của hấn, hai binh vệ gầy yếu ở phía sau đội ngũ bước nhanh đến.

“Bẩm đại nhân, đi lên phía trước hướng bên phải chút nữa là có thể gặp mặt binh đội Triệu đại nhân.” Một người trong đó cúi đầu nói.

“Ngươi chắc chứ?” Thảm An Lâm nhìn hắn, trầm giọng nói.

“Tiểu nhân chắc chắn ạ!” Binh vệ cúi thấp đầu nhỏ giọng nói, trong thanh âm tràn đầy sự mệt mỏi.

“Đại đại nhân, chính là đường này!” Tên khác cũng nói.

Thảm An Lâm nhìn chằm chằm bọn họ mấy lần, chợt quơ đao vào một người trong đó, ánh đao lướt qua, máu tươi văng tung tóe, một cái đầu người lăn lóc trên mặt đất, thân thể binh vệ bắn máu ra rồi chậm rãi ngã xuống.

Một màn này khiến mọi người khiếp sợ ngăn người, nhất thời bốn bên lặng ngắt như tờ.

“Đại đại..” Binh vệ vừa nãy lên tiếng chỉ đường bị máu tươi dính đầy một thân hoảng sợ nhìn Thảm An Lâm trước mặt cũng toàn là máu, lưỡi thất lại.

“Trong quân có luật, mưu hại quân lĩnh, tội đáng muôn chết!” Thảm An Lâm lạnh lùng quát lên, đồng thời đem thanh đao đầy máu nhắm ngay tên binh vệ kia, “Nói, tại sao lại đưa chúng ta vào vòng phục kích của Ngũ Hồ tặc?”

Lời này vừa thốt lên, khiến cho mọi người đều biến sắc, hai chân binh vệ kia mềm nhũn ngã quỵ xuống đất.

“Đại nhân, tiểu nhân, tiểu nhân không có..” Sắc mặt hắn trắng bệch, run rẩy nói, “Nơi này địa hình phức tạp... Tiểu.. Tiểu nhân nhất thời không nhớ.. đi nhầm đường... Tiểu nhân có tội, nhưng tuyệt đối không cố ý..”

Thảm An Lâm hừ một tiếng, “Các ngươi nghe xem, trước sau là âm thanh gì?”

Hắn nói xong, mọi người lập tức không một ai lên tiếng thậm chí ngưng cả thở, còn có người bò áp tai lên mặt đất, nghe xung quanh có tiếng vó ngựa đang tiến về phía này.

“Đại nhân, Ngũ hồ tặc đã bao vây chúng ta.” Sắc mặt mọi người đại biến, nhỏ giọng nói.

“Chúng ta vốn đã bỏ rơi Ngũ hồ tặc, là hai người các ngươi muốn tìm viện quân của Triệu đại nhân, một đường lại mang chúng ta mang về... Thử Sơn cốc là một nơi vô cùng hiểm trở, công vào lại rất nhiều ngã ba, các ngươi thậm chí không cần dừng lại, chỉ hướng nơi này mà đến...” Thảm An Lâm nhìn binh vệ kia, quát, “Bây giờ Ngũ hồ tặc đã bao vây chúng ta, rõ ràng là cố ý, rốt cuộc là ai sai khiến!”

Tên binh vệ nghe xong á khẩu không thốt nên lời, chỉ có tiếng gió xào xạc không một tiếng trả lời.

“Nói, là ai sai sử ngươi, oan có đầu nợ có chủ, ta sẽ tha cho ngươi một mạng..” Thảm An Lâm nghiêm nghị nói.

Thảm An Lâm trở đao, phản chiếu ánh trăng lên mặt hắn, tên binh vệ kia chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Nhớ lại tư trạng của người vừa rồi, tâm tình hắn sục sạo, cuối cùng quỳ lại trên mặt đất, nức nở nói, “Là, là tiền giáo úy..”

“Tiền giáo úy? Tiền giáo úy nào?” Thảm An Lâm cau mày nói.

“Đại..” Tên vệ binh chần chừ.

“Nói mau!” Thảm An Lâm lạnh giọng quát.

“Là thuộc hạ của Triệu đại nhân, bằng không, bằng không chúng ta cũng không dám..” Binh vệ khầu đầu nói.

Sắc mặt Thảm An Lâm như tro tàn, đao trong tay từ từ hạ xuống.

“Thì ra là vậy.” Hắn chậm rãi nói, “Ta đã hiểu..”

Vừa dứt lời, gươm tay chém xuống, đầu của tên binh vệ đảo trên mặt đất.

“Đại nhân..”

Người xung quanh lúc này rối rít bao quanh hắn, thân sắc người nào cũng đen lại như đưa đám, xúc động cùng phần nộ hiện lên rõ ràng.

“Tại sao Triệu đại nhân lại đối xử với chúng ta như vậy?”

Bọn họ biết Triệu đại nhân, nhưng không ai biết quan hệ bên trong giữa Triệu đại nhân và Thảm An Lâm.

Cho rằng Triệu đại nhân cũng chỉ có cấp trên dưới trong quân, không có thân sơ khác, cho nên tả tỵ vệ trong đây biết được hắn chính là ngoại cữu của Thảm An Lâm.

Thảm An Lâm phát tay ngắt lời mọi người, trầm tư một khắc.

“Chuyện này có thể do tặc nhân cố ý ly gián.” Hắn nghiêm nghị nói, “Không tin được..”

Chuyện này nói ra đúng là không thể tin được, cái giải thích này lại vô cùng thích hợp vì vậy cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ phải làm sao đây?” Mọi người cùng hỏi, đồng thời lắng nghe tiếng ngựa đang tiến lại gần.

Thẩm An Lâm nhìn lên bầu trời, một vầng trăng tròn vành vạnh treo trên cao, xa vời vợi nghìn trùng, khuôn mặt hần dưới ánh trăng thoáng hiện một nụ cười dữ tợn.

“Chúng ta nhất định phải xông ra, tìm được viện quân của Triệu đại nhân, sống hay chết quyết ở trận này.”

Bảy ngày sau.

Một mặt phong từ chiến trường được đưa đến phủ đệ của thủ phụ đương triều – Chu đại nhân.

Chu đại nhân một thân thường phục, ngã người trên trường ki, bên dưới là hai tiểu nha đầu xinh đẹp đang xoa bóp chân cho hần, sau khi nghe quân gia thuật lại, mới từ trên trường ki ngồi dậy.

“Nguy rồi.” Chợt dậm chân một cái, vẻ mặt buồn bực.

“Phụ thân, có chuyện gì vậy?” Chu Khải Thư vác thân hình mập béo của mình ưỡn ngực đi tới.

Theo sau hần chính là Linh Nguyên nay được gọi là Chu Huyền.

“Triệu Khôn Sơn chết rồi.” Chu đại nhân nói.

“Vậy sao? Tin này là thật hay giả?” Chu Khải Thư thất kinh, “Năm nay ta cho hần mượn không quân phí hần còn thiếu phần lãi của ta đây.”

Vừa nói vừa ảo não chà xát hai bàn tay, “Chết như thế nào? Lão tiểu tử này giỏi nhất tránh tai tị chiến, làm sao có thể chết?”

“Nói ra thật mất mặt, chính là bị một đám thổ phi bao vây giết chết.” Chu đại nhân oán hận nói, “Sớm biết hần vô dụng như vậy, cũng không để hần đi chuyến này, lần này được lắm, không chỉ tạo cơ hội cho đám lão bất tử kia đổi người, còn phải nhường bọn hần than thở vấn đề yên bình ở biên giới, nhất định bọn hần sẽ nhân cơ hội đứng ra điều binh qua.”

“Như vậy sao được.” Chu Khải Thư trợn mắt nói, “Nếu điều binh qua thì làm sao còn hiệp định chung sống hòa bình giữa hai nước.”

“Đúng vậy.” Chu đại nhân chấp tay sau lưng đi vòng quanh trong thư phòng, chau mày, lăm bằm mắng trong miệng, “Không được, chiến báo lần này không thể để bọn hạ thấy, nhất định chỉ làm bọn hạ một mối thêm, chúng ta là thần tử, nên vì bọn hạ phân ưu.”

Hần nói tới đó liền dừng lại, “Huyền nhi, người mời Đại Lý Tự Tổng đại nhân đến.”

Đại Lý Tự có đến vài cái quan viên họ Tống, nhưng Linh Nguyên nghe xong cũng không hỏi một câu, dạ một tiếng rồi xoay người rời đi, hiển nhiên là hần biết Chu đại nhân muốn là Tống đại nhân nào.

Lúc hần cười ngựa ra khỏi nhà Tống đại nhân, đèn đã lên rực rỡ, các cửa hàng ban đêm bắt đầu mở cửa, cửa hàng buổi sáng thì đang tắt bật thu dọn.

Trước cửa Cổ thị Thuận Hòa đường, thân hình nhỏ bé gầy yếu của Linh Bảo, có vẻ đang cố hết sức kéo bản cửa, nàng dừng lại nghỉ một hơi, chợt theo bản năng xoay người, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt.

Nàng nhất thời giật mình, không thể tin được chớp mắt mấy lần, lúc nhìn lại, người kia đã đi mất.

“Ca ca, ca ca.” Nàng nhấc chân vội đuổi theo, còn lớn tiếng gọi.

Trên đường phố tấp nập người qua kẻ lại, bóng dáng người kia rất nhanh biến mất không thấy đâu nữa, Linh Bảo chạy đến nổi tóc mai tán loạn dừng chân lại ngơ ngác đứng giữa phố ngõ ngang khiến mọi người không khỏi quay đầu lại nhìn.

Là nàng lại hoa mắt sao.

Chu đại nhân lại một lần nữa đứng trước mũi sào dăng tẩu chương về việc biên giới cho Hoàng thượng, ngay lúc này Cố Thập Bát Nương cũng nhận được tin từ Cổ Hải.

Tin nhìn qua viết rất vội vàng, bên trong chỉ có một câu ngắn ngủi.

“Thẩm An Lâm đã bị tàn tật.”

Cuối tháng tám năm thứ bảy Kiến Nguyên, Thẩm An Lâm bị tàn tật, đến giữa tháng chín thì hồi kinh, sau nhiều lần mời gọi danh y vẫn không có kết quả, đến tháng năm năm thứ tám Kiến Nguyên thì trở lại Kiến Khang, cũng là gần đầu tiên hai vợ chồng bọn họ gặp mặt nhau.

Tiệm thuốc của Bành Nhất Châm ở vị trí khá vắng vẻ, buôn bán cũng tương đối kém, nhưng lúc Cố Thập Bát Nương đến, Bành Nhất Châm đang có

hai bệnh nhân.

“Hay quá, hay qua, đại phu, ngươi đúng là thần tiên.” Lão già run run nói, một mặt ném quai trượng trong tay đi, “Ta có thể đi, ta có thể đi..”

Hắn hô hào, đang bước đi bên trong nội đường, tiểu nhi bên cạnh muốn bước lên đỡ, bị lão già cự tuyệt.

“Ta là một kẻ bần hàn, ta là một kẻ bị nghèo túng...thấp khớp..” Lão kích động lắm lắm, chợt bắt đầu lau nước mắt, “Mười mấy năm, không thể tin được có ngày có thể vứt bỏ quai trượng.”

Bành Nhất Châm cười, trên mặt hiện lên đắc ý khó nén, rồi lại tỏ ra vẻ không có gì.

“Đây coi là gì, không phải bệnh nặng có thể đưa vào mắt ta.” Hắn khàn khàn nói.

“Bảo Nhi, mau mau khấu đầu với đại phu.” Lão già lau nước mắt kêu đứa bé, “Gia gia có thể đón cùi, sau này không để con đói bụng..”

Đứa bé kia thật quý xuống hướng Bành Nhất Châm dập đầu bốp bốp, khiến Bành Nhất Châm hốt hoảng vội chạy lại đỡ.

Trong lúc nhất thời bên trong tiệm thuốc có một không khí hòa thuận vui vẻ.

Sau khi tiễn lão già thiên ân vạn tạ đi rồi, Bành Nhất Châm không nhịn được cúi đầu cười trộm, ngẩng đầu nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đang đứng một bên trên môi còn mỉm cười.

“Ai nha, Thập Bát Nương đến khi nào?” Giống như đứa nhỏ bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt Bành Nhất Châm đỏ lên, vội nói, một mặt mời nàng vào trong ngồi một chút.

“Ta đúng lúc đi ngang qua.” Cố Thập Bát Nương cười nói, từ chối lời mời của hắn, “Thức bận rộn mau đi đi, ta không làm phiền.”

“Không phiền, không phiền.” Bành Nhất Châm nói nhanh, còn giữ nàng lại.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu một cái bước lên xe ngựa, mỉm cười nói với hắn có rảnh rồi thì đến nhà chơi, rồi giục ngựa đi.

Nhìn bóng xe nàng đi xa dần, Bành Nhất Châm khẽ cau mày, về mặt Cố Thập Bát Nương vừa rồi rõ ràng là có tâm sự, nếu như đoán không sai, chính là đặc biệt đến tìm mình, nhưng sao lại không nói gì?

Không được, phải đi hỏi rõ, trong lòng Bành Nhất Châm quyết định, nếu như ngươi không hỏi, nha đầu này chuyện gì cũng tự mình chống chịu, tuổi còn nhỏ trải qua thật không dễ dàng.

Trải qua giải thích cận kề của Chu đại nhân về việc Triệu Khôn Sơn bị mã tặc giết chết, định luận rất nhanh đã có, hoàng đế rất tức giận, nhất là sau khi nghe được chính là bọn mã tặc này lại dựa vào Đại Kim ra mặt, Hoàng đế cảm thấy vô cùng mất mặt, tại triều đường thượng mắng chửi các quan viên cùng đại thần chủ trương gia tăng đóng quân tại biên giới chính là cái vôi phun máu chó, khiến cho mọi người vốn tưởng rằng đây chính là cơ hội thuyết phục hoàng đế biên cảnh đang căng thẳng như thế nào, tình thế nghiêm trọng cỡ nào, Kim tặc sau lưng đang âm thầm ủng hộ Mã tặc, Đại Kim lòng dạ Tư Mã Chiêu người người đều biết..vân vân.. đều âm thầm nuốt vào trong bụng.

Dĩ nhiên cũng không có kẻ nào lại không sợ xúc nộ long nhan đứng ra phản biện, bị hoàng đế yêu cầu đứng ra lãnh trách nhiệm, không chỉ tội thân thể, mà trong lòng cũng phải chịu vũ nhục, nhìn về mặt Chu đại nhân mỉm cười, mấy vị trên triều cũng không dám nhiều lời.

Nghe thấy tiếng cười của Chu đại nhân cùng Chu Khải Thư, xem ra tâm tình phụ tử Chu đại nhân đang rất tốt, Linh Nguyên đứng ngoài cửa căn cứ mỗi dưới, sau quyết đi vào.

“Huyền nhi đến sao, đến đây, đến đây, bồi cha ngươi một chén.” Chu đại nhân cười.

Linh Nguyên vén áo quỳ xuống.

“Phụ thân đại nhân, huynh trưởng, ta có một chuyện giấu diếm đã lâu.” Hắn thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Hứa hẹn

Edit: QR2

“Cái gì? Nhị ca đã chết?”

Trong nhà Thẩm Tam lão gia ở thành Kiến Khang, Thẩm Tam phu nhân vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, hai tay chống trên bàn.

“Vậy còn Thẩm An Lâm? Thẩm An Lâm ở đâu?” Sắc mặt bà trắng bệch, trong mắt tràn đầy tơ máu, khàn giọng hỏi.

“Hồi phu nhân, Lâm thiếu gia chưa chết, chỉ là chân của ngài ấy....” Lão ma ma cận thân của Thẩm Tam phu nhân vội vàng nói.

“Nó chưa chết?” Thẩm Tam phu nhân mới nghe đến những lời này đã vỗ mạnh bàn, đứng dậy, bởi vì tức giận mà khuôn mặt dữ tợn, những lời ma ma kia muốn nói tiếp căn bản là không để tâm nghe nữa.

“Tại sao nó không chết? Tại sao nó không chết?” Thẩm Tam phu nhân đã có chút hóa điên, khàn giọng quát lên.

Bây giờ, Thẩm tam lão gia đã là người nửa tỉnh nửa mê, trong nhà đã do Thẩm Tam phu nhân làm chủ, bà có lớn tiếng gào thét điên cuồng như vậy cũng không sợ sẽ bị người khác nghe được, trên thực tế, căn bản không có người nào dám đến gần nội thất của Tam phu nhân mà không được cho gọi.

“Nhị ca chết rồi, còn lục đệ, vẫn còn lục đệ, lục đệ ở đường phía tây Hoài Nam, tiện chúng kia quay về sẽ phải đi qua đường đó, giết nó cho ta, giết nó cho ta.” Đôi mắt Thẩm tam phu nhân mở to phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Mặc dù đã hầu hạ bên cạnh vài chục năm, ma ma nghe vậy vẫn không nhịn được rùng mình, cúi thấp đầu hơn.

“Đủ rồi.” Giọng nói của một người đàn ông chợt vang lên.

Từ sau bóng tối của ngọn nến, một người đàn ông từ từ bước ra, chấp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Tổng quản...” Thẩm Tam phu nhân nhìn về phía người đàn ông kia, trên mặt mang theo vài phần cầu khẩn: “Người đi nói với đại ca, để cho huynh ấy sắp xếp, diệt trừ tên tiện chủng kia...”

“Đừng có mỗi lần mở miệng là một câu tiện chủng, hai câu tiện chủng.” Người đàn ông này đối mặt với Thẩm Tam phu nhân không những không có vẻ kính sợ như những người khác, ngược lại còn có vài phần khinh thường: “Đó là cháu ngoại ruột thịt của ngươi.”

Nghe câu này Thẩm Tam phu nhân hơi ngừng lại, chợt nghĩ đến ý tứ của câu nói đó, lập tức hoảng sợ.

“Lời này của ngươi có ý gì?” Bà dựng thẳng lông mày, quát lớn.

“Ý của đại lão gia chính là ý này.” Người đàn ông cũng không chút sợ hãi, nhàn nhạt nhìn bà: “Chân của Lâm Nhi đã bị đứt, từ nay về sau đã trở thành phế nhân, tương lai Đông Nhi tiếp quản gia nghiệp, hoặc may mắn thừa kế y bát của Trầm lão công, cung dưỡng (cung cấp nuôi dưỡng) một đại ca tàn tật cũng đâu phải là chuyện lớn.”

Thẩm Tam phu nhân nghiêng răng kèn kẹt, ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

“Cung dưỡng nó? Tại sao? Năm đó đại phu nhân có từng cung dưỡng mẫu thân của ta không? Một thiếp thất thất sủng thì có uy hiếp gì được bà ta? Đại tiểu thư đối xử với ta thế nào? Ta giống như con chó hầu hạ mẫu tử các nàng cả đời, các nàng đã chết nhưng hàng năm ta vẫn phải lễ tiết cung dưỡng các nàng, tương lai khi ta nằm xuống cũng thấp hơn đại tiểu thư một cái đầu, tại sao nhi tử của ta còn phải cung dưỡng nhi tử của nàng ta.” Bà lạnh lùng quát.

“Tại sao? Dựa vào việc tất cả những thứ ngươi có ngày hôm nay đều do đại lão gia cho.” Người đàn ông lạnh nhạt nói, đối với tính khí nóng nảy của vị Thẩm Tam phu nhân này không hề sợ hãi.

Những lời này giống như một cây châm, đâm vào túi da Thẩm Tam phu nhân, nháy mắt túi da xẹp xuống.

Bà chán nản ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt tay vịn, giống như làm như thế có thể mượn được một chút hơi sức.

“Đại ca muốn bỏ qua cho nó...” Bà thì thào nói: “Vậy thì bỏ qua cho nó thôi...”

Hiển nhiên là người đàn ông rất vừa lòng với câu trả lời của bà, gật đầu.

“Đổng Nhi tài mạo song toàn, là một trong những người kiệt xuất của Trầm gia, dĩ nhiên bây giờ Lâm Nhi đã không được quan tâm nữa, ngươi nên đặt nhiều tâm tư ở chỗ Trầm lão quốc công, vì Đổng Nhi tìm một con đường công danh rộng lớn, tương lai ít nhất ngươi cũng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, như vậy còn sợ mẫu tử đã chết kia cao hơn ngươi sao?” Người đàn ông chậm rãi nói.

Quả nhiên sắc mặt Thẩm Tam phu nhân vì những lời nói này mà tốt hơn.

“Không sai, Đổng Nhi của ta tài mạo song toàn, rốt cuộc lần này sẽ không bị tiện chủng kia đè đầu nữa, Đổng Nhi của ta...” Bà ngửa đầu cười lớn, khắp khuôn mặt tràn đầy tình mẫu tử.

“Chính là, mặc dù nhị lão gia đã ngoài ý muốn bỏ mình, làm rối loạn kế hoạch trước đó của chúng ta, khiến Lâm Nhi tránh được một kiếp, nhưng ngược lại bây giờ nó sống không bằng chết, ngươi có thể coi là đã đạt được tâm nguyện...” Người đàn ông khẽ mỉm cười, vừa nói vừa từ từ đi ra ngoài: “Tâm nguyện của ngươi đã đạt thành cũng đừng quên tâm nguyện của Triệu gia, bằng không tất cả những gì ngươi có hôm nay, Triệu gia có thể cho thì cũng có

thể lấy lại... Người phải nhớ điểm này...”

Khi nghe câu cuối cùng, Thảm Tam phu nhân mềm nhũn người, nhìn bóng lưng người đàn ông kia đi ra khỏi cửa, bà đứng dậy.

“Tiểu cữu...” Bà nhỏ giọng kêu, trên khuôn mặt dù được bảo dưỡng rất tốt nhưng không che dấu được dấu vết năm tháng lại để lộ ra vẻ mặt xúc động chỉ tiểu cô nương mới có.

“Gọi ta là tổng quản.” Người đàn ông cũng không quay đầu mà trầm giọng nói, ông ta bước ra cửa, tiện tay đóng cửa lại, ngăn cản bóng dáng của chính mình.

Thảm Tam phu nhân đứng sững sờ trong phòng, bất động như bị hóa đá thật lâu.

Trong phòng, lão ma ma cũng đứng bất động giống như bà, cơ hồ ngay cả hô hấp đều ngừng lại.

Thật lâu sau, Thảm Tam phu nhân mới chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Đã sắp xếp xong người đi đón Lâm thiếu gia?” Bà hỏi.

“Vâng” Lão ma ma vội đáp.

Thảm Tam phu nhân gật đầu, ngón tay gõ mặt bàn, phát ra âm thanh nhịp nhàng.

“Vậy người đi phân phó để cho bọn họ chăm sóc Lâm thiếu gia của chúng ta thật tốt...” Bà mỉm cười nói nhưng trong mắt đầy lãnh ý.

“Vâng” Lão ma ma khom người đáp, từ từ lui ra ngoài.

Vào đầu tháng chín, thời tiết Túc An thay đổi hơi lạnh, nhất là cơn mưa đầu hạ kéo dài, lúc Cố Thập Bát Nương ra cửa, Tào thị cố ý dặn nàng cột dây áo choàng.

Lúc xuống xe ngựa, Linh Bảo lập tức giương ô, cẩn thận giúp nàng nhắc váy, không để nước trên mặt đất làm ướt nhẹp.

Nhìn nàng đi vào, mới gọi một chương quỹ mang sổ sách tới, Cố Thập Bát Nương cũng không xem mà ngẩng đầu hỏi chương quỹ buôn bán thế nào.

“Người đến không ít, nhưng nghe nói không có thuốc do ngài điều chế liền rời đi...” Chương quỹ lắc đầu nói.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu lật sổ sách, quả thật chỉ có ra chứ không có vào, tiền bạc hao tốn.

“Khế ước với Đại Hữu Sinh vẫn còn một năm...” Nàng nhỏ giọng lầu bầu.

“Tiểu thư, như vậy chỉ bằng năm sau chúng ta lại mở cửa buôn bán...” Linh Bảo vội vàng nói.

“Không được.” Cố Thập Bát Nương quả quyết cự tuyệt, ngẩng đầu nhìn bản hiệu mới làm “Thuận Hòa Đường Cổ thị”, nét chữ trên biển vô cùng dứt khoát: “Mở, coi như không kiếm được tiền cũng mở...”

Linh Bảo và chương quỹ liếc nhìn nhau.

Chương quỹ nhún vai, ý nói một lần Cố Nương Tử điều chế thuốc là có thể chống đỡ tiệm thuốc một tháng, người ta có tiền không quan tâm, vậy thì cứ thử, dù sao ông nhận cũng không ít tiền công.

“Tiểu thư nói thế nào thì làm thế ấy.” Linh Bảo cười nói.

“Không những mở, mà phải mở thật lớn.” Ngón tay Cố Thập Bát Nương gõ gõ mặt bàn, mày khẽ cau, nói.

“Mở lớn thế nào?” Chương quỹ lên tiếng hỏi, việc làm ăn bây giờ đã lỗ vốn, giờ lại mở lớn, đây chẳng phải là có bao nhiêu tiền cũng không bù lỗ được hay sao?

Mặc dù tiểu nương tử này là đồ đệ của Lưu Công nhưng suy nghĩ vẫn là của tiểu cô nương, trong suy nghĩ của những dược sư này đã bị việc điều chế dược lấp đầy, nào còn đâu óc làm ăn, bằng không trên đời nhiều dược sư như vậy cũng không nghe có ai là người kinh doanh dược, đây chính là nghề nào cũng cần có sự chuyên tâm, điều chế dược không nhất định phải bán dược, buôn bán dược không nhất định phải điều chế dược.

Xem ra chính mình nên sớm tìm công việc khác để nuôi bản thân mới đúng, trong lòng chương quỹ âm thầm quyết định.

Cố Thập Bát Nương nói câu nói kia hình như cũng ngoài ý muốn, nàng trầm mặc một lúc, vẻ mặt dần dần kích động.

Đúng vậy, Thuận Hòa đường có thể tiếp tục mở, hơn nữa có thể mở thật lớn, giống như đời trước vậy.

Đời trước, mặc dù nàng hiểu biết không nhiều, nhưng Thuận Hòa Đường phát triển thế nào vẫn biết dược đại khái.

“Lấy giấy bút tới.” Không thể kiếm chế được suy nghĩ vui mừng này, Cố Thập Bát Nương lập tức nói.

Linh Bảo vâng lời lấy giấy bút đến, Cố Thập Bát Nương vén áo viết lên giấy một nhóm tên.

Linh Bảo nghiêng đầu nhìn, một tên cũng không biết.

“Gọi A Tứ tới...” Nàng đứng lên nói, cái tên A Tứ này đã được gọi thông thạo thay thế hai chữ Linh Nguyên thường hay kêu nhảm lúc trước.

Trong lòng Linh Bảo có chút buồn bã, đời này nhất định ca ca không có cách nào hoàn thành tâm nguyện, ngay cả làm người sai vật canh giữ cả đời bên cạnh tiểu thư cũng không thực hiện được.

Có lẽ đời này cơ hội gặp mặt cũng không có...

Linh Bảo cúi đầu che giấu sự chua xót trong lòng.

Cố Thập Bát Nương đã tỉ mỉ giao phó cho A Tứ: “... Giao cái này cho chương quỹ hương liệu làm, nói cho ông ấy biết, dùng tất cả tiền bạc cũng phải mời bằng được những người này đến kinh thành... Không đủ tiền dùng hương liệu bù vào...”

A Tứ nhất nhất đồng ý, trong miệng lầm bầm nhắc lại, chỉ sợ mình quên mất hoặc nhớ sai.

“Đi đi, đi đường cẩn thận.” Cố Thập Bát Nương ở bên cạnh nghe hắn nói lại không sai, gật đầu cười nói.

“Tiểu thư, lần này tiểu nhân có thể dẫn lão nương cùng đi không?” A Tứ cười hi hi nói.

“Dĩ nhiên có thể.” Cố Thập Bát Nương gật đầu đồng ý, nàng nhớ mẫu thân A Tứ thật ra cũng không có giả: “Trong nhà đang cần ma ma giặt đồ, đưa bà đến giúp đỡ đi...”

A Tứ mừng rỡ, thiếu chút nữa nhảy cẫng lên.

“Còn nữa...” Cố Thập Bát Nương kêu A Tứ đang nhảy ba bước ra ngoài: “Mời mấy người người quen thuộc đáng tin đến, tiệm thuốc của chúng ta cần người.”

Lần này A Tứ hoàn toàn vui mừng nhảy dựng lên, đây chính là công việc béo bở, không chỉ có thể diu đất bạn mình, còn có mặt mũi, lại có khả năng có lợi ích thực tế.

Đầu năm nay, tìm được công việc tốt cũng không dễ dàng, nhất là danh tiếng Cố Thập Bát Nương lớn, ít nhất có thể đảm bảo không thiếu tiền công lại có thể làm lâu dài.

Không biết chuyến này trở về có thể chuẩn vị vốn cưới vợ hay không, càng nghĩ càng vui, A Tứ hét một tiếng “tiểu thư người chờ xem” rồi chạy nhanh như làn khói không còn thấy bóng dáng.

Ở một bên chương quỹ hoàn toàn ngẩn người.

Cố Thập Bát Nương vẫn còn chưa xong, nàng cúi đầu viết đầy một trang giấy.

“Chương quỹ, người đi tìm công tượng, ta muốn sửa chữa chỗ này một chút.” Nàng nói, nhìn chương quỹ đầu óc vẫn ở trên mây, lại tang thêm một câu: “Còn nữa, đến các tiệm thuốc khác đặt hàng các loại dược liệu, đảm bảo khi sửa xong phải có hàng ngay...”

“Tiểu thư...” Chương quỹ nuốt một ngụm nước miếng: “Chi phí này cũng không phải ít...”

“Không sao, tiêu nhiều cũng kiếm được nhiều.” Cố Thập Bát Nương sáng khoái nói.

Chương quỹ nuốt nước miếng, đứng rồi, vị chủ nhân này thiếu gì cũng không thiếu tiền, nếu như thật sự thiếu tiền, chỉ cần cái dẫu tay trên khế ước, lập tức bó lớn bạc chảy qua, có thủ nghệ, có danh tiếng, làm cho những người tay trắng tạo dựng sự nghiệp, những thương nhân khác lúc nào cũng nom nớp lo sợ nhìn thấy, thật là đồ mắt, cho nên nói, người so với người đáng chết, hàng so với hàng thì vút đi.

“Được rồi tiểu thư, để ta đi.” Chương quỹ tuân lệnh, vui mừng đi ra ngoài.

“Muội đi trông tiệm, tiểu thư làm việc đi.” Linh Bảo nói.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, mặc dù trong đầu có vô số ý tưởng đang cuộn trào nhưng nàng không quên căn bản của mình là điều chế dược, lập tức hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình, đi đến phòng điều chế.

Đến khi từ phòng điều chế đi ra, trời cũng quá ngọ, Tào thị phái người đưa thức ăn tới, đã mang lên bàn.

“Các người không cần chờ ta, cứ ăn cơm trước cũng được.” Nhìn chương quỹ và Linh Bảo vẫn còn đang bận rộn, Cố Thập Bát Nương lắc đầu cười nói.

“Như vậy sao được, chúng ta biết tâm ý của tiểu thư nhưng quy củ cũng không thể rối loạn được.” Chương quý cười nói, đợi Cố Thập Bát Nương ngồi xuống, gấp đũa đầu tiên, lúc này ông mới cẩn thận ngồi xuống một góc băng ghế, chỉ chuyên tâm ăn món ăn trước mặt, vội vàng ăn xong liền ra tiền sảnh thay cho Linh Bảo.

Một tay Linh Bảo cầm điều đi vào.

“Ồ đâu thế?” Cố Thập Bát Nương cười hỏi.

“Thật sự là kì quái...” Linh Bảo cau mày: “Muội thấy trên quầy, nghĩ là của khách nào đó để quên, nhưng hỏi chương quý, ông nói buổi sáng vốn không có khách đến...”

“A, chẳng lẽ từ bên ngoài bay vào?” Cố Thập Bát Nương cười nói, buông đũa xuống, đi tới bên này nhìn hai con điều: “Không tệ, không tệ, mỹ nhân được về thật tinh tế, bướm bướm cũng rất sống động...”

Nàng nói xong chợt dừng lại.

“Đúng vậy... Thật đẹp mắt...” Linh Bảo cũng suy nghĩ, không chú ý về mặt của Cố Thập Bát Nương, nàng lật qua, thấy lạc khoản vui mừng nói: “Ai nha, tiểu thư, đây là đèn từ Kiên Khang giống chúng ta...”

“Hả?” Cố Thập Bát Nương tiến lên, đưa tay nhận lấy con điều.

“Muội xem, điều này được mua ở Bảo Ứng phường...” Linh Bảo cười híp mắt, chỉ cho Cố Thập Bát Nương thấy: “Du xuân năm đó, ca ca mua cho muội ở chỗ này...”

Nói đến đây nàng cũng ngừng lại.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Cố Thập Bát Nương, tầm mắt Cố Thập Bát Nương vẫn dừng lại trên con điều.

“...Tiểu thư...” Giọng nói Linh Bảo chợt run rẩy, nàng nghĩ nên nói gì đó nhưng cảm thấy giọng nói thật chua chát, bàn tay bất giác nắm chặt tay Cố Thập Bát Nương, cả người cũng hơi phát run.

Đây không phải là thật... Đây sẽ không phải là thật chứ?... Nàng nhất định là nằm mơ quá nhiều đến nỗi ban ngày cũng xuất hiện ảo giác.

“Hắn nói thiếu nợ ta một con điều...” Cố Thập Bát Nương nhỏ giọng, cầm điều mỹ nhân trên tay, lật lại mặt phải, mày liễu, mặt hoa đào, thân hình mỹ nhân như nước, quyến rũ cực kì.

Cả người Linh Bảo vô cùng chấn động.

Tiểu thư còn nhớ rõ chuyện này, nàng cũng đã quên.

“Ca ca thật sự có nói qua?” Nàng run giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Hiện thân

Edit: nnttrang

“Hắn đã từng nói như vậy!” Cố Thập Bát Nương nói ngay.

Vừa dứt lời, Linh Bảo đã chạy như bay ra bên ngoài cửa.

Như vậy, ngày đó nàng không phải bị ảo giác.

Bên ngoài cửa dòng người đi qua đi lại dày đặc, tiếng rao hàng tiếng cười nói ồn ào náo nhiệt, nhưng lại không có bóng dáng quen thuộc của Linh Nguyên.

Cho đến khi ánh nắng xế chiều ngã bóng, Linh Bảo si ngốc đứng ngoài cửa vẫn không thấy được người mà mình muốn gặp.

“Chắc là ta đoán nhầm rồi.” Cố Thập Bát Nương vỗ nhẹ bờ vai nàng, thoáng chút không đành lòng.

“Không đâu, không đâu, tiểu thư nhất định không đoán sai.” Linh Bảo lắc đầu thật nhanh, trên mặt mang theo vài phần cầu khẩn nhìn về phía Cố Thập

Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương không khỏi cười khổ, âm thầm hối hận vừa rồi nói thẳng những suy nghĩ trong lòng ra như vậy, lúc này nghĩ lại, suy đoán vừa rồi có điểm quá mạo muội rồi.

“Có lẽ hẳn không tiện đến đây, nên nhờ người mang điều đến, để người không phải lo lắng...” Nàng nhẹ giọng nói, nắm tay Linh Bảo dẫn vào bên trong nội đường ngồi xuống ghế, rồi lại mang một chén trà nóng đặt vào tay Linh Bảo.

Linh Bảo ngạc nhiên uống vài ngụm, càng nghĩ càng cảm thấy rất có lý, trên mặt cũng nhanh chóng vui vẻ trở lại.

“Đúng vậy, nhất định là như vậy, ca ca làm nô cho người ta nhất định thân bất do kỷ...” Linh Bảo gật đầu nói.

Nàng có chút kích động đứng lên, tựa như không biết phải làm gì trước mới tốt.

“Ta đi làm xiêm áo cho ca ca, không biết ca ca có cao hơn không, hay là gầy hay mập ra...” Nàng xoa xoa hai tay nói, nhanh chân chạy vào bên trong.

Cố Thập Bát Nương thở dài, trong lòng chỉ cảm thấy buồn bã không biết nên nói điều gì, nàng cúi đầu nhìn điều mỹ nhân trong tay, là như vậy sao? Tiểu tử này thật sự còn nhớ rõ ngày đó từng nói qua câu kia?

Dưới dự thuyết phục kiên trì của Linh Bảo thì cuối cùng Cố Thập Bát Nương cũng mang mỹ nhân điều về nhà, còn chiếc điều hồ điệp thì được Linh Bảo xem như bảo bối nâng niu cất giữ trong phòng ngủ của nàng.

“Con muốn đi chơi điều sao?” Tào thị thấy Cố Thập Bát Nương cầm điều bước vào, có chút ngạc nhiên kèm theo vui mừng.

Nếu như có thể, bà thà chấp nhận ăn糠 nuốt khổ, cũng nguyện ý ngắm nhìn nữ nhi vui vẻ hưởng thụ những ngày tuổi xuân ngắn ngủi của nữ tử.

“Là người khác tặng cho con.” Cố Thập Bát Nương thuận miệng nói.

“Người khác tặng?” Tào thị nghe vậy trên mặt càng thêm vui mừng, đi mấy bước lên trước, cười kì quái, “Là ai tặng vậy?”

Ý nghĩ của mẫu thân trước mặt Cố Thập Bát Nương như một tiểu nữ tử, khiến nàng không khỏi buồn cười.

“Không phải,.. là con mua...” Vì thế nàng liền đổi lại.

Trên mặt Tào thị rõ là không tin, nhưng cũng biết đứa con gái này của mình rất có chủ ý, nếu nàng đã không muốn nói thì tuyệt đối có hỏi cũng vô ích, vì vậy bà cũng không ép nàng.

Mấy ngày kế tiếp, Linh Nguyên cũng không có xuất hiện như các nàng tướng, trong lòng Cố Thập Bát Nương cũng chùng xuống, cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều, phong điều giấy này có thể do khách bỏ quên lại, nhưng nhìn vẻ mặt mong đợi của Linh Bảo, cảm thấy thà có hi vọng vẫn tốt hơn là không.

Ngày hội được sự mà Cố Lăng Vân nhắc ngày càng gần, Cố Thập Bát Nương càng thêm chuyên cần khổ luyện.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Cố Thập Bát Nương đang bào chế bạch cập (*), theo những phương pháp trước đây, trước tiên phải ngâm bạch cập sau đó chưng cách thủy, nhưng Cố Thập Bát Nương từng đọc trong sách của Lưu Công kết hợp, cảm thấy nếu như không ngâm qua mà chưng trực tiếp cũng có thể được.

(*)Theo kinh nghiệm Việt Nam:

Thân rễ bạch cập thu hái vào các tháng 2-8 ở những cây đã mọc được 2-3 năm, bỏ vảy và rễ con, rửa sạch, sấy nhỏ lửa cho khô hoặc để khô cứng mà dùng.

Củ rửa sạch, ủ mềm, thái lát mỏng, sấy nhẹ lửa cho khô, tán bột, dùng làm thuốc tán hoặc thuốc hoàn.

Theo Trung y:

Rửa sạch, ủ mềm, thái lát sấy nhỏ lửa cho khô.

Cố Thập Bát Nương sau khi lấy bạch cập đã chưng mềm ra, vừa cầm dao lên, chuẩn bị thái mỏng liền nghe thấy chuông quỹ vừa kêu vừa hót hải từ ngoại đường chạy vào.

Trong phòng bào chế hẳn tự nhiên sẽ không vào, chỉ dám đứng bên ngoài gọi.

“Chuyện gì vậy?” Cố Thập Bát Nương không vui, dao trên tay vẫn không ngừng, thoãn thoắt từng nhát, không trượt cái nào, trên mặt nhất thời mừng rỡ.

“Tiểu thư, ngài mau đi nhìn một chút, bên ngoài rất nhiều người đến, nói muốn tìm tiểu thư...” Chuông quỹ tựa như không phát hiện ra Cố Thập Bát

Nương không vui, vẫn đứng hô gọi như cũ.

“Không gặp.” Cố Thập Bát Nương đáp.

“Không phải, không phải, không phải là tìm người, mà tìm Linh Bảo tiểu thư, còn, còn muốn mang Linh Bảo tiểu thư đi.” Thanh âm chuông quỹ nóng nảy, còn mang theo mấy phần sợ hãi.

Những người bên ngoài kia, y phục bất phàm, giờ tay nhắc chân cũng thể hiện thân phận hiển hách, khí thế kia, cũng không phải một loại mà phú quý gia tầm thường có thể dưỡng thành.

Luôn mồm luôn miệng thiếu gia của chúng ta gì đó, chẳng lẽ công tử nhà nào coi trọng Linh Bảo.

Kinh thành mặc dù pháp chế nghiêm minh, nhưng tất cả quyền quý Đại Chu triều đều tập trung ở đây, khó tránh khỏi có chuyện nam nữ bất nhã cũng thỉnh thoảng xảy ra.

“Cái gì?” Cửa phòng bảo chế bật ra, Cố Thập Bát Nương cất bước đi ra ngoài, trên tay còn lăm lăm con dao sắc thuốc *xịt máu, TB tỷ tỷ mất hình tượng quá*

Hiển nhiên nàng cũng nghĩ ngay đến điểm này.

“Tiểu..Tiểu thư..” Chuông quỹ bị dọa hoảng hồn, nhìn lại Cố Thập Bát Nương đã đi đến đại đường.

Bên trong đại đường, Linh Bảo bị mấy người hù dọa đến mặt mày trắng bệch.

“Ta không biết thiếu gia các ngươi, ta không biết thiếu gia các ngươi..” Nàng chỉ biết lặp đi lặp lại những lời này.

“Các ngươi là người nào?” Thanh âm như địa ngục của Cố Thập Bát Nương vang lên.

Linh Bảo vùng khỏi bốn nha hoàn đang vây quanh chạy ra ngoài, nắm tay Cố Thập Bát Nương, nép vào sau lưng nàng.

Bọn nhà hoàn cùng với bốn gã sai vặt áo xanh chợt quay lại thì thấy một cô nương mặt bất thiện trên tay còn cầm theo một cây đao, đầu tiên là sừng sốt, sau là một tràng cười nhạo vang lên.

“A ngươi ở đây bán cá sao?”

“Haha, mô heo chứ.”

Cố Thập Bát Nương cười lạnh, ánh mắt quét qua bọn họ.

“Bất kể các ngươi là người nào, cút ra ngoài hết cho ta.” Nàng quát lên.

Bọn sai vặt hiển nhiên không sợ hãi chút nào, sống lưng thẳng tpaws.

“A, lần đầu có người dám hét đuổi huynh đệ chúng ta như vậy..”

Bọn chúng vừa nói vừa cười ha ha, những tiểu tì cũng che miệng cười.

“Tiểu nương tử, chúng ta là người Chu phủ..” Một người mảnh mai bước lên trước, chỉ ra bên ngoài.

Ngoài cửa có hai chiếc xe ngựa, vô cùng xa hoa bất phàm, phía trên là đèn lồng viết chữ Chu.

“Ta không quản các ngươi là heo phủ hay là dê là chó, cút ra ngoài cho ta.” Cố Thập Bát Nương chìm mặt quá, ánh mắt không thèm nhìn ra ngoài.

“Vị tiểu nương tử, chuyện này không có liên quan đến ngươi, chúng ta là phụng mệnh đại thiếu gia, đến đón Linh Bảo tiểu thư trở về phủ, cũng không phải là có ác ý gì.” Hắn nó, một mặt xông đến Linh Bảo đang trốn sau lưng Cố Thập Bát Nương *cười cười, “Linh Bảo tiểu thư, chúng ta về nhà đi.”

Một tay giữ tay Linh Bảo, một tay vung dao ra, làm một đường dài trên mặt bàn.

“Đại thiếu gia các ngươi là ai?” Nàng hỏi lại.

Vừa lúc đó, tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Dường như nghĩ ra điều gì, trong lòng Cố Thập Bát Nương vừa động, nhìn ra bên ngoài.

Tiếng ngựa hí một hơi dài, tiếp theo là một bóng dáng bước chậm rãi vào bên trong, cơ hồ ánh mắt mọi người trong phòng đều tập trung trên người vừa đến.

Thiếu niên thân hình cao gầy, trên người mặc hoa phục, đầu đội ô quan, thật là một thiếu niên kiệt xuất.

Đội thấy rõ người tới, người khác như thế nào không biết, Cổ Thập Bát Nương chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng.

“Ca ca..” Linh Bảo nhào tới, ôm chầm lấy người phía trước, lớn tiếng khóc.

“Bảo nhi..” Linh Nguyên thân tình kích động, đôi mắt hấn đục ngầu, có tiếng nghẹn ngào.

Nhìn huynh muội hai người gặp lại nhau, vẻ mặt của mấy gã sai vặt cùng với tiểu tỷ cũng thêm mấy phần bi hi, khiến không khí trong phòng trở nên nhiệt liệt hẳn.

“Nhị thiếu gia..” Gã sai vặt tiến lên khuyên hấn, “Có gì để tiểu thư cùng trở về, chúng ta về nhà hấn nói..”

Lúc này Linh Nguyên mới nhìn qua bọn họ, chân mày khẽ nhíu lại, “Đại thiếu gia sai các người đến?”

“Không chi vậy đâu..” Gã sai vặt cười nói, “Đại thiếu gia cũng đã sắp xếp xong, phòng cũng đã dọn dẹp..”

“Mọi vật dụng trong nhà đều mua mới, Đại thiếu gia còn nói, hết thấy bố trí như đích tiểu thư..” Một tiểu tỷ mặt mày sắc sảo, thân hình phong tình mảnh mai nhanh chóng cướp lời.

“Kia đa tạ Đại thiếu gia.” Linh Nguyên gật đầu một cái, ánh mắt thủy chung vẫn đặt trên người Linh Bảo, “Các người cứ trở về trước đi.”

“Còn thiếu gia và tiểu thư..” Tiểu tỷ kia còn muốn nói gì nữa nhưng đã bị gã sai vặt lúc này kéo ra sau, quăng cho ả ta một ánh mắt ra hiệu ngừng nói.

“Vâng.” Gã sai vặt cung kính nói, phát tay một cái, trong nháy mắt mọi người trong phòng đều lui hết ra ngoài, chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Chưong quỹ lúc này cũng đã bình tĩnh lại, nhanh chóng lặng lẽ lui ra ngoài.

“Ca ca, ca ca, thật sự là huynh rồi.” Linh Bảo cứ ngỡ như đang mơ, không thể tin trước mắt mình là Linh Nguyên bằng xương bằng thịt, đưa tay vuốt ve khuôn mặt ca ca.

Gương mặt này mặc dù gầy gò, nhưng không có thô ráp như trước đây, ngược lại có phần trắng trẻo hơn.

Nàng sờ đến y phục Linh Nguyên, tay vừa chạm vào đã biết là gấm vóc thượng hạng, bên trên thêu những hoa văn tinh tú hoa mỹ, bên hông cài thêm ngọc bội ôn nhuận nhẵn nhụi.

Nàng cúi đầu, lại thấy một đôi hài xanh đế trắng, đại biểu cho thiếu niên nhà quyền quý trong kinh thành, lúc còn ở bên ngoài đại môn của những gia đình quyền quý tìm cơ hội hỏi thăm tung tích ca ca, nản thường thấy bên dưới vật áo của những thiếu niên đi bộ hay cưỡi ngựa cũng lộ ra đôi hài như vậy.

Nàng chợt nhớ đến những thứ xiêm áo cùng hài kia trong phòng do mình làm, thật sự không thể mang ra.

“Ca ca..” Nước mắt của nàng lại bắt đầu rơi xuống, câu nói ca ca huynh chịu khổ rồi trong lòng thầm nói hàng nghìn lần cuối cùng cũng không thể nói ra cửa miệng.

“Bảo nhi, muội chịu khổ..” Linh Nguyên đưa tay lau lệ cho nàng, trên mặt tràn đầy bi thương nói.

Linh Bảo cắn môi dưới, lắc đầu, “Không khổ, không khổ, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với ca ca, Linh Bảo tuyệt đối không thấy khổ...”

“Ca ca không bao giờ....bỏ lại muội nữa..” Linh Nguyên vuốt đầu muội muội trịnh trọng nói.

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thanh âm trầm thấp của Cổ Thập Bát Nương vang lên trong phòng.

“Linh Bảo, lại đây.”

Thanh âm này truyền vào tai Linh Nguyên, khiến hắn chợt hít thở không thông.

Tim của hắn nhảy loạn xạ, trong tai không còn nghe thấy những âm thanh khác, chỉ còn duy nhất tiếng tim đập của hắn, đến nỗi màng nhĩ muốn đau đớn.

Đầu của hắn như đông cứng lại, tựa hồ phải dùng hết tất cả khí lực, mất rất lâu mới có thể đưa ánh mắt hướng lên người cô nương kia, đó là người hắn vừa vào cửa đã muốn nhìn, nhưng cũng chính là người hắn không dám nhìn.

Nàng đứng sừng sững ở đó, vóc người phong lưu thanh thoát, nhưng lại tỏa ra một loại sát khí, tầm mắt hắn và nàng chạm nhau, giống như một thanh hàn đao bay đến, cắm thẳng vào tim hắn.

Ánh mắt xa lạ hờ hững như thế của nàng, Linh Nguyên chỉ cảm thấy trái tim vừa rồi muốn nhảy khỏi cổ họng chợt trầm xuống.

“Tiểu..” Hắn há miệng, những lời muốn nói rất nhiều, nhưng lại phát hiện cổ họng khô khốc không thành tiếng.

“Tiểu thư..” Linh Bảo chìm trong hơi ấm của Linh Nguyên nhìn sang Cổ Thập Bát Nương, lòng bàn tay mu bàn tay đều bằng thịt, nàng thật sự không bỏ

ra được, nhưng nghe Cổ Thập Bát Nương gọi một tiếng, liền buông cánh tay Linh nguyên ra, chạy tới lắc tay Cổ Thập Bát Nương, thấp giọng cầu khẩn, “Tiểu thư, người đừng giận ca ca có được không, đều là lỗi của ca ca, người muốn huynh ấy làm gì cũng được, chỉ cần tha thứ cho huynh ấy có được không, tha thứ cho huynh ấy một lần này có được không..”

Cổ Thập Bát Nương không chút động dung, chỉ ngưng thần đứng đối diện Linh Nguyên.

Nàng đang nhìn hấn, nhưng Linh Nguyên cảm thấy ánh mắt kia như xuyên thấu vào không trung cũng không rơi lên người mình.

Nàng ...Không muốn gặp hấn sao?

“Người không có ca ca.” Cổ Thập Bát Nương thu hồi tầm mắt, thần sắc trở nên lạnh lẽo.

Linh Nguyên cùng Linh Bảo nghe vậy đều ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Giá phải trả

Edit: QR2

"Tiểu thư..." Linh Bảo lắc tay nàng, nhỏ giọng khẩn cầu.

“Muội không có ca ca, người đó không phải là Linh Nguyên.” Cổ Thập Bát Nương cảm ngược tay Linh Bảo, ánh mắt nhìn chăm chú Linh Nguyên: “Ở đây chỉ có Chu thiếu gia.”

Sắc mặt Linh Nguyên trắng bệch, đôi tay nắm chặt.

Về mặt Linh Bảo vẫn mặt mờ, không khỏi quay đầu nhìn ca ca.

Tầm mắt Cổ Thập Bát Nương nhìn ngoài cửa, đèn lồng có viết chữ Chu thật chói mắt lay động trong gió thu.

“Trước mặt tiểu thư, vĩnh viễn chỉ có Linh Nguyên.” Linh Nguyên trầm giọng.

Cổ Thập Bát Nương nhìn hấn, trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Linh Nguyên của ta, bị giặc Kim hại cho nhà tan cửa nát, lưu lạc xin ăn, xin hỏi Chu thiếu gia cảm y ngọc thực có biết nỗi khổ của việc sống đầu đường xó chợ?”

“Linh Nguyên của ta, ước nguyện cả đời, ngựa sắt đao sát giết giặc báo thù, luyện được một thân công phu thượng thừa, chỉ mong làm tiểu binh cho Diệp tướng quân, xin hỏi vị Chu thiếu gia...”

Nàng vừa nói những lời này vừa ném qua, Linh Nguyên đưa tay theo bản năng, tiếp nhận một chuôi đao nhỏ dài, sắc bén: “Có dám suy nghĩ giết giặc Kim thu hồi lãnh thổ?”

“Linh Nguyên của ta tuy có chút nhu nhược nhưng lại dũng cảm cũng không phải người bạc tình bạc nghĩa, biết rõ người thân lo lắng tìm kiếm lại trốn tránh không gặp...”

“Linh Nguyên của ta tuy có chút hẹp hòi không chịu nổi nhưng biết trung hiếu tiết nghĩa, tuyệt đối không nhận giặc làm cha...” Nàng nói từng chữ từng chữ: “Xin hỏi vị Chu thiếu gia này sao dám tự xưng là Linh Nguyên?”

Từng câu từng câu chất vấn nói ra, về mặt Linh Nguyên thay đổi, lui về sau mấy bước, đao sắc thuốc trong tay rơi xuống đất.

“Ca ca...” Rốt cuộc Linh Bảo cũng hiểu chút ít, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Linh Nguyên: “Chu thiếu gia? Tại sao huynh lại thành Chu thiếu gia?”

Những lời mấy người đó hò hét ồn ào lúc này, một lần nữa tái hiện trong đầu nàng.

“Phải... Là Chu thiếu gia nào?” Nàng nín thở, làm bầm giống như tự hỏi.

“Đương triều thủ phụ Chu Xuân Minh có mười bảy nghĩa tử, hai mươi tám hiền tôn, là thiếu gia dưới một người trên vạn người.” Cổ Thập Bát Nương trầm giọng nói vừa nhìn Linh Nguyên: “Chu công tử, ta nói có đúng không?”

Ánh mắt Linh Nguyên phức tạp, mặt mày nhăn nhưng chưa nói lên lời.

Linh Bảo đã kêu khẽ, nhào qua lác cánh tay Linh Nguyên: “Ca ca, tiểu thư nói thật sao? Những lời tiểu thư nói không phải sự thật, có đúng hay không? Huynh không phải, huynh không phải là...”

Linh Nguyên bi thương nhìn nàng.

“Huynh không phải, huynh không phải, huynh là... Đúng rồi, nhất định huynh là gia đình của Chu công tử...” Linh Bảo lắc người Linh Nguyên, vội vàng nói, trên mặt là sự khẩn cầu: “Có phải như vậy không ca ca? Có phải như vậy hay không?”

“Không phải...” Cuối cùng Linh Nguyên cũng mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Tiểu thư nói đúng... Huynh là một trong mười tám... nghĩa tử của Chu đại nhân...”

Linh Bảo kinh ngạc nhìn Linh Nguyên như không thể tin, nước mắt chảy cuộn cuộn.

Thật là buồn cười biết bao, lúc đầu thiếu gia bị bắt giam, ai ai cũng biết là do đắc tội vị Chu đại nhân nào đó rất lợi hại, nàng canh giữ ở ngoài đại lao Hình bộ, người người đều nói với nàng vị quan lớn nhất ở Hình bộ là huynh đệ với Chu đại nhân, khẳng định là thiếu gia không thoát tội được rồi, ban đầu nhà tan cửa nát, trên đường chạy nạn, trôi dạt khắp nơi, bách tính đều biết Diệp tướng quân như thần linh chặn lại vó sắt xuôi nam của giặc Kim. Tất cả mọi người đều chờ đợi ngày Diệp tướng quân vì bọn họ thu hồi nhà cửa tại quê cũ, Diệp tướng quân như thần, bách chiến bách thắng đã chết, hơn nữa còn chết trong tay Chu đại nhân, nàng còn nhớ, trên đường lẩn trốn đầy khó khăn, nàng và ca ca tràn đầy sung sướng nghe người ta kể chuyện Diệp tướng quân anh dũng thiện chiến, ca ca ngày đêm tập luyện, mong một ngày có thể đi theo Diệp tướng quân.

Thật buồn cười biết bao, Diệp tướng quân đã chết rồi, ca ca người đã từng một lòng muốn đi theo Diệp tướng quân giết địch lại nhận người hại chết Diệp tướng quân làm phụ thân...

Buồn cười biết bao nhiêu, nàng canh giữ ngoài nhà lao Hình bộ, mỗi ngày nguyên rủa vị Chu đại nhân này đoạn tử tuyệt tôn, mà đúng lúc ca ca lại là nhi tử của Chu đại nhân...

Nhìn về mặt muối muối, trong lòng Linh Nguyên đau đớn, cầm tay nàng: “Muội hãy nghe huynh nói...”

Linh Bảo hất tay Linh Nguyên ra, hét to: “Người không phải là ca ca của ta, người không phải là ca ca của ta.”

“Bảo nhi, muội hãy nghe huynh nói.” Linh Nguyên ôm nàng, la lớn.

Linh Bảo giờ tay định đánh Linh Nguyên, giờ lên cao cuối cùng lại không hạ xuống được, che mặt khóc lớn.

“Tiểu thư...” Linh Nguyên ngẩng đầu nhìn Cố Thập Bát Nương, vẻ mặt thâm trầm không rõ: “Người hãy nghe ta nói...”

“Người nói đi.” Cố Thập Bát Nương nhấc tay, lạnh nhạt nói.

Phản ứng của nàng lạnh nhạt như thế, trái tim Linh Nguyên như rơi vào hầm băng, đợi không kịp muốn mở miệng, chỉ sợ nếu không nói gì, nàng sẽ lập tức xoay người đi, từ nay về sau giống như người xa lạ.

Hắn làm nhiều như vậy, chẳng lẽ lại muốn kết quả này?

“Khi đó ta rời Kiến Khang...” Linh Nguyên hít sâu, điều chỉnh suy nghĩ tốt nhất, tránh nói sai: “... Ta cũng không biết bị bán đến đâu...”

Dường như Linh Nguyên đã trở về ngày bị trời nhốt ở trong khoang thuyền, nhìn nước sông chảy xiết cực nhanh, trong lòng tuyệt vọng, tương lai thế nào, Linh Nguyên căn bản không nghĩ đến, sống hay chết cũng không có gì khác biệt.

“...Ta cũng không biết là nhà ai... Mỗi ngày ta phụ trách chăm sóc hơn mười con chó, bắt ăn thì ăn, bắt ngủ thì ngủ...”

“Chu đại nhân có mười bảy nghĩa tử, hai mươi tám hiền tôn, không phải đại thần trong triều thì cũng là nhân tài phong lưu kiệt xuất, Chu công tử chỉ dựa vào việc dắt chó đi dạo liền biến thành đứa con danh tiếng chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.” Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt nói.

Có câu nói “xuất trận là phụ tử binh, đánh hổ là huynh đệ ruột”, quan trường hắc ám tàn khốc, người quyền cao chức trọng như Chu đại nhân càng rõ ràng chuyện này, chuyện kết nghĩa trong triều đình quan trọng nhất chính là dựa thế lực của mình vào, đây là chuyện rất bình thường, dù sao mức độ thân mật giữa người với người là dựa vào huyết thống hoặc người thân để duy trì, yên tâm nhất chính là nhi tử của mình, giống như Diệp tướng quân, trừ hai nhi tử ruột thịt, bên ngoài còn có ba nghĩa tử, đều là những người tài được chọn từ trong quân đội, lúc chiến đấu rất là thuận lợi.

Nhưng vị Chu đại nhân này không biết là do không có con trai ruột hay là do đứng càng cao càng lo sợ mà đối với chuyện nhận nghĩa tử vô cùng yêu thích, đều này cũng hợp suy tính nhiều người, có người muốn đi đường tắt, có người muốn lánh nạn, tóm lại cho đến khi Chu đại nhân chưa rơi đài, hai mươi nghĩa tử vẫn trải qua con đường làm quan tươi sáng, mà hai mươi nghĩa tử này tất nhiên từ đơn giản biến thành phức tạp, sinh thật nhiều tôn tử, cho nên sau này lúc Chu đại nhân rơi đài, tân đế dọn dẹp triều đình, hôm sau thượng triều thiếu hơn phân nửa đại thần.

Những nghĩa tử hiền tôn này tất nhiên cũng không phải do thiếu hụt quan tâm và tình thương của phụ thân mà chẳng qua là vì lấy được nhiều lợi ích, nhưng thiên hạ này đâu có chuyện chỉ vay không trả, bọn họ mượn danh nghĩa phụ hoàng hành ngang ngược, muốn làm gì thì làm, nhận hết vinh hoa phú quý, tất nhiên cũng phải thừa nhận số mạng, cây đổ khi chạy, thành cháy vạ đến cả dưới ao, vì vậy sau khi Chu đại nhân rơi đài, kết quả của những người nghĩa tử hiền tôn này rất thảm, giống như đời trước Cố Thập Bát Nương nghe được chuyện một người trong số hiền tôn đó từ chức về quê, trên đường

bị dân chúng phần nộ đánh chết.

Những người này chết chưa đền hết tội, Chu đại nhân nuôi bọn họ cũng không phải thiếu hụt tình thương của nhi tử, mà là cần bọn họ liên hợp cùng nhau loại bỏ hiểm nghi, đối trên gạt dưới, ông ta cũng không phải là người già rồi mờ mắt, ai đến tui cười kêu phụ thân, gia gia đều không cự tuyệt.

Những nghĩa tử này, có người bên trong triều đình am hiểu múa bút đối trắng thay đen, chuyên môn vu oan từ địch, có người chuyên tham ô hối lộ dùng để cung cấp cho một nhà Chu đại nhân hưởng lạc, có người chuyên đi thăm dò tin tức tình báo, tóm lại không nuôi không nhi tử chỉ hưởng vinh hoa phú quý tiền đồ như gấm.

“Như vậy, Chu công tử dựa vào chuyện gì để được Chu đại nhân ưu ái như vậy?” Cố Thập Bát Nương lại hỏi, trong mắt là một mảnh lạnh lẽo.

Trong lòng Linh Nguyên giá lạnh, hân thế nào lại quên, người này nhìn qua là một cô nương trẻ tuổi nhưng lại nhìn thấu chuyện đời.

Bị hỏi những lời này, vốn là Linh Nguyên muốn nói những chuyện đã trải qua, nghĩ đến chuyện phải nói sao để hóa giải ân oán giữa Cố Hải và Chu đại nhân, những chuyện hân cho là nguyên nhân bình thường và hợp lý, lại buồn cười biết nhường nào, căn bản Cố Thập Bát Nương không nói đến ân oán giữa hai nhà, nàng chỉ hỏi lợi ích, chỉ hỏi lợi ích hân có được.

“...Ta vô tình cứu được mạng Chu thiếu gia và Chu phu nhân...” Linh Nguyên trực tiếp nói: “Có người hành thích Chu phu nhân và Chu thiếu gia, hôm đó đúng lúc ta đi theo, thuận tay đánh lui... đánh lui kẻ hành thích... bị thương, Chu phu nhân niệm tình ta đáng thương...”

“Người hành thích là thuộc hạ cũ của Diệp tướng quân, hay là người có lòng căm phẫn đúng không?” Cố Thập Bát Nương chợt hỏi.

Sắc mặt của Linh Nguyên lại cứng đờ, mấp máy môi, nhắm mắt nói phải.

“Người không nói là cường nhân hay kẻ xấu, có thể thấy được trong lòng người còn có chút lương tri.” Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt nói: “Còn nữa, người vẫn che giấu thân thể của người với Chu gia.”

“Phải.” Linh Nguyên nhỏ giọng đáp.

“Cho nên người biết Linh Bảo đang tìm người, cũng trốn tránh không gặp.” Cố Thập Bát Nương nói.

Nàng dùng câu trần thuật mà không phải câu hỏi, hiển nhiên cũng không định chờ câu trả lời.

Lập tức nước mắt Linh Bảo tràn ra, nàng nghĩ đến lúc mình giống như tên ăn xin lần lượt gõ cửa từng nhà để tìm kiếm như thế nào, ăn nói khép nép cầu xin người khác ra sao, làm sao chịu được những gã sai vặt còn đồ mờ miệng đùa giỡn, mất ngủ, lo lắng hải hùng mỗi đêm khi nghe nói có gia đình nhà nào đó bị đánh chết, cho tất cả tiền nàng có chỉ để hỏi rõ ràng nơi hoang dã đã vứt từ thi thể lên lên nhìn xem. ...

“Ta là bất đắc dĩ...” Nhìn thân hình lung lay chực ngã của muội muội, trong lòng Linh Nguyên hồ thẹn bật thốt lên câu nói đó: “Ta...”

“Người không phải là bất đắc dĩ.” Cố Thập Bát Nương giong tay cắt đứt lời Linh Nguyên, nhìn chăm chăm Linh Nguyên gần từng chữ một: “Đây là cái giá mà người phải trả, đây là cái giá nhất định người phải trả để đổi lấy những thứ mà người muốn có.”

Linh Nguyên nhìn nàng, chán nản lại vô lực phản bác.

Đúng vậy, vào giờ phút này bị cô nương này trần trụi vạch rõ nội tâm, hân mới biết thì ra những lời nói hân dùng để thuyết phục chính mình thật ra chỉ là lừa mình dối người.

Thì ra đây chính là cái giá phải trả...

“Chu công tử, cái giá phải trả bất quá chỉ là bắt đầu, tương lai người lấy được càng nhiều, giá phải trả càng cao...” Cố Thập Bát Nương nhìn hân, từ từ đến gần, dùng lìa trước mặt hân, kéo cánh tay Linh Bảo đang buồn bã ôm cánh tay hân ra: “Cho nên, hôm nay người đừng hòng mang Linh Bảo đi, người đừng mơ Linh Bảo đối với người như xưa...”

Linh Nguyên nhìn nàng, vẻ mặt bi thương.

“Thập Bát Nương...” Linh Nguyên chợt lâm bẫm “Đừng như vậy... Đừng không cần ta...”

Tâm tình Cố Thập Bát Nương đang hoảng sợ và tức giận chợt bị vẻ mặt này làm cho đau đớn, nàng hít sâu mấy lần.

“Lúc người bị thu làm nghĩa tử cũng không biết nhà họ là ai à?” Cuối cùng nàng cũng mềm lòng, hỏi chuyện này để thuyết phục chính mình vốn không nên tra hỏi chuyện mầu chột.

Linh Nguyên nhìn nàng, hiển nhiên cũng hiểu vấn đề chân chính nàng muốn hỏi, hân gần như là lần đầu tiên cứ nhìn nàng chăm chăm như vậy, nhìn khuôn mặt trước mắt luôn quán quanh trong mộng của hân hàng đêm.

“Ta... biết.” Linh Bảo khàn khàn nói.

Mắt Cố Thập Bát Nương khẽ nhắm, chợt mở ra.

“Rất tốt, ít nhất ngươi không tiếp tục gạt ta.” Nàng nhỏ giọng nói, đưa tay ôm Linh Bảo, xoay người: “Ngươi đi đi.”

“Ca ca...” Linh Bảo không nhịn được nữa, xoay người nhào vào trong ngực Linh Nguyên: “Ca ca, huynh trở lại đi, huynh không cần làm nhi tử của nhà xấu xa, huynh trở lại đi, chỉ cần huynh trở lại...”

Linh Nguyên nhìn khuôn mặt đau khổ của muội muội, trên mặt cũng vô cùng đau khổ, nhưng trong mắt cũng chỉ là cương quyết.

“Ca ca của muội không thể về được...” Cố Thập Bát Nương cũng không quay đầu, thì thầm nói: “Kể từ khi hấn vọng tưởng đánh bạc để làm giàu, đã không thể trở lại... Vì vinh hoa phú quý có cái gì hấn không bỏ được...”

“Không, ta không phải là vì vinh hoa phú quý...” Linh Nguyên chột ngắc đầu, run run nói.

“Hà? Nói như vậy là có thứ còn quan trọng hơn vinh hoa phú quý?” Cố Thập Bát Nương khẽ quay đầu, không vui không giận nhìn Linh Nguyên: “Vậy là vì cái gì?”

Linh Nguyên nhìn nàng ánh mắt tha thiết.

“Ta là vì nàng, vì Cố Thập Bát Nương.” Linh Nguyên nói từng chữ từng chữ một.

Cố Thập Bát Nương hơi ngẩn người, Linh Bảo cũng ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn ca ca mình.

“Ta không muốn nổi bật, cũng không để ý vinh hoa phú quý, ta chỉ muốn tìm một cơ hội, một thân phận, để cùng nàng đứng chung một chỗ mà không bị người khác trào phúng thân phận của mình, có thể bảo vệ nàng khi nàng bị người khác nhục mạ...”

Cố Thập Bát Nương nhìn Linh Nguyên, trên mặt là sự rung động.

Đứa bé này là một người cao ngạo, xem ra lần bị Cố Lạc Nhi nhục mạ trước mặt mọi người đối với hấn là một đả kích vô cùng lớn, đó cũng là nguyên nhân hấn đi đánh bạc, nguyên nhân sâu sắc hơn chính là hấn không thể nào tiếp nhận được mình là một người nhỏ bé.

Nam nhi ai cũng có lòng tự trọng, bị một cô nương nhục mạ, lại được một cô nương khác bảo hộ sau lưng, đôi lại là ai cũng khó có thể chấp nhận được.

Nếu thật sự là vì vậy, việc thức tỉnh hấn để tránh cho tương lai sau này rơi vào kết cục giống những nghĩa tử hiền tôn kia khi Chu đại nhân rơi đài dễ dàng hơn nhiều: “Chuyện này ngươi sai rồi, núi này cao có núi khác cao hơn, dù ngươi có đứng cao hơn nữa, cũng không tránh được việc bị người đời trách mắng, có thể bảo vệ chúng ta chỉ có tấm lòng của chúng ta, mà không phải là thân phận của chúng ta...” Nàng xoay người nói.

“Nhưng mà, ta cũng cần cái thân phận này...” Linh Nguyên nhìn nàng lắc đầu: “Ta cần một thân phận để xứng với nàng...”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy lại ngẩn ra, nhìn mặt ửng hồng và ánh mắt thiết tha của Linh Nguyên, chột bưng tỉnh.

“Ngươi nói là...” Nàng có chút không tin: “Ngươi...”

“Lòng ta vui sướng vì Cố Thập Bát Nương, ta nguyện không phải Cố Thập Bát Nương không thú thê.” Linh Nguyên tiếp nhận lời nàng, giọng nói run rẩy, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Hấn phải nói ra câu này, nếu như lúc này không nói, hình như sẽ không có cơ hội nói ra.

Lúc cô nương xoay người, vẻ mặt hoàn toàn lạnh nhạt, vẻ mặt này Linh Nguyên đã từng thấy là lúc Cố Thập Bát Nương đối mặt với Thẩm An Lâm, đó là một loại hồ hững cả đời không qua lại với nhau, Linh Nguyên không nghĩ cũng không thể để lúc có cơ hội gặp nhau như thế này, lại một lần nữa trở thành người xa lạ, cũng không muốn ném trái một lần nữa trong đời này sự đau đớn khi vô vọng gặp lại.

Mắt Linh Bảo mở to, che miệng, nhất thời trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, tâm tình của nàng cực kỳ phức tạp, phức tạp đến nỗi không biết trong lòng là buồn, là vui, là yêu hay là hận, nhưng ngay lúc này đây, đột nhiên nghe được ca ca nói ra câu này, trái tim vẫn không nhịn được gia tăng tốc độ nhảy dựng lên.

Ca ca không thay đổi, tâm huynh ấy không thay đổi, huynh ấy vẫn còn là ca ca của nàng...

Cố Thập Bát Nương kinh ngạc nhìn Linh Nguyên, chột ngắc đầu cười lớn.

“Tiểu thư...” Linh Bảo có chút sợ hãi, nhìn không được mở miệng: “Ca ca nói là thật, Linh Bảo, Linh Bảo có thể làm chứng...”

Cố Thập Bát Nương cũng không để ý đến Linh Bảo mà dừng cười.

“Tốt.” Nàng mỉm cười, vỗ tay: “Tốt.”

Hai huynh muội nhìn nàng, trên mặt đầy lo lắng, phản ứng của nàng thật quá kì quái, không phải thẹn thùng, không phải không vui cũng không phải là tức giận.

“Tình cảm nữ nhi, là chuyện bình thường, chuyện này không có gì đường đột hay không ổn.” Cố Thập Bát Nương nhìn Linh Nguyên, giọng nói trong veo rõ ràng: “Chỉ là, thành thân là chuyện lớn, theo lệnh cha mẹ, nghe lời mai mối, Chu công tử, nếu như ngươi có ý với ta, vậy thì hãy đi hỏi phụ thân ngươi, nếu như nguyện ý lấy một người vợ làm nghề thủ công như ta, ta sẽ gả cho ngươi.”

Ngay khi nói ra câu nói kia, Linh Nguyên cảm thấy nhịp ti của mình như ngừng lại, đến lúc nhìn thấy nàng chợt cười lớn, trái tim như bị chìm xuống, đột nhiên nghe được lời nói kế tiếp, trái tim lại thấy hơi hơi hộp, dừng lại cho đến khi hắn có cảm giác cả người lơ lửng giữa không trung.

“Chuyện này là thật?” Hắn nghe chính mình đang hỏi.

“Thành thân là chuyện lớn, sao có thể lấy ra làm trò đùa.” Cố Thập Bát Nương nghiêm trang đáp.

Nhất định nàng cho rằng Chu đại nhân sẽ không đồng ý vì nàng là người nhà của Cố Hải.

Chuyện này đã được khai thông, Chu đại nhân cũng ra mặt cứu Cố Hải, vì vậy dĩ nhiên sẽ không có hiềm khích với gia đình Cố Hải nữa, thậm chí nếu có thể biến chiến tranh thành tơ lụa thì càng vui mừng.

So với chuyện này, chuyện làm Linh Nguyên lo lắng hơn chính là ý kiến của Cố Hải, muốn thuyết phục được Cố Hải chỉ sợ là khó vô cùng, nhưng Cố Thập Bát Nương đã nói một sẽ không là hai, chỉ cần nàng quyết định, Cố Hải hay Tào thị tuyệt đối sẽ không phản đối.

Linh Nguyên nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, xoay người bước đi, chỉ nghe bên ngoài náo nhiệt một hồi, trong chốc lát toàn bộ xe ngựa đều rời đi.

“Tiểu thư...” Đến tận lúc này Linh Bảo mới lên tiếng hỏi thử: “Người... Người nói thật sao?”

Cố Thập Bát Nương cũng chỉ cười mà không trả lời.

“Tiểu thư...” Trong lòng Linh Bảo cảm thấy ngũ vị tạp trần, giọng êm ái khẽ nói: “Trong lòng ca ca vẫn vui mừng vì lời tiểu thư nói...”

“Ta hiểu rõ.” Cố Thập Bát Nương mở miệng nói.

“Vậy... Chuyện kia tiểu thư... có thể... có thể...” Trên mặt Linh Bảo thoáng vui mừng, ngẩng đầu lấp bắp hỏi.

“Bây giờ không phải hắn hay ta muốn thế nào...” Tầm mắt Cố Thập Bát Nương nhìn ra cửa, một nụ cười nhạt nhòa chợt thoáng qua: “Vẫn là câu nói đó, chúng ta có được cái gì đó nhất định sẽ mất đi một thứ khác, đây chính là cái giá phải trả, muốn lấy được càng nhiều thì những thứ bỏ lỡ sẽ càng nhiều...”

Trên mặt Linh Bảo có chút khó hiểu nhưng thấy vẻ uể oải trên mặt Thập Bát Nương, biết chuyện xảy ra hôm nay cũng làm tiểu thư thêm lo lắng, từ khi quen biết đến nay, hai huynh muội bọn họ mang bao nhiêu phiền toái đến cho tiểu thư, nàng biết điều đỡ tay Cố Thập Bát Nương đi vào nhà trong.

“Hắn rất nhanh sẽ hiểu.” Cố Thập Bát Nương quay đầu lại nhìn về phía cửa lầu bẩm.

Chu đại nhân nghe mấy nhi tử đọc xong mấy quyển sổ sắp dâng lên, tất cả đều hợp ý, lúc này tâm tình của ông mới thích thú nhìn Chu huyền vẫn đứng hầu một bên.

“Đã điều tra rõ ràng hành tung của mấy người thư sinh kia chưa?” Ông hỏi.

Linh Nguyên gật đầu.

“Vậy thì nói cho thúc phụ, để Hình bộ đến bắt người.” Chu Khải Thư nói.

“Chíp bông dễ nóng này...” Chu đại nhân nhìn nhi tử có vài phần trách cứ.

Về mặt Chu Khải Thư không quan tâm.

Chu đại nhân không để ý đến hắn nữa mà nhìn Linh Nguyên.

“Lúc này con hấp tấp xông tới, muốn nói cái gì mà lại thôi?” Từ trên ghế xích đu ông vừa đứng dậy vừa hỏi.

“Nghĩa phụ.” Linh Nguyên quỳ một chân xuống, cắn môi dưới, ngẩng đầu trình trọng nói: “Nhi tử muốn thú thê.”

Chu Khải Thư đang nâng ly trà lên uống, nghe vậy phun hết ra ngoài, may mắn hắn quay đầu nhanh, mới không phun vào người phụ thân.

Hiển nhiên là Chu đại nhân cũng bị giật mình: “Ngươi muốn thú thê?”

Chu Khải Thư ho khan, đi tới chụp vai Linh Nguyên: “... Huynh đệ, ngươi thật là giỏi, mới vừa chui ra một muội muội, giờ lại chui ra một người tức phụ... Còn ai nữa không? Mẫu thân, phụ thân, thúc thúc bá bá..., nói luôn một lần đi... Nhà chúng ta không sợ nhiều thêm tám người mười người...”

Chu đại nhân khoát tay ngăn nhi tử của mình nói chuyện, nhìn Linh Nguyên, trên mặt là nụ cười từ ái.

“Năm nay Huyền nhi cũng mười bảy tuổi rồi.” Ông cười nói: “Cũng nên thành thân, Thụ nhi lúc bằng tuổi con cũng đã làm phụ thân...”

Ông vẫn về râu: “Nói đi, con coi trọng nữ nhi nhà nào? Phụ thân cho người đi mai mối, sớm ngày vì Chu gia chúng ta khai chi tán diệp.”

Trên mặt Linh Nguyên khó nén nổi vui mừng, khẩu đầu một cái thật mạnh, nói cảm ơn phụ thân đại nhân.

“Làm cái gì vậy? Người một nhà sao lại làm chuyện khách khí như vậy?” Chu đại nhân vừa cười vừa bảo Chu Khải Thụ: “Còn không mau đỡ huynh đệ của con đây.”

Chu Khải Thụ cười hi hi đưa tay ra đỡ, Linh Nguyên nào dám để hấn đỡ thật, nói không dám làm phiền đại ca rồi tự đứng dậy.

“Nói đi, là thiên kim nhà nào?” Chu đại nhân hỏi.

Trên mặt Linh Nguyên thoáng chần chờ: “Cố gia...”

“Nhà nào...?” Tai Chu đại nhân hơi ngễnh ngẵng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hỏi.

Linh Nguyên lại quỳ xuống: “Cố Hải, Cố gia...”

“Cái gì?” Mặt Chu Khải Thụ lập tức xệ xuống: “Đầu óc tiểu tử người có bệnh à?”

Thân hình Linh Nguyên run lên.

Chu đại nhân lờm Chu Khải Thụ: “Sao con lại nói chuyện với huynh đệ như thế? Không có tí đáng về nào của huynh trưởng cả, nói xin lỗi.”

Mặc dù Chu Khải Thụ ăn sung mặc sướng nhưng vẫn chưa dám chống đối với phụ thân, nghe vậy rất bất đắc dĩ nhưng vẫn chấp tay: “Huyền đệ, huynh trưởng lỗi.”

Linh Nguyên vội cúi đầu nói không dám.

“Là gia đình Cố Hải?” Chu đại nhân vẫn về râu, trên mặt thoáng qua một tia suy ngẫm.

Sau khi Cố Hải được thả, ông từng nể tình Văn Quận Vương cố ý triệu kiến mình đến nói chuyện, bóng gió ra hiệu tại sao ngài ấy lại mặc kệ hiềm khích lúc trước xuất lực thả hấn ra, nhưng tên tiểu tử này thật giống tảng đá trong hầm cầu, mặt không tỏ vẻ gì cứ đứng ở chỗ đó, nửa câu cảm ơn cũng không có, cùng một đức hạnh với những viên quan can gián, thanh liêm, thật sự rất không thú vị, không trách được hoàng thượng muốn đá hấn đi xa, vừa bảo toàn danh tiếng lại tránh cho mình bị khó chịu.

Người như thế thật sự không thích hợp, mặc dù có tình bạn cũ với Văn Quận Vương, nhưng nhìn biểu hiện của Văn Quận Vương cũng không phải quá thân cận, bằng không cũng không đợi đến lúc cận kề sống chết mới ra mặt, cũng chỉ bảo vệ mạng của hấn mà thôi.

“Phẩm hạnh của cô nương kia như thế nào?” Ông thuận miệng hỏi.

“Nàng rất tốt...” Linh Nguyên nói, nhớ tới lời nhắc nhở của Cố Thập Bát nương, chần chờ một lúc vẫn nói: “Nàng là một được sư, là một người luyện được rất giỏi, là đồ đệ của được sư Lưu Công, rất nổi danh...”

Lời Linh Nguyên còn chưa nói hết, đã thấy sắc mặt Chu đại nhân trầm xuống, vỗ tay vịn đứng lên.

“Hò đồ, thân phận thợ thủ công sao xứng với gia đình ta.” Ông quát lớn.

Linh Nguyên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Chu đại nhân, kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt.

“Sĩ nông công thương, thứ bậc nghiêm ngặt, gia đình trong sạch, Chu gia ta nhiều thế hệ đều là tầng lớp trí thức tri thư đạt lễ, mặc kệ thân phận trước kia của người thế nào, bây giờ thân phận là nhi tử của ta, thế nào lại cưới một nữ thủ công trở thành trò cười lớn nhất thiên hạ.” Chu đại nhân trầm mặt quát.

“Cho dù nạp làm tiểu thiếp cũng không xứng đáng, nhiều nhất là làm ngoại thất.” Chu Khải Thụ vội vàng đưa ra ý kiến cho huynh đệ của mình.

Tiểu thiếp? Ngoại thất? Linh Nguyên nhanh chóng lắc đầu, không thể nào, không thể nào.

“Phụ thân đại nhân... Nàng thật sự là một cô nương tốt...” Linh Nguyên quỳ lết mấy bước, khẩn cầu.

“Thôi, nói sau.” Chu đại nhân phát tay áo cắt đứt lời hấn: “Thành thân là chuyện lớn, nghe theo lệnh phụ mẫu, tự có ta và mẫu thân người làm chủ, người khoog cần bàn vội.”

Đứt lời liền xoay người đi vào nội thất.

“Nữ tử gì đó.” Chu Khải Thụ cười hi hi nói: “Huynh đệ, người vẫn quá non nớt, thiên hạ này thiếu gì nữ tử, chẳng qua là chưa nhìn thấy, cũng không đáng cho người vì một nữ tử mà chọc giận phụ thân, nào, nào, vì huynh dẫn người đi mở mang tầm mắt, tránh cho người giống như người chưa trải qua

sự đòi, thật không có tiền đồ...”

Căn bản Linh Nguyên không nghe được lời hắn nói, chỉ là kinh ngạc quỳ ở đó, bên tay câu nói của Chu đại nhân, tại sao lại muốn cưới một nữ thợ thủ công, tại sao lại muốn cưới một nữ thợ thủ công.

Khi thân phận của hắn là nô bộc, thì chính mình chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn thân phận tiểu thư sĩ tộc của nàng, coi như hắn muốn đứng ra bảo vệ nàng, nữ nhân Cổ Lạc Nhi đó cao ngạo coi thường, nhục mạ hắn, đồng thời cũng nhục mạ nàng tự đánh mất thân phận.

Bây giờ, cuối cùng hắn có được một thân phận đủ lớn, rốt cuộc có thể mở miệng cầu thân với nàng thì thân phận của nàng lại là thợ thủ công, ngược lại người khác lại dùng chuyện này chửi bới nàng, ngăn cản hắn.

Thật là ông trời trêu người, đây chính là cái giá phải trả mà Cổ Thập Bát Nương đã nói?

Hắn lấy được vinh hoa phú quý, lấy được thân phận mà mọi người kính sợ, lại mất đi tư cách tự chủ hôn nhân, mất đi cơ hội gần gũi người mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Dạ hành

Edit: nnttrang

Màn đêm buông xuống, thu nguyệt trên bầu trời cao tỏa ánh sáng nhàn nhạt như phủ lên một tầng sa mỏng trên mặt đất.

Mặc dù cổ thổ vị thu, biên cảnh vị ninh(*), chợ đêm ở Túc Bảo An vẫn náo nhiệt như cũ, hơn nữa theo thời gian, thậm chí kinh tế có chút tiến triển vượt bậc hơn so với trước đây.

(*): Biên cảnh không yên thì quê hương không có mùa thu.

“Tiểu thư đi thông thả.” Chương quý tự mình đưa ra cửa.

“Ông cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ.” Cổ Thập Bát Nương gật đầu nói.

Xe ngựa dừng ở ngoài cửa, phu xe đứng ở cạnh xe, trên đường phố đèn lồng giăng hai bên chiếu lên bóng dáng của hắn chột ngắn chột dài.

“A Tứ, đánh xe chậm một chút.” Chương quý cầm đèn lồng trên tay, cũng bước đến mấy bước, lời nói chột ngưng lại.

Người này không phải là A Tứ.

Cổ Thập Bát Nương lại làm như không thấy, chân vẫn như cũ bước ra xe, tay hơi đưa ra vịn vào tay người nọ bước lên xe.

Người nọ động tác thuần thục, một tay chống một mặt ngồi lên, giờ roi giục ngựa, con ngựa hí lên mấy tiếng rồi chạy về phía trước, xuyên qua đường phố ồn ào náo nhiệt.

Linh Nguyên chăm chú nhìn con đường phía trước, hai mắt đen tối như bầu trời về đêm.

Trầm mặc thật lâu, chột phía sau rèm xe được vén lên.

“Thế nào?” Thanh âm nhàn nhạt của Cổ Thập Bát Nương vang lên.

“Ngươi sớm biết.” Linh Nguyên cũng không quay đầu lại, mà chỉ thấp giọng nói.

“Ai cũng biết.” Cổ Thập Bát Nương lạnh nhạt.

“Cho nên ngươi mới hứa hẹn...” Linh Nguyên chột quay đầu lại.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Từ trước đến nay hắn không bao giờ dám đối diện với nàng, thỉnh thoảng có đôi lúc, nhưng cũng sẽ rời đi thật nhanh, nhưng lần này, hắn quật cường nhìn nàng.

Lần này, người dời tầm mắt lại là Cổ Thập Bát Nương.

“Ngươi đã biết sai?” Nàng nhìn sang bên đường, lúc này xe đang đi qua một khu phố sầm uất, bên đường đều là quán hàng vặt, trong đêm thu ẩm nóng, mùi thức ăn phảng phất xông vào mũi.

Linh Nguyên không trả lời, mà nhảy xuống xe ngựa, đi đến quầy vắn thẩn của Vương bà bà.

“Phu nhân thích ăn vắn thẩn, ném thử cái này một chút, ăn ngon hơn so với ở Kiến Khang nhiều lắm.” Hần đưa một chén vắn thẩn qua cho Cố Thập Bát Nương.

Dây cò kết theo kiểu chén chồng chén gói lên nhau cũng thật hay, ngay cả một tia nóng cũng không lọt ra ngoài. (không hiểu lắm)

“Nóng.” Hần lại nhắc nhở.

Cố Thập Bát Nương đưa tay nhận lấy.

Xe ngựa lại chậm rãi tiến về phía trước, ra khỏi phố xá sầm uất, bốn phía trở nên yên tĩnh hẳn đi.

“Nhà kia tựa như pháo hoa, sáng lạng nhất thời, nhưng rốt cục cũng chỉ trong giây lát mà thôi, rất nhanh cũng sẽ tan thành mây khói.” Cố Thập Bát Nương trầm mặc một khắc, thấp giọng nói.

Lời này ngoại trừ Cố Hải, cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng nói với ai, hơn nữa nàng đã quyết tâm để những lời này mục nát trong lòng, đoán được mệnh tương lai như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

“Lời này không được nói lần nữa.” Thân hình Linh Nguyên chợt cứng đờ, thấp giọng nói.

Giữa bọn họ lại khôi phục trầm mặc, xe ngựa rất nhanh tiến vào một ngõ hẻm, A Tứ được hai nam nhân áo đen kèm hai bên kéo ra từ phía sau một trượng đá về mặt hoàng sơ.

Sau khi đem roi ngựa nhét vào trong bàn tay run rẩy của A Tứ, ba người ẩn thân vào bóng đêm biến mất.

“Tiểu thư...” A Tứ run rẩy có chút muốn khóc mở miệng nói.

“Đừng sợ, là người của ca ca Linh Bảo.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười an ủi hẳn.

“Tìm được ca ca của Linh Bảo rồi sao?” A Tứ trong chớp mắt lấy lại tinh thần, chuyện tìm được ca ca Linh Bảo mọi người đều biết, hơn nữa cũng biết chuyện nhóm người phú quý kia đến đón Linh Bảo tiểu thư, khiến cho mọi người suy đoán rất nhiều, nhưng người trong cuộc là Linh Bảo thủy chung vẫn yên lặng như cũ, còn chương quỹ là một lão nhân tình, mà đối với Cố Thập Bát Nương thì không ai dám tới trước mặt nàng hỏi chuyện này, cuối cùng chuyện chính xác xảy ra như thế nào thì không ai biết được.

Cố Thập Bát Nương cũng không trả lời, về mặt trầm ngâm.

Linh Bảo cùng với ca ca của nàng có quan hệ với Cố gia rất khác lạ, không phải tồi tệ, nhưng lại hơn cả người thân, A Tứ biết điều không hề hỏi thêm nữa, dẫn ngựa đi vào nhà.

Từ sau đó, ban đêm Linh Nguyên sẽ xuất hiện tiếp nhận công việc thay thế A Tứ, nhưng những cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ ngày càng ít đi, Cố Thập Bát Nương cho rằng con đường cuối cùng chính do bản thân mình quyết định, người khác nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra những ý kiến giúp mình, về phần lựa chọn như thế nào là do mình, một người đã đưa ra những chủ ý tại thời điểm đó, người khác khó có thể thuyết phục trở lại.

“Nhân luôn đợi đến lúc đụng vào tường mới biết quay đầu lại.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói.

Linh Nguyên không trả lời, hẳn cũng không ngại Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt với mình, theo hẳn, nàng cho phép mình ở đây, đã là chuyện may mắn đáng vui mừng, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng là chuyện hạnh phúc nhất.

“Người khác đụng vào tường bất quá là bề đầu chảy máu, nhưng còn ngươi thì có thể liên lụy tính mạng.” Cố Thập Bát Nương lại nói tiếp.

“Nhân sớm hay muộn đều phải chết.” Linh Nguyên nhỏ giọng nói.

“Cho nên ngươi tình nguyện làm pháo hoa sáng lạng nhất thời, cũng không nguyện làm ngọn đèn le lói nhỏ bé nhưng thấp sáng liên tục.” Cố Thập Bát Nương cười lạnh, “Do kiễm nhập xa dịch, do xa nhập kiễm nan(*), cổ nhân nói thật đúng.”

(*)

Tư Mã Quang trong “Huấn Kiễm Thị Khang” viết: “Do kiễm nhập xa dịch, do xa nhập kiễm nan”, người từ cần kiễm để trở thành giàu có thì dễ, còn giàu có mà dễ tiết kiễm thì khó.

Trong “Giới Tử Huấn” viết cho Tư Mã Khang đã nói rõ về sự tất yếu của “Kiễm” và “Phĩ”: Kiễm có thể lập danh, phĩ tất tự bại. Làm người thì điều quan trọng là cần phải biết lấy tiết kiễm cần cù làm gốc, sống hoang phí ắt chuộc bại cho thân.

Thân hình Linh Nguyên khẽ động, hẳn quay đầu nhìn về Cố Thập Bát Nương, đôi môi giật giật, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Cố Thập Bát Nương đem ánh mắt của hấn thu vào đáy mắt, trên mặt thoáng một tia hiểu rõ.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì rồi..” Nàng thân nhiên nói, ngồi ngay ngắn lại.

Chu Xuân Minh như mặt trời ban trưa, được hoàng đế cực kỳ coi trọng, ở giữa chốn quan trường bấp bênh trôi nổi lại bảo trì bất bại, tuổi của hấn tuy không còn trẻ, nhưng đối với một trọng thần triều đình mà nói, đây chính là thời khắc phong hoa nhất, lại còn quan hệ thân mật cùng Văn Quận vương người có khả năng cao nhất trở thành hoàng tử trong tương lai, vạn nhất tương lai trở thành hoàng đế thật, vậy thì hấn sẽ trở thành đại thần phò vua, trở thành cánh tay để vương.

Người như vậy, đối mặt trong thiên hạ, chắc chắn không một ai cho rằng trọng hai hay ba mươi năm nữa có thể lay động địa vị của hấn, coi như sau này có thôi lui khỏi triều chính, thì khi đó vẫy cánh của hấn cũng đã trải rộng khắp bên trong.

Người như vậy làm sao có thể chỉ là pháo hoa thoáng qua rồi chợt tắt.

Nhưng, Cố Thập Bát Nương biết, mặc dù mình có liên quan đến việc thay đổi số mạng của một số người, nhưng nàng tin rằng nếu trời cao có mắt cho nàng một thân oan ức được trừng sinh, như vậy cũng sẽ có mắt, cho tên họa quốc ương dân giết hại trung lương này nhất định gặp báo ứng, hưởng chi Diệt tướng quân trung quân ái quốc vẫn mệnh định như cũ mà chết, vậy thì gian thần Chu Xuân Minh làm sao có thể thoát?

Hấn nhất định sẽ chết không lâu sau, hoàng đế đại sự, thời điểm Tân đế đăng vị kia cũng không còn bao nhiêu năm

“Ta sẽ thuyết phục phụ thân đồng ý..” Linh Nguyên đột nhiên lại nói, “Ta sẽ cưới ngươi vào cửa một cách linh đình nhất.”

Cố Thập Bát Nương cười nhẹ, giữa hai người họ lại khôi phục trầm mặc.

Nhìn Cố Thập Bát Nương lại mang thức ăn khuya vào, Tào thị không khỏi sờ mặt của mình, cười nói, “Nương ăn muốn trở nên mập luôn rồi.”

“Nương vẫn còn gầy lắm.” Cố Thập Bát Nương cười nói, phân phó nha đầu mang chén đĩa đến, suy nghĩ một chút lại cho gọi Linh Bảo qua đây.

“Bảo nhi gần đây tinh thần rất tệ..” Tào thị nhỏ giọng nói.

Vừa nói xong Linh Bảo đã qua tới, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, trong mắt đầy tơ đỏ, cổ gượng cười thì lễ phu nhân cùng tiểu thư hảo.

“Chuyện ca ca con rồi cuộc thế nào? Hình như ta nghe người ta nói đã tìm được rồi..” Tào thị lo lắng hỏi.

Mỗi ngày Linh Bảo ngoại trừ đi được đường, về nhà liền chui vào trong phòng không chịu ra, ngay cả cơm cũng thường bỏ bữa không ăn, nguyên nhân là vì chuyện ca ca, cũng không hẳn, một năm nay, nàng mặc dù một nhọc nhưng tinh thần vẫn luôn rất tốt, tín niệm tìm ca ca khích lệ nàng, phải tìm cho được ca ca, vậy thì phản ứng như thế này có chút không đúng, chẳng lẽ đứa bé Linh Nguyên có gì bất trắc?

Ý nghĩ này dâng lên, Tào thị nhất thời có chút bất an, còn muốn hỏi thêm, Cố Thập Bát Nương đã lắc đầu với bà.

Một chút con nói cho nương biết, nàng làm khẩu hình miệng với Tào thị, bà liền hiểu, gật đầu một cái, cũng không nói thêm nữa, gọi Linh Bảo ngồi xuống cùng ăn khuya.

Ăn khuya xong rồi, cả hai đều cáo lui về nghỉ ngơi, sau khi rời khỏi phòng Tào thị, hai người một trước một sau mà đi.

“Tiểu thư, huynh ấy..huynh ấy..” Linh Bảo do dự liên tục không biết là nên hỏi là thôi đây.

“Nha đầu ngốc, hấn là ca ca muội..” Cố Thập Bát Nương xoay người lại, đưa tay vén tóc trên trán nàng, “Coi như hấn tội ác tày trời bị người trong thiên hạ khinh miệt, cũng là ca ca của muội..”

Nước mắt Linh Bảo nhất thời rơi xuống, đưa tay che miệng khóc nức nở.

Nàng sợ tiểu thư tức giận, sợ tiểu thư không thích, hai chữ ca ca cũng không dám thốt ra.

Ca ca trở thành nghĩa tử của Chu đại nhân, mà Chu đại nhân là cừu nhân của tiểu thư, tình huống trở thành như vậy nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến.

“Ngày đó là ta hù dọa muội rồi..” Cố Thập Bát Nương cười nhẹ nói, “Ngày đó chính là ta còn phải giặt mình.”

“Tiểu thư, tiểu thư, người đồng ý tha thứ cho ca ca rồi, có đúng hay không?” Linh Bảo lay cánh tay của nàng bi thương nói.

Cố Thập Bát Nương bắt đầu cười.

“Ta chưa từng giận hấn, nói gì tha thứ?” Nàng thờ dài nói, “Chỉ là ta...chỉ là ta..”

Thanh âm của nàng nhỏ dần, chân mày cũng nhíu lại, tựa hồ không biết trong lòng mình muốn thế nào.

“Ta chỉ cảm thấy rất khó chấp nhận được...” Nàng lẩm bẩm nói.

“Là ca ca sai lầm rồi...” Linh Bảo lau nước mắt nói.

Tiểu thư hận Chu Xuân Minh như vậy, thiếu gia chống đối Chu Xuân Minh như vậy, mà ca ca lại.

Đổi lại là ai cũng sẽ rất khổ sở.

“Không, không phải như vậy..” Cố Thập Bát Nương khẽ cau mày, bỗng nhiên hơi dừng lại một chút, “Thật ra lúc ấy ca ca muối cũng là bắt đắc dĩ..”

Thứ nhất bán mình làm nô, sinh tử phụ thuộc vào người, thứ hai làm phận con kiến trốn tránh mà sống, nàng có lý do gì mà trách lựa chọn của Linh Nguyên, huống chi Chu Xuân Minh cùng hấn căn bản lợi nhiều hơn hại, những thứ phân tranh trên triều gian thần hay trung thần hấn làm sao biết được, học chữ như Cố Ngự còn phải đắn đo thuận thế mà theo, làm sao dám yêu cầu thân phận cô đại như Linh Nguyên có thể thâm minh đại nghĩa.(ý là hiểu được đâu trái phải đúng sai)

Huống chi, số mạng tương lai chỉ nàng biết, bọn họ thì không biết.

Án oan của Diệp tướng quân chỉ được vạch lại sau khi Chu Xuân Minh chết, bởi vì dù sao cũng là do hoàng đế định tội, ngay lúc đó Tân đế chỉ có thể diệt trừ Chu Xuân Minh, nhưng không thể lập tức sửa lại án oan cho Diệp tướng quân, đó là ngộ nghịch bất hiếu.

Cho nên một thời gian dài, Diệp tướng quân định tội mưu phản, đối với mọi người trong thiên hạ, hơn phân nửa cũng sẽ cho rằng Chu đại nhân là trung thần mà Diệp tướng quân là gian thần.

“Là ta vội vàng..” Nàng tự nói với chính mình.

Mọi người đều say chỉ ta tỉnh, vậy trong mắt mọi người, ta làm gì cũng không phải rất kì quái sao.

“Tiểu thư...còn..còn hôn sự..Bọn họ không đồng ý sao?” Linh Bảo chợt thấp giọng hỏi.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, kéo tay của nàng, “Muội nói thử xem.”

Quả nhiên không được..trong lòng Linh Bảo có tư vị không nên lời.

“Làm sao có thể, trong mắt của muội, tiểu thư của muội là ta như một đại nhân vật, nhưng trong mắt gia thế quyền quý, ta ngay cả hạt bụi cũng không bằng, không nói đến quan gia quyền quý, trong mắt đám người Cố gia Cố Lạc Nhi, ta cũng đã rất là dè tiện...” Cố Thập Bát Nương cười nhẹ, chậm rãi mà đi.

“Nhưng tiểu thư trong mắt ca ca chính là trân bảo.” Linh Bảo cắn cắn môi dưới nói.

“Ta biết.” Nàng nhỏ giọng đáp, “Nhưng ca ca muối hôm nay thân bất do kỷ.”

“Vậy nếu như huynh ấy rời khỏi nhà kia...” Linh Bảo nắm tay nàng thật chắc, cuối cùng cũng nói ra câu mạo phạm như vậy, “Ca ca là vì tiểu thư, muốn đánh sẽ đánh, muốn..nếu tiểu thư..nếu tiểu thư nói huynh rời khỏi Chu gia sẽ gả cho huynh ấy,..huynh ấy nhất định...”

Thần sắc Cố Thập Bát Nương ngưng đọng, dừng bước lại, nhìn về phía Linh Bảo.

Linh Bảo quỳ bộp xuống đất, cúi đầu nói, “Linh Bảo đáng chết, xin tiểu thư...xin tiểu thư..”

Hai từ tha thứ nàng cảm thấy mình cũng không có tư cách để nói, vì vậy chỉ có thể liên tục dập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Chuẩn bị

Edit: QR2

Trong phút chốc, ánh mắt Cố Thập Bát Nương lúc sáng lúc tối, rốt cuộc vẫn phải kìm nén sự ác độc chợt dâng lên trong lòng.

“Đứng lên đi.” Nàng đưa tay đỡ Linh Bảo.

Do dự hồi lâu, Linh Bảo đứng lên, cúi đầu tiếp tục đi chậm rãi theo nàng.

Cố Thập Bát Nương cũng không nói gì thêm mà trầm mặc thật lâu.

Bởi vì trong nhà ít người, Cổ Thập Bát Nương mua căn nhà cũng không lớn, chỗ ở ba người gần sát nhau, rất nhanh đã đi đến cửa phòng.

Hai tiểu nha hoàn đã sớm đốt đèn đứng chờ cạnh cửa.

“Linh Bảo, hiện tại ca ca của ngươi muốn thoát thân cũng không còn dễ dàng như vậy nữa.” Cổ Thập Bát Nương dừng bước, xoay người thờ dài nói, rồi chột cười đưa tay vuốt vai Linh Bảo: “Chỉ là, thật ra...”

Hình như nàng cũng không biết nên nói thế nào.

“Linh Bảo, cửa nhà của Chu Xuân Minh kia, thật ra là người mà người người tha thiết mơ ước... Ngươi đừng thấy ta khổ sở thì khổ sở, tức giận cũng tức giận...” Nàng nói mang theo cười khổ: “Thật ra đây chính là chuyện vui, từ nay về sau ca ca của ngươi vượt long môn, càng thêm vinh hoa phú quý, thiên kim tiểu thư của văn võ bá quan trong triều chỉ cần hắt mồm, người nào cũng có thể cưới được, ngươi đi theo hắn, sau này chính là thiên kim tiểu thư, cuộc sống sau này vô cùng sáng lạng...”

Chỉ là, chỉ có nàng biết đó chỉ là khoảnh khắc tỏa sáng đó giống như pháo hoa, nhưng lại không thể nói ra, chuyện này giống như trơ mắt nhìn người thân của mình, tay bùng lên một ly rượu độc nhưng lại hồn nhiên nở nụ cười, không biết gì giữa đầu uống cạn.

Linh Bảo lắc đầu, trên mặt có chút sợ hãi nhưng lại đầy kiên định: “Dù Linh Bảo không được đi học, không biết đạo lý lớn lao nhưng Linh Bảo biết Diệp tướng quân là người tốt, thiếu gia là người rất tốt, hại bọn họ tất nhiên chính là người xấu...” Nàng vừa nói chuyện nước mắt vừa chảy xuống: “Tiểu thư, Linh Bảo và ca ca đều không phải là người ham muốn giàu sang, ca ca huynh ấy... Huynh ấy làm vậy...”

Có lời Linh Bảo không cần nói ra nhưng nàng tin tiểu thư đoán đầu trúng đó, tiểu thư khổ sở, chứng tỏ chuyện này không phải là chuyện tốt, tiểu thư tức giận chứng tỏ việc làm đó chắc chắn là việc không tốt.

Hiện tại, trên đời này, người đối xử tốt nhất với hai huynh muội bọn họ nhất định là tiểu thư, chỉ có tiểu thư, như vậy người sẽ không hại họ.

Đúng vậy, đạo lý chỉ đơn giản như thế, lẽ trời còn đang sáng tỏ, thiện ác đều có báo ứng, nếu như lúc ấy Linh Nguyên cũng có thể giống như Linh Bảo bỏ qua suy nghĩ trong đầu, từ chối nhận ơn nghĩa từ...

Nhưng như vậy khi bọn họ gặp lại sẽ vui mừng sao? Việc đời khó nói, cũng giống như chuyện Cổ Hải đậu Giải Nguyên, đang lúc mừng rỡ, ai ngờ tiếp theo gần như sẽ chết trong lao ngục.

Đây chính là cuộc sống vô thường.

Cổ Thập Bát Nương đưa tay vuốt vai Linh Bảo, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Ta hiểu rõ, nhanh đi ngủ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao chuyện ngày mai cũng không ai biết trước được...”

Linh Bảo áy náy và tự trách, gật đầu, gánh nặng trên người tiểu thư chưa bao giờ giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều, huynh muội bọn họ còn tăng thêm gánh nặng cho tiểu thư.

“Ta có thể thử một chút nhưng kết quả thế nào tùy thuộc vào lựa chọn của ngươi...” Nhìn bóng dáng Linh Bảo đi về phía trước, Cổ Thập Bát Nương lại thờ dài, nói bằng giọng ngay cả chính bản thân nàng cũng không nghe rõ.

Mười tám tháng chín, là ngày tổ chức hội chùa ở thành Túc An, vốn là chốn kinh thành phồn hoa, bây giờ lại càng thêm náo nhiệt, trên đường người đi lại đông đúc, xe ngựa tới lui náo nhiệt.

Mà lúc này, gần đường lớn có một ngôi nhà thật trang nghiêm, trầm lặng, cửa chính cửa sổ khép chặt, ngăn lại mọi tiếng động ở bên ngoài.

“Đại hội được sự lần này có rất nhiều người tham dự.” Một người đàn ông khoảng hai mươi ba mươi tuổi vừa hưng phấn nói vừa giơ xấp giấy thật dày trong tay lên, phía trên chẳng chịt chữ viết.

Đại sự điều chế được đều vô cùng bí ẩn, mặc dù trước đó cũng tổ chức đại hội được sự nhưng người tham dự cũng không nhiều, dù sao trước mặt người khác chế được không khác nào công khai dạy học, đối với gia môn điều chế được có sự phụ nghiêm khắc mà nói, đây tuyệt đối là chuyện khó mà chấp nhận.

Nhưng ngược lại, đây cũng là cơ hội đầy cám dỗ, người khác có thể học tài nghệ của ngươi, bản thân ngươi cũng có thể học của người khác.

“Xem ra danh tiếng của đồ đệ Lưu Công thật sự rất hấp dẫn người khác.” Một vị lão giả mặt hí đã lớn tuổi vừa nói vừa nhìn xung quanh: “Các ngươi cũng gặp qua người này rồi sao?”

Cổ Lăng Vân ngồi chính giữa, mặt không đổi sắc cũng không trả lời.

“Đã gặp.” Mấy người khác rồi rít mồm: “Là một nha đầu khoảng mười lăm mười sáu tuổi...”

“Ra vào bằng xe ngựa, quần áo rực rỡ, nha hoàn vây quanh, quả nhiên là kiểu cách...”

“Cái rắm, đó là kiểu cách của thiên kim tiểu thư...”

“Người ta vốn là thiên kim tiểu thư, có một biểu ca là Trạng Nguyên, một đại ca là Giải Nguyên...”

Mọi người cười ha ha, mấy lão giả lại lắc đầu.

“Thật sự không hiểu Lưu Công nghĩ gì...”

Mà trên mặt người trẻ tuổi đứng bên cạnh luôn có vài phần không phục, nhưng là không phục với mấy người ở đây, cũng không dám thể hiện sự hâm mộ.

Nhưng mặc kệ trong lòng mọi người kinh thường và nghi ngờ cỡ nào, thân phận đồ đệ Lưu Công của người này là chân thật đáng tin.

Nhất là khi nghĩ đến quy tắc của Lưu gia, thu đồ đệ đốt sách, tài nghệ tuyệt thế cũng chỉ tồn tại trong đầu, trộm không được đoạt cũng không xong.

Vừa nghĩ đến kiến thức có trong đầu của tiểu cô nương mềm mại kia, trong lòng rất nhiều người thoáng qua một ý nghĩ, đáng tiếc...

“Có đáng tiếc hay không, danh có xứng với thực hay không, chờ sau lần đại hội này mới biết được.” Cổ Lăng Vân mở miệng, giọng nói có chút cao ngạo.

Mọi người đang ngồi đều gật đầu đồng ý.

“Như vậy, trước tiên chúng ta hãy xác định nội dung thi đấu trong đại hội lần này đi.” Cổ Lăng Vân vừa nói vừa phát tay.

Lập tức có ba người đàn ông mang ba cái hộp tiến đến, đầu tiên là mở hộp ra trước mặt mọi người, xác định trong đó không có gì.

“Cổ lão thật quá cẩn thận, chúng ta còn không tin tưởng người hay sao...” Một người đàn ông trung niên gầy gò cười ha ha, trên mặt là nụ cười nịnh hót, vừa nói vừa nhìn về phía mọi người.

Nhưng lúc này lại khác mọi ngày, không có ai phối hợp với hắn.

“Mất thấy mới là thật, việc này và việc không tin tưởng không liên quan đến nhau.” Lão giả lớn tuổi dứt khoát nói.

Người đàn ông trung niên gầy gò lung túng sờ mũi, nói chề cười rồi xoay đầu bước đi.

“Tốt lắm, quy định là thế, tất cả mọi người đều đã thấy rồi.” Cổ Lăng Vân không có phản ứng gì, ánh mắt liếc qua mọi người, thấy mọi người đều gật đầu liên khoát tay: “Đóng lại đi.”

Ba người đàn ông vâng lệnh, đóng nắp hộp lại, đặt chính giữa bàn.

“Vậy bắt đầu đi.” Cổ Lăng Vân lại nói.

Mọi người nhanh chóng cầm bút viết thật nhanh lên tờ giấy trước mặt, gấp lại, theo thứ tự bỏ giấy vào trong hộp.

“Đầu tiên chọn tốc độ luyện được hay kỹ năng luyện được?” Cổ Lăng Vân hỏi.

“Chuyện này trước giờ đều là người quyết định mà.” Có người nói.

Những chuyện râu ria không quan trọng này thì để cho ta quyết định, trong lòng Cổ Lăng Vân nắc nứn một tiếng, vẻ mặt không thay đổi, gật đầu đồng ý: “Vậy thì dựa theo tiến trình đại hội, chọn thi tốc độ luyện được trước.”

Lời hắn vừa nói xong, có hai người đàn ông đứng trước hộp, một người thò tay vào miệng hộp cảm ra một tờ giấy, giơ lên cho mọi người nhìn, sau đó đưa cho một người đàn ông khác, sau đó người đàn ông này bỏ tờ giấy vào một cái hộp, sau khi chọn đủ ba tờ giấy, miệng hộp được niêm phong ngay lập tức.

“Sau đó thi kỹ năng luyện được.” Cổ Lăng Vân nói, đưa tay vuốt cằm râu, mí mắt hơi hạ xuống.

Hai người đàn ông đáp lời, giống như lúc nãy một người rút ra một tờ giấy đưa cho người còn lại, dưới mí mắt mọi người, lúc nhận tờ giấy cho vào trong hộp, người đàn ông nhẹ nhàng thả một tờ giấy trong ống tay áo vào lòng bàn tay, nhưng động tác này quá nhỏ căn bản không có người nào phát hiện.

Làm xong mọi việc liền đẩy hai cái lồng sắt đến, để hai cái hộp đã được dán giấy niêm phong vào, chia ra mười ổ khóa, mà chìa khóa phát cho từng người đang ngồi phía dưới, chuyện quan trọng nhất đại hội được sư đã làm xong.

“Đại hội được sư lần này rất đáng mong đợi.” Mọi người rồi rít cười nói rồi đứng dậy.

“Ba ngày sau, là ngày quan trọng mà ta và các được sư khác đang chờ đợi.” Cổ Lăng Vân cũng đứng lên, mọi người chấp tay tạm biệt, cũng nhau rời khỏi căn phòng, căn phòng được khóa lại một lần nữa.

Ngồi lên xe ngựa sang trọng, được đông đảo đồ đệ tử và người hầu ủng hộ, lẫn vào dòng người náo nhiệt.

Đồng lão gia luôn đứng chờ cạnh xe ngựa, lúc này mới tiến lên, đỡ Cổ Lăng Vân lên xe.

“Đã sắp xếp xong xuôi, chỉ còn xem người làm việc thế nào thôi.” Cổ Lăng Vân chột thấp giọng nói.

Thân hình Đồng lão gia khê cứng, nặng nề gập đầu.

“Là ba ngày sau à?” Cổ Thập Bát Nương hoạt động cánh tay có chút nhức mỏi, nhìn Tín Triều Dương hỏi.

“Đối với đại hội được sư, người biết được bao nhiêu?” Tín Triều Dương hỏi.

Cổ Thập Bát Nương cười khổ, cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng đã sống gần ba mươi năm, thật sự nàng chưa từng nghe qua cái đại hội này, có lẽ đời trước từng nghe qua nhưng không có chút ấn tượng nào trong kí ức.

“Thật sự không biết gì.” Nàng cười đáp: “Chắc chắn đại thiếu gia biết không ít.”

“Biết thì biết, nhưng không biết rõ từng người so tài thế nào, dù sao người cũng biết, nghề được sư này, người ngoài nghề đi xem không nhiều lắm, thương nhân chúng ta chỉ quan tâm đến kết quả, sau mỗi lần đại hội, xếp hạng cá nhân của các được sư sẽ thay đổi, người ngoài hứng thú nhất chính là bảng xếp hạng này.” Tín Triều Dương vừa nói vừa nhu mày: “Vậy cũng tốt, người tuyệt đối không biết...”

“Vậy thì có cái gì, nếu là đại hội được sư, tất nhiên không thể không liên quan đến điều chế được.” Cổ Thập Bát Nương cười nói: “Chỉ cần không so tài cầm kì thi họa, nữ công gia chánh là tốt rồi...”

Tín Triều Dương cũng bị nàng chọc cười.

“Tiệm mới khai trương mà đại thiếu gia không bận sao?” Cổ Thập Bát Nương làm mặt xấu hỏi, nhân tiện rót cho hần ly trà: “Ném thử một chút, trà mà ca ca ta mới gửi từ Tín Dương về...”

“Không vội, không vội, có danh tiếng Cổ nương tử ở đây, không muốn nổi tiếng cũng khó.” Tín Triều Dương cười nói, nâng ly trà lên ném thử.

“Trà ngon...” Hần khen.

“Đại thiếu gia có trà tốt gì mà chưa từng ném qua...” Cổ Thập Bát Nương nói, cảm ơn hần khoa trương khen tặng.

Tín Triều Dương xoay ly trà, cười nhạt nhìn nàng: “Tóm lại ta nói cái gì Cổ nương tử cũng không tin là thật.”

Nụ cười trên mặt hần bình thản nhưng giọng nói nghe có chút chua xót.

Cổ Thập Bát Nương mỉm cười: “Làm sao như thế, chẳng lẽ ta là người không phân biệt tốt xấu hay sao?”

“Đã như vậy, tối hôm nay có thể mời Cổ nương tử đến Lâu Ngoại Lâu dự một buổi tiệc nhỏ hay không?” Tín Triều Dương gờ ly trà lên cười nói: “Gia phụ gia mẫu và phu thê Hường Lăng đến, mời Cổ nương tử và lệnh đường tham gia một buổi tiệc nhỏ, thứ nhất là đồng hương gặp nhau, thứ hai là chúc Cổ nương tử có tin vui trong đại hội được sư.”

Cổ Thập Bát Nương nghe hần nói xong, mỉm cười gập đầu đồng ý.

“Vậy thì quấy rầy bá phụ bá mẫu rồi.” Nàng cười nói.

Ra khỏi Thuận Hòa Đường, Tín Triều Dương nhẹ thở hắt ra, mặc dù đã mời được nàng nhưng trong lòng hần không có chút nhẹ nhõm nào.

Tiểu cô nương trước mắt này cùng với tiểu cô nương lúc ở thành Kiến Khang càng lúc càng khác biệt. Mặc dù trước kia cũng xa cách đề phòng, nhưng có một loại cảm giác lệ thuộc chính nàng cũng không phát hiện ra, nhưng bây giờ, loại lệ thuộc này đã hoàn toàn biến mất.

Thời gian nàng thuộc về Đại Hữu Sinh chỉ còn một năm, một năm sau...

Một người trẻ tuổi chột chạy qua bên cạnh hần, mặc dù chỉ liếc thấy nhưng trí nhớ cực tốt của Tín Triều Dương rất nhanh hiện ra một cái tên, Vương Tấn Nhất.

Tôn tử của Vương Nhất Chương Bảo Hòa đường.

Bé tắc nhưng chưa chết tâm vẫn mong đợi mùa xuân đến làm sống lại Bảo Hòa đường.

Hần quay đầu nhìn lại bên trong, hoàng hôn sắp đến, trong nội đường có chút tối mờ, không thấy rõ vẻ mặt của người trẻ tuổi kia, chỉ nghe được giọng nói của hần không tốt lắm, nhưng Cổ Thập Bát Nương lại cười, nụ cười thoải mái không chút che giấu.

“Công tử...” Bên cạnh gia đình lên tiếng nhắc nhở.

Tín Triều Dương thu hồi tâm trí, trên mặt khôi phục sự lạnh nhạt trong trẻo trước sau như một: “Người về báo lại cho lão gia, phu nhân và Lăng thiếu gia,

tôi này đến Lâu Ngoại Lâu dự tiệc...”

Người gia đình đang đứng vội vàng lên tiếng rồi rời khỏi.

“Đi đến hội quán được...” Tín Triều Dương nói với gia đình, buông màn xe xuống.

Tín gia chuẩn bị tiệc tất nhiên không thể bắt bẻ, mặc dù Tín gia nhị lão là thương nhân, nhưng có nhi tử nho nhã như Tín Triều Dương, tất nhiên phụ mẫu cũng không kém.

Bản thân Tào thị ít khi ra cửa, đi tới kinh thành lạ nước lạ cái, trừ một lần sang nhà Cố Thập An, ăn một bữa cơm cũng không thoải mái lắm, đây là lần thứ hai bà ra khỏi cửa.

Phu nhân Tín gia hòa ái dễ gần, mặc dù diện mạo nàng dâu nhà Tín gia hơi dọa người nhưng thái độ rất tốt, nam nhân Tín gia dù già hay trẻ đều khiêm tốn lễ độ, huống chi lúc Cố Hải gặp nạn cũng có qua lại với họ, lúc này gặp lại Tào thị vui mừng không lời nào kể hết.

Sự lúng túng về chuyện hôn sự không thành với Tín Xuân Phương, phu thê Tín gia cũng chỉ dùng hai ba lần rượu đã làm biến mất.

“Bây giờ chuyện thành thân là đáng lo nhất...” Phu nhân Tín Gia thở dài, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ mong Triều Dương lấy một nàng dâu...”

Tín gia là gia đình đại phú, tất nhiên tỳ thiếp thành đoàn.

Tào thị gật đầu: “Một người tốt còn hơn mười người...”

Hiển nhiên lời này cũng chính là tâm ý của phu nhân Tín gia, bà không nén được kiêu ngạo cười nói: “Ta là phụ nhân, không quan tâm lão thái gia và lão gia đặt kỳ vọng gì về nó, chỉ mong nó mau thành gia lập thất...”

Bà nói xong thì nhú mày, có vài phần ưu sầu: “Bọn họ nói Triều Dương có năng lực thế nào ta đều không thích nghe, một khi nó chưa thành gia lập thất, trong mắt ta nó chỉ là một đứa trẻ, lòng ta không yên tâm...”

Lời này thật giống với suy nghĩ của Tào thị, bà nghĩ tới Cố Hải đang ở Nam Chương xa xôi, ánh mắt lại nhìn Cố Thập Bát Nương bên cạnh.

Nhi tử và nữ nhi của bà càng ngày càng thành công, nhưng bà là mẫu thân trong lòng vui mừng nhưng cũng đầy chua xót.

“Đứng vậy, cái gì tốt cũng không bằng bên cạnh có một người hiểu ý, quan tâm...” Tào thị thở dài.

Hai người nói xong đều nhìn về nhi tử và nữ nhi của mình.

Tín Triều Dương và Tín Triều Lăng ngồi chung một chỗ, bên cạnh là Cố Thập Bát Nương cùng thê tử của Tín Triều Lăng.

“...Ta đoán...” Tín Triều Lăng nói: “... Đại hội được sự này cũng giống như sông bạc...”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Bắt đầu

Edit: nnttrang

“Trừ cò bạc chàng còn biết làm cái gì hả?” Thê tử Tín Triều Lăng hừ một tiếng.

“Nam nhân gia nói chuyện, nữ nhân biết gì mà chen vào!” Tín Triều Lăng tức giận đập bàn quát.

Thê tử Tín Triều Lăng bĩu môi, hướng ánh mắt nhìn thoáng qua Cố Thập Bát Nương bên này.

Nói này còn có một nữ nhân gia...

Tín Triều Lăng mặt không đổi sắc, hừ một tiếng, “Cố nương tử so với nam nhân gia còn nam tính hơn...”

“Câm miệng,” Tín Triều Dương nói.

Tín Triều Dương chấp tay hướng Cố Thập Bát Nương thở dài.

Cố Thập Bát Nương cười cũng không để tâm, dù nói Cố Thập Bát Nương nàng là yêu ma quỷ quái thì có ngại gì, nếu như cứ lo lắng người này nói xấu

mình một chút người kia nói mình không tốt một chút thì chắc nàng đã sớm chết mất rồi.

“..Năm phương pháp bảo chế năm loại dược liệu, tất cả dược sư đều tham gia, tài nghệ giỏi nhất thì thắng.” Tín Triều Dương nói.

“Đó không phải là chơi xúc xắc, số lớn thì thắng..” Tín Triều Lăng ở một bên cũng nói chen vào.

Cố Thập Bát Nương cười, gật đầu nói đúng vậy.

“Mà lúc đối đầu thì một dược sư được chọn đối thủ..” Tín Triều Dương nói tiếp.

“Cái này có tiền đánh cược.” Tín Triều Lăng lại chen vào lần nữa.

“Mặc dù hơi thô tục, nhưng chính xác là như vậy.” Tín Triều Dương cười nói.

“Tiền đánh cược là gì?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Cái này, cũng không biết.” Tín Triều Dương nói, cầm ly rượu được mỹ tỷ đứng một bên rót uống.

“Không biết sao?” Cố Thập Bát Nương cau mày, ngăn thị nữ đang muốn rót rượu cho mình, “là bọn họ muốn giữ bí mật sao?”

“Cũng không phải.” Tín Triều Dương lắc đầu, “Cho đến khi phân rõ thắng thua mới biết được.”

Cố Thập Bát Nương lay động ly rượu, hơi trầm tư một chút rồi gật đầu, “Ta hiểu rồi, người thua phải chấp nhận điều kiện bất kì của kẻ thắng.”

Tín Triều Dương gật đầu một cái, “Đúng là như vậy.”

“A?” Tín Triều Lăng kinh ngạc thiếu chút làm đổ ly rượu trước mặt, “Chơi như vậy cũng thật quá, vạn nhất người thắng muốn đối phương thua phải quỳ xuống khấu đầu gọi gia gia còn phải kêu gâu gâu giống chó...”

“Chàng cho rằng người ta ai cũng nhàm chán giống chàng à?” Thê tử Tín Triều Lăng không nhịn được liếc hần một cái.

Cố Thập Bát Nương cười.

Tín Triều Dương cũng nhìn hần, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thật ra thì nếu có điều kiện bất quá chỉ là giới hạn trong phương thuốc hoặc kỹ thuật bào chế thuốc thôi.” Cố Thập Bát Nương nói.

Đối với dược sư mà nói, tài nghệ bí truyền so với tính mạng còn quan trọng hơn.

Tín Triều Dương gật đầu, “Đương nhiên chương trình lớn như vậy chắc chắn sẽ có quy định, không để nhân làm xằng làm bậy, người tham dự mặc dù không là dược sư danh tiếng như sau hội thi thành danh cũng không phải chuyện xa lạ..”

Đồng hành tương kỵ, coi như trong lòng hận không thể giết chết đối phương, nhưng có thể thắng bằng cách làm đối phương mất hết thể diện, dùng chút thủ đoạn hạ lưu, ngược lại chỉ khiến chính mình mất thể diện hơn mà thôi, dù sao đây cũng là tranh tài dưới mắt mọi người.

“..Những đại hội trước đây ta đến xem, phần lớn là như thế, cho nên những người tham dự cũng vì mục đích như vậy, người thua không thể cự cầu trừ mã (cho một con ngựa để thoát thân), thật sự là rất mê người, mà năm nay lại càng hấp dẫn hơn nữa..” Tín Triều Dương nói, nhìn Cố Thập Bát Nương cười một tiếng.

Cố Thập Bát Nương cũng cười, “Là bởi vì có quả hồng mềm là ta tham gia sao?”

“Quả hồng sao, ngược lại cũng không phải quả hồng mềm.” Tín Triều Dương cười ha ha.

Tín Triều Lăng bĩu môi, nói theo, “Cố nương tử là ai, là đồ đệ Lưu Công, ai dám coi người là quả hồng mềm bóp nắn, ăn đến xanh mặt..”

Cố Thập Bát Nương cũng cười rộ lên, nhưng không nói nữa, cúi đầu nhìn chén trà của mình, nước trà trong vắt phản ánh bóng hình nàng.

Tên tuổi của nàng càng lớn, người muốn khiêu chiến với nàng càng nhiều, chẳng qua là ngại danh tiếng Lưu Công nên chưa ai mở lời, mà đại hội dược sư này chính là cơ hội tranh đấu công khai, đúng là cơ hội khó có, địa vị Lưu Công dĩ nhiên là không thể lay chuyển, nhưng đồ đệ của hần thì không phải như hần, cho nên đây là cơ hội rung chuyển, nếu như lay đổ, tất nhiên thanh danh của mình sẽ vang dội.

“Lần này Lưu Công chắc cũng sẽ tham dự chứ?” Tiếng Tín Triều Dương chợt vang lên, hần làm như vô tình, hướng ánh mắt từ chén trà nhìn lên, trong mắt mang theo mấy phần dò xét.

Mí mắt Cố Thập Bát Nương hơi giật,

Toàn bộ địa vị hiện giờ của nàng, đều là nhờ tên tuổi Lư Công này, mọi người kính trọng vì nàng là đệ tử Lư Công, nói trắng ra chính là kính trọng Lư Công sau lưng nàng, tuy nhiên thân phận nàng mặc dù thật là đồ đệ Lư Công, nhưng trong ngành bảo chế, có sư phụ chỉ dạy là quan trọng thế nào trong lòng mọi người cũng biết rõ, không có sư phụ, vậy thì như người mù mò mẫm trong đêm.

Mà hiện tại nàng chính là kẻ mù đó, cô độc đối mặt với con đường phía trước, hoặc là diệt trừ bụi gai khó khăn chặn đường, hoặc là không dám bước lên cuối cùng mai danh ẩn tích, đạt đến thành tựu như Lư Công quả thật là quá xa xôi nàng không thể với tới.

Nàng giương mắt nhìn Tín Triều Dương, không biết khi nào biết Lư Công không còn xuất hiện nữa, liệu trong mắt hắc nàng có còn đồ đệ Lư Công tên tuổi sáng láng mang đến lợi ích cho hắc nữa hay không, nói không chừng giữa giới bảo chế cao thủ nhiều như mây loại quan tâm ra mắt này sẽ nhanh chóng bị chôn vùi.

Hắc cũng vậy, bọn họ cũng vậy, mọi người cũng như vậy, toàn bộ sự kính trọng đều dành cho Lư Công, nhưng mặc dù danh tiếng Lư Công có lớn đến đâu, người chết vĩnh viễn không thể có ích như người sống, tôn trọng hợp tác, đều dựa trên cung cầu tương đẳng lợi ích cùng nhau.

Cho nên Lư Công muốn nàng thời thời khắc khắc ghi nhớ nàng là được sư, chỉ được giao thiệp, không theo người.

Con người, vĩnh viễn không đáng tin, và không thể tin.

Đối với một người chưa từng cùng người trực tiếp so tài được kỹ như nàng mà nói thì đại hội Được sư lần này có thật có chút khó lường.

Nhưng thế thì sao? Chẳng lẽ lánh mặt không tham gia sao? Lần này trốn, về sau cũng trốn, nói rằng chỉ có thiên hạ vô địch xuất hiện mình mới ra mặt ư? Hôm nay lùi lại ngày mai, rồi ngày mai lại ngày mốt?

Trốn, thôi lui, trong đầu nàng cho tới bây giờ không có hai chữ này.

Giấu giếm tin tức sư phụ mất, đã là đại bất hiếu, trốn tránh không hiển lộ thủ nghệ, không dám cùng người đấu ta đấu, vậy thật sự không có mặt mũi nào tự xưng là đồ đệ lưu truyền của Lư Công, thanh danh của Lư Công cũng không phải vừa sinh ra hay vừa bá sư đã có, còn không phải trải qua mấy chục năm từng bước tích lũy mà thành, như vậy đây chính là thời điểm cất cánh đầu tiên của chính nàng.

“Loại việc nhỏ này, lão nhân gia hắc mới không để tâm.” Cố Thập Bát Nương cười, cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Nhìn cô nương này trong nháy mắt lóe lên thần thái tự tin, trong mắt Tín Triều Dương hiện lên một tia nhẹ nhõm không dễ phát hiện.

Nhìn xe ngựa Cố gia nương tử dần đi xa, Tín lão gia hơi hơi say làm như vô tình nhìn qua Tín Triều Dương đang đứng trước cửa.

Người đã đi xa, hắc còn ngưng thần đứng ngây ngốc tại chỗ.

Tín lão gia cười trộm, khụ một tiếng.

“Triều Dương, hiện giờ xem ra ngươi lo lắng quá rồi...” Ông nói, trong đó có ý cười chỉ nam tử với nhau mới hiểu.

Lời nói không đầu không đuôi như vậy, Tín Triều Lăng say khướt lão đảo đi qua, trừng đôi mắt lơ đãng nhìn qua.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta vẫn thường uống, điểm ấy rượu có tính là gì, đại ca đừng lo lắng nhiều.” hắc mơ mơ hồ hồ nói không rõ.

Tín lão gia chán ghét liếc hắc.

Tín Triều Lăng căn bản không phát hiện, một mặt trắng trợn vuốt ve hai mỹ tỷ đang diu mình, một mặt lăm nhăm trong miệng.

“Con gọi cái thứ này đến làm gì? Thật là xấu hổ mất mặt mà.” Tín lão gia hừ một tiếng nói.

“Vô tâm vô hại.” Tín Triều Dương cười cười.

“Cố gia nương tử vẫn phòng bị như vậy sao? Là do con nghĩ nhiều quá rồi đó...” Tín lão gia nhíu mày, có chút không hài lòng, “Nữ nhân gia nào có tâm nhân nhiều như vậy, nói dăm ba câu liền choáng váng đầu óc...”

Giống như Tào thị...

Hắc cũng đã cho rằng như vậy, Tín Triều Dương âm thầm cười, ánh mắt lại hướng về đường phố đỏ rực đèn lồng, tuy bóng đêm ngày càng dày đặc, nhưng dòng người vẫn qua lại như mắc cửi.

“Bây giờ nếu như không phải mộ nhà chúng ta mở tiệc chiêu đãi đồng hương, chắc chắn nàng sẽ không đến.” Hắc nói, ánh mắt phản chiếu ánh đèn sáng long lanh, “Cho nên, phụ thân, cũng không phải ta quá lo lắng, về chuyện kết thân thì coi như kết thúc tại đây.”

Nhi tử chưa bao giờ làm việc mà không nắm chắc, nói như vậy, con đường muốn dùng hôn nhân để khiến vị Cố nương tử này vĩnh viễn thuộc sở hữu Tín gia coi như không thông rồi hả?

“Nha đầu kia phiền toái như vậy?” Tín lão gia nhíu mày, trong mắt hiện lên tức giận, nghĩ phải lấy lòng nàng lâu như vậy mà không có tí tiến triển, “Ta

thấy nó chính là bị làm hư, không biết chân tình giả ý, không biết trời cao đất rộng, kết thân cùng nhà chúng ta, đối với nàng có điểm nào không tốt, người như thế..”

Ông nói lời này, khẽ hừ một tiếng, “Loại được sư trẻ tuổi ý vào xuất thân thế gia, ta nhìn ra, không chịu thua thiệt một chút, bọn hán vĩnh viễn không biết trên đời này có người bọn hán phải dựa vào.”

Lời này truyền vào tai Tín Triều Dương, về mặt hán khẽ động, có lẽ phụ thân nói không sai, có lẽ một đường đi tới của Cố nương tử quá mức thuận lợi, cho nên có chút tự tin cuồng vọng, không đem bất luận kẻ nào để vào mắt.

“Nói như vậy, con ngược lại có chút chờ mong đại hội được sư lần này Cố nương tử gây cánh mà về...” Khóe miệng hán hiện lên nụ cười, quay đầu về phía phụ thân thấp giọng nói.

Tín lão gia vô tình nói ra vốn cũng không lưu tâm, nhưng nghe nhi tử trả lời lại, không khỏi ngăn ra.

Một kẻ thắng lợi mãi chí, cùng một người thất bại suy sụp, ai dễ dàng thu phục không nói cũng rõ.

Chẳng qua..

Tín lão gia cười khỏ một tiếng, “Điều này có thể sao? Nếu nàng là đồ đệ của được sư cũng thôi, nhưng nàng lại là đồ đệ Lưu Công...”

“Nàng bá sư năm rồi thôi.” Tín Triều Dương nói.

“Nhưng con đừng quên, nàng bán được cũng không phải là sau khi bá sư mới bán..” Tín lão gia nhắc nhở.

Mối quan hệ giữa Cố nương tử cùng Lưu Công thủy chung là thần bí, có người nói ngẫu nhiên gặp gỡ gần đây, nhưng có người lại nói Cố nương tử sinh ra đã được Lưu Công bí mật giáo thụ, tóm lại là đủ loại tin đồn không phân biệt thật giả, ngược lại càng truyền đi lại càng thần bí, đến nỗi chân tướng ra sao trừ bỏ đương sự chỉ sợ không ai biết.

“Ta biết con cũng đã cho người do la, Cố nương tử mười mấy năm qua chưa bao giờ đến chỗ người là, nhưng bắt đầu từ năm trước, chợt một loại thuốc thành danh, con cảm thấy dựa vào một thời gian ngắn ngủi có thể làm được như vậy sao?” Tín lão gia nói tiếp, “Tuyệt đối không phải.”

Trên đời này không thể nào có chuyện sau một đêm liền thành danh, mà cho dù không công khai rồi đột nhiên xuất hiện, thì chắc hẳn cũng phải bí mật rèn luyện thật lâu.

Đương nhiên trên đời cũng không thiếu người có thiên phú dị bẩm, cùng nỗ lực như người bình thường nhưng tính ra lại đạt thành tựu cao gấp bội phần người thường đó.

Phụ tử hai người không khỏi trầm tư một khắc, tuy bọn hán thông minh, nghĩ đến nát óc cũng không thể tưởng tượng được chính là Cố Thập Bát Nương đệ đệ trùng sinh, cho nên có hơn mười năm rèn luyện so với người thường, khiến cho hiện nay nàng học được kỹ cơ hồ dễ dàng hơn rất nhiều, cơ duyên đối với Lưu Công cũng như vậy mà có.

“Mặc kệ thế nào, Cố nương tử này thật sự không phải gổi thêu hoa, huống chi sau lưng nàng còn có Lưu Công, Lưu Công đích thân chỉ dạy nàng một ngày, cũng bằng người khác mười năm khổ luyện..” Về mặt Tín lão gia lộ vẻ hăm dọa nói, đang hăng say chợt ngừng lại, khẽ cau mày nhìn về phía Tín Triều Dương, “Không đúng, Triều Dương sao con lại có ý nghĩ như vậy?”

Ông cũng không quên được, lúc trước đối diện với sự kiện Kiến Khang đột nhiên xuất hiện thuốc của Lưu Công, tại thời điểm mọi người do dự, hán lại không chút chần chừ cùng Đại Hữu Sinh lựa chọn đứng về phía Cố Thập Bát Nương, nhi tử của ông chưa bao giờ làm việc mà không nắm chắc, cũng không làm việc mà mình không lường trước được, tại sao lần này lại có ý nghĩ muốn Cố nương tử thua ở đại hội được sư?

“Phụ thân, người nói sau lưng Cố nương tử còn có Lưu Công.” Thần tình Tín Triều Dương lạnh nhạt, nói, “Nếu như Lưu Công đã mất thì sao?”

Tín lão gia chấn động, nghĩ đến mấy ngày nay nhi tử giao du ở Kinh Thành, Đại Hữu Sinh muốn trụ lại đây đương nhiên bọn hán không chỉ có Cố Thập Bát Nương liền không kết giao cùng được sư khác, kinh thành vốn lại rất nhiều được sư danh gia, lại thêm Đại hội được sư lần này, được sư cả nước hầu như đều tập trung về đây, tự nhiên tin tức từ phía bọn họ cũng linh thông hơn nhiều.

“Triều Dương, con..” Ông nhỏ giọng, về mặt nghiêm túc hỏi, “Có phải con đã biết chút gì hay không..”

Vừa vào đầu tháng chín, người đến Túc An thành ngày càng nhiều hơn, trẻ có già có, có những xe ngựa sang trọng được mọi người vây quanh, cũng có những chiếc bóng cô độc rách rưới, nhưng trên dưới những người này đều có một điểm chung chính là trên người bọn họ đều là mùi thuốc nồng đậm, cùng với những dụng cụ kì quái, những khách điểm lớn bé của Túc An thành đều chật kín người.

Cố Thập Bát Nương xóc màn xe, nhìn phía trước cổng tây thành Dược Vương người đông như nước.

“Quy mô Dược hội An quốc năm ngoái không thể so với lần này nha..” Một lão giả mang theo vẻ phong trần đang đứng gần các nàng, cảm thán nói với thiếu niên bên cạnh khung cảnh trước mắt mình.

“Nghe nói lần này có thể Lưu Công sẽ đến...” Người trẻ tuổi kia trên mặt đầy hưng phấn nói.

“Đúng vậy đúng vậy..” Lão giả cũng không che giấu kích động nói.

Một đường đến đây, Cố Thập Bát Nương đều đã nghe rất nhiều lời tương tự như vậy, nàng không khỏi cười khổ, đôi tròng tử có chút phiếm hồng.

Sư phụ của nàng sẽ không đến...

Không nhìn không nghe thì không đau lòng, Cố Thập Bát Nương hạ màn xe xuống, xe ngựa xuyên qua những tiếng động huyền não ồn ào ở cửa chính trực tiếp tiến vào cửa hồng.

“Cố nương tử, mời.”

Hội trưởng Dược hành hội mỉm cười mời nàng.

“Không dám, không dám.” Cố Thập Bát Nương cười khiêm tốn.

“Đừng khách khí, sư phụ của ngươi không đến, vậy ngươi đại diện cho sư phụ của ngươi, Lưu Công lão nhân đảm đương nổi.” Đi theo phía sau bọn họ đều là những nam nhân tuổi đã lớn hoặc già hoặc trung niên, đây đều là cao thủ dược sư ở khắp nơi tụ họp tại đây.

Lời này do một trong số họ nói, tuy là mang theo ý cười, nhưng nghe qua đã thấy có điều gì không đúng.

Khóe miệng Cố Thập Bát Nương hiện lên tia cười.

“Một khi đã như vậy, tiểu nữ cũng không dám khách khí nữa.” Nàng nói, vừa nói vừa đưa tay mở đại môn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Thắng lợi ban đầu

Edit: QR2

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn

*** **

Đây là một đại sảnh rộng rãi, không giống những đại sảnh khác có bày biện bàn ghế, lúc này trong phòng đã đứng đầy người, đa số là nam nhân có rất ít nữ nhân.

Tốp ba tốp hai đứng nói chuyện, trong đại sảnh toàn tiếng xì xào.

Cố Thập Bát Nương liếc nhìn xung quanh, phần lớn đều là những khuôn mặt xa lạ.

Nghe được tiếng cửa mở, tầm mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhìn lại, đến khi nhìn thấy người đến là ai, ánh mắt mọi người tăng thêm vài phần cung kính, đây đều là đại dược sư tiền bối mà họ ngưỡng mộ đã lâu, nhưng khi nhìn đến tiểu cô nương tuổi rất trẻ đi phía trước bọn họ, vẻ mặt mọi người có chút nghi ngờ.

“Tề lão, khi nào thì bắt đầu?”

Theo con đường mà mọi người tự động nhường cho họ đi qua, có một người hỏi.

Tề lão, hội trưởng hội dược, đang đi bên cạnh Cố Thập Bát Nương cười nói: “Sắp bắt đầu rồi, đợi mọi người đi dâng hương cho Dược Vương đã...”

Lời nói vừa dứt, đoàn người đã đi xuyên qua đại sảnh huyền ảo, vòng qua bình phong đi đến chính điện Dược Vương.

Sau khi bọn họ rời đi, trong đại sảnh lại càng ồn ào hơn.

“Người đó là ai?”

“Thế mà lại có thể đi phía trước Khang lão?”

“Sao lại không thấy Lưu Công?”

“A, ta biết rồi, nàng chính là đồ đệ của Lưu Công.”

Rất nhanh tin tức đã truyền đi bốn phía, mặc dù biết Lưu Công nhận nữ đồ đệ, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn làm mọi người ngoài ý muốn, thật sự quá trẻ rồi.

“Thì ra đó chính là đồ đệ của Lưu Công sao?” Trên mặt rất nhiều người không che giấu suy nghĩ nóng lòng muốn tỷ thí xem sao.

Ngay cả khi có sự dạy dỗ của Lưu Công, nhưng tuổi nàng còn quá nhỏ, kỹ năng bào chế thuốc lại giống như ử rượu, phải cần nhiều năm chuẩn bị.

“Đừng nghĩ đến chuyện tốt như thế, địa vị người ta lớn như thế, có tham gia so tài hay không còn chưa chắc chắn đó.” Tất nhiên cũng có người cười lạnh.

“Đúng nhỉ, dù sao cũng là một tiểu cô nương, lỡ như thua, chẳng phải là mất mặt Lưu Công hay sao...” Cũng có người âm dương quái khí nói, một tiếng chuông từ xa vang lên, về mặt mọi người hưng phấn, đại hội được sư đã bắt đầu.

Sau lễ dâng hương, tất cả mọi người đều tập trung bên ngoài Dược Vương điện, trong lúc mọi người còn đang nhìn chăm chú, vì Lưu Công không có mặt nên Cố Thập Bát Nương thay thế Lưu Công cùng hội trưởng hội dược và mấy vị dược sư đức cao vọng trọng lên rút thăm tên thuốc để thi đấu trong đại hội lần này.

Bốn tờ giấy được rút thăm, hội trưởng đang yên tĩnh cũng có chút khẩn trương.

Trải qua một phen khiêm nhường, cuối cùng người tuyên đọc cũng là Tề lão hội trưởng hội dược.

“Thi đấu dược, trận đầu tiên, điều chế ban mâu*, ba kích thiên*, một dược*, tử hà sa*.”

*Ban mâu: con xén tóc, một loại sâu phá hoại lúa (mình tra google nhưng không biết tác dụng đông y của con này, bạn nào biết thì nói mình sửa nha.)

*Ba kích thiên: đây là cách gọi ở Trung Quốc, ở Việt Nam gọi là ba kích hay là dây ruột già, tên khoa học là *Morinda officinalis* stow thuộc họ cà phê (rubiceae). Có vị ngọt, cay, tính ấm, có tác dụng bổ thận, tráng dương, tăng cường gân cốt, khứ phong thấp... (<http://agarwood.org.vn/tac-dung-cua-cay-ba-kich-4226.html>)

*Một dược: có tên gọi khác là mạt dược, tên tiếng anh Myrrh, vị đắng, cay, ấm. Tác dụng tan máu bầm, tiêu viêm, trị tổn thương do té ngã, đau gân xương... (<https://thuocchuabenh.vn/vi-thuoc-dong-y/mot-duoc.html>)

*Tử hà sa: nhau thai hay còn gọi là thai bàn, nhân bào, thai y, tên khoa học là *Placenta Hominis*. Vị ngọt, mặn, tính ôn, không độc. Công dụng bổ tinh, ích khí, dưỡng huyết (<https://www.thaythuoccuaban.com/vithuoc/tuhasa.htm>)

Sau khi ông đọc xong, đã có một chữ nhân đại dược treo chỗ cao bắt mắt bên ngoài miếu Dược Vương.

Đại hội dược không bố trí cửa, chỉ cần là dược sư, đều có thể đăng kí nhận nguyên liệu để điều chế thuốc nộp lên, rồi căn cứ vào đó để xác định cấp bậc.

Cố Thập Bát Nương và mười mấy người đứng trên bậc thang nhìn tất cả mọi người, đối mặt với đủ loại ánh mắt, thân hình nàng cũng không có sự biến hóa nào chỉ điềm tĩnh mỉm cười, nghiêng tai nghe mấy người dược sư bên cạnh nói chuyện.

“... Trận đầu đầu tiên chỉ kiểm tra kiến thức cơ bản, cắt gọt, lượng nước, độ lửa...” Tề hội trưởng luôn nở nụ cười trên môi, nhỏ giọng giải thích quy tắc thi đấu cho nàng: “Cho nên có chút đơn giản...”

Bên cạnh có người hừ mạnh, hiển nhiên rất không hài lòng với lời ông nói.

“Đơn giản? Không nên xem thường kiến thức cơ bản đơn giản này, trận này có thể loại hơn một nửa số lượng dược sư tham gia...” Người nói chính là vị dược sư lớn tuổi nhất, ánh mắt nhìn về phía Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói: “Cố nương tử có hứng thú thử một chút không?”

Đối với việc Lưu Công chọn Cố Thập Bát Nương làm đồ đệ, rất nhiều dược sư trên mặt không thể hiện gì nhưng trong lòng vô cùng khó chịu, chưa bàn những chuyện khác, chỉ riêng thân phận của cô nương này cũng đủ khiến mọi người thất vọng, mặc dù trong mắt người đời, nghề điều chế dược là một nghề dễ tiền nhưng trong mắt tất cả dược sư, thủ nghệ của mình vô cùng trân quý, có thể so với tính mạng, vì vậy tất nhiên việc lựa chọn người thừa kế cũng vô cùng nghiêm túc, ngay cả trong gia tộc của họ cũng chỉ chọn nam không chọn nữ chứ đừng nói đến việc thu nữ đồ đệ bên ngoài.

Một cô nương, cho dù giải thích thế nào đi nữa, làm sao có khả năng đảm đương việc truyền thừa to lớn.

Mặc dù Lưu Công chọn người thừa kế cho mình, nhưng xét theo địa vị chí cao vô thượng trong giới dược sư của ông, hành động lần này chắc chắn sẽ dẫn đến nhiều chất vấn và nghi ngờ.

Cố Thập Bát Nương ngược mắt nhìn lão nhân bên cạnh, tuổi tác so với sư phụ không chênh lệch bao nhiêu, nếp nhăn đầy trên khuôn mặt luôn tươi cười, thoạt nhìn thì thấy hòa ái dễ gần giống như những lão nhân bình thường khác.

Nhưng theo tin tức Tín Triều Dương cho nàng biết, lão giả họ Khang này, nếu ông ta muốn, chỉ cần gặt đầu một cái là có thể làm sụp đổ một tiệm thuốc lớn như Đại Hữu Sinh chỉ trong một đêm, hơn nữa những chuyện như vậy ông ta không chỉ làm một lần.

Đến bây giờ ông ta vẫn may mắn tồn tại trong giới dược sư, xếp vị trí thứ mười.

Sau khi ông ta nói những lời này, vốn dĩ những lão được sư khác vẫn đang nhìn mọi người rối rít, ồn ào tản ra dưới sân, ngay lập tức đều quay đầu nhìn lại, ánh mắt vốn đã vẫn đục lại phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Được.” Cổ Thập Bát Nương mỉm cười gật đầu đồng ý.

Nàng đồng ý vô cùng sáng khoái làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên, chưa kịp nói thêm gì nữa, Cổ Thập Bát Nương đã bước ra.

Vừa bước xuống bậc thang lại đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt nhóm lão được sư nhảy dựng, xem đi, lại muốn tìm cớ...

“Tề tiên sinh, phải đến thiên điện nhận được có đúng không?” Cổ Thập Bát Nương quay đầu mang theo nụ cười thiếu nữ rục rờ, hỏi.

Tề hội trưởng thiếu chút nữa phải ho khan để hóa giải xấu hổ: “Đúng vậy, đúng vậy...” Vợ đưa tay gọi người: “Người đâu, đến dẫn Cổ nương tử đi...”

Người nhận thuốc xếp thành một hàng dài. Vì lý do công bằng, tất cả nguyên liệu đều do đại hội được cung cấp, nếu đến dự thì nhất định phải tuân theo quy định này, tất nhiên Cổ Thập Bát Nương cũng không cần tự mình xếp hàng, nàng viết ra các loại nguyên liệu cần thiết đưa cho gia đình để hắn đi xếp hàng.

“Chắc chắn Cổ Nương Tử sẽ đứng hạng nhất.” Tín Triều Dương dương dương tự đắc nói.

“Ít nhất sẽ không bị loại.” Cổ Thập Bát Nương cười híp mắt nói.

“Cổ Nương Tử quá khiêm tốn rồi.” Tín Triều Dương cười nói.

Lúc hai người đang nói chuyện, A Tử và Đặng Nhị ôm nguyên liệu trở lại, hơn nữa còn có số phòng để điều chế.

“Chúc Cổ Nương Tử kì khai đắc thắng*.” Tín Triều Dương kéo Tín Triều Lăng đang nói nhảm, chấp tay cười nói.

*Kỳ khai đắc thắng: Chiến thắng vẻ vang ngay trận đầu tiên.

“Nếu thua thì sao?” Cổ Thập Bát Nương liếc nhìn Tín Triều Dương cười nói.

Cái liếc mắt giống như mọi ngày nhưng lại làm Tín Triều Dương giật mình, nhưng về mặt lại không có chút thay đổi nào.

“Cổ Nương Tử nói đùa.” Hắn cười rồi nói.

“Thắng cũng tốt mà thua cũng tốt.” Cổ Thập Bát Nương giống như thì thầm một câu, sau đó tạm biệt huynh đệ Tín gia.

Thời gian quy định để điều chế bốn loại thuốc cũng không dài, lúc này đã có nhiều được sư bắt đầu bào chế, huynh đệ Tín gia cũng biết việc này, lần nữa chúc nàng kì khai đắc thắng, nhìn Cổ Thập Bát Nương thần nhiên mang theo gia đình rồi đi.

“Đại ca, có phải Cổ nương tử không nắm chắc không?” Lúc này Tín Triều Lăng mới hỏi.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Tín Triều Dương xoay người bước ra ngoài.

Ở đây có rất nhiều người, mùi thuốc nồng nặc, ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt là hương, gần một ngàn mùi thuốc hòa quyện mới nhau, mùi vị đó thật làm người khác khó chịu.

Thời gian chế được dài thế này, đối với thương nhân bán thuốc như họ mà nói, cũng không có cái gì để nhìn, chỉ cần an tâm thoải mái ngồi trong phòng khách, đợi đến lúc có kết quả đánh giá thuốc là được.

“Chuyện đánh bạc như thế này ai lại muốn thua, có lúc đệ cảm thấy chắc chắn thua, mới có thể nói thắng thua không sao cả, mục đích vui vẻ kết giao bạn bè... Lời nói vô dụng như thế, vừa này huynh có nghe nàng nói không, có thắng có thua, đây chẳng phải tự mình an ủi sao...?” Tín Triều Lăng đuổi theo huynh trưởng nói.

Tín Triều Dương nghe vậy, cười nói: “Đệ thật dụng tâm lắng nghe.”

Tín Triều Lăng khó lắm mới được khen một lần, vui vẻ nhếch miệng cười: “Đúng vậy, đúng vậy, thắng thua của Cổ nương tử có liên quan đến mặt mũi của Đại Hữu Sinh chúng ta...”

Tín Triều Dương cười lớn, vỗ vai hắn: “Sai rồi, thắng thua sẽ liên quan đến mặt mũi của Lưu Công, về phần mặt mũi của chúng ta...” Tín Triều Dương khẽ lắc đầu, nhẹ nói: “Thắng cũng tốt mà thua cũng tốt.”

“A?” Lần này Tín Triều Lăng lại càng không hiểu, tại sao đại ca cũng nói những lời này? Thất bại thì tốt chỗ nào?

“Tiểu thư? Số của chúng ta là 398...” A Tử vừa ôm thuốc chen lẫn trong đám người, vừa đi cà nhắc nhìn số trên những nhà gỗ nhỏ được xây dựng tạm

thời trước mặt.

Nói là nhà thật ra chỉ là những mảnh gỗ được ghép đơn giản lại với nhau, có thể miễn cưỡng che nắng che mưa nhưng không thể ngăn người bên cạnh dò xét.

“Thật may mắn, giống tên tiểu thư...” Đặng Nhị cũng nổi thuốc, mang theo dao xắt thuốc, xềng, ki... cười đáp.

Xung quanh đầy người, người thì chen chúc tìm chỗ của mình, người đã tìm được chỗ thì vội vàng chuẩn bị các loại dụng cụ, chuẩn bị xong là bắt đầu bước làm sạch nguyên liệu, mặc dù tin tức đồ đệ Lưu Công cũng tham gia cuộc thi điều chế được này đã được truyền đi nhưng chẳng có bao nhiêu người để ý có một cô nương đi qua bên cạnh mình.

“Thập Bát Nương...” Sau lưng bỗng vang lên giọng nói nhỏ quen thuộc, bị đè thấp giống như sợ bị người khác nghe thấy, nên bị chìm xuống trong một nơi đầy huyền ảo như thế này cho đến khi có một bàn tay vỗ vai nàng.

Lúc này Cổ Thập Bát Nương mới bị giật mình quay đầu lại.

“Vương lão tiên sinh...” Nàng cười nói: “Sao tiên sinh lại đến đây?”

“Ngươi đi theo ta.” Vương Nhất Chương nói nhỏ, ý muốn nàng ra ngoài.

Cổ Thập Bát Nương đã tìm thấy số phòng thuốc của mình trước A Tứ: “Hay là vào trong nói.”

Vương Nhất Chương nhìn hai bên, thấy có hai dược sư đã vào hai phòng bên cạnh đang nhìn bọn họ.

“Vẫn là ra ngoài nói thì hơn...” Vương Nhất Chương thì thầm.

“Làm sao vậy?” Cổ Thập Bát Nương thấy mặt ông nghiêm túc, cười hỏi, cũng không theo ông ra ngoài mà ngược lại lại bước vào phòng gỗ của nàng.

Vương Nhất Chương không có cách nào khác đành phải theo vào.

“Ngươi không cần tham gia loại thi đấu thế này...” Ông đề âm thanh đến mức thấp nhất: “Dù sao ngươi cũng là đồ đệ duy nhất của Lưu Công, có thể trực tiếp vào vòng hai...”

Mấy lão già kia dám trêu chọc ta... Trong lòng Cổ Thập Bát Nương thầm nghĩ nhưng trên mặt vẫn chỉ cười nhạt.

Vương Nhất Chương nhìn sắc mặt lạnh nhạt của nàng, trong lòng ông thở phào nhẹ nhõm, chuyện này xem ra là do Cổ Nương Tử tự mình quyết định, chắc là cố ý muốn làm chán động những người đó.

“Vậy thì tốt, chỉ có điều chuyện này sẽ bôi nhọ thân phận của Cổ Nương Tử...” Ông cười nói.

Cổ Thập Bát Nương cười khách khí nói vào câu, Vương Nhất Chương lại không dám quấy rầy nàng nên đứng dậy cáo từ.

Nhìn Vương Nhất Chương rời đi, nụ cười trên khuôn mặt Cổ Thập Bát Nương chợt tắt, trận thi đấu này, nàng không những phải vượt qua hơn nữa phải đạt hạng đầu, nếu không sẽ rất mất mặt.

Mấy lão già này muốn thấy chuyện cười của nàng, không dễ dàng như vậy đâu.

“Các ngươi lui ra đi.” Nàng phát tay.

A Tứ và Đặng Nhị đã sắp xếp xong nguyên liệu và dụng cụ, nghe thấy lời nàng cũng có chút chần chờ.

“Tiểu thư, mặc dù bọn nô tài không hiểu chuyện chế dược nhưng có thể làm trợ thủ cho người, bưng trà rót nước...” A Tứ nói: “Huống chi lần điều chế được này phải mất một ngày một đêm, một mình người...”

Cổ Thập Bát Nương lắc đầu từ chối: “Một mình ta mới có thể tĩnh tâm, các ngươi lui xuống đi, ngày mai đúng giờ đến đây thay ta đưa thuốc là được.”

Thấy vẻ mặt hiển nhiên không cho từ chối của nàng, A Tứ và Đặng Nhị không thể làm gì khác hơn là lui xuống.

Nhìn thấy Cổ Thập Bát Nương ngồi một mình trong nhà gỗ, hai người dược sư bên cạnh đều mang theo trợ thủ không thể không nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên, thời gian chưa đến một ngày một đêm, lại phải điều chế bốn loại thuốc, đây chính là chuyện cực kỳ không dễ dàng.

“Sư phụ, nguyên liệu đã được chuẩn bị xong.” Giọng nói bị đè thấp của thủ hạ vang lên, cắt đứt việc dò xét của hai dược sư, lập tức dời tầm mắt tập trung vào việc điều chế thuốc của chính mình.

Bốn loại thuốc này, tất cả mọi người đều chọn điều chế ban đầu tiên, bỏ đầu, chân, cánh, ước lượng số gạo rồi sao khô vừa đủ là xong.

Việc loại bỏ đầu, chân, cánh là công việc không đòi hỏi kỹ năng, giao cho trợ thủ là được, hai dược sư gặt đầu, thử nhiệt độ của nồi thuốc, vớt ra ngâm nước cho ướt gạo lót dưới đáy nồi, động tác của họ thành thạo lưu loát, lúc đang làm còn có thể để ý bốn phía xung quanh.

Mặc dù cùng là điều chế ban mâu, nhưng mỗi người có một cách làm khác nhau, nhìn lướt qua, các bước đều tương tự.

“Sur phụ, sur phụ.” Một trợ thủ chọt nhỏ giọng kêu.

Điều tối kỵ nhất lúc các dược sư điều chế dược chính là có người làm phiền, nghe tiếng kêu không thể không trừng mắt liếc nhìn trợ thủ.

“Sur phụ, cái đó, cái đó...” Một người trợ thủ hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt cổ quái, đưa tay chỉ về bên cạnh.

Phương hướng chính là chỗ của Cổ Thập Bát Nương.

“Có chuyện gì? Nàng muốn xem thì cứ để cho nàng xem, cũng không phải là điều chế thuốc viên, không cần giữ bí mật quá mức...” Dược sư đó lạnh nhạt nói.

“Không phải...” Trợ thủ nhỏ giọng nói: “Nàng vậy mà lại không bỏ đầu, chân, cánh của ban mâu...”

Dược sư đó nghe vậy không nhìn được nhìn sang, thấy cô nương kia đang trộn ban mâu trong nồi, bởi vì khói tỏa khắp phòng, cũng không nhìn rõ hình dáng ban mâu trong đó, nhưng nghĩ rằng trợ thủ của mình cũng không nói lung tung, trên mặt không nén được sự giễu cợt, cười cười lắc đầu.

Xem ra là một đứa bé của gia đình nào đó đến đây dạo chơi rồi...

“Không được để ý linh tinh, mau ngâm nước ba kích thiên...” Hắn không để ý đến bên cạnh nữa, nhìn trong nồi toát ra khói trắng, nhanh chóng đổ ban mâu vào trong, chuyên tâm điều chế.

Nhiều năm về sau, người dược sư này nhớ tới đêm đó, vì mình không liếc nhìn lần thứ hai mà hối hận muốn thổ huyết, sớm biết bên cạnh là Cổ Thập Bát Nương, hẳn tình nguyện bỏ thi đấu, cũng muốn xem toàn bộ quá trình, không buông tha từng cử động nhỏ của Cổ Thập Bát Nương.

Bóng tối từ từ bao trùm lên những tia nắng cuối cùng của mặt trời, bốn phía đèn đuốc sáng rực, những vì tinh tú trên bầu trời như đang cùng nhau nhìn ngắm khoảng sân rộng và khán trường sau hậu viện của miếu Dược Vương, chờ đợi một ngày mới sẽ đến.

Hôm đó, khi ánh sáng lại một lần nữa bao phủ vạn vật, trong một gian điện bên cạnh chính điện của miếu Dược Vương đã ngồi đủ mười người, bao gồm cả Khang lão và Cổ Lăng Vân. Bọn họ khẽ híp mắt giống như đang nhắm mắt dưỡng thần (nhắm mắt nghỉ ngơi), trong đó có một ngón tay cá biệt đang gõ nhẹ tay vịn.

“Có bao nhiêu thuốc điều chế xong được đưa đến đây rồi?” Chợt Khang lão hỏi.

Lập tức có một người đàn ông đang đứng nghiêm bên cạnh, cung kính đáp: “Đã có hơn một trăm người giao đến...”

“Ít như vậy sao...” Một lão giả nghe vậy liền mở mắt ra, trên mặt có một chút tiếc nuối: “Đại hội dược lần trước, lúc này đã có hơn một nửa số thuốc được giao lên rồi...” Thật là thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

“Làm chậm tạo ra sản phẩm tinh tế, việc điều chế thuốc Đông Y là so sánh công dụng của thuốc cũng không phải là so sánh tốc độ...” Khang lão lạnh nhạt nói.

Chung lão cười cười thuận tiện nuốt xuống câu nói, cũng không biết Cổ Nương Tử có đưa thuốc đến chưa. Thật ra có hỏi thì cũng vô ích, đưa thuốc lên cũng giống như khoa cử của các sĩ tử, dán giấu tên đi, không tới lúc đánh giá cuối cùng, không biết ai là ai.

Bên trong phòng an tĩnh lại, chỉ nghe âm thanh vang vọng đơn điệu của chiếc đồng hồ nước.

Giữa trưa ngày hôm đó, cửa phòng bị người đẩy ra.

“Chư vị, thuốc đã nộp lên hơn phân nửa, xin bắt đầu đánh giá thôi.” Tề lão hội trưởng hội dược tươi cười nói.

“Đã như vậy, xin mời mọi người.” Cổ Lăng Vân đứng lên nói.

Vì vậy mọi người đứng dậy đi đến chánh điện miếu Dược Vương. Mặc dù trước mặt bày bốn loại thuốc của hơn một trăm người, đối với người thường có vẻ phức tạp nhưng đối với những lão dược sư nhắm mắt cũng có thể phân biệt được dược tính của thuốc mà nói, đó giống như một bữa ăn sáng, thuốc đưa qua trước mặt mọi người giống như nước chảy, mọi người tự đánh giá từng loại theo cấp bậc, chia làm mười cấp bậc, mỗi người đánh giá là một bậc, cuối cùng so sánh với nhau, rồi sắp xếp từ cao xuống thấp.

Thời gian qua đi, thuốc giao đến càng ngày càng nhiều, tốc độ xem xét đánh giá cũng ngày càng nhanh, tất cả đều rõ ràng rành mạch, vô cùng lưu loát.

“Ah?” Chợt một lão giả nhú mày, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, không nhìn được hỏi: “Tại sao Cổ Nương Tử chưa đưa thuốc tới?”

Mặc dù được giấu tên nhưng việc này không làm ảnh hưởng đến việc mấy lão dược sư nhận ra thủ nghệ điều chế dược của những môn phái nổi danh, tất nhiên thuốc của Lưu Công mọi người đều biết.

Bọn họ đã đánh giá hơn tám trăm phần thuốc, trong đó cũng không có tay nghề của Lưu Công, như vậy, Cổ Nương Tử vẫn chưa nộp thuốc lên.

“Gấp cái gì, đây gọi là phong phạm của đại sư.” Vị Chung lão kia cười nói.

Phong phạm của đại sư quả nhiên không giống người thường, mãi đến lúc phần thuốc thứ chín trăm chín mươi tám được đưa lên, vẫn không thấy tay nghề điều chế được của Lưu Công, sắc mặt tất cả mọi người bao gồm cả Khang lão đều có chút khác thường.

Thi đấu lần này có tổng cộng một ngàn người tham dự, trong đó có một người bỏ cuộc giữa chừng, theo lý thuyết thì chỉ còn một người cuối cùng, nếu như người cuối cùng này cũng không phải là...

“Hiện giờ điểm cao nhất là bao nhiêu?” Cổ Lăng Vân mở miệng hỏi.

Người phụ trách ghi điểm số mở ra tờ giấy được ghi chẳng chịt, nhìn một lúc rồi trả lời: “Chín mươi.”

Chuyện này có nghĩa là phần thuốc đó nhận được chín điểm của mỗi người.

Coi như làm chậm để tạo ra một phần thuốc tinh tế cũng không thể chậm đến mức này, huống chi nàng còn là đồ đệ của Lưu Công.

“Lúc này nếu có Lưu Công ở đây...” Một vị lão giả không nhận được nói, sắc mặt của hắn hơi kì quái, nghĩ đến tính khí của Lưu Công.

Khảng định đã tức giận nằng to... Mọi người đồng thời nghĩ đến.

Về mặt Cổ Lăng Vân lạnh nhạt, cho đến tận lúc này từ sâu trong ánh mắt ông ta xuất hiện một nụ cười lạnh đầy châm chọc.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều nhìn ngoài cửa điện, chờ đợi phần thuốc cuối cùng được mang đến, âm thanh tích tích của đồng hồ nước đường như trở nên nhanh hơn nhiều lần, nếu không đến đúng giờ, thuốc được điều chế tốt hơn nữa cũng chỉ có thể bị loại trừ.

Những lão dược sư này đã trải qua muôn ngàn thử thách, thần kinh đã giống như cây khô mất nước, thế nhưng bất tri bất giác thân thể cũng căng thẳng, mà những người trẻ hơn khoảng hai chục tuổi gần như không thở nổi.

“Tới rồi.” Khang lão chợt nói, giọng nói khê nâng cao.

Một người đàn ông nâng cái khay vôi vàng đi tới, hình như có chút ngoài ý muốn khi đối mặt với những ánh mắt nhiệt tình bên trong phòng.

“Đây là phần thuốc cuối cùng.” Hắn có nhiều chuyện không hiểu rõ nên để thuốc trước mặt lão giả đầu tiên.

Cuối cùng cũng đến lượt nàng... Trong lòng mười người đồng thời vang lên câu nói này, lần đầu tiên tất cả mọi người đều nhìn thẳng vào phần thuốc đó.

Tầm mắt mọi người nhìn chằm chằm lão giả đầu tiên, tay ông không tự chủ khẽ run, vén miếng vải đen che trên khay, nghiêm túc kiểm tra.

Mặc dù thời gian ông kiểm tra không lâu nhưng mọi người cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, mấy lão giả phía sau cũng không nhận được đang muốn thúc giục thì rốt cuộc lão giả này cũng ngẩng đầu lên, từ từ viết một số lên tờ giấy, nhét vào trong lá thư, đưa cho người ghi điểm đang chờ.

Vài người cố nén không hỏi ra câu được bao nhiêu điểm, phần thuốc kia từ từ được truyền xuống, trải qua một lần lại một lần chờ đợi vất vả, rốt cuộc cũng truyền đến tay Cổ Lăng Vân.

Liếc nhìn qua, sắc mặt hắn khẽ biến, sau đó hắn nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra cũng không tiếp tục xem xét mà cầm bút viết ra một con số.

Cuối cùng mười người cũng cho điểm xong, trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh.

“Bao nhiêu điểm?” Đường như qua thật lâu, Tề hội trưởng mới hỏi câu này.

“Một trăm điểm.” Trong đại sảnh vang lên một giọng nói run rẩy.

Mặc dù biết rõ kết quả này nhưng thật sự nghe được tất cả mọi người không nhận được thở ra.

Thân hình Khang lão khẽ tựa lưng vào ghế, trong lòng lóe lên một suy nghĩ, có phải nha đầu này cố ý kéo dài đến tận cuối cùng hay không? Cố ý trêu đùa bọn họ xoay quanh một vòng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Bất ngờ

Edit: nnttrang

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn

Kết quả rất nhanh được công bố, lại không dẫn đến nhiều chấn động xôn

Mặc dù lúc trước mỗi người đều ôm ấp tâm tư riêng, nhưng đối diện với kết quả đồ đệ Lưu Công không được giải nhất, ai cũng nói thật là ngoài dự đoán.

Bên trong một gian phòng ngoài trời, Đồng lão gia nhìn Cổ Lăng Vân, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“..Thập phần...” Cổ Lăng Vân lơ mơ nói, “...Toàn bộ đều là thập phần...bao gồm cả phần của ta...”

“Nói cách khác, dược liệu nàng làm trong bốn phần thi đều là hoàn mỹ vô khuyết...” Đồng lão gia thì thào.

Dường như không muốn thừa nhận kết quả này chút nào, vẻ mặt Cổ Lăng Vân có chút trầm ngâm

“Đối với bốn loại dược này mà nói, đúng là như vậy.” Hắc chậm rãi gật đầu.

Đệ nhất không là gì cả, mấu chốt chính là điểm trọn vẹn, mười người đều đánh giá cao như vậy, trong lòng Đồng lão gia cảm giác như đào sông lấp biển.

Bốn loại dược này thật sự rất đơn giản, nhưng bao gồm các kỹ thuật sơ chế như rửa, cạo, mài, xắt; rồi đến các kỹ thuật điều chỉnh lượng nước thêm bớt; dụng hỏa cũng công phu không kém lúc cần lửa lớn bé khi sao khi ninh, đây chính là kiểm tra kiến thức và trình độ cơ bản của người.

Những người khác chỉ biết nàng là đồ đệ Lưu Công, kết quả như vậy cũng không có gì lạ, nhưng đối với Đồng lão gia mà nói, lại mang đến rung động thật lớn.

“Vừa mới hơn một năm, nàng đã đạt đến trình độ như thế này rồi...” Đồng lão gia lẩm bẩm nói.

“Thiên phú của nó là thật sự...” Cổ Lăng Vân nhàn nhạt nói, trong mắt hiện lên một tia cười, “Lão gia hòa gia yêu mến nhất là người có thiên phú dị bẩm, điểm này của hắc ta nhất định không nhìn nhầm...Chẳng qua...”

Thanh âm của Cổ Lăng Vân đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

“Vận khí của lão gia kia trong mấy năm cũng đã dùng hết, cho nên không thể tránh được số phận đen đui...” Hắc chậm rãi nói, bàn tay gõ nhẹ mặt bàn trơn bóng, “Lần trước như vậy, bây giờ cũng vậy, nha đầu của người có thiên phú, nhưng lông cánh chưa đủ cứng, lại không có sự phụ che chở chỉ bảo, nhất định...”

Hắc vừa nói vừa nhặt một mảnh ba kích thiên(*tên một loại dược liệu), nắm trong lòng bàn tay, siết lại một cái, chỉ còn lại những mảnh vụn rơi rớt xuống.

“Sự phụ, Lưu Công thật sự đã...” Đồng lão gia ngắt đầu hỏi lại một lần nữa.

“Hắc đã chết...” Cổ Lăng Vân nói rõ ràng từng chữ.

“Hắc đáng lẽ đã sớm chết từ lâu rồi...” Cổ Lăng Vân nói tiếp, trên miệng hiện lên tia cười lạnh, “Không nghĩ đến hắc lại có thể trụ được lâu như vậy...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, hai người lập tức ngừng nói chuyện.

“Sự phụ, Tề lão mời người sang bên đó, yêu cầu mang dược liệu thi đấu vòng hai...” Người ngoài cửa cung kính nói.

Cổ Thập Bát Nương lại xuất hiện trước mặt mọi người trong tình trạng tự xoa vuốt cổ căng cứng mệt mỏi, rất nhiều ánh mắt kính nể cùng tò mò, đương nhiên cũng không tránh khỏi sự ganh ghét, hơn nữa là ánh mắt nghi hoặc và khinh thường lại bớt đi rất nhiều.

“Ta đã nói rồi, Cổ nương tử làm sao có thể thua” Tín Triều Lăng ngồi phía ngoài hành lang, chân bắt chéo, miệng nói hàm hồ, một mặt dược mỹ ti bên cạnh hầu hạ đút mút hoa quả cho hắc ăn, cũng không bên đưa đầu lưỡi lưu luyến trên ngón tay thịt non mềm của hầu nữ, khiến cho mỹ ty một trận thẹn thùng cười.

Tầm mắt Tín Triều Dương lại đang đặt trên đám người Vương Nhất Chương đang trò chuyện với Cổ Thập Bát Nương, vẻ mặt hắc cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

“Ca...” Tín Triều Lăng nhìn qua, “Cổ nương tử thắng sao ca lại không vui mừng? Huynh coi tiểu tử Hằng Đức Thành dược hành kia, miệng cười đến mức muốn lệch rồi, dược hành của bọn hắc cũng không phải chỉ có 38 vị dược sư tài năng đâu...”

Vui, đương nhiên là vui mừng, nhưng quan trọng vị đệ nhất nhân này rất nhanh sẽ không còn thuộc về Đại Hữu Sinh của bọn hắc rồi...

Tín Triều Dương thu hồi tầm mắt, nhìn Tín Triều Lăng một cái, “Kết quả đã biết rồi, có gì phải kích động”

“Thật ngại, vừa rồi lão phu cũng thật đồ mồ hôi...” Vương Nhất Chương cười nói.

Cố Thập Bát Nương cười, không nói gì.

Có người bên cạnh hừ một tiếng.

“Có sư phụ lợi hại như Lưu Công, là ai cũng có thể thắng.” Vương Tấn lạnh lùng nói.

Đối với tật xấu của thiếu niên này Cố Thập Bát Nương đã quá quen rồi.

“Tránh ra một bên đi.” Vương Nhất Chương tròn mắt nhìn hấn, thấp giọng quát.

“Ông nội, Liễu gia cũng được hạng nhì.” Vương Tấn cũng không có làm theo, ngược lại còn đắc ý nói, còn tỏ ý uy hiếp với Cố Thập Bát Nương.

Lần này đệ nhị là chín phần mười, là nam nhân đến từ Kiến Trữ phủ tên là Liễu Khoán, ba mươi tuổi, cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc.

Đối với niên kỷ như vậy đã đạt thành tựu như vậy, Cố Thập Bát Nương cũng có mấy phần kính trọng, đưa mắt nhìn xem, những được sư tóc hoa râm vẫn bị loại như thường.

Biết được kỹ nghệ thì không khó, nhưng để trở thành người nổi bật trong mọi người, lại là một chuyện không dễ dàng.

Lần này sau đại hội, được sư đạt kết quả tốt nhất định sẽ bị nhóm người được hành truy đuổi lôi kéo, dù sao có thể lôi kéo được càng nhiều được sư, được hành được lợi lại càng lớn, nếu đã là kinh doanh, đương nhiên phải lấy lợi ích làm đầu, như vậy cũng không có gì đáng trách.

Cố Thập Bát Nương cười, vẫn bảo trì im lặng.

“Trận thi đấu thứ hai rất nhanh sẽ tiến hành, Cố nương tử đi nghỉ ngơi một chút đi.” Vương Nhất Chương nói, trên mặt hơi hơi có chút xấu hổ.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, đi qua chỗ Linh Bảo đang đứng chờ, trong tay còn mang theo một chén canh nóng.

“Gia gia” Vương Tấn nín tay áo Vương Nhất Chương, “Được sư tốt còn rất nhiều, chúng ta cần gì phải giao hảo với kẻ vong ân phụ nghĩa đó, bây giờ Liễu gia nhất cử thành danh, không bằng chúng ta...”

“Người thì biết cái gì.” Vương Nhất Chương tròn mắt nhìn hấn, hất tay áo bỏ đi.

Vương Tấn bị mắng thành quen, nhún vai lơ đãng với ông nội hấn, rồi quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy một nam nhân cao gầy dung mạo tùy tiện (mạo bất kinh nhân) đang bị một đám người bao vây.

“Liễu gia, liễu gia...” Vương Tấn khó khăn lắm mới chen vào được cũng nức nở tán thưởng, đứng bên cạnh nam nhân nọ, trên mặt tràn đầy tươi cười khen tặng những lời giống y hệt mọi người xung quanh.

Tuy Cố Thập Bát Nương được giải nhất, nhưng do tên tuổi của sư phụ nàng quá lớn, ngược lại bản thân không được tỏa sáng, mà với đệ nhị là Liễu Khoán với sư phụ không đứng trong thập đại được sư lại trở thành đệ nhất trong mắt mọi người.

“Không dám, không dám, chẳng qua là tiểu tử may mắn thôi.” Liễu Khoán cũng lặp đi lặp lại lời nói khách sáo này.

“May mắn gì chứ, Liễu gia chính là đệ nhất rồi.” Vương Tấn cười nói.

“Vương thiếu gia nói đùa.” Liễu Khoán có chút sợ hãi lại có chút không được tự nhiên, ánh mắt hướng về phía Cố Thập Bát Nương bên kia, “Cố nương tử mới là đệ nhất...”

“Nàng ta sao?” Vương Tấn hừ một tiếng, “Nàng ta mới đúng là gặp may mắn, bất quá vận khí tốt với sư phụ tốt hơn Liễu gia mà thôi.” Nói xong còn hạ thấp giọng, “Tay nghề Lưu Công người nào nhận không ra, nói không chừng những người chấm điểm chính là nể mặt...”

Sắc mặt Liễu Khoán khẽ động, ánh mắt rơi vào diện mạo của cô nương trẻ tuổi kia.

Trên thực tế, nàng không chỉ tuổi nhỏ, mà nghe nói thời gian bá sư cũng rất ngắn...”

“Nói đi cũng nói lại, trận đấu cũng chỉ là so về kiến thức cơ bản... Nàng ta bá sư không bao lâu, đương nhiên chỉ luyện tập kỹ năng cơ bản...” Vương Tấn thao thao bất tuyệt bên tai, “...Lúc bảo chế mà nói, không chừng... Trận đấu tiếp theo là làm ra thành phẩm thuốc... Như vậy mới so sánh được bản lĩnh của được sư thật sự... Ta cũng không tin những vị giám khảo kia liệu có thể nhìn mặt mũi Lưu Công mà chiếu cố nàng lần nữa... thành phẩm này đều sẽ được bày ra cho mọi người cùng đánh giá...”

Ánh mắt Liễu Khoán chợt sáng lên, bàn tay bên dưới ống tay áo gắt gao siết chặt lại, không trách sao hấn lại cảm thấy có chỗ không đúng... có lẽ... quả thật là như vậy...

“Có thể tiếp xúc với Cố nương tử đã là chuyện may mắn...” Hấn vui mừng nói, một mặt chấp tay với Vương Tấn, “Đa tạ lời chúc của Vương thiếu gia.”

Đúng vậy, bởi vì tên tuổi của sư phụ người ta lần ất ý chí chiến đấu của mình, lời nói của Vương Tấn đã hiệu quả khai tâm khích lệ tinh thần của hấn.

“Trận này Liễu gia đương nhiên phải đứng đầu.” Trong lòng Vương Tấn vô cùng tự tin cười to, bỗng nhiên nhỏ giọng nói, “...Như vậy chuyện hợp tác cùng Bảo Hòa đường chúng ta...”

“Đồng ý, đồng ý.” Liễu Khoan cười ngắt lời của hắn.

Chỉ bằng hai ba câu nói, đã được hứa hẹn với một đại dược sư sắp thành danh, cũng quá buồn cười, phải biết rằng một dược sư danh giá, đứng đầu chính là lời nói lọt tai.

Một tiếng trống vang lên, tiếng động lớn này khiến mọi người yên tĩnh lại.

“Dược đầu, trận thứ hai, bào chế Thất chế hương phụ hoàn(*).”

(*)Vị thuốc:

Hương phụ mẫu..... 420g

Chia làm 7 phần

- 1 phần hợp với Đương quy 60g, ngâm rượu
- 1 phần hợp với Nga trạch 60g, ngâm với Đồng tiền
- 1 phần hợp với Mẫu Đơn bì 30g và Ngải diệp 30g, ngâm với nước gạo
- 1 phần hợp với Ô dược 60g, ngâm với nước gạo
- 1 phần hợp với Xuyên khung 30g và Huyền hồ sách 30g, ngâm với nước
- 1 phần hợp với Tam Lăng 30g, Sài hồ 30g, ngâm với giấm
- 1 phần hợp với Hồng hoa 30g, Ô mai 30g, ngâm với nước muối. Mùa Xuân ngâm 3 ngày, Mùa Thu ngâm 7 ngày, Mùa Hạ ngâm 2 ngày, Mùa Đông ngâm 10 ngày. Hợp chung, tán bột, làm hoàn.

Lời nói còn chưa dứt, toàn bộ xung quanh nhất thời xôn xao.

“Cái gì? Bào chế Thất chế hương phụ hoàn.”

“Trời ạ, thời gian ngắn như vậy mà phải làm hương phụ, lại còn làm bảy phần.”

Nhìn nhóm dược sư vừa rồi miễn nguyện được lọt vào vòng trong đột nhiên kích động, đám người Linh Bảo cùng A Tứ khó hiểu nhìn nhau.

“Ha, thật là thất chế hương phụ hoàn.” Bành Nhất Châm nói, vô cùng hưng phấn, “Lão phu phải lại gần xem một chút...”

“Tiểu thư, cái này rất khó sao?” Linh Bảo hỏi.

Thần sắc của Cố Thập Bát Nương bên này cũng không tốt lắm, loại Đại dược hội này, quả nhiên không phải là nơi tùy tiện chơi đùa...

“Khó? Đâu chỉ là khó.” Bành Nhất Châm tiếp lời cười nói, lắc lắc đầu, “Hương phụ hoàn này cần phải phối 19 vị thuốc với nhau, mà mỗi một dược liệu bào chế đều có cách sơ chế không giống nhau, có rượu, khương, thổ, mật, dấm, còn phải rửa, chưng, xào, tẩm nấu...”

Hắn nói xong, nhìn về phía Linh Bảo hỏi, “Người có biết vì sao lại gọi là thất chế hương phụ hoàn không?”

Đám người Linh Bảo và A Tứ bị Bành Nhất Châm nói một mạch đến choáng váng, sững sờ lắc đầu.

“Tên thất chế cũng là ý nghĩa của nó, đích thật là phải dùng bảy phương pháp bào chế hương phụ, trong một ngày một đêm, phải xuất ra bảy phương pháp bào chế hương phụ, rồi còn phải phối 19 vị thuốc đã được xử lý...” Bành Nhất Châm vỗ cái bụng mập mạp của ông hứng khởi nói, chợt nhớ Cố Thập Bát Nương đang đứng bên, nhất thời xấu hổ cười, “..Ta thật là mửa riu qua mắt thợ rồi.”

Cố Thập Bát Nương cười, “Bành tiên sinh quả thật là thông tuệ uyên bác.”

Bành Nhất Châm cười, sờ sờ đầu, “Ta thật sự cũng chỉ nghe người ta nói, còn chưa thấy qua bao giờ, dù sao ta làm nghề y lâu như vậy, còn chưa sử dụng thất chế hương phụ hoàn lần nào, có thì nhiều lắm chỉ được tứ chế...Nhưng mà, đối với Cố nương tử mà nói, mấy chế cũng không là gì.”

Cố Thập Bát Nương cười khổ, “Cũng khó nói trước được, ta chỉ biết cố hết sức mà thôi, loại thuốc này dù sao cũng...”

Trong đầu nàng chứa đầy những phương pháp bào chế dược hoàn, nhưng nói đến tự mình thực hành, mười phần bắt quá thì chỉ làm được ba phần, đây chính là độ tuổi ảnh hưởng đến trình độ của dược sư.

Loại hương phụ hoàn này nàng chỉ mới thực hành một lần thử chế, thất chế,...

“Tên gia hỏa nào đề ra loại thuốc này?” Lúc này bên trong điện Dược Vương, mấy vị đại dược sư đang cùng nhau thẩm thị, mấy lão dược sư này đều đã có thói quen ấn nhẫn cảm xúc vì vậy nhìn một vòng cũng không có cách nào biết được là ai thật sự đã ra đề.

Thất chế hương phụ hoàn, là khảo nghiệm kỹ thuật bào chế hoàn dược khó nhất, những thao tác tinh tế tỉ mỉ cực kì phức tạp, những dược hội trước, loại hoàn dược phối hợp này chỉ khi tái đầu mới xuất hiện.

Xem ra vì có mặt cao đồ Lưu Công nên mới có đề thi như vậy, trình độ thi cũng sẽ nâng cao hơn, thi đấu đã vậy, thế thì tái đầu không biết còn có món gì lợi hại hơn nữa nha....

Trên mặt mọi người nhất thời trở nên kích động, đại dược hội lần này quả thật đáng xem.

Bởi vì đã loại gần 500 dược sư danh tiếng, trên quảng trường lần hậu đài của Dược Vương miếu vốn chen chúc chật chội trở nên trống trải rất nhiều, gọi tên lộn xộn, những phòng bảo chế cũng còn thừa rất nhiều, bây giờ mọi vị trí đều lác đác, Cố Thập Bát Nương phát hiện phòng mình cách hai ba phòng dược sư khác.

Như vậy cũng đúng, càng đến những chỗ máu chốt xuất ra thành phẩm, những công đoạn thủ nghệ bí mật cũng càng nhiều, để tránh tai họa ngầm là người khác nhìn lên những thủ nghệ của mình, để cho nhóm dược sư coi bí phương như tính mạng cũng bớt lo lắng.

Qua một buổi từ lúc công bố cuộc thi bắt đầu, không khí trên quảng trường rất nóng bỏng, ánh mắt hướng đến đâu đều thấy nhân ngưỡng mã phiến(người ngã ngựa đổ-ý thua trận), vì không ai dự đoán được sẽ xuất hiện loại dược hoàn này, hận không thể biến thành ba đầu sáu tay, mang theo người trợ giúp cũng chỉ được hai người vì đại hội hạn chế, bốn phía vang lên rất nhiều tiếng thở dài tiết nuối.

Trong khi đó, bên trong này phối hợp hương phụ hoàn, lại không giống với lúc thực hành tại nhà, lại không được dùng tài liệu, đại dược hội chỉ cho mỗi người hai phần, có thể nói, nếu như một loại thuốc có sai sót, như vậy chính là có thể rời khỏi dược rồi.

“A..a.a.a...Tại sao thối(dám) của ta...”

Nghe thấy phịch một tiếng bên cạnh, cùng với tiếng kêu khóc chính là một người nữa đã thất bại rồi.

“Tiểu...” Trên trán Linh Bảo đỏ đầy mồ hôi, cuống cuồng.

“Lô từ thứ ba...” Cố Thập Bát Nương ngắt lời nàng, vội đem sinh địa trên lò xuống, “Chuẩn bị rượu, thỏ, thỏ, bột cấp...” (Ở đây là công đoạn bào chế của chị, mình để đây không giải thích vì rất rườm rà)

Nhìn nàng dùng toàn bộ tinh thần cùng sức lực tập trung vào những dược liệu trước mắt, Linh Bảo cũng ngưng phân tâm, bây giờ dược liệu cần sơ chế rất nhiều, mà phương pháp phức tạp, Cố Thập Bát Nương không thể một mình làm xê, Linh Bảo lúc trước làm những việc tẩy rửa sơ chế ở dược hành nhiều, nên dược nàng đưa đến, nhưng bởi vì yêu cầu cách thức quá nghiêm, cho nên Linh Bảo chẳng qua chỉ có thể rửa, nhóm lò, phân chia, phơi, vãn vãn...

Giữ lô từ thứ ba, đôi mắt Cố Thập Bát Nương chăm chú nhìn ngọn lửa, trên trán nàng đã chi chít mồ hôi.

Bất đồng với hai trận đấu lần trước, lần này người bên ngoài vây xem rất nhiều, cộng thêm nhìn thấy những dược sư mặt đỏ tía tai cúi thấp đầu rời khỏi đây, bắt đầu dĩ phải ăn nói khép nép cẩn thận lấy lòng những dược sư khiến tâm tình bọn dược sư vô cùng vui sướng.

“Ha ha, coi kìa, đó là Cù lão Cấp ở Hành châu, như thế nào râu cũng cháy rồi.”

Mọi người nói xong cười ha ha, vui vẻ nhìn cảnh tượng rối ren giữa sân, cùng với mùi vị hỗn tạp của thuốc lẫn thuốc, lại thêm chút hoa quả khô, chỉ còn thiếu mỗi rượu cùng bồi.

Bóng đêm dần dần ngã xuống, những ngọn đèn dầu dược thấp lên trên quảng trường, người vây xem không giảm đi, ngược lại ngày càng đông//

Tín Triều Lăng ôm hai tiểu tỷ trong tay, thỉnh thoảng chỉ ra giữa sân, cười nghiêng trước ngửa sau.

“Nhìn xem, bên kia là Cố nương từ nhà chúng ta..” Hắn chỉ cho tiểu tỷ xem, “Nhìn một cái, Cố nương từ rất bình tĩnh...”

Ba chữ nhà chúng ta truyền vào tai Tín Triều Dương, dưới ánh sáng màu đỏ của đèn lồng, ánh mắt của hắn tối đi mấy phần.

“Thiếu gia...” Tiểu tỷ lay cánh tay Tín Triều Lăng, ánh mắt sáng rõ, “Cố nương từ thật sự điềm tĩnh, ở nơi đó này giờ cũng không có động tĩnh gì ha..”

“Tất nhiên, Cố nương từ nắm chắc phần thắng trong tay..A..?Không đúng...” Đang nhìn một dược sư che mặt bước ra Tín Triều Dương ném hạt dưa trong tay vội chuyển tầm mắt, lúc này nói động tác quả thật rất trầm ổn, nhưng chính là bất động, như vậy không tính là trầm ổn.

“Tiểu...tiểu thư...” Nước mắt Linh Bảo đã rơi lã chã, ngồi chồm hổm nhìn mễ cam thủy(nước vo gạo í>) loang lổ trên mặt đất, một bên là một bình sứ chỉ còn sót lại một ít.

Không đủ mỡ cam thủy...Cổ Thập Bát Nương chỉ cảm thấy ong một tiếng trong đầu, không có mỡ cam thủy, nàng không thể làm được hai phần nữa của thất chế.

Vừa rồi nàng muốn dùng mỡ cam thủy ngâm ô dược, nghe tiếng Linh Bảo, không biết sao hai tay vừa tiếp được liền trượt, mặc dù Linh Bảo nhanh tay đỡ được, nhưng cũng đã đổ hơn phân nửa.

Để công bằng, chỉ cung cấp đủ phần dược liệu, mặc kệ vì nguyên nhân gì, không thể xin thêm.

Mà Cổ Thập Bát Nương đang là tiêu điểm bị mọi người phát hiện dị trạng, nhao nhao châu đầu ghé tai nhau, hỏi có chuyện gì vậy.

“Liều thiếu gia bắt đầu thất chế rồi.” Có người chột hô lên.

Thất chế hương phụ hoàn quan trọng nhất chính là bước cuối cùng này, mọi người không khỏi kinh ngạc ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt đều là chấn động.

Dựa trên tốc độ này, chưa tới sáng đã có thể hoàn thành rồi.

Tin tức này lập tức lan truyền khắp quảng trường, khiến hai ba vị dược sư hoảng hốt run tay, làm hỏng dược liệu cuối cùng trong, khóc không ra nước mắt, lập tức ly khai.

Sư phụ, làm sao bây giờ? Cổ Thập Bát Nương cảm thấy vô cùng hoang mang, thuốc nhất định làm, nguyên liệu lại không có, cũng không có biện pháp.

Cứ thua như vậy? Đây cũng thật là...

Người người chỉ biết là nàng thua, nhưng tại sao thua cũng không ai quan tâm, không ai để ý, như vậy ngày sau dù nàng có chế bao nhiêu thất chế hương phụ hoàn đi nữa, cũng không thể thay đổi ấn tượng trong lòng mọi người ngay lúc nàng.

Thất chế, thất chế, nếu thiếu đi hai phần chỉ có thể làm tứ chế, tuy cũng là hương phụ hoàn, nhưng vẫn là thua, trừ phi...

Cổ Thập Bát Nương mạnh mẽ ngẩng đầu.

“Linh Bảo.” Nàng hít sâu một hơi, gọi Linh Bảo lại đây.

“Tiểu thư?” Trên mặt Linh Bảo vẫn còn vương nước mắt, vội vàng chạy lại.

Cổ Thập Bát Nương ghé tai nàng nhỏ giọng nói mấy câu, sắc mặt Linh Bảo thoáng vẻ kinh hãi.

“Như vậy...Như vậy được không.” Linh Bảo thất thanh hỏi.

“Dù sao cũng không thể thua như vậy.” Cổ Thập Bát Nương trầm giọng nói, nhìn lên trời, “Mau đi đi, thời gian không còn nhiều...”

Lúc này trên điện Tề hội trưởng cùng mười vị đại dược sư đang cùng nhau nói chuyện phiếm, nhưng vẫn nắm bắt được mọi động tĩnh bên ngoài không sót một phần.

“Vị tiểu Liễu gia này, ta từng gặp hồi bé, thật là một mầm tốt, không chừng còn giỏi hơn ông nội hần nhiều, xem ra tương lai Kiến Trữ phủ...” Một lão dược sư vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên.

Mọi người gật đầu có, cười có, cũng có người híp mắt từ chối cho ý kiến.

Chợt một nam nhân vội vàng đi vào, kể tai Tề hội trưởng nói mấy câu.

“Cái gì?” Tề hội trưởng kinh ngạc.

Tất cả mọi người cũng nhanh chóng nhìn qua, kèm theo mấy phần khó hiểu.

“Chư vị.” Tề hội trưởng quay sang phía bọn họ, “Cổ nương tử muốn thêm sáu loại phối liệu...”

“Bây giờ sao?” Mọi người thất thanh hỏi.

Tề hội trưởng gật đầu, số dược liệu hiện tại cộng lại cũng đã gần 30 chủng, nàng vẫn muốn thêm sáu loại? Đây là...Đây là cho rằng bọn hần ra đề thi đấu quá đơn giản rồi hả?

Trên mặt Cổ Lăng Vân hiện lên tia cười, nhớ tới động tĩnh xôn xao vừa rồi, nhất định dược liệu của Cổ nương tử đã xây ra vấn đề.

“Chư vị thấy thế nào? Đây là việc trước nay chưa từng xảy ra...” Tề hội trưởng nói tiếp.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

“Là xin thêm được liệu mới, không có vi phạm quy định bổ sung nguyên liệu cũ.” Cổ Lăng Vân lên tiếng “Nếu Cổ nương tử có tâm "lánh ịch hề kính" (chỉ loại tiểu nhân đường chính không đi, chỉ đi đường tắt để đến được đích), chúng ta thế nào không đáp ứng? Miễn cho nàng nói chúng ta lại làm lơ nàng...”

Kì thật mọi người cũng rất tò mò, nếu Cổ Lăng Vân đã lên tiếng trước, nên cũng thuận ý gật đầu.

“Nàng ta xin thêm những gì?” Khang lão hỏi.

Nam nhân vừa vào nhanh chóng đáp, “Dạ bẩm, là tiểu hồi, ịch trí nhân, son chi, cây cải củ từ mỗi được liệu hai lượng; bạch phụ tử, thạch xương bồ thì một lượng.”

Trong lòng mỗi người tự lẩm bầm, nam nhân kia lui xuống.

Tin tức nhanh chóng lan truyền ra.

“Hồng rồi.” Vương Nhất Chương kinh ngạc, “Nhất định là Thất hương chế của Cổ nương tử đã xảy ra vấn đề, cho nên đến lúc này muốn thay thế loại khác?”

“Đổi thuốc?” Người xung quanh nghe được cũng vô cùng ngạc nhiên, “Đề khảo thí đã đưa ra chính là thất chế hương phụ hoàn, nàng ta muốn đổi thành thuốc gì? Có đổi thành gì cũng là thua mà.”

Vương Nhất Chương là được thương, nhưng đối với bào chế được hoàn cũng không hiểu lắm, nhất thời không trả lời được, hai chân mày cau lại.

“Con biết ngay, con biết ngay mà.” Vương Tấn ở sau lưng ông hoa chân múa tay cơ hồ rất vui sướng, chỉ cần nghĩ Cổ nương tử sẽ mất mặt tại đại được hội lần này, trong lòng hẳn liền tiêu tan mọi buồn bực ảm ức lâu nay.

“Ngươi rút về cho ta.” Vương Nhất Chương quát, một mặt đi qua đi lại trên hành lang.

Chợt một nam nhân bên ngoài chen vào, trên người khoác một bộ trường bào màu xanh, mang theo áo choàng bằng vải thô, trên đầu đội mũ che khuất khuôn mặt.

“Vương lão chương quý.” Giọng nói người này rất lạ, hình như là cố ý giả thành giọng khác.

“Có việc gì..?” Vương Nhất Chương không vui nói, vừa ngẩng đầu nhìn rõ khuôn mặt người vừa đến, xem chút căn cước chính mình. “Hoàng.”

Người nọ khoát tay, khiến cho Vương Nhất Chương đang định thốt lên phải nuốt trở vào.

“Người..lão nhân cũng đến đây..” Vương Nhất Chương lắp bắp chào hỏi.

“Đúng vậy, náo nhiệt như vậy, đương nhiên là muốn đến xem một cái.” Người nọ cười nói.

Nơi này những được hành, hiệu thuốc đều là chỗ quen biết, cho nên mọi người xung quanh cũng không để ý đến bọn họ, tập trung nhìn trận đấu giữa sân.

Người nọ đến gần Vương Nhất Chương, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói, sắc mặt Vương Nhất Chương không ngừng biến đổi, luồng cuống há to miệng, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

“Đây...đây...” Ông tựa hồ mất kiểm soát, hai hàm răng va vào nhanh liên hồi.

Sau khi nghe được tin Cổ Thập Bát Nương thỉnh cầu muốn đổi thuốc, những âm thanh nghị luận trên thiên lý điện vẫn chưa ngừng một phút nào, lúc này tất nhiên mọi người đều đã đoán được được liệu của Cổ nương tử đã có vấn đề.

“..Tuổi của nàng còn quá nhỏ...Nhất thời thất thủ cũng không có gì...” Tề hội trưởng thấp giọng nói với Khang lão.

Lại một người bước vào khiến cho mọi người đang cười đùa bỗng sững sờ, lại xảy ra chuyện gì sao? Tất cả đều nhìn qua người nọ.

“Chư vị lão sư phó..” Về mặt Vương Nhất Chương cứng nhắc chấp tay với bọn hắn, không đợi mọi người đáp lễ, ông đã chạy đến chỗ Tề hội trưởng.

“Vương lão, ông đã nghe được tin chưa, Cổ..” Tề hội trưởng vừa ngẩng đầu nhìn ông cười nói, chưa dứt lời, Vương Nhất Chương đã ghé tai nói nhỏ.

Sắc mặt Tề hội trưởng nhất thời biến đổi, xem ra còn kinh ngạc hơn so với chuyện của Cổ Thập Bát Nương.

“Ồi..” Trong cổ họng Tề hội trưởng phát ra âm thanh kì quái, muốn nói điều gì, nhưng lại bị Vương Nhất Chương chặn lại.

“Ta ra ngoài một lát.” Sau một hồi, thần sắc biến đổi không ngừng, cuối cùng Tề hội trưởng cũng đứng lên được, thật nhanh nói một tiếng với mọi người, liền theo Vương Nhất Chương đi ra ngoài, cước bộ như bay, còn xem chút vấp phải cửa.

Chuyện quỷ quái gì đang diễn ra thế nào? Tầm mắt mọi người nhìn theo hai người bọn hắn ra ngoài, cổ mở to mắt nhìn theo bóng người xa xa, thấy được hai người họ gặp một nam nhân thân hình cao gầy, cuối cùng chỉ còn góc áo tung bay vào gian phòng cách vách.

Editor: *Thờ hồng học*..mệt chết mị với chương này, bonusssssss thêm 1000 chữ đó nhaaaaaaaa(thật ra là của bác tác giả bonus), tuần sau mị phải dọn nhà đó mọi người, hơi bận nha.”> nhưng vẫn cố gắng, hihi, yêu cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Thất bại

Edit: QR2

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn

*** **

Là người nào? Có thể làm Tề lão người đi ngang trong giới được thành Kiến Khang* phải luống cuống như thế? Chẳng lẽ là người của quan phủ?

* Minh nhớ Kiến Khang là quê của Cố Thập Bát Nương. Tề lão xuất hiện ở chương 135 (Trương trợ), là hội trưởng hội được, lúc đó Cố Thập Bát Nương đã lên kinh thành để cứu Cố Hải nên Tề lão đâu thể là hội trưởng hội được thành Kiến Khang được, không biết có phải tác giả nhầm không.

Tiến hành đại hội lớn như vậy tất nhiên đã xin phép quan phủ, nhưng bọn họ chỉ đến lúc bắt đầu đại hội, tỏ vẻ khích lệ bên ngoài thôi, loại đại hội được thế này chỉ có người trong nghề mới đến xem xét, đánh giá chứ người ngoài nghề cũng không nhìn ra náo nhiệt.

Bảo Hòa đường vẫn đang cung cấp thuốc cho Thái Y Viện, có lẽ là người bên đó đến, tất cả những được sư này đều không quan tâm, chỉ liếc mắt rồi bỏ qua.

Không bao lâu, Tề hội trưởng trở lại ngồi vào vị trí cũ chỉ có điều lại có chút hồn bay phách lạc, đứng ngồi không yên, dù sao cũng có một đôi mắt ở cách vách đường như hận không thể nhìn xuyên thấu sang đây, mọi người đang thảo luận chuyện Cố nương từ chối thuốc giữa chừng cũng tạm thời ngậm miệng không nói.

Thân phận người ngồi trong căn phòng đó nhất định không tầm thường, trong lòng những lão được sư ngồi đây đều sáng như gương, nhưng nếu ông không nói mọi người cũng biết điều không hỏi.

Đêm đến, mọi người vây xem đã dần dần tản đi nhưng vẫn có phần lớn ở lại, chờ đợi thời khắc mấu chốt quyết định thứ hạng của các được sư tham gia cuộc thi.

“Ta đã già rồi, không thể so với mấy người trẻ tuổi các ngươi, ta phải đi nhắm mắt một chút...” Khang lão vuốt cổ, đứng lên nói.

Có ba bốn được sư cũng thuận tiện đứng lên, cáo lui đi nghỉ ngơi.

Khang lão liếc mắt nhìn Tề lão, vẻ mặt nghiêm trọng vẫn đang ngồi thẳng tắp như cũ, trước đây lão gia hỏa này đã rời đi từ sớm, trong lòng Khang lão nói thầm, cất bước ra ngoài, nhân cơ hội nhìn lên bầu trời đêm, khóe mắt liếc về phía phòng cách vách.

Cửa phòng cách vách mở rộng không khác gì phòng của bọn họ, là nơi có tầm nhìn tốt để quan sát trận thi đấu trong sân, cũng không có gia đình đứng hầu...Nương theo ánh đèn mờ ảo trong phòng có thể nhìn thấy mờ hồ bóng dáng của ba người, hai bên trái phải có hai người đứng hầu, chính giữa một người đang ngồi.

Khang lão chỉ liếc mắt cũng nhận ra người đứng hầu bên phải chính là Vương Nhất Chương, ông không nhận được tò mò, tầm mắt nhìn xuống người ngồi chính giữa.

Hình như người nọ mệt mỏi, khẽ vươn người đổi tư thế, khuôn mặt hiện ra bên cạnh ánh đèn, Khang lão chưa kịp nhìn rõ mặt người nọ, hình như hắn phát hiện có người nhìn lên, liếc mắt nhìn qua.

Giây phút đó, Khang lão chỉ cảm thấy chói mắt, theo bản năng cúi mặt nhìn xuống.

Ánh mắt đó giống như một vị thần cao cao tại thượng mang theo khí thế hoàn toàn không giống bọn họ.

Quả nhiên...

Khang lão cũng không dám ngẩng đầu, vội vã đi qua trước cửa.

Đêm càng khuya, người xem lại ít hơn một chút, rốt cuộc sự ồn ào náo nhiệt ban ngày cũng giảm bớt, trong sân những được sư cũng từ bận rộn trở nên thông dong.

Liễu Khoản thả một phần hương liệu cuối cùng đã được xử lý sạch sẽ là hoa hồng ô mai vào nước muối, rót cuộc nhẹ thở ra, ánh mắt nhìn sang phía Cổ Thập Bát Nương.

Chỗ đó khác những phòng gỗ khác, đèn được đốt sáng trung, chiếu sáng một vùng xung quanh, dù nàng có bất kì động tác gì, vừa nhìn là thấy ngay.

Nàng đang sao chế thứ gì đó, vẻ mặt chuyên chú, động tác lưu loát thành thạo.

“Bây giờ mà vẫn đang sao chế?” Liễu Khoản khẽ nhủ mày, quả thực phối liệu Hương Phụ Hoàn cần sao chế rất nhiều, bạch thược*, bạch truat*, táo nhân sơn du thịt*..., nhưng điều chế hương phụ cũng không cần sao chế, chẳng lẽ đến tận bây giờ nàng vẫn chưa bắt đầu điều chế hương phụ?

*Bạch thược (trong Thảo Kinh Tập Chú): còn được gọi là dư dung, kỷ tích, giải thương (trong Ngô Phở bản thảo), kim thược được (trong Bản Thảo Đồ Kinh), mộc bản thảo, tương ly (trong bản thảo cương mục)... Là một cây thuốc quý thuộc loại cây cỏ sống lâu năm, có nhiều rễ to mập dùng làm thuốc. Vị chua mà đắng, khí hơi hàn. Tác dụng trừ máu bầm, trị tiêu chảy, điều dưỡng tim, gan, phổi, điều dưỡng khí huyết...
(<https://www.thaythuoccuaban.com/vithuoc/bachthuoc.htm>)

*Bạch truat: còn gọi là truat, ruột sơn kê (Bản Kinh), sơn khương, sơn liên (Biệt lục), dương phu, phu kế, mã kế (Bản Thảo cương mục)... Là cây cỏ, sống lâu năm, có rễ to, mọc dưới đất, dùng làm thuốc. Có tác dụng tăng cường hệ miễn dịch, tăng cường và bảo vệ chức năng gan, chống đông máu, làm giãn mạch máu, trị loét dạ dày... (<https://www.thaythuoccuaban.com/vithuoc/bachtruat.htm>)

*Táo nhân sơn du thịt: ruột táo núi, trong đông y có rất nhiều loại táo có thể làm thuốc, mình cũng không rõ đây là lấy ruột của loại táo nào, nếu bạn nào muốn tìm hiểu thêm có thể vào link phía trên tìm vị thuốc.

Liễu Khoản ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, phía đông đã có ánh sáng mờ nhạt.

Lúc thứ dậy trời đã sáng, mọi người đi tới sân đấu, rồi rít hỏi thăm người ở lại.

“Thế nào rồi? Đã có ai hoàn thành chưa?”

Tiêu điểm trong đó chính là Cổ Thập Bát Nương.

Khang lão đi về phía thiên điện, đi ngang qua phòng bên cạnh, vẫn thấy cửa chính mở rộng nhưng lần này ông cũng không dám đưa mắt nhìn vào bên trong, linh cảm cho ông biết người kia vẫn ở đó.

Vậy mà lại ở trong đó theo dõi cả đêm?

Trong lòng Khang lão không nén được sự kinh ngạc đang sôi trào, đi vào thấy đôi mắt Tề lão đỏ hoe vì thức nguyên một đêm cũng không còn kinh hãi nữa.

“Có người nộp thuốc.” Bên ngoài có người kêu làm tinh thần mọi người phấn chấn.

“Không tề, không tề.” Mặc dù mấy dược sư này rất nghiêm khắc nhưng lúc này cũng không thể không gật đầu khen ngợi.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên lộ dạng, đột nhiên thời gian trôi qua thật nhanh giống như cát chảy, lướt qua nhanh rồi biến mất, càng lúc càng gần thời gian kết thúc, có rất nhiều dược sư còn mấy bước cuối cùng, trên trán đầy mồ hôi.

Đã chịu đựng nửa ngày một đêm, nếu như thất bại ngay lúc này, thật là quá oan uổng mà.

Lần thi đấu này không giống như vòng loại, tên dược sư không bị giấu đi mà được hô lên vang dội.

Kèm theo việc hô tên dược sư, thuốc của mỗi người được đặt chính tề trên một cái bàn dài trước điện Dược Vương.

Cách hạn chót còn chưa đến một canh giờ.

Trong tiếng hô vang dội bên ngoài cũng chưa nghe thấy tên Cổ Thập Bát Nương.

“Chẳng lẽ lần này cũng là người cuối cùng?” Mấy dược sư nhỏ giọng thì thầm.

“Ta thấy thật sự lần này lại nộp cuối cùng...” Cô Lăng Vân chậm rãi nói, tầm mắt nhìn chăm chăm bên ngoài, trên ngoài sân rộng như vậy chỉ còn lại những dược sư không tên tuổi.

Những dược sư còn lại cũng đang làm đến giai đoạn cuối cùng, nhưng có một người vẫn đang bận rộn, bếp lò đầy lửa, hơi nước bốc cao.

Lúc này mà còn bận rộn cũng không phải chuyện đáng để vui mừng.

Lúc này gần như tất cả mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm phòng gỗ của Cổ Thập Bát Nương, lần trước bởi vì giấu tên nên rất nhiều người không biết Cổ Thập Bát Nương nộp thuốc cuối cùng, vì vậy thấy cảnh này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Mặc dù nói gì đi nữa, nàng cũng là đồ đệ của Lưu Công, không thể nộp thuốc đầu tiên thì cũng không thể chênh lệch nhiều lắm, thế nào đến tận bây giờ cũng chưa hoàn thành...

“Thời gian sắp hết...” Vương Nhất Chương nhìn chăm chăm người trong sân, hai tay nắm chặt.

Trận đầu nộp thuốc cuối cùng, trận thứ hai đòi được giữa chừng, nha đầu này cố ý làm đại hội được thêm khăn trương sao?

“Người ta nói làm chậm ra thuốc tốt, Cổ Nương Tử khẳng định làm ra thuốc tốt hơn những người khác...”

Bên cạnh truyền đến một giọng nói dù đã đề thấp nhưng vẫn chói tai vô cùng: “Ta không hiểu chuyện này lắm, Vương lão chương quý, ông là người trong cuộc, ông nói có đúng hay không?”

Khóe miệng Vương Nhất Chương khẽ giật, theo bản năng ánh mắt nhìn về người đang yên tĩnh ngồi dựa nghiêng trên trường tháp.

Hắn được bao lại trong một cái áo dài màu tím dày, rộng thùng thình, áo khoác lông chồn bạc che giấu luôn cả khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng, từ góc độ của Vương Nhất Chương, không biết người này còn ngủ hay đã thức.

“Điều chế được quý ở mức độ vừa phải... Đạo lý làm chậm ra thuốc tốt... Chỉ là, trong thời gian ngắn như vậy điều chế thuốc viên cũng cần tài nghệ được dày công tôi luyện... Có câu nói quen tay hay việc...” Vương Nhất Chương hàm hồ nói.

Vừa thừa nhận làm chậm ra thuốc tốt, cũng nói rõ điều chế thuốc nhanh cũng là một loại năng lực, dĩ nhiên loại năng lực này cần tích lũy kinh nghiệm, nói như vậy, Cổ Nương Tử thắng hay thua đều có thể giải thích...

Một tiếng cười khê vang lên, người trên trường tháp chậm rãi đứng dậy, áo choàng rủ xuống, một cánh tay thon dài cời dây cột mũ, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú.

“Quận Vương.” Sắc mặt Vương Nhất Chương phiếm hồng, nhắm mắt cúi đầu, người trước mặt so với mình nhỏ tuổi như vậy nhưng ông luôn có cảm giác không thể che giấu nội tâm của mình.

Đây là hoàng thất quyền quý, bẩm sinh đã nắm trong tay thuật đọc tâm hay sao?

“Chỉ cần đúng hạn điều chế xong thuốc, nhanh hơn hay chậm hơn hình như cũng không có gì khác biệt.” Hắn chậm rãi nói.

“Thì ra là vậy.” Hoàng nội thị lập tức vừa cười nói vừa cẩn thận thử thăm dò: “Quận vương, ngài đã một đêm không nghỉ ngơi, không bằng chúng ta trở về nhắm mắt một lát...”

Văn Quận Vương khoát tay, lại nằm nghiêng lên trường tháp, đầu tựa lên cánh tay, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

“Đi nơi nào cũng...” Hắn nói nhỏ, lời nói có chút ngập ngừng: “Ở nơi này chính ta lại được nghỉ ngơi...”

Hoàng nội thị chỉ đành phải đồng ý rồi không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Vương Nhất Chương âm thầm quan sát nét mặt của Văn Quận Vương, khí sắc của quận vương lại kém hơn so với trước.

“Quận Vương có muốn dùng chút gì đó không?” Ông hỏi nhỏ.

Văn Quận Vương suy nghĩ một lúc: “Cũng được, mang một bình trà đến là được.”

Vương Nhất Chương vội vàng lên tiếng: “Đề lão nhân tự mình chuẩn bị cho quận vương...” Ông chấp tay thối lui ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, Hoàng nội thị cũng đã theo ra.

“Thêm chút Dã Sơn Tham...” Hắn nói nhỏ.

Vương Nhất Chương chỉ cảm thấy vô cùng lo sợ cũng không dám biểu lộ, vội cúi đầu bước đi.

Ngay lúc này, trong sân một tiếng chuông vang lên, khi âm thanh tiếng chuông vang lên, bốn phía cũng có tiếng kinh hô, trong những âm thanh hỗn loạn đấy, mọi ánh mắt đều tập trung về bóng dáng duy nhất ở giữa sân.

Mà ngay lúc tiếng chuông kia vang lên, tay Cố Thập Bát Nương cũng rời khỏi phản hương phụ cuối cùng.

Mặc dù đã bắt đầu xem xét, giám định thuốc nhưng ánh mắt tất cả dược sư lại nhìn Cố Thập Bát Nương, nhìn không được nặng nề thờ dốt.

Không nhìn bốn phía ồn ào huyên náo, Bành Nhất Châm và A Tứ, Đặng Nhị cũng giơ tay lau mồ hôi trên trán.

“Không tồi, không tồi, cuối cùng cũng làm xong ngay phút cuối cùng, bằng không...” Bành Nhất Châm vỗ vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Đồ đệ của Lưu Công đừng nói tranh hạng nhất, thậm chí ngay cả tư cách được bình xét cũng không có, trực tiếp bị loại, chuyện đó thật sự quá mất mặt.

Nếu như chuyện đó xảy ra, mỗi người nhỏ một ngụm nước miếng cũng có thể làm nàng chết đuối...

“Thuốc của Cố Trương phủ Kiến Khang.”

Sau giọng nói báo tên, thuốc của Cố Thập Bát Nương được đặt trên bàn cuối cùng, Tề lão và mọi người nhìn nàng thâm thúy.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu thi lễ với bọn họ, trong khi mọi người còn đang nhìn chằm chằm, nàng đã rời khỏi nơi thi đấu.

“Các vị dược sư, mọi người đều cực khổ rồi, thi đấu được đến đây kết thúc, xin mọi người đi nghỉ ngơi trước, nửa ngày sau kết quả đánh giá sẽ được công bố.” Giọng nói Tề hội trưởng có chút khàn nhưng tinh thần lại kích động khác thường, vẫy tay nói lớn.

Xong hai vòng thi đấu cũng đã hai ngày hai đêm không chợp mắt, hơn nữa tinh thần khẩn trương cao độ, thật ra có rất nhiều dược sư ngay khi nộp thuốc lên đã được người điều xuống.

Mặc dù nói như vậy, nhưng đã chịu đựng lâu như vậy rồi, cũng chỉ còn có nửa ngày, hống chi lần đánh giá này hoàn toàn công khai, nói như vậy nghĩa là mọi người ai cũng có thể lại đến nhìn, dĩ nhiên là sau khi mười vị dược sư phụ trách chấm điểm xem xét xong.

Phải biết rằng đó không phải là thành phẩm thất chế hương phụ hoàn mà là thất chế hương phụ hoàn vừa điều chế xong, đó là trạng thái quan trọng nhất, người dược sư có kinh nghiệm phong phú hoàn toàn có thể thông qua quan sát để phân tích ra kỹ thuật bào chế, đây là cơ hội khó gặp mà không một dược sư nào chịu bỏ qua.

Vì vậy sau khi lời đó được nói ra, mọi người không tản đi mà ngược lại lại tập trung về đây.

Cố Thập Bát Nương do dự một lúc, cũng không tập trung ra phía trước, kết quả, trong lòng nàng đã rất rõ ràng.

“Cố Nương Tử!” Ở phía xa, Tín Triều Dương vẫy tay gọi nàng.

Đại Hữu sinh đã chuẩn bị xong chỗ nghỉ ngơi và trà bánh cho nàng, Tào thị cũng đang ngồi ở đó, vẻ mặt lo lắng, đau lòng nhìn nàng.

Cố Thập Bát Nương mặt mỉm cười, kéo Linh Bảo sắp đứng bất động đi về phía đó.

Vương Nhất Chương đứng ngoài cửa, ánh mắt không lúc nào rời khỏi Cố Thập Bát Nương, một mực lo lắng không biết nói với nàng thế nào mà bỏ chôn, lúc này nhìn thấy nàng đang đi ngược đám người ra ngoài sân.

“Ai...” Vương Nhất Chương không thể không kêu thất thanh đồng thời giọng tay lên.

Một tiếng ho nhẹ từ trong phòng truyền đến, mặc dù âm thanh không lớn nhưng lại khiến Vương Nhất Chương lập tức im lặng, xoay người bước nhanh vào.

“Lần này bốn vương tới là do trộm được nửa ngày rảnh rồi, cũng không phải tới để gặp ai cả.” Văn Quận Vương lạnh nhạt nói, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

“Dạ, lão nhân biết.” Vương Nhất Chương vội vàng cúi đầu, khom người đáp, trên mặt lại không cho là đúng.

Người này không nói ra thì có ai nghĩ đường đường một Quận Vương lại tranh thủ lúc rảnh rồi đến nơi này?

Tiếng ồn ào cũng không ảnh hưởng đến mười vị dược sư ở trước điện Dược Vương, mặc dù vòng thi đấu này số lượng dược sư đã giảm một nửa nhưng thuốc lại tăng lên rất nhiều, trong đó chỉ cần sai một bước hay sai một vị thuốc sẽ ảnh hưởng đến tác dụng của thuốc, vì vậy về mặt của mười người đều rất chăm chú, tốc độ giám định so với vòng thi trước chậm hơn rất nhiều.

Điểm vẫn chia làm mười do mười người chấm điểm, không giống chính là điểm được công bố ngay sau khi chấm điểm cùng với tên tuổi dược sư điều chế.

Tên và điểm số được viết bằng mực vàng trên cờ thường màu đỏ do thợ lành nghề tự tay làm vô cùng cầu kỳ và tinh xảo, từng đó thôi đã đủ cho các dược sư đem về để cho các hậu bối, đồ tử đồ tôn chiêm ngưỡng, dĩ nhiên đây là đối với những dược sư được xếp hạng cao.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trước điện Dược Vương cờ thường được treo càng ngày càng nhiều, mỗi khi có một cờ thường được treo lên sẽ có tiếng hoan hô hay than thở, sau đó có rất nhiều người vọt tới chỗ để thuốc của vị dược sư kia, người trong nghề hay ngoài nghề đều cùng nhau xem xét lung tung.

“...Thuốc của ta thế nào? Thuốc của ta thế nào rồi?” Một vị dược sư hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt u ám, cảm xúc kích động, quơ chân múa tay, nhìn cờ thường được treo trên cao kia, và tên hai chữ lớn hết cỡ làm cho người khác chú ý.

Loại phản ứng này cũng không hiếm thấy, xung quanh mọi người đều cười nhạo.

“...Nương ngươi, mấy lão gia hòa các ngươi già cả mất mớ rồi...” Nghe thấy tiếng cười nhạo lão dược sư đó như bị kích thích, mở miệng mắng to.

Hắn chưa nói dứt câu đã có vô số quả dấm đánh tới, thật nực cười, dấm mắng những lão được sư trên đài kia, là muốn chết sao, rất nhanh hắn bị người khác ném ra ngoài.

“Cả đại lục này chưa có ai chùng cách thủy nước gừng, sao giấm chua mà cũng thành than... Ngay cả ta là người ngoài không phải được sư cũng đều có thể nhìn ra, ý của người ta cũng chỉ tạm thời.” Mấy người thiếu gia nghiệp đoàn bán được đứng gần đó vừa chống nạnh hô vừa nhả nước miếng: “Loại mặt hàng này mà cũng có thể vào đến vòng thứ hai sao...”

Lời này lại làm mọi người vừa cười vừa mắng một hồi, mọi người đều nhớ tên tuổi của người được sư này, từ nay về sau hẳn đừng mơ có thể kiếm sống trong giới được.

Tất nhiên Tín Triều Lăng không thể bỏ qua sự kiện náo nhiệt này, đi theo người ta hô to gọi nhỏ mới thỏa mãn lui trở về.

“Liều Khoản vẫn đang đứng đầu kia.” Tín Triều Dương nhẹ giọng nói, nhìn những lá cờ đang bay trong gió, trên lá cờ đầu tiên trước mặt cũng viết số điểm cao nhất hiện nay, chín mươi điểm.

“Không phải chỉ có chín mươi thôi sao...” Tín Triều Lăng không để tâm “Chín mươi thì sao chứ... không phải lần trước hắn cũng chín mươi sao, Cố Nương Tử của chúng ta vừa xuất hiện, hẳn phải đứng sang một bên...”

Tín Triều Lăng vừa nói chuyện vừa quay đầu nhìn lại, thực ra bởi vì người tới xem thi đấu quá nhiều, mặc dù miếu Được Vương to như vậy nhưng có thể cướp một vị trí thật tốt để có thể nghỉ ngơi cũng không dễ dàng. Vì tình hình như thế nên chỉ dựng một cái lều vải đơn giản, màn trướng màu xanh buông xuống, bên trong bày thấp (một loại giường nhỏ dài) mỹ nhân, lúc này trên thấp mỹ nhân Cố Thập Bát Nương đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cố Thập Bát Nương không ngủ, nàng cũng nghe được lời Tín Triều Lăng nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không rõ.

Sau đó quả thật không có ai cao điểm hơn Liều Khoản, theo số lượng cờ thường tăng lên, trên bàn số thuốc chưa được đánh giá cũng giảm bớt, không khí càng ngày càng sôi nổi, trong sôi nổi lại có chút nặng nề.

Bảng xếp hạng của đại hội được lần này rất nhanh sẽ xuất hiện.

“Ta sẽ đứng nhất sao?” Liều Khoản đang được rất nhiều người vây quanh, lúc này khuôn mặt khó nén vui mừng, đứng lên từ trên ghế: “Sẽ đứng nhất sao?”

Trong lòng hắn lặp đi lặp lại những lời này, ánh mắt nhìn chằm chằm mười vị được sư đang chậm rãi đi lại trên đài, chỉ cảm thấy bọn họ đi cực kỳ chậm chạp nhưng lại muốn bọn họ vĩnh viễn không đi tới phần thuốc cuối cùng, trong lòng vừa suy nghĩ nhanh chóng muốn biết kết quả lại sợ biết kết quả, sự dằn vặt giữa hai suy nghĩ đối lập làm bàn tay hắn đỏ đẫm mồ hôi.

Mọi người đến xem trận đấu đều biết Cố Nương Tử nộ thuốc trẻ nhất, nhưng bởi vì hắn vẫn chú ý nên biết nguyên nhân vì Cố Nương Tử đòi thuốc giữa chừng, đòi thuốc có nghĩa là lúc nàng điều chế xảy ra vấn đề, không thể không tìm cách khác, nhưng thất chế hương phụ hoàn có quy tắc điều chế rất nghiêm khắc, đòi được sao còn có thể gọi là thất chế hương phụ hoàn...

Hắn chưa bao giờ đến gần thắng lợi như vậy...

Khang lão là người đầu tiên đứng trước phần thuốc cuối cùng, ông không tự chủ hít một hơi thật sâu, ánh mắt liếc qua số thuốc điều chế bất đồng được đặt chỉ chít trên bàn.

Phần thuốc này rõ ràng nhiều hơn rất nhiều so với người khác...

Nhiều hơn bao nhiêu? Theo bản năng Khang lão thầm đếm một lần.

“Phối liệu gồm có mười chín vị, cái này giống với mọi người... cái này bổ sung hương liệu... Rượu thêm dấm chua thêm nước muối thêm đồng tiện*... A, đây là...” Khang lão im lặng nhớ kỹ trong đầu, sau khi ánh mắt liếc qua những vị thuốc này chợt ngừng lại.

*Đồng tiện: nước tiểu của trẻ em trai dưới mười hai tuổi có thể dùng làm thuốc.

“Những thứ này là cái gì?” Những được sư khác đã tới, một người trong số họ chỉ tay vào một chén thuốc hơi dính: “Đây là... tiểu hồi*... tiểu hồi và hương phụ...”

*Tiểu hồi: tên gọi khác là tiểu hồi hương, hồi hương, cóc hương. Vị cay, tính ôn, có tác dụng làm ấm gan, trị các chứng đau bụng do nhiễm lạnh, trị biếng ăn, ăn không ngon miệng, khó tiêu... (<http://duoclieuduongthu.vn/duoc-lieu-nhap-khau-tieu-hoi.html>)

“Đây là đang làm gì? Sao son chi* đen với hương phụ lỏng... cây củ cải* non với hương phụ lỏng...”

*Son chi: cây dành dành, có vị đắng, tính lạnh, tác dụng thanh nhiệt, lợi tiểu, chỉ huyết, mát huyết, tiêu viêm. Gardenin trong chi tử có tác dụng ức chế đối với sắc tố mật trong máu nên được dùng để trị bệnh hoàng đản (bệnh vàng da). Nước sắc dành dành cũng có tác dụng kháng khuẩn với một số vi trùng... (<http://ihph.org.vn/tac-dung-bat-ngo-cua-cay-danh-danh-trong-viec-chua-benh-6043.html>)

*Củ cải: có vị cay, tính mát, khi nấu chín có vị ngọt, tính bình, quy kinh phế và vị, được sử dụng trong các bài thuốc chữa bệnh đường hô hấp, tiêu hóa

và tiết niệu...

(<https://baithuoc.vn/am-thuc-chua-benh/bai-thuoc-chua-benh-tu-cu-cai-trang-1213.html>)

Nhóm được sư đứng vây quanh bốn phía vừa xem xét vừa nói nhỏ.

Mà Khang lão, người đến đầu tiên, lúc này ngược lại cứ đứng bất động.

Bởi vì đã đến phần thuốc cuối cùng cũng là phần thuốc quyết định kết quả, tất cả mọi người đều giữ im lặng, ánh mắt mọi người tập trung nhìn mười vị được sư trước mặt.

Trên khuôn mặt luôn luôn lạnh nhạt Tín Triều Dương cũng xuất hiện sự giao động, bàn tay cầm tách trà vì dùng quá sức đã trắng bệch.

“Nói mau đi, lè mề như vậy thật khó coi, nhất định là điểm cao nhất rồi.” Về mặt Tín Triều Lăng thoải mái, huyết khí nói.

Tín Triều Dương không thể không quay đầu nhìn lại, màn được kéo lên, trên tháp mỹ nhân Cố Thập Bát Nương vẫn nằm nghiêng, đôi mắt nhắm chặt, vẻ mặt thản nhiên giống như đang ngủ.

Nói như vậy là nắm chắc phần thắng...

Tín Triều Dương khe khẽ thở dài.

“Cố Tương, Phủ Kiến Khang, không điểm”

Đột nhiên một giọng nói vang lên.

“Cái gì?”

Khi giọng nói này vang lên, tất cả mọi người đang ồn ào trước điện được vương hoàn toàn im lặng, yên tĩnh giống như tất cả mọi người đều ngừng hô hấp.

Về mặt của tất cả mọi người đều ngạc nhiên, miệng há to, luống cuống nhìn mười vị được sư trên đài.

Một lá cờ thường được treo lên chậm rãi, một trận gió thổi qua, bốn chữ, Cố Tương không điểm vô cùng rõ ràng.

“Không điểm... Là điểm gì?” Có người chưa phản ứng kịp, lắp ba lắp bắp hỏi.

“Đúng vậy... Hay là thuốc làm quá tốt... Không có điểm để đánh giá...” Sắc mặt Tín Triều Lăng kì quái nói, lại nhìn bốn phía xung quanh muốn nhận được sự tán thành: “Có phải là ý này hay không?”

Đáp lại lời hắn là sự trầm mặc và xem thường.

“Ta tuyên bố, đứng nhất đại hội lần này là, Liễu Khoản, phủ Kiến Trữ.” Trong sự an tĩnh quý dị, giọng nói khàn khàn của Tề hội trưởng vang lên, tổng kết kết quả của lần đại hội này.

Đột nhiên mọi người sôi trào, cũng át mất tiếng Tề hội trưởng thông báo hạng hai, hạng ba.

“Ta đứng nhất, ta đứng nhất.” Liễu Khoản gào lên, đâm một nắm vào cây cột bên cạnh, lập tức nhuộm đỏ một mảng.

Nhưng đau đớn trong nháy mắt làm hắn yên tâm cười to.

Đây không phải là mộng, đây không phải là mộng, là thật.

“Chúc mừng Liễu gia, chúc mừng Liễu gia.” Vô số người lập tức đi qua, bao kín Liễu Khoản.

Tín Triều Lăng hoàn toàn ngây người, ly trà trong tay rơi xuống mặt đất vỡ vụn.

Sắc mặt Tín Triều Dương đại biến, hắn quay đầu. Trong màn trướng xanh, Cố Thập Bát Nương chậm rãi mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không.

“Thập Bát Nương...” Tín Triều Dương đi tới, kết quả nằm ngoài dự đoán, người luôn nói những lời hay như hắn cũng không biết nên nói cái gì mới đúng.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Cố Thập Bát Nương ngồi dậy, vuốt cổ, cười với hắn: “Thi đấu đối kháng ngày mai mới cử hành đúng không? Tối nay có thể nghỉ ngơi tốt một chút rồi.”

“Thập Bát Nương...” Tín Triều Dương nhìn nàng, chột vрон tay.

Cố Thập Bát Nương ngẩn ra, bàn tay ấm áp vén sợi tóc rũ xuống trước mặt nàng ra phía sau, sau đó hắn rút tay về thật nhanh làm cho Cố Thập Bát

Nương cho là vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

“Thập Bát Nương, ngươi còn có ta... Còn có Đại Hữu Sinh chúng ta...” Tín Triều Dương nói nhỏ.

Cố Thập Bát Nương nhìn hẩn, trên gương mặt mệt mỏi lộ ra sự ngạc nhiên, rồi nàng chợt cười sáng khoái.

“Ha ha ha.” Nàng nói: “Cảm ơn đại thiếu gia.”

Nói xong nàng khẽ gật đầu thi lễ.

Tình huống thế này mà nàng còn có thể cười tự nhiên thoải mái như vậy, cô nương này đã có thể giấu đi cảm xúc chật chề đến trình độ này sao?

“Đi, đi cảm tạ mùi vị được sư đã vất vả, sau đó về nhà nghỉ ngơi.” Cố Thập Bát Nương đi lướt qua hẩn, miệng nói.

Khi Cố Thập Bát Nương vừa xuất hiện trước mặt mọi người, vô số ánh mắt tràn đầy giễu cợt và cười lạnh khinh thường nhìn về phía này, khiến người da mặt dày như Tín Triều Lăng cũng phải sợ hãi.

“Đệ tử Lưu Công cái gì chứ, thật là mất hết mặt mũi rồi...”

“Còn tưởng mình lợi hại lắm sao...”

“Một tiểu cô nương luôn trong nhà, chẳng lẽ nghĩ rằng bảo chế được liệu là trò đùa sao...”

“Nhưng đáng tiếc, thật đáng tiếc, uy danh của Lưu Công sẽ bị chôn vùi...”

Xung quanh lập tức có tiếng bàn luận xôn xao, tuy là nói nhỏ nhưng thật sự không phải là nhỏ.

Trên đời này, sự kính sợ của mọi người chỉ có thể dựa vào bản lĩnh và thực lực của chính mình mới có thể đạt được, không cần biết ngươi là đệ tử của ai, xuất thân từ danh môn nào, nếu không có tài nghệ, vĩnh viễn không được người khác kính sợ.

Đôi mắt Linh Bảo đỏ hoe, nước mắt rơi như mưa, nếu nước vo gạo không bị đổ thì... Nàng là một người vô dụng, chỉ làm liên lụy đến tiểu thư...

Về mặt Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt, làm như không thấy ánh mắt của mọi người xung quanh, tự nhiên đi đến trước đài đến mức mức làm cho mọi người tự động dạt ra hai bên nhường đường cho nàng.

Liễu Khoan đang nhận cờ thưởng trong tay Tề hội trưởng, cố gắng thể hiện vẻ mặt khiêm tốn nhưng cũng không áp chế được sự vui sướng kích động trong lòng, lời nói cũng không còn mạch lạc.

Được mọi người đỡ xuống, đối mặt với Thập Bát Nương.

“Cô nương tử...” Hẩn chủ động chào hỏi, trên mặt là nụ cười nhu hòa: “Ngươi làm không sai...”

Cố Thập Bát Nương ngược mắt nhìn hẩn, chợt cười hỏi: “Ngươi đã xem qua thuốc của ta rồi sao?”

Liễu Khoan không ngờ nàng sẽ hỏi như thế, thực tế là hẩn không có xem qua, quả nhiên nha đầu này vẫn còn non nớt, lời nói khách sáo mà cũng không phân biệt được.

“Ta làm còn có thể thôi.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói.

Lời nói đồng dạng như vậy làm mọi người xung quanh nghe thấy đều liếc mắt nhìn nàng.

Có sự phụ như thế tự nhiên ngạo khí hơn so với người thường, Liễu Khoan cũng không thêm để ý, ngược lại rộng lượng bỏ nộ chiến thắng.

Bên này đám người Tề hội trưởng ngoắc tay gọi Cố Thập Bát Nương.

“Cô Nương Tử quả thật là tay nghề giỏi...” Giọng nói trầm trầm của Khang Lão vang lên.

Đám người Liễu Khoan đang muốn rời đi, nghe vậy thì ngăn người ra, nghiêng đầu nhìn lại.

Chuyện này là nói lời khách sáo nể mặt mũi của Lưu Công sao?

“Dù sao cũng lạc đề, tiểu nữ thua rồi.” Cố Thập Bát Nương gật đầu cười nói.

“Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ... Ngươi làm không sai...” Khang lão thờ dãi nói, tay vuốt râu gật đầu nhìn Cố Thập Bát Nương: “Quả nhiên sự phụ ngươi không nhìn nhầm người...”

Lời này làm mọi người xung quanh ngẩn ra, tiếng huyền não bị áp chế xuống, nhìn tới nhìn lui trên người Cố Thập Bát Nương và những vị được sư này.

Tại sao những vị được sư này không có vẻ mặt đau đớn và đáng tiếc? Đây chính là chuyện xấu mặt của đồ đệ Lưu Công, tại sao bọn họ còn phải nói những lời như thế?

Không biết người nào phản ứng trước tiên, càng ngày càng có nhiều người vọt đến trước phần được của Cố Thập Bát Nương.

“Đây là cái gì?”

“Tại sao lại có thể có nhiều hương phụ như vậy?”

“Đây là...”

“Đây là... Cừu chế là cừu chế hương phụ hoàn...” Một được sư kinh hô.

Những lời vô ý này giống như sét đánh làm mọi người nghe thấy lập tức đơ mắt.

Cừu chế hương phụ hoàn.

“Không thể nào...” Ở bên ngoài, Liễu Khoan đang định bước đến xem thuốc Cố Thập Bát Nương điều chế lập tức ngưng: “...Không thể nào...”

Thời gian ngắn ngủi như thế, thất chế đã rất phức tạp, tại sao có thể điều chế cừu chế được.

Hắn gần như cứng rần vọt tới, ánh mắt nhìn vào chín chén hương phụ đặt chính tề trên bàn, vẻ mặt rung động.

Tin tức rất nhanh truyền ra, mọi người đều xôn xao.

Cố Thập Bát Nương đang thần nhiên rời khỏi nơi này, bước chân khẽ dừng, quay đầu liếc nhìn phía sau lưng, lúc này trên mặt mới lộ ra nụ cười vui vẻ, yên tâm, nhẹ nhàng thở ra, ít nhất, nàng thua rất đẹp mắt.

Sư phụ, con không làm người mất mặt...

Nghe tin, Tín Triều Lăng kích động quơ tay múa chân.

“Ta đã nói rồi mà Cố Nương Tử sẽ không thua, Cố Nương Tử vừa rat ay, cái tên được chín mươi điểm kia phải ngồi hóng mát.” Hắn cười ha ha, kéo tay thị nữ, trước mặt mọi người hôn lên gương mặt nõn nà của nàng.

“Cừu chế...” Tín Triều Dương lăm bằm, vẻ mặt liên tục thay đổi, hai tay nắm lại mở rồi cũng cười ha ha nhưng chỉ là nụ cười tự giễu.

Tín Triều Dương ơi Tín Triều Dương, ngươi cũng có ngày ngu xuẩn như vậy.

Vương Nhất Chương lập tức truyền tin tức này đi.

“Ai nha, thật là lợi hại, thật là lợi hại. Đây thật là không đứng hạng nhất nhưng lại hơn hẳn hạng nhất.” Hoàng nội thị khoa trương vỗ tay.

Văn Quận Vương đứng dậy.

“Nha đầu này rất có thủ đoạn dọa người...” Trên mặt hắn là nụ cười nhàn nhạt, đưa tay đội mũ lên, thần nhiên rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Hung hãn

Editor: nntrang

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn

*** **

Đại được hội hiện tại thật sự là “Điệt đảng phục khởi”(chỉ những sự thăng trầm, không ổn định)

Nghe những âm thanh ồn ào của mọi người, mười vị được sư trên đài chợt nghĩ như vậy.

“Cô nương này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng gặp phải khó khăn vẫn không nóng vội giữ được bình tĩnh ứng phó quả thật là ngoài dự đoán của mọi người.”

Khang lão được xem là kiệt lỗi nhất hội, chột nói, trên mặt hiện lên ý cười nhàn nhạt, ánh mắt xuyên qua nhóm người đông đúc bên dưới, nhìn bóng dáng lúc hiện lúc ẩn từ từ, “Ta nghĩ rằng, danh tiếng của Lưu Công quả thật không bị bôi nhọ.”

Mọi người xung quanh nghe được đều cảm thấy ngạc nhiên.

Từ khi truyền ra tin tức Lưu Công thu một nữ đồ đệ, những vị lão được sư đều đen mặt, bất mãn nhất là vị Khang lão này, không nghĩ đến trải qua hai cuộc so tài, lại đưa ra đánh giá cao như vậy.

Cô nương này còn chưa đến hai mươi tuổi.

Nàng ta nhất phải chết.... Trong mắt Cổ Lăng Vân hiện lên sát ý nồng đậm, chuyện năm đó Lưu Công cũng biết ít nhiều, không biết đã nói cho nha đầu này những gì, nhưng quan trọng vẫn phải bóp chết những thứ uy hiếp mình từ lúc còn non yếu, đây chính là đạo lý từ nhỏ cho đến bây giờ của hắn.

Thắng đi, thắng đi, không có thắng nào có bại.

Cổ Thập Bát Nương từ trong đám người bước ra, ánh mắt bốn phía lại phát sinh biến hóa, kinh sợ có, kinh ngạc có, hâm mộ cũng có.

“Có sư phụ giỏi chính là tốt như vậy...” Tất cả mọi người đồng thanh.

Đúng vậy, thất bại là lỗi của nàng, nhưng thành công lại là vì nàng có sư phụ tốt, cho nên nàng càng bộc lộ phong quang cũng chính là gánh trên vai những áp lực vô hình nặng nề.

Dường như đi thật lâu, cuối cùng cũng bỏ lại những lời nói ồn ào phía sau, ánh sáng mặt trời dần tan biến, bóng đêm lần lượt kéo đến phủ lên trên mặt đất một tầng áo mỏng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đen, hít một hơi thật sâu, gió đêm thu lành lạnh len lỏi khắp lục phủ ngũ tạng.

“Thập Bát Nương...”

Tào thị đuổi theo bắt kịp nàng, trên mặt bà không có vui sướng, chỉ có lo lắng cùng đau lòng.

Bốn phía sáng lên ánh đèn lồng chiếu rọi xuống, khuôn mặt Cổ Thập Bát Nương trắng bạch đến dọa người.

Hai ngày hai đêm hao tổn biết bao tâm huyết để bào chế thuốc kia.

“Mau trở về nghỉ ngơi một chút đi nào...” Nước mắt Tào thị lại không kiềm được rơi xuống lăn trên gò má.

Vì sao một nữ nhân gia như nàng lại phải chịu khổ đến như vậy...

“Cuối cùng cũng kết thúc, Cổ Thập Bát Nương, nghỉ ngơi tốt một chút.” Bành Nhất Châm thờ phào nhẹ nhõm nói.

Cổ Thập Bát Nương lắc đầu, “Vâng ạ, nghỉ ngơi là đương nhiên, nhưng cuộc thi vẫn còn chưa kết thúc.”

“Người nói là trận Đấu được sáng mai sao?” Bành Nhất Châm cười nói, “Kia không có gì, so với hai trận vừa rồi thì đơn giản thoải mái hơn rất nhiều, bất quá là giao thủ trực tiếp, Tái đấu, cũng không nhất thiết phải tham gia, nếu không muốn thì có thể không cần phải thi đấu...”

Cổ Thập Bát Nương cười khổ, ai cũng có thể không muốn thi không thi, nhưng nàng không thể.

Nhưng cũng không có gì, nàng mang danh là đồ đệ Lưu Công, đương nhiên cũng phải vì cái danh này, vì vậy không thể từ chối lời thách đấu, không thể e ngại người khác khiêu chiến, không thể sợ thất bại, nếu như không có tâm tính như vậy, nàng đã sớm lần trốn đợi ngày vận mệnh tuyên án hình mình, nói gì đến chuyện đối kháng và thay đổi nó.

“A? Vẫn còn phải thi đấu sao?” Tào thị kinh ngạc nói, trong mắt lại phủ thêm một tầng lo lắng khôn nguôi.

“Nương, không có gì đâu.” Cổ Thập Bát Nương cười nói, đưa tay kéo tay bà, cùng đi đến xe ngựa, một mặt nói tiếp, “Giống như Bành đại thúc nói, đơn giản thế này, nhóm được sư tập trung lại với nhau tham khảo trao đổi một phen, như các cô nương thảo luận nữ công vậy đó.”

“Như vậy sao.” Lúc này Tào thị mới thở nhẹ một hơi, vỗ về khuôn mặt mệt mỏi của nữ nhi, “Như vậy thì nương yên tâm rồi, con cũng mệt rồi, ta đã nấu cho con chén canh ngon ở nhà, mau về nhà ăn, rồi ngủ một giấc thật ngon...”

Cổ Thập Bát Nương cười gật đầu, đỡ Tào thị lên xe ngựa, rồi xoay người nói tạm biệt với Bành Nhất Châm.

“Cô nương từ nghỉ ngơi hảo, ngày mai chúng ta gặp lại.” Bành Nhất Châm cười chấp tay, biết là nàng vô cùng mệt mỏi rồi, không khách sáo làm gì trực tiếp cáo từ.

Linh Bảo đứng không nổi nữa được A Tử đỡ lên xe ngựa, Cổ Thập Bát Nương đưa mắt nhìn qua Dược Vương miếu vẫn thấp đèn sáng rực rỡ và vẫn ồn ào náo nhiệt chưa tản đi, khuôn mặt nhẹ nhõm thoải mái khi nói chuyện với Tào thị thoáng chút chỉ còn lại vẻ ngưng trọng.

Đầu được, thật sự đơn giản như vậy sao?

Trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh bình mễ cam thủy tron bóng dị thường kia đột nhiên rơi xuống.

Trên đời này không có việc gì trùng hợp ngoài ý muốn, toàn bộ những chuyện phát sinh không phải là tất nhiên, mà bên trong đều có nguyên nhân của nó.

Mặc dù vẫn cảm nhận được cả người cực kỳ mệt mỏi, nhưng chính vì quá mệt, ngược lại ngủ không được.

Tiểu nha đầu trực đêm nhìn đèn trong phòng tiểu thư vẫn sáng, xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo, lại nhìn lên bầu trời bên ngoài, chỉ còn lốm đốm vài ngôi sao nhỏ.

“Tiểu thư...” Nàng đẩy cửa bước khê vào, thấy đằng sau ánh đèn, Cố Thập Bát Nương khoát trên người một bộ váy lụa trắng với những đường viền mỏng, đang ngồi trước bàn đọc sách.

“Tiểu thư mệt mỏi rồi, vẫn còn sớm hay người nghỉ ngơi một chút đi.” Tiểu nha đầu nhỏ giọng ân cần khuyên nhủ.

Cố Thập Bát Nương cười với nàng, “Ta ngủ được một giấc rồi, không có việc gì đâu, người đi ngủ đi, ta xem sách một chút.”

Tiểu thư trước giờ nói lời nào đều là thật lòng thật dạ, không có hư ngôn khách sáo hay nghĩ một đằng lại nói khác đi, nên tiểu nha đầu cũng không tiện khuyên nhủ nữa, đương nhiên cũng sẽ không thật thà đi ngủ, mà châm trà nóng, đứng hầu cẩn thận một bên, giúp nàng châm thêm nến.

“Tiểu thư, sách thật sự rất đẹp sao? Tiểu thư lại thích xem sách như vậy.” Tiểu nha đầu không nhịn được hỏi, nhìn Cố Thập Bát Nương đang chuyên tâm

Cố Thập Bát Nương cười, đặt quyển sách xuống, chống cằm

“Com ăn có ngon không?” Nàng cười hỏi ngược lại tiểu nha đầu.

“Có lúc ăn ngon có lúc không thể nuốt nổi.” Tiểu nha đầu nghiêng nghiêng mặt đáp thật lòng.

“Nhưng không thể không ăn đúng không?” Cố Thập Bát Nương cười, “Ăn để sống chứ.”

Tiểu nha đầu a một tiếng, cái hiểu cái không, nhưng mà nhìn giữa trán nàng toát ra vẻ mệt mỏi như có như không, liền hiểu ra tiểu thư không phải không muốn ngủ, mà trong lòng có tâm sự nên không ngủ được, ánh mắt tiểu nha đầu dời đến bàn viết, đập vào mắt là một chiếc huân gốm trạm hoa đào, vì vậy nhanh trí muốn cho tiểu thư thoải mái một chút.

“Tiểu thư, đã lâu nô tỳ không nghe người thổi huân, người thổi một khúc ngắn cho nô tỳ nghe được không?” Tiểu nha đầu cười lộ ra một cái răng nanh nho nhỏ.

Đối với tâm tư tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi nàng nghe liền hiểu ngay, trong lòng cảm thấy vô cùng áp áp.

“Được thôi.” Nàng gật đầu cười nói, cầm chiếc huân hoa đào lên.

Một cảm giác lạnh lạnh từ tay truyền đến.

Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng làm ấm nó lên, ánh mắt không khéo rơi vào những chữ nhỏ được khắc trên huân.

Ái nhân.(ý là tặng người yêu đó>=)

Đây là Tín Triều Dương khi biết nàng học thổi huân tặng cho nàng, Tín Triều Lăng có nói, là Tín Triều Dương tự tay làm.

Cố Thập Bát Nương đưa tay chạm nhẹ lên hai chữ thư pháp, thoáng thất thần.

“Tiểu thư?” Tiểu nha đầu nhìn nàng khó hiểu.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, cười với tiểu nha đầu, tiện tay đưa huân lên môi thổi.

Bên trong trạch viện Cố gia vang lên những âm thanh trầm bổng, du dương cùng gió mùa thu trong đêm lan tỏa khắp bốn bề.

Lúc này không còn những tiếng động ồn ào náo nhiệt ban này, tiếng nhạc trong đêm như mặt nước mờ đục gọn sóng, trôi đến bên ngoài cửa Cố gia, nơi vách tường chỉ có bóng đêm bao phủ bỗng nhiên lại có bóng dáng một người.

Người này dường như đứng tựa vào tường như vậy rất lâu rồi, đến nỗi thân hình có chút cứng ngắc.

Lắng nghe tiếng huân mát dịu như xa như gần, hần rồi khỏi vách tường bước lên vài bước, ngẩng đầu lên tường nhìn về phía nội viện, dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, trên khuôn mặt mê ly thoát hiện một nụ cười nhẹ, lại thoáng hiện vẻ lo lắng.

“Còn chưa ngủ sao...” Hần nhỏ giọng thì thào. “Thật dễ nghe, tiểu thư biết thật nhiều...”

Hắn từ từ dựa lưng lại vào vách tường, hòa mình cùng với bóng đêm, đến khi trời hừng sáng, hắn mới xoay người, kéo áo choàng tự biến chính mình thành một bóng đen không tiếng động lặng lẽ rời đi.

Trời vừa sáng, Cố Thập Bát Nương đã nhanh chóng rời khỏi nhà, dọc theo con đường đến Dược Vương miếu lúc tối còn yên tĩnh tựa như trong chớp mắt đã khôi phục phồn hoa náo nhiệt.

So với hai ngày trước, Dược Vương miếu lại càng nhộn nhịp, toàn bộ những điều này đều do hai trận đấu đặc sắc trước đó, đương nhiên đối với đại chúng mà nói, chỉ biết rõ kết cục bất ngờ của trận đấu.

Đối với việc đại dược hội rút lại vị trí đệ nhất dược sư, tâm tình Liễu Khoan quả thật không còn cách nào để diễn tả, tên mình được viết rờ rờ trên cờ, nhìn thế nào cũng thấy chói mắt.

Về mặt của hắn khiến cho nhóm người dược thương muốn đến chúc mừng cũng đau đầu không thôi, thật sự không biết phải nói lời nào mới thích hợp?

“Bất luận thế nào, Cố nương tử cũng là thua.” Vương Tấn vỗ bàn, trong lòng phẫn nộ, “Đề là phối thất chế hương phụ hoàn, nàng ta không làm được chính là không làm được!”

Lời này của hắn không được mọi người hưởng ứng, cũng không mang lại hiệu quả kích động như hắn nghĩ.

Thậm chí có người không nhịn được quay đầu liếc hắn một cái, buồn cười, cửu chế còn có thể làm thì thất chế sao lại không, quả thật trình độ vượt mong ngửa quá kém.

Sắc mặt Liễu Khoan càng thêm khó coi vài phần.

“Hôm nay..” Hắn đứng dậy, “Hôm nay tái đấu.”

Những lời này rất nhanh được truyền đi, một người là một nhân tài mới nổi, một người là cao đồ danh sư, trận quyết đấu này được chờ mong thế nào đây?

Lúc này Cố Thập Bát Nương từ xa đến Dược Vương miếu, vừa đến cửa chợt nhìn thấy người còn đông hơn so với hai ngày trước, không khỏi ngẩn ra.

“Ha, sao lại nhiều người quá vậy?”

Không phải nói hôm nay nhóm dược sư tụ hội thảo luận thoải mái với nhau thôi sao? Tại sao lại có nhiều người đến xem như vậy? Xem nhóm người dược sư bọn họ uống trà đàm luận với nhau sao?

“Có khi nào hôm nay có ca múa diễn tuồng được mời đến không?” Hai mắt A Tử sáng lên, ở hội chùa thường sẽ có hạng mục này, như vậy chuyện họp hội dược sư thật ra cũng giống như hội đình hội miếu?

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, không cần hỏi nàng cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, sư phụ đã từng nói qua dạng hội như vậy rồi.

Nàng hơi ngẩng đầu, nhìn bầu trời mùa thu trong lành, nhớ đến hình ảnh lão nhân gầy gò.

“Ta rất thích nhìn người khác xấu hổ mất mặt...”

Trước mắt hiện lên vẻ mặt lão nhân kia hí mắt cười đùa, xoay người một cái liền biến thành một người không hề che dấu kiêu căng ngạo mạn.

Khóe môi Cố Thập Bát Nương hiện lên nụ cười, nhưng vành mắt lại ửng đỏ, đúng vậy, sư phụ, ta nhất định không khiến người thất vọng, nhất định phải làm cho tên tuổi Lưu Công này tiếp tục được kiêu căng ngạo mạn.

“Cố nương tử...” Một nam nhân cung kính nghênh đón nàng.

Cố Thập Bát Nương nhận ra là người của Tề hội trưởng, thuận tiện gật đầu xuống xe.

“Bên này thỉnh.” Về mặt nam nhân đầy kính nể, tự mình dẫn đường, vượt qua dòng người chen chúc bên ngoài đại môn, bước vào cửa hông an tĩnh.

Vừa xuống xe, đã có bốn năm người trong dược hành nghe tiếng mà đến, nhiệt tình hô gọi vây đỡ nàng vào bên trong.

Bên trong điện Dược Vương miếu đã tập trung rất nhiều người, trông thấy Cố Thập Bát Nương vừa đến, vô số ánh mắt hướng về phía này, tuy một trăm tên dược sư được treo trước điện không có tên nàng, nhưng lúc này không kẻ nào ngu ngốc cho rằng tiêu cô nương này chỉ là gối thêu hoa.

Kết quả của hai trận đấu vừa rồi, đã làm cho Cố Thập Bát Nương có thể chứng minh thực lực của nàng xứng với danh là đồ đệ Lưu Công, đây là chuyện người ta không muốn nhưng cũng không thể không thừa nhận.

Sau một tràng thi đấu đó, vô miện chi vương khiến cho rất nhiều người vốn chuẩn bị vô số lời trào phúng rốt cục phải nuốt ngược lại, vẫn là câu nói kia, thực lực chứng minh toàn bộ.

“Cố nương tử đến kia..”

“Cố nương tử hảo..”

Nàng đi qua đâu cũng đều là những khuôn mặt tươi cười, có thể nói chính là bày tỏ nhiệt tình nhất có thể.

Nhân lúc thời tiết có chút trở lạnh, có người còn mang cho nàng một chén trà nóng.

“Cố nương tử, uống cho ấm người...” Một nữ tử xinh đẹp khiêm tốn cười nói, tuổi có hơi lớn hơn so với Cố Thập Bát Nương, “Đây chính là trà gừng đặc chế tại Đức Xương được hành chúng ta..”

Cố Thập Bát Nương mỉm cười gật đầu, nhắc đến mới thấy mấy ngày nay có rất nhiều nữ tử qua lại với nàng, tuổi so với nàng không cách biệt lắm, qua một hồi làm quen nàng liền biết đều là tiểu thư nhà được hành.

Giao thiệp với nữ tử, dù sao thân nữ tử với nhau cũng thuận tiện hơn, mỹ thực trà điểm đều được mang đến.

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người...”

Một giọng nói không hòa hoãn đột nhiên vang lên.

“Không phải là nhờ có sự phụ tốt hay sao...” Vương Tấn đứng giữa mọi người, hừ lạnh nói, vẻ mặt căm hận.

Đương nhiên trong lòng ai cũng nghĩ như vậy, như nói trắng ra như vậy thì thật đúng là...

Không khí náo nhiệt nhất thời trở nên an tĩnh một chút, đủ loại vẻ mặt đủ loại ánh mắt đảo qua người Vương Tấn và Cố Thập Bát Nương.

Nhìn cô nương kia một đường mà đến, thần tình như cũ bảo trì lạnh nhạt, Vương Tấn chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, một nữ tử tâm tính ác độc, dựa vào cái gì lại được ủng hộ tâng bốc như vậy, càng nghĩ càng thấy giận, nàng ta lại còn làm ra vẻ đương nhiên.

Về mặt đương nhiên này y hết lúc ban đầu tại Kiến Khang, lúc trở mặt cùng Bảo Hòa đường bọn hắn, cũng chính là về mặt này tại kinh thành, đối mặt với chất vấn của hắn, đối với khuynh lực tương trợ của gia gia, nàng ta vẫn thần nhiên như vậy.

Nữ tử này, nữ tử này, Vương Tấn chỉ cần vừa thấy nàng, hận không thể xem coi bên trong đầu nàng rốt cục được cấu tạo thế nào?

Hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn nữ tử trước mặt.

Nàng kia cũng hướng tầm mắt qua, con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy.

“Như thế nào, không đúng sao...” Vương Tấn chống lại ánh mắt nàng, nói tiếp.

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Cố Thập Bát Nương khoát tay, chén trà nóng trong tay toàn bộ hất lên mặt hắn.

“Ta chính là ý vào sự phụ ta, thế nào...” Cố Thập Bát Nương nhìn người thiếu niên trước mắt, giống như những tử đệ thế gia khác, da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, nước trà chảy dọc theo khuôn mặt hắn, thấm ướt một mảng y phục trắng bạch thêu liền hoa, “Người cho rằng người ở trước mặt ta lại là dựa vào cái gì?”

Nói xong, vẻ mặt nàng khôi phục lạnh lẽo, ánh mắt đột nhiên trở nên tàn nhẫn, loại biến hóa đột ngột này, khiến cho mọi người bốn phía nhiều ngày qua đã quen thái độ hòa hoãn khí chất khuê nữ của vị tiểu thư này chợt ngẩn ra.

“Đừng dựa vào ông nội người đến đây tốn phí nhân nãi của ta.” Cố Thập Bát Nương nhìn thiếu niên, chột cười, lộ ra hàm răng trắng.

Nụ cười trong trẻo của thiếu nữ lại đi đôi với đôi mắt lạnh lẽo, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Người xung quanh không khỏi rung mình, ý thức được thiếu nữ này không thật sự ôn nhu nhu hòa như vẻ bề ngoài.

“Các người đối tốt với ta, là cam tâm tình nguyện, đừng bày ra bộ dáng thi ân báo đáp.” Cố Thập Bát Nương nhìn Vương Tấn bị nói đến tức giận cơ thể run run nói không thành tiếng, nàng rũ mắt, lúc ngẩng đầu lên đã khôi phục lạnh nhạt như trước, đưa tay chỉ lên trán của hắn, ánh mắt như có như không đảo qua bốn phía, “Nhớ kỹ những gì ta nói.”

Nói xong, nàng thần nhiên bước qua Vương Tấn toàn thân ướt sũng nước trà mà đi.

Lúc này mọi người cũng lấy lại tinh thần.

“Một cái tiểu bối mà dám vô lễ với đại được sự Cố nương tử.”

“Cố nương tử chẳng qua là nữ tử, đổi lại là người khác, hẳn sớm bị ăn đấm rồi.”

“Đánh? Đánh hẳn vẫn còn may, thử coi tương lai Bảo Hòa đường làm sao mở được cửa người tin không?”

Tiếng nghị luận xôn xao bốn phía.

Lúc này bọn hán cũng nhận ra, vị Cổ nương tử này tuy là nữ nhi, nhưng cũng là một đấng trượng phu, lại là đấng trượng phu danh tiếng, làm sao có tính tình tốt được, huống chi nàng còn là đồ đệ của Lưu Công, tính tình tốt mới là lạ.

“Đáng lắm”

Mọi người vui sướng thấy người gặp họa, bước qua bỏ lại Vương Tấn một thân chật vật.

“Cổ nương, ta...ta...ta...” Sắc mặt Vương Tấn từ xanh, chuyển thành đỏ, gào lên.

“Ngươi thế nào?” Bên cạnh hán vang lên tiếng xuy xuy, “Không hợp tác với Cổ nương tử sao? Vậy thì tốt quá, bớt đi một đối thủ cạnh tranh với chúng ta.”

Vương Tấn như bị thêm dầu vào lửa.

“Các ngươi, các ngươi đừng tưởng nó là người tốt, sớm muộn gì cũng bị nữ nhân này bán đứng, đến lúc đó...” Hán bực tức đưa tay lên lau mặt, cắn răng nói.

Lời này khiến hán càng bị khinh thường, mọi người cười vang, sau đó tản dần, Vương Tấn đứng ngơ ngác một khắc, tức giận phất tay áo xông ra ngoài.

Nhìn bộ dáng chật vật của chất nhi, trên gương mặt Vương Nhất Chương không chỉ xấu hổ mà còn cả phẫn nộ.

“Xú tiểu tử này...” Ông cố kìm nén tức giận nhỏ giọng nói, quay đầu lại nhìn Văn Quận vương một thân đứng dưới mái hiên được mũ và áo bào che khuất đi diện mạo, nhưng không ngăn được quý khí phát ra trên người hán, “Khiến người chê cười rồi.”

Văn Quận vương cười nhẹ, khẽ ngược mắt nhìn nữ tử giữa sân được mọi người vây quanh, không nói lời nào bước vào bên trong.

Hoàng nội thị che miệng cười, nhìn Vương Nhất Chương một cái, cũng nhanh chân đi vào.

“Xú tiểu tử này phải để Cổ nương tử quán hán.” Vương Nhất Chương tức giận nói, vội vã đi theo.

Phía bên kia, Tín Triều Lăng một lòng sùng bái.

“Cổ nương tử quả thật khí thế.” Hán vỗ tay nói, “Thật...thật hùng hán thành nghiện rồi.”(hùng hán thành thói)

“Cuối cùng...cũng trở lại.” Tín Triều Dương lẩm nhẩm, trong giọng nói có chút buồn bã.

“Ca, cái gì trở lại?” Tín Triều Lăng hỏi.

Mặc dù đại ca nói ba câu hán không hiểu nổi một câu, nhưng lại rất siêng năng học hỏi thỉnh giáo.

“Ngươi có cảm thấy được không, một khoản thời gian trước đây Cổ nương tử có chút không ổn...” Tín Triều Dương nhẹ giọng nói, ánh mắt dõi theo bóng dáng thiếu nữ kia, “Giống như...Giống như có gì trôi chân nặng lại....có cảm giác như nặng hoảng sợ cùng bất lực...”

“Có sao?” Tín Triều Lăng gãi đầu, giương mắt nói, “Đệ không cảm thấy được...”

Tín Triều Dương không trả lời Tín Triều Lăng, giống như tự mình nói tự mình nghe, “...Nhưng bây giờ trở lại giống trước đây, không, càng...”

Hán ngưng một chút, như tìm kiếm từ ngữ thích hợp, “Càng tự tin hơn rồi...”

“A...” Tín Triều Lăng cũng phối hợp a một tiếng, “Đương nhiên, Cổ nương tử là đồ đệ Lưu Công, tất nhiên phải tự tin rồi...”

Tuy hai huynh đệ bọn họ nói về nội dung hoàn toàn bất đồng, nhưng người hỏi người đáp lại rất ăn khớp, cuộc trò chuyện cứ thế tiếp diễn.

“Không cần ra dáng thi ân đồ báo(*) sao?” Hán lại một lần nữa thì thào, không còn bắt kịp hình bóng Cổ Thập Bát Nương trong đám người chen chúc, khe khẽ thở dài.

(*)“Thi ân bất cầu báo”: làm ơn không cầu mong báo đáp, ở đây ý ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Giành khôi

Edit: QR2

Truyện chỉ được đăng trên

Hôm nay là ngày cuối cùng của đại hội được, cũng là ngày thoải mái náo nhiệt nhất, trải qua hai ngày tranh tài hao tâm tổn sức, từ một ngàn người chỉ còn lại một trăm người, đã nghỉ ngơi hồi phục, hoặc có thể nói sự về vang làm dịu đi một nhọc thay vào đó là con đường tương lại rộng mở.

Lúc này một trăm được sư đã ngồi yên trên đài, phía sau là cờ thưởng có viết tên mỗi người tung bay theo gió, so với những người khác, sắc mặt của Liễu Khoán, người đứng hạng nhất, không có sự đắc ý vui vẻ mà là sự âm trầm, ánh mắt của mọi người bốn phía dưới đài làm hấn như ngồi trên đồng lửa.

Ánh mắt của hấn dừng lại trên gương mặt tươi cười của cô nương đang đi xuyên qua đám người, cảm ơn mọi người nâng đỡ thương yêu, rồi dừng lại ở hai nam nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh.

“Hôm nay ta nhất định phải so tài với nàng.” Liễu Khoán nắm chặt tay, nghiêng răng kèn kẹt.

Hình như phát hiện ánh mắt của hấn, cô nương đó ngẩng đầu nhìn hấn cười nhạt.

“Tên kia hận chết ngươi nha.” Tín Triều Lăng nhìn theo tầm mắt của nàng, nói.

“Có cái gì phải hận?” Tín Triều Dương nói: “Hận người khác thắng mình? Vậy thì hấn nên hận chính mình mới đúng.”

Tín Triều Lăng sờ mũi, đúng là đạo lý này.

“Thật sự hấn không tệ.” Cổ Thập Bát Nương cười nói, mặc kệ nói thế nào đi nữa, lấy niên kỷ của Liễu Khoán và sư môn của hấn mà nói, có thể trở hết tài năng ở đại hội được nơi tụ tập của các được sư có tiếng tất nhiên là có khả năng thật sự, chỉ là...

Nàng không tự chủ học động tác sờ mũi của Tín Triều Lăng.

“Ngươi có thành quả ngày hôm nay cũng không phải bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống.” Tín Triều Dương nhìn nàng cười nói.

“Nhưng có lẽ không có người nào nghĩ như vậy.” Cổ thập Bát Nương liếc hấn cười nói.

“Này, bắt đầu rồi.” Tín Triều Lăng cắt đứt trò chuyện của bọn họ.

Một tiếng chuông vang lên, Tề hội trưởng dẫn đầu mấy vị quan phủ và mười vị được sư lên đài, lúc này đám đông đang ồn ào mới yên tĩnh lại, cuối cùng ánh mắt mọi người mới rời khỏi Cổ Thập Bát Nương.

Thay nhau khen ngợi mấy vị được sư lấy được thứ hạng tốt, sau đó được sư sáng lập ra đại hội Cổ Lăng Vân chậm rãi bước lên, nhìn khắp bốn phía.

“Giọng nói và điệu bộ kịch đến đây.” Tín Triều Dương nhỏ giọng nói.

“Hôm nay khó có dịp các được sư tụ tập lại đây, đây là cơ hội hiếm thấy để trao đổi mải dũa, như việc cắt gọt, mài, xay, ba người chế được có thể có một người là thầy của ta, kỹ năng bào chế thuốc vô cùng vô tận, lúc học tập có thể lãnh ngộ, lúc luận bàn có thể nâng cao, lúc thi đấu có thể thắng tiến...” Giọng nói trầm dày của Cổ Lăng Vân vang vọng khắp nơi: “Trước khi tuyên bố bắt đầu thi đấu, ta phải nói một việc.”

Mọi người đang huyền não lập tức an tĩnh.

“So với lần đại hội trước, chỉ là hai bên tự đề xuất phần thưởng thắng thua, lần này, hội được và nghiệp đoàn được cũng chuẩn bị một phần...” Ánh mắt Cổ Lăng Vân nhìn mọi người, nụ cười trên mặt nhạt nhòa, xoay người, giơ tay lên.

Một người đàn ông bụng một khay gỗ phủ vải đỏ đi ra.

“Cái gì thế?” Tín Triều Lăng nhón chân nhìn trên đài để xem rõ hơn một chút.

“Đây là kỹ thuật chế tạo Vạn Ứng Cao của Diệp gia Triều Châu.” Cổ Lăng Vân kéo tấm vải đỏ phủ trên khay, một lá thư thật mỏng xuất hiện trước mắt mọi người, bên trên có chữ triện vàng óng ánh.

Khi nghe được lời nói của Cổ Lăng Vân, tất cả được sư lập tức kích động, nhất thời tiếng ồn ào nổi lên.

Diệp gia Triều Châu là thế gia có phương pháp điều chế cao nổi tiếng, tài nghệ lưu truyền hậu thế, không ai không biết.

“Lần thi đấu này, được sư nào tiếp nhận khiêu chiến và giành nhiều chiến thắng nhất sẽ được nhận phần độc kỹ này của Diệp gia.” Cổ Lăng Vân hô lớn.

Mọi người đứng xem đều oanh động.

Đối với được sư mà nói, lúc này không ai có cách nào chống cự sự hấp dẫn này.

Vốn là cho tới nay, không khí thi đấu đối kháng luôn nhẹ nhàng, bình thản, đột nhiên lại trở nên nhiệt huyết sôi nổi, cảm xúc mãnh liệt, thậm chí sự nhiệt tình còn vượt qua hai vòng thi đấu trước, tất cả mọi người đều đứng lên, nhao nhao muôn thử sức.

“Thật sự là ngoài sức tưởng tượng...” Vương Nhất Chương đứng trong thiên điện không nhìn được lắm bản: “Vậy mà lại có thể đưa ra phần thưởng quý giá như vậy, như vậy trận đấu lại náo nhiệt rồi.”

Cao phương (phương thức điều chế cao)...

Cố Thập Bát Nương nghe được từ này thì vẻ mặt khẽ biến đổi, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nếu nói điểm thiếu sót trong phương pháp điều chế của Lưu Công là gì thì đó chính là cao phương.

“Hiện tại ta tuyên bố, trận đấu bắt đầu.” Cố Lăng Vân nhìn không khí trên sân đã được châm ngòi, giọng tay lên vẫy mạnh xuống.

Khi giọng nói của hắn vừa chấm dứt, phía dưới khán đài lập tức sôi trào, khắp nơi huyền ảo.

“Cố Tương, ngươi có dám thi đấu với ta không?” Liễu Khoán gần như là người đầu tiên đứng dậy, hướng dưới đài la lớn.

Chuyện này là chuyện mà mọi người đoán được từ lâu, nhưng lúc thật sự xảy ra, tất cả mọi người đều không nên được kích động, vô số ánh mắt lại chuyển sang người cô nương trước mặt.

Trong những ánh mắt này, có nhiều người chỉ là thuần túy xem náo nhiệt cũng có người mong đợi Cố Thập Bát Nương thất bại.

Về mặt Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt, gương mặt từ đầu đến cuối luôn nở nụ cười thản nhiên, dưới những ánh mắt đang nhìn chăm chăm, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Liễu Khoán.

“Không biết phần thưởng tiểu Liễu Gia đưa ra là gì?” Nàng cười hỏi.

Trận đấu có quy định, người nào khiêu chiến, đầu tiên phải là người xuất sắc, và lại phải có phần thưởng đủ hấp dẫn để đối phương tiếp nhận khiêu chiến.

Liễu Khoán ngẩn ra, hình như không ngờ tới Cố Thập Bát Nương sẽ hỏi chuyện này.

Theo lý mà nói, nàng không giành được giải thưởng nên càng muốn đánh bại hắn để nàng có thể đạt được thực danh, theo hắn dự đoán, Cố Thập Bát Nương nên không chút do dự nào tiếp nhận khiêu chiến của hắn chứ.

Vì vậy theo suy đoán, Liễu Khoán thật sự không cân nhắc qua mình sẽ đưa ra phần thưởng gì.

“Ta... Nếu như ngươi thắng, cớ thưởng hạng nhất thuộc về ngươi.” Hắn xoay người vươn tay chỉ.

Cố Thập Bát Nương cười lớn.

“Cái đó... Ta cũng cần phải có sao?” Nàng sâu xa nói.

Hạng nhất này, đã là của nàng.

Trong sân cũng vang lên tiếng cười, không ngờ tiểu cô nương này nói chuyện lại sắc bén như thế lại không nề tình chút nào.

Gương mặt Liễu Khoán lúc đỏ lúc xanh, nhìn tiểu cô nương trước mặt, nàng không phải là nữ tử, hẳn tuyệt đối sẽ không vì thân phận nữ tử của nàng mà khinh thường, nàng chính là một lão được sư lời nói sắc bén, tâm tư lão luyện ngang ngược.

“Tiểu tử, còn có phần thưởng gì nữa thì mau lấy ra...” Tín Triều Lăng cười lớn, Cố Thập Bát Nương này đúng là hợp sở thích của hắn, trong lúc lơ đãng hắn vô tình vỗ vai huynh đệ tốt của mình.

Tín Triều Dương vỗ cổ tay hắn.

Có phần thưởng gì? Liễu Khoán gạt mình, trước mặt người thừa kế có tài của Lưu Công, có cái gì tốt đáng nói?

“Được.” Liễu Khoán cắn răng nói, duỗi tay ra: “Đem đao của ta đến đây.”

“Thế nào, tiểu tử? Suy nghĩ không bằng người muốn động đao à?” Tín Triều Lăng hô to gọi nhỏ.

Về mặt Cố Thập Bát Nương khẽ biến, nhìn một gã gia đình với vẻ mặt đau khổ, vô cùng miễn cưỡng cầm một thanh đao sắt thuốc đến.

“Thiếu gia...” Gã gia đình khẩn cầu: “Chuyện này không được...”

Liễu Khoản trừng mắt liếc hắt, cầm lấy cây đao, rút đao khỏi vỏ, một thanh đao uốn cong như trăng rằm xuất hiện trước mắt mọi người, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng trắng.

“Đao thuốc (thanh đao cùng để cất thuốc) của Cao gia.” Trong đám người vang lên một tiếng la đầy tức giận.

Đám đờc sư xung quanh đang rối rít tìm đối thủ khiêu chiến cũng bị bên này hấp dẫn, không ngờ mới vừa bắt đầu đã gặp trận thi đấu gay cấn và phần thưởng lớn như thế.

Đao thuốc của Cao gia, xuất xứ từ Cao gia ở Vũ Châu, đao thuốc đứng đầu bảng, tồn tại rất ít chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Nghe nói dùng đao thuốc của Cao gia có thể cắt quả cau nhỏ thành một trăm miếng, mỗi miếng mỏng như tờ giấy.

Không ngờ Liễu Khoản đến từ phủ Kiến Trữ nhìn tầm thường như thế lại có vật tốt như vậy, lập tức xung quanh đều hâm mộ.

“Nếu ta thua, cây đao này thuộc về ngươi.” Liễu Khoản cắn răng nói, đặt cây đao trước mặt.

“Được, vậy ta đồng ý.” Cố Thập Bát Nương cười, cất bước đi về phía lối đi.

“Hay.” Trận đấu đầu tiên đã chọn được, mọi người huyết sáo khen ngợi.

Dưới sự dẫn dắt của bọn họ và sự hấp dẫn của Vạn Ứng cao, có rất nhiều người vội tuyển định đối thủ, và lại khi hai bên đều hài lòng với phần thưởng sẽ đạt thành mục đích thi đấu.

Đợi thêm một lúc nữa.

“Đã như vậy, Khang lão sẽ rút thăm nội dung cho trận đấu đầu tiên.” Cố Lăng Vân nhìn mười mấy đờc sư đang đứng trước mặt, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Cố Thập Bát Nương, mỉm cười nói.

Khang lão mỉm cười, đi tới cái hộp đầu tiên bị khóa vừa mới được mở ra, đưa tay rút ra một tờ giấy, vừa mở tờ giấy ra, sắc mặt Khang lão biến đổi nhưng nhanh chóng khôi phục như thường.

“Đoạt yên phun.” Ông háng giọng thi thắm.

Sự náo động trong sân chuyển thành sự yên tĩnh quỷ dị.

“Cái gì?” Chợt vang lên tiếng bàn tán ong gong.

“Giành khỏi bay là thuốc gì?” Tín Triều Lăng không hiểu, hỏi.

Tín Triều Dương đối với buôn bán thì thành thạo nhưng đối với chế đờc cũng không hiểu rõ, tất nhiên không biết trả lời thế nào với hắt.

“Giành khỏi bay? Việc này cũng đơn giản quá rồi.” Trong sân chợt xôn xao hơn nữa là than thở hối hận.

“Năm nay thật kỳ quái.” Mấy đờc sư cười khò: “Trong thi đấu tốc độ lại xuất hiện đề bài rất khó thất chế hương phụ hoàn, mà lúc thi đấu đối kháng cần có độ khó lại xuất hiện giành khỏi bay... Thế này... Thế này mà cũng là điều chế?”

Mà mọi người ngoài nghề cũng rối rít hỏi thăm, có đờc sư giải thích cho bọn hắt.

“Cái gọi là giành khỏi bay, ý nghĩa trên mặt chữ, chính là giành khỏi đúng thời điểm khi xao chế để phun nước vào đờc liệu, đây là bước mấu chốt khi xao chế.”

Người đứng xem nghe vậy nhao nhao tỏ vẻ thất vọng: “Vậy chính là phun nước à? Đơn giản vậy sao? Cái này thì có cái gì mà so, thật không có ý nghĩa.”

Lời nói này lại làm đờc sư nghe đờc thấy không thoải mái.

“Cái gì mà đơn giản?” Hắt liếc mắt xem thường: “Ngươi cho rằng nước này muốn phun lúc nào thì phun sao? Cho nên mới gọi là giành, phải phun đúng thời điểm, không đờc phun khi chưa đúng lúc, đây chính là thi đấu xem ánh mắt của một đờc sư...”

Mọi người lo lắng lên tiếng, mặc kệ thế nào đi nữa, rút thăm đờc cái này thì cũng chỉ có thể thi cái này thôi, rất nhanh dưới đài nhường ra một khoảng trống, bày nôi sao lên, bởi vì không nói cụ thể loại thuốc sẽ sao, mười đờc sư viết một đồng đờc để Cố hội trưởng rút, kết quả là**

Phần thi đấu thứ nhất thật là ngoài tưởng tượng của mọi người, những đờc sư đã giao hẹn đánh cược cũng tập trung tinh thần, khề khom người, nhìn chăm chú nôi thuốc trước mặt, trong tay cầm một bình nước.

Mười người tạm thời giúp các đờc sư cố nén cười giúp bọn họ xao chế, ai nhìn thấy tình huống này cũng cảm thấy mắc cười.

Khi ** vào nôi, bắt đầu có khói bay lên thì về mặt mấy người được sư tham gia thi đấu có chút nặng nề, tranh tài đơn giản như vậy thì phải nắm chắc cơ hội.

Cố Thập Bát Nương hơi hít mắt, nhìn chằm chằm khói mù đang bốc lên phía trước, mùi vị đặc trưng của ** bay vào mũi, xao ché ** có một chút kích thích nhưng bởi vì lần giành khói này thật dạn là giành, hai người cùng canh một nôi thuốc, vì vậy không ai dám nháy mắt nhiều một cái chứ đừng nói là quay đầu né tránh mùi này, chỉ đành phải chịu hít mùi gay mũi này vào người.

Hôm nọ mùi ** rất nồng, trong lòng Cố Thập Bát Nương thoáng qua một suy nghĩ, nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, nhìn màu khói đang dần chuyển vàng, trong lòng thầm nói tốt lắm, chợt giờ bình nước trong tay lên phun vào trong nôi, động tác của nàng chỉ nhanh hơn một giây so với Liễu Khoán.

“Cố Nương Tử thắng.” Một người đứng bên cạnh phán xét cười hi hi nói.

Loại chấm điểm không cần kỹ thuật này căn bản không cần mười vị lão được sư ra tay.

Sắc mặt Liễu Khoán tái xanh, mà những cặp thi đấu khác cũng chọn ra được người thắng cuộc, người thắng cười vui vẻ, về mặt người thua rất khó nhìn.

“Cái này mà gọi là thi đấu cái gì?” Bọn họ gặng dứ nói.

Quá đơn giản nên thua không phục.

“Đao...” Cố Thập Bát Nương vươn tay về phía Liễu Khoán.

Liễu Khoán gần như cắn nát đôi môi, ngực phập phồng kịch liệt, quay đầu đoạt đao trong tay gia đình, ném vào ngực Cố Thập Bát Nương.

“Cho.” Hắn nặng nề nói.

Cố Thập Bát Nương sẽ không để ý đến tâm tình của hắn, đúng như Tín Triều Lăng từng nói, đây chính là đánh bạc, trong song bạc phải dựa vào may mắn, hôm này nàng thật may mắn, không biết được sư nào có lòng tốt viết ra đề bài như vậy.

“Cố Trương, ta vẫn muốn thi đấu với người...” Liễu Khoán nhìn Cố Thập Bát Nương xoay người muốn đi, lớn tiếng kêu.

Lời hắn chưa kịp nói xong đã bị người khác cắt đứt.

“Thập Bát Nương, lão phu khiêu chiến với người.” Giọng nói già nua trầm thấp nhưng khí thế hung hăng, lẫn át tiếng la của Liễu Khoán.

Cố Thập Bát Nương đã xoay người, nghe thấy giọng nói này, thân hình dừng lại, nàng từ từ xoay người, nhìn ông lão đang chậm rãi đi ra từ trong đám đông.

“Người đó là ai?” Người không biết rồi rít hỏi thăm.

Mà sắc mặt Tín Triều Dương và Vương Nhất Chương đang đứng ở xa lập tức thay đổi.

“Chuyện gì?” Văn Quận Vương vẫn đang dựa nghiêng trên trường tháp giả vờ ngủ say chợt hỏi.

Wang Nhất Chương không tự chủ bước ra ngoài hai bước, vội vàng xoay người, nói nhỏ: “Người này... và Cố Nương Tử... có mối hận cũ.”

“A...” Văn Quận Vương khẽ nâng mắt: “Vậy là hắn mang đến rắc rối.”

Cũng không phải là rắc rối... Gương mặt Vương Nhất Chương buồn bã, chợt trong lòng kinh ngạc, thế nào mà giọng nói của Văn Quận Vương hình như có ý cười, chẳng lẽ ngài ấy vui mừng khi thấy Cố Nương Tử gặp rắc rối?

Wang Nhất Chương cũng không dám nói gì, buồn bã nhìn ngoài cửa.

Nghe nói Đồng lão gia nhập làm môn hạ của Cố Lăng Vân, hắn vốn là một được sư danh tiếng, và lại gần đây trở thành một trong mười đệ tử của Cố Lăng Vân, mặc kệ thiên phú của Cố Nương Tử cao thế nào, dù sao nàng vẫn còn trẻ, có thể giỏi hơn so với mấy người cùng tuổi hay lớn hơn vài tuổi nhưng thi đấu với lão được sư có kinh nghiệm phong phú thế này lại thành danh đã lâu chỉ sợ Cố Nương Tử sẽ thua ở trận này, huống chi hắn còn có ý không tốt...

“Đồng lão gia...” Trong mắt Cố Thập Bát Nương xẹt qua ý lạnh: “Không biết phần thưởng là gì?”

“Cố Nương Tử tùy chọn.” Đồng lão gia chậm rãi nói ra.

Liễu Khoán đột nhiên bị cắt đứt, trong lòng vô cùng tức giận, bước lên trước định chất vấn lại bị người khác đưa tay ngăn lại.

“Xuyt...” Người nọ lắc đầu với hắn: “Đây là Đồng lão...”

Đồng lão? Liễu Khoán ngẩn ra, mặc dù hắn là người phụ Kiến Trữ nhưng cũng nghe qua danh tiếng của Đồng lão ở phía bắc, hơn nữa còn nghe nói vì

Lưu Công nên bắt buộc phải mai danh ẩn tích.

Nhưng lúc này ân oán của bọn họ đối với Liễu Khoán mà nói không quan trọng bằng việc rửa nhục của hắn, hất người nợ ra đang định lên tiếng.

“Bí tịch sư môn của người.” Cổ Thập Bát Nương lạnh lùng cất cao giọng nói.

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức yên tĩnh, Liễu Khoán cũng dừng bước.

Lời Cổ Nương Tử quá lớn cũng quá độc ác.

Không ai biết vì sao nàng lại nói ra những lời này nhưng Đồng lão lại rất rõ ràng, hắn nhếch miệng cười.

“Tốt...” Hắn nhìn tiểu cô nương trước mặt: “Tốt... Tốt.”

Liên tục ba chữ “tốt”, giọng nói từ nhẹ đến nặng, chữ tốt cuối cùng hắn gật đầu liên tục: “Đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chịu thua

Edit: nnttrang

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn.

“Đồng lão gia...” Trong mắt Cổ Thập Bát Nương xẹt qua một tia lãnh ý nhàn nhạt, “Không biết tiền cược là gì?”

“Cổ nương tử cứ việc mở lời.” Đồng lão gia chậm rãi nói.

Liễu Khoán đột nhiên bị người khác chen ngang, trong lòng cực kì tức giận, muốn tiến lên chất vấn, lại có người đưa tay ngăn hắn lại.

“Dừng...” Người nợ lắc đầu với hắn, “Đó là Đồng lão gia...”

Đồng lão gia? Liễu Khoán ngẩn ra, tuy hắn là người Kiến Trữ phủ, nhưng đối với tên tuổi Đồng lão gia ở phía Bắc hắn cũng có nghe qua, mà còn nghe nói vì Lưu Công nên phải mai danh ẩn tích.

Nhưng ân oán giữa họ Liễu Khoán mặc kệ, quan trọng là hắn còn chưa vì mình rửa nhục, tức giận hất người nợ vẫn còn đang thao thao bất tuyệt ra.

“Bí tịch của sư môn.” Cổ Thập Bát Nương đột nhiên cất cao giọng lạnh lùng nhìn Đồng lão gia nói.

Lời này vừa nói ra, bốn phía nhất thời yên tĩnh, đến Liễu Khoán cũng phải dừng chân lại.

Cổ nương tử này ra điều kiện cũng quả thật quá độc ác.

Không ai biết nàng vì sao dám nói những lời này, nhưng Đồng lão gia lại rất rõ ràng, hắn nhếch miệng nở nụ cười.

“Hào...” Hắn nhìn tiểu cô nương trước mặt, “Hào..hào..”

Ngữ khí ba chữ hào từ nhẹ đến nặng, chữ hào cuối cùng kèm theo là những cái gật đầu liên tục, “Thành giao.”

Tân thủ cao đồ quyết đấu cùng lão đạo khiến cho không khí vốn náo nhiệt càng trở nên sôi trào.

Ở trong giới được sư, kỹ nghệ và kinh nghiệm có mối quan hệ rất lớn, bởi vì được sư tuổi càng cao thì tay nghề càng giỏi, thật như vậy, nếu như Đồng lão gia khiêu chiến với người khác, có thể bị người khác coi thường, vì cho rằng hắn lớn tuổi lại khi dễ hậu bối, nhưng đối phương là Cổ Thập Bát Nương, vậy thì không thành vấn đề rồi,

“Thật không dễ dàng...” Tín Triều Dương nhìn hai người đối lập trong số những người đang thi đấu, dưới ánh mặt trời, bóng dáng cô nương kia lại càng thêm gây yêu.

Chỉ có thể chiến thắng, không thể bại, bất luận lý do gì.

“Xem ra không chỉ là quyết đấu của hai người bọn họ...” Có được sư hưng phấn giải thích với mọi người đứng xem xung quanh, “Sư phụ Cổ nương tử là Lưu Công, còn sư phụ Đồng lão gia lại là Cổ lão...”

Mâu thuẫn giữa hai người họ cũng không xa lại, ai nấy đều đã nghe qua nên cũng biết.

“Mấy năm nay không có Lưu Công, Cổ lão trở thành lão đại giới được sư..” Nói đến đây, mấy vị được sư nhỏ giọng, ánh mắt hướng lên Cổ Lăng Vân thần sắc lạnh nhạt đang ngồi trên đài, “Chỉ có điều... Ông ta thủy chung vẫn bị Lưu Công áp trứ một đầu..”

“Ông ấy dù sao cũng còn trẻ hơn Lưu Công..tương lai...mặt trời lặn thì mặt trời mọc(*)..cũng không đoán trước được...” Có người vuốt râu nói

(*):giống như là thay thế tuần hoàn vậy, tre già măng mọc.

Dù là thân y thì cũng không thể thoát khỏi cái chết, huống chi một được sư, tuổi Lưu Công đã cao, nhất định phải đi trước Cổ Lăng Vân một bước, như thế, cho Cổ Lăng Vân thêm mười mấy năm, có khả năng vượt qua được danh tiếng Lưu Công trong tương lai.

“Không nói cũng có thể đoán được..” Có người híp mắt cười nói, ánh mắt nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương, “..Muốn nói về thời gian... Cổ nương tử chỉ sợ càng...”

Lưu Công còn chưa đi, đồ đệ đã trưởng thành.

Mọi người đồng thời nhìn về phía Cổ Lăng Vân, không rõ là tiếc hận hay là vui sướng khi người gặp họa.

“Sở dĩ như vậy, Cổ nương tử và Đồng lão gia ai thắng ai thua, chính là đại biểu cho sư phụ ai lợi hại hơn...” Mấy người hưng phấn đưa ra kết luận.

“Cổ Thập Bát Nương, cho lão gia hóa kia đen mặt nhìn một cái.” Bành Nhất Châm giờ quả đảm lớn tiếng hô.

Bành Nhất Châm quả thật nói thô bỉ không chút khách khí, người chung quanh nhìn hẩn một cách xem thường.

Cổ Thập Bát Nương xoay đầu, vẫy tay và cười với nhóm người Bành Nhất Châm, Linh Bảo, A Tử.

“Cổ nương tử, mời.” Đồng lão gia nhàn nhạt nói.

“Đồng lão gia, mời.” Cổ Thập Bát Nương mỉm cười khiêm nhường.

Đồng lão gia nhìn nàng một cái, cất bước tiến lên, hẩn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia hòa nhiệt.

Cuối cùng cũng có cơ hội rửa được nhục nhã trước đây.

“Cổ nương tử, ngươi còn chưa hỏi nếu ngươi thua ta sẽ muốn cái gì.”

“Không cần.” Cổ Thập Bát Nương cười thản nhiên, ánh mắt dừng trên cờ thường tung bay trong gió, “Bởi vì, ngươi không có cơ hội đó.”

Đồng lão gia cười thành tiếng, hẩn quay đầu, Cổ Thập Bát Nương nhìn qua, bốn mắt chạm nhau, không ai che dấu âm lãnh trong mắt mình.

Đối với Cổ Thập Bát Nương mà nói, nàng đã từng đoán phải đối đầu với rất nhiều đối thủ, cũng đối mặt với nhiều lời khiêu chiến, nhưng không nghĩ đến lại giáp mặt với Đồng lão gia, đối với một kẻ từng mơ ước bí tịch của sư phụ nàng, mà bày ra âm mưu hủy diệt nàng đến triệt để ở Kiến Khang lúc đó, Cổ Thập Bát Nương không có lí do gì lại phải giả trang tình cảm cùng hẩn, huống hồ, chỉ sợ Đồng lão gia còn hận nàng gấp bội.

Vốn dĩ nàng và Đồng lão gia không có thù hận gì, nhưng một người không có tí quan hệ với nàng, vậy mà đoán được nội tình nàng đột nhiên chế được thành công, có thể thấy được tâm tư kín đáo, nếu như hẩn đến đối trực tiếp, tuy hành động khiến cho người ta không thích, nhưng ít ra cũng xem như là quang minh lỗi lạc.

Không nghĩ đến hẩn vậy mà dám bày ra bố cục ám địa, bức nàng không còn đường lui, dùng điểm yếu để uy hiếp người khác có thể thấy người này tâm tính bất thiện, đối với loại người lòng dạ như vậy dù cho âm mưu thất bại hẩn cũng không nghĩ là mình sai, ngược lại càng thêm ganh ghét hận thù đối phương.

Cho nên đối với người khác coi như nàng có thể thất bại, nhưng riêng đối với Đồng lão gia tuyệt đối không thể.

Một người như thế, nhất định phải đánh bại hẩn triệt để, bằng không khi hẩn có cơ hội lại tiếp tục sinh sôi như dây leo hoài không dứt.

“Hào hảo.” Ánh mắt Đồng lão gia nhìn vào khoảng giữa gian phòng, trầm giọng nói, “Quả thật là hậu sinh khả úy, nhưng mà nếu như ngươi thua, ta cũng muốn sư môn bí kỹ.”

“Hào.” Cổ Thập Bát Nương cười, quay đầu đi không nói thêm lời nào.

Cuộc đối thoại ngắn gọn giữa hai bọn họ mọi người xung quanh đều nghe được, được truyền đi rất nhanh.

“Cổ nương tử lần này có phải quá lớn...”

“Lớn cái gì? Đây mới là khí thế của Lưu Công...”

Tiếng nghị luận ồn ào giữa sân nhưng không ai cảm thấy hành động của Cố Thập Bát Nương quá tự cao, ngược lại còn trầm trồ khen ngợi, đây mới gọi là khí phách, đây mới là khí phách của được sư đứng đầu thiên hạ, mới là khí phách từ thực lực, đương nhiên, đối với người khác thì không thể coi như vậy, giống như Liễu Khoan mà thốt ra những lời này mà xem, thứ nhất khẳng định rằng có đánh chết hán cũng không dám, thứ hai nếu như hán có gan nói nhất định cũng bị mọi người trào phúng đến chết.

Tín Triều Lăng cũng huyết sáo khen ngợi cùng mọi người, còn Tín Triều Dương một bên lại len lén thở dài.

“Không được cũng phải được...” Hân nhẹ giọng nói, “Thật sự là không dễ dàng...”

Những vị đại được sư trên đài đương nhiên nghe được, trên mặt hiện lên nụ cười hàm xúc bất đồng.

“Người thấy thế nào?” Một lão được sư quay sang hỏi Khang lão.

Ánh mắt nhìn hai người đứng giữa sân, Khang lão mỉm cười, tay vuốt râu, “Khó mà nói.”

Lời nhận xét của ông khiến cho chư vị được sư đều ngẩn ra, khó mà nói? Rõ ràng là phần thắng của Cố nương tử khá cao.

Tuy rằng Cố nương tử bày ra thực lực ở hai trận đấu trước, có thể chứng minh không phải là có hữu danh vô thực, nhưng dù tuổi của nàng còn quá nhỏ, so với danh sư tiền bối Đồng lão gia đã sớm thành danh nhiều năm, chẳng lẽ thắng bại vẫn chưa rõ hay sao?

Tầm mắt Cố Lăng Vân vẫn đang rơi vào giữa sân, trên khuôn mặt nở nụ cười nhả nhẹn, người thắng trận đấu được vừa rồi lúc này đã bắt đầu hỗ trợ tuyên chọn đối thủ, phân biệt người giỏi (nguyên văn là người đứng vững), có nhiều người nhìn thấy những trận đấu được vừa rồi cũng đơn giản, cũng không nhìn được hấp dẫn mà tham gia, không khí hiện tại vô cùng nóng bỏng.

Bây giờ Tề hội trưởng ra mặt, rút ra đề đấu được lần hai.

“Luyện du hạ đan.” Ông lớn tiếng đọc. (cao dán)

(*)Bước nhỏ làm cao dán: Cho được liệu đã nghiền vào dầu từ 3 - 10 ngày để chiết những thành phần tan trong dầu và những chất tan trong nước cũng phân tán vào dầu dưới dạng nhũ tương N/D nhờ các chất nhũ hóa trong dầu.

Sau đó chiết xuất ở nhiệt độ sôi của dầu (khoảng 200 - 220°C) như phương pháp sắc, cách cát trong nồi rộng miệng bằng 5 lần dung tích dầu để tránh gây trào thuốc và cháy thuốc. Được liệu cứng chiết xuất trước, được liệu mềm, mỏng manh chiết xuất sau và thường xuyên khuấy đều. Chiết cho đến khi được liệu khô giòn, cháy xém ở mặt ngoài, lọc nóng qua rây lấy dịch chiết. Dịch chiết thu được gọi là dầu thuốc.

Dứt thời, mười vị được sư trên đài thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có trận đấu được bình thường rồi.

Cố Thập Bát Nương cũng thở phào, không tệ, nàng đã từng chế qua hắc cao được, nhưng còn vấn đề lọc dầu, lúc ấy Lưu Công đích thân chỉ cho nàng, bất quá nàng chợt nhíu mày, đây là đấu được sao? Sao lại không khó như trước.

Hơn mười cặp được sư đối đầu nhau, nghe được đề như vậy, trên mặt cực kỳ vui mừng, tuy có hơi khó hơn so với cướp đoạt khói phun, nhưng đối với thất chế hương phụ hoàn thì việc lọc dầu này coi như khá dễ dàng, xem ra tham gia trận đấu được lần này thật quá đúng.

Bởi vì thời gian dài, lại tỏa ra rất nhiều khói, sân thi đấu được dời vào hậu viện nơi mà diễn ra hai cuộc thi trước đó.

“Thế nào, thế nào...” Bành Nhất Châm chen chúc đi qua, “Không thành vấn đề chứ? Nghe nói là cao được thật sao, mấu chốt cái này chính là chỗ lọc dầu...”

Cố Thập Bát Nương uống trà nóng Linh Bảo đưa qua, gật đầu.

Cũng chuẩn bị gian giống lần trước, bên này đã chuẩn bị xong, mọi người vội vàng vào bàn, tùy ý chọn vị trí.

Vẫn là phòng gỗ đơn giản, bài trí bên trong càng đơn giản hơn, được liệu cần dùng nằm rải rác, còn có một cái chảo và một chậu dầu.

Cố Thập Bát Nương hơi nhíu mày, một cái chảo, nàng không khỏi nhếch mép nở nụ cười, nguyên lai ở đây còn có cơ quan, chỉ sợ có người sắp bị kinh hãi...

Mọi người bốn phía bắt đầu nhóm lửa, Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn sang Đồng lão gia cũng đang bắt đầu dẫn lửa vào, cùng lúc ngược mặt lên, hai người liếc mắt lẫn nhau.

Bắt đầu đi... ý tứ trong mắt rõ ràng.

Nhìn độ lửa khá ổn, Cố Thập Bát Nương lục trong đồng được liệu tìm hoàng đan, bỏ vào nồi, rang qua rang lại một khắc thì lấy ra, rửa sạch rồi bỏ lại trên lửa.

Lọc dầu kì thật rất đơn giản, chẳng qua là cực kì công phu, Cố Thập Bát Nương cầm gậy gỗ bên cạnh lên bắt đầu khuấy.

Thời gian từ từ trôi qua, nhìn mọi người giữa sân đều thực hiện động tác khuấy y như nhau, mọi người xung quanh dần bớt hăng hái, thậm chí có người còn bắt đầu ngáp.

“Cứ như vậy thôi sao?” Tín Triều Lăng ngáp một cái, đổi tư thế dựa lưng trên ghế, sai khiến tiểu tì phía sau xoa cổ đấm lưng cho hắn.

Bởi vì lọc dầu, khói giữa sân càng lúc càng dày đặc, mùi cũng càng lúc càng khó chịu, có người bắt đầu rời khỏi.

Liên sau đó, chỉ nghe phịch một tiếng, lửa nóng bốc lên.

“Ồi, nổ rồi.” Có tiếng người hô lên.

Lần này mọi người buồn ngủ đã tỉnh hẳn, nhao nhao nhìn vào giữa sân, cùng lúc đó, lại có vài tiếng bùm bùm nổ lên, cùng với tiếng người hét toáng.

Cố Thập Bát Nương đổi tay, tiếp tục khuấy, ngẩng đầu nhìn một cái được sư mặt mày xám tro đi qua bên cạnh.

“Mẹ nó, chỉ nói là luyện du, như thế nào lại cấp được liệu chưa sơ chế...” Trong miệng hắn hùng hùng hổ hổ, phát tay áo bị đốt cháy trượt bước nhanh khỏi những người vây xem đang cười nhạo.

Thập đại được sư trên điện cười, coi thường đại được hội, đơn giản sao? Chẳng lẽ đấu được đơn giản thì người người đều thắng sao? Trên đời làm gì có mâm trái cây sẵn tốt để ăn như thế.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, khói hun từ dầu khiến mắt có chút cay, nhưng nàng không dám phân tâm, thấy sức nóng không sai biệt lắm, nàng đảo dầu một lần, rồi điều chỉnh lại ngọn lửa, khói bốc lên ngay một nghi ngút.

Cạnh đồng lửa đã thổi gần một canh giờ, Cố Thập Bát Nương chỉ cả thấy toàn thân đầy mồ hôi, mồ hôi trên trán lại càng nhiều.

Tại sao lại nóng như vậy chứ... Hô hấp của nàng trở nên dồn dập, tay không khỏi ấn lên ngực, mơ hồ cảm thấy hít thở không thông, nàng không khỏi khụ một tiếng.

Âm thanh này rất nhỏ, nhưng truyền rõ vào tai Đồng lão gia cách vách, khiến hắn không nhịn được đưa mắt nhìn sang.

Hắn vừa nhìn qua, cô nương kia đã phát hiện, lập tức trả lại cho hắn ánh mắt uy hiếp.

Khóe miệng Đồng lão gia hiện lên ý cười.

Bại bởi người nào cũng không bại dưới tay người, Cố Thập Bát Nương hừ một tiếng trong lòng, dời tầm mắt, tập trung tinh thần, nhẹ tay gạt một lớp dầu mỏng, mặt khác tập trung nhìn màu khói ngày càng đen đặc lại.

Sắp rồi, sắp rồi... Trong lòng nàng thầm nhớ đến từng câu nói từng hành động của Lưu Công, tầm mắt chuyển đến Hoàng Đan đã nguội, chợt một tia sáng xẹt qua trong đầu nàng, tay nàng vội ngưng lại.

Đồng lão gia vẫn một mực chú ý bên này đương nhiên phát hiện bất thường của nàng, chân mày không khỏi nhíu lại, cố đưa mắt nhìn kĩ, đã thấy Cố Thập Bát Nương tiếp tục làm, giống như lúc này nàng đột nhiên ngừng động tác chỉ là ảo giác của hắn.

Cũng ngay lúc này, ở một khách điểm bên ngoài có một ông lão thân hình gầy khom, đang cầm chén trà trong tay, không biết lão là ai và từ đâu đến, bỗng nhiên ngừng đầu.

“Ta biết rồi...” Ông ta khàn khàn hô một tiếng, đặt mạnh chén trà trong tay xuống, phát lên một tiếng cạch.

Âm thanh thu hút ánh nhìn của mọi người, chỉ thấy một lão khát cái đầu tóc rối bù đầy ruồi bọ đang xông tới, nhất thời đều chán ghét tránh né.

Sương khói phủ kín, người người vây xem không thể thấy rõ động tác bên trong sân nữa.

“Tại sao vẫn chưa xong?” Tín Triều Lăng lấy tay che mũi, không kiên nhẫn nói.

Hắn vừa dứt lời, liền nghe bùm một tiếng ở giữa sân, mọi người cùng hoảng hốt, ngay cả lão già liên tục xông vào bên trong cũng dừng chân lại, hướng ánh mắt nhìn theo mọi người.

“Ha, không biết là tên nào xui xẻo...” Tín Triều Lăng lập tức lấy lại tinh thần, nhìn vào giữa sân vỗ tay cười to, chờ tên xui xẻo bị nổ nôi xuất hiện.

Khói tán bớt đi, một bóng người bước ra, sau khi thấy rõ người này, bốn phía lập tức an tĩnh quỳ dị.

“A, xui xẻo...” Giọng Tín Triều Lăng đang hô lên cũng chợt im bặt, hắn trừng mắt mở to mồm.

“Cái gì?” Mấy vị được sư trên điện cũng luống cuống đứng dậy, sắc mặt ngạc nhiên.

Mà Cố Lăng Vân lại đột nhiên đi lên vài bước, dường như muốn xem xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Thế nào Cổ nương tử lại...” Bọn hần thì thảo nói.

Trên mặt Khang Lão khó nén thất vọng, hần nhẹ nhàng lắc đầu, vốn cho rằng Cổ Thập Bát Nương dù có thất bại, cũng phải thua tại thời điểm điều chỉnh lửa lọc dầu, kinh nghiệm kiên nhẫn chịu đựng trong điều chế cao dán rất là trọng yếu, mà cửa ải kiên nhẫn này không vượt qua được là không thể làm ra thuốc dán tốt được, nhất là lúc chiết xuất dầu này, không lời nào có thể giải thích được, nếu như liên quan đến thời tiết, ngay cả người chịu đựng nẫu cao được giỏi nhất, cũng không dám nói mình bách luyện trăm thành(100%)

Nhưng mà thua tại lúc đó, cũng không quá ngạc nhiên, nhưng mà Cổ nương tử ở hai trận trước biểu hiện quá xuất sắc, vậy mà lại thua ở một bước căn bản đơn giản thế này.

Nguyên nhân là không sơ chế rang xào dược liệu, hay là do dùng thìa va chạm đáy nồi dẫn đến cháy nổ?

Sau khi khói tán đi hết, Cổ Thập Bát Nương một thân chặt vật xuất hiện trước mặt mọi người, lần này tình hình của nàng nghiêm trọng hơn mấy vị được sư trước. toàn thân y phục đều là dầu, dầu nóng vô cùng đốt xiêm y của nàng thành từng mảng loang lổ.

Đối với ánh mắt quý dị bốn phía, nàng như không nhận thức, vô tri vô giác quay đầu nhìn Đồng lão gia ở gian bên cạnh.

Đối thủ thất bại, về mặt Đồng lão gia như gặp quý, không thể tin được, nhưng không có nửa điểm vui mừng.

“Người” Tay hần ngưng khuấy dầu, nhìn Cổ Thập Bát Nương đứng bên ngoài gian gỗ, miệng khô khốc phát ra thanh âm nhỏ, làm sao có thể thua? Người làm sao có thể thua...

“Ta thua.” Cổ Thập Bát Nương nhìn hần nói, giọng nàng khàn khàn, khuôn mặt luôn đậm mạc thân nhiên trở nên hung bạo, tựa như không thể thừa nhận thất bại này.

Thân thể nàng đột nhiên tán ra một loạt âm lãnh sát phạt chi khí, điều này khiến cho mọi người vốn đang than thở cũng ngưng lại.

“Ta thua.” Nàng lặp lại một lần nữa, từng chữ như rít qua kẽ răng, nàng gợn chân bước đi, từng bước đi đến chỗ Đồng lão gia như có ngàn cân.

“Cổ Thập Bát Nương làm sao vậy?” Tín Triều Lăng cuối cùng phát giác có điều không đúng, sau đó tăng giọng, “Hay là thua không phục.”

Trên mặt Tín Triều Dương cũng có chút khó hiểu, nhưng hần chắc chắn rằng, mình chưa bao giờ thấy Cổ Thập Bát Nương bộc lộ ra cảm xúc như vậy, chỉ vì thua thôi sao? Thân sắc hần ngưng trọng, không khỏi đi về phía trước vài bước.

“Thua thì thua rồi...” Đồng lão gia luống cuống trong nháy mắt khôi phục lại như cũ, hần tiếp tục khuấy cây gỗ trong tay, một tay bỏ Hoàng Đan vào, dầu sủi bọt lên, khói đặc tỏa ra bốn phía.

“Cổ nương tử chẳng lẽ thua không phục?” Giọng nói của hần chậm rãi truyền đến.

“Ta thua phục.” Thanh âm Cổ Thập Bát Nương nặng nề, “Ta thua, ta sẽ đem bí tịch của sư môn dạy cho Đồng lão gia người.”

Nàng vừa nói, vừa đi đến cạnh Đồng lão gia, đưa tay nắm lấy gậy gỗ trong tay hần.

“Không cần làm nữa, người thắng rồi.” Nàng nói. “Ta dạy cho người cái gì?”

Trên mặt tiểu cô nương thanh tú tràn đầy hung hãn, Đồng lão gia không khỏi dời mắt đi.

“Người nói, dạy người rán ** trong dầu có được không?” Nàng chậm rãi phun ra từng chữ, lộ ra hàm răng trắng mịn.(ở đây có hai dấu ** không biết là tác giả muốn rán gì)

Đồng lão gia không thể che dấu chấn động trên khuôn mặt, kinh ngạc nhìn nàng, nàng, nàng, ... đã biết.

Cổ Thập Bát Nương nhếch miệng cười, cánh tay kia nhất lên, thả hai khối ** vào trong chảo dầu, nhất thời bùng một tiếng, khói bốc lên nghi ngút.

“Người điên rồi.” Sắc mặt Đồng lão gia đại biến xông ra cửa.

Lần này nổ lớn, khiến cả nồi dầu cũng bị nghiền nát, một mảng khói bụi ngập trời, những dược sư xung quanh bắt chấp nồi chảo trong tay, mọi người đều ôm đầu ngồi xuống tránh né.

Biến hóa nhanh chóng, khiến cho bốn phía một mảnh kinh hãi, nhưng dược sư trên đài đều đã đứng lên đi về phía trước vài bước, trên mặt đầy nghi hoặc khó hiểu.

“Sao vậy?” Mọi người nhao nhao hỏi.

“Cổ nương tử thua nên bức tức làm nổ tung nồi dầu của Đồng lão gia rồi.” Mọi người la hét loạn xạ, tràng diện nhất thời rộ lên.

Sắc mặt Cổ Lăng Vân biến hóa không ngừng, hai bay buồng lông bên người chột siết chặt.

“Hồ nháo.” Khang lão tức giận, lạnh lùng quát lên, gọi người đem nước qua, sau một hồi xử lý, dọn dẹp, tràng diện hỗn loạn mất ổn định lại, lúc này Đồng lão gia cùng Cố Thập Bát Nương cũng không bị thương, chẳng qua mặt mày xám tro cực kỳ thảm hại.

“Cố Tương, ngươi quá ngoan liệt!” Khang lão tức giận quát.

Cố Thập Bát Nương bụi bám đầy mặt, không thấy rõ thần sắc của nàng.

Chỉ nghe nàng nhàn nhạt nói vâng ạ.

“Đồng được sư, ngươi không sao chứ?” Khang lão nhìn Đồng lão gia một bên, thân thiết hỏi.

Về mặt Đồng lão gia kinh hoàng, dường như bị khiếp sợ rất lớn, sắc mặt trắng bệch, thân thể phát run.

“Không...Không...” Giọng hắn run rẩy, ánh mắt rơi tự do, cuối cùng dừng lại trên người Cố Lăng Vân, nhắc chân muốn tiến về phía ông ta, chợt lại thấy ánh mắt Cố Lăng Vân liền ngưng lại.

“Đồng lão gia, ta thua, ngươi còn chưa nói muốn ta dạy bí kỹ gì của sư môn.” Giọng nói Cố Thập Bát Nương âm dương quái khí vang lên sau lưng hắn.

“Cút đi, người nào hiếm lạ sư môn bí tịch của ngươi.” Đồng lão gia đột nhiên hét lên.

Xem ra Đồng lão gia thật sự bị tức giận, cũng đúng thôi, người nào bị phá hỏng như vậy cũng trở nên tức giận, về mặt của mọi người hiểu rõ, nhìn về Cố Thập Bát Nương thần sắc bất thiện.

Quả nhiên một đường xuôi gió thuận buồm quen rồi thành hư, không chấp nhận bị thua mà.

Đối với ánh mắt mọi người, Cố Thập Bát Nương làm như không thấy, nàng chỉ nhìn Đồng lão gia, nán lại nghe xong những lời này, bên miệng hiện lên nụ cười buốt lạnh.

“Đúng vậy, người chết còn muốn bí kỹ sư môn người khác có tác dụng gì...” Nàng thì thầm nói, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy, người ngoài chẳng qua chỉ thấy miệng nàng khẽ nhúc nhích.

Nói xong những lời này, nàng cười ha ha vài tiếng, xoay người liền đi.

“Quá hoang đường rồi.” Sắc mặt mười vị được sư không tốt, thấp giọng nói.

Sau khi trấn an mọi người, đại được hội tiếp tục được tiến hành, náo loạn này xảy ra, ngược lại để cho hai người mạnh nhất bỏ dở trận đấu, đối với những được sư khác đây chính là cơ hội tốt, bớt đi hai đối thủ cạnh tranh, không nói đến đối thủ, thắng còn được tiền cược, được hội rạng danh làm sao hấp dẫn mọi người nhiệt huyết bằng tuyệt kỹ cao đồ cùng bí kiếp, thậm chí Liễu Khoan cũng đã quên chuyện tìm Cố Thập Bát Nương để rửa nhục mà tham gia thi đấu, Cố nương tử tại trận đấu được vừa rồi thất bại, mặc kệ bại trong tay ai, người chiến thắng cuối cùng là hắn, vì vậy danh xưng đệ nhất của hắn xứng đáng với tên thực.

Tiếng động âm ỉ phía sau Cố Thập Bát Nương không nghe thấy được, nàng bước vội ra ngoài, thậm chí không xem đám người Bành Nhất Châm và Linh Bảo có đuổi theo hay không, nàng đi cực kỳ khoan khoái, đến cuối đường mới bước chậm lại, nhìn đại môn.

“Thập Bát Nương.” Một bóng người đột nhiên ngăn nàng lại.

Cố Thập Bát Nương lão đảo, không kịp dừng chân nên va vào người nọ.

“Vương lão chương quỹ...” Nàng nhìn người trước mắt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Chuyện gì vậy?”

“Cố nương tử, ngươi không sao chứ.” Vương Nhất Chương ân cần hỏi, tuy trên mặt đầy tro, nhưng không che được khuôn mặt trắng bệch của tiểu cô nương, “Vừa rồi sao lại thế này...”

Ông ấy thao thao bất tuyệt.

“Vương lão tiên sinh, thứ con đi trước một bước...” Cố Thập Bát Nương lên tiếng ngắt lời, muốn nhất chân đi.

“A, Cố nương tử...” Vương Nhất Chương vội đưa tay ngăn nàng lại, ông cũng biết Cố nương tử khẳng định rất mệt, nhưng một cùng diện kiến người này so ra vẫn đáng giá hơn, hắn chỉ sang bên cạnh, nói nhỏ, “...Đi gặp một người...”

“Gặp ai? Con hiện tại...” Cố Thập Bát Nương nhìn theo tay ông, trong miệng còn vội vàng nói.

Lời nói của nàng dừng lại, nhìn thấy một nam tử tuấn tú khí phách toàn thân quý khí đang chậm rãi đến, hắn bước đến, một mặt đưa tay nâng mũi lên, lộ ra ngũ quan sắc xảo.

Văn Quận vương hướng cô nương thần sắc kinh ngạc gật đầu một cái, muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy sắc mặt cô nương kia đột nhiên thay đổi, tay nàng ôm ngực, phụt một tiếng, phun ra một bùm máu.

Máu tươi như đóa hoa kiêu diễm nở rộ trên vạt áo màu vàng của hắn, mà người nọ thì đang lao đảo sắp không trụ được nữa, hắn sốt ruột bước nhanh đến, đưa tay đón nâng vào lòng.

(Editor: cảnh gì đây, chời oiiii, cảnh gì đây!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Độc vong

Edit: QR2

“Tiểu thư...” Linh Bảo vừa chạy vừa thở hồng hộc, đứng trước cửa, nhìn xung quanh lại không thấy bóng dáng của Cố Thập Bát Nương đâu.

“Rõ ràng lúc này đi hướng này mà...” A Tứ chạy theo cũng nhìn ngó xung quanh.

“Mấy vị là người nhà của Cố Nương Tử sao?” Một giọng nói truyền đến, một lão giả sắc mặt hòa ái, cười hỏi.

Mấy người Linh Bảo gật đầu.

“Là Vương lão chủ quỹ của Bảo Hòa Đường.” Hai người cũng nhận ra ông.

“Chuyện là thế này, có người đang cần gấp một vị thuốc, nên mời Cố Nương Tử đi, các người về nhà trước, thông báo cho phu nhân một tiếng.” Vương Nhất Chương chậm rãi nói, trên mặt luôn mỉm cười nhưng thoạt nhìn nụ cười này rất gượng gạo.

“Như vậy tiểu thư sẽ rất mệt mỏi...” A Tứ xụ mặt nói mang theo mấy phần oán giận.

Linh Bảo nhìn hắn ý nói đừng nhiều lời, lần đó Cố Hải bị bắt giam, có thể bình an thoát khỏi hiểm cảnh hoàn toàn là do sự giúp đỡ của Văn Quận Vương mà Vương Nhất Chương cũng giúp đỡ rất nhiều trong đó, tiểu thư đã nói Vương Nhất Chương đã dùng tính mạng để tạo cho người một cơ hội.

Mặc dù bên ngoài nhìn tiểu thư như người trở mặt vô tình, xoay người vô nghĩa nhưng nàng biết rõ tiểu thư là người tri ân đồ báo*, đối với Vương Nhất Chương nàng tôn kính và tin tưởng.

*tri ân đồ báo: Nhận ân huệ của người khác nhất định sẽ báo ơn.

“Chúng ta đã biết, sẽ về nói lại với phu nhân.” Linh Bảo mỉm cười nói.

Vương Nhất Chương gật đầu, nụ cười khổ trên mặt càng sâu.

“Tiểu thư đang rất mệt mỏi, kính mong Vương lão tiên sinh thông cảm, chăm sóc người nhiều hơn.” Nhìn thấy ông muốn đi, Linh Bảo chân chò trong chốc lát mới cất tiếng.

Vương Nhất Chương gật đầu nhưng cũng không quay đầu lại, ông sợ nếu quay đầu chính mình sẽ không kìm nén được cảm xúc.

Nhìn Vương Nhất Chương bước đi vội vã, A Tứ gãi đầu: “Xem ra bệnh nhân của Vương lão tiên sinh bị bệnh rất nặng, nhìn ông có vẻ nôn nóng...”

Lúc này Bành Nhất Châm và mấy người Tín Triều Dương cũng đều đi ra, Linh Bảo nói lại lời nói của Vương Nhất Châm cho bọn họ biết. Mặc dù đối với việc Vương Nhất Chương mời Cố Nương Tử đi điều chế được vào ngay lúc này có chút không vui, nhưng nghĩ rằng Vương Nhất Chương khẳng định rất gấp, có thể nhịn không cắt ngang trận đấu đã là không tệ rồi.

“Ta nghĩ lần này Liễu Khoán thắng chắc.” Bành Nhất Châm sờ cằm kết luận.

“Chỉ cần không phải cái người Đồng lão kia thắng là được.” Tín Triều Lăng nói.

Linh Bảo vội vã mang A Tứ về nhà báo cho Tào thị biết để bà khỏi lo lắng.

“Để xem trận thi đấu này, ta đã xin nghỉ vài ngày nếu không đi làm nữa đoán chừng Đồng gia sẽ đuổi việc ta mất...” Bành Nhất Châm cười ha ha cũng cáo từ.

“Thật không thú vị, tạo sao lại thua hồ đồ như thế...” Tín Triều Lăng đá cục đá dưới chân, không vui kêu tùy tùng: “Đưa xe đến, đi thôi.”

Quay đầu lại thấy Tín Triều Dương vẫn đứng bất động tại chỗ.

“Đại ca, đi thôi, bị hun làm người toàn mùi thuốc, mau về tắm rửa một cái...” Tín Triều Lăng hô to.

“Đệ xem” Tín Triều Dương chỉ tay xuống đất.

“Cái gì?” Tín Triều Lăng không hiểu hỏi.

Trên mặt đất đầy dấu chân, có một vết tỏ dưới ẩn dưới lớp tro bụi, không nhìn kĩ căn bản sẽ không thấy.

“Cái gì thế?” Tín Triều Lăng lại gần.

“Máu...” Tín Triều Dương nói thật nhỏ.

Bên ngoài phủ Văn Quận Vương uy nghiêm hiên hách, cấm vệ quân đứng nghiêm, mọi người đi trên phố tự động đi đường vòng, không ai dám đến gần, một chiếc xe ngựa cực kì bình thường đang chạy nhanh đến, xông thẳng vào cửa, cũng không định chạy chậm lại.

Ngoài cửa cấm quân hét lớn, sát khí tăng vọt, rút kiếm khỏi vỏ.

Màn xe bị vén lên, lộ ra vẻ mặt đầy lo lắng của Vương Nhất Chương, ông chấp tay, báo danh với cấm vệ quân.

Hiển nhiên cấm vệ quân đã được dặn dò, nhanh chóng lui ra, mặc cho xe ngựa chạy thẳng một mạch vào trong, cửa chính từ từ được đóng lại.

Trong phòng thanh u (thanh tịnh và xinh đẹp), bóng người lay động, thị nữ vội vàng ra vào có trật tự.

“Thế nào rồi?” Văn Quận Vương đứng sừng sững, nghiêm giọng hỏi.

Trước mặt có ba người, mái tóc hoa râm, trên người mặc quan phục của thái y, trên trán mồ hôi chảy đầy, bọn họ đồng loạt khom người.

“Bẩm Quận Vương, cô nương này... chỉ là lao lực quá độ, hao tổn tinh thần trong thời gian dài...” Bọn họ nói.

“Lao lực quá độ lâu ngày?” Văn Quận Vương lặp lại một lần: “Chỉ như vậy thôi?”

Lão thái y liếc mắt nhìn nhau, trịnh trọng nói phải.

Trong phòng yên lặng một lúc, Vương Nhất Chương vội vã tiến vào, phá vỡ không khí này.

“Đi xuống đi.” Văn Quận Vương khoát tay nói.

Mấy thái y thở dài nhẹ nhõm, nuối đuôi nhau thối lui ra ngoài.

“Quận Vương, thái y nói sao?” Vương Nhất Chương thất lễ hỏi.

“Không có bệnh.” Văn Quận Vương nói: “Là mệt nhọc.”

“Mệt nhọc?” Vương Nhất Chương sùng sốt nói.

Sau tấm bình phong truyền ra tiếng hô nhỏ của thị nữ.

Vương Nhất Chương luống cuống tiến vào trước, Văn Quận Vương hơi chần chờ cũng cất bước theo sau.

“Quận Vương” Sắc mặt thị nữ kinh hoàng, tay run run cầm khăn tay màu trắng.

Trên khăn màu máu đỏ tươi, nhìn rất đáng sợ.

“Lại học máu?” Vương Nhất Chương run rẩy hỏi: “Chuyện này... Chuyện này... Làm sao có thể mệt mỏi đến mức độ này?”

Chân mày Văn Quận Vương cũng nhíu lại.

“Đây là y quan tốt nhất Thái Y viện, cũng là đại phu nổi tiếng nhất Đại Chu...” Hần nói nhỏ, ý nghĩa không nói cũng hiểu.

Vương Nhất Chương há hốc mồm, còn muốn nói gì nữa, chợt thấy Cố Thập Bát Nương đưa tay vỗ thành giường mấy cái.

“Ha.. Ta biết... Ta biết rồi...” Giọng nói nàng khàn khàn, hình như còn có ý cười.

“Cố Nương Tử.” Vương Nhất Chương vội đi tới trước giường, cao giọng nói.

Khóe miệng Cố Thập Bát Nương còn lưu lại một vết máu, tiếng kêu nhỏ này làm nàng từ từ mở mắt ra, trong nháy mắt có chút thất thần, đây là đang hoang mang không biết mình ở chỗ nào.

“Người... té xỉu. Đây là phủ Văn Quận Vương...” Vương Nhất Chương khẽ nói, thân hình hơi tránh ra.

Tầm mắt Cố Thập Bát Nương tập trung trên người Văn Quận Vương, lập tức muốn chống đỡ thân mình ngồi dậy.

“Dân nữ tham kiến Quận Vương...” Nàng nói.

Vương Nhất Chương muốn ngăn cản nhưng nghĩ đến lễ nghi tôn ti, đành phải nhin xuống.

“Không cần đa lễ.” Văn Quận Vương lạnh nhạt nói.

Cố Thập Bát Nương còn muốn đứng dậy xuống giường, bị Vương Nhất Chương ngăn cản thì đơn giản chấp tay trước ngực thi lễ, không có quỳ gối khấu đầu.

“Cố Nương Tử, người cảm thấy thế nào?” Vương Nhất Chương lo lắng hỏi: “Thế nào lại đột nhiên té xỉu, còn...”

Cố Thập Bát Nương đã nhìn thấy khăn nhuộm máu trong tay thị nữ, chợt nhếch miệng cười.

“Ta bị trúng độc.” Nàng nói.

Giọng nói lạnh nhạt giống như chuyện này không quan trọng, thậm chí còn có vẻ vui sướng.

Vương Nhất Chương và Văn Quận Vương ngăn ra.

Nàng vừa nói xong, mặt liền biến sắc, phun một búng máu ra ngoài, thị nữ bị dọa sợ hét chói tai.

“Cố Nương Tử...” Vương Nhất Chương đưa tay đỡ nàng, giọng nói run rẩy.

“Ha...Ha...” Cố Thập Bát Nương cũng không thêm đề ý: “Không sao, không có việc gì...”

Không có việc gì? Vương Nhất Chương nhìn Văn Quận Vương, thấy vẻ mặt hắn cũng nặng nề, ngay cả thái y còn không chẩn đoán được là trúng độc, vậy mà nói không có chuyện gì?

“Ta kịp thời rút lui, không tiếp tục lọc dầu, lão già kia vẫn điều chế đến cuối cùng, hơn nữa ta đã trả lại, tăng thêm nhiều dược liệu...” Cố Thập Bát Nương ha ha cười nói, vẻ mặt nàng quái dị vô cùng, như điên như dại: “So với ta, lão còn thảm hơn.”

“Lão?” Vương Nhất Chương ngăn ra, chợt sáng tỏ, kêu lên: “Đồng Vinh Sơn.”

Lúc này phía sau miếu Dược Vương, trong một căn phòng nhỏ, cửa sổ khép kín truyền ra một tiếng ho bị đè nén.

Đồng lão nhìn vũng máu to dưới đất, khoe miệng còn dính máu, ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, in bóng trên mặt lão làm vẻ mặt lão ta tăng thêm sự vụn vặt, kinh khủng.

“Su phụ... Cứu ta...” Hắn cất giọng run run, nhìn về người đang đứng quay lưng với lão, Cổ Lăng Vân.

“Người yên tâm, vô sắc vô vị, nàng ta sẽ không tra ra được cái gì, vô bằng vô có, chính nàng cũng biết bằng không sẽ không vội vã rời đi như thế mà không phải là trước mặt mọi người bất chúng ta...” Cổ Lăng Vân lạnh nhạt nói.

“Không phải...” Đồng lão khẽ run rẩy, muốn há mồm nói chuyện lại ho ra một búng máu, một tay che ngực một tay đưa về phía Cổ Lăng Vân: “Su phụ, giải độc cứu ta...”

Cổ Lăng Vân từ từ xoay người, vươn tay ra.

“Lần này người hít hơi nhiều, chỉ cần về sau không lọc dầu, thì bệnh sẽ không nặng hơn...” Hắn chậm rãi nói, trên mặt là nụ cười thản nhiên: “Năm đó, lão già kia không biết gì cả, cho nên bất tri bất giác tự độc chết chính mình.”

Sắc mặt Đồng lão tốt hơn đôi chút nhưng ngực lại không ngừng đau đớn hơn, làm lão ta cảm thấy nghi ngờ vô cùng.

“Su phụ... Vậy... Sao ta lại thấy khó chịu như vậy...” Hắn khàn khàn hỏi.

Cổ Lăng Vân từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt âm hàn.

“Đó là bởi vì vừa nãy ta lại cho người hít một loại độc khác...” Hắn chậm rãi nói.

“Su phụ...” Đồng lão không thể tin được nhìn hắn.

Cổ Lăng Vân vẫn cũng chỉ nhìn hắn, vẻ mặt lạnh nhạt.

Sắc mặt Đồng lão càng đáng sợ, nhanh chóng bắt được tay Cổ Lăng Vân, giống như muốn khảm vào da thịt hắn.

“Sư phụ...” Hần phát ra vài tiếng rời rạc: “Vi...”

Hần há miệng muốn nói lại phát hiện không có cách nào phát ra tiếng, sắc mặt càng ngày càng dữ tợn.

“Ngươi yên tâm đi đi, ta sẽ báo thù cho ngươi.” Cổ Lăng Vân khẽ nó, đưa tay đè một cái.

Thân hình đã cứng ngắc như cây khô của Đồng lão mới ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, khí tuyệt bỏ mình.

Hai mắt hần trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Tại sao hần lại phải chết.

Bởi vì chuyện che giấu nhiều năm rốt cuộc cũng không che giấu nổi nữa rồi...

Không ngờ tiểu cô nương kia thật nhạy bén, hần biết bởi vì trúng độc này nên cao phương của Luru Công luôn thua kém người khác, kiêu ngạo như Luru Công, nhất định sẽ muốn đồ đệ bù đắp phần tài nghệ này, cho nên hần chịu lỗ vốn lấy ra Kim Vạn Ứng cao, hần biết Luru Công luôn căm ghét kẻ thù, cho nên sắp xếp Đồng lão đứng ra khiêu chiến, hai chuyện hấp dẫn thế này đủ để mê hoặc cô nương kia, để nàng toàn lực đối phó, không ngờ nàng ta vẫn có thể bình tĩnh như vậy, nếu là Luru Công ở đây, có thể sẽ suy đoán ra nhưng một tiểu cô nương mười mấy tuổi, làm sao lại có thể trong thời gian ngắn như vậy suy đoán ra được?

Không thể giữ lại tiểu cô nương này, nếu như nàng có cơ hội, nhất định sẽ tra được mình.

Ánh mắt Cổ Lăng Vân lấp lánh lại xuất hiện sát khí.

Luru Công là đối thủ cả đời của hần, không ai hiểu rõ ông ta hơn hần, đối thủ này vô cùng có địa vị và sức hút trong giới được, khi ông ta biến mất vài chục năm, Cổ Lăng Vân từng nghĩ rằng rốt cuộc thời đại của mình đã đến, nhưng không ngờ, thời gian mấy chục năm hần vẫn bị lão quỷ này dồn ép gắt gao.

Nếu như lúc này đồ đệ của Luru Công chỉ ra hần là hung thủ mưu sát ông ta, mặc dù nàng ta không bằng không có và lại Luru Công đã chết, chết không đối chứng nhưng vẫn sẽ mang đến cho hần rắc rối không nhỏ.

Hần tuyệt đối không để những chuyện như vậy xảy ra.

Giương mặt của Cổ Lăng Vân trở nên dữ tợn, lúc này Luru Công đã chết, đồ đệ cũng trúng ám toán, chỉ cần bảo vệ bản thân thật tốt, về sau muốn diệt trừ truyền nhân của Luru Công vẫn còn nhiều cơ hội, tương lai thiên hạ vẫn là của Cổ Lăng Vân hần.

Cho nên làm sao hần có thể giữ lại Đồng lão, manh mối duy nhất này, chỉ có chết, mới có thể hoàn toàn cắt đứt manh mối.

Cúi đầu nhìn thi thể đã cứng, Cổ Lăng Vân chậm rãi thở hắt ra, như trút được gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Dang dở

Edit:mtttrang

“Không có chứng cứ sao?” Văn Quận Vương đạm mạc hỏi.

“Sư phụ của ta thậm chí không biết chính mình bị trúng độc khi nào...” Cổ Thập Bát Nương thì thảo nói, trên mặt lúc này không còn ngoan lệ như mới vừa rồi đánh Đồng lão gia ở được hội. Nàng che đậy hơi nước dâng lên trong mắt, “...Đến lúc ông ấy biết được đã... Thử nghĩ một người như sư phụ ta, lại không tra ra độc... Dù cho có chờ đợi được hội kết thúc cũng có ý nghĩa gì? Không ai có thể điều tra ra, ngược lại khiến cho Đồng lão gia đề phòng, khiến ta không còn cơ hội báo thù.”

Hai tay nàng đột nhiên nắm chặt, “Trong khi ta lọc dầu, càng lúc càng khó chịu, chợt nhớ đến lúc sư phụ ta lọc dầu cũng tổn sức như vậy, ông ấy đã từng nói, sở dĩ khả năng kiên trì chịu đựng trong lúc nấu cao không tốt, vì thế mỗi lần lọc dầu, thân thể cũng suy yếu theo một lần, về sau ông ấy đoán được là khói trong lúc lọc dầu khiến cho độc tố trong cơ thể ông phát tác nhanh hơn, nhưng ông không biết thật sự là loại độc gì, và từ đâu đến, trúng độc khi nào... Trong nháy mắt đó ta gộp mọi chuyện lại một lần, đoán ra đó là...”

“**” Vương Nhất Chương nói.

Cổ Thập Bát Nương gạt đầu, tay nàng nhẹ nhàng vuốt ngực, “Thực ra ban đầu ta vốn không nắm chắc, cho đến khi ta đem ** bỏ vào nồi dầu của lão

tặc kia, thấy vẻ mặt của hắn như gặp quỷ, liền xác định...”

Nói đến đây, nàng cười ha ha một lần nữa, khoe miệng cười trào ra một tia máu.

“Hắn tưởng ta sẽ tranh đệ nhất, hắn cho rằng dù ta phát hiện thân thể không khỏe, cũng không bỏ dở giữa chừng...” Nàng ôm ngực, lớn tiếng cười nhưng lệ cũng đã rơi ra, “Đệ nhất cái gì, cao phương bí tịch cái gì, sao có thể so với sư phụ, sư phụ mới là quan trọng...”

“Thập Bát Nương.” Vương Nhất Chương đau lòng nói, tâm tình ông hiện tại ngửi vị tạp trần, “Con cũng quá lỗ mãng, nếu biết là âm mưu của địch, phải từ từ mà tính, con đây đã thương địch thủ 100 nhưng tự hại chính mình đến 80 rồi biết không.”

Không thể phủ nhận, Cố Thập Bát Nương thả hai khối ** vào nồi dầu của Đồng lão gia, tạo thành khói độc đương nhiên trực tiếp xông thẳng vào hắn trước, mà nàng bên cạnh cũng khó tránh khỏi bị nhiễm khói độc đó.

Nàng khẽ mỉm cười, lau vết máu trên khoe môi, thanh âm chợt trầm xuống, “Con biết, con biết lần này con lỗ mãng, nhân mạng biến đổi khó lường, có một số việc khi ấy không làm, chỉ cần lướt qua vài giây, đời này không còn có cơ hội lần nữa, Cố Thập Bát Nương con cũng không phải quân tử báo thù mười năm chưa muộn, con chính là khoái ý ân cứu phải trả ngay lập tức.”

Tĩnh tĩnh Cố Thập Bát Nương, Vương Nhất Chương hiểu rõ, nghe như vậy thì thở dài vỗ vai cô nương này, không nói gì thêm.

“Quấy rầy Quận vương, tiểu nữ xin phép cáo lui.” Cố Thập Bát Nương cúi đầu nói.

Vương Nhất Chương lo lắng, chân chừ nhìn về phía Văn Quận vương.

“Nếu người này có tâm hại người, chỉ sợ còn có hậu chiêu, người cứ tạm thời ở lại đây.” Văn Quận vương chậm rãi nói.

“Sao dám quấy rầy Quận vương...” Cố Thập Bát Nương cung kính nói.

Vương Nhất Chương hướng nàng lắc đầu còn cố nháy mắt, giọng nói của Cố Thập Bát Nương ngày càng nhỏ, mới vừa rồi nàng vội vã ly khai, chính là phòng bị hậu chiêu của Đồng lão gia, không biết trở lại sẽ là cái gì.

“Không có chứng cứ sao...” Văn Quận vương lại nhàn nhạt nói, từ từ xoay người, “Trên đời này quyết định sinh tử một người, chẳng lẽ muốn chứng cứ không thể có sao?”

Lúc này tiếng nói cười vang vọng bên trong Dược Vương miếu.

Đấu dược kết thúc, không ngoài dự đoán, Liễu Khoán vì tranh giành đệ nhất của Đấu dược hữu danh vô thực kia trở nên mạnh mẽ vô cùng, thắng liền ba vị dược sư, lấy được đệ nhất như ý.

Bây giờ hắn ở trên đài vô cùng sung sướng, Cố nương tử hơn hẳn một đầu, tại đấu dược nháo đến dọa người như vậy, thật không tính là gì.

Vào lúc không khí đang náo nhiệt bên trong, thì ngoài cửa lại một trận náo loạn.

Mọi người vội vàng quay lại phía sau, chỉ thấy một đội cấm vệ quân của Đại Chu mặc giáp đen tiến vào, rất nhanh bao vây Dược Vương miếu, mang theo nồng đậm sát khí.

Cấm vệ quân đột nhiên xuất hiện khiến cho mọi người hít thở không thông.

“Cái gì?”

Nghe xong ngọn nguồn từ thủ lĩnh cấm vệ quân, mọi người ở đây nhất thời biến sắc.

“Cố nương tử bị Đồng Vinh Sơn hạ độc ám hại.” Khang lão thất thanh hô, “Độc là **”

Lời này nói ra khiến cho những dược sư sau trận đấu nhất thời biến sắc, nhiều người vội ôm cổ ho khan liên tục.

“Trời ơi, ta bào chế ** rồi.”

“Đầu ta thật choáng.”

Người kêu la kẻ hô hào, không khí loạn thành một đoàn, nụ cười trên mặt Liễu Khoán cũng đông cứng lại.

Hắn.hắn cũng bào chế ** giống Cố Thập Bát Nương, mặc kệ người khác trúng độc hay không, hắn nhất định là trúng độc.

Liễu Khoán lao đảo vài bước, chợt ôm ngực, há miệng phun ra một búng máu.

“Ta...” Hắn khàn giọng hét lên một chữ, thẳng tắp bỏ nhà xuống đất.

Ta...thật xui xẻo.

Biến cố xảy ra khiến cho tình hình giữa sân càng thêm hoảng loạn, nếu không phải cấm vệ quân ở đây, chỉ sợ tình trạng không thể khống chế.

“Đồng Vinh Sơn ở đâu?” Khang lão tức giận quát.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới nhớ một đoạn thời gian không thấy Đồng lão gia, bọn hắn cho rằng vì hành động của Cố nương tử nên Đồng lão gia khó chịu, nên tránh gặp bọn hắn, chẳng lẽ âm mưu bất thành nên bỏ trốn rồi.

“Lục soát” Cấm vệ quân ra lệnh một tiếng.

“Cố lão?” Có người chợt hỏi.

Cố Lăng Vân là sư phụ của Đồng Vinh Sơn, đồ đệ có chuyện, ông ta...

Ánh mắt mọi người giao nhau, lóe lên những ngờ vực vô căn cứ.

“Vinh Sơn.” Một tiếng hô thất thanh bên trong phòng vang lên.

“Là tiếng Cố Lăng Vân.” Khang lão cùng mấy người liếc nhìn lẫn nhau, bất chấp cấm vệ quân ở trước, nhanh chóng hướng nơi thanh âm phát ra mà chạy đến.

Cấm vệ quân hung hãn một cước đá văng cửa phòng, mọi người tràn vào ngạc nhiên đứng lại chứng kiến tràng diện trong phòng.

Cố Lăng Vân nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, tay ôm lấy thi thể Đồng lão gia.

“Vinh Sơn đây là chuyện gì? Đây là chuyện gì?” Mặt ông ta tràn đầy kinh hãi cùng phẫn nộ, khàn giọng ôm đồ đệ trong lòng hô, “Là kẻ nào, là ai đã hại người.”

“Người nào hại hắn?” Khang lão trầm mặt đi vào bên trong, nhìn thấy Đồng Vinh Sơn quả nhiên trúng độc mà chết, “Hắn hại người, đương nhiên ác giả ác báo.”

“Người nói vậy là có ý gì?” Cố Lăng Vân ngẩng đầu, thần sắc ngạc nhiên, trong mắt còn có tức giận.

“Chẳng lẽ Cố lão không hiểu ý ta sao?” Khang lão nhìn ông ta, đôi mắt tựa hồ muốn nhìn thấu tâm can.

“Khang Thanh Mân rốt cục người có ý gì hả?” Cố Lăng Vân giận dữ đứng lên, lớn tiếng nói.

Đồ đệ của ông ta đều chạy sau lưng sư phụ, trốn mất với Khang lão.

Mà rất nhiều được sư sắc mặt hung tợn vây quanh bọn hắn, ăm ỉm đòi giải được, tình hình vô cùng rối ren.

“Tất cả im miệng! Giải về hết cho ta.” Thủ lĩnh cấm vệ quân vùng tay lên.

Ba ngày sau, một đám được sư trong tù được thả ra, về mặt ai nấy đều mệt mỏi, tinh thần thì hoảng loạn, nhưng đứng bên ngoài đại lao, nhìn phố xá náo nhiệt, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Sự tình cuối cùng đã được điều tra rõ, mọi người hãy xem như chuyện to hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không...Xóa bỏ hiểm nghi lẫn nhau.” Tề lão lau mồ hôi vương trên những nếp nhăn, nhìn mọi người, ánh mắt chú trọng hướng về phía nhóm người Cố Lăng Vân, chấp tay với ông ta.

Sắc mặt Cố Lăng Vân vẫn khó chịu như cũ.

“Có đồ đệ như vậy, coi như thể diện mất hết.” Tề lão lại nói.

Sự tình điều tra đã rõ, tất cả đều do Đồng lão gia mua chuộc hai tên gia đình phối được, động tay động chân vào hai khối **, tuy nhiên không tra ra được cụ thể đó là loại độc gì, nhưng mà bào chế theo đúng phương pháp như Cố Nương Tử đã chỉ, cho chó mèo dùng quả nhiên thổ huyết mà chết.

Động tay chân vào ** mục đích đầu độc Cố Thập Bát Nương, ở Đẩu được khi đó sử dụng một khối, cùng với một khối bên cạnh nung tán vào trong lúc lọc dầu, mà Đồng lão gia cuối cùng bị Cố nương tử thả hai khối ** vào nồi dầu nên hiển nhiên trúng độc mất mạng/

Nếu lúc đó hắn ta không mang hai khối ** bỏ vào gian phòng gỗ của Cố Thập Bát Nương, có lẽ cũng không nhận kết cục như vậy, có thể thấy được hại người thành ra hại chính mình.

Ân oán lúc trước của Đồng lão gia cùng thầy trò Cố Thập Bát Nương và Lưu Công nhóm được sư đều biết rõ.

“Không nghĩ đến lòng dạ hắn lại hẹp hòi độc ác như vậy.” Chúng được sư nhao nhao lắc đầu, cảm thấy hồ thẹn vô cùng.

Ánh mắt đối với Cố Lăng Vân cũng thêm vài phần đồng tình, cũng có không ít ánh mắt vui sướng khi người gặp họa.

Tuy ông ta là sư phụ không có tham gia, nhưng có đồ đệ như vậy, sư môn cũng phải chịu tiếng xấu, xem ra mấy năm sau Cổ Lăng Vân muốn trở mình cũng khó.

“Tiểu Liễu gia...” Tề lão xoay lại nhìn Liễu Khoan đang đứng phía sau mình.

Ba ngày ngắn ngủi, nháy mắt hán ta như già đi mười tuổi, râu tóc vậy mà điểm chút hoa râu.

“Sau này chỉ cần không cần luyện cao...” Khang lão thở dài, đưa tay vỗ vai hán.

Cổ Thập Bát Nương đã nhờ Vương Nhất Chương nói cho bọn họ, độc này nhờ nhiệt dầu dẫn, chỉ cần tránh nhiệt dầu thì không sao.

Liễu Khoan khó khăn ngẩng đầu trông rỗng cười to vài tiếng, trong mắt mờ hồ có giọt lệ tràn ra, tặc nhân đã chết, hận ý ngập tràn trong lòng hán cũng không có cách nào hóa giải.

“Đại được hội, Liễu mỗ kiếp này tuyệt đối không bao giờ đặt chân đến một lần nữa.” Hán chậm rãi phun ra từng chữ, ánh mắt đảo qua mọi người, “Đồng ngành tương kỵ, lòng người khó lường, tranh chấp không bằng sau này đừng tái ngộ.”

Mọi người nghe vậy sắc mặt đều trở nên buồn bã, nhìn Liễu Khoan phát tay áo bỏ đi.

Từ lúc đó về sau Liễu Khoan hoàn toàn không đụng đến cao dược, dốc lòng bào chế dược hoàn từ dược liệu, trở thành thiên hạ đệ nhất danh coi như là trong họa có phúc không cần nhắc đến.

Mọi người cũng không còn tâm trạng để trò chuyện, vội vàng tản đi, đại dược hội là này thật sự là kinh tâm động phách, mọi người nhanh chóng trở về tịnh dưỡng phục hồi tâm thần hết hoảng của mình.

“Trách không được lão Lưu Công hán cũng không muốn tham dự, cứ thế mà mai danh ảm tích...” Một lão dược sư thở dài nói.

“Ta còn nhớ rõ một lần tổ chức đại dược hội, một đám mười mấy người ngăn không cho Lưu Công vào, lão nhân gia hán đáp ứng hào một tiếng, kết quả sau này hán không bao giờ từ, lại còn đưa qua một bức thư chữ thật to...” Dược sư kia vuốt râu nói, ánh mắt nhìn lên bầu trời xa xăm, hồi tưởng lại chuyện cũ, “Các ngươi, có còn nhớ trên đó viết gì không?”

“Tu hiệp gặp người không hợp, tâm ma ắt có trời thấu, nghiệp thành là ước nguyện của ta, không cần công danh...” Khang lão chậm rãi nói.

Xem ra chuyện này chỉ sợ là lần cuối của đại dược hội rồi... Trong lòng mọi người ngũ vị tạp trần.

“Những kẻ bại hoại này dù sao cũng là số ít, chư vị không thể vì chuyện nhỏ như vậy ảnh hưởng đến đại cục, thế gian này thiện ác song song tồn tại vốn không thể tránh né, chẳng lẽ chỉ vì một Đồng Vinh Sơn, mà xem tất cả dược sư đều là tiểu nhân lòng dạ ghen tị hẹp hòi vậy sao?” Cổ Lăng Vân trầm giọng nói.

Lời này cũng đúng, mọi người trầm mặc một khắc, tâm trạng cuối cùng trở nên tươi sáng hơn, ước định ngày tái ngộ, rồi chấp tay cáo biệt.

Khi bóng đêm dần buông xuống, bảy tám chiếc xe ngựa chậm rãi dừng bên ngoài một khách điểm nhỏ.

Sau khi cho những tên gia đình hầu hạ lui xuống, phái các đồ đệ đi dùng bữa, Cổ Lăng Vân xoa vai ngồi xuống ghế, thở dài một tiếng.

“Thật là tổn thất không nhỏ...” Ông ta nhỏ giọng thì thào, thất thần nhìn khói xanh tỏa ra từ ngọn nến trên bàn, “Cũng không biết nha đầu kia bị thương bao nhiêu phần...”

Cổ Thập Bát Nương tựa hồ như biến mất, mặc dù không có nửa điểm tin tức, đối với Cổ Lăng Vân mà nói, không có tin tức đồng nghĩa với tin xấu, nha đầu kia nhất định không chết.

Tổn thất Đồng lão gia cùng hai cái cao thủ phối dược, còn mất hai khối ** đương nhiên không trọng yếu, mà quan trọng là độc dược năm đó cơ duyên xảo hợp có được ở quốc gia khác, lần này mất đi, không dễ gì có lại được.

“Nha đầu chết tiết này, phải tìm cơ hội khiến người chết thật khó coi...” Về mặt Cổ Lăng Vân trở nên hung tợn, giọng nói lạnh lẽo.

“Chỉ sợ người không có cơ hội này rồi...” Bỗng bên ngoài cửa vang lên một giọng nói khàn khàn

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Cùng chết

Cổ Lăng Vân kinh hãi, đột nhiên cơ thể căng cứng, nghiêng đầu nhìn về phía có giọng nói.

Âm thanh mở cửa vang lên kéo kẹt, một bóng người từ bóng tối bước vào, dưới ánh nến hiện ra một thân hình hơi còng, ông ngẩng đầu lên, một khuôn mặt già nua xuất hiện.

“Là người.”

Năm tháng và chất độc làm gương mặt của ông hoàn toàn thay đổi nhưng Cổ Lăng Vân vẫn nhận ra ngay, vẻ mặt hẩn kinh hoàng như gặp quỷ.

“Thấy ta không chết có phải người rất thất vọng hay không?” Lư Công chậm rãi nói, kéo cái ghế sang, ngồi xuống.

“Ta thật sự không ngờ lại là người...” Cổ Lăng Vân nhìn khuôn mặt khô già đã không nhìn ra cảm xúc của ông.

Về mặt Cổ Lăng Vân thay đổi, ngực phập phồng kịch liệt.

Trong phòng nhất thời chìm vào không khí im lặng quỷ dị, chỉ có tiếng nổ lép bép của ngọn nến.

Cổ Lăng Vân từ từ tỉnh táo lại, nhìn lão nhân trước mặt, mặt mũi khô nhăn, cặp mắt vẫn đục, toàn thân tản ra hơi thở của tử vong.

“Lúc này chưa chết nhưng cách cái chết không còn xa...” Hẩn cười lạnh nói, vẻ mặt khôi phục sự thông dong, từ từ dựa lưng vào ghế.

Lư Công chỉ cười không nói, bàn tay khô cằn gõ nhẹ lên bàn.

“Hạ Viêm là gì của người?” Chợt ông hỏi.

Khi nói ra cái tên này, giọng nói luôn bình thản lại có sự run rẩy, nỗi đau được giấu kín trong lòng dâng lên cuộn cuộn.

Đó là người thiếu niên vì mắc bệnh mà bị vứt bỏ trên đường, ông tiện tay cứu giúp chỉ vì tấm lòng thầy thuốc như cha như mẹ, không ngờ lại có niềm vui ngoài ý muốn, người thiếu niên này là một người có thiên phú về thuốc, cả đời này ông không con không cháu nên đối xử với thiếu niên đó như ruột thịt, nuôi dưỡng dạy bảo chỉ đợi cơ hội truyền lại y bát cả đời mình, không ngờ công lao nuôi dạy năm năm lại đổi lấy một đao đánh lên sau lưng.

Bị người tin tưởng nhất phản bội, nỗi đau đớn này thấm vào xương cốt.

Cổ Lăng Vân nhìn Lư Công cười giễu cợt.

“Nếu như người không giết hẩn, hẩn sẽ gọi ta một tiếng nhạc phụ đại nhân.” Hẩn sâu xa nói: “Lão già, thiếu niên đa tình chỉ tình cờ gặp gỡ mỹ nhân đã vứt bỏ công ơn nuôi dưỡng năm năm của người, muốn trách thì trách người không sinh được một nữ nhi tốt.”

“Thì ra là vậy.” Lư Công khẽ nhắm mắt, thì thảo nói.

Cổ Lăng Vân hừ lạnh.

“Ai bảo người chậm chạp không đưa sách viết thập thất phương đặc chế của Lư Công cho hẩn, nếu như người đưa cho hẩn cũng không bức bách làm hẩn nóng nảy, người đã bệnh thành như thế còn không chịu đưa sách cho hẩn.” Cổ Lăng Vân kích động nói, siết chặt tay vịn: “Bằng không hẩn cũng không tự mình tìm đề lão bất tử người phát hiện ra... Người cái lão bất tử này thật độc ác, nói hạ thù là muốn lấy mạng hẩn.”

Lư Công cười lớn, nụ cười cực kì thê lương.

Công nuôi dạy năm năm không bằng một người mỹ nữ...

Bèo nước gặp nhau không ước hẹn duyên phận nhưng tiểu cô nương kia có thể bỏ thanh danh, chỉ vì không muốn kẻ thù chạy mất mà...

“Lư Công ta bất tài, bị mù mắt một lần, nhưng mà cũng may ta không bị mù mắt lần thứ hai.” Ông ngừng cười, nhìn Cổ Lăng Vân, ánh mắt đục ngày chợt sáng lên: “Đồ nhi tốt của ta có thể giải thích nghi hoặc cho ta, vì ta báo thù, lão nhân ta chết cũng nhắm mắt.”

Cổ Lăng Vân cười lạnh, chưa kịp lên tiếng, sắc mặt chợt biến.

“Thế nào, đã phát hiện ra rồi sao?” Lư Công cười nhạt nhìn hẩn.

“Người.” Cổ Lăng Vân chợt đứng dậy, cái ghế bị đẩy ngã phát ra tiếng vang dữ dội, trong bóng đêm yên tĩnh như thế này tạo thành tiếng vang vô cùng chói tai, nhưng bên ngoài lại không có bất kì ai đến hỏi thăm, vô cùng tĩnh lặng giống như cái chết.

“Ngọn nến.” Hai mắt Cổ Lăng Vân không nén được sợ hãi, vươn ngón tay đến ngọn nến đang nhún nhảy vui vẻ, lời này vừa nói xong, cổ hẩn giống như có một đôi tay vô hình đang siết thật chặt, trong nháy mắt sắc mặt xanh mét, cổ họng chỉ có thể phát ra âm thanh ưm ưm.

Lư Công vẫn ngồi trên ghế như cũ, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn hẩn.

“Ngươi cho rằng trong thiên hạ chỉ mình ngươi biết hạ độc thôi sao?” Ông thân nhiên nói, trên miệng nở nụ cười hài hước: “Không phải ngươi vẫn luôn muốn đề đầu ta sao? Lần này ngươi có thể đạt được mong ước rồi, chúc mừng ngươi, Cổ Lăng Vân, ngươi chết trước ta một bước, trên đường xuống hoàng tuyền, ngươi đi trước ta rồi...”[code]Edit: QR - diendanlequydon[/code]

Ông nói xong rồi cười lớn, kèm theo tiếng cười này là tiếng Cổ Lăng Vân ngã phịch xuống úp mặt lên bàn, cây nến bị quét xuống đất, nháy mắt bị dập tắt, trong phòng chìm vào trong bóng tối.

“Cái gì? Cổ Lăng Vân đã chết?” Cổ Thập Bát Nương từ trên giường ngồi dậy, trên gương mặt tái nhợt là không thể tin.

Vương Nhất Chương gạt đầu: “Chết trong khách sạn, ngày đó tất cả mọi người đều bị hạ thuốc, ngủ mê mết không tỉnh cho nên không biết là ai làm”

Chợt Cổ Thập Bát Nương che ngực thờ dốt.

“Tiểu thư, người lại cảm thấy không thoải mái?” Đứng bên cạnh, thị nữ kinh hoàng, hai tay run run đưa khăn tay trắng bằng gấm qua.

“Sur phụ...” Cổ Thập Bát Nương chợt khóc như mưa, nàng không quan tâm đến việc đi giày, cứ như vậy đi ra ngoài: “Sur phụ, sur phụ vẫn chưa chết...”

Vương Nhất Chương và mấy thị nữ ngạc nhiên, vội vàng cầm xiêm áo và giày đuổi theo.

Lúc này bên cạnh vách núi, thân hình hơi còng của Lưu Công đang đứng đón gió, hán quay đầu.

“Đồ nhi tốt, sur phụ không thể bảo vệ con lâu dài chỉ có thể thay con trừ người này đi, ít nhất sur phụ mới có thể yên tâm một chút...” Ông nhìn đám sương mù dày đặc trên đỉnh núi trước mặt: “Tiểu nha đầu, con rất tốt, sur phụ rất hài lòng, cảm ơn con...”

Ông vừa nói vừa ngửa mặt lên trời cười lớn sau đó tung người nhảy xuống vách núi.

Cuối mùa thu gió nổi lên, mặc dù đã được bọc trong một lớp áo khoác thật dày, Cổ Thập Bát Nương vẫn rung mình.

“Tiểu thư...” Linh Bảo vô cùng lo lắng nói: “Thân thể người vẫn chưa khỏe, chúng ta vẫn nên quay về thôi, Vương lão chương quỹ đã phái người đi tìm, nếu có tin tức của Lưu Công sẽ báo cho người biết...”

Cổ Thập Bát Nương nhìn cánh thu hiu quạnh trước mặt, chậm rãi lắc đầu.

“Sẽ không có...” Nàng thì thầm nói.

“Sao ạ?” Linh Bảo nghe không hiểu, hỏi lại.

Cổ Thập Bát Nương đã xoay người, đi tới xe ngựa.

“Nói với Vương lão tiên sinh, không cần tìm nữa...” Nàng vừa vịn tay A Tứ bước lên xe vừa nói với Đặng Nhị.

Tiểu thư lê thân thể yếu đuối, không ngủ không nghỉ ngồi xe liên tục hai ngày, với tinh thần không tìm thấy thể không bỏ qua, mặc cho phu nhân khóc lóc khuyên bảo cũng không cản được nàng, tại sao lại đột nhiên không tìm nữa?

Đặng Nhị và mấy người Bảo Linh liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều tỏ vẻ nghi ngờ khó hiểu, nhưng cuối cùng mọi người đều có thể thờ phảo nhẹ nhõm.

Lúc này tiểu thư, theo như lời Bành Nhất Châm nói, nàng giống như một sợi da trâu bị kéo căng.

“Nói không chừng đến một lúc nào đó liền... bùm” Hai tay Bành Nhất Châm phụ họa với giọng nói phong phú làm Linh Bảo và Vương Nhất Chương sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Dĩ nhiên, chuyện này không dám nói cho Tào Thị biết.

“Tinh thần mệt mỏi quá độ dẫn đến tổn thương thân thể...” Bành Nhất Châm nói: “Y quan Thái Y Viện nói không sai...”

Mặc kệ nguyên nhân vì sao đột nhiên lại không tìm nữa, tiểu thư chịu về nghỉ ngơi là tốt rồi, Đặng Nhị vui vẻ đáp, xoay người cười lừa rồi đi trước.

“Đợi chút...” Cổ Thập Bát Nương vén rèm lên, nghiêm túc nhìn hán: “Nói cho Vương lão tiên sinh, sur phụ của ta, Lưu Công đã qua đời...”

“Cái gì?” Đặng Nhị kinh ngạc la thất thanh.

Cổ Thập Bát Nương nhìn cánh đồng rộng mênh mông, trên mặt là vết đau thương, từ nay về sau, thật sự chỉ còn một mình nàng đối mặt với cả giới được rồi.

Sur phụ, cảm ơn người đã đem chút hơi tàn giúp để tử trừ đi một cái u ác tính, đệ tử nhất định sẽ không làm người thất vọng

Lúc vừa lên đèn thì tuyết rơi, từng hạt từng hạt rơi xuống lác đác.

“Tuyết rơi rồi.” Tiểu thị nữ vươn tay ra, hạt tuyết trắng muốt rơi vào lòng bàn tay của nàng, trong nháy mắt hóa thành giọt nước, xoa người nhìn thất Cổ Thập Bát Nương đang chậm rãi đi ra, bên cạnh nàng là Tín Triều Dương một thân áo gấm xanh ngọc, tùy ý bước theo.

Nhìn thấy thị nữ mở dù đi đến, Cổ Thập Bát Nương mỉm cười.

“Tuyết rơi...” Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trời đêm trở nên sáng trong hơn rất nhiều, quay đầu nhìn Tín Triều Dương nói: “Là trận tuyết rơi đầu tiên trong năm nay đây...”

Khi bị trúng độc, Cổ Thập Bát Nương phải nghỉ ngơi khoảng một tháng mới khôi phục tinh thần nhưng vì độc này không thể giải nên đời này nàng cũng giống Liễu Khoan, không thể tiếp tục điều chế cao phương nữa.

Nhờ thời gian tĩnh dưỡng này mà sắc mặt của nàng không còn trắng bệch dọa người nữa, hơn nữa mới từ bên trong căn phòng ảm áp đi ra, trên gương mặt còn hơi ửng hồng, bông tuyết được ánh đèn chiếu rọi, nhẹ nhàng cười, nụ cười này trong treo nhưng ít đi sự lạnh lùng.

“Ngày tốt, cảnh đẹp như vậy không bằng Cổ Nương Tử ở lại sưởi ấm, uống rượu đi.” Tín Triều Dương cười nói.

Cổ Thập Bát Nương đặc biệt đến để đưa thuốc, bởi vì nàng bị bệnh một thời gian dài, có rất nhiều thuốc không cung cấp đúng hạn.

Lúc này Tín Triều Dương muốn giữ nàng ở lại, Cổ Thập Bát Nương mỉm cười, tầm mắt nhìn ra xe ngựa bên ngoài, xe ngựa đã chuẩn bị xong, yên tĩnh đậu ngoài đó, bông tuyết rơi từng hạt, một bóng người khoanh tay đứng hầu trước cỗ xe.

“Đa tạ ý tốt của đại thiếu gia.” Cổ Thập Bát Nương lại cự tuyệt, khẽ thi lễ, đi tới xe ngựa.

Tín Triều Dương đứng nghiêm túc dưới ngọn đèn ở trước cửa, nhìn cô nương kia đưa tay vịn cánh tay phu xe, góc xe treo ngọn đèn lồng soi sáng khuôn mặt đang mỉm cười của nàng.

Thị nữ thu hồi cái ô cũng không theo nàng lên xe mà lui ra, leo lên một chiếc xe nhỏ đằng sau.

Tín Triều Dương khẽ cau mày, phu xe kia không phải là A Tứ hay Đặng Nhị.

Dưới ngọn đèn đường lay động, người nam tử kia chống tay lên xe, gió rơi giục ngựa, khi quay đầu xe thì khuôn mặt tuấn tú hiện ra.

Từ trước đến giờ Tín Triều Dương đã gặp ai là không quên, ngay cả gia đình thấp kém bên cạnh Cổ Thập Bát Nương cũng vậy, hắn vừa liếc nhìn liền nhận ra người này là ai.`[code]Edit: QR - diendanlequydon[/code]`

“Là hắn.” Mặt Tín Triều Dương kinh ngạc.

“Thì ra là đã tìm được...” Hắn thì thầm tự nói.

Nhớ tới lúc này Cổ Thập Bát Nương vừa đối mặt với người này đã mỉm cười, trước kia trước mặt người khác nàng chưa bao giờ cười nhẹ nhõm mà chân thật như vậy, mà những người khác cũng bao gồm cả hắn trong đó.

Bông tuyết rơi xuống rất nhiều, vai hắn rất nhanh bị ướt nhẹp một mảnh lớn, một niềm chua xót trước nay chưa từng có lan tràn trong miệng, hắn trầm ngâm nhìn xe ngựa đã đi không còn bóng dáng.

Ngoài cửa xe gió nhẹ nhàng thổi những bông tuyết lay động, Cổ Thập Bát Nương vén rèm lên.

“Gió lạnh, nàng ngồi vào trong đi.” Linh Nguyên quay đầu lại nói.

Cổ Thập Bát Nương ừ một tiếng nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Ta muốn ra ngoài một chuyến...” Linh Nguyên khẽ quay đầu nói, cũng chỉ nói đến đấy rồi dừng.

Về mặt Cổ Thập Bát Nương khẽ tối, cũng không hỏi gì nữa.

Trước sau như một, xe đi ngang qua một quán ăn náo nhiệt. Mặc dù tuyết đã rơi nhưng trên đường người cũng không ít.

“Tiệm này có bánh bao thủy tinh...” Linh Nguyên chỉ cho nàng thấy.

“Linh Bảo thích ăn...” Cổ Thập Bát Nương gật đầu lại cười nói.

“Phu nhân thích bánh chay...” Linh Nguyên nói, quay đầu nhìn Cổ Thập Bát Nương đang ngồi rất gần mình rồi nhanh chóng nhìn ra chỗ khác.

“Vậy mua bánh chay hết đi, Linh Bảo nói gần đây tăng cân, kiêng ăn thịt...” Cổ Thập Bát Nương cười nói.

Sự ảm áp lan tràn trong trái tim Linh Nguyên làm nụ cười trên mặt hắn càng dịu dàng.

Chương 162: Quy lai (quay đầu lại)

Edit: nnttrang

“Chu Xuân Minh thông đồng với địch phản quốc, hãm hại trung lương, tội không thể tha, toàn bộ trên dưới Chu gia, tróc nã vào tù...”

“..Tất cả, chém lập uy...”

Tùng âm thanh bén nhọn vang vọng trong không trung, từng đội cấm quân trùng điệp, trên tay mỗi người là đao kiếm bén nhọn.

“Tiểu thư...” Linh Nguyên biến phạm nhân trong đó, ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Hắn quang hiện lên, máu tươi bắn ra tung tóe.

“Tiểu thư?” Giọng nói lo lắng đột nhiên vang lên bên tai.

Cố Thập Bát Nương gắng sức mở mắt ra, chỉ cảm thấy trên đầu toát một tầng mồ hôi lạnh.

Bóng đêm bao trùm lên phố xá ồn ào náo nhiệt dần cách xa, xe ngựa đang đi vào hai bên đường nhà dân, trong lòng nàng là bánh bao nóng hổi, bên cạnh là Linh Nguyên đang lo lắng nhìn nàng.

Vừa rồi là mơ sao?

Tay nàng không nhịn được chạm lên mặt Linh Nguyên, cảm nhận được độ ấm.

Động tác bất ngờ khiến cơ thể Linh Nguyên cứng đờ trong chốc lát, cảm thấy có chút mất mát khi những ngón tay rời đi.

“Ta vừa mới ngủ thiếp đi sao?” Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng sờ lên mặt mình, như hỏi như lầm bầm với chính mình, nhìn áo choàng lớn được Linh Nguyên phủ lên trên người mình.

“Vâng...” Linh Nguyên nhỏ giọng nói, chân mày hơi cau lại, “Tiểu thư... quá mệt mỏi rồi...”

Hắn không nên tới đánh xe cho tiểu thư, không nên tham luyến đoạn đường ngắn ngủi trong bóng đêm này.

Hắn nhất tay, xe ngựa tăng tốc đi nhanh.

“Không phải là mệt...” Cố Thập Bát Nương cười nói, ngồi thẳng người, chỉnh lại áo choàng trên người, đây là kiện áo choàng hồ mao tốt nhất, loại áo này không phải bất luận nhà quyền quý nào cũng có thể có.

Lòng của nàng thoáng trầm xuống.

Một đời kia nàng không có cơ hội chứng kiến cảnh tân hoàng đăng cơ thế nào, Chu Xuân Minh bị tịch thu nhà xử trảm ra sao, nhưng tình tiết trong đó vẫn được lưu truyền khắp trên các con phố ngõ hẻm.

Còn nghe nói có người nọ giống Chu Xuân Minh như đúc, bị sắp xếp ở trước mộ Diệp tướng quân, hằng ngày đều bị người phi nhỏ.

Cùng lúc đó, Thầm An Lâm lập công lớn trở về, song hi lâm môn, người trong nhà chuẩn bị nô nức đưa nàng vào kinh, tiểu nha hoàn bên cạnh vô cùng cao hứng nói chuyện khi đến kinh thành sẽ đi xem những đâu, kết quả khi đến nơi không phải là xe ngựa kiệu hoa đến đón nàng mà chính là một tờ hưu thư...

Nàng trợ trọi không nơi nương tựa, trăm cay nghìn đắng đi đến kinh thành, chưa kịp nhìn kinh thành phồn hoa rộng lớn đã chịu mệnh tang...

Một đời trước nàng sinh ra trong cô độc, chết cũng trong cô độc, một đời này Linh Nguyên cũng phải lẻ loi sinh, lẻ loi tử như vậy sao?

Người bên cạnh đột nhiên không lên tiếng, Linh Nguyên quay đầu nhìn xem nàng, chợt nhìn thấy những giọt nước mắt trong xuống rơi trên mu bàn tay Cố Thập Bát Nương, hắn không khỏi sợ hãi.

“Thập Bát Nương...”

Cố Thập Bát Nương bị hắn gọi một tiếng chợt hoàn hồn, vội đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu cười với hắn.

“Không có việc gì, chỉ là chợt nhớ đến chuyện trước đây..” Nàng cười nói.

Xe ngựa rẽ vào một khúc, hai chữ Cố gia trên đèn lồng đung đưa dần hiện ra.

“Không thể rời khỏi sao?” Cố Thập Bát Nương chợt hỏi.

Đột nhiên nói ra một câu như vậy, trong lòng Linh Nguyên hiểu ý nàng, không khỏi siết chặt cương ngựa trong tay.

Quốc gia đại nghĩa gì, trung thân gian thần gì, mọi thứ đối với Linh Nguyên thật sự mà nói là quá mức cao xa, hần thân là tiện nô, là người nợ cho hần cuộc sống vinh hoa, Cố Thập Bát Nương khẽ thở dài.

“Ly khai đi.” Nàng trầm mặc một khắc, chợt lên tiếng, “Ta không...”

Nàng không cần nhà cao cửa rộng, cũng mặc kệ phú quý hay nghèo khó, hai tay Linh Nguyên ghì chặt cương ngựa.

“Cho đến bây giờ ta đều không để ý, để ý chính là ngươì..” Cố Thập Bát Nương nói tiếp, một mặt cởi bỏ áo choàng của hần, đưa lại cho hần.

Xe ngựa dừng lại trước cửa, người bên trong nghe thấy vội vàng mở cửa, đồng thời ngắt lời hai người đang nói.

“Ca..” Linh Bảo mặc áo choàng da chồn trắng nho nhỏ chạy ra trước hết, nhào vào lòng Linh Nguyên.

Cố Thập Bát Nương nhìn hai huynh muội bọn họ tựa vào nhau, có chút chua xót cười.

“Muội phải sống thật tốt, phải ăn thật nhiều..” Linh Nguyên nhìn muội muội, nhỏ giọng nói, “Còn phải chiều cố phu nhân và tiểu thư...”

Linh Bảo liên tục gật đầu, đôi mắt đỏ đục ngầu, ôm cánh tay ca ca không nỡ buông ra.

“Ca ca, huynh trở về có được không?” Nàng ngẩng đầu cầu xin.

Linh Nguyên nhìn nàng, xoa đầu muội muội, cuối cùng không nói lời nào nữa, xoay người bước vội đi, mãi đến lúc đã đứng trước cửa mình, bên tai tựa như vẫn còn văng vẳng tiếng nức nở của Linh Bảo.

“Lại đi gặp tiểu tình nhân của ngươì rồi hả?” Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng cười.

Linh Nguyên cả kinh, vội vàng bước vào, cung kính gọi tiếng đại ca.

Dưới ánh nến, Chu Khải Thư hai chân bắt chéo trên bàn, khoát tay, “Coi như ngươì là cái đầu đất, những thứ nữ nhân trong phòng này đều là người chết sao.”

Giọng nói của hần chợt đề cao, khiến cho một dãy thị nữ cạnh tường run rẩy nhất thời kinh sợ quỳ rạp xuống, trong miệng không ngừng hô thiếu gia tha mạng.

“Đại ca...” Linh Nguyên cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Được, đều rút xuống hết cho ta, xem các ngươì thật khó coi..” Chu Khải Thư quát.

Bọn thị nữ như được đại xá, vội vàng thối lui ra ngoài.

“Ta nói với ngươì, tiểu nương tử kia chẳng lẽ ngươì không thể mang về? Có muốn đại ca giúp ngươì hay không?” Chu Khải Thư nhảy nháy mắt cười nói.

Linh Nguyên chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lướt qua sống lưng, hần quỳ mạnh xuống đất.

“Cố nương tử là ân nhân cứu mạng Linh Nguyên..” Hần vội nói.

Chu Khải Thư cười khà khà, đứng lên vỗ vai hần một phen, “Đứng lên đi, ngươì làm cái gì vậy? Ta đã nói gì đâu?”

Linh Nguyên cảm nhận được trên trán mình toát một tầng mồ hôi lạnh, nghe theo lời Chu Khải Thư đứng lên.

Chu Khải Thư bước vài bước trong phòng, bắt đầu vào chủ đề chính.

“Lần này cho ngươì đi áp giải Dương Thái Sinh vào kinh, ngươì biết phải làm thế nào rồi chứ.” Hần ta chậm rãi nói.

Dương Thái Sinh, Hộ bộ chủ sự Bành Châu, liên tục phản bội Chu phái thì kết cục của ông ta chỉ có chết, đối với sự kiêu căng hống hách của Chu phái ông trời không thể ngăn này, mà vị quan viên địa phương nho nhỏ này dám đưa thân mình ra, dùng chính sinh mệnh mà vạch trần chiết tử, liệt kê tội trạng từ nhỏ đến lớn của Chu Xuân Minh, đương nhiên, kết quả của một quan viên tiên phong như hần chính là bị hoàng đế hạ chỉ bắt giam.

Cho dù hoàng đế tin nhiệm trước sau như cũ, nhưng Chu Xuân Minh vẫn cảm thấy vô cùng phần nộ, đem tám chín đời tổ tông Dương Thái Sinh mắng

chửi một phen, sỗ dĩ ông ta tức giận như vậy, còn có nguyên nhân khác chính là vị Dương Thái Sinh năm đó thi khoa cử, ông ta là quan chủ khảo, có nhiều chiều cố cho Dương Tả Sinh, không ngờ lại đổi lấy một tên bạch nhãn lang.

“Chết thì quá tiện nghi cho hần.” Chu Khải Thư nói, trên khuôn mặt được vô béo tốt của hần ta hiện lên vẻ hung tàn.

Linh Nguyên đáp một tiếng.

“Đi sớm về sớm.” Chu Khải Thư vỗ vai hần, trên mặt lại tràn đầy tươi cười, còn ghé tai hần nói nhỏ, “Ngươi yên tâm, chuyện tiểu nương tử của ngươi, ngày nào tâm tình phụ thân tốt, ta giúp ngươi nói, một nữ nhân thôi, tính là chuyện lớn gì.”

Linh Nguyên bây giờ không còn là Linh Nguyên lúc trước, hần hiểu được đằng sau lời nói thân thiết đó còn có uy hiếp rõ ràng.

Dưới ánh lửa trại lộp bộp, một tên nha dịch đi đến, mang cho hần một bầu rượu.

“Đại nhân, uống cho ấm người.” Nha dịch ân cần cười nói.

Linh Nguyên đang miên man suy nghĩ chợt lấy lại tinh thần, đưa tay nhận lấy.

“Uống ít thôi, sắc trời không tốt, đường xá khó đi.” Hần trầm giọng nói.

Nha dịch cười đáp, một mặt chỉ tuyết lớn bên ngoài, “Cái thời tiết chết tiệt này, không biết có trở về kịp 13 tháng chạp không? Kéo lại chậm trễ sinh thân đại thiếu gia.”

Linh Nguyên ừm một tiếng, nha dịch thấy hần không có hứng nói chuyện, biết điều cũng cáo lui, qua bên kia ăn thịt uống rượu.

Linh Nguyên đưa bầu rượu lên môi uống một hớp, rượu cay nồng hòa tan trong miệng, lo lắng trong lòng lại phập phồng dâng lên.

Không biết tiểu thư các nàng đang làm gì? Hần không khỏi nhìn ra bên ngoài miếu, chợt ánh mắt hần tối lại, Linh Bảo không chỉ một lần khóc van xin hần trở lại, nhưng tiểu thư lại không nói gì, chỉ dùng ánh mắt bi ai nhìn hần, tiểu thư đã biết, hần bây giờ muốn quay đầu cũng khó mà được?

Đây là đại giá, là vì chấp niệm của hần, uy hiếp đến Linh Bảo và tiểu thư.... Đây cũng là nguyên nhân tiểu thư không cho hần mang Linh Bảo đi, vậy mà hần còn tưởng rằng vì cừu hận giữa tiểu thư và Chu gia....

Tiếng dây động dây cùng những tiếng thờ dài bên góc tường vang lên, Linh Nguyên quay đầu nhìn, một bóng người khom xuống, mượn ánh sáng lửa trại bên này, đang chuyên chú làm cái gì đó ở trên đùi mình.

Mấy ngày nữa thôi là về đến kinh thành rồi... Linh Nguyên cắn nhẹ môi, hần đưa tay, lấy một gói giấy bên trong thắt lưng ra, chần chừ chốc lát, sau đó bỏ bột trong gói giấy vào bên trong bầu rượu, sau đó đứng lên chậm chạp bước qua.

Bởi vì có người đột nhiên chặn ánh sáng lửa trại, Dương Thái Sinh dùng động tác vội vàng của mình có chút hờn giận ngẩng đầu.

“Phiền người tránh ra một chút.” Giọng nói của ông khàn khàn.

Vị quan văn này cho dù trở thành tù nhân, vẫn bảo trì khí chất nho nhã, đối với những nha dịch áp giải bọn hần khiêm tốn hữu lễ, mặc dù bị đùa cợt nhục nhã thế nào, vẫn lạnh nhạt như cũ, một người như vậy, Linh Nguyên không tưởng tượng được lại có thể viết lên một tấu chương khiến Chu Xuân Minh nổi giận lôi đình.

Giống như Cố Hải... Linh Nguyên nhẹ nhàng nghiêng người tránh ra, ánh sáng lại tràn vào.

“Cảm ơn người.” Dương Thái Sinh nói, tiếp tục động tác trên tay.

“Ông đang làm gì vậy?” Linh Nguyên tò mò nhìn, vẻ mặt kinh hãi biến sắc, “Ông... ông...”

Dương Thái Sinh đang dùng gạch ngói vụn cắt lấy thịt thối trên đùi mình, thờ phào nhẹ nhõm như vừa hoàn thành nhiệm vụ, “Tốt rồi.”

Ông ngẩng đầu, mắt nhìn Linh Nguyên, rồi lại rơi vào bầu rượu trên tay hần.

“Tiểu huynh đệ, có thể cho lão phu một ngụm hay không?” Hần khiêm tốn hỏi.

Linh Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân phát run, nhìn chân Dương Thái Sinh lộ ra xương trắng, những người này... những người này... chẳng lẽ không phải người sao?

“Không được thì thôi, các người là người hầu cũng là thân bất do kỷ.” Dương Thái Sinh cười, gục đầu xuống.

Linh Nguyên không khỏi lùi về phía sau mấy bước, hần nhớ tới trong đại lao, nhìn Cố Hải sau khi bị chịu hình, nhìn những công sĩ bị hành hạ chết đi sống lại, bọn họ huyết nhục mơ hồ thống khổ kêu rên, nhưng không một ai thừa nhận tội, một bên khóc một bên lại nằng nặc chửi Chu lão tặc...

Tội cùng là có bao nhiêu cừu hận mới có thể như vậy....

“Cừu hận?” Dương Thái Sinh cười ha ha, ngẩng đầu nhìn vào mắt thiếu niên.

Mấy ngày nay ở chung, ông biết thiếu niên này bất đồng với những nha dịch khác, không nói nhiều, nhưng tâm địa lạ tốt, hơn nữa một đôi mắt kia, lại có thể trong suốt như vậy.

“Ngươi có biết, ta gặp Chu Xuân Minh còn phải gọi một tiếng sư phụ..” Ông hòa ái cười nói, “Còn có ân đề bạt đối với ta...”

“Vậy tại sao ông...” Linh Nguyên nói khẽ.

Dương Thái Sinh cười thành tiếng, đến khi tiếng cười nhỏ dần, “Không vì thù riêng, chỉ vì công mà phần.”

Vì công mà phần? Chỉ vì công phần, liền đánh đổi cả tính mạng, như vậy đáng sao? Chu gia thật sự khiến thần nhân phần nộ đến mức này? Hay chỉ đơn giản là tranh chấp giữa các đảng phái?

“Có đáng hay không, một đời người, có được ắt có mất, có đáng hay không, chỉ cần trong lòng mình bạch là tốt rồi.” Dương Thái Sinh cười nói, liếc đôi môi khô khốc, nhìn bầu rượu trong tay Linh Nguyên, “Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi là người tốt, có thể cho lão nhân uống một ngụm được không..”

Ta là người tốt? Trong mắt Linh Nguyên hiện lên một tia hoang mang, ta còn là người tốt sao? Hắn không khỏi cúi đầu nhìn hai bàn tay mình...

Mỗi một đêm làm bạn cùng Cố Thập Bát Nương trên đoạn đường ngắn, những lời Cố Thập Bát Nương đã nói vang vọng bên tai hắn.

“Ta cũng không biết cái gì là đúng là sai, nhưng ta biết thiện ác nhất định có báo.” Cô nương kia đã nói như vậy, trên mặt tuy nén ưu thương, nhưng trong ánh mắt nồng đậm kiên định.

“Không, rượu này không được.” Hắn không khỏi giấu bầu rượu sau lưng.

Trong mắt Dương Thái Sinh khó nén thất vọng, nhưng cũng không nói nữa.

“Ta lấy cho ông một bình...” Tựa hồ bị thất vọng trong mắt ông ấy đâm vào lòng, Linh Nguyên không khỏi dờn tầm mắt, nói nhỏ.

“A, thật sự đa tạ tiểu huynh đệ.” Dương Thái Sinh cảm kích cười nói.

Linh Nguyên bước vội ra ngoài.

Thấy hắn đi tới, bọn nha dịch đang ăn thịt uống rượu vội tránh ra, nhao nhao cười chúc mừng.

“Mang cho ta một bầu rượu...” Linh Nguyên mở miệng nói, chưa dứt lời đã nghe một tiếng quát chói tai bên ngoài.

“Kẻ nào, đứng lại cho ta...!!...A...”

Đi đôi với tiếng hét thê thảm, tiếng kèn tiếng xé gió đầy trời truyền đến.

“Không tốt, có người cướp phạm nhân.” Mọi người nhanh chóng rút đao lao lên.

Linh Nguyên mang theo mấy người vây quanh Dương Thái Sinh, đề phòng cảnh giác, ngoài cửa tiếng kêu la chém giết một mảnh, đao kiếm chạm nhau liên hồi.

“Đại nhân...” Một thị vệ nhìn Linh Nguyên, nhỏ giọng nói.

Linh Nguyên nhìn qua, thị vệ kia liếc mắt ra hiệu với hắn, mắt lại hướng Dương Thái Sinh, làm động tác cắt cổ.

Nhân cơ hội xử lý ông ta... Linh Nguyên nắm chặt trường thương trong tay.

Đúng lúc này, phịch một tiếng, ngôi miếu đồ nát bị đập thành một cái động lớn, ba bốn người xông vào, mọi người lập tức tiến lên đánh nhau.

Linh Nguyên giơ tay đâm một hắc y nhân đang xông qua, vừa quay đầu lại, đã thấy một hắc y nhân khác bắt Dương Thái Sinh mang ra ngoài.

Dương Thái Sinh liều chết không chịu đi, hắc y nhân vội đánh ngất Dương Thái Sinh, động tác này khiến hắc y nhân nhất thời lão đảo tại chỗ, cửa miếu chợt mở ra.

Linh Nguyên vùng trường thương lên, đâm thẳng tới, hắc y nhân ngẩng đầu nhìn qua, dĩ nhiên không thể tránh, trong mắt có hoảng sợ khi đối diện với từ vong nhưng lại nhiều hơn chính kiên nghị là thấy chết không sờn.

Linh Nguyên cảm thấy tay mình run lên, oanh một tiếng, mũi thương sượt qua má hắc y nhân, đâm vào cột gỗ phía sau hắn.

Trong mắt hắc y nhân hiện lên kinh hãi, lập tức kéo Dương Thái Sinh xông ra ngoài.

“Phế vật” Chu Khải Thư giờ tay tát mạnh một cái.

Linh Nguyên ở trước mắt hần không trụ được lao đảo lui về phía sau, khoe môi trào một vệt máu, tay vén áo quỳ rạp xuống.

“Làm gì vậy?” Chu Xuân Minh khụ một tiếng, ngồi xuống tháp ki, trên mặt không hờn giận nhìn Chu Khải Thư, “Con là đại ca làm như vậy sao coi được?”

Chu Khải Thư nghiêng răng tức giận, cổ kim chế ý định đưa chân ra đá, thành ra dậm chân đùng đùng trên mặt đất.

“Phế vật! Trông chừng một người cũng không xong!” Hần ta hung hăng trừng mắt nhìn Linh Nguyên một cái, xoay người nói với Chu Xuân Minh, “Phụ thân, làm sao bây giờ? Lão vô liêm sỉ Dương Thái Sinh kia bị người Đồ Sát viện đưa đi rồi, con dám khẳng định, nhóm người già thân già quý hòm đó chính là người bọn hần phải đến cướp người, sa đó để cho binh mã của Ngũ Thành Tư đi bắt thổ phỉ, rồi cứu Dương Thái Sinh, con khinh, ai chẳng biết Đồ Sát Viện cùng tên họ Phương kia bá huynh đệ cùng sống chết với Dương Thái Sinh.”

Chu Xuân Minh chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

“Phụ thân..” Chu Khải Thư nhủ mảy hỏi, nháy mắt chợt nhớ tới điều gì, nhìn Linh Nguyên còn quỳ dưới đất hét lên, “Còn không cút đi cho ta.”

Linh Nguyên dạ một tiếng, cúi đầu thối lui ra ngoài, cửa phòng lập tức bị đóng lại, ngắt đi cuộc trò chuyện của hai phụ tử bọn họ bên trong.

“A, nhị thiếu gia...” Một thị nữ khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, đau lòng đưa khăn lau vệt máu trên khoe môi Linh Nguyên, lại bị hần không nể mặt trực tiếp đẩy ra.

Đưa tay quệt vệt máu trên miệng, Linh Nguyên thở hắt một hơi, nhanh chóng đi ra ngoài.

15 tháng chạp, đã đến thời điểm chuẩn bị đón tết, tiểu viện Cố gia cũng náo nhiệt rất nhiều.

“Tiền thàng của ca ca con đã gửi đi chưa?” Tào thị đi đến, ma ma bên cạnh giúp bà khoát thêm một chiếc áo choàng bằng bông, còn đội thêm mũ tuyết cho bà.

“Đã đưa đi rồi ạ.” Cố Thập Bát Nương ở phía sau nói, tự mình khoát thêm một áo mỏng.

“Vâng ạ, con tự mình trông coi người ta đưa đi, phu nhân người cứ yên tâm.” Linh Bảo cười nói.

Tào thị thở dài, sắc mặt hiện lên một tia ưu thương, nhưng cuối cùng lại không nói thành lời.

Cố Thập Bát Nương và Linh Bảo liếc mắt nhìn nhau, đều quá hiểu tâm tư của bà, vốn là Cố Hải năm mới định trở về đột nhiên vì trận tuyết lớn mà phải hoãn lại, còn dẫn đến việc Nam Chương vừa mới phục hồi sinh khí lại phát sinh tai họa, làm quan phụ mẫu tất nhiên không thể đi được, bởi vậy chỉ có thể bất hiếu với mẫu thân.

“Bạc kia...” Cố Thập Bát Nương hỏi nhỏ.

“Tiểu thư yên tâm, muội tìm tiêu cục tốt nhất kinh thành...” Linh Bảo nhỏ giọng đáp.

Bổng lộc và trợ cấp của Cố Hải không đủ dùng, nếu là chờ cấp trên đưa bạc tới không biết phải chạy loạn đến khi nào, Cố Thập Bát Nương vì không muốn ca ca lo lắng nhiều, nên tạm thời đưa bạc đến ứng cứu.

“Tốt rồi, nhanh lên xe thôi.”

Cố Thập Bát Nương đáp dạ, dẫn Linh Bảo đến được đường nhìn một chút.

“Coi ca ca muội hôm nay có đến không...” Nàng nhẹ giọng nói, giữa hai hàng chân mày hiện lên một tia lo lắng.”

Mấy ngày nay không có tin tức Linh Nguyên, Linh Bảo gật đầu, nhìn hai chiếc xe ngựa rời đi.

“Thập Bát Nương, con lấy thêm gấm vóc đặc biệt?” Tào thị nhìn danh mục quà tặng hỏi.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, nhìn xuyên qua màn xe pháp phối, nhìn cảnh tượng tấp nập ồn ào, chuyển đến những quan viên Đại Chu tụ tập rê đường phố, nơi này tuyệt động lúc nào cũng được quét dọn, mặt đường sạch sẽ, những chiếc xe ngựa hoa lệ sang trọng, ngay cả tôi tớ cũng khí thế bất phàm.

“Thúc bá mẫu của con tính tình không tốt, con hãy bỏ qua cho họ...” Tào thị chần chừ một khắc, thấp giọng nói.

Cố Thập Bát Nương cười nhẹ, nói một tiếng con biết rồi.

Vì chuyện của Cố Lạc Nhi, mẹ con liên tâm, Cố Thuận An là một nam nhân gia đương nhiên khinh thường chuyện nữ nhân, nhưng làm mẫu thân thì Cố phu nhân lại rất để ý, có lúc mẫu tử các nàng đến bái phỏng, sắc mặt bà ta cũng không mấy hòa nhã.

“Con sẽ nể mặt thúc bá.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Mặc kệ như thế nào, lúc Cố Hải gặp chuyện không may, Cố Thuận An chính là chân tâm thật ý hỗ trợ, Cố Thập Bát Nương nàng mang thù nhưng vẫn tri ân, ân oán rõ ràng.

Tào thị xoa đầu nữ nhi, mang theo vài phần áy náy gật đầu.

“Thập Bát Nương.” Bà ngập ngừng một lát, “Sang năm, lựa người gả đi con.”

Cố Thập Bát Nương cười cười, lại không nói thêm gì.

Xe ngựa dừng lại.

“Phu nhân, tiểu thư, đến nơi rồi.” Mấy mama nói, một mặt nhắc màn xe, đưa tay.

Mẫu tử hai người bước xuống xe ngựa, sau một hồi tri thông, bước vào đại môn Cố Thuận An, vừa nhìn sang bức tường ở cổng, chỉ thấy một thiếu niên trẻ tuổi, phong thái chính chắn đang rào bước tiến vào chính đường phòng khách, thân hình hần cao gầy, khoát thêm kiện áo choàng màu nâu, chột nghe động tĩnh bên này, hần quay đầu nhìn qua.

“Cố Ngư?” Cố Thập Bát Nương cũng giương mắt nhìn hần, tầm mắt hai người đối diện nhau, nàng không khỏi ngẩn người ra.

Hơn nửa năm không gặp, trên mặt thiếu niên mất đi mấy phần thanh tú, lại thêm mấy phần ung dung, khỏe môi cong cong, trên gương mặt hần nụ cười quen thuộc hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Đối lập

Edit: QR2

“Ngư thiếu gia cũng trở lại?” Tào thị cũng thấy, không khỏi kinh ngạc, trên mặt chột có mấy phần ân cần.[code]edit: QR2 - diendanlequydon[/code]

Bà vẫn cho là Cố Ngư đậu trạng nguyên mà phải làm huyện lệnh thất phẩm chính là do Cố Hải liên lụy giống như lời người khác nói. Mặc dù Cố Thập Bát Nương kín đáo nói cho bà biết về tình về lý Cố Ngư nên ra mặt cứu Cố Hải.

“Nhưng trên đời này ngoại trừ cốt nhục tình thâm, ai lại muốn đưa bản thân mình vào nguy hiểm để ra tay giúp đỡ người khác?” Tào thị thở dài: “Ngư thiếu gia, đứa nhỏ này đi được đến hôm nay cũng không dễ dàng gì, về lý nó không sai, về tình cũng đã qua rồi, Thập Bát Nương, mặc kệ nói gì đi nữa, lúc đầu chuyện của ca ca con đều do chính mình tạo ra, nếu người ta giúp đỡ thì chúng ta vô cùng cảm ơn, người khác không cứu thì chúng ta có lý do gì mà oán trách?”

Chính là đạo lý này, Cố Thập Bát Nương cười không nói.

Tào thị đi lên trước mấy bước, mỉm cười muốn đi đến tiếp đón, bên trong chánh đường đã có một người đứng đó, y phục lộng lẫy, trăm cái đồ thẩm.

Cố Thập Bát Nương nhìn thấy Cố Lạc Nhi, trong lòng thầm than, trên miệng thoáng qua một nụ cười khổ, tại sao nàng cũng tới? Xem ra việc đưa lễ hàng năm này cũng không vui vẻ gì.

“Tiểu Ngư, đi vào.” Cố Lạc Nhi khẽ nâng cằm, cao cao tại thượng nhìn hai mẫu tử Tào Thị: “Chào người, chúc người có thể khổ tận cam lai, cũng đừng dính xui xẻo nữa.”

Giống y như ngày thường, vừa mở miệng chính là đao quang kiếm ảnh sắc bén tập kích.

Tào Thị cũng không phải là phụ nhân không rành thế sự, vừa nghe vậy đã biết hàm ý trong lời nói của Cố Lạc Nhi, trên mặt hơi lung túng, bước chân cũng dừng lại.

Bởi vì chuyện Cố Hải bị bắt giam suốt nửa đời đến toàn tộc, lúc đầu ở Kiến Khang, loại thái độ và lời nói thế này bà cũng thường gặp, hơi chần chờ nhưng bà vẫn tiếp tục bước lên muốn chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương kéo bà lại, ngăn đầu nhìn Cố Lạc Nhi.

Trên mặt Cố Ngư mỉm cười, bước đến đứng sau lưng Cố Lạc Nhi, rất hứng thú nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Nương, chúng ta nên đi ngay thôi, đừng để vô duyên vô cớ mang tiếng bắt trung bắt hiếu.” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, thật sự xoay người đi ra.

ngoài.

Bọn hạ nhân nhà Cố Thuận An đang đi theo dân đường, trở mắt kinh ngạc nhìn hai vị tiểu thư này, không biết nên làm gì tiếp theo.

“Cố Thập Bát Nương, ngươi đứng lại.” Cố Lạc Nhi dựng thẳng lông mày, quát lớn: “Ngươi nói ai bắt trung bất hiếu.”

Bàn tay dưới tay áo của Tào thị nhẹ nhàng kéo tay áo của Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương xoay người, nhìn Cố Lạc Nhi khẽ mỉm cười.

“Muội hỏi tỳ, vì sao ca ca của muội lại bị bắt giam?” Nàng nói.

Cố Lạc Nhi ngẩn ra, trí nhớ khẽ động liền phát hiện chuyện không ổn, chần chờ một lúc cũng không trả lời.

Cố Thập Bát Nương cũng không cần nàng ta trả lời, ngay sau đó nói.

“Vi bất bình cho vi sư, vi can gián thánh thượng, vi thiên hạ đòi công bằng, ca ca của muội tuân theo đạo thầy, đạo thần, đạo thiên hạ...” Nàng đưa tay chỉ Cố Lạc Nhi, đột nhiên cất cao giọng nói: “Muội hỏi tỳ, ca ca của muội gặp họa bị bắt giam, tại sao trong mắt tỳ lại là chuyện xui xẻo? Cả nhà chúng ta lại là người xui xẻo?”

Sắc mặt Cố Lạc Nhi đại biến, trong nội tâm không khỏi la to một tiếng hồng bét.

“Ngươi...” Trâm hoa trên đầu nàng ta run rẩy, sắc mặt trắng bệch, há miệng muốn phản bác.

Cố Thập Bát Nương làm sao có thể để cho nàng ta mở miệng, cười lạnh, xoay người bước lên trước một bước, chặn những lời nàng ta muốn nói phải ngậm trở lại.

“Tì thân là phu nhân ngũ phẩm được triều đình sắc phong, lại nói ca ca của muội là người xui xẻo, làm ra những chuyện xúi quẩy, chẳng lẽ trong mắt của tỳ, người tôn sư, kính quân, đi theo con đường đại nghĩa lại là chuyện xúi quẩy sao? Đây là do tỳ không biết lễ nghĩa liêm sỉ, hay là...” Nàng nhìn sắc mặt xanh mét của Cố Lạc Nhi, trầm giọng nói: “Luận điệu của tỳ cũng chính là luận điệu của phủ Bảo Định Hầu đây?”

Câu này vừa nói ra, Cố Lạc Nhi không khỏi kinh hãi, cả thân người chợt lùi về phía sau một bước, Cố Ngự đứng sau lưng nàng ta, mặt không biến sắc dời đi một bước, cũng không đưa tay ra đỡ, khẽ cúi đầu hình như muốn che giấu ý cười ngày càng đậm.

Những lời này rất lợi hại, nếu như chuyện này truyền đi, bản thân hoàng đế sẽ nổi lên nghi kỵ đối với các công hầu...

Nhất thời sắc mặt Cố Lạc Nhi trắng bệch, gương mặt nhìn Cố Thập Bát Nương, một câu cũng không nói lên lời.

Này... Đây là có chuyện gì xảy ra? Cố Lạc Nhi cũng chỉ muốn làm mẫu tử nàng ghét thấy khó chịu, thế nào mà vài ba câu nói đã bị chụp một cái tội to như thế trên đầu?

Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Lạc Nhi đang không dám nói nhiều thêm một câu, hừ một tiếng, phất tay áo xoay người.

Tiểu nha đầu lừa đảo, đầu võ mồm với ta, ta dọa chết ngươi.

Cố Thuận An đang nói chuyện với tam công tử Bảo Định Hầu trong nội điện, nghe thấy những lời Cố Thập Bát Nương nói, sắc mặt lập tức thay đổi đồng thời nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài.

“Lạc Nhi.” Sắc mặt của Cố Thuận An rất khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Lạc Nhi, sau đó làm như mới nhìn thấy mẫu tử Tào Thị, mỉm cười như thường ngày: “Các ngươi đã tới, mau vào ngồi.”

Tào Thị liếc nhìn Cố Thập Bát Nương, trừ lúc trong đại hội gia tộc ở Kiến Khang phải tranh giành cửa hàng, đây là lần thứ hai bà nhìn thấy nữ nhi mạnh mẽ sắc bén. Là người dự thính, bà gần như cảm thấy da đầu bà tê dại, tim đập thình thịch, thật không biết người bị chỉ mũi máng sẽ chịu áp lực đến cỡ nào...[code]edit: QR2 - diendanlequydon[/code]

Nữ nhi bao che khuyết điểm đến mức nào, lần này bà thật sự lĩnh hội rõ ràng, đúng là ngay cả một câu không tốt cũng không muốn nghe người ta nói.

Lúc này bà nhìn về mặt lạnh nhạt của Cố Thập Bát Nương giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

“Cũng vừa tới.” Tào thị bước lên thi lễ với Cố Thuận An.

Cố Thuận An hừ ừ, vừa sai gia đình mau dẫn người đi gặp phu nhân vừa giới thiệu tam thiếu gia Bảo Định Hầu đang đứng bên cạnh mỉm cười.

Đây chính là danh môn vọng tộc chân chính, Tào thị vội kéo Cố Thập Bát Nương hành đại lễ tham bái.

“Người một nhà có gì mà lễ với không lễ...” Tam công tử Bảo Định Hầu cũng vội hừ ừ, ánh mắt nhìn về phía Cố Thập Bát Nương, thấy cô nương này so với lần trước gặp mặt thì càng thêm đẹp đẽ.

Tào thị và Cố Thập Bát Nương lại thi lễ sau đó đi theo nha hoàn đến nội đường gặp An phu nhân.

Ở bên này, Cố Thận An và tam công tử Bảo Định Hầu nhìn mẫu tử hai người rời đi, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến miệng lưỡi của cô nương này, quả nhiên không phải những phụ nhân kia nói ngoa, thở ra một hơi như trút được gánh nặng, tâm trí vô cùng nhay bén, vô mồm vô cùng lợi hại.

“Lạc Nhi.” Cố Thận An lại quay đầu, trừng mắt nhìn nữ nhi: “Sau này các con sống ở kinh thành, có thể không so được với nhà các con, nói và làm việc gì cũng phải chú ý một chút cho ta.”

Tam công tử Bảo Định Hầu không thể thừa kế tước vị, trong nhà thỉnh cầu thánh thượng, được phân làm phó Thông Chính Tư không có thực quyền, năm sau sẽ an cư ở kinh thành, vì vậy nhân dịp năm mới, hai phu thê một là tới đưa lễ mừng năm mới, hai là đến thăm dò, xử lý các mối quan hệ khắp nơi.

“Thật là, là ti muội trong nhà, lời nàng nói thế nào cũng thấy như là kẻ thù...” Tam công tử Bảo Định Hầu cũng không nhịn được nói theo nhạc phụ.

Lời hấn còn chưa nói xong, Cố Lạc Nhi đã che mặt khóc nức nở.

“Là ti muội của chàng... Là ti muội của chàng.” Nàng vừa khóc vừa nói, xoay người chạy về nội điện, bọn nha hoàn hô to, chạy theo một đồng lớn.

Cố Thận An và tam công tử Bảo Định Hầu hơi xấu hổ liếc nhìn nhau.

“Đứa nhỏ này đều do trong nhà chiều hư mất rồi...” Cố Thận An ho khan, giải thích.

“Ở nhà nàng không như vậy...” Tam công tử Bảo Định Hầu cũng cười giải thích.

Nữ nhân ấy mà, luôn có những hành động hơi kỳ quái, nhạc phụ và hiền tể cũng không vì vấn đề nữ nhân mà rối rắm, cười đối đãi tài.

Trong nội đường, từ miệng của hạ nhân, phu nhân Cố Thận An đã biết được màn kịch vừa rồi ở tiền viện, nên về mặt lúc đối mặt với phụ mẫu Tào thị vô cùng cổ quái.

Hình như là có tức giận buồn bực nhưng lại không thể không nhịn làm ra vẻ hòa ái dễ gần thế nên lúc nói chuyện cũng không lưu loát.

Cố Thập Bát Nương cũng lười miễn cưỡng với bà vì vậy cuộc gặp mặt chỉ vài ba câu đã kết thúc. Trước khi chia tay, không ngờ Cố phu nhân còn sai người chuẩn bị lễ cho họ.

Đây là chuyện trước nay chưa từng có, Tào thị cũng luống cuống nhìn bà nhiều hơn.

“Cũng không phải cái gì đáng tiền, là nhà mẹ ta bên kia đưa đến chút thổ sản, là đồ hiếm lạ thôi.” Cố phu nhân lạnh nhạt nói.

Tào thị vội vàng cảm ơn, cùng Cố Thập Bát Nương lui ra ngoài.

Cố phu nhân đưa tay đỡ trán, lão ma ma đứng bên cạnh vội dâng trà.

“Kim nên đến độ tìm ta cũng đau...” Bà uống hai ngụm trà, thì thảo nói lại hỏi tiểu thư đâu.

Lão ma ma chỉ vào cửa phía sau, nhỏ giọng nói: “Vẫn còn khóc, không cho bất cứ ai vào phòng, phu nhân mau vào xem một chút đi.”

Cố phu nhân nặng nề thờ hai cái mới đứng dậy.

Cố Lạc Nhi khóc lóc, mặt mày thê lương, trong phòng đầy mảnh sứ vỡ, mấy tiểu nha hoàn vội vàng muốn quét dọn lại bị Cố phu nhân ngăn lại, đuổi ra ngoài.

“Mẫu thân đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng cãi nhau với nha đầu đó, con tính lớn vừa thấy nàng ta đã quên rồi.” Bà vuốt đầu nữ nhi nói.

“Nếu không không cho phép họ tới cửa.” Cố Lạc Nhi che đầu trong chăn, buồn bực nói: “Tiện nhân, tiện nhân, để cho tiện nhân đi chết đi.”

“Xuyt...” Cố phu nhân vội vàng vỗ vai nàng: “Về sau đừng nói những lời như thế nữa, lập tức sẽ không phải là tiện nhân nữa, chỉ sợ là quý nhân đó.”

“Cái gì?” Cố Lạc Nhi chợt ngẩng đầu nhìn mẫu thân, khóe miệng mím cười lạnh lùng: “Quý nhân? Thế nào? Có một ca ca là quan sát phẩm đã được coi là quý nhân? Dám chỉ vào mũi nàng ta, dù có là quý nhân thì sao? Kể từ khi vì tiền mà cam chịu làm một được sự hạ tiện, cả đời nàng ta đừng hòng mơ tưởng có thể xoay người.”

Cố phu nhân cười, muốn nói lại thôi.

Dù gì Cố Lạc Nhi cũng xuất thân danh môn, là phụ nhân danh môn, thông hiểu mọi việc, mắt sáng tâm nhanh. Trừ việc từng khinh thường Cố Thập Bát Nương nên bị thua dẫn đến việc mỗi lần nhìn thấy nàng máu nóng lên đầu làm mất lý trí, những lúc khác nhìn mặt nói chuyện vô cùng cơ trí, Cố phu nhân chỉ là hơi nhếch khóe miệng, nàng ta liền đoán được chuyện gì.

“Thế nào? Có quý nhân nào coi trọng nàng sao?” Cổ Lạc Nhi bật cười, đưa tay vuốt lại mái tóc đen đang toán loạn, cắm một cây trâm vào: “Coi trọng thì thế nào? Cũng chỉ là làm thiếp, trước mặt chủ mẫu giống như nô tỳ, mặc cho người ta đánh mắng mà thôi.”

Cổ phu nhân cười, trầm tư một lúc rồi nhỏ giọng nói: “Dĩ nhiên là làm thiếp, chi là dù có làm thiếp cũng là quý nhân đấy...”

Làm thiếp ở trước mặt chủ mẫu tử các nàng lớn nhất cũng vĩnh viễn chỉ là nô tỳ nhất đẳng nhưng có một địa phương làm thiếp nhưng không thể coi là nô tỳ.

Cổ Lạc Nhi tròn tròn hai mắt, ngạc nhiên nhìn mẫu thân.

“Người nói là...” Nàng che miệng kêu lên.

Cổ phu nhân nhìn nàng, ý vị sâu xa gật đầu: “Không sai, là gia đình vương hầu.”

“Không... Không thể nào.” Cổ Lạc Nhi vô cùng kinh ngạc, ngược lại lại bật cười: “Nàng ta là cái thá gì, cũng không phải là nhan sắc chim sa cá lặn...”

Dừng một chút lại hỏi: “Nhà nào?”

Mặc dù trong phòng không có ai nhưng Cổ phu nhân vẫn cẩn thận nhìn xung quang bốn phía, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Ta cũng chỉ nghe người ta nói, có đúng hay không vẫn chưa xác định...”

“Mẫu thân.” Cổ Lạc Nhi không nhịn được thúc giục.

“Là Văn Quận Vương...” Cuối cùng Cổ phu nhân cũng nói.

“Không thể nào.” Cổ Lạc Nhi quả quyết phủ nhận, nàng cắn đôi môi đỏ mọng, ngực phập phồng kịch liệt, Văn Quận Vương, đây chính là người vô cùng có khả năng làm hoàng đế trong tương lai...

“Không thể nào.” Nàng lại nghiêm túc gật đầu: “Tuyệt đối không thể nào, nàng ta là cái thá gì chứ?”

Nàng lặp lại những lời này một lần nữa.

“Có lẽ không nhất định, chỉ là có người nói vậy.” Cổ phu nhân nhỏ giọng thì thầm: “Ta cũng cảm thấy là không thể nào, Văn Quận Vương là người nào, làm sao sẽ...” Bà chau chờ một lúc: “Chỉ là, con cũng biết đó, Cổ Hải và Văn Quận Vương là chỗ quen biết...”

“Tình bạn có tri giữa nhà con và Văn Quận Vương cũng không tồi nhưng sao con không thấy Văn Quận Vương để mắt đến những tiểu cô kia.” Cổ Lạc Nhi cao giọng nói, vô mạnh xuống chân.

“Cô nải nải của ta ơi, con nhỏ giọng một chút, chuyện của những vương hầu kia không phải là chuyện mà chúng ta có thể bàn tán lung tung.” Cổ phu nhân vội vàng đưa tay vỗ nàng một cái: “Là có người nói, lúc trước nha đầu đó có tham gia đại hội được dư cái gì đấy, Văn Quận Vương cũng đến xem...”

“Phi.” Cổ Lạc Nhi hừ một cái: “Nàng ta cho rằng đến nhìn nàng ta chắc? Nhiều được sư như vậy, nàng ta thật là dát vàng lên mặt mình.”

Cổ phu nhân ngượng ngừng cười, cảm thấy đạo lý này cũng đúng.

Cổ Lạc Nhi đứng dậy, cười gằn, quơ quơ cây bóng nước nhuộm móng tay thật dài: “Chuyện này nhất định là do nàng ta tạo ra vì muốn nhờ vả quan hệ với Văn Quận Vương, thật đúng là không chỗ nào không muốn, thật là một tiện nhân.”

Ngón tay của nàng xẹt qua mặt bàn, phát ra âm thanh chói tai.

“Mẫu thân, người nói đúng, tiện nhân kia nhanh mồm nhanh miệng, về sau con tuyệt đối không đầu vồ mồm với nàng ta...” Nàng chậm rãi nói, trên khuôn mặt bóng loáng hiện ra nụ cười ngạo nghễ: “Nàng ta chính là tiện nhân, căn bản không xứng đáng nói chuyện với con, con chỉ cần đứng đó, thân phận đã chặn được nàng ta, con muốn xem nàng ta phải quỳ trước mặt con, dập đầu không phải chỉ vì là được sư.”

Cổ phu nhân cười: “Con nhớ là tốt rồi, đừng có vừa thấy nàng, bị nói hai ba câu đã quên mất, trùng bẫy của người ta, ngược lại vô duyên chịu nhục.”

Những lời này lại nhắc nhot Cổ Lạc Nhi nhớ đến hai lần bị sỉ nhục đó, nàng nặng nề hít sâu hai cái.

“Con nhớ kĩ.” Nàng chậm rãi nói, che giấu sự bức tức trên mặt, khôi phục dáng vẻ một quý phụ đoan trang.

“Con nói xem tại sao thúc bá mẫu của con lại đưa lễ mừng năm mới cho chúng ta?” Tào thị nhỏ giọng hỏi.

Nhìn thấy lão ma ma đã mang hộp quà sắp xếp lên xe, Tào thị vẫn khó nén kinh ngạc.

Hai tay của Cổ Thập Bát Nương giấu trong tay áo, chỉ cười nhạt: “Chỉ cần họ dám đưa, con sẽ dám nhận, quan họ có suy nghĩ gì làm gì, có khả năng làm gì con?”

“Ồ trong lòng con không có người tốt sao?” Tào thị oán giận nhìn nữ nhi, vừa cười nói vừa đi ra xe.

Cố Thập Bát Nương chậm rãi đi theo: “Không có người tốt, cũng không có người xấu chỉ có người vì bản thân mình thôi.”

Tầm mắt của nàng chột nhìn sang bên cạnh, trong hành lang, Cố Ngự đang đứng khoanh tay dưới mái hiên, bên cạnh là một cây mai đang nở rộ, trên mặt là nụ cười cũng đang nhìn sang.

“Mẫu thân.” Cố Thập Bát Nương dừng lại, ánh mắt nhìn Cố Ngự, nói: “Con sang chào hỏi đường ca.”

Nữ nhi có thể biết lễ nghi như thế thật không có gì tốt hơn, Tào thị vội vàng gật đầu đồng ý, vịn tay lão ma ma lên xe trước, không quên dặn dò: “Mời hấn đến nhà chơi.”

Cố Thập Bát Nương tùy ý gật đầu, đi tới chỗ Cố Ngự, đến cây mai vàng thì dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn huynh ấy

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Có tài

Edit: nnttrang

Cố Ngự khoanh tay đứng, ngẩng đầu nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Mắng thật thống khoái.” Hấn mỉm cười nói, “Trong những người đáng mắng cũng bao gồm cả ta?”

Cố Thập Bát Nương cười nhẹ, “Là huynh tự nghĩ như vậy, ta cũng không có nói nha.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười dời tầm mắt đi.

“Có phải rất muốn hỏi xem tại sao ta lại trở về?” Cố Ngự nói.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, “Đúng vậy, tại sao huynh trở lại?”

Cố Ngự nhún mày, “Ta cũng không biết, đột nhiên liền gọi ta trở lại.”

Cố Thập Bát Nương nhăn mặt, liếc hấn một cái, tiểu hài tử này...

Cố Ngự vén áo bào từ trên hành lang nhảy xuống, tạo một làn gió khẽ thổi những hoa mai vàng đung đưa.

“Đừng nguội lạnh thế chứ, dầu sao cũng là đường huynh muội, sao không hỏi xem ta đã vượt qua thế nào?” Hấn cười nói. (editor: *chảy máu mũi* Ngự ca ơi sao ca có thể ciu quá như vậy >w

Mắt Cố Thập Bát Nương giật giật, “Tư chất Cố Ngự huynh, muội hỏi như vậy chính là vũ nhục huynh còn gì.”

Địa thế bùn nhơ hay gắm hoa, dù là trên trời hay địa ngục, trước mắt vị thiếu niên này đều đã trải qua, hấn đều sống sót, mà còn khiến cho bản thân sống tốt để qua.

“Bất luận Lục Đình huyện kia phức tạp khó giáo huấn thế nào, nhưng Ngự thiếu gia đã muốn thì có thể làm an lòng dân, có thể tính toán mọi đường của gian tặc, cùng quan trên giao hảo, mọi việc đều thuận lợi như phát tay áo, thất khiếu linh lung chi tâm(*: ý là nhanh nhạy, linh hoạt), tất nhiên như cá gặp nước...” Cố Thập Bát Nương nói.

Cố Ngự cười to, đưa tay bẻ một cành mai, gõ nhẹ lên đầu Cố Thập Bát Nương.

“Ta quả nhiên không nhầm, nguyên lai hiểu Cố Ngự ta, chỉ có muội muội...” Khóe miệng Cố Ngự cong cong, lộ ra nụ cười thâm đắc, “Thật là muốn ngồi xuống tâm tình cùng muội muội một phen, thử xem cùng một nữ tử như muội muội ngồi đối diện cùng châm trà uống rượu, cảm giác cũng không sai lắm, còn khá hơn là đứng đây chung đụng cùng những vị hồng nhan tục phấn kia.”

Không đợi Cố Thập Bát Nương trả lời, hấn đã ném cành mai vàng trong tay đi.

“Đáng tiếc.” Hấn cười nhạt nói, hơi nghiêng thân hình tới trước, nói nhỏ bên tai Cố Thập Bát Nương, “Người họ Cố.”

Dứt lời, lướt qua nàng, bước chân khoan thai đi, trong miệng còn ngâm nga một khúc nhạc không biết tên.

Cố Thập Bát Nương quay đầu nhìn hấn, nhìn hấn.

“Ta họ Cố?” Nàng nhỏ giọng thì thầm, “Đừng quên huynh cũng họ Cố.”

Nhưng mà tại sao Cố Ngự trở về, Cố Thập Bát Nương vẫn cảm thấy rất tò mò, có phải là hoàng đế đã nguôi giận, vậy tương lai Cố Hải cũng sắp được trở về rồi.

Đáp án nàng muốn rất nhanh đã có.

“Ngự huynh đệ thật sự là rất có tài năng, quả nhiên không hổ là Trạng Nguyên.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói, một mắt nhìn Linh Bảo đang chăm trà.

Nha đầu kia mắt ngọc mảy mai, nhìn qua thanh tú như tiểu gia bích ngọc (ý là giống con gái nhà người ta, không phải nô tì), nhìn cách ăn mặc không giống người ăn kẻ ở.

“Tam công tử, thỉnh dùng trà.” Cố Thập Bát Nương giơ tay ra dấu mời.

“Gọi là tỷ phu được rồi, đừng xa cách như thế.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói, thu hồi tầm mắt trên người Linh Bảo, cầm chén trà lên uống một ngụm, gật đầu khen ngợi, “Trà ngon.”

“Không dám, tỷ phu không ghét bỏ là được rồi.” Cố Thập Bát Nương đứng một bên nói.

Tôn ti trật tự, tuy Tam công tử đã lên tiếng, nhưng nàng thật sự không dám ngồi xuống.

Bảo Định hầu Tam công tử uống trà nhuận cổ, hướng nhị vị giai nhân tươi cười, “Lục đình huyện chính vụ bỏ hoang, tính luôn cả huyện nha và đầu bếp tổng cộng trên dưới chỉ có mười người, thuế khóa không thu, bổng lộc không được nhận, dân huyện gian xảo, hoành hành khắp từ nông thôn đến huyện tỉnh...”

Cố Thập Bát Nương và Linh Bảo cũng không phải người xa lạ, mà Bảo Định hầu Tam công tử nói chuyện nhịp nhàng rất dễ nghe, nụ cười khách sáo ban đầu của hai người cũng dần tan đi, lắng nghe rất chuyên chú.

“..Sau khi tiểu Ngự tới, không lập tức nhận chức chính đồn nghiêm trị, mà cải trang vi hành khắp Lục Đình huyện trong nửa tháng...” Bảo Định hầu Tam công tử được giai nhân lắng nghe chăm chú, vô cùng hứng chí, uống một hớp trà lại tiếp tục nói, “Sau đó thẳng đường một ngày, các ngươi có biết lúc này trên huyện nha tích lũy bao nhiêu hồ sơ không?”

Cố Thập Bát Nương và Linh Bảo cùng lắc đầu.

“Nhiều như vậy.” Bảo Định hầu Tam công tử duỗi tay, khoa múa một phen, “Các ngươi có biết tiểu Ngự mất bao lâu mới thẩm xong không?”

Cố Thập Bát Nương và Linh Bảo lại lắc đầu.

“Nửa ngày.” Bảo Định hầu Tam công tử nhướn mày cười nói.

“Làm sao có thể được?” Linh Bảo thất thanh hỏi, tròn xoe hai mắt, “Ta thấy huyện lão gia xử án, một vụ không phải chỉ hai ba ngày là xong... có khi kéo dài đến một năm.”

Bảo Định hầu Tam công tử cười, khoát tay với nàng, “Đó là vì bọn hần không phải Cố Ngự.”

Cố Thập Bát Nương im lặng gật đầu.

“Ai đúng ai sai, người nào gian kẻ nào xảo quyết, bị tiểu Ngự nói hai ba câu đã phân biệt rõ ràng, mà có lí có chứng khiến người ta không thể không phục, trong đó có một vụ án được lưu truyền...” Bảo Định hầu Tam công tử ra về mê hoặc cười, “Nói rằng có hai nhà hàng xóm đối diện cách nhau một con sông. Đông gia chăn heo, còn Tây gia chăn trâu. Năm nay tháng bảy mưa nhiều, khiến nước sông dâng lên, hai nhà đều làm theo quan huyện Cố Ngự tạm thời tránh đi khỏi khu vực bờ sông nguy hiểm, chờ cho lũ rút mới được về, nhà đông nhà tây vội vàng chuyển đi. Nhà ở phía Đông nhiều người nhiều đồ, ngày đầu tiên không kịp chuyển đi hết, còn lại ba đầu heo, không ngờ sau một đêm nước sông dâng cao, Đông gia chờ trời sáng vội vã trở về thì thấy mất đi một con, có người nói thấy Tây gia vớt một vật trôi giữa sông, liền đi chất vấn, người Tây gia thề thốt phủ nhận, các ngươi biết không, một đầu heo đối với một nông gia mà nói, chính là tiền ăn một năm đó...”

Bảo Định hầu Tam công tử không quên giải thích một phen cho nhị vị nữ tử về những thứ củi gạo dầu muối quý thế nào.

Linh Bảo che miệng cười, chợt nhận ra mình thất lễ, vội cúi đầu xuống.

Bảo Định hầu Tam công tử không để tâm, tiếp tục nói, “Lại nói, Đông gia thế nào cũng muốn bị thất đồ ăn cả một năm, nên tìm tra khắp xung quanh, các ngươi biết không, thảm họa là do thiên tai gây ra, nhưng rất nhiều người vẫn thừa dịp thiên tai thảm họa để chiếm lợi. Giống như nước lũ dâng cao, cuốn đi rất nhiều tài vật của mọi người, những thứ tài vật này đều trở thành vật vô chủ, nên có nhiều người vớt lấy, cũng có người thu mua, vì thế Đông gia tìm trong số những người thu mua đồ vật được vớt dưới sông, liền nhanh chóng phát hiện ra con heo trắng nhà mình..

“Trên thiên hạ này heo đều có một dạng, làm sao bọn họ biết được đó là heo nhà họ chứ?” Linh Bảo không nhịn được, hỏi.

“Đúng vậy.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói, “Những người thu mua này đều là lão tinh quái, cho nên những thứ mua lại đều ghi tên người bán,

nhanh chóng, tìm được đầu heo này được bán dưới tên Tây gia là lão Hán.”

“Vậy là nhà nợ trộm heo của Đông gia rồi?” Cổ Thập Bát Nương nói, trong mắt có chút tò mò, “Như vậy không đúng rồi.”

Bảo Định hầu Tam công tử vỗ tay nói, “Đúng vậy, Tây lão Hán một mực khẳng định mình không bán, Đông gia lại khẳng khái nói lão Hán trộm heo nhà mình, hai người cãi nhau âm ỉ, xông vào đánh nhau sức đầu mẻ trán, nháo đến trước mặt Cổ Ngư, người đoán thử xem sau đó thế nào?”

“Sao nữa?” Hai người đồng thanh.

Bảo Định hầu Tam công tử đưa một ngón tay ra, “Một câu, tiểu Ngư chỉ dùng một câu, án kết thúc.”

“À!” Hai người kinh ngạc trừng mắt, vẻ mặt khó hiểu, “Huynh ấy nói gì?”

“Heo treo cây.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói.

“Là sao?” Linh Bảo vẫn không hiểu.

Cổ Thập Bát Nương a một tiếng, vỗ tay một cái, “Đúng là như vậy.”

“Tiểu thư, là sao vậy?” Linh Bảo nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương hỏi.

“Bởi vì ban đêm nước lũ dâng cao, ngập qua ngọn cây, nếu như heo không bị trôi nổi dưới sông vậy thì là đang ở trên cây đó.” Cổ Thập Bát Nương cười nói, nhìn về phía Bảo Định hầu Tam công tử, “Có phải vậy không?”

Bảo Định hầu Tam công tử giờ tay tán thưởng, “Đúng là như vậy, tất cả mọi người không tin, liền nháo đi tìm, quả nhiên cách bờ sông không xa có một cây liễu lớn, có thể nghĩ ra ngay như vậy, quả nhiên là huynh muội, ý nghĩ cũng giống nhau.”

“Nguyên lai là như vậy.” Linh Bảo che miệng cười nói, “Sao Ngư thiếu gia có thể biết ngay vậy?”

“Tiểu Ngư nói, kì thật rất đơn giản, tuy nhiên nhiều người không nghĩ đến thôi, con người khi gặp chuyện, chỉ nghĩ ngờ người khác trục lợi, mà không nghĩ hợp tình hợp lý mới có thể minh bạch.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói.

“Nhân hữu vong phu giả, ý kì lân chi tử (*Người mất riu nghi ngờ đứa con nhà hàng xóm lấy.), nhìn hành động của nó như kẻ trộm, lời nói của nó như kẻ trộm, thái độ của nó như trộm vậy....” Cổ Thập Bát Nương nhỏ giọng nói

(*)Kể chuyện: chuyện về một người đàn ông bị mất một cây riu, anh ta nghi ngờ đứa con trai nhà hàng xóm ăn cắp riu của anh, anh nhìn cách nó đi đứng, hay cách nó nói chuyện đều thấy như nó trộm cây riu, mọi hành động của nó nhìn thế nào cũng giống như đã lấy cây riu của anh ta. Ngay sau đó, anh ta trở lại nhà và tìm thấy chiếc riu của mình sau vườn. Ngày hôm sau anh gặp lại đứa con nhà hàng xóm, nhưng anh cảm thấy những hành động, lời nói, sắc mặt của nó không giống như một kẻ lấy trộm.

Giả thuyết này cho thấy thành kiến chủ quan là một trở ngại để hiểu sự thật khách quan, khi mọi người quan sát thế giới với thành kiến, chính họ đã bóp méo các sự thể vốn có ban đầu. Sự phán đoán chính xác đến từ việc điều tra khách quan, chứ không phải những suy đoán chủ quan, tự ý nghi ngờ buộc tội người khác..

Linh Bảo không khỏi nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương.

“Nói đúng ra chính là, một người đánh mất đồ vật, liền hoài nghi hàng xóm trộm, sau đó khi nhìn mọi hành động hay lời nói của nhà hàng xóm đều giống như kẻ trộm, cho đến khi tìm được đồ bị mất đó, nhìn lại thì thấy nhà hàng xóm không giống kẻ trộm nữa...” Cổ Thập Bát Nương giải thích cho nàng.

“Muội muội đọc sách không ít.” Bảo Định hầu Tam công tử cười khen, không nghĩ rằng một thợ thủ công trừ sách y lý lại còn xem qua Liệt tử.

Cổ Thập Bát Nương khiêm tốn nói chẳng qua là biết một hai câu mà thôi.

“Tiểu Ngư có tài, quả thật là phúc của dân chúng” Nàng cười nói, người thông minh như vậy đối với dân chúng đương nhiên có ích hơn là là một tên quan hồ đồ ngu muội.

Bảo Định hầu Tam công tử gật đầu, “Không chỉ như vậy đâu, trên dưới một lòng ủng hộ, ngăn ngừa chưa đến nửa năm đã bình đạo phi, trả lại sự thanh bình..”

“Không phải nha lại ở đó lông léo, huynh ấy tuổi nhỏ, lại là một người ở quê, Trạng Nguyên chi thân bị tước, chi sợ...” Cổ Thập Bát Nương nhàu mày nói.

Nghĩ đến cảnh ngộ Cổ Ngư so với Cổ Hải còn khó khăn hơn, Cổ Hải đương đầu với hoàn cảnh khắc nghiệt, nhưng Cổ Ngư phải đối mặt với lòng dân bất tín, những sự khinh khi, ghét bỏ, xem thường ấy còn ghê gớm hơn những vết thương, đao kiếm kề cận kia. So với một vị quan mà nói, như vậy chính là bị cô lập tuyệt đối, chân tay bị trói buộc, từng bước đi vô cùng khó khăn.

“Phần thưởng lớn sẽ thuộc về kẻ gan dạ.” Bảo Định hầu Tam công tử cười, uống xong một ngụm trà, Linh Bảo lạnh lợi vội châm thêm cho hắn, “Những thứ đoạt được từ tặc nhân, dù cho một cái nha dịch com áo không lo...”

“Không phải những thứ đó phải nộp lên lại cho triều đình sao?” Cố Thập Bát Nương sừng sốt hỏi.

Bảo Định hầu Tam công tử cười đầy ẩn ý, “Đương nhiên có người phải đối, nói rằng đây là mồ hôi nước mắt của nhân dân, không thể cho những thứ nha dịch ăn lộc của vua này hưởng dụng, nhưng trên đời này nào có đạo lý muốn con ngựa chạy lại không cho con ngựa ăn... Khụ, cái này cũng là tiểu Ngự nói...” Hần hạ giọng, dù sao những lời này cũng phải đóng cửa nói khẽ trong nhà, “Cho nên, tiểu Ngự đã cho những con ngựa từ trên xuống ăn no chắc bụng... những kẻ đó tự nhiên cũng không vì chút chuyện nhỏ mà nào thành chuyện to... Huống hồ, trả lại thanh bình, bá tánh an cư, được bề trên khen ngợi, chiến tích rành rành, cũng không phải là khoe khoang khoác lác, còn có thể nói gì.”

Cố Thập Bát Nương im lặng.

“Vậy đây là lí do huynh ấy được triệu về đây?” Nàng lại hỏi.

Bảo Định hầu Tam công tử lại cười, lắc đầu.

Không đủ, những thứ chiến tích này cũng không chỉ có mình Cố Ngự có thể làm, nếu là như vậy, quan viên Đại Chu cũng coi như bỏ đi cả rồi.

“Muội muội chưa nghe tin gì sao?” Hần khẽ cười.

“Ổ Lục Đình huyện xuất hiện điềm lành, một người dân tìm được một tấm ngọc bích to năm phân có khắc chữ bát phân(* Bát loạn phân chính: dẹp loạn đề đất nước trở lại yên ổn), đệ ấy phụng mệnh trở về tiến dâng lên.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói.

Điềm lành? Cố Thập Bát Nương hơi ngạc nhiên nhìn về phía hần, chột khe thờ dài.

Anh hùng ứng thế mà sinh, Cố Ngự, thật sự rất có tài.

“Tiền đồ của đệ ấy vô định hạn lượng.” Trên khuôn mặt Bảo Định hầu Tam công tử vô cùng sung sướng, hiện lên những nét rất vui mừng.

Nhà nhạc phụ của mình có một thiếu niên tiền đồ vô lượng đối với hần chính là đại hỉ sự.

Nhìn sự vui mừng không chút nào che dấu trên khuôn mặt Bảo Định hầu Tam công tử, Cố Thập Bát Nương khe thờ dài.

Thiếu niên họ Cố này trong một năm trở thành một ngôi sao sáng chói, đối với gia tộc Cố thị mà nói không biết là điềm lành hay là tai họa đây.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Đối chọi

Edit: QR2

Cố Ngự nói không sai, nàng họ Cố, mặc kệ nàng ghét những người họ Cố này thế nào đi nữa, nhưng cuối cùng nàng vẫn họ Cố, nếu như nàng giống như kiếp trước là lỗi một mình, như vậy cho dù Cố gia có bị lật đổ thì đâu có quan hệ gì với nàng, nhưng bây giờ lại không được, nơi này có người nhà của nàng, còn tiền đồ của huynh trưởng nhất định không thể thoát khỏi quan hệ với Cố gia.[QR2][diendanlequydon]

Huynh ấy có thể đòi lại sự si nhục khi bị giẫm đạp, chuyện đó không thành vấn đề nhưng đừng kéo cả nhà bọn họ vào biển lửa địa ngục.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu cười, nhìn tam công tử Bảo Định Hầu: “Không biết hôm nay ti phu tới vì...?”

Tam công tử Bảo Định Hầu a một tiếng, thiếu chút nữa quên mất mình đến đây vì chính sự.

“Nghe nói rượu thuốc của Lưu Công chính là rượu cực phẩm, cho nên muốn phiên muội điều phối một ít.” Hần mỉm cười nói.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu đồng ý: “Không thành vấn đề, ti phu muốn loại rượu nào?”

“Ngọc phát hòa kim quất (quả tắc).” Tam công tử Bảo Định Hầu vội vàng nói lại thăm dò số lượng.

Cố Thập Bát Nương sáng khoái gạt đầu đáp ứng.

“Vẫn đến Đại Hữu Sinh?” Tam công tử Bảo Định Hầu vui mừng hỏi.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu.

Tam công tử Bảo Định Hầu vội gạt đầu rồi đứng dậy cáo từ, trước khi ra khỏi cửa, quay đầu lại nhỏ giọng nói: “Ta nói muội muội nghe, thuốc của muội đều để Đại Hữu Sinh độc chiếm, đối với muội vô cùng thiết thòi, chắc muội không biết thuốc của muội được Đại Hữu Sinh xào giả lên bao nhiêu đâu...”

“Không thiết thòi.” Cố Thập Bát Nương cười nói, sổ sách không thể tính toán như vậy, nàng chiếm lợi phía trước tại sao lại phải so đo phía sau, nói tiếng cảm ơn tỷ phụ.

Tam công tử Bảo Định Hầu biết được sự và nghiệp đoàn được có quy định riêng nên cũng không nhiều lời liền cáo từ.

Buổi chiều, Tín Triều Dương phái người tới, xác nhận phủ Bảo Định Hầu muốn mua rượu thuốc.

“Đây là đơn khác với những loại thuốc quy định.” Đại quân sự của Đại Hữu Sinh ở kinh thành cung kính đưa một trang giấy tới.

Cố Thập Bát Nương nhận lấy, nhìn lướt qua: “Đại thiếu gia của các người đã quay về Kiến Khang sao?”

Lễ tết là ngày quan trọng, là người Kiến Khang, nhất định Tín Triều Dương phải quay về nguyên quán.

“Vẫn chưa ạ, vài ngày nữa mới đi, nghiệp đoàn được ở kinh thành có chút việc.” Đại quân sự cười ha ha đáp.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu, qua năm mới, tất nhiên chuyện cần xử lý sẽ nhiều hơn.

“Lễ mừng năm mới mà Cố Nương Tử không trở về sao?” Đại quân sự hỏi.

Ông hỏi xong liền hối hận, làm sao ông lại quên mất, một nhà Cố Nương Tử không hòa thuận với gia tộc, ông suốt chút nửa giờ tay tự cho mình một cái bạt tai, thật là, không mở bình thì làm sao biết trong bình có gì.

“Thân thể gia mẫu không khỏe, xe ngựa mệt nhọc rất bất tiện nên năm nay không về.” Cố Thập Bát Nương cũng không cảm thấy không vui, mỉm cười nghiêm túc đáp.

Đại quân sự vội vàng nói đôi câu rồi không đề cập đến nữa.

“Thay ta chúc đại thiếu gia nhà người đi đường thuận buồm xuôi gió, mọi việc đều như ý.” Cố Thập Bát Nương tự mình đưa ông ta ra ngoài, cười nói.

Đại quân sự đồng ý, liên tục xin nàng dừng bước, vội vàng lên xe ngựa rồi đi.

Lúc này Tín Triều Dương đang ngồi trong quán rượu, tất cả các được thương trong kinh thành đều đến, trong đại sảnh của tửu lâu chật kín người, đây là buổi tiệc thường niên của nghiệp đoàn được, rượu ngon, món ăn ngon, tất cả đều là thứ tốt nhất.

Bên ngoài ánh nắng chói chang, trong đại sảnh mỹ nữ lượn quanh, tiếng cười tiếng nói đan xen tiếng chúc rượu vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì Đại Hữu Sinh là tiệm thuốc mới mở cho nên vị trí chiêu đãi ở phía sau, nhan sắc của kỹ nữ bồi rượu cũng thấp hơn nhiều so với nhất đẳng, chỉ là nếu so với mấy đại chương quỹ lớn tuổi, có thể ngồi cùng công tử trẻ tuổi tuổi mỹ thế này, nữ tử này vô cùng vui mừng, xuất ra tất cả vốn liếng chỉ muốn khách nhân lưu lại.

“A...” Tín Triều Dương xoay ly rượu, ánh mắt không chút để ý liếc nhìn mấy vị sáng lập ra nghiệp đoàn đang ngồi nói chuyện với nhau trên bàn chính, một bên nói chuyện với kỹ nữ kia: “Ồ kinh thành, lễ mừng năm mới có cái gì vui?”

“Rất nhiều thứ...” Kỹ nữ cười duyên nói, nửa người muốn dựa tới đây, hơi thở thơm như hoa lan: “Công tử không ở lại đây mừng năm mới sao? Vậy thì thật là đáng tiếc...”

Tín Triều Dương nhìn nàng cười, ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Dù sống ở nơi hoan ái, kỹ nữ này lại không kim chế được nhịp tim nhảy loạn: “Công tử, không bằng nể mặt tiểu nữ đến chỗ nào đó ngồi một chút, tiểu nữ có thể kể tỉ mỉ cho công tử những chỗ tuyệt vời ở kinh thành...”

Nàng giờ tay áo che nửa mặt, ánh mắt lưu chuyển, muốn nói lại thẹn thùng, thiên kiều bá mị dựa vào vai Tín Triều Dương nói.

“Xuyt...” Tín Triều Dương giờ tay lên môi ý bảo nàng nhỏ giọng, ánh mắt nhìn trên đài dường như không nghe cô nương này nói gì.

Cô nương vừa giận vừa vội, nhìn lão đầu có chòm râu hoa râm đang đứng trên đài, trong lòng nhin không được mắng mấy câu quấy rầy giấc mộng của người khác.

“... Tai nạn xảy ra liên tục, dân chúng khổ, cho nên năm nay, theo lệ cũ mọi người quyên góp một vạn cân hoàng liên đi...” Tề hội trưởng mỉm cười nói, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người có trong phòng.

Theo quy định, mỗi năm nghiệp đoàn được sẽ quyên một ít thuốc cho triều đình, nói là tự nguyện nhưng thực ra là triều đình phân chia.

Sau khi được phân xuống, hội được sẽ yêu cầu các được thương dựa theo tài lực của mình mà báo số lượng đóng góp, đối với nhóm được thương mà nói góp được vào thời điểm cuối năm như thế này không nghi ngờ gì là cắt thịt trên người họ, nhất là năm nay giá thuốc lại tăng, nhất thời cả đại sảnh

không có người nào lên tiếng chỉ nghe thấy tiếng đàn sáo.

Nếu là bình thường, Tề hội trưởng phải là người đầu tiên đóng góp, nhưng lần này hình như ông quên mất chuyện này, mang theo nụ cười hòa ái liếc nhìn tất cả mọi người trong đại sảnh sau đó dừng trên người một vị công tử còn trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này mặc áo bào trắng, mái tóc đen nhánh, khí vũ hiên ngang lại toát ra khí tức ưu nhã.

Tín Triều Dương ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của Tề hội trưởng, trong lòng hơi trầm xuống.

“Vị công tử này là...” Tề hội trưởng cười, đưa tay chỉ hắn ra hiệu.

“Tại hạ là Tín Triều Dương của Đại Hữu Sinh.” Tín Triều Dương thân nhiên đứng dậy, chấp tay nói.

“Thì ra là Đại Hữu Sinh phủ Kiến Khang, nghe danh đã lâu, khai trương phân hiệu tại kinh thành, thật sự là đáng mừng.” Tề lão cười ha ha, chuyển giọng nói: “Nếu phân hiệu mới khai trương đại cát đại lợi, không bằng cát càng thêm cát (may mắn càng thêm may mắn), làm người đi đầu cho mọi người noi gương được không?”

Cái này mà cũng gọi là cát càng thêm cát sao, trong lòng Tín Triều Dương thoáng qua nụ cười lạnh lùng, cũng chỉ muốn nhặt quả hồng mềm để bóp mà thôi.

Dù đang suy nghĩ nhưng trên mặt vẫn là nụ cười như gió xuân.

“Được hội trưởng đề mắt đến, ta thật là vinh hạnh, vậy ta xin mạo phạm chư vị...” Hắn cười nói, chấp tay với mọi người đang ngồi đây.

Mạo phạm tốt, mạo phạm tốt, tất cả mọi người đang ngồi đây cười rộ lên, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chỉ có một mình kỹ nữ kia thoáng qua vẻ không đành lòng, lặng lẽ gờ tay kéo áo của hắn, người thứ nhất đóng góp cũng không thể thấp...

“Vậy Đại Hữu Sinh góp một ngàn cân.” Tín Triều Dương cười nói.

Lời hắn vừa nói ra liền có người khẽ cười: “Một ngàn cân làm sao xứng với Đại Hữu Sinh đứng đầu thành Kiến Khang chứ, thế nào cũng phải được ba ngàn cân.”

Tín Triều Dương theo tiếng nói nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơi ngà ngà say, một tay ôm mỹ nữ một tay gờ ly rượu cười với hắn.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Trong đại sảnh lập tức có tiếng cười nói phụ họa, người khác góp càng nhiều thì bọn họ góp càng ít, đây thật là diễn xuất quen mình vì người, đáng để khích lệ tán dương.

Tề hội trưởng mỉm cười không nói, giống như cũng không nghe nam tử này nói chuyện.

“Dù sao Đại Hữu Sinh ở kinh thành cũng là hậu bối cũng không dám so sánh với các lão hào môn...” Tín Triều Dương nở nụ cười ảm áp, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ôm mỹ nữ: “Chỉ là, nếu như Bảo Hòa đường đóng góp bốn ngàn cân thì Đại Hữu Sinh cũng dám nhận đóng góp ba ngàn cân.”

Oanh một tiếng, cả đại sảnh náo nhiệt hẳn lên, nếu hai nhà này làm người tốt nhận đóng góp bảy ngàn cân thì quả thật đã xê dịch đi một tòa núi lớn.

“Tốt...” Mọi người rồi rít ồ ào, nâng chén hô to với người đang ông kia, thúc giục mỹ nữ bên cạnh đi lên, ngực lớn, đôi môi đỏ mọng bảo phủ người đàn ông trung niên kia.

Hắn ta bùng lên lửa giận nhưng không thể phát tác, phải ráng chịu đựng.

Cuối cùng Tề lão phải ra mặt giảng hòa, Đại Hữu Sinh và Bảo Hòa đường đóng góp một ngàn năm trăm cân, sau đó chia đều số còn lại cho mọi người, bữa tiệc đến đây cũng kết thúc, người thì say rượu trở về nhà, người thì tìm nơi khác uống tiếp, nhiều hơn hết là ôm mỹ nhân ngồi xe đi.

“Công tử...” Kỹ nữ dịu dàng nhìn Tín Triều Dương đang muốn bước đi, nhẹ nhàng gọi.[QR2][diendanlequydon]

Tín Triều Dương quay đầu, cười với nàng: “A, cảm ơn vừa nãy người đã nhắc nhở ta.”

Kỹ nữ cảm thấy mình giống như lần đầu tiên lọt vào lưới tình, khuôn mặt nhịn không được đỏ bừng.

“Công tử khách khí...” Nàng vui mừng nói, nhìn lại đã thấy Tín Triều Dương xoay người tiếp tục bước đi.

Một người nam nhân như thế, nếu bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc, nàng lập tức bước nhanh hơn đuổi theo.

“Công tử...” Nàng dịu dàng gọi.

“A, còn có việc gì sao?” Tín Triều Dương cũng không dừng lại, chỉ lạnh nhạt nói.

“Công tử có thể nể mặt đến chỗ tiểu nữ ngồi một chút...” Nàng nhu tình như nước nhìn hắn, nói nhỏ.

Nàng vừa mới nói xong đã bị một người ôm lấy từ đằng sau.

“Thế nào Cẩm nương, đã tìm được ân khách mới nhanh như vậy sao?” Một giọng nói không mặn không nhạt vang lên cạnh tai nàng.

“Vương Tam gia...” Cô nương hơi lung túng nhưng cũng không thể phá hủy quy định, nửa thật nửa giả điểm trán hắn: “Là Vương Tam lão gia có người mới quen luôn người cũ mới đúng chứ?”

“Được, xem ra là do ta lạnh nhạt Cẩm nương rồi, tới nay ta sẽ bồi người thật tốt...” Nam nhân trung niên cười ha hả, vỗ vào hông của nàng, ánh mắt khiêu khích nhìn Tín Triều Dương: “Thế nào? Tín đại thiếu gia có hứng thú đi cùng không?”

Khóe miệng Tín Triều Dương khẽ nhếch, chấp tay nói: “Kiều nhân giai khách (mỹ nhân yêu kiều, khách nhân tốt đẹp), ta đi chẳng phải sẽ phá hoại phong cảnh hay sao, Vương Tam lão gia cứ tự nhiên.”

Khóe miệng hắn thoáng qua nụ cười lạnh lùng, thật sự ôm người kỹ nữ kia lắc lư rồi đi.

Nụ cười trên mặt Tín Triều Dương cũng dần lạnh lẽo. Thế nào? Cho rằng ở kinh thành các người có thể giải quyết được mối hận tích tụ đã lâu, muốn báo thù rửa hận sao?

Ở Kiến Khang ta có thể đẩy Bảo Hòa Đường các người đến đường cùng, ở kinh thành ta cũng có thể làm Bảo Hòa Đường khóc lóc.

“Công tử, xin mời.” Gia đình dắt xe ngựa đến, cung kính nói.

Tín Triều Dương nắm chặt áo choàng gấm đen trên người, cất bước lên xe, xe ngựa chậm chậm đi xuyên qua đường phố sầm uất.

Màn che đung đưa, Tín Triều Dương hơi nhắm mắt dưỡng thần.

“Dừng xe.” Chợt hắn mở mắt nói.

Phu xe (người đánh xe) hơi bất ngờ, vội vàng thắng ngựa.

Tín Triều Dương vén rèm xe lên, quay đầu nhìn lại, thấy hai chiếc xe ngựa đang đậu song song ở bên kia đường, bên cạnh người đang ông trung niên kia đã không thấy kỹ nữ kia đâu nữa, hắn ta ăn mặc đoan chánh, trên mặt là nụ cười hòa ái, nhìn Cố Thập Bát Nương không biết đang nói gì.

Thân thể Cố Thập Bát Nương suy nhược, từ lúc vào đông nàng luôn mặc áo khoác thật dày, lúc này nàng đã cởi nón, chăm chú nghe hắn nói chuyện.

“Đi thôi.” Tín Triều Dương hạ rèm xuống, lạnh nhạt nói.

Xe ngựa rất nhanh tiến về phía trước.

“Lại để Cố Nương Tử mất công lo lắng như thế.” Hắn mỉm cười nói, chấp tay thờ dài.

“Tam lão gia khách khí.” Cố Thập Bát Nương gật đầu nói: “Đó là sâm nhung (nhân sâm kết hợp với nhung hươu) đưa cho Thuận Hòa đường? Tới nay ta sẽ kiểm tra.”

Người đàn trung niên liên tục nói cảm ơn, lại hỏi nhà nàng đã chuẩn bị đồ tết chưa? Người trong nhà có khỏe không? Cố Thập Bát Nương lần lượt trả lời.

“Cố Nương Tử muốn ra ngoài?” Hắn nhìn xe ngựa, lại nhìn gia đình bên cạnh, tùy ý hỏi.

Sắc mặt Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt, chỉ cười chứ không trả lời.

Hắn cũng phát hiện mình hơi quá đáng, vội vàng ho khan, nói lễ mừng năm mới phải về nhà chơi đùa liên cáo từ.

Nhìn hắn đi khỏi, A Tử vội đỡ Cố Thập Bát Nương lên xe, nhỏ giọng nói như đang hiến vật quý hiếm: “Tiểu thư, tiểu thư, người có thấy không? Trong xe của Vương Tam có kỹ nữ đó...”

Bất cứ buổi tiệc nào cũng có kỹ nữ bồi rượu, tục lệ như thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên, tất cả các đại thương nhân bán được tụ tập thì lại càng không thể thiếu chuyện này.

Cố Thập Bát Nương nhảy mắt với hắn: “Người cũng thật tinh mắt...”

“Tất nhiên, thơm như vậy tiểu nhân đứng từ xa cũng ngửi thấy...” A Tử dương dương tự đắc nói, thấy vẻ mặt tiểu thư cười như không cười, không khỏi le lưỡi, đánh nhẹ vào mặt mình một cái: “Nói hươu nói vượn, nên đánh.”

Có lúc hắn không tự chủ được không xem tiểu thư nhà mình như cô nương nên mới nói những lời này trước mặt tiểu thư.

Cố Thập Bát Nương cười, không nói gì, mới vừa ngồi lên xe, đã thấy một người chạy tới, áo xanh mũ quả dưa, cao cao hơi gầy.

“Là Cố Nương Tử phủ Kiến Khang?” Hần cung kính hỏi.

“Ngươi là?” A Tứ hỏi, quan sát người lạ mặt này, không quen biết.

Nam tử không trả lời mà tiếp tục nói với Cố Thập Bát Nương: “Thiếu gia nhà ta mời Cố Nương Tử sang bên kia nói chuyện.”

Hần vừa nói vừa chỉ phía đối diện.

Đây là một quán rượu trên đường không lớn lắm, trang trí đơn giản lại kín đáo, khách cũng không nhiều.

Khóe miệng Cố Thập Bát Nương cười nhạt, buông tay để màn che rủ xuống che nàng lại.

A Tứ liếc người này một cái liền lên tiếng đuổi người: “Tránh đường một chút.”

Người này hơi lung tung nhưng cũng không tránh ra.

“Cố Nương Tử đừng hiểu lầm, thiếu gia nhà ta là cố nhân.” Hần vội vàng nói.

“Bằng hữu hiện tại cũng được, cố nhân cũng được, muốn thăm viếng xin đến Thuận Hòa đường đưa bái thiếp, mua thuốc mời đến Đại Hữu Sinh.” A Tứ vung roi, không kiên nhẫn nói.

Giống như đã lường trước chuyện này, người nọ cũng không gấp gáp, vẫn không nhanh không chậm nói: “Cố nương tử, thiếu gia nhà ta họ Trầm.”

“Quán người là thần quỷ phương nào...” A Tứ hừ nói.

Lời còn chưa dứt, Cố Thập Bát Nương đã vén màn xe lên, nhìn người đó.

Hình như người đến cũng đoán được phản ứng của nàng, không trả lời mà chỉ tay đến quán rượu.

Cố Thập Bát Nương dời tầm mắt, lúc này mới thấy ở tầng hai có một cửa sổ đã mở, bên cửa sổ Thẩm An Lâm mặc áo lông cừu, một tay đặt lên song cửa sổ, một tay khác giơ ly rượu, từ từ nhấp nhĩ, thấy nàng nhìn qua, khẽ mỉm cười.

“Thiếu gia hỏi Cố Nương Tử có dám hay không dám gặp...” Người đó nói tiếp.

Khóe miệng Cố Thập Bát Nương hiện lên nụ cười lạnh lùng, dám hay không dám? Nên hỏi nàng có muốn hay không muốn...

Có muốn hay không muốn nhìn thấy hắn trở thành phế nhân, khốn khổ ngồi trên ghế? Có muốn hay không muốn nhìn thấy hắn buồn bã, căm giận vì trở nên nghèo túng?

Muốn, nằm mơ cũng muốn.

Nàng đứng dậy, xuống xe, đi đến quán rượu.

“Cố Nương Tử, mời đi bên này...” Người đến dẫn đường dừng trước một căn phòng, cung kính nói, chính mình đứng tránh sang một bên.

Bước chân Cố Thập Bát Nương hơi ngừng lại, nhìn cửa gỗ đơn giản trước mặt, nhất thời cảm thấy hoảng hốt.

“Lâm thiếu gia đã trở lại...”

“Còn không mau đi đón...”

“Nơi này cửa quá cao, không phải đã nói các người đào đi rồi sao?”

“Thiếu nữ đừng gấp, Lâm thiếu gia đã đến cửa rồi...”

“Ai nha, thiếu nữ nãi, y phục của người...”

Âm thanh huyền ảo, bóng người lay động, Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chợt mở mắt ra rồi đưa tay đẩy cửa ra

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Bí mật

Edit:mttrang

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn.

Bên trong hơi nhỏ hẹp một chút, Thẩm An Lâm ngồi tựa bên cửa sổ, áo choàng rộng che phủ thân hình của hắn.

Cố Thập Bát Nương dùng chân một lát, lại cất bước đi vào bên trong, phía sau có người khẽ khép cửa lại, A Tứ tựa hồ muốn vào theo nhưng bị người ngăn lại.

Cố Thập Bát Nương cũng không để ý, nàng chỉ đặt tầm mắt trên người Thẩm An Lâm.

Dáng vẻ của hắn hơi ốm yếu, thần sắc tiêu tụy, râu cũng để dày đặc, hình ảnh rất giống trong trí nhớ của nàng.

Vị công tử vẻ mặt u ám như đưa tang, mọi người bốn phía tỏ ra châm chọc, tiếu hạo, cười nhạo, cũng có người tỏ ra thân thiết, nhưng nàng đều không để tâm, trong lòng nàng thậm chí còn có một tia vui mừng, nam nhân này bây giờ ngồi ở đây, cuối cùng có thể đối diện với mình, những ngôn từ lời nói nàng từng hình dung trong đầu, sau cùng chỉ còn lại một tờ giấy bay phấp phới.

Hưu khí... hưu khí...

Nam tử kia ngạo nghễ mà đứng, trên mặt đều là khinh thường, hắn không cần nàng...

“Mời ngồi.” Hắn mỉm cười nói.

“Lâm thiếu gia tâm tình rất tốt sao?” Cố Thập Bát Nương ngồi xuống theo, nhìn Thẩm An Lâm mỉm cười, không khách khí, tự mình rót rượu, nâng đầu uống một hơi cạn sạch.

Trên mặt Thẩm An Lâm hiện lên một tia ngoài ý muốn, những lần gặp gỡ đếm trên đầu ngón tay, nhưng đây là lần đầu tiên cô nương này mỉm cười với hắn, khuôn mặt cùng động tác của nàng, cảm giác như tinh thần thoải mái hơn rất nhiều.

“Không sai biệt lắm” Thẩm An Lâm cười nói.

Tâm trạng hùng ung gây cánh sao có thể tốt được, Cố Thập Bát Nương cười thành tiếng, lại tự mình rót thêm một chén, sau đó nhìn về Thẩm An Lâm, chỉ ly rượu trong tay hắn, “Lâm thiếu gia, thỉnh...A..Ta quên mất Lâm thiếu gia bất tiện...”

Nàng đứng lên, cầm bầu rượu đến bên người Thẩm An Lâm, hơi cúi đầu nhìn hắn.

“Ta bồi Lâm thiếu gia rót rượu.” Nàng nói.

Thẩm An Lâm tựa lưng vào ghế, mang theo mấy phần trêu đùa cười nói, “Tâm tình của Cố nương tử không tồi.”

“Đúng vậy.” Cố Thập Bát Nương nói, “Sư phụ ta từng nói, lạc thú lớn nhất của con người ta là chính mình ngồi trên đồng tiền nhìn người khác cùng đường không một xu dính túi” (ở đây bạn không hiểu ý chị lắm)

Nàng xoay người quay lại chỗ ngồi, tự rót cho mình một chén.

“Cố nương tử ở đại được hội nổi danh chiến thắng, tuy có danh sư dạy dỗ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn mà có thể đạt thành tựu như vậy khiến người ta phải nhìn bằng cặp mắt khác.” Thẩm An Lâm cũng không để ý đến hàm ý nói xa nói gần của nàng, âm thầm cười, đổi đề tài.

Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn hắn một cái, trên môi hiện lên một tia tự giễu, “Không có gì, đây là bị người ta bức mà ra...”

Hắn bức nàng bước lên tử lộ, vận mệnh bức nàng bước vào lối cũ, trong hai năm trùng sinh, nàng gồng lưng gánh chịu mọi đau khổ, cắn răng, bước từng bước thận trọng, không thể ngừng, càng không thể lùi bước.

Mọi người đều biết ở đại hội Cố Thập Bát Nương bị một được sư hạ độc, Thẩm An Lâm cho rằng nàng nói đến chuyện này, thần sắc nhìn về phía nàng càng trở nên nhu hòa vài phần, Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn hắn, vẫn là ánh mắt kia, khiến cho lòng hắn như bị kim châm chích một phen. (Có ai vote cho Lâm ca không nhỉ? Thấy anh với chị cũng đẹp đôi lắm, tình cũ lại lành có khi cũng hay.)

Nàng vẫn oán hận hắn như cũ sao? Một nữ tử, bất đắc dĩ, phải xuất đầu lộ diện tranh đấu trong nghề của nam nhân, nếu như lúc trước phụ thân hắn thực hiện lời hứa, cô nương này gả cho hắn, tuy cuộc sống không dễ chịu mấy, nhưng ít ra cơm áo không lo, ít ra...nàng phải là loi một người..

Đối với nàng mà nói, đó chính là cừu nhân bội bạc mình, trên thế gian chuyện vui nhất chính là nhìn cừu nhân có kết cục bất hảo, không nói đến phẩm hạnh, đó chính là bản tính con người, cho nên nàng có thể thống khoái trào phúng hắn.

Cố Thập Bát Nương đã tự mình rót ba ly rượu rồi.

“Thân thể ngươi còn chưa khỏe hẳn, đừng uống nhiều quá.” Thẩm An Lâm khẽ nhủ mảy may nhắc nhở.

Cố Thập Bát Nương uống một hơi cạn sạch, chấp tay với Thẩm An Lâm làm động tác mời, “Khó khi cao hứng như vậy, Lâm thiếu gia đừng mất hứng mời.”

Thẩm An Lâm gật đầu, cũng uống một chén.

“Lâm thiếu gia mời ta đến đây có việc gì? Không phải là đến xem thương thể chân huynh chứ?” Cố Thập Bát Nương tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt đảo một vòng trên người Thẩm An Lâm, “A... nói thể nào thì cũng thiếu chút nữa là thành người một nhà, cũng nên quan tâm một phen nhỉ, không biết thương thể của huynh thế nào?”

“Thiếu chút nữa thành người một nhà sao?” Thẩm An Lâm lắc ly rượu trong tay, chậm rãi tựa lưng vào ghế, “Nghe ý tứ Cố nương tử, ngươi không hi vọng trở thành người một nhà sao?”

Cố Thập Bát Nương bật cười.

“Người một nhà sao?” Nàng hỏi lại, trên mặt hiện lên một tia trào phúng, “Lâm thiếu gia cảm thấy tại sao chúng ta phải làm người một nhà.”

Lời nói của nàng vừa dứt, Thẩm An Lâm không nhanh không chậm, đưa tay rút trong người ra một tờ giấy mỏng.

“Vật này.” Hắn giũ tờ giấy, thản nhiên nói.

Thẩm Tam lão gia vẫn còn giữ cái này? Trong lòng Cố Thập Bát Nương giật nảy.

“Cái gì?” Nàng bật thốt lên, thần sắc bất động, một mặt đứng dậy đi từ từ qua.

Nàng đi rất chậm, tim đập thình thịch, mấy bước ngắn ngủi nhưng tựa hồ trôi qua thật lâu.

Cuối cùng cũng bước đến trước người Thẩm An Lâm, nàng đưa tay giật lấy, nhưng lại bị hất.

“Cố nương tử cẩn thận một chút, kéo không lại làm hỏng, ta cầm cho ngươi xem.” Thẩm An Lâm mỉm cười nói.

Cố Thập Bát Nương cười lạnh, xoay người trở lại chỗ của mình.

“Ngươi cho là giữ tờ giấy này là có thể không chế được ta?” Nàng nói.

Đừng nói hôn thư không đủ quy cách này, cho dù tam môi lục chứng đầy đủ, Cố Thập Bát Nương chẳng lẽ sợ đến nỗi tự mình đi chịu chết?

Thẩm An Lâm trầm mặc một khắc, hỏi, “Tại sao?”

“Tại sao gì?” Cố Thập Bát Nương thản nhiên hỏi.

“Tại sao lại không chấp nhận hôn ước? Tại sao... không chịu gả...” Thẩm An Lâm nặng nề hỏi, sau đó đưa tay vén áo bào, lộ ra y phục cứng cáp bên trong, tay vỗ lên chân mình, “Bởi vì đôi chân thương tật này sao?”

Tại sao ư? Cả người Cố Thập Bát Nương không kim được trở nên run rẩy, cố gắng áp chế cảm xúc tức giận muốn bùng nổ trước những lời này.

“Không có lý do gì cả, cũng không phải là vì...” Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm An Lâm, đôi mắt luôn đục ngầu sâu như giếng giờ lại bùng lên một tia lửa, chậm rãi phun ra từng chữ, “Chỉ là ta không cần ngươi.”

Nói xong câu này, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm An Lâm, CTBN chỉ cảm thấy mũi có chút đau xót, nước mắt tựa như muốn trào ra, cùng lúc đó, những si nhục bị thương cùng tuyệt vọng khắc sâu dưới đáy lòng cộng với lời nói vừa thốt ra, oanh một tiếng phun trào ra ngoài.

Trong hai năm nay, nàng cắn răng chấp nhận hết thảy để cho vận mệnh kiếp trước không lặp lại một lần nữa, vì không muốn mất đi người thân nữa, không còn những si nhục của kiếp trước nữa, cho nên thần kinh của nàng lúc nào cũng căng thẳng, xoay bên này tính bên kia, hiện giờ cuối cùng cũng đến thời khắc này.

Thẩm An Lâm, là ta không cần ngươi, là ta không cần ngươi nữa, ngươi cuối cùng không có cơ hội nói không cần ta nữa, không có cơ hội nhục nhã ta nữa.

Nàng cầm ly rượu lên, Thẩm An Lâm nhất tay, ly rượu trong tay hắn bay đến trúng ngay ly rượu của nàng, xoảng một tiếng, ly rượu vỡ nát trên mặt đất.

Cố Thập Bát Nương không kịp phòng bị hơi ngạc nhiên, rượu đổ tràn trên bàn, nàng nhìn vào mắt Thẩm An Lâm, không nói một lời xoay người đi.

Kết thúc rồi, từ nay về sau chúng ta không có bất kỳ mối liên quan, kiếp này hẹn không tái ngộ.

“Cố Tương.” Giọng nói khàn khàn của Thẩm An Lâm vang lên ở phía sau, còn pha chút bất đắc dĩ.

Cố Thập Bát Nương không thèm để ý, đưa tay nắm lấy chốt cửa.

“Cố Tương, đừng nháo nữa.” Giọng nói của hấn vang lên bên tai nàng, hơi nóng phả lên vành tai Cố Thập Bát Nương.

Cái gì?

Cố Thập Bát Nương kinh ngạc xoay người lại, ánh mắt chạm vào râu trên cằm của Thẩm An Lâm.

Hắn cởi bỏ áo choàng lớn, trên người mặc độc một bộ y phục cứng cáp ôm sát thân, đứng thẳng người, dáng người vô cùng tuấn tú. (huhu, Lâm ca dùng nam nhân kkk)

“A” Cố Thập Bát Nương sợ hãi hô lên.

Nhưng thanh âm của nàng nhanh chóng bị bàn tay Thẩm An Lâm đặt trên môi ép trở lại.

“Đừng la lớn.” Thẩm An Lâm nhỏ giọng thì thào.

Sao lại như vậy? Sao có thể như vậy? Chân của hấn? Chân của hấn không phải đã bị chặt đứt rồi sao? Cố Thập Bát Nương trừng to mắt nhìn người trước mặt, mơ hồ không có cảm nhận được tay hấn đang che miệng nàng, trong lòng nổi một trận cuồng phong.

Điều đó không đúng, điều đó không đúng...

“Đừng la lên, đây là... bí mật.” Thẩm An Lâm cúi đầu nhìn nữ tử trước mặt mình, khoảng cách gần như vậy, hấn có thể thấy rõ da thịt trắng nõn như sứ của nàng, còn có những cảm xúc thay đổi liên tục từ kinh ngạc, hoảng hốt đến phẫn nộ trong đôi mắt nàng...

Phẫn nộ?

Tay hấn chợt đau nhói, cô nương kia hung hãn cắn lồng bàn tay hấn, có máu chảy qua những kẽ ngón tay.

Chân mày Thẩm An Lâm chưa nháy một cái, mặc cho nàng tàn nhẫn cắn, chỉ là chăm chú nhìn nàng, đôi mắt cô nương kia trừng to trong đó đầy phẫn nộ lẫn nước mắt trào ra, một loại bi thương tràn ngập trời đất.

Không biết qua bao lâu, nàng mới nhả ra, tựa người lên cửa, trên môi còn lưu lại vết máu, khuôn mặt trắng như sứ cùng vết máu trên môi tạo thành một hình ảnh vô cùng quỷ dị.

“Gạt ta...” Nàng hít từng hơi từng hơi, thì thào nói.

“Ta vừa nói cho ngươi...” Thẩm An Lâm nhỏ giọng.

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại không nhìn hấn nữa, tựa như không nghe được những lời của hấn nữa.

“Hấn dám gạt ta...” Nàng tiếp tục thì thào, vẻ mặt đột nhiên trở nên điên cuồng, “Hấn đã luôn gạt ta.”

Nàng xoay người, muốn xông ra ngoài.

“Cố Tương.” Thẩm An Lâm lại một lần nữa đưa tay chặn cửa lại, đồng thời giữ lấy tay nàng, giọng hấn chợt đề cao, “Nàng hãy nghe ta nói.”

“Nghe ngươi nói cái gì?” Cố Thập Bát Nương không quay đầu lại, mà nhỏ giọng hỏi, giọng nói của nàng cũng tràn đầy bi thương, “Nói Bành Nhất Châm cứu ngươi thế nào?”

Thẩm An Lâm khẽ nhíu mày, “Nàng nói gì vậy? Bành Nhất Châm nào? Liên quan gì đến hấn ta.”

Cố Thập Bát Nương quay đầu, trừng mắt nhìn hấn.

“Vậy là ai chữa khỏi cho ngươi?” Nàng hỏi, bởi vì kích động, giọng nói có chút run rẩy.

Thẩm An Lâm cười lắc đầu, “Không ai.”

Trên môi Cố Thập Bát Nương hiện lên một tia cười lạnh, nhìn hấn gằng từng chữ, “Chân Lâm thiếu gia, gần mạch thương tổn, nhưng cần thận dưỡng, cho nên không tổn thương đến ngũ tạng, nhưng mà muốn đi dậy đi lại một lần nữa, trừ khi Hoa Đà tái thế, thần y từ trên trời xuống.”

Những lời nàng nói xong khiến cho nụ cười bên môi Thẩm An Lâm ngưng lại.

Đây là đại phu nói với Thẩm Tam lão gia và Thẩm phu nhân, vì tránh làm ảnh hưởng đến cảm xúc của bệnh nhân nên một người bệnh như hấn cũng không được biết.

Vị cô nương này, chẳng lẽ có năng lực sắp xếp cơ sở ngầm tại Thẩm gia sao? Mà có thể xếp vào bên người Thẩm Tam phu nhân? Một cái được sư, một cái nhất phẩm huyện lệnh xa xôi, một cái phụ nhân nhu nhược thủ lễ...?

Đương nhiên ta biết, là ta chính tai nghe, Cổ Thập Bát Nương nhìn ánh mắt ngưng trọng đầy nghi hoặc của Thẩm An Lâm, lạnh lùng cười.

“Nói cho ta biết, người nào chữa khỏi cho ngươi.” Nàng lặp lại, cũng không trả lời câu hỏi của hắn.

Ánh mắt hai người giằng co.

“Không ai cả.” Thẩm An Lâm khẽ thở dài, ngữ điệu trầm thấp, nghiêng nhẹ người lên trước, nói nhỏ bên tai nàng, “Bởi vì chân của ta không sao cả.”

“Không đúng...” Cổ Thập Bát Nương thất thanh.

Tay Thẩm An Lâm lại che miệng của nàng lần nữa.

“Đây là bí mật.” Thẩm An Lâm nghiêm túc lắc đầu với nàng, “Hiện giờ nàng là một trong bốn người biết được bí mật này.”

Ánh mắt Cổ Thập Bát Nương lộ ra hoang mang, cùng kinh hãi lẫn nghi hoặc.

“Thập Bát Nương, ta tin nàng.” Thẩm An Lâm yên tĩnh nhìn nàng một lúc, sau đó đứng thẳng người, thu tay về, xoay người trở lại bên cửa sổ, ngồi xuống.

Không khí bên trong nhất thời trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của Cổ Thập Bát Nương.

“Vì sao?” Tựa như rất lâu, thanh âm khàn khàn của Cổ Thập Bát Nương mới vang lên.

Thẩm An Lâm nhìn nàng cười, tự mình rót rượu.

“Không vì cái gì cả, vì nếu như ta không giả trang như vậy, thì ta không thể sống đến bây giờ.” Hắn nhàn nhạt nói, giọng điệu thoải mái, lời nói đối với việc sinh tử nhẹ nhàng bằng quơ.

“Vì sao chứ?” Cổ Thập Bát Nương hỏi lại.

Thẩm An Lâm uống một ngụm, sau đó nhẹ nhàng cảm ly rượu chuyển động trong tay, nở nụ cười quý dị.

“Bởi vì người thân của ta muốn ta chết, nhưng bị ta biết được, cho nên nếu như ta vẫn còn lành lặn, thì những kẻ sau lưng hắn chắc chắn không thể bỏ qua mà trả thù gấp bội, mục đích của bọn hắn thật ra cũng chỉ muốn biến ta thành phế nhân, ta liền giả làm phế nhân.” Hắn thản nhiên nói, trong mắt còn mang theo ý cười.

Một câu đơn giản như vậy lại khiến cho Cổ Thập Bát Nương kinh ngạc thất sắc.

“Người thân của ngươi? Muốn hại ngươi?” Nàng ngẩn ngơ hỏi, trí nhớ kiếp trước ủa về, làm cho suy nghĩ của nàng nhất thời hỗn loạn.

Người thân của hắn, Thẩm Tam lão gia bị bệnh đã lâu, thời gian chủ yếu chỉ có thể mê man ngủ trên giường, cho đến lúc qua đời, mẫu thân của hắn, là kế mẫu, nhưng cũng là dì của hắn, biết giữ lễ thủ tiết... Những ý nghĩ ập đến.

Ấn tượng Thẩm Tam phu nhân để lại cho nàng đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng của bà ta với nàng kiếp trước, biết giữ lễ thủ tiết, đoan trang hòa nhã chắc chắn không phải.

Chẳng lẽ... Ánh sáng lóe lên trong đầu một cái, nàng giương mắt nhìn về phía Thẩm An Lâm.

Thẩm An Lâm nhìn nàng cười, gật đầu, đứng đưa ly rượu, “Nàng đoán đúng rồi, chính là bà ta.”

Thân hình Cổ Thập Bát Nương run rẩy, ngã lên ghế, định vào cạnh bàn.

Không có khả năng, không đúng... Tại sao có thể như vậy? Chuyện này hoàn toàn... chẳng lẽ số mệnh của bọn họ cũng thay đổi theo.

“Bà ta vô liêm sỉ quyền rũ cha ta, khiến mẫu thân ta trên giường bệnh tức chết, chiếm vị trí mẫu thân ta, hưởng thụ tài lộc của mẫu thân ta, coi ta như cái đinh trong mắt lúc nào cũng muốn nhổ bỏ đi, mưu đồ vị trí đích tử cho con trai bà ta...” Thẩm An Lâm chậm rãi nói, ly rượu trong tay vỡ tung, những mảnh nhỏ ghim vào tay, máu nhỏ xuống từng giọt.

Cổ Thập Bát Nương ngẩn ngơ nhìn hắn, trong đầu rối bời.

“Bà ta sớm biết việc hôn nhân hai nhà, vốn định cho ta, chắc Cổ nương tử cũng hiểu, chuyện quan hệ thông gia, rất cần mượn lực nâng đỡ, bà ta muốn kết mối thông gia này khiến cho ta không thể cựa vào nhà vợ, không nghĩ đến gia đình nàng mặc dù gia thế không tốt, nhưng tài lực dồi dào, cho nên bà ta sắp xếp mối hôn phối này cho thứ đệ, để nắm tài vật của ngươi trong tay, nhưng lại không ngờ nàng một mực cự tuyệt, lại còn dùng lời lẽ kịch liệt như vậy...” Thẩm An Lâm nói đến đây cười thành tiếng, hiển nhiên nhớ đến chuyện này khiến tâm trạng hắn rất rối loạn.

Nhìn hắn cười, Cổ Thập Bát Nương đứng dậy, bước nhanh đi.

“Cố Tương.” Thẩm An Lâm ngăn ra, đứng lên gọi nàng lại.

“Đại thiếu gia còn chuyện gì nữa không?” Cố Thập Bát Nương không quay đầu lại, thanh âm trầm thấp, đầy mệt mỏi.

Thẩm An Lâm hơi bối rối, hần còn chưa nói xong, thế nào lại không muốn nghe nữa rồi.

“Việc nhà của ngươi ta không tiện hỏi, cũng không có hứng thú.” Cố Thập Bát Nương đáp, ngưng một chút, “Ngươi yên tâm, bí mật của ngươi ta nhất định không nói cho người khác, cáo từ.”

“Cố Tương.” Về mặt Thẩm An Lâm nghiêm túc, gọi nàng, “Nàng hãy đợi ta, không đến hai năm, ta hứa cho nàng vinh hoa phú quý.”

“Tới địa ngục hưởng vinh hoa phú quý.” Cố Thập Bát Nương quay đầu cười ha ha, trong mắt lóng lánh những giọt lệ, nàng đưa tay chỉ vào Thẩm An Lâm, như muốn nói gì, nhưng chỉ lập đi lập lại một câu, “Tới địa ngục hưởng vinh hoa phú quý.”

Phản ứng này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thẩm An Lâm, trong lúc này hần cũng không biết nói gì, về mặt hiện lên cảm xúc lẫn lộn.

“Thẩm An Lâm, bây giờ ngươi muốn kết hôn với ta?” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói, ý cười trên mặt hoàn toàn biến mất, biến thành trào phúng không chút nào che giấu.

“Không phải bây giờ, mà là từ khi biết hôn ước có tồn tại.” Thẩm An Lâm đáp.

“Ta nói lại cho ngươi một lần nữa, hôn ước này không phải vấn đề ngươi chấp nhận hay không, mà là chúng ta, là ta không đồng ý.” Cố Thập Bát Nương lạnh lùng.

“Vì sao?” Thẩm An Lâm hỏi.

“Bởi vì ngươi không xứng.” Cố Thập Bát Nương nâng cằm, gần từng chữ.

Thẩm An Lâm đưa tay gác trán, giống như có chút đau đầu, “Cố Tương, tục ngữ nói, làm việc phải có đường lui, nàng hà tất phải như vậy...”

Cố Thập Bát Nương cười lạnh một tiếng, làm việc phải chừa đường lui, làm việc phải chừa đường lui sao...

“Ngươi cũng biết rằng làm việc phải chừa một đường lui sao? Vậy tại sao lúc đó ngươi...” Nàng định nói một chữ kia, đột nhiên lời muốn xuất khẩu chợt im bặt.

“Ta lúc trước thế nào?” Thẩm An Lâm nhìn nàng đột nhiên ngưng lại, trong mắt hiện lên một tia chăm chú.

Lúc trước ngươi quyết tuyệt như vậy, hoàn toàn bức ta vào đường cùng, chẳng lẽ có đường lưu quái gì? Bất quá, không phải là lúc trước, mà là một đời kia, cũng không đúng, cũng không phải một đời kia...

Khi đó, lúc này, hay là vẫn là khi đó?

Khi đó, đã là hư cảnh mờ mịt, như nước xuôi trong hồ lúc trong lúc đục, mình vẫn chính là mình, nhưng hần không phải là hần.

“Thập Bát Nương?” Thẩm An Lâm nhấn mặt gọi cô nương trước mặt thần sắc biến đổi không ngừng.

Cố Thập Bát Nương mở mắt ra lại, một lần nữa ngắm nhìn khuôn mặt hần, gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, quen thuộc chính là tướng mạo đó, nhưng thần sắc đã xa lạ rồi.

Cho đến bây giờ nàng không còn nhìn thấy sắc mặt chán ghét của người kia khi nhìn mình nữa, trong mắt hần bây giờ chỉ có một tia nghiên cứu, nghi hoặc, lại khó hiểu.

Trong đáy mắt Cố Thập Bát Nương hiện lên nét mệt mỏi, nàng mang theo thù hận trùng sinh, rồi đột nhiên phát hiện ra cừu nhân khắc cốt ghi tâm không tồn tại, mà người trước mắt này, cuối cùng cũng không phải là hần.

Nếu nàng là Cố Thập Bát Nương đã chết, như thế đối mặt với hần mới là cừu nhân, mới đúng quỹ tích của nó, mới là Thẩm An Lâm vinh hoa phú quý rước kiệu thê mỹ thiếp, mà bây giờ Cố Thập Bát Nương nàng, cùng Thẩm An Lâm trước mặt lại có quan hệ gì đâu?

Người tổn thương mình cũng đã tổn thương, trừ phi nàng còn sống, đối mặt với Thẩm An Lâm bội bạc của mười năm chung sống, mới có thể cừu cừu báo báo ân oán, nhưng là nàng đã chết, chết ở mười năm trước... Mười năm sau này, Thẩm An Lâm đối với nàng, có là gì?

Nàng hận hần, trào phúng hần, mắng hần, hãm hại ngăn trở hần khắp nơi, thì thế nào? Người kia dù sao cũng đã tổn thương nàng, cho dù giết chết Thẩm An Lâm trước mắt này, cũng không thể thay đổi chuyện đau lòng đó.

Vậy thôi, dừng ở đây.

Điều bây giờ nàng cần làm, chính là không cho phép người này có cơ hội tổn thương mình một lần nữa, cũng không muốn có bất kỳ mối liên hệ với người này nữa.

Nàng thở nhẹ một hơi, xoay người đi, những thứ bủa vây thân thể nàng, hành hạ linh hồn của nàng, đè nặng nàng đến mức hít thở không thông trực tiếp trôi đi hết.

Tiếng Thảm An Lâm kêu nàng vang lên bên tai, Cổ Thập Bát Nương cũng không đáp lại nữa, nàng mở cửa bước nhanh đi, cánh cửa phía sau nàng cũng bị đóng mạnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Quyết định

Edit: QR2

Một trận bão tuyết đột nhiên xuất hiện, gần như chỉ trong một đêm cả kinh thành chìm trong một tầng tuyết dày.

Trong sân nhỏ Cổ gia, hai nha hoàn mặc áo khoác thật dày, ôm cây mai đang nở rộ, vội vã đi ra từ trong viện.

“Tiểu thư, tiểu thư, đã đi vắng an phu nhân chưa?” Các nàng nhẹ nhàng hỏi.

Theo tiếng nói ừ phòng cũng mở ra, Cổ Thập Bát Nương mặc áo gấm màu đỏ sậm, khoác áo choàng ngắn hình lá sen viền chỉ bạc bước ra.[QR2]
[diendanlequydon]

“Được rồi.” Nàng mỉm cười nói.

“Từ sáng đến giờ phu nhân đã đến hỏi ba lần rồi...”

“Hi hi, đây chính là một lòng nhớ nhà mà mọi người hay nói?”

Sau lưng nàng, ba nha hoàn ôm bọc quần áo cười đùa.

“Cái gì mà nhớ nhà, là thấy thiếu gia nên lòng sốt ruột.” Hai nha hoàn vừa tới cười nói, nhận lấy bọc quần áo trong tay họ.

Tiếng cười thanh thúy của họ vang vọng trong sân, đưa Cổ Thập Bát Nương đi đến tiền viện.

Mấy hôm trước, Cổ Thập Bát Nương quyết định đi Nam Chương đón năm mới, quả thật tin này làm Tào thị vui mừng phát khóc, mấy ngày kế tiếp tất cả mọi người loay hoay, chân không chạm đất, đồ dùng chất đầy hai xe lớn, Tào thị vẫn xem xét vì thật sự không có chỗ để đặt những thứ đó nữa.

Trong tiền viện, Tào thị đang chờ xuất phát.

“Người ở lại giữ nhà cho tốt.” Cổ Thập Bát Nương kéo Linh Bảo đang khóc, nhỏ giọng dặn dò.

Linh Bảo gạt đầu, cúi mặt lau nước mắt.

Cổ Thập Bát Nương chần chờ một lúc, liếc nhìn Tào thị đang đứng bên cạnh cửa nói chuyện với lão ma ma, các nha hoàn cũng đang tạm biệt nhau.

“Năm mới đến, có thể để ca ca của người đến đây nhưng người tuyệt đối không về bên đó với hấn.” Cổ Thập Bát Nương nghiêm túc nói.

Linh Nguyên gạt đầu đồng ý cũng không hỏi vì sao.

Cổ Thập Bát Nương lau nước mắt giúp nàng: “Khóc cái gì...?”

“Tiểu thư, người còn quay lại không?” Linh Bảo nức nở nói.

Cổ Thập Bát Nương ngẩn ra, cũng không trả lời ngay, ánh mắt của nàng hơi buồn bã.

“Tiểu thư...” Suy đoán trong lòng Linh Bảo càng sáng tỏ, lệ rơi như mưa: “Tại sao tiểu thư lại bán Thuận Hòa Đường?”

Ngoài chuyện đi Nam Chương đón năm mới với Cổ Hải, chuyện Cổ Thập Bát Nương quyết định bán Thuận Hòa Đường cũng làm mọi người chấn kinh.

Người không hiểu nhất và giật mình nhất dĩ nhiên là Bành Nhất Châm.

Ông vừa vội vàng đưa vợ con về huyện Hoàng Hà đón năm mới vừa rút ra thời gian đến chất vấn.

Không ai hiểu rõ ràng hơn ông, ban đầu vì lấy được Thuận Hòa Đường, Cố Thập Bát Nương làm việc hại người không lợi mình đến thế nào, là tình huống nguy hiểm đến mức nào. Hơn nữa bây giờ Thuận Hòa Đường đang phát triển thì không có bất kỳ lý do gì để bán đi.

“Một lòng không thể dùng được cho hai chuyện, ta phải dốc sức nghiên cứu kỹ thuật điều chế, chuyện làm ăn này làm ta quá phân tâm” Cố Thập Bát Nương chỉ nói.

Mặc dù từ trước đến nay tâm tư của cô nương này luôn sâu không lường hết được nhưng đối với Bành Nhất Châm mà nói, ông hiểu nàng nhiều hơn những người khác một chút.

Lúc nói chuyện Cố Thập Bát Nương cúi mặt, giọng nói lạnh nhạt trước sau như một nhưng Bành Nhất Châm cảm nhận rõ ràng có cái gì đó không giống trước đây.

“Thập Bát Nương, có chuyện gì vậy?” Ông thử thăm dò.

Cô nương này nhìn yếu đuối nhưng thật ra rất kiên cường, đã nhận định chuyện gì thì dù phía trước có là núi đao biển lửa cũng không thể ngăn cản, hơn nữa điều quan trọng nhất là mặc dù mới nhìn thấy dịu dàng dễ thân nhưng thật ra cả người bao bọc một lớp vỏ cứng, nàng đứng trước mặt người nhưng lòng thì xa tận chân trời.

Gặp chuyện gì, nàng luôn yên lặng, đơn độc phản kháng, không nói, không hỏi, không cầu.

“Không có gì.” Cố Thập Bát Nương cười với ông, đáp.

Bành Nhất Châm không tin nhưng cũng hiểu nếu nàng không muốn nói thì có hỏi cũng vô dụng.

“Thế thì tốt...” Ông thờ dãi, không nói rõ là cảm giác gì, đứng dậy cáo từ: “Sớm biết hôm nay thế này, sao lúc trước còn như thế...”

Sớm biết hôm nay thế này, sao lúc trước còn như thế... Cố Thập Bát Nương cúi mặt cuống, một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay của nàng nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Không phải tiểu thư sẽ không trở lại chứ?” Linh Bảo che mặt khóc nức nở: “Tiểu thư...”

Cố Thập Bát Nương đưa tay giúp nàng lau nước mắt, trầm mặc một lúc mới chậm rãi nói: “Không biết, nhưng ta sẽ không bỏ rơi Linh Bảo...”

Linh Bảo ngẩng đầu lên: “Tiểu thư nói nhớ giữ lời.”

Cố Thập Bát Nương khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ gương mặt của nàng: “Có lúc nào ta nói mà không giữ lời há?”

Linh Bảo che miệng, vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Tào thị đi tới, uyển chuyển nhắc nhở thời gian đã không còn sớm nữa, hơn nữa người của tiêu cục cũng đã tới.

Cố Thập Bát Nương vỗ vai Linh Bảo, Tào thị cũng dặn dò nàng mấy câu, mọi người đều lên xe, cửa mở ra, dưới sự hộ tống của mười tiêu sư, năm chiếc xe hùng dũng rời đi.

Linh Bảo tiến ra cửa thành, đến khi đoàn xe hóa thành chấm đen nơi chân trời, mới khóc xoay người trở về.

Nàng tin tưởng tiểu thư sẽ không bỏ rơi nàng, thậm chí cũng sẽ không bỏ rơi ca ca, nhưng nàng biết, tiểu thư đi chuyến này là không muốn quay lại kinh thành.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Linh Bảo xoay đầu, lại nhìn phía chân trời trắng xóa. Một ngày kia, khi tiểu thư từ bên ngoài trở về, cả người đều thay đổi, đêm hôm ấy, người luôn đọc sách đến khuya như tiểu thư vậy mà trong phòng lại không thắp nến.

Lúc ấy phu nhân còn rất vui mừng, nữ nhi khổ cực mỗi ngày, cuối cùng cũng biết nghỉ ngơi.

Lúc ấy mặc dù nàng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng nghĩ giống như vậy, trong lòng thật vui mừng. Sau đó mấy ngày tiểu thư quyết định đi Nam Chương cũng quyết định bán Thuận Hòa Đường, chuyện này không đúng, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, rất không giống tính tình của tiểu thư.

Nhưng rốt cuộc tiểu thư có chuyện gì? A Tứ luôn đi theo tiểu thư ra ngoài, nhất định hẳn biết, nàng xoay người, bắt đắc dĩ thờ dãi, đã quá chậm, muốn hỏi cũng không hỏi được, A Tứ đi theo tiểu thư mất rồi.

Năm mới chẳng mấy chốc đã đến, đối với những người bận rộn chuẩn bị năm mới mà nói, trong kinh thành có ai tới ai đi căn bản chẳng có hơi sức đâu mà quan tâm, dù bão tuyết xuất hiện cũng không ngăn cản được nhiệt tình đón năm mới của mọi người, trên đường phố tràn ngập kẻ qua người lại, tiếng nói tiếng cười, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng pháo.

Một chiếc xe ngựa đi xuyên qua đường phố nào nhiệt, tiến vào phố bán được, mùi thuốc đặc trưng trong không khí chui vào trong xe.

Thẩm An Lâm vén rèm lên, gương mặt tiểu tụy, ánh mắt của hắn như lơ đãng nhìn qua ngã tư đường trên đường đi, đôi mắt vô hồn thỉnh thoảng lóe lên

một tia sáng sắc bén, hiển nhiên sự chán chường tịch mịch thể hiện bên ngoài có lẽ là để che giấu bí mật nào đó không muốn người khác biết.

“Chậm đã.” Chợt hắn nói.

Phu xe hơi bối rối, vội vàng thắng ngựa, thốc mác quay đầu nhìn hắn.

Ánh mắt Thẩm An Lâm nhìn một cửa hàng không lớn không nhỏ, khác với những cửa hàng náo nhiệt bên cạnh, bốn cánh cửa của cửa hàng này chỉ mở ra một cánh, chính giữa có treo một tấm biển bán tiệm.

“Bán tiệm...” Hắn khẽ nhíu mày, nhỏ giọng thì thào, ánh mắt nhìn lên trên, nhìn thấy hàng chữ màu vàng trên tấm biển đen “Cố thị Thuận Hòa đường”.

Cũng giống như kinh thành, ở Kiến Khang không khí mừng năm mới vô cùng náo nhiệt, trong ngõ hẻm, tuyết đọng trước cửa Cố gia đã sớm được quét dọn sạch sẽ, mấy đứa trẻ mặc áo vải mang theo nhiều loại đồ chơi vui vẻ chạy qua, tới tới trong nhà tới lui vội vã.

Cố Trường Xuân đã đổi đồ trang trí trong nhà thành đồ mới, dưới mái hiên treo ngọn đèn lồng màu đỏ sáng rõ, trong sân thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo nổ, tiếng trẻ con gọi nhau và tiếng cười đùa vui vẻ, bọn gia đình vội vàng tặng lễ, nhận lễ, trên mặt ai cũng là nụ cười vui vẻ.[QR2]
[diendanlequydon]

Lúc này trong nhà về mặt của Cố Trường Xuân lại trái ngược hoàn toàn với không khí ngày tết, sắc mặt ông âm trầm, chợt nặng nề thờ dài.

“Nói vậy Tiểu Ngư cũng không về?” Ông giống như đang lầu bà lầu bầu.

“Ngư thiếu gia nói, bởi vì tuyết lớn, đại bộ phận huyện Lục Đình đều gặp tai ương, ngài đang tại vị không dám lơ là chức trách của mình, chỉ có thể chịu tội bất hiếu.” Một nhà cung kính nói.

“Tuyết ở huyện Lục Đình rơi lớn như vậy?” Trong lòng Cố Trường Xuân nói thầm nhưng ông cũng không có gì để nói, chỉ là trong lòng cảm thấy mất mát.

“Nó thân là tri huyện, yêu dân như con, tận tâm như thế là quá tốt, đi, phái người đưa cho nó nhiều quà mừng năm mới một chút, đứa nhỏ, một mình bên ngoài...” Cố Trường Xuân nói, khẽ thờ dài.

“Dạ, tam nãi nãi đã chuẩn bị xong rồi.” Người trong nhà cười nói.

Cố Trường Xuân gật đầu, người đó biết ý lui xuống.

“Không ngờ cả nó cũng không về được...” Cố Trường Xuân khẽ thờ dài.

Một nhà Cố Hải đã sớm gửi tin về, nói thân thể Tào thị không tốt không thể một nhọc nên không trở lại, lý do này là thật hay giả thì trong lòng mọi người đều biết rõ, khi biết tin bọn họ không trở lại, rất nhiều người thờ phào nhẹ nhõm.

Với thái độ bọn họ đối xử với Tào thị lúc đó, nếu như nha đầu bạo ngược này trở về không biết sẽ gây vò bọn họ thế nào đâu, không trở lại, đối với mọi người cũng tốt, cũng có thể đón tết vui vẻ.

Chỉ là Cố Ngư cũng không về khiến cho mọi người thật sự thất vọng, vì chuyện của Cố Hải làm liên lụy, lúc trước Cố Ngư gặp chuyện không may, nhưng theo tin tức mới nhất, thành tích của Cố Ngư rất xuất chúng và lại huyện Lục Đình xuất hiện điềm lành, chuyện này không chỉ nói rõ đương kim thánh thượng phúc dày tái tạo mọi vật mà còn chứng minh Cố Ngư được ông trời phù hộ, bằng không tại sao điềm lành cổ tình xuất hiện ở huyện Lục Đình.

Đối với người bị bệnh đã lâu như hoàng đế mà nói, tin tức này làm ngài rất vui mừng, sẽ khen ngợi lớn cho Cố Ngư, còn ban ngự thiện, nghe nói hoàng hậu có ý để nó nhậm chức trong kinh thành nhưng Cố Ngư khéo léo từ chối, cho rằng mình năng lực còn thấp, thăng chức quá nhanh sẽ làm mọi người không phục và lại nó nguyện thay thiên tử ở gần dân, xem xét ý nguyện của dân, chịu khổ với dân, như vậy không có chức quan nào thích hợp hơn huyện lệnh.

Có năng lực lại biết tiến lùi, tiền đồ về sau sẽ không giới hạn, trên mặt Cố Trường Xuân không tự chủ mỉm cười, sau Cố Thuận An, tương lai Cố gia phải ký thác lên người nó.

“Không nên trở về thì không trở về, nên trở về cũng không trở về...” Cố Trường Xuân im lặng một lúc, lẩm bầm nói, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, mặc dù trên mặt vẫn mỉm cười nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại không có cảm xúc không rõ, cảm giác hơi khó sở, hơi chua xót lan tràn ra.

Lúc này đoàn người Cố Thập Bát Nương đã đi được một nửa đoạn đường, tuyết rơi dày trên đường rất khó đi, bởi vì sợ thân thể Tào thị không chịu nổi, bọn họ vừa đi vừa nghỉ, nửa đường đi mất gần mười ngày.

“Theo tốc độ này, có thể đến Nam Chương vào mừng sáu tháng giêng đã là không tệ rồi.” Mặt Tào thị buồn rầu nói.

Lúc này bọn họ đang ở trong một ngôi miếu đồ nát, bởi vì Tào thị vội vã lên đường, bỏ lỡ một thành trấn, không tìm được khách điểm để dừng chân.

“Thật ra điều quan trọng nhất là chúng ta có thể gặp đại ca có đúng không?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Tào thị gật đầu, trong lòng được trấn an rất nhiều.

Cố Thập Bát Nương nói chút chuyện với bà, nhìn thấy bà vô cùng mệt mỏi liền sai nha hoàn hầu hạ bà nghỉ ngơi, còn mình đứng dậy ra trước cửa miếu, chỗ này đã có mười tiêu sư, năm sáu gia đình ngồi vòng tròn quanh đồng lửa, cũng không uống rượu nói chuyện mà là khăn trương nhìn ngoài cửa miếu.

Nhìn thấy thế, trong lòng Cố Thập Bát Nương không khỏi giật mình, bàn tay siết chặt cổ áo choàng, càng đi về phía bắc, cảnh vật càng khác lạ, đất đai cằn cỗi hơn, đạo tặc cũng liều lĩnh hơn, nhất là bọn họ đi một mình, cô nương gia quyền lại mang theo vàng bạc châu báu, thật sự là đối tượng thích hợp để cướp bóc, đây cũng là lý do vì sao nàng thuê hộ vệ của tiêu cục tốt nhất ở kinh thành.

Ngược lại dọc đường đi gió êm sóng lặng nhưng tình huống như thế này lại không đúng.

Nàng cũng đang khăn trương thì có mấy tiêu sư chạy từ ngoài cửa vào, nét mặt cổ quái.

“Thế nào?” Về mặt trưởng nhóm tiêu sư nghiêm túc hỏi.

“Không có...” Tiêu sư vừa đi vào đáp, hiển nhiên là chính hắn cũng vô cùng nghi ngờ.

“Không phải có chừng hai ba mươi tên thổ phỉ sao? Chẳng lẽ chúng ta nhìn nhầm?” Bọn họ ngẩn ra, trợn mắt hỏi.

“Cũng không phải...” Tiêu sư mới vào vừa nói nhỏ vừa đưa tay vạch ngang trên cổ mình: “Đều đã chết...”

“Chết?” Mọi người chấn kinh: “Tại sao lại như thế?”

“Chúng ta cũng cảm thấy kì quái, từ hôm qua đến giờ những tên thổ phỉ đó đã đi theo chúng ta nhưng hình như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đều bị giết... Một người sống cũng không có...” Tiêu sư đó nói, nhớ đến cảnh tượng thấy lúc này chợt không rét mà run, đồng thời trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm lại có chút sợ hãi, nếu như đột nhiên những tên thổ phỉ đó không chết, như vậy hiện tại chính bọn họ đang nằm trong vũng máu rồi...

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cả đám tiêu sư trở mắt nhìn nhau: “Chẳng lẽ bọn họ có thù oán với ai? Vừa đúng lúc bị trả thù hả?”

Chuyện này thật quá đúng lúc rồi...

“Đúng rồi, Dương gia, mấy ngày nay ta phát hiện có người theo dõi chúng ta...” Chợt một người nói.

“Cái gì?” Mấy người tiêu sư khê biển, người mới nói chính là người hiểu rõ quan sát và theo dõi nhất trong số bọn họ, cảm giác có người nhanh nhạy hơn mọi người, nếu hắn đã nói thế thì chính là thế, không sai.

“Chỉ là hình như những người này không có ác ý chỉ là không muốn gặp mặt chúng ta mà thôi...” Người nọ thấp giọng nói, ánh mắt lướt qua mọi người nhìn cô nương đang đứng trước pho tượng phật đồ nát, yên tĩnh nghe bọn họ nói chuyện.

“Cô nương tử.” Hắn mỉm cười chào hỏi.

Mọi người đều ríu rít lên tiếng chào.

Cố Thập Bát Nương gật đầu với bọn họ, mỉm cười rồi cúi đầu đi vào, hình như cũng không nghe thấy chuyện bọn họ vừa mới nói.

Đêm khuya là lúc yên tĩnh, nha hoàn trực đêm coi chừng đồng lửa đang gập đầu liên tục, trên đường đi tất cả mọi người đều vô cùng mệt mỏi.

“Ngươi đi ngủ một lát đi.” Cố Thập Bát Nương đi đến nói nhỏ.

“Không, không, tiểu thư đi ngủ đi...” Tiểu nha hoàn bị giật mình, vội vàng nói.

Cố Thập Bát Nương cười: “Ta mới ngủ một giấc, không mệt, ngươi đi ngủ một lát đi rồi trở lại thay cho ta.”

Mọi người đều biết tính của tiểu thư nên tiểu nha hoàn cũng không từ chối nữa, nói tiếng cảm ơn tiểu thư rồi đi sang đồng cỏ khô đã trải sẵn chăn đệm nằm xuống, không bao lâu tiếng ngáy khe khẽ vang lên.

Cố Thập Bát Nương ngồi bên đồng lửa, nhìn đồng lửa thất thần.

“Là Linh Nguyên thôi...” Chợt nàng tự lẩm bẩm rồi cười khổ, Linh Nguyên sử dụng người của Chu Xuân Minh, như vậy rốt cuộc nàng thiếu nhân tình của ai đây?

Đối với Linh Nguyên mà nói, khi làm vậy tâm tình cũng rất phức tạp cho nên mới né tránh, không để cho nàng biết.

“Thay ta cảm ơn... nhị thiếu gia của các ngươi...” Cố Thập Bát Nương khê cao giọng nói.

Bên ngoài chỉ có tiếng gió rít gào cũng không có âm thanh nào khác.

Sau này, đường đi thuận lợi rất nhiều, thêm vài ngày bốn ba vát và nữa, rốt cuộc đoàn người cũng tiến vào địa phận Nam Chương, xa xa đã thấy Cố Hải

cười ngửa nghênh đón

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Buông thả

edit: nnttrang

Gặp lại người thân, tất nhiên buồn vui lẫn lộn, Cố Hải nhìn thấy mẫu thân và muội muội lẫn lộn đường xa đến đây trong lòng vừa vui mừng lại vừa tự trách, mà Tào thị nhìn thân hình nhi tử cao cao gầy gầy có chút tiều tụy do làm lụng vất vả, vừa vui vừa đau lòng.

Nam Chương phủ huyện nhà hơi nhỏ bé cũ nát, nơi ở của gia quyến tuy nhỏ nhưng được Cố Hải tỉ mỉ dọn dẹp sửa sang một phen.

Nhóm ma ma nhanh chóng trải khăn bàn, mẫu tử ba người cùng ngồi quây quần bên bàn ăn.

Thức ăn trên bàn không nhiều lắm, nhưng hương vị đặc trưng rất ngon.

“Nương, đây là món ăn tửu lâu tốt nhất thị trấn làm, hương vị cũng rất đặc sắc, nương nếm thử có vừa miệng không?” Cố Hải đứng dậy không ngừng gấp thức ăn, “Thập Bát Nương, đây là chim cút rán, món muội thích ăn nhất..”

Tào thị ăn vài miếng, nhìn nhi tử của bà ngồi đối diện, xúc động thờ dài, “Ba người một nhà chúng ta quây quần, cơm rau dưa đạm bạc còn ngon hơn thức ăn thần tiên.”

“Tôi, nương, mời nương uống một ngụm rượu thần tiên.” Cố Thập Bát Nương cười nói, một mặt đưa cho bà, một mặt tự mình uống.

“Thập Bát Nương, con không được uống rượu, thân thể con...” Tào thị vội nói.

Về mặt Cố Hải ngưng lại, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

“Muội bị làm sao hả?” Ánh mắt hần dò xét trên mặt Cố Thập Bát Nương.

“A..Không có gì.” Cố Thập Bát Nương cười, nghe lời đặt ly rượu xuống, “Trước đây lao lực quá, lời Bành Nhất Châm thúc thúc hù dọa nương một phen thôi..”

Chuyện Cố Thập Bát Nương trúng độc không cho Tào thị biết.

Độc này hiển nhiên khó giải, nhưng chỉ cần không lọc dầu sẽ không bị ảnh hưởng đến cơ thể, chỉ cần có thể báo thù cho sự phụ, thương tổn một chút như vậy thì thế nào, Cố Thập Bát Nương cũng không để ý, nhưng Tào thị thì không, nếu như bà biết được, chỉ sợ sẽ lo lắng đến chết.

Đôi khi, không biết ngược lại còn vui vẻ hơn.

Nửa năm qua, huynh muội bọn họ cũng thường xuyên thư từ lui tới, nhưng có một thói quen giống nhau, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, hướng chỉ tính tình muội muội Cố Hải cũng biết, bởi vậy trên căn bản không tin những lời bằng quơ nhẹ nhàng của nàng.

Nhưng hần cũng không hỏi lại, muội muội nếu không muốn nói, tất nhiên có lý do để im lặng, muội ấy không phải là người hành sự tùy ý, cũng chính vì vậy, càng khiến hần đau lòng.

Bầu không khí trên bàn nhất thời ảm đạm.

Cố Thập Bát Nương nhận thấy, cười nói, “Sao vậy? Ba người một nhà chúng ta cuối cùng cũng đoàn tụ, chẳng lẽ thần tiên khoái hoạt là như vậy sao?”

Tào thị và Cố Hải nở nụ cười.

“Nơi này điều kiện khó khăn, ủy khuất nương và muội muội...” Cố Hải áy náy nói.

“So với lúc đầu chúng ta ở Tiên Nhân huyện vẫn còn tốt chán.” Tào thị nói, oán trách nhìn nhi tử một cái.

Hướng chi trước đây con đường phía trước mờ mịt, tâm trạng so với lúc này quả là một trời một vực.

Nửa năm ngắn ngủi này, cuộc đời của họ đã xảy ra biến hóa lớn như vậy, mẫu tử ba người cùng nhớ đến, ngẩng đầu lên, tầm mắt cùng giao nhau.

“Con nói chính là, người một nhà chúng ta ở cùng nhau, càng nhiều càng lâu càng tốt.” Cố Thập Bát Nương cười nói, lấy trà thay rượu uống một hơi cạn.

sạch.

Cố Hải và Tào thị cũng uống rượu.

“Quan trọng nhất chính là một nhà chúng ta quây quần bên nhau.” Tào thị nhẹ nhàng nói, giọng bà có chút run, lời nói lúc trước của nữ nhi bốp nghet lòng bà đến giờ vẫn chưa tan biến.

“Vâng ạ” Cố Thập Bát Nương hít hít mũi, vành mắt ửng đỏ, lặp lại một lần nữa, “Vâng, đây mới là chuyện quan trọng, thiếu chút nữa con đã quên...”

Lời nói của nàng ngày càng nhỏ, một câu cuối cùng nhỏ đến mức không còn nghe thấy nữa.

“Sang năm chúng ta cùng nhau ăn tết, đây là đại hỷ sự.” Cố Hải cười nói, vỗ vỗ bàn, tự rót rượu cho mình, rồi rót cho Tào thị, “Tối, vì thêm một năm, vì năm thứ hai này, chúng ta cùng uống.”

Từ năm thứ hai này làm cho sắc mặt Tào thị và Cố Thập Bát Nương chấn động, không nghĩ đến sự kiện mọi người cố gắng tránh kia, hẳn lại có thể thoải mái nói ra như vậy.

“Mặc kệ ngày mai ra sao, chỉ cần lúc này chẳng phải chúng ta đang sống sao.” Thần sắc Cố Hải sáng sủa, mỉm cười nói, giơ ly rượu lên, “Sống vui vẻ thoải mái hạnh phúc, sống làm những việc mình muốn không oán không hối, như vậy là đủ rồi, cần chi phải lo lắng ngày mai có còn sống hay...”

Cuối cùng hẳn cũng nuốt chữ chết kia xuống, đầu năm mới, nói như vậy rất không phải.

“Vâng ạ.” Cố Thập Bát Nương cũng giơ chén trà lên, “Ca ca nói rất đúng.”

Tào thị nhìn nữ nhi rồi lại nhìn nữ tử, lệ dâng lên trong mắt, tay cũng giơ ly rượu lên.

Ba người cùng chén với nhau, giữa đầu uống cạn.

Những ngày ở Nam Chương huyện cứ trôi qua như vậy, nơi này nhỏ hơn một chút so với Tiên Nhân huyện, lại còn bị Tặc Kim giam đạp mấy năm qua, dân cư ở đây cũng thưa thớt, từ khi hai bên ngừng chiến, xác lập lại ranh giới, tu đường nửa năm qua, dần dần mới có vài phần sinh cơ.

Tào thị nắm tay nữ tử cảm thấy mỹ mãn, mỗi ngày bà ở nhà cùng mấy ma ma chuẩn bị ba bữa cơm, còn không thì ngồi nói chuyện với những phụ nhân trong thôn, ngày qua ngày đều nhàn nhã vui sướng, so với Tào thị suốt ngày không ra khỏi cửa trước đây. Cố Thập Bát Nương thì rất thích đi dạo, không cần Cố Hải công vụ bận bịu đi cùng, mà chỉ mang theo một nha hoàn, cùng xe phu A Tứ, cứ thế mà đi.

“Tiểu thư mấy ngày nay đã làm gì?” Cố Hải có chút tò mò, mượn chút thời gian rảnh rồi gọi A Tứ đến hỏi.

Cố Thập Bát Nương cùng Tào thị đến dự tiệc ở thôn gia rồi.

“Cũng không làm gì.” A Tứ đầu đầu nói.

“Không làm gì là làm gì?” Cố Hải cười nói.

Đi dạo phố sao? Cố Thập Bát Nương trước giờ không có thói quen này, hơn nữa tiểu địa phương này cũng không có gì để dạo, “Đi những đâu rồi?”

“Ở đâu cũng đã đến rồi.” A Tứ nói, cau mày khổ sở nhớ lại, “Chân núi, bờ sông nhỏ, ngoài cửa thành...”

Cố Hải nhíu mày, có gì đó không đúng, bộ dạng muội muội như vậy không đúng...

“Hải thuốc sao?” Hắc hỏi.

A Tứ lắc đầu, “Không phải, cái gì cũng không làm?”

“Huh?” Cố Hải nghi hoặc.

“Là có lúc ngồi, không làm gì cả, nhìn xem.” A Tứ lấp bắp miêu tả.

“Nhìn xem? Nhìn gì?” Cố Hải cau mày hỏi.

“Nhìn bầu trời, xem núi, có khi lại ngắm cỏ khô...” A Tứ nói, tay chỉ trời chỉ đất lung tung.

Thời tiết trong lành, sau giờ Ngọ, ánh nắng ấm áp chiếu vào bên trong tiểu viện, cách đó không xa mấy ma ma đang giặt xiêm y bên hồ, truyền đến những trận cười đùa.

Cố Thập Bát Nương nằm trên xích đu, mặc áo choàng thật dày, híp mắt nhìn bầu trời xanh, thân thể đung đưa theo xích đu, trên mặt nàng còn mang theo mấy phần lười biếng.

Về mặt như vậy, Cố Hải lần đầu bắt gặp trên người Cố Thập Bát Nương.

Nàng bảo trì tư thế này gần một canh giờ, thật là nhìn trời ngắm mây, Cổ Hải không khỏi ngẩng đầu, mắt cũng nhìn lên trời.

“Thập Bát Nương.” Hần chậm rãi đi qua, thuận tay kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện Cổ Thập Bát Nương.

Cổ Thập Bát Nương giương mắt nhìn hần cười, gọi một tiếng ca ca.

“Nói ca ca nghe đi.” Cổ Hải nhìn nàng nhẹ giọng nói.

Nói ca ca nghe, tại sao đột nhiên quyết định đến đây, đột nhiên cả người thay đổi bộ dạng khác, ngẩn ngơ như vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Trên mặt Cổ Thập Bát Nương mang theo nụ cười thần nhiên, nhưng trong mắt lại có hai hàng lệ chảy xuống.

Lòng Cổ Hải trĩu nặng, nhưng không nói gì cả, cứ ngồi như vậy nhìn nàng.

“Như vậy tốt hơn nhiều.” Cổ Thập Bát Nương cười, đưa tay kéo áo lau nước mắt, “Ca ca đừng sợ, muội không khóc lâu đâu.”

“Khóc có sao đâu, khóc cũng đâu phải chuyện dọa người, lúc nào nên khóc thì khóc nên cười thì cười như vậy mới tốt.” Cổ Hải nói, đưa tay lau nước mắt bên kia cho muội muội.

Cổ Thập Bát Nương hít sâu một hơi, trầm mặc không nói chuyện mình trúng độc, giọng điệu chậm rãi kể chuyện Thẩm An Lâm.

Nghe được nàng nói sóng ngầm bên trong gia đình Thẩm An Lâm không muốn ai biết, sắc mặt Cổ Hải biến đổi không ngừng.

Họ đều là người thân của nhau, vậy mà đầu đá lẫn nhau đến chết, gia thế vinh hoa phú quý, mẫu tử từ hiếu, huynh hữu đệ cung quâ là chuyện cười, thực ra là đánh nhau người sống kẻ chết.

“Nguyên lai toàn bộ đều thật nực cười...” Cổ Thập Bát Nương thì thào tự nói, “Buồn cười, buồn cười... đáng tiếc... đáng tiếc... Cổ Thập Bát Nương ta một đời nguyên lai là bị mù... Trách không được lão hòa thượng nói ta, phải mở to mắt nhìn kỹ...”

Đối với ngoại cữu của mình, Thẩm An Lâm không do dự hạ thủ giết chết, đối với cháu ngoại của Triệu Đại nhân cũng không tiếc hãm hại, những hành động quyết tuyệt này làm lòng người rét lạnh, đoạn tuyệt đến không còn nhân tính, người như vậy, tin tưởng chỉ có cái chết, trong mắt hần căn bản không có người vô tội, chỉ có thuận thì sống nghịch thì chết, nhờ cô tận gốc không chút lưu tình.

“Vi người như vậy, muội còn ôm ý nghĩ đồng vu quy tận...” Cổ Thập Bát Nương tự giễu cười, “Vi người như vậy, muội không tiếc bỏ đi tính mạng, bỏ những gian nan của nương và ca ca, ôm một mối hận, sống không bằng chết, nhưng cuối cùng nhận ra hận không thể hóa giải được, nguyên lai chính mình hành hạ mình...”

Cổ Hải nhìn muội muội, trong mắt hiện lên thương tiếc, chột cười.

“Thập Bát Nương, muội buông thả rồi, như vậy không phải tốt sao?” Hần mỉm cười nói, “Huống chi, cũng không phải là muộn, chỉ có hai năm thôi mà, chúng ta còn trải qua năm thứ ba thứ tư thứ năm...”

Cổ Thập Bát Nương cũng cười, đứng đưa xích đu, gật gật đầu, “Đúng vậy, muội buông được rồi, từ nay về sau muội muốn hảo hảo làm việc, cùng ăn cùng chơi thật vui vẻ...”

“A...” Cổ Hải ngân dài, giọng điệu bồn chồn, cười, “Cho nên muội hiện tại ngủ sớm dậy trễ, mang rượu đi ngắm cảnh thưởng hoa, ngắm mây gió đã hạc rồi...”

Cổ Thập Bát Nương cười thành tiếng, nàng biết ca ca nhận ra những thay đổi của mình.

“Đúng đúng.” Nàng cười nói, lại đứng đưa trên xích đu, “Ta đã quyết định hưởng thụ nhân sinh thật tốt, sống phóng túng tiêu tiền như nước, kiếm một đồng tiêu hai đồng, cho nên, sau này nuôi gia đình đều trông cậy vào huynh.”

“Hưởng thụ nhân sinh, cùng kiếm tiền nuôi gia đình không bắt đồng, muội muội không được nói như vậy...” Cổ Hải ra vẻ nghiêm túc nói, “Mau đứng lên, Đại Hữu Sinh đã gửi bốn năm phong thư đòi được rồi kìa, tiền bạc ta đã nhận rồi, muội không được bỏ gánh...”

Trong sân truyền đến một trận cười đùa, Tào thị bên trong nghe được, bà tựa mình vào vách thêu thùa, trên mặt thỏa mãn nhìn bên này một cái.

Ngày trôi nhanh như nước chảy, đào mất một cái tuyết đọng trên đất cũng đã tan gần hết, đất trời trở nên ấm áp lại, tựa hồ sau một đêm, mọi người đều cất áo vải dày đi, lấy giáp y ra mặc.

“Có phải ta béo lên rồi hay không? Cổ Thập Bát Nương nhìn trái nhìn phải trong gương.

Tiểu nha hoàn giúp nàng vấn tóc, một mặt đáp, “Tiểu thư nào béo đâu? Nô tỳ mới là béo đây.”

Tiểu nha hoàn vừa nói chuyện vừa nheo đôi má phúng phính của mình.

Cố Thập Bát Nương phì cười.

“Tiểu thư, hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?” Tiểu nha hoàn hỏi, vẻ mặt tươi vui.

“Các người nói thử xem” Cố Thập Bát Nương cười, đứng dậy.

Tiểu nha hoàn mang áo choàng qua, tháo dây ra, khoát lên người nàng.

“Kêu bọn A Tử đi xiên cá trên sông đi.” Một nha hoàn xen vào nói.

“Như vậy chán lắm, cũng đi nhiều lần rồi.” Nha hoàn chải tóc xua tay, ngẩng đầu nhìn gió xuân phát phơ, ánh mắt sáng lên, “Không bằng đi chơi điều đi.”

Lại là chơi điều sao, Cố Thập Bát Nương đắm chiều nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Tiểu thư, thư của người.” Một nha hoàn mang hai phong thư đi đến.

Cố Thập Bát Nương lướt nhìn hai phong thư trên tay nha hoàn, liền nhận ra trong đó có một cái là bút tích quen thuộc của Tín Triều Dương. Cái còn lại nhìn hơi lạ.

Nàng đưa tay nhận lấy thư Tín Triều Dương, mở ra xem, một nhành hoa khô rơi ra.

Đây là gì? Nàng không khỏi nhặt lên xem, lại thấy bên trong thư ngoài trừ ý muốn được liệu, lại có thêm một câu hoa son chỉ đã nở, muốn mời Cố nương tử đi cùng.

Khỏe miệng Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, mở phong thư thứ hai, chữ viết nguệch ngoạc như rất vội vã, hay người viết thư tâm tình kích động đến nỗi cầm bút không vững, ánh mắt lướt qua những dòng chữ, sắc mặt khẽ biến.

Mấy chữ Vương Hồng Bản của Bảo Hòa Đường cầu xin giúp đỡ đập vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Hồi kinh

Edit: QR2

Kinh thành, trước cửa có hai chữ “Nhà họ Vương” (tiếng trung là hai chữ Vương trạch), bên trong nhà cao cửa rộng, vạn vật đều bưng bưng sắc xuân nhưng người hầu đang lui tới lại có vẻ hoảng sợ.

Trong đại sảnh rộng rãi, bầu không khí vốn ngọt ngào bởi vì có nhiều người lại càng thêm áp lực.

Lúc này trên mặt mọi người là sự trầm lặng.[QR2][diendanlequydon]

“Nói như vậy là giá thuốc lại giảm ba thành...” Mặt của Vương Hồng Bản cứng ngắc, bàn tay siết chặt chén trà, thậm chí người đứng gần cũng có thể nghe thấy âm thanh ly trà chịu tác động lớn mà nứt ra.

Trong đại sảnh, mọi người chán nản gật đầu, hình như vì nói liên tục mà ngay cả sức lực cũng cạn kiệt.

“Đáng chết, đừng tưởng rằng làm như vậy thì có thể làm chúng ta bán đồ bán tháo với giá thấp.” Cuối cùng Vương Hồng Bản cũng bùng nổ tức giận, hất đứng dậy, ném ly trà xuống đất rồi hét âm lên: “Mua, tiếp tục mua, tất cả quế chi ở chợ chúng ta đều mua hết...”

Lời này nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều hoảng sợ.

“Nhị lão gia, không thể mua nữa...” Hai người lớn tuổi nhất run run nói: “Tiền nhập hàng quá lớn, vốn của chúng ta sẽ không đủ...”

Tiền vốn không đủ, chuyện này chính là đại kỵ của thương gia.

“Sợ cái gì?” Người đàn ông ngồi cạnh Vương Hồng Bản cũng đứng lên, ngực của hắn phập phồng kịch liệt, trên mặt là nụ cười lạnh lùng: “Bây giờ bọn họ ép giá, thứ nhất đơn giản là nghĩ rằng chúng ta có lượng quế chi tồn kho lớn, nghĩ rằng chúng ta vội vã muốn tiêu thụ cho nên mới đề thấp giá tiền để nhặt được món hời lớn, thứ hai là nghĩ trên thị trường còn có quế chi, bọn họ nghĩ rằng nếu chúng ta không bán thì cũng có thể mua từ chỗ khác...”

Nói đến đây hắn cười ha ha, vỗ bàn một cái, ánh mắt liếc qua mọi người.

“Cho nên càng là lúc này chúng ta càng không thể nhượng bộ, chúng ta phải mua, mua một lượng lớn để nói cho bọn họ biết, Bảo Hòa Đường chúng ta không vội bán hàng, cũng nói cho bọn họ biết ngoài tiệm thuốc của chúng ta ra bọn họ cũng không thể mua được quế chi ở chỗ khác.” Người đàn ông trung niên lạnh lùng nói: “Cái này gọi là đầu cơ kiếm lợi.”

Trong đại sảnh vang lên tiếng nghị luận không ngừng, tất nhiên đạo lý này ai cũng hiểu, trong chốc lát ai cũng công nhận.

“Nhưng mà tiền chúng ta có thể dùng...” Người lớn tuổi nhất chần chờ nói: “Cũng không còn nhiều nữa...”

“Đã vậy thì đi vay mấy ngân hàng tư nhân đi, chỉ bằng giao tình nhiều năm giữa chúng ta với bọn họ và uy tín của Bảo Hòa Đường chúng ta, bọn họ nhất định sẽ...” Nam nhân trung niên mỉm cười, tự tin nói. Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhị thúc, Tam thúc...” Đột nhiên Vương Tấn Nhất vọt vào, vô cùng kích động: “Nhanh, nhanh lên, gia gia...”

Câu nói này làm cho sắc mặt mọi người trong đại sảnh đại biến, Vương Hồng Bản và người đàn ông trung niên kia cùng nhau xông ra ngoài.

Trong phòng mùi thuốc nồng đậm, đông nghịt người, người thì cúi đầu xoa tay, người thì thỉnh thoảng than thở.

Một lão đại phu mặc quan bào, mái tóc hoa râm run rẩy đi ra, mọi người nhanh chóng vây lại.

“Lão đại nhân, thế nào rồi?”

“Chu y quan, lão thái gia thế nào rồi?”

Tiếng hỏi thật thấp lớn xôn vang lên.

Lão thái y cười theo thói quen, gật đầu ừ ừ nói đã tỉnh, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của mọi người.

“Vương nhị gia, Vương tam gia, lão thái gia gọi các người vào.” Ông nhìn Vương Hồng Bản nói.

Ngay lập tức hai người Vương Hồng Bản bước nhanh vào trong nội điện.

Vương Nhất Chương nằm dưới lớp chăn thật dày, sắc mặt âm trầm, chỉ ngần ngừ có mấy ngày, lão nhân gia giống như đột nhiên bị rút đi linh hồn.

Hai người Vương Hồng Bản chỉ cảm thấy nghẹn ngào, một trái một phải quỳ trước giường.

“Phụ thân...”

“Thúc phụ...”

Hai người nhỏ giọng kêu.

Vương Nhất Chương từ từ mở mắt ra, khăn khăn thở ra.

“Thế nào rồi?” Ông khăn khăn hỏi.

Vương Hồng Bản mạnh mẽ cười rồi nói: “Nhị thúc, ngài cứ dưỡng bệnh cho tốt, đừng lo lắng, việc buôn bán không có...”

“Bây giờ còn muốn lừa gạt ta sao?” Vương Nhất Chương ngắt lời hắn: “Mặc dù ta bị bệnh nhưng không bị mù, điếc...”

“Phụ thân...” Người đàn ông trung niên tự tin nói: “Người yên tâm, tuy lần này khó khăn nhưng chúng ta tuyệt đối có thể chịu đựng được...”

“Bán tháo đi thôi.” Vương Nhất Chương ngắt lời hắn, ngắn gọn nói.

Sắc mặt người đàn ông trung niên cứng đờ: “Phụ thân, con là muốn tranh...”

“Ngươi là đang giận dữ.” Vương Nhất Chương nói.

“Giận dữ chính là không chịu thua kém, khi giận dữ chính là lúc cố gắng muốn thành công.” Người đàn ông trung niên đỏ mặt nói.

“Không hiểu tranh đấu nên mới giận dữ.” Vương Nhất Chương vẫn nói ngắn gọn như cũ.

Nói xong câu này ông ho một trận.

Hai người Vương Hồng Bản kinh hãi, vội vàng không dám tranh cãi nữa, nhận lấy trà từ tay nha hoàn, giúp ông uống nước thuận khí, bản rợn một hồi, Vương Nhất Chương mới bớt đau.

“Các ngươi định làm gì?” Ông chậm rãi hỏi.

Vương Nhất Chương nói ra tất cả tính toán trước đó.

“Lần này cố gắng chống đỡ một tháng nữa, nếu như bọn họ còn không nhả ra thì không thể cố gắng nữa, dù thua lỗ một nửa cũng phải bán đi...” Vương Nhất Chương run run nói, nhìn hai người trước mặt: “Bảo Hòa Đường là tích lũy cả trăm năm của Vương gia chúng ta, người ta thường nói giàu không quá ba đời, nếu thật sự ứng nghiệm cũng không sao, chỉ cần bảo vệ căn cơ của chúng ta thì sẽ có một ngày lại phát triển...”

Hai người Vương Hồng Bản vừa xấu hổ vừa lo lắng gật đầu.

Lúc đang nói chuyện, một người cao gầy vọt vào, nóng nảy muốn mở miệng nói chuyện.

Vương Hồng Bản vừa nhìn thấy sắc mặt của hắn thì trong lòng hơi hồi hộp, lập tức nháy mắt ra hiệu với hắn.

Người nọ hiểu ý, xoay người rời đi.

“Đứng lại cho ta.” Vương Nhất Chương nhìn thấy, nói.

Người nọ xoay người, cúi thấp đầu gọi lão thái gia.

“Nói đi, bọn họ nói thế nào? Có phải muốn thu lợi tức cao hay không?” Vương Nhất Chương chậm rãi hỏi.

Người nọ ngẩng đầu lên nhìn hai người Vương Hồng Bản.

“Nói, lợi tức cao bao nhiêu?” Người đàn ông trung niên cắn răng hỏi.

Sắc mặt của người nọ cực kỳ khó coi, cắn môi dưới, nhìn hai người bọn họ một chút rồi lại nhìn Vương Nhất Chương, hình như có chuyện khó nói, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu.

“Cái gì?” Vương Hồng Bản hỏi: “Nói lớn một chút.”

Người nọ cắn răng, hạ quyết tâm, quỳ xuống nói: “Bọn họ... Đều không cho vay...”

“Làm sao có thể?” Sắc mặt người đàn ông trung niên đột biến, thất thanh hỏi.

“Ngươi có thành thật đi từng nhà không?” Hắn tiến lên một bước, quát hỏi.

“Đi, Tam lão gia, ta đều đi, người ta nhìn cũng không nhìn, nói lão gia Niếp không có ở nhà...” Người đến nói luôn miệng.

Người đàn ông trung niên lui về sau mấy bước, vẻ mặt không thể tin.

“Không thể nào, không thể nào...” Hắn thì thầm nói: “Bọn họ, bọn họ quan hệ với chúng ta nhiều năm như thế, làm sao lúc này có thể thấy chết mà không cứu...”

“Lợi ích trước mặt, có cái gì là không thể.” Vương Nhất Chương thờ dài nói, hai mắt của ông càng thêm vẫn đục, ánh mắt liếc nhìn hai người bên cạnh, mặc dù Vương Hồng Bản vẫn ngồi vững vàng nhưng mồ hôi lạnh đổ đầy trên trán mà toàn thân tam lão gia khẽ phát run, hiển nhiên là hai người bị sự việc đột nhiên xảy ra này đã kích phát hồn lạc phách mất rồi.

“Xem ra, là những người này chặn đường lui của chúng ta rồi...” Vương Nhất Chương thờ dài, chưa nói xong câu đã ngắt xiu.

Sau một trận hoảng loạn, lão thái y vừa rời đi lại được mời về, ông đuổi những người khác đi, nhìn hai người Vương Hồng Bản lắc đầu thờ dài.

Lập tức sắc mặt hai người Vương Hồng Bản xám ngắt, ngồi sụp xuống.

“Vốn sức khỏe của ông ấy đã kém, mấy năm nay đều cố gắng chống đỡ, lần này đại nạn đến...” Lão thái y nói nhỏ, đã quen thấy sống chết, trên mặt cũng không có tình cảm gì đặc biệt.

“Lão già, lần này ta muốn đi trước một bước...” Giọng nói của Vương Nhất Chương yếu ớt truyền ra mang theo ý cười.

Lão thái y cười ha ha: “Là lão già ngươi có phúc khí... Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút, những chuyện ngoài thân của nhi tôn ngươi nên bỏ xuống thôi.”[QR2][diendanlequydon]

“Phụ thân... Nhi tử bất hiếu...” Hai người đồng thời quỳ xuống, tay chống gối nức nở nói.

Vương Nhất Chương cười yếu ớt, phân phó người đưa lão thái y rời khỏi sau đó nhìn hai người đang quỳ dưới đất khóc lóc, chậm rãi thờ dài: “Kết thúc đi, lần này chúng ta đầu không lại họ rồi, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ cái tên Bảo Hòa Đường này, dù chỉ còn lại một cái tên...”

“Nhị thúc, nhị thúc... Ta đã xin Cố Nương Tử giúp đỡ...” Vương Hồng Bản quỳ lết đến giường, nắm tay Vương Nhất Chương, nức nở nói.

“Ngươi muốn Cố Nương Tử giúp cái gì?” Vương Nhất Chương chợt hỏi.

“Bạc.” Vương Hồng Bân nói, mang theo sự chờ đợi nhìn Vương Nhất Chương.

“Đúng vậy, phụ thân, nàng là đồ đệ của Lưu Công, chắc chắn thừa kế không chỉ có tài nghệ mà còn có tiền tài của Lưu Công, tung hoành trong giới được mấy chục năm, chỉ sợ chính ông ấy cũng không biết mình có bao nhiêu tiền... Hơn nữa chỉ cần nàng tuyên bố muốn bào chế quế chi, khẳng định tất cả mọi người đều muốn cướp đi, giá tiền quế chi nhất định sẽ tăng vùn vụt...” Vương lão tam cũng phản chấn nói.

Wương Nhất Chương cười tự giễu, lắc đầu: “Hồng Bân, thầy thuốc không thể trị khỏi cho người phải chết, người vẫn chưa hiểu rõ sao, bên trong Bảo Hòa Đường của chúng ta đã mục nát từ lâu, chính mình nên động trước để có thể bảo toàn bản thân, nếu còn giận dữ mà đánh cuộc nữa, như vậy sẽ...”

“Phụ thân, chỉ cần chống đỡ qua chuyện này, chỉ cần chúng ta có thể thu mua thêm một lượng quế chi nữa, thế cục sẽ có thể thay đổi...” Vương lão tam bói vì lời nói của chính mình mà kích động không thôi, siết chặt quả đấm nói.

Wương Nhất Chương nhìn Vương Hồng Bân, mặc dù Vương Hồng Bân không lên tiếng nhưng hiển nhiên nét mặt cũng thể hiện cách nghĩ như thế.

“Thôi, các người đi đi...” Vương Nhất Chương từ từ nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Ta mệt mỏi...”

Hai người Vương Hồng Bân liếc nhìn nhau, cuối cùng nói dạ, cúi đầu đi ra ngoài.

“Cái gọi là cố gắng tranh giành, thứ nhất phải có điều kiện để tranh, thứ hai phải có thủ đoạn để giành thắng lợi, thứ ba là phải có thời cơ để tất thắng...” Tín Triều Dương ngồi thẳng trước bàn, bên cạnh có hai nha hoàn xinh đẹp đang thanh tao lịch sự pha trà, châm trà.

“Lần này Vương gia hành động quả nhiên đúng như đại thiếu gia suy đoán, phạm vào tội kỵ của thương nhân, để tình cảm vào việc buôn bán, giận dữ mà đấu tranh.” Đối diện với hắn là hai lão nhân, khuôn mặt tươi cười, nâng chung trà lên nhẹ nhàng thưởng thức.

Từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, Tín Triều Lăng và hai người thanh niên vọt vào.

“Như vậy chúng ta xin tạm biệt.” Hai lão nhân đứng dậy, mỉm cười nói.

Tín Triều Dương đứng dậy, mỉm cười nhìn hai nha hoàn, trong lòng hai nha hoàn ngẫm hiểu, để trà cụ (dụng cụ pha trà) xuống, khéo léo đứng sau hai vị lão nhân.

Hai vị lão nhân liếc nhìn nhau, nhìn Tín Triều Dương cười nói: “Ý của đại thiếu gia là gì?”

“Hai nha đầu này pha trà rất ngon, con người ta không am hiểu về trà, giữ lại người ngược lại không tốt, nghe nói nhị lão (hai vị lão nhân) am hiểu trà đạo, đây gọi là bảo kiếm tặng anh hùng, mong nhị lão vui vẻ tiếp nhận.” Tín Triều Dương mỉm cười nói.

Nhị lão cười ha ha, chấp tay với Tín Triều Dương: “Vậy thì cảm ơn ý tốt của đại thiếu gia.”

Tín Triều Dương mỉm cười hoàn lễ, nhị lão xoay người rời khỏi, hai nha hoàn bước theo sau.

“Vị Tín đại thiếu gia này...” Một trong hai lão giả quay lại liếc nhìn mấy bụi trúc xanh vây quanh đình nhỏ, gật đầu tán thưởng: “Hiểu chuyện, biết điều, biết người biết ta, quả nhiên không phải hạng người tầm thường.”

Một người khác gật đầu, vuốt râu nói: “Giới được hành ở kinh thành cũng nên đổi mới rồi, Bảo Hòa Đường, già rồi...”

Nhìn hai lão giả rời đi, Tín Triều Lăng mới vội vàng nói: “Đại ca, không xong rồi, Cố Nương Tử hồi kinh rồi.”

Tín Triều Dương ừ một tiếng, nhìn hắn: “Đây là chuyện tốt, không phải để nhớ nàng đã lâu rồi sao?”

Tín Triều Lăng ngồi ngừng cười, trừng mắt nhìn hai người bên cạnh đang che miệng cười trộm: “Đệ chỉ nhớ tiền của Cố Nương Tử thôi, chỉ là kẻ từ lần đó về sau, Cố Nương Tử không đến sòng bạc nữa, thật là đáng tiếc...”

Tín Triều Dương khẽ mỉm cười: “Chuyện này không có gì phải xin lỗi, không chỉ có một mình đệ nhớ đến tiền của nàng...”

Vừa dứt lời, không đợi Tín Triều Lăng nói thêm cái gì nữa, hắn tự tay cầm áo choàng màu xanh lục bên cạnh, bước nhanh ra ngoài.

“A, đại ca, huynh đi đâu?” Tín Triều Lăng vội hỏi.

“Huynh cũng nhớ nàng, muốn đi gặp nàng.”

Ném lại câu này xong, Tín Triều Dương thần nhiên rời đi.

Nét mặt Tín Triều Lăng cổ quái, nhìn hai người bên cạnh hỏi: “Thật hay giả?”

“Giả.” Hai người nhún vai cùng nói: “Đại ca chưa bao giờ nhớ ai hết.”

“Cũng đúng, đối với đại ca, con người có cái gì phải suy nghĩ, quá đơn giản...” Tín Triều Lăng cũng nhún vai, vỗ vai hai người: “Đi đi, chúng ta không

giống huyñh ấy, nên nghĩ cũng phải nghĩ, Di Hồng Lâu mới có người mới, ta mời khách...”

Nghe được tin Tín Triều Dương tới, Cố Thập Bát Nương đang nói lời tạm biệt với Linh Bảo không khỏi ngẩn người.

“Xin mời.” Nàng đứng dậy, sửa sang lại y phục, mỉm cười ra đón.

Ngoài cửa Tín Triều Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn Cố Thập Bát Nương đang mỉm cười.

“Thế nào, đại thiếu gia đến mời ta đi ngắm hoa sơn chi sao?” Nàng cười nói.

Thân hình vẫn thế, vẫn mặc áo xuân năm ngoái nhưng Tín Triều Dương lại thoáng qua suy nghĩ, cô nương này đã thay đổi.

Về phần thay đổi chỗ nào hẳn cũng nói không ra, hẳn cần thận nhìn mặt nàng.

Ngồi ở phòng khách, Linh Bảo và nha hoàn rót trà, rồi đuổi nha hoàn xuống, nàng đứng hầu sau lưng Cố Thập Bát Nương.

Đơn giản hỏi thăm qua lại, Cố Thập Bát Nương khẽ nhấp một miếng trà, nói: “Có một chuyện ta muốn hỏi đại thiếu gia một chút.”

“Mời nói.” Tín Triều Dương đáp.

“Đối với chuyện làm ăn ta không hiểu rõ lắm, nghe nói Bảo Hòa Đường bởi vì chuyện mua bán quế chi mà tranh đấu với hội được là chuyện gì xảy ra?” Cố Thập Bát Nương nhìn hẳn hỏi.

“Người hỏi đúng rồi.” Tín Triều Dương cười nói: “Đây là chuyện Đại Hữu Sinh đã làm.”

Sắc mặt Cố Thập Bát Nương hơi ngạc nhiên.

“Chuyện này rất ly kỳ.” Tín Triều Dương xoay ly trà nói: “Mọi người buôn bán vì lợi ích, lợi ích chỉ có như vậy, nếu người kiếm nhiều thì ta kiếm ít, phàm là chuyện làm ăn ai cũng nghĩ mình phải kiếm được nhiều tiền, như vậy chắc là không có chuyện gì kỳ quái đúng không?”

“Không có.” Cố Thập Bát Nương cười khổ: “Ta cũng không phải hiểu kỳ chuyện này mà hiểu kỳ vì sao đại thiếu gia lại vui sướng nói cho ta biết như thế?”

Tín Triều Dương đặt ly trà xuống, nhìn thẳng vào mặt nàng, nói: “Nếu như ta nói, Cố Nương Tử đừng nhúng tay vào việc này, Cố Nương Tử nghĩ sao?”

“Ý muốn của ta chính là ý mà đại thiếu gia đã đoán.” Cố Thập Bát Nương trịnh trọng nói.

“Ta có thể nói cho Cố Nương tử biết, lần này dù người có tang gia bại sản cũng không thể giữ được Bảo Hòa Đường.” Tín Triều Dương lạnh nhạt nói.

Cố Thập Bát Nương gật đầu nói: “Ta hiểu rõ. Nhưng có một số việc vẫn phải làm có phải hay không?”

“Đúng vậy” Tín Triều Dương gật đầu: “Cho nên ta cũng không muốn Cố Nương Tử từ bỏ việc cứu trợ...”

Cố Thập Bát Nương lại ngẩn người, trên mặt là sự khó hiểu.

“Ta chỉ muốn nói cho Cố Nương Tử biết, ta là người làm ăn, trong mắt chỉ có tiền, cho nên lần này người làm việc người nên làm, ta không oán người, ta làm việc ta phải làm, người cũng đừng trách ta.” Tín Triều Dương chăm chú nhìn nàng, chậm rãi nói

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Bất đồng

Eid:mttrang

Về mặt Cố Thập Bát Nương khẽ động, ánh mắt lóe lóe, hiển nhiên những lời nói này của hẳn nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Người như đại thiếu gia, thật đúng là...” Nàng chậm rãi nói, “Kỳ thật huyñh không cần phải nói.”

Tín Triều Dương âm thầm cười, nhắc Linh Bảo đang đứng há mồm ngơ ngẩn nghe chầm trà cho hẳn.

“Quả thật là không cần nói.” Hẳn có chút tự giễu cười, “Ta biết Cố nương tử luôn đề phòng ta, việc này nói hay không, kết quả đều như vậy...”

Cố Thập Bát Nương có chút xấu hổ cười, công bằng mà nói, từ lúc quen biết đến nay, Tín Triều Dương đối xử với nàng quả thật không thể chê vào đâu, nhưng mà, bởi vì ấn tượng kiếp trước trong lòng, thứ hai trong mắt nàng chỉ có cừu hận, trên đời này không có chân tình chỉ có giả ý, cho nên nàng đối xử với người khác cũng rất xa cách và khách khí, người ta đối với nàng tốt hay xấu, có quan hệ gì với nàng đâu?

Một người muốn được người khác đối xử tử tế, thì người đó phải có chỗ đáng để người ta đối xử tử tế, nếu nàng không phải là đồ đệ Lưu Công, Tín Triều Dương đối với nàng vẫn tốt như thế, mới chính là kì quái.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi than nhẹ một tiếng, trên đời này, nỗ lực không phải lúc nào cũng được đền đáp, quan trọng là những thứ người nỗ lực có đáng giá cho kẻ khác đền đáp hay không.

Đạo lý đơn giản như vậy, trăm nghìn đáng cay nàng mới nhận ra.

Tín Triều Dương cười, đứng dậy cáo từ.

Cố Thập Bát Nương đi theo phía sau, hai người bước chậm rãi ra, trong lúc này dường như không có lời nào thích hợp để nói.

“Thật ra kết quả có lẽ sẽ khác đi...” Bước đến cửa, hần ngừng một chút, nói, “Ít nhất ta thống khoái nói rõ ràng với Cố nương tử, để chịu hơn sau này Cố nương tử nghe từ miệng người khác...”

Nói đến đây, hần lại tự giễu chính mình, giống như không biết phải nói thế nào.

Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn hần.

“Mặc kệ trong mắt Cố nương tử ta là người tốt hay kẻ xấu, nhưng ít nhất, ta vẫn là một người thẳng thắn vô tư.” Tín Triều Dương hơi nghiêng đầu, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Cố Thập Bát Nương có chút kinh ngạc, không tự giác đánh giá hần từ trên xuống.

Người như Tín Triều Dương có lúc cũng để ý đến người ta khen hay chê mình sao?

Nhìn ý tứ trên khuôn mặt nàng TTD liếc mắt một cái đã sáng tỏ, hai tay buông thõng bên người chột nả lại.

“Ta là loại người gì, Cố nương tử biết được, Cố nương tử là loại người gì, ta cũng hiểu.” Hần từ từ xoay người, chậm rãi bước đi, một trận gió xuân nổi lên khiến áo choàng trên người hần bay lên nhẹ nhẹ, “Ta thẳng thắn với Cố nương tử, chỉ hi vọng một ngày trong tương lai, Cố nương tử nhận rồi nhớ lại con người ta khi đó.”

Giọng của hần hơi nhỏ lại, dừng chân, “Thì cảm thấy vui vẻ, chứ không phải là chán ghét.”

Hần cũng không quay đầu lại, bởi vậy cũng không biết vẻ mặt của nữ tử phía sau mình, nhưng vẫn đoán được, sắc mặt của nàng trong trẻo như nước, khóe môi sẽ nở nụ cười thản nhiên, nhưng ý cười này không xuất phát từ đáy mắt, cùng với khuôn mặt nàng, như là hai người bất đồng.

“Cảm ơn.”

Giọng nói mang theo ý cười của Cố Thập Bát Nương từ phía sau truyền đến.

Tín Triều Dương dừng lại, dường như không tin vào lỗ tai mình, không nhận được quay đầu lại.

Cố Thập Bát Nương cười với hần, khuôn mặt sáng ngời, nhu hòa.

“Tục ngữ nói đầu hôm ngắm chính mình, nửa đêm ngắm lại người khác, đại thiếu gia có thể làm như vậy, khiến đối thủ phải sợ hãi, nhưng lại dám nói cùng ta như vậy, Cố Thập Bát Nương ta càng không có lí do để chán ghét đại thiếu gia, mà còn phải nói một tiếng cảm ơn.” Nàng cười nói, trong mắt sáng lên, nàng thở nhẹ một hơi, hai tay xoa xoa người mình.

Tại giờ khắc này, Tín Triều Dương hơi luống cuống, trong mắt vô cùng kinh ngạc, đánh giá Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương cũng không có tránh né ánh mắt hần, ngược lại cười với hần.

Ánh mắt Tín Triều Dương sáng lên, hần biết rồi, biết cô nương này có điểm nào khác, chính là nụ cười của nàng.

Nụ cười chân thật, nụ cười xuất phát từ nội tâm, không phải là nụ cười bị sưng che phủ đi, một nụ cười chân thật ấm áp.

“Nhưng mà, xin thứ cho ta không thể hư tình giả ý chúc đại thiếu gia thuận lợi rồi.” Cố Thập Bát Nương cười, nhướn mi, “Nói thật, ta cũng không muốn tiền của mình không công quẳng xuống sông.”

Tín Triều Dương cười vang, tay vuốt sống mũi cao cao, “Cố nương tử vẫn là suy nghĩ lại, bây giờ, người nhất định không lấy nổi vốn về rồi.”

“Cứ thử mà xem” Cố Thập Bát Nương cười cười nói.

Tín Triều Dương cười, hướng nàng làm dấu, xoay người đi nhanh.

“Tiểu thư, vừa rồi hai người cùng nhau nói gì vậy?” Linh Bảo lúc này mới nhỏ giọng hỏi Cố Thập Bát Nương.

“Chúng ta sao, chúng ta tuyên chiến với nhau.” Cố Thập Bát Nương cười nói, kéo tay Linh Bảo đi vào.

“A.., muội mới nghe thấy, Tín đại thiếu gia chỉ đối phó với Vương lão gia gia thôi? Tiểu thư, người nhất định phải giúp Vương lão gia ạ.” Linh Bảo nghiêng đầu thật thà hỏi.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu, “Đúng vậy, Vương lão chương quỹ lần này gặp đại họa, tình thế bất lợi, nửa đường sinh lộ cũng không có..”

“Vâng ạ, muội biết việc này, chỉ là..” Linh Bảo hơi lắc đầu, giọng nói mang theo nghi hoặc.

“Chỉ là thế nào?” Cố Thập Bát Nương quay đầu nhìn Linh Bảo hỏi.

“Vậy người cùng Tín Đại thiếu gia đối địch như vậy? Mọi người đều nói là trở mặt vô tình, cừu nhân tương kiến hết sức đỏ mắt, như thế nào vừa rồi hai người cao hứng như vậy..” Linh Bảo nhìn nàng cẩn thận hỏi, kì thật trong lòng Linh Bảo vẫn còn khúc mắc, đến miệng rồi lại không thể nói ra.

“Bởi vì lập trường tuy bất đồng, nhưng hấn..” Cố Thập Bát Nương hơi trầm ngâm, tìm chữ thích hợp để diễn đạt, “Hấn nói, hấn thắng thần thành khản đọi ta, cho nên ta thật cao hứng, hấn..”

Nhìn khoe môi tiểu thư nụ cười như có như không, trên mặt Linh Bảo hiện lên một tia chua xót, gương cười nói, “Hấn uy hiếp tiểu thư, hù dọa tiểu thư không được giúp Vương lão chương quỹ, còn nói là vì tiểu thư suy nghĩ, nếu thực sự suy nghĩ cho tiểu thư, hấn nên vì tiểu thư, đừng tiếp tục đối phó với Vương lão chương..”

Cố Thập Bát Nương cười thành tiếng, tay nắm vai Linh Bảo.

“Nha đầu ngốc.” Nàng cười, cứ lặp đi lặp lại một câu này.

Linh Bảo bị nàng cười, hai mắt đỏ lên.

“Linh Bảo.” Cố Thập Bát Nương cố nhịn cười, nghiêm túc nhìn nàng, “Nếu tương lai có nam nhân đồng ý làm chuyện này cho ngươi, ngươi vạn lần đừng tin hấn, lập tức tránh ra càng xa càng tốt..”

“Tại sao vậy?” Linh Bảo khó hiểu hỏi.

“Bởi vì hấn ta nhất định không phải người.” Cố Thập Bát Nương cười nói, lại vỗ vai Linh Bảo, thân nhiên đi.

Linh Bảo đứng ngây ngốc một chỗ, trên mặt đầy khó hiểu.

“A..phải rồi.” Cố Thập Bát Nương dừng lại, “Ca ca ngươi có ghé đây không?”

Linh Bảo lập tức vui vẻ lại, nàng tung tăng chạy đến trước người Cố Thập Bát Nương, gạt đầu lia lịa.

“Ca ca rất nghe lời tiểu thư, cũng không cố đem muội đến ở nhà người xấu kia..” Linh Bảo vội vội vàng vàng nói, “...Mà mấy ngày nay ca ca cũng không có ra ngoài, huynh ấy vẫn ở trong kinh thành...Cho nên..cho nên ca ca không có đi làm chuyện xấu..”

“Hấn ta không rời kinh thành?” Cố Thập Bát Nương nói.

Linh Bảo gạt đầu, chỉ sợ nàng không tin ca ca không đi làm chuyện xấu.

Cố Thập Bát Nương biết Linh Bảo hiểu lầm ý mình, mỉm cười, kéo tay Linh Bảo vào nhà, “Linh Bảo, lâu rồi ta không có gặp hấn, gọi hấn đến Lai gia ngồi một chút...còn nữa, lúc trời quang chúng ta cùng chơi đùa.

Mặt mày Linh Bảo đều vui mừng cả lên, liên tục gạt đầu.

Linh Bảo trốn sau một cây đại thụ nhìn phủ đệ uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn thẳng, ánh mắt cũng dám chớp, chỉ sợ bỏ lỡ bóng dáng quen thuộc, không biết bao lâu, liền thấy một thiếu niên trẻ tuổi thân hình cao gầy khoát một bộ hắc y nam viên vàng bước ra, nhận lấy ngựa trong tay gia đình, xoay người nhảy lên.

Linh Bảo hé ra nhìn, chợt xoay người quay đầu đi nhanh, qua con phố thứ nhất, rẽ vào một cái ngõ phố nhỏ nàng liền dừng chân lại, vừa xoay người, đã thấy Linh Nguyên bước vào.

“Huynh đã nói, đừng đến tìm..” Ánh mắt Linh Nguyên lo lắng, nhẹ giọng trách nói, có hơi ngưng lại, chợt nghĩ đến cái gì, “Tiểu thư có việc gì à?”

Linh Bảo a một tiếng, “Ca, huynh biết tiểu thư trở lại rồi à? Muội còn đang định nói với huynh..”

Linh Nguyên mơ hồ ậm ừ.

“Tiểu thư nói muốn ca tới đến nhà ăn cơm, còn nữa còn nữa, còn nói chúng ta cùng đi chơi đùa.” Linh Bảo không nhịn được vội vàng nói, lay lay tay ca ca.

Nghe được những lời này, trong mắt Linh Nguyên đầy ý cười, nhưng ý cười này nhanh chóng bị che mất.

“Huynh... không thể đi.” Hấn ngắt lời Linh Bảo, nhỏ giọng nói.

Linh Bảo đang vui sướng chợt ngưng thần, ngẩng đầu nhìn ca ca, “Sao vậy?”

Không đợi hấn trả lời, đưa tay tức giận nắm lên ngực Linh Nguyên, “Huynh... huynh có phải muốn đi làm chuyện xấu nữa...”

Linh Nguyên mặc cho nàng đánh đập, không hề phản kháng.

“Tiểu thư đối tốt với huynh như vậy, huynh còn không biết nghĩ cho nàng. Huynh... huynh như vậy..Tiểu thư...tiểu thư sẽ không thích huynh nữa...Tiểu thư sẽ...sẽ thích người khác...” Linh Bảo ngưng đập, đau khổ, thân thủ ôm lấy Linh Nguyên khóc nức nở.

Tiểu thư sẽ thích người khác...Những lời này như một cây thương mạnh mẽ đâm vào lòng ngực Linh Nguyên, cơ hồ khiến hấn không thể hô hấp, hai tay nắm chặt rồi lại buông ra, như thật lâu mới khó khăn mở miệng nói chuyện.

“Bảo nhi, ta không đi gặp tiểu thư, gặp muội, cũng vì tốt cho mọi người...” Hấn trầm giọng nói, thanh âm có chút khàn khàn, “Huynh đã sai lầm nhiều rồi...huynh không thể tiếp tục sai nữa..”

“Hấn nói như vậy?” Cổ Thập Bát Nương thả cuốn sách trong tay, nhìn về phía Linh Bảo.

Linh Bảo gật đầu, “Tiểu thư, ca ca sợ những người xấu đó gây bất lợi cho chúng ta, cho nên huynh ấy...Cho nên sau này huynh ấy không thể thường xuyên đến thăm chúng ta...Bất quá...” Nàng vội bổ sung, “Bất quá, ca ca nói huynh ấy sẽ ở trong bóng tối bảo hộ chúng ta.”

Dứt lời, nhìn thần sắc Cổ Thập Bát Nương lạnh nhạt, mím môi, “Ca ca...Ca ca không phải làm chuyện xấu không dám gặp tiểu thư...”

Sợ hãi trong lòng Linh Bảo đương nhiên Cổ Thập Bát Nương hiểu, nàng không khỏi khẽ thở dài một cái, tay kéo Linh Bảo ngồi xuống, mỉm cười gật đầu.

"Ta biết, ta đều biết." Nàng giải thích thật lòng cho Linh Bảo, "Cho nên ta không cho muội đi gặp hấn, không cho muội đi cùng hấn, lúc ấy, nếu như muội khóc nháo, ta cũng sẽ không đồng ý cho muội đi..."

Vừa nói, ý cười trên mặt nàng càng nhiều, tay vỗ vai Linh Bảo, "Không nghĩ Linh Bảo tin ta như vậy, cũng không khóc nháo, nghe lời của ta, Linh Bảo, muội đã tin ta như vậy, ta có thể nào không tin muội, không tin Linh Nguyên."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Tận lực

Edit: QR2

Cổ Thập Bát Nương nói những lời này xong, Linh Bảo nhịn không được hít mũi một cái, nhìn Cổ Thập Bát Nương lại cầm quyển sách lên, sắc mặt yên bình tiếp tục đọc sách.[QR2][diendanlequydon]

Nàng hoảng hốt nhớ về hôm đó, trong gió tuyết, thời tiết buốt giá, hoang mang bất lực, một đôi tay đưa đến trước mặt, nhẹ nhàng lôi kéo huynh muội nàng ra khỏi vũng bùn.

Lúc ban đầu chỉ muốn bán mình làm nô để đền đáp ân cứu mạng, thật ra khi nhớ tới, không chỉ không đền đáp được ân cứu mạng mà ngược lại còn được đôi tay này bảo hộ sau lưng.

Nàng nhẹ nhàng lau khô mắt, thấy Cổ Thập Bát Nương đang tập trung đọc sách thì rón rén xoay người đi ra ngoài.

Lúc này ở đại lao Hình bộ, ánh mặt trời và gió xuân tuyệt đối không thể xuyên thấu vào nơi này, ở đây chỉ có sự tối tăm và ẩm ướt, mạng nhện khắp nơi, trên mặt đất chuột hoành hành ngang dọc, hiển nhiên là ở chỗ này bọn chúng so với con người còn có khí thế hơn.

Nơi này không thấy tiếng phạm nhân kêu oan cũng không thấy tiếng rên rỉ khi bị dùng hình bức cung mà là sự yên tĩnh lạ thường, sự yên tĩnh giống như cái chết ngược lại làm cho con người ta rợn cả tóc gáy.

Một loạt tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh của nơi này.

“Là ai?” Canh ngục cảnh giác quát, ánh mắt nhìn về phía cuối con đường thật dài, đôi mắt đã sớm thích nghi với bóng tối, rất nhanh có một bóng người xuất hiện trong tầm mắt hắn.

“Thì ra là nhị thiếu gia.” Trên mặt canh ngục lập tức tươi cười, rất cung kính nói: “Ngài đã tới? Có chuyện gì sao không phân phó một tiếng là được rồi?”

Linh Nguyên mặc áo choàng dài, vẻ mặt lạnh nhạt, bước chân không ngừng lại, từ từ đi vào trong.

“Đại nhân...” Canh ngục cẩn thận gọi, thấy Linh Nguyên rút lệnh bài từ bên hông giờ lên, đó là lệnh bài thuộc về Hình Bộ Thượng Thư, vội vàng cúi đầu không dám nói thêm câu nào nữa.

Linh Nguyên đi thẳng đến góc trong cùng, phòng giam nhỏ hẹp mãi mãi không nhìn thấy ánh mặt trời, hắn mất hồn trong nháy mắt.

Cũng vào lúc này năm ngoái, hắn đã từng đứng ở chỗ này, nhìn thiếu niên vì bị dựng hình mà nằm ngủ mê man, trong lòng tràn đầy lo lắng và khổ sở, hắn cho rằng chẳng qua đây là một lần ngoài ý muốn, về sau sẽ không bao giờ hắn có tâm tình như thế khi đứng trong đại lao này nữa. Linh Nguyên hắn không cha không mẹ, không người thân thích, trên đời này ngoại trừ một nhà Cổ Hải, cũng không có ai có thể làm cho hắn động tình.

Nhưng bây giờ là có chuyện gì xảy ra?

“Tiểu huynh đệ, là người sao...” Một giọng nói già nua truyền đến.

Trong nhất thời Linh Nguyên cũng không biết nói gì, âm thanh sột sột soạt vang lên, một người ở trong góc tường đang từ từ đến đây.

Mấy tháng không thấy, Dương Thái Sinh, người mà lúc đầu do chính hắn áp giải về, đã hoàn toàn thay đổi, thân hình gầy gò chỉ còn lại xương, râu tóc xơ xech, đôi mắt lõm sâu vào hốc mắt. Cuối cùng ông ta cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Chu Xuân Minh, rơi vào tay hắn bị giam vào đại lao Hình bộ. Mặc dù đã được binh mã của thành Ngũ Hành cướp đi, chăm sóc nhưng một chân vẫn bị phé rồi.

“Ta còn nghĩ tại sao hôm nay đưa cơm thật sớm... Thì ra là tiểu huynh đệ...” Ông cười nói.

Ông tự mình vén mái tóc dài, liếc nhìn Linh Nguyên đang sững sờ bên ngoài song gỗ.

“Tiểu huynh đệ có chuyện gì?” Ông mỉm cười hỏi.

Giọng nói của ông vẫn thông dong, dù chịu cảnh lao ngục, nghiêm hình tra khảo nhưng hình như cũng không lưu lại trên người ông bất kỳ ấn ký nào.

“Đại nhân...” Giọng nói của Linh Nguyên hơi thấp thòm “Đây là sách ngài muốn...”

Cánh tay dưới áo choàng của hắn vươn ra, đưa tới một bọc hành lý.

Rõ ràng Dương Thái Sinh hơi bất ngờ, lần trước là người trẻ tuổi này áp giải mình từ địa lao của nha môn Ngũ Thành đến đây, lúc đó ông thuận miệng nói muốn xem một vài quyển sách, nhưng qua một tháng cũng không có người đưa vào, chắc là môn sinh của mình cũng ngay cả cửa cũng không thể vào được.

Hình như không chịu được ánh mắt quan sát mình của Dương Thái Sinh, Linh Nguyên ném bao đồ vào, xoay người muốn đi.

“Tiểu huynh đệ, cảm ơn người.” Dương Thái Sinh mỉm cười nói.

Bước chân Linh Nguyên hơi ngừng lại: “Không dám, cũng không phải là chuyện gì to tát.”

“Cảm ơn người thủ hạ lưu tình.” Dương Thái Sinh ở phía sau nhỏ giọng nói.

Thân hình Linh Nguyên cứng đờ, hắn hiểu đây là cảm ơn lúc đầu, trong ngôi miếu đồ nát hắn cố ý đâm lẹch mũi thương.

“Tiểu huynh đệ, người cầm sách này đi đi, ta không cần...” Dương Thái Sinh nói tiếp.

Linh Nguyên xoay người, ánh mắt liếc nhìn đôi mắt của ông lão này: “Mắt của người...”

“Già rồi, đôi mắt này cũng không còn có ích...” Ông vẫn ôn hòa cười nói như cũ, đưa tay lướt qua cặp mắt vẫn đục vô hồn kia.

Đại lao Hình bộ có các loại hình phạt, một trong số đó là hun khói, làm cho người ta ngạt thở, cảm giác được cái chết cận kề để bức cung, loại hình phạt này ảnh hưởng rất lớn đến giọng nói và thị giác.

Linh Nguyên không tự chủ được cảm thấy cổ họng khô khốc.

“Ta... Ta cũng vậy...” Hắn nói nhỏ: “Ta cũng vậy, đọc không hiểu những quyển sách này...”

“À...” Thái Dương Sinh gật đầu, hơi chần chờ nói: “Tiểu huynh đệ có bằng lòng nghe lão hủ nói cho người nghe một chút?”

Linh Nguyên sững sốt.

“Trước khi lão hủ làm quan, đã làm tiên sinh dạy tư thực mười năm...” Dương Thái Sinh vuốt chòm râu dơ đầy bản thủ, trên mặt là sự xúc động khi hồi tưởng lại chuyện cũ: “Đã bỏ nhiều năm như vậy, không biết có thể giảng giải rõ ràng được không...”

Linh Nguyên đứng sững không trả lời, vừa không đồng ý vừa không cự tuyệt.

Dương Thái Sinh cười: “Xem, ta nói những lời điên khùng gì vậy, không phải... Tiểu huynh đệ, người đi đi.”

“Ta không cứu ông được...” Linh Nguyên cắt đứt lời ông, lạnh nhạt nói.

Dương Thái Sinh lớn tiếng cười, liếc mắt nhìn cai ngục đang khuất trong bóng tối, chợt xoay người, làm như đối với tất cả đều không nghe không thấy giống như tai bị điếc.

“Lão hủ nếu đã dám đi vào thì không có ý định sống đi ra.” Ông cười nói, vỗ chân đã bị phế: “Có nhiều người muốn cứu lão hủ, cũng không phải là không cứu được...”

Linh Nguyên im lặng.

“Nhị thiếu gia đi mạnh khỏe.” Canh ngục nghe tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng, vội cúi đầu cung kính nói, áo choàng đen lướt qua hòa nhập với màn đêm, trong phòng giam lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Trong phủ đệ Tín gia mới mua tại kinh thành, bốn năm quân sự bước đi vội vã, gặp ba người Tín Triều Lăng đang say rượu đi tới, cũng chỉ gật đầu chào hỏi đơn giản.

“Người xem, những người này có còn coi chúng ta là chủ tử hay không?” Một người giận dữ nói.

“Được rồi, chúng ta là người thế nào trong lòng chúng ta hiểu rõ hơn ai hết, trong lòng người ta cũng rõ ràng.” Tín Triều Lăng lấy quạt vỗ vai huynh đệ, ngáp một cái nói: “Đi, đi thôi, nhanh đi nói cho đại thiếu gia tin tức chúng ta nghe được, chứng minh chúng ta không phải không có ích chút nào...”

Trong thư phòng có hai nha hoàn đang đứng, mỉm cười sắp xếp lại sách, bút, mực, giấy, nghiên.

“Đã đi làm gì?” Tín Triều Lăng chỉ lỗ tai, sợ mình nghe nhầm, hỏi lại một lần nữa.

“Đi du xuân.” Tiểu nha hoàn cười đáp.

“Ta nghe không nhầm chứ?” Tín Triều Lăng quay đầu hỏi hai huynh đệ bên cạnh.

Hai huynh đệ lắc đầu.

“Đại ca đi du xuân?” Tín Triều Lăng lắc đầu cười: “Đại ca không phải ghét những chuyện náo nhiệt này sao...”

Lúc này ở bên ngoài, Linh Bảo đưa tay kéo dây điều, cùng với Cố Thập Bát Nương nhìn con điều mỹ nhân đang bay lượn lao đảo trên bầu trời.

“Đại thiếu gia có cần phải đuổi vận xui hay không?” Cố Thập Bát Nương quay đầu, nhìn Tín Triều Dương đang ngồi trên chiếu, dưới hàng liễu rủ, cười nói.

“Ta có vận xui sao?” Tín Triều Dương hơi mỉm cười.

“Đó cũng không giống nhau” Linh Bảo hơi ghen nói, ánh mắt của nàng không rời khỏi con đường, cuối cùng đại ca cũng chưa tới...

Cố Thập Bát Nương cười, lấy khăn lau mồ hôi rịn ra trên trán, nhận trà Tín Triều Dương đưa qua.

“Đại thiếu gia vẫn còn rảnh rỗi đến du xuân?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Nàng đã đưa cho Bảo Hòa Đường đủ tiền để có vốn xoay vòng, lúc này Bảo Hòa Đường đã không còn hoang mang như lúc trước, nếu như lần này họ có thể chống đỡ được, thì những tiệm thuốc liên kết lại để chèn ép Bảo Hòa Đường sẽ bị tổn thất lớn rồi.[QR2][diendanlequydon]

Tín Triều Dương cười: “Cảm ơn Cố Nương Tử đã lo lắng thay ta...” Vừa nói chuyện vừa khẽ vuốt cằm: “Chỉ là vận rủi của người tới...”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy im lặng, quay đầu nhìn lại thấy một chiếc xe ngựa dừng ở bên đường, Vương tam lão gia nhảy xuống xe ngựa, thấy hai người đang ngồi trên chiếu, lập tức tức giận.

Cố Thập Bát Nương mang theo Linh Bảo đi vào đại trạch của Vương gia, trong phòng mọi người đã đến lâu rồi, thấy nàng bước vào, tiếng nghị luận biến mất, tất cả tầm mắt đều rơi vào người nàng.

“Vương lão chương quỹ thế nào?” Nàng hỏi nhỏ Vương Hồng Bản.

“Cảm ơn Cố Nương Tử quan tâm, tạm thời vẫn tốt.” Vương tam lão gia tiếp lời, lạnh lùng hừ một tiếng.

Giọng điệu của hắn không thân thiện, Cố Thập Bát Nương chỉ coi như không nghe thấy, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Sắc mặt Vương Hồng Bản hơi lúng túng.

“Không biết hôm nay gọi ta đến có chuyện gì?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Người có mặt trong đại sảnh liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đổ dồn về phía Vương Hồng Bản.

“Chuyện là thế này...” Vương Hồng Bản ho một tiếng, cảm thấy không được tự nhiên, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Cố Thập Bát Nương.

“Chuyện là thế này, chúng ta không đủ tiền, lại muốn mượn Cố Nương Tử thêm một chút nữa.” Vương Tam lão gia trực tiếp nói.

Wương Hồng Bản trừng mắt liếc nhìn hắn mang theo sự trách cứ, có ai vay tiền giống như đi đòi nợ như vậy sao?

Về mặt Cố Thập Bát Nương vẫn lạnh nhạt như cũ: “Không có.”

“Ha ha ha...” Vương Tam lão gia cười nhạt, nhìn mọi người chung quanh, cười như không cười nói: “Nghe không, ta nói đâu có sai.”

Lập tức ánh mắt mọi người trong đại sảnh nhìn Cố Thập Bát Nương có chút quái dị.

“Cái gì không sai?” Cố Thập Bát Nương ngược mắt nhìn hắn lạnh nhạt hỏi.

“Nếu Cố Nương Tử có chuyện gì khó xử xin cứ nói, có thể giúp cũng đã giúp, không thể giúp Bảo Hòa Đường chúng ta cũng không trách người, chẳng qua là trước mặt như vậy sau lưng lại khác, chuyện đó cũng không tốt...” Vương Tam lão gia lạnh mặt nói.

Tiếng của hắn vừa dứt, Cố Thập Bát Nương đặt ly trà trong tay lên bàn, phát ra tiếng răng rắc.

Ánh mắt của nàng nhìn sang, trong lòng Vương Tam lão gia không khỏi rét lạnh, Đây là ánh mắt thế nào, lạnh lùng, âm hàn, thiên hạ này có cô nương nào có thể có ánh mắt thế này?

Wương Hồng Bản ngồi bên cạnh cũng từng thấy ánh mắt này. Năm đó ở Kiến Khang khi Bảo Hòa Đường bọn hắn chỉ vào Cố Thập Bát Nương muốn nàng nói rõ thì nàng dùng ánh mắt này nhìn bọn họ, hắn không khỏi đứng bật dậy.

Đối với sự trở mặt vô tình của cô nương này, hắn đã tự mình chứng kiến.

Lúc hắn đang nghĩ muốn hóa giải không khí ngột ngạt này thế nào thì đôi mắt Cố Thập Bát Nương rũ xuống.

“Ta đi thăm Vương lão chương quỹ một chút.” Nàng đứng dậy nói.

Giọng nói bình lặng không gợn sóng cũng không có tình cảm gì ở bên trong.

Wương Hồng Bản thờ phào nhẹ nhõm, chặn Vương Tam lão gia đang muốn lên tiếng lại, vội vã phái người dẫn Cố Thập Bát Nương đi ra phía nội điện.

“... Chẳng lẽ ta nói sai? Ai chẳng biết Đại Hữu Sinh một lòng muốn giam chặt nàng, tình chàng ý thiếp, tin nàng sẽ giúp đỡ chúng ta hết mình? Năm mơ à? Ai bảo chúng ta không có nhi tử có đáng đáp tốt.”

“Cửa phòng đóng lại, ngăn lại giọng nói giận dữ của Vương Tam lão gia.”

“Người này thế nào?” Linh Bảo tức giận cắn răng, xoay người muốn quay lại.

Cố Thập Bát Nương kéo tay nàng: “Trên đời này có vài người cho đến tận bây giờ cũng không nói đạo lý, họ chỉ biết tin những gì bọn họ nghĩ, người có nói gì bọn họ cũng không nghe, không cần thiết phải phí lời với bọn họ.”

“Rõ ràng chính là bọn họ gây họa, họ vô dụng, tiểu thư cho bọn họ mượn nhiều tiền như vậy, bọn họ tốt hơn, không những không nhớ ân ngược lại lại sinh thù như vậy thật đáng hận.” Linh Bảo tức giận nói.

“Mang thù thì thế nào? Chẳng lẽ ta sợ hắn?” Cố Thập Bát Nương cười nói, lôi kéo nàng đi theo người làm đi đến phòng của Vương Nhất Chương.

Trong phòng, nha hoàn rồi rút thi lễ.

“Lão tiên sinh thế nào rồi?” Cố Thập Bát Nương hỏi nhỏ.

Phu nhân Vương Nhất Chương nhẹ nhàng lau nước mắt: “Cũng đã mấy ngày rồi...”

“Lão phu nhân, lão thái gia hỏi có phải Cố Nương Tử đến không? Mời Cố Nương Tử đến nói chuyện.” Một nha hoàn ra ngoài nói nhỏ.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, tiến vào trong phòng, không ngờ nhìn thấy Vương Tấn Nhất cũng ở đây, kể từ khi nàng dội nước trà vào mắt hắn ở đại hội được, bọn họ cũng chưa từng gặp lại.

Cố Thập Bát Nương đi vào, Vương Tấn Nhất đứng lên, lui về phía sau, cúi đầu đứng đó.

“Cố Nương Tử...” Vương Nhất Chương yếu ớt kêu.

Cố Thập Bát Nương nhìn lão nhân này, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

“Cố Nương Tử, hai chúng ta đã thanh toán sạch sẽ rồi...” Vương Nhất Chương mỉm cười yếu ớt, nói một câu không đầu không cuối.

Vương Tấn Nhất không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía họ.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, cầm lấy bàn tay gầy đét của Vương Nhất Chương: “Vương lão tiên sinh, ta sẽ bảo vệ tốt cái tên Bảo Hòa Đường này...”
Tạm dừng một chút, nàng cười khổ: “Xin Vương lão tiên sinh thông cảm, ta cũng chỉ là lấy tính mạng vật lộn với cuộc sống, cũng chỉ có thể làm đến vậy...”

“Vậy là đủ rồi...” Vương Nhất Chương yếu ớt nói, cầm tay Cố Thập Bát Nương: “Cảm ơn ngươi...”

“Ta cũng cảm ơn tiên sinh...” Chóp mũi Cố Thập Bát Nương khẽ ê ẩm.

Ba ngày sau, gia chủ đời thứ ba của Bảo Hòa Đường, Vương Nhất Chương, qua đời. Cùng lúc đó Bảo Hòa Đường cũng không đồng ý đề nghị của Cố Thập Bát Nương, làm việc chậm mà chắc, thông thả quay vòng mà lại mua số lượng lớn quế chi trên thị trường, hai tháng sau tất cả các tiệm thuốc ở kinh thành đều cùng nhau thể không mua quế chi, áp lực lớn đổ xuống, tháng sáu Bảo Hòa Đường bán thảo quế chi, tổn thất trăm vạn lượng bạc trắng, không có tiền trả nợ đành phải bán Bảo Hòa Đường.

Bình bại như núi đổ, chỉ trong một đêm Bảo Hòa Đường biến mất khỏi giới được, đúng như Vương Nhất Chương đã dặn dò trước đó, bất kỳ ai thu mua Bảo Hòa Đường đều phải yêu cầu cùng mua với bằng hiệu của Bảo Hòa Đường, thật may lúc bán của cải với quy mô lớn để trả nợ đã có người trả giá cao mua bằng hiệu của Bảo Hòa Đường.

Vương Hồng Bản đứng trong sân, người hầu và nhà cửa cơ bản cũng đã bán, có mấy nhà đã rời khỏi kinh thành về với ông bà, tòa nhà này vốn dĩ cũng muốn bán nhưng hắn kiên quyết cần giữ lại, cái giá phải trả là bán hết của cải lấy tiền trả nợ nhưng nhà là điền sản để sở hữu, không có cửa hàng, không có điền sản, có thể nghĩ được cuộc sống sau này sẽ khó khăn đến thế nào, nhất là khi bọn họ sinh ra đã sống trong cảm y ngọc thực, trong phòng truyền ra tiếng phụ nhân và hài tử khóc thút thít khiến không khí càng trở nên bi thương.

“Lão gia, lão gia...” Một lão nô thở hổn hển chạy vào.

“Thế nào? Lại có người đến đòi nợ?” Vương Hồng Bản ngay cả đầu cũng không chuyển hỏi: “Cho bọn họ vào đi, tự chọn cái gì muốn lấy thì cứ lấy...”

“Không phải, lão gia, Cố Nương Tử đưa cái này tới...” Lão nô vội vàng nói.

Vương Hồng Bản chợt xoay người, nhìn lão nô đang bê tấm biển bằng đồng đen có viết ba chữ chìm Bảo Hòa Đường trên tay, nam nhi cao ba thước, đôi mắt với biển cổ lớn cũng không rơi nước mắt nhưng lúc này đôi mắt của Vương Hồng Chương không thể không hoe đỏ.

Hắn bước gấp mấy bước hình như muốn chạy ra để nhìn thấy Cố Thập Bát Nương nhưng cuối cùng hắn cũng không đi, có một số việc không cần nói thành lời chỉ cần để trong lòng là đủ.

Hắn tự tại nhận lấy tấm biển, lúc này mới hiểu được lý do lúc đầu Vương Nhất Chương không để ý đến sự phản đối của cả tộc, bất chấp nguy hiểm thay Cố Thập Bát Nương tiến cử với Văn Quận Vương, lão thái gia nhìn rõ mọi việc như vậy, khi đó cũng đã đoán được Bảo Hòa Đường sắp có đại nạn đi...

Đều là do những thứ hậu bối bọn họ vô dụng, hưởng phúc từ đời trước cũng không có rèn luyện khả năng để kéo dài vinh dự cho gia tộc.

“Nhị thúc, ta nhất định sẽ chấn hưng Bảo Hòa Đường...” Vương Hồng Bản quỳ xuống, nhìn phương hướng phòng tổ nặng nề khấu đầu.

Ngồi trên xe ngựa, Linh Bảo nhớ tới công và sản suy tàn của Vương gia không khỏi vuốt ngực: “Làm ăn thật nguy hiểm, có tiền như vậy nhưng nói thua liền thua...”

“Đâu chỉ có chuyện làm ăn...” Cố Thập Bát Nương cười nói: “Chính là vương hầu tướng sĩ, nói thua cũng chỉ trong một cái chớp mắt...”

Vương hầu chiến tướng... Linh Bảo nghĩ đến Chu Xuân Minh, nghĩ đến ca ca, về mặt chán chường.

“Người sống không dễ dàng, thua liền thua, chỉ cần người còn, tất cả có thể làm lại, không có gì to tát...” Cố Thập Bát Nương cười an ủi nàng.

“Cố Nương Tử...” Tiếng vó ngựa vang lên, có người ở đằng sau kêu: “Xin chờ một lát...”

Cố Thập Bát Nương vén rèm xe lên nhìn, thấy lại là Vương Tấn Nhất.

Phần đông Vương gia đều đã rời khỏi kinh thành, nhất là những người có địa vị cao trong gia tộc, rồi xuống kết quả này, bọn họ không có mặt mũi ở lại kinh thành lẫn lộn, ở lại đều là những người nhỏ cũng không có thể diện để người khác giễu cợt, ở lại kinh thành ngược lại có thể nuôi sống bản thân.

Vương Tấn Nhất là Tôn thiếu gia của dòng chính Vương gia, hần thế mà lại chưa đi?

“Hắn lại muốn náo loạn cái gì?” Mặt Linh Bảo cảnh giác, những người này quả thật là quen nhìn người bằng nửa con mắt.

Vương Tấn Nhất cũng không đến gần, mà xuống ngựa ở cách đó không xa, chột khom người hành đại lễ ba lạy với nàng, sau đó không nói lời nào lại lên ngựa rồi đi.

“Đây là có ý gì? Có ý đến đây chịu mất mặt?” Linh Bảo tròn mắt nói, vị này gặp các nàng chưa bao giờ cho sắc mặt tốt chứ đừng nói là thi lễ, đột nhiên làm chuyện như vậy nhất là khi bị các nàng hắt nước vào mặt, lại không giúp đỡ khi Bảo Hòa Đường táng gia bại sản, ngược lại làm Linh Bảo cảm thấy đại lễ này không phải là đại lễ

Cố Thập Bát Nương cười, nói A Tứ tiếp tục đánh xe.

“Mỗi người đều có thể suy nghĩ thật cẩn thận, sau đó quay trở lại.” Nàng tựa đầu vào thành xe, khẽ thở dài, buồn bã nói: “Quả thật ta quá ngu ngốc... Sống mơ hồ, uống phí bao nhiêu năm... Đến chết mới hiểu được... Không đứng đến chết cũng không hiểu... Nếu như không phải là được sống lại...”

“Tiểu thư ngốc?” Linh Bảo khoa trương hô: “Thiên hạ này người thông minh cũng không nhiều... Nhưng tiểu thư làm sao ngốc được, cái gì tiểu thư cũng đoán được, nói cái gì cũng đúng...”

Chuyện đó đến cũng không dễ, Cố Thập Bát Nương cười cười, bỏ qua chuyện này không hề nói nữa, đều đã qua, không muốn nhắc lại.

Đến khi kết thúc khế ước với Đại Hữu Sinh, Cố Thập Bát Nương cũng không kí khế ước nữa. Mặc dù mỗi ngày đều có vô số tiệm thuốc đến viếng thăm nhưng nàng cũng không kí hiệp ước chuyên cung với bất kì ai nữa.

“Hôm nay nàng đã không cần dùng đến chuyện này để khuyến khích mình...” Tín Triều Dương khẽ lay động chiết phiến (quạt giấy) nói: “Bây giờ nàng bên trong đã trở nên mạnh mẽ...”

“Thời điểm là chim ưng non nếu đã không thể thu phục nàng thì lúc hùng ưng giương cánh cũng không cần phải suy nghĩ nữa.” Lão già lớn tuổi tiếc nuối nói.

“Vậy hãy để nàng bay đi đi.” Tín Triều Dương nhìn bầu trời thảng thốt trong xanh, cười nói.[QR2][diendanlequydon]

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Lời đồn

Edit:mttrang

Chuyện nhà họ Vương tuy không có kết quả tốt như dự tính, nhưng nàng cũng đã cố gắng hết sức, Cố Thập Bát Nương lại muốn thu dọn hành lý đi Nam Chương, đột nhiên lại nhận được thư của Tào thị, Cố Hải được thông tri triệu tập về Kinh Thành, chậm nhất là phải trở về trước năm sau, Tào thị nhấn nàng ở lại Kinh Thành, không cần phải đi bốn ba đường xá xa xôi, mà đồng thời, con thứ ba của Cố Thuận An lại là một nhi tử, theo tục lệ cũ trẻ sơ sinh đến ngày thứ ba thì được tắm, đó là một ngày quan trọng, muốn nàng sẵn tiện thay mẫu thân tặng lễ.

Bên ngoài đại môn phủ đệ Cố Thuận An dường như không còn chỗ để xe, dù sao cũng là đại hi của quan lớn trong triều, phô trương đương nhiên phải khác nhà bình thường.

Bên trong hậu viện, oanh thanh yến ngữ vây quanh nô nức, mọi chủ đề của chúng phụ nhân đều xoay quanh trên người đứa bé mới sinh, nhìn Cố Nhạc Nhi được mọi người vây quanh như sao quanh trăng sáng, nàng ta ngồi tựa trên ghế, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng montron bụng mình, y phục mỏng mùa hè không che dấu được vùng bụng hơi nhô lên của nàng.

“Quê này mà nói, không chừng là một cái nhi tử...” Hai phụ nhân bên cạnh nàng cười nịnh nọt nói, “Khiến chúng ta rất nóng lòng, hận không thể ngày ngày cung nụng, nếu không phải phu nhân ra mặt, không chừng hôm nay không được đến...”

Lời này dẫn đến một loạt ánh mắt tán thán lẫn ghen tỵ.

“Sao không nóng lòng...” Có người thấp giọng cười nói “Bảo Định hầu thế tử sinh liền bốn cái nữ nhi, lão hầu gia trông mong tôn tử đến nóng cả mặt, nếu như Lạc nhi chúng ta một lần sinh được cái nhi tử, lão hầu gia không chừng sẽ cầu cho Lạc nhi một cái nhất phẩm cáo mệnh phu nhân...”

Vậy thì có thể cùng ngồi ăn một chỗ với Bảo Định hầu Thế tử phi. . .

Thần sắc mấy vị phu nhân trong phòng khẽ động, ánh mắt nhìn Cố Lạc Nhi nóng bỏng vài phần.

Đối với ánh mắt hâm mộ của mọi người, vẻ mặt Cố Lạc Nhi vẫn lạnh nhạt, hơn nửa năm không gặp, nàng ta trở nên trầm ổn rất nhiều, xem ra rời khỏi Bảo Định hầu phủ, trải qua những ngày tháng ở Kinh Thành khiến nàng trưởng thành không ít.

“Ta nghe nói ngư huynh đệ đã được triệu trở về?” Một phụ nhân nhẹ nhàng hỏi Cố phu nhân.

Tính theo thời gian Cố Ngư ở bên ngoài chưa đến hai năm, nhưng được tán dương ca tụng rất nhiều, dù sao hắn cũng là Trạng Nguyên, hoàng đế không nỡ làm cho hắn ở mãi vị trí nhất phẩm huyện lệnh, qua năm nay có một số quan lớn bị thay đổi, đã có tin truyền ra, hoàng đế có lòng ủy thác trọng trách lớn cho hắn.

Cố phu nhân hiển nhiên biết chút ít nội tình, trên mặt tươi cười, miệng hàm hồ nói chuyện đại sự triều đình bà không rõ lắm.

Những lời này giống như không nói, nhưng trong lòng mọi người đều minh bạch.

“Ngư thiếu gia năm nay không còn nhỏ, còn chưa có hôn phối.” Chợt có người hỏi.

Lời này khiến các phụ nhân có nhi nữ ở tuổi này chú ý, nhao nhao nhìn sang.

“Hôn nhân đại sự, đều có mẫu thân hắn an bài. . .” Cố phu nhân lại mỉm cười nói.

Lời này là cố tình, chúng phụ nhân nhất thời xóc lại tinh thần, trong lòng ai nấy đã bắt đầu những dự tính.

Nói đùa một hồi, chợt bên ngoài có ma ma tiến vào, “Bạch ngọc quận chúa đến. . .”

Mọi người ngưng trò chuyện, Cố phu nhân đứng dậy, chỉnh chu y phục, bước nhanh ra ngoài nghênh đón.

Nhìn thấy bốn năm mỹ ti đang hộ tống một người tiến đến.

Đây là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, y phục tử sắc, khí chất trong trẻo lạnh lùng, mỹ mạo xuất chúng, được mọi người vây quanh, nàng bước nhẹ gót sen, hai tay đặt trước người, ngọc bội hắc kim bên tay áo rủ xuống như dòng nước, lộ ra cổ tay mềm mại như tuyết trắng, mỗi tay còn đeo hai cái vòng tay nhìn không ra chất liệu gì, mỗi bước đi lại phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cùng với những bước chân của nàng, là những tiếng thi lễ cung kính của cũng nhân trong nhà.

Bạch Ngọc quận chúa, là cháu gái của trưởng công chúa, tuy không phải huyết thống thuần khiết của hoàng thất, nhưng so với những phụ nhân này, thân phận tôn quý không thể so sánh.

Kiều ngạo như Cố Lạc Nhi cũng không thể vì mang thai mà miễn hành lễ, nhưng trên mặt nàng ta không có vẻ không phục, ngược lại có chút vinh dự.

Không nghĩ đến Trưởng công chúa để Bạch Ngọc quận chúa đích thân đến đây, chính là cấp nàng mười phần mặt mũi.

“Lạc nhi không cần đa lễ.” Tầm mắt nhìn mọi người cung kính hành lễ, Bạch Ngọc quận chúa chậm rãi mà đi, dừng lại bên người Cố Lạc Nhi một chút, nhàn nhạt nói.

“Đa tạ quận chúa.” Cố Lạc Nhi vội tạ ân, nhưng cũng không có đứng thẳng lên.

Bạch Ngọc quận chúa không nói gì thêm, bước qua nàng ta, đến vị trí chính giữa ngồi xuống, nhìn xung quanh mọi người một lượt nói không cần đa lễ, mọi người mới dám trở về vị trí cũ, cẩn thận cung kính nói chuyện.

Sau yến hội, mọi người đều trở về, một số người thân cận thì ở lại, cùng xem đứa bé hạ lễ, vừa lúc hạ lễ tầy tam, rất nhiều người thấy khác với yến hội bình thường nên tò mò đến xem, chúng phụ nhân bên trong vui vẻ ngắm cảnh.

Bạch Ngọc quận chúa vốn muốn cáo từ, nghe các nàng nói vậy cũng thấy hứng thú, phủ Trưởng công chúa chỉ có vị quận chúa này nhỏ tuổi nhất, đương nhiên cũng có thị thiếp sinh hài tử, nhưng những người đó sinh trong mắt Bạch Ngọc quận chúa không coi là hài tự, đương nhiên cũng không làm lễ tầy tam lớn như vậy, cho nên được phân phó đến đây nàng phải xem một chút.

Mọi người không dám thất lễ, vội đi chuẩn bị, ánh mắt Cố Lạc Nhi lóe lên, nghĩ đến điều gì, vẫy tay gọi một thị nữ qua, nói nhỏ vài câu bên tai thị nữ, thị nữ kia gật đầu xoay người đi.

Những vật dụng hạ lễ được mang đến, xiêm áo chất đầy một bàn, đa số chất liệu từ vàng ngọc, liếc mắt một cái là thấy rực rỡ.

Trong này rất nhiều đồ chơi dành cho trẻ con, nhìn qua rất đáng yêu, Bạch Ngọc quận chúa ít gặp những thứ đồ chơi dân gian này, không khỏi thấy hưng trí bồng bồng.

“Đây là cái gì?” Nàng đưa tay chỉ vào một vật trong đó.

Đây là một tượng nhỏ mười bảy mặt được đúc bằng đồng, chỉ bằng một nắm tay, tư thế tượng đồng rất lạ, mọi người nghe nàng nói cùng nhìn qua, nhiều người cũng không biết đó là tư thế gì.

“Hình như là đang làm gì đó...” Một phụ nhân cẩn thận nói, chỉ vào một tư thế tượng đồng đi chân trần đang nghiêng gĩa, “Giống như ta đã thấy qua...”

Bà ta nghiêng đầu, nhất thời không nhớ.

“A, ta biết rồi.” Một thiếu nữ chợt hô. “Đây là nghiêng được.”

“Đúng vậy nha, ta cũng vừa nghĩ ra, còn kia là xất được...”

Sau những lời này, nhóm người náo nhiệt hẳn, nhao nhao chỉ vào tượng đồng suy ddoans.

“Đây là xào được...”

Mọi người cười nói, lần đầu thấy tượng đồng loại này, mà còn tinh xảo đáng yêu, được mạ bằng vàng, có thể thấy tâm ý người tặng.

Một tiếng bộp ngắt lời cười đùa của mọi người.

Bạch Ngọc quận chúa ném tượng đồng trong tay xuống, va vào những đồ vật khác, những tiếng vang ngọt ngào phát ra.

“Nhà quan lễ, quan lại sĩ tộc môn đình, những thứ đồ chơi tiện kỷ này đừng đem lên.” Bạch Ngọc quận chúa hí mắt, hơi ngược cảm nhân nhạ nói, “Ta đi trước một bước, các vị cứ tiếp tục.”

Dứt lời cất bước mà đi, mọi người vội vàng cung tiễn.

Hành động đột ngột này khiến mọi người khó hiểu, sau khi trở về đưa mắt nhìn nhau.

Rõ ràng là hợp nhãn nàng trước, thế nào đột nhiên nổi giận?

“Nghe nói thái hậu có ý gả Bạch Ngọc quận chúa cho Văn quận vương...” Cố Lạc Nhi nhỏ giọng nói, trong mắt hiện lên tia cảm xúc phức tạp, nhưng khóe miệng lại mỉm cười.

“Thì...” Mọi người vẫn chưa hiểu.

Vị Văn Quận vương này có khả năng trở thành thái tử, tương lai là thiên tử, Bạch Ngọc quận chúa xuất thân danh môn, lại có huyết thống hoàng thất, hai người quả là trời sinh một đôi.

Nhưng mà, việc này cùng với chuyện vừa rồi thì có liên quan gì?

Trong lòng mọi người có chút lo lắng, quý tộc bậc này, không thể dễ dàng trêu chọc, không biết vừa rồi không đứng ở đâu khiến vị quận chúa không vui mà đi...

“Đây là Cố Thập Bát Nương đưa đến.” Cố Lạc Nhi đưa tay cầm tượng đồng nhĩ lên, xoay xoay trong tay.

“Vâng, tiểu thư.” Ma ma một bên vội đáp.

Một câu này khiến mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Nghe nói vị Văn quận vương cùng vị Cố Thập Bát Nương này dường như... Trên mặt mọi người hiện lên ý tứ mỉm cười, vị Bạch Ngọc quận chúa này nhìn thấy tượng đồng nhĩ chế được, trong lòng tự nhiên tức giận, nói như vậy, cái tin đồn này không hẳn là...

“Như vậy, Cố gia chúng ta muốn có một cái vương phi?” Có người nhẹ nói, trên mặt kinh ngạc không thôi.

“Vương phi thì hơi mơ mộng, nhưng có thể làm cái trắc phi...” Có người lắc đầu, dăm chiêu nói.

“Trắc phi cũng là phi...” Rất nhiều người không khỏi thấp giọng nói, nếu trong tương lai vị Văn quận vương này thật sự lên ngôi hoàng đế... thì trở thành... nương nương.

Ý nghĩ này khiến trong mắt mọi người hiện lên tia rung động, trong mắt toát ra nóng bỏng, một nhà xuất hiện một cái nương nương, địa vị kia quả thật không tầm thường.

Xem ra cần phải thường xuyên đi lại với Tào thị rồi...

Tâm tư mọi người đương nhiên rơi vào trong mắt Cố phu nhân và Cố Lạc Nhi.

“Lạc nhi, là con cố ý cho người bày ra trò này đúng không?” Cố phu nhân nhỏ giọng hỏi.

Cố Lạc Nhi cong cong khóe miệng, gật đầu, “Con muốn xem thử coi Bạch Ngọc quận chúa có biết không?”

“Biết thì thế nào? Chúng ta được lợi gì chứ đưa nhỏ này, hành sự vẫn lỗ mẫm như vậy, con nháo như vậy, chẳng phải đem chuyện nha đầu kia lên, nói với nhiều người như vậy, cũng coi như biến nó thành sự thật rồi.” Cố phu nhân nhỏ giọng oán trách.

Trên mặt Cố Lạc Nhi hiện lên một tia trào phúng khinh thường cười.

“Giả thành thật?” Nàng ta xoay xoay tượng được đồng trong tay, “Thật hay giả, cũng chỉ là một món đồ chơi, nó dám ngang ngược trước mặt chúng ta, nhưng trong tay những quý nhân này...”

Trong mắt Cố Lạc Nhi hiện lên một đạo hàn quang, ý cười trên môi ngày càng đậm, lật tay, kim được đồng rơi xuống đất, nàng giờ giân mang giày thêu tinh mỹ, hung hãn nghiền dưới chân.

“Hôm nay nó không đến, coi như là may mắn.” Cố Lạc Nhi nhìn ngoài cửa, hất cằm nói, “Nhưng mà, nó không có khả năng luôn may mắn như vậy...”

Kính Giao Đào Hoa tự, tên bình thường, nhưng cảnh vật rất thanh tĩnh.

“Nơi này cũng được.” Cố Thập Bát Nương nhìn theo tay Linh Bảo chỉ một bụi hoa quế, nhìn cây cổ thụ trước sân đình, gật đầu.

“Vừa đến kinh thành muội đã nghe người ta nói đến nơi này, nhưng mà đây vẫn là lần đầu đến.” Linh Bảo nhìn xung quanh, xúc động nói, “Nghe nói ở đây xin sâm hời quẻ rất linh nghiệm.”

Xin sâm hời quẻ quá khư vị lại, là chuyện Cố Thập Bát Nương cực kì kiêng kị.

“Muội đi đi, hời nhân duyên của muội.” Cố Thập Bát Nương ngắt lời nàng, cười nói, “Ta ở đây chờ muội, miễn cho muội xấu hổ...”

Linh Bảo nhất thời thẹn thùng đỏ mặt, dậm chân kêu tiểu thư.

“Muội..muội hời cho ca ca.” Nàng vừa định đi, lại sợ Cố Thập Bát Nương trêu chọc mình, quay đầu lại chu miệng nói.

“Mau đi đi.” Cố Thập Bát Nương cười ha ha.

Linh Bảo xấu hổ một chút, nhưng nhin không được trong tâm nguyện mấy lâu cũng chạy đi.

“Muội cũng thay tiểu thư hời.” Nàng không quên quay đầu nói.

“Không cần, ngàn vạn lần đừng hời.” Cố Thập Bát Nương vội nói, “Vận mệnh của ta tự ta, không cần hời quý thần.”

Linh Bảo đã đi xa mất.

“Hào một câu vận mệnh của ta tự ta.” Tiếng cười của Tín Triều Dương vang lên bên tai.

Cố Thập Bát Nương có chút bất ngờ, quay đầu lại.

Tín Triều Dương một thân thanh y đứng đó, phía sau bốn năm thị tỳ ôm bàn cờ cùng đồ dùng trà.

“Thật là trùng hợp.” Cố Thập Bát Nương cười, một mặt đánh giá hần, “Đại thiếu gia đến đây tìm thanh tịnh sao?”

Sau sự kiện Bảo Hòa đường, Đại Hữu Sinh ở kinh thành mới khai trương hơn một năm đã cắn nuốt một phần thị trường ở đây, ngăn ngừi mất thắg, nổi bật chen ép địa vị bốn nhà hậu thế trăm năm được gọi là tứ đại hằg được.

So với việc đứng sau lưng gia gia ở Kiến Khang quả thật khác xa, nơi này Tín Triều Dương thân nhiên bộc lộ phong quan đối diện với những nhân vật lớn, đứng dưới cái gắ của những lời đàm tiếu, giương đao múa kiếm, bày mưu tính kế, chen lấn mà đi, kết hợp với những chi nhánh được hành nhỏ, làm cho người ta nhắc đến liền biến sắc, đồng thời kinh nê, mặc kệ tâm tư mọi người thế nào, đối với hần cũng không quan trọng, bởi vậy Tín Triều Dương rất bận rộn, mấy tháng mới gặp Cố Thập Bát Nương một lần, mà lại là tại yến hội được giới.

Nhìn cô nương trước mắt đơn giản thuần khiết, nở nụ cười xinh đẹp, Tín Triều Dương chỉ cảm thấy khóe miệng không tự giác cong cong theo.

Lần đầu tiên hần cảm thấy, nguyên lai thật sự có một người khiến người chỉ cần gặp mặt không tự giác sẽ nảy sinh vui vẻ..

Đây là vì sao? Đối với Tín Triều Dương hần, cảm xúc này quả thật kì quái.

“Ta phải trốn sao? Thanh nhàn tự ta.” Hần dòi tầm mắt, cười nói.

Cố Thập Bát Nương nhú mày cười, “Dù sao huynh nói gì đều có lý.”

Khi nói chuyện, Tín Triều Dương lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy sâu sắc, dọn xong bàn cờ, bọn thị nữ nhu thuận ngồi một bên pha trà.

“Mời.” Hấn kéo tay áo đưa tay mời, một bên ngồi xếp bằng xuống, cười nói với Cố Thập Bát Nương.

“Huynh dám chơi cờ với ta?” Cố Thập Bát Nương cười, nhẹ quỳ xuống, một tay nhẹ nhàng nâng tay áo, “Không được hối hận..”

“A..? Ta muốn lĩnh giáo một phen..” Tín Triều Dương gật đầu, đưa tay ý bảo nàng đi trước.

Cố Thập Bát Nương không khách khí, nhặt con cờ đặt lên.

Không lâu sau, sắc mặt Tín Triều Dương có chút cổ quái, thị nữ một bên nhẹ nhàng bưng trà qua, ánh mắt lướt qua bàn cờ, không kìm được cười thành tiếng.

Nhìn Tín Triều Dương nhú mày hạ xuống một con cờ, Cố Thập Bát Nương tiện tay bưng trà lên, một mặt gật đầu nói huynh thắng rồi, một mặt uống một ngụm.

“Cố nương tử..rõ là..thông minh như vậy...” Tín Triều Dương vỗ trán nói.

“Đa tạ khen ngợi, ta lần đầu chơi cái này đó..” Cố Thập Bát Nương cười nói, đặt chén trà xuống, chỉ vào bàn cờ, “Huynh coi, ta sắp bày thành chữ rồi.” Nói xong còn nhướng mắt với Tín Triều Dương cười, “Không nghĩ đến có thể sắp xong chữ mới thua..”

“Chữ gì?” Tín Triều Dương nghiêng người qua, nhìn theo hướng của nàng.

“Họ của ta..” Hấn cười nói, lại nở nụ cười khổ, “Ta còn tưởng Cố nương tử ra vẻ hư ảo, sớm biết muội không biết chơi, muội muốn xếp một nét cũng không xong đâu..”

Hấn nói chuyện, quay đầu nhìn chằm chằm Cố Thập Bát Nương.

“..Bất quá, cũng là tại ta, binh bất yếm trá...” Tiếng nói của hấn chợt ngưng lại.

Đột nhiên phát hiện, đứng gần cô nương này trong gang tấc, nhìn gương mặt trắng như sứ, không phấn son, thanh nhã cực kỳ.

“Cái này gọi là khí thế áp người, đánh không lại, cũng phải dọa đối phương một phen..” Cố Thập Bát Nương cười nói, phát hiện Tín Triều Dương có chút bất thường, quay đầu lại.

Bốn mắt chạm nhau, chợt sùng sốt, bầu không khí đột nhiên có chút quái dị

(Chưa hết chương mà một quá nên đăng luôn.”> sáng mai update tiếp)

“Thiếu gia, trà của người.”

Thị nữ một bên nhẹ nhàng nói, đưa một ly trà thơm ngát qua.

Không khí quái dị có chút xấu hổ tan đi.

Tín Triều Dương trở lại chỗ của mình, theo bản năng cảm nhận được động tác của chính mình có chút chật vật.

Cố Thập Bát Nương cũng đứng dậy, “Ta đi xem Linh Bảo trở lại...” Đường như cảm thấy nói như vậy không ổn lắm vội vàng bổ sung một câu, “Miễn cho muội ấy tìm không thấy ta..”

Dứt lời, không đợi hấn trả lời, thi lễ một chút bước nhanh đi.

Bọn thị nữ nhớ lại khẽ cười.

“Cười gì chứ.” Tín Triều Dương lần đầu bị người ta cười như vậy cảm thấy có chút không tự nhiên, một tay sờ mũi, một tay nâng chén trà lên uống một hớp, “Chẳng lẽ nhìn ta có chút thảm hại vậy sao?”

Hấn không tự giác hỏi ra ý nghĩ trong lòng.

Bọn thị nữ cười vang.

“Không có, thiếu gia vẫn ung dung thản nhiên..” Các nàng nũng nịu nói, “Nhưng mà, thiếu gia, trà này không nóng sao?”

Dứt lời, lúc này Tín Triều Dương mới cảm thấy trong miệng lúc này bỏng rát, không khỏi đưa tay che miệng, cùng lúc đó mặt hấn cũng nóng lên theo.

Nguy rồi, chẳng lẽ nhiễm phong hàn rồi? Trong đầu hấn hiện lên ý hiềm này.

“Ấy chà.” Bọn thị nữ mở to mắt, giống như thấy vật hiếm lạ, “Thiếu gia...Đỏ mặt kia..”

Tác giả: đề cử truyện Văn Hoan, Vũ Cửu Hoa sáng tác, đã hoàn thành.”> này bác tác giả quảng cáo mình đề luôn, không biết có truyện này ko

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Vân khởi

Edit: QR2

Cố Thập Bát Nương đi ra mấy bước Linh Bảo đã chạy đến trước mặt nàng.

“Tiểu thư...” Nét mặt Linh Bảo vui mừng, vuốt ngực thờ dốc nói: “Ta rút được xăm thượng thượng...” [QR2][diendanlequydon]

“Vây là nguoi yên tâm rồi.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Linh Bảo gật đầu, đôi mắt hơi đỏ lên: “Trên xăm nói, ca ca có quý nhân giúp đỡ, có thể gặp dữ hóa lành, trong đại nạn gặp phúc... Tiểu thư, người chính là quý nhân của chúng ta, quẻ này nói thật chính xác...”

Nàng vừa nói vừa nhìn Cố Thập Bát Nương, lại thấy ánh mắt tiểu thư lóe lên ánh sáng bất định, giống như là không yên lòng, khuôn mặt luôn trắng mịn lạnh lùng lúc này hơi đỏ ửng.

“Tiểu thư?” Nàng không nhận được ân cần hỏi han: “Người không sao chứ? Rất nóng sao?”

Bản thân luống cuống? Cố Thập Bát Nương tập trung suy nghĩ.

“Không có việc gì chỉ là hơi nóng...” Nàng mỉm cười che giấu, kéo tay Linh Bảo: “Xăm đã rút, ước nguyện có lẽ sẽ thành, phong cảnh cũng đã xem, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi.”

Linh Bảo gật đầu đồng ý, vui mừng kéo tay nàng cùng nhau đi.

“Tiểu thư, ta cũng thay người rút một quẻ...” Nàng lấy ra một tờ giấy vàng dài nhỏ từ trong tay áo: “Sur thầy nói, tuy rằng người không tự tay xin nhưng người tự tay mở ra cũng được...”

Cố Thập Bát Nương lắc đầu cũng không nhận: “Ta không muốn.”

“Tiểu thư...” Linh Bảo có chút lo lắng không yên, cũng không tiếp tục khuyên bảo, cẩn thận cất đi.

Lúc đến ngã rẽ cuối đường, Cố Thập Bát Nương hơi quay đầu nhìn lại, vẫn thấy được thân hình của mấy người Tín Triều Dương ngồi bên kia như cũ, hình như thấy nàng quay đầu lại nên cũng nhìn sang.

Cố Thập Bát Nương vội thu hồi ánh mắt, chỉ cảm thấy có một ánh mắt đuổi theo bóng lưng mình thật chặt.

Nàng... Nàng là phu nhân của người khác... Bị hưu cũng là phu nhân của người khác... Nàng... sắp hai mươi lăm tuổi rồi...

Không giống những cô nương bình thường khác, Cố Thập Bát Nương khẽ cắn vào môi, đau đớn làm cho nàng từ trong cảm xúc bối rối tỉnh táo lại.

“Tiểu thư đang nói cái gì thế?” Ở bên cạnh Linh Bảo không hiểu nhìn nàng: “Cái gì mà hai mươi lăm tuổi rồi? Người nào đã hai mươi lăm tuổi rồi?”

Cố Thập Bát Nương lắc đầu: “Không có gì... Lên xe thôi.”

Lúc họ bước xuống hết những bậc thang thật cao, hai ma ma đã đón lấy, đỡ họ một trước một sau lên xe ngựa.

Xe ngựa đi xuyên qua đường phố, Cố Thập Bát Nương tựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần, nghe Linh Bảo nói chuyện câu được câu không.

“Tiểu thư, người xem, Thuận Hòa Đường khai trương...” Linh Bảo chợt nói.

Cố Thập Bát Nương mở mắt ra, Linh Bảo đã nhắc rèm xe lên.

Tiệm thuốc Thuận Hòa Đường trước sau như một, bốn phía (hồi xưa cửa là những miếng gỗ ghép lại với nhau) cửa mở rộng ra, có thể thấy người bên trong đang đi lại, cười nói vui vẻ.

Nàng giao cho bên môi giới bán Thuận Hòa Đường, cho nên cũng không biết bán lúc nào, tất nhiên cũng không hỏi người mua là ai để làm gì.

“Vẫn là cửa hàng thuốc bắc...” Nàng nói nhỏ, ánh mắt nhìn lên tấm biển trước cửa.

Thuận Hòa Đường.

Không phải là Thâm thị, cũng không phải là Cổ thị mà chỉ là Thuận Hòa Đường.

“Tiểu thư có muốn đi hỏi xem người mua là ai không?” Linh Bảo thấy tiểu thư chợt buồn thì đề nghị.

Thật ra thì Linh Bảo rất muốn hỏi một chút tại sao đột nhiên lại muốn bán Thuận Hòa Đường nhưng giật giật miệng cuối cùng cũng không hỏi.

Ở phía sau xe ngựa của các nàng, một chiếc xe ngựa tinh xảo, xa hoa cũng đang từ từ đi đến bên này.

“Phu nhân.” Giọng nói mạnh mẽ của một phụ nhân từ trong xe truyền tới.

Ở trong xe mặc dù lắc lư nhưng Thâm Tam phu nhân vẫn ngồi đoan trang như cũ, bà hơi hí mắt ra, không vui nhìn vị lão ma ma này.

Bị bà liếc mắt, lão ma ma không khỏi rụt cổ.

“Phu nhân...” Giọng nói của bà nhỏ hơn rất nhiều, chỉ chỉ bên ngoài: “Thuận Hòa Đường của chúng ta...”

“Cái gì?” Thâm Tam phu nhân mở to mắt, khẽ phát tay.

Lão ma ma lập tức hiểu ý, kêu phu xe ngừng lại, vén rèm xe lên.

Thâm Tam phu nhân nhìn sang, ánh mắt nhìn tấm biển đen bóng.

“Ta nhớ sau khi tiền tỷ kia mua đã đổi tên thành Thuận Hòa Đường Cổ thị?” Bà chậm rãi nói, ánh mắt liếc qua ba chữ mạnh mẽ hữu lực Thuận Hòa Đường.

“Đúng ạ.” Ma ma vội đáp.

“Đi hỏi thăm một chút.” Thâm Tam phu nhân trầm giọng nói.

Ma ma lĩnh mệnh, xuống xe, không bao lâu đã trở lại.

“Phu nhân, người ta nói chủ nhà đúng là họ Cổ...” Ma ma nói: “Chỉ là năm ngoái đã bán lại rồi ạ...”

“Bán lại...” Thâm Tam phu nhân lặp lại một lần, hình như là muốn xác nhận một chút nhưng trong giọng nói cũng không có sự nghi vấn mà chỉ là trần thuật.

“Đúng ạ...” Ma ma lặng lẽ ngẩng đầu nhìn bà: “Bây giờ chủ nhà là...”

“Chủ nhà hiện tại họ Trầm...” Thâm Tam phu nhân mỉm cười nhạt nhẽo, tiếp lời ma ma.

“Dạ.” Ma ma ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn phu nhân của mình, cười nịnh nọt: “Phu nhân hiểu rõ mọi việc...”

Thâm Tam phu nhân cười lạnh, ánh mắt nhìn vào tấm biển Thuận Hòa Đường này.

“Người có biết lúc đầu Thuận Hòa Đường được gọi là gì không?” Bà chậm rãi hỏi.

Thuận Hòa Đường là hiệu thuốc của Trầm gia bọn họ, bởi vì buôn bán không tốt chỉ toàn thua lỗ nên mới bán lại, không nghĩ đến lại bán cho Cổ gia, mà ngọn nguồn quan hệ giữa Cổ gia và Thâm Tam phu nhân có thể nói...

Ma ma ngẩng đầu cẩn thận nhìn Thâm Tam phu nhân, trên mặt Thâm Tam phu nhân không rõ vui buồn.

“Gọi là Thuận Hòa Đường Thâm thị...” Ma ma khéo léo trả lời, cái tên Thuận Hòa Đường vụt qua trong đầu.

Thâm Tam phu nhân mỉm cười, bà nhẹ nhàng sờ móng tay thật dài của mình: “Còn trước khi gọi là Thuận Hòa Đường Thâm thị?”

Còn có tên trước đó nữa? Ma ma ngăn người, chợt nhớ vốn dĩ Thuận Hòa Đường là hồi môn của phu nhân quá cố...

Phu nhân quá cố họ Triệu, vậy tất nhiên phải gọi là Thuận Hòa Đường Triệu thị...

Trán bà lấm tấm mồ hôi, nhắc đến phu nhân quá cố và vị phu nhân trước mặt này, so với Cổ Thập Bát Nương còn sâu xa hơn... Vô cùng kiêng kỵ...

“Tiểu nhân... Không biết...” Ma ma cười xòa nói.

Hình như Thẩm Tam phu nhân cũng không muốn nghe câu trả lời của bà, tiếp tục sờ ngón tay của mình, trên mặt vẫn cười như cũ.

“Đây là sản nghiệp của Triệu thị chúng ta mà nó lại không gọi là Thuận Hòa Đường Triệu thị.” Bà nói: “Cũng là khi đến Thẩm gia, để thuận tiện mọi người gọi lung tung thành tên đó, thật ra thì...”

Ánh mắt của bà nhìn ra bên ngoài, nụ cười trên mặt dần cứng lại: “Thật ra lúc đầu nó gọi là Thuận Hòa Đường.”

Ma ma chỉ cảm thấy khó hiểu, nói một vòng rồi cuộc đang nói cái gì?

“Thiên hạ này chỉ có một người họ Trầm mới mua cái này, và lại còn khôi phục tên cho nó...” Thẩm Tam phu nhân cười lạnh.

Nói đến đây thì dừng lại.

“Đi thôi, chúng ta mau đến gặp Lâm thiếu gia của chúng ta, tránh cho người ta nói ta làm mẫu thân mà vô tình, lạnh bạc để mặc trưởng tử tàn tật bên ngoài...” Bà cười nói, trên mặt khôi phục vẻ đoan trang lạnh nhạt, vui buồn không hiện.

“Phu nhân không cần quá lo lắng, ai cũng biết phu nhân vì Lâm thiếu gia mà ngày đêm lo lắng, chỉ là thân thể lão gia không khỏe, rồi đi không được, đã nhiều lần viết thư phái người đến đón Lâm thiếu gia về nhà...” Ma ma mỉm cười, cẩn thận nói.

Thẩm Tam phu nhân cười nhạt, một lần nữa nhìn ba chữ Thuận Hòa Đường, hai bàn tay đặt trên đầu gối nhẹ nhàng nắm lại.

“Ngươi lui xuống.” Đột nhiên bà nói.

Ma ma ngẩn ra, không hiểu bản thân chọc giận phu nhân lúc nào, đang ở ngoài đường nếu bị đuổi xuống...

“Phu nhân thứ tội...” Ba vội khom người dập đầu.

“Ngu xuẩn, lăn xuống dưới, gọi Hàm Hương đến đây.” Thẩm Tam phu nhân hừ một tiếng, trừng mắt nhìn lão ma ma này.

Hàm Hương này là nha đầu từ nhà mẫu thân của phu nhân đưa tới, chắc là có chuyện muốn nói, lúc này ma ma mới hiểu cũng không dám chậm trễ vội leo xuống, không bao lâu có một nha hoàn trẻ tuổi từ xe ngựa phía sau đi lên.

“Phu nhân.” Nha hoàn cung kính gọi.

“Đi điều tra một chút, Lâm thiếu gia của chúng ta ở kinh thành bận rộn làm cái gì?” Thẩm Tam phu nhân chậm rãi nói: “Chẳng lẽ là ở chiến trường thất ý (không được như ý) nên tình trường đắc ý (được như ý nguyện) có phải hay không? Đi điều tra một chút, tiện tỷ Cố gia và hân có chuyện gì hay không...” [QR2][diendanlequydon]

Nha hoàn nhanh nhẹn lên tiếng đồng ý.

Thẩm Tam phu nhân không nói thêm gì nữa, gạt đầu một cái.

Khi màn đêm buông xuống, trong một quán rượu hoa lệ bên cạnh bờ sông, đèn dầu sáng rõ, tiếng đàn hòa với tiếng sáo, người tới người lui hiển quý (người có chức tước cao, giàu có), kỹ nữ như hoa như ngọc.

Trong một căn phòng rộng rãi, lúc này đã ngồi đầy người, người đến đều là những nhân vật vô cùng quan trọng trong giới được ở kinh thành, bất luận là già hay trẻ, bên cạnh đều có một kỹ nữ mỹ mạo nhất đứng đầu bảng tại kinh thành tiếp đón, đây đều là những đại phú thương tiền như nước ở kinh thành, tất cả các kỹ nữ đều xuất ra hết vốn liếng, không chỉ chiếm được lợi ích trong tối nay mà còn muốn những vị khách này trở thành khách quen, đó mới đúng là một đêm giá trị ngàn vàng, một người kỹ nữ trẻ dung mạo vô cùng xinh đẹp nhưng lại có vẻ cô đơn, nàng thỉnh thoảng nhìn vị công tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh, vẻ mặt khó che giấu được sự buồn bã nhưng nàng cũng không dám lên tiếng làm nũng yêu cầu được cưng chiều.

“Cầm Nương...” Một người kỹ nữ ngồi bên cạnh ghé tai nàng nói nhỏ: “Hôm nay ngươi thật nhàn nhã kiếm bạc trắng nha...”

Kỹ nữ gọi là Cầm Nương nghe vậy khẽ cúi đầu.

“Gào thét, chẳng lẽ ngươi ghen tỵ.” Cô kỹ nữ này cười đùa nói.

“Ta là cái gì chứ, làm gì có dám cho ta ăn...” Cầm Nương sâu kín nói, ánh mắt lại nhìn công tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh. Công tử tuấn tú ngồi đó, tự mình châm trà cho một cô nương trẻ tuổi ngồi ngay ngắn bên cạnh.

Hắn chăm chú nhìn cô nương kia, trong ánh mắt tràn ngập ý cười.

Cô nương kia cũng không nhìn hắn mà nói chuyện với ba vị lão gia khác ngồi bên cạnh.

Nàng là người đã trải qua tình trường, chân tình hay giả ý vừa nhìn đã biết, sự mát mắt và ghen tuông trong lòng như một cây leo mọc ra lan tràn...

“Tại sao lại có một cô nương đến đây?” Một kỹ nữ vừa khó hiểu vừa tò mò hỏi: “Nhìn bộ dáng kia có vẻ giống một tiểu thư khuê các...”

Nhưng một tiểu thư khuê các sẽ đến nơi các nam tử tụ họp sao?

“Ai, trong mắt Tín đại thiếu gia kia chỉ có một mình nàng...” Kỹ nữ đó vươn tay đung đặng Cầm Nương, cố ý nói: “Ta thấy bộ dáng của nàng còn tốt hơn người...”

“Dung mạo xinh đẹp thì có tác dụng gì, người ta cũng không dựa vào nhan sắc để kiếm com.” Một kỹ nữ khác mang theo men say nói chen vào.

“Nói như vậy, chẳng lẽ thật sự là tiểu thư khuê các à?” Kỹ nữ lúc trước giật mình nói.

“Tiểu thư khuê các? Lục Nương, người lẫn lộn ở đây cũng đã năm, sáu năm rồi, có bao giờ người thấy được một tiểu thư khuê các chưa?” Kỹ nữ hơi say cười nói.

“Trong thiên hạ này cô nương nào mà không dựa vào nhan sắc kiếm sống thì cũng dựa vào gia thế kiếm sống.” Kỹ nữ gọi là Lục Nương hơi nhướn mày: “Cô nương kia có thể dựa vào cái gì?”

Lúc này, trong đại sảnh chợt có rất nhiều người ríu rít đứng dậy, cắt đứt cuộc nói chuyện của các nàng, ba người nhìn lại thấy vị cô nương kia đứng dậy thì lễ cáo từ.

“Cố Nương Tử đi mạnh khỏe.”

Chính sự đã nói xong, lúc các kỹ nữ đi vào nàng đã nên cáo từ nhưng Tề lão đến hơi chậm, giữ nàng ở lại nói mấy câu.

Tề lão cũng không tiện giữ nàng lại, trường hợp này quả thật là không thích hợp.

“Chư vị xin dừng bước.” Cố Thập Bát Nương dẫn theo hai nha hoàn cười nói với mọi người đang muốn đi tiễn.

Nhưng cho dù là thế, mọi người vẫn tự mình đưa nàng ra đến tận hành lang mới thôi.

“Những nam nhân này coi trọng nữ nhân từ lúc nào vậy?”

Trong lòng các kỹ nữ vô cùng ngạc nhiên, ríu rít nghị luận.

“Các người không biết à, đó chính là Cố Nương Tử.” Có kỹ nữ biết rõ tin tức, cười giải thích: “Là đồ đệ của một được sư rất nổi danh, nghe nói thuốc nàng điều chế ngàn vàng khó cầu...”

Là được sư lớn sao? Không trách được, mọi người chợt hiểu.

“Thì ra là dựa vào tay nghề để kiếm com...” Lục Nương cười nói, liếc mắt nhìn Cầm Nương đang nản lòng thoái chí: “Người đi rồi, Tín đại thiếu gia sẽ thuộc về người...”

Mọi người tiễn khách ra ngoài đều đã trở về, đưa vị cô nương này đi, không còn gì trói buộc, không khí càng thêm náo nhiệt.

Cầm Nương mong đợi nhìn ngoài cửa, nhưng mãi vẫn không thấy công tử anh tuấn đó đi vào, cuối cùng lòng của nàng cũng trầm xuống.

Cô nương kia đi rồi, hẳn cũng không có hứng thú ở lại.

“Đại thiếu gia muốn rời đi sớm vậy sao?” Cố Thập Bát Nương lên xe, nhìn thấy Tín Triều Dương cũng lên xe ngựa cười nói.

Bên cạnh là ngọn đèn dầu lập lòe, nụ cười của cô nương kia lại sáng rọi như ánh sao.

Tín Triều Dương hơi mất tự nhiên vuốt cằm, khẽ nhìn đi chỗ khác cũng không trả lời.

“Ta tiễn Cố Nương Tử về.” Hắn đổi đề tài.

“Cảm ơn, không cần.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Kể từ lần gặp nhau ở Đào Hoa Quan kia, lúc bọn họ gặp mặt có cảm giác hơi không được tự nhiên, Tín Triều Dương cũng không giống như trước kia, nói chuyện tùy ý lưu loát, mỗi lần họ nói chuyện rất ngắn gọn, hơn nữa hai người họ đều cảm thấy sự biến hóa này vì vậy càng cảm thấy khó chịu.

Tín Triều Dương không nói gì thêm, chỉ cười cười, Cố Thập Bát Nương cũng không biết nói gì, hai người nhìn đối phương một cái rồi xoay đầu đi.

Cố Thập Bát Nương thả màn xe xuống, xe ngựa đi chậm rãi, mặc dù nàng không quay đầu nhìn nhưng cảm giác xe ngựa của Tín Triều Dương không nhanh không chậm đi theo đằng sau, hơn nữa hình như có một ánh mắt xuyên thấu qua thùng xe rồi vào lưng của nàng, nàng không khỏi cứng ngắc ngồi thẳng người.

Lúc quẹo vào đầu ngõ nàng mới vén rèm xe lên nhìn, xe ngựa của Tín Triều Dương dừng ở đầu hẻm một lúc, hình như xác nhận nàng đã đến nhà mới chậm chậm rời đi.

Lúc này Cố Thập Bát Nương thở phào nhẹ nhõ, thân thể tỉnh táo lại, vuốt ve gò má chỉ cảm thấy hơi nóng.

Hình như không đúng lắm...

Nàng vỗ mạnh vào má mình.

Xe ngựa chột dừng lại.

“Người nào?” Giọng nói không vui của A Tứ và giọng dịu dàng của hai nha hoàn ngồi bên ngoài vang lên.

Cố Thập Bát Nương nhấc màn xe lên, thấy dưới cái bóng của hai bên vách tường thật cao có một người bước ra, áo choàng đen trùm cả người hắn nên không thấy rõ khuôn mặt.

Lúc trước Linh Nguyên luôn đột nhiên xuất hiện đoạt quyền đánh xe nên A Tứ đã rèn luyện được thói quen, lúc gặp người mới đến cũng không sợ hãi, hắn bình tĩnh hỏi một lần nữa là người nào, nói hắn tránh ra.

“Cố Tương, tìm một chỗ nói chuyện.” Người tới nhỏ giọng nói, khẽ nhấc áo choàng lên.

Thân thể Cố Thập Bát Nương lại cứng ngắc.

“Trầm thiếu gia.” Nàng chậm rãi nói: “Chúng ta cần thiết phải nói chuyện sao?”

Thái độ của nàng đối với Thẩm An Lâm giống như một thói quen, hắn nghe xong ngược lại mỉm cười.

“Không tìm chỗ cũng được, dù sao ở đây tạm thời sẽ không có ai quấy rầy.” Hắn nói, giọng nói khàn khàn lại tự tin, đối mặt với ba người A Tứ đang định hét lên, thấp giọng nói “câm mồm”.

Hắn đã từng ở sa trường sát phạt, dưỡng thành khí thế uy nghiêm khác với người thường, một tiếng quát làm cho ba người A Tứ sợ hết hồn hết vía, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi, quả nhiên không dám hô to lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Sấm động

Edit: nnttrang

Thân hình Cố Thập Bát Nương khẽ động, thân sắc trấn tĩnh, nhìn nam nhân cao gầy trước mặt mình, hắn lẳng lặng đứng ở đó, trên người tản mát một loại khí chất uy nghiêm làm người ta kính sợ.

Cố Thập Bát Nương biết, loại khí chất này không phải ai cũng có thể tùy tiện trông thấy.

Một đời kia, nàng may mắn thấy qua một lần, đó cũng là một lần cuối cùng, sau một khắc đó liền chết đi.

Khi đó hắn không cần phải che giấu bản thân mình nữa, những thứ dây trói buộc cản trở hắn đã bị quét sạch, kẻ mà hắn hận nhưng không thể không khom lưng uốn gối bị chôn sâu dưới đất, hắn công thành danh toại, giữa đất trời, tùy ý mà sống, tung hoành ngang dọc, không gì có thể kìm hãm.

Mà lúc đó nàng đối với hắn, chẳng qua chỉ là một hạt bụi nhỏ bé thấp kém không đáng kể, hắn tùy ý bước qua, liền chôn vùi trong đất.

“Thẩm thiếu gia, mời nói.” Nàng nhàn nhạt nói, tay nhẹ nhàng đưa lên, “Các người lui ra đi.”

A Tứ cùng thị nữ lập tức tuân lệnh lui ra sau tường, ngậm miệng, hô hấp nhỏ lại.

Nhìn khuôn mặt nữ tử dưới ánh đèn lồng trên xe ngựa lúc sáng lúc tối, Thẩm An Lâm khẽ chống tay, ngồi xuống trong xe, cách nàng trong gang tấc.

Đối với động tác đột ngột này, vẻ mặt nữ tử vẫn thản nhiên như cũ, giống như một tượng gỗ, vô tri vô giác.

Nhưng đây chỉ là vẻ ngoài của nàng, bên trong nội tâm lúc này lại giống như đôi mắt đục ngầu sâu như giếng cổ không thấy đáy, một khắc Thẩm An Lâm đối diện với nàng, bên môi còn có ý cười.

“Cố Tương...” Giọng nói của hắn trầm đi mấy phần.

“Mời nói.” Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói.

“Ta tìm một cái đại phu tốt...” Thẩm An Lâm mỉm cười nói, nhìn vào đôi mắt của nàng.

“Chúc mừng Thẩm thiếu gia phục hồi.” Âm điệu giọng nói Cố Thập Bát Nương vẫn như cũ.

So với đời trước nhanh hơn nửa năm, mà đại phu kia tuyệt đối không phải là Bành Nhất Châm, đã có nhiều việc phát sinh bất đồng với trí nhớ kiếp trước, mà đối với lời nói này của hắn, Cố Thập Bát Nương đã không còn sợ hãi hay kinh ngạc nữa.

“Ta muốn sắp trở lại chiến trường...” Thẩm An Lâm nói tiếp.

“A...” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt trả lời.

“Không chúc mừng ta?” Thẩm An Lâm mỉm cười hỏi.

Cố Thập Bát Nương cuối cùng cũng dời tầm mắt lên mặt hắn, lắc đầu, “Người nên thấy may mắn là ta không có nguyên rửa người.”

Ánh mắt hai người chạm vào nhau một khắc.

Lời nói của nàng là thật lòng, tuy Thẩm An Lâm sớm biết thái độ của cô nương này đối với mình, nhưng giờ phút này, ánh mắt hắn có chút ảm đạm đi.

“Bà ta tới kinh thành rồi...” hắn nói tiếp.

“Chúc mừng mẫu tử tương kiến cùng chung một nhà.” Cố Thập Bát Nương đáp.

Thẩm An Lâm nhìn nàng, bên môi lại có ý cười, đây thật sự là một cảm giác rất kì quái, tuy người trước mắt không chút nào che dấu xa cách với cự tuyệt mình, nhưng hắn lại cảm thấy nàng đối với mình rất quen thuộc, quen thuộc như gặp lần đầu đã như thân thuộc.

Nàng có thể liếc mắt một cái đã thấu cảm xúc cùng với những ý nghĩ chân thực của mình, có thể đối đáp một cách trôi chảy trong tình huống bất thành linh.

“Bà ta điều tra nàng...” Hắn nói tiếp.

“Ta cực kỳ vinh hạnh.” Nàng đáp.

“Bà ta nghĩ nàng tặng Thuận Hòa đường cho ta...” hắn nói.

“Ta cực kỳ vinh hạnh.” Nàng đáp, lời nói giống y đúc, nhưng âm điệu khác đi, biểu đạt cảm xúc cũng không giống.

“Ta thích nàng.” Hắn chợt nói.

“Ta cực kì vinh hạnh...” Nàng vẫn lặp lại như cũ.

Nụ cười trên mặt Thẩm An Lâm phôi phôi.

Cố Thập Bát Nương hơi nghiêm mặt lại, “Đùa vui sao?”

Thẩm An Lâm đưa tay sờ sờ cằm, không cười nữa.

“Thẩm thiếu gia nói xong chưa.” Cố Thập Bát Nương dần cảm thấy khó chịu, lạnh giọng nói.

“Giận sao?” Thẩm An Lâm mỉm cười hỏi, nhìn con người cô nương trước mặt ngày càng đen lại, khụ một tiếng, tay rút ra một tờ giấy, giơ ra trước mặt nàng.

Cố Thập Bát Nương cười lạnh, trào phúng nói, “Tờ giấy rách này, người quả thật coi nó như bảo bối.”

Nàng còn chưa dứt lời, chỉ thấy Thẩm An Lâm cười, đưa tay xé tờ giấy vàng thành từng mảnh nhỏ, đưa tay lên, những mảnh giấy theo gió tan vào trong bóng đêm.

“Nam nhi đại trọng phu, há lại dùng vật gây khó dễ ép buộc người khác...” hắn thu tay lại để trước người, nhướn mày nói.

Tầm mắt Cố Thập Bát Nương nhìn theo những mảnh giấy tan vào bóng đêm.

“Thẩm thiếu gia, hành vi đại trọng phu, nói được thì làm được, tuyệt không đùa giỡn...” Nàng nhàn nhạt nói, bỗng trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Đúng vậy, hắn chính là hắn, lời nói lẫn hành động đều quyết đoán đến tuyệt tình như vậy.

"Thảm thiếu gia, thỉnh." Nàng đưa tay tiễn khách.

Thảm An Lâm cũng không có ý rời đi, một chân đạp trên mặt đất, một chân khễ động, hai tay nắm lại trước ngực nhìn nàng, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Cố Tương." Hắn gọi tên nàng, "Ta thật lòng thích nàng, nàng bằng lòng ta sẽ cho người mai mối đến được không?"

Cố Thập Bát Nương có chút đứng hình, nàng không ngẩng đầu, từ từ lắc đầu, không có hắn có cơ hội nói nữa, vẫy tay.

A Từ cùng với hai thị nữ khăn trang đến phát run vội chạy qua.

Thảm An Lâm tránh sang một bên, từ từ lùi vào trong tối, nhìn chiếc xe ngựa dừng đưa đi tới trước.

Bỗng chiếc xe dừng lại, trong lòng hắn nhảy dựng một cái, hai tay buông lỏng bên người gắt gao nắm chặt lại.

Thị nữ nhắc màn xe lên...

Thân ảnh cô nương kia xuất hiện...

Nàng bước xuống xe..

Nàng đang bước đến đây..

"Thảm thiếu gia, ta muốn kể cho người một chuyện xưa." Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, chậm rãi nói.

"Hào, nàng kể đi." Thảm An Lâm gật đầu, trong thanh âm mang theo một chút vui sướng chính mình cũng không phát hiện.

Từ lúc quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với mình.

"Ngày xưa, có một người nông dân trồng một cây con, khi cây con chưa trưởng thành, có một gốc dây leo mọc quấn lên, rất nhanh quấn quít bầu lấy cây con đó, người nông dân kia nhanh chóng nhổ dây leo này đi, hơn nữa còn san bằng những cây con gần đó không chừa cả một ngọn cỏ dại vì sợ dây leo mọc lên lại..." Ngữ điệu Cố Thập Bát Nương chậm rãi kể.

Thảm An Lâm chăm chú lắng nghe, chân mày hơi nhíu lại, cũng không ngắt lời nàng.

"Người nói xem người nông dân làm vậy có đúng không?" Chợt Cố Thập Bát Nương hỏi hắn.

"Cái gì đúng hay không?" Thảm An Lâm giật mình, sau hiểu ngay, "Nhổ bỏ dây leo sao? Đương nhiên là đúng rồi, không lẽ mặc cho dây leo sinh sôi làm chết cây con sao?"

Cố Thập Bát Nương gật đầu, "Ta cũng cho là vậy, nếu ta là người nông dân, ta vẫn sẽ làm như vậy."

Thảm An Lâm mở miệng định hỏi gì đó, Cố Thập Bát Nương lại nói tiếp, "Vậy còn cỏ dại thì sao?"

"Cỏ dại?" Thảm An Lâm cau mày, cũng không trách nàng vô vị nhàm chán, ngược lại nghiêm túc đáp, "Tuy rằng không nguy hiểm đến cây con nhưng phòng vạn nhất, đương nhiên diệt trừ luôn một thể."

Cố Thập Bát Nương gật đầu, "Không sai, nếu ta là người nông dân ta cũng sẽ àm vậy." Nàng nhìn Thảm An Lâm, đòi đề tài, "Vậy nếu ta là cỏ dại kia."

Hai chân mày Thảm An Lâm hơi nhíu lại, nhìn nàng không đáp.

"Dây leo muốn sống, cây con cũng muốn sống, người nông dân dựa vào cây con mà sống, cỏ dại cũng muốn sống, tất cả đều vì sự sống, ta có thể lý giải cách làm của người nông dân..." Cố Thập Bát Nương kiên định nhìn hắn, từng chữ từng chữ nói.

Đúng, "Nhưng cỏ dại không được sống."

Thảm An Lâm trầm mặt một lát, nhìn nàng gật đầu, "Ta hiểu, chỉ là trên đời này người vô tội đôi lúc cũng khó tránh."

Đúng vậy, vô tội..Nàng chính là kẻ vô tội xui xẻo kia, nên chết mà chết cũng một cách vô ích...

Cố Thập Bát Nương hít một hơi thật sâu.

"Như vậy, Thảm thiếu gia buông xuống đi, nếu như Thảm thiếu gia đã minh bạch, ta cũng tỏ rõ quan điểm của ta, Cố Thập Bát Nương không phải người ham vinh hoa phú quý, cũng không phải người làm bộ làm tịch, cũng không phải là nguyên nhân khiến thân gia người làm khó người, nhưng mà người nhớ kỹ..." Cố Thập Bát Nương chậm rãi thở ra một hơi, "Cuộc đời này, ta với người, đã định chính là vô tình vô ái, vô duyên vô phận, chỉ mong không gặp không nhớ không hỏi không biết."

Nói xong câu đó, lại một lần nữa nhìn ánh mắt Thảm An Lâm tối sầm lại, nàng oay người bước nhanh đi, đại môn Cố Gia mở ra, xe ngựa tiến vào trong,

lại từ từ đóng lại, đèn lồng treo trên cao đung đưa theo gió, soi sáng một mảnh sân trắng như tuyết.

Thẩm An Lâm không biết mình đã ngây ngốc tại chỗ bao lâu, bên tai lặp lại một câu vừa rồi, không gặp không nhớ không hỏi không biết.

Một tiếng trống canh đêm truyền đến, Thẩm An Lâm vẫn bất động tại đó, hai ba tiếng trống lại vang lên, so với tiếng trống đầu những lần sau có chút dồn dập, như vậy gọi chim non chưa trở về trong đêm dài.

“Tiểu nương tử đối với ta vô tâm vô tình...” Hắc khê thờ dài, trong ngữ điệu có chút cô độc, chợt hắc duỗi tay chường một chường, áo choàng phấp phới trong đêm, giọng nói chợt bùng lại sinh khí, “Nam nhi thiên hạ trong ngực, như thế nào năng lực chỉ vì một nữ tử mà bi thương, được thôi, ta đi vậy.”

Cùng với một tiếng trống canh, thân hình Thẩm An Lâm biến mất trong ngõ hẻm.

Ngày chậm rãi trôi, từ sau đêm hôm đó, Thẩm An Lâm không có trở lại, mà Cố Thập Bát Nương cũng vậy, không có bận tâm hỏi thăm tin tức Thẩm An Lâm.

Đến như nói đến chuyện Thẩm Tam phu nhân, Linh Nguyên đã phát hiện và xử lý cho nàng rồi.

Phù Viễn Công, bên ngoài một sương phòng có bốn năm mama lẫn nha hoàn đang bận rộn, nuôi chim, tưới hoa, quét nhà, dọn dẹp mọi thứ ngay ngắn trật tự, phàm là người ngoài nhìn vào, cũng không nhận được tán thưởng một tiếng, quả là Phu nhân chi thứ ba ở Kiến Khang có cách.

Bên trong phòng lúc này đặc biệt yên tĩnh, Thẩm Tam phu nhân ngồi trước bàn một mình, bên cạnh là một tên gia đình.

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân lúc trắng lúc xanh, “Điều đó không có khả năng.”

“Phu nhân, đích thực là như vậy, tuy bị che mặt, nhưng Hàm Hương không có nhìn lầm.” Gia đình nhỏ giọng nói (ở đây bạn không hiểu lắm nên để tạm)

Thân hình Thẩm Tam phu nhân hơi run lên, lồng ngực phập phồng, trong mắt toát ra hàn quang.

“Là ai?” Bà ta hít thở một hồi, bình tĩnh lại, chậm rãi hỏi.

Gia đình lắc đầu.

“Có phải tiểu súc sinh kia?” Thẩm Tam phu nhân hỏi.

Gia đình hiểu tiểu súc sinh là nói ai, đầu hơi cúi xuống, lời nói khẳng định, “Không phải ạ, hắc không có năng lực này..”

Lúc này Thẩm Tam phu nhân mới thờ phảo nhẹ nhõm, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, “Xem ra tiểu súc sinh quả thật thất hồn lạc phách, chỉ còn miễn cưỡng sống qua ngày hết quãng đời còn lại nữa thôi...”

Nói tới đây, khóe môi hiện lên ý cười, nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất, “Nhưng mà phù Viễn Công đối đãi rất tốt với hắc, vậy mà tìm danh y khắp nơi...”

“Đối với một phế nhân, mọi người đương nhiên muốn quan tâm một chút, ta nói, phu nhân cũng nên học tập phù Viễn công, miễn cho thị phi...” Gia đình nói một câu không phù hợp với thân phận hắc một chút nào.

Nhưng Thẩm Tam phu nhân không có giận, ngược lại ừm một tiếng.

“Nói như vậy, tiện tì kia có người hậu thuẫn bảo hộ?” bà ta nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy.” Gia đình đáp, chần chờ một lát, “Mà người này lai lịch không nhỏ, chúng ta không tra được, phu nhân, ngàn vạn lần không được lộ mồm lần nữa...”

Hai từ lộ mồm này khiến bà ta có chút khó chịu, trừng mắt với tên gia đình, hừ mấy tiếng.

“Phu nhân, ý tứ của ta, tuy Hàm Hương đã chết, nhưng ta điều tra rồi, tiện tì này không có quan hệ với Lâm thiếu gia, ngược lại có hơi không bình thường với một cái tân phú quý thương hộ...” Gia đình vội cúi đầu cung kính nói, “Cho nên, phu nhân yên tâm, không cần chú ý tiện tì này nữa.”

“Tiện tì.” Thẩm Tam phu nhân đáp bàn, ánh mắt lóe lên, tiện tì này vậy mà có người bảo hộ?

“Ngươi nói nàng có quan hệ với một cái thương hộ..?” Bà ta nhìn tên gia đình, chợt hỏi.

“Vâng, Phu nhân cũng biết, Kiến Khang Đại Hữu Sinh...” Gia đình cười nói.

Thẩm Tam phu nhân gật đầu, “Nghe nói nhà bọn hắc rất nhiều tiền sao?”

“Là đại thiếu gia của bọn hắc...” Gia đình nói.

“Nhiều thế nào? Bộ đáng hẳn ra sao? Tính tình nữa?” Thẩm Tam phu nhân chột hỏi.

Gia đình hơi nhũn mỳ, đương nhiên hẳn đã điều tra thông tin về vị đại thiếu gia này, giống như những kẻ sách những chuyện hẳn ta từng làm, nhưng không dự đoán được phu nhân lại hỏi như vậy... một vấn đề nông cạn như vậy...

Đúng là nữ nhân, chẳng phân biệt được lớn nhỏ, chỉ quan tâm bề ngoài của vấn đề.

“Hai mươi ba tuổi, bộ đáng.” Gia đình phải hình dung bộ dạng của nam tử kia, đáp từng chữ, “Tốt... tính tình cũng được..”

“Tốt thế nào?” Thẩm Tam phu nhân có chút bất mãn.

Gia đình có chút lúng túng, đành lấp bắp nói, “So với... so với Lâm thiếu gia quả thật không bằng..”

Tiểu súc sinh kia cũng coi là đẹp sao? Chỉ bình thường thôi, Thẩm Tam phu nhân hừ một tiếng, trong lòng phát họa ra hình ảnh, cũng không lặp lại quanh vấn đề này nữa.

Bất quá, tiện tỳ kia..

Bà ta cười lạnh, “Tiện tỳ này cho rằng chạy đến Kinh Thành, rời xa Kiến Khang là có thể thoát khỏi những lời năm đó của ta sao?”

Gia đình ngẩng đầu nhìn bà ta, không hiểu những lời của bà lắm.

“Ta nói rồi, nó mơ tưởng lập gia đình.” Thẩm Tam phu nhân gõ mặt bàn, khoe môi hiện lên nụ cười tàn nhẫn, “Chỉ cần ta còn sống.”

Gia đình một bên nhủ hai chân mày, thực không hiểu nổi những thứ nữ nhân này sao lại nhảm chán như vậy, đùa giỡn chút thủ đoạn lung tung, chỉ khiến người ta ảm ức, cũng không phải có thể giết chết người, quả thật không thú vị.

“Lúc trước nó dám nhục nhã ta như vậy, ta muốn nó cả đời đều không vui vẻ, đừng mơ gả cho người trong sạch, ta chờ tương lai một ngày người quý gối trước mặt ta, cầu xin ta được gả vào, cả đời làm nô tỳ kiếm tiền chuộc tội.” Thẩm Tam phu nhân cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không phải là một cái thương hộ thôi sao, thương hộ là gì? Thấy lợi thì làm, trọng lợi khinh thân, chỉ cần cho hẳn một khối xương ngon, chẳng khác nào cầu con vồ tới.”

Nhìn vẻ mặt âm độc của Thẩm Tam phu nhân, từng trải nửa cuộc đời như gia đình cũng không nhận được cảm thấy rung mình, quả là Thanh trúc xà nhi khẩu, hoàng phong vĩ thượng châm. Lưỡng bản do thị khả, tối độc phụ nhân tâm (đại khái là, rắn thanh trúc độc nhất là nọc độc ở miệng, ong vàng độc nhất là châm ở đuôi, nhưng hai thứ này cũng không độc bằng lòng dạ đàn bà), quả nhiên đủ độc.

Lời tác giả: Ngày mai thứ 7 nghỉ ngơi một ngày, chuyện nam nhân không cần vội, chúng ta kể chuyện xưa, cứ thuận theo tự nhiên, ta cũng thuận theo tự nhiên, từng bước từng bước tiếp tục viết.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Mưa rơi

Edit: QR2

Cổ gia, một ngọn đèn lẳng lặng bùng cháy, trên giấy lốt cửa sổ in bóng của ba người.[QR2][diendanlequydon]

“Nàng ta muốn điều tra cái gì thì để nàng ta tra...” Cổ Thập Bát Nương vuốt ve quyển sách, lạnh nhạt nói: “Nàng ta muốn đối phó với ai ta cũng không hỏi đến chỉ là nếu muốn uy hiếp ta... Ta cũng không để cho nàng ta chiếm được lợi ích gì...”

“Nàng ta tuyệt đối sẽ không chiếm được lợi ích gì, tiểu thư yên tâm” Linh Nguyên nói.

Mặc dù đứng trong phòng nhưng hẳn vẫn mặc áo choàng như cũ, rõ ràng là không định ở lâu.

Cổ Thập Bát Nương lắc đầu, nhìn hẳn cười trấn an: “Đây không phải là chuyện lớn sống chết, ta có thể tự ứng phó được, người không cần quan tâm...”

Linh Nguyên gật đầu đồng ý, ánh mắt lưu luyến liếc nhìn gương mặt của Cổ Thập Bát Nương.

“Ca ca, uống chén cháo nóng...” Linh Bảo vui vẻ bưng chén cháo có độ ấm vừa phải, đưa cho Linh Nguyên.

Linh Nguyên nhìn muội muội mỉm cười, nhận lấy, một hơi uống hết.

“Ta đi nha.” Linh Nguyên nhìn chăm chăm hai người một lần nữa.

Bên trong phòng ánh nến ảm áp, nụ cười dịu dàng lại tha thiết chân thành, đây vốn dĩ là những thứ hắn muốn thấy mỗi ngày nhưng tất cả đều do một bước sai lầm ngàn bước lỗi.

“Ca ca...” Linh Bảo lưu luyến nắm lấy tay áo của hắn.

Linh Nguyên vuốt mái tóc của nàng, trong mắt cũng là sự lưu luyến không thôi nhưng động tác xoay người cũng không chậm trễ chút nào, bước nhanh ra ngoài.

“Ta tiễn ngươi.” Cố Thập Bát Nương đứng lên đi theo sau.

Linh Nguyên khẽ chân chờ, sau này cơ hội như vậy chỉ sợ càng ngày càng ít, thôi thì hãy để cho hắn tham luyến một lần nữa thôi.

Hai người đi song song, Linh Bảo cầm đèn đi phía trước, bóng đêm dày đặc, ánh trăng chiếu rọi sáng ngời, làm cho khắp nơi phủ thêm một tầng ánh sáng bạc.

“Khi chúng ta đi đến Nam Chương, những người kia là do ngươi phái đi à.” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Phải...” Linh Nguyên nói nhỏ: “Tiểu thư đừng trách Linh Bảo, là do ta tự chủ trương...”

“Tại sao ta lại trách ngươi, ta nên cảm ơn ngươi mới phải, chỉ là lần sau hãy nói trước cho ta biết.” Cố Thập Bát Nương nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói.

Quan hệ giữa Chu gia và Cố Hải đã như thế, Linh Nguyên cố kỵ cũng là vì nghĩ cho Cố Thập Bát Nương.

Lúc trước hắn dựa vào Cố Thập Bát Nương, hôm nay hắn lại dựa vào gian nhân (người gian ác), vẫn chưa có dựa vào thực lực của chính mình.

Linh Nguyên cụp mắt xuống, ừ một tiếng.

“Gần đây... rất bận sao?” Cố Thập Bát Nương lại nhìn hắn hỏi.

Bởi vì thân phận của hắn, những chuyện vốn dĩ rất bình thường khi hỏi lên lại cảm thấy khó chịu.

Linh Nguyên ừ một tiếng, lại nói tiếp: “Chính là ta... đang đi học.”

Hình như khi nói những lời này hắn hơi ngại ngùng.

“Đi học?” Cố Thập Bát Nương hứng thú nhìn hắn cười: “Vậy rất tốt, học cái gì?”

Linh Nguyên càng thêm ngại ngùng, mỉm cười nhưng không trả lời.

“Còn xấu hổ không muốn nói cho ta biết?” Cố Thập Bát Nương cười như không cười nhìn hắn, vỗ cánh tay của hắn nói.

“Cũng không phải là cái gì... Chính là học kinh thi...” Linh Nguyên nhỏ giọng nói.

“Kinh thi? Cái đó rất tốt, ta nhớ phụ thân từng nói, thực ra thơ chính là đang tả con người, bản tính của con người, mong muốn của con người, hành động của con người, ta cũng rất thích kinh thi.”

Cố Thập Bát Nương ngừng đầu nhìn bầu trời đêm, hồi tưởng lại, nói: “Ba trăm bài thơ, khái quát được hết những suy nghĩ, lời nói.”

Chuyện muốn nói thì nhiều mà đường thì ngắn, chớp mắt đã ra đến cửa, hai gia đình đã sớm chờ ở đây, vội vàng mở cửa.

“Bảo trọng.” Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, nghiêm túc nói.

Linh Nguyên hiểu ý nàng, khẽ cúi mặt, chấp tay, xoay người bước vào trong màn đêm.

Đêm đã khuya, kinh thành vốn phồn hoa cuối cùng cũng lâm vào ngủ say.

Phù Viễn Công, chỗ Thẩm Tam phu nhân ở, đèn vẫn sáng, bà dựa nghiêng trên gối mềm, khẽ híp mắt, miệng chậm rãi nói chuyện, ma ma ngồi cạnh bàn đang chăm chú viết.

Viết xong chữ cuối cùng, ma ma đứng dậy, run run cầm giấy viết thư lên, cẩn thận đưa cho Thẩm Tam phu nhân xem qua.

Thẩm Tam phu nhân nhận lấy, không chút để ý liếc mắt nhìn.

“Phu nhân, ngươi muốn tiểu thư nhà cữu lão gia nghị hôn với Đại Hữu Sinh, chuyện này, Đại Hữu Sinh chỉ là một thương hộ, chỉ sợ cữu lão phu nhân cũng không hài lòng.” Ma ma cẩn thận nói.

Thẩm Tam phu nhân tiện tay ném lá thư cho bà: “Người sẽ không hiểu được, trong cuộc sống này có cái gì hài lòng hay không hài lòng, phải xem đối phương ra điều kiện gì, ta nghĩ ra những điều kiện này, chắc chắn tẩu tử sẽ rất hài lòng...”

Ma ma nhớ trong thư hình như mơ hồ nhắc tới chuyện xin phong cáo mệnh cho cữu lão pu nhân, không khỏi lau mồ hôi.

Làm tức phụ của Phủ Viễn Công, mặc dù quan hệ hơi xa một chút nhưng ít nhất vẫn có thể nói chuyện với Phủ Viễn Công, hơn nữa nhi tử của bà vô cùng có khả năng trở thành Phủ Viễn Công kế tiếp trong tương lai, cầu xin một chức cáo mệnh thật sự không phải là việc khó nhưng cũng không phải chỉ là một câu nói.

Chỉ vì một tiện ty từng đánh vào mặt bà mà xuống tay mạnh như vậy, Thẩm Tam phu nhân này thật là dính ma chướng rồi.

“Ngộ nhờ tình cảm của công tử Đại Hữu Sinh này và tiện ty đó tình vững hơn vàng...” Ma ma vẫn làm hết trách nhiệm, lên tiếng nhắc nhở.

Thẩm Tam phu nhân bật cười ha ha: “Tình vững hơn vàng?”

Dường như bà nghe được một chuyện vô cùng nực cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.[QR2][diendanlequydon]

“Con người hướng về chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp, đây chính là đạo lý, làm sao người có thể trách người khác vô tình khi người ta lựa chọn nhà tốt hơn đây?” Thẩm Tam phu nhân thu lại nụ cười thay vào đó là bộ dạng hiền lành hòa ái, mỉm cười nói với ma ma.

Nụ cười này làm cho ma ma không nhận được rừng mình, vội vàng khom người liên tục cười nịnh nọt: “Tiểu nhân ngu dốt, làm sao hiểu được những chuyện này, chỉ là trong các vở kịch đều hát như thế...”

Thẩm Tam phu nhân hừ một tiếng cũng không nói gì.

“Chỉ là người nói cũng không sai, không phải nói tiện ty kia là một được sư có tiếng sao, những được thương kia ai cũng khen thuốc nài ta điều chế, cho nên nói Đại Hữu Sinh đối với nàng tình vững hơn vàng cũng là chuyện rất có khả năng, những được thương này không thiếu tiền nhưng bọn họ thiếu quyền, đừng nhìn quần áo bọn họ gọn gàng, người sau giống như người trước nhưng chính là cây không có rễ, tán càng cao càng dễ đổ, cho nên cần một cây chống, cho dù cây chống có nhỏ đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện khó có được, cố tình ở trong triều Đại Chu ta, ranh giới của sĩ nông công thương vô cùng rõ ràng, những tiểu thư thế gia kia, cho dù nhà có nghèo đói cũng không bỏ qua thân phận gả cho thương nhân.” Thẩm Tam phu nhân sờ móng tay nói: “Mặc dù Thất cữu lão gia là một cử nhân nhưng không phải mấy đời nghèo khó mới nuôi được một người đọc sách. Thứ nhất Triệu gia chúng ta cũng có thể coi là hào môn vọng tộc, thứ hai không phải còn có Thẩm gia bên này sao, chuyện tốt thế này bao nhiêu người giương mắt mong chờ đấy, có thể đến lượt Đại Hữu Sinh bọn họ, thật sự phải cảm ơn tiện ty đó.”

Ma ma vội vàng gật đầu đồng ý, niềm phong bức thư, chợt lại dừng lại, nghĩ đến một chuyện khẩn yếu.

“Nếu như...” Bà ngẩng đầu lẩm bẩm.

Thẩm Tam phu nhân khẽ nhíu mày, trên mặt đã có chút không bình tĩnh, nhin nhục nhiều năm như vậy, cuối cùng bà đã được như ý nguyện, bà được như ý nguyện vậy để cho những người từng làm trái ý và phải trả giá thật cao.

Rốt cuộc tiểu súc sinh kia cũng đã tàn phế, lão nhân kia cũng sống không bằng chết, là phế vật suốt ngày chỉ biết ăn ngủ, hơn nữa nhờ tiểu súc sinh này bị tàn tật mà nhi tử của bà lấy được cơ hội thể hiện trước Phủ Viễn Công, lưu lại ấn tượng tốt, chỉ cần nhi tử của bà trở thành người thừa kế Phủ Viễn Công, vậy trong tương lai mẫu bằng tử quý, bà có thể nở mày nở mặt trước những người Triệu gia kia, để bọn họ cúi đầu trước mặt nàng, lại có thể vượt qua Triệu thị, dù lúc sống hay lúc chết vẫn còn chèn ép mình.

Thẩm An Lâm tàn tật, đã trở thành phế vật, hơn nữa chẳng bao lâu nữa sẽ chết...

“Cả đời này người cũng đừng mong hợp cốt (chôn chung mộ) với lão nhân kia, chờ nhi tử của người chết đi, ta sẽ nghiền xương cốt của mẫu tử người thành tro, cả đời này cuối cùng ta cũng vượt qua người, đời sau người cũng đừng mơ tưởng có thể lật người.” Thẩm Tam phu nhân siết chặt hai tay, trên mặt là nụ cười giống như vui, giống như hận lại giống như bi.

Ma ma bị nụ cười của bà dọa sợ, nuốt hết những điều muốn nói trở về, ma ma cảm thụ, khom người lui ra bên ngoài, đóng cửa lại xong mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu như tiện ty này và đại công tử Đại Hữu Sinh cũng không phải là tình yêu nam nữ thì sao?” Ma ma vẫn nói thật nhỏ nghi vấn của mình ra: “Đây không phải là ngàn dặm đuổi theo gió lốc, lãng phí thời gian hay sao? Hoặc là nói, còn những người khác hữu tình với nàng ta thì sao? Cũng không thể thờ chân cần đường tắt cả chứ? Lại nói cũng không có nhiều cô nương như thế để gả...”

Bà lắc đầu, chỉ là với tâm trạng hôm nay của Thẩm Tam phu nhân chỉ sợ giết lầm một trăm cũng không chịu bỏ qua cho một người, dù sao bản thân Thẩm Tam phu nhân cũng không chịu tổn thất gì, coi như là rảnh rỗi không có việc gì nên chơi đùa đi, chỉ là cầu mong thần thánh phù hộ Thẩm Tam phu nhân sớm ngày hạ giận bỏ qua cho nàng, tiểu cô nương này cũng thật là, chọc giận phu nhân làm cái gì, hài tử chính là hài tử, không biết tiến lùi, gả đến Thẩm gia chuyện tốt như vậy lại không cần, thật là chuyện tốt không muốn chỉ muốn phiền toái.

Cuối cùng bóng đêm cũng nuốt chửng ánh sáng trong phòng Thẩm Tam phu nhân, màn đêm ngắn ngủi trôi qua, phương Đông bắt đầu có ánh sáng nhạt, một con khoải mã chạy nhanh đến, người trên lưng ngựa hô to cấp báo phá tan phòng trực trong nha môn lại bộ, mặt trời lên cao mở đầu một ngày mới.

Hai ngày sau đó là lễ Trung Thu, từ khi trùng sinh đến nay đây là lần đầu tiên một mình Cố Thập Bát Nương đón lễ Trung Thu. Mặc dù có Linh Bảo bên cạnh cùng nói cùng cười nhưng trong lòng nàng vẫn có chút buồn bã.

Phái người đi đưa quà trung thu cho Tào thị và Cố Hải nhân tiện hỏi thăm lúc nào họ lên đường trở về nhưng không thấy ai quay về cũng không thấy tin tức gì truyền đến.

Một bàn đầy các món ngon và rượu ngon, Cố Thập Bát Nương thưởng toàn bộ cho hạ nhân, nàng chỉ ngồi một lúc rồi khoác áo choàng ngồi trong vườn hoa ngắm trăng, thổi huân để giải sầu, chợt nghe có người báo một nhà Bành Nhất Châm tới, nàng vội vã ra ngoài gặp mặt, phòng khách vốn dĩ tịch liêu bây giờ đã tràn đầy tiếng nói cười, vô cùng náo nhiệt.

Khoonh chỉ có một nhà Bành Nhất Châm tới mà cả Tín Triều Dương cũng tới.

“Biết phu nhân và thiếu gia không có ở nhà chỉ sợ một mình người ở lại khóc nhè...” Bành Nhất Châm cười ha ha nói.

“Nhìn miệng chàng này, sao lại nói chuyện với tiểu thư như vậy...” Nàng dâu của Bành Nhất Châm trừng mắt liếc ông, trong ngực còn ôm oa nhi, oán trách nói.

Bành Nhất Châm lai sinh thêm một nhi tử, có thể nói cuộc sống rất hài lòng chỉ là danh tiếng vẫn ít ỏi như trước.

“Hiện tại trong phòng nhiều miệng ăn, mặc dù bây giờ chưa cần ăn cơm nhưng tương lai tiểu tử choai choai muốn ăn chết lão tử, ở kinh thành cái gì cũng đắt, ta nghĩ nếu qua nửa năm nữa vẫn không có gì khởi sắc thì ta sẽ về quê, dù gì cũng là nhà của mình lại có chút ruộng đất, có thể tiết kiệm chút tiền ăn và tiền thuê nhà...” Bành Nhất Châm đã từng lên lên tiết lộ suy nghĩ này cho Cố Thập Bát Nương.

Tất cả đều đã thay đổi, chân Thẩm An Lâm không bị tàn phế tất nhiên cũng không còn cơ hội cho Bành Nhất Châm một châm thành danh, là mình thê son sắt nói đưa Bành Nhất Châm lên kinh thành làm thân y nhưng mình lại thay đổi hoàn toàn số mệnh này rồi.

Lần này chỉ sợ là lần cuối ngồi ăn cơm chung với nhau, đáy lòng Cố Thập Bát Nương có chút chua xót, Bành Nhất Châm đối với nàng mà nói, mặc dù lúc đầu mọi người đều có tâm tư khác nhưng đến tận bây giờ, mặc dù không phải là người thân nhưng hơn hẳn người thân.

“Thật sự khóc nhè sao?” Tín Triều Dương nói nhỏ.

“Người cảm thấy ta sẽ như vậy sao?” Cố Thập Bát Nương liếc hắn, khoe miệng mỉm cười, rất ngoài ý muốn khi nhìn thấy hắn đến: “Tại sao không trở về Kiến Khang?”

Tín Triều Dương sờ mũi nhưng cũng không lên tiếng.

“Hà?” Cố Thập Bát Nương hơi khó hiểu nhìn hắn, lại cười nói: “Tiền kiếm hoài cũng không hết, đại thiếu gia không giống như người không biết đạo lý này.”

“Ta cảm thấy ta nói người cũng không tin cho nên dứt khoát không nói.” Tín Triều Dương cười nói, quay đầu liếc nhìn nàng.

Dưới ánh sáng của đèn lồng hình hoa sen, hai mắt hắn sáng như sao.

Cố Thập Bát Nương thiếu chút nữa thì muốn bật thốt lên hỏi, nhưng nhìn thấy ánh mắt của hắn lại ngưng lại.

Bốn người một nhà của Bành Nhất Châm ngồi xung quang đang cười đùa và nha hoàn Tín Triều Dương mang tới đang đàn hát dường như đều biến mất.

“Nào, nào, chúng ta cùng nhau uống một ly, vì khách lạ ở nơi đất khách quê người, đều là những người lưu lạc chân trời...” Bành Nhất Châm giờ ly rượu lên, lịch sự nói.

Lam mọi người đều cười vàng, bùng ly rượu lên, một hơi cạn sạch, lúc để ly rượu xuống Cố Thập Bát Nương và Tín Triều Dương liếc mắt nhìn nhau sau đó cùng cười.

“Ta tin.” Nàng lại bùng ly rượu lên hướng tới Tín Triều Dương, chợt nói.

Tín Triều Dương ngược mắt nhìn nàng, nụ cười trong đáy mắt lan tràn, hắn giờ ly rượu lên chạm nhẹ một cái vào ly rượu của Cố Thập Bát Nương, trong tiếng cảm tiêu vui vẻ ở bên cạnh, giọng nói trong trẻo vẫn rõ ràng rơi vào lòng của hai người.

Sáng sớm, khi Cố Thập Bát Nương tỉnh lại, cảm thấy hơi nhức đầu, tối hôm qua uống nhiều hơn hai ly rượu, nàng xoa trán đứng dậy, mới vừa rửa mặt xong đã nghe thấy tiếng bước chân rối loạn ở ngoài cửa.

“Tiểu thư...” Chợt Linh Bảo đẩy cửa ra, sắc mặt trắng bệch nói: “Bệnh dịch, Nam Chương thuộc Châu Phù xảy ra bệnh dịch rồi.”

Sắc mặt Cố Thập Bát Nương lập tức trắng xanh.

“Tin tức từ đâu tới.” Nàng run run hỏi.

“Quan phủ, tin tức của quan phủ, ca ca sai người đưa tới, ca ca đã đi đến Nam Chương, bất luận thế nào cũng bảo đảm đưa phu nhân và thiếu gia còn

sống trở về... Tiểu thư... Tiểu thư...” Linh Bảo gấp gấp nói, nhìn Cố Thập Bát Nương đứng không vững, nhào tới đỡ nàng ngồi xuống ghế dựa.

Sau một hồi nhuận khí, Cố Thập Bát Nương cúi hạ nhân xuống, nói mình muốn yên lặng một lúc.

Linh Bảo liên tục xin nàng bớt lo âu: “Phu nhân, thiếu gia cát nhân thiên tướng lại là mệnh quan triều đình, khẳng định là không có chuyện gì...”

Không, bọn họ không phải là cát nhân thiên tướng... Cố Thập Bát Nương xoa đầu, khoát tay ý nói Linh Bảo lui ra, đầu óc nàng ong ong rối loạn, cần phải yên tĩnh một lúc.

Rốt cuộc trong phòng không còn một tiếng động, Cố Thập Bát Nương chỉ nghe được hơi thở trầm trầm của mình.

Bệnh dịch... Bệnh dịch... Đây là từ nàng sợ nghe thấy nhất, không phải tất cả đều đã qua sao? Không phải tất cả đã thay đổi sao? Làm sao lại còn xuất hiện bệnh dịch? Thế nào mà bên cạnh ca ca lại xuất hiện cái bệnh dịch mà quỷ này?

Thân hình nàng run rẩy dữ dội hơn, làm lung lay quyển sách đặt trên bàn, sách rơi xuống đất, một mảnh giấy dài bay ra.

Cố Thập Bát Nương nhận ra, đây là lá xăm Linh Bảo xin cho nàng ở Đào Hoa Quan.

Tay nàng khẽ run, cuối cùng cũng run rẩy nhất lấy, dung hết hơi sức của bản thân, chậm rãi mở tờ giấy ra.

“Không động, không động, động sẽ thành công, tiến tới, tiến tới, hãy xem là mộng.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Mới bắt đầu

Edit:mttrang

Truyện chỉ đăng tại diễn đàn.

Boong một tiếng, trong đầu Cố Thập Bát Nương như có mấy trăm tiếng chuông chùa cùng rung lên một lúc, cả người nàng như mất đi tri giác.

Trở về số không, tất cả như mộng...

Đối với người khác mà nói, cầu được xăm hạ hạ chính là ám chỉ cầu nguyện của mình không thành, có thể là nhân duyên hoặc tiền đồ, nhưng lần này không được, thì cầu lần khác, nhưng với Cố Thập Bát Nương, ước mong của nàng chính là được sống, đổi mệnh mà sống, bây giờ những chữ này có nghĩa mệnh không đổi, không thể cầu đường sống.

Vận mệnh yên ắng một thời gian lâu như vậy, một lần nữa tái diễn, phô bày thần lực không thể chống lại của nó.

Thật không công bằng, không có thiên lý, người một nhà các nàng chưa từng làm chuyện đại ác độc chuyện đại nghịch bất đạo, vì sao ông trời không buông tha cho bọn họ, muốn được sống, cũng khó khăn vậy sao?

Cố Thập Bát Nương đứng bật dậy, xông ra ngoài.

“Ta phải trở về, ta phải trở về...” Nàng thì thào nói.

Linh Bảo gác cửa bên ngoài nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra vội xoay lại, không khỏi bị dọa thất thanh, sắc mặt tiểu thư trắng bệch, không chút khí huyết, hai mắt trợn to.

“Tiểu thư.” Linh Bảo lập tức nhào đến đỡ lấy nàng, vừa khóc vừa gọi.

“Ta muốn trở về Kiến Khang...” Cố Thập Bát Nương chỉ lập đi lập lại câu nói, “Ta muốn hỏi lão hòa thượng kia, rốt cuộc vì sao ông trời lại đối xử với ta như vậy, ta không phục, ta không phục...”

Linh Bảo nghe không hiểu, tưởng tiểu thư phát điên rồi, nghĩ đến thiếu gia cùng phu nhân trong hiểm cảnh không biết tin tức, ca ca lại rời đi Kinh Thành, tiểu thư mà nàng luôn coi là trời biến thành bộ dạng này, Linh Bảo chỉ cảm thấy như trời sập đất chôn chính mình.

Chỉ còn mình nàng, nàng càng không thể hoảng, không thể loạn, Linh Bảo cắn răng nuốt một ngụm nước bọt, tay giữ chặt Cố Thập Bát Nương, một mặt gọi người chuẩn bị xe theo lời Cố Thập Bát Nương, một mặt nói với bọn nha hoàn đang hoảng hồn đứng dậm chân tại đó, “Nhanh đi tìm Bành thúc...”

Bọn nha hoàn đáp một tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài, nhưng vào lúc này đại môn bị người ta đập mở toang ra, bốn năm cái hắc y nhân xông vào.

Bọn nha hoàn chưa kịp hét lên sợ hãi, hắc y nhân đã mang Cố Thập Bát Nương đi nhanh ra ngoài, nhìn Cố Thập Bát Nương biến mất, một tiếng hét thất thanh trong viện vang lên bên tai Linh Bảo, cơ thể nàng choáng một cái, ngã quỵ trên mặt đất.

Cuối cùng chuyện gì đang diễn ra đây?

Cố Thập Bát Nương bị ném lên mặt đất, cú va chạm với mặt đất lạnh lẽo khiến cho nàng bỗng chốc tỉnh táo lại, nhìn bốn phía, hoàn toàn là một nơi xa lạ.

Xảy ra chuyện gì...

Vừa rồi nàng chỉ có một ý niệm, chính là trở lại Kiến Khang, sau đó đột nhiên bị người ta nhét vào xe ngựa...

Một cảm giác lạnh lạnh của lưỡi đao kề lên yết hầu nàng.

“Nói, nói toàn bộ những gì ngươi biết.” Một giọng nói âm hàn lạnh lẽo như lưỡi đao vang lên bên tai.

Trong nháy mắt, CTBN đang run rẩy chợt tỉnh táo lại.

Trong hai năm qua, thời thời khắc khắc đối với sức ép của số mệnh, đối với bất luận tình huống nào, bọn họ không cho phép chính mình trở nên hoảng loạn mà mất đi lý trí.

Chỉ cần ngay lúc này nàng còn sống, ngay cả khi đao đang kề trên cổ, nàng tin rằng, chỉ cần cắn răng kiên trì, chỉ cần một lần nữa bước tới trước được một bước, mọi thứ chưa thể biết được, thì vẫn còn hi vọng.

“Ngươi muốn hỏi điều gì?” Nàng đáp, thu hồi ánh mắt rã rời, nhìn người trước mặt.

Biến hóa trong nháy mắt của cô nương này tự nhiên đều rơi vào trong mắt người này, hắc bào phủ khắp người hắn chỉ để lộ đôi mắt có tia sáng xẹt qua.

Cô nương này vừa rồi ở trên xe ngựa bộ dáng chính là thất hồn lạc phách, hiển nhiên là bị dọa đến tâm thần hoảng loạn, thế nào nháy mắt biến đâu hết rồi, thay đổi thành như vậy?

Trước cảnh ngộ như vậy, lại có thể trở nên tỉnh táo bình tĩnh, quả nhiên không phải người bình thường.

“Cố nương tử thân cơ diệu toán, chẳng lẽ không đoán được ta muốn hỏi gì sao?” Hắc lạnh lùng nói.

Thân cơ diệu toán? Một câu này đủ cho Cố Thập Bát Nương hiểu ngay vấn đề.

Thiên hạ này biết được chân thật thân cơ diệu toán của nàng chỉ có hai người, mà hai người này dù chết cũng không nói bí mật này với bất kì kẻ nào...

Không đúng, vẫn còn một người...

Hai mắt nàng sáng lên, nhìn người bịt mặt phía trước.

“Văn quận vương muốn hỏi chuyện tiểu nữ sao?” Nàng hỏi.

Đôi mắt người nọ trừng to.

Không khí trong phòng lập tức trở nên thập phần an tĩnh một cách lạ thường. Cố Thập Bát Nương lúc này mới phát hiện có nhiều tiếng hít thở, ánh mắt nàng đảo qua, thấy ba bốn người nấp trong bóng tối, không rõ ràng lắm.

Quả nhiên là biết trước...Rõ ràng bọn hắn chưa nói gì, cô nương này sao biết được? Trong lòng mọi người đều xuất hiện ý nghĩ này.

Sự yên tĩnh này khiến cho Cố Thập Bát Nương biết mình đoán đúng rồi.

“Không biết Văn quận vương có gì phân phó?” Nàng hỏi nữ, trong lời nói có chút run rẩy không phát giác.

“Cố nương tử...” một người từ từ đi tới, thanh âm trầm ổn lại mang theo một tia lãnh khốc, “Ngươi nói thử xem...”

Hắn đến gần, dung mạo hiển lộ trước mặt Cố Thập Bát Nương, khác những tên khác, một thân trường thanh bào không che mặt, dáng người cao ráo, dung mạo khí phách, tuổi chừng bốn mươi.

“Ta...” Cố Thập Bát Nương ngập ngừng, tin tức bọn hắn cung cấp quá ít, nàng thật sự không biết nên nói cái gì tiếp, chỉ sợ một câu không đúng là đoạn tuyệt đường lui.

“Cố nương tử, chuyện đến bây giờ, còn không chịu nói thật sao.” Nam tử trung niên nhàn nhạt nói.

Cùng với những lời này, lưỡi đao cũng kề sát cổ Cố Thập Bát Nương, nàng tựa hồ nghe tiếng da thịt bị cắt, máu nóng chợt trào ra.

Tuy chỉ gặp gỡ Văn quận vương ngắn ngủi mấy lần, nhưng để lại cho Cố Thập Bát Nương ấn tượng cao quý không thể mạo phạm, trong mắt hắn mình chỉ là một con kiến hôi, phát sinh chuyện gì khiến hắn muốn giết ta...

Nói thật sao...

Nàng cùng Văn Quận vương có nói đôi lời, cũng chỉ có...

“Văn quận vương đã xảy ra chuyện?” Sắc mặt Cố Thập Bát Nương đại biến, ngẩng đầu nhìn nam nhân kia thất thanh hô lên.

Ông

Mọi người trong phòng biến sắc, bây giờ trên khuôn mặt người nam tử trung niên chấn kinh toàn bộ.

Ba câu, từ lúc tiến vào đến bây giờ, bọn hắn nói tổng cộng ba câu, cô nương này trong vòng ba câu đã nói ra được bí mật mà rất ít người biết đến được.

Tháng bảy, Văn quận vương tham dự thọ lễ thái hậu, được hoàng đế tán dương lòng hiếu thuận của hắn, tháng tám, bệnh cũ của hoàng đế tái phát, lại đặc biệt triệu Văn Quận vương ở lại tẩm cung hầu, rõ ràng đãi ngộ giống như hoàng tử.

Tin tức trong triều đã lan truyền ra ngoài, sắp tới giữa tháng chín sẽ làm lễ sắc phong Văn quận vương làm hoàng tử, cũng chính là thái tử, địa vị của Văn quận vương lúc này cao quý không thể tả.

Trước tình huống như vậy, cô nương này lại một lần nữa nói lên những lời đại nghịch bất đạo đó.

Nhưng hiện tại lời này khiến cho mọi người trước mặt vô cùng kinh hãi không có trào phúng khinh miệt.

Làm lão sư lẫn mưu sĩ của Văn Quận vương, đối với lời tiên đoán của cô nương này về Văn quận vương hắn là người rõ nhất, tuy đã xác minh hai sự việc kia, nhưng đối với loại thần lực kì quái như vậy, ông thủy chung bán tín bán nghi, nhìn tiểu nha đầu chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi này, đột nhiên bị bắt, còn bị đao kẻ lên cổ, dưới tình trạng này nàng vẫn có thể bình tĩnh như đá, đối với những người liên quan đến hoàng thân quốc thích thân phận cao quý như Văn Quận vương như nàng lại to gan lớn mật dám nói ra lời đại nghịch bất đạo, chỉ có dũng khí cũng sợ không bằng, thế mà nàng có thể đoán được tình hình hiện tại của Văn quận vương, quả thật khiến ông hơi bị chấn động.

Đây không phải là mưu lược kế sách mà một tiểu cô nương có thể nghĩ ra, cũng không phải một tiểu cô nương có thể làm được, như vậy chỉ có một cách để lý giải...

“Nói mau.” Nam nhân trung niên đưa tay đẩy tên hắc y nhân đang kẻ đao trên cổ Cố Thập Bát Nương ra, chạy tới nắm lấy hai vai nàng, “Nói, Văn quận vương cuối cùng bị thế nào? Người biết được những gì? Nói đi.”

Cố Thập Bát Nương như muốn khó, nàng tin chắc rằng, Văn quận vương đã xảy ra chuyện, nhất định có chuyện rồi, nàng có thể nói gì đây? Nàng biết gì để nói đây?

Nàng chỉ biết Văn quận vương từ hai năm trước đã không còn tồn tại trên đời, một người không nên tồn tại, một người vốn không nên tồn tại, nàng làm sao biết được sau đó có chuyện gì xảy ra với hắn.

Người lẽ ra không nên tồn tại...

Một đạo linh quang hiện lên, Cố Thập Bát Nương cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Cầm mồm” Nàng chợt quát, khiến nam tử trung niên đang lay mình không ngừng chợt khựng lại, nàng bắt lấy tay ông ta, “Đưa ta đi gặp hắn, ta muốn đi gặp hắn.”

Nam tử trung niên đột nhiên bị nàng quát có chút ngẩn ra, chợt hừ một tiếng, “Người có gì hãy thành thật nói cho ta biết, dám nửa câu lừa gạt, người đừng mơ gặp người nào nữa.”

“Cũng không hẳn, nếu nói như vậy, ta nghĩ chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại nhau...” Cố Thập Bát Nương nhướn mày, một tay cầm tay nam tử trung niên, một tay chỉ dưới đất, gần từng chữ nói.

Sắc mặt nam tử trung niên khẽ biến, ý của nàng là nếu nàng chết, bọn hắn cũng sẽ nhanh chóng chết đi.

Nếu là lúc khác, uy hiếp này không thể đã động đến hắn, nhưng bây giờ..

“Người tốt nhất đừng giờ trò đùa nữa.” Sắc mặt Nam nhân trung niên do dự một hồi, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

Đây không phải là lần đầu Cố Thập Bát Nương đến phủ Văn quận vương, nhưng là lần đầu đến tẩm điện của hắn, đẩy đại môn màu đỏ thẫm ra, bước vào gian phòng bên trong đầy lạnh lẽo, phía sau bình phong tinh mỹ vang lên tiếng nói chuyện.

“Đại nhân, Quận vương đang có khách...” Bọn thị nữ nghênh đón, thi lễ nói, ánh mắt cũng không nhìn Cố Thập Bát Nương một cái.

Cố Thập Bát Nương thay y phục thị nữ của Quận vương phủ, mang theo một chén canh trong tay, đầu cúi thấp, an tĩnh đứng phía sau nam tử trung niên.

“Ừm, đi bẩm báo một tiếng.” Nam tử trung niên nói.

Thị nữ đáp lời, tiếng bước chân đến trước tấm bình phong, cũng không đi vào bên trong mà chỉ ở phía ngoài khẽ khom người truyền bảo.

Tiếng nói chuyện bên trong nhỏ lại.

“Mời Dương đại nhân vào thư phòng.” Một giọng nói trong trẻo lạnh nhạt truyền ra.

Thị nữ vâng một tiếng, xoay người lại, trung niên nam tử gạt đầu, sau đó thối lui ra đi theo thị nữ đến thư phòng cách đó không xa, Cố Thập Bát Nương cúi đầu đi sát phía sau ông.

“Đại nhân, mời vào.” Thị nữ đẩy cửa thư phòng, không tiến vào bên trong, cung kính thi lễ rồi lui xuống.

Văn quận vương thích đọc sách, thích yên tĩnh, thư phòng này là cấm địa ở Quận vương phủ, ngoại trừ Văn Quận vương tự mình phân phó, không ai có thể tự ý vào, kể cả thị nữ nội giám(thị nữ thân cận) cũng vậy.

Cố Thập Bát Nương đáp một tiếng, bước vào bên trong, cửa thư phòng liền đóng lại.

Vừa mới nghe nói Văn Quận vương đang tiếp khách, vậy thì sự tình không tệ như nàng tưởng tượng, trong lòng Cố Thập Bát Nương có chút thờ phào, nằng nằng định đánh giá thư phòng Văn quận vương, chợt thấy phía sau giá sách cao cao, có một người bước ra.

“A, đại nhân, người cuối cùng trở lại...” Giọng người nọ nghẹn ngào, lời nói như sắp khóc

Hắn vừa nói, ánh mắt rơi trên người Cố Thập Bát Nương, đột nhiên hét lên kinh hãi.

“Đây là ai? Đại nhân người...” Hắn che miệng nhỏ giọng nói.

Nam tử trung niên khoát tay, ý bảo hắn không cần nhiều lời, ánh mắt dò đến Cố Thập Bát Nương, “Cố nương tử, vào đi thôi.”

Cố Thập Bát Nương vốn thờ phào chợt cảm thấy căng thẳng lại, một cảm giác bất an vương vấn trong lòng nàng, nghe vậy cũng không dám chần chừ, vâng một tiếng, đi vào bên trong.

“Cố nương tử?” Nam nhân mặc y phục nội thị lau nước mắt nhìn về phía nàng.

Cố Thập Bát Nương đi đến trước mặt hắn, cúi đầu thi lễ.

“Người cũng đến rồi, cũng không uống một mảnh tâm ý quận vương chúng ta tại được hội khi ấy...” Nội thị nghẹn ngào nói, một mặt tránh người qua, “Mời...vào bên trong đi...”

Cố Thập Bát Nương bước qua một gian sách, trước mặt là một căn phòng, một phòng ngủ không lớn không nhỏ, vào giờ ngọ mùa thu cảnh đẹp bên ngoài xuyên qua từng ô cửa sổ đổ bóng lên trên sàn nhà, trên tường vẽ những bức tranh sơn thủy bằng nhũ cùng với một lò hương chạm khắc tinh xảo tỏa hương nhẹ nhàng.

Khác với những kiến trúc bên ngoài tượng trưng cho thân phận đẹp đẽ quý giá của Quận vương, nơi này có vẻ an tĩnh nhã nhặn.

Nhưng lúc này Cố Thập Bát Nương không có tâm trạng cảm nhận không khí ở đây, tầm mắt nàng rơi vào màn trướng treo đằng kia, ở nơi đó có một người mặc áo gấm đang ngủ say.

“Văn..Văn quận vương...” Cố Thập Bát Nương cảm giác đầu lưỡi mình có chút cứng, vậy người vừa rồi tiếp khách...

Một đời trước nàng có nghe nhóm tiểu cô nói chuyện phiếm, các nàng nói rằng hoàng tộc quý nhân đều có thể thân, để lúc nguy cấp bảo hộ tính mạng, loại thể thân này, không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể dùng.

Như vậy, đã dùng đến thể thân rồi...

Nàng bước lên trước mấy bước, quỳ ở bên giường, làm đại lễ bái.

Nhưng bây giờ, mãi không nghe được lời nói miễn lễ của Quận Vương kia.

Nàng ngẩng đầu, lần đầu trực tiếp nhìn thẳng vào vị quý nhân này.

Khuôn mặt của hắn vẫn tuấn mỹ đẹp đẽ quý giá như cũ, da thịt trơn bóng như ngọc không tí huyết sắc, mái tóc dài đen tuyền tán loạn dưới thân, giống như một loại gấm vóc.

“Văn quận vương...” nàng không nhận được nhỏ giọng gọi lần nữa.

“Đã ba ngày rồi...” Giọng nói của nam tử trung niên vang lên phía sau nàng, mang theo một tia bi thương, “Đã ba ngày rồi...”

Ánh mắt ông ta rơi trên người Cố Thập Bát Nương, “Còn nửa tháng, còn có nửa tháng, Quận Vương sẽ trở thành hoàng tử của Đại Chu, hoàng tử duy nhất, nửa tháng, chỉ nửa tháng.”

Hai quả đấm của ông nắm lại, thanh âm khàn khàn.

Vì nửa tháng này, biết bao năm qua bọn họ phải trả giá những gì, tránh thoát được những hung hiểm, trước mắt đại sự sắp thành, thắng lợi ngay đó...

“Bệnh gì?” Cố Thập Bát Nương cắn môi dưới, nhỏ giọng hỏi.

“Bệnh gì?” Nam tử trung niên kích động, đưa tay nắm cổ áo Cố Thập Bát Nương, “Ngươi còn hỏi ta? Không phải ngươi nói Cố Hải chết thì Quận vương chết, nhưng bây giờ Cố Hải vẫn sống, Quận Vương lại có chuyện đây? Ngươi nói đi, ngươi nói đi, yêu nghiệt, ngươi còn biết cái gì, nói hết cho ta.

Cố Hải cũng chỉ sợ không sống được bao lâu.

Cố Thập Bát Nương mặc ông ta nắm cổ áo mình, ánh mắt nhìn về phía Văn quận vương đang say ngủ.

“Cố Tương, ngươi cho là những lời này của ngươi sẽ dọa được ta?”

“Cố Tương, ngươi lớn mật như vậy, chẳng lẽ không sợ?”

Bên tai nàng vang lên giọng nói nhàn nhạt của Văn Quận Vương.

“Có lẽ, ta sai lầm rồi...” Nàng thì thầm nói, “Không phải Cố Hải sống thì ngươi sống, mà là vì ngươi sống, Cố Hải mới sống, chúng ta mới sống...”

Dựa theo quỹ đạo của vận mệnh, người không nên tồn tại là hắn, không phải họ.

Chưa bắt đầu, chưa bắt đầu, chẳng lẽ là mạng của hắn còn chưa khởi động, chẳng lẽ nguyên lai toàn bộ hết thảy vẫn chưa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Hỏi thăm

Edit: QR2

“... Yêu phụ này... nói mau...” Cảm xúc của nam nhân trung niên cũng liên tiếp sụp đổ, căn bản vô tâm để ý Cố Thập Bát Nương đang lăm lăm, giống như nổi điên lắc lắc nàng: “Có thể chuyện này là do ngươi nguyên rủa ngài ấy, tất cả đều có khả năng...” [QR2][diendanlequydon]

Hắn giống như đã tìm được nguyên nhân, nụ cười trên mặt càng dữ tợn, lời nói còn chưa dứt đã bị Cố Thập Bát Nương cầm tay, oán hận cắn một cái, đau nhức làm hắn rút tay ra theo bản năng.

“Ông im miệng cho ta.” Cố Thập Bát Nương hung tợn quát lớn, khóe miệng còn vương một tia máu.

Nội thị đang đứng dựa vào giá sách, buồn bã khóc lóc đứng lúc nhìn sang, không khỏi bị biểu tình hung ác của nàng dọa sợ, hét lên một tiếng.

“Tất cả im miệng cho ta.” Cố Thập Bát Nương cầm giày lên ném hắn, lại oán hận quát lên.

Trong phòng lập tức yên tĩnh đến quỷ dị, chỉ nghe thấy tiếng ba người thở hổn hển.

“Giết chết ta rồi sẽ chỉ còn một con đường chết.” Cố Thập Bát Nương cười lạnh, đưa tay vuốt mặt, thuận tiện lau vết máu, ánh mắt quét qua hai người: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bị bệnh? Hay là trúng độc? Làm sao lại muốn sống muốn chết rồi?”

Đặt câu hỏi với thái độ này...

Nam nhân trung niên và nội thị há hốc miệng, thật là một nữ nhân cuồng vọng, lớn mật.

“Nói như vậy là ngươi cũng không biết?” Nam nhân trung niên tức giận, bắt được câu nói của Cố Thập Bát Nương.

Chẳng lẽ chuyện lúc đầu chỉ là đánh cuộc hay sao?

“Ta biết rõ hắn phải chết nhưng ta lại không biết hắn chết như thế nào?” Cố Thập Bát Nương cũng có chút nóng nảy.

Mặt nội thị xanh như tàu lá chuối, một câu nói chết này cũng đủ làm đầu nàng rơi xuống đất mấy lần.

“Bệnh chết...” Chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Ba người đang trợn mắt nhìn nhau không hện mà run đồng thời cùng nhìn về phía giường.

Không biết từ lúc nào Văn Quận Vương đã mở mắt, khẽ nghiêng đầu nhìn bọn họ.

“Quận Vương...” Ba người vội vàng quỳ xuống.

“Quận Vương, cuối cùng ngài cũng tỉnh...” Nội thị và nam nhân trung niên vô cùng kích động, quỳ lết mấy bước tiến lại gần.

“Muốn hủ chết tiểu nhân...” Nội thị ô ô khóc lớn.

Về mặt Văn Quận Vương vô cùng mỏi mệt, lạnh nhạt ừ một tiếng, mắt nhìn nam nhân trung niên vẫn kích động quỳ ở đó.

Nam nhân trung niên lập tức hiểu ý hần.

“Quận Vương, đã làm theo lời ngài nói, cũng không để lộ tin tức ra ngoài...” Hần vội vàng nói, nói một nửa lại nghĩ đến chuyện gì, ánh mắt nhìn Cố Thập Bát Nương đang yên tĩnh quỳ ở nơi đó, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn.

“Nữ nhân này...” Ánh mắt Văn Quận Vương liếc qua Cố Thập Bát Nương, giọng nói lạnh lạnh không mang theo một chút cảm tình nào, chậm rãi nói: “Tại sao lại đến đây gây ồn ào?”

Nam nhân trung niên vội vàng cúi đầu, bây giờ hần mới cảm thấy lần này mình hành động hơi lỗ mãng, chỉ là thật sự hần đã đi đến đường cùng.

“Xin Quận Vương trách phạt, ta sẽ xử lý thật tốt...” Hần nói nhỏ.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu quỳ một bên, trong lòng cười lạnh.

Văn Quận Vương cũng không nói gì thêm, trong phòng chìm vào trầm mặc.

“Quận Vương... Có muốn dùng chút gì không?” Nội thị vừa cẩn thận hỏi, vừa quỳ lết đến bên cạnh lò sưởi lấy nước ấm đến.

“Các người lui xuống trước.” Chợt Văn Quận Vương nói.

Ba người sững sờ, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng hành lễ, quay người rời khỏi, nội thị đi trước, Cố Thập Bát Nương thứ hai, nam nhân trung niên đi cuối cùng.

“Cố Tương ở lại một chút.” Văn Quận Vương lại nói.

Ba người càng sững sờ. Cố Thập Bát Nương hơi chần chờ rồi lên tiếng dạ, quay trở về chỗ cũ quỳ một lần nữa, nhìn nam nhân trung niên và nội thị ra ngoài.

Bên trong phòng có đèn ấm lò, biến ngày thu trong phòng thành vô cùng ấm áp.

Trên chán Cố Thập Bát Nương đỏ đầy mồ hôi, trong lòng các ý định lướt qua thật nhanh lại thấy Văn Quận Vương chậm chạp không đặt câu hỏi.

“Đã nghĩ kỹ nên nói gì chưa?” Hình như thật lâu sau, mới nghe Văn Quận Vương đang ngồi phía trước, lạnh nhạt nói.

Tất nhiên ý của hần là muốn xem lần này nàng làm sao rút lui an toàn... Đợi đến lúc tay vịn ở đầu gối của Cố Thập Bát Nương hơi cứng đờ, mới chịu mở miệng nói chuyện.

“Mang nước lại đây.” Văn Quận Vương lại hỏi, một tay chống toàn thân ngồi dậy.

Cố Thập Bát Nương ngẩng ra, vội lên tiếng dạ, cẩn thận cầm ấm đồng trên lò, lấy nước ấm làm nóng ly trà, sau đó rót nước, hai tay bưng ly, cúi đầu đi đến cạnh giường, quỳ xuống.

Văn Quận Vương tựa vào gối mềm, hơi chần chờ một lúc, mới nhận lấy, tay của hần hơi run rẩy làm rơi một giọt nước lên áo ngủ bằng gấm.

Cố Thập Bát Nương nhìn giọt nước kia, chỉ cảm thấy hết hồn hết vía.

“Không thể tìm thái y xem bệnh à...?” Nàng nhin không được ngẩng đầu lên hỏi.

Nếu bị bệnh, Thái Y Viện tập hợp những đại phu đứng đầu cả nước chính là để cho những hoàng thất quý tộc như hần sử dụng, làm sao mà đã bệnh thành thế rồi mà còn trốn không để người khác biết?

“Không phải là không thể...” Văn Quận Vương lạnh nhạt uống một ngụm nước, chậm rãi nói: “Mà đã xem rồi...”

Thái Y đều không chữa được?

“Là bệnh gì?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Văn Quận Vương đưa tách trà tới, nàng vươn tay nhận lấy.

“Không có bệnh.” Văn Quận Vương nhìn nàng, thanh thanh lãnh lãnh đáp.

Chỉ độc vô hình, chỉ bệnh vô dạng. (loại độc độc nhất là độc không thấy được, bệnh nặng nhất là loại bệnh không biết tên.”

Do bản thân Lưu Công và chính mình tự thể nghiệm, Cố Thập Bát Nương hiểu rất rõ chuyện này, sắc mặt của nàng càng khó nhìn, Thái Y Viện cũng không nhìn ra bệnh...

“Nếu nói ta bị bệnh, thật ra do mới sinh ra thân thể đã yếu ớt, lúc lớn lại không nghỉ ngơi đầy đủ, cũng không có gì đáng ngại, chỉ là những năm trước đây vì ngoài ý muốn...” Văn Quận Vương dời ánh mắt khỏi người nàng, tựa đầu vào gối mềm, hai chữ ngoài ý muốn thoát ra từ khóe miệng mang theo sự lạnh lẽo: “Đến bệnh cũ tái phát, khắp nơi tìm kiếm danh y, uống thử mọi loại thuốc...”

“Kết quả thế nào?” Cố Thập Bát Nương quỳ thẳng người, lại hỏi tới.

Văn Quận Vương nhìn nàng cười: “Kết quả, càng ngày lại càng thích ngủ, cho đến khi ngủ luôn không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Hắn đang cười nhưng Cố Thập Bát Nương lại cảm thấy rùng mình.

“Nhưng mà nếu ta đã đi được đến bước này, quyết không thể chỉ vì vậy mà buông tay, cho dù là chết cũng phải chết ở đây...” Hắn nhìn qua nàng, ánh mắt như có điện: “Cho nên, ngươi có hiểu?”

Đối với hoàng thất mà nói, không bao giờ tuyển một người có bệnh làm hoàng tử, một khi tin tức này bị lộ ra ngoài, như vậy tháng sau, người được sắc phong hoàng tử tuyệt đối không phải là hắn.

Cho nên khi đã đi đến được bước này, Văn Quận Vương tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Cho nên bất kỳ cái gì uy hiếp đến bí mật của người này đều phải biến mất...

Cho nên kết quả phải đưa ra lựa chọn là không thể tránh được...

Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh.

“Ta không thể chết được.” Chợt nàng nói.

Văn Quận Vương nhìn nàng, không nói gì.

“Ngài cũng không thể chết.” Cố Thập Bát Nương đón nhận ánh mắt của hắn, bình tĩnh nói.

“Nguyên nhân vẫn là vì ca ca của ngươi...?” Chợt Văn Quận Vương cười hỏi: “Cố Tương, ta nhớ ngươi hiểu rõ, mạng của chúng ta đều nằm trong tay của chính mình, không liên quan gì đến người khác.”

Hắn nói những lời này làm trong lòng Cố Thập Bát Nương giật mình, có suy nghĩ cần phân tích lại nhưng mà bây giờ không thể để ý đến nó.

“Cho nên ta muốn vì chính mình tranh thủ một lần. Quận Vương, tại sao ngài lại cứ như vậy mà buông tha?” Nàng nói: “Nhất định sẽ có cách...”

“Có cách gì?” Văn Quận Vương cười hỏi.

Cố Thập Bát Nương cắn môi không nói, không có cách nào... Thái y đã không chữa ra bệnh, bây giờ lại không thể giống chống khua chiêng tìm đại phu chữa trị... Chỉ có thể ngồi chờ chết...

“Chẳng lẽ vị trí hoàng tử kia còn quan trọng hơn cả tính mạng?” Nàng nhìn không được hỏi.[QR2][diendanlequydon]

“Ngươi thử nói xem?” Văn Quận Vương hỏi ngược lại.

“Ta cảm thấy mạng quan trọng hơn, không có mạng tất cả đều không có ý nghĩa.” Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn hắn nói.

“Vậy ở đại hội được ngươi cho thuốc vào trong nồi thuốc của người kia, chuyện đó có nghĩa là gì?” Văn Quận Vương nhìn nàng cười nhạt.

“Ta...” Cố Thập Bát Nương có chút cứng họng.

“Mạng rất quan trọng nhưng người sống một đời, cũng không phải vì mạng mà sống.” Văn Quận Vương hơi ngẩng đầu dựa về phía sau, hình như có hơi mệt mỏi, nhắm mắt lại: “Pháo hoa muốn chính là tỏa sáng trong nháy mắt, ngươi có dám nói nó không có ý nghĩa gì?”

Đó chính là người chi vì vô cùng quật cường, vô cùng tự phụ mà được sinh ra, đây là người dù có chết cũng vẫn muốn mình tỏa sáng, hẳn tuyệt đối không buông tha cho việc dồn hết sức lực lấy được địa vị, sau đó dùng thái độ cô đơn tịch liêu mà sống.

Hoặc có thể nói, con đường hắn đi nhất định chỉ có tiến lên phía trước chứ không thể lùi lại, một khi lùi lại sẽ có người đâm chết ngay lập tức, đừng mơ tưởng có thời gian nghỉ ngơi lấy sức tìm cơ hội lần sau.

Nước mắt của Cố Thập Bát Nương từ từ rơi xuống.

“Nhưng tại sao chúng ta phải chết...” Nàng thì thầm nói: “Trời mùa đông giá rét, vạn vật khô héo, trốn được nhất thời nhưng đời này tránh không khỏi số mạng côn trùng... Tránh không khỏi... Tránh không khỏi...”

Sắc mặt của nàng trắng bệch, giống như không còn hơi sức để khóc.

“Ngươi đi đi...” Văn Quận Vương lạnh nhạt nói, nhắm hai mắt, lấy một vật ở dưới gối ra: “Cầm đưa cho Dương đại nhân.”

Cố Thập Bát Nương tiếp nhận vật đó, không nhìn cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn nàng thất hồn lạc phách đi ra, nội thị sợ hết hồn, nghĩ rằng Văn Quận Vương có chuyện gì bất trắc, vội vàng vọt vào nhìn.

“Ngũ...” Hắn quay lại rất nhanh, không thể nói giọng điệu có phần nhẹ nhõm, vẻ mặt vừa muốn khóc lại muốn cười.

Lúc này nam nhân trung niên mới nhẹ nhàng thở ra, lại thờ dãi, nhìn Cố Thập Bát Nương hừ lạnh.

Từ lần tiếp xúc đó, theo bản năng ông không đối đãi với cô nương này giống như một tiểu cô nương, ông chắc chắn chính nàng cũng biết lần này mình phải chết là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.

Chỉ có người đã chết mới là người ngậm miệng chặt nhất.

“Vốn nghĩ rằng ngươi là ngoại lệ, không giống những người khác, đúng là thiên hạ này có ai mà không sợ chết, xem ngươi sợ đến như vậy...” Ông giễu cợt nói.

Nghĩ đến chuyện lần này đưa Cố Thập Bát Nương đến thật là một hành động hoang đường, không khỏi vô cùng tức giận, vừa hận chính mình cũng hận Cố Thập Bát Nương.

Nhất định vì yêu nữ này nói lời nguyện rủa nên mới có tai nạn hôm nay...

“Đi theo ta, lão phu tiễn ngươi một đoạn đường, cũng coi như là may mắn của ngươi.” Nam nhân trung niên lạnh lùng nói.

“Cố Nương Tử, Quận Vương của chúng ta đối với ngươi...” Nội thị ở bên cạnh vừa nhẹ nhàng lau nước mắt vừa nói nhỏ: “... Tận trung vì Quận Vương chính là vinh hạnh của nô tài chúng ta...”

Cố Thập Bát Nương chẳng quan tâm đến lời nói của bọn họ, nàng chỉ cảm thấy thật sự rất mệt mỏi, đã như vậy, cũng được, ít nhất nàng sẽ không mang danh nhục nhã là khí phụ (người bị chồng bỏ) mà chết, ít nhất ca ca và mẫu thân chết vì bệnh dịch cũng có thể coi là chết bình bình thân thân.

Số mạng thế này cũng là bất đắc dĩ chứ? Cuối cùng cả nhà bọn họ cũng không nhảy vào cùng một cái hố định mệnh nữa, lần đánh cuộc này vốn dĩ cũng không công bằng như vậy bọn họ thua cũng không quá thảm.

Cố Thập Bát Nương hít sâu một hơi, mỉm cười, lúc này mới phát hiện trong tay còn một vật liền ném qua.

“Chủ tử đưa cho ngươi.” Nàng nói, lời nói có vài phần khinh thường: “Chúc các ngươi sống chết có nhau, kiếp sau đoàn tụ.”

Mặc kệ những người này có bao nhiêu bất đắc dĩ, là người vô tội, nàng không có lí do phải mang ơn của bọn họ.

“Chết đến nơi rồi mà còn nhanh miệng.” Lòng này nam nhân trung niên dựng thẳng, vừa quát vừa bắt lấy.

Đây là một túi gấm màu vàng, ông lưỡng lự, đồ ra một khối kim bài vuông vắn, phía trên có ghi một chữ triện thật lớn.

Xá.

“Chuyện này... Chuyện này...” Nam nhân trung niên kinh ngạc thất thanh, thế nào lại là lệnh bài miễn tử? Chẳng lẽ Quận Vương muốn để cô nương này đi?

“Chuyện gì?” Cố Thập Bát Nương bị sự kinh ngạc luống cuống của ông làm chú ý, không hiểu hỏi.

“Ngươi... Cái này có phải do ngươi trộm lấy không?” Nam nhân trung niên cắn răng hỏi.

“Ta trộm?” Cố Thập Bát Nương vừa bực mình vừa buồn cười.

Nội thị cũng đi qua nhìn: “A, đây là lệnh bài miễn tử...”

Trên mặt hắn cũng vô cùng kinh ngạc nhưng chợt lau nước mắt, cất giọng êm ái nói: “Ta biết ngay Quận Vương của chúng ta là một người đa tình (giàu tình cảm)...”

Hắn bước lên mấy bước, nghiêm túc nhìn Cố Thập Bát Nương nói: “Cô nương tốt, Quận Vương đối đãi với người như vậy, tương lai cũng không thể phụ tình phụ nghĩa với ngài ấy, ngộ nhớ sau này... Lúc đó người... người cần phải... Lão nô sẽ sắp xếp mọi chuyện phía sau cho người...”

Dù sao Quận Vương vẫn đang ở đây, những lời nói như tuần táng hắn cũng không thể nó ra miệng chỉ có thể nói đến đây thì dừng.

Hắn đang thao thao nói cái gì vậy? Cố Thập Bát Nương nhú mày nhìn vào khối lệnh bài trong tay nam nhân trung niên đang tái xanh mặt kia.

“Ý là ... Ta không phải chết?” Nàng thử thăm dò.

Khuôn mặt nam nhân trung niên trở nên cứng ngắt, tuy bắt đắc dĩ nhưng không thể làm gì hơn, khắc ra một từ từ trong kẽ răng.

Lấy được xác nhận, ánh mắt Cố Thập Bát Nương không khỏi nhìn về đằng sau giá sách, trong lòng phức tạp khó tả.

Sao hắn lại muốn để cho mình đi?

Hắn có thể tin tưởng mình sẽ giữ bí mật sao?

Trong đầu xẹt qua đủ loại suy nghĩ, cuối cùng cũng dừng ở hình ảnh lúc ở học đường huyện Tiên Nhân, người học trò thanh lãnh (thanh cao lạnh nhạt) đó chậm chạp đi tới.

Hoảng sợ phát hiện, mặc kệ là mình hay là ca ca cũng chỉ gặp vị Văn Quận Vương này vài lần nhưng những lúc nguy cấp nhà, mặc kệ là do bắt đắc dĩ hay không nói rõ lợi ích liên quan, cuối cùng hắn đều rat ay giúp đỡ, kéo mạng bọn họ trở về từ trong nguy hiểm.

Nước mắt Cố Thập Bát Nương lại rơi, nàng quỳ xuống nặng nề khấu đầu.

Xe ngựa dừng ở đầu ngõ Cổ gia.

“Tốt nhất người nên ngâm chặt miệng, nếu không cả nhà các người...” Nam nhân trung niên lạnh lùng nói nhỏ.

“Ngu xuẩn...” Cố Thập Bát Nương nhú mày nhìn hắn, lạnh lùng ném ra hai chữ.

Kể từ khi lọt lòng, đây là lần đầu tiên nam nhân trung niên bị người khác mắng là ngu xuẩn, còn là một cô nương đậu khấu (ý nói nhỏ như hạt đậu), sắc mặt hắn tái xanh ngay lập tức: “Thật to gan!”

“Đừng la, để người khác phát hiện, đó cũng không phải là lỗi của ta.” Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt liếc hắn, đứng dậy xuống xe.

Xe ngựa lách mấy cái, một âm thanh phát ra rất nhanh đã rời khỏi.

Cửa nhà Cổ gia khép chặt, Cố Thập Bát Nương đứng ngoài cửa thở dài, mọi chuyện đêm đó xảy ra vội càng, nhất định Linh Bảo bị dọa sợ.

Nhìn thấy nàng trở lại, tất cả mọi người đều sợ ngáy người.

“Có một đại gia cần dùng thuốc gấp, cho nên thủ đoạn có hơi...” Cố Thập Bát Nương giải thích đơn giản hành tung của mình cho hạ nhân đang vây xung quanh.

Trước khi trở lại, hai tên lỗ mãng ngu xuẩn kia đã cho nàng thay đổi y phục, hơn nữa trời đã lạnh, mặc áo cổ cao che dấu vết thương ở cổ.

Trừ sắc mặt hơi tiêu tụy thật đúng là không nhìn ra điều gì khác thường.

“Làm gì có ai mời người như vậy, quả thực đây chính là bất cóc...”

“Vậy thì có biện pháp gì, những người kia đều là quý nhân, làm việc luôn phách lối...”

“Đúng vậy, ta nghe nói có lão đại phu nổi danh, còn bị người ta quán trong chẩn khiêng đi chẩn bệnh đó...”

Bọn hạ nhân thở phào nhẹ nhõm, làm điều chế được dù có nhiều tiền đi nữa cũng không thể thay đổi được thân phận thấp kém của mình, mọi thảo luận đều ngừng lại.

“Linh Bảo đâu?” Cố Thập Bát Nương vẫn không thấy Linh Bảo, cho rằng nàng bị hù dọa, bệnh phải nằm trên giường, vội hỏi.

“Linh Bảo cô nương và Bành đại phu ra ngoài tìm tiểu thư...” Hạ nhân đáp.

Còn chưa dứt lời đã nghe bên ngoài có tiếng ồn ào.

“Có phải là Linh Bảo trở về không?” Cổ Thập Bát Nương cười nói.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Hai gia đình gần như lẫn một vòng tiến vào: “Phu nhân và thiếu gia trở lại...”[QR2][diendanlequydon]

Cái gì? Cổ Thập Bát Nương không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Không sợ

Edit:mttrang

Truyện chỉ đăng tại Diễn Đàn.

“Thập Bát Nương...”

“Muội muội...”

Với tiếng gọi thân thuộc, Tào thị và Cổ Hải theo người hầu tiến vào.

Cổ Thập Bát Nương cảm thấy như mình đang nằm mơ, tầm mắt của nàng nhìn chăm chăm hai người, Tào thị có chút đầy đà hơn một năm trước, Cổ Hải vẫn gầy như trước, nhưng thần thái trên khuôn mặt càng thêm trầm ổn, những phong trần mệt mỏi không làm mất đi cảm giác thân thuộc của người thân.

Bọn họ trở lại thật rồi.

“Con còn tưởng...con còn tưởng là...” Cổ Thập Bát Nương nhào vào lòng Tào thị, ôm chặt lấy mẫu thân mà khóc lớn.

“Nguyên lai là chuyện này...”

Sau khi bình tĩnh trở lại, ba người một nhà mới ngồi xuống, Cổ Hải và Tào thị không khỏi nở nụ cười khi nghe rõ ngọn nguồn, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Còn tưởng rằng Cổ Thập Bát Nương chịu ủy khuất gì...

“Lúc dịch bệnh bùng phát chúng ta đã rời Nam Chương rồi.” Cổ Hải cười nói.

“Trên đường nương bị bệnh, nên phải dừng chân...” Tào thị cũng chen vào, “Kì thật cũng không có gì đáng ngại, chỉ là đại ca ngại quá cẩn thận...”

“Hơn nữa tin tức bệnh dịch truyền đi, nhiều tuyến đường đã bị phong kín, tin tức không gửi đi được, phải đi mấy đường vòng, cũng may gặp được Linh Nguyên...” Cổ Hải nói, nhìn trên khuôn mặt đau khổ của muội muội, không khỏi áy náy, “Là ca ca không tốt, khiến muội muội lo lắng rồi.”

Cổ Thập Bát Nương lắc đầu cười.

“Tiểu thư...” Linh Bảo từ bên ngoài chạy vào, Bành Nhất Châm theo phía sau, bọn họ vừa nghe tin từ hạ nhân, vừa mừng vừa lo.

Linh Bảo nhào vào lòng Cổ Thập Bát Nương, vẫn chưa kịp khóc to, đã bị Cổ Thập Bát Nương hung hãn nhéo bên hông một cái.

Linh Bảo lập tức hiểu ngay, nước mắt muốn trào ra phải nuốt ngược trở vào, Bành Nhất Châm cũng nhận được ánh mắt ý tứ của Cổ Thập Bát Nương, cường chế lời nói muốn ra khỏi cổ.

“Phu nhân, thiếu gia...” Linh Bảo quay đầu lại thì lễ với hai người, “Mọi người trở lại...”

Một ngày một đêm, Linh Bảo giống như lạc vào địa ngục, không nghĩ đến đảo mắt một cái ba người bọn họ đã xuất hiện trở lại, giống như trên bảo bị mất đột nhiên tìm được, trước khổ sau sướng, vô cùng mừng rỡ, nàng quý gối nhích qua bên ôm lấy Tào thị cuối cùng có thể khóc lớn thoải mái.

Tào thị cho là nàng lo lắng mình bị nhiễm bệnh dịch, ôm vào lòng an ủi một phen.

Tầm mắt Cổ Hải đảo qua trên mặt ba người, chân mày hơi nhíu lại.

Khách sáo mấy câu, Tào thị vì đi đường mệt mỏi nên đã được Linh Bảo cùng với mấy ma ma hầu hạ vào trong nghỉ ngơi, Bành Nhất Châm mặc dù có

một bụng câu hỏi, nhưng ngại Cổ Hải ở đây, nên cũng đành nhìn xuống, cáo từ.

Cổ Hải đứng dậy tiễn ông, bị Bành Nhất Châm sổng chết ngăn lại.

“Như vậy sao được, người hiện tại đã là Quan gia...” Bành Nhất Châm nói.

“Ta tiễn ông, ta không phải quan gia...” Cổ Thập Bát Nương cười nói.

Hai người trao đổi ánh mắt với nhau, Cổ Hải ở một bên không thấy được, mỉm cười, quả thật cũng không ra tiễn.

Vừa ra khỏi phòng khách, Bành Nhất Châm liền gấp rút muốn hỏi.

Cổ Thập Bát Nương đưa tay ngăn ông lại, “Con vẫn ổn, con không sao, Bành đại thúc, người yên tâm”

Về mặt của nàng nghiêm túc, nói rõ từng chữ.

Bành Nhất Châm ngăn người nhìn nàng, liên tục gật đầu, “Hảo, không sao là tốt rồi.” Chợt nhìn Cổ Thập Bát Nương ân cần nói, “Nếu như có việc, Thập Bát Nương con cứ việc nói ra.”

“Nếu nói nhân sinh như chiến trường, con Cổ Thập Bát Nương đứng phía trước nghênh chiến, phía sau lưng chỉ dám đưa cho vài người, Bành đại thúc chính là một trong số đó.” Cổ Thập Bát Nương trình trọng đáp.

Tầm mắt hai người đối diện nhau, cũng không nói thêm gì nữa.

Bành Nhất Châm chấp tay cáo từ.

“Bành đại thúc.” Cổ Thập Bát Nương theo bản năng gọi ông lại, lời nói bên môi lại chần chừ.

“Cháu gái, con có gì cứ nói...” Bành Nhất Châm xoay người cười nói.

Cổ Thập Bát Nương nhìn ông, sóng gió trong lòng cuộn trào, y thuật của Bành Nhất Châm cuối cùng là thế nào, từ sau khi biết Thẩm An Lâm giả tàn tật đến giờ, nàng không có bất kì căn cứ nào nữa.

Thần y...Chữa khỏi một người vốn dĩ không có bệnh, tại sao được xưng là thần y?

Bành Nhất Châm bị nàng nhìn chăm chú đến mức ngạc nhiên, “Thập Bát Nương?”

“Bành đại thúc...” Cổ Thập Bát Nương ngập ngừng, chần chừ một lát, chậm rãi nói, “Thúc có nghe qua một loại bệnh thích ngủ không?”

“Thích ngủ?” Bành Nhất Châm nhíu mày, “Có loại bệnh này sao?”

Ông ấy không biết...trên mặt Cổ Thập Bát Nương hiện lên một tia âm đạm, thái y cũng nói xem không được là bệnh gì.

“Không có việc gì, con nghe người ta nói nên tùy tiện hỏi thử thôi, có chút tò mò, thích ngủ không lẽ cũng coi là bệnh...” Nàng lấy lại tinh thần, che dấu âm đạm trong đôi mắt, cười nói.

Bành Nhất Châm ừm một tiếng, nhíu mày đưa mắt nhìn Cổ Thập Bát Nương một cái, không nói thêm gì, cáo từ mà đi.

Đứng ngoài đại môn, Cổ Thập Bát Nương không khỏi hướng mắt về phía phủ Văn Quận vương, chỉ cảm thấy trong lòng rối như tơ, thật sự không cứu được sao...

Nhưng mà, ca ca và nương đã trở lại? Chẳng lẽ không phải chết do bệnh dịch? Mà còn cái chết khác đang đợi họ sao?

Cổ Thập Bát Nương xoay người bước vào, gặp Cổ Hải đang khoanh tay đứng dưới mái hiên.

Năm đó ở Tiên Nhân huyện huynh ấy còn là một thiếu niên bướng bỉnh, hiện giờ đã mất đi mấy phần ngây ngô, dáng người cũng đã cao lớn hơn, khí chất trầm ổn, ẩn ẩn còn có nét từng trải của những ngày tháng lịch lãm(rèn luyện) bên ngoài biên giới.

Cổ Thập Bát Nương dừng bước, ngẩng đầu nhìn Cổ Hải, Cổ Hải cũng nhìn nàng, hơn nữa còn nở một nụ cười trong lành, bỗng một giọt lệ trên khóe mắt nàng rơi xuống.

Ban đêm, bên trong thư phòng, hai huynh muội bọn họ chăm thêm đèn cho sáng.

Cổ Thập Bát Nương cẩn thận kể lại một phen sự tình, đương nhiên, bỏ qua lúc nàng vì thuyết phục Văn Quận vương cứu Cổ Hải nên đã nói ra những lời tiên đoán, cùng với việc uy hiếp cùng chết này, chỉ nói tại sao biết được tin tức bệnh dịch, lại đột nhiên bị bắt đến phủ Văn Quận vương hỏi về thuốc, sau đó đem những suy đoán về vận mệnh của mình nói ra.

“Thì ra là thế, trách không được muội gặp lại ta và mẫu thân lại có phản ứng lớn như thế...” Cổ Hải giật mình, nhẹ nhàng thở dài, nhìn đầy mắt Cổ Thập

Bát Nương đầy tơ máu thất hồn lạc phách.

“Ca ca..” Nước mắt Cố Thập Bát Nương lại một lần nữa rơi xuống, cơ hồ cắn nát môi dưới, giọng nói mang theo một tia tuyệt vọng lẫn uất hận, “Chúng ta thật sự không thoát được vận mệnh sao? Vì cái gì muốn chúng ta nhất định phải chết...”

Cố Hải nhìn nàng, sắc mặt nghiêm túc, chột lác đầu.

“Thập Bát Nương, ta nghĩ muội, lại sai lầm rồi.” hắn chậm rãi nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, có chút khó hiểu.

Ánh mắt Cố Hải dịu dàng như ngọc, nhưng lại sáng ngời như những vì sao.

“Thập Bát Nương, muội thật sự chưa buông thả..” Hắn nhẹ giọng nói.

“Thập Bát Nương, muội đã buông xuống thù hận, nhưng lại không buông thả lo sợ...”

“Muội sợ hãi, sợ hãi mọi thứ, muội đã luôn như thế, sợ phiền phức, thậm chí sợ cả bản thân mình...”

Cố Thập Bát Nương như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Cố Hải, cảm xúc thay đổi liên tục.

“Muội..không có sợ...” Nàng khô khốc trả lời.

Cố Hải đến gần nàng, hơi khom người nắm lấy đôi vai nàng, nhìn vào trong mắt.

“Thập Bát Nương, muội chất vấn tộc trưởng, mắng chửi tỷ muội, tham gia tranh đấu được sự, người khác phạm đến muội một bước, muội đáp trả lại hấn gấp bội, muội gây sự hùng hổ...” Cố Hải nhỏ giọng, ngưng một chút, “Thật ra, đây chính là vì muội sợ hãi, cho nên ép buộc bản thân không được sợ, mà không phải thật sự trong tâm không sợ nên không sợ...”

Cố Thập Bát Nương vì một chữ sợ của Cố Hải quán lấy có chút xây ầm, những suy nghĩ vây lấy nàng không thôi, từng chút từng chút ngẫm nghĩ những lời nói này.

Nàng..sợ hãi sao? Đúng vậy, thì ra nàng ngày đêm mất ăn mất ngủ, bên ngoài giương cung bạt kiếm, đều là vì sợ hãi.

Sợ người khác khi dễ, sợ người ta phụ mình, sợ người ta hại mình, sợ bọn họ lại chết đi một lần nữa...

“Thập Bát Nương, ta nhớ rõ ta đã từng nói với muội, kì thật không phải vận mệnh quyết định chúng ta, mà chúng ta quyết định vận mệnh của chính mình.” Cố Hải nửa ngồi nửa quỳ, nhìn vào mắt nàng, “Muội nói rằng vận mệnh an bài đưa chúng ta vào hiểm cảnh, giống như lúc ta bị bắt vào ngục, rõ ràng đó là lựa chọn của bản thân ta, bản thân ta gây ra, mới nhận lấy hậu quả đó, không phải là người nào hay một thế lực bên ngoài nào bức ta như vậy...”

Những lời này quả thật Cố Hải đã nói qua, nhưng Cố Thập Bát Nương vẫn không để trong lòng.

“Đúng vậy, đúng là vận mệnh đã sắp đặt như vậy..” Nàng thì thào nói.

“Không phải.” Giọng nói Cố Hải nhẹ nhàng nhưng lại tràn đầy kiên định, mang theo một sự thuyết phục, “Không phải như vậy, từ lúc muội tỉnh lại một khắc kia, nó đã thay đổi. Hay nói cách khác, muội có thể tỉnh lại, chính là vận mệnh đã được đổi rồi...Thập Bát Nương, nó đã thay đổi rồi, muội có thể buông xuống được rồi..”

Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Hải, vẻ mặt biến hóa không ngừng, ánh mắt chột sáng lên.

Buông xuống, buông xuống.

“Thập Bát Nương, một kiếp nhân sinh, trắc trở vô số, biến hóa khó lường, từ xưa đến nay không có con đường nào bằng phẳng thuận buồm xuôi gió, con đường chúng ta đi tới, khó tránh khỏi gặp phải khó khăn, thậm chí nguy hiểm, nếu là ai cũng không thể tránh khỏi, cũng không phải vận mệnh an bài cho ai, nhưng nếu đã bước đi, đừng suy nghĩ nhiều, gặp đường tốt, cũng sẽ gặp những con đường gập ghềnh, không có gì phải sợ...” Cố Hải vỗ nhẹ vai nàng, “Thập Bát Nương, chúng ta không sợ phải sống hay phải chết, muội cũng đã từng nói “Tân tâm kiệt lực, tuy viết vị học, từ tất gọi là học.”(*)”

(*) ở đây bạn Chang đã giải thích ở các chương trước, có nghĩa là tận tâm tận lực làm hết sức mình, dù kết quả ra sao đó cũng chính thành quả từ những cố gắng của mình, “Không học cũng là học.”

Cố Thập Bát Nương dựa vào ghế, im lặng thật lâu.

“Đúng, ca ca, huynh nói không sai...” Nàng chậm rãi nói, cười khổ một tiếng, “Muội sợ hãi, muội vẫn luôn sợ hãi, rất sợ..Muội sợ còn sống, lại sợ chết, muội luôn tâm tâm niệm niệm chống lại vận mệnh, muội nếu như không sợ nó, cần gì phải chống đối nó, muội bình thản mà sống, sống một cách thoải mái, cần gì phải đối kháng một thứ vốn dĩ không tồn tại..”

Nói xong nàng cười tự giễu, “Thì ra ta chỉ buông người khác, còn chính mình thì chưa..”

“Ừm, cho nên, muội nói thật cho ca ca, trước khi gặp lại ca ca và mẫu thân, muội đã nản lòng thoái chí, tình ngòi chờ vận mệnh an bài hả?” Cố Hải cười nói.

Cố Thập Bát Nương cười khổ, “Vốn là muội bị chính mình lừa, tự mình dọa mình đến tay chân cuống cuống, mất đi mình mình.”

“Ra vậy, trong lòng muội không thả, cho nên thời thời khắc khắc đều bị vận mệnh dẫn đi, bị nó giam cầm, như con thú đau khổ.” Cố Hải chỉnh lại y phục, nói, “Thập Bát Nương, ta và mẫu thân đều hi vọng muội được vui vẻ, con người lúc còn sống, không biết bao lâu, trong lòng lúc nào cũng căng thẳng như vậy thì sống có ý nghĩa gì.”

Cố Thập Bát Nương yên lặng suy ngẫm, ngẩng đầu nhìn hán, nói, “Đây mới là ý nghĩa của nhân sinh, không phải vì tồn tại mà sống.”

“Đúng vậy.” Cố Hải cười nói, tay vỗ trán của nàng, “Đúng là ý này, Thập Bát Nương quả nhiên là Thập Bát Nương, nửa điểm liền thông suốt ra ngay..”

“Đây không phải muội nói..” Cố Thập Bát Nương cười khổ, nhỏ giọng thì thào.

Cố Hải không nghe rõ, tay dùng lực vỗ vai Cố Thập Bát Nương, “Nào, muội muội, nói theo ca ca, con mẹ nó vận mệnh cắt đi.”

Cố Thập Bát Nương phì cười, nhìn ca ca.

“Nói đi.” Cố Hải cười nói, đứng dậy, bày ra tư thái ôm trọn sơn hà.

Không sợ sinh, không sợ tử.

Cố Thập Bát Nương cười.

“Hào.” Nàng đứng lên, hơi ngẩn cảm, “Đây là ca ca dạy muội nói...”

“Ta dạy..” Cố Hải cười ha ha, “Con mẹ nó vận mệnh, cắt đi.”

“Con mẹ nó vận mệnh, cắt đi.” Cố Thập Bát Nương chống nạnh cười nói.

Cái Cố Thập Bát Nương ở kiếp trước đã chết rồi, nàng tỉnh lại tại thời điểm này, vận mệnh mới đã bắt đầu, cho nên trong lòng nàng không còn phải khúc mắc.

“Con mẹ nó vận mệnh, cắt đi.” Nàng lại cười ha ha.

Tiếng cười của hai huynh muội xuyên qua song cửa sổ, bay bổng lên trên bầu trời đêm.

“Hào, muội muội không sợ trời không sợ đất của ta đã trở lại.” Cố Hải trêu chọc nàng, “Ta về sau lên rảnh rồi được rồi..”

“Hào, ca ca huynh cứ tranh thủ thời gian, còn lại để cho muội.” Cố Thập Bát Nương thuận thế làm ra một bộ dáng anh hùng hảo hán cười nói.

Cố Hải cười thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của ca ca, Cố Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng chua chua ngọt ngọt, cảm giác có người thân để dựa vào thật tốt.

“Như vậy, muội muội đại nhân có thể nói cho ta biết, muội còn gạt ta điều gì không?” Cố Hải chột cười nói.

“Còn giấu gì ta?” Cố Thập Bát Nương cười hỏi lại.

“Muội cho rằng bộ dáng của Bành đại thúc có thể giấu được sao? Có thể cũng chỉ gạt được nương mà thôi, còn muốn lừa ca ca muội à? Đạo hành còn kém quá..” Cố Hải ra vẻ nghiêm túc nói.

Cố Thập Bát Nương cười ngượng, “Quả thật, ta bị người Văn Quận vương bắt mang đi rất gấp, mà ca cũng biết đây là việc bí mật, cho nên Linh Bảo sợ hãi, ta chỉ có nửa khắc không kịp báo bình an cho họ..”

“Chỉ vậy thôi sao?” Cố Hải bán tín bán nghi.

“Không tin huynh cứ hỏi họ đi.” Cố Thập Bát Nương nói.

Còn về phần nội thị nói về chuyện tuần táng(*)...chân mày nàng hơi nhíu lại.

(*): chôn cùng.

“Thập Bát Nương?” Cố Hải gọi, giọng nói mang theo mấy phần nghi hoặc.

“Muội..” Ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, “Muội không muốn hán như vậy..”

Cố Hải hiệu nàng đang nói đến ai, cũng chợt im lặng.

“Có một số việc không phải chúng ta có thể giải quyết..” Hấn thấp giọng nói.

Chuyện này vượt quá năng lực của bọn họ.

Bóng đêm bao phủ, cơn trùng cũng chìm vào giấc mộng, đất trời một mảnh yên tĩnh.

Cố Thập Bát Nương đi ngủ muộn, lại còn bị xao động bởi cuộc nói chuyện với Cố Hải, bởi vậy lăn lộn mãi, mãi đến sắc trời gần sáng mới buồn ngủ, vừa định chợp mắt, đã bị tiếng gọi của Linh Bảo đánh thức.

“Tiểu thư...” Linh Bảo mang theo vẻ áy náy, nhìn Cố Thập Bát Nương ủ rũ đầy mặt, “Bánh đại thúc xin gặp...”

Cố Thập Bát Nương có chút ngoài ý muốn, “Có việc gì sao?”

Linh Bảo gật đầu, “Nói là muốn gặp tiểu thư..”

“Mời ông ấy vào...” Cố Thập Bát Nương lập tức đứng dậy.

Vừa rửa mặt chải tóc sơ bộ, liền thấy Bành Nhất Châm đã theo Linh Bảo vào, không kịp khách sáo, Bành Nhất Châm liền lấy cốc muốn dùng trà, ăn điểm tâm phải bọn nha hoàn đi chuẩn bị.

“Thập Bát Nương.” Đến lúc này ông mới trịnh trọng nói. “Ta biết loại bệnh này.”

Cố Thập Bát Nương ngăn ra, giương mắt nhìn ông, thấy bộ dáng Bành Nhất Châm cũng là một đêm không ngủ.

“Thật vậy sao?” Nàng kinh hi đứng bật dậy.

“Bất quá, ta chưa từng gặp qua, cũng chưa từng trị, chỉ có trong sách của phụ thân ta có ghi lại.” Bành Nhất Châm chậm rãi nói, “Loại bệnh này, sở dĩ không được ghi chép lại, không được các lang y nhắc đến, bởi vì, nó gần như bất trị..”

Cố Thập Bát Nương chậm chậm ngồi xuống, nàng biết mà, Thái Y viện cũng không biết loại bệnh này...

“Cố nương tử, con có biết vì sao nói là bệnh bất trị không?” Bành Nhất Châm nói tiếp.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu.

“Vì không chỉ trị khó, mà thuốc để chữa cũng khó..” Ông chậm rãi nói, nhìn về Cố Thập Bát Nương, thần sắc hơi kích động.

“Như thế nào là khó?” Cố Thập Bát Nương tò mò hỏi.

“Long Hồ thang.” Bành Nhất Châm đáp.

Long Hồ thang?

Về mặt Cố Thập Bát Nương ngăn ra, nàng chưa từng nghe tên bài thuốc này bao giờ.

“Cần bào chế những loại gì?” Nàng hỏi.

“Ngưu hoàng, ba đậu sương, thạch tín, thần sa, bạch thạch.” Bành Nhất Châm đáp.

Cố Thập Bát Nương không khỏi biến sắc, những thứ này đều là kịch độc.

Trong phòng nhất thời trầm mặc.

“Còn phần trị liệu?” Tựa hồ qua thật lâu, Cố Thập Bát Nương chợt mở miệng hỏi.

Tựa hồ xác minh điều gì, về mặt Bành Nhất Châm càng thêm kích động, hấn hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc dâng trào.

“Thập Bát Nương, quả thật...” Hấn mở miệng nói.

Cố Thập Bát Nương khoát tay, ngắt lời ông.

“Con mua phương pháp trị liệu.” Nàng nhìn ông, về mặt nghiêm túc, “Mời ra giá.”

Bành Nhất Châm giận tím mặt, “Không bán.” Đập bàn đứng lên.

Cố Thập Bát Nương nhìn ông, không nóng không vội, vẻ mặt như cũ.

Lòng ngực Bành Nhất Châm phập phồng kịch liệt, một hồi lâu mới có thể bình ổn tâm trạng, ông đưa ta xoa mặt.

“Thập Bát Nương, đại chất nữ..” Ông hít sâu một hơi, “Ta muốn tiếp chân.”

“Con không biết thúc đang nói gì.” Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt nói.

“Bành Nhất Châm ta không phải là kẻ nguốc, ta cũng biết, Cố Thập Bát Nương con chưa bao giờ nói chuyện vô nghĩa, phạm là chuyện con nói, đều có nguyên nhân.” Bành Nhất Châm đặt hai tay lên bàn, hận không thể uốn cong bàn, cắn răng nói.

“Nói cho con biết biện pháp.” Cố Thập Bát Nương vẫn nhàn nhạt như cũ, nhìn ông nói, “Có đôi khi danh lợi không phải là tất cả, người phải biết điểm dừng...”

Bành Nhất Châm đập bàn, “Cố Thập Bát Nương, con vậy chính là xem thường Bành Nhất Châm ta.”

“Người vì tài mà chết, chìm vì ăn mà chết.” Cố Thập Bát Nương nhìn ông, mang theo một tia trào phúng. “Bành Nhất Châm, con nghĩ thúc không phải người nông cạn như vậy.”

“Ta nhỏ vào.” Bành Nhất Châm không chút khách khí nằng, ông đứng thẳng người, ưỡn ngực nói, ánh mắt nhìn trên dưới Cố Thập Bát Nương, “Cố Thập Bát Nương, ta quả thật nhìn nhầm con, nguyên lai con cũng xem lão Bành ta là kẻ bất tài mà dối đãi”

“Ta nói cho con, cả đời lão Bành này chưa từng sợ qua cái gì.”

“Ta nói cho con, hôm nay ta tới gặp người, chính là muốn nói lời này..” Ông nhìn Cố Thập Bát Nương, chỉnh lại y phục, ngẩng cao đầu, “Cố Thập Bát Nương, lão phu muốn đi chữa bệnh, cần thuốc, con có dám làm hay không?”

Tác giả: Đề cử truyện quốc sắc hương hoa ý thiên trọng, đã hoàn, thích bản hoàn nhanh vào xem! Truyện này nam chính đã định, mọi người không phải xoắn xýt giống ta! Ha ha

Đây là một triều đại xa hoa..

Mọi người đều biết Mẫu Đan, vùng tiền như rác.

Nàng gọi là Mẫu Đan, người như tên, một tay gây trồng mẫu đan hiếm có, chỉ tiếc bị người đời coi là cô đại.

May mà nàng chịu được mưa được gió, chịu được cả giá lạnh ngày đông, nóng bức của ngày hè.

Vì thế, nhân sinh của nàng nhất định phong lưu, diễm lệ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Toại nguyện

Edit: QR2

Khi Bành Nhất Châm nói ra những lời này, trong phòng lâm vào trầm mặc.

Ánh nắng cuối thu xuyên qua song cửa sổ chiếu vào căn phòng, ngoài cửa mơ hồ có âm thanh nói chuyện mơ hồ của mấy nha hoàn đang đi lại, dường như chợt biến mất.[QR2][diendanlequydon]

Cố Thập Bát Nương biết lúc này Linh Bảo đang canh giữ bên ngoài, không cho người khác đến gần.

Nàng nhẹ thở dài.

“Bành đại thúc, chuyện này...” Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu lên nhìn ông, mở miệng muốn nói.

“Trước hết người nói là có dám đi hay không?” Bành Nhất Châm khoanh tay, giọng nói vì kích động mà có hơi đôi giọng.

“Tất nhiên là ta dám...” Cố Thập Bát Nương có chút bất đắc dĩ: “Nhưng mà...”

“Vậy thì không có cái gì gọi là nhưng mà hết.” Bành Nhất Châm nặng nề gật đầu.

Cố Thập Bát Nương trầm mặc một khắc, ngừng đầu lên nhìn ông: “Bành đại thúc, ta hiểu rõ chuyện này đối với thúc là một cơ hội tốt, thành công, thúc sẽ được danh được lợi, có thể dừng bước ở nơi đông đúc nhân tài như ở kinh thành này, nhưng nếu như thất bại...”

Về mặt của nàng nặng nề: “Vậy thì cũng chỉ có một con đường chết, đừng hòng mơ tưởng giữ được núi xanh ngày sau trở lại.”

Bành Nhất Châm cười ha ha, nhìn Cố Thập Bát Nương đầy thâm ý.

“Thập Bát Nương, lão Bành ta không phải người ngu...” Ông nói.

Đột nhiên biến mất, đột nhiên trở về, đột nhiên hỏi thăm bệnh chứng (triệu chứng của bệnh) nhưng cũng không nhiều lời, nếu quả thật có cơ hội thành danh, Bành Nhất Châm tin tưởng nhất định Cố Thập Bát Nương sẽ tiến cử mình, nếu như nàng không thể tiến cử chứng tỏ cơ hội hết sức hung hiểm.

Ai mà không hiểu cầu phú quý trong nguy hiểm, Bành Nhất Châm cảm thấy nếu như mình bỏ qua cơ hội này thì nên dọn dẹp quần áo về quê với phụ mẫu là được rồi, như vậy cả đời ông chỉ là bông hoa trong dòng sông huyện, sau đó ông cũng phải lập lại một lần với nhi tử của ông những lời mà phụ thân ông đã nói, nhi tử à, tương lai làm rạng rỡ tổ tông phải dựa vào con rồi...

Cố Thập Bát Nương nhìn ông: “Vừa thành danh, ngay cả tính mạng thúc cũng không cần ư?”

Bành Nhất Châm cũng chỉ cười một tiếng, nhìn Cố Thập Bát Nương nói: “Thập Bát Nương người sống vì cái gì?”

Cố Thập Bát Nương không nói gì.

“Người nhất định muốn biết phương pháp chữa bệnh của thúc làm gì? Chẳng lẽ cũng vì muốn cảm đi đổi danh tiếng hay sao?” Bành Nhất Châm lại hỏi: “Người xuất thân nhà quan, ngay cả khi dần thân thành thợ điều chế cũng được Lưu Công giúp đỡ, vừa nhập môn đã có danh tiếng, tài nghệ cao siêu, địa vị được tôn sùng, vinh hoa phú quý đã nằm trong tay, tại sao biết rõ là hung hiểm nhưng vẫn định đón đầu tiến lên.”

Cố Thập Bát Nương trầm mặc không nói, tại sao như vậy? Lúc đầu nàng cho rằng số mạng khó thoát khỏi cái chết, chỉ cần cứu được Văn Quận Vương mới có thể nghịch thiên cải mệnh, nhưng thông qua lời nói của Cố Hải, hình như mọi chuyện cũng không phải là như vậy.

Văn Quận Vương đã tha cho nàng một mạng, về chuyện tuần táng mà nội thị kia nói chính là chuyện hậu sự của Văn Quận Vương, một Quận Vương chết đi, giữa bọn họ cũng không có liên quan gì, thứ nhất nàng có địa vị trong giới được, thứ hai có ca ca nàng và đại quan trong tộc Cố Thận An giúp đỡ, chỉ cần nàng không muốn chết, sẽ không có ai làm gì được nàng.

Lần này nàng đã thoát thân ra khỏi vòng xoáy, hoàn toàn không cần phải quan tâm đến nữa, chỉ cần chăm sóc mẫu thân và ca ca, an ổn sống qua ngày là được, tại sao trong lòng nàng luôn có một tảng đá lớn, tại sao theo bản năng nàng vẫn ôm một tia hi vọng, hỏi thăm Bành Nhất Châm có biết chứng bệnh này hay không, tại sao khi thúc ấy nói có biết nàng nhất định muốn biết chữa pháp? Tại sao nàng muốn thử một lần...

“Ta chỉ nghĩ mà thôi.” Nàng lạnh nhạt nói.

“Thật ra thì, diệt nữ à, mặc kệ là vì sao, chúng ta đều giống nhau... Không cam lòng, không muốn nhận thua, chỉ muốn tiến lên phía trước, không muốn lùi bước, đầu óc toàn gân, bướng bỉnh muốn chết...” Bành Nhất Châm ha ha cười nói: “Bằng không lúc đầu ở huyện Tiên Nhân chúng ta không thể nhất kiến như cô*, bắt nhịp với nhau, một kích đánh trúng tên Chu cầu tặc kia...”

*Nhất kiến như cố: vừa gặp đã quen.

Nghe ông nhắc đến chuyện cũ, về mặt Cố Thập Bát Nương dịu đi rất nhiều.

“Thật ra thì sau này vẫn còn cơ hội...” Nàng trầm mặc một lúc, nói nhỏ: “Chỉ cần giữ được mệnh, cơ hội luôn có, nếu như không có mệnh, cái gì cũng mất...”

“Không đúng, Thập Bát Nương, lời này của người sai rồi.” Bành Nhất Châm vẫy bàn tay to, có phần hào phóng, thoải mái: “Chúng ta vĩnh viễn không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên cũng đừng dùng sự không biết làm cái cớ để trốn tránh. Hôm nay chính là hôm nay, ngày mai chính là ngày mai, trước kia thúc cũng thường hay an ủi mình như vậy, hôm nay không kiếm được tiền thì ngày mai sẽ kiếm được tiền, hôm nay không có bệnh nhân, ngày mai sẽ có người có con mất tình huống thường thức tài năng của mình, sau đó thúc cứ yên tâm, thoải mái để cho thời gian của ngày hôm nay cuộn trôi đi, sau đó ngày mai vĩnh viễn vẫn là ngày mai...”

“Thập Bát Nương, cái gọi là ngày mai cũng chỉ là vì trốn tránh ngày hôm nay mà an ủi như vậy, cái đó là lùi bước, là buông tha, như vậy vĩnh viễn cùng không đợi được cơ hội, vĩnh viễn không có ngày mai mà chúng ta mong đợi...” Ông nắm chặt tay thành nắm đấm, mạnh mẽ giọng lên: “Lão tử ta chịu đựng quá đủ việc phải chờ đợi ngày qua ngày thế này rồi, cho nên, cmm, ần nhẫn chờ vận sức để phát động, lão tử tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào trước mắt, lão tử không muốn đợi cơ hội đến tìm, lão tử muốn điều khiển cơ hội.”

Cố Thập Bát Nương kinh ngạc nhìn ông, nhìn khuôn mặt thô ráp của Bành Nhất Châm nở ra nụ cười sáng chói.

Người nam tử trung niên tùy tiện, nóng nảy này cũng có nội tâm thật tinh tế như vậy.

Nàng không khỏi cười rộ lên.

“Thập Bát Nương, người nói người có dám hay không dám?” Sau khi khích lệ, Bành Nhất Châm nghiêm trang hỏi.

Cố Thập Bát Nương nhìn ông, trước mặt hiện lên hình ảnh Văn Quận Vương đứng thẳng người, chấp tay sau lưng, dáng vẻ ấy thật cô đơn lẻ loi, trên đời này có người lo lắng đến sự sống chết của hân sao? Chỉ bởi vì sự sống chết của hân mà lo lắng? Không phải bởi vì thân phận và địa vị của hân?

“Dám” Nàng chậm rãi nói một chữ.[QR2][diendanlequydon]

“Vậy lần này chúng ta cùng chơi một ván lớn.” Bành Nhất Châm vỗ mạnh lên bàn, nói.

Cuối cùng Cố Thập Bát Nương cũng gật đầu nói: “Được.”

Khuôn mặt đang ngưng trọng chợt xuất hiện nụ cười ung dung: “Vậy chúng ta đừng nói đến những chuyện ử rử, nói một chút xem nếu thắng trận này chúng ta có thể nhận được những gì...?”

Nàng vươn tay, bẻ đầu ngón tay: “Một, thúc có cơ hội thành danh, hai, hai người chúng ta có tiền thưởng phong phú, ba...”

Nàng nhìn Bành Nhất Châm, trên mặt là nụ cười sâu xa: “Có núi dựa vô cùng cường đại, đủ cho ta và thúc lũng đoạn thị trường, mặc kệ mọi thứ, tiêu giao thiên hạ...”

Bành Nhất Châm cười ha ha: “Được, vì viễn cảnh đó cũng đủ để chúng ta đánh cuộc một lần.”

“Được, vậy thì mang toàn bộ tài sản ra đặt cược, chúng ta chơi một ván lớn.” Cố Thập Bát Nương đứng dậy, mỉm cười nói.

Hai người nhìn nhau cùng cười, chỉ cảm thấy vô cùng hăng hái.

“Tiểu thư...” Giọng nói rụt rè của Linh Bảo truyền đến.

Hai người cùng quay lại nhìn, thấy Cố Hải đang đứng xuôi tay ở cửa, màn sa mỏng thêu hoa che đi ánh mắt huỳnh ỷ.

“Ca ca...”

“Thiếu gia...”

Lập tức sắc mặt hai người có chút khó coi, trong lòng thấp thỏm không yên, không biết huỳnh ỷ nghe được bao nhiêu...

Giằng co một lúc, Cố Hải xoay người đi ra ngoài.

“Thập Bát Nương...” Về mặt Bành Nhất Châm tự trách, là do ông lựa chọn trước, không thể nghi ngờ chuyện này là lỗi kéo người khác nhảy vào hố lửa, đổi lại là người thân của bất cứ nhà nào khác, đều sẽ cảm thấy đau lòng ông ra khỏi nhà cũng không quá đáng một chút nào.

“Không có việc gì.” Cố Thập Bát Nương cười trấn an ông: “Thúc về chuẩn bị đi...” Hơi chần chờ nói: “Suy nghĩ lại cho tốt, nếu như... quyết định như thế thì chờ ở tiệm thuốc của thúc.”

Bành Nhất Châm cười ha ha, chấp tay với nàng rồi xoay người bước đi.

Thập Bát Nương nhìn bóng lưng ông rời đi một lúc rồi cất bước đuổi theo phương hướng Cố Hải rời đi.

Cố Hải đứng không xa gần cây hoa quế.

“Ca ca...” Cố Thập Bát Nương đứng sau lưng, suy nghĩ không biết nên nói thế nào.

Cố Hải xoay người, lắc đầu với nàng.

“Thập Bát Nương, thật xin lỗi...” Chợt Cố Hải nói, đôi mắt đã ửng hồng.

Thập Bát Nương có hơi khó hiểu, những lời này đáng lẽ nàng nên nói mới đúng.

“Thập Bát Nương, huynh mới biết...” Giọng nói Cố Hải khàn khàn: “Huynh mới biết, năm ngoái lúc huynh bị giam, muối và mẫu thân... Muối và mẫu thân trải qua thế nào...”

Cuối cùng lời của hân cũng không nói được nữa, vươn tay ôm Cố Thập Bát Nương, nước mắt nam nhân chậm rãi rơi xuống.

Khi hân khẳng khái chịu chết vì nghĩa, khi hân vì đạo thiên hạ, khi hân hy sinh vì nghĩa, người thân của hân lại đau khổ khóc ròng, cho đến tận bây giờ hân mới hiểu được, giống như lửa cháy đốt tâm, giống như vạn độc phế cốt, giống như á khẩu thất thanh, không thể kêu, không thể nói, tê tâm liệt phế.

“Muội cứ làm chuyện muội muốn làm, đệ huynh làm việc huynh nên làm...” Cố Hải ôm thật chặt muối muối của mình, nói ra những lời mà lúc ấy muội

muội đã nói với mình.

Lúc bóng đêm bao phủ, Cố Thập Bát Nương đứng bên ngoài phủ Văn Quận Vương.

“Cái gì?” Nghe xong lời người đến báo cáo, lập tức người phụ trách tiếp khách đang ngồi với thể thân trong thư phòng bị luống cuống.

“Hả?” Thể thân của Văn Quận Vương thoáng bất mãn nhìn hấn.

Trong lúc mọi người đang soi mói nhìn hấn, người nam nhân trung niên cung kính thi lễ bồi tội, sau đó mới tiến lên vài bước, nói nhỏ bên tai thể thân mấy câu mới lui ra.

Vừa bước vào mặt thất, sự tức giận của người nam nhân trung niên trào dâng mãnh liệt.

“Cố thị, đây là người tự tìm đường chết.” Hấn nhỏ giọng gầm lên, nộ khí cuồng bạo dường như muốn thổi bay Cố Thập Bát Nương.

“Kêu gào cái gì?” Cố Thập Bát Nương cau mày nhìn hấn, hừ một tiếng.

Không đợi lửa giận của nam nhân trung niên kia bốc lên cao, liền nói: “Bệnh của ngài ấy có thể chữa trị.”

Những lời này giống như những giọt mưa lạnh ngắt trong cơn mưa tầm tã, dập tắt lửa giận của nam nhân trung niên.

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt hấn cổ quái hỏi.

Cố Thập Bát Nương lạnh nhạt nhìn hấn, lặp lại lần nữa.

“Ngươi chán sống rồi hả?” Nam nhân trung niên cười nhạt.

“Dù sao cũng tốt hơn không làm gì chỉ ngồi chờ chết.” Cố Thập Bát Nương trả lời, vẻ mặt thản nhiên.

Nam nhân trung niên chợt có hơi hụt hoi, hấn kinh ngạc nhìn tiểu cô nương trước mắt, thật sự không nghĩ ra lý do gì để nàng nhất định đi tìm cái chết, chẳng lẽ thật sự có biện pháp?

Bởi vì hai lời tiên đoán vô cùng thần kỳ đã lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng người nam nhân này, mặc dù tự nói với bản thân không thể tin nhưng trong tiềm thức hấn vẫn tin, cái cô nương này tạo cho hấn chấn động quá lớn.

Ánh mắt lóe lên, sau khi đấu tranh kịch liệt một lúc cuối cùng nam nhân trung niên cũng thờ ắt ra.

“Cố Nương Tử...” Lần đầu tiên hấn nhìn thẳng vào mắt Cố Thập Bát Nương, vẻ mặt trịnh trọng: “Ta nhớ ngươi biết những chuyện mình làm sẽ có hậu quả gì, đúng không...?”

Cố Thập Bát Nương gật đầu cũng không nói gì.

Nam nhân trung niên nhìn nàng một lúc, cuối cùng gật đầu: “Vậy được rồi, như ngươi mong muốn.

Đêm khuya, khi Quận Vương đi ngủ, cả phủ Quận Vương chìm hoàn toàn vào sự yên tĩnh.

Văn Quận Vương cảm thấy ánh sáng trước mắt mình càng ngày càng sáng, đối với loại cảm giác này hấn đã vô cùng quen thuộc, hấn biết chuyện này chứng tỏ hấn đang tỉnh, loại cảm giác này rất kỳ quái, thậm chí hấn không biết là nên vui hay nên thờ dài.

Có lẽ lần sau sẽ không thể mở mắt ra nữa rồi, có lẽ, như vậy cũng không tồi...

Nhưng bây giờ nếu đã tỉnh thì phải mở mắt ra.

Bên trong phòng, ánh nến nhu hòa cũng không làm cho hấn có cảm giác chói mắt, mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn, tất cả đều an bình như vậy, vẫn an bình như cũ, mặc kệ là lúc hấn tỉnh lại hay lúc đang ngủ, bên ngoài đều không có biến hóa gì, giống như trên đời này chỉ có một mình hấn.

“Quận Vương đã tỉnh rồi?” Giọng nói một nữ nhân vang lên, không gian thuộc về hấn đột nhiên có hơi thở của người lạ.

Cố Thập Bát Nương bước tới mấy bước, quỳ xuống bên cạnh giường, vui mừng nói: “Quận Vương, ngài đã tỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Hỗ trợ

Edit: nnttrang

Ừm, chương này khá là tình, bạn ẻm không đăng hết chương?”>

Khi nội thị dẫn Bành Nhất Châm đến, Cố Thập Bát Nương đã sửa lại gối tựa, đỡ Văn Quận vương ngồi, trên mặt hân hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Cố Thập Bát Nương lui trở lại bên cạnh Bành Nhất Châm, hai người cùng quỳ xuống.

“Ngươi chữa bệnh cho ta sao?” Ánh mắt Văn Quận vương đảo qua người bọn họ, nhàn nhạt hỏi.

“Vâng, tiểu dân cả gan.” Bành Nhất Châm cúi đầu sát mặt đất, thanh âm có chút run rẩy, nhưng lại vô cùng kiên định.

Cố Thập Bát Nương hơi ngẩng đầu, muốn nhìn sắc mặt Văn Quận vương, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn những lời cần nói.

“Tốt lắm.” Văn Quận vương nói.

Bành Nhất Châm cùng Cố Thập Bát Nương có chút lưỡng lự cuống giương mắt nhìn hân, đơn giản vậy thôi sao?

“Bành đại phu, bắt mạch được chưa...” Nội thị lạnh lợi lập tức tiến lên, cười hỏi.

Bành Nhất Châm lúc này mới lấy lại tinh thần, vội nói, “Bắt mạch.”

Văn Quận vương ừm một tiếng, cho phép bọn họ đứng dậy, hỏi đáp ngắn ngủi này dường như đã hao hết khí lực của hân, hai mắt từ từ khép lại.

Ba người tựa hồ nín thở không ai lên tiếng, cẩn thận làm việc của mình.

Đưa tay bắt lấy cổ tay Văn Quận vương, sắc mặt Bành Nhất Châm càng lúc càng khó coi, thật lâu, hân mới buông tay ra.

“Thế nào rồi?” Nội thị vội vàng hỏi, chột mới nhận ra mình thất lễ, cẩn thận đưa mắt nhìn Văn Quận vương.

Văn Quận vương vẫn nhắm mắt như cũ, lưng tựa vào gối, nếu như không phải hai hàng mi khẽ động, giống như đã ngủ thiếp đi.

“Có thể trị không?” Hân chậm rãi hỏi.

Thân hình Bành Nhất Châm khẽ run.

“Tiểu dân cả gan thử một lần.” Bành Nhất Châm cúi đầu đáp.

“Nói vậy chắc có một số việc ngươi đã biết hết rồi.” Văn Quận vương hơi mở mắt ra, tầm mắt đảo qua người Cố Thập Bát Nương.

Lời của hân đương nhiên là nhắc đến những thứ chịu trách nhiệm liên quan.(những công việc của anh í)

Bành Nhất Châm chưa từng có kinh nghiệm giao tiếp với những quý nhân này, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào, chỉ sợ nói không đúng lại liên lụy Cố Thập Bát Nương.

Ông phải nói biết hay là không biết đây?

“Vì vậy, trước giữa tháng chín, ta không thể xảy ra bất kì chuyện gì ngoài ý muốn.” Văn Quận vương cũng không đợi ông trả lời, mà tiếp tục nói, ánh mắt nhìn Bành Nhất Châm, đầy tin tưởng.

Vâng ạ, Bành Nhất Châm vội đáp, “Tiểu dân đã hiểu.”

Văn Quận vương ừm, nhắm mắt lại, không nói thêm gì.

Bành Nhất Châm cẩn thận ngẩng đầu, đánh bạo hỏi, “Vậy thỉnh Quận vương cho phép tiểu dân thi châm cho Quận vương trước, bệnh của Quận vương kéo dài đã lâu, thật là không thể trì hoãn thêm nữa...”

Văn Quận vương ừm một tiếng.

“Thỉnh Quận vương cởi áo...” Bành Nhất Châm cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Cố Thập Bát Nương vội cúi đầu lui ra ngoài, đứng trong thư phòng, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy lâm viên tinh mỹ bên ngoài ô cửa sổ, nhưng hiện tại nàng thật sự không có lòng dạ nào ngắm cảnh, thực thể thì, từ lúc trùng sinh đến nay chưa bao giờ nàng có tâm trạng ngắm cảnh.

Qua một canh trà, Bành Nhất Châm mới lui ra.

“Thế nào ạ?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Bành Nhất Châm xoa cái trán ướt đầm mồ hôi, hạ giọng nói, “Khó mà nói...”

Đã biết việc này không dễ dàng, nhưng không ngờ ông trời lại quăng một cái bánh lớn như vậy để chèn ép bọn họ.(nguyên văn là cái bánh đó:’>)

“Thúc có mấy phần nắm chắc?” Trầm mặc một khắc, Cố Thập Bát Nương nhỏ giọng nói.

“Năm thành...” Bành Nhất Châm không chút chần chừ.

Một nửa..Trên mặt Cố Thập Bát Nương không khỏi kinh hi.

“Trong đó đã bao gồm thuốc của con.” Bành Nhất Châm bổ sung thêm một câu.

Cố Thập Bát Nương không còn kinh hi, chỉ có ngạc nhiên.

“Mà, bệnh của Văn Quận vương đã tích lũy độc tố khá lâu, lượng thuốc cần dùng phải cao hơn bình thường.” Bành Nhất Châm nói, nhìn Cố Thập Bát Nương, “Cố nương tử, con có mấy thành?”

Long Hồ thang, mấy vị dược này Cố Thập Bát Nương đã từng bào chế quá, nhưng khó nhất chính là thạch tín, mà trước giờ chưa từng bào chế với liều lượng cao như vậy, muốn biến một lượng lớn thạch tín từ chất kịch độc thành không độc, loại tình huống này từ xưa đến nay quả thật không ai dám làm.

“Hai phần.” nàng chậm rãi đáp.

Lời này thốt ra, khiến không khí bên trong trở nên nặng nề.

“Ta cho rằng, bọn thái y kia không phải không chuẩn được bệnh của Văn Quận vương, nhưng biết là nguy hiểm nên không nói ra thôi.” Bành Nhất Châm khẽ thở dài nói.

Nhân tài trong Thái Y Viện nhiều không đếm xuể, mà sách cổ, bí tịch, không có loại bệnh nào không được ghi chép lại, bất quá bọn họ công thành danh toại cũng không cần thiết mạo hiểm làm gì.

Bành Nhất Châm nắm chặt hai tay, giọng nói mang theo kiên định, “Trên đời này mặc kệ chuyện gì, đều là thực lực vi tôn, có thực lực, liền có tôn nghiêm, không có thực lực, không có danh tiếng, cũng giống một con kiến hôi, mà những người như chúng ta chỉ có thực lực thì chưa đủ, còn cần một cơ hội, bằng không, cho dù có mang tuyệt kỹ trong người, cũng dễ dàng bị mai một một cực kỳ, cuối cùng tầm thường không một ai biết đến, lão tử đã chịu đủ những ngày bị người ta xem thường, lần này lão tử nhất định bằng bất cứ giá nào.”

Trong nháy mắt ông trở nên bùng bùng khí thế, khiến cho khuôn mặt nhàm chán thậm chí có chút khó coi nháy mắt trở nên sáng chói.

Cố Thập Bát Nương cười, từ khi bước vào phủ Văn Quận vương, bọn hần cũng đã chặn đứt đường lui, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếng bước chân cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, nội thị bước ra.

“Cố nương tử, Bành đại phu, mấy ngày nay hai người ở tạm đây..” Nội thị nhỏ giọng nói, “Tất cả Quận vương phủ, chỉ có ba người biết chuyện này, cho nên, để ngửa vạn nhất, mọi người không thể lộ khai nơi này nửa bước...”

Điểm này bọn họ đã dự liệu trước, vì vậy vội gật đầu đáp ứng.

“Ta họ Hoàng.” Nội thị cười tít mắt giới thiệu.

“Hoàng đại nhân.” hai người vội thi lễ.

“Không dám, không dám, gọi là lão Hoàng được rồi.” Ông ta cười tít mắt.

Đương nhiên ông ấy chỉ nói vậy, bọn họ cũng chỉ nghe vậy thôi.(chứ ko đc gọi vậy đâu)

“Tuy rằng ở đây không có lệnh của Quận vương không ai được phép vào, nhưng để ngửa vạn nhất, mọi người cũng cần phải hóa trang.” Hoàng nội thị vừa nói, vừa đánh giá trên dưới Bành Nhất Châm, coi thân hình của ông, để giả trang nội thị thì thật không có khả năng, “Bành đại phu, phiền ông giả trang một chút thành tạp dịch quét sân..”

Bành Nhất Châm gật đầu liên tục.

“Còn Cố nương tử,” Hoàng nội thị cười mỉm, khiến Cố Thập Bát Nương có chút sợ, “Ủy khuất cô làm thị nữ rồi..” (ở đây bác Hoàng có ý xấu nè:) định cho chị Bát nhà mình làm thị thiếp hay gì chắc luôn ☐)

“Hoàng đại nhân quá lời.” Cố Thập Bát Nương vội cúi đầu thi lễ

“Chỉ mong lần này Quận vương có thể gặp đỡ hóa lành.” Ánh mắt Hoàng nội thị đảo qua hai người, khẽ thở dài buông một câu cảm khái.

“Nhất định là vậy.” Cố Thập Bát Nương chột nói.

“Đúng, nhất định là như vậy.” Bành Nhất Châm nói theo.

Một loại khí hào hùng trong nhà lan tỏa làm xua đi cái giá rét của cuối thu đầu đông tiêu điều.

Người nhà Bành Nhất Châm theo lời phân phó ngay sau khi Bành Nhất Châm vào phủ Văn Quận vương liền lập tức trở về quê, đối với sự biến mất của một tiểu như vậy, cũng không khiến bất luận kẻ nào chú ý.

Mà Cố Thập Bát Nương sau đại được hội, luôn lấy cố nghỉ ngơi để cầu học, lúc nào cũng ru rú trong nhà, bởi vậy sự mất tích của nàng, cũng không mấy ai biết, đương nhiên không bao gồm Tín Triều Dương.

“Cố nương tử không tiếp?” Nghe hạ nhân hồi báo, trên mặt Tín Triều Dương có chút ngoài ý muốn.

Mấy ngày nay vì bệnh dịch ở phương Bắc, cũng là dịp buôn bán thuận lợi của nhóm người được thương, vì tranh giành vị trí cung cấp lượng thuốc lớn cho dịch bệnh, hẳn có chút bận rộn hơn trước, trước những kế hoạch tỉ mỉ của hắn, đương nhiên thuận lợi thu bạc vào tay, tuy loại sự tình bách chiến bách thắng của Tín Triều Dương không đáng ăn mừng, nhưng hắn vẫn muốn tìm ai đó để chia sẻ một phen, thân tha hương ở Kinh Thành, người hiện lên trong lòng đầu tiên về tình về lý lại là đồng hương kiêm đại được sư Cố Thập Bát Nương.

“Nàng nói không gặp?” Tín Triều Dương nhún mày, lặp lại một lần nữa, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn.

Không có khả năng, không tiếp a, từ lúc Bảo Hòa Đường tại Kiến Khang vu oan cho nàng, hắn đứng phía sau nàng, tuy Cố Thập Bát Nương vẫn luôn giữ khoảng cách, nhưng ít ra mặt ngoài không có làm lơ hắn nha.

“Tiểu nhân cũng không gặp Cố nương tử, mà là Linh Bảo cô nương nói với tiểu nhân Cố nương tử có việc bận, không tiếp khách.” Hạ nhân vội giải thích.

Như vậy sao, Tín Triều Dương gật đầu, khoát tay, hạ nhân hiểu ý liền lui xuống, Tín Triều Dương ngồi trên ghế trúc, đưa tay nhặt lên một con cờ, một cảm giác lạnh lạnh truyền đến, trước mặt chợt hiện lên dung mạo nhợt nhạt đầy ý cười của cô nương kia, trong mắt hiện lên một tia khó xử.

Có lẽ... Là hắn nhìn lầm rồi...

“Thiếu gia, thiếu gia...” Có hạ nhân gấp gáp gọi.

Ý nghĩ bị ngắt ngang, Tín Triều Dương đặt con cờ xuống, gọi hắn vào.

“Thiếu gia, Đại Lão gia gửi thư cho người.” Tên hạ nhân mang một phong thư cung kính đưa qua.

Tín Triều Dương nhận phong thư, vài dòng chữ đập vào mắt hắn, sắc mặt khẽ biến, chợt trở tay đặt lá thư xuống bàn.

Hạ nhân một bên tò mò nhìn trộm hắn một cái.

Tín Triều Dương lập tức phát hiện, thần sắc ngưng lại, khoát tay.

Hạ nhân không dám nhìn nữa, vội cúi đầu lui ra.

Không biết hắn ngồi đó bao lâu, mãi đến khi nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ, hắn mới đứng lên, bước đến mở tung cửa sổ ra, những giọt mưa thu ập vào trong phòng, mang theo hơi chút lạnh lạnh.

Hắn đứng cạnh cửa sổ, nhìn mưa bụi che phủ cả sân, có bọn thị nữ cầm ô đùa giỡn lướt qua, việc đưa ra lựa chọn với hắn rất đơn giản, nhưng bây giờ bức thư phụ thân gửi đến, lại khiến cho hắn lần đầu cảm thấy thật khó khăn.

“Kỳ thật có gì khó chứ.” Hắn chợt vỗ nhẹ tay xuống, giống như tự giễu, bất mãn chính mình tốn nhiều thời gian thần thờ như vậy, “Bất quá cân nhắc lợi hại với tỉ lệ thành bại mà thôi...”

Nói xong, tất cả tâm chướng như bị đánh tan đi hết.

“Người đâu, châm đèn.” Hắn cất tiếng gọi.

Bọn thị nữ đã đợi sẵn ngoài cửa lập tức nối đuôi nhau mà vào, thấp đèn châm trà cười đùa, không khí hiu quạnh bên trong nhất thời khôi phục lại sức sống.

Mà lúc này bên trong phủ Văn Quận vương, tại thư phòng tối tăm, cơn mưa cuối mùa làm cho nơi này càng trở nên cô liêu, tịch mịch.

“Bành đại phu thật sự thần kì...” giọng nói của Hoàng nội thị hơi lộn xộn, một mặt lưu loát châm trà cho Văn Quận vương.

Tuy chỉ mới thi châm một lần, nhưng hôm nay Văn Quận vương không giống mấy bữa trước chỉ sau một hai canh giờ liền rơi vào trạng thái mê man, hấn ngồi trên giường, bởi vì ngồi lâu quá, nên khuôn mặt có chút uest oái.

Hắn hóp nhẹ một ít trà, môi vừa ướt đã đẩy ra.

“Lấy công vẫn mấy ngày nay đến...” Chợt nói, ánh mắt nhìn ngọn nến lay động.

“Hiện tại Quận Vương không thể hao tâm tổn sức...” Giọng nói Cố Thập Bát Nương từ ngoài cửa truyền đến, nàng mặc y phục thị nữ phủ quận vương, trên tay bưng một cái bát, nhỏ giọng nó.

“Vâng ạ, đúng là như vậy, Quận Vương, có Dương đại nhân ở đây, Quận Vương cứ yên tâm, chúng ta nghỉ ngơi cho tốt...” Hoàng nội thị lập tức nói theo.

Văn Quận vương cũng không nói nữa, hai mắt khẽ nhắm lại.

“Quận Vương, uống thuốc.” Cố Thập Bát Nương nói, nhìn về nội thị ở một bên.

Nội thị cũng không qua tiếp nhận chén thuốc như nàng dự đoán.

“Uống thuốc xong là có thể dùng bữa được rồi đúng không?” Ông ta hỏi.

Cố Thập Bát Nương gật đầu.

“Ta đi chuẩn bị ít điểm tâm.” Nội thị vui mừng nói, hướng Văn Quận vương thi lễ rồi lui ra ngoài.

Cố Thập Bát Nương nhìn chén thuốc trong tay, đành phải tiến lên.

“Quận vương, Bành đại phu nói, ngài phải cố gắng tỉnh táo...” Nàng khéo léo nhắc nhở.

Văn Quận vương mở mắt ra.

“Càng mệt thì càng cảm thấy muốn ngủ, nhưng không được ngủ...” Cố Thập Bát Nương rũ mắt xuống, nhẹ quỳ hai gối.

“Ngồi.” Văn Quận vương mở miệng.

Quả thật nếu quý không thể nào nuốt thuốc được, Cố Thập Bát Nương tạ ơn một tiếng rồi đứng dậy, ngồi xuống bên giường.

“Có chút đắng.” Nàng nhẹ giọng nói, liếc nhanh nhìn Văn Quận Vương một cái, rồi lại cúi đầu, múc một muỗng thuốc đưa lên miệng hắn.

Muỗng hơi nghiêng một chút, sắc mặt Văn Quận Vương như cũ, thân hình khẽ động đẩy một chút, nhẹ nhàng mở miệng, uống muỗng thuốc kia vào.

Bên trong ngoài trừ tiếng muỗng ngẫu nhiên chạm vào bát thì không có bất cứ thanh âm nào khác, một chén thuốc được hắn uống rất nhanh, những khăn trương không tự nhiên ban đầu của Cố Thập Bát Nương cũng đã dần tan đi.

Đút xong muỗng cuối cùng, nàng đưa tay bốc một khối mứt hoa quả trên khay đút cho hắn.

Văn Quận Vương khẽ nhú mày, nhẹ đến nỗi khó phát hiện được, chần chờ một chút, rồi mở miệng ăn.

Sau khi châm trà cho hắn súc miệng, nội thị cuối cùng cũng mang điểm tâm đến, phá đi không khí ngưng ngưng của hai người xa lạ lần đầu chung đụng, Cố Thập Bát Nương khẽ thở phào.

Nàng thi lễ định lui ra.

“Cố nương tử, làm phiền cô rót chén trà giúp ta...” Nội thị gọi nàng lại, cười tí mắt nói.

Cố Thập Bát Nương vâng một tiếng, làm theo lời ông.

“.. Cố nương tử, món này quận vương có thể dùng không?”

“.. Cố nương tử, thật sự không cần ăn kiêng sao?”

Nội thị thỉnh thoảng hết nói chuyện lại hỏi han, hoặc sẽ nhờ nàng chuyển cho đôi đũa, cái thìa, hoặc đưa tay lấy cái khăn gắm, những việc lật vặt nhỏ to không ngừng.

Phủ quận vương to như vậy, tôi tớ không biết bao nhiêu, nhưng hiện tại hầu hạ bên cạnh Quận vương chỉ có mình ông, với ông mà nói không chỉ là hành hạ về thể xác, mà trên hết chính là áp lực về tinh thần.

Không ai trao đổi, không ai trò chuyện, giữ trong lòng cái bí mật kinh thiên động địa này, quả thật như sống không bằng chết.

“Đương nhiên, phải ăn kiêng...” Cố Thập Bát Nương cười nhẹ nói, “Không được ăn thịt heo...”

“A, vậy mà không được ăn thịt heo sao?” Hoàng nội thị cảm thán có chút hơi khoa trương, nhìn mắt Văn Quận Vương, thấy vẻ mặt hần lạnh nhạt, trong mắt có uể oải, nhưng không có phiền chán ông huyên náo như vậy.

“Phải kiêng ăn trong hai năm tới.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói, nhìn Văn Quận Vương.

Văn Quận Vương lắc đầu, ý bảo chính mình cũng không thích ăn.

Dùng một chút cháo hoa kèm với một tí đồ ăn mặn, lại khiến Hoàng nội thị kích động, đưa tay lau nước mắt, “Quận vương, mấy ngày đã không dùng bữa, lão nô, lão nô thật sự rất mừng.”

Nhìn ông roi lệ, Cố Thập Bát Nương cũng cảm thấy sống mũi mình có chút cay cay.

Bữa cơm đơn giản như vậy, nhưng lại tiêu hao không ít khí lực của Văn Quận Vương, hần tựa người trên gối, tuy mắt mở to, nhưng tinh thần cực kỳ tệ.

“Quận vương mệt mỏi có thể nằm xuống.” Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng nói.

“Có thể chứ.” Hoàng nội thị sớm xem về mệt mỏi của Văn Quận Vương trong mắt, nghe vậy rất mừng rỡ.

Cố Thập Bát Nương gạt đầu, “Chỉ cần không ngủ là được rồi.”

“Không cần.” Văn Quận Vương mở miệng cự tuyệt.

Nằm xuống thư thái, càng khó cưỡng lại cơn buồn ngủ.

Cố Thập Bát Nương hiểu ý tứ của hần, trầm tư một khắc, ánh mắt của nàng đảo qua trong phòng, cuối cùng rơi vào trên giá sách cao cao bên kia, hai mắt sáng lên.

“Quận vương, ngài nằm xuống đi, ta lấy sách đọc cho ngài nghe..” Nàng vui mừng nói.

“A, đúng là ý kiến hay, quận vương chúng ta rất thích đọc sách, đã lâu.” Hoàng nội thị vỗ tay vui mừng khôn xiết, nói một nửa cảm thấy nhắc tới diêm xấu kia thật xui xẻo, vội ngưng lại, nhìn về phía Văn Quận Vương “Nhưng mà lão nô ta không biết được mất chữ..” (>”< chộ ôi, chị Bát người ta đọc mới có phong tình, ông có biết đọc anh Văn cũng không nghe nổi mất.”>)

Nhìn hai người tha thiết hỏi ý kiến mình, Văn Quận Vương chậm rãi gạt đầu.

“Quận vương muốn nghe cái gì?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Tùy ý.” Văn Quận Vương đáp.

Không thể quá tốn não, cũng không thể buồn chán không thú vị, Cố Thập Bát Nương suy tính một phen, khó khăn lấy trên giá sách một cuốn sách viết về những lời bàn kỳ quái, tuy có hơi thô tục nhưng lại mới mẻ.

“Năm Đường trình, từ Dương Châu đến đây...” Giọng nữ mát rượi trầm thấp vang lên bên trong nội thất.

Hoàng nội thị thấp sáng đèn, mắt nhìn nữ tử cầm một quyển sách đọc thật sự, không khỏi lại đưa tay dụi mắt lần nữa rồi từ từ lui ra ngoài.

“..Quận vương, trong sách nói, cái bình kia có thể cất hết trâu ngựa vào trong, ngài nói xem có thật không, đây quả thật kì quái..”

Tiếng mưa tí tách bên ngoài dần dần át đi giọng nữ ôn nhu bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Say

Edit: QR2

"Hai mươi lăm tháng tám..."

Cố Hải cầm bút vẽ lên giấy một gạch, Cố Thập Bát Nương đã rời nhà được sáu ngày.[QR2][diendanlequydon]

“Thiếu gia...” Linh Bảo cầm quan bào đi vào, cùng với hai nha hoàn khác hầu hạ hẩn mặc y phục, hôm nay là ngày hẩn đến Lại Bộ trình diện.

“Đứng rồi, bây giờ ca ca ngươi làm gì? Trờ lại mấy ngày rồi cũng nên mời hẩn đến nhà chơi mới đúng.” Cố Hải sửa sang lại áo, vừa cất bước đi ra ngoài vừa nói với Bảo Linh đang đi phía sau.

Giữa đường trở về, Linh Nguyên nhận ra hẩn và mẩu thân, lúc đó Cố Hải nghĩ rằng hẩn đang làm việc nên nghĩ hẩn làm người áp tiêu mà Linh Nguyên sợ Cố Hải ghét bỏ sẽ không cho phép mình hộ tống nên thuận theo sự mơ hồ, không nói rõ thân phận của mình.

Mặc dù đã từng bị tổng giam nhưng Cố Hải vẫn khinh thường làm bạn với người lúc nào cũng tỏ ra cao ngạo, bệ vệ như Chu Xuân Minh. Dưới tình huống này tất nhiên Linh Nguyên cũng không dám đến cửa, cũng không phải sợ Cố Hải trách mắng mình mà sợ bởi vì sự trách mắng này sẽ đem đến phiền toái không cần thiết cho Cố Hải.

Linh Bảo nghe Cố Hải hỏi, sắc mặt trắng bệch, dạ thưa nhưng lại không biết trả lời thế nào.

Tào thị đã đứng chờ trong sân, muốn đích thân đưa hẩn đến cửa, Cố Hải vội vàng cười đi qua bỏ qua chuyện muốn hỏi, Linh Bảo đứng bên cạnh, thờ phào nhẹ nhõm, lại không nhận được nhứ mảy.

Nàng nghĩ không ra nếu như Cố Hải biết chuyện của ca ca sẽ tức giận đến mức nào.

Cố Hải tự mình đến Lại bộ trình diện, chờ đợi ủy nhiệm tiếp theo. Lần này điều động rất nhiều người, người đến người đi đều vô cùng vội vã, thăm dò tin tức, đã thông quan hệ. Tất nhiên những chuyện như vậy Cố Hải sẽ không làm, thực tế hẩn cũng hiểu có làm cũng không được, cấp bậc của hẩn tính ra chỉ là một chức quan nhỏ, cũng lắm thủ phủ Chu đại nhân chỉ liếc qua một cái, đã như vậy, hẩn còn cần thiết đi khai thông quan hệ làm gì?

Đi báỉ phỏng mấy đồng khoa, Cố Hải bước chậm ra, nhìn thấy bốn năm viên quan đang tụ tập nói nhỏ với nhau chuyện gì đó. Cố Hải nhận ra những người này đại đa số là Ngự Sử trong Đô Sát Viện, hẩn nhìn không được dừng lại, đứng bên ngoài nghe chốc lát, càng nghe sắc mặt càng khó nhìn.

Bọn họ nói, rốt cuộc mấy ngày trước hoàng thượng đã hạ lệnh từ hình Dương Thái Sinh.

Trong lời nói của các vị ngự sử này tràn đầy xúc động, phẫn nộ cùng với bất đắc dĩ.

“Các người là Ngự Sử, là ngôn quan, tại sao không ghi chép lại?” Cố Hải nhìn không được mở miệng hỏi.

Mấy người xoay đầu lại, mặc kệ nói thế nào đi nữa, năm đó chuyện Cố Hải vô cùng oanh động, mặc dù đã lâu như vậy, mọi người vẫn nhận ra hẩn.

“Hàm Chi đã trở lại à...” Về mặt bọn họ cổ quái, chào hỏi xong thì rít tim có rồi khỏi.

Cố Hải đứng nguyên tại chỗ, sao lại không biết suy nghĩ của bọn họ muốn tránh tai họa, gió thu thổi qua, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã.

“Thế nào? Đường ca lại muốn ra mặt một lần nữa à?” Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền đến từ phía sau.

Cố Hải cũng không quay đầu lại mà tự nhủ: “Đây chính là triều đình Đại Chu của ta, ngôn quan Ngự Sử mặc kệ cho những căn bệnh này lan tràn, khước tán làm cho triều cương tan rã, dân chúng khốn khổ, cuối cùng Đại Chu ta cũng sẽ lâm vào cảnh hiểm nghèo...”

Ở phía sau, Cố Ngự khẽ cười, vỗ vai Cố Hải: “Đường ca, huynh cảm thấy quốc sự tan rã đều là lỗi của một người?”

Cố Hải quay đầu nhìn hẩn, vẻ mặt thay đổi.

Cố Ngự cũng không dừng lại mà đi thoáng qua bên cạnh hẩn, gió thu thổi qua, vạt áo tung bay.

“Cả triều đình vẫn vỗ bá quan người nào mà chẳng cầu mong tự bảo vệ bản thân, tại sao không có người nào giơ tay kêu gọi để mọi người hưởng ứng, vì sao không đồng sức đồng lòng mà trừ gian diệt tà, bình định mọi thứ lập lại trật tự, chẳng lẽ tất cả vẫn vỗ bá quan trong triều đều là đám người không tìm không phối, vô liêm sỉ hay sao...?” Cố Ngự cũng lầm bầm giống như đang bàn tính, người đã đi xa, giọng nói theo gió thổi tới chợt xa chợt gần: “Suy nghĩ thật kỹ, đường ca của ta...”

Sắc mặt Cố Hải lúc sáng lúc tối, đứng tại chỗ nhìn hẩn rời đi, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Lúc rời Lại bộ thì cũng đã giữa trưa, lại thấy có nhiều quan viên đã đứng đó, như ong vỡ tổ, lên tiếng chào nhau rồi mỗi người đi một hướng.

“Hàm Chi, ngươi có cùng đi với chúng ta không?” Mấy đồng khoa có quen biết gọi hẩn.

“Đi đâu?” Cố Hải khó hiểu hỏi.

Khuôn mặt mấy đồng khoa lộ vẻ kinh ngạc: “Ngươi mà lại không biết à? Hôm nay là sinh thần của Văn Quận Vương...”

Mọi người ai cũng biết, Văn Quận Vương và Cố Hải là cố tri, và lại đã từng dìu dắt giúp đỡ, mặc kệ thế nào đi nữa, hẩn cũng được coi là người ủng hộ Văn Quận Vương, làm người ủng hộ và cũng không biết sinh nhật của người ta, đây quả thật là một chuyện lạ.

Sự thật thế nào thì trong lòng Cố Hải rõ hơn ai hết, ngay cả việc Văn Quận Vương bao nhiêu tuổi hắn cũng không biết chứ đừng nói sinh thần là ngày nào...

Cũng có thể sẽ nhìn thấy muội muội... Trong lòng của hắn dâng lên sự hy vọng, trên mặt mỉm cười, đôi chủ đề với mấy vị đồng liêu kia.

“Vốn dĩ Thân phận của Văn Quận Vương có chút xấu hổ, bằng không đến kinh thành lâu như vậy rồi, người có thấy người nào từng dự tiệc sinh thần của quận vương chưa? Nhưng mà bây giờ không giống nữa, hôm qua bệ hạ và thái hậu tự mình tặng lễ cho Quận Vương, nội dung quan trọng chính là việc tổ chức lễ nhược quán*...” Đồng khoa cười nói.

*Lễ nhược quán: Lễ trưởng thành của nam nhi thời xưa, khoảng 20 tuổi.

Thì ra là vậy, xem ta chuyện được sắc phong hoàng tử vào tháng chín tới là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Nói khách sáo mấy câu, Cố Hải liền cáo từ, nếu muốn đến cửa chúc mừng sinh thần cũng không thể đi tay không được.

Hôm nay phủ Văn Quận Vương thay đổi sự trang nghiêm từ chối người ngàn dặm, không ít người từ trong cung tới, trên đường ngựa xe như nước, trước cửa người đến đông nghịt, tiếng thông báo liên tiếp vang lên.

Tiệc sinh thần của Quận Vương đều do Lại bộ tổ chức, nhân thủ vẫn còn chưa đủ, trong cung người đến không ít, mặc dù vội vàng nhưng không loạn, khắp nơi đều thể hiện khí thế hoàng gia.

Cố Hải lẫn ở trong đám người đang cười đùa, ánh mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Cố Thập Bát Nương nhưng hắn cũng biết chuyện này là tổn công vô ích.

Đột nhiên mọi người ồn ào, đông đảo quan viên vọt đến cửa.

“Nhìn kia, tiểu Chu gia đến...” Quan viên đứng bên cạnh Cố Hải nhỏ giọng nói.

Tất nhiên Cố Hải biết tiểu Chu gia là ai, hắn ngược mắt lên nhìn đoàn người kiêu ngạo như chúng tình phủng nguyệt.

“Ai...” Bên cạnh có người lắc đầu than thở.

Vì cứu Dương Thái Sinh, một đám quan viên tìm kiếm chứng cứ phạm tội của phe cánh Chu Xuân Minh, mưu đồ cùng nhau phản kích, không ngờ hoàng đế giận dữ, phạt trọng cả đám quan viên đã vậy lại còn lập tức xử tử Dương Thái Sinh.

“Những người này đến cũng không nhiều lắm...” Chu Khải Thư vừa nói chuyện, vừa dẫn đầu đoàn người đi đến đây, ánh mắt liếc qua bên này, mấy người a dua nhìn hót cũng nhìn sang mấy vị quan thanh liêm đang đứng, một trong mấy người đó cao giọng cười: “Mới bị mấy hèo đã không đứng vững? Cũng thật không chịu nổi...”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao, những vị quan thanh liêm sắc mặt xanh mét nhưng cũng không có người nào lên tiếng phản bác.

“Một đám rùa rụt cổ...” Chu Khải Thư từ sau đám người đi ra, cười ha ha, khinh thường liếc qua mấy người này, sải bước đi qua.

Ở phía sau, Cố Hải nhìn thấy cảnh này chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy lên thịnh thịnh, nhảy mạnh làm hắn đau cả đầu, chỉ đành khẽ cúi đầu, gơ tay bóp khế, ngẩng đầu lên lần nữa đã thấy đám người Chu Khải Thư đi vào chính sảnh, đang nói chuyện với bốn năm đại quan lâu năm, hào khí tung bay, không có vẻ nhún nhường của hậu bối.

“Nghe nói Chu đại nhân từng nói riêng với Quận Vương, tương lai nhi tử thừa kế nghiệp phụ thân...”

“Cái gì?”

“Sẽ đồng ý sao?”

“Đương nhiên... Quận Vương sẽ nhận được sự giúp đỡ hết sức của Chu đại nhân...”

Bên cạnh truyền đến giọng nói thì thầm.

Đó cũng không phải là lời đồn đãi, không có lừa thì sao có khối, lúc đầu khi bốn vị Quận Vương vào kinh, mặc dù bên ngoài cũng không giao tiếp với đại thần trong triều nhưng căn bản chuyện này không có cách nào ngăn cản, Quận Vương đến cửa mong ủng hộ, tất nhiên đại thần trong triều cũng muốn có thời gian chuẩn bị, mà người Chu Xuân Minh ủng hộ chính là Văn Quận Vương, chuyện này là chuyện mà mọi người đều biết.

Cố Hải thở dài, người khác thì không nói nhưng hắn biết, theo lời Cố Thập Bát Nương, vài năm sau khi tân hoàng đăng vị chính là lúc Chu Xuân Minh bị diệt vong, căn bản không có chuyện cha truyền con nối xảy ra. Nhưng mà bây giờ người có thể trở thành tân hoàng cũng không phải là người mà Cố Thập Bát Nương nói, Triết Quận Vương mà là người không nên tồn tại trong số mệnh kia.

Tất cả đều đã thay đổi, số mệnh của Chu Xuân Minh cũng sẽ thay đổi sao?

Cố Hải lại nhìn về phía chính sảnh, Chu đại công tử đang vươn tay kéo một người thanh niên mặc áo gấm giống hắn, niềm nở nói chuyện với chư vị đại

nhân.

“Trời ơi...” Cố Hải nhin không được giờ tay dụi mắt, thất thanh hô: “Kia... Kia là ai?”

“Hả? Người nào?” Vị đồng liêu ngồi bên cạnh nghe được, nhìn theo tầm mắt của hắn: “A, còn có thể là ai, con nuôi của Chu Đại nhân chứ ai...”

Mặc dù Chu đại nhân không có nhi tử thân sinh nhưng có rất nhiều con nuôi, giống như sau chuyện Dương Thái Sinh bị tử hình, lập tức có mấy người đại thần trong triều đến nhận nghĩa phụ.

“Hắn? Hắn...” Miệng Cố Hải có chút khô, chăm chú nhìn người thanh niên ngồi sau lưng Chu đại công tử ở trong chính sảnh.

“Người đó chính là Chu nhị công tử, đừng thấy hắn xuất thân là gia đình nhưng rất được Chu phu nhân yêu thích...” Đồng liêu bên cạnh nói nhỏ: “Đừng xem thường người này, nhìn bề ngoài gầy yếu nhưng có công phu rất tốt, trước mắt đang là nhân thủ của Chu đại nhân ở Hình bộ, nhưng người cần người không gọi là chó tốt...”

Cố Hải tiến lên mấy bước, muốn nhìn thấy người đó rõ hơn. Lúc này tiếng nhạc vang lên, dưới sự dẫn đường của một đội cung nữ và nội thị, Văn Quận Vương mặc y phục hoa lệ, đầu đội kim quan, chậm rãi bước ra, tất cả mọi người ngừng nói chuyện và cười đùa, đại lễ tham bái.

Cố Hải cũng quỳ xuống bái kiến giống mọi người, khi ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng người thanh niên kia nữa, thân phận của hắn cũng giống như những quan viên này, căn bản không có tư cách đi vào trong chính sảnh.

“Hàm Chi... Chúng ta cũng ngồi đi.” Có người gọi hắn.

Cố Hải đáp lời, lại liếc nhìn chính sảnh đang ngồi đầy trọng thần của triều đình và những gia đình danh môn vọng tộc, sắc mặt của hắn trầm ngâm.

“Chó... tốt.” Hắn nói nhỏ rồi xoay người ngồi thẳng vào chỗ của mình.

Tiếng cổ nhạc xuyên qua cửa sổ, sâu kín truyền đến, so với chính sảnh ca múa vui vẻ và tiếng nói chuyện ồn ào thì trong thư phòng có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Rút ra cây châm cuối cùng, áo ngoài của Bành Nhất Châm đã ướt đầm mồ hôi, không phải do trong phòng có đặt chậu than mà là mỗi lần châm kim đều vô cùng nguy hiểm[QR2][diendanlequydon]

Thấy ông đứng dậy, Hoàng nội thị vội vàng tiến lên, đầu tiên là lấy một tấm chăn mỏng nhẹ nhàng đắp ngang hông Văn Quận Vương, Văn Quận Vương nhắm mắt, chân mày nhíu chặt, trên người đổ đầy mồ hôi hột chứng tỏ hắn đang phải chịu sự đau đớn vô cùng to lớn.

Hoàng nội thị nhẹ nhàng lau chùi, hắn cố gắng cắn thật hết mức nhưng mỗi một lần đụng chạm cũng làm thân thể Văn Quận Vương run rẩy.

Bành Nhất Châm cúi đầu đi ra ngoài.

“Thế nào rồi?” Cố Thập Bát Nương bưng chén thuốc, hỏi nhỏ.

“Trước mắt thì khá tốt.” Bành Nhất Châm lau mồ hôi, đáp nhưng trên mặt cũng không có vẻ vui mừng, theo như bệnh tình của Văn Quận Vương nếu như không trị liệu, ước chừng chỉ có thể chống đỡ đến cuối tháng chín nhưng hôm nay bắt đầu thi châm, uống thuốc, bệnh bắt đầu bị dẫn xuất toàn bộ.

“Thành hay bại phải đợi đến lúc cuối...” Bành Nhất Châm nhỏ giọng nói.

Nhìn lần thi châm cuối cùng, lần cuối cùng uống thuốc Long Hồ Canh.

“Thập Bát Nương, ngươi chắc mấy phần...” Bành Nhất Châm nhin không được lại hỏi.

Gần như là mỗi ngày Bành Nhất Châm sẽ hỏi một lần, Cố Thập Bát Nương chưa thấy ông khẩn trương như vậy bao giờ, vốn dĩ nàng đã muốn phó mặc cho vận may nhưng bị ông hỏi tới hỏi lui như thế cũng cảm thấy khẩn trương.

Thật sự trong lòng nàng cũng không chắc nhưng cũng không muốn nói thật lại không muốn nói dối, chỉ đành phải ậm ừ, ánh chùng thời gian đã đến liền mang bát thuốc vào.

Văn Quận Vương đã đôi y phục mới, hai mắt vẫn nhắm chặt như cũ, nằm thẳng trên giường.

“Cố Nương Tử...” Thấy nàng bưng chén thuốc đi vào, Hoàng nội thị không nhin được mà rơi nước mắt: “Có thể chờ Quận Vương ăn một chén mỳ trường thọ rồi mới uống thuốc được không...?”

Bởi vì dược tính quá mạnh, gần như là sau khi uống thuốc xong Văn Quận Vương ngay cả nước cũng không thể uống, ăn cái gì là ói ra cái đó, mỗi ngày chỉ dựa vào nhân sâm giữ mạng.

“Đi ra ngoài.” Văn Quận Vương mở mắt ra, lạnh nhạt nói, vừa nói chuyện hắn vừa chống tay ngồi dậy, động tác không chút do dự giống như không cảm thấy đau đớn trên người.

Hoàng nội thị cũng biết mình nói thừa, trước mặt cái chết còn nói gì đến mỹ trường thọ, nhưng mà trong lòng luôn cảm thấy khổ sở, vội vàng nghe lời lui ra ngoài.

Cố Thập Bát Nương vẫn nhắm mắt không nói, cho uống thuốc xong vẫn cảm tạp vẫn bên cạnh lên như cũ nhưng lại không đọc ngay.

“Hôm nay là sinh thần của Quận Vương?” Nàng nghe có tiếng cổ nhạc và tiếng cười nói mơ hồ ở bên ngoài truyền đến.

Văn Quận Vương ừ một tiếng, mỗi một lần thi châm đều hao hết tinh lực của hắn, mỗi một như một con sóng hết đợt này đến đợt khác đánh tới, nếu như không phải ý chí của hắn vô cùng mạnh mẽ sẽ phải buông tha cách thức chữa trị này.

Mặc dù hai người này không nói nhưng hắn cũng hiểu hy vọng sống sót của hắn không quá ba phần, nếu đều phải chết tại sao không chọn cái chết thoải mái một chút, trong lòng hắn luôn có giọng nói đó quanh quẩn từ rất lâu rồi.

“Nhất định Quận Vương sẽ nhận được nhiều lễ vật.” Cố Thập Bát Nương hỏi, tìm đề tài muốn hắn nâng cao tinh thần: “Quận Vương thích gì?”

Văn Quận Vương vẫn nhắm mắt như cũ, không trả lời.

Lúc Cố Thập Bát Nương nghĩ rằng hắn không chống cự được sự mệt mỏi đã ngủ thiếp đi thì hắn chậm rãi trả lời.

“Có một năm, ở nhà ta, lúc ăn mỹ trường thọ, trên mỹ có một đóa hoa phù dung (còn gọi là hoa dâm bụi)...” Hắn khẽ ngược đầu, tựa lên gối mềm.

“Là cây phù dung bỏ đi cành và tạp chất, sàng bỏ bụi, phơi khô là có thể sử dụng...” Cố Thập Bát Nương thuận miệng đáp.

Trên mặt Văn Quận Vương hơi mỉm cười, mở mắt ra.

“Ba câu cũng không rời xa nghề, câu đó chính là nói người đó.” Hắn nói.

Khó khăn lắm hắn mới nói được một câu nhiều chữ như vậy, nụ cười trên mặt Cố Thập Bát Nương cũng tản ra.

“Quận Vương thích hoa phù dung?” Nàng hỏi.

“Đó là củ cải khắc thành hoa phù dung.” Văn Quận Vương nhàn nhạt nói: “Là mẫu thân tự tay làm cho ta...”

Mẫu phi của Văn Quận Vương đã qua đời từ rất sớm, đây chính là chuyện nên kiêng dè Hoàng nội thị đã thông báo.

“Quận Vương thứ tội.” Cố Thập Bát Nương vội vã cúi đầu nói.

Văn Quận Vương ừ một tiếng, nhẹ nhàng nâng tay lên.

Còn hơi sức giơ tay lên là tốt rồi, trong lòng Cố Thập Bát Nương vui mừng.

“Quận Vương, người ta thường nói cầu thần phật không bằng cầu chính mình, ý muốn nói Quận Vương cũng chính là người như thế thôi.” Nàng khẽ liếc nhìn Quận Vương một chút rồi lại nhanh chóng cúi mặt xuống.

“Xin chi giáo?” Văn Quận Vương hỏi.

Lúc đầu đã biết cô nương này không phải là người nịnh nọt, khéo miệng nịnh không được lại mỉm cười.

“Mặc dù có Bành đại phu chữa trị nhưng nếu ý chí của ngài không kiên định chỉ sợ cũng không thể chịu đựng nổi...” Cố Thập Bát Nương chân thành nói.

Mặc dù không phải là cơ thể của nàng nhưng từ miêu tả của Bành Nhất Châm, nàng có thể tưởng tượng nỗi đau khi châm lên người chín chín tám mươi mốt kim châm, nhưng ở trong thư phòng, nàng không nghe được một tiếng rên rít nhỏ chứ đừng nói là tiếng la đau đớn.

Hắn là quý nhân sống trong nhung lụa như vậy nhưng có thể làm được đến thế cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Con thần lần còn có thể dứt đuôi chạy trốn, ta thì tính là gì?” Văn Quận Vương cười khẽ, nhìn Cố Thập Bát Nương: “Chúng ta không cần phải thói phồng nhau lên...”

Cố Thập Bát Nương cũng cười, sau khi nói chuyện chốc lát, nhìn thấy tinh thần của hắn cuối cùng cũng khá hơn một chút, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Quận Vương vẫn muốn nghe chuyện xưa à?” Nàng lại cảm sách lên, hỏi nhỏ.

Văn Quận Vương lắc đầu: “Đều là chuyện xưa, nghe chuyện người nói lại là sự thật.”

Cố Thập Bát Nương hơi xấu hổ, thật ra cả kiếp trước lẫn kiếp này nàng đều không phải là người khéo nói chuyện, bởi vì không nói, nói nhiều sai nhiều nên cho nên thành không thích nói chuyện.

Bên ngoài tiếng cổ nhạc vẫn theo gió truyền đến, chắc hẳn bữa tiệc vẫn đang náo nhiệt.

“Hay là ta tặng cho Quận Vương một món quà.” Cố Thập Bát Nương nhanh trí, ngẩng đầu lên, nói.

Ánh mắt của nàng và Văn Quận Vương giao nhau, thấy trong đôi mắt trong trẻo luôn lạnh lùng của hắn lóe lên ý cười.

“Cái gì?” Hắn hỏi.

“Ta sẽ không khác hoa...” Cố Thập Bát Nương khẽ cười, trong đôi mắt thể hiện sự tự tin, nói: “Ta sẽ xất thuốc...”

“Xất thuốc?” Văn Quận Vương nhìn nàng, miệng lặp lại câu nói đó.

Cố Thập Bát Nương nổi lên suy nghĩ này cũng cảm thấy hăng hái, nàng nhanh chóng ra ngoài lấy dao sắc thuốc và một vài loại thuốc đến đây.

Mặc dù Hoàng nội thị rất tò mò nhưng vẫn không muốn quấy rầy lúc hai người ở chung nên cũng không vào cùng, chỉ theo yêu cầu của Cố Thập Bát Nương tìm một cái mâm khô ráo đến.

“Đề xuống đất đi...” Cố Thập Bát Nương nhìn xung quang, tìm vị trí thích hợp để Văn Quận Vương có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Đề trên giường đi.” Chợt Văn Quận Vương nói.

Chuyện này cũng không dám, Cố Thập Bát Nương vội thi lễ nói, huống chi bây giờ nàng muốn sử dụng dao, trước mặt quý nhân thế này, có rất ít người có thể mang vũ khí đề gặp mặt, nàng đã vượt khuôn phép rồi.

“Ta nghiêng đầu sẽ mệt mỏi...” Văn Quận Vương lạnh nhạt nói.

Lập tức Hoàng nội thị tự mình đặt cái mâm nhỏ ở cuối giường, cười mỉm mời Cố Thập Bát Nương.

Trước hết Cố Thập Bát Nương quỳ xuống thỉnh tội, sau đó mới đứng dậy, cẩn thận ngồi chồm hổm bên cạnh giường, rút dao từ túi vải ra.

“Dao tốt.” Văn Quận Vương nói.[QR2][diendanlequydon]

“Thắng được từ tay tiểu Liễu gia...” Cố Thập Bát Nương nhìn dao, trên mặt mỉm cười, lời nói thoát ra khỏi miệng mới nhớ Văn Quận Vương không biết tiểu Liễu gia là ai, đang định giải thích thì Hoàng nội thị đứng bên cạnh đã nói.

“A, chính là tiểu tử ngốc nhảy ra khiêu chiến người đầu tiên đó hả?” Hắn hỏi: “Chao ôi, tiểu tử kia nhìn bộ dáng ngu ngốc mà cũng muốn dung thanh đao tốt thế này sao...? Quận Vương, ngài cũng thấy đấy?”

Cố Thập Bát Nương hơi sững sờ, ngược mắt lên đối diện với Văn Quận Vương, vẻ mặt Văn Quận Vương không gọn sóng cũng không trả lời.

“Thủ nghệ của tiểu Liễu gia cũng không tệ...” Nàng cúi đầu nói nhỏ, vừa nói vừa cầm cây bán hạ* màu xanh trên bàn đến, hít sâu một hơi, vung tay chém xuống.

*Cây bán hạ: có tác dụng chống ho, chống buồn nôn (tìm hiểu thêm ở <http://suckhoedoisong.vn/ban-ha-vi-thuoc-tri-ho-n108154.html>.)

Đao pháp của nàng rất nhanh, Hoàng nội thị chỉ cảm thấy mắt hoa, âm thanh rất nhỏ, khối bán hạ trong tay Cố Thập Bát Nương đã biến thành từng lát mỏng.

“Trời ơi...” Hoàng nội thị không thể không che miệng than nhỏ: “Quận Vương, Quận Vương, người xem, mỏng như vậy...”

Hắn luồng cuống, nhỏ giọng nói, Văn Quận Vương nhìn hắn, khẽ nhủ mảy, hình như đối với việc hắn hô to gọi nhỏ rất không vui, Hoàng nội thị nhìn không được rút đầu, liếc nhìn Cố Thập Bát Nương đang tập trung tinh thần, khoe miệng khẽ mỉm cười, lặng lẽ lui ra ngoài.

“Thật ra đao pháp của ta không tốt lắm...” Cố Thập Bát Nương nói nhỏ giống như đang lẩm bẩm một mình, thu lại đao cuối cùng, trên bàn xuất hiện tầng tầng lát cắt.

Nàng cảm thấy lên bất đầu may vá, vừa khẽ nghiêng người suy nghĩ vừa thành thạo may vá, nhanh chóng ghé các lát cắt chung một chỗ, sau đó khẽ đưa tay lên. Một đóa hoa trắng xuất hiện trong tay nàng.

“Tốt quá...” Nàng xem xét kỹ lưỡng thành quả của mình, trên mặt nụ cười tràn ra sau đó lại lắc đầu: “Ài, không có nếp uốn, vẫn chưa giống lắm...”

“Ta xem một chút.” Giọng nói của Văn Quận Vương đối diện truyền đến, đồng thời một cái tay đưa tới.

Thân thể hắn rời khỏi gối mềm, nghiêng người về phía trước, cánh tay duỗi thẳng hơi run.

“Quận Vương” Cố Thập Bát Nương vội vàng từ trên giường bước xuống, đứng trước mặt hắn, đưa bông hoa: “Ngài mau ngồi đằng hoàng.”

Văn Quận Vương nhận lấy bông hoa, cầm trong tay, nhìn chăm chú bông hoa xếp từ bán hạ, từng cánh hoa mỏng như cánh ve giống như lông vũ di

chuyển theo chuyển động của hấn.

Hấn nhìn đóa hoa này, thật lâu cũng không lên tiếng.

“Quận Vương chê cười rồi...” Cố Thập Bát Nương nói nhỏ rồi lui ra thu dọn phía cuối giường.

Văn Quận Vương chợt nói: “Đao pháp thật giỏi.”

Nghe người khác khen kỹ thuật cắt thuốc của mình, Cố Thập Bát Nương rất vui mừng, nhớ lúc khi luyện đao pháp bị Lưu Công đánh không ít lần đến cuối cũng lão nhân gia vẫn chưa hài lòng, vẻ mặt của nàng không khỏi buồn bã.

“Sư phụ của ta có thể cắt bán hạ thành những lát mỏng giống hệt cánh ve...” Nàng thì thầm nói: “Ta phải luyện thật lâu nữa mới có thể làm đúng...”

“Sẽ không để ông ấy thất vọng.” Văn Quận Vương nói, từ từ dựa trở về gối, giọng điệu chậm rãi nhẹ nhàng.

Đôi môi của hấn khô nứt, mơ hồ có thể thấy tia máu.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, quen tay quen việc, cầm lấy ấm nước trên bếp lò.

“Quận Vương, ráng nhịn thêm chút nữa, rồi cũng sẽ tốt thôi.” Nàng dùng một cây đũa, nhẹ nhàng nhúng vào nước ấm, chấm lên môi hấn: “Rất nhanh, ngài có thể muốn ăn gì thì ăn, muốn uống cái gì thì uống, cũng không có vấn đề gì nữa...”

Văn Quận Vương khẽ cười, hơi nhắm mắt lại, trong lòng bàn tay đặt bên cạnh vẫn nắm bông hoa bán hạ như cũ.

Cố Hải là người cuối cùng rời khỏi phủ Văn Quận Vương. Bóng đêm bao trùm mọi vật, hấn ngồi trong xe ngựa lay động, mặc dù đã uống rượu nhưng trên mặt không ứng hồng hồng mà ngược lại còn đen như đáy nồi.

Xe đi qua phố xá náo nhiệt, quẹo vào một ngõ hẻm, một bóng người bước ra từ trong bóng đêm âm u ở bờ tường bên cạnh.

A Tứ đánh xe, kìm xe ngựa lại như một thói quen, tự mình nhảy xuống, lui ra ngoài.

“A Tứ?” Giọng nói nghi hoặc của Cố Hải từ trong xe truyền ra.

Lúc này A Tứ mới lấy lại tinh thần, trong xe là thiếu gia chứ không phải tiểu thư, hấn quay đầu trở lại.

Cố Hải vén rèm xe lên, ánh mắt nhìn người trước mặt.

“Thiếu gia...” Linh Nguyên vén áo quỳ xuống.[QR2][diendanlequydon]

“Thật không dám nhận...” Cố Hải chậm rãi nói: “Chu nhị thiếu gia...”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Yên tĩnh chờ đợi

Edit: nnttrang

Linh Nguyên nửa quỳ ngửa ngồi trên mặt đất, cũng không tự biện hộ lời nào cho mình.

Cố Hải nhìn sắc mặt hấn, thật lâu không nói lời nào.

Gió đêm lướt qua, ánh đèn lung lay tạo nên những hình ảnh vụn vỡ trên mặt sân.

“Thập Bát Nương biết chưa?” Cố Hải chợt hỏi.

Linh Nguyên cúi đầu không trả lời.

“Ngươi đi đi.” Cố Hải thở hắt ra, nhàn nhạt nói, sau đó buông màn xe xuống.

A Tứ nghe vậy vội vàng thúc ngựa đi.

“Thiếu gia, đây là...” Linh Nguyên ngẩng đầu nói, một mặt lấy trong lòng ngực ra một quyển thư tịch, đưa qua đầu.

Xe ngựa Cổ Hải không dừng lại, bản thân hắn cũng không để ý đến.

“Thiếu gia...” Linh Nguyên đứng bật dậy, núm lấy màn xe, mang theo một chút vội vã lại có chút gì đó buồn buồn, “Thiếu gia, cứu...cứu...Đương đại nhân...”

Lời nói đến cuối trở nên nhỏ hơn hẳn, nhưng lại truyền rõ vào tai Cổ Hải.

“Người nói cái gì?” Cổ Hải xốc màn xe lên, nhìn Linh Nguyên hỏi.

Linh Nguyên cũng không lắp lại, chỉ một lần nữa đưa quyền thư tịch cho hắn.

Cổ Hải nhìn Linh Nguyên một khắc, cuối cùng đưa tay nhận lấy, mở ra dưới ánh đèn xe, nhìn thoáng qua một cái, thần sắc đại biến.

“Đây là...” Hắn đóng quyền sách lại, không thể tin được nhìn Linh Nguyên.

“..Ta chuẩn bị đã lâu, nhưng mà, không ai đồng ý nhận...” Linh Nguyên nhìn hắn, đôi mắt có chút đỏ, “Ta không biết phải làm thế nào mới có thể đưa được đến tay những vị đại nhân...”

Cổ Hải nhìn Linh Nguyên, ngực phập phồng kịch liệt, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn hỏi, nhưng đến miệng lại không thốt nên lời.

Còn có thể nói gì đây? Không thể nói gì được nữa.

“Đừng nói cho tiểu thư và Linh Bảo...” Linh Nguyên rũ mắt xuống.

Nếu như mọi chuyện bại lộ, trừ mình ra, không nên khiến cho người khác vì mình mà chịu khổ.

Cổ Hải nhìn Linh Nguyên, hai mắt chợt nhắm lại.

“Ta đi trước, thiếu gia...” Linh Nguyên nhỏ giọng, quay người.

“Đợi đã.” Cổ Hải chợt lên tiếng gọi.

Linh Nguyên dừng chân, xoay đầu lại.

Cổ Hải nhìn hắn, vẻ nặng nề trên mặt Cổ Hải dần rút đi, thay vào đó là một vẻ buồn bã, chậm rãi nói, “Việc này quá nguy hiểm, về sau...đừng làm nữa.”

Ngữ khí của Cổ Hải cực kì trầm, lại có chút khô khốc, dường như lời này nói ra chính là bất đắc dĩ.

“Thiếu gia...” Linh Nguyên giật mình.

Cổ Hải cúi đầu như quyền thư tịch trong tay mình, trên mặt khẽ cười khổ.

“Vô dụng...” Hắn lắc đầu nói, “Vô dụng thôi...”

“Thiếu gia...” Linh Nguyên nhìn hắn, đôi mắt chớp chớp trong bóng đêm, “Vậy thiếu gia...sợ...”

Cổ Hải cười cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, thờ dãi, “Người không hiểu, ta vốn cũng không hiểu...”

Linh Nguyên khó hiểu nhìn hắn.

“Hắn nói đúng, một người không thể làm hưng thịnh một phái, cũng như chuyện hủy diệt đi một đảng phái không thể do một người là có thể thành...” Cổ Hải nhẹ giọng, thanh âm tràn ngập bất lực, “Đây chính là...thánh quyền...”

Những lời nói nhẹ nhàng này rơi vào tai Linh Nguyên, vẻ mặt của hắn ẩn trong bóng đêm nhất thời nhìn không thấu, hắn quả thật không phải là một người thông minh, nhưng bởi vì thiếu những kinh nghiệm đối nhân xử thế, hắn mới ở nơi chiến trường không thấy máu này, có một số việc bây giờ cũng tự nhiên minh bạch.

Đúng vậy, không sai, thánh quyền, đó là trời, đó là con trời, dưới sự che chở của thiên tử, người ấy có thể trở thành tội nhân sao? Đó chẳng phải chính là nói ông trời sai rồi, thần linh sai rồi sao?

“Người đi đi, người không còn là người giống họ, hãy tìm cơ hội rời đi đi.” Cổ Hải nhẹ giọng nói, ngữ điệu thập phần mệt mỏi, hạ màn xe xuống.

“Còn...còn Dương đại nhân...” Linh Nguyên tiến lên phía trước vài bước, trong giọng nói có chút nôn nóng cùng bất lực lo sợ.

“Trên quan trường không giống như trên chiến trường, đã thương địch một nghìn tự hại mình hết tám trăm, kì thật là sai lầm.” Cổ Hải trầm giọng nói, “Ta nghĩ muốn như vậy, phải có biện pháp khác, nhưng hiện tại ta quả thật không có cách nào...Linh Nguyên, ta Cổ Hải phải làm một kẻ nhu nhược, bởi vì ta cho rằng nếu chúng ta là nhi tử của ông ấy, dùng sinh mệnh của mình không đổi được sự trong sạch của phụ thân, ta làm như vậy, có đáng giá hay

không... Ngay cả mạng sống cũng không giữ được, vậy có thể làm cái gì?”

Xe ngựa dần dần khuất xa, Linh Nguyên ngậm ngốc tại chỗ, ánh mắt chìm sâu vào bóng tối.

Vô ích... Vô ích thôi...

Không biết trải qua bao lâu, hần mới chậm rãi xoay người, đưa tay khéo áo choàng đen bóng lẫn mình biến mất trong bóng đêm.

Phạm vi hoạt động của Cố Thập Bát Nương cùng Bành Nhất Châm bị hạn chế trong cái sân nhỏ này, nhất là Cố Thập Bát Nương, mười mấy ngày qua, giống như không có đi ra khỏi thư phòng quá nửa bước, giống như không còn cảm giác ngày đêm nữa.

“Hôm nay là mừng tám tháng chín rồi sao..” Nàng nhẹ nhàng cầm bút viết vài câu trên giấy, “Thời gian quả thật nhanh quá...”

Có người đẩy cửa tiến vào, Cố Thập Bát Nương vội vàng giấu tờ giấy đi, ra dáng đang dọn dẹp trên bàn.

“Hôm nay thời tiết đẹp, hoa quế trong viện cũng đã nở...” Hoàng nội thị cười nói, “Không bằng đi chiết mấy cành đến...”

“Phải hỏi trước Bành đại phu mới được...” Cố Thập Bát Nương thật sự đáp.

“Vẫn là Cố nương tử cẩn thận.” Hoàng nội thị vẫy tay cười.

“Hỏi ta cái gì?” Giọng nói Bành Nhất Châm từ phía sau giá sách truyền đến.

Cố Thập Bát Nương cùng Hoàng nội thị nghe thấy liền quay đầu lại, chột nhìn thấy một người, sắc mặt nhất thời kinh ngạc.

“Quận vương.” Hai người đồng thanh kêu lên, đồng thời đi nhanh qua.

Bành Nhất Châm tránh sang một bên, Văn Quận Vương chậm rãi đi tới, quả thật nằm quá lâu rồi, khiến tư thái đi đứng có chút cứng nhắc.

“Có thể đi được rồi.” Hai hàng nước mắt Hoàng nội thị rơi như suối.

Bành Nhất Châm gật đầu, “Đi nhiều một chút, đi nhiều một chút rất tốt, khí huyết lưu thông.”

Đại lễ sắc phong hoàng tử không còn mấy ngày, cho đến lúc đó, tuyệt đối không thể nào dùng thể thân xuất trường.

“Thật sự không thành vấn đề sao?” Cố Thập Bát Nương nhìn Bành Nhất Châm, ánh mắt có chút tò mò.

Bành Nhất Châm gật đầu.

“Hoa quế đã nở sao?” Văn Quận Vương nhàn nhạt hỏi, tầm mắt hướng ra cửa, lúc này ánh nắng mặt trời vô cùng chói chang, để lại trên mặt đất những vệt nắng chồng lên nhau.

“Vâng, đều đã nở rồi.” Hoàng nội thị lau nước mắt, phấn khởi cười nói.

Văn Quận Vương cũng không nói thêm, cất bước đi ra ngoài.

Hoàng nội thị vội đuổi theo.

“Đi nói với bọn họ, người không cần dùng nữa.” Văn Quận Vương chậm rãi nói, bước ra thềm cửa, đứng dưới ánh nắng mặt trời.

Kể từ hôm nay, hần đã tự mình tái xuất, không thể sử dụng thể thân nữa.

Về mặt Hoàng nội thị trở nên nghiêm túc, cúi đầu đáp một tiếng, bước chân đi ra ngoài.

Văn Quận Vương ngừng một lát, ánh mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đối với cảnh vật quen thuộc của mình có chút xa lạ, sau một hồi, hần mới cất bước dọc theo con đường bước đến một rừng cây.

Cố Thập Bát Nương chần chờ một chút, đi theo.

Nhìn hai người một trước một sau, Bành Nhất Châm gật đầu, loại sự tình như ngắm hoa này đối với đại lão đầu như hần thật không có gì thú vị, vẫn là nên tranh thủ thời gian xem nhiều sách, luyện lập nhiều hơn, như vậy cơ hội cứu chữa lại thêm được mắt phân.

Hương hai nắm đấm, hít sâu một hơi khí trời man mát mùa thu, không ai không muốn được sống a.

“Trước kia không biết được...” Văn Quận Vương đứng dưới một tàn hoa quế, nhìn đóa hoa nở rộ, nhẹ nhàng hít vào một hơi, “Sau ba tháng chỉ biết được mùi thuốc bắc, mới cảm thấy được, hương hoa này quả thật không sai.”

Cố Thập Bát Nương cũng ngẩng đầu nhìn giống hần, gió thu thổi qua, những cánh hoa theo gió lượn lờ trong không trung, khiến ong bướm có chút bay

loạn.

Đúng vậy, còn sống thật tốt, có gì so được với lúc được sống? Lúc trước tại sao có thể vì một người, lại kết thúc sinh mệnh của chính mình.

Nếu khi đó mình tiếp tục cố gắng, có lẽ cũng có cuộc sống khá hơn, cho dù chỉ còn một mình.

“Đang nghĩ gì?” thanh âm Văn Quận Vương bên cạnh truyền đến.

“A...không có gì.” Cố Thập Bát Nương thu hồi suy nghĩ, hé môi cười, đưa tay đón lấy những cánh hoa đang rơi xuống, những cánh hoa nhỏ lại mang theo một mùi hương thêm ngọt, “Không bằng làm cho Quận Vương cái túi thơm, có thể xua được mùi thuốc bắc trên người..”

“Không cần.” Văn Quận Vương đáp, chấp hai tay sau lưng đi lên phía trước.

Cố Thập Bát Nương ngậm miệng, khiêng chân đưa tay kéo một nhánh hoa đông đưa khiến những bông hoa rơi là tả, rồi lại ngồi xuống đất nhặt vào trong khăn gói lại vắt vào bên hông.

Văn Quận Vương bước vài bước chợt quay đầu lại nhìn, sắc mặt ung dung lạnh nhạt, lúc nàng đứng lên mới dời tầm mắt đi, tiếp tục bước chậm rãi dọc theo con đường.

“Có mệt hay không?” Cố Thập Bát Nương bước nhanh bắt kịp, cẩn thận hỏi, “Có cảm thấy đau không?”

Trải qua khoảng thời gian chăm cứu cùng uống thuốc, bệnh trạng mê man đã giảm đi nhiều, nhưng ngược lại chính là thân thể đau nhứt.

Không khí cuối mùa thu vậy mà trên người Văn Quận Vương chỉ có một lớp áo kép lại đồ một tầng mồ hôi trên trán.

Nhìn hấn ung dung nhàn nhã như vậy, kì thật giống như đi chân trần trên mũi dao.

“Ít nhất, ta còn có thể cảm giác được đau đớn.” Văn Quận Vương đáp, trên mặt hiện lên ý cười.

Cố Thập Bát Nương khẽ thở dài, vươn tay đỡ lấy cánh tay hấn.

Văn Quận Vương dường như có chút ngoài ý muốn, có lẽ không quen có người gần mình sát như vậy, thân thể hơi cứng ngắt.

“Nhìn ta yếu đến nỗi nhắc chân không nổi sao?” Hấn chợt nói.

Về mặt hấn vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trải qua khoảng thời gian chung đụng, Cố Thập Bát Nương đã có thể nghe ra những cảm xúc trong lời nói của hấn, tuy ít nhiều là nàng tự suy đoán, nhưng lúc này nàng tin chắc rằng Văn Quận Vương không có giận dỗi, giọng điệu của hấn lại có hàm ý vui đùa nữa.

“Thịnh quận vương chấp nhận là vinh hạnh của nô tỳ.” Cố Thập Bát Nương một tay khẽ đỡ cánh tay hấn, một tay kia hạ thấp cùng thân thể thi lễ một cái, nghiêm túc đáp.

“Chuẩn.” Bên môi Văn Quận Vương gợn lên một chút ý cười, hấn đáp ngắn gọn.

Chậm rãi đi qua con đường nhỏ dưới tán cây, tuy nhìn thấy Văn Quận Vương rất cao hừng, nhưng lúc Cố Thập Bát Nương đưa hấn trở lại thư phòng có vẻ như cự tuyệt.

Cảm giác được cánh tay Văn Quận Vương truyền đến sự kháng cự, Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn hấn, vẻ mặt nghiêm trọng vài phần, “Đừng gắng sức nữa, giữ khí lực mà dùng trước mặt người khác, phong cảnh thì muốn xem lúc nào cũng có thể xem. Khỏe rồi, muốn xem bao lâu thì xem.”

Văn Quận Vương cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt nhìn từ trên cao xuống, cùng với ánh sáng tỏa ra trên mặt hấn khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Vậy sao.” Hấn nhàn nhạt hỏi.

Vâng ạ, Cố Thập Bát Nương gật đầu.

Văn Quận Vương bước chân đi về hướng thư phòng, Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng thờ phào, bắt kịp bước đi của hấn.

“Văn ca ca.” Một giọng nữ tử duyên dáng gọi to từ phía sau.

Hai người đồng thời kinh ngạc, Văn quận vương dừng chân, Cố Thập Bát Nương quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một nữ tử cung trang hoa phục chậm rãi đi tới trước cửa viện, dung mạo xinh đẹp, màu da trắng nõn, kim châm đung đưa, thần thái bước đi không chỗ nào không lộ ra khí phách cao quý.

Sau lưng nàng là ba bốn thị nữ khí thế bất phàm, giữa đó là Hoàng nội thị với nụ cười khổ trên mặt.

“Bạch ngọc quận chúa, không phải người nói đi rồi sao, thế nào lại chạy tới đây..” Ông ấy thấp giọng khò sở van nài.

Bạch Ngọc quận chúa căn bản không để ý đến ông, bước chân tao nhã ung dung, hai tay đặt trước người, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh nhạt.

“Lão Hoàng nhi, đây là người nói Văn ca ca không tiện tiếp khách sao?” Nàng ta chậm rãi nói, ánh mắt rơi vào hai tay của Cố Thập Bát Nương cùng Văn Quận Vương, mi liễu khẽ nhếch lên, một cổ khí thế sắc bén tức thì tản ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Trước thời hạn

Edit: QR2

Nhìn thấy cô nương này xuất hiện, Cố Thập Bát Nương lập tức xuôi tay, lui về sau một bước.[QR2]/[diendanlequydon]

Trong hoàng thất chỉ có nhi tử và nữ nhi của hoàng đế mới có thể xưng là hoàng tử và công chúa, mà nữ nhi vương hầu chỉ được gọi là quận chúa, mặc dù chỉ khác một chữ nhưng tất nhiên địa vị không giống nhau. Lúc này Long Khánh đế không có con nối dõi vì vậy bây giờ trong hoàng thất cũng không có công chúa.

Vị quận chúa Bạch Ngọc này mặc dù không phải là công chúa nhưng địa vị cũng là hào môn vọng tộc, không giống với những nữ nhi bình thường khác. Hơn nữa bởi vì Long Khánh đế không có con cái, bởi vì xuất thân của quận chúa Bạch Ngọc nên rất được mọi người trong hoàng thất yêu thích, vì vậy được đối xử như công chúa.

Nghe cái tên này, trái tim Cố Thập Bát Nương thoáng chấn động, không khỏi khẽ ngược đầu lên, liếc nhìn.

Đời trước, khi Triết Quận Vương lên ngôi, hoàng hậu chính là quận chúa Bạch Ngọc, thật không nghĩ tới kiếp này nàng có cơ hội nhìn thấy hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nghĩ lại, rất có thể nàng sẽ trở thành ân nhân của thiên tử, chuyện này không phải càng làm cho người khác ngạc nhiên hơn hay sao?

Giống như cảm thấy ánh mắt của nàng, đột nhiên ánh mắt sắc bén của quận chúa Bạch Ngọc nhìn sang.

Cố Thập Bát Nương vội vàng cúi đầu.

“Ừ, có chút bất tiện nên không gặp khách.” Giọng nói của Văn Quận Vương vang lên, thân hình hơi đổi, bước lên một bước cũng vừa chặn ánh mắt của quận chúa Bạch Ngọc.

“Là vậy sao?” Quận chúa Bạch Ngọc khẽ mỉm cười.

“Không cần thận bị nhiễm phong hàn.” Văn Quận Vương đáp.

“Thật?” Trên mặt Quận chúa Bạch Ngọc hiện lên sự lo lắng, bước lên mấy bước, đứng trước mặt hần kiểm tra rồi gật đầu: “Quả thật sắc mặt không tốt lắm...”

“Cho nên, tạm thời không muốn tiếp khách, nên không biết là Bạch Ngọc muội muội tới.” Văn Quận Vương lạnh nhạt đáp.

“Ta cũng nghe người khác nói thân thể Văn ca ca không khỏe, không yên lòng nên mới có ý tới thăm một chút...” Quận chúa Bạch Ngọc khẽ đưa tay che miệng, nhỏ nhẹ nói.

Đôi mắt Văn Quận Vương hơi lóe, nhìn quận chúa Bạch Ngọc gật đầu một cái, nở nụ cười.

“Vậy hiện tại Bạch Ngọc muội muội cảm thấy thế nào?” Hần cười nói.

Quận chúa Bạch Ngọc nhoen miệng cười, ánh mắt liếc sang Cố Thập Bát Nương đang cúi đầu đứng hầu, sâu xa vỗ tay Văn Quận Vương: “Bây giờ gặp mặt lại thấy không có gì đáng ngại...”

Văn Quận Vương cười, tiếng cười trong trẻo.

“Đã đến đây rồi, muốn ngồi một chút không?” Hần nhìn quận chúa Bạch Ngọc hỏi.

“Được.” Quận chúa Bạch Ngọc toe toét cười, gật đầu đồng ý, giống như một đứa bé, vui mừng khoác cánh tay hần.

Nhìn hai người đang ngồi đối diện đánh cờ ở đình thủy tạ, chân mày Cố Thập Bát Nương không nhịn được nhíu chặt, trong mắt cũng thoáng lo âu.

“Không... Không có sao chứ?” Hoàng nội thị bùng nước trà qua, dùng giọng nói giống như muốn khóc hỏi nhỏ.

Hôm nay là ngày đầu tiên xuống giường, vốn chỉ định tùy tiện đi lại hoạt động để thích ứng một chút.

“Sớm biết như thế cũng không có thưởng hoa mà giữ lại sức lực đi thẳng đến nơi này...” Cố Thập Bát Nương khẽ cắn môi nói nhỏ, có tiếng cười thanh thúy của quận chúa Bạch Ngọc vọng tới từ trong đình thủy tạ, hai người nhìn sang, thấy nàng đang giơ tay đánh xuống vai Văn Quận Vương.

Cố Thập Bát Nương và Hoàng nội thị đồng thời run sợ quay mặt lại.

“A, cứu tinh tới.” Cố Thập Bát Nương vui mừng nói nhỏ, ánh mắt nhìn về một bên khác của hành lang, nam nhân trung niên đã vài ngày không gặp, mặt mày nghiêm trang đang vội vã đến đây.

Hoàng nội thị nhẹ giọng đọc phật hiệu, bưng khay trà, nhường đường để nam nhân trung niên đi trước, bản thân thì hớn hờ đi theo sau.

Cố Thập Bát Nương cũng thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt nở nụ cười.

Quả nhiên không bao lâu, quận chúa Bạch Ngọc đứng dậy, mỉm cười cáo từ, ở giữa đám nha hoàn vây đỡ, thong thả rời khỏi.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, lui sang một bên, ánh mắt rơi vào làn váy giống như đám mây ngũ sắc đang chuyển động ở dưới chân, làn váy di chuyển thành một đường vòng cung thì dừng lại.

“Ngươi...” Giọng nói quận chúa Bạch Ngọc vang lên.

“Dạ, quận chúa...” Cố Thập Bát Nương mỉm cười, ngẩng đầu lên mới chịu nói chuyện, một bạt tai mang theo khí tức sắc bén đánh tới.

Bốp.

Hai móng tay dài mạnh mẽ quét qua khuôn mặt của Cố Thập Bát Nương, lập tức từng sợi máu trên mặt chảy ra nhưng vì lực đánh vừa đúng nên người cũng không ngã ra ngoài.

Không biết là do bị đánh hay là do tức giận, Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đầu óc bối rối.

“Ngươi không hiểu quy củ à?” Ánh mắt quận chúa Bạch Ngọc cao cao tại thượng nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng nói: “Thấy bản quận chúa mà không quỳ xuống? Ngươi là thị nữ từ đâu đến mà không hiểu quy củ như vậy?”

Đau rất làm Cố Thập Bát Nương tỉnh táo lại, quận chúa Bạch Ngọc nói không sai, người có thân phận giống nàng, cho dù là nhất phẩm phu nhân đương triều nhìn thấy cũng không dám chậm trễ, những phu nhân, tiểu thư quan lại bình thường nhìn thấy, nhẹ nhàng quỳ xuống cũng không quá đáng.

Nữ nhân này, không đúng tiểu cô nương này, chắc hẳn là do lúc này nhìn thấy mình thân cận hơn với Văn Quận Vương nên mới muốn giáo huấn mình một chút.

“Dạ, xin quận chúa thứ tội.” Nàng nặng nề quỳ xuống, cúi đầu chạm đất, run run nói.

“Những thị nữ như ngươi ta đã thấy nhiều, yên ổn giữ bổn phận, đừng quên thân phận của mình.” Giọng nói quận chúa Bạch Ngọc lạnh lùng, cao cao tại thượng nói.

“Dạ...” Cố Thập Bát Nương nói nhỏ, tiếng bước chân, tiếng ngọc bội va chạm đã đi xa.

Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh giống như không cảm nhận được đau đớn trên mặt, nhìn thấy Bành Nhất Châm đang mặc đồ của gia đình trong phủ, đang chạy nhanh đến đây, vội vàng đứng dậy rồi cũng chạy vào trong đình.

“Thế nào rồi?” Nhìn Văn Quận Vương đang nằm ngủ mê man dưới lớp chăn, người nam nhân trung niên, Hoàng nội thị và Cố Thập Bát Nương đều khó nén lo lắng, buồn rầu cùng hỏi.

Bành Nhất Châm giơ tay lau mồ hôi trên trán: “Không có việc gì, không có việc gì.” Khi nói những lời này cũng thật tâm than thở: “Quả nhiên Quận Vương lợi hại, nếu là người khác đã som kêu đau rồi, ngài ấy vẫn có thể nói chuyện vui vẻ, không trách được mọi người thường nói chân long chi tử (con của rồng), không giống với người thường...”

Nghe ông nói lời tâm thưởng, nam nhân trung niên bất mãn liếc ông nhưng cũng không lên tiếng trách mắng.

“Ngày đã định...” Ánh mắt của hắn lướt qua hai người, vẻ mặt nghiêm trang.

Là ngày sắc phong hoàng tử sao? Nhất thời hô hấp của ba người trong nhà ngừng lại.[QR2][diendanlequydon]

“Là ngày mười ba tháng chín.” Nam nhân trung niên nghiêm túc nói.

Chỉ còn bốn ngày, so với dự đoán trước đó sớm hơn mấy ngày.

“Tại sao lại như vậy?” Hoàng nội thị kinh hoàng thất thanh.

Về mặt nam nhân trung niên nghiêm túc, thờ dài: “Có người báo cho bệ hạ nói Văn Quận Vương bị bệnh nặng...”

Một ngày không lập hoàng tử, tất cả mọi người đều còn cơ hội, chỉ cần có một tia hy vọng, tất nhiên không có người chịu buông tha.

“Mấy ngày này phải đảm bảo Văn Quận Vương không bị bại lộ cho đến lúc lễ sắc phong kết thúc thuận lợi.” Ánh mắt nam nhân trung niên nhìn Bành Nhất Châm.

Về mặt Bành Nhất Châm hơi ngượng ngùng.

“Ta vốn nghĩ còn bảy tám ngày...” Ông không tự chủ xoa tay: “Nếu như... Nếu như muốn đảm bảo mấy ngày này Quận Vương không bị bại lộ thì...”

“Thì thế nào?” Nam nhân trung niên hỏi.

Bành Nhất Châm hít một hơi thật sâu, sáng khoái như ngày thường, ngẩng đầu lên nói: “Vậy nhất định sau khi lễ sắc phong ở đại điện kết thúc thì phải tiến hành bước chữa trị cuối cùng.”

Nam nhân trung niên lập tức biến sắc: “Làm sao có thể?” Hắn thất thanh nói.

Theo như kế hoạch của bọn họ, ít nhất cũng phải sau lễ sắc phong bảy ngày mới tiến hành bước chữa trị cuối cùng quyết định sinh tử.

“Chẳng lẽ Quận Vương chịu khổ như vậy chỉ vì cái nghi thức này?” Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, đôi tay xuôi bên người gắt gao nắm chặt: “Lễ đại điển vừa kết thúc, nếu như Quận Vương... rất có thể ngay cả tên cũng không được ghi vào hoàng phổ...”

“Nhưng đến tận bây giờ cũng không có biện pháp khác.” Cố Thập Bát Nương nói.

Sớm cũng chết, muộn cũng chết, quan trọng là đến tận lúc này cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Tất nhiên nam nhân trung niên cũng hiểu chuyện này, hắn nhìn Cố Thập Bát Nương, chán nản thờ dài.

“Nếu đã như vậy, các người đã chuẩn bị xong hết chưa?” Ánh mắt nam nhân trung niên lại nhìn sang Bành Nhất Châm.

Bành Nhất Châm hít một hơi thật sâu, nghiêm túc gật đầu, nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Ta điều chế được cần ba ngày, vừa kịp lúc.” Cố Thập Bát Nương nói.

Nam nhân trung niên nhìn họ chăm chú một lúc, chột khom người thì lễ.

“Đại nhân, tiểu nhân không dám nhận.” Bành Nhất Châm và Cố Thập Bát Nương vội dùng đại lễ đáp lễ.

“Đừng khách khí, lạy đầu tiên là lão phu cảm ơn các người...” Người nam nhân trung niên nhìn bọn họ, chấp tay nói: “Hoặc là đưa tiễn các người...”

Quận Vương sống, các người thắng, tất cả đều vui vẻ. Quận Vương chết, các người thua, tất cả sẽ kết thúc.

Nhất thời Bành Nhất Châm và Cố Thập Bát Nương không biết nói gì, nhìn nam nhân này, xoay người đi ra ngoài.

Văn Quận Vương đang ngủ mê bị ép buộc tỉnh lại, tinh thần của hắn vô cùng uể oải, cả người cũng giống như đang ngủ chứ không phải là đang tỉnh, mềm nhũn dựa vào gối mềm, đèn cây phát ra ánh sáng mờ nhạt, làm mọi thứ trước mắt cũng trở nên không thật.

Có bóng người đứng đưa trước mặt, tiếp theo có vị thuốc đắng nghét được đưa vào miệng, bởi vì hắn tỉnh nhưng giống như chưa tỉnh nên mặt mũi áp chế khiến hắn kháng cự theo bản năng.

“... Quận Vương, ta hiểu rõ rất khó uống...”

“... Uống lần này nữa thì ba ngày tới không cần uống...”

Giọng nói dịu dàng bên tai làm hắn uống hết muỗng này đến muỗng khác chén thuốc đắng muốn người khác nôn mửa kia.

“... Quận Vương, ta đi điều chế được cho ngài...”

“... Quận Vương, ngài hãy chờ ta...”

Cố Thập Bát Nương giúp Hoàng nội thị đỡ Văn Quận Vương nằm xuống xong mới chịu lui ra, đột nhiên cánh tay bị kéo lại, nàng cúi đầu xem xét thì thấy cánh tay cả Văn Quận Vương ở dưới chân đang vươn ra.

“Quận Vương?” Nàng quỳ xuống bên cạnh giường, nhìn Văn Quận Vương đang hí mắt ra: “Còn có gì phân phó?”

Khóe miệng Văn Quận Vương khẽ giật nhưng cũng không phát ra âm thanh.

“Hoàng đại nhân...” Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Hoàng nội thị.

“Quận Vương, Quận Vương...” Hoàng nội thị tựa đầu sát lại, nhẹ giọng hỏi: “Ngài muốn nói gì?”

“Thuốc... Thuốc... Cao...?” Hắn ngẩng đầu lên, trên mặt khó hiểu, lặp lại một lần: “Còn cần thuốc cao?”

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, Văn Quận Vương lại lâm vào trạng thái ngủ say, nàng nhẹ nhàng rút tay, đứng dậy.

“Ngày mai Quận Vương sẽ tỉnh, có chuyện gì lúc đó hãy nói.” Nàng nói nhỏ.

Hoàng nội thị gật đầu, lại sửa sang chăn đệm cho Văn Quận Vương, nhẹ nhàng buông màn.

“Vậy ta xin cáo từ, ta cũng cần chuẩn bị một chút, sau đó sẽ bắt đầu điều chế dược, ba ngày ba đêm này, ta sẽ đóng hết cửa, bất luận thế nào cũng không được quấy rầy ta.” Cố Thập Bát Nương thì lễ với Hoàng nội thị, nhẹ nhàng nói.

“Vậy làm phiền Cố Nương tử.” Hoàng nội thị gật đầu, đáp lễ nói.

Dưới ánh đèn, Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu cười với hắn, xoay người rồi đi.

“Ai...” Hoàng nội thị dập tắt một ngọn đèn, ngồi xuống, thở dài, chợt nhớ lại những lời nàng mới nói và bộ dáng kia, cảm thấy có gì đó không đúng.

“A.” Hoàng nội thị vỗ tay một cái: “Đúng rồi, nửa bên mặt bị sưng húp còn có mấy vết máu...”

Sau khi quận chúa Bạch Ngọc rời đi, Văn Quận Vương lâm vào ngủ mê man, tất cả mọi người lo lắng chuyện này cũng quên mất Cố Thập Bát Nương bị quận chúa Bạch Ngọc tát một cái.

“Mong đừng bị hủy dung...” Hoàng nội thị chống tay cằm bà lâm bầm, chợt tay bị trượt, nhảy dựng lên: “Ai da...”

Hắn thất thanh hô lớn, chợt vội vàng che miệng lại chỉ sợ quấy rầy Văn Quận Vương.

“Ta thật sự ngu ngốc.” Hắn gơ tay nhẹ nhàng đánh vào mặt của mình: “Thuốc cao, thì ra là thuốc cao.” [QR2][diendanlequydon]

Vừa dứt lời liền nhấc chân chạy ra ngoài, vừa đi vừa kêu: “Cố Nương tử, Cố Nương Tử, người chờ ta một chút, khoan hãy điều chế dược...”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Thay đổi

Edit: nnttrang

Chương này gần 20t lận, nên mình làm tới đâu đăng tới đó nha, đang làm mấy bài cuối môn nên hơi bận, nhưng mà vẫn tập yoga đều đặn nha, mọi người hãy cố gắng tập td để giữ gìn sức khỏe và vóc dáng nhé.

Trời hừng đông, trong cung truyền tin tức ra khắp kinh thành, rất nhiều khoái mã từ tứ phía kinh thành phi nước đại mà ra, tuyên bố đại sự của Đại Chu triều tuyên bố chuyện lớn này.

Nghị quyết hoàng thất, phong con trai Tú Vương là Văn Quận Vương làm Hoàng tử, ban thưởng công danh cùng vô số hào hoa phú quý.

Long Khánh đế của Đại Chu triều cuối cùng cũng có người kế nghiệp, vì ăn mừng, hoàng đế đang mang bệnh tuyên bố đại xá, mọi người trên dưới trong ngoài kinh thành càng vui mừng không xiết, so với lễ đón năm mới còn náo nhiệt hơn, Lục bộ quan viên trong triều tất bật công việc, chuẩn bị cho đại lễ sắc phong sắp tới.

Dưới tình hình này, mọi công tác khác đều bị hoãn lại, cho nên việc Cố Hải nhận nhiệm vụ mới còn phải đợi, nhưng đây cũng là thời điểm hắn khó có đducoocj nhàn nhả, ở nhà cùng mẫu thân hoặc là nghiên cứu thi thư.

Nghĩ đến đại lễ sắc phong hoàn từ, tâm Cố Hải không khỏi có chút khẩn trương, điều này đồng nghĩa, thời khắc quyết định vận mệnh của muội muội đã đến.

“Thiếu gia, đến giờ dùng bữa.” Tiều nha hoàn bước lại nhỏ nhẹ gọi.

Cố Hải lấy lại tinh thần, đặt cuốn sách trong tay xuống đi ra ngoài, trong phòng khác, Tào thị ngồi một mình trước bàn ăn, vẻ mặt buồn bã, có vẻ rất cô đơn, bà tựa hồ đang thả hồn đi đâu không phát hiện Cố Hải đã đi đến.

“Nương?” Cố Hải ngồi xuống cạnh bà, nhẹ giọng kêu, còn có mấy phần dò hỏi.

“A...lại đây.” Tào thị nhanh hoàn hồn, trên mặt nở một nụ cười, “Nhanh ăn thôi.”

Ánh mắt đảo qua người mẫu thân, thấy đôi mắt bà thâm quầng, trong mắt hiện lên tơ máu, hiển nhiên đã khóc và ngủ không ngon giấc, nhìn thấy tóc mai của Tào thị, không biết từ khi nào, lại có thêm nhiều sợi bạc trắng.

Nương mới hơn ba mươi tuổi...trong lòng Cố Hải không khỏi cả kinh.

“Nhanh ăn đi, ta làm món rau cải trắng với đậu phụ con thích ăn nhất.” Tào thị cười nói, chia thức ăn cho ăn, “Khó khăn lắm mới mua được đậu phụ, đậu phụ ở kinh thành này, không biết sao mấy ngày nay không mua được, không biết người nào ở kinh thành đã mua hết đậu phụ về nhà rồi... Cái này, chính là cho người chạy ra ngoài thành mua.”

Chiếc đĩa của Cố Hải chợt rơi xuống vang lên tiếng coong một cái.

“Con sao vậy?” Tào thị giật mình, nhìn hấn.

Nha hoàn một bên nhanh chóng nhặt lên, rồi đổi cho Cố Hải một đôi khác.

“Không có gì đâu ạ.” Cố Hải cố che dấu nội tâm, cười nói, một mặt gấp thức ăn, “Con cảm thấy rau cải trắng và đậu phụ này rất ngon.”

“Như vậy, ngày mai chúng ta lại làm nữa.” Tào thị cũng cười.

Mẫu tử hai người đồng thời chuyển đề tài, ăn bữa cơm qua loa cho xong.

Cố Hải bước thẳng tới thư phòng Cố Thập Bát Nương, gọi là thư phòng nhưng là một phòng chế thuốc nho nhỏ, ngoại trừ một chồng sách, thì còn lại đều là công cụ để bào chế.

“Thiếu gia muốn tìm gì ạ?” Linh Bảo ở phía sau chợt hỏi.

“Ta tìm quyển sách để xem thôi...” Cố Hải vừa đáp vừa đưa tay rút trên giá sách một bản dược thư, mở ra xem.

Linh Bảo khó hiểu, nhưng cũng không hỏi tiếp, nhẹ chân nhẹ tay bắt đầu lau chùi.

Bên trong phòng khó tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng lật sách, không biết từ lúc nào, Linh Bảo phát hiện không còn nghe nữa, nàng đứng thẳng nhìn xem, thấy Cố Hải cầm quyển dược thư, ánh mắt ngẩn ngơ bất động.

“Thiếu gia?” Linh Bảo nhỏ giọng hỏi, “Tiểu thư vẫn còn một vài quyển ở trong phòng ngủ.”

“Không cần đâu” Cố Hải chợt tỉnh lại, lắc lắc đầu, tầm mắt hấn ngưng đọng trên một trang sách.

Thạch tín, kịch độc, được chiết từ đậu phụ.

“Bắt đầu rồi...” Hấn không khỏi thấp giọng thì thào, tay khẽ vuốt nhẹ trang sách.

Ba ngày sau, đại lễ sắc phong Hoàng Thái Tử đã đến.

Là nhà quan, Cố gia từ sáng sớm đã chuẩn bị đi ra ngoài, Cố Hải thay quan bào, Tào thị cũng ăn mặc trang trọng, cùng thị tỳ đứng hầu ngoài cửa.

Mặt đường từ sớm đã được quét dọn tươm tất, đồng thời cũng được sửa sang lại, những cấm vệ quân Đại Chu một thân huyền giáp đã đứng một bên mở đường, thần sắc lạnh lùng bất động, tay cầm kiếm, bọn hấn đã nhận mệnh, bất luận ai có hành động bất kính, có thể giết ngay bên đường.

Vì để cho vạn dân được chiêm ngưỡng phong thái Hoàng Thái Tử, hoàng đế đặc biệt ban lệnh cho Văn Quận Vương xuất phát từ Quận Vương phủ đến Hoàng Cung tham dự đại lễ, bởi vậy từ lúc trời chưa sáng, tất cả mọi người ở kinh thành không thiếu một ai đều đứng tụ tập nơi Văn Quận Vương thực hiện nghi lễ rước đi trên đường, ngày này, mọi tửu lâu đến tiệm trà mọi chỗ ngồi đều là giá trên trời, nếu không phải quan phủ đã ra lệnh cấm, chỉ sợ trên cây lùn nóc nhà chắc đứng đầy cả người.

Khắp nơi lan truyền các câu chuyện thật thật giả giả.

“Xuất môn, xuất môn rồi...” Bọn nha hoàn nhà Cố Hải lao nhao về tin báo mới nhất, phần khởi riu rít.

Là dân chúng, địa vị thấp, chỉ sợ đây là lần đầu cũng như lần cuối cùng tiếp xúc với bậc tôn quý như vậy, cấm quân bao quanh bên ngoài tỏa ra uy áp như núi cũng không ngăn được tiếng động ầm ĩ như thủy triều dâng lên.

Không biết qua mấy lần thông báo Hoàng thái tử xuất môn, cuối cùng một hàng dài đội nghi trượng(đội hình đi trước) mới xuất hiện trong tầm mắt mọi

người, tiếng ồn ào huyền ảo nhất thời lên đỉnh điểm.

“Nhìn kia...xe ngựa thật là cao quý.”

“Ta nhìn thấy Quận Vương rồi.”

“Người muốn chết à, là Hoàng thái tử.”

Những người dùng rất nhiều tiền để mua vị trí cao trên lầu rốt cục cảm thấy có tiền tài quả thật hơn hẳn, bọn họ chính là người đầu tiên nhìn rõ hết toàn cảnh nghi thức của Hoàng thái tử.

Trọng thần triều đình dẫn đầu, cung nữ thái giám đi theo phía sau, cấm quân bảo vệ tạo thành một đội nghi trượng, dẫn một đoàn bảy con tuần mã kéo một chiếc Vân Long xa giả chậm rãi mà đi.

Trên xe ngựa buông vài lụa khảm ngọc thạch, khiến cho bóng dáng Hoàng Thái tử như ẩn như hiện, khiến cho mọi người có thể rõ ràng nhìn thấy một nam tử anh tuấn bất phàm, hần mặc trên người bộ lễ phục Hoàng Thái tử cực kỳ hoa lệ, cổ cao dựng thẳng, tóc được búi lên, đầu đội kim quang, thắt lưng bạch ngọc, đeo huyền Vân Long, chân là một đôi hài triều phục họa vân viền vàng cực kỳ tôn quý.

“A” Những lầu trên đường vang lên những tiếng hô hét của vô số nữ tử, nếu không phải cấm quân đã tuần xét, kiểm tra kỹ càng, cùng những cáo thị quan phủ đã đưa ra, nên những nữ nhân này không dám mang hoa theo, bằng không chỉ sợ lúc này xe ngựa của Hoàng Thái Tử sớm bị hoa tươi nhấn chìm.

Mặc dù đã nghiêm lệnh cảnh cáo, nhưng vẫn ngăn không được nhiệt tình của bọn nữ nhân, những cô nương như châu ngọc vờn quanh, trang dung mỹ mạo chạy đến, vẫy tay, vờn khăn lụa.

Không khí trên đường càng thêm cuồng nhiệt.

Đi đến đâu, dân chúng phủ phục quỳ xuống đất lễ bái đến đó.

“Hoàng thái tử điện hạ thiên tuế.” Tào thị và Cố Hải cùng tới trong nhà quỳ xuống bên đường, đứng phía xa nhìn đoàn nghi trượng đi qua.

Cố Hải đỡ Tào thị đứng dậy, lại một lần nữa nhìn chiếc Vân Long xa giả dần đi xa.

“Nương, chúng ta trở về thôi.” Hần nhỏ giọng nói.

Tào thị gạt đầu, khe khẽ thở dài không để Cố Hải biết, đưa tay định tay Cố Hải xoay người vào trong.

Giữa những âm thanh ồn ào náo nhiệt vui mừng đó, mẫu tử hai người lại buồn bã giống như cách bọn họ cả một thế hệ.

“Hoàng thái tử điện hạ.”

Những tiếng hô nối nhau liên tiếp vang lên bên ngoài tường thành, tiếng chuông thanh thúy cũng vang lên để chúc tụng hoan hỉ.

Đại diện sắc phong kết thúc, Hoàn cung tổ chức yến hội long trọng, ca múa mừng cảnh thái bình mãi đến tận khuya.

“Thái tử điện hạ, thỉnh bên này.”

Đại thái giám mặc một bộ hoa phục thêu mây phẩy cây phát trần trong tay, cung kính dẫn đường, cung nữ nội thị vây quanh đỡ Văn Quận Vương, không, Hoàng Thái tử cao quý đến Đông cung.

Đây là một tòa cung điện to lớn, so với Quận Vương phủ trước đây, thì ở đây càng thêm nguy nga tráng lệ, bậc thang đều là làm từ bạch ngọc, phía trước cung điện là một đoàn thị nữ nội thị đứng thẳng tắp, thấy hần đến gần, bọn họ đồng loạt quỳ xuống, như cả núi non cùng hô lên thiên tuế.

Văn Quận Vương đứng trước điện, chấp tay trang nghiêm.

“Đều lui ra đi.”

Bên trong tâm cung Thái tử, giọng nói của Hoàng nội thị vang lên, mọi người đáp một tiếng, tuân lệnh nối đuôi nhau rời khỏi.

“Điện hạ, thỉnh người nghỉ ngơi một chút.” Hoàng nội thị nhỏ giọng nói, một mặt tiến lên đỡ lấy Văn Quận Vương, tay vừa chạm vào liền hốt hoảng.

Kiện hoa phục đã ướt đầm.

Thân thể ông không khỏi run lên, không dám lập lại thêm lần nữa, nhanh chóng đỡ lấy hần bước qua những màn cửa nối nhau mà đi.

Bên trong gian phòng nhỏ, Cố Thập Bát Nương ngồi đối diện Bành Nhất Châm.

“Ta vẫn rất tò mò, người có thể bào chế thần kỳ như vậy, có thể biến loại cực độc như thạch tín trở nên dịu đi, chỉ còn được hiệu...” Bành Nhất Châm

cười nói, một mặt uống trà, ăn một khối đậu nành.

“Thật ra rất đơn giản, dùng vải trắng bọc thạch tín lại, sau đó bỏ đậu hũ vào, nấu từ từ, khi đậu hũ trở thành màu đen, thì đổi rồi tiếp tục nấu, sau khi nấu qua ba lần thì lấy ra, nghiền thành bột phấn, trộn chung với những loại thuốc bột khác, bắt quá lúc khuấy phải dùng sức một chút, cũng chính là bí tịch độc nhất vô nhị ở Lưu môn con, chính là phải khuấy liên tục cả ngày lẫn đêm một nghìn lần.” Cố Thập Bát Nương cười nói (đừng tin, ta có chế đó>)

Bành Nhất Châm đang chăm chú nghe, chợt cười che lỗ tai lại, “Ta nói Cố nương tử, ta không tính bái con làm thầy đâu nha...”

Cố Thập Bát Nương cũng cười, đưa tay bốc một khối đậu hũ bắt chước Bành Nhất Châm bỏ vào miệng.

Trầm mặc một hồi, không khí bên trong gian phòng trở nên có chút nặng nề.

“Việc kia...” Cố Thập Bát Nương chợt rút trong tay áo ra một cuộn giấy, đưa đến trước mặt Bành Nhất Châm, “Cái này cầu xin thức...”

Bành Nhất Châm nắm chặt hạt đậu trong tay, dùng khủy tay hé cuộn giấy ra, thấy những chữ nhỏ ngay ngắn chi chít trên mặt giấy, mấy từ Thập Thất Pháp Bào Chế của Lưu Công rơi vào mắt ông, giống như đùng phải hòn than nóng, vội nhanh chóng rút tay lại.

“Cố Thập Bát Nương, con có ý gì đây?”

“Con tính, chính là...” Cố Thập Bát Nương cười với ông, “Dù thế nào cũng là con trước...”

“Dựa vào cái gì là con trước?” Bành Nhất Châm đập bả đứng lên, những hạt đậu rơi vãi ra bàn, “Tại sao là con trước? Cố Thập Bát Nương, ta đã nói với con, ta đã sớm không đồng ý điểm ấy ở con, lúc trước, là ta không có ý tốt, thiếu chút nữa hại chết con, lão Bành ta về tình về lý đều thiếu con, ta đã già đầu như vậy, con không coi ta là trưởng bối còn không tính, hiện giờ còn dám coi ta là tiểu đồ đệ...”

“Ngồi xuống” Cố Thập Bát Nương nhỏ giọng gọi, “Thức đừng la lớn như vậy.”

Bành Nhất Châm thở phì phì, đỏ mặt, ngồi xuống thật mạnh, bốc một nắm đậu trong tay cho vào miệng nghiền răng nhai.

“Con còn chưa có truyền nhân, chính là muốn tìm cũng không kịp nữa rồi, thức giữ lại làm đồ gia truyền đi...” CTB cười nói, “Nhà con không cần nó, tương lai ca ca con có hài tử, cũng sẽ cho hắn đọc sách nhập sĩ, khác với nhà thức...”

“Ta khinh.” Bành Nhất Châm liên tục lặp lại.

Cửa bị đẩy ra, hai người lập tức ngưng cuộc trò chuyện.

“Cố nương tử...” Thanh âm trầm thấp của Hoàng nội thị vang lên, “Mời cô...”

“Vâng ạ.” Cố Thập Bát Nương đáp một tiếng, đứng lên, bưng một cái mâm bước ra.

Nhìn bóng lưng nàng, Bành Nhất Châm ở phía sau nhanh chóng đưa tay lấy cuộn giấy kia nhét vào trong lồng ngực, hung hãn đập đầu vào cạnh bàn, phát ra một tiếng nứt nẻ.

“Bái kiến Thái tử điện hạ.” Nhìn bóng người đẹp đẽ quý gia đang nghiêng người nằm trên giường, Cố Thập Bát Nương quỳ xuống lễ bái.

“Không cần đa lễ.” giọng nói yếu ớt của Văn Quận Vương truyền ra.

Hoàng nội thị vội vàng nâng nàng, Cố Thập Bát Nương dập đầu tạ ơn, bưng mâm đựng chén thuốc bước từng bước đến, màn được vén từng lớp từng lớp.

“Thái...” Cố Thập Bát Nương ngẩn đầu nhìn hấn một cái, liền thấy hấn mở mắt ra, nhìn qua.

Ánh mắt của hấn dừng lại trên mặt nàng cẩn thận đảo qua.

“Không tệ...” Hấn nhỏ giọng nói, rũ mắt xuống.

Cố Thập Bát Nương tạm thời không có bụng dạ nào suy nghĩ tứ của hấn, đến gần vài bước quỳ xuống trước người, dâng khay lên.

Vài đồ được lấy ra, lộ ra hai cái bát sứ được đặt kín.

“Đây là hai chén thuốc.” Cố Thập Bát Nương nói.

“Là thế nào?” Văn Quận Vương nhìn nàng hỏi.

“Tiểu nữ nguyện ý cùng điện hạ uống chén thuốc này...” Cố Thập Bát Nương dập đầu nói.

Về mặt Hoàng nội thị ở một bên xúc động tán thành, tay không khỏi đưa lên gạt lệ trên mắt.

“Muốn cầu xin điều gì?” Sắc mặt Văn Quận Vương không đổi, nhàn nhạt hỏi.

“Chỉ cầu xá Bành Nhất Châm không chết.” Cố Thập Bát Nương cúi thấp người nói.

Văn Quận Vương cười nhẹ, chợt đưa tay nâng cằm nàng lên, nhìn khuôn mặt hờ hững của nàng.

“Cũng là chết, ngươi cho rằng mạng của ngươi có thể đổi mạng của hắn?” Hắn hỏi.

“Bởi vì Quận Vương có thể.” Cố Thập Bát Nương nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc đáp.

“Trong mắt ngươi, ta là người lương thiện?” Văn Quận Vương cười hỏi.

“Vâng ạ” Cố Thập Bát Nương đáp, nhìn hai mắt hắn, “Ở Tiên Nhân huyện một khắc kia, ta liền biết.”

Hai người nhìn nhau một giây, Văn Quận Vương thu tay lại, tựa người vào gối, khép hai mắt lại.

Bên trong tấm điện thập phần trầm mặc.

“Cố tương...” Văn Quận Vương chợt gọi, “Ngươi vì điều gì?”

“Bành Nhất Châm bị ta...” Cố Thập Bát Nương cúi đầu nhìn đất đáp.

“Ta không phải hỏi điều này.” Văn Quận Vương ngắt lời nàng, “Rõ ràng đã thoát thân. Vì sao quay lại?”

Cố Thập Bát Nương không nói gì.

“Là vì ta sống, ca ca ngươi mới có thể sống sao?” Văn Quận Vương làm bầm lều bầu nói, nói đến đây hắn chợt cười lên, không đợi Cố Thập Bát Nương đáp, đưa tay lên, “Lấy bút mực tôi.”

“Tạ điện hạ.” Cố Thập Bát Nương dập đầu xuống đất, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Múa bút viết vài lời trên giấy, lấy ngọc thủ Thái tử ấn xuống, vẩy vẩy tay, Hoàng nội thị cầm chắc giấy lụa, giấy vào trong ngực lau nước mắt lui xuống.

“Đứng lên đi.” Văn Quận Vương nói.

Cố Thập Bát Nương tạ ơn đứng dậy.

“Ngồi.” Văn Quận Vương nói, vỗ vị trí đối diện mình.

Cố Thập Bát Nương đáp lời, cúi xuống cởi giày ra, ngồi lên chỗ hắn chỉ, đặt cái khay ở giữa hai người.

cảnh tình tứ giầu ko đăng

“Điện hạ, thỉnh.” Nàng dùng một tay bưng chén, một tay mở nắp chén ra.

Văn Quận Vương nhìn nàng cười, “Ta không còn khí lực, ngươi dứt ta.”

“Được.” Cố Thập Bát Nương cười, “Tiểu nữ thất lễ rồi.”

Dứt lời, liền nhích lại bên người Văn Quận Vương, ngồi xuống.

Dưới ánh đèn nhu hòa, hai người ngồi bên giường gần nhau trong gang tấc, có thể cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ cơ thể đối phương.

“So với thuốc trước đáng hơn.” Cố Thập Bát Nương cười nói, một mặt dùng thìa múc thuốc đưa lên miệng Văn Quận Vương.

Văn Quận Vương cười, mở miệng ra uống.

“Kỳ thật đáng bao nhiêu ta cũng không biết, ta ném thử một chút..” Cố Thập Bát Nương cầm bát kia lên tự múc một muỗng uống vào.

“Thế nào?” Văn Quận Vương nhìn nàng, hỏi.

Cố Thập Bát Nương nhăn mặt, thè lưỡi, “Quả nhiên rất đáng..”

“Ta cảm thấy không tệ đến thế.” Văn Quận Vương cười nói, há miệng uống thuốc nàng dứt.

“Do điện hạ trước đây đã uống nhiều thuốc quá phải không?” Cố Thập Bát Nương tò mò hỏi, múc một muỗng tự uống.

Văn Quận Vương gật đầu, “Có một đoạn thời gian uống rất nhiều, về sau không uống nữa, uống cũng không có tác dụng, không uống lại chẳng có chuyện gì xảy ra.”

Hắn tiếp tục uống thuốc, vừa nuốt xuống, lại hỏi, “Còn người?”

“Ta?” Cổ Thập Bát Nương uống thuốc, khẽ nhủ mảy may nghĩ ngợi, “Lúc ta còn nhỏ, cơ thể yếu ớt nhiều bệnh, quả thật cũng không có chuyện gì lớn, do cha ta cẩn thận thôi, ta có chút không khỏe, ông ấy liền bốc thuốc cho ta uống, hiện tại ngấm lại, căn bản không cần phải uống...”

“Người ta nói phụ thân thường yêu thương nữ nhi, quả nhiên là vậy.” Văn Quận Vương cười nói, uống xong thuốc, chợt đưa tay đến bên môi Cổ Thập Bát Nương, lau đi một ít thuốc dính trên môi nàng.

“Cha ta rất thương ta, đáng tiếc lúc đó ta không có để tâm, cũng không nghĩ đến, chỉ thoải mái hưởng thụ...thậm chí...” Đôi mắt nàng hơi đỏ lên, “Thậm chí có lúc người ta cười nhạo gia thế chúng ta, ta còn giận và xem thường ông ấy...”

“Người ta đến khi mất đi thứ gì đó mới biết được nó đáng quý.” Văn Quận Vương đáp, uống xong muỗng nữa, đưa tay lấy dưới dãi ra hai gói giấy, quơ quơ trước mặt Cổ Thập Bát Nương, “Muốn ăn đường không?”

Cổ Thập Bát Nương tan đi buồn bã, hiện lên ý cười, “Điện hạ chuẩn bị cái này?”

“Vừa nãy ở trên yến hội có ít mứt hoa quả, ta tiện tay cầm hai khối, vốn là cho chính mình, nên...” Khóe môi Văn Quận Vương nhếch lên ẩn ẩn ý cười, nói.

Cổ Thập Bát Nương nhanh tay giành lấy một khối.

“Ta đời này còn chưa nếm thử mứt của hoàng gia...” Nàng cười nói, tay mở ra, bỏ vào miệng cắn cắn, vừa lòng gật đầu, “Um, thật ngọt.”

Ăn khối đường, nàng liền bung chén thuốc lên, “Cũng không thể lãng phí đường này...”

Văn Quận Vương đưa tay ngăn nàng lại, Cổ Thập Bát Nương có chút khó hiểu nhìn về phía hắn.

“Khối này cũng cho người.” Hắn nhìn nàng cười nhẹ, “Từ từ uống, còn có thể nói nhiều một chút.”

Cổ Thập Bát Nương nở nụ cười, đưa tay lấy khối đường, mở ra, đặt lên môi hắn.

“Không liên quan, trên đường chúng ta tiếp tục nói.” Nàng mỉm cười.

Văn Quận Vương nhìn nàng, vừa mở miệng ăn, đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm ngón tay nàng.

“Kỳ thật...” Cổ Thập Bát Nương lấy muỗng dứt thuốc cho hắn, chần chừ một khắc, “Kỳ thật...chết cũng không phải tưởng tượng như vậy..Có lẽ, chết chính là sống...sống lại một kiếp không còn giống như trước...thời điểm...”

“Thời điểm?” Văn Quận Vương khó hiểu nhìn nàng.

“Đúng vậy...” Cổ Thập Bát Nương uống thuốc của mình, cân nhắc một chút, “Nếu có thể chết đi sống lại, điện hạ muốn trở lại nhân sinh lúc nào?”

Văn Quận Vương cười thành tiếng, “Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.”

“Ai nha, người thật không thú vị...” Cổ Thập Bát Nương cười nói, một lần nữa dứt thuốc cho hắn, chén thuốc đã thấy đáy.

“Chuyện qua rồi vẫn là qua rồi, có muốn cũng không được, mà ngày mai vẫn là ngày mai, nếu hôm nay qua được, thì ngày mai cũng vậy, cho nên, hà tất lãng phí thời gian.” Hắn cười nói.

“Vâng ạ.” Cổ Thập Bát Nương kéo dài âm điệu, ngẩng đầu uống cạn chén được, “Vậy hiện tại, chúng ta cũng không cần nghĩ gì, ngủ thôi.”

Nàng xoay người, bộ dạng cực kỳ hâm mộ sờ chần đệm mềm mại quý giá, “Lần này đáng giá, còn có thể ngủ trên giường thiên tuế.”

Văn Quận Vương lại cười, nhìn nàng thật sự tìm một vị trí nằm xuống, chợt lại bò lên.

“Nguy rồi, vạn nhất...Nếu có thể tỉnh lại...lỡ ta có hành vi hơi quá...” Nàng sợ hãi nhủ mảy may nói, “Có phải...ta sẽ bị đem ra ngoài chém đầu?”

“Tỉnh lại hãy nói, tại sao vì chuyện ngày mai mà hao tâm tốn sức.” Văn Quận Vương đưa tay đẩy ngã nàng, Cổ Thập Bát Nương ngã vào bên trong.

“Quận vương, người cần phải nghĩ biện pháp tay tiểu nữ...tiểu nữ không nên khinh địch mà chết như vậy...chết như vậy mà nói...quá...” Nàng ngã trên chần đệm mềm mại, thuốc dần dần ngấm, chỉ cảm thấy đầu rất đau như muốn nổ tung, nói chuyện cũng thì thảo không rõ, “..Như vậy mà chết...quả thật không đáng giá...ta không phải sợ chết...ta cảm thấy không phải thời điểm thích hợp tìm chết...thật sự xin lỗi...thực xin lỗi cha mẹ...thực xin lỗi...sur phụ...ta không thể...thực xin lỗi sư phụ...”

“Hào...” Văn Quận Vương càng chìm sâu hơn nòng, chỉ là mạnh mẽ không chế, lúc này cũng không chống lại được, cũng từ từ cũng nhắm mắt lại, “Ta nghĩ cách cho người...”

Bên trong tấm điện một mảnh yên tĩnh, bóng đêm bao phủ cả Hoàng Thành.

Văn Quận Vương cảm giác mình bị bao phủ bởi bóng đêm, phiêu lãng mãi không ngừng, đến lúc nhìn thấy một ánh lửa sáng lên, tuy nhỏ bé, nhưng khiến cho hắn cảm thấy được tâm trở nên ấm áp

Có âm thanh ồn ào vang lên, lúc xa lúc gần.

“Thế nào?”

“Ngậm miệng cút ra.”

“Ta muốn thi châm là bí châm.”

Chuyện gì đang xảy ra? Văn Quận Vương hốt hoảng nghĩ, chỉ cảm thấy ngọn lửa trước mặt ngày càng lớn, tựa hồ lan đến thân thể, cảm giác ấm áp dần biến thành đau đớn, càng ngày càng thống khổ, đau đến mức hắn muốn hét lại, lại phát hiện không có cách nào phát ra tiếng.

Không khống chế được, hắn không cho phép chính mình không khống chế được bản thân, nếu như chính mình cũng không thể khống chế, còn có thể xem như còn sống sao?

Còn sống? đúng rồi, hắn vẫn còn sống sao? Trí nhớ quen thuộc như thủy triều ập tới, tức thì nhấn chìm hắn.

Hắn hình như đáng chết đi? Không.

Hắn hiện tại có ý thức, cảm thấy được đau đớn, làm sao có thể xem như chết đi là một khắc bất tử, mặc dù là sống.

Cùng với ý thức này, ngọn lửa ngày càng lớn, bao vây xung quanh hắn, đốt sạch, tái sinh khiến cho hắn vỡ vụn đau đớn, Văn Quận Vương hô to một tiếng...

Cùng với âm thanh này, hắn mở mắt ra...

Tại một khắc này, Cổ Chung ngàn năm ở Kiểng Khang tự nhiên vang lên một thanh âm, mọi người trong chùa dừng mọi việc trong tay, trên mặt hiện lên hoang mang khó hiểu nhìn về hướng Cổ Chung.

Trong thiên phòng, Liễu Nhiên đại sư ngồi thiền trên bồ đoàn.

“Thay đổi...” Ông thì thầm nói, “Trùng hóa rồng, bốn mùa thay đổi, thay đổi...”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Xuất cung

Edit: QR2

Đại điển sắc phong hoàng thái tử không phải chỉ một ngày là xong, sau đó còn hàng loạt việc phải làm vô cùng bận rộn, các loại nghi thức, các buổi tiệc ước chừng phải náo nhiệt ba ngày mới xong

Hoàng Thái Tử sắc phong buổi lễ cũng không phải một ngày liền xong thành, kế tiếp còn có một hàng loạt chuyện bận rộn, các loại nghi thức bữa tiệc ước chừng náo loạn ba ngày mới xong.[QR2][diendanlequydon]

Chu Xuân Minh dẫn theo văn võ bá quan đứng trước đại điện trong hoàng cung, nhìn nhìn ngự tiền thị vệ nghiêm nghị đang vây quanh long liễn (xe kéo của hoàng thượng) chậm rãi đến đây.

“Chúng thân cung nghênh thánh giá. Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Bách quan lập tức quỳ xuống, cùng hô to tạo thành một tiếng vang lớn.

Đại thái giám bên cạnh hoàng thượng cầm cây phát trần trong tay, cao giọng hô bình thân.

Mọi người đứng dậy, ngay sau đó nhìn thấy cảnh làm tất cả mọi người đều giật mình.

Một người mặc lễ phục cao quý của hoàng thái tử bước từ long liễn trước mặt xuống, sau khi bước xuống liền bước đến bên cạnh đỡ Long Khánh đế.

Bởi vì thân thể Long Khánh đế không tốt, thời gian thực hiện nghi thức dài như thế, trên gương mặt gầy gò càng lộ vẻ yếu đuối nhưng nụ cười của hắn vô cùng thân thiết, đỡ tay thái tử, chậm rãi đi tới.

Cho đến tận lúc hồi phủ, nằm trên xích đu nhắm mắt dưỡng thần, Chu Xuân Minh vẫn nhin không được nhớ đến cảnh này.

“Nói như vậy là hoàng thượng đồng ý cho thái tử cùng ngồi long liễn rồi sao?” Chu Khải Thư hỏi.

Mặc dù hắn ý vào thân phận là nhi tử của Chu Xuân Minh, quyền thế ở trong triều nghiêm nhiên cũng gần với thủ phụ đương triều Chu Xuân Minh nhưng quy củ từ trước khiến hắn không thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó.

Lúc đó hắn đang đứng ở nghi môn bên ngoài cũng với quan viên đồng cấp hoặc thấp hơn, chỉ có thể nhìn thấy cờ bay phát phới và cái gáy của những người phía trước.

Chuyện này làm Chu đại thiếu rất không thoải mái.

“Phụ thân, địa vị thái tử đã ổn, có phải con có thể thăng chức rồi hay không? Chỗ ngồi ở Công bộ cũng nên nhường lại cho con rồi...” Chu đại thiếu vỗ cái bụng đầy mỡ nói.

“Gấp cái gì?” Chu Xuân Minh lạnh nhạt nói, mặt hơi hí ra: “Ta hiểu rõ quan hệ của con và thái tử cũng không tệ nhưng thời gian này không nên qua lại gần gũi với hắn, tránh bị nghi kỵ.”

“Bị nghi kỵ?” Chu đại thiếu tròn mắt nói: “A, từ lúc nào chúng ta lại sợ bị nghi kỵ rồi? Vậy lúc hưởng thụ bó vàng bó bạc chúng ta cung phụng sao lại không nghi ngại?”

“Con cầm miệng cho ta.” Chu Xuân Minh trừng mắt liếc hắn.

Chu Khải Thư vẫn chưa đến mức gọi nhíp bộ* cùng lão tử, nghe vậy ngậm miệng không nói.

*Nhíp bộ: nhíp điệu hát hí khúc hồi xưa, ở đây ý nói là Chu Khải Thư không dám cãi nhau hay làm trái ý Chu Xuân Minh.

Chu Xuân Minh lắc qua lắc lại trên xích đu tạo ra tiếng vang kéo dãn, một lát sau mới chậm rãi nói: “Thái tử điện hạ, người này...”

Lời của hắn nói đến đây thì dừng lại.

Chu Khải Thư dựng lỗ tai lên lắng nghe nhưng lại không thấy tiếng động gì.

“Điện hạ, hắn thế nào? Hắn thế nào cũng đừng quên là ai nâng đỡ hắn, bằng không chỉ một tiểu quận vương nhỏ nhỏ ở xó xỉnh trong núi làm sao có thể từng bước đi đến ngày hôm nay, không từ mà biệt Quận Vương cha hắn, ngay cả cha hắn cũng muốn kéo hắn xuống đài...” Chu đại thiếu hừ mạnh rồi nói.

“Thế nào? Con nghĩ rằng đến đây đều dựa vào con à?” Ngược lại Chu Xuân Minh chỉ cười.

“Đó là đương nhiên... Không phải...” Chu đại thiếu ngượng ngừng nói. Mặc dù có thói quen hô phong hoán vũ nhưng hắn không đến mức thật sự nghĩ rằng mình muốn làm gì thì làm.

“Mấy chục năm qua, hoàng thượng là người thế nào ta hiểu rất rõ...” Ngón tay Chu Xuân Minh gõ nhíp trên thành xích đu, nhắm mắt lẩm bẩm: “Có thể được bề hạ đối xử như thái tử, con cảm thấy đó là hạng người gì?”

Chu đại thiếu cau mày hồi tưởng lại thời gian qua lại với vị Quận Vương này, thanh lãnh tao nhã, không khác biệt gì với các con cháu vương hầu khác, thậm chí nghĩ kỹ lại, luận tài năng Văn Quận Vương không bằng Tổ Quận Vương ở Cam Châu, bàn về tiền tài lại không bằng Liễu Quận Vương ở Tuyên Châu, bàn về nhân khí (phẩm chất, danh dự) lại mờ nhạt nhất trong bốn vị Quận Vương, tại sao người cuối cùng đoạt được ngôi vị thái tử lại là hắn?

“Người này ần ần như lang (sói)...” Chu Xuân Minh chậm rãi nói: “Trương lai...” Hắn vừa nói lời này vừa nhìn Chu Khải Thư, là một trong những nhi tử được hắn tỉ mỉ chỉ dạy, những người khác không thể so sánh được, suy nghĩ mưu kế coi như không tệ nhưng cuối cùng cũng là người được nuông chiều có chút tự cao tự đại: “Tất nhiên trương lai là một người đế vương không dễ ở chung...”

Chu Khải Thư cười hắc hắc: “Phụ thân đại nhân, nói chuyện trương lai còn hơi sớm, không bằng chúng ta nói một chút chuyện trước mắt...”

“Chuyện gì?” Chu Xuân Minh hỏi, bây giờ hắn cũng là người có tuổi rồi, đại diện sắc phong mấy ngày hôm nay đã làm hắn quá mệt mỏi.

“Cái lão hỗn đản Dương Thái Sinh kia khi nào thì chết.” Chu Khải Thư nhu mày, đôi mắt lóe ánh sáng lạnh, cười nói.

Hoàng đế đại xá, phán quyết tử hình của Dương Thái Sinh bị hủy bỏ nhưng bởi vì Chu đại nhân vẫn chưa lên tiếng nên vẫn bị nhốt ở trong đại lao.

“Nghe nói những người kia vẫn chưa từ bỏ ý định đã đến chỗ thái tử cầu xin rồi, muốn mượn chuyện vui của thái tử để cứu Dương Thái Sinh ra ngoài, chuyện lớn hóa nhỏ...” Chu Khải Thư cười hi hi, vuốt râu cằm, nói: “Hay là chúng ta cũng cho người tham gia náo nhiệt, đúng lúc xem thử vị thái tử điện hạ này có mắc bẫy hay không...”[QR2][diendanlequydon]

Chu Xuân Minh cười ha ha, hài lòng nhìn nhĩ tử.

“Cũng được, cũng may Dương Thái Sinh không chết sớm như vậy...” Hấn nói: “Người muốn chết phải chết đúng chỗ, những lời này nói rất đúng...”

Chu Xuân Minh lại nằm xuống xích đu, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía hoàng thành.

Chuyện Dương Thái Sinh như củ khoai lang nóng phỏng tay, nếu thái tử điện hạ nhận chính là công khai đánh vào mặt của Chu Xuân Minh, nếu không nhận chính là đánh vào mặt của những người tự xưng thanh liêm. Mặc kệ hấn chọn thế nào thì cũng không có kết quả tốt, khác biệt duy nhất chính là, ngôn luận của đảng thanh liêm giống như dao cùn cắt thịt mà Chu Xuân Minh hấn có thể cho điện hạ sự thoải mái.

Quốc gia đại sự cũng tốt, dân chúng khó khăn cũng được, đối với Chu Xuân Minh hấn mà nói, tất cả đều không sao cả, hấn chỉ để ý quyền thế và địa vị. Mặc kệ là ai cũng đừng nghĩ có thể chạm đến lợi ích của hấn. Thái tử, thái tử thì thế nào? Thiên tuế (thái tử) cách vạn tuế (hoàng thượng), mặc dù chỉ kém một chữ nhưng cuối cùng vẫn là kém một chữ, điện hạ thiên tuế hấn có thể tính không ra nhưng không ai hiểu rõ vạn tuế như hấn.

Hay do dự nhưng lại bảo thủ tự phụ, lo được lo mất nhưng lại cẩn thận đa nghi, nâng đỡ một thái tử vốn không dễ dàng nhưng đạp đổ một thái tử thì rất dễ dàng huống chi người này cũng không phải là hoàng tử ruột thịt.

Chu Xuân Minh hấn tung hoành giữa triều đình và dân gian mấy chục năm, môn sinh trải khắp thiên hạ, hấn cũng không trông cậy vào việc thái tử điện hạ nói chuyện báo đáp ân tình với mình, trong quan trường, quyền uy của đế vương bất quá cũng chỉ giới hạn trong hai chữ thôi, thân thể hoàng thượng không tốt là chuyện mọi người đều biết, nói không chừng đột nhiên một ngày nào đó sẽ... Đúng lúc thử lòng thái tử một chút.

“Thái tử điện hạ cũng không dễ làm...” Hấn lăm bắm rồi khép hai mắt lại.

Chủ ý này được phụ thân đồng ý, Chu Khải Thu lập tức hành động, phân phó người gọi mấy nhà hiền giả viết tấu chương đến, ở trong phòng bí mật âm mưu viết sổ con.

Đến lúc đêm thật khuya mọi người mới tản ssi, tiễn mấy vị đại nhân đi, Chu Khải Thu hài lòng vỗ cái bụng bự, tiện tay kéo một nha hoàn xinh đẹp đi tìm kiếm vui vẻ.

Một bóng người giống như con mèo, nhẹ nhàng đi dọc hành lang tiến vào thư phòng, nhẹ nhàng thấp sáng que mồi lửa, ánh sáng chiếu rọi vào khuôn mặt Linh Nguyên.

Hấn quen thuộc mở ra cửa ám cách, lấy ra tấu chương vẫn còn chưa khô mực, liếc qua một cái, sắc mặt đại biến, cánh tay run rẩy làm tắt mồi lửa.

Lúc trời sắp sáng bất chợt có một cơn mưa phùn, bao trọn cả đồng cung trong sương mù.

Đại thái giám dẫn một đám thị nữ đi tới tẩm cung của thái tử lúc trước, thấy bên trong vẫn tối đen như trước không nghe thấy động tĩnh gì, chỉ có một thái giám mập mạp đứng bên ngoài.

Mọi người đều biết vị Hoàng nội thị này từ phủ Quận Vương tới, địa vị trước mặt điện hạ không cần nói cũng biết, vội vàng cung kính chào hỏi.

“Lúc này đã không còn sớm...” Sau khi hàn huyên, đại thái giám nói nhỏ: “Lần đầu tiên điện hạ lâm triều...”

Thân thể hoàng thượng không khỏe, chuyện lâm triều ngày đi ngày nghỉ, bây giờ có thái tử liên hạ lệnh thái tử xử lý triều chính.

“Lúc này bắt đầu...” Trên mặt Hoàng nội thị vẫn tươi cười, không chút lo lắng cũng không vào kêu gọi giống như những thái giám này thẳm nghĩ mà vẫn đứng bên ngoài như cũ, câu được câu không nói chút chuyện bên ngoài với bọn họ.

Lúc này bên trong aamr cung, đằng sau tấm bình phong ngăn cách một căn phòng nhỏ, trong ánh nến có thể thấy được một người đang nằm ngủ trên giường và một người đang ngồi trên ghế bên cạnh giường há miệng ngáy to.

Trên mặt đất trải chăn nệm thật dày, đi lại không nghe thấy tiếng động.

Toàn thân Văn Quận Vương mặc trường bào trắng, không buộc tóc, không buộc đai lưng, đi chân không đến bên giường thì dừng lại, lẳng lẳng nhìn Cố Thập Bát Nương đang nằm ngủ yên trên giường.

Ngày xưa khuôn mặt trắng nõn có vẻ gầy yếu, lúc này lại âm đậm, nằng ngủ rất nồng, thỉnh thoảng chân mày nhíu chặt lại, thân thể hơi giật giật, cánh tay lộ ra ngoài.

Văn Quận Vương cúi ngời xuống, đặt tay nằng vào trong chăn, thuận thế ngồi xuống bên cạnh giường, mặc dù động tác của hấn rất nhẹ nhưng vẫn làm Bành Nhất Châm ngủ bên cạnh tỉnh dậy.

“Thế nào? Khó chịu chỗ nào? Muốn uống nước à?” Trong miệng ông lăm bắm, lật người đứng dậy, chợt thấy trước mắt nhiều hơn một người, bị dọa sợ ngồi bệt xuống.

“Điện hạ...” Ông cúi đầu, nói nhỏ.

“Tối hôm qua có đỡ hơn không?” Văn Quận Vương, hôm nay đã là hoàng thái tử nói nhỏ.

“Khá hơn một chút, sau khi ngài đi, đã hạ sốt...” Bành Nhất Châm đáp, vừa nói chuyện vừa quỳ lết đến cạnh giường, đặt tay lên trán của Cố Thập Bát Nương, khó nén vui mừng nói: “Cũng không sốt lại...”

“Chuyện đó tốt lắm?” Hoàng thái tử hỏi.

“Vâng.” Bành Nhất Châm vô cùng tự tin, giọng nói lại có chút nghẹn ngào.

Hoàng thái tử gạt đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Bành Nhất Châm cúi người tiễn đưa.

“Hôm nay sẽ tiễn các người xuất cung.” Hoàng thái tử dừng lại, khẽ quay đầu nói nhỏ.

“Tạ ơn điện hạ.” Bành Nhất Châm mừng rỡ, lại khấu đầu lần nữa, cảm thấy tảng đá lớn trong lòng hạ xuống.

Ông từng nghe người ta nói những người quyền quý này có nhiều người rất vô tình vô nghĩa, vì giữ bí mật tuyệt đối thường sử dụng thủ đoạn giết người giết khẩu.

Xem ra lần này họ đã thắng.

“Điện hạ, tối hôm qua Cố Nương Tử khi tỉnh lại có nói, nhất định điện hạ phải nhớ, trong vòng hai năm tới tuyệt đối không được ăn thịt heo.” Bành Nhất Châm nhìn bóng lưng của điện hạ, vội vàng nói.

“Được.” Hoàng thái tử cũng không dừng lại, lạnh nhạt đáp lời.

Mưa càng lúc càng lớn, nếu chỉ đơn giản nhìn sắc trời sẽ đoán sai canh giờ. Ngoài điện, mấy người thái giám đứng thẳng lo lắng, đang muốn thúc giục lần nữa thì nghe bên trong có tiếng ho rất nhẹ.

“Điện hạ đã thức.” Hoàng nội thị cười híp mắt nói, đẩy cửa ra.

Tất cả nói đầu đi vào, nhìn bóng người đang ngồi ngay ngắn sau màn, quỳ xuống hô thiên thuế.

“Bình thân.” Giọng nói lạnh lạnh của hoàng thái tử truyền tới, tầng tầng lớp lớp màn mỏng được kéo lên, thái giám cầm triều phục để thị nữ hầu hạ hẩn mặc vào.[QR2][diendanlequydon]

“Thái tử điện hạ vào triều.” Thái giám lễ phép hô lớn, cửa chính Đông cung mở ra, xa liền của thái tử lái ra, đi đến điện Thái Hòa cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Phân ưu

Edit: nnttrang

Trên phố, vì trời đang mưa, nên người đi đường có chút thưa thớt, quán trà bên đường cũng vắng khách.

“Công tử, mời dùng.” Tiểu nhị mang ấm nước đến.

Bây giờ là gần giữa trưa, trong quán trà càng thêm vắng vẻ, chỉ có một mình người này.

Xem vị công tử này chừng mười mấy tuổi, ăn mặc cũng không giống hàn môn con nhà nghèo, ngồi khá lâu, chỉ có một ấm trà cùng một đĩa mứt khô, còn chưa đủ tiền phục vụ, khiến tiểu nhị có chút không kiên nhẫn.

“Không cần.” Cố Hải đứng dậy, cầm lấy chiếc ô trong góc, thuận tay ném cho tiểu nhị mấy đồng tiền.

“Tạ công tử thưởng.” Tiểu nhị nhất thời hớn hờ, chấp tay thi lễ.

Cố Hải đứng dưới mái hiên quán trà, lại một lần nữa đưa mắt nhìn hoàng cung nguy nga cách đó không xa, khe khẽ thở dài, bụng dù bước vào trong mưa.

Đã qua sáu bảy ngày, nhưng nửa điểm tin tức của Cố Thập Bát Nương và Bành Nhất Châm vẫn chưa thấy.

Thái tử thuận lợi đăng vị, toàn bộ đại điển kết thúc, công việc triều chính cũng bắt đầu, hai người có khi nào một đi không trở lại, từ nay về sau không còn tin tức?

Bước chân Cố Hải dừng lại, tay bên người gắt gao nắm lại, hần hận không thể xông vào Đông cung hỏi thẳng người nợ, nhưng mà hần hiểu làm vậy chỉ khiến kết quả càng tệ hơn.

Cái gì hần cũng không thể làm, cứ chịu đựng giày vò như vậy.

“Muốn chết sao?” Xe ngựa lao nhanh trên phố làm bọt nước bắn lên tung tóe.

Cố Hải lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn xiêm y bị dính nước bẩn, nhích sang một bên chậm rãi bước đi.

“Ngậm” Một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh, có người nhắc màn xe lên gọi.

Cố Hải quay đầu, thấy Cố Ngự đang mỉm cười với hần.

Cố Hải gật đầu xem như chào hỏi, tiếp tục bước đi.

“Khó có được tâm tình hảo, chúng ta lâu rồi không gặp, có muốn ngồi cùng nhau một chút?” Xe ngựa Cố Ngự chạy chậm chậm theo hần.

“Thật là không tiện, tâm tình của ta hôm nay không tốt.” Cố Hải khoát tay áo, thản nhiên nói.

Xe ngựa cũng không đi theo nữa, đi tới trước mấy bước, bên cạnh hần đột nhiên xuất hiện một người.

Cố Ngự lại cao hơn trước rất nhiều, một thân tử bào, bào rộng rãi, khuôn mặt vốn dĩ tuấn mỹ cũng đã trưởng thành hơn, mất đi vài phần phiến muộn, lại thêm mấy phần anh khí, trong tay cũng không có cầm ô, cứ dầm mưa mà đi như vậy.

“Nghe nói danh sách điều nhiệm của Lại Bộ sắp công bố rồi?” Cố Ngự hỏi.

“Chúc mừng Trạng Nguyên công thăng chức.” Cố Hải đáp, nhìn mắt Cố Ngự, “Muốn dùng chung không?”

Hần đưa cây dù trong tay lên.

“Dù a.” Cố Ngự nhìn Cố Hải đưa cây dù bằng vải dầu, khoe miệng cong cong một chút, “Nếu như của người khác ta có thể dùng, của người thì...”

Cố Hải cười lên, đổi dù sang tay bên kia.

“A..,huynh đừng để ý, ta không phải đối đầu với một mình huynh, ta sẽ đối xử bình đẳng.” Cố Ngự gật đầu mỉm cười nói.

“Không cần tất cả ô dù của Cố Gia sao?” Cố Hải quay đầu nhìn hần, cười như không cười nói, “Huynh hiện tại đang đứng đâu? Bộ y phục này khá bất tiện? Cùng là nhất phẩm huyện lệnh, chẳng lẽ huynh ở đó tốt hơn Nam Chương của ta?”

Cố Ngự chỉ cười, khẽ ngẩng đầu, mặc cho mưa rơi trên khuôn mặt.

“Cái ô dù này...” Hần để lộ ra hàm răng trắng, ý cười coc chút trở nên lạnh lẽo, chợt bước đến trước một chút, cầm lấy chiếc ô trong tay Cố Hải, hai tay dùng lực, xoẹt một tiếng, nhất thời chiếc ô rách thành hai mảnh.

“Huynh! Cái xú tiểu tử này!” Cố Hải tròn mắt nhìn hần, “Ta nói hiện tại đường làm quan của huynh, muốn làm chuyện điên rồ gì cũng được, muốn gì đều được, tại sao lại đến phiền ta, ta không có tâm tình ngoạn cùng huynh.”

“Huynh có gì lại không có tâm tình?” Cố Ngự dừng chân lại, trên mặt không còn ý cười, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua trên mặt Cố Hải, “Huynh có tư cách gì ở trước mặt ta nói huynh không có tâm trạng? Người như huynh, có tư cách gì đứng trước mặt ta nói như vậy? A... là vì huynh là một chính nhân quân tử nhiều lần chịu bất công? Hay là vì ông trời không có mắt? hay còn là vì một lời dèn nợ nước không thành?”

Nhìn hần đột nhiên trở nên dữ tợn, Cố Hải có chút kinh ngạc.

“Huynh nói cái gì?” Cố Hải tròn mắt nhìn hần.

Cố Ngự bình tĩnh lại, nhìn Cố Hải, khôi phục lại thanh nhã trên người, cười cười, lắc đầu, “Cũng đúng, với huynh quả thật không có gì để nói...”

Một chiếc xe ngựa chạy từ xa lại, nhìn thấy hai người họ đứng giữa đường, xa phu háng giọng hô lên.

“Cẩn thận!” Xe ngựa lách qua một cái, xa phu tức giận chửi trong miệng.

Lần này hai người đều ướt sũng nước mưa lẫn bùn lầy, nhìn qua có chút chật vật.

“Muội muội của huynh?” Cố Ngự chợt nhíu mày hỏi, đưa tay vuốt cằm, “So ra, ta cảm thấy muội ấy có ý tứ hơn người...”

Nghe hần nhắc đến Cố Thập Bát Nương, Cố Hải càng trở nên khó chịu.

“Cố Ngự, huynh đi Dương quan đạo(*) của huynh, chúng ta bước trên độc mộc kiều(*) của chúng ta, huynh là hạng người thế nào, người khác không biết, chúng ta biết, cho nên mọi người bình an vô sự, nếu không chúng ta cũng vậy.” Cố Hải nghiêm túc nói, đưa tay rũ y phục, thâm sâu liếc mắt nhìn Cố Ngự một cái, bước nhanh mà đi.

“Hần quả thật tâm tình không tốt.” Cố Ngự nhìn bóng lưng hần đi xa, có chút suy nghĩ nói, chợt hiện lên ý cười nhạo, “Thật sự là không biết hưởng phúc, thừa dịp thời điểm còn có thể cao hứng, qua một thời gian nữa, mới thật sự là lúc nên buồn phiền...”

Xe ngựa luôn ở phía sau chậm rãi tiến lên.

“Thiếu gia, mau lên đây đi, cẩn thận kéo bị nhiễm phong hàn...” Gã sai vật thân thiết hỏi.

Cố Ngự đưa tay lau nước trên mặt, phất áo choàng bước lên xe.

“Thiếu gia đã trở lại.” Linh Bảo mang ô chạy ra mái hiên, nhìn thấy bộ dáng ướt sũng của Cố Hải không khỏi hoảng sợ, nàng nhớ rõ lúc ra ngoài thiếu gia có mang ô theo, nhưng nàng khôn khéo đã biết cái gì nên hay không nên hỏi, “Như thế nào dầm mưa về? Sao không tìm chỗ trú một lát...”

“Đừng lớn tiếng.” Cố Hải đưa tay làm ký hiệu, lại chỉ về hướng phòng Tào thị.

“Phu nhân đang ở Phật đường.” Linh Bảo cười nói, vội gọi tiểu nha hoàn chuẩn bị nước ấm.

Thời gian Tào thị ở Phật đường ngày càng dài, trong lòng Cố Hải không khỏi dâng lên một trận chua xót, Cố Thập Bát Nương đột nhiên rời đi, lấy cớ là có quý nhân mời đi chế được, Tào thị nghe xong cũng không hỏi gì, cũng chưa bao giờ nhắc tên Cố Thập Bát Nương.

Đối với thái độ không để ý, chỉ có hai loại tình huống, thứ nhất là không quan tâm, hai là tâm biết rõ.

Hiển nhiên, Tào thị chính là tâm hiểu rõ. Từ lúc nào, nương bắt đầu im lặng sau lưng bọn họ, mặc cho bọn hần làm mọi việc, không hỏi không nói, giấu những lo lắng của mình sâu trong lòng, chỉ vì khiến cho bọn hần không bị trói buộc.

Hai huynh muội bọn hần cũng đã thay đổi, mỗi người, đều đang thay đổi, từng chút từng chút một.

“Thiếu gia?” Linh Bảo quay đầu lại gọi, khó hiểu nhìn hần, “Đi nhanh một chút, nếu không phu nhân thấy được lại lo lắng.”

“Được.” Cố Hải nén đau xót trong lòng, mỉm cười với Linh Bảo, bước nhanh bắt kịp nàng.

Cho nha hoàn lui ra, Cố Hải thả lỏng người trong thùng tắm, hơi nóng bao phủ quanh người hần, tựa vào vách thùng gỗ, Cố Hải nhắm mắt lại một chút, trong đầu không khỏi hiện lên cuộc đối thoại vừa rồi với Cố Ngự.

Càng nghĩ càng cảm thấy kì quái.

“Hần lại nghĩ ra ý định gì đây...” Cố Hải thì thào, “Chẳng lẽ, thật sự muốn gây bất lợi cho Cố Gia?”

Chợt lắc lắc đầu, bên trên Cố gia có Cố Thuận An là đại quan triều đình chân giữ, bên dưới lại có đại tài lực làm gốc, Cố Ngự hần là Trạng Nguyên, thánh quyền sùng ái, muốn lay động cây đại thụ này cũng không phải chuyện dễ, huống chi, thân lại là một thành viên Cố gia, được mọi người trong tộc kính yêu, giữ lễ đức hần cũng không thể trắng trợn gây bất lợi đối với tộc nhân chính mình.

Cố Hải đưa tay gác trán, cười khổ một tiếng.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Thanh âm Linh Bảo chợt vang lên bên ngoài, có mấy phần bất an lẫn chần chừ, tay gõ nhẹ cửa sổ.

“Gì vậy?” Cố Hải đưa tay cầm lấy khăn tắm.

“Thiếu gia, ta mang đồ cho người...” Linh Bảo bên ngoài chợt nói.

Cố Hải không khỏi sùng sốt, tiểu nha đầu hần vẫn luôn đối đãi như muội muội, mà Linh Bảo đó giờ vẫn luôn biết tiến thoái hữu lễ, tại sao đột nhiên lại có hành động không phù hợp như vậy?

Đương nhiên nhà binh thường có nha đầu hầu hạ rửa mặt cũng là chuyện quen thuộc, nhưng thế nào Linh Bảo cũng không nên...

Cố Hải chưa biết đáp lại thế nào, cửa đã bị đẩy ra.

Sắc mặt Cố Hải hơi trầm xuống, tiếng bước chân vang lên, người đã bước đến sau bình phong.

“Ra...” Hần không khỏi quát khẽ, đồng thời nhắm mắt lại.

“Thiếu gia.” Một giọng nam truyền vào tai.

Cố Hải sững sốt, ngẩng đầu, nhìn thấy Linh Nguyên.

“Người sao? Sao người lại tới đây?” Cố Hải ngạc nhiên hỏi.

“Thiếu gia...” Bên ngoài bình phong vang lên tiếng Linh Bảo quỳ xuống đất.

“Là ta tự làm chủ, có việc gấp muốn gặp thiếu gia, thành thiếu gia đừng trách Linh Bảo.” Linh Nguyên quỳ một gối xuống nói.

Cố Hải thờ hất ra, nhìn hấn một cái, rồi nhìn lại mình.

“Người không định cứ như vậy nói chuyện với ta chứ.” Hấn cười khò một tiếng.

Ý tứ hấn cũng không phải đuổi mình đi, trong lòng Linh Nguyên vui sướng, vội đứng dậy, “Thiếu gia thứ tội”, sau đó lui ra ngoài.

Cố Hải bước ra thềm tấm, sau khi lau khô người, khoát xiêm áo thường phục bước ra ngoài.

“Đứng lên đi.” Hấn nhìn thấy Linh Bảo vẫn đang quỳ trên đất, thấp giọng nói.

Linh Bảo vâng một tiếng, đứng dậy, lấy áo choàng một bên tự mình khoát cho hấn.

Cố Hải đưa tay lên, không có cự tuyệt, có nàng ở đây, che đi sự có mặt của Linh Nguyên.

“Có chuyện gì?” Cố Hải nhìn Linh Nguyên hỏi, khẽ nhíu mày, “Người... không nghe lời của ta? Vẫn còn làm chuyện đó?”

Linh Nguyên nhắm mắt.

“Thiếu gia, bọn hấn vẫn muốn Dương đại nhân chết...” Hấn nhỏ giọng nói, thanh âm kiềm chế xúc động phần nộ, “Đã đưa sỏ con lên...”

Đây là chuyện nằm trong dự kiến, Cố Hải khẽ thở dài.

“Người cùng Dương đại nhân có quan hệ gì?” Cố Hải hỏi ngược lại, cảm thấy có chút tò mò.

Sắc mặt Linh Nguyên bỗng thay đổi, cúi đầu nói, “Ta... ta áp giải Dương đại nhân vào kinh...”

“A..?” Cố Hải càng tò mò, nhìn hấn cười nói, “Như vậy cũng thật kì lạ...”

Quả thật rất kì lạ, Linh Nguyên cũng không nói cho hấn vì sao lại làm chuyện này.

“Dương đại nhân là người tốt...” Hấn có chút ngượng ngừng cười.

Cố Hải nở nụ cười, “Người tốt sao?” Nụ cười vừa hé chợt tắt, “Luu Ngạn đại nhân không phải người tốt? Chu Thế Long đại nhân không phải người tốt? Những phụ nhân cùng nhũ nhi ngoài thành Tây không phải là người tốt sao?”

Những người này bị bàn tay tội ác khiến tan gia tán thất, những người này chỉ vì kêu tội trạng của Chu Xuân Minh, khiến cho không chỉ bản thân, ngay cả mọi người cũng không tránh được dã hỏa.

Sắc mặt Linh Nguyên âm trầm xuống, quỳ một gối xuống, không nói lời nào, làm nghĩa tử Chu Xuân Minh kiêm là một trong thập tam nanh vuốt đắc lực của Hình bộ Chu Khải Thư đại nhân.

Nhìn thấy ca ca quỳ xuống, Linh Bảo cũng quỳ theo, cúi đầu gạt lệ.

Lòng ngực Cố Hải dâng lên phần nộ vì sự bất công, thật lâu mới kìm chế được cảm xúc.

“Người đứng lên đi, việc này người đừng nhúng tay vào nữa, rời khỏi nơi này, đi đi...” Cố Hải chậm rãi nói “Hành động tốt cũng không thể sửa chữa được kết quả này, tự giải quyết cho tốt.”

“Thiếu gia, bây giờ, bọn hấn muốn làm vậy, chính là vì...” Linh Nguyên ngẩng đầu, hạ giọng phun ra hai chữ, “Thái tử...”

“Cái gì?” Cố Hải cả kinh, hỏi lại.

Linh Nguyên nhỏ giọng nói một lần nữa, “Ta nghe được từ miệng họ mơ hồ như vậy, còn tường tình thế nào, ta không tiện hỏi nhiều...”

“Thái tử?” Cố Hải lẩm nhẩm hai từ này trong miệng, không khỏi thở dài, làm một cái nhất phẩm huyện lệnh xa xôi, lại tình cờ gặp phải chuyện gấp gờ bí mật của muội muội, đối với tình hình hiện nay, hấn cũng không nắm được nhiều lắm.

“Ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận xem xét.” Hấn suy nghĩ một chút, hiểu được ý tứ của Linh Nguyên, người nào cũng biết, Cố Hải hấn và Thái tử là chỗ quen biết cũ, ít nhất ở mặt ngoài là như vậy.

Linh Nguyên như trút được gánh nặng, đứng lên.

“Linh Nguyên.” Cổ Hải nghiêm túc nhìn hấn.

Đã lâu không gặp, thiếu niên trầm tính luôn đứng phía sau muội muội, bộ dáng đã thay đổi từ lâu.

Trong lòng Cổ Hải dâng lên vô số ý nghĩ, khiến hai mắt có chút cay, hấn không khỏi tiếng lên một bước, đưa tay vỗ vai Linh Nguyên.

“Hào hào còn sống...” Thiên ngôn vạn ngữ đến bên miệng, cuối cùng còn lại những từ này.

Linh Nguyên cảm thấy như có một ngọn lửa xa xưa cháy lan trong lòng, cảm thấy mũi chua xót, chấp tay, vội xoay người ra ngoài.

Linh Bảo nhanh chóng mở cửa, nhìn xung quanh một chút, mới gật đầu.

Linh Nguyên nhanh chóng bước đi bên dưới mái hiên, đến dưới chân tường chợt dừng chân, có chút do dự quay đầu lại.

“Ca.” Linh Bảo xua tay với hấn, kèm theo mấy phần lo lắng.

“Tiểu thư...” Tầm mắt Linh Nguyên không tự giác nhìn về phía sân cách đó, môi hơi giật giật, trong lòng rất muốn rất muốn nhìn thấy nàng một lần.

“Ca.” Linh Bảo dậm chân gọi.

Linh Nguyên cuối cùng cũng xoay người, vừa muốn phóng lên trên tường, liền nghe thấy có âm thanh náo nhiệt bên ngoài.

“Thiếu gia, thiếu gia, tiểu thư đã trở về.” hai ba tiểu nha hoàn vừa chạy vào vừa hô.

Linh Bảo nghe vậy liền bỏ mặc Linh Nguyên, nhanh chóng quay người.

“Sao cơ? Tiểu thư trở về?” Nàng nhắc chân xông ra bên ngoài, chợt thấy Cổ Hải đồng dạng chạy như tên bắn về phía đại môn.

Như thế nào giống như tiểu thư đã rời khỏi nhà rất lâu rồi? Trong lòng Linh Nguyên hiện lên một tia nghi hoặc, ngẫm tính toán, quả thật rất lâu không thấy Cổ Thập Bát Nương, chẳng lẽ.

Hấn cuối cùng không nhịn được, cúi thấp người bước đi về phía hậu viện, qua hai ba ngã rẽ, phi thân lên cây, nhìn thấy tiền viện một mảnh ồn ào, nhìn thấy không khỏi kinh ngạc.

Một cỗ nhuyễn kiệu được ba bốn người đưa đến, sắc mặt Bành Nhất Châm thì vô cùng không tốt, những thanh âm thúc giục, cỗ kiệu nhanh chóng được đưa đến bên ngày.

Tào thị ở phía sau được mấy mama đỡ lấy, mặt như tờ giấy trắng, cả người muốn khụy trên mặt đất.

Cỗ kiệu đi qua dưới tán cây, có thể nhìn rõ trên người cô nương kia đắp một chiếc áo lông cáo mềm nhẹ, sắc mặt yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền.

Linh Nguyên chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, lại chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn mọi người vây đỡ nhuyễn kiệu đến phòng ngủ của Cổ Thập Bát Nương.

Mà lúc này Cổ Ngự cũng đã sớm tắm rửa, thay một bộ y phục mới, ngồi bên trong thư phòng, nghe Cổ Thuận An vừa mới hạ triều về nói chuyện.

“Nói nhiều vậy, rất nhiều người dâng sớ con muốn thả tử định đoạt sinh tử Dương thái sinh?” Cổ Ngự xoay chén trà nói.

Cổ Thuận An gật đầu, “Đây chính là củ khoai lang phòng tay...” Ông nhẹ nhàng uống một hớp trà, “Đây là vị kia...” Ông đưa tay chỉ hướng dinh thự Chu Xuân Minh, “Muốn bức thái tử tỏ rõ thái độ rồi...”

Là Chu Khải thư vẫn là Chu Khải Thư đang, nhất chiều này quả thật đủ độc ác.

Cổ Ngự cúi đầu nhìn chén trà, trong mắt chợt lóe sáng.

Đây là đạo lý mọi người đều biết, các phụ tá của thái tử điện hạ tự nhiên cũng biết, vừa thượng triều về liền tụ tập lại một chỗ, đem Chu Khải Thư đáng nể một phen, chợt đi đến đông cung, lại bị nội thị ngăn lại, mời bọn họ an tọa ở thiên điện.

“Thái tử một mối, đang nghĩ ngơi một lát, thỉnh chư vị đại nhân chờ.” Hoàng nội thị cười.

Dù sao cũng là mới qua cơn bạo bệnh, phụ tá biết nội tình lập tức minh bạch, nói mấy câu trấn an những người không biết, mọi người trở lại thiên điện, ở đây lập tức thanh tĩnh lại.

“Điện hạ?” Hoàng nội thị nhẹ nhàng tiêu sái bước vào tầm cung, thân cận gọi vào tiếng, lại không có tiếng trả lời, liền bước qua mấy tầng màn sa tiến vào bên trong, trên giường cũng không có bóng dáng thái tử, ông không khỏi sùng sột, chợt nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn về phía phòng kế bên.

“Thái tử điện hạ...” Ông hơi cao giọng gọi.

Không bao lâu, quả nhiên nghe phòng kẻ bên truyền đến thanh âm nhàn nhạt.

“Chuyện gì?”

Đi kèm đó là thái tử một thân thuần cảm thường phục chậm rãi bước ra.

“Điện hạ, có cái Cố đại nhân cầu kiến.” Hoàng nội thị khom người nhỏ giọng nói.

“Cố?” Hai mắt Văn Quận Vương hơi sáng lên.

“Cố Ngự cô Tôn chi...” Hoàng nội thị vội vàng sửa suy nghĩ trong lòng thái tử điện hạ.

Thái tử ngồi xuống trên giường, không nói gì.

“Hắn có chuyện gì?” Văn Quận Vương chậm rãi hỏi.

“Hắn nói...” Hoàng nội thị bước lên, nói nhỏ, “hắn nói vì điện hạ phân ưu một chuyện.”

“A...” Văn Quận Vương nhẹ nhàng rũ nhẹ tà áo, thần sắc như cũ, “Vì cô phân ưu...? Cô có gì ưu?”

Hoàng nội thị khom người nhắm mắt không dám lên tiếng.

Dường như qua thật lâu, mới nghe được giọng nói của thái tử từ bên này vang lên.

“Tuyên.”

Hoàng nội thị thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vội vàng lui ra ngoài, đi ra khỏi cửa, tay lạng lẽ sờ sờ trong tay áo một tờ ngân phiếu có số lượng không ít.

Tiểu tử này, vận khí thật tốt, không chỉ có tiền, còn có họ tốt.

“Ông nội.” Một tiểu nội thị trong nhóm người hầu chợt gọi ông, cung kính thi lễ.

Hoàng nội thị sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu ừm một tiếng, cảm phát trần chậm rãi đi tới cửa cung, nhìn thấy một vị công tử hoa phục cầm tú đang đứng thẳng nơi đó.

Nhìn ông đến gần, cầm tú công tử xoay người, thi lễ với Hoàng nội thị.

“Cố đại nhân, mời vào.” Hoàng nội thị cười tí mắt nói.

“Đa tạ đại nhân.” Cố Ngự ngẩng đầu, mỉm cười nói.

Nhìn cung điện trước mặt tuy kém hoàng cung, nhưng vẫn khiến người ta rung động mạnh mẽ, Cố Ngự hít sâu một hơi, ung dung cất bước.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Đạt được

Edit: QR2

Vì chuyện của Dương Nhất Sinh mà hôm nay nhất định triều đình phát sinh sóng gió, tất cả mọi người chà sát tay, chuẩn bị làm lớn một trận nhưng cũng cùng ngày lại truyền ra một tin tức khiến mọi người xôn xao.

Ở trong nhà lao Hình Bộ, Dương Thái Sinh đâm đầu vào cột tử vẫn bỏ mình.[QR2][diendanlequydon]

Lần này mặc kệ là muốn hắn sống hay muốn hắn chết, mọi người đều trở tay không kịp. Những người giúp đỡ và đệ tử của Dương Thái Sinh quỳ gối bên ngoài ngơ mông quan, khóc lóc đập đầu, chỉ trích đại lao Hình Bộ hành hạ Dương Thái Sinh đến chết. Nếu Dương Thái Sinh có ý định tự vẫn thì ngay khi mới bị giam đã tự vẫn rồi tại sao còn cố gắng chịu đựng nỗi đau khi bị chặt chân, sự khốn khổ ở chốn lao tù, lại đúng lúc sắp được đại xá lại tự vẫn? Nguyên nhân chỉ có một chính là có người hãm hại.

Mà tất nhiên Hình bộ Thượng Thư không nhận trách nhiệm này nên khiêng thi thể của Dương Thái Sinh đến cho mọi người khám nghiệm tử thi, xem là tự

vẫn hay là bị người uy hiếp cưỡng bức. Chuyện này lại càng làm cho những người giúp đỡ Dương Thái Sinh khóc lóc thảm thiết, xôn xao huyên não, thái tử điện hạ thấy vậy đành phải mời hoàng thượng đang tu đường trong thâm cung ra xử lý.

Hoàng đế luôn ôn hòa, nhu nhược cũng giận dữ, hạ lệnh phạt trọng các đại thần đang quỳ gối bên ngoài điện, trong lúc nhất thời tiếng kêu rên cùng với máu tươi bay tung tóe, cũng may nhờ có thái tử điện hạ quỳ xuống bên ngoài điện năn nỉ cầu xin mới lưu lại mặt mũi cho bách quan.

Cuối cùng Dương Thái Sinh vẫn bị định tội phi báng quân vương, chẳng qua là người đã chết nên mọi việc cũng giải quyết vội vàng. Con cháu trong tộc bị đầy khỏi kinh thành, hai đời không được phép tham gia khoa cử. Bởi vì hoàng thượng cảm thấy Dương Thái Sinh chết rất thur thái nên giận chó đánh mèo, vừa mắng Hình Bộ một trận vừa phạt bổng lộc.

Phán quyết như thế, trong lòng hai bên đều có kết luận. Bên đảng thanh liêm nghĩ rằng Dương Thái Sinh bị Chu Xuân Minh hành hạ đến chết mà Chu Xuân Minh cũng tức đến giậm chân, cho rằng Dương Thái Sinh thật quá ghê tởm, trước lúc chết cũng muốn làm hấn ghê tởm theo.

Bên trong phòng, Chu Khải Thư tức giận mắng to, vỗ bàn đứng dậy, làm đổ cái ghế, ở bên ngoài Linh Nguyên giống như hóa si ngốc.

Linh Nguyên đứng ở đó, cả người cứng ngắc, một nửa thân thể được ánh đèn chiếu rọi, một nửa còn lại chìm trong bóng tối, về mặt lúc sáng lúc tối, hai mắt lóe sáng như dã thú.

“Nhị thiếu gia?” Bên cạnh có người nhẹ giọng gọi.

Linh Nguyên quay sang, nhìn thấy một vị đại nhân đương triều.

“Đại nhân.” Linh Nguyên mỉm cười, chấp tay.

Có nhiều người từ trong nhà đi ra, trên mặt hơi ngại ngùng, rõ ràng mới bị chửi không nhẹ.

“Lão nhị, người tra thế nào rồi?” Chu Khải Thư đứng ở cửa, trầm mặt, không nhìn được, nóng nảy hỏi.

Đối với cái chết của Dương Thái Sinh, phụ tử Chu gia nhận định chuyện không hề đơn giản như vậy, vì vậy mới sắp xếp người điều tra xem trước lúc chết Dương Thái Sinh đã tiếp xúc với người nào.

“Ngày hôm đó có tổng cộng bốn người đến thăm Dương... Dương Thái Sinh...” Linh Nguyên móc một cuộn giấy từ trong tay áo ra, đưa lên.

Chu Khải Thư phần chân cảm lấy mở ra, đọc lướt qua xong lại càng nóng nảy, trong đó có ba người họ rất quen thuộc, chính là đệ tử của Dương Thái Sinh mà cái tên còn lại vô cùng lạ mắt.

“Cố Ngư?” Hấn cau mày hỏi: “Đây không phải là trạng nguyên của chúng ta sao? Hấn đi thăm Dương Thái Sinh làm cái gì?”

“Ngục tốt nói cũng không phải hấn cố ý đi thăm Dương Thái Sinh mà là lấy tư cách quan Hình Bộ Viên Ngoại đi kiểm tra...” Linh Nguyên đáp.

“Tiểu tử này được đề bạt làm Hình Bộ Viên Ngoại rồi à?” Chu Khải Thư nhú mày, đối với tin tức này cảm thấy hơi mơ hồ.

“Đúng vậy, hoàng thượng đưa ra ba vị trí để hấn chọn, trạng nguyên nói muốn tự mình đi xem một chút rồi mới lựa chọn.” Có người biết nội tình lập tức nói.

“Hấn thật là không khách khí.” Chu Khải Thư vẫn cười nhưng hoài nghi vẫn chưa biến mất: “Vậy hấn đến cũng quá trùng hợp...”

“Ngày ấy hấn gặp Dương Thái Sinh xem chút nữa bị hù chết, che miệng chạy ra khỏi đại lao, cũng không nói thêm câu nào, lập tức bám với hoàng thượng không nhận chức Hình Bộ Viên Ngoại, nghe nói còn muốn ra khỏi kinh...” Linh Nguyên đáp.

“Tiểu tử lòng chưa dài nhất như chuột.” Chu Xuân Minh cười ha ha.

Tất cả mọi người cũng cười theo, Linh Nguyên cũng cười nhưng mà nụ cười của hấn không giống người khác.

“Ta suy đoán lão đầu này không có hy vọng được đại xá nên mới không muốn sống...” Có người suy đoán nói.

Chu Khải Thư khoát tay, không muốn nói nhiều: “Thật cmn xúi quẩy, lão già này thật làm người khác buồn nôn.”

Vì vậy tất cả mọi người đều gật đầu phụ họa.

“Hấn đã chết thì chết nhưng những chuyện lật vật kia phải tính, không thể tiện nghi cho những lão già hòa kia, các người trở về, chuẩn bị kĩ một danh sách cho ta...” Chu Khải Minh vỗ một cái, cắn răng nói.

Mọi người biết điều lên tiếng cáo từ.

Chu Khải Thư tuyệt đối không tự mình tiễn bọn họ, công việc này tự có Linh Nguyên làm. Linh Nguyên tiễn mọi người quay trở lại, đứng trước mặt Chu Khải Thư, muốn nói lại thôi.

“Nói đi.” Chu Khải Thư đứng đặc dựa vào ghế gỗ, nói.

“Đại thiếu gia...” Chợt Linh Nguyên quỳ một chân xuống: “Xin hãy bỏ qua cho Cố Hải...”

“A, người kia là ân công của ngươi...” Chu Khải Thư bắt đầu nghịch ngón tay, không mện không nhặt nói: “Thật sự cái người ân công này của ngươi rất không biết điều...”

Linh Nguyên khầu đầu.

“Đứng lên đi.” Chu Khải Thư nói, lại chợt hỏi: “Ta quên hỏi, ngươi có muốn bắt cô nương kia tới tay không?”

“Ta có nhắc đến chuyện đó...” Linh Nguyên ngẩng đầu lên, hàm ý sâu xa cười nói: “Cố Hải biết thân phận của ta, đánh đuổi ta ra khỏi cửa... Chuyện này...”

Hắn thờ dài, buông một tay nói: “Đành thôi.”

“Nên ta mới nói tiểu tử này không biết điều.” Chu Khải Thư vỗ bàn, cười ha ha, đứng lên kéo Linh Nguyên dậy: “Cái loại tiểu môn hộ đó có cái gì tốt, ta cũng đã từng gặp qua nàng ta, là một người khó coi... Ta sẽ nói với mẫu thân, tìm cho người một tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối...”

“Vậy làm phiền mẫu thân và đại ca phí tâm.” Linh Nguyên cười nói, chần chờ một lúc: “Cho nên ta muốn cầu xin đại ca, từ nay về sau coi như đã báo đáp ân cứu mạng, sẽ không còn quan hệ gì nữa...”

Chu Khải Thư suy nghĩ một lúc, một suy nghĩ thoáng qua: “Cũng được, nhưng mà thật sự tiểu tử này quá ồn ào, để cho hắn cút đi xa một chút.”

“Cảm ơn đại ca.” Linh Nguyên khom người nói, cúi đầu để che giấu sự quyết tuyệt trong đáy mắt.

Cùng lúc đó, trong Đông cung, hoàng thái tử gặp mặt Cố Ngư cũng hỏi những chuyện liên quan đến việc nhậm chức.

“Nếu cả ba chức vụ phụ hoàng nói ngươi đều cự tuyệt, cô (danh xưng các vương hầu thời xưa thường dùng để tự xưng) cũng không biết có thể để ngươi làm gì?” Hắn lạnh nhạt nói, nhìn người thanh niên trẻ tuổi tuổi tuần tứ trước mặt.

Cố Ngư ngẩng đầu, vẻ mặt cung kính nhưng lạnh nhạt nói: “Thần muốn đi Dương Châu.”

Hoàng thái tử mỉm cười: “Hình như Dương Châu không có chức quan trống.”

“Thần biết rõ.” Cố Ngư cười nói: “Cho nên muốn xin điện hạ giúp đỡ.”

Thái tử cười nhạt xong, chợt đổi đề tài: “Ngươi đã nói gì với người nọ?”

Hắn không nói tên nhưng cả hai người đều biết người được nhắc đến là ai.

“Không có gì, chỉ là đồng ý hoàn thành tâm nguyện của người đó mà thôi.” Cố Ngư cười đáp.

Trên khuôn mặt trắng nõn luôn lạnh lùng của thái tử hiện ra sự chấn động, mắt phượng thâm thúy nhìn người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này, người làm cho phụ hoàng yêu thích rồi chán ghét, từ chán ghét lại yêu thích.

Dương Thái Sinh có nguyện vọng gì? Người trong thiên hạ đều biết chính là Chu Xuân Minh bị roi dài, trong triều đình chỉ còn lại sự trong sạch mà thôi.

Làm cho thủ phụ nhất phẩm đương triều roi dài, từ trong miệng người vị quan thất phẩm tuổi chưa đến hai mươi đang đứng trước mặt nói ra, nhẹ nhàng giống như đang nói chuyện thời tiết hôm nay như thế nào.

“Ông ta tin?” Thái tử cười nhạt hỏi.

“Thay vì nói tin thần không bằng nói tin điện hạ.” Cố Ngư khom người nói.

Hoàng thái tử nhìn hắn, trên mặt có mấy phần đùa giỡn: “Cố Ngư, làm sao ngươi dám nói như vậy?”

Quan hệ giữa thái tử và Chu Xuân Minh gần như tất cả mọi người đều thấy rõ, có ai ăn gan báo cũng không dám nói như vậy.

“Không phải là thần dám mà là thái tử điện hạ dám.” Cố Ngư vẫn khom người như cũ, giọng nói vô cùng trịnh trọng.

Nhất thời thái tử cứ lẳng lặng nhìn hắn, nhẹ nhàng phát tay: “Ngươi đi đi.”

“Tạ điện hạ.” Cố Ngư cúi đầu thi lễ thật sâu cũng không nói thêm câu nào nữa, lùi về phía sau đi ra ngoài.

Biết hắn đã rời đi, một người phụ tá bước ra.

“Điện hạ, người này thật có gan làm loạn.” Phụ tá nói nhỏ.

Thái tử chỉ cười, đứng dậy: “Hắn nói, ngươi làm là được rồi.”

“Vâng.” Phụ tá khom người nói, nhìn thái tử chậm rãi đi vào trong.

Nhìn thấy thái tử điện hạ đi vào, cung nữ lập tức tiến lên.

“Đi xuống.” Không đợi họ đến gần, thái tử nói.

Thật sự vị thái tử này lạnh lùng đến dọa người, cung nữ không dám chậm trễ, cúi đầu nối đuôi nhau đi ra.

Bên trong tấm cung xa hoa không có một bóng người, thái tử đứng yên một khắc, nhắc chân đi qua tấm bình phong, đứng trước cửa cửa căn phòng nhỏ bên cạnh.

Bên trong vẫn sắp xếp như cũ nhưng cũng chỉ là một mảnh vắng lạnh.

“Lão Hoàng...” Thái tử chợt gọi.

“Tiểu nhân ở đây...” Hoàng nội thị vẫn xuất quỷ nhập thần như cũ, mặt mũi tươi cười, khom người: “Điện hạ, hôm qua Cố Nương Tử vừa về nhà đã tỉnh, còn ăn nửa bát cháo...”

“Ta có hỏi người chuyện này sao?” Thái tử đứng không nhúc nhích, khẽ cau mày nói.

Hoàng nội thị cũng không sợ hãi, mà cười hi hi, giơ tay lên đánh nhẹ một bạt tai lên mặt mình: “Thật là lắm mồm. Điện hạ, ngài có gì phân phó?”

Bên trong phòng trầm mặc một lúc.

“Tinh thần nàng có tốt chưa?” Giọng nói lạnh nhạt của thái tử vang lên.

Nói những lời này xong cũng không nghe thấy tiếng trả lời, hắn nhìn không được xoay người, khẽ cau mày nhìn Hoàng nội thị đang đứng trước mặt.

“A? Điện hạ đang hỏi tiểu nhân?” Hoàng nội thị làm ra vẻ không hiểu.

Thái tử nhìn hắn, vẻ mặt bất động.

Hoàng nội thị liền cười ha ha, tiến lên một bước, quỳ bên cạnh chân thái tử: “Tuy có hơi mệt nhưng tinh thần vẫn tốt, còn chọc cười mẫu thân của ngài...”

Thái tử nghe vậy thì yên lặng một lúc rồi bước chân ra ngoài.

“Điện hạ... Điện hạ...” Hoàng nội thị bước nhỏ đuôi theo, nói nhỏ bên cạnh: “Nếu điện hạ muốn đi gặp Cố Nương Tử, tiểu nhân...”

Chân của thái tử chợt dừng lại, vẻ mặt chợt nghiêm nghị.

“Gặp? Vì sao phải gặp? Vì sao cần gặp?” Hắn quát.

Thái tử không nổi giận đã làm người khác không dám nhìn thẳng, lúc tức giận ngay cả người quen thuộc như Hoàng nội thị cũng nhìn không được mềm nhũn bấp chân, cúi người, quỳ trên mặt đất khấu đầu xin lỗi.

Thái tử nhìn hắn, sai bước đi, thật lâu sau Hoàng nội thị mới dám ngẩng đầu lên, ngồi nghiêng trên mặt đất vỗ ngực thở dốc.

“Nương ơi... Câu kia không đúng? Tại sao lại đột nhiên nổi giận?” Hắn nghiêng đầu nói thầm: “Rốt cuộc là có nhớ hay là không nhớ?”

Hai ngày sau, danh sách điều động cụ thể của các quan viên đã truyền xuống.

“Ca ca đi Lợi Châu?” Trên giường êm, Cố Thập Bát Nương khoác áo choàng ngồi thẳng người dậy, thậm chí nàng còn không biết Lợi Châu ở đâu, đặt sách trong tay xuống: “Rất xa sao?”

Cố Hải cười: “Ồ thượng nguồn sông Gia Lăng, ngồi thuyền cũng rất nhanh.”

Cố Thập Bát Nương mỉm cười, gật đầu: “Ồ đâu cũng tốt.” Lại khẽ cau mày: “Chỉ là lần này muội cũng không thể đi cùng ca ca...”

“Không vội, chờ dưỡng tốt thân thể, huynh cũng sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở bên kia xong, muội và mẫu thân lại tới.” Cố Hải cười nói, bụng ly trà ấm áp ở bên cạnh lên, muốn tự tay rót cho nàng thì có người đến báo có đồng kiều đến thăm.

Mặc dù rõ ràng Cố Hải nhận được bổ nhiệm không tốt nhưng mọi người đều biết Chu Xuân Minh cố ý chèn ép hắn vì vậy không ít thanh quan đến thăm.

“Ca ca đi đi.” Cố Thập Bát Nương đưa tay đỡ lấy ly nói.

Linh Bảo từ bên ngoài đi vào, cười nhận lấy, nói với hai người: “Tiểu thư, người cũng có khách đấy.”

Cố Thập Bát Nương trở về, bên ngoài nói do lúc sao thuốc không may làm độc cũ tái phát, tin tức truyền ra, được thương và được sư đến thăm nói đôi nhau không dứt, tất cả đều được Cố Hải tiếp đón và cảm ơn, Cố Thập Bát Nương gặp cũng không nhiều.

“Lần này có gặp không ạ?” Linh Bảo hỏi, giọng nói có hơi chần chờ.

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng, cảm thấy khó hiểu, tại sao nha đầu này lại không nói rõ là người nào? Lại trực tiếp hỏi có gặp hay không? Vốn dĩ muốn nói không gặp nhưng như thế lại muốn hỏi một chút.

“Là ai?” Nàng hỏi.

“Đạ...” Linh Bảo cười cười: “Là Tín đại thiếu gia của Đại Hữu Sinh...”

Cố Thập Bát Nương nói nàng ấy để ly trà xuống, ngồi thẳng người dậy, mỉm cười: “Ta còn đang thấy khó hiểu tại sao không thấy hấn đến thăm, đúng là tuyệt đối không có đạo lý này... Mời hấn vào.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Điều tra

Linh Bảo vâng một tiếng, cất bước ra ngoài, không bao lâu nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Tín Triều Dương bước vào, làm lễ trước Cố Hải.

Bởi vì cùng là người Kiến Khang, quan hệ cũng không tệ, Cố Hải gặp hấn cũng thấy rất cao hứng.

Nói mấy câu, mới cáo từ, đi bồi khách của mình.

“Đại nhân xin cứ tự nhiên.” Tín Triều Dương khom người thi lễ, nhìn Cố Hải đi ra ngoài, mới dời tầm mắt sang Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương đang mỉm cười nhìn hấn.

Ý cười róc rách như nước, như búp sen mới hé, khiến nụ cười trên mặt Tín Triều Dương hơi ngưng lại một chút, trong lòng chạy loạn một trận tư vị không rõ.

“Quả thật, người cũng quá liều mạng rồi...” Hấn than nhẹ một tiếng, ngồi xuống đối diện, “Đã nói nhiều lần, người cái gì cũng để ý, như thế nào lại không cẩn thận thể chính mình?”

Đề ý ân oán của sư phụ, đề ý danh tiếng của sư phụ, ở đại được hội đồng cảm lấy thân nghiệm độc, lần này lại mạo hiểm lén lút chế được, cũng là vì không có làm hổ thẹn danh tiếng Lưu Công đúng chứ?

Nữ tử này nói thông minh cũng thông minh, nói lỗ mãng cũng lỗ mãng, vì sao gặp chuyện gì không chịu lui một bước, cứ phải đâm đầu vào, đến nỗi máu chảy đầu rơi cũng muốn tạo ra một con đường.

“Ta chỉ có thân thể này...” Cố Thập Bát Nương mang theo ý giễu cợt cười.

Không có gia thế để dựa vào, không thể dựa vào thân tộc, nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Tín Triều Dương im lặng, giương mắt nhìn nàng, trong lòng khẽ run lên.

Phát hiện hấn không bình thường, ánh mắt Cố Thập Bát Nương có chút nghi hoặc nhìn hấn.

“Gần đây huynh mới trở lại Kiến Khang sao?” Nàng cười hỏi, một mặt đưa tay mời hấn dùng trà.

Tín Triều Dương gật đầu, ừm, nâng chung trà lên nếm một chút.

Bên trong có chút trầm mặc.

Nhận thấy ánh mắt Cố Thập Bát Nương đang dò xét trên mặt mình, Tín Triều Dương ngẩng đầu cười với nàng.

“Ngươi/Huynh...” Hai người đồng thời nói, chợt lại nở nụ cười.

“Ngươi/ Huỳnh mời nói.” Hai người đồng thanh lần nữa.

Tiếng cười khiến cho không khí trầm tĩnh bên trong tan đi, ánh sáng lại thấp lên lần nữa.

Linh Bảo đứng hầu một bên nhìn hai người, khẽ thờ dài.

“Cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng là được rồi.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Ta có mang theo nhân sâm trên núi, có thể hâm đề bồi bổ...” Tín Triều Dương gật đầu nói.

Nói một chút chuyện phiếm với nhau, Tín Triều Dương cũng đứng dậy cáo từ.

“Nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng gắng sức, những thứ sách này...” hắn nhìn vào cuốn dược thư trên tay Cố Thập Bát Nương, “Đều ở đây, chạy không được đâu, ngươi khỏe hẳn đọc cũng được..”

Cố Thập Bát Nương cười gật đầu, “Đa tạ”

“Ta đi trước..” Tín Triều Dương nhìn nàng, nói.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, “Thứ ta không thể tiễn huynh.”

Tín Triều Dương nhìn nàng thật sâu, cười cười, chấp tay, xoay người đi ra ngoài, Linh Bảo vội tiễn hắn, nàng đối với Tín Triều Dương không phản đối, mà Tín Triều Dương lại không có ý tứ ngỏ lời, ra đến cửa, mấy thị nữ bên ngoài theo sau hắn mà đi.

Vừa hay đối diện có tiểu nha đầu dẫn theo một thiếu niên bước qua, nhìn thấy Tín Triều Dương, sắc mặt thiếu niên khẽ biến, hơi dừng chân lại.

Tín Triều Dương đang có việc suy nghĩ, cũng không để ý, lướt qua bên người thiếu niên kia.

“Tân Nhất thiếu gia đến sao..” Linh Bảo cười nói.

Lời này của Linh Bảo làm Tín Triều Dương dừng bước lại, quay đầu nhìn, đón ngay ánh mắt bất hảo củ Vương Tân Nhất.

“Vương thiếu gia, mời đi bên này..” Linh Bảo cười nói, phá sự căng co trong ánh mắt hai người.

Vương Tân Nhất hung hăng liếc nhìn Tín Triều Dương một cái, cũng không nói gì, thu hồi tầm mắt đi theo Linh Bảo.

“Thiếu gia...” Thấy Tín Triều Dương đứng im bất động, thị nữ phía sau nhỏ giọng xin chỉ thị.

Tiểu tử này luôn nóng nảy, gặp Cố Thập Bát Nương đều bị nàng chọc đến nổi đom đóm? Hiện giờ xem ra...

Hắn chợt chú ý, vừa rồi hạ nhân cũng không vào xin chỉ thị mới quyết định tiếp hay không, mà trực tiếp mang Vương thiếu gia này vào...(hí hí, đâu đó có mùi chua chua, anh Dương biến thành hũ giấm)

Khi nào thì, xú tiểu tử này... Tín Triều Dương hướng mắt nhìn vào sân đình phía xa kia, tựa hồ nghe được tiếng cười nói.

“Đi thôi..” Hắn xoay người, bước nhanh mà đi.

Thật ra hắn đã đoán sai, bên trong không có tiếng cười nói, Vương Tân Nhất không được tự nhiên đứng nghiêng người nhìn Cố Thập Bát Nương cúi đầu xem thuốc trong tay.

“Đây là giả..” Cố Thập Bát Nương đặt thuốc dưới ánh đèn, chợt đem những thứ này ném lại vào trong hộp, “Đều là giả...”

Sắc mặt Vương Tân Nhất cực kỳ khó xem, “Đều... là giả? Ngươi đã nhìn kỹ?”

“Nếu ngươi không tin ta, tại sao lại mang đến nhờ ta xem cho ngươi?” Cố Thập Bát Nương nhú mày nói.

Vương Tân Nhất bị chẹn họng, trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng cũng im lặng.

“Đúng vậy, A Giao là từ lư bì (da lừa) hầm, phải có màu hơi nâu, tính chất dễ vỡ...” Cố Thập Bát Nương cầm lên bẻ qua bẻ lại, lại không thể nào làm thuốc kia gãy ra.

“Có thể là thời gian chế đã lâu...” Vương Tân Nhất nói.

“Vậy ngươi lấy đi bán đi.” Cố Thập Bát Nương đẩy hộp thuốc qua, tựa lại người vào ghế.

Vương Tân Nhất trừng mắt nhìn nàng,

Linh Bảo cười cầm hộp thuốc đưa cho hắn.

“Vương thiếu gia, nghe lời tiểu thư chúng ta đi.” Linh Bảo cười nói.

Vương Tấn Nhất đưa tay nhận lại hộp thuốc, thật lâu mới chấp tay nói, “Đa tạ..”

“Còn có?” Cố Thập Bát Nương cười.

Khỏe môi Vương Tấn Nhất gật gật, chân chừ một khắc, quả nhiên mở miệng nói, “Khiến người hao tâm tổn sức rồi... đây là thù lao..”

“Coi như lần này nợ đi.” Cố Thập Bát Nương lười biếng nói, “Nhanh nghĩ biện pháp vẫn hồi tồn thất...”

Đống thuốc giả này tiến vào thị trường khiến cho Bảo Hòa Đường mới khai trương lần nữa quả thật là họa vô đơn chí, trước mắt quan trọng nhất là phải lấy lại được tiền hàng bị lừa, việc này toàn bộ đều phải cần chuẩn bị cẩn thận.

Vương Tấn Nhất cầm túi tiền trong tay, thần sắc biến đổi không ngừng.

“Ta nói cho nợ, sau này gặp, đừng luôn nghĩ ta không có hảo tâm.” Cố Thập Bát Nương tròn mắt nhìn hắn.

“Ta biết...” Vương Tấn Nhất kìm chế khuôn mặt đã đỏ lên, phun ra mấy chữ, “Đa tạ..”

“Không khách khí.” Cố Thập Bát Nương đáp lại.

Linh Bảo nhìn bộ dáng quần bách của Vương Tấn Nhất, che miệng cười, bụng trà lên mời hắn ngồi.

“Không cần, ta về đây...” Vương Tấn Nhất nhìn mắt Cố Thập Bát Nương tạ ơn lần nữa.

“Người nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt...” Hắn nhỏ giọng nói.

“Người yên tâm, mọi người nói, người tốt thì chết sớm, còn người xấu cứ sống ngàn năm đó thôi.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Người này!” Vương Tấn Nhất dậm chân, xoay người đi, lại nghĩ đến điều gì.

“Cái họ Tín kia..” Hắn nói, “Không phải là người tốt...”

Cố Thập Bát Nương cười, không nói gì.

“Ta không phải nói hắn tính kế nhà chúng ta..” Vương Tấn Nhất nhàu mày nói, “Ta nói là... là..”

Hắn hơi do dự một chút, tựa hồ lựa chọn từ ngữ thích hợp.

Cố Thập Bát Nương mỉm cười giương mắt nhìn hắn.

“Ta nói từ các người, thích vẻ ngoài chinh chu, lời ngon tiếng ngọt, lại không thấy rõ lòng người...” Vương Tấn Nhất cắn răng nói.

Cố Thập Bát Nương bật cười.

“Người có nghe hay không, dù sao cái họ Tín này không phải người tốt, hắn...Hắn đang nghị hôn cùng hai nhà...Người đừng để bị hắn dụ dỗ..” Vương Tấn Nhất hừ một tiếng nói.

“Nghị thân?” Thần sắc Cố Thập Bát Nương không đổi, Linh Bảo đã kinh ngạc hỏi.

“Là hai cái nhà quan..” Vương Tấn Nhất nhìn Cố Thập Bát Nương một cái, “Không tin, người cứ hỏi hắn.”

“Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, chuyện này cực kì bình thường...” Cố Thập Bát Nương cười nói, ngồi thẳng dậy, hướng Vương Tấn Nhất thi lễ, “Đa tạ người.”

Dù sao cũng là chuyện hôn nhân nam nữ, chuyện này nói ra không được tự nhiên, Vương Tấn Nhất nghĩ những gì nên nói đã nói, cũng không nhiều lời nữa, chấp tay nhanh chóng trở về.

Linh Bảo tiễn hắn ra ngoài, trở về thấy sắc mặt Cố Thập Bát Nương có chút ảm đạm, tựa lưng vào đệm, hai mắt nhắm lại, Linh Bảo nhẹ nhàng mang một cái chăn mỏng ra.

“Trà đã nguội rồi..” Cố Thập Bát Nương chợt mở mắt ra, nói.

Linh Bảo lúc này mới nhớ ra, nhìn chén trà đã có chút lạnh, vội bung lên mang đi làm nóng, rất nhanh quay lại, nhìn Cố Thập Bát Nương uống từng chút.

“Tiểu thư...” Linh Bảo nhin không được gọi Cố Thập Bát Nương.

“Ừm?” Cố Thập Bát Nương không ngẩng đầu, “Có việc gì?”

“Vị Tín đại thiếu gia...kia...” Linh Bảo chần chừ một lát, nhỏ giọng nói, “Người đừng khổ sở...Có lẽ chỉ là tin đồn...”

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng, nở nụ cười, lắc đầu.

“Ta có gì phải khổ sở?” Uống xong miếng trà cuối cùng, đặt chén trà xuống, Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói.

“Tiểu thư...” Linh Bảo hoàn toàn không tin, ai oán nhìn nàng một cái, “Hắn rõ ràng tốt với người như vậy...Lại đột nhiên nghị hôn với nhà người ta...”

“Như thế nào là tốt?” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Rất nhiều người tốt với ta, chẳng lẽ không ai được nghị hôn sao?”

“Tiểu thư, muội thấy hắn không giống người khác.” Linh Bảo giậm giậm chân, sốt ruột nhìn Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương chậm rãi ngả người lại, hơi hơi khép mắt.

Bên trong yên tĩnh một trận.

“Linh Bảo, chuyện này không có gì, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, đều có con đường đi của riêng mình...” Qua một lúc, Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói.

“Tiểu thư, người có thích hắn không?” Linh Bảo cuối cùng hỏi ra điều luôn nằm ẩn ẩn dưới đáy lòng mình.

“Chưa nghĩ đến...” Cố Thập Bát Nương khẽ nhíu mày, giống như thật sự suy xét một phen, sau đó trả lời, nhẹ thở ra một hơi, “Cũng đã qua ba năm, quả thật rất dễ chịu, có thể có một công việc tốt, ta cũng đã rất vừa lòng...”

Về mặt Linh Bảo khó hiểu, cái này không đúng với đề tài lắm.

“Muội không hiểu được đâu.” Cố Thập Bát Nương nhìn nàng cười, đưa tay điểm mũi nàng một cái, “Đừng suy nghĩ lung tung nữa, đi xem phòng bếp làm món gì, ta muốn ăn đầu cá.”

Nhìn thấy vẻ mặt Cố Thập Bát Nương không giống như miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, lúc này Linh Bảo mới thở phào, vâng lời nàng đi ra ngoài, ánh sáng bên ngoài xuyên qua ô cửa sổ chạm khắc hoa văn dừng lại trên người Cố Thập Bát Nương, nàng lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm lấy quyền sách trong tay, nhưng không đọc, mà trở tay úp lên mặt, bên trong phòng an tĩnh thập phần.

Nửa tháng sau, thời hạn Cố Hải lên đường đã đến, sau khi được Bành Nhất Châm chữa trị, thân thể Cố Thập Bát Nương đã tốt hơn rất nhiều, trên cơ bản coi như đã khôi phục lại như trước.

Giữa tháng mười, gió phong thổi đến, mọi cây cối trong kinh đều đã có dấu hiệu rụng lá.

“Bành tiên sinh cuối cùng thành danh rồi.” Cố Hải nhẹ giọng cảm thán, mới vừa rời đi ngang trên phố, thấy một hàng dài người xếp hàng chờ Bành Nhất Châm ngồi trên bàn án xem bệnh trong hiệu thuốc bắc, sinh ý vô cùng thịnh vượng.

Cố Thập Bát Nương cười, đồng thời thở phào.

Không nghĩ đến Văn Quận Vương hỏi báo Bành Nhất Châm nhanh như vậy, mười ngày trước bà vú của Thái tử đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, Thái Y viện bó tay, Bành Nhất Châm như từ trên trời rơi xuống, Nhất Châm thành danh.

“Nhiều người xếp hàng bên ngoài như vậy sao nhà nào cũng có cỗ kiệu?” Linh Bảo một bên hỏi.

Nói đến đây, trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên nụ cười kì quái.

“Bành đại phu nói, không phải xe ngựa thì không đi...” Nàng cười nói.

Bành Nhất Châm vừa rời khỏi một cỗ xe ngựa liền nghe được, nhất thời mặt đỏ lên.

“Không phải là lão Bành ta...” Ông cố gắng giải thích, “Lúc đó ta chỉ nói nhầm một câu, ai biết...người của thái tử điện hạ đại nhân lại...”

Bởi vì lo cho bệnh của Cố Thập Bát Nương, sâu thẳm trong lòng Bành Nhất Châm luôn tự trách, lại thường bị người bệnh cùng các hiệu thuốc khác chèn ép, tính tình nóng nảy, ngày đó vừa đến lại gây gỗ với một lão phú hộ đến xem bệnh, nghe lời nói trào phúng của đối phương thì nổi giận, lúc này người của Thái tử điện hạ đến, Bành Nhất Châm liền hồ hởi không nhiều tiền thì không xem bệnh, không có xe ngựa thì không đi, yêu cầu này lại ngoài ý muốn được đáp ứng, vì thế khi ông thành danh, cái quy củ này cũng tự nhiên lan truyền ra, người tới cầu chữa bệnh đều chuẩn bị xe ngựa tốt, thành ra thói quen của mọi người đến đây.

“Chúc mừng Bành thần y...” Ba người Cố Thập Bát Nương che miệng cười nói.

“Không dám, không dám, cố gắng hết lòng thôi.” Bành Nhất Châm khiêm tốn nhưng không kém tự tin nói.

Từ khi thành danh, kỹ thuật y lý của Bành Nhất Châm cuối cùng cũng được chứng thực, khiến cho Cố Thập Bát Nương rất xúc động, vốn cho rằng lúc đó Bành Nhất Châm liên hợp với Thẩm An Lâm để bịa đặt, nhưng suy cho cùng, nếu được danh hiệu thần y này, há có thể chỉ do bốc phét, làm sao có thể che mắt người đời lâu dài được.

“Gia mẫu cùng xá muội, muốn nhờ đại thúc chiếu cố nhiều hơn.” Cố Hải thi lễ với Bành Nhất Châm.

“Nói vậy quả thật là khách sáo rồi.” Bành Nhất Châm ngăn hấn lại, trừng mắt, cầm lấy tay Cố Hải, “Mệnh già này của lão phu...”

Cố Thập Bát Nương vì sao chủ động uống thuốc để chữa bệnh hay vì sao dùng thân nuôi độc, Bành Nhất Châm có thể không hiểu, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng.

“Cái muội muội này của con, kì thật không biết chăm sóc bản thân, lại quật cường, đại thúc, người phải trông chừng muội ấy giữ con, đừng để muội ấy...đừng cho muội ấy tổn thương chính mình lần nữa...” Cố Hải kìm chế cảm xúc chưa xót nơi cánh mũi, nghẹn ngào nói nhỏ.

“Ta biết.” Bành Nhất Châm cũng nghẹn ngào đáp.

Tào thị và Cố Thập Bát Nương cùng kiểm tra hành lí một lần nữa, dặn dò gia đình cùng thị nữ, bọn họ cáo biệt, nhìn Cố Hải trở thành một chấm đen ngáy chân trời, cả nhà mới quay lại.

Vì hôm nay người nhà Bành Nhất Châm lên kinh thành, Tào thị cùng nương tử của Bành Nhất Châm có tình cảm tốt, cho nên tự mình đến thăm nhà ông, mà Cố Thập Bát Nương lại muốn đi trao đổi dược, nên mẫu tử hai người tách ra trên phố, mỗi người vội vàng đi.

Không nghĩ đến lại gặp phải Tín Triều Dương, nhìn thấy hấn, thuy Cố Thập Bát Nương vẫn thản nhiên, trong lòng vô tư nhưng sắc mặt Linh Bảo lại không mấy hòa nhã.

“Có thể đi ra ngoài một chút, khí sắc tốt hơn rất nhiều.” Tín Triều Dương nhìn kĩ Cố Thập Bát Nương một chút, mỉm cười nói.

Cố Thập Bát Nương cười nói đa tạ.

“Có thể cùng đi uống một ly?” Tín Triều Dương thấy nàng cất bước đi, chợt nói.

“Đại thiếu gia, người cũng đã muốn thành thân, nam nữ khác biệt, như vậy hơi không tốt.” Linh Bảo nói ngay.

Cố Thập Bát Nương không khỏi nhú mày nhìn Linh Bảo, bản thân nàng làm dược sư, đương nhiên phải giao thiệp với dược thương, ít nữ tử làm thương nhân, cho nên nàng không thể nào yêu cầu người đàm phán với mình phải phái nữ tử đến, huống chi, trước kia không có việc gì, giờ lại nói là không tốt.

Một câu này, chính là thất lễ.

Quả nhiên, sắc mặt Tín Triều Dương hơi đổi.Ánh mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, trong mắt hiện lên một tia hàm ý khôn khéo.

“Là thân thể ta mới tốt lên, không nên uống rượu.” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Không bằng mời đến phòng trà thưởng thức trà ngon.”

“Hảo.” Tín Triều Dương gật đầu, “Ta chính là đang nghĩ đến cái này.”

“Mời.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Mời.” Tín Triều Dương gật đầu.

Cố Thập Bát Nương cũng không khách khí nữa, bước đi trước vào trong một tiệm trà bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Chúc mừng

Edit: QR2

Sâu bên trong quán trà, trong một phòng bao lịch sự tao nhã, có ba thiếu nữ khây đàn tấu nhạc.[QR2]diendanlequydon]

Tín Triều Dương ngồi đối diện với Cố Thập Bát Nương, hai người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Cố thập Bát Nương tràn đầy ý cười.

“Chúc mừng Đại thiếu gia...” Nàng cười nói, lấy trà thay rượu, nâng ly lên.

Tín Triều Dương cười hơi gượng ép, giọng chen lên, lạnh nhạt ném một ngụm.

“Có gì vui mà chúc mừng...” Hấn cười, khẽ nói.

Về mặt Cổ Thập Bát Nương cứng lại, lại không thể tiếp tục nói tiếp đề tài này nữa, dù sao cũng liên quan đến chuyện lớn thành thân, nam nữ có khác biệt.

Tín Triều Dương uống một ly lại tiếp một ly, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, không khí lại vô cùng nặng nề.

Cuối cùng Cổ Thập Bát Nương không nhìn nổi nữa.

“Thế nào? Người như đại thiếu gia mà cũng có chuyện làm khó được người sao?” Nàng mỉm cười nói: “Đây là trà, không phải là rượu, không thể giải sầu.”

Linh Bảo ở bên cạnh hừ một tiếng, nhin không được mở miệng hỏi: “Đại thiếu gia nói thử xem là thiên kim nhà nào?”

Cổ thập Bát Nương cau mày nhìn nàng, ý nói nàng không được vô lễ.

Tín Triều Dương cười một tiếng: “Triệu gia phủ Hành Dương và Khúc gia phủ Kiến Khang.”

“Triệu gia ở Hành Dương?” Ánh mắt Cổ Thập Bát Nương chột lóe, hỏi.

Triệu gia Hành Dương cũng chính là nhà ngoại của Thẩm An Lâm, lại là nhà bọn họ...

“Đều là danh môn vọng tộc, chúc mừng đại thiếu gia.” Chợt nàng cười nói.

Khúc gia Kiến Khang cũng tốt mà Triệu gia Hành Dương cũng tốt, đều là quan lại thế gia, gia thế như vậy, cửa nhà rất cao, tuyệt đối không chịu kết hôn cùng với gia đình thương nhân, những thương nhân giàu có đối với những đại tộc thế gia này mà nói, họ cũng chẳng thèm ngó tới.

Không nghĩ tới thế mà lại cùng lúc nghị thân với Tín gia, đối với Tín gia mà nói, đây thật sự là sự vui mừng to lớn.

Về mặt Tín Triều Dương vẫn cô đơn như cũ, tự rót một ly.

“Thập Bát Nương, mời.” Hấn nâng chén nói.

Cổ Thập Bát Nương đồng ý uống một ngụm, chần chờ nói: “Rốt cuộc có chuyện gì? Chẳng lẽ hôn sự này không vừa ý người?”

Vừa dứt lời chính mình đã cười trước, chuyện này làm sao có thể?

“Ta có vừa ý hay không thì có ích lợi gì?” Tín Triều Dương cười tự giễu, ngẩng lên nhìn nàng.

Thật sự không vừa ý? Cổ Thập Bát Nương cảm thấy ngoài ý muốn.

“Ta đã có ý trung nhân...” Tín Triều Dương chậm rãi nói.

Lời kia vừa thốt ra, sắc mặt của Cổ Thập Bát Nương và Linh Bảo đều hơi thay đổi.

Tín Triều Dương cũng không nói tiếp mà tự châm trà uống một mình.

Hôn sự này đối với Tín gia mà nói thì không khác gì kim phượng hoàng rơi từ trên trời xuống. Mặc kệ nói thế nào đều không có lý do cự tuyệt, là gia chủ tương lai của Tín gia, Tín Triều Dương càng không có sự lựa chọn nào khác.

Trên mặt Cổ Thập Bát Nương hiện lên sự đồng tình, tuổi của Tín Triều Dương không nhỏ, nàng vẫn cho rằng người giống như hấn đã có thể thẳng thắn, không chấp nhặt, không bị chuyện bên ngoài trói buộc nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc của trách nhiệm.

Nàng nhìn Tín Triều Dương mà hấn cũng giương mắt lên nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Tín Triều Dương lộ ra tình cảm khó có thể diễn tả, Cổ Thập Bát Nương ngăn ra, chợt dời tầm mắt, cúi đầu nâng ly trà lên.

Bên trong phòng lại một lần nữa chỉ có tiếng nhạc du dương, không nghe thấy tiếng người nói chuyện.

“Chuyện này đại thiếu gia muốn thế nào?” Chợt Cổ Thập Bát Nương hỏi, hình như trong giọng nói còn có ý cười.

“Ta không thể làm gì...” Tín Triều Dương nói nhỏ, giọng nói mang theo cảm giác vô lực lại có phần giãy giụa và run rẩy.

Cổ Thập Bát Nương thở dài, mặc kệ bất kỳ lúc nào, lợi ích của gia tộc vẫn là quan trọng nhất, điểm này khi lẫn lộn trên thương trường Tín Triều Dương đã khắc sâu nó vào trong linh hồn rồi.

Đó là điều dễ hiểu, không thể chỉ trích nhưng mà tại sao nàng vẫn nhìn không được cảm thấy có chút thất vọng.

Về mặt Cổ Thập Bát Nương thay đổi tất nhiên không thể qua mắt Tín Triều Dương, trên mặt hắn thoáng qua sự phức tạp.

“Thập Bát Nương, hi vọng ngươi không vì vậy mà coi thường ta...” Hắn giờ ly trà nóng lên, nói nhỏ.

“Làm sao lại vậy chứ?” Cổ Thập Bát Nương cười nói, một tay phất áo, một tay nâng ly trà.

Hai ly trà đụng nhau tạo thành một tiếng vang nhỏ.

Trước đó không lâu, người nam tử kia bồi bên cạnh nàng trong lễ trung thu, về ngoài luôn chân tình tha thiết mà nàng chờ nửa khắc cuối cùng cũng nâng chén cùng ly.

“Ta tin.”

Âm thanh vang lên bên tai, lại một lần nữa nghe được âm thanh ly trà cùng nhau này, suy nghĩ lại khẩn trương rồi.

“Quả nhiên cùng là người lưu lạc chân trời...” Nàng không khỏi cười một tiếng, nói.

Tín Triều Dương ngừng đầu lên nhìn nàng dường như muốn nói điều gì nữa.

“Dù sao cũng là chuyện vui lớn, đừng nói chuyện bi thương như vậy nữa...” Cổ Thập Bát Nương cười nói cắt đứt hắn, đổi chủ đề: “Như vậy là cô nương nào của Triệu gia Hành Dương và Khúc gia Kiến Khang?”

Tín Triều Dương khẽ mỉm cười: “Nói đến chuyện này, ta lại muốn xin ý kiến của Cô Nương Tử một chút...”

“Ý kiến của ta?” Cổ Thập Bát Nương bật cười: “Ta có cái gì mà...”

“Ta chính là muốn nghe ý kiến của ngươi.” Tín Triều Dương ngắt lời nàng, trầm giọng nói, trong giọng nói còn có sự ưu thương.

Cổ Thập Bát Nương hơi ngần ra, nhìn Tín Triều Dương.

Tín Triều Dương cũng nhìn nàng, nói lại một lần nữa: “Đây là chuyện duy nhất ta có thể lựa chọn...”

Trong mắt hắn không che giấu chút nào tình cảm nồng đậm, chợt Cổ Thập Bát Nương cảm thấy đau mắt, nàng nhắm mắt lại, ngay lúc đó một loại lãnh ý lan tràn trong đáy lòng, trong đầu là sự thanh tĩnh.

Thì ra là như vậy... Thì ra là như vậy... Bàn tay đặt trên bàn không tự giác nắm chặt.

“Tiểu thư?” Linh Bảo phát hiện sự thay đổi trong ánh mắt của nàng, vội vàng gọi nhỏ.

Cổ Thập Bát Nương mở mắt ra, trong mắt là sự lạnh lẽo dày đặc, nhanh đến chính nàng cũng không phát hiện ra.

“Thập Bát Nương...” Tín Triều Dương ân cần sâu kín nhìn sang: “Còn tốt không?”

Tốt? Linh Bảo cắn môi dưới, cảm hận trừng mắt nhìn hắn, đều là người hại tiểu thư thất lễ, mặc dù nàng đã sớm không muốn nhìn thấy người nam nhân này nhưng nàng lại càng không muốn thấy tiểu thư đau thương cho dù người cuối cùng tổn thương là ca ca của nàng.

“Năm quá lâu, có chút suy yếu...” Cổ Thập Bát Nương cười nói, vừa cười vừa đưa tay bóp trán.[QR2]diendanlequydon]

“Vậy phải nghỉ ngơi nhiều mới phải, sẽ không quá rầy nữa...” Tín Triều Dương đứng dậy nói.

“Không sao.” Cổ Thập Bát Nương giờ tay ngăn hắn lại: “Nếu đại thiếu gia đã coi trọng ta... ta xin cả gan lựa chọn thay đại thiếu gia.”

Tín Triều Dương ngừng lại, nhìn về phía nàng.

Trên khuôn mặt luôn điềm tĩnh của cô nương trước mặt hình như có nhiều hơn một tia cảm xúc, là cái gì chứ? Nàng thông minh như thế tất nhiên sẽ hiểu tình ý của mình, mà tất cả vẫn giống như suy đoán của mình, tiêu sai lựa chọn.

Làm như vậy có đúng không? Đột nhiên Tín Triều Dương không hiểu rõ cảm giác phức tạp trong lòng mình, trên thực tế, trong một tháng này, hắn luôn bị loại cảm giác này quấy nhiễu.

Không, không phải là như vậy, làm như vậy là đúng, không có sai.

“Đại thiếu gia, thật sự muốn ta nói à?” Cổ Thập Bát Nương hỏi lại, bởi vì làm thuốc nên ngón tay hơi vàng, vuốt ve ly trà, cười như không cười.

Đối mặt với đôi mắt đen nhánh nhìn mình chăm chú, tay Tín Triều Dương nắm chặt.

“Phải.” Hắn nói ra một chữ, nặng tựa ngàn cân.

“Thật ra ta biết không nhiều, chỉ là có nghe ca ca nói qua, Triệu gia ở Hành Dương không hiểu rõ lắm, phần nhiều đều nhậm chức trong quân đội, nhưng Khúc gia ở Kiến Khang ta với người đều biết, chưa nói đến chuyện chúng là người ở đâu, hơn nữa đại nhân Khúc Tông Phương Khúc gia mới vừa nhậm chức chủ sự Bộ Hộ...” Cố Thập Bát Nương nghiêm túc nói: “Chủ sự Bộ Hộ... Đối với người có thân phận như chúng ta mà nói, đây chính là chuyện tốt...”

Nàng sâu xa cười một tiếng, là người làm ăn chắc chắn có được sự giúp đỡ tốt nhất.

“Không biết, là tiểu thư phòng nào của Khúc gia?” Nàng chân chò hời nhò.

“Là trưởng nữ của đường đệ đại nhân Tông Phương...” Tín Triều Dương cũng thấp giọng đáp.

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

“Vậy rất tốt... Ta cũng từng nghe nói về vị tiểu thư này... Là người hiền lương thực đức...” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Nhưng mà trong mắt Tín Triều Dương lại là nụ cười gượng ép, Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, không nói gì.

“Mẫu thân của ta chắc là muốn quay về, xin thứ cho ta cáo lui trước...” Cố Thập Bát Nương đứng dậy, nhắm mắt nói cũng không đợi Tín Triều Dương đứng dậy, đi ra ngoài trước.

Đầu vai khẽ rút lại, nhìn bóng lưng có vẻ rất cô đơn.

“Thập Bát Nương...” Ở phía sau, Tín Triều Dương gọi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Bước chân Cố Thập Bát Nương hơi dừng lại, cũng không quay đầu, sau đó bước nhanh ra ngoài, Linh Bảo lại cảm hận nhìn Tín Triều Dương một lần nữa, đóng sầm cửa lại.

Tín Triều Dương đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng biến mất, sự khổ sở chậm rãi lan tràn, hắn ngồi xuống, nhìn phía đối diện trống rỗng không người, bất động thật lâu.

Không ngoài dự đoán, hắn lại được lời gấp đôi nhưng tại sao trong lòng vẫn khổ sở như thế?

Cố Thập Bát Nương bước đi rất nhanh, gần như Linh Bảo phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp.

“Tiểu thư...” Ngồi trên xe ngựa, Linh Bảo không nhận được sự bi thương, mắt đỏ ngầu: “Tiểu thư, con người khi khổ sở sẽ khóc...”

Lời của nàng chợt ngừng lại bởi vì ở phía đối diện, nụ cười của Cố Thập Bát Nương lan tràn, nhưng nụ cười này lại mang theo ý lạnh nồng đậm ngay cả một chút bi thương cũng không có.

“Ta khổ sở?” Nàng cười nói, vuốt vết chai thô ráp trên tay: “Sai rồi, người nào khổ sở còn chưa biết chắc đâu.”

Nói xong nhìn Linh Bảo cười: “Bảo Nhi, chúng ta cứ chờ xem.”

Linh Bảo nhìn nàng cười có chút kinh ngạc, chợt lại càng cảm thấy khổ sở, nhất định tiểu thư quá mức đau lòng nhưng cố tình lại không thể nói ra.

“Tiểu thư...” Nàng ôm Cố Thập Bát Nương, sụt sùi khóc.

Cố Thập Bát Nương cười ha ha rồi vỗ vỗ nàng trấn an: “Đứa ngốc, người khóc cái gì? Làm gì đến lượt chúng ta khóc.” Ánh mắt nàng xuyên thấu qua màn cửa bằng lụa mỏng nhìn phố xá bên ngoài, nụ cười cứng lại trên môi.

Đúng, lần này ai cũng có thể khóc nhưng người khóc tuyệt đối không phải là nàng.

Ngày ngày chậm rãi trôi qua, danh tiếng của Bành Nhất Châm càng ngày càng vang dội, Cố Thập Bát Nương cũng bắt đầu nhận bào chế thuốc.

Một ngày nọ, khi điều chế xong mười phần dược, nàng đến thư phòng ngồi xuống, xem những kiến thức những người đi trước ghi chép lại, Linh Bảo vội vã bước vào.

“Tiểu thư, thiệp mời đính hôn của Tín gia...” Nàng nói, cầm thiệp mời trong tay.

Cố Thập Bát Nương nghe vậy, để sách xuống, hưng phấn đưa tay ra: “Nhanh, đưa ta xem thử...”

Linh Bảo có vẻ không tình nguyện đưa tới: “Tiểu thư, là tổ chức ở Kiến Khang, chúng ta không cần đề ý...”

Cố Thập Bát Nương đã mời ra, đọc lướt qua, cười ha ha.

“Quả nhiên là thế.” Nàng cười vui vẻ, vỗ tay một cái.

Linh Bảo sợ hết hồn, lo lắng nhìn Cố Thập Bát Nương, tiểu thư bị tổn thương đến nỗi chỉ biết cười thôi.

“Thật là nhanh... Hai mươi ba tháng mười, tổ chức đính hôn ở Kiến Khang, hai mươi lăm tháng mười, tổ chức buổi tiệc nhỏ ở kinh thành...” Cố Thập Bát Nương nhìn thiệp mời trong tay: “Đây là đặc biệt chiều đãi ta mà tổ chức...” Vừa nói vừa gật đầu: “Không tệ, không tệ, thật có lòng.”

“Tiểu thư...” Linh Bảo càng nghe càng không hiểu: “Người sẽ đi à?”

“Tất nhiên, ta chờ ngày này đã lâu.” Cố Thập Bát Nương cười nói, tinh thần sáng lạn đứng dậy: “Đi, kêu quản gia chuẩn bị hậu lễ.”

Linh Bảo buồn bực đứng không nhúc nhích, cầm thiệp mời lên liếc nhìn, không khỏi sùng sốt.

“Tiểu thư, người họ đính hôn với... Triệu gia...” Nàng vội vung thiệp mời hô.

Cố Thập Bát Nương đã bước ra ngoài, nghe vậy quay đầu lại cười nói: “Đúng rồi, rất hợp ý ta.”

“Nhưng mà tiểu thư, người không phải nói hẳn chọn Khúc gia sao?...” Linh Bảo không hiểu, giận dữ giậm chân nói: “Hay là cái tên xấu xa này muốn dụ dỗ tiểu thư...”

Cố Thập Bát Nương cười to: “Sai rồi, Linh Bảo, hẳn làm như vậy mới thật sự là dụ ta vui vẻ.”

Nàng cười to rồi đi, tự mình phân phó quản gia chuẩn bị lễ, để lại Linh Bảo về mặt khó hiểu, đứng nguyên tại chỗ.

Hai mươi lăm tháng mười, tại kinh thành, Tín Triều Dương mở tiệc đính thân, mời bạn tốt trong giới được hành đến, trong thời gian ngắn trở thành tân binh mới nổi trong giới được hành ở kinh thành, tất nhiên các quan khách được mời đều đến tụ tập. Trong đại trạch của Tín gia ở kinh thành, không khí vô cùng náo nhiệt, bởi vì không phải là tiệc chính của lễ đính thân cho nên những nghi thức đính thân truyền thống sẽ không xuất hiện, chỉ là mọi người tụ tập với nhau cùng ăn một bữa cơm.

“Là đích tiểu thư của Triệu gia ở Hành Dương đó...”

“Triệu gia Hành Dương, thế lực trong quân vô cùng lớn...”

“Trong quân thì thế nào? Kén chọn người tài, không giống như Khúc gia ở Kiến Khang...”

“Người biết cái gì? Thân thích của Triệu gia chính là Thảm gia ở Kiến Khang...”

“Thảm gia? Phú Viễn Công Thảm gia?”[QR2]diendanlequydon]

Trong đại sảnh mọi người nhốn nháo, tiếng nghị luận vang lên không ngừng, chợt ngoài cửa nghe thấy có người hô lớn: “Cố Nương Từ Kiến Khang đến tặng lễ.”

Nghe thấy cái tên này, tiếng huyên náo trong đại sảnh trầm xuống, mọi người rồi rít nhìn ngoài cửa, trong giới được hành có lời đồn đãi về chuyện của Tín Triều Dương và Cố Thập Bát Nương, hai người là nam hữu ý nữ có tình, từ lúc Cố Thập Bát Nương xuất sư đến nay, nhất định tương lai muốn hợp tác vĩnh viễn với Tín gia, không ngờ đột nhiên Tín Triều Dương lại đính hôn.

Xem ra lời đồn là giả bằng không sao lúc Tín Triều Dương đính hôn với người khác, vị Cố Nương Từ này phải trở mặt mới đúng chứ, tại sao lại tự mình đến tặng quà.

Nhưng mà kết quả thế này cũng làm mọi người vui mừng, cuối cùng vị đại được sư này không chỉ thuộc về Đại Hữu sinh nữa rồi.

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ, Cố Thập Bát Nương đã bước vào, y phục tinh tế, nụ cười rực rỡ, trong phòng tràn ngập tiếng chào hỏi.

Tín Triều Dương bước ra từ trong đám người, nhìn thấy Cố Thập Bát Nương, trong lòng rơi lộp bộp, có một loại dự cảm không lành xòng ra.

Loại cảm giác này thật hoang đường, hẳn lúc đầu vút suy nghĩ này ra ngoài, nhìn lướt qua mọi người rồi đến Cố Thập Bát Nương phía đối diện.

Về mặt cô nương này sáng lạng, nụ cười tươi như hoa, trong mắt lại lóe lên ánh sáng hẳn chưa bao giờ nhìn thấy, loại ánh sáng này sắc bén như lưỡi đao.

“Chúc mừng đại thiếu gia.” Cố Thập Bát Nương đứng trước mặt hắn, cười thi lễ.

“Cảm ơn người đã tới...” Ánh mắt Tín Triều Dương sáng lên, nói nhỏ.

Cố Thập Bát Nương nhếch miệng cười, nhìn hắn đầy thâm ý: “Đâu có gì, sao lại không thể tới...”

Tín Triều Dương nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Cố Thập Bát Nương cười, ngồi vào vị trí, chào hỏi những thương nhân bán được mà nàng quen biết. Trong bữa tiệc, thỉnh thoảng ánh mắt của Tín Triều Dương lại nhìn về phía Cố Thập Bát Nương, thấy nàng cười nói vui vẻ, Tín Triều Dương khẽ nhủ thầm, hẳn sớm biết cô nương này tâm tư nội hiểm, cảm

xúc không lộ ra ngoài nhưng có thể làm được đến đây cũng vô cùng lợi hại, trừ phi căn bản nàng không hề ưu thương...

Là thế đúng không? Tín Triều Dương cảm ly rượu, suy nghĩ lướt qua rất nhanh, làm sao có thể như thế? Rõ ràng là...

Cố Thập Bát Nương chợt vậy tay với hân.

Thu hồi suy nghĩ, Tín Triều Dương đi tới, Cố Thập Bát Nương rời khỏi bữa tiệc, đứng cạnh cây cột ở đại sảnh, mỉm cười nhìn hân.

“Có chuyện gì?” Tín Triều Dương mỉm cười nhìn nàng, hỏi nhỏ.

Cố Thập Bát Nương cũng mỉm cười nhìn hân: “Ta tặng ngươi ba thất gấm vóc, ngàn lượng bạc, đánh một bộ trang sức đưa cho quý nương tử... Ngươi thấy có được không?”

Tín Triều Dương nhìn nàng, không nói gì, trong mắt là tình cảm khiến người khác cảm thấy mềm mại, gật đầu một cái.

“A, còn một đại lễ nữa.” Cố Thập Bát Nương cười nói, đi qua mấy bước, muốn hân ghé tai lại.

Bọn họ đứng gần như thế có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim của đối phương.

Tín Triều Dương theo lời, nghiêng người, nhìn gương mặt như bạch ngọc của cô nương này.

“Ta nói cho ngươi biết...” Cố Thập Bát Nương nói nhỏ, trong mắt lóe lên một ánh sáng yêu dị: “Nhiều nhất là ba năm, Triệu gia ở Hành Dương sẽ bị ngã ngựa...”

Giống như tiếng sấm bên tai, sắc mặt Tín Triều Dương đại biến, nhìn Cố Thập Bát Nương.

Trên mặt Cố Thập Bát Nương vẫn cười tươi như cũ, lộ ra hàm răng trắng đều, nàng lại ngoắc tay, đến gần Tín Triều Dương một lần nữa, nói nhỏ: “... Chắc hẳn ngươi đã phân tích kỹ Cổ gia, Khúc gia và Triệu gia. Cổ gia ta tuy có quan lớn trong triều nhưng mối quan hệ của ta với thân tộc rất kém cỏi, còn ca ca ta lại là viên quan nhỏ, đắc tội quyền quý, bị hoàng thượng chán ghét. Tất nhiên là không thể so sánh với hai nhà này, dĩ nhiên ta cũng hiểu rõ...”

Nàng vừa nói chuyện vừa vỗ nhẹ đầu vai của Tín Triều Dương: “Ta biết rõ so với Triệu gia, Khúc gia đang đã phát triển tốt hơn rất nhiều, nhưng vì cảm thụ của ta cho nên ngươi mới bỏ Khúc gia chọn Triệu gia... Ta cảm ơn ngươi có lòng... Không chọn cô nương ta thích làm thế tử, ngươi có thể vì ta làm đến như thế, thật là không tệ... Nhưng ngươi đã chọn sai rồi, không, cũng không thể coi là ngươi chọn sai, chỉ là do... vận khí của ngươi không tốt...”

Sắc mặt Tín Triều Dương xanh mét, hân nhìn cô nương trước mặt, nụ cười vẫn xinh đẹp như hoa thê nhưng giọng cười đã tràn đầy lạnh lẽo.

Nàng biết, nàng biết, nàng đều thấy được, hiểu được làm sao để người khác thất vọng, đau khổ đến thấu xương.

Nàng chỉ là một cô nương mười mấy tuổi, làm sao... làm sao sẽ... Đây là tâm tư gì, đây là ánh mắt gì mới có thể nhìn thấu tâm tư mọi người trên đời như thế, mới có thể nhìn rõ nỗi thất vọng đau khổ đến thấu xương.

Hân suy xét nhân tình mười mấy năm, thành thạo mười mấy năm, đứng trước mặt cô nương này giống như đang xích lõa.

“Ngươi cũng đừng phủ nhận mình...” Cố Thập Bát Nương cười nói: “Thật ra vốn dĩ ta không nghĩ nhiều như vậy, ngươi ngàn lần vạn lần không nên để ta thay người lựa chọn hôn sự...” Nói những lời này, nàng có vài phần đồng tình liếc hân: “Diễn xuất... Tốt quá lại hóa dở... Chỉ là, ta tin trải qua chuyện này, sau này đại thiếu gia nhất định sẽ không phạm lỗi này nữa, chắc chắn tài trí sẽ tiến thêm một bước, như vậy thật sự đáng mừng...”

Tín Triều Dương nhìn nàng, vẻ mặt thay đổi, khẽ phát ra một tiếng trầm thấp: “Tại sao?”

Cố Thập Bát Nương nhìn hân, đôi mắt như đầm sâu.

“Ngươi đối với ta hữu tình, mặc dù vì lợi ích lớn hơn nữa nên ngươi dứt khoát ra đi, như vậy ta cũng sẽ không trách ngươi, nhưng mà ngươi không nên muốn lợi ích lớn hơn nữa lại không tha được lợi ích đã có là ta đây...” Nàng chậm rãi nói: “... Trên đời này, không phải tất cả mọi chuyện đều có thể chu toàn... Hơn nữa... Ta hận nhất là người khác tính toán ta... Nhất là dùng tình cảm để hãm hại ta...”

Tín Triều Dương nhìn nàng, trầm mặc không nói.

“Ta không thể nói ngươi có phải là người tốt hay không, nhưng mà Cố Thập Bát Nương ta, thật sự không phải là người tốt lành gì...” Cố Thập Bát Nương lùi ra mấy bước, nhìn hân mỉm cười, cong ngón tay trước mặt hân: “... Ta có móng vuốt... Ai chọc ta, ta sẽ làm người đó bị thương...”

Tín Triều Dương nhìn cô nương trước mặt, lộ ra nụ cười rục rịch, sự ôn hòa, điềm tĩnh trong hơi thở đã biến mất, lộ ra khí thế cuồng bạo như dã thú, loại khí thế này hân đã từng nhìn thấy. Hôm đó tại đại sảnh của hội được Kiến Khang, nàng nhìn đám người Bảo Hòa Đường chính là khí thế đó, hôm ở trận thi đấu trong đại hội được, nàng nhìn Đồng lão cũng là khí thế đó.

Hôm nay, trước mặt hân, nàng cũng lộ ra lệ khí như thế, đưa tay ra, không chút lưu tình cào vào mặt hân.]

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 190: Ý tứ

Edit: nnttrang

Khi bọn họ nói chuyện, trên mặt Cố Thập Bát Nương từ đầu đến cuối đều nở nụ cười, người ở một bên thấy họ trò chuyện với nhau thật vui.

“Kỳ thật lời này không nên nói sớm như vậy, bất quá ta thật sự không nhịn được, ta không đợi được 3 năm sau, ta cảm thấy nói ngay lúc này càng có ý tứ...” Nàng nhỏ giọng cười nói, không đợi Tín Triều Dương trả lời, dời tầm mắt đến giữa không trung, lúc này tiệc rượu say sưa trong tiếng nói tiếng cười, “Chư vị...”

Nàng cất cao giọng, thu hút ánh nhìn của mọi người.

“Hôm nay là ngày lành của đại thiếu gia, tất cả mọi người cùng tới chúc mừng đại thiếu gia một chén...” Cố Thập Bát Nương cười nói, duỗi tay ra, Linh Bảo một bên lập tức đưa rượu cho nàng, nàng nhìn về phía Tín Triều Dương, “Ta kính đại thiếu gia một ly..”

Dứt lời, cũng không đợi Tín Triều Dương trả lời, ngẩng đầu uống cạn.

“Tới tới, nhìn xem người nào thật mất mặt, không chịu tiếp nữa...” Nàng cười nói.

Người sĩ diện nhất thời đều đồng thời mang rượu tuôn qua bên Tín Triều Dương, bao xung quanh hắn.

Cố Thập Bát Nương nhìn Tín Triều Dương đang bị những ly rượu vây kín, ý cười trên mặt nàng tan đi, thở hắt một hơi, xoay người đi ra ngoài.

Bóng đêm bao trùm xuống, đại trạch của Tín gia đã khôi phục an tĩnh, nhóm tôi tớ thu dọn bàn ghế, cùng đình viện hỗn loạn.

“Thiếu gia?” Mấy thị nữ nhẹ nhàng đứng bên ngoài thư phòng, nhỏ giọng gọi.

Bên trong thư phòng tối om không có tiếng đáp lại.

Bọn thị nữ liếc mắt nhìn nhau.

“Thiếu gia uống không ít... hay là chúng ta vào xem...” Một người trong đó thấp giọng nói.

“Nhưng mà thiếu gia nói không được quá rầy...” Một người khác có chút chần chừ.

Về mặt bọn thị nữ có chút khó xử, tính tình Tín Triều Dương các nàng tự nhiên biết rõ, nhưng mà.

“Kì lạ, thiếu gia chưa từng uống nhiều như vậy...” Một cái thị nữ lớn tuổi nhất cuối cùng hạ quyết tâm, đưa tay đẩy cửa.

Ngay lúc đó cửa phòng đột nhiên bật mở mạnh ra, bọn thị nữ sợ tới mức không khỏi hô nhỏ lên mấy tiếng.

Tín Triều Dương một thân đầy mùi rượu bước ra.

“Ta biết rồi, ta biết rồi...” Miệng hắn lẩm bẩm, chợt cười ha hả.

Bọn thị nữ đưa mắt nhìn nhau, thiếu gia vẫn còn say rượu như cũ, chưa kịp hỏi han, Tín Triều Dương đã vung tay áo lên.

“Người đâu, chuẩn bị xe, trở về Kiến Khang.”

Lời nói chưa dứt, người đã đi nhanh.

“Nàng nói như vậy sao?” Bên trong Đông cung, Văn Quận Vương đặt quyền sách trong tay xuống, sau khi nghe xong lời Hoàng nội thị tường thuật lại, cuối cùng mở miệng hỏi một câu.

Hoàng nội thị nói đến nỗi miệng lưỡi có chút khô khốc chợt thấy hắn có hồi đáp, tinh thần chấn động.

“Đúng vậy, tuy lão nô không tự mình chứng kiến, nhưng nghe qua thì có thể tưởng tượng được bộ dáng Cố nương tử tựa tiểu phi tiểu(cười như có như không).” Ông cẩn thận châm nén, một mặt cười nói, “..Nghĩ đến cũng thật táo bạo..Điện hạ, người xem, một người nhu thuận như Cố nương tử lần này bị chọc tức không ít..”

Văn Quận Vương bụng chén trà lên chậm rãi uống, chợt nở nụ cười.

“Nàng nhu thuận hiền dịu?” Hấn nhắc lại, nhất quyết mua quyền sách mà vốn không cần mua (lúc này chị Bát còn nhỏ í, ở đầu truyện), dám bắt chấp cả thiên hạ để làm chuyện xấu lừa gạt hấn một Quận Vương, tự tổn tám trăm chỉ vì đã thương địch thù một nghìn...

Nàng thật ra chính là một tiểu thú khoát bộ lông mềm mại.

Hoàng nội thị nhìn thấy ý cười trong mắt hấn, lại càng cao hứng, giúp hấn châm trà, “Xem ra như vậy, Cố nương tử trước mặt chúng ta đối xử khác, có thể thấy được trong lòng nàng chúng ta cùng bọn họ bất đồng...”

Văn Quận Vương nhìn chén trà trên bàn, không nói thêm nữa, ánh mắt lần nữa quay lại trên quyền sách.

Hoàng nội thị thấy hấn cũng không có ý chán ghét, biết lời này không khiến hấn phiền lòng, lại nói tiếp, “..Nhưng mà Cố nương tử cũng không dễ chịu, người nọ quả thật đáng giận, vậy mà ghét bỏ Cố nương tử thân phận thấp, đến lúc đó, có thể khiến bọn hấn há hốc mồm.”

“Đến lúc nào?” Văn Quận Vương nhìn quyền sách, làm như không để ý, hỏi, một mặt cảm bút vẽ mấy chữ.

Hoàng nội thị nở nụ cười, nhanh tay nhanh chân qua bên kia mài mực.

“Khi nào thì, không phải chờ một câu của điện hạ thôi sao...” Ông cười nói.

Văn Quận Vương vẫn cúi đầu như cũ, a một tiếng ngoài ý muốn.

Hoàng nội thị nhìn đến đây, trong lòng đã có tính toán, ông vào cung lúc tám tuổi, đã lăn lộn trong hoàng cung này vài thập niên, đối với tâm tư những quý nhân này, không dám nói là nắm trong lòng bàn tay, nhưng mà cũng có thể đoán được sáu bảy thành trong đó.

Muốn được hầu hạ nhân vật bất này, phải nghĩ những việc quý nhân không thể nghĩ, phải nói những chuyện quý nhân muốn nhưng không thể làm.

“Cố nương tử chung quy vẫn chỉ là nữ hài tử, tuy lần này như vậy, nhưng trong lòng cũng thật khổ sở, nói không chừng nản lòng thoái chí, không muốn lập gia đình...” Ông thờ dãi, nói xong lại lấy tay lau nước mắt, “Ta cảm thấy cô nương ấy thật đáng thương...”

“Được rồi...” Văn Quận Vương ngắt lời ông, ném cho ông một quyền công văn, “Không phải ông muốn cái này sao?”

Hoàng nội thị tiếp lấy, vừa mở ra liền thấy bên trong là mấy chữ Hoàng Thái tử tuyển phong vương phi.

“A, chúc mừng điện hạ.” Hoàng nội thị lập tức quỳ xuống đất hô.

Nói là tuyển chọn Thái Tử phi, kì thật đối với mọi người nói chính là thái tử đồng ý thành thân, Thái Tử phi đã sớm được lựa chọn, còn thiếu cái nghi thức, công văn này định ra, cái kia tự nhiên cũng thuận lợi tiếng hành, Thái Tử phi đương nhiên là do hoàng thượng định, còn lại Lương đệ Lương viện phong nghi thì Thái tử điện hạ vẫn được quyền chọn lựa.

Đương nhiên Thái Tử không thể tự mình ra mặt, nhưng người biết tâm ý hấn tự làm được rồi.

“Nhưng...” Hoàng nội thị đứng dậy, chần chừ một lúc lâu, nhỏ giọng hỏi, “... Thân phận Cố nương tử thấp quá.. Nếu là phong ấy... Điện hạ, lão nô cả gan thay Cố nương tử nói một câu...”

Văn Quận Vương hơi nhướng mắt nhìn về phía hấn, thản nhiên nói, “Ông cả gan nói cũng không ít rồi...”

Hoàng nội thị cười cười, lại quỳ xuống chân Văn Quận Vương lần nữa, kéo góc áo của hấn.

“Lão nô cảm thấy Cố nương tử tuyệt đối xứng với thân phận Lương Đệ...” Ông cười nói.

Lương đệ, Chính Tam phẩm, địa vị chỉ sau Thái Tử phi.

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn lên, Văn Quận Vương trên mặt tựa hồ có ý cười, chợt cúi đầu, chuyên chú xem đồng hồ con chất đồng trên bàn.

Bên trong khôi phục yên tĩnh, trong lòng Hoàng nội thị nhẹ nhàng thở phào, nhỏ giọng nói một tiếng lão nô cáo lui, sau đó cúi đầu lui ra ngoài.

Ba ngày sau, sau lễ sắc phong Hoàng Thái Tử, Đại Chu lại có thêm một chuyện vui, hoàng đế tự mình hạ chỉ tuyên nạp nữ nhi của Bình Dương hầu – Bạch Ngọc Quận chúa làm Hoàng thái tử phi, mệnh các thân triều tổ chức lễ Nạp Thái (giống đám hỏi á)

Cùng với lệnh được truyền ra, toàn bộ Đông cung rồi rít chuẩn bị, ban lệnh tuyển chọn tú nữ nhập Đông cung, tất cả mọi gia đình từ kinh thành đến các tỉnh lân cận, gia tộc gia thế có nữ nhi ở độ tuổi vừa đủ đều náo nhiệt chuẩn bị, xe ngựa chật kín khắp các con phố.

Lúc này ở Kiến Khang, Tín gia cũng đang náo loạn lên vì một chuyện.

“Con nói cái gì?” Tín lão gia cho rằng hai tai mình đã già, nghe nhầm, trừng mắt nhìn về mặt đắc ý của nhi tử, “Từ hôn?”

Cũng không biết là vì mấy ngày nay đi đường mệt nhọc, hay còn là lí do khác, Tín Triều Dương lười biếng đôi tay bên kia chống đầu, đáp vâng ạ.

“Con có bị sao không đấy?” Tin đại lão gia không biết phải nên nói cái gì, ông nguyên bản muốn nói con đang đùa đúng không, nhưng nhớ đến nhi tử một khi quyết định chuyện gì đều chắc chắn, chưa từng đùa giỡn.

“Không có gì, con hiện tại rất tốt, chưa bao giờ cảm thấy tốt như bây giờ.” Tin Triều Dương cười nói.

Sắc mặt Tin đại lão gia trầm xuống, “Triều Dương? Vì sao? Chẳng lẽ vì một câu nói của Cố Thập Bát Nương?” Mặt ông khẽ run, đưa tay vịn lấy cạnh bàn, “Con không tin câu nói hoang đường kia chứ?”

Nhi tử nhất định có chuyện gì rồi, trong lòng Tin đại lão gia khẳng định, nói ra cũng đúng, mọi việc đều đặt trên vai nhi tử của ông, mọi người đã quen nghe theo lệnh của hắn, có lẽ nhi tử mệt mỏi rồi, những áp lực tích lũy đến lúc bộc phát, cho nên nhi tử ông mới làm ra chuyện hoang đường này.

Như vậy có gì lạ, mấy ngày trước đại chương quỹ Dụ Hưng gia, không biết tại sao đột nhiên muốn rước một cái nữ tử phong trần vào cửa, huyền nào nhà cửa, râu cũng đã mọc đầy, vậy mà giống như tiểu đầu tử mười sáu mười bảy tuổi, mọi người hắn bị mất một món tiền lớn nên trở thành như vậy.

“Triệu gia kia sao có thể suy? Triều Dương con suy nghĩ cẩn thận..” Đại lão gia nói tiếp, kì thật việc này bọn họ đã từng phân tích qua, lúc trước Tin Triều Dương còn khuyến khích ông, nguyên bản ông đã định mai mối cho hắn nhà Khúc gia ở Kiến Khang.

“Không, không.” Tin Triều Dương lắc lắc tay, ngắt lời phụ thân, “Không phải vì điều đó..”

“Vậy thì vì cái gì?” Tin đại lão gia hỏi.

Tin Triều Dương không có trực tiếp trả lời ông, mà đổi tư thế, tựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài gõ gõ tay vịn, phát ra những tiết tấu có nhịp điệu rầu rĩ, giống như tiếng lòng phiền não của Tin đại lão gia.

Mặc kệ vì sao, ông khẳng định, nhi tử nếu nói như vậy, chuyện này như ván đóng thuyền rồi.

Từ hôn? Tin đại lão gia cảm thấy đầu mình có chút đau.

“Trước kia con cảm thấy nữ nhân không có ý tứ gì.” Tin Triều Dương tiếp tục gõ gõ ngón tay, mỉm cười nói, “Có thành hôn hay không cũng không quan trọng..”

Tin đại lão gia nghe được cảm thấy đau lòng, đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn đều rất ưu tú, làm cái gì cũng tốt, nói điều gì đều chính xác, qua một thời gian lâu như vậy, mọi người đều làm theo lời hắn, tới bây giờ không ai nghĩ sẽ ra mệnh lệnh cho hắn, bao gồm cả chuyện hôn sự, đến nỗi Tin lão thái gia cũng cho rằng, Tin Triều Dương không thành thân cũng không đề nhắc đến, chắc hắn có lí do quan trọng.

“Con cảm thấy không có ý nghĩa nên không thành thân?” Tiếng nói Tin Đại lão gia khô khốc hỏi.

Tin Triều Dương gật gật đầu, “Đúng vậy, phụ thân, người cũng biết mà... giống như những di nương trong nhà quả thật không có ý nghĩa gì sao?”

“Người cái xú tiểu tử!” Tin Đại lão gia không nể mặt quát hắn, “Ta không cảm thấy!”

Tin Triều Dương bật cười, chấp tay hướng phụ thân bồi tội.

“Vậy thì, cuối cùng là con có ý tứ gì?” Tin Đại lão gia nghiêm túc hỏi, ‘Cảm thấy Triệu gia không hợp tâm ý rồi sao?’

“Đến bên giờ con đều cảm thấy không tìm được người nào hợp tâm ý, tại sao không hợp tâm ý..” Tin Triều Dương đứng dậy, tự rót trà cho mình, một mặt nói tiếp, “Nhưng mà hiện tại thì con cảm thấy rồi..”

Có nhi tử như vậy, trong lòng Tin đại lão gia cũng tự nhiên hiểu được, một câu liền minh bạch.

“Cố nương tử?” Ông hơi kinh ngạc.

Tin Triều Dương nhìn ông gật đầu cười, xoay xoay chén trà trong tay.

“Con..Con bị làm sao thật rồi? Con..! Không phải..Con..” Tin đại lão gia cảm thấy có choáng váng, chuyện Cố nương tử đương nhiên bọn họ đã nói qua, cũng đã ngầm đem Tin Xuân Phụng giới thiệu với Cố Gia, khi đó không phải “Không phải con nói là người không thích hợp nhất..”

“Phụ thân, người không biết nữ tử như Cố nương tử quả thật rất có ý tứ sao?” TTd cười nói, hai mắt sáng lên, đặt chén trà xuống, ôm cánh tay cười nói, “Nguyên lai nữ nhân cũng có ý nghĩa như vậy, phụ thân, người nghĩ xem cùng người như vậy sống cả đời có phải rất có ý tứ sao?”

“Ta không biết!” Tin Đại lão gia cầm chén trà lên đập bẻ, tức giận muốn điên, “Cồn..cồn..cồn”(chẳng biết chuyển thành gì nữa).

Tác giả: Còn có Cố Ngư, còn Cố Gia, Linh Nguyên nữa...đột nhiên phát hiện ra còn nhiều sự kiện quá, không kết được, chờ đợi thêm một tháng sẽ đăng lên đại kết cục của bọn họ.

Chương 191: Tin tức

Edit: QR2

Lúc vào đầu tháng mười một, Kiến Khang đón trận tuyết rơi đầu tiên, hạt tuyết rào rào rơi xuống, tuyên bố mùa đông chính thức bắt đầu.

Thẩm gia Kiến Khang, trong phòng Thẩm Tam phu nhân để hai chậu than, trong phòng ấm áp như mùa xuân, trên bàn hai chậu thủy tiên đang nở hoa vô cùng xinh đẹp.[QR2][diendanlequydon]

Thẩm Tam phu nhân mặc bộ xiêm y màu nâu, tựa nghiêng vào gối đầu, nhắm mắt dưỡng thần, một tiểu nha hoàn quỳ trước giường êm, nhẹ nhàng đắp chăn.

Một ma ma vội vã tiến vào, tiểu nha hoàn nhanh chóng khoát tay với bà, ma ma gạt đầu, xoay người, rón ra rón rén bước ra ngoài.

“Có chuyện gì?” Thẩm Tam phu nhân chậm rãi nói, cũng không mở mắt ra.

Ma ma vội vàng xoay người lại, phúc thân: “Phu nhân, bên Hành Dương sai người đến báo...”

“Có phải ngại đường xa hay không, hay muốn thành thân trước năm mới, thuận tiện hỏi xem ta tặng bao nhiêu quà cưới...” Thẩm Tam phu nhân không chút để ý hỏi.

“Không phải thưa phu nhân...” Ma ma lúng ta lúng túng, cả gan ngắt lời Thẩm Tam phu nhân: “Là hôn sự bị hủy bỏ...”

“Cái gì?” Thẩm Tam phu nhân bật dậy, mở mắt ra.

Ma ma bị bà nhìn, sợ hết hồn vội vã cúi đầu: “... Cữu phu nhân nói, sau khi đính thân, Mẫn tiểu thư liền bị bệnh, đến miếu xin một que...”

“Nói mới hôn sự này xung khắc?” Thẩm Tam phu nhân dựng thẳng lông mày, quát lớn.

“Dạ phải...” Ma ma cúi đầu nói.

Thẩm Tam phu nhân tức giận, ngồi thẳng dậy: “Trước khi đính hôn nhìn vẫn tốt lắm mà, xung cái gì mà xung?”

Bà cũng biết, hai phu thê này bao gồm cả hai nha đầu kia đều không vui với cửa hôn sự này, trong thời gian này lại được tin hoàng thượng muốn làm phong phú đông cung, đây là muốn động tâm tư rồi.

“Thật là ngu xuẩn...” Thẩm Tam phu nhân cắn răng nói: “Thật là ngu xuẩn mà...”

Trong phòng, ma ma cúi đầu không dám nói câu nào.

“Nhưng mà, cũng được...” Thẩm Tam phu nhân khôi phục tâm tình, cười lạnh nói: “Trải qua chuyện này cũng đủ làm nha đầu kia bực bội một trận, ngược lại ta lại muốn nhìn xem nó có muốn nhặt lại người người khác không cần hay không...”

Ma ma vội vã rót trà, dâng cho Thẩm Tam phu nhân, vừa cười vừa nói những lời vui mừng, rõ ràng Thẩm Tam phu nhân cũng không vì vậy mà bận lòng.

“Phu nhân, phu nhân...” Ngoài cửa có một giọng nam vội vã kêu lên, người bị ngăn bên ngoài lớp cửa màn.

“Chuyện gì?” Thẩm Tam phu nhân nói.

“Thiếu gia.” Bên ngoài gã gia đinh thở hổn hển nói: “Thiếu gia tốt lắm...”

“Cái gì mà thiếu gia tốt lắm?” Ma ma quát nhỏ.

“Là Lâm thiếu gia đang ở kinh thành, chân ngài ấy đã khỏi.” Gã gia đinh nói lớn.

Bộp một tiếng, ly trà trong tay Thẩm Tam phu nhân rơi xuống đất.

“Chuẩn bị xe đến kinh thành.”

Mệnh lệnh truyền xuống không bao lâu, dưới bầu trời đầy tuyết rơi, hai chiếc xe ngựa sang trọng vội vã rời đi.

Tín Triều Dương khoác áo lông quý giá, hai bước ba bước đi lên bậc thang đến cửa hàng của mình, né tránh nước tuyết và bùn đất do những chiếc xe ngựa chạy nhanh trên đường làm bẩn lên.

Hắn mới bước vào trong cửa đã thấy Tín lão gia vội vã tới đây.

“Phụ thân...” Tín Triều Dương khom người hành lễ.

“Con đi theo ta.” Tín lão gia nghiêm mặt quát, bước chân đi ra ngoài cũng không ngừng.

Kể từ ngày hôm đó sau khi cho Tín Triều Dương cút đi, Tín lão gia cũng chưa cho nhi tử sắc mặt tốt, đối với hắn không quan tâm, có thể không gặp sẽ không gặp, nếu có gặp cũng không nói câu nào.

Tín Triều Dương mỉm cười đuổi theo, hai phụ tử lên xe ngựa, cả đoạn đường không nói lời nào đến tận cửa nhà.

Vào thư phòng, đuổi nha hoàn ra, hai phụ tử lại một lần nữa đối lập, chỉ có điều lần này Tín lão gia ngồi còn Tín Triều Dương đứng.

“Chuyện Triệu gia từ hôn có phải do một tay con thúc đẩy hay không?” Tín lão gia nghiêm mặt hỏi.

“Dạ, bọn họ cũng đang có ý định đó, con chỉ thuận thế mà làm thôi...” Tín Triều Dương cười nói.

“Thiệt cho mẫu thân con còn vì con mà khóc đến mù mắt...” Tín lão gia trừng mắt nói.

Tất nhiên chuyện này vì muốn lừa gạt mọi người, người biết suy nghĩ thật của Tín Triều Dương cũng chỉ có một mình Tín lão gia.

“Là nhi tử bất hiếu.” Tín Triều Dương thay đổi nét mặt, thi lễ: “Con sẽ đi nói rõ với mẫu thân...”

Dứt lời xoay lưng muốn rời khỏi.

“Đứng lại cho ta.” Tín lão gia hét lên, chặn hắn lại: “Nói gì? Nói cho mẫu thân con biết, con muốn cưới Cố Nương Tử à?”

“Vâng.” Tín Triều Dương gật đầu cười nói.

“Ta nghĩ con nên tỉnh lại đi.” Tín lão gia hừ một tiếng, nâng ly trà lên từ từ uống một hớp: “Ta nghĩ lần này con đi là công dã tràng thôi...”

“Xin phụ thân đại nhân chỉ điểm” Tín Triều Dương cười nói, khom người thi lễ với phụ thân.

Có thể do khó khăn lắm mới có một lần nhìn thấy khuôn mặt xám tro của nhi tử, trong lòng Tín lão gia không nhịn được vui vẻ.

“Cố Nương Tử này, con đừng hòng mơ tưởng...” Ông vén y phục, bắt chéo chân, chậm rãi nói: “Ta nghe nói, trong lần chọn lựa lương nữ (cô nương hiền lương thực đức) này, Cố Nương Tử cũng ở trong đó.

Tín Triều Dương sững sờ.[QR2][diendanlequydon]

“Triều Dương à, vào cung chính là nhảy lên cành cao rồi, người ta không lo làm quý phi nương nương chẳng lẽ lại còn muốn ở lại đây vạch mặt không thành với con hay sao?” Tín lão gia cười híp mắt nói.

Tín Triều Dương cười ha ha, cầm lấy bình trà thêm trà cho Tín lão gia.

“Phụ thân, nàng có theo con hay không thì con không dám đảm bảo nhưng con hiểu cô nương này, nàng sẽ không làm quý nhân nương nương.” Hắn cười nói.

Tín lão gia hừ một tiếng: “Con hiểu? Con hiểu mà còn bị người ta tính kế?”

Tín Triều Dương cười ha ha nhưng cũng không nói gì nữa.

Nhìn bộ dáng mọi việc đều trong dự liệu của hắn làm Tín lão gia vô cùng âm ỉ, lại nâng ly trà lên.

“Phụ thân, ta đi gặp mẫu thân một lát sau đó sẽ đi đến kinh thành...” Tín Triều Dương vội lui ra, vừa khom người thi lễ vừa cười nói.

Tín Triều Lăng vui vẻ đi vào, nhìn thấy Tín Triều Dương, gọi mấy tiếng, Tín Triều Dương chỉ khoát tay với hắn cũng không dừng lại bước chân.

“Phụ thân, đại ca thế nào?” Tín Triều Lăng hỏi, nhìn khuôn mặt tăm tối của Tín lão gia mà sợ hết hồn.

“Bị bệnh.” Tín lão gia hừ mạnh, nói.

“Đại ca bị bệnh hả.” Tín Triều Lăng tin là thật, hô to gọi nhỏ rồi lại than thở: “Đúng vậy, đại ca lớn đến chừng này lần đầu tiên mới gặp phải chuyện như vậy, tức đến bị bệnh cũng là điều khó tránh khỏi...” Phụ thân, đại ca đã khó chịu như vậy người còn bày sắc mặt như vậy cho huynh ấy làm gì... Phụ

thân... Ai nha... Phụ thân... Người nhìn con như vậy làm cái gì...”

Tín lão gia nhìn nhi tử thứ xuất của mình, trên mặt là sự thân thiết khó gặp.

“Triều Lăng à, ta nghe nói thê tử của con có?” Ông hỏi.

Tín Triều Lăng cười ha ha, vẻ mặt đắc ý: “Đâu chỉ có thê tử của con, hai tiểu thiếp cũng có... Phụ thân, người chờ bồng tôn tử đi...”

Tín lão gia gật đầu, đột nhiên cảm thấy nhi tử ngốc cũng không sao, ít nhất bớt lo.

“Triều Lăng à, tiền tiêu vật hàng tháng có đủ dùng không?” Ông hỏi.

Theo lập trường kinh doanh ở Tín gia, không lãng phí quá nhiều tiền vào những người vô dụng vì vậy làm người nhân từ, mặc dù là con thứ của chính phòng nhưng cũng chỉ nhận được mức tiêu vật thấp nhất.

“Hay là, con đi cửa hàng làm chút chuyện vặt...” Tín lão gia nghĩ rồi nói, chuẩn bị đón nhận vẻ mặt kích động của nhi tử.

“Phụ thân.” Tín Triều Lăng cả kinh thất sắc: “Người muốn làm gì? Phụ thân, gần đây con chưa từng đi sông bạc cũng không có bao kỹ nữ thanh lâu... Được rồi, có đi qua... Nhưng cũng chỉ là qua một lần... Nhiều nhất là năm lần... Phụ thân... Người bỏ qua cho con đi... Về sau con sẽ không bao giờ đi nữa...”

Nhìn nhi tử gần như muốn ôm chân mình khóc lớn, cuối cùng Tín lão gia lại giọng trầm xuống: “Cút ngay cho ta...”

Lúc này ở kinh thành, mặc dù không có tuyết rơi nhưng thời tiết cũng lạnh lẽo.

Tín tức chọn lương nữ đã báo cho Cố gia, Tào thị vừa mừng vừa sợ.

Chuyện kinh hãi là Cố Thập Bát Nương là thợ thủ công tại sao lại trúng tuyển, chuyện vui chính là đối với nhiều cô nương đợi gả, đây chính là nhân duyên thượng đẳng nhiều người mơ ước, làm cho bà luôn nóng ruột nóng gan, ngày đêm không yên tâm rốt cuộc cũng có cách hóa giải.

“Có thể là báo nhầm hay không?” Tào thị nói thầm vô số lần câu nói này.

Ngồi cạnh chậu than, đang dùng kim gỡ chỉ rồi trên tay, Cố Thập Bát Nương không thể không mở miệng một lần nữa: “Mẫu thân, con nói cho người biết, nhất định là báo sai rồi...”

“Nhưng... Đây là kết quả do Lại bộ sàng lọc, làm sao lại nhầm được chứ?...” Tào thị cau mày nói.

“Đúng nha, Lại bộ sơ tuyển đương nhiên có thể tuyển trúng con, trên đó không phải đã viết sao? Nội tổ phụ của con làm quan huyện Vĩnh An, huyện lệnh huyện Nghiêm Bình, huyện lệnh huyện Tiên Nhân, phụ thân là cống sĩ năm Thiên Thánh thứ mười, đại ca là cống sĩ năm Kiến Nguyên thứ bảy lại làm huyện lệnh Nam Chưong, huyện lệnh Lợi Châu... Ba đời làm quan có thể nói là gia đình quan lại thế gia... Tất nhiên trong danh sách đó...” Cố Thập Bát Nương lại tiếp tục gỡ rồi vừa nói.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Trong lòng Tào thị cũng hiểu ngọn nguồn, nhà bọn họ cũng không thể tính là nhà đẳng hoàng trong sạch.

“Chỉ là, bước kế tiếp sẽ tra ra chuyện của con...” Cố Thập Bát Nương cười nói: “Như vậy sẽ phát hiện... Sau đó sẽ loại bỏ, cho nên cũng không đợi đến lúc người ta mời con vào cung đãi tuyển... Chuyện này cũng chỉ đến đó mà thôi.”

Tào thị à một tiếng, đúng vậy tiểu nữ nhi Cố Thập Bát Nương là thợ thủ công, không tính là cô nương đẳng hoàng.

“Chuyện này không được...” Bà khẽ thở dài nói.

“Mẫu thân, đó là thái tử...” Cố Thập Bát Nương cười nói, nhận canh Linh Bảo bưng lên, chợt cười tự giễu: “Chẳng lẽ người trong triều đình còn không bằng một thương hộ có lòng dạ thẳng thắn hay sao...”

Chuyện Tín Triều Dương, Tào thị không biết, có nghe cũng không để trong lòng, nhẹ than thở vì chuyện lớn cả đời của nữ nhi mà buồn thương, Linh Bảo biết chuyện nên lo lắng canh chừng Cố Thập Bát Nương.

Nhưng tin tức này vẫn nhanh chóng được truyền ra, thông qua Cố Thận An, tất nhiên là gia tộc Cố gia ở Kiến Khang đã biết được tin tức. Mặc dù còn chính thức đãi tuyển nhưng không thể nghi ngờ tin này đã xác minh tin tức nguyên bản lấy được từ phía huyện nha là sự thật, tất cả Cố gia đều sôi trào.

Cố Trường Xuân vội vã dẫn theo cả đám chuẩn bị xe ngựa ra cửa, những lời nói chuyện phiếm của đám ma ma bên đường lọt vào trong tai của ông.

“Cái gì?” Ông kinh ngạc: “Đang nói đến Cố Thập Bát Nương?”

“Đúng, đại gia gia...” Gã gia đình bên cạnh vội vàng nói ra tất cả tin tức mà mình được: “Thập Bát tiểu thư muốn tiến cung làm nương nương...”

Cố Trường Xuân trừng mắt liếc hắt, nghiêm mặt quát lớn: “Đừng vội nói bừa.”

Gã gia đình bị dọa sợ đến rớt đầu.

Cố Trường Xuân dừng chân lại, trầm tư một chút, quay đầu phân phó quản gia: “Việc này vô cùng trọng đại, đi báo cho mọi người, không được nói lời luống cuống, tránh cho... Tránh phá hư chuyện tốt...”

Quản gia vui vẻ đáp lời.

Lúc này Cố Trường Xuân mới đạp lên băng, ngồi vào xe, ánh mắt nhìn về phía kinh thành, trên mặt thoáng qua cảm xúc khó tả, người nhà đó thật là càng lớn càng không giống nhau...

“Đại gia gia, người nhanh lên một chút...” Ở phía sau một vị phụ nhân khóc lóc nói.

Cố Trường Xuân không vui nhìn lại, thấy Quách thị nhà Cố Nhạc Sơn dùng khăn tay che miệng, nóng nảy vén rèm xe lên thúc giục.

Nhận thấy Cố Trường Xuân đang bắt mắt, Quách thị hạ màn xuống, trong lòng chỉ cảm thấy vừa gấp vừa tức, thở ra không phải là không khí mà là lửa.

“Phu nhân, phu nhân, người nghe, Thập Bát tiểu thư muốn...” Tiểu nha hoàn nhin không được nói.

“Câm miệng,” Quách thị quát, trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn kia: “Đó cũng không phải là tiểu thư của ngươi, ngươi lo cái gì, nếu tiểu thư của ngươi có cái gì không tốt, ta để cho ngươi chon cùng.”

Tiểu nha hoàn bị mắng, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu không dám nói một tiếng, xe ngựa lắc lư đi về phía trước

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Rạch mặt

Edit:mttrang

Đoàn xe Cố Trường Xuân đi thẳng đến Dương Châu, Dương Châu cách Kiến Khang không xa lắm, cộng thêm Quách thị sốt ruột vội vã, nên đoạn đường đến thành Dương Châu rất nhanh.

Nhìn tòa phủ đệ xa hoa uy nghiêm trước mắt, mặc dù đã nhìn thấy biết bao phủ đệ trọng thần, Cố Trường Xuân cũng không nhịn được thốt lên cảm thán một phen, trong lòng cũng dâng lên một niềm tự hào.

Tòa dinh thự này chính là đệ nhất Trạng Nguyên của Cố gia, tương lai là vị trọng thần triều đình – Cố Ngự.

Cố Ngự sau khi trải qua hai năm tới luyện bên ngoài, cuối cùng cũng nắm trong tay chức quan tương xứng với danh phong trạng nguyên của hắn, Thôi quan phủ giám thị Dương Châu, mà mẫu chốt chính là Dương Châu tri phủ tiền nhiệm vừa mới được cử đi, còn chưa chọn được người thích hợp, bởi vậy phủ Dương Châu này ngoại trừ Đồng Tri ngoại, thì hắn – vị Thôi quan này là lớn nhất.

Đối với vị quan trẻ này, Đồng tri ở Dương Châu hiển nhiên đã được nhắc qua, cho nên thái độ đối với Cố Ngự rất tốt, tự mình an bài chỗ ở cao cấp nhất trong dinh thự vốn thuộc về Tri phủ Dương Châu cho hắn dùng.

Quách thị vén rèm xe lên, nhìn tòa nhà này, đáy lòng hiện lên tư vị phức tạp.

Đại môn mở ra, Cố Ngự một thân miên bào ngọc lam, dưới chân là một đôi hài bông màu đen cao quý, bước nhanh ra đón, hướng Cố Trường Xuân làm đại lễ.

“Không cần đa lễ...” Cố Trường Xuân thấy hắn cung kính như vậy, trong lòng cũng thoải mái, vội đưa tay ra đỡ.

“Về lý vẫn phải như vậy...” Cố Ngự kính cẩn đáp, thân thủ làm động tác mời, “Tộc trưởng, thỉnh...”

Cố Trường Xuân gật đầu, nhìn bọn hạ nhân đẩy hai cánh cửa ra, đồng thời hành lễ gọi tộc trưởng gia gia, cảm giác nóng bỏng ảm áp trong đáy lòng lan ra.

“Tốt, tốt.” Ông gật đầu, theo tay Cố Ngự tiến vào bên trong.

Ngoài cửa còn lại một mình Quách thị ngồi bên trong xe ngựa lẻ loi.

“Phu nhân...” Tiểu nha đầu nhút nhát xuống xe, đưa tay đỡ bà ta.

Ranh con này...Ngày đó hần ở bên cạnh mình không bằng con chó, vậy mà hiện giờ trong mắt còn không thèm nhìn đến bà ta.

Trong lòng Quách thị tức giận oán hận mắng, nhưng cũng không có cách nào, dù sao thân phận Cố Ngự trong tộc hiện giờ cao hơn bà ta rất nhiều, thứ hai, người ta còn đang giữ chức quan, bà ta không thể tùy tiện chỉ trích.

“Phụ nhân mời...” Bốn năm cái thị mỹ mạo đi tới, thi lễ với Quách thị.

Lúc này Quách thị mới thấy thoải mái hơn chút, ừm một tiếng, bước theo các nàng.

Đại sảnh của tri phủ, bài trí quả nhiên bất phàm, bốn góc trong phòng đặt bốn cái lò xông hương, hương thơm ngào ngạt bên trong phòng.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, Cố Ngự vốn là ân cần thăm hỏi tình hình mọi người Cố gia, lại kể nhưng chuyện vặt vãnh từ lúc nhậm chức đến nay, rồi lại giới thiệu với bọn họ chính là búp trà Long Tĩnh trước lúc mặt trời mọc, Quách thị nhìn không được chen ngang lời hần,

“Ngự ca nhi, chuyện phụ thân và ca ca ngươi định thế nào?” Bà ta hỏi thẳng vấn đề.

Cố Trường Xuân có chút không vừa lòng liếc mắt nhìn Quách thị một cái, nhưng nghĩ đến bà ta thật sự nháo lớn, thật sự khiến tất cả tộc của bọn họ bị bôi nhọ, vì thế cũng mở miệng hỏi theo, “Đúng vậy, Ngự ca nhi, huyện lệnh Cao Bưu đã hạ lệnh nhốt họ, chuyện này tiếp theo phải làm sao đây?”

Cố Ngự gật đầu, “Ta đã biết, đã cho người chiêu cố..”

“Chiêu cố?” Quách thị hỏi lại, “Còn chiêu cố cái gì? Thả bọn họ ra ngay mới phải, còn phải kêu cái tên huyện lệnh Cao Bưu kia đập đầu bồi tội...”

Tầm mắt Cố Ngự lần đầu tiên dời đến người bà ta, trên mặt hiện lên một tia cười.

“Phụ nhân, cái vị huyện lệnh Cao Bưu là người nào bà không rõ rồi.” Hần nói, lại nhìn về phía Cố Trường Xuân, “Huyện lệnh Cao Bưu Ninh Từ Đức, người ngoài gọi hần là Ninh Cứng đầu, lúc trước chỉ là thân phận sĩ tử mà ở bên ngoài lại dám mắng chửi Chu đại nhân...”

“Chuyện này ta biết...” Cố Trường Xuân gật đầu nói, xú danh của Chu đại nhân đương triều không ai không biết, nhưng cũng chính vì vậy mà nhiều thần tử thanh danh hiền hách, vì dám lên tiếng chống lại hần mà phải ngồi tù, đương nhiên vẫn có một số kẻ mệnh lớn sống sót.

Vị Ninh Từ Đức là công tử thiên thánh ba năm trước, đến bây giờ vẫn là một cái Nhất Phẩm huyện lệnh, đó chính là cái giá từ việc mắng chửi Chu đại nhân mà có, tuy là vậy, tính tình nóng nảy thẳng thắn của hần vẫn không thay đổi, người này chấp hành luật pháp nghiêm chỉnh, đặt quyền lợi chung lên quyền cá nhân hần, không chút sai phạm.

“Lại nói, chuyện này cũng là do phụ thân không đúng trước...” Cố Ngự cười khỏ một tiếng, “Người khác thì không sao, chỉ cần một lời nói thì có thể giải quyết, chỉ là vị này...”

Cố Trường Xuân im lặng, vị nhất phẩm này đến đại thần cũng dám mắng, Cố Ngự chỉ cái thái độ quan nho nhỏ, lại không chiếm ưu thế, chỉ sợ không động được đến hần ta.

“Phụ thân ngươi làm gì không đúng? Một không trộm hai không cướp, quả thật là mua bán hợp tình hợp lý, đều là gian thương kia làm khó dễ.” Quách thị hừ một tiếng nói.

Từ khi biết được Cố Ngự được điều nhiệm đến Dương Châu, chốn địa danh phồn hoa nổi tiếng là một nơi đất sinh bạc, Cố Nhạc Sơn tự nhiên có ý muốn mở rộng việc kinh doanh, có nhĩ từ ruột làm chỗ dựa vững chắc, trong lòng Cố Nhạc Sơn chính là không muốn ngang ngược cũng phải ngang ngược, huống chi, ông ta cũng đâu làm chuyện phạm pháp loạn kỉ cương, hay hành vi què mùa, chỉ là mua bán tơ lụa hợp pháp thôi.

“Đương nhiên là hợp pháp...” Cố Ngự gật đầu, “Chẳng qua, người buôn bán, phụ thân cũng thế mua không trả tiền...chuyện này thật sự không thể nói nổi...”

Mấy tháng trước, chi nhánh tiệm tơ lụa Đức xương ở Cao Bưu của Cố Gia Bảo cướp một đoạn tuyệt phẩm của một thương nhân, mà còn đưa ra một cái giá cực kì cao để bán ra, đương nhiên toàn bộ chuyện này phải nhờ có chỗ dựa là Cố Gia, cùng với đại quan Cố Thuận An ở Kinh thành, lại thêm Dương Châu là địa bàn mới của lão nhĩ Cố Ngự, có kẻ cũng không thể kể nổi, mà thương nhân lớn nào lại không có chỗ dựa vững chắc.

“Phụ thân hần mua được hàng hóa này với giá cực kì vừa lòng nhĩ...” Cố Ngự lạnh nhạt nói.

Cố Trường Xuân hiển nhiên cũng biết, khụ một tiếng, nói sang chuyện hác, “Mà bất luận thế nào, ta biết, cha ngươi bây giờ thật đúng là ủy khuất, quy củ từ trước nay là thiếu một phần ba, một năm sau trả, ai ngờ ngày đó bọn hần không chịu trả, lại còn đòi thiếu hết, đây là không đúng quy củ...”

Cố Ngự ừm một tiếng, gật đầu, “Được rồi, ta sẽ báo cho Ninh đại nhân một tiếng.”

Quách thị còn muốn nói thêm gì, bị Cố Trường Xuân trừng mắt, nhìn Cố Ngự gọi một tên tùy tùng lại nhỏ giọng phân phó, tùy tùng tuân lệnh rời đi.

Qua nửa ngày, người trả lời, đem theo câu trả lời thống khoái của Ninh đại nhân, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện kinh thiên động địa, hơn nữa, nguyên cáo đã nói, bán giá thấp như vậy là do bị chen ép, không đồng ý thì không thả người, nếu không thì không bán nữa, hần cũng không ngại mời thôi quan đại nhân đến giáo huấn, vừa lúc có việc muốn thỉnh giáo thôi quan đại nhân.

“Cái tên đầu gối này.” Quách thị tức giận nghiêng răng, nhìn Cố Ngự, cười lạnh, “Ngự ca nhi vẫn còn trẻ, lại là cái tri huyện nho nhỏ, trấn không được,... đại gia gia, vẫn là nên lên kinh nói một tiếng với Lý đại nhân.”

Cố Trường Xuân nhú mày, chuyện này trong mắt ông chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không đáng kinh động đến nhi tử của mình.

“Ninh đại nhân còn nói, Cao Bưu huyện hôm nay tu sửa đề đập, cho nên mấy phạm nhân đều bị đưa đi tu sửa đề rồi.” Tùy tùng lại bổ sung thêm một câu.

Lần này Quách thị triệt để không đứng nổi, tu sửa đề? Cái công việc mệt chết người kia, huống chi hiện giờ lại là mùa đông, việc tu sửa đề này biến quả thật hành hạ người ta đến chết mà, chỉ sợ một ngày thôi Cố Nhạc Sơn cùng Cố Lang liền biến thành người tàn tật, chỉ sợ thư đến kinh thành, đợi có lệnh thả người, phụ tử bọn hắn chỉ sợ không chịu nổi.

“Vậy thì trả tiền đi.” Cố Trường Xuân nói, sau khi cân nhắc lợi hại, cảm thấy không thể để cho danh tiếng Cố Ngự vừa mới nhậm chức bị bôi đen, thật ra mà nói, lúc trước Cố Ngự đến Dương Châu, Cố Thuận An cũng không mấy tán thành, Dương Châu tuy là địa phương tốt, nhưng vì địa thế thuận lợi, ngược lại khó làm nên chiến tích, nơi đây là địa bàn của phú thương, quan hệ sau lưng bọn hắn rối rắm phức tạp, đây không phải là một nơi an ổn để nghỉ dưỡng cũng như rèn luyện trên con đường sĩ đồ, đối với Cố Ngự, tuổi còn trẻ còn cần tiền đồ sáng lạng trong tương lai, nơi đây còn không bằng đến vùng khi ho cò gáy.

“Đại gia gia..” Quách thị nghe xong bất giác run lên.

“Các người không thiếu số bạc kia..” Cố Trường Xuân nhìn bà ta, cau mày nói, nhìn thấy bộ dáng Quách thị, trong lòng ông có chút bất an, “Bao nhiêu tiền?”

Đối với quy mô tiệm tơ lụa của Cố Nhạc Sơn, nhập vào tối đa một nghìn cuộn là đủ, lần này còn được giá thấp hơn, cùng lắm thì là hai ngàn lượng bạc.

Hai môi Quách thị run cầm cập, từ từ phun ra mấy chữ, “Mười vạn lượng.”

“Cái gì?” Cố Trường Xuân kinh hãi, “Mười vạn lượng? Người!...Các người!...các người điên rồi? Mỗi cân bốn mươi vạn lượng, cái này gần đủ hai vạn năm nghìn cân tía cầm” (Thật tình là không biết tác giả tính kiểu gì, mà nói chung là số tiền lớn lắm)

“Đại gia gia, có rất nhiều đơn đặt hàng, qua năm, tiền này sẽ thu lại được..” Sắc mặt Quách thị trắng bệch, sợ hãi nói, “Mà còn, mà còn, sắp thành thân gia với thương nhân kia, không nghĩ đến, không nghĩ đến...”

Bà ta nói đến đây chợt nhớ đến cái gì, nhìn về phía Cố Ngự, “Ngự ca nhi, Tịch nhi chỉ có thể đến chỗ người thôi? Người có thể cho nó ra gặp ta...”

“Tịch nhi?” Cố Ngự nhú mày, lắc đầu, “Không có, muội ấy chưa từng đến đây, không phải ở lại Kiến Khang sao?”

Quách thị ồm một tiếng, ngã phịch xuống đất, “Tịch nhi của ta...Trời ơi, con đã đi đâu rồi.”

Nguyên lai cả gan bỏ ra số tiền lớn như vậy, là vì ý vào bán nữ nhi, Cố Trường Xuân trừng mắt nhìn Quách thị, vậy mà còn dám gạt ông, nói Cố Ngự có khúc mắc với vợ chồng bọn hắn, không ra tay tương hộ, mới mời mình đến.

“Các người...các người quả thật...” Cố Trường Xuân hận không thể nhấc chân đá bà ta, “Ta mặc kệ.”

Dứt lời liền phui tay đi.

Mười vạn lượng bạc, căn bản trong vòng mấy ngày không thể xoay được, Quách thị ôm lấy chân Cố Trường Xuân, khóc lóc cầu xin.

“Phu nhân..” Cố Ngự quỳ xuống, đưa tay đưa tay đỡ bà ta, “Tiền bạc không cần phải bận tâm, từ từ gom góp, nơi này của ta có..”

“Đừng, người có, còn không mau đi lấy tiền cứu phụ thân người?” Quách thị cảm giận trợn mắt nhìn hắn.

Trong tộc có nhiều tiền bạc nhất chính là đường mẫu của hắn...

“Con thì có tiền bạc gì chứ!” Cố Trường Xuân khụ một tiếng, trừng mắt nhìn Quách thị, “Ra ngân hàng tư nhân lấy dùng đi..”

Sản nghiệp Cố gia mạnh nhất chính là những ngân hàng tư nhân, đây là vốn mạnh lên theo Cố Thuận An.

Quách thị thở phào, chỉ cần có thể cứu được, vậy không phải lo bọn hắn táng gia bại sản rồi.

“Đa tạ đại gia gia...Năm sau, chúng ta liền trả lại khoản tiền này..” Quách thị đứng dậy cúi đầu nói, một mặt hất tay Cố Ngự ra, cảm giận nhìn hắn, “tiểu bạch kiểm” Bạch nhân từ lang, quả nhiên không thể trông cậy được, thiết thời lão gia nhà mình vẫn dương dương tự đắc.

Cố Ngự chỉ cười, không chút để ý dòi tằm mắt.

“Tịch nhi có thể đi đâu đây? Nó là một cô nương gia, có thể đi đâu được chứ, người mau cho người đi tìm.” Quách thị nghĩ đến nữ nhi của mình, khăn trương chà xát hai lòng bàn tay, nhìn Cố Ngự nói.

“Vâng.” Cổ Ngự cung kính đáp, nghỉ ngơi một lát, “Có thể Tịch nhi đến Kinh thành rồi?”

Quan hệ giữa Tịch Nhi cùng Cổ Lạc Nhi tốt, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định đi tìm Cổ Lạc Nhi làm chỗ dựa.

“Đi kinh thành? Xa như thế... nó... nó cũng dám.” Quách thị càng thêm kinh hãi, vốn cho rằng Tịch nhi nghe đến việc hôn nhân nên chạy đến Cao Bưu nháo với phụ thân, sau lại tìm Cổ Ngự giúp đỡ, dù sao đường bên này Tịch nhi cũng đã đi qua mấy lần, còn kinh thành nữa.

Một cô nương một thân một mình... Hai chân Quách thị mềm nhũn ngã xuống đất.

“Khóc, khóc cái gì, trách ai chứ, đều tại các người nuôi chiều nó thành ra kiêu căng ngang ngược vô pháp vô thiên như vậy.” Cổ Trường Xuân quát, nhìn Cổ Ngự khom người khuyên đỡ bà ta, bị Quách thị tức giận đẩy ra, càng thêm buồn bực, “Ngự nhi, mặc kệ nó.”

Quách thị không dám la lối nữa, che mặt khóc..

“Sự tình đã như vậy, mau phái người lên đường tìm kiếm.” Cổ Trường Xuân nhắc chân đi ra ngoài, “Ta đi lấy tiền, nhanh chóng giải quyết những thứ phiền lòng này.”

Quách thị không dám dây dưa, vội đứng dậy đi theo ông, nhìn bóng lưng hai người họ, vẻ mặt ôn hòa của Cổ Ngự hiện lên ý cười càng sâu.

Hiểu chưa? Sai lắm rồi, lúc này chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Lúc tuyết ngừng rơi, đại môn Cổ gia mở ra, hai gã sai vặt đang cầm chổi quét dọn tuyết đọng lên trên mặt đường, chợt có một chiếc xe ngựa dừng lại.

“Tiểu thư về rồi.” tên gia đình nhận ra xe ngựa, vội ngừng tay, chạy ra nghênh đón.

Cổ Thập Bát Nương một thân khoác áo đỏ thắm, định tay Linh Bảo bước xuống xe ngựa, còn chưa đi liền nghe thấy tiếng một chiếc xe ngựa khác từ xa đến từ từ dừng lại.

Hai người cùng quay đầu nhìn, thấy Tín Triều Dương mặc một chiếc áo khoát lông bước xuống.

“Cổ nương tử..” Hần cười, gọi nàng.

Cổ Thập Bát Nương lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, bước chân tiếp tục tiến vào bên trong.

“Người muốn gì?” Linh Bảo tiến lên ngăn Tín Triều Dương lại nói.

“Mời Cổ nương tử đến một nơi nói chuyện.” Tín Triều Dương vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương.

Cổ Thập Bát Nương quay đầu lại, “Xin lỗi, ta không định cung cấp thuốc cho nhà các người.”

“Không phải là mời Cổ nương tử chế được.” Tín Triều Dương nói.

“Vậy chúng ta còn gì để nói?” Cổ Thập Bát Nương nói.

“Chúng ta đây là trò mặt sao?” Tín Triều Dương cười hỏi.

Cổ Thập Bát Nương nhìn hần một cái.

“Nếu trở mặt cũng tốt, như thế đỡ phải tốn công nguy trang, chúng ta ngồi xuống nói chuyện chút đi.” Tín Triều Dương cười nói, vậy mà bước qua nàng đi vào bên trong.

“Người này!” Linh Bảo tức giận.

Bên trong tiểu đình, Linh Bảo đặt mạnh ấm trà xuống.

Tín Triều Dương cũng không để ý, tự rót cho mình, nhìn Cổ Thập Bát Nương lạnh nhạt ngồi xuống đối diện, ánh mắt đảo qua trên mặt hần, hần chợt cười.

“Đây chính là lần đầu ta ngồi đối diện người dùng trà như vậy.” Hần nói, đẩy chén trà qua cho Cổ Thập Bát Nương, “Mời.”

Cổ Thập Bát Nương gạt đầu, “Không sai, cũng là lần đầu ta thấy Tín đại thiếu gia da mặt dày như vậy.”

Tín Triều Dương cười lên, “Đừng vậy, nếu như mặt ta không dày, làm sao có thể hư tình giả ý có thể chung đụng vui vẻ như thế.”

“Mọi người ai cũng có được lợi ích, tự nhiên ở chung hòa hợp thôi.” Cổ Thập Bát Nương đáp.

“Ừm, nếu ngày ấy ta nói ít đi mấy câu, hôm nay ta với người có khi lại có thể cùng ăn mứt.” Tín Triều Dương cười nói, nhìn trên bàn chỉ có độc mỗi một ấm trà cùng hai cái chén.

“Không sai, đáng tiếc huynh nói nếu thì đã không xảy ra, mà là sự thật là vậy.” Cố Thập Bát Nương gật đầu

“Ừm, sự thật vẫn là sự thật, không có gì hối hận hay tự trách.” Tín Triều Dương cười nói, giờ chén trà lên, “Mời.”

Cố Thập Bát Nương nâng chén chạm vào chén của hắn.

“Kỳ thật huynh làm vậy cũng không sai, ta cũng không trách huynh.” Cố Thập Bát Nương nói.

“Ừm, ta biết, Cố nương từ đây ta một cú như vậy cũng không sai, tại sao lòng nàng không thoải mái lại còn giả bộ đại lượng?” Tín Triều Dương nói.

“Nếu đại thiếu gia cảm được buông được, ta cũng không giả khách sáo làm gì.” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Từ nay về sau, Đại Hữu Sinh của huynh không được phân phối được của Lưu thị ta.”

Tín Triều Dương gật đầu, tự rót cho mình một chén.

“Kỳ thật, ta sai lầm rồi.” Hắn chợt nói.

Cố Thập Bát Nương nở nụ cười trào phúng, “Huynh có gì sao? Đại thiếu gia hôm nay tới nhận sai, quả thật là chuyện quá hoang đường.”

“Không, không.” Tín Triều Dương khoát tay, “Ta sai ở chỗ là không chịu nhìn nhận tâm ý của bản thân.”

Cố Thập Bát Nương không trả lời.

“Ta cho rằng, ta chỉ vì lợi nhuận, nên không muốn mất đi được sư như nàng, mà còn phải tìm trăm phương nghìn kế giữ nàng lại.” Tín Triều Dương nói.

“Không phải sao?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Không phải.” Tín Triều Dương nhìn về phía nàng, “Kỳ thật là chính ta không muốn mất đi nàng.”

Cố Thập Bát Nương nhìn hắn, không nói gì.

“Ta nói nguoi cũng thật...” Linh Bảo có chút dở khóc dở cười quát.

“Đã mất rồi.” Cố Thập Bát Nương cười đáp, một mặt đứng dậy, “Tuy ta không biết lần này Tín đại thiếu gia lại bày trò gì, nhưng ta muốn nói, thứ nhất ta với huynh không có đúng sai, nên không tồn tại tha thứ, những lời giải thích này...” Nàng nhìn thẳng vào Tín Triều Dương, “Cái này, đại thiếu gia nghĩ đến cũng sẽ không làm... Chúng ta từ trước đến nay không ai nợ ai, đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng, mặc dù có chút không thoải mái, nhưng không đến mức phải đuổi tận giết tuyệt lẫn nhau.”

“Thập Bát Nương...” Tín Triều Dương ngẩng đầu nhìn nàng, “Cho ta một cơ hội...”

“Còn cơ hội gì nữa? Ngươi không cảm thấy xấu hổ à?” Linh Bảo nhướn mày nói.

“Ta hối hận rồi, ta từ hôn, ta đã hiểu, từ nay về sau, ta sẽ không tính kế nàng, nàng muốn làm gì thì làm cái đó, muốn cung cấp được cho ai thì cung, cao hứng thì cười với ta, mất hứng thì không cần cười, nàng nói gì ta cũng tin, ta nói gì nàng đừng suy nghĩ nhiều, ta rạch mặt, cho nàng nhìn thật rõ, ta không phải cầu nàng tha thứ, ta muốn nàng cho ta cơ hội này, một cơ hội để nhận thức ta, một ngày không đủ, vậy thì một tháng, nửa năm, nửa năm không được thì hai năm, hai năm không xong thì, cả đời....” Tín Triều Dương nghiêm túc nói.

chưa beta

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.